ΑΡΘΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ Μ. ΡΟΥΣΣΟΥ

TWIN CITIES (MINNEAPOLIS – SAINT PAUL), MINNESOTA, USA

2016

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΙΤΛΟΣ: — ⇧ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ή ΜΕΡΟΥΣ		ΣΕΛΙΔΑ
Σύντομο Βιογραφικό		10
Αφιέρωση - Σημείωση		12
Ευχαριστίες		13
— ⇧ Προλογισμός του ανά χείρας βιβλίου από τον συγγραφέα ερευνητή & μελετητή Ιστορίας & Φιλοσοφίας Ελευθέριο Διαμαντάρα		**14**
— ⇧ Πρόλογος		**16**
Μήνυμα φίλου ανθρωπιστή		22
Σύντομη σκιαγραφία του Μουσουλμανισμού		24
— ⇧ Διατί απορρίπτομε τον Χριστιανισμό [εν συντομία]		**29**
Φιλοσοφικές αντιρρήσεις		29
Η άλλη όψη του ζητήματος		33
Τα ειδικά σημεία κατά του Χριστιανισμού		34
α) Θεολογία		34
β) Γραμματεία		35
γ) Ιστορία		36
δ) Κοινωνικότητα και Ψυχολογία		37
Εν κατακλείδι περιληπτικώς		39
Εννέα εγκλήματα τού Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου		53
— ⇧ Βιβλιογραφία		**56**
Κλασσικοί τόμοι		56
Ξενόγλωσσα βιβλία:		57
Μεταφράσεις στα Ελληνικά:		73
Ελληνική βιβλιογραφία:		76
Εκπαιδευτικές βιντεοταινίες και DVD's		82
— ⇧ Περί της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού, έκθεση τού ζητήματος και τι μπορούμε να πούμε μετά βεβαιότητος		**83**
Παρεμβολή: Ολίγα απλά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και λαθών μέσα στις δύο γενεαλογίες του Ιησού Χριστού στην *Καινή Διαθήκη*		85
Παρεμβολή: Ολίγα περί των Τεσσάρων Κανονικών *Ευαγγελίων*		99
Σχόλιον, τό *Testimonium Flavianum*, υπό Παν. Μαρίνη		118
Συμπλήρωμα με περισσότερα στοιχεία, υπό τού συγγραφέως		123
Παράρτημα: Refuting Missionaries, υπό Hayyim ben Yehoshua (μετάφραση) Απορρίπτοντας Ιεραποστόλους		146
Πρόλογος του μεταφραστή		146
Μέρος 1ο: Ο μύθος του ιστορικού Ιησού		150
Μέρος 2ο: Η έλλειψη ιστορικών ενδείξεων για τον Ιησού		178
Διά περαιτέρω μελέτη		208
Η Ιστορική Ανυπαρξία του Λεγόμενου Χριστού από τον Υπερίωνα		208
126 Ιστορικοί και Συγγραφείς του Πρώτου και Δευτέρου Αιώνα Κ.Ε. Σιωπηροί Περί Ιησού Χριστού του Ναζωραίου		214

— ⇧ Επί των Πρωτογενών και Δευτερογενών Πηγών Αφορόντων την Ιστορικότητα του Ιησού Χριστού		215
Εισαγωγή		215
Πρωτογενείς Πηγές		217
Οι Πηγές των Πρωιμοτέρων Μαρτυριών		218
Ο Ελαχιστικός και άνευ Παραπομπών Ιησούς του Παύλου		223
Ο Κοσμικος (= Διαστημικός) Χριστός του Παύλου		226
Η Εξέλιξη του Ιησού		231
Φανταστικοί Θεμελιωτές		234
Ο Δοκητικός Ιησούς		235
Συμπεράσματα και Παρατηρήσεις		238
Σημείωση		243
— ⇧ Debunking the Laws of Moses, Joseph Wheeless (μετάφραση)		**244**
Προειδοποίηση και εισαγωγή (του μεταφραστή)		244
Η απογύμνωση των νόμων του Μωυσέως. «Οι νόμοι του Κυρίου διά της χειρός του Μωυσέως»		257
Οι κυρώσεις για τις παραβάσεις του νόμου		261
Νόμος της ενοχής του Αθώου		264
Νόμος της δουλείας		268
Νόμος των ανθρωποθυσιών		269
Νόμος περί θυσιών κατόπιν τάματος		272
Ο Νόμος της ανθρωποφαγίας		273
Ο Νόμος του πολέμου		274
Νόμος μοιχείας		276
Νόμος διαζυγίου		278
Νόμος της ζηλοτυπίας		280
Νόμος διά εξέταση παρθενίας		281
Νόμος της μαγικής μεταβιβάσεως		281
Ο Νόμος της διαβολολατρείας		282
Ο Νόμος των μαγισσών		283
Ex post facto (κατόπιν του πραχθέντος, εκ των υστέρων, αναδρομικής ισχύος) νόμοι θανάτου		284
Ignorantia juris non excusat - Άγνοια του νόμου δεν συγχωρείται		286
Lex Talionis - Νόμος ανταποδόσεως		286
Διάφοροι ελάσσονες θείοι νόμοι		287
L’ envoi (Το ρεφρέν, εν κατακλείδι)		290
Επίλογος του μεταφραστή		292
Τρεις ενημερωτικές σημειώσεις		298
— ⇧ Γιατί ο Θεός ήταν τόσο σκληρός στις γυναίκες και στα φίδια (μετάφραση άρθρου του Clarence Darrow, του έτους 1929)		**300**
Υποσημειώσεις του συγγραφέα-μεταφραστή		302
— ⇧ Αγαπάτε Αλλήλους		**304**
Εισαγωγή		304
Αιρέσεις και έλλειψη «αγάπης» στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες		305
«Ιωάννειος» ιδέα η αγάπη		312

Ουδείς νεωτερισμός έναντι της *Παλαιάς Διαθήκης* στα λοιπά *Ευαγγέλια*		315
Αντιφάσεις της *Καινής Διαθήκης* σχετικώς με την αγάπη		319
Ο «Ύμνος της Αγάπης» και οι αντιφάσεις του Παύλου		322
Κριτική του Sigmund Freud		325
Η συγχώρεση στον Χριστιανισμό		326
Εξιλασμός στον Εβραϊσμό – Γιαχβισμό		334
Η αγάπη και η συγχώρεση στην ιστορία του Χριστιανισμού		339
Συμπέρασμα: το πραγματικό, ουσιαστικό και θεμελιώδες θεολογικό μήνυμα του Χριστιανισμού		346
— ⇧ «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...»		**357**
— ⇧ Η θεολογική θεμελίωση της ιεράς εξετάσεως (μετάφραση)		**371**
Πέτρος και Παύλος		371
Δόγματα του Παύλου		372
Προέλευση των δογμάτων αυτών		377
Δόγματα ιεράς εξετάσεως		379
Περισσότερες θεμελιώσεις της ιεράς εξετάσεως		384
Ιερώνυμος και Αυγουστίνος		389
Ιερώνυμος		389
Αυγουστίνος		390
Ιησούς και Παύλος		392
Υπό τον Κωνσταντίνον		395
Πέμπτος αιών		395
Έκτος αιών		396
Από τον έκτο μέχρι τον δωδέκατο αιώνα		397
Από τον δωδέκατο μέχρι τον δέκατο ένατο αιώνα		398
Ισπανική ιερά εξέτασις		399
[Σύντομος επίλογος του συγγραφέα]		400
[Σύντομος επίλογος του μεταφραστή]		401
— ⇧ Περί Ορθοδόξου και Βυζαντινής ιεράς εξετάσεως περιληπτικώς		**403**
Εισαγωγή		403
Σύντομο ιστορικό περίγραμμα		404
Κωνσταντίνος – Θεοδόσιος		405
Ο αιών των Ιερωνύμου και Αυγουστίνου		406
Ο αιών του Ιουστινιανού και εντεύθεν		410
Το αξίωμα του Κοιαισίτωρος (Quaesitor)		414
Βασανιστήρια διά μεταλλικών οργάνων		416
Άλλα βασανιστήρια και η σιδηρά προσωπίς		417
Σύγκριση με την Δύση		417
Περί Αγίου Όρους, Σαμοθράκης και καταστροφών		418
Περί Σκυθοπόλεως		419
Παντός είδους καύσεις, διωγμοί και καταστροφές		419
Ιεροί πόλεμοι, μοναχοί, εικονομαχία, αιρετικοί, απώλεια περιοχών		421
Τουρκοκρατία και εκκλησία		423
Επίλογος		425

— 🏛 Δύο επώνυμα χριστιανικά επιχειρήματα, 1^{ο} Pascal – 2^{ο} Chesterton		**426**
Επιχείρημα πρώτο		426
Επιχείρημα δεύτερο		434
Σημείωση		459
— 🏛 Ερωτήσεις για τις οποίες ζητάμε σαφείς απαντήσεις		**460**
— 🏛 Ο Παύλος μέσα από τις Πράξεις και τις Επιστολές (και όχι μόνον)		**466**
Σύντομη εισαγωγή		466
Περί θεωριών		466
Περί περιοδειών του Παύλου		468
Ερώτημα: Είναι ο Παύλος ιστορικό πρόσωπο;		470
Κύριοι σκοποί αυτής της εργασίας		474
Ποιος ήταν Παύλος σύμφωνα με τις ελάχιστες εσωτερικές πηγές που τον αναφέρουν		475
Περί Επιστολών του Παύλου		482
Προκαταρκτική γνωριμία με την θεολογία του Παύλου και οι αντιφάσεις του με τον εαυτόν του και όλη την *Βίβλο*		485
Γνωστικιστικά, Νεοπλατωνικά και Ζωροαστρικά στοιχεία στον Παύλο		493
Αιρέσεις ως συνέπειες της διδασκαλίας του Παύλου		495
Ερώτημα: Οφείλεται στον Παύλο η επιβίωση του Χριστιανισμού;		498
Παύλος, καθεστηκυία τάξη και Νέρων		502
Προκαταρκτική γνωριμία με την ισότητα που διακηρύττει ο Παύλος		507
Η έννοια της πίστεως στον Παύλο και μερικά δόγματά του		510
Ο Χριστός του Παύλου		513
Περιτομή και ακροβυστία		549
Αποκαλύψεις και εσχατολογία στην θεολογία του Παύλου		550
Παρέκβαση: Μικρή ιστορική αναδρομή περί Ιουδαϊκών εσχατολογιών		554
Η πλήρης απαξία του φυσικού κόσμου στην θεολογία του Παύλου		557
Η ασθένεια του Παύλου		558
Η αγάπη προς τον θάνατον		559
Οι μόνοι απόλυτοι εθνισμοί στον Παύλο: Πιστός – Άπιστος		561
Παύλος και σοφία, φιλοσοφία, μισαλλοδοξία, βία		563
Οι απανταχού συνδρομές που ζητούσε ο Παύλος		564
Παύλος και γυναίκες		566
Παύλος, γυναίκες και Μωσαϊκός Νόμος		569
Δουλεία και Παύλος		575
Ψεύδη, δολιότητες και αοριστολογίες του Παύλου		578
Η φοβέρα ως μέσο του Παύλο		579
Δαιμονολογία – Διαβολολογία στον Παύλο		580
Παύλος, ομοφυλοφιλία και ευνουχισμός		580
Η ουσία της ισότητας του Παύλου		581
Η θεοπνευστία και τα παράλογα του Παύλου		585
Ερώτημα: Πώς ο Παύλος υπερσκέλισε τον Πέτρο;		587
Η εκτός *Πράξεων* και *Επιστολών* σιγή περί Παύλου και η σημασία της		590
Περί «ύμνου της αγάπης»		596
Επίλογος		598

Σημαντικό παράρτημα I		600
Δόγματα του Παύλου		600
Προέλευση των δογμάτων αυτών		605
Δόγματα ιεράς εξετάσεως		607
Περισσότερες θεμελιώσεις της ιεράς εξετάσεως		612
Παράρτημα II		617
Νέρων ή Παύλος, ποιος επυρπόλησε την Ρώμη		619
— ⇧ Ρωμαιοκαθολικισμός και η Σωτηρία του από τον Προτεσταντισμό		**630**
Αντί Προλόγου		630
Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία		631
Λίγες Λέξεις για την Παρακίνηση των Καθολικών		631
Μια Σύντομη Ιστορία του Καθολικισμού		631
Μερικοί Όροι του Καθολικισμού (από την Καθολική Κατήχηση του 1994)		633
Μερικές Ρωμαιοκαθολικές Παραδόσεις και τα έτη που εθεσπίστηκαν.		634
Αντιφάσεις της Ρωμαιοκαθολικής Κατηχήσεως με την Ρωμαιοκαθολική Βίβλο		634
Δόγματα Αφορώντα τον Ιησού		634
Το Δόγμα της Σωτηρίας		637
Το Ευαγγέλιο της Χάριτος αποκαλύπτει:		638
Προετοιμάζοντας τους Καθολικούς για την Αιωνιότητα.		640
Αντί Επιλόγου		642
— ⇧ Κατά της χριστιανικής απολογητικής		**646**
Εισαγωγή		646
Μέθοδοι και τακτικές		646
Η επιλεκτική χρήση των γραφών, με παράδειγμα: Ο χρόνος ελεύσεως της «βασιλείας των ουρανών»		657
Ανεξέταστη πίστη αντί λογικής συζητήσεως		661
Επίκληση μαρτυρίων και ασκητισμού		666
Θαύματα		668
Ιδιορρυθμίες πρωτοχριστιανών		670
Αρχαίοι μύθοι και χριστιανικά μυθολογήματα		671
Εξαφάνιση και παραχάραξη τεκμηρίων		675
Θρύμματα παπύρων και *Ευαγγέλια*		678
Ψευδεπίγραφα		685
Βιβλίο του Δανιήλ. Άλλο ένα χτυπητό παράδειγμα ψευδεπιγραφίας και παραμυθολογίας		686
Οι απολογητές και η χρήση του Ευσεβίου, με παράδειγμα: Η υποτιθεμένη έκλειψη ηλίου κατά την σταύρωση του Ιησού		692
Καταγωγή του Χριστιανισμού και παραχάραξη της Ιουδαϊκής παραδόσεως		699
Ερμηνείες, παρερμηνείες, ψευτοδικαιολογίες...		728
Υποτιθέμενα κοινωνικά επιτεύγματα και ηθική διδασκαλία		737
Μερικά συμπεράσματα		742
Παραινέσεις		745

— ⇧ Επί της πολυσυζητημένης μαρτυρίας του Τατιανού επί των τεσσάρων κανονικών Ευαγγελίων		**747**
Πρόλογος		747
Τατιανός (π. 120 – π. 175 Κ.Ε.)		750
Το *Ευαγγέλιον* ή η *Αρμονία* του Τατιανού		750
Δύο από τα Αιρετικά Στοιχεία του Τατιανού		753
Περί Αθανασίας της Ψυχής		753
Γνωστικιστικές Απόψεις περί χριστιανικού Θεού και το *Ευαγγέλιο των Εβραίων*		753
Επίλογος		755
— ⇧ Ιατρική και Χριστιανισμός		**756**
Επισκόπηση του θέματος		756
Ενδιαφέροντα ιστορικά σημεία για μελέτη και έρευνα		759
Δείγματα ιατρικής και ιατροδικαστικής της *Βίβλου*		762
Θεολογικές θέσεις για γυναίκα και έρωτα		767
Άλλα θέματα		771
Σημειωση περί Ψυχής		775
— ⇧ Ερωτισμός– Γυναίκες– Γάμος– Διαζύγιο – Ομοφυλοφιλία στον Χριστιανισμό		**777**
Εισαγωγή		777
Μωσαϊκός θεϊκός νόμος περί μοιχείας		780
Μωσαϊκός θεϊκός νόμος περί παρθενίας γυναικός		781
Περί ομοφυλοφιλίας στο νόμο και στα λόγια του Εβραιοχριστιανικού Θεού Πατρός		781
(α) Νόμος κατά της ομοφυλοφιλίας		782
(β) Νόμος κατά της ετεροφυλενδεσίας ή παρενδεσίας		782
(γ) Άλλες απαγορευτικές διατάξεις		782
(δ) Η ομοφυλοφιλία στην *Καινή Διαθήκη*		783
Γάμος και διαζύγιο		785
Μωσαϊκός νόμος περί διαζυγίου		785
Διαζύγιο στην *Καινή Διαθήκη*		786
Μερικά συμπεράσματα		790
Αδελφοποίηση κληρικών		792
Παιδεραστία		794
Οι Καρποκρατικοί		796
Βία και σεξ στην *Καινή Διαθήκη*		798
Η Αίρεση των Νικολαϊτών		811
Μερικές επιπλέον χριστιανικές θεολογικές θέσεις για γυναίκα, έρωτα και ομοφυλοφιλία		812
Εν κατακλείδι		823
— ⇧ Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς και μερικά από τα ψεύδη των νεοχριστιανών απολογητών		**824**
Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς		827
Ολίγα ακόμα ψεύδη των νεοελλήνων νεοχριστιανών απολογητών		831

— ⇧ Ένα ελάχιστο βιβλικό δείγμα		**839**
Ποιους να σκοτώνεις		839
Ποιους να μισείς		839
Οφείλομε να πράττομε αυτά;		840
Εσχατολογική λατρεία και εμμονή		840
Οικογενειακές και πολιτικές αξίες		840
Μυθικά Τέρατα		840
Υπερφυσικές Δυνάμεις και Μαγεία		841
Επιστήμες		841
Η Γέννηση του Ιησού		842
Ο Ιησούς όταν είχε καλή μέρα		842
Ο Ιησούς όταν είχε κακή μέρα		842
Ποιος είδε τον Θεό (και τον Ιησού)		842
Πιθανές υποκλοπές		843
Διάφορες αντιφάσεις		843
Ο Θεός και το Κακό		844
Μερικές εκ του προχείρου Ερωτήσεις		844
— ⇧ Ολίγα απλά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και λαθών μέσα στις δύο γενεαλογίες του Ιησού Χριστού στην *Καινή Διαθήκη*		**846**
Επεισόδιο		847
Συγκρητικός κατάλογος των θαυμάτων που αποδίδονται στον Ιησού εντός των Κανονικών *Ευαγγελίων*		856
Διδακτική βιβλική παροιμία		857
— ⇧ Μερικά κορυφαία σημεία που αποδεικνύουν ότι είσαι: «Τυφλά Φανατικός Χριστιανός.»		**858**
— ⇧ Περί νόμων του «Ελληνοχριστιανισμού», ανοιχτή επιστολή προς κάθε ενδιαφερόμενο		**861**
— ⇧ Ελάχιστο δείγμα μισαλλοδοξίας, ανθελληνισμού και βλακείας μερικών εκ των πατέρων της εκκλησίας		**864**
— ⇧ Περί τη μη ελληνικότητας των τριών Ιεραρχών		**869**
— ⇧ Το «Άγιο Πνεύμα» δυσκολεύεται να εκλέξει αρχιεπίσκοπο		**876**
— ⇧ Περί σκεπτικισμού		**878**
Εισαγωγή και Ορισμός του Σκεπτικισμού		878
Θρησκευτικός Σκεπτικισμός		879
Τα Τρία Στάδια		879
Θρήσκος και Θρησκευόμενος		880
Θρησκευτική Πίστη και Επιστημονική Πίστη		881
Θειστής και Δεϊστής		882
Αγνωστικιστής		884
Αθεϊστής		885
Αντιθεϊστής		888
Συγκρίσεις και Διευκρινίσεις		889
Σκεπτικισμός συγκρινόμενος με Φουνταμενταλισμό		892
Συμπέρασμα		894

— ⇧ Το επιχείρημα του Κικέρωνος ή του ωρολογίου		**896**
— ⇧ Συμπέρασμα τελικόν		**899**
— ⇧ Αντί επιλόγου, Θρησκευτική Πίστη (ποίημα)		**900**

— ⇧ Παράρτημα 1ο, Για να μην αποκαλυφθεί η ιστορική αλήθεια για τον Ιησού η εκκλησία απαγόρευε ακόμη και το διάβασμα της *Βίβλου*, με την ευγενική άδεια του συγγραφέα καθηγητή, Οδυσσέα Επικουρίδη		**901**
Όμως τι λένε οι Θεολόγοι για τα ίδια ζητήματα;		926
Ο Ιησούς Χριστός ως διδάσκαλος.		926
Οι παραβολές στη διδασκαλία του Ιησού		926
Λίγα λόγια για την ιστορία των μεταφράσεων από το βιβλίο: «Εισαγωγή στην *Καινή Διαθήκη*» του Ιωάννου Καραβιδοπούλου καθηγητή στην Θεολογική σχολή του Α.Π.Θ., σελ 44. Παράρτημα		953
Σημείωση Δρος Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μάρκου Ρούσσου		955

— ⇧ Παράρτημα 2ο, Ο Ιησούς της Ναζαρέτ: Η Προσωπικότητά του Μελέτη του Εργαστηρίου Ψυχολογίας της Leuven του Βελγίου		**957**
Σύντομος πρόλογος του μεταφραστή		957
Περίληψη		958
Εισαγωγή		958
Η Μέθοδος		959
Ο Υιός ο έχων πνεύμα άλαλον		960
Περί των φωνών που άκουγε ο Ιησούς		961
Κεφάλαιο 1: Το Ευαγγέλιο της Νηπιακής Ηλικίας		965
Η Πεντηκοστή		967
Κεφάλαιο ΙΙ: Ενώχ, ο Υιός του Ανθρώπου		968
Κεφάλαιο ΙΙΙ: Παραφρένεια ως ερμηνευτική υπόθεση		969
Κεφάλαιο IV: Η ψυχοπαθολογική κριτική		971
Κεφάλαιο V: Περί της Αναστάσεως του Ιησού		972
Κεφάλαιο VI: Περί της χρονολογήσεως της *Αποκαλύψεως*		973
Ποιος έγραψε την Αποκάλυψη: ποιος ήταν ο Ιωάννης;		979
Κεφάλαιο VII: Ανακατασκευή		982
Συζήτηση		985
Σημείωση επί του Testimonium Flavianum		986

— ⇧ Παράρτημα 3ο, Έρευνες του Δρος Νικία Σταυρουλάκη στη σχετικότητα και συνέπειες αυτών, προεισαγωγική εργασία τού Δρος Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μάρκου Ρούσσου, καθηγητού μαθηματικών.		**988**
Μερικές φυσικές και φιλοσοφικές συνέπειες		994
Βασική Βιβλιογραφία επί του Πεδίου του Κενού και των δυνάμεων Casimir		999

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσος

Γεννήθηκε στο χωριό Κατάπολα της νήσου Αμοργού την 5η – 11ου – 1954.

Έκτο παιδί εννεαμελούς, απόρου, αγροτικής οικογενείας. Το οικογενειακό, συγγενικό, σχολικό και κοινωνικό περιβάλλον της παιδικής ηλικίας του, παρ' όλες τις αντιφάσεις του, ήταν εξαιρετικά θρησκόληπτο και δεισιδαίμον. Μέσα σ' αυτό ανετράφει σαν καλός και πιστός χριστιανός ο οποίος ποτέ δεν απουσίαζε από τις χριστιανικές, λειτουργίες, εορτές, μερικές φορές τους εσπερινούς, κλπ. Μάλιστα δε σε μια περίοδο της παιδικής του ηλικίας σκεπτόταν να γίνει παπάς γιατί νόμιζε ότι έτσι σίγουρα θα κέρδιζε την βασιλεία των ουρανών.

Στο δημοτικό σχολείο και το τότε εξατάξιο γυμνάσιο ήταν λίαν καλός έως άριστος μαθητής σε όλα τα μαθήματα, αλλά με ιδιαίτερη κλίση και αφοσίωση στα φυσικομαθηματικά. Τον Σεπτέμβριο του 1972 εισήχθη στην Μαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών μεταξύ των πρώτων. Τον Σεπτέμβριο του 1977 άρχισε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της πολιτείας Minnesota των Η.Π.Α., λαβών πλήρη υποτροφία εξ' αυτού του Πανεπιστημίου. Από εκεί έλαβε διπλώματα Masters και διδακτορικού (Ph.D.) στα μαθηματικά.

Εδίδαξε μαθηματικά ως βοηθός και λέκτορας στο Πανεπιστήμιο της πολιτείας Minnesota και ως καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Νοτίου Alabama. Από το 1990 μέχρι και σήμερα (2010) είναι τακτικός καθηγητής των μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο Hamline της Πολιτείας Minnesota.

Ανάμεσα στα πολλά και διάφορα πέραν των μαθηματικών ενδιαφέροντά του ήταν πάντοτε η ιστορία και η θεολογία. Αλλά όπως λέγει και ο Απόστολος Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους Επιστολή* του 13: 11 «***ότε ήμην νήπιος, ως νήπιος ελάλουν, ως νήπιος εφρόνουν, ως νήπιος ελογιζόμην· ότε δε γέγονα ανήρ, κατήργηκα τα του νηπίου***.». Έτσι λοιπόν από το 1992 αποφάσισε να μελετήσει ενδελεχώς και επισταμένως την Εβραιοχριστιανική *Βίβλο*, την Χριστιανική θεολογία, κατήχηση, δογματική και ιστορία για να δώσει απαντήσεις στις πάμπολλες απορίες επί του Χριστιανισμού, τις οποίες διατηρούσε παιδιόθεν, και να ελέγξει τις ανεπαρκείς, μη ικανοποιητικές και πολλές φορές σκόπιμες και ψεύτικες απαντήσεις πολλών θεολόγων. Η απάντηση που βρήκε κατόπιν εκτεταμένης, αμερολήπτου και αντικειμενικής μελέτης συνοψίζεται ως εξής:

«Ιστορικώς ο Χριστιανισμός ήταν η μεγαλύτερη συμφορά που συνέβη μέχρις στιγμής στην ιστορία του ανθρώπου. Το χειρότερο κακό και η πιο φρικιαστική μάστιγα που στηρίζεται σε ένα φρικώδες, ανόητο και άχρηστο βιβλίο, την Εβραιοχριστιανική Βίβλο. Εκτός από ολίγες γνωστές ηθικές εντολές, τις οποίες επανέλαβε, (για να είμαστε πιο ακριβείς, αντέγραψε, χωρίς να αναφέρει την πηγή), η θεολογία του είναι, πλαστή, τεχνητή, αντιφατική, ανόητη και λανθασμένη. Άκρως επικίνδυνη και καταστροφική τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο! Ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελίων και του Παύλου αποδεικνύεται πλήρως διά των κριτηρίων της ιστορικής επιστήμης ότι είναι μια αλλοπρόσαλλη και αντιφατική μυθολογία!».

Αυτό το συμπέρασμα δεν το αποκρύπτει ποτέ ούτε και το επιχείρημα που το υποστηρίζει, έτσι επειδή ο Χριστιανισμός έτυχε να υπάρχει εκεί όπου επικράτησε, και ούτε απολογείται γι' αυτό.

Έτσι, αποφάσισε να δημοσιεύει μελέτες επί χριστιανικών ιστορικών και θεολογικών θεμάτων και ζητημάτων. Τα άρθρα του τα δημοσιεύει στην Ελληνική και την Αγγλική για να αφυπνίσει το χριστιανικό ποίμνιο κατά δύναμη. Ακόμα, δίπλα στο βαπτιστικό Εβραιο-χριστιανικό όνομα Ιωάννης, το οποίο του εδόθη χωρίς να τον ρωτήσουν όταν ήταν δύο μηνών, παραθέτει το Ελληνικό όνομα Νεοκλής Φιλάδελφος για να υπενθυμίζει σε όλους το φρικτό ιστορικό γεγονός ότι ο Χριστιανισμός κατέστρεψε τον Ελληνισμό, παρά τα φούμαρα τής χριστιανικής προπαγάνδας, και ακόμα ότι ύστερα από τόσες και τόσες υλικές και πνευματικές καταστροφές η **Νέα Ελλάς χρειάζεται επί τέλους "Νέο Κλέος", "Φιλία" και "Αδελφότητα".**

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Το ανά χείρας βιβλίο αφιερώνεται σε όλους τους ανθρώπους του πλανήτη, τους έχοντες θάρρος, προθυμία και δύναμη διά έρευνα με κρίση και λογική και με σκοπό την καλυτέρευση της ζωής και την ανώτερη ανάπτυξη τού πνεύματος και τού πολιτισμού επί τής γης.

***** Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσος *****

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Επειδή το βιβλίο αυτό δεν έλαβε την μέχρι τούδε απαιτουμένη φιλολογική επεξεργασία από έναν καλό φιλόλογο, και την πραγματολογική επεξεργασία από έναν ειδικό, ζητώ συγνώμη για τυχόν ορθογραφικά, τυπογραφικά, συντακτικά, κλπ., λάθη, σημαντικές παραλείψεις ή πραγματολογικά λαθάκια. Αυτά βεβαίως δεν αλλάζουν την ουσία του θέματος ή των επί μέρους χρησιμοποιηθέντων στοιχείων. Ελπίζω και εύχομαι οι αναγνώστες εκτός από το να διδαχθούν να είναι σε θέση να διορθώσουν ό,τι τυχόν λάθη υπάρχουν και να προσθέσουν και αυτοί όσο πιο πολλά αποδεικτικά στοιχεία και επιχειρήματα μπορούν. Τα ορθογραφικά ή τυπογραφικά λαθάκια διορθώνονται εύκολα με ένα μολυβάκι.

Ακόμα, προσπαθήσαμε να κάνομε την έκδοση αυτή όσο πιο οικονομικά γινόταν. Αν αργότερα ευρεθούν επαρκή χρήματα θα κάνομε μια πιο πολυτελή έκδοση. Κάθε χορηγία και δωρεά είναι ευπρόσδεκτη και θα τιμηθεί με κάθε δυνατή αναγνώριση.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Εκτός απ' αυτούς που επιμελήθηκαν την έκδοση του βιβλίου αυτού, έχω καθήκον και υποχρέωση να ευχαριστήσω τους φίλους και συνεργάτες που με βοήθησαν τα μέγιστα όλα αυτά τα χρόνια που εργαζόμουν επάνω σ' αυτά τα θέματα. Χωρίς την πολύπλευρη βοήθειά των, η οποία συνίστατο σε παροχή γνώσεων, συγγραφική και ηθική υποστήριξη και γενική ενθάρρυνση σ' αυτή την προσπάθεια, το έργο αυτό θα είχε παραμείνει ατελές και χωρισμένο σε διάφορα ξεχωριστά άρθρα μερικά των οποίων εκυκλοφόρησαν είτε σε περιοδικά (όπως: Ελληνικόν Πάνθεον, Ιχώρ, κ.ά.) είτε στο διαδίκτυο. Τους ευχαριστώ εκ βάθους καρδίας.

Αυτοί είναι οι κάτωθι:

Κωνσταντίνος Αγγελίδης, Δ^{ωρ}
Μαρία Αποστολοπούλου
Γεώργιος Δένδιας
Ελευθέριος Λυαίος Διαμαντάρας
Οδυσσέας Επικουρίδης
Μιχάλης Καλόπουλος
Μανόλης Κορρές, Δ^{ωρ}
Βασίλειος Κούβαρος
Κωστής Κωβαίος, Δ^{ωρ}
Διονύσιος Λάππας, Δ^{ωρ}
Μιχαήλ Μαγουλάς
Άγις Μαρίνης, Δ^{ωρ}
Παναγιώτης Μαρίνης
Ιωάννης Μασμανίδης
Μιχαήλ Μεντρινός
Γεώργιος Μαύρος
Σωτήριος Παράσχος, Δ^{ωρ}
Καλλιόπη Ρούσσου
Αθανάσιος Σαμπάνης, Δ^{ωρ}
Νικίας Σταυρουλάκης, Δ^{ωρ}
Βασίλειος Τίτσης
Ιωάννης Φραγκούλης
Κατερίνα Χατζοπούλου, Δ^{ωρ}
Ronald Ezuck
Arthur Guetter, Dr
Christopher, Ching Wai Ho
Joyce, Siu Ping Ho
George Kliger Dr
Larry Leininger
William D. Toczyski

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑ ΧΕΙΡΑΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΕΡΕΥΝΗΤΗ & ΜΕΛΕΤΗΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑ

Είναι δύσκολο για έναν αμερόληπτο αναγνώστη και κριτή να παραμείνει ανεπηρέαστος, όταν διαβάζει και κρίνει αντικειμενικά ένα ενδιαφέρον βιβλίο, ιδίως δε όταν πρόκειται για ένα βιβλίο ενός σημαντικού συγγραφέα της πνευματικής εμβελείας του Ιωάννου Μ. Ρούσσου ή Νεοκλέους Φιλαδέλφου. Ο Ιωάννης Ρούσσος είναι ένας καταξιωμένος πνευματικός άνδρας, καθηγητής των Ανωτέρων Μαθηματικών για πολλά χρόνια σε πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών. Απεφοίτησε με διδακτορικό στα Μαθηματικά από ένα από τα καλλίτερα πανεπιστήμια του κόσμου, το Πανεπιστήμιο της Πολιτείας Μινεσσότα, το 1986. Εκτός από τα Μαθηματικά, για πολλά χρόνια ασχολείται και με την τεκμηριωμένη, αντικειμενική και **αμερόληπτη** έρευνα τού φλέγοντος θέματος των θρησκειών και δη του Χριστιανισμού που αφορά **άμεσα** τον Ελληνισμό.

Στο βιβλίο αυτό ασχολείται σε μεγάλο βάθος και πλάτος με αδιάσειστα, γνωστά και νέα στοιχεία, που αφορούν την εμφάνιση, την διάδοση και την επιβολή αυτής της **παράξενης** Ιουδαϊκής Παυλικής Χριστιανικής αιρέσεως – θρησκείας, διανθισμένης με Γνωστικιστικά και Ελληνιστικά στοιχεία. Κατά την *Καινή Διαθήκη* και λίγες απόκρυφες πηγές, όλες αμφιβόλου αξιοπιστίας, ο Σαούλ (Σαύλος) ή Παύλος (Πάουλους, Ρωμαϊκό υποτιμητικό προσωνύμιο), για λόγους αιρετικούς, ιδιωτικούς, εσχατολογικούς, και όπως φαίνεται και πολιτικούς, οργάνωσε αυτήν την Ιουδαϊκή αίρεση ανά την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατά τα μέσα του πρώτου αιώνα, η οποία μετονομάστηκε «**Χριστιανισμός**» ένεκα ενός ουρανίου απεσταλμένου του Μεσσία – Χριστού.

Μέχρι τις αρχές του τετάρτου αιώνα οι οπαδοί τής αιρέσεως αυτής εδιώχθηκαν σποραδικώς (**όχι συστηματικώς**) από τους Ρωμαίους για ποινικούς, νομικούς, οικονομικούς και διαλυτικούς λόγους. Εδώ πρέπει να τονισθεί ότι οι Έλληνες, όπως και οι Ρωμαίοι, κατά την εποχή για την οποία μιλάμε, υπήρξαν ανεξίθρησκοι, αρκούσε οι πολίτες να σεβόταν ό,τι εθεωρείτο θείο, να μην διατάρασσαν την κοινωνική συνοχή και να μην αθετούσαν τον Νόμο.

Μετά τις αρχές του τετάρτου αιώνα η στενή Ρωμαϊκή διοίκηση του μονοκράτορα Κωνσταντίνου απεφάσισε δικτατορικά να παραδώσει στους χριστιανούς, οι οποίοι αριθμητικώς ήσαν γύρω στο 3% του πληθυσμού, όλη την αυτοκρατορία. Με πολιτικό διάταγμα γύρισε ένα διακόπτη και καθιέρωσε τον Χριστιανισμό ως επίσημη θρησκεία του Ρωμαϊκού κράτους. Υπήρχε όμως ένα σοβαρό εμπόδιο στην διάδοση τής νέας θρησκείας το «**Ελληνικό Πνεύμα**», ο «**Ανώτερος Ελληνικός Πολιτισμός**».

Ο Ιωάννης Μ. Ρούσσος, στα κεφάλαια που έπονται, με μεγάλη επιτυχία μεταξύ πολλών πραγμάτων παρουσιάζει τα κύρια σημεία τόσον της θεολογίας (*θεωρίας*) όσο και της πράξεως (*ιστορίας*) αυτής της ιδιόμορφης Ιουδαϊκής αιρέσεως. Πάντοτε βασίζεται σε αδιάσειστα χριστιανικά και ιστορικά στοιχεία, σε μια άπλετη παλιά και νέα βιβλιογραφία, στα κριτήρια τής ιστορικής επιστήμης και φυσικά στην λογική επαγωγική μέθοδο. Ιστορικώς, εκθέτει την δίωξη και εξόντωση διαφόρων λαών και πολιτισμών από την χριστιανική λαί-

λαπα και δη των Ελλήνων και του συνολικού πολιτισμού των. Ενός πολλά υποσχομένου προμηθεϊκού πολιτισμού που αναπτύχθηκε κατά την διάρκεια πολλών αιώνων που χάνονται στο βάθος του χρόνου. Αυτή η δίωξη διαπράχθηκε με κάθε τρόπο και μέσον από την χριστιανική καταστροφική μηχανή. Επίσης αναλύει την τρομακτική ζημία που υπέστη ολόκληρη η ανθρωπότητα και που ακόμα εξακολουθεί να υφίσταται.

Κατόπιν τούτων, θεωρώ το παρόν βιβλίο ως ένα απαραίτητο πνευματικό «**έναυσμα**» και «**εργαλείο**», το οποίο θα βοηθήσει κάθε αντικειμενικά σκεπτόμενο αναγνώστη να ιδεί τα πράγματα κι' από μίαν άλλη οπτική γωνία και να αντιληφθεί το **Πώς** και το **Γιατί**, συμβαίνουν σήμερα αυτά που πλήττουν τους λαούς και τα παντός είδους αδιέξοδα στα οποία τους έχουν οδηγήσει. Ιδιαιτέρως δε τους Έλληνες.

Αθήνα, Μάιος 2015
Ελευθέριος Διαμαντάρας
Συγγραφέας, Μελετητής και Ερευνητής Ιστορίας και Φιλοσοφίας
Τακτικό μέλος της Ακαδημίας Νεαπόλεως, 1611.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο άνθρωπος από τότε που απέκτησε την δύναμη τής συνειδήσεως και ακόμα περισσότερο την συνείδηση τού ότι έχει συνείδηση και ικανότητα δημιουργίας και αναπτύξεως πολιτισμού, απέκτησε ορισμένες «ατελεύτητες;» εμμονές και συνειδητοποίησε την αδυναμία, φθαρτότητα και θνησιμότητά του. Έκτοτε, όλα όσα απασχολούν τον άνθρωπο δεν συνίστανται μόνο στην εξασφάλιση των πρώτων αναγκών τροφής, στέγης, ρουχισμού, διατηρήσεως της υγείας και της διαιωνίσεως του είδους, ανάπτυξη τεχνών και επιστημών, πολίτευμα, καθημερινότητα, αλλά είναι και τα εξής:

(1) Η αγωνία, η εξιχνίαση και η γνώση του αγνώστου και ειδικά του μέλλοντος· τί κρύβει το άγνωστο και τί του επιφυλάσσει το μέλλον μαζί με την ανικανότητά του να γνωρίσει και να καταλάβει, εντός του συντόμου χρονικού διαστήματος τής ενεργής ζωής του, τι ακριβώς συμβαίνει με τα πράγματα εκείνα από τον περίγυρό του που τού κινούν το ενδιαφέρον, προτού απέλθει ανικανοποίητος από την σύντομη ζωή του. Τί είναι ο έρως (πολυπλοκοποίηση), ο αντέρως (εντροπία), η λογική, η αισθητική, η ηθική, η δικαιοσύνη, κλπ.
(2) Η αναζήτηση απαντήσεων σε μεταφυσικές ερωτήσεις τύπου: ποιός είναι, τί σκοπό έχει, από πού ήλθε και πού πάει, τί είναι ο κόσμος που τον περιβάλλει και τι σκοπό έχει, κλπ.
(3) Τί είναι ο θάνατος· είναι άραγε το τέρμα τής υπάρξεώς του ή υπάρχει κάποια συνέχεια· αφού δεν μπορεί να έχει αθάνατη ζωή και απόλυτη γνώση εδώ στη γη τότε μήπως μπορεί να αποκτήσει την πολυπόθητη αθανασία και γνώση μετά τον θάνατο.

Όλα αυτά τα ερωτήματα και στοιχεία μαζί με τις διάφορες απαντήσεις που τους εδόθησαν κατά τόπους και εποχές έπαιξαν και παίζουν έναν τεράστιο ρόλο στην ψυχολογία και στην κουλτούρα όλων των ανθρώπων. Π.χ., ένας σκεπτικιστής στο ερώτημα τί σκοπό έχει η ζωή του ανθρώπου απάντησε ως εξής: Δεν ξέρω αν και τι σκοπό έχει η ζωή του ανθρώπου, αλλά αφού υπάρχομε καλό είναι να ζήσομε αυτή την ζωή κατά τον καλλίτερο δυνατό τρόπο!

Οι θρησκείες λοιπόν έρχονται να μας πούνε ότι έχουν απαντήσεις σε όλα αυτά τα μεταφυσικά ερωτήματα. Πολλές ακόμα λένε ότι έχουν απαντήσεις όχι μόνο στα μεταφυσικά, αλλά και στα φυσικά ερωτήματα και στο πως μπορούμε να καλύψομε τις φυσικές ανάγκες μας. Ακόμα ισχυρίζονται ότι «δίνουν» πλήρεις λύσεις όχι μόνο σε όλα τα προβλήματα υγείας της φυσικής ζωής του ανθρώπου αλλά και στην εμμονή του για να αποκτήσει την αθανασία. Η κάθε θρησκεία δίνει τις απαντήσεις της και τις επιβάλλει με τον δικό της τρόπο. Εκτός από τις απαντήσεις, αυτός ο τρόπος, στις πιο πολλές περιπτώσεις, είναι τόσο καθοριστικός για την εξέλιξη και τον τρόπο ζωής της κοινωνίας στην οποία απευθύνεται, ώστε να μην ημπορεί να αγνοηθεί.

Υπάρχουν βεβαίως εκατοντάδες θρησκείες και χιλιάδες αιρέσεις σ’ όλη την ιστορία και σε όλους τους τόπους του κόσμου οι οποίες όλες μαζί παρέχουν χιλιάδες θεούς, αγγέλους, δαίμονες και διαβόλους. Παρουσιάζουν χιλιάδες διαφορετικές πίστεις, θέσεις και απαντήσεις, μεταξύ των οποίων οι περισσότερες είναι αντιφατικές έως αντιδιαμετρικά αντίθετες. Παρά ταύτα η κάθε μία εξ αυτών απαιτεί να μας πείσει ότι αυτή κατέχει τον αληθινό θεό ή τους αληθινούς θεούς και την απόλυτη αλήθεια χωρίς όμως να παρέχει κανένα

απτό κριτήριο το οποίο κάνει εμφανή ή αποδεικνύει αυτόν τον ισχυρισμό. Λόγια λοιπόν ανεξέταστα και ανεξέλεγκτα. Άλλες πάλι εμφανίζονται ως κοσμοαντιλήψεις, αισθητικές ή μη αισθητικές, αλλά και αυτές δεν παρέχουν κάποιο εφαρμόσιμο κριτήριο. Πάντως από λίγο έως πολύ όλες εργάζονται αδιάκοπα για να αιχμαλωτίσουν όσο πιο πολλούς πιστούς οπαδούς μπορούν από την νηπιακή ηλικία μέχρι την προκεχωρημένη, με εργαλεία την πίστη, την πλύση εγκεφάλου, τον εκφοβισμό, τον καταναγκασμό και όχι αυτό που αποκαλούμε γνώση.

Έτσι μεταξύ των θρησκειών εμφανίστηκαν και οι καταστροφικές θρησκείες. Αυτές είναι οι θρησκείες εκείνες οι οποίες εκμεταλλευόμενες την επιθυμία και την αναζήτηση του ανθρώπου για απαντήσεις προς τα ανωτέρω ερωτήματα και την τεράστια προσπάθειά του προς επίλυση των αναγκών του μαζί με την παρεπόμενη ψυχολογία που όλα αυτά δημιουργούν, επιβάλλουν με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο τις δογματικές απαντήσεις τους, καπελώνουν τον άνθρωπο και τον εξαθλιώνουν παντοιοτρόπως. Το μόνο που τις ενδιαφέρει είναι το ίδιον συμφέρον, ό,τι κι' αν είναι αυτό όσο διεστραμμένο και παράλογο. Διά τούτο θέτουν ως δόγμα τους ότι: «όποιος δεν είναι μαζί τους τότε αυτομάτως είναι εναντίον τους». Αυτές οι θρησκείες είναι κυρίως οι κοσμοπολιτικές θρησκείες, εν αντιθέσει προς τις παραδοσιακές, με κύρια παραδείγματα τον Χριστιανισμό και τον Μουσουλμανισμό, χωρίς βεβαίως να λησμονούμε τις θρησκείες των μεσοανατολικών ερήμων, εν τίνι μέτρω τον Ζωροαστρικό δυϊσμό, τα Γιαχβιστικά μορφώματα του Εβραιο-Ιουδαϊσμού από: τους Ησαΐες (τέσσερις), τον Ιερεμία, τον νεαρό βασιλέα Ιωσία με το λευιτογιαχβικό ιερατείο του, τον Ωσηέ, τον ιερέα Έσδρα με τον γραμματέα Νεεμία, κ.ά.

Δεν θα καταπιαστούμε εδώ με το να παρουσιάσομε μια πλήρη σύγκριση μεταξύ κοσμοπολιτικών και παραδοσιακών θρησκειών. Αυτό αποτελεί ένα πολύ μεγάλο και επίπονο έργο που το έχουν πραγματευτεί και μάλλον εξαντλήσει πολλοί σπουδαίοι ιστορικοί κοινωνιολόγοι (O. Spengler, A. J. Toynbee, κ.α.). Θα αρκεστούμε μόνο στο να πούμε τα εξής: Κοσμοπολίτης είναι το άτομο που αυτοδιαφημίζεται ως πολίτης του κόσμου, χωρίς πατρίδα, χωρίς κοινωνική σχέση ή ενδιαφέρον, χωρίς να αισθάνεται ότι ανήκει σε κάποια ιδιαίτερη εθνική ομάδα, χωρίς κοινωνική συνοχή και πολιτισμό. Πολλάκις επαίρεται και καυχάται δι' όλα αυτά! Έτσι λοιπόν Κοσμοπολιτική είναι η θρησκεία η οποία συνελήφθη και φτιάχτηκε ως νέα ιδέα ή αίρεση άλλης θρησκείας από ολίγα άτομα του κοσμοπολιτικού περιθωρίου τα οποία έπαιξαν συγκεκριμένους ρόλους στην τεχνητή δημιουργία της και η οποία ξεκινώντας από ολίγα καθορισμένα γεωγραφικά σημεία τελικά επανδρώθηκε, αναπτύχθηκε και ουσιαστικά έλαβε την τελική μορφή της σε γκέτη μεγαλουπόλεων, εν μέσω κοσμοπολιτικών ατόμων και ατόμων που βαρέθηκαν ή εμίσησαν την πολιτισμική τους υπόσταση και εν μέσω αντιφατικών και νοσηρών καταστάσεων. Μια τέτοια θρησκεία υποφέρουσα από πλέγμα κατωτερότητος και άκρατον ρατσισμό θέτει ως σκοπόν της την απανταχού εξάπλωσή της, την υποδούλωση ολοκλήρου τους κράτους ή αυτοκρατορίας εντός του οποίου ευρίσκεται υπό την κυριαρχία της και την διά παντός μέσου επιβολή της δικής της άκαμπτης, ανεξέλικτης και καταστροφικής υποκουλτούρας. Διά τούτο όχι μόνο δεν διστάζει να καταστρέψει τον ήδη υπάρχοντα πολιτισμό μαζί με όλα τα καλά και χρήσιμα επιτεύγματά του αλλά και το επιδιώκει μετά μανίας. Αλλιώς, ως στατική και απόλυτα δογματική θρησκεία δεν έχει καμιά προοπτική για αναδημιουργία και διαιώνιση. Την ενδιαφέρει το ανεπιβεβαίωτο μέλλον αναλώνεται με αυτό και διά τούτο συνεχώς προφητεύει. Μεταξύ των μέσων που χρησιμοποιεί προς επίτευξη των σκοπών της είναι το δόγμα, ο φόβος, το ψεύδος, ο παραλογισμός και η βία.

Εν αντιθέσει, η παραδοσιακή θρησκεία δημιουργήθηκε και αναπτύχθηκε στην ελεύθερη ύπαιθρο κατ' ευθείαν και αυθόρμητα από τον ψυχισμό, την αντίληψη ηθικής και αισθητικής των ατόμων μιας ομάδας υπό την επίδραση της γενικής φυσικής νομοτέλειας, του εκεί περιβάλλοντος, της εκεί υπάρχουσας ιδιαίτερης φυσικής καταστάσεως, των εκεί αναγκών και των συνθηκών εργασίας. Αυτή πέραν του ορατού και του απωτέρου μέλλοντος αντιμετωπίζει άμεσα το παρόν, όπισθεν του οποίου υπάρχει ο άχρονος μύθος ο οποίος στα αρχικά στάδια μεταφέρει την συσσωρευόμενη γνώση και αντίληψη με διάφορες εικόνες, παρομοιώσεις, μεταφορές, και διδακτικές αφηγήσεις, χωρίς να αποκλείει τις συν τω χρόνω επιστημονικές ανακαλύψεις και διατυπώσεις τις οποίες μάλιστα και καλωσορίζει. Πρόκειται για φυσική θρησκεία ή καλλίτερα κοσμοθέαση και όχι για ξαφνική δημιουργία επειδή έτσι το θέλησε ξαφνικά κάποιος εξωσυμπαντικός και αποκαλυπτικός θεός. Οι θεοί της είναι ενδοσυμπαντικοί, δημιουργήματα του σύμπαντος, και εκπροσωπούν ή προσωποποιούν τις φυσικές οντότητες, ιδιότητες και δυνάμεις οι οποίες τελούν κάτω από τον φυσικό νόμο της συνεχούς εξελικτικής βελτιώσεως. Ως δυναμική θρησκεία εκτός του ότι δημιουργεί πολυποίκιλες μορφές και προωθεί την ανάπτυξη πολιτισμού, έχει την ιδιότητα να αναπλάσεται και να εξελίσσεται κάτω από τις συνεχείς προόδους της συνειδήσεως, της γνώσεως και του πολιτισμού. Δεν θέτει ως σκοπό της την μοναδική επικράτησή της και την απόλυτη δογματικότητά της, πράγματα που ουδέποτε την απασχολούν.

Μετά ταύτα, τα φαινόμενα δεικνύουν ότι, από τότε που ο άνθρωπος απέκτησε συνείδηση η Ιστορία κινείται όπως ένα φύλλο χαρτιού που πέφτει εντός του αέρος υπό την επίδραση της βαρύτητας. Πάει δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω, κάνει κύκλους, ανακυκλώσεις, ευθείες πτώσεις, κ.ο.κ. Έτσι λοιπόν η ιστορία του ανθρώπου είναι γεμάτη με διάφορα διαδοχικά διαστήματα, ακμής και προόδου, παρακμής και δυστυχημάτων, κλπ.

Κατά την εκτίμηση πολλών μεγάλων ερευνητών όπως και τη δική μας, το μεγαλύτερο δυστύχημα που έγινε ποτέ στην ιστορία ήταν η επικράτηση του Χριστιανισμού, επειδή έτσι το θέλησε ο διεφθαρμένος και εγκληματικός Ρωμαίος αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος στις αρχές του τετάρτου αιώνα Κοινής Εποχής (Κ.Ε.). Οι συνέπειες αυτού του δυστυχήματος ήταν τρομακτικά καταστροφικές για κάθε έκφανση και δραστηριότητα βίου και πολιτισμού από τότε μέχρι σήμερα και όπως φαίνεται θα συνεχίσουν ούτως ακόμη επί μακρόν. Η οπισθοδρόμηση που επήλθε σε κάθε εκδήλωση ζωής και τομέα πολιτισμού ήταν πέραν πάσης προβλέψεως. Η δυστυχία που προέκυψε ήταν τρομακτική. Η λέξη «μεσαίων», «μεσαίωνας» για την επακολουθήσασα υπερχιλιετή εποχή παρακμής, αγραμματοσύνης, δεισιδαιμονίας και σκοταδισμού έχει μείνει ήδη από πολύ καιρό παροιμιώδης. Δεύτερο μεγάλο δυστύχημα ήταν η δημιουργία και εξάπλωση τού Μουσουλμανισμού, ο οποίος και πάλι παρήχθη ως νέα Εβραιοχριστιανική αίρεση με νέο πρόγραμμα. Η ανθρωπότητα ύστερα από πολλούς αιώνες αγώνων και αίματος φαίνεται να προσπαθεί να εξέλθει απ' αυτή την κατάσταση. Αλλά ακόμα φαίνεται να προσπαθεί, όχι όμως και ότι εξήλθε!

Η αναπηρία της ανθρωπότητος ήταν τόσο παραλυτική ώστε ακόμα και σήμερα παρά τις προόδους της φιλοσοφίας, της επιστήμης και της τεχνολογίας, και παρά τις τόσες διδαχές του παρελθόντος και της ιστορίας, και παρά τις τόσες μεγάλες προσπάθειες μεγάλων διαφωτιστών, ανθρωπιστών και ευεργετών, ακόμα δεν είναι σε θέση να θέσει ένα θετικό τέρμα σ' αυτή την ιστορική ατυχία. Σ' αυτό το πρόβλημα καθοριστικό ρόλο παίζουν και τα υπάρχοντα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα τα οποία δεν επιθυμούν ανθρώπους μορφωμένους με γνώση, σκέψη, κρίση, κλπ, αλλά υποτελείς υπηκόους ή καλλίτερα εν τοις πράγμασι δούλους και ρομπότς. Στα υπάρχοντα συστήματα συμφέρει να έχουν και να διατηρούν άτομα τα οποία κατά συντριπτική πλειοψηφία είναι αφιλοσόφητα

και προβατοποιημένα και τα οποία αιωρούνται μέσα σε μια συνεχή ανασφάλεια μεταξύ πάτου και κορυφής, αναλώνονται σε ένα συνεχές κυνήγι των προς το ζην, έχουν στόχους διάφορες απατηλές, ή ανόητες ή καταστροφικές επιδιώξεις και οι ελπίδες των παραμένουν συνεχώς φρούδες.

**** ****

Στα κείμενα που έπονται ο συγγραφέας ερευνητής, Δ^{ωρ} Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσος, αναπτύσσει πολλά απ' αυτά τα θέματα θέλοντας να καταδείξει αυτές ακριβώς τις θέσεις με όσο πιο πολλά θεολογικά, ιστορικά, βιβλικά, επιστημονικά, κλπ, στοιχεία που μπορεί να συλλέξει και να παρουσιάσει. Όλα τα στοιχεία που παρουσιάζει εδώ πόρρω απέχουν από όλα όσα υπάρχουν στην παγκόσμια βιβλιογραφία. Επίσης προβάλλει όσο πιο πολλά λογικά και φιλοσοφικά επιχειρήματα μπορεί. Παρακαλεί τους αναγνώστες όχι μόνο να μελετήσουν με ελεύθερη σκέψη και κρίση αλλά και να ελέγξουν μόνοι τους την αλήθεια όλων όσων γράφει, αν τους ενδιαφέρουν αυτά τα ζητήματα. Καλόν είναι τα κείμενα να διαβαστούν με την σειρά που παρατίθενται. Επειδή όμως είναι αυτοτελή μπορούν να διαβαστούν με όποια σειρά επιθυμεί ο αναγνώστης και ανεξαρτήτως του ενός από το άλλο. Αν απ' αυτά μάθουν κάτι που δεν το ήξεραν ή δεν το είχαν υποψιαστεί, τότε ως υπεύθυνα άτομα που έχουν σεβασμό προς την αλήθεια και την αξιοπρέπεια ας λάβουν και την αρμόζουσα στάση.

Ένα πλήρες έργο το οποίο απογυμνώνει τον Χριστιανισμό σε κάθε σημαντική λεπτομέρεια απαιτεί χωρίς υπερβολή πολλές δεκάδες ή και εκατοντάδες μεγάλων τόμων. Εξαρτάται από το πόσο θέλει να επεκταθεί κανείς. Πλην όμως για μια καλή απομυθοποίηση και απόρριψη αυτής της λαίλαπας αρκεί η μελέτη της *Βίβλου*, μερικών Πατέρων, της αμερόληπτης Ιστορίας και μερικών καλών συγγραμμάτων από την βιβλιογραφία που παραθέτομε.

Δυστυχώς, ακόμα και σήμερα, η παιδεία που παρέχεται στο δημοτικό, γυμνάσιο, λύκειο, σε πολλές περιπτώσεις και στο πανεπιστήμιο είναι κατάλληλα μεθοδευμένη, μεροληπτική, διαστρεβλωμένη, ειδικά επιλεγμένη και πολλάκις ψευδής που τελικό στόχο έχει να καταντά τα νέα παιδιά θρησκόληπτους Χριστιανούς με ελλιπέστατη γνώση γι' αυτή τη θρησκεία και την ιστορίας της και μέσα σε μια πλήρως αντιφατική ζωή. Η εγκεφαλική αγκύλωση που προκαλεί στα νέα, ανώριμα και αμαθή παιδιά είναι τόσο ισχυρή ώστε, τις πιο πολλές φορές, δεν είναι πλέον σε θέση να δεχτούν ή να καταλάβουν τίποτα πέραν της χριστιανικής μυθολογίας και προπαγάνδας. Ακόμα και τις πιο εμφανείς παραβιάσεις της απλής λογικής και του κοινού νου ή τις πιο καταστροφικές για τη ζωή επιταγές δεν είναι σε θέση ούτε να ιδούν ούτε να διορθώσουν! Ακόμα και αν ποτέ ιδούν κάτι δεν θέλουν να το παραδεχθούν και αλλάζουν την κουβέντα! Στο τέλος-τέλος λένε: εμείς τα πιστεύομε αυτά επειδή έτσι μας αρέσει. Μα τους λες: καταργείτε την λογική, την επιστήμη, τα γεγονότα; Και σου απαντούν: δεν θέλομε να συζητάμε μαζί σου! Κύριε τάδε: αφού φωνασκείς ότι αυτά σου αρέσουν και τα πιστεύεις, τότε γιατί δεν κάνεις και την ζωή σου σύμφωνη με αυτά; Γιατί άλλα λες και άλλα πράττεις και δεν θέλεις να 'δείς αυτή την ηχηρή αντίφαση; Γιατί δεν εξετάζεις τί τρέχει;

Η χριστιανική εκκλησία ήταν πάντοτε παρασιτική, παράλογη, υπερβολική και αντιδραστική. Μυθώδη πλούτη στα χέρια της, αρχής γενομένης από τον ίδιο τον φαύλο Κωνσταντίνο που της έδωσε τα πάντα, ήταν αδρανή ή εχρησιμοποιούντο αντιπαραγωγικά, εκτός πολύ ολίγων εξαιρέσεων. Η θρησκεία που διεκήρυττε, αν την δούμε ολικά απ' όλες τις

πλευρές της, ήταν καταστροφική. Πολλές επιταγές και εντολές που έδινε και επέβαλε ήταν καταστροφικές τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο. Η παιδεία και η μόρφωση που προέκυψαν από τότε μέχρι σήμερα είναι τόσο αντιφατικές που καταντούν πρόξενοι σχιζοφρενείας και πολλών νευρωσιακών και άλλων παθήσεων σε πολλά άτομα.

Ακόμα και σήμερα, οι εκκλησιαστικές και παραεκκλησιαστικές οργανώσεις, τα κατηχητικά σχολεία καθώς και τα μοναστήρια οργιάζουν ασταμάτητα καταβροχθίζοντας και απόβλακώνοντας πολλούς νέους και νέες, στερώντας έτσι τον δημόσιο βίο από τις ανεκτίμητες υπηρεσίες τους. Οι νέοι και οι νέες στα δίχτυα αυτών των οργανώσεων καθίστανται ουσιαστικά ζωντανοί νεκροί που έχουν ταχθεί στο να περιμένουν την ώρα που θα αποδημήσουν εις Κύριον και να κερδίσουν «την αιώνιον ζωήν». Μέχρι τότε ασχολούνται κυρίως με προσευχές, νηστείες και χριστιανικά κηρύγματα, πέραν ορισμένων υποτυπωδών ασχολιών για τα προς το ζήν και ολίγες αγαθοεργίες οι οποίες δεν λύουν κανένα κοινωνικό πρόβλημα!

Ενώ μέσα στους καθοδηγητές, κληρικούς, προπαγανδιστές, κλπ., των διαφόρων οργανωμένων θρησκειών υπάρχουν πολλοί σκόπιμοι απατεώνες, υστερόβουλοι, συμφεροντολόγοι, κακόβουλοι, κλπ., πρέπει να πούμε ότι κατά μέγα μέρος το χριστιανικό, μουσουλμανικό, κλπ., λαϊκό πλήθος, «ποίμνιον προβάτων», δεν αποτελείται από απατεώνες και κακεντρεχείς ανθρώπους. Οι άνθρωποι αυτοί απλώς συνεχίζουν να πιστεύουν ανεξέταστα αυτά που έχουν διδαχθεί, τους έχουν πει ή τους έχουν επιβάλλει ως αλήθεια από την βρεφική μέχρι την ώριμη ηλικία. Είναι και αυτοί θύματα απάτης, πλύσεως εγκεφάλου, ψυχολογικού ενίοτε και φυσικού πειθαναγκασμού, αγνοίας, ψυχολογίας της μάζας, αθλιότητας, υπερβολικού μόχθου, κλπ. που δεν έχουν την θέληση, την προθυμία, την μόρφωση, την ενέργεια, τον χρόνο, κλπ., για να μελετήσουν εις μήκος και πλάτος και να ελέγξουν τα βιβλία και την ιστορία της πίστεώς τους. Καταντούν τόσο απλοϊκοί που το σύνηθες επιχείρημά τους είναι ότι, αφού έτσι πιστεύουν οι πιο πολλοί έτσι πρέπει να είναι και η αλήθεια! Επίσης είναι τόσο αδαείς που κάνουν το λάθος να ταυτίζουν την πίστη σε θεό με την πίστη στον δικό τους θεό. Ο Θεϊσμός δεν είναι ούτε Χριστιανισμός, ούτε Μουσουλμανισμός, ούτε Ιουδαϊσμός, κλπ. Για τους περισσοτέρους, μια ολοκληρωμένη μετεκπαίδευση αρκεί για να ιδούν πως όντως έχουν πράγματα.

Κάτω από την πίεση της βαριάς κοινωνικής ευθύνης της γνώσεως, της αλήθειας, της λογικής και της αξιοπρέπειας αποφάσισα να μιλήσω ευθαρσώς προς την κοινωνία με την ελπίδα να βάλω και εγώ μια μικρή πέτρα στο σταμάτημα αυτού του ξέφρενου παραλογισμού, ο οποίος όχι μόνο συνεχίζεται μέχρι και σήμερα αλλά και έχει λάβει ανησυχητική άνοδο παγκοσμίως. Εις δε την Ελλάδα τα πράγματα πήραν πολύ άσχημη τροπή και πρέπει όλοι να αντιδράσουν σ’ αυτό το αυτοκαταστροφικό ξεχαρβάλωμα. Ο Ελληνισμός κινδυνεύει από άμεση εξάλειψη.

******

Τα παρακάτω κείμενά μου εκυκλοφόρησαν ως άρθρα είτε σε διάφορα περιοδικά είτε στο διαδίκτυο. Εγράφησαν κατόπιν ενδελεχούς μελέτης και σκληρής έρευνας κατά την περίοδο των τελευταίων 14 ετών ανάλογα με τις απαιτήσεις διαφόρων περιστάσεων. Αυτές ήταν είτε να δοθούν κατάλληλες απαντήσεις σε ορισμένους επωνύμους ή ανωνύμους προπαγανδιστικούς κύκλους, είτε για να γίνει διαφώτιση επί ορισμένων θεμάτων που δεν ήταν καλώς γνωστά στο ευρύ κοινό. Ήταν επόμενο να υπάρχουν μερικές επαναλήψεις, ει-

δικά στα σημεία όπου δύο ή περισσότερα θέματα άπτονται ιδίων ζητημάτων και χρειάζονται πολλές ίδιες αναφορές ή παραπομπές. Ελπίζομε ότι οι επαναλήψεις αυτές θα συνεισφέρουν στην καλλίτερη εκμάθηση και εμπέδωση διαφόρων αληθειών, στοιχείων, επιχειρημάτων και γεγονότων που αφορούν αυτά τα σοβαρά ζητήματα, από τους αναγνώστες, αντί να θεωρηθούν πλατιασμοί κουραστικοί ή παραπανίσιοι.

Ακόμα πρέπει να πούμε ότι τα θέματα αυτά είναι αχανή και πολυάριθμα ώστε όσο και να γράψει κανείς, κάποιο θέμα και κάποιες λεπτομέρειες θα του ξεφύγουν. Μιλάμε για μια ιστορία 4000 ετών (περιλαμβανομένης και αυτής των Εβραίων) και μια αχανή και αλληλοσυγκρουόμενη βιβλιογραφία επί θεολογίας και δόγματος. Πολλά δε μέρη είναι θολά και δαιδαλώδη λόγω ασαφειών, αποκρυφισμού, δεισιδαιμονίας, ψευδεπιγραφίας, ανοησίας, βλακείας, καταστροφικότητας και ελλείψεως επαρκών στοιχείων. Επ' αυτών αναδύονται προσωπικές εκτιμήσεις, ερμηνείες και επιστημονικές θεωρίες επί τη βάσει των ήδη υπαρχόντων στοιχείων και των νέων στοιχείων που συνεχώς ευρίσκει η Ιστορία και η Αρχαιολογία. Διά ταύτα αγαπητοί αναγνώστες έχετε κατά νουν ότι καθώς μελετάτε και ερευνάτε αυτά τα ζητήματα από την απέραντη βιβλιογραφία που υπάρχει και 'σεις οι ίδιοι μπορείτε να βρείτε, να παρατηρήσετε και να προσθέσετε πολλά και διάφορα στοιχεία, πράγματα και εκτιμήσεις.

Εμείς δεν φιλοδοξήσαμε στον παρόντα τόμο να εξαντλήσομε όλα τα σημαντικά θέματα και ζητήματα του χριστιανικού φαινομένου, μόνο ορισμένα ολίγα. Ελπίζομε, αν ο χρόνος και οι συνθήκες στο μέλλον μας επιτρέψουν, να μπορέσομε να εκθέσομε και μερικά άλλα πολύ σημαντικά. Ελπίζομε ακόμα ότι τα παρόντα θέματα θα δώσουν το έναυσμα στους αναγνώστες να συνεχίσουν μια περαιτέρω δική τους αμερόληπτη έρευνα και να συνάγουν δικά τους συμπεράσματα όσο πιο αντικειμενικώς δύνανται. Μετά ταύτα, ας απόφασίσουν μόνοι τους για την στάση που εφεξής οφείλουν να διατηρήσουν έναντι αυτών των σοβαρών ζητημάτων.

Σας ευχόμαστε λοιπόν και εμείς καλή μελέτη και σωστή έρευνα, με ορθή κρίση, λογική συνέπεια και με απόφαση, θάρρος και αμεροληψία.

Δ^{ωρ} Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσος, 2016.

Αν κάποια θρησκεία ήταν εξ ανωτέρας φύσεως ή συνειδήσεως αληθινή θα το ξέραμε αποδεδειγμένα και ευθύς εξ' αρχής. Δεν θα ήταν θέμα τυφλής πίστεως αλλά αποδεδειγμένης αποκαλυφθείσας γνώσεως ακριβώς λόγω της της ανωτέρας φύσεως και συνειδήσεώς της και της μη ανθρώπινης κατασκευής της. Όπως π.χ., δεν πιστεύομε ότι υπάρχει κοσμική ακτινοβολία αλλά το γνωρίζομε, έστω διά των μέσων που διαθέτομε.

ΜΗΝΥΜΑ ΦΙΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΗ

Στην ανατολή το 21ου αιώνα, ο Ευρωπαϊκός ανθρωπισμός, σύγχρονος διάδοχος τού Ελληνικού πνεύματος και φορέας της προμηθεϊκής φλόγας, βρίσκεται και πάλι αντιμέτωπος με τον προαιώνιο εχθρό, τις δυνάμεις του σκοταδισμού, που αυτή την φορά με όπλο το θρησκευτικό φανατισμό του ισλαμικού κόσμου, προσπαθεί να αιματοκυλίσει την ανθρωπότητα. Αλλά ας μη γελιόμαστε! Οι δυνάμεις του σκοταδισμού δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της Ισλαμικής αίρεσης του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού και βέβαια, δεν είναι τώρα, ούτε ήταν ποτέ κάτι το υπερφυσικό. Είναι στυγνοί υπολογιστές που εκμεταλλεύονται την πανάρχαια αδυναμία της ανθρώπινης φύσης, την πίστη, για να πετύχουν τα δικά τους συμφέροντα. Τα τυφλωμένα και φανατισμένα στίφη αψηφούν τον θάνατο και μάλιστα ο θάνατος στο όνομα της πίστης είναι το ύψιστο αγαθό σ' αυτόν τον «μάταιο» κόσμο. Έτσι δεν τον φοβούνται και δεν τον λογαριάζουν.

Η μόνη άμυνα απέναντι σε τέτοιο φονικό παραλογισμό είναι ο καθαρός νους, η λογική, που σαν κοφτερή λεπίδα ξεχωρίζει την αλήθεια από το ψέμα, και ξεμπροστιάζει τους εκμεταλλευτές της πίστης. Μπορεί εμείς οι σημερινοί «πολιτισμένοι» να περιπαίζομε την αμάθεια του ισλαμικού κόσμου, αλλ' ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Είμαστε όλοι ένοχοι της προδοσίας του Ελληνικού πνεύματος. Ο Διογένης Λαέρτιος αναφέρει ότι, όταν ο ναι και όχι ιδεαλιστής Πλάτων είπε σε μαθητές του πως θα επιθυμούσε να μαζέψει όλα τα βιβλία του «υλιστή;» Δημοκρίτου και να τα κάψει, αυτοί του απάντησαν ότι κάτι τέτοιο θα ήταν ανθρωπίνως αδύνατο, μιας και ο Δημόκριτος ήταν όχι μόνο πολυγραφότατος αλλά και τα γραπτά του ήταν τόσο δημοφιλή, ώστε τ' αντίγραφα που υπήρχαν σ' όλες τις βιβλιοθήκες του τότε κόσμου ήταν «αμέτρητα». (Loeb Classical Library, Diogenes Laertius IX, 40.).

Κι όμως, την «ανθρωπίνως αδύνατη» επιθυμία αυτή του Πλάτωνα την εξεπλήρωσαν μερικούς αιώνες αργότερα οι «θεοφόροι πατέρες» της χριστιανικής εκκλησίας – πολλοί των οποίων ήταν Έλληνες το γένος, μα ανθέλληνες την ψυχήν –, οι «προστάτες των Ελληνικών γραμμάτων», και «φωστήρες» της υφηλίου, υποκινημένοι από έναν από τους μεγαλύτερους εμπόρους των λαών, τον «μέγα» και «ισαπόστολο» Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο! Αποτέλεσμα, η ατομική θεωρία και τα παράγωγά της (π.χ., χημεία, ατομική φυσική, κλπ.) να χαθούν για δεκαπέντε αιώνες. Αυτό το συμβάν είναι ένα πολύ μικρό παράδειγμα από τα αμέτρητα παραδείγματα τής δύναμης των σκοταδιστών.

Ακόμα στο βιβλίο των *Νόμων* ο Πλάτων εντοπίζει την τότε αθεΐα και τον ήδη τοτε μεγάλο αριθμό των αθεϊστών. Αυτοί ζητούσαν απόδειξη και γνώση για μεταφυσικές και φευγαλέες πίστεις και διατύπωναν συμπεράσματα που αφορούσαν τον υλικό κόσμο. Ήδη τότε υπήρχαν πολλοί και ονομαστοί αθεϊστές πολλοί των οποίων είχαν καταδικαστεί από τους δεισιδαίμονες Αθηναίους. Ο Πλάτων θεωρεί την αθεΐα τρομερό πρόβλημα, βλακεία και ανηθικότητα. Καταδικάζει του αμετανόητους αθεϊστές σε εξορία, στρατόπεδα συγκεντρώσεως, πλύση εγκεφάλου και τους αμετανόητους σε θάνατο. Έχομε δηλαδή μια οργανωμενη θρησκευτική μισαλλοδοξία, ιερά εξέταση, και εξόντωση. Πολύ αργότερα ο Λουκιανός ο Σαμοσατεύς θα σατιρίσει τον Πλάτωνα λέγοντας ότι ο Πλάτων έπρεπε να φτιάξει την Πολιτεία του και να την διοικήσει σύμφωνα με τους Νόμους του! Στον δε Χριστιανισμό η ιερά εξέτασις εμφανίζεται εν τοις πράγμασι με τον Κωνσταντίνο, ξεπέρασε κάθε όριο νοσηράς φαντασίας στην πορεία της και σταμάτησε να υπάρχει τελείως αρκετά πρόσφατα.

Ο ευφυής, σπουδαίος, φυσικός και κοινωνικός φιλόσοφος Πλάτων ήταν δυστυχώς και μεταφυσικός. Η δεισιδαιμονία του δεν τον άφησε ποτέ ήσυχο παρά τα επιχειρήματα του Παρμενίδη περί ατελούς και κακού κόσμου. Ο σπουδαίος ερευνητής φιλλέλην αστρονόμος Carl Sagan τον κατατάσσει, μαζί με μερικούς άλλους όπως τον Πυθαγόρα, στους μυστικιστές. Αυτό ίσως εξηγεί και το ότι τα περισσότερα έργα του διέφυγαν από την ανεπανάληπτη και απερίγραπτη καταστροφική μανία των χριστιανών.

Στην προκειμένη πραγματεία, ο συγγραφέας πέραν του Εβραιογνωστικοχριστιανικού σκοταδισμού ξεμπροστιάζει και τον ντόπιο σκοταδισμό, που αν και πληγώθηκε από τις δυνάμεις του νεοελληνικού διαφωτισμού, κατάφερε από τα μέσα του 19^{ου} αιώνα, σιγά-σιγά να κυριαρχήσει στην Ελληνική κοινωνία με τη μορφή του λεγομένου «Ελληνοχριστιανισμού», ενός ψεύτικου κατασκευάσματος τόσον οξυμώρου όσο και ο όρος που το περιγράφει. (Μελετήσετε τα σχετικά κείμενα από τα βιβλία του Παν. Μαρίνη της βιβλιογραφίας μας.). Όπως αποκαλύπτει η συστηματική αυτή μελέτη, από έναν επιστήμονα που εμβάθυνε όχι μόνο στην ιστορία αλλά και στα – κανονικά και μη – ιερά κείμενα της ορθοδόξου και μη χριστιανικής εκκλησίας, τα ψεύδη και τα εγκλήματα για τα οποία οι φορείς της χριστιανικής θρησκείας ευθύνονται τόσο στον τόπο μας όσο και σ’ ολόκληρη την οικουμένη δεν υστερούν σε τίποτε από τα σύγχρονα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας για τα οποία ευθύνεται ο κατά 600 χρόνια νεώτερος ισλαμικός φανατισμός. Μάλλον τα υπερβαίνουν.

Ως καλός και υπεύθυνος διδάκτωρ καθηγητής, ο Γιάννης Ρούσσος, προσπαθεί ν’ αφυπνίσει στον σύγχρονο Έλληνα όπως και σε κάθε άνθρωπο την προμηθεϊκή φλόγα, να βοηθήσει σε μια ανάσταση του πραγματικού, ανόθευτου Ελληνικού πνεύματος, του μόνου πολιτισμού που σ’ όλη την ιστορία της ανθρώπινης περιπέτειας κατάφερε να φτάσει τόσο κοντά στο ιδανικό του ελεύθερου ανθρώπου, του πολιτισμού, που γι’ αυτόν ακριβώς το λόγο, δεν είχε, ούτε έχει καμιά απολύτως ανάγκη για «παντρειά» με τα χριστιανικά συνοθυλεύματα του Ιησού και του Παύλου, και των αγρίων δολοφόνων της Υπατίας.

Νυκτάλωψ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΥ

Η πεποίθηση ότι οι θρησκείες των αλλοδόξων είναι ψεύτικες,
με κάνει να υποψιάζομαι ότι και η δική μου θρησκεία είναι μάλλον ψεύτικη.

Mark Twain, 1835-1910, Αμερικανός συγγραφέας

Ο Ισλαμισμός-Μουσουλμανισμός ενεφανίσθη στην Αραβία τον 7ο αιώνα. Την εποχή εκείνη πέρα των Αραβικών φατριών και παραδόσεων της ερήμου υπήρχαν και πολλές διασπαστικές Χριστιανικές και Εβραϊκές αιρέσεις. Όλες αυτές οι ομάδες διαμάχοντο σφοδρώς η μια την άλλη. Τότε ο δαιμόνιος Άραβας καμηλιέρης Μωάμεθ, ο οποίος ερχόταν σε συχνή επαφή με την Αίγυπτο και τη Νότια Παλαιστίνη, συνέλαβε την ιδέα της κατασκευής μίας ενοποιητικής θρησκείας με βάση τον Εβραϊσμό, τον Χριστιανισμό και τις Αραβικές παραδόσεις.

Στην αρχή η θρησκεία αυτή δεν είχε την μορφή που έχει σήμερα. Είχε στενότερη σχέση με τον Εβραιοχριστιανισμό απ' ότι έχει σήμερα. Μέσα σε 4 αιώνες όμως έλαβε σταδιακά την σημερινή μορφή και απέκτησε τα ιερά βιβλία και τους μύθους που γνωρίζομε σήμερα. (Βλέπε την μελέτη του E. Dermenghem, *Χριστιανισμός και Ισλαμισμός*, Μετάφραση από τα Γαλλικά, Δρ Λεωνίδας Παυλίδης, Σύγχρονη Σκέψη 21, Εκδόσεις Γκοβόστη.). Η τεραστία έκταση που έλαβε οφείλεται σε ιερούς πολέμους, τζιχάντ, και κόστισε τη ζωή εκατομμυρίων αθώων θυμάτων. Αν συνεχίσει την αύξησή της με τον σημερινό ρυθμό θα είναι αριθμητικά η πρώτη θρησκεία στον κόσμο μέσα σε 50 χρόνια, όπως υπολογίζουν. Τώρα είναι πολύ κοντινή δεύτερη με πρώτη τον Χριστιανισμό, αν βάλλομε όλες τις χριστιανικές αιρέσεις μέσα στο ίδιο τσουβάλι.

Έτσι ο Μουσουλμανισμός φτιάχτηκε από Άραβες, και στην αρχή για Άραβες, που πήραν δάνεια από τον Εβραϊσμό και τον Χριστιανισμό τα οποία συνεταίριασαν με δικές τους παραδόσεις και ιδιοσυγκρασίες της ερήμου. Ως γνωστόν οι δύο πατρογονικές του θρησκείες, Εβραϊσμός και Χριστιανισμός, της ερήμου και αυτές, φτιάχτηκαν εξ ολοκλήρου από Εβραίους. Για λίγα χρόνια στην αρχή, ως ήταν φυσικό, περιορίστηκε στον Αραβικό κόσμο. Εντός ολίγου όμως, ως φτιαχτή, καταστροφική και κοσμοπολιτική θρησκεία, βγήκε από την έρημο και τις πόλεις της Αραβίας και εξηπλώθη ανά τον κόσμο με τεράστιες σφαγές και καταστροφές.

Ο Θεός του, ο Αλλάχ, είναι ο Θεός των Εβραίων Γιαχβέχ και όχι η Αγία Τριάδα των Χριστιανών του 4ου αιώνος. Ο Ιησούς Χριστός είναι απλώς ένας προφήτης του και ο Μωάμεθ ο τελευταίος και ύπατος των προφητών. Όπως πιστεύουν, μετά τον θάνατό του ανελήφθη στους ουρανούς από το βράχο που ευρίσκεται εντός του τεμένους του Ομάρ στην Ιερουσαλήμ (πρώην τόπος του Ναού του Σολομώντος)! Καθώς πιστεύεται, σ' αυτόν υπαγόρευσε ο αρχάγγελος Γαβριήλ το *Κοράνιο* σ' ένα ερημικό μέρος λίγα χιλιόμετρα ανατολικά της Μέκκας! Κάθε χρόνο καθ' οδόν προς τα 'κεί, τσαλαπατιόνται και σκοτώνονται ή πεθαίνουν από αφυδάτωση, κούραση, νυκτερινό ψύχος, κλπ. μπόλικοι άνθρωποι, νέοι, γέροι, γυναίκες, παιδιά.

Οι Άραβες Μουσουλμάνοι θεωρούν ως προπάτορά τους τον μυθικό και ανύπαρκτο προπάτορα των Εβραίων Αβραάμ. Δεν προέρχονται όμως από τον υιό της Σάρας Ισαάκ, όπως οι Εβραίοι, αλλά από τον Ισμαήλ που είχε μητέρα την καημένη σκλάβα του Αβραάμ Άγαρ, εξ ου και Αγαρηνοί. Στην πόλη Χεβρών της Παλαιστίνης υπάρχει ένα σπήλαιο το

οποίο και οι δύο εθνότητες θεωρούν ως τον τάφο του Αβραάμ. Εκεί λοιπόν βγάζουν συνεχώς τα μάτια τους Εβραίοι και Μουσουλμάνοι για τον τάφο ενός ατόμου που ποτέ δεν υπήρξε! Αυτό θα πει «πίστις...»!

Στην αρχή ο Μωάμεθ (γύρω στο +622 - 623) κατάφερε να πείσει μόνο μια φούχτα ανθρώπων στην Μεδίνα και Μέκκα. Εε... αυτό ήταν. Μετά αυτοί οι ολίγοι κατάφεραν με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα να επικρατήσουν στην Αραβία και στη συνέχεια να εξαπλωθούν. Σήμερα δε είναι παρόντες σχεδόν σε όλα τα μέρη του πλανήτη. Αυτό δε το γεγονός, ότι δηλαδή ο αμόρφωτος προφήτης τους και ολίγοι αμόρφωτοι οπαδοί του κατάφεραν αυτό το κατόρθωμα, το χρησιμοποιούν οι μουσουλμάνοι για να αποδείξουν την εκ θεού προέλευση και αλήθεια της θρησκείας των και ότι ήταν θέλημα του θεού τους, Αλλάχ, η εξάπλωσή της. Ακόμα δε σκοπό και καθήκον έχουν την καθολική επικράτησή τους. Τέτοια ανάλογα επιχειρήματα έχομε και με τους χριστιανούς. Καυχώνται για την αγραμματοσύνη των αλιέων και την «εξ αγίου πνεύματος», βάλε Κωνσταντίνου, «μετέπειτα καταπληκτική επιτυχία των»... και πολλά τοιαύτα.

Η πλήρης μισαλλοδοξία του Μουσουλμανισμού, όπως και των πατρικών της θρησκειών του Εβραϊσμού και του Χριστιανισμού, βασίζεται σε πολλά χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*. Αν και υπάρχουν εκατοντάδες τέτοια χωρία επιγραμματικά μόνον αναφέρομε τα παρακάτω τρία. Μέσα στα κείμενα που ακολουθούν αναφέρομε και πολλά άλλα. Μόνοι σας μπορείτε να τα εντοπίσετε όλα με ένα καλό διάβασμα αυτού του άχρηστου και αισχρού βιβλίου.

1. Το παρακάτω χωρίο είναι το θανατηφόρο διάταγμα που δόθηκε στο Σινά, όπως το διαβάζομε στην *Έξοδον* 22: 20: «*Εκείνος που θα προσφέρει θυσία σε άλλους θεούς θα εξολοθρεύεται διά θανάτου. Μόνο στον Γιαχβέχ θα προσφέρετε θυσίες.*».
2. Για το ίδιο θέμα διαβάστε και *Δευτερονόμιον* 17: 1-13.
3. Το άκρον άωτον δηλαδή της θεϊκής νομοθεσίας και ζηλότυπης μισαλλοδοξίας βρίσκεται σε αυτό εδώ το θεόπνευστο τυραννικό φιρμάνι που μεταξύ άλλων περιλαμβάνεται στα κεφάλαια 13 και 17 του *Δευτερονομίου*. (Παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει προσεκτικά αυτά τα δύο κεφάλαια για να αποκτήσει πλήρη γνώση του θέματος. Εδώ θα του υποκινήσομε το ενδιαφέρον με το παρακάτω απόσπασμα, *Δευτερονόμιον* 13: 7-10). «*Εάν ο αδελφός σου, ο γιος της μητέρας σου δηλαδή, ή η κόρη σου, ή η σύζυγος της καρδίας σου, ή ο φίλος σου που είναι τόσο δικός σου όσο και η ψυχή σου, σε παρακινήσουν κρυφά λέγοντάς σου, «ας πάμε να λατρεύσομε άλλους θεούς», εσύ δεν πρέπει να συμφωνήσεις μ' αυτόν, μήτε να δώσεις προσοχή σ' αυτόν· ούτε τα μάτια σου θα τον λυπηθούν, ούτε πρέπει να τον σώσεις, ούτε να τον αποκρύψεις. Αλλά οπωσδήποτε πρέπει να τον σκοτώσεις· τα χέρια σου οφείλουν να είναι τα πρώτα που θα πέσουν επάνω του για να τον θανατώσουν και έπειτα τα χέρια όλου του κόσμου. Και τα χέρια σας θα τον λιθοβολήσουν με λίθους, μέχρις ότου αποθάνει.*».

Αυτές οι διατάξεις ισχύουν ακόμα και σήμερα στις ισλαμικές χώρες μαζί με διάφορες άλλες ιδίου τύπου. Διαβάσετε το *Κοράνιο* να τις βρείτε. Ο Ισλαμικός Νόμος της Σαρία δεν διαφέρει πολύ από τον Θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο στον οποίον έχουν προσθέσει πολλές δικές τους παλαιές παραδόσεις (π.χ., οι παρά μία τεσσαράκοντα μαστιγιές είναι κοινή διάταξη και στις δύο νομοθεσίες, και πολλά άλλα.). Τα ίδια και χειρότερα ίσχυαν και στις χριστιανικές χώρες μέχρι πριν λίγα χρόνια.

Μετά όμως οι Εβραιο-Χριστιανοί και οι Μουσουλμάνοι έχουν την αναίδεια και το θράσος να διαδίδουν ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος και έχει το δικαίωμα της ελευθέρας βουλήσεως και εκλογής. Αυτή η ελευθερία έρχεται σε πλήρη αντίφαση με πολλά χωρία όχι μόνο του *Κορανίου* και της Μουσουλμανικής κατηχήσεως (κισμέτ) αλλά ασυγκρίτως πολύ περισσότερα της Εβραιο-Χριστιανικής *Βίβλου* και κατηχήσεως (προκαθορισμός). Πολλά απ' αυτά τα εκθέτομε στα κείμενα που ακολουθούν.

Αλλά και η βία και η μισαλλοδοξία της *Καινής Διαθήκης* συνεπλήρωσε το κακό. Διαβάστε προσεκτικά όλη την *Καινή*. Στα κείμενα που ακολουθούν αναφέρομε πολλά τέτοια χωρία. Αλλά μόνοι σας μπορείτε να τα εντοπίσετε όλα με ένα καλό διάβασμα αυτού του άχρηστου και αισχρού βιβλίου. Π.χ. διαβάστε:

> *Ματθαίος* 3: 10, 12 (**φωτιά**), 7: 6 «*Μη δώτε το άγιον* ***τοις κυσί*** *μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν* ***των χοίρων****, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς εν τοις ποσίν αυτών και στραφέντες ρήξωσιν υμάς.*», 8: 22, 10: 21, 32-38, 12: 30, 13: 30, 40 (**φωτιά**), 15: 13, 18: 34-35 (**βασανιστήρια**), 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, *Λουκάς* 3: 9, 17, 11: 23 «***ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει***.»)., 12: 47-53 (48 **ξυλοδαρμός**), 14: 23 («***ανάγκασον εισελθείν***», το «**cogito intrare**» του Ιερού Αυγουστίνου), 26, 17: 34, 19: 27 («***πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου***.»), 22: 36-38, 49-50, *Ιωάννης* 12: 48, 15: 6, («***εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά καί εις το πυρ βάλλουσι, καί καίεται.»),*** κλπ.

Όπως και με τους Εβραίους το ίδιο ισχύει και με τους Μουσουλμάνους για τη μανία των κατά των καλών τεχνών της γλυπτικής και της ζωγραφικής, βασισμένοι στην δευτέρα εντολή του έτσι καλουμένου Εβραϊκού «δεκαλόγου» (ενώ πρόκειται για 1192 νομοθετικές διατάξεις, σύμφωνα με την απαρίθμηση του Εβραίου εβραιολόγου Markus Jost), *Έξοδος* 20: 4 – 6, κ.α.,

> «***ου ποιήσεις σεαυτώ είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τω ουρανω άνω και όσα εν τη γη κάτω και όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης. ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς·*** *εγώ γαρ ειμι Κύριος ο Θεός σου, Θεός ζηλωτής, αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς τοις μισούσί μεκαι ποιών έλεος εις χιλιάδας τοις αγαπώσί με και τοις φυλάσσουσι τα προστάγματά μου*.»

Ενώ οι αντιφατικοί Χριστιανοί από τον δεύτερο αιώνα Κ.Ε. αθετούν αυτή την εντολή πλήρως και με ζωγραφιστές εικόνες και με γλυπτά, στους Μουσουλμάνους παρατηρούμε τα λεγόμενα αραβουργήματα, που είναι σχέδια επί επιφανειών φτιαγμένα με διάφορες εμπλεκόμενες καμπύλες που παρουσιάζουν διάφορες διατάξεις και συμμετρίες, αλλά που δεν διδάσκουν τίποτα απολύτως. Καταντούν βαρετά και επικίνδυνα διά την ομαλή εξέλιξη του εγκεφάλου και της νοήσεως.

Όσον αφορά τον θρησκευτικό καμικαζισμό των Μουσουλμάνων που την σημερινή εποχή έχει λάβει διάσταση μάστιγας, πέραν των διεθνών πολιτικών αδικιών που συνεχώς διαπράττονται κυρίως, αλλά όχι μόνον, από χριστιανικά ανεπτυγμένα και ισχυρά έθνη, οφείλεται σε δύο θρησκευτικούς λόγους. Ο ένας είναι ότι σ' αυτές τις χώρες οι πιστοί είναι υπερβολικά καταπιεσμένοι και υποφέρουν φρικτά. Ειδικά οι γυναίκες που κοινωνικά και

θρησκευτικά θεωρούνται κατώτερα όντα «πληρώνουν τα επίχειρα της κακίας των...»! Έτσι περιμένουν την άλλη ζωή για να απολαύσουν ό,τι έχασαν εδώ στη γη. Όσοι δε δώσουν την ζωή τους για την αιτία αυτής της θρησκείας θα απολαύσουν τα πάντα που επιθυμούν εδώ στη γη και στον μέγιστο βαθμό δίπλα στον Αλλάχ! Όλες οι διατάξεις για το τζιχάντ είναι επισήμως γραμμένες εντός των ιερών βιβλίων τους μαζί με όλες τις μετέπειτα απολαβές «καλώς στοιχειοθετημένες»! Ο κατάλογος των απολαβών του μουσουλμανικού παραδείσου και των τιμωριών της μουσουλμανικής κολάσεως προκαλεί αποβλάκωση και σχιζοφρένια σε όσους τον πιστεύουν και γέλωτα με ειρωνεία σε όσους δεν τον πιστεύουν ή τον ακούνε για πρώτη φορά. Πρόκειται για μια πολύ μεθοδευμένη και πονηρή επινόηση για την εξαθλίωση και καταρράκωση των απλοϊκών!

Τι οξύμωρο αλήθεια! Οι πιο καταπιεσμένοι από τη ζωή της ερήμου, τις κοινωνικές επιβολές, σεξουαλικές καταπιέσεις και αμαρτωλές απαγορεύσεις που έθεσαν στα κεφάλια τους, ονειρεύονται μέσω της θρησκείας τους ότι μετά θάνατον θα απολαύσουν όλες τις υλικές απολαύσεις που εστερήθησαν στην εδώ ζωή. Ενώ στην εδώ ζωή αυτές οι απόλαύσεις είναι αμαρτίες που τιμωρούνται σκληρά τόσο από τον τωρινό ανθρώπινο θρησκευτικό νόμο όσο και από τον Αλλάχ μετά, στην άλλη ζωή αυτές θα είναι ανταμοιβές δίπλα στον Αλλάχ! Σε αντίθεση με τις καταστάσεις τις ερήμου, εδώ θα υπάρχουν δένδρα, ίσκιοι, δροσιές, δροσερά νερά, ξεγνασιά, καμία κούραση, ποτάμια τα μέλια, βουνά τα πιλάφια, λίμνες τα καλά κρασιά και πιοτά και προ πάντων μέγας αριθμός γυναικών τόσο για σεξουαλική ικανοποίηση όσο και για τεκνοποιία. Ιδιαιτέρως μερικοί άνδρες θα λάβουν χουρί (νεαρές παρθένες διαφανείς, ημιδιαφανείς ή αδιαφανείς ανάλογα με την όρεξη του κάθενός που ανακτούν συνεχώς την παρθενία τους άσχετα με το πόσες φορές θα συνουσιαστεί μαζί τους). Οι διά την θρησκεία και την δόξα του Αλλάχ πεσόντες θα λάβουν 72 τέτοιες χουρί! Οι άλλοι αναλόγως. (Ζήλια αυτοί που δεν θα πάρουν καμία...!). Κλπ.! Αυτή είναι θρησκεία με τα όλα της! Πίστευέ την και δώσε την ζωή σου γι' αυτήν και μετά τον θάνατό σου θα τρως θα πίνεις και θα ... ... αιωνίως! Τί άλλο θέλεις...;

Ο ίδιος τραγέλαφος ισχύει και με τη νηστεία κατά τον μήνα του ραμαντάν. Κατά την διάρκεια της ημέρας οφείλεις να διατηρείς πλήρη αποχή από κάθε φαγητό. Αλλά μόλις δύσει ο ήλιος μπορείς να καταβροχθίζεις ό,τι θέλεις όλη τη νύχτα. Κοιμήσου λοιπόν την ημέρα ή κάνε την ημέρα νύχτα και τη νύχτα ημέρα και όλα μπαίνουν σε κάποιο δρόμο. Ανθυγιεινό μεν, αλλά αφού έτσι θέλει η θρησκεία πρέπει να υπακούσεις!

Ακόμα η προσκύνηση στον αερόλιθο Κααβά στη Μέκκα, τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του Μουσουλμάνου, είναι απαράβατη εντολή. Αυτοί πιστεύουν ότι τον αερόλιθο αυτόν τον έστειλε ο προφήτης τους Μωάμεθ. Επί τη ευκαιρία πετροβολούν έναν τοίχο για να σκοτώσουν ή να διώξουν τον σατανά με τους διαβόλους του.

Η κόλαση του Μουσουλμανισμού έχει επτά ορόφους. Περιγράφεται και αυτή δι' υλικών και σωματικών βασανιστηρίων που μόνο νοσηρές φαντασίες μπορούν να διανοηθούν. Είναι πολύ πιο τρομακτική και βασανιστική από κάθε άλλη κόλαση. Δεν θα επεκταθούμε εδώ στο να την αναφέρομε εν λεπτομερεία. Όποιος ενδιαφέρεται ή έχει την περιέργεια ας μελετήσει την σχετική βιβλιογραφία, ειδικά το σχετικό κεφάλαιο του βιβλίου «*Πως Γεννιόνται, Ζουν και Πεθαίνουν οι Θεοί και οι Θεές*», Εμ. Γιαροσλάβσκυ, Μετάφραση από τα Ρωσικά, Εκδόσεις «Γνώσεις», ή Μάριος Βερέττας.

Ο άλλος λόγος θρησκευτικού καμικαζισμού προέρχεται από τον πρώτο θρησκευτικό καμικαζισμό που απαντάται στην *Παλαιά Διαθήκη* με τον Σαμψών: *Κριταί* ιστ΄: 30 «*και είπε Σαμψών· αποθανέτω ψυχή μου μετά των αλλοφύλων· και εβάσταξεν εν ισχύϊ, και έπεσεν ο οίκος επί τους άρχοντας και επί πάντα τον λαόν τον εν αυτώ· και ήσαν οι τεθνηκότες,*

ους εθανάτωσε Σαμψών εν τω θανάτω αυτού, πλείους ή ους εθανάτωσεν εν τη ζωή αυτού.».

Ο μουσουλμάνος επίσης, πιστός στις επιταγές της θρησκείας του και επαυξάνων στις επιταγές της πατρικής Εβραϊκής θρησκείας της ερήμου, οφείλει να θανατώσει οποιονδήποτε που ήταν μουσουλμάνος και μετά άλλαξε θρησκεία ή έγινε άθρησκος. Αυτή η βάρβαρη συμπεριφορά νομοθετηθηκε εντός της θεϊκής νομοθεσίας και αποτελεί άκρον άωτον ζηλότυπης μισαλλοδοξίας· ευρίσκεται μέσα στο θεόπνευστο τυραννικό φιρμάνι που περιλαμβάνεται στα κεφάλαια 13 και 17 του *Δευτερονομίου* και αλλού. [Παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει προσεκτικά κάθε στίχο των δύο αυτών κεφαλαίων για να αποκτήσει πλήρη γνώση του θέματος. Εδώ θα του υποκινήσομε το ενδιαφέρον με το παρακάτω απόσπασμα, *Δευτερονόμιον* 13: 7-10:]

> «Εάν ο αδελφός σου, ο γιος της μητέρας σου δηλαδή, ή η κόρη σου, ή η σύζυγος τής καρδίας σου, ή ο φίλος σου που είναι τόσο δικός σου όσο και η ψυχή σου, σε παρακινήσουν κρυφά λέγοντάς σου, «ας πάμε να λατρεύσομε άλλους θεούς», εσύ δεν πρέπει να συμφωνήσεις μ' αυτόν, μήτε να δώσεις προσοχή σ' αυτόν· ούτε τα μάτια σου θα τον λυπηθούν, ούτε πρέπει να τον σώσεις, ούτε να τον αποκρύψεις. Αλλά οπωσδήποτε πρέπει να τον σκοτώσεις· τα χέρια σου οφείλουν να είναι τα πρώτα που θα πέσουν επάνω του για να τον θανατώσουν και έπειτα τα χέρια όλου του κόσμου. Και τα χέρια σας θα τον λιθοβολήσουν με λίθους, μέχρις ότου αποθάνει.».

Επί πλέον στα ιερά βιβλία τους έχουν προσθέσει και την εξής πονηρή τακτική. Λένε: Όσο είστε αδύναμοι κάνετε τους καλούς και ειρηνόφιλους, αλλά όταν αποκτήσετε δύναμη ορμάτε και επιτίθεσθε χωρίς δισταγμό. Σκοτωθείτε και θα πάτε στον παράδεισο του Αλλάχ όπου μεταξύ των άλλων απολαύσεων θα λάβετε και 72 χουράχ.

Εδώ με ολίγες ανεπαρκείς και αδρές γραμμές γράψαμε για τα χάλια, την καταστροφικότητα, την αντίφαση και την ανοησία του Μουσουλμανισμού. Το κεφάλαιο αυτό είναι επίσης τεράστιο και θα ήταν ευχής έργο να εκτεθεί και να καταγγελθεί παγκοσμίως. Αν κανείς επιθυμεί να επεκτείνει τις γνώσεις του επ' αυτής της μάστιγας δεν έχει παρά να διαβάσει το *Κοράνιο*, την Ιστορία, τα συγγράμματα των Ibn Warraq, Salman Rushdie, κ.ά. Ειδικά τα συγγράμματα τού ανατραφέντος και γαλουχηθέντος μουσουλμάνου που τελικά απαρνήθηκε τον Μουσουλμανισμό Ibn Warraq, φέρουν πολύ μεγάλη βαρύτητα. Έχει γράψει γύρω στα επτά βιβλία πάνω στο ζήτημα αυτό. Ακόμα διαβάστε το βιβλίο του Εμ. Γιαροσλάβσκυ, που προαναφέραμε.

Είναι αφελής όποιος πιστεύει ότι θα πάει στον παράδεισο μιας θρησκείας
και δεν διακινδυνεύει να καταλήξει στην κόλαση μιας άλλης.

Η θρησκεία κάνει στους ανθρώπους τρία πράγματα:
Τους διαιρεί, τους ελέγχει και τους παραπλανά.

ΔΙΑΤΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ [— ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΙΑι —]

«*Ανέγνων, Έγνων, Κατέγνων*».
«*Εμελέτησα, Εγνώρισα, Απέρριψα*».

Αυτοκράτωρ Μέγας Ιουλιανός

Ο μέγας Γερμανός διανοητής και φιλόσοφος, θαυμαστής του Ελληνικού Πολιτισμού **ο Ελληνίζων Friedrich Nietzsche**, στο Werke in drei Bänden, hg. von K. Schlechta, II, 1914, Seite1234, γράφει (μετάφραση):

«***Καταδικάζω τον Χριστιανισμό.***
Απαγγέλλω κατά της χριστιανικής Εκκλησίας την εσχάτη όλων των κατηγοριών.
Τον θεωρώ ως την μεγαλύτερη διαφθορά ...
Μετέβαλε κάθε αξία σε απαξία,
κάθε αλήθεια σε ψέμα,
καθετί έντιμο σε αχρειότητα.
Τον θεωρώ ως την μεγαλύτερη κατάρα και διαστροφή,
το μεγαλύτερο εκδικητικό ένστικτο,
που προκειμένου να επιβληθεί χρησιμοποίησε κάθε μηχανορραφία
και υποχθόνιο μέσο,
δεν εδίστασε μπροστά σε καμιά μικροπρέπεια. –
Τον ονομάζω το ανεξίτηλο στίγμα της ανθρωπότητας...»

Αυτά τα συμπεράσματα τού Nietzsche περί Χριστιανισμού που αλλού τον κατονομάζει **φοβερότερη ασθένεια και παρά φύση πειθαρχία,** τα έχουν διατυπώσει ίδια ή πιο εμφατικά πολλοί και διάφοροι ανεξάρτητοι ερευνητές σε διάφορους τόπους και χρόνους!

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΕΣ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Μια φορά στην παραλία του Αγίου Παντελεήμονος του χωριού Καταπόλων της ιδιαιτέρας μου πατρίδος, της νήσου Αμοργού, ένα καλοκαιρινό μεσημέρι του 1982, παρακολουθούσα την λογομαχία του φίλου μου ΚΚ, με τον γνωστό του ΓΑ, ο οποίος ήταν της προσκολλήσεως στην παρέα του φίλου μου. Ο ΚΚ ήταν (και είναι) δεινός φιλόσοφος παγκοσμίου ακτινοβολίας, άπιστος, άθρησκος, άθεος. Ο ΓΑ ήταν δικηγόρος και Χριστιανός του «πίστευε και μη ερεύνα», ως συνήθως, δηλαδή δεν είχε διαβάσει ουσιαστικά τίποτα από χριστιανική θρησκεία ή περί αυτής· ήταν πλήρως ανεξέταστος και βασιζόταν μόνο σε ό,τι έτυχε να ακούσει από άλλους Χριστιανούς, στις εκκλησίες, στις οποίες όμως πήγαινε σπανίως, και στην κατευθυνομένη γνώση του δημοτικού σχολείου και του τότε εξαταξίου γυμνασίου. Η λογομαχία επικεντρώθηκε στη θρησκευτική πίστη γενικώς και ειδικώς στην πίστη στον Χριστιανισμό.

Ο ΚΚ ξόδεψε πολύ χρόνο να επιχειρηματολογεί εναντίον της θρησκευτικής πίστεως γενικώς και να ρωτά τον ΓΑ διάφορες ερωτήσεις, άλλες γενικές και άλλες ειδικές, για να του δώσει να καταλάβει τους λόγους για τους οποίους πίστευε γενικώς και στην συγκεκριμενη θρησκεία του Χριστιανισμού ιδιαιτέρως. Περιττό να προσθέσω ότι κάθε απάντηση του ΓΑ συνοδευόταν από κάποια αντίρρηση ή αντεπιχείρημα του ΚΚ. Σε μια στιγμή όμως ο ΓΑ ρωτά τον ΚΚ: «Εγώ τόση ώρα σου εξηγώ και σου απαντώ γιατί πιστεύω. Τώρα εξήγησέ μου, εσύ γιατί δεν πιστεύεις;»

Θα περίμενε κανείς μια μακροσκελή απάντηση· αλλά ήταν πολύ σύντομη και απλή: «Διότι δεν υπάρχουν αποδείξεις όλων αυτών που εσύ διατείνεσαι για να τα πιστέψω.». Όπως ακριβώς μια άλλη φορά ένας άλλος γνωστός μου, ο ΑΑ, μου δικαιολόγησε την απιστία του προς τον Χριστιανισμό με το εξής και μόνο: «Ήλθε κάποιος στη γη και μας είπε (ή άλλοι μας το σερβίρανε) ότι αυτός είναι ο Θεός (εννοώντας τον Ιησού Χριστό) και 'μεις πρέπει να το χάψομε;». Τόσο απλό, τόσο λίγο! Αυτό αρκούσε για να μην πιστεύει και ο ΑΑ, και ο ΚΚ, όπως ακριβώς κάνει κάθε σκεπτικιστής. Έχω συναντήσει πολλούς οι οποίοι κλείνουν τόσο σύντομα και τόσο ικανοποιητικά γι' αυτούς το όλο ζήτημα!

Βέβαια, ο φιλόσοφος ΚΚ ήξερε ότι κυριολεκτικά η απάντησή του είχε κάποιο λογικό σφάλμα στη διατύπωση. Όταν έχεις επαρκείς αποδείξεις για κάτι, τότε οι αποδείξεις αυτές θέτουν αυτό το κάτι εντός του πεδίου της γνώσεως και όχι της πίστεως και προπαντός της θρησκευτικής. Στην θρησκευτική πίστη ουσιαστικά ισχύει το πίστευε και μη ερεύνα, χωρίς να ζητάς αποδείξεις. Μόλις αποκτήσεις δεκτές αποδείξεις ή εμπειρία, τότε έχεις γνώση και η πίστη είναι περιττή και παραπανίσια. Ο σκεπτικιστής λοιπόν ενδιαφέρεται για τη γνώση του «**κάτι**» και όχι για την πίστη σε «**κάτι**».

Έτσι ο ΚΚ, ως δεινός γνώστης της αναλυτικής φιλοσοφίας, διευκρίνισε ευθύς αμέσως ότι με αυτή την απάντηση εννοούσε ακριβώς πως αυτόν τον ενδιέφερε η γνώση και όχι η πίστη. Θέλω να γνωρίζω και όχι να πιστεύω! Αλλιώς με το να πιστεύω, μπορώ να πιστεύω ως αλήθεια και πραγματικότητα ό,τι θέλω και ό,τι μου αρέσει, ακόμα και τα παραμύθια της Χαλιμάς! Δεν υπάρχει κανένας εμπειρικός ή επιστημονικός τρόπος για να διαψευσθεί η πίστη μου οπότε είμαι ασφαλής. Αλλά αν αυτό που πιστεύω ισχύει στην πραγματικότητα ή όχι είναι άλλο θέμα! Το να πιστεύω ότι κάτι είναι «έτσι και έτσι» δεν σημαίνει καλά και σώνει ότι στην πραγματικότητα έτσι είναι. Αν δεν ξέρω κάτι, τότε το καλλίτερο που έχω να κάνω είναι να αποδεχθώ την άγνοιά μου και να επαναπαυτώ με αυτήν. Οπότε όταν δεν ξέρω κάτι, ομολογώ την άγνοιά μου ευθαρσώς και παραμένω μ' αυτήν μέχρις ότου και αν ποτέ γνωρίσω, και δεν μου χρειάζεται να κάνω το υπερβατικό άλμα σύμφωνα με το οποίο λέγω: «επειδή δεν το ξέρω το Α, τότε εγώ θα πιστεύω ότι εκείνο ή το άλλο ισχύει όσον αφορά το Α». Το «δεν ξέρω», «δεν γνωρίζω», «αγνοώ την απάντηση» είναι σ' αυτές τις περιπτώσεις οι μόνες ειλικρινείς και θεμιτές απαντήσεις που μπορούμε να δώσομε σε θεμιτές ερωτήσεις, των οποίων οι απαντήσεις παραμένουν άγνωστες.

Αυτή ήταν ουσιαστικά και η ιδέα της επιχειρηματολογίας του μεγάλου Άγγλου διανοητή και φιλοσόφου Bertrand Russell, προδρόμου της αναλυτικής φιλοσοφίας, όταν σε μια ομιλία του, στις 6 Μαρτίου 1927 στο Battersea Town Hall του Λονδίνου, εκλήθη να εξηγήσει στο ακροατήριο γιατί δεν ήταν Χριστιανός. (Αυτή η ομιλία έχει εκδοθεί στο βιβλίο με τιτλο: "*Why I am not a Christian*", που έχει μεταφραστεί και εκδοθεί στα Ελληνικά με τίτλο: «*Γιατί δεν είμαι Χριστιανός*», εντός του συλλογικού βιβλίου «*Τι Πιστεύω*», Εκδόσεις Αρσενίδη.).

Πέραν όμως αυτής της γενικής φιλοσοφικής ιδέας και στάσεως έναντι της θρησκευτικής πίστεως, η οποία εφαρμόζεται το ίδιο για κάθε θρησκεία και όχι μόνο για τον Χριστι-

ανισμό, ο Russell καταρρίπτει λογικώς και φιλοσοφικώς ένα προς ένα τα επιχειρήματα-σοφίσματα περί υπάρξεως θεού δημιουργού, τα οποία είχαν προταθεί κυρίως από τον Ιερό Αυγουστίνο, τον Θωμά Ακυϊνάτη, την Καθολική Εκκλησία, τον Γερμανό μεταφυσικό φιλόσοφο Ιμμάνουελ Καντ, τον αρχιεπίσκοπο Anselm της Canterbury, κ.ά. Αυτά τα **ψευδοεπιχειρήματα** μάς τα σερβίρουν συχνά-πυκνά όλοι ανεξαιρέτως οι επιτήδειοι όλων των θρησκειών και αιρέσεων που βασίζονται σε θεό δημιουργό. Πρόκειται για ατελέσφορες βλακώδεις σοφιστείες!

Όλα αυτά τα δήθεν αποδεικτικά επιχειρήματα, — της πρώτης αιτίας, του τελείου σχεδίου, της οντολογίας, της τελεολογίας, της δικαιοσύνης, της ηθικής, της συνειδήσεως, κλπ. — έχουν εμφανή λογικά και υπερβατικά άλματα και επιδέχονται και άλλες δικαιολογήσεις πέραν της αυθαιρέτου δικαιολογίας ότι κάποιος θεός θέλησε και τα κανόνισε έτσι. Μερικά έχουν και εσφαλμένες ή μη ελέγξιμες αυθαίρετες προϋποθέσεις. Συνεπώς δεν αποδεικνύουν τίποτα και όλοι οι αντικειμενικοί φιλόσοφοι και οι ειδικοί της Μαθηματικής Λογικής τα έχουν εξαρθρώσει. [Εκτός από το βιβλίο του Russell, *Why I am not a Christian*, βλέπε π.χ., και το εξαιρετικό βιβλίο του Michael Martin (editor), *The Cambridge Companion to Atheism*, Cambridge University Press, 2007, κεφάλαια 5 και 9-12, κ.ά.]. Πολλοί έχουν μάθει από την κοινωνία να τα παραδέχονται ως εύλογα και τους αρέσει απλούστατα να τα δικαιολογούν ως δεδομένα εκ θεού. Έτσι μ' αυτή την εύκολη και απλοϊκή απάντηση δεν βασανίζουν καθόλου το κεφάλι τους και έληξε το ζήτημα! Είναι μια απλοϊκή απάντηση που ο καθένας μπορεί να προφέρει χωρίς καμία σκέψη και που «απαντά τα πάντα» αμέσως, χωρίς βάσανα και χωρίς ελεγξιμότητα! Έτσι σ' αυτήν την περίπτωση έχομε να κάνομε με αυθαίρετες μη ελέγξιμες παραδοχές και τίποτα παραπάνω. Όμως η έρευνα και η πραγματικότητα χρειάζονται βάσανα και κούραση και είναι ελέγξιμες· δεν είναι απλά πράγματα για τον σύντομο βίο και πεπερασμένο νου του ανθρώπου, κλπ!

Αλλά και σαν αξιώματα να τα δούμε και να τα παραδεχθούμε, οδηγούν το πολύπολύ στον Θεϊσμό και όχι στον Χριστιανισμό ή τον Μουσουλμανισμό ή τον Εβραϊσμό, κλπ. Πέραν του Θεϊσμού δεν έπεται απολύτως καμιά απ' αυτές τις θρησκείες βάσει αυτών των αξιωμάτων. Άλλο το να λες ότι πιστεύω σ' έναν ακαθόριστο Θεό ως ανωτέρα δύναμη που έφτιαξε τα πάντα όσο καλλίτερα μπορούσε κλπ., και άλλο το να λες ότι ο Θεός στον οποίον πιστεύω είναι καλά και σώνει ο Γιαχβέχ, η Αγία Τριάς, ο Αλλάχ, κλπ. Πλην όμως οι ανειλικρινείς και πονηροί οπαδοί αυτών των θρησκειών χρησιμοποιούν αυτά τα ψευδοεπιχειρήματα για να εδραιώσουν και να δικαιολογήσουν την δική τους θρησκεία και πίστη, κάνοντας έτσι άλλο ένα παράλογο άλμα που θα το αποκαλούσαμε «άλμα αλμάτων»! Ο Χριστιανός π.χ., δεν λέγει απλώς: «Πιστεύω εις έναν Θεόν Πατέρα Παντοκράτορα, ...», αλλά λέγει ότι αυτός ο ένας Θεός Πατέρας Παντοκράτορας, στον οποίον πιστεύει, είναι οπωσδήποτε, και εδώ κάνει το «άλμα αλμάτων», η Αγία Τριάς — Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα — εκ πηγών Ισραήλ και επομένως ο Γιαχβέχ του Αβραάμ και του Μωυσέως. (Πάλι καλά που δεν βγήκε Αγία Τετράς αφού 2 x 2 = 4!). Ο Μουσουλμάνος πάλι θα ισχυριστεί ότι ο Θεός αυτός είναι οπωσδήποτε ο Αλλάχ που στην ουσία είναι ο Εβραϊκός Γιαχβέχ, κ.ο.κ.

Ο Russell όμως δεν σταμάτησε μέχρι εκεί. Θέλησε να υποδείξει και μερικά σημεία παρμένα από τον Χριστιανισμό τον ίδιο, τα οποία αντιβαίνανε προς κάθε έννοια πίστεως περί θείου ή λογικής. Παρέκαμψε τελείως το ζήτημα της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού, και μίλησε για τον Ιησού Χριστό έτσι όπως τον παρουσιάζουν τα *Ευαγγέλια*, ανεξαρτήτως του αν δεν υπήρχε ή όχι. Μας λέγει λόγου χάρη ότι έχει βρει μερικά σοφά λόγια και ηθικές αρχές στον Ιησού, αλλά δεν τον θεωρεί πιο σοφό ή πιο ηθικό από έναν Σωκράτη, Βούδα, Κομφούκιο και άλλους. Πολλά από τα σοφά και ηθικά λόγια στα οποία αναφέρεται τα είχε

ήδη βρει και σε πολλούς άλλους σοφούς πριν τον Ιησού. Όμως, πολλές άλλες ηθικές παραινέσεις του Ιησού ήταν ανεφάρμοστες διότι ήταν ή παράλογες, ή αφύσικες, ή εξωπραγματικές υπερβολές και επομένως δεν ήταν σοφές. Ακόμα προσέθεσε ότι είχε βρει και πολλές ανοησίες τόσο στα λόγια όσο και στα έργα του Ιησού. Λόγου χάρη: Δεν κατάβαλε ποτέ του τί νόημα είχε το να ξεράνει μια συκιά επειδή δεν βρήκε σύκα να φάει, ενώ δεν ήταν ακόμα καιρός των σύκων. Δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί έβαλε τα δαιμόνια μέσα σε χοίρους οι οποίοι τρόμαξαν και πνίγηκαν, ενώ κάλλιστα θα μπορούσε να τα διώξει μακριά σαν παντοδύναμος θεός που υποτίθεται πως ήταν. Κλπ.

Ο Russell δεν επεξετάθη σε πολλά τέτοια σημεία έργων και λόγων του Ιησού, μόνο σε ολίγα. Όσα ανάφερε του άρκεσαν για να μεταδώσει αυτό που ήθελε. Αυτού του είδους τα σημεία λαθών, ανοησιών, βλακειών, βαρβαροτήτων, θηριωδιών, αντιφάσεων, ανηθικοτήτων, υπερβολών, κλπ στην *Βίβλο* ανέρχονται σε κάπου (7000) επτά χιλιάδες και έχουν καταγραφεί σε καταλόγους της διεθνούς βιβλιογραφίας. Παρ' όλα ταύτα οι Χριστιανοί έχουν θέσει ως δόγμα τους ότι: «Η *Βίβλος* είναι βιβλίο θεόπνευστο και εκ τούτου αλάνθαστο!». Χωρίς αυτό το δόγμα ο Χριστιανισμός κρημνίζεται σαν χάρτινος πύργος! «Πολύ περίεργο...!».

Στο παρόν κείμενο λοιπόν θα ασχοληθούμε με το διατί ιδιαιτέρως απορρίπτομε τον Χριστιανισμό πέραν της γενικής φιλοσοφικής ιδέας και επιχειρήματος του απίστου, αγνωστικιστή και αθέου που περιγράψαμε παραπάνω. Επειδή θέλομε το παρόν άρθρο να είναι μικρού μεγέθους και να μην επεκταθεί, θα υποδείξομε επιγραμματικά όλα τα σημεία εκείνα που πρέπει να λάβει υπ' όψη και να ερευνήσει ο κάθε λογικά και ελεύθερα σκεπτόμενος, ακόμα και ο πιστός που δεν έχει ακόμα υποστεί καθολική αγκύλωση σκέψεως και εγκεφαλικών διεργασιών, και θρησκευτικό παραλήρημα από την χριστιανική πίστη και τους Χριστιανούς. Έτσι δεν θα αναφέρομε τις αναφορές από την *Βίβλο* (*Αγία Γραφή*), Ιερά Παράδοση και Ιστορία. Όλες υπάρχουν στην διεθνή βιβλιογραφία, σε καταλόγους, σε περιοδικά, σε άρθρα, κλπ. Είναι εύκολο και προσιτό για τον καθένα να ελέγξει αυτά που αναφέρομε εδώ, αρκεί να ξοδέψει λίγο χρόνο και ίσως να αγοράσει και μερικά βιβλία.

Επειδή πολλοί Χριστιανοί δεν έχουν τελικά τίποτα άλλο να προβάλουν παρά το επιχείρημα των θαυμάτων και των ιδιαιτέρων όπως λένε ατομικών εμπειριών και βιωμάτων, έχομε να τους πούμε τα εξής: (α) Αυτό το επιχείρημα το προβάλουν εξ ίσου όλες οι θρησκείες και όχι μόνον ο Χριστιανισμός. Αν ίσχυε ούτως, τότε όλες οι θρησκείες θα ήταν εξ ίσου σωστές, πράγμα αντιδιαμετρικώς αδύνατο. (β) Πολλά παράξενα, ιδιάζοντα και απροσδόκητα φαινόμενα συμβαίνουν παντού και πάντοτε. Πέραν των συμπτώσεων, τις πιο πολλές φορές κανείς δεν ασχολείται μαζί τους για τους δώσει εξήγηση ή ακόμα μπορεί η εξήγηση να είναι εξαιρετικά δύσκολη για να βρεθεί. Μετά όμως διάφορες θρησκευτικές κλίκες ιδιοποιούνται όλα αυτά τα φαινόμενα και τα παρουσιάζουν ως θαύματα για να απόδεικνύουν την δήθεν ορθότητά τους πλανεύοντας έτσι τους αδαείς, τους ολίγον ευφυείς και απερισκέπτους. (γ) Κύριοι, δεν μπορούμε να πιστεύομε ότι 2 + 3 = 12 επειδή αυτός που το ισχυρίζεται μπορεί να περπατά επάνω στα νερά· είτε μπορεί και περπατά επάνω στα νερά είτε όχι το 2 + 3 ισούται με 5 και όχι με 12. Αλλιώς να παραδεχθείτε ότι δεν δέχεστε την λογική και τότε αν είστε ειλικρινείς και συνεπείς να ζήσετε χωρίς αυτήν και να απόλαύσετε τις συνέπειες αυτής της επιλογής σας.

Μιας που προαναφέραμε περί ηθικής συγκρίσεως τού Ιησού με τον Σωκράτη κ.ά. που έκανε ο Russell, επιθυμούμε να προσθέσομεμε τα εξής: Όλοι οι θρησκόληπτοι μας λένε ότι η ηθική προέρχεται από τον Θεό, αλλιώς χωρίς Θεό τα πάντα επιτρέπονται· μια στερεότυπη φράση που αναφέρεται από τους αρχαίους χρόνους. Κανείς δεν μας εξήγησε

όμως, πως γίνεται τότε να υπάρχουν τόσες διαφορετικές, και σε πολλά σημεία αντιφατικές, ηθικές όσες και κοινωνίες ανθρώπων που συνεχώς αλλάζουν κατά εποχές; Τί έπαθε ο Θεός με τις αντιφατικές ηθικές; Μήπως τρελάθηκε; Και γιατί δεν έδωσε μια και μόνη σωστή και μόνιμη ηθική σε άπαντες; Μήπως σχιζοφρένιασε; Αυτό το λεπτό σημείο κάνουν πως δεν το βλέπουν! Τους απαντάμε λοιπόν ότι, ο άνθρωπος είναι πλέον σε θέση να θέσει και να τηρεί μια ορθολογιστική και νομοθετική ηθική και όχι μια ηθική των ταμπού και αυτήν που επιβάλλεται από τις αντιφατικές θρησκείες, την ηθική των σπηλαίων δηλαδή που είναι δημιούργημα των αγρίων εκείνων εποχών του μακρινού πρωτογόνου ανθρωπίνου παρελθόντος.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

“Of all the tyrannies that affect mankind, tyranny in religion is the worst.”
«Απ’ όλες τις τυραννίες που προσβάλλουν την ανθρωπότητα,
η τυραννία εντός θρησκείας είναι η χειρότερη.»
Thomas Paine

Μερικές θρησκείες ανεξαρτήτως του αν ήταν επιστημονικά αληθείς ή όχι επέφεραν αρκετά θετικά αποτελέσματα στην ανθρώπινη ζωή, κοινωνία και πολιτισμό. Πολλές τέτοιες θρησκείες συμπεριφέρονταν ως κοσμοθεάσεις μάλλον παρά ως αξιωματικές θρησκείες δογματικών και αυθαιρέτων «αληθειών». Διά τούτο, αν εξαιρέσομε την «πλάνη» τους, συνετέλεσαν στη παραγωγή θετικού έργου διά μέσου της ανθρώπινης ψυχολογίας. Πολλές τέτοιες «θρησκείες» σε διάφορα μέρη του κόσμου, μεταξύ των οποίων και πάνω απ’ όλα είναι η Ελλάς, επέτρεπαν να αναπτυχθούν η φιλοσοφία, η ιατρική, η αστρονομία, η ιστορία, και πάσα επιστήμη και τέχνη. Πέραν ολίγων γενικών συμπαντικών αρχών οι οποίες και αυτές είχαν την δυνατότητα να εξελίσσονται κάτω από τις συνεχείς προόδους του πνεύματος και της γνώσεως, διαφωνίες και αιρέσεις εθεωρούντο αυτονόητες και δεν προκαλούσαν κανέναν δισταγμό ή φόβο, πολλώ μάλλον διωγμό.

Αλλά ο Χριστιανισμός ως τέτοια θρησκεία τί έκανε; Κατά την ιστορική διαδρομή του, αν τα βάλομε όλα κάτω, έδρασε θετικά ή αρνητικά πάνω στην ζωή του ανθρώπου και στον ανθρώπινο πολιτισμό; Ο Χριστιανισμός τί αποτελέσματα είχε επάνω στις ανθρώπινες δραστηριότητες; Πώς καθοδήγησε και πώς διαπαιδαγώγησε τον κόσμο; Ποιο είναι το καθαρό χρεόγραφο της ιστορίας του; Η απάντηση που τεκμηριώνεται από τα ειδικά σημεία κατά του Χριστιανισμού τα οποία εκτίθενται ευθύς αμέσως, είναι πέρα για πέρα οικτρή και φρικτή.

Κάποιος που δεν ξέρει περισσότερα μπορεί να φέρει ως αντίρρηση έναν κατάλογο ορισμένων ηθικών αρχών, για τις οποίες συνεχώς διατείνονται οι αδαείς Χριστιανοί, όπως π.χ. να κάνεις ελεημοσύνη, να συγχωρείς, να αγαπάς τους πλησίον σου, ο χρυσούς κανών, κ.ά. Ο Χριστιανισμός όμως δεν φτιάχτηκε για να μας πει αυτά. Αυτές οι ηθικές αρχές ήταν ήδη γνωστές προτού εμφανισθεί ο Χριστιανισμός ο οποίος απλώς τις επανέλαβε ή μάλλον τις αντέγραψε χωρίς να αναφέρει τις αρχαιότερες πηγές. Ήδη αναφέραμε παραπάνω ότι ο Bertrand Russell έχει καταγγείλει το γεγονός αυτό στην ομιλία του. Αλλά κατά την ιστορική διαδρομή του, προκειμένου να επιτύχει την εδραίωση και το συμφέρον του, ο Χριστιανισμός παρέβη κατά συρροή ακόμα και αυτές τις ηθικές αρχές όπως και κάθε άλλη ηθική αρχή.

ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Α) Θεολογία

1) **Το μήνυμα του Χριστιανισμού, η θεολογική καταξίωσή του,** είναι ένα ανόητο παραμύθι για να φοβερίζει τα μωρά παιδιά και να καταντά μωρά τους μεγάλους. Αυτό είναι: «*Η σωτηρία από την διαρκή οργή του Παναγάθου και Παντοδυνάμου Θεού Γιαχβέχ, ο οποίος καταράστηκε και καταδίκασε όλη την δημιουργία του και εις πάντας τους αιώνας, ένεκα του προπατορικού αμαρτήματος που διέπραξαν οι μυθικοί και ανύπαρκτοι πρωτόπλαστοι Αδάμ και Εύα κάπου 6500 χρόνια πριν! Κλπ.*». (Παύλος: *Πρός Ρωμαίους* 5: 14, 6: 23, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 15: 22, 45, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 11: 3, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 13-14, όλες οι επεξηγήσεις των Πατέρων, Νεκρώσιμος Ακολουθία, κλπ. Παρά ταύτα και πολύ περιέργως στα *Ευαγγέλια* ούτε αναφέρεται ούτε υπονοείται πουθενά κάτι τέτοιο.). Αν κανείς αμφιβάλει ότι αυτό είναι ένα ανόητο και τρελό παραμύθι, δεν έχει παρά να σκεφτεί και να κρίνει λιγάκι αυτή την θεολογική δικαιολογία, να μελετήσει τα πορίσματα των επιστημών διά την ηλικία της γης και της εξελίξεως τού ανθρώπου επ' αυτής, να μελετήσει τα πέντε πρώτα κεφάλαια της *Γενέσεως* για να διαπιστώσει την τρομακτικότατη ασυναρτησία που υπάρχει εκεί μέσα, και ακόμα να μελετήσει τα Ασσυριακά, Βαβυλωνιακά, Ινδικά, Αιγυπτιακά, Ελληνικά και Ερμητικά έπη και μυθολογίες. Όσον αφορά την δημιουργία του κόσμου, *ο Θεός Γιαχβέχ εδημιούργησε το σύμπαν και τον άνθρωπο εκ του μηδενός, πριν 6500 χρόνια περίπου, έτσι χάρη γούστου. Κάποια στιγμή βαρέθηκε να είναι μόνος του και αποφάσισε να δημιουργήσει την παρέα του για να ασχολείται μαζί της και να της μεταδώσει την ευτυχία του! (Ευτυχία; Άλλο τίποτα...*!). *Από τότε όχι μόνο δεν είναι πια μόνος του, αλλά πριν 2000 χρόνια περίπου έγινε και τριαδικός. Επειδή όμως η Εύα και ο Αδάμ έφαγαν από τον καρπό του δένδρου της γνώσεως τού καλού και του κακού ο πανάγαθος Θεός που είναι όλος αγάπη οργίστηκε σε τέτοιο βαθμό που καταράστηκε όλη την δημιουργία του απ' άκρη σ' άκρη και από τότε πάει και η ευτυχία εις πάντας τους αιώνας...* (Δηλαδή μπούρδες!).
2) Βασίζεται στην υφαρπαγή, παρεξήγηση, διαστροφή και επί τούτου κακοποίηση των Εβραϊκών Γραφών, οι οποίες με τη σειρά τους δεν είναι τίποτα το σπουδαίο και κατά μέγα μέρος αποτελούν οικτρή συρραφή μωριών, βαρβαροτήτων, θηριωδιών, αντιφάσεων, αντιεπιστημονισμού, και όλο το κακό συναπάντημα.
3) Συμπεριέλαβε και υιοθέτησε πλείστα όσα αηδιαστικά στοιχεία, τρελές ιδέες, αφύσικες και καταστροφικές πρακτικές, πίστεις και δοξασίες του γνωστικισμού, ζωροαστρισμού, δυϊσμού και των δοξασιών της μεσοανατολιτικής ερήμου. Πράγματα που αφ' ενός συγκάλυψε αλλ' ουδέποτε απέβαλε και που προκαλούν άμετρη αηδία σε όποιον τα μελετήσει και σχιζοφρένεια σε όποιον τα ασπαστεί.
4) Βασίζεται στον Ιησού Χριστό ο οποίος όχι μόνο δεν έχει ιστορικώς αποδειχθεί ότι υπήρξε ποτέ έστω ως κάποιος απλός ή ασήμαντος άνθρωπος, αλλά επιστημονικώς και ιστορικώς αποδεικνύεται πλήρως ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* είναι μύθος, δηλαδή κατασκευασμένο ψέμα! Δηλαδή μιλάμε, θεολογούμε και επιχειρηματολογούμε στο κενό ή για το κενό.
5) Η αρχική θεολογία του Χριστιανισμού (για δύο αιώνες περίπου) ήταν άμεσα εσχατολογική. Δεν ησχολείτο δηλαδή με τη θεολογική θεώρηση των εσχάτων, αλλά με το άμεσο τέλος του κόσμου το οποίο βρισκόταν προ των θυρών και θα συνέβαινε

εντός ολίγου. Συνεπώς δεν χρειαζόταν καμία κοινωνική πρόνοια και αντιμετώπιση του αύριο και ποιο είναι το καλλίτερο πολίτευμα. Η κυριαρχία του κόσμου ανήκε στον σατανά, στους διαβόλους του και στην αμαρτία. Έτσι ο άρχων της δικαιοσύνης θα εμφανιζόταν λίαν συντόμως για να αποκαταστήσει τα κακώς κείμενα. Η αποτυχία της αμέσου αυτής εσχατολογίας, ανάγκασε τους χριστιανούς να την αναβάλουν στο άγνωστο απώτερο μέλλον.

6) Εκτός από ολίγες γνωστές ηθικές εντολές, τις οποίες επανέλαβε, (για να είμαστε πιο ακριβείς, αντέγραψε, χωρίς να αναφέρει την πηγή,) η θεολογία του είναι, πλαστή, τεχνητή, αντιφατική, ανόητη και λανθασμένη. Παίζει με την ψυχολογία και πατά και τοκίζει επί των αδυναμιών και των φόβων των ανθρώπων και όχι επί της εξ αντικειμένου αλήθειας. Διά ταύτα, η θεολογία και δογματική του Χριστιανισμού είναι διαρκώς εκφοβιστικές και καθίστανται άκρως επικίνδυνες και καταστροφικές τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο! Πολλές ηθικές εντολές και προτροπές της χριστιανικής θεολογίας και ηθικής είναι γενικολογίες και υπερβολές οι οποίες χωρίς τροποποιήσεις κατά περίπτωση καταντούν ανόητες ή αποβαίνουν επικίνδυνες. Αυτές ούτε η *Βίβλος*, ούτε οι Χριστιανοί ετήρησαν ποτέ!
7) Η χριστιανική θεολογία έρχεται σε αγεφύρωτη αντίθεση προς κάθε αρχή, σημείο, επιτυχία, έκφανση, δραστηριότητα, επιστήμη, φιλοσοφία, τέχνη και επίτευγμα του Ελληνικού και του Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού.
8) Πρόκειται για θεολογία και δογματική: Ανοησίας, αντιφάσεως, τρέλας, σχιζοφρένιας, ακαταστασίας, λάθους, ψεύδους, στρεψοδικίας, αοριστίας, υπεκφυγής, γενικολογίας, συγκαλύψεως, παραλογισμού, θηριωδίας, φόβου, εκφοβισμού, καταναγκασμού, πολλών κακών, απαξίας της εδώ ζωής και του κόσμου, καταστροφής, εσχατολογίας, αποκαλύψεως, θαυματοποιίας, αιωνίου τιμωρίας ή ανταμοιβής, μισαλλοδοξίας, αντιγνώσεως, αντιεπιστήμης, αντισοφίας, αντιφιλοσοφίας, πένθους, εναντίον κάθε χαράς της εδώ ζωής. Αλλού άλλα είναι θέσεις και αλλού τα ίδια αντιθέσεις! Αλλού άλλα επιτρέπονται και αλλού τα ίδια απαγορεύονται! Άκρη δεν βρίσκεις! Παντού αλλοπρόσαλλη, στρεψόδικη, κλπ.
9) Αποτέλεσμα όλης αυτής της αλλοπρόσαλλης, καταστροφικής, αντιφατικής, ακατάστατης, μισαλλοδόξου, εσχατολογικής, κλπ, θεολογίας ήταν ο κατακερματισμός του Χριστιανισμού, από τον πρώτον αιώνα μέχρι και σήμερα, σε χιλιάδες αιρέσεις οι οποίες στο παρελθόν αλληλοσπαράχτηκαν χειρότερα από τα άγρια θηρία με τρομακτικές διαχρονικές συνέπειες για ολόκληρη την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό. Σήμερα, ενώ η κάθε χριστιανική αίρεση επιμένει ότι αυτή και μόνον πρεσβεύει την ορθή και αληθινή χριστιανική πίστη και όλες οι άλλες είναι εσφαλμένες, όλες τους τελούν εν ειρήνηι λυκοφιλίας λόγω αλλοτρίων αιτίων, συμφερόντων και επιβιώσεως! Επίσης η άκρατη και συνεχής μισαλλοδοξία οδήγησε τους Χριστιανούς να κατασπαράξουν ή να εξαφανίσουν πλείστους όσους λαούς και πολιτισμούς οι οποίοι δεν επείθοντο από το χριστιανικό κήρυγμα αλλά ηρκούντο σε μια ήσυχη συνύπαρξη.

Β) Γραμματεία

***Βίβλος, Δευτεροκανονικά Βιβλία, Ιερά Παράδοσις, Σύνοδοι, Δογματικές, Κατηχήσεις, Νομοκάνονα, Πηδάλια, Βίοι Αγίων*, Απόκρυφα, Χειρόγραφα, κλπ., δεν περιέχουν τίποτα το βαρύγδουπο αλλά περιέχουν ένα τεράστιο πλήθος από:**

1) Πρωτότυπες Ανοησίες
2) Απίθανες Βλακείες
3) Αμέτρητες Κραυγαλέες Αντιφάσεις
4) Εσφαλμένα Επιχειρήματα
5) Τρελές Ασυναρτησίες
6) Σχιζοειδείς και Ανήκουστους Παραλογισμούς
7) Αδιανόητες Θηριωδίες
8) Τρομακτικές Κακίες
9) Τετριμμένες Κοινοτυπίες Κοινοτοπίες
10) Καταστροφικές ή Ανήθικες Παραινέσεις
11) Επιστημονικά Λάθη
12) Μαθηματικά Λάθη
13) Ασύστολα Ψεύδη
14) Σκόπιμες Στρεψοδικίες
15) Ακατάσχετες Αοριστίες
16) Επικίνδυνες Γενικολογίες
17) Βλακώδη Παραμύθια

Γ) Ιστορία

Στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός και εδραιώθηκε σύμφωνα με τις βασικές αρχές του (βιβλικές, πατερικές, των συνόδων, κλπ.) και αποφάσεις του συνέβησαν:

1) Καταστροφές πάντων των τοπικών ή οικουμενικών πολιτισμικών στοιχείων. Ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα κατά της γνώσεως, της ιστορίας, και του πολιτισμού του ανθρώπου! Έχομε ολοκληρωτική εξάλειψη πλήθους πολιτισμών όπως: Ελληνικός, Ελληνο-Αλεξανδρινός, Ελληνο-Ρωμαϊκός, των Σαξόνων, των Σκανδιναβών, των Μάγια, του Μεξικού, του Περού, κλπ.
2) Καταστροφές πολλών κοινωφελών έργων και ιδρυμάτων: νοσοκομείων, ασκληπιείων, βιβλιοθηκών, γυμναστηρίων, λουτρών, ναών, σταδίων, των βιβλίων, πασών αρχιτεκτονημάτων και κτηρίων, των έργων τέχνης, κλπ.
3) Εξάλειψη τοπικών ηθών και εθίμων, γραμμάτων, τεχνών, αθλητισμού, αγώνων, κλπ., (Ευρώπης, Μέσης Ανατολής, Αφρικής, Αμερικής, Ειρηνικού Ωκεανού, κλπ.).
4) Οι αιρέσεις ήταν ο φόβος και τρόμος διά τον Χριστιανισμό. Διά τούτο, εκτός από τα αναθέματα και τους αφορισμούς, οι ορθόδοξοι εξαπέλυσαν τρομακτικούς αιματηρούς και καταστροφικούς διωγμούς εναντίον τους. Κάθε διαφωνία ή ελαφρά παρέκκλιση εθεωρείτο αίρεση και εδιώκετο πάση θυσία.
5) Κατάργηση και αναθεματισμός, των μαθηματικών, της αστρονομίας, της ιατρικής, των επιστημών, των γραμμάτων, του θεάτρου, των τεχνών, της φιλοσοφίας, κλπ.
6) Η χριστιανική θεολογία και δογματική είχε σαν αποτελέσματα και τα εξής: Γενοκτονίες, θρησκευτικοί και μη θρησκευτικοί πόλεμοι, σταυροφορίες, ιερές εξετάσεις, πρωτοφανείς εξοντωτικοί νόμοι, εξολόθρευση των αιρετικών, αφάνταστα βασανιστήρια, εκατομμύρια αθώων θυμάτων, όλο το κακό συναπάντημα, αμορφωσιά, συμ-

φορά, βία, μεσαίωνας, κλπ, με τρομακτικές διαχρονικές συνέπειες για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

7) Η διάδοση και εδραίωση του Χριστιανισμού στα μέρη όπου επιβλήθηκε δεν έγινε διά της ανωτερότητάς του, της πειθούς και της αγάπης αλλά διά της ωμής βίας, του ανελέητου καταναγκασμού και της ολοκληρωτικής, σαρωτικής, καταστροφής άνευ προηγουμένου. Έπεισε μόνο ελαχίστους περιφερειακούς και διαταραγμένους. Τα πάντα εκτός απ' αυτά που ενέκριναν οι χριστιανοί, έπρεπε να εξαφανιστούν. Με τις διάφορες ιστορικές και πολιτικές καταστάσεις και συγκυρίες τα κατάφεραν καλά σ' αυτό το τέλεια καταστροφικό έργο τους.

Δ) Κοινωνικότητα και Ψυχολογία

Στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός έκανε τα πάντα μαντάρα. Τα πράγματα έγιναν τρισχειρότερα από ότι ήταν πριν! Από την χριστιανική θεολογία, γραμματεία και δογματική κατά εποχές και κατά τόπους προέκυψαν:

1) Άνευ Προηγουμένου Δεισιδαιμονία
2) Σατανολογία
3) Δαιμονολογία
4) Διαβολικά τάγματα
5) Προστάτες άγγελοι
6) Αγγελικά τάγματα
7) Εξορκισμοί
8) Αγιασμοί
9) Εσχατολογία
10) Φόβος
11) Τρόμος
12) Αναχωρητισμός
13) Ερημιτισμός
14) Στηλιτισμός
15) Μοναχισμός
16) Ενίοτε Ευνουχισμός
17) Αντισεξουαλισμός
18) Αντιερωτισμός
19) Παρθενία
20) Μισογυνισμός
21) Αγαμία
22) Ανωμαλία
23) Παιδεραστία
24) Μυστικά Όργια
25) Ομοφυλοφιλία
26) Εμμονή αμαρτίας
27) Μυστικοκοπάθεια
28) Νεύρωση
29) Καχυποψία

30) Ενοχή
31) Απομονωτισμός
32) Αντικοινωνικότης
33) Συμπλεγματισμός
34) Πόνος
35) Θλίψη
36) Φόνος
37) Καταστροφή
38) Αθλιότητα
39) Απαξία
40) Βασανιστήρια
41) Βία
42) Θάνατος
43) Εξοντωτικοί Νόμοι
44) Αγραμματοσύνη
45) Αντιεπιστημονικότης
46) Κατάπτωση των Τεχνών
47) Απόρριψη της Φιλοσοφίας
48) Οπισθοδρόμηση
49) Καταρράκωση της Προσωπικότητας
50) Νηστεία
51) Βρωμιά
52) Απλυσιά
53) Αρρώστια
54) Ευχέλαια
55) Παραλήρημα
56) Μισαλλοδοξία
57) Κατήφεια
58) Δυστυχία
59) Εκμετάλλευση
60) Αιρέσεις, Διχοστασίες και Σχίσματα
61) Σφαγές
62) Εξοστρακισμός
63) Απόλυτος ρατσισμός
64) Αφορισμός
65) Ανάθεμα
66) Καταναγκασμός
67) Άγνοια
68) Εκφοβισμός
69) Παραλογισμός
70) Κλπ, κλπ, κλπ....

Αυτά τα ειδικά σημεία λοιπόν ας τα προσέξουν όλοι όσοι ενδιαφέρονται. Εδώ τα ανακοινώσαμε απλώς και γενικώς ως συμπεράσματα. Λόγω της εδώ συντομίας θα αποφύγομε την οιανδήποτε καταγραφή αναφορών, θεολογικών και ιστορικών στοιχείων και πα-

ραδειγμάτων που τα πιστοποιούν ενταύθα. Πάρα πολλά απ' αυτά τα παρουσιάζομε στις εργασίες μας που έπονται ευθύς αμέσως. Η καταγραφή όλων των υπαρκτών στοιχείων που πιστοποιούν πέραν πάσας αμφιβολίας τα συμπεράσματά μας είναι έργο υπέρογκο εκατοντάδων τόμων. Για να δώσουν απαντήσεις στις απορίες που πιθανόν έχουν και για να πιστοποιήσουν την αλήθεια όλων των στοιχείων που προβάλομε εδώ τους προτείνομε να ερευνήσουν: Την *Βίβλο*, την *Ιερά Παράδοσιν*, τα *Απόκρυφα*, τα *Ψευδεπίγραφα*, τις *Συνόδους*, τις *Δογματικές*, τις *Κατηχήσεις*, τα *Νομοκάνονα*, τα *Πηδάλια*, τους *Βίους Αγίων*, τους *Συναξαριστές*, την αντικειμενική *Ιστορία*, την διεθνή *Βιβλιογραφία* και διάφορα άρθρα πάνω στα θέματα αυτά. Κυκλοφορούν και διάφοροι κατάλογοι δημοσιευμένοι ως βιβλία ή ευρίσκονται στο διαδίκτυο οι οποίοι περιέχουν τεράστιους αριθμούς παραδειγμάτων και αναφορών. Σε όλες αυτές τις πηγές οι ενδιαφερόμενοι θα εντοπίσουν όλα τα θεολογικά, αντικειμενικά, ιστορικά, και επιστημονικά στοιχεία, ζητήματα, αναφορές και απαντήσεις που θα υπεραρκέσουν για να καλύψουν τα κενά και τις απορίες τους.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΩΣ

Αν κανείς τότε απορεί πως επεκράτησε ο Χριστιανισμός, η Εβραιοχριστιανική ή και Γνωστικοχριστιανική μάστιγα δηλαδή, έστω στα μέρη όπου επεκράτησε, η απάντηση είναι απλή. Τους τρεις πρώτους αιώνες ήταν ολιγάριθμος και του περιθωρίου και έτσι οι υπόλοιποι δεν του έδιναν μεγάλη σημασία. Τον πρώτον αιώνα και στις αρχές του δευτέρου αιώνα ήταν καθαρά Ιουδαϊκή υπόθεση, και τίποτα παραπάνω. Μόνο μερικοί μορφωμένοι Εβραίοι και λίγο αργότερα μερικοί Εθνικοί έφερναν στην επιφάνεια ιστορικά δεδομένα και ακαδημαϊκά ή φιλοσοφικά επιχειρήματα εναντίον του.

Αποτελεί πραγματική ειρωνεία το γεγονός ότι χωρίς τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αυτή η παράξενη και αλλοπρόσαλλη δοξασία δεν θα είχε την τύχη να εξαπλωθεί. Κάτω από την Ρωμαϊκή Ειρήνη (Pax Romana) και γνωρίζοντας κάπως την Ελληνική ή την Λατινική γλώσσα μπορούσε κανείς να έλθει σε επαφή με ένα τεράστιο πλήθος λαών. Η διά ξηράς και διά θαλάσσης συγκοινωνία ήταν αρκετά ασφαλής και εύκολη για την μεταβίβαση από τ' ένα μέρος στ' άλλο. Έτσι λοιπόν αυτή η Ιουδαϊκή αιρετική υπόθεση, όταν αυτή το θέλησε, εύκολα μεταπήδησε εκτός του Παλαιστινιακού χώρου και των συναγωγών της διασποράς. Η ελευθερία λόγου που υπήρχε τότε δεν την εμπόδισε να κάνει κάτι τέτοιο. Αυτή λοιπόν την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και την ασφάλεια που παρείχε, αυτήν βρήκαν να κατηγορούν και να καταδικάζουν οι Χριστιανοί ένεκα δήθεν διωγμών.

Ουδείς διωγμός κατά των πεποιθήσεων υπήρξε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία όπου επικρατούσε τέτοια θρησκευτική ελευθερία που ο σημερινός κόσμος είναι αδύνατο να τη φανταστεί. Έχει μείνει παροιμιώδες ότι: «Εις την Ρώμη συναντούσες ευκολότερα έναν θεό παρά έναν άνθρωπο!». Οι λεγόμενοι «διωγμοί» ήταν τοπικές αντιδράσεις του κράτους κατά των συνεχών κρουσμάτων απειθείας και των συνωμοτικών ανατρεπτικών ενεργειών των χριστιανών. Ανεζητούντο οι ένοχοι των εγκληματικών πράξεων και ουδείς εθίγετο λόγω των πεποιθήσεών του! Ουδείς συστηματικός διωγμός υπήρξε! Αντιθέτως ο Χριστιανισμός όταν κατέλαβε την εξουσία εγκαινίασε και εξαπέλυσε τον πραγματικό, ανελέητο, ολοκληρωτικό και ιδεολογικό διωγμό!

Οι διωγμοί επί Νέρωνος (+64) και Δομιτιανού (+94 - 96) αναφέρονται διά πρώτην φορά το +170 από τον επίσκοπο των Σάρδεων Μελίτωνα τον ευνούχο. Αυτά που γράφει είναι καθαρές υπερβολές. Την εποχή του Νέρωνος οι χριστιανοί (όσοι και εάν υπήρχαν) στη Ρώμη ήσαν ελάχιστοι και όχι μυριάδες! Άλλες έρευνες, βασισμένες σε ιστορικά στοι-

χεία και σε παραδόσεις των ιδίων των χριστιανών (π.χ., βλέπε: Κυρτάτας Ι. Δημήτρης, *Απόκρυφες Ιστορίες, Μύθοι και Θρύλοι από τον Κόσμο των Πρώτων Χριστιανών*, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2003-2004, σελίδες 64-65), έχουν απαλλάξει τον Αυτοκράτορα Δομιτιανό (+81 - 96 Κ.Ε.) από την χριστιανική φήμη ότι εξαπέλυσε διωγμό κατά των χριστιανών και αιματοκύλισε την αυτοκρατορία. Εκείνο που έκανε ήταν ότι, ανέκρινε μερικούς χριστιανούς ταραξίες και ετιμωρούσε όσους ευρίσκοντο ένοχοι εγκληματικών πράξεων. Άλλους φτωχούς και κακομοίρηδες, τους ερωτούσε να του εξηγήσουν τί πίστευαν και τί έκαναν, και εάν δεν ήσαν ένοχοι τους άφηνε ελευθέρους, αισθανόμενος κάποια περιφρόνηση για την κατάντια και την βλακεία τους. Αυτό ακριβώς γράφουν ότι συνέβη με τους δύο εγγονούς του Ιούδα, του μικρού αδελφού του Ιησού, πράγμα που είτε είναι αληθές είτε παραμύθι φανερώνει ότι η Ρωμαϊκή εξουσία δεν εδίωκε ανθρώπους έτσι χάρη γούστου ή για τα πιστεύω τους ή την συγγένειά τους.

Ο Μέγας Δέκιος δεν πρόφθασε να δώσει λύση στο καινοφανές χριστιανικό πρόβλημα διότι εφονεύθει σε μάχη κατά των Γότθων σε ελώδη περιοχή παρά το δέλτα του Δουνάβεως το 251 Κ.Ε. προτού καν κλείσει δύο έτη ως αυτοκράτωρ. Ο λεγόμενος διωγμός του Διοκλητιανού (+302 - 303 Κ.Ε.) δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η μόνη γενικότερη προσπάθεια ελέγχου των χριστιανών (όχι όμως της ιδεολογίας των), οι οποίοι είχαν πλέον αποθρασυνθεί πέραν κάθε ανοχής και επυρπόλησαν το αυτοκρατορικό ανάκτορο στην Βιθυνία της Μικράς Ασίας. Το αίτιο του διωγμού ήταν το γεγονός ότι κατά την κατοχή της Αλεξανδρείας υπό της Παλμύρας (+269 - 274) οι χριστιανοί της πόλεως ταχθέντες υπέρ της Ζηνοβίας (+240 - ;;; , κυβερνήτου της Παλμύρας) και του εγκαθέτου της χριστιανού επισκόπου Παύλου του Σαμοσατέως, άρχισαν να αποσφάττουν συστηματικώς όσους Έλληνες, Ρωμαίους και Εβραίους ηδύναντο!

Πέραν των καρπών της Ρωμαϊκής ειρήνης και ανεξιθρησκίας που ο Χριστιανισμός έδρεψε κατά τους τρεις πρώτους αιώνες, στις αρχές του τετάρτου αιώνα τού έτυχε και το πρώτο λαχείο! Αυτό ήταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος. Ο Χριστιανισμός λοιπόν, ή η Εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα, αυτή η φτιαχτή και καταστροφική θρησκεία, επεκράτησε επειδή μονομερώς και καπριτσιόζικα το θέλησε έτσι ο «Άγιος και Μέγας» διαταραγμένος και ανισόρροπος αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος. Επρόκειτο για διαταραγμένη, πονηρή, εγκληματική και βίαια φυσιογνωμία με πολλά ειδεχθή εγκλήματα στο ενεργητικό της! Αυτός εξόντωσε είτε διά πολέμων είτε διά δόλου κάθε άλλον υψηλά ιστάμενο πολιτικό της αυτοκρατορίας (όχι αντίπαλό του όπως συνηθίζουν ψευδώς να λένε) που δεν του έφταιξε σε τίποτα και ούτε του έδωσε οποιαδήποτε αφορμή για να τον φονεύσει ή να τον δολοφονήσει. Μετά χρησιμοποιώντας κάθε παρανομία και αυθαιρεσία και με την επιρροή και τις μηχανορραφίες της μάνας του Ελένης, έστριψε απλώς έναν διακόπτη για να παραδώσει εν λευκώ όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στους ολιγάριθμους Χριστιανούς συνωμότες ενώ ταυτοχρόνως απέκλεισε την συντριπτική πλειονότητα των υπολοίπων από το κάθε τι.

Έχει καθιερωθεί ως γεγονός ότι το 313 Κ.Ε. εξεδόθη το κοσμοϊστορικό διάταγμα των Μεδιολάνων από τον Κωνσταντίνο με τον επ' αδελφή γαμπρό του Λικινίο. Με το διάταγμα αυτό νομοθετήθηκε η ανεξιθρησκία και ως εκ τούτου ο Χριστιανισμός έγινε ισότιμη θρησκεία με κάθε άλλη. Τούτο ήταν το δεύτερο διάταγμα ανεξιθρησκίας, εφόσον το πρώτο είχε εκδοθεί ενάμιση χρόνο πρωτύτερα από τον σοβαρά ασθενούντα καίσαρα Γαλέριο. Αυτή η ανεξιθρησκία ως εκ θαύματος κράτησε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, διότι αυτός ο κενόδοξος, ματαιόδοξος και εγκληματίας Κωνσταντίνος σχεδόν αμέσως έδωσε στους Χριστιανούς μαζί με την «ανεξιθρησκία» και το «σιδηρούν πάνω χέρι», ή ακριβέστερα ολόκλη-

ρη την αυτοκρατορία εν λευκώ! Τότε οι Χριστιανοί ξέχασαν τι θα πει ανεξιθρησκία, ειρήνη, συγγνώμη, συγχώρεση, άφεση αμαρτιών, αγάπη προς τον πλησίον, δικαίωμα σε άλλη γνώμη, άλλη αντίληψη, κλπ. Ένεκα όλων των συμβάντων και της λύσσας των άρτι νομιμοποιηθέντων Χριστιανών που επακολούθησαν, πολλοί ερευνητές έφτασαν στο σημείο να αμφιβάλλουν πάρα πολύ εάν έναν τέτοιο διάταγμα ανεξιθρησκίας εξεδόθη ποτέ από τον Κωνσταντίνον. Εν πάση περιπτώσει, το αναμφισβήτητο γεγονός που ισχύει και παραμένει είναι το εξής: «**Αν το διάταγμα της ανεξιθρησκίας πράγματι εξεδόθη, ουδέποτε εφαρμόστηκε, εκτός ίσως** (και πάλι ίσως) **για έξη μόνο μεταβατικά χρόνια μετά την έκδοσή του!**». Από το +320 Κ.Ε. περίπου και εφεξής, πέραν των πολλών ιδιοτελών, πολιτικών και συγγενικών φόνων που διέπραξε ο Κωνσταντίνος, έγιναν οι μεγαλύτερες καταστροφές, διώξεις και εξοντώσεις που γνώρισε ποτέ η ανθρώπινη ιστορία από τους Χριστιανούς, εναντίον όχι μόνο όλων των άλλων θρησκειών αλλά και μεταξύ των χριστιανικών αιρέσεων και σχισμάτων. Η εκκλησία έκανε τον Κωνσταντίνον Άγιο και Ισαπόστολο και τον ονόμασε «Μέγα» για τις υπηρεσίες του, παρά το δυσθεόρατο πλήθος και την βαρβαρότητα των εγκλημάτων του!

Μόλις ο ορθόδοξος καθολικός Χριστιανισμός με την λεγομένη πρώτη οικουμενική σύνοδο της Νικαίας, το +325, κατέλαβε πλήρως την εξουσία, ταυτοχρόνως εγκαινίασε και εξαπέλυσε τον πραγματικό, ανελέητο, εξοντωτικό, ολοκληρωτικό και ιδεολογικό διωγμό! Στους επόμενους δυόμισι αιώνες, σχηματίσθηκε εκτενής νομοθεσία για την εξάλειψη και καταβαράθρωση του αρχαίου κόσμου και ειδικότερα του Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού Πολιτισμού και όλων των χριστιανικών αιρέσεων, που απλώς ζητούσαν συνύπαρξη. Η νομοθεσία αυτή υπάρχει στους κώδικες του Θεοδοσίου (του «Μεγάλου») και του Ιουστινιανού, κ.α. Οι καταστροφές βιβλιοθηκών, σχολών, έργων κοινής ωφελείας, έργων τέχνης, βιβλίων, διωγμοί καθηγητών και κάθε επιστημονικής και φιλοσοφικής σκέψεως και μελέτης μαζί με όλα τα αναπάντεχα κακά, συναπετέλεσαν την μεγαλύτερη μηχανή καταστροφής πολιτισμού που γνώρισε η ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Εκτός της εξαφανίσεως του τεραστίου όγκου των στοιχείων που δεν άρεσαν στον Κωνσταντίνο, στον Ευσέβιο και στην παρέα τους, η αρχαιολογία έχει διαπιστώσει τόσο ελάχιστα πράγματα ώστε να αδυνατεί να δώσει μια κάποια εικόνα του αρχέγονου μη Ιουδαϊκού Χριστιανισμού από το +135 Κ.Ε. μέχρι τον Κωνσταντίνο. Οι κατακόμβες της Ρώμης και τα νεκροταφεία που περιέχουν δεν είναι χριστιανικό ζήτημα, όπως ψευδώς οι χριστιανοί έχουν διαδώσει. Οι κατακόμβες δεν ήταν χριστιανικές, παρ' όλον ότι άρεσε σε χριστιανούς να συχνάζουν εκεί κάτω! Εντός αυτών βλέπει κανείς βέβαια χριστιανικές και μη χριστιανικές τοιχογραφίες, αρκετά ενδεικτικές για τα ολίγα πράγματα που συνέβαιναν εκεί μέσα τότε και για τις λοιδορίες μεταξύ χριστιανών και μη χριστιανών. Έχουν διασωθεί επίσης ολίγα αιρετικά, ψευδεπίγραφα, απόκρυφα, Γνωστικοχριστιανικά βιβλία, μερικά των οποίων ευρέθησαν το 1945 στην περιοχή Ναγκ Χαμμάντι της Άνω Αιγύπτου και μερικά κομμάτια παπύρων. Γνωρίζομε και την ύπαρξη μιας πληθώρας Εβραιογνωστικοχριστιανικών και μη ορθοδόξων χριστιανικών κειμένων τα οποία εξαφάνισαν οι πατέρες του τετάρτου αιώνος. Πέραν τούτων όμως, το μόνο προκωνσταντίνιο ανασκαφέν αρχαιολογικό χριστιανικό εύρημα είναι ένα μικρό και ενδεές χριστιανικό σπίτι στην πόλη Δούρα Ευρωπό που βρίσκεται στην ανατολική όχθη του ποταμού Ευφράτη στην βόρεια Μεσοποταμία εντός της σημερινής Συρίας. Η Ελληνιστική και μετά Ελληνορωμαϊκή αυτή πόλη (300 Π. Κ.Ε. – 256 Κ.Ε.) ήταν μεγάλος εμπορικός κόμβος και διέθετε πλούσια Ιουδαϊκή συναγωγή και πλούσιο Μιθραίο. Τα εντός των κτισμάτων αυτών ευρήματα φυλάσσονται στο μουσείο της Δαμασκού και οποιοσδήποτε μπορεί να πάει να τα δει σήμερα.

Επί αυτοκράτορος Δεκίου, το +250 στην Σμύρνη κατά τις εορτές της αυτοκρατορίας, εμφανίσθηκαν μερικοί ταραχοποιοί μπροστά στον έπαρχο οι οποίοι είχαν αλυσοδέσει τους εαυτούς των και απαιτούσαν να μαρτυρήσουν (να αποθάνουν δηλαδή διά μαρτυρίου) διότι όπως εφωνασκούσαν ήταν Χριστιανοί. Ο έπαρχος έκπληκτος ανεφώνησε τότε: «Μου φαίνεται ότι τρελαθήκαμε όλοι» και συνέχισε: «Αν αυτοί θέλουν να αποθάνουν τότε να πάνε να πηδήξουν από τον κρημνόν εδώ πλησίον». Αυτή είναι η πρώτη ιστορικώς αποδεδειγμένη μη χριστιανική μαρτυρία περί δημοσίας εμφανίσεως των χριστιανών. Κάθε άλλη μαρτυρία περί χριστιανών προ του +250, προέρχεται από εσωτερικές χριστιανικές πηγές ενώ κάθε εξωχριστιανική μαρτυρία φαίνεται να είναι απλώς μεταγενεστέρα παραχάραξη. Όθεν, άπαντα τα προ του +250 συμβάντα που αφορούν τον Χριστιανισμό παραμένουν σκοτεινά! Προ του +250 έχομε μόνο μια σταθερά χρονολογία. Βασιζόμενοι στα έργα του Ειρηναίου Λυώνος γνωρίζομεν ότι τα *Ευαγγέλια* εκυκλοφόρησαν κατά τα έτη +180-185, αλλά υπό κάποια μορφή κατά μάλλον ή ήττον άγνωστη σε 'μας! Όπως φαίνεται τα *Ευαγγέλια* στα οποία αναφέρεται ο Ειρηναίος, γραμμένα σε κακά Ελληνικά, συνετάχθηκαν την εποχή εκείνη από κάποιο παλαιοδιαθηκικό, παραφιλολογικό και ψευδεπίγραφο εβραιογνωστικοχριστιανικό επιτελείο στην Αντιόχεια. Αυτό συναρμολόγησε άρπα-κόλλα έτοιμες χριστιανικές διαδώσεις και μύθους που κυκλοφορούσαν μέχρι τότε μαζί με διάφορα παραποιημένα αποσπάσματα από την *Παλαιά Διαθήκη* και την απόκρυφη και ψευδεπίγραφη παραφιλολογία και μετά έστειλε ένα αντίγραφο στον Ειρηναίο!

Επομένως οι γνώσεις μας περί Χριστιανισμού από το +135 μέχρι τον Κωνσταντίνο είναι εξαιρετικά περιορισμένες και προέρχονται σχεδόν καθ' ολοκληρίαν από εσωτερικές ή ψευδεπίγραφες ή ανώνυμες, κλπ., πηγές. Δεν υπάρχουν επιβεβαιωτικές, ανεξάρτητες και αμερόληπτες διασταυρώσεις. Δεν γνωρίζομε πόσα καθαρά Εβραϊκά, πόσα Εβιωνιτικά, πόσα γνωστικιστικά, πόσα νεοπλατωνικά, πόσα αρχαία φιλοσοφικά, πόσα παγανιστικά, πόσα Περσικά–Ζωροστρικά, κλπ., στοιχεία περιέλαβε. Δεν γνωρίζομε όλες τις δοξασίες, τις αιρέσεις και αποχρώσεις (μόνο μερικές) που εδημιούργησε και τί ακριβώς η κάθε μία ομολογούσε. Οι Χριστιανισμοί των εποχών εκείνων βρίσκονται εντός μίας πυκνής ομίχλης και από τα ολίγα εσωτερικά (των χριστιανικών ομάδων δηλαδή) στοιχεία που επέζησαν μέχρις ημών και αυτά που διακρίνομε μέσα σ' αυτή την ομίχλη προσπαθούμε να σχηματίσομε κάποια ιδέα ή εικόνα. Οι Χριστιανισμοί αυτοί παραμένουν ουσιαστικά άγνωστοι, ο δε αλλοπρόσαλλος Χριστιανισμός που προέκυψε μετά ταύτα είναι δημιούργημα τού Κωνσταντίνου και των επιτελείων του.

Επίσης, η ορθόδοξη μετακωνσταντίνια εκκλησία δεν εφρόντισε να ξεχωρίσει και μας δώσει τον κατάλογο των μη αιρετικών και θεοπνεύστων *Πατερικών κειμένων* από τον απέραντο κυκεώνα των ανοήτων έργων των Πατέρων της. Έτσι άλλα είναι εντελώς αιρετικά, άλλα ολίγον αιρετικά, άλλα είναι εντάξει ως προς τα μέτρα της, κ.ο.κ., με όλες τις διαβαθμίσεις αιρετικότητας, χωρίς να βρίσκει κανείς άκρη ή συνεννόηση. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές και με τα κείμενα ενός και του αυτού Πατρός. Όπως μας λένε μερικοί θεολόγοι το ίδιο ισχύει και για ορισμένα κείμενα της *Αγίας Γραφής*, (αν είναι δυνατόν!). Επειδή το θέμα αυτό είναι βεβαίως πάρα πολύ μακροσκελές δεν θα επεκταθούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες. Αναφέρομε μόνον ότι η ορθόδοξη μετακωνσταντίνια εκκλησία κατέστρεψε τα περισσότερα γραπτά των τριών πρώτων αιώνων. Πολλά γραπτά, όπως π.χ. αρκετά του Ωριγένη, του Τατιανού κ.ά., τα απεκήρυξε ως αιρετικά.

Ένεκα των ευλόγων λόγων των νέων καιρών και της απωτέρας πλέον εσχατολογίας αφού ή άμεση δεν εξεπληρώθη, έθεσε εκτός των κανόνων της τον ευνουχισμό, την άρνηση στρατεύσεως, την επίτηδες πρόκληση μαρτυρίου, την παντελή αποχή από την ερωτική

πράξη μεταξύ νομίμων συζύγων, την οποίαν παρεχώρησε «κατ' οικονομίαν» για να μην εκλείψει το ανθρώπινο είδος, και άλλες τακτικές και συνήθειες για τις οποίες οι χριστιανοί των προηγουμένων αιώνων όχι μόνο εφήρμοζαν πολύ συχνά αλλά και υπεραίρονταν δι' αυτές.

Επομένως ο μετακωνσταντίνιος Χριστιανισμός δεν είναι συνέχεια τού προκωνσταντινίου, αλλά μια ριζοσπαστική αίρεσή του προσαρμοσμένη στους σκοπούς του Κωνσταντίνου και του κράτους που αυτός διαμόρφωσε, στις καταστάσεις και απαιτήσεις των νέων καιρών και των χριστιανικών ομάδων που επεκράτησαν, κλπ. Επίσης η αίρεση αυτή είχε πάρει τα μαθήματά της από την πρώην αποτυχημένη εσχατολογία, την άρνηση των Ιουδαίων να γίνουν χριστιανοί και την πολεμική Ιουδαίων και Εθνικών εναντίον της. Τότε πρώτος ο Κωνσταντίνος εκδίδει διάγγελμα περιφρονήσεως και μίσους κατά των Εβραίων ως θεοκτόνων, κλπ.

Συγκεκριμένα ο Θεοδώρητος στην *Εκκλησιαστική Ιστορία* του, Βιβλίο 1, Κεφάλαιο 9, στην *Επιστολή* τού Αυτοκράτορα Κωνσταντίνου προς τους Επισκόπους που δεν παρευρέθηκαν στην πρώτη σύνοδο, της Νικαίας, αναγράφει τα ακόλουθα, σχετικώς με τους Ιουδαίους (Εβραίους) και τον διαχωρισμό τού εορτασμού τού Χριστιανικού Πάσχα από το Εβραϊκό Πάσχα:

(Μετάφραση με δύο επιπρόσθετες επεξηγηματικές αγκύλες [ ]:) «*Πρώτα απ' όλα, δηλώθηκε ως ανάρμοστο το να ακολουθούμε το έθιμο των Ιουδαίων όσον αφορά τον εορτασμό τής ιεράς εορτής* [του Πάσχα], *διότι, ενόσω τα χέρια τους έχουν κηλιδωθεί με έγκλημα, οι διάνοιες αυτών των αθλίων είναι ασφαλώς τυφλωμένες. ... Τότε ας μην έχομε τίποτα κοινό με τους Ιουδαίους, οι οποίοι είναι αντίπαλοί μας. ... Ας ... αποφεύγομε επιμελώς κάθε επαφή με αυτή την κακιά οδό. ... Διότι πως είναι δυνατόν να διατηρούν σωστές απόψεις επί παντός θέματος αυτοί οι οποίοι, αφού περιχαράκωσαν τον θάνατον του Κυρίου, καθώς ήσαν εκτός εαυτού, δεν καθοδηγούνται από ορθόν λόγο, αλλά από ένα ανεξέλεγκτο πάθος, οσάκις η έμφυτή τους τρέλα τούς παρασύρει. ... διά να μην φανεί ότι η καθαρή διάνοιά σας συμμετέχει στα έθιμα ενός λαού που είναι πλήρως διεστραμμένος. ... Διά τούτο, αυτή η ανωμαλία* [του συνεορτασμού των δύο Πάσχα], *πρέπει να διορθωθεί για να μην έχομε πλέον τίποτα κοινό με αυτούς τους πατροκτόνους και τους φονιάδες του Κυρίου μας. ... ούτε ένα κοινό σημείο με την επιορκία των Ιουδαίων.*»

(Τα ίδια περίπου ευρίσκομε και στο έργο του Ευσεβίου, *Βίος του Κωνσταντίνου*, Βιβλίο ΙΙΙ, κεφάλαιο XVIII.).

Όπως φαίνεται, για τον αμόρφωτο και πονηρό Κωνσταντίνο αυτή ήταν η πρώτη φορά που άκουγε ότι ένας λαός εξετέλεσε, όπως εν προκειμένω υποτίθεται, κάποιον δικόν του αδίκως, αν όντως είχε γίνει κάτι τέτοιο αφού τα πάντα δείχνουν ότι όλα αυτά ήταν ένας κατασκευασμένος μύθος! Δεν είχε ακούσει τίποτα π.χ., για την άδικη και καπριτσιόζα θανάτωση τού Σωκράτη από τους ίδιους τους συμπολίτες του. Η Ιστορία δεν του παρείχε αμέτρητα άλλα τέτοια παραδείγματα· αλλά που να σκαμπάζει αυτός ο αγροίκος και άσχετος από Ιστορία! Αυτή η *Επιστολή* του φανερώνει ακόμα το πόσο γραμματισμένος ήταν και πόσο σκάμπαζε από θεολογία και δή χριστιανική. Μα καλά, π.χ., με το θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων και της εκπληρώσεως τών γραφών τί έγινε; Ούτε καν πέρασαν αυτά από τα μυαλά τού Κωνσταντίνου και των επισκόπων του! Μετά, πως είναι δυνατόν κάποιοι θνητοί να σκοτώσουν τον θεό! Ξέχασε ότι μέτα από 36 ώρες αναστήθηκε και έτσι θριάμβευσε!

Ίσως ο Κωνσταντίνος να ενθυμείτο τις μεγάλες ταραχές και τις καταστροφικές επαναστάσεις που από την εποχή του στρατηγού Πομπηίου (62 Π.Κ.Ε.) έκαναν συχνά-πυκνά οι εθνικιστές Εβραίοι κατά της Ρωμαϊκής εξουσίας και γι' αυτό να υιοθέτησε τον Χριστιανισμό ως αντίβαρο εναντίον τους αφού αυτοί αρνιώντουσαν με λύσσα να τον ασπαστούν και παρέμεναν αναφομοίωτα στοιχεία μέσα στην αυτοκρατορία. Οι χριστιανοί παρά ταύτα είχαν ήδη αποσπάσει και συμπεριλάβει τις Εβραϊκές γραφές στο σύστημά τους, αφού όμως πρώτα τις είχαν διαστρέψει πλήρως για να καλύψουν την ανόητη και αντιφατική θεολογία τους. Έτσι δημιούργησαν άλλο ένα πάτημα για να χτυπούν τους Εβραίους! Κύριοι Εβραίοι εσείς δεν κατέχετε τι γράψατε επί τόσους αιώνες και έτσι θα σας το πούμε εμείς ή με το καλό ή με το άγριο! Αλλά και πάλι η εντός ολίγου χρόνου αποτυχία αυτής της νέας ριζοσπαστικής αιρέσεως τού Κωνσταντίνου ήταν ολοκληρωτική και παταγώδης και πολύ πιο καταστροφική από την μητέρα θρησκεία του Εβραϊσμού!

Η εναπομείνασα μη χριστιανική πλειοψηφία που προαναφέραμε δεν ήταν ομοιογενής. Υπήρχαν πολλές ομάδες και τάσεις. Ποτέ όμως μια ομάδα δεν επεδίωκε επικράτηση εις βάρος των υπολοίπων. Όλες τελούσαν σε μια αφανάτιστη ειρηνική συνύπαρξη, ίσως και κάπως αδρανή. Αυτή η αδράνεια, η αβουλία, η απροσεξία, αλλά και η κούραση εκ των μακροχρονίων πολέμων και οικονομικών δυσχερειών, έδωσε το πράσινο φως στους ολιγάριθμους, φανατικούς, νεοφωτίστους Χριστιανούς. Με την απόλυτη συνδρομή του Κωνσταντίνου, τις μηχανορραφίες της μάνας του Ελένης και την συμπαράσταση των κρατικών μηχανισμών του Κωνσταντίνου αυτοί άρπαξαν την ευκαιρία και αναρριχήθηκαν στην εξουσία σαν θηρία ανήμερα.

Μην απορείτε με το ότι μια μικρή μειοψηφία κατάφερε να καπελώσει την συντριπτική πλειοψηφία. Έχει συμβεί πολλές φορές. Μπορούμε να παραθέσομε αρκετά παραδείγματα μερικά των οποίων τα γνωρίζετε. Εκτός του Χριστιανισμού, ένα εξ αυτών είναι και η πιο πρόσφατη περίπτωση του Μουσουλμανισμού. Στην αρχή ο Μωάμεθ (γύρω στο +622-623) κατάφερε να πείσει μια φούχτα ανθρώπων στην Μεδίνα και Μέκκα. Εε... αυτό ήταν. Μετά αυτοί οι ολίγοι κατάφεραν με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα να επικρατήσουν στην Αραβία και στην συνέχεια να εξαπλωθούν. Σήμερα δε είναι παρόντες σχεδόν σε όλα τα μέρη του πλανήτη. Αυτό δε το γεγονός, ότι δηλαδή ο αμόρφωτος προφήτης τους και ολίγοι αμόρφωτοι οπαδοί του κατάφεραν αυτό το κατόρθωμα, το χρησιμοποιούν οι Μουσουλμάνοι για να αποδείξουν την εκ θεού προέλευση και αλήθεια της θρησκείας των και ότι η εξάπλωσή της ήταν το θέλημα του θεού τους, Αλλάχ. Ακόμα δε σκοπό και καθήκον έχουν την καθολική επικράτησή τους. Τέτοια ανάλογα επιχειρήματα έχομε και με τους χριστιανούς. Καυχώνται για την αγραμματοσύνη των «αλιέων» και την «εξ αγίου πνεύματος», βάλε Κωνσταντίνου, «μετέπειτα καταπληκτική επιτυχία των»... και πολλά τοιαύτα.

Έτσι ο Κωνσταντίνος κατάφερε και επέβαλε έναν Χριστιανισμό που διαμόρφωσαν ο ίδιος με τον Ευσέβιο και τα επιτελεία τους, με ανυπολόγιστες καταστροφικές συνέπειες για την αυτοκρατορία, τους λαούς της, την ιστορική πορεία της υδρογείου και τον πολιτισμό! Ο Ιουλιανός ως αυτοκράτωρ προειδοποίησε τους μη χριστιανούς, πολλές φορές έκρουσε κώδωνα κινδύνου, αλλά αυτοί δεν έδειξαν το απαιτούμενο σθένος. Φαίνεται, δεν φαντάζονταν τι επρόκειτο να επακολουθήσει και τι τύχη θα είχαν οι ίδιοι στα νύχια των χριστιανών. Μετά την δολοφονία του Ιουλιανού (το + 363) τα πράγματα είχαν πλέον πάρει εξαιρετικά άσχημη τροπή. Όταν πλέον οι μη χριστιανοί κατάλαβαν τι τους περιμένει στα σιδερένια νύχια των χριστιανικών θηρίων ήταν πλέον αργά. Η επαναφορά ή έστω μια υποτυπώδης δικαιοσύνη και συνύπαρξη, παρά μερικές ύστατες και απελπισμένες εκκλήσεις και προσπάθειες, ήταν πλέον φευγαλέα! Αυτές οι προσπάθειες και οι διαμαρτυρίες ήταν

ολίγες καθυστερημένες και ασθενικές ώστε εύκολα να αγνοηθούν πλήρως από την εκκλησιαστική και πολιτική εξουσία. Τί να κάνομε; Η ιστορία έχει ατυχήματα και δυστυχήματα. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα που έφερε στο προσκήνιο τον Χριστιανισμό, την μεγαλύτερη καταστροφική μηχανή της ιστορίας...

Το δυστύχημα αυτό δεν οφείλεται καθόλου σε κανένα χάσμα που δημιουργήθηκε κατά τους καιρούς εκείνους ούτε σε καμία αναγκαιότητα η οποία επεβάλλετο από τις τότε επικρατούσες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες. Οι επιδρομές και επιθέσεις των διαφόρων γειτόνων λαών κατά της αυτοκρατορίας ανήκουν σε άλλο φαινόμενο και είναι άλλο κεφάλαιο. Ο μετά ταύτα αναρριχηθείς Χριστιανισμός ούτε τις σταμάτησε ούτε τις κατέστειλε, και αντιθέτως όλα τα πράγματα και προβλήματα χειροτέρεψαν. Το κράτος διαλύθηκε σε 150 χρόνια μέσα.

Αυτή την δικαιολογία πολύ ατυχώς την ισχυρίζονται πολλοί και διάφοροι, μεταξύ των οποίων και σοβαροί επιστήμονες. Αυτό το κάνουν επειδή είτε είναι παιδιόθεν θύματα της καθιερωμένης προπαγάνδας είτε πιστεύουν ότι τα πάντα βαδίζουν βάσει κάποιας νομοτελείας και η ιστορία δεν μπορεί να έχει τρελές μεταπτώσεις. Κανένας τους όμως δεν μας αποδεικνύει ποια είναι επιτέλους αυτή η νομοτέλεια που επικαλούνται, αλλά μας ξεφεύγει ή δεν την γνωρίζομε, ούτε το διατί η ιστορία του ανθρώπου δεν μπορεί να έχει τρελές μεταπτώσεις.

Το ίδιο ισχύει και διά την ίδρυση της νέας πρωτεύουσας, Κωνσταντινουπόλεως! Δεν υπήρχε απολύτως καμία ανάγκη ούτε για καλλίτερη πρωτεύουσα ούτε για άμυνα όπως λένε. Η Ρώμη ήταν μια χαρά πρωτεύουσα και στη Βιθυνία, δίπλα στο αρχαίο Βυζάντιο, υπήρχε πλήρης στρατιωτικός σταθμός με πολύ στρατό και αυτοκρατορικό ανάκτορο. Η ενέργεια αυτή μαζί με την παράδοση των πάντων στους φανατικούς χριστιανούς και δη τους επισκόπους και τους καλογήρους, απετέλεσαν δύο μοιραία συμβάντα για την πορεία του κράτους. Με τις ζημιογόνες ενέργειες μερικές των οποίων ήταν: οι άσκοπες σπατάλες, η νέα πρωτεύουσα, η καταστροφή των υπαρχόντων κτισμάτων, τα υπέρογκα έξοδα και άχρηστα κτίσματα των χριστιανικών εκκλησιών και μοναστηρίων, η έλλειψη νέων ανδρών και ικανού στρατού, η βαριά φορολογία, κλπ., το κράτος κατέρρευσε οικονομικώς. Μετ' ολίγον διχοτομήθηκε και η Ρώμη έμεινε έκθετη σε κάθε εισβολέα και κακοποιό. Το +476 κατελύθη πλήρως από τους Γότθους! Μετά ταύτα προέκυψε ο υπερχιλιετής Μεσαίων, μια σκοτεινή και βάρβαρη εποχή οπισθοδρομήσεως και βίας για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό.

Ατυχώς και εσφαλμένως ο αντιχριστιανός (τί ειρωνεία!) ιστορικός Edward Gibbon (1737-1794) έγραψε ότι η μεταφορά της πρωτεύουσας ήταν μια μεγαλοφυής ενέργεια εκ μέρους του Κωνσταντίνου και μετά ταύτα αυτή η εσφαλμένη άποψη παρέμεινε ούτως! Βάσει όλων των στοιχείων και δεδομένων που έχομε στην διάθεσή μας σήμερα, οι απόψεις αυτές έχουν ανατραπεί από τους νεωτέρους ιστορικούς και ερευνητές (βλέπε π.χ.: Σιμόπουλος Κυριάκος, *Ο Μύθος των «Μεγάλων» της Ιστορίας*, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, 2000, και Παν. Μαρίνης, *Ελληνισμός και Χριστιανισμός, Εκδόσεις Νέα Θέσις*, Αθήναι 2003, *Φωνή Εξυπνισμού εν τώ Αιώνι τής Νυκτός*, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005.). Οι Χριστιανοί συνεχίζουν να προπαγανδίζουν τα ψευδοεπιχειρήματα αυτά ακριβώς επειδή τους συμφέρουν, παρ' όλον ότι πολλοί μορφωμένοι απ' αυτούς γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν είναι αλήθεια!

Βεβαίως ο ενσυνείδητος και υπεύθυνος άνθρωπος οφείλει αφ' εαυτού να επαγρυπνά και να μην αφήνει τις τύχες του σε έναν ανώμαλο Κωνσταντίνο και μερικούς ψεύτες και απατεώνες επιτελείς του. Αυτό το οφείλει για να μην περιέλθει ο ίδιος και ολόκληρος ο

πολιτισμός στην αθλιότητα. Μπορεί να διαλέξει να αδρανεί, αλλά τότε θα βρεθεί προ απροόπτων και θλιβερών καταστάσεων και θα πληρώσει πολύ ακριβά την αδράνεια αυτή. Στην περίπτωση του Χριστιανισμού αυτό συνέβη πέραν κάθε προσδοκιών! Σκέψου να έχεις στο κεφάλι σου έναν αρχηγό δικτάτορα σαν τον Κωνσταντίνο! Θα ευτυχήσεις με τέτοιον αρχηγό; Πόσοι όμως μέσα σε μια κοινωνία είναι ενσυνείδητοι και υπεύθυνοι; Μόνον ολίγοι! Κάτι τέτοιο φαίνεται να συνέβηκε τότε και η αδρανής και απρόσεκτη πλειοψηφία έπεσε στην παγίδα των ολίγων. Τα επακολουθήσαντα αποτελέσματα ήταν θλιβερά, καταστροφικά και μοιραία.

Όπως δείχνει η Ιστορία, η Ρώμη κατά τον 3^{ον} αιώνα, παρ' όλο που είχε μερικούς καλούς αυτοκράτορες, έχασε τους μηχανισμούς των ασφαλιστικών δικλείδων του πολιτεύματος πέρα για πέρα. Το πείραμα της τετραρχίας του Διοκλητιανού δεν απέδωσε και ανετράπει πολύ σύντομα από τον Κωνσταντίνο μετά τον θάνατο τού πρώτου. Έτσι όσο οι αυτοκράτορες ήταν καλοί τα πράγματα πήγαιναν καλά. Αλλά οι άνομοι αυτοκράτορες με τον μισθοφορικό στρατό τους που τώρα πλέον είχε καταντήσει περισσότερο όργανο παρά συνειδητός θεσμός, μπορούσαν και έφερναν τα πάνω κάτω, χωρίς να υπάρχει κάποια νομική πρόβλεψη και εκτελεστική πράξη εναντίον τους! Μοιραίο σφάλμα! Πιθανόν σ' αυτό να ευθύνεται και η δεισιδαιμονία διότι επίστευαν ότι οι θεοί της Ρώμης εφώτιζαν τους αυτοκράτορες και θα έσωζαν την αυτοκρατορία. Τέτοιο πράγμα όμως δεν έγινε! Π.χ. αρκετά χρόνια πριν τον Κωνσταντίνο, η διαδοχή του λαμπρού αυτοκράτορα Μάρκου Αυρηλίου από τον ανώμαλο γιο του Κόμμοδον, την 17^{η} Μαρτίου του +180, ήταν ένα μοιραίο γεγονός, χωρίς να το εμποδίσει κανένας μηχανισμός! Πολλοί ιστορικοί, μεταξύ των οποίων ο Γίββων και ο Ερνέστος Ρενάν, θεωρούν το γεγονός αυτό ως την απαρχή της πτώσεως του Ρωμαϊκού κράτους.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρομε και ένα προηγούμενο μοιραίο γεγονός. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Οκταβιανός Αύγουστος ήταν σπουδαία προσωπικότητα, ικανός στρατιωτικός και κυβερνήτης, και πεφωτισμένος αυτοκράτωρ. Ακόμα ήταν μέγας θαυμαστής του Ελληνικού Πολιτισμού και θεράπων των Ελληνικών Γραμμάτων. Έκανε όμως ένα μοιραίο σφάλμα διά την ιστορία και την ανθρωπότητα. Διά νόμου απαγόρεψε την αθεΐα. Χαρακτηριστικά την εποχή του η αθεΐα είχε μεγάλη άνοδο. Είναι παροιμιώδης η φράση των αθέων της εποχής αυτής στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία: «*Εάν οι θεοί αδικούνται, ας φροντίσουν μόνοι τους να διορθώσουν τις αδικίες που διαπράττονται εις βάρος τους!*». Τέτοιες ιδέες είχε ήδη εκφράσει πολύ ποιητικά και ισχυρά ο Επικούρειος ποιητής Τίτος Λουκρήτιος Κάρος (99-55 Π.Κ.Ε.) στο έργο του «*Επί της Φύσεως των Πραγμάτων*» (*De Rerum Natura*)!

Άραγε ο Αύγουστος, το έκανε αυτό επειδή ο ίδιος ήταν προϊόν της εποχής του και δεν μπορούσε να δει πιο πέρα, λόγω ειλικρινούς θρησκευτικότητας, λόγω θρησκοληψίας, λόγω πολιτικών λόγων, επειδή του άρεσε να τιμάται ως υιός θεού (divi figlius) ή επειδή έτσι κατάφερνε να διοικεί το πλήθος; Άγνωστον! Όπως και να 'χει το πράγμα όμως, κάθε θρησκεία και άποψη επιτρεπόταν στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, ενόσω οι οπαδοί της απέδιδαν τις νομοθετημένες τιμές στην αυτοκρατορία και στον αυτοκράτορα, εκτός από την ουδέτερη στάση της αθεΐας. Έτσι φτάσαμε κατά τον τρίτο αιώνα και τις αρχές του τετάρτου να έχομε έναν τεράστιο και ανεπανάληπτο συγκρητισμό θρησκειών απ' Ανατολή και Δύση. Πραγματοποιήθηκε και μια αλλεπάλληλη εισαγωγή Ηλιακών, Περσικών, Αιγυπτιακών θεοτήτων, της Ίσιδος, κ.ά., στη Ρώμη. Κάθε ψίθυρος και θρόισμα ήταν ομιλία θεού ή κάποιου πνεύματος. Τα πάντα ψιθύριζαν και μιλούσαν. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα ήταν πολύ εύκολο για τον Κωνσταντίνο, τη μάνα του την Ελένη, τον Αθανάσιο, τον Ευσέβιο και όλους αυ-

τούς να εισάγουν και αυτοί τις δικές τους θρησκοληψίες και δολιότητες. Αυτές ήταν ένας παράξενος και δόλιος συγκρητισμός του Χριστιανισμού με πολλά στοιχεία των υπολοίπων θρησκειών. Γιατί όχι, αφού τόσοι άλλοι είχαν κάνει το ίδιο πριν απ' αυτούς! Μετά ταύτα, τα πάντα πήραν την κακίστη τροπή καταστροφής, μεσαίωνος και σημερινής καταστάσεως που γνωρίζομε.

Μέσα σ' ένα τέτοιο ζοφερό κλίμα δεισιδαιμονίας, επόμενο ήταν ένας πονηρός αυτοκράτωρ, όπως ο Κωνσταντίνος, με ένα συνωμοτικό επιτελείο, όπως του Ευσεβίου και των άλλων, εύκολα να μπορεί να κάνει ότι θέλει. Εφ' όσον, φέρ' ειπείν, ο οκνηρός και ανίκανος αυτοκράτορας Ελαγάβαλος – Ηλιογάβαλος (+218-222) μπόρεσε να εισάγει με την βοήθεια της γιαγιάς του Ιουλίας, την Συριακή ηλιακή θεότητα, τότε γιατί δηλαδή και ο δαιμόνιος Κωνσταντίνος να μην επιβάλει την θρησκεία που άρεσε σ' αυτόν και στη μάνα του την πανούργα Ελένη έναν αιώνα αργότερα;! Όταν οι πολίτες δεν έχουν σώας «τάς φρένας» με ικανότητα να κρίνουν και να λαμβάνουν αποφάσεις και αντί να στέκονται στα πόδια τους στέκονται σε δεκανίκια θρησκοληψίας και περιμένουν τα πάντα από άλλους, τότε τα πάντα μπορεί να καταφέρει ακόμα και ένας ανίκανος, πόσον μάλλον ο πανούργος και ικανός Κωνσταντίνος. Αυτό το κλίμα του τρίτου αιώνος οπωσδήποτε συνέβαλε στην απάθεια και στην αδιαφορία του πλήθους του τετάρτου αιώνος, του οποίου μια μεγάλη μερίδα και ο στρατός πήγαιναν όπου φυσούσε ο άνεμος. Το ίδιο κλίμα πρέπει να βοήθησε και την διά πυρός και σιδήρου μετέπειτα επικράτηση του Χριστιανικού τύπου που εισήγαγε ο Κωνσταντίνος με την αρωγή του Ευσεβίου. Επειδή έτσι το θέλησε αυτός για τους λόγους του, χωρίς να δώσει καμιά εξήγηση και απολογία σε κανένα εύκολα έστριψε έναν διακόπτη και προκάλεσε το μεγαλύτερο δυστύχημα της ιστορίας. Όταν οι άλλοι κατάλαβαν τι τους περιμένει ήταν πλέον αργά. Ούτε βρέθηκε κανένας θεός να σώσει τους ίδιους, την Ρώμη και την αυτοκρατορία! (Βλέπετε: «*Έτσι να μάθετε πως οι Θεοί εκδικούνται αυτούς που περιφρονούν τη χάρη τους και τους αποστρέφονται!*», αναφωνεί η παγανίστρια Ortrud, στο κλείσιμο της πανέμορφης όπερας «Lohengrin» του Richard Wagner.).

Αυτή όμως η υπάρχουσα δεισιδαιμονία δεν σημαίνει ότι δημιούργησε μια αναγκαιότητα για να την αντικαταστήσει μια νέα πολύ χειρότερη! Ο κόσμος θα μπορούσε να συνεχίσει στον ίδιο τρόπο ζωής και θρησκευτικότητας με κάποια εξελικτική πορεία. Αλλά της νέας δεισιδαιμονίας της έτυχε το πρώτο λαχείο και επικράτησε εις βάρος της παλαιάς. Βεβαίως δεν ισχυριζόμαστε ότι, εκτός από τις επιδρομές και επιθέσεις των γειτόνων λαών κατά τον 3ον και 4ον αιώνα, δεν υπήρχαν τότε άλλα σοβαρά κοινωνικά προβλήματα και ότι όλα ήταν ρόδινα και ωραία! Υπήρχαν πολλά κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, που είχαν δημιουργηθεί από τους μακροχρόνιους πολέμους και εισβολές, την αυτοκρατορική αναρχία, τις σπατάλες, την υψηλή φορολογία, το από πολλές απόψεις ζημιογόνο δουλοκτητικό σύστημα, την στασιμότητα και μη μεταρρύθμιση της παραγωγής, τις φυγόκεντρες τάσεις, κλπ. Αυτά όλα ήταν ακόμα επιλύσιμα, αλλ' όχι διά της λύσεως του Κωνσταντίνου. Η λύση του, αν την νόμισε ως τέτοια, απέτυχε παταγωδώς. Τα πράγματα έγιναν τρισχειρότερα. Όλες οι παράνομες και αυθαίρετες ενέργειες του Κωνσταντίνου, όλα όσα επακολούθησαν μετά απ' αυτόν και το γεγονός ότι κάθε κοινωνική και οικονομική δραστηριότητα εξαθλιώθηκε σε βαθμό που χρειάστηκαν τουλάχιστον χίλια χρόνια για να επανέλθει το βιοτικό επίπεδο στο ίδιο σημείο, αποδεικνύουν ακριβώς αυτό που εμείς ισχυριζόμαστε εδώ: «Δεν υπήρχε απολύτως καμία αναγκαιότης για την επικράτηση του Χριστιανισμού. Η επικράτησή του ήταν δυστύχημα!». Εκτός και ταυτολογικά δεχθούμε ότι το χάσμα ήταν η απροσεξία και η αδράνεια της πλειοψηφίας, η δε αναγκαιότης ήταν ο ίδιος ο Κωνσταντίνος και η καπριτσιοσύνη του, καθ' όσον δεν υπήρχε μηχανισμός για να τον βάλει στην θέση

του! Μετά δε ταύτα, ο νεοσύστατος υπερφανατικός Χριστιανισμός, παρ' ελπίδα, έβαλε τους πάντες στη φάκα! Μόνο έτσι!

Ο Χριστιανισμός όχι μόνο δεν απεσόβησε τις έξωθεν επιθέσεις αλλά μέσα σε 150 χρόνια απωλέσθηκαν τα δύο τρίτα της αυτοκρατορίας κατόπι ανυπολογίστων καταστροφών. Ο Χριστιανισμός δεν έλυσε κανένα από τα κοινωνικά προβλήματα των οποίων την λύση έστω και υποτυπωδώς επαγγέλθηκε. Τα πάντα έγιναν πολύ χειρότερα από πριν. Οι μη πιστεύσαντες ή οι αιρετικοί εθανατώθηκαν. Η προηγούμενη δεισιδαιμονία αντικατεστάθη με μια άλλη πολύ χειρότερη, φανατική και εκδικητική. Η δικαστική εξουσία εδόθη στα χέρια των χριστιανών και δη των επισκόπων. Το δημόσιο χρήμα, όσο είχε απομείνει μετά τις αλόγιστες σπατάλες του Κωνσταντίνου, εδόθη στους χριστιανούς και ειδικά στους επισκόπους. Αυτοί το εξανέμισαν με το να χτίζουν εκκλησίες και μοναστήρια και στα δικά τους ενδιαφέροντα. Ακόμα οι ηλικιωμένοι, οι χήρες και τα ορφανά, που σε μερικές περιπτώσεις μπόρεσαν να περιθάλψουν, ζούσαν κάτω από τη σκληρή καταπίεση της χριστιανικής τους δικτατορίας. Π.χ., δεν επέτρεπαν στις νέες χήρες να ξαναπαντρευτούν και όλη η περιουσία τους όπως και των θανόντων ανδρών τους περιήρχετο στα χριστιανικά ιδρύματα αυτοδικαίως (όπως π.χ. στην Βασιλειάδα του Αγίου Βασιλείου, κ.ο.κ.). (Για δεύτερη παντρειά, χήρες και ζωντοχήρες διαβάσετε να χαρείτε: *Ματθαίος* 19: 9-10, *Μάρκος* 10: 11-12, *Λουκάς* 16: 18, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 8-9, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 5: 5-16, κλπ.).

Τελικά ούτε η χριστιανική οικουμένη έγινε μία ποίμνη με έναν ποιμένα, αλλ' αντιθέτως πολλές φανατικά αντιμαχόμενες μερίδες και αιρέσεις. Ούτε η αγάπη επεκράτησε ως οδηγός του κοινωνικού βίου, αλλ' αντιθέτως η βία, η εκδίκηση και η καταστροφή. Ο Ελληνορωμαϊκός πολιτισμός ισοπεδώθηκε. Όλα τα επιτεύγματα ενός πολιτισμού πολλών λαών και άνω των χιλίων ετών διεγράφησαν και κατεδαφίστηκαν με μια μονοκονδυλιά. Η εμφάνιση χιλιάδων αλληλομισουμένων και αλληλοσκοτωμένων αιρέσεων από την απαρχή του Χριστιανισμού μέχρι σήμερα και η συνεχής προσπάθεια για να βρεθεί η σωστή ερμηνεία των Εβραιογνωστικοχριστιανικών Αγίων Γραφών και Παραδόσεων αποτελεί την καλλίτερη απόδειξη του ότι ο Χριστιανισμός (Εβραιογνωστικοχριστιανισμός) είναι μια ψεύτικη, φτιαχτή και καταστροφική θρησκεία και όχι η εξ αποκαλύψεως μόνη και αληθινή. Ο Θεός έγινε άνθρωπος και ήλθε στην γη για να μας αποκαλύψει τις αλήθειές του και να τις επικυρώσει διά της σταυρικής θυσίας και αναστάσεώς του αλλά εμείς ακόμα σκοτωνόμαστε για να βρούμε ποια είναι η σωστή ερμηνεία των αποκαλυφθεισών θεϊκών αληθειών και ποια η ορθόδοξη αίρεση! Σ' αυτή την ακατάσχετη τραγέλαφο και «απόδειξη» προστίθεται και ο ολοκληρωτικά βίαιος τρόπος επιβολής και διαδόσεως της Χριστιανικής αλήθειας!

Αν προς στιγμήν δεχθούμε την εκδοχή πως ο Κωνσταντίνος νόμισε ή πίστεψε ότι κατά την εποχή του ο Χριστιανισμός ήταν η καλλίτερη ενοποιητική δύναμη και ότι σ' αυτόν η αυτοκρατορία θα έβρισκε τις λύσεις των προβλημάτων της, υπόθεση που έχει προταθεί από πολλούς και την προπαγανδίζουν οι χριστιανοί, τότε όπως αναλύσαμε παραπάνω απατήθηκε οικτρά. Δεν έζησε άλλα 250 χρόνια ακόμα για να δει τα χάλια της επιλογής του σε όλο της το μεγαλείο! Πολλοί έχουν απορρίψει την άποψη αυτή, πολλοί την θεωρούν πολύ απίθανη και για μας δεν είναι καθόλου δεδομένη. Όπως φαίνεται τον Χριστιανισμό τον επέβαλε διά ψυχολογικούς και προσωπικούς λόγους του ιδίου και της μάνας του της Ελένης, και τίποτα παραπάνω. Για τους ίδιους λόγους οικοδόμησε και τη νέα πρωτεύουσα. Προς το τέλος της ζωής του μάλλον και ο ίδιος είχε καταλάβει το σφάλμα του και γι' αυτό παρακαθόταν εδώ και 'κει στη νέα πρωτεύουσά του σαν αχαμνός και άβουλος βρίσκοντας ευχαρίστηση μόνο στις υπερβολικές κολακείες των χαμερπών αυλοκολάκων και χριστιανών σωτηριολόγων του και υποκύπτοντας στις απαιτήσεις των επισκόπων, όσο παράλογες

και αν ήταν. Τόσο είχε υποστεί το σύνδρομο παραιτήσεως που δεν έκανε ούτε την κίνηση για την σωστή και ομαλή διαδοχή του. Το έτος +326 σκότωσε τον πρώτο του γιό, ναύαρχο και καίσαρα Κρίσπο. Πέθανε το +337 και παράτησε την αυτοκρατορία σύξυλη στους άλλους τρεις γιους του και σε δύο ανηψιούς του. Αυτοί οι πέντε αλλησκοτώθηκαν μέχρις ότου επεκράτησε ο γιος του Κωνστάντιος 2ος, αφού επέζησε του αλληλοσκοτωμού ενώ οι άλλοι τέσσερις αλληλοφονεύθησαν!

Οπότε λοιπόν, ποιά ήταν αυτή η εκ των πραγμάτων αναγκαιότης ή το χάσμα που έφεραν τον Χριστιανισμό στο προσκήνιο με σκοπό να την ή να το καλύψει και να δώσει τις αναγκαίες λύσεις στα υπάρχοντα σοβαρά προβλήματα; Απολύτως καμία και κανένα! Απλώς ήταν κακή τύχη μέσω του Κωνσταντίνου της μάνας του και της παρέας του. Στον Χριστιανισμό λοιπόν έπεσε το πρώτο λαχείο καθαρά από τύχη, απροσεξία αν θέλετε, και όχι από αναγκαιότητα! Για την τελική επικράτησή του όμως εκτός από την κακή τύχη των ετών εκείνων ευθύνονται επίσης η αδράνεια, η κούραση, η δεισιδαιμονία, ή μιζέρια, κλπ. Είναι επίσης πολύ πιθανό ότι κανείς δεν πρόσεξε διότι κανείς δεν περίμενε ή δεν φανταζόταν την χριστιανική συμπεριφορά και συμφορά που επηκολούθησε. Τα λόγια, οι εκκλήσεις και οι προειδοποιήσεις του Ιουλιανού, όπως διαβάζομε ακόμα και σήμερα στα έργα του, καθώς και η περιφρόνησή τους από τον κοσμάκη φανερώνουν ακριβώς αυτά τα συμπεράσματα.

Μετά τον Κωνσταντίνο τα μέσα διαδόσεως και επικρατήσεως του Χριστιανισμού ήταν τα εξής: Βία, καταστροφή, ψεύδος, δόλος, απάτη, άγνοια, αγραμματοσύνη, καταρράκωση της λογικής, προσηλυτισμός ηγεμόνων (πολλές φορές μετ' αντιτίμων) εις βάρος των λαών τους, καταστροφή της επιστήμης, απεμπόληση της φιλοσοφίας, απόρριψη της ιατρικής, εκφοβισμός, καταναγκασμός, καταπίεση, εξοντωτικοί νόμοι, σφαγές, πόλεμοι, ιεροί πόλεμοι, ιερές εξετάσεις, αρπακτικότητα, μαζί με όλα τα βιαία, ψυχολογικά, συμπλεγματικά και καταναγκαστικά μέσα. Ό,τι χειρότερο δηλαδή, πέραν κάθε λογικής, πειθούς και θεμιτής αναγκαιότητος! Αν υπήρχε έστω μια κάποια αναγκαιότης, ο Χριστιανισμός δεν θα χρειαζόταν στα επόμενα 1600 χρόνια τέτοια μέσα καταστροφής και νομοθετημένης βίας για να διαδοθεί και να επικρατήσει! Σε μερικά σχετικά άρθρα παρακάτω θα μιλήσομε εκτενέστερα περί αυτών. Αλλέως πως, διά τον Χριστιανισμό τα πράγματα θα έβαιναν ομαλά και ωραία, παρέχοντας και καλή λύση σ' αυτή την απροσπέλαστη αναγκαιότητα, χωρίς να έχει καμίαν ανάγκη καταστροφικότητας και νομοθετημένης βίας! Τόσο απλό!

Η διά της πειθούς και κατά τόπους επιτυχία της μάστιγας αυτής έχει υπολογιστεί με μεγάλη ακρίβεια. Έχομε π.χ., τα στατιστικά στοιχεία για τους χριστιανούς και τις εκκλησίες της Ρώμης πρίν το +313, τα οποία χρησιμοποιεί και ο Gibbon στις έρευνές του, στοιχεία κατά τα τέλη του 4ου αιώνος που μας έχουν δώσει ο Ιερός Αυγουστίνος και ο Ιωάννης Χρυσόστομος για τις ενορίες τους, ακόμα αργότερα αριθμητικά δεδομένα του εκχριστιανισμού μετά σφαγών της Μικράς Ασίας επί Ιουστινιανού και πολλά άλλα. Τους τρεις πρώτους αιώνες αναλόγως της χρονολογίας, της περιοχής και του υπό εξέταση πληθυσμού το ποσοστό των χριστιανών κυμαινόταν μεταξύ 1 και 10 %. Το συνολικό ποσοστό εφ' όλης της αυτοκρατορίας μέχρι τον Κωνσταντίνο στην καλλίτερη περίπτωση ήταν 3 %. Τίποτα παραπάνω!

Ο διά της πειθούς προσηλυτισμός αυτής της μάστιγας ήταν κυρίως επιτυχής μεταξύ των περιθωριακών και περιέργων στοιχείων της κοινωνίας και ατόμων που αντιμετώπιζαν διάφορα σοβαρά προβλήματα (κοινωνικά, ψυχολογικά, οικονομικά, προβλήματα υγείας, κ.ά.) και τα οποία επίστεψαν ότι θα βρουν τη λύση των προβλημάτων τους στον Χριστιανισμό. Ήταν άτομα που η τότε κοινωνία περιφρονούσε και απέρριπτε και συνήθως ήταν

συγκεντρωμένα σε γκέτος μεγαλουπόλεων. Π.χ. βλέπε *Α΄ Πρός Κορινθίους* 4: 12-13, 5: 1-5, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 12: 21, *Πρός Εφεσίους* 4: 28, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 2, κλπ. Ήταν δηλαδή μεταξύ αμορφώτων ατόμων της κοινωνίας που δεν ήταν σε θέση να έχουν αντικειμενική γνώση, απερίσπαστη κρίση, καθαρή ευθυκρισία και φιλοσοφική σκέψη. Συνεπώς, ακόμα και αυτή η μικρή επιτυχία του Χριστιανισμού δεν ήταν προϊόν καθαρής σκέψεως και γνώσεως αλλά μιας θολής καταστάσεως, μια καταναγκαστικής εξαθλιώσεως και αγραμματοσύνης, ενός ψυχολογικού παραληρήματος και ενός υστεροβούλου μεταφυσικού και εσχατολογικού συμφέροντος. Σπανιότατα οι Χριστιανοί εκέρδιζαν «υπό κανονικάς συνθήκας» αξιόλογα άτομα εκτός των κατηγοριών αυτών [άραγε την πορφυροπώλιδα Λυδία (;), *Πράξεις* 16: 14.].

Υπάρχουν πολλοί που θα αντιτείνουν ότι όλα όσα καταμαρτυρούμε εδώ δεν γίνονται σήμερα ή έχουν παύσει να γίνονται εδώ και πολλά χρόνια. Με αυτό το άστοχο επιχείρημα προσπαθούν τεχνηέντως να αθωώσουν τον Χριστιανισμό. Μας συστήνουν δηλαδή να λησμονήσομε μια καταστροφική ιστορία 1700 ετών! Αλλά διατί να την λησμονήσομε; Δεν είμαστε προϊόντα αυτής της φρικτής ιστορίας; Ακόμα αποσιωπούν το γεγονός ότι την αλλαγή αυτή δεν την επέφερε ο Χριστιανισμός επειδή άλλαξε, μετανόησε και ζήτησε συγγνώμη αλλά την επέφεραν άλλοι λόγοι τους οποίους θα αναφέρομε αμέσως περιληπτικά παρακάτω και σε άλλα κεφάλαια.

Άλλοι πάλι θα ισχυριστούν ότι στις χριστιανικές χώρες έχομε την μεγίστη ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Είναι και αυτό ένα στερεότυπο επιχείρημα των προπαγανδιστών του Χριστιανισμού που είχε τεθεί και στον μέγα διανοητή Bertrand Russell. Η απάντηση είναι αυτή που έδωσε ο Russell και είναι πολύ απλή. Αυτό το γεγονός οφείλεται εντελώς σε άλλα αίτια και όχι στον Χριστιανισμό. Δεν θα καταγράψομε εδώ τα αίτια αυτά. Είναι πολύ απλά και γνωστά. Απλώς ας ενθυμηθούμε τους πολυαίμακτους αγώνες, επαναστάσεις, εκδόσεις νόμων και συνταγμάτων, και ένα σωρό άλλα επεισόδια, που λάμβαναν χώρα για πολλούς αιώνες στις χριστιανικές χώρες μέχρι ότου φτάσαμε στο σημερινό σημείο σχετικής ελευθερίας και προόδου. Ας μνημονεύομε πότε–πότε τα πολυάριθμα θύματα που έπεσαν λόγω της χριστιανικής μανίας και παραληρήματος στον βωμό της γνώσεως και της προόδου, κλπ. Η πρόοδος αυτή ξανάρχισε μόλις άρχισαν να παραγκωνίζουν τον Χριστιανισμό και συντελέστηκε από μη χριστιανούς και επικριτές του Χριστιανισμού.

Μετά μιλάμε για «σήμερα». Σκέφθηκε ποτέ κανείς απ' αυτούς πόσο θα είχε προοδεύσει η γνώση, η φιλοσοφία, η επιστήμη και η τεχνολογία εάν ο Χριστιανισμός βρισκόταν στο περιθώριο για τα 1700 χρόνια κατά τα οποία ασκούσε τη στυγνή και καταδυναστευτική εξουσία του στα μέρη εκείνα όπου είχε επικρατήσει; Παρά τα ολίγα χωρία που περιέχουν την λέξη «επιστήμη», τις περισσότερες φορές απλώς ασαφώς επιγραμματικώς και αορίστως, και τα οποία σημειώστε, εκτός από ένα στον *Ησαΐα* 3: 15, αναφέρονται μόνο σε ύστερα και ψευδεπίγραφα βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης* (το ύστερο δευτεροκανονικό *Σοφία Σειράχ* 1: 24, 10: 30, 16: 24, 19: 22, 21: 15, 38: 3, 6, 39: 7, στο κλεμμένο βιβλίο του *Ιώβ* 12: 12, 28: 15, 28 και στο ψευδεπίγραφο *Σοφία Σολομώντος* 7: 16-17, η λέξη «επιστήμη» δεν υπάρχει στην *Καινή Διαθήκη*), ο Χριστιανισμός παντού και πάντοτε ήταν κατά της γνώσεως, της επιστήμης, των τεχνών και της προόδου, πράγμα που θεμελιώνεται μέσα σε πολλά χωρία της *Καινής Διαθήκης*, το αποφθεγματικό «***πίστευε και μη ερεύνα***» και όπως το αποδεικνύει πλήρως ολόκληρη η παράδοση και ιστορία του. Μόνο το κάψιμο όλων των βιβλιοθηκών και των επιστημόνων μέχρι την Αναγέννηση φτάνει. Αν σήμερα έχομε πατήσει στην Σελήνη, χωρίς αυτή την καταστροφική λαίλαπα θα είχαμε πατήσει τον εξώτατο πλανήτη Πλούτωνα!

Ο επίσημος Χριστιανισμός ουδέποτε ομολόγησε τα λάθη του, τα εγκλήματά του, τις καταστροφές που διέπραξε, κλπ. Ουδέποτε ζήτησε συγγνώμη και συγχώρεση για τα απειράριθμα κακά που επέφερε. Ουδέποτε υποσχέθηκε ότι δεν θα ξανακάνει τα ίδια. Ουδέποτε άλλαξε τα καταστατικά του και τα δόγματά του. Ουδέποτε εγκατέλειψε οτιδήποτε επισήμως. Παραμένει στα ίδια και καιροφυλακτεί! Πώς να ομολογήσει όλα αυτά άλλωστε; Τί να πει; Ότι ο Θεός έκανε λάθη, από τον Αδάμ μέχρι σήμερα, δηλαδή για 6000 χρόνια; Τί σόι θεός θα ήταν αυτός.

Ακόμη όπως εξηγεί ο Max Weber στο βιβλίο του, *Η Προτεσταντική Ηθική και το Πνεύμα του Καπιταλισμού*, Μετάφραση από τα Γερμανικά Μ. Γ. Κυπραίου, Εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα 2002, και ο R. H. Tawney στο βιβλίο του, *Religion and the Rise of Capitalism*, Transaction Publishers, 1926-1998, με μια διαστροφική διαδικασία και εξέλιξη πραγμάτων, ψυχολογία, προτεσταντική εμμονή περί εργασίας, κλπ., προέκυψε το εξουθενωτικό και καταστροφικό σύστημα του καπιταλισμού μέσω του Προτεσταντισμού.

Ως προς την άμεση και ενεργή δημοκρατία των δικαιωμάτων αλλά και των καθηκόντων των πολιτών μιας πόλεως, κατά την Αρχαία Ελληνική κυριολεξία και αντίληψη, ο Βλάσης Ρασσιάς πολύ επιτυχώς γράφει:

«*... για τους χριστιανούς δεν ήταν παρά ''Πολίτευμα του Διαβόλου'' (civitas diaboli κατά τον Ευσέβιο Καισαρείας). Αντιπρότειναν λοιπόν για πολλούς αιώνες μία στυγνή θεοκρατική Αυταρχία της Μοναρχίας και της Χριστιανικής Εκκλησίας πάνω σε απρόσωπους και ταπεινωμένους πνευματικά και πολιτικά υπηκόους.*

''Αυτό το κάτι'' που τσάκισε την ελληνική ΑΥΤΟΘΕΣΜΙΣΗ είχε, φυσικά, και όνομα, είχε και ιδεολογία. Αυτό που ενδιαφέρει εδώ τον γράφοντα, είναι ωστόσο η απαρίθμηση απλώς των προτεινομένων ''αυτού του κάτι'' προς τον άνθρωπο: Σε προσωπικό επίπεδο αναχωρητισμό και ιδιώτευση και σε πολιτικό επίπεδο, αν μπορεί να λεχθεί πολιτικό, βασιλεία του τρόμου και ασυδοσία των θεοκρατών, των εχθρών του ανθρώπινου πνεύματος, των συνωμοτών και των ευνούχων παρακοιμωμένων, ζέχνοντα φαινόμενα που σήμερα έχουν επιβιώσει μεταλλαγμένα μέσα στην γενική διαφθορά του συστήματος της Παγκοσμίου Ιερουσαλήμ που διοικεί τον πλανήτη. Στην Παρρησία των Ελλήνων η χριστιανική αντιπρόταση υπήρξε, για το παρελθόν, το παρόν αλλά και το μέλλον μας, δουλοπρέπεια, κρυψίνοια και προς τα κάτω ισοπεδωτισμός. ...». (Ρίξτε μια καλή ματιά στα εδάφια: *Α΄ Σαμουήλ ή Α΄ Βασιλειών*, κεφάλαιο 8, στίχοι 10-22, *Πρός Ρωμαίους* 13: 1-7, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 2-3, *Πρός Τίτον* 3: 1, κ.α.).

Όσο για το νεοσυσταθέν δόγμα του Κωνσταντίνου ο Ιάσων Ευαγγέλου επιτυχώς γράφει: «*Το δόγμα του Μ. Κωνσταντίνου δεν θα μπορούσε να στεριώσει σ' ένα ανεξίθρησκο περιβάλλον, όπου η ισηγορία θα κυριαρχούσε, η κωμωδία θα σατίριζε, ο ολυμπισμός θα συγκινούσε, το θέατρο θα δίδασκε, η γλυπτική θα ενέπνεε, το αρχαϊκό ''μειδίαμα'' θα έδιωχνε τον φόβο του ιερατείου (στις χριστιανικές αγιογραφίες οι άγιοι δεν γελούν ποτέ) και η δημοκρατία, η φιλοσοφία και η επιστήμη θα αμφισβητούσαν και θα υπερέβαιναν τα δεδομένα των παραδόσεων. Για όλα αυτά δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν το πάθος των χριστιανών κατά του Ελληνικού πολιτισμού.*».

Έτσι λοιπόν, ο Ελληνικός και ο Ελληνορωμαϊκός πολιτισμός ισοπεδώθηκαν (**ες έδαφος φέρειν**), οι Έλληνες και Ελληνίζοντες εδιώχθησαν μετά τρομακτικής φονικής μανίας, η φιλοσοφία, οι επιστήμες, οι τέχνες και τα γράμματα θάφτηκαν, η αγραμματοσύνη, η μισαλλοδοξία, η δεισιδαιμονία και δαιμονολογία ανήλθαν σε ύψιστα επίπεδα και το σχεδόν καινοφανές φαινόμενο των ιερών πόλεμων έλαβε πρωτοφανή αγριότητα. Το Ελληνικό πνεύμα, ο θανάσιμος εχθρός αυτής της εβραιογνωστικής παραφυάδας, του Χριστιανισ-

μού, δολοφονήθηκε και η ανθρωπότητα βασανίστηκε, τυραννήθηκε και οπισθοδρόμησε για πολλούς αιώνες!

Εν κατακλείδι το συμπέρασμα που εξάγεται από αμερόληπτη επιστημονική έρευνα είναι το εξής: **«Ο Χριστιανισμός άρχισε μεν από τα τέλη του 3ου και αρχές του 2ου αιώνος Π.Κ.Ε. ως μεσσιανική, αποκαλυπτική και άμεσα εσχατολογική αίρεση του μεταβαβυλωνιακού Ιουδαϊσμού, κατά δε τον 1ον, 2ον και 3ον αιώνα Κ.Ε. κατέληξε ως: Ένα αντιφατικό, αλλοπρόσαλλο, παράλογο, αποσπασματικό, διεστραμμένο, συνωμοτικό και καταστροφικό μείγμα: Εβραϊσμού-Ιουδαϊσμού (βιβλικού, προφητολογικού, φαρισαϊκού, εσσαϊκού, μεσσιανικού, εσχατολογικού, πρωτο-γνωστικιστικού, ζωροαστρικού, εβιωνιτικού, Βαπτιστών, Μανδαίων, σατανολογίας, αγγελολογίας, διαβολολογίας, εκδικήσεως), Ζωροαστρικού και Μεσανατολικού Δυϊσμού, Αιγυπτιακού και Μεσανατολικού Γνωστικισμού (μεσάζοντος Λόγου, σωτηριολογίας, μίσους κατά της ανθρώπινης φύσεως, φοβέρας, αιώνιας τιμωρίας, πολλών καταστροφικών στοιχείων, κλπ.), Αιγυπτιακού Θεραπευτισμού, Θαυματολογίας, Δοξασιών της Ερήμου, Αγγελολογίας και Δαιμονολογίας, πολλών αποκομμένων Παγανιστικών και Πολυθεϊστικών Μυθολογιών και Θρησκειών, διαφόρων παλαιών και νεοτέρων Δοξασιών και Φιλοσοφιών. Όλα τα ανωτέρω δεν ήταν απλώς εκ των υστέρων αναμείξεις με τον Χριστιανισμό αλλά εκ των προτέρων πηγές υλικού και δημιουργίας του. Διά ταύτα από τον 1ο αιώνα Κ.Ε. και πάντοτε, αυτό το μείγμα ήταν ένα συνονθύλευμα πολλών αιρέσεων και δοξασιών και όχι μία ενιαία θρησκεία. Η δε νέα παράγωγος θρησκεία των Κωνσταντίνου και Ευσεβίου, του 4ου αιώνος Κ.Ε., παρέμεινε και πάλι ένα τέτοιο συνονθύλευμα παρά τις τροποποιήσεις και τις εξομαλύνσεις, η δε έκτοτε διατύπωση και επιβολή των Δογμάτων το έκανε τρισχειρότερο. Τα αποτελέσματα των χριστιανικών αιρέσεων, εκκλησιών, σχισμάτων, αντιφάσεων, αγριοτήτων, πολέμων, καταστροφών, καταρρακώσεων τού πνεύματος και τής αξιοπρεπείας, κλπ., που γνωρίζομε, ήταν οι χειρότερες σελίδες της παγκοσμίου ιστορίας.».**

Τί να κάνομε τώρα; Μπορούμε να προτείνομε πάρα πολλά. Δεν θα κάνομε όμως εδώ ανάλυση της σημερινής καταστάσεως. Είναι αρκετά γνωστή στους ενδιαφερομένους. Συνοπτικά προτείνομε: Μελέτη, κρίση, λογική, έρευνα, γνώση, επαγρύπνηση, πολιτική και οικονομική δικαιοσύνη, καλώς νοουμένην ελευθερία, υπευθυνότητα και υπεύθυνη απόφαση με στάση. Όμως, ουαί και αλίμονο στην ανθρωπότητα αν επέλθει δεύτερος Μεσαίων. Ξέφυγε ανάπηρη και ανήμπορη, κακήν κακού, από τον πρώτον... Αλλά από τον πιθανόν δεύτερο...; Θα δυνηθεί ποτέ άραγε να τον ξεπεράσει;

Αλήθεια τί χάσμα υπάρχει ανάμεσα στην εκτίμηση του Γερμανού Ελληνίζοντος F. Nietzsche για τον Ελληνικό πολιτισμό και λαό και σ' αυτήν της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας! Ελπίζομε αυτά τα συνοπτικά στοιχεία και αυτές οι συνοπτικές σκέψεις να δώσουν το έναυσμα σε πολλούς για να ερευνήσουν μόνοι τους και μετά να επαναλάβουν την μεγάλη ιστορική φράση του Μεγάλου Ιουλιανού:

«Ανέγνων, Έγνων, Κατέγνων»,
«Εμελέτησα, Εγνώρισα, Απέρριψα».

[**Σημείωση**: Στην ρήση αυτή του Μεγάλου Ιουλιανού, ο Πατήρ της χριστιανικής εκκλησίας Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός ο επικαλούμενος Θεολόγος του απήντησε ως εξής:

«*Ανέγνως αλλ' ούκ έγνως, εί γάρ έγνως ού κατέγνως.*».

Δηλαδή: «μελέτησες μεν αλλά δεν κατάλαβες, διότι αν καταλάβαινες δεν θα απέρριπτες!» Τί συμπεραίνομε λοιπόν απ' αυτή την απάντηση τού Γρηγορίου; Ο Γρηγόριος όπως φαίνεται μπήκε μέσα στο κεφάλι τού Ιουλιανού και ανεκάλυψε ότι «ο Ιουλιανός δεν κατάλαβε τίποτα» και ένεκα της ανικανότητάς του να καταλάβει απέρριψε τον αληθινό και σοφό Χριστιανισμό! Διότι, αν ο Ιουλιανός είχε καταλάβει τον Χριστιανισμό σίγουρα θα τον είχε δεχθεί ένεκα «υψίστης αληθείας και λογικής συνεπείας» και δεν θα τον είχε απορρίψει! Δηλαδή, εδώ ο «μέγας φωστήρας» έχει προεξοφλήσει την απόφαση τού κάθε μελετητή αυτής της τεχνητής, κακοφτιαγμένης και τρελής θρησκείας. Σίγουρα οφείλει να είναι όπως και η δική του απόφαση και άλλη επιλογή, εκ των πραγμάτων, δεν υπάρχει! Αλλ' εκτός του Ιουλιανού, η ενδελεχής μελέτη και απροκατάληπτη απόρριψη τού Χριστιανισμού έγινε και από πάρα πολλούς μελετητές, επιστήμονες, ερευνητές, φιλοσόφους και απλούς ανθρώπους και γίνεται μέχρι και σήμερα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του ατυχή πλανήτη μας! Πέραν της απαιτήσεως πίστεως και όχι γνώσεως, η απόρριψη γίνεται και ένεκα της φρικιαστικής ιστορίας, αρλουμπολογίας, αυθαιρεσίας, παραλογισμού, αντιεπιστημονισμού και δογματισμού και όλα τα κακά που του καταμαρτυρούμε. Αλλά αυτός ο δογματισμός και η προεξόφληση τού Γρηγορίου, όπως και του κάθε Γρηγορίου, είναι η μόνιμη νοοτροπία και το κοινό χαρακτηριστικό όλων των πιστών που ένεκα της πίστεώς των νομίζουν ότι κρατούν την αλήθεια από τα κέρατα και επί πλέον γνωρίζουν τί έχουν οι άλλοι μέσα στο κεφάλι τους!]

Εννέα Ειδεχθή Εγκλήματα τού Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου

Διά την ενημέρωση του αναγνώστη σημειώνομε **εννέα ειδεχθή εγκλήματα τού Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου που αφορούν τον άμεσο πολιτικό και συγγενικό περίγυρό του**. Όλα τα εγκλήματά του είναι πάρα πολλά για να τεθούν σε καταλόγους. Η βαρβαρότητά των ήταν μάλλον πρωτοφανής και άκρως ανατριχιαστική. Για ατιμίες, πολέμους, φόνους, δολοφονίες, φρικαλεότητές, αυθαιρεσίες, απάτες, κλπ., του ιδίου και της μάνας του Ελένης αναφερθείτε τουλάχιστον στα σχετικά κεφάλαια των εξής πέντε βιβλίων:

1. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Ο Μύθος των «Μεγάλων» της Ιστορίας, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, 2000.
2. Joseph **Wheless**, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.
3. Robert **Taylor**, Rev., The Diegesis, Kessinger Publishing, or Health Research.
4. Christopher Bush **Coleman**, Ph. D., Constantine the Great and Christianity, Columbia University Press 1914.
5. Karlheinz **Deschner,** Η Εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού, Μετάφραση Ρουμπίνη Ζαρκάδη, Δέσποινας Βλασσοπούλου, Μ. Αργυροηλιοπούλου, Τ. Φατσέα, Ξ. Αλμυρού από τα Γερμανικά, με τίτλο πρωτοτύπου: *Kriminalgeschichte des Christentums*. 10 Τόμοι, Εκδόσεις Κάκτος, 2004-2006.

Στην βιβλιογραφία που έπεται έχομε συμπεριλάβει περισσότερα βιβλία τα οποία μπορείτε να εξετάσετε.

Έχομε και λέμε περιληπτικώς:

1. **Μαξιμιανός**. Πενθερός του και Πενθερός του Πατέρα του. Πατέρας της δεύτερης γυναίκας του, Φαύστας. Αυτοκράτωρ. Τον συνέλαβε στην Μασσαλία διά δόλου και τον εκρέμασε. +309-310.
2. **Μαξέντιος**. Κουνιάδος του. Γιος του προηγουμένου. Αυτοκράτωρ. Τον εσκότωσε διά πολέμου που εκήρυξε ο ίδιος χωρίς λόγο, στην Μιλβία Γέφυρα του ποταμού Τίβερη. +312.
3. **Ρέμος**. Γιος του Μαξεντίου και της Γαλερίας. Βρέφος στην κούνια. Έβαλε δικούς του ανθρώπους να το στραγγαλίσουν με κορδόνια την ώρα που κοιμόταν δίπλα στη μάνα του. +312.
4. **Βασσιανός**. Γαμπρός του. Άνδρας της αδελφής του Αναστασίας. Καίσαρ. Τον δολοφόνησε. +314-315.
5. **Φαύστα**. Δεύτερη γυναίκα του. Κόρη του Μαξιμιανού. Την εζεμάτιξε μέσα σε καζάνι με καυτό νερό. +320. (Για τον θάνατο της ενέχεται και η μάνα του, Αγία Ελένη!).
6. **Σώπατρος**. Διδάσκαλος, σύμβουλος και στενός φίλος του. Φιλόσοφος. Τον εφόνευσε αφού επενόησε και προφασίστηκε ψευδείς κατηγορίες. +321.
7. **Λικίνιος**. Γαμπρός του. Άνδρας της αδελφής του Κωνσταντίνας. Συναυτοκράτωρ. Κατόπι πολέμου τον εκρέμασε, +325-326.
8. **Λικινιανός**. Ανιψιός του. Γιος της αδελφής του Κωνσταντίνας. Δεκατετράχρονο αγόρι που δεν έφταιξε σε τίποτα. Το σκότωσε μπροστά στα μάτια, τα παρακάλια και τους απαρηγόρητους σπαραγμούς της μάνας του, και αδελφής του απτοήτου «Μεγάλου». +326.
9. **Κρίσπος**. Πρώτος του γιος από την πρώτη του γυναίκα, Μινερβίνα. Ναύαρχος και Καίσαρ. Τον αποκεφάλισε ή τον δηλητηρίασε. +326.

Για λεπτομέρειες, αίτια, αφορμές, τοποθεσίες, τρόπους εκτελέσεων, κλπ., εκτός της δικής μας βιβλιογραφίας, μπορείτε να αναφερθείτε και σε μεγάλες έγκυρες διεθνείς εγκυκλοπαίδειες.

Πρέπει να πούμε ότι οι διάδοχοί αυτοκράτορες και πολιτικοί του Μεγάλου Αγίου Ισαποστόλου Κωνσταντίνου αρχίζοντας από τους γιους και ανιψιούς του, με μόνη εξαίρεση τον Μεγάλο Ιουλιανόν που ήταν αυτοκράτωρ μόνο 20 μήνες, +362-363, τον μιμήθηκαν και τον συναγωνίστηκαν πολύ κοντά στο έγκλημα, την δολοφονία, την μηχανορραφία και την καταστροφή.

Μπορεί να λένε ότι οι ιδρυτές του Χριστιανισμού ήταν ο μυθικός Ιησούς, οι μυθικοί απόστολοι και ο ημιμυθικός Παύλος, αλλά οι δημιουργοί του επισήμου, καθολικού και ορθοδόξου Χριστιανισμού ως έχει από τον τέταρτο αιώνα μέχρι σήμερα, ήταν: ο Μέγας Άγιος Ισαπόστολος Κωνσταντίνος, η μάνα του Αγία Ελένη (για τους οποίους αναφέραμε ήδη και θα αναφέρομε και άλλα στοιχεία), οι απατεώνες και γλοιώδεις αυλοκόλακες που τους περιστοίχιζαν, τύπου: Ευσεβίου Καισαρείας, Λακταντίου, Ευσεβίου Νικομηδείας, και αγριανθρώπων τύπου Αθανασίου Αλεξανδρείας, κλπ. Λόγω αυτών υπάρχει ως έχει και επιβιώνει! Ο Παύλος έπεισε ελαχίστους! Το πυρ και ο σίδηρος από τον Κωνσταντίνο και εφεξής έπεισε όσους έπεισε και τους υπολοίπους τους εθανάτωσε! Έτσι φτάσαμε μέχρι και σήμερα!

Το μόνο ζεύγος «ανδρός – γυναικός» Αγίων που έχει να παρουσιάσει ο Χριστιανισμός είναι: «υιός και μήτηρ», Κωνσταντίνος και Ελένη. Τους συνεορτάζει την 21η Μαΐου κάθε έτους. Έκτός από κάτι απόκρυφα ονόματα τύπου «Ζηνοβίου και Ζηνοβίας», κλπ., που κανείς δεν ξέρει τίποτα έξω από τις απόκρυφες χριστιανικές μικροαφηγήσεις και συναξαριστές, δεν έχει να παρουσιάζει κανένα γνωστό, ιστορικό και διάσημο κανονικό ζεύγος «ανδρός – γυναικός» συζύγων.

Χριστιανοί και συνοδοιπόροι σκεφτείτε και αποφασίσετε ειλικρινά!

Δρ Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μ. Ρούσσος,
Πανεπιστημιακός Καθηγητής Μαθηματικών,
Ερευνητής Χριστιανικών και Βιβλικών Ζητημάτων
Twin Cities, Minnesota, USA, 2016

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ιωάννου Νεοκλέους Φιλαδέλφου Μ. Ρούσσου επί του χριστιανικού φαινομένου.

Παρά το μέγεθός της έχει ακόμα αρκετές ελλείψεις. Αν επί πλέον συγκεντρώναμε τα συγγράμματα που αναφέρονται στον βιβλιογραφικό πίνακα κάθε επιστημονικού και σοβαρού βιβλίου που παραθέτομε εδώ σίγουρα θα ξεπερνούσαμε τους 10 000 (δέκα χιλιάδες) τίτλους, γραμμένους από πολλούς μεγάλους και σπουδαίους επιστήμονες των τριών τελευταίων αιώνων, οι οποίοι εμελέτησαν και ερεύνησαν λεπτομερώς και ευσυνειδήτως αυτό το φαινόμενο. Όλοι μαζί αντιπροσωπεύουν έναν πολύ μεγάλο αριθμό χωρών του κόσμου. Επ' αυτών των χιλιάδων τόμων της διεθνούς βιβλιογραφίας η χριστιανική προπαγάνδα και θεολογία ποιείται την νύσσα όσο δύναται. Μόνον όταν προκαλείται δημοσίως μόνο τότε αποτολμά να δώσει μερικές απολογητικές (γράψε διαστρεβλωτικές και σοφιστικοειδείς) απαντήσεις. Παρά ταύτα, ένας τόσο τεράστιος όγκος βιβλίων μάλλον δεν χρειάζεται για να καταλάβει κανείς τί συνέβη γύρω απ' αυτό το θλιβερό φαινόμενο. Η προκειμένη βιβλιογραφία είναι αρκετή για να δώσει στον ενδιαφερόμενο μελετητή γνώσεις ικανές για να κατανοήσει και να κρίνει το περίεργο αυτό ιστορικό συμβάν. Εδώ παραλείπομε να παραθέσομε πολλά σπουδαία ιστορικά και αντικειμενικά συγγράμματα τα οποία εκθέτουν την Ιστορία των περί τη Μεσόγειο χωρών, της Μέσης Ανατολής, Ινδιών, Ευρώπης, και Αμερικής, από τους αρχαίους (ίσως και προϊστορικούς σε μερικές περιπτώσεις) χρόνους μέχρι προσφάτως. Ένας ερευνητής και μελετητής του χριστιανικού φαινομένου οφείλει να γνωρίζει τουλάχιστον επαρκώς την Ιστορία αυτών των χωρών προτού καταπιαστεί με αυτό το ζοφώδες και σκοτεινό ζήτημα. Αλλιώς η μελέτη και η κατανόησή του χωρίς γνώση των πραγμάτων και της Ιστορίας είναι όχι απλώς ανεπαρκής αλλά άκρως επισφαλής και επικίνδυνη.

Κλασσικοί Τόμοι:

1. ***Βίβλος*** –*Παλαιά* και *Καινή Διαθήκη* – σε 16 εκδόσεις: 4 **Ορθόδοξες** (5-τομη και 20-τομη *Παλαιά Διαθήκη* του Σωτήρος μετά *Καινής Διαθήκης* του Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, Βίβλος του Ιωάννου Θ. Κολιτσάρα, Βίβλος της Αποστολικής Διακονίας), 4 Αποδόσεις της Βίβλου των Βάμβα, Βελλά, Λόγου και Φίλου, 4 **Καθολικές** (Douay – Rheims, Jerusalem, The Catholic Study Bible, Λατινική Vulgata), 6 **Προτεσταντικές** (Authorized King James Version, Darby, New American Standard Version, New International Version, New Revised Standard Version, Revised Standard Version), 2 **των Μαρτύρων του Ιαχωβά**, (Ελληνική Μετάφραση του Νέου Κόσμου, Αγγλική New World Translation), 2 **της Βιβλικής Εταιρείας** (Τα Ιερά Γράμματα της Βρεττανικής Βιβλικής Εταιρείας, Η Αγία Γραφή της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρείας).
2. ***Παλαιά Διαθήκη*** *των Εβδομήκοντα με Απόκρυφα*, *The Septuagint with Apocrypha*, [γραμμένη στα Ελληνικά των Ο΄(β΄) και μεταφρασμένη στα Αγγλικά], Εκδόσεις Brenton.
3. ***Novum Testamentum Graece***, cum apparatu critico curatit, † D. Eberhard Nestle novis curis elaboravit, D. Erwin Nestle adiuvante, D. Kurt Aland Theol. prof. ord. publ., 22 Auflage, 1956, Stuttgart, NS 2541.

4. ***Jewish New Testament***, Translation by David H. Stern, Jewish New Testament Publications, Inc., 1989.
5. ***The Skeptic's Annotated Bible,*** edited by Steve Wells, SAB Books, LLC, 1st Edition, February 15, 2013.
6. ***Δευτεροκανονικά*** *Βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης*
7. ***Απόκρυφα*** *Βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης*
8. ***Απόκρυφα*** *Βιβλία της Καινής Διαθήκης*
9. ***Απόκρυφα*** *Ευαγγέλια* (Όλα όσα υπάρχουν)
10. ***Μασόρα*** σε 3 Εκδόσεις: (1) Mesorah – Tanach, The Orthodox Hebrew-English Stone Edition, The ArtScroll Series, Published by Mesorah Publications, ltd. (2) Tanach, Jerusalem Bible English Edition (less accurate than the one before). (3) The Holy Scriptures According to Masoretic Text, A New Translation, The Jewish Publication Society of America, 1917.
11. ***Ταλμούδ*** (Εβραιο-Αγγλική παράλληλη Έκδοση).
12. ***Πατρολογία*** (J. -P. Migne, Loeb Classical Library – Greek-English –, TLG diskette, κλπ.).
13. ☺ ***Φιλοκαλία*** *των Ιερών Νηπτικών*, Εκδόσεις: 5 Τόμοι, Το Περιβόλι της Παναγίας, και 22 Τόμοι, Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ», κλπ.

☺ **Σημείωση:** Όσα βιβλία προτάσσονται με το σύμβολο ☺ δεν έχουν να παρουσιάσουν κανένα ουσιαστικό επιστημονικό ενδιαφέρον και από εμάς θεωρούνται εν όλω ή εν μέρει ως συρραφές μωρίας, πολλές φορές αναμεμειγμένες μετά ανοησίας και ψεύδους. Πλην όμως επειδή υφίστανται και έχουν μεγάλη κυκλοφορία και εντάσσονται εντός του χριστιανικού φαινομένου τα συμπεριλαμβάνομε διά να δείξομε σε όλους τους ενδιαφερομένους αφ' ενός ότι τα γνωρίζομε καλώς και εφ' ετέρου επιθυμούμε να τα φανερώσομε σε όσους δεν τα γνωρίζουν και να τους δείξομε τί είδους μωρίες κυκλοφορούν και επικρατούν μεταξύ των δεισιδαιμόνων πιστών με τις οποίες και επαναπαύονται.

14. *Τα Έργα του* ***Πλάτωνος***, Loeb Classical Library (Greek – English), TLG diskette.
15. *Τα Έργα του* ***Αριστοτέλους***, Loeb Classical Library (Greek – English), TLG diskette.
16. *Τα Έργα του Ιουδαίου* ***Φίλωνος*** *του Αλεξανδρινού,* Loeb Classical Library (Greek – English).
17. *Τα Έργα του* ***Ιωσήπου*** *Φλαβίου,* Loeb Classical Library (Greek – English), και δύο εκδόσεις του Whiston, Kregel Publications.
18. *Τα Ερμητικά Κείμενα ή του* ***Ερμού Τρισμεγίστου***.

Ξενόγλωσσα Βιβλία:

19. **Acharya** S, Christ in Egypt, The Horus-Jesus Connection, Stellar House Publishing, 2008.
20. **Acharya** S, Krishna, Buddha and Christ Unveiled, AUP, 2004.
21. **Acharya** S, The Christ Conspiracy, the Greatest Story Ever Sold, AUP, 1999.
    Η Χριστό-Συνωμοσία, το Μεγαλύτερο Παραμύθι που Πωλήθηκε Ποτέ. Περιέχει πλήθος εξαιρετικής βιβλιογραφίας και στοιχείων μαζί με μια πολύ ενδιαφέρουσα και πιθανή εξήγηση της εμφανίσεως του χριστιανικού φαινομένου εκ του παγκοσμίου ηλιοαστρικού μύθου. Οι σελίδες 6 και 10 έχουν να κάνουν και με τα χριστιανικά βασανιστήρια της ιεράς εξετάσεως.
22. **Acharya** S, The Companion Guide to Zeitgeist, Stellar House Publishing, 2008.

23. Donald Harman **Akenson**, Surpassing Wonder, The Invention of the Bible and the Talmuds, Harcout Brace & Company, 1998.
24. Ben Edward **Akerley**, The X-Rated Bible, Feral House 1985-1998.
25. John M. **Allegro**, The Dead Sea Scrolls and the Christian Myth, Second Revised Edition, Prometheus Books, 1979-1992.
26. Robert **Alter** and Frank Kermode, Editors, The Literary Guide to the Bible, The Belknap Press of Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1987.
27. Robert **Ambelain**, Jesus ou le Mortel Secret des Templiers, Laffont, 1970.
28. Robert **Ambelain**, La Vie Secrete de Saint Paul, Laffont, 1971.
29. Robert **Ambelain**, Les Lourds Secrets du Golgotha, Laffont, 1974.
    → (Τα τρία προηγούμενα έργα του Γάλλου ερευνητή Robert Ambelain έχουν μεταφραστεί και στα Ελληνικά από τον Μάριο Βερέττα, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2002-2003.).
30. Robert **Ambelain**, Le Secret d' Israel, Laffont, 1995.
31. Carl **Anderson**, The Astrology of the Old Testament or the Lost World Regained (1892), Kessinger Publishing Company.
32. Richard **Andrews** & Paul Schellenberger, The Tomb of God, Little Brown & Company, 1996.
33. William **Arnal**, The Collection and Synthesis of 'Tradition' and the Second-Century Invention of Christianity, Method and Theory in the Study of Religion 23, no. 3-4, 2011.
34. ☺ Herbert W. **Armstrong**, The United States and Britain in Prophecy, Worldwide Church of God, 1967-1980.
35. Karen **Armstrong**, Islam, A Short History, A Modern Library Chronicles Book, 2000.
36. William F. **Arndt** & F. Wilbur Gingrich, A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature, The University of Chicago Press, Chicago, Illinois, & Cambridge at the University Press, 1957.
37. Steven **Ashe**, The Qabalah, The Testament of Solomon, Glastonbury Books Edition, 2006.
38. ☺ Isaac **Asimov**, Asimov's Guide to the Bible, (two volumes in one), Wings Books, 1920-1969.
39. Hector **Avalos,** *Abolitionism, and the Ethics of Biblical Scholarship*, Sheffield Phoenix Press, 2011.
40. Hector **Avalos**, Fighting Words: The Origins of Religious Violence, Prometheus Books, 2005.
41. Hector **Avalos**, The Bad Jesus, The Ethics of New Testament Ethics, Sheffield Phoenix Press, 2015.
42. Hector **Avalos**, The End of Biblical Studies, Prometheus Books, 2007.
43. Michael **Baigent**, Richard Leigh, The Dead Sea Scrolls Deception, Touchstone Books, 1991.
44. Michael **Baigent**, Richard Leigh, The Inquisition, Penguin Books, 2000. Πρόκειται για μια γενική Ιστορία της Ιεράς Εξετάσεως.
45. W. P. **Ball**, G. W. Foote, John Bowden, Richard M. Smith and others, The Bible Handbook, AAP, Cranford, NJ, 1983-1986.
46. J. P. V. D. **Balsdon**, Roman Women, Their History and Habits, Publisher: The Bodley Head, London 1962, and M. I. E. T., 1984.
47. Malcolm **Barber**, The Trial of the Templars, The Folio Society, London 2003.

48. Anne **Baring,** Jules Cashford, The Myth of the Goddess: Evolution of an Image, Forword by Laurens Van Der Post, Peguin, 1991-1993.
49. Dan **Barker**, Godless, How an Evaggelical Preacher Became one of America's Leading Atheist, forewarded by Richard Dawkins, Ulysses Press, 2008.
50. Dan **Barker**, Losing Faith in Faith, From Preacher to Atheist, FFRF Inc., 2003.
51. Eli **Barnavi**, A Historical Atlas of the Jewish People, From the Time of the Patriarchs to the Present, Schocken Books, New York, 1992.
52. Anthony A. **Barrett**, Livia, First Lady of Imperial Rome, Yale University Press, 2002.
53. Walter George **Bell**, The Great Plague in London, The Folio Society, London 2001.
54. Hayyim **Ben Yehoshua**, Refuting the Missionaries, (Important Research Article on Website).
55. Geoffrey **Berg**, The Six Ways of Atheism, Cambridge England, 2009.
56. ☺ Dr. Don **Bierle**, Surprised by Faith, Emerald Books, 1992.
57. Marcus J. **Borg** (Editor), Thomas Moore (introduction), The Lost Gospel Q: The Original Sayings of Jesus, Ulysses Press, Seastone, March 15, 1999.
58. Marcus J. **Borg**, Ray Riegert, Jesus and Buddha: The Parallel Sayings, Berkeley, CA, Ulysses Press, 1999.
59. Gary **Bretton-Granatoor**, A Jewish Response to Cults, UAHC Press, 1997.
60. David **Brewer**, The Greek War of Independence, The Struggle for Freedom from Ottoman Oppression and the Birth of the Modern Greek Nation, The Overlook Press, 2001.
61. Thomas **Bulfinch**, Myths of Greece and Rome, Compiled by Bryan Holme, With an Introduction by Joseph Campbell, Penguin Books, 1979.
62. William Henry **Burr**, Self-Contradictions of the Bible, Prometheus Books, 1987.
63. William **Butler** D. D., Mexico in Transition, Bank of Wisdom, CD Rom, 1987-2000.
64. Tim **Callahan**, Bible Prophecy, Failure or Fulfillment?, Millennium Press, 1997.
65. Tim **Callahan**, Secret Origins of the Bible, Millennium Press, 2002.
66. Robert Todd **Carroll**, The Skeptic's Dictionary, John Wiley & Sons Inc., 2003.
67. Luciano **Canfora**, The Vanished Library, A Wonder of the Ancient World, Translated from Italian by Martin Ryle, University of California Press, 1987 – 1990. Υπάρχει και Ελληνική μετάφραση με Τίτλο: Η Χαμένη Βιβλιοθήκη.
68. Richard **Carrier**, Ehrman on Jesus: A Failure of Facts and Logic, Internet, 2012.
69. Richard **Carrier**, Proving History: Bayes's Theorem and the Quest for the Historical Jesus, Prometheus Books, April 24, 2012.
70. Walter Richard **Cassels**, Supernatural Religion, Two volumes in one, Watts, 1874 – 1902.
71. Walter Richard **Cassels**, A Reply to Dr Lightfoot's Essays, Longmans, Green and Co., 1889
72. Lionel **Casson** and The Editors of the Time-Life Books, Ancient Egypt, Time incorporated, New York 1965.
73. ☺ Constantine **Cavarnos**, Modern Orthodox Saints, 10, Saint Raphael, Nicholas and Irene of Lesbos, Institute for Byzantine and Modern Greek Studies, Belmont, Massachusetts, 1990 – 2006.
74. Richard **Cavendish**, Mythology, An Illustrated Encyclopedia, Barnes & Nobles, 1993.
75. R. H. **Charles**, The Book of Enoch, I Enoch, Health Research, 1912-2007.
76. Bruce D. **Chilton** and Craig A. Evans, eds., Studying the Historical Jesus, Leiden: Brill 1994.

77. Edmund D. **Cohen**, The Mind of the Bible-Believer, New, Updated Edition, Prometheus Books 1983-1988.
78. Martin **Cohen**, Wittgenstein's Beetle and Other Classic Thought Experiments, Blackwell Publishing, 2005.
79. W Owen **Cole**, Five Religions in the Twentieth Century, Dufour Editions, Inc., Chester Springs, Pennsylvania, 1981.
80. Christopher Bush **Coleman**, Ph. D., Constantine the Great and Christianity, Columbia University Press, 1914.
81. J. M. **Cook,** The Persians, London the Folio Society MCMXCIX, 1983-2002.
82. ☺ Henry L. **Corrigan** Jr. Eternal Wisdom from the Desert, Writings from the Desert Fathers, Paraclete Press, 2001.
83. Samuel Hazzard **Cross** and Olgerd P. Sherbowitz-Wetzor, The Russian Primary Chronicle, Laurentian Text, The mediaeval Academy of America, Publication No 60, Third Printing, Cambridge Massachusetts 1973.
84. John Domicic **Crossan**, A revolutionary Biography, San Francisco, Harper San Francisco 1994.
85. Charles **Darwin**, On the Origin of Species, By Means of Natural Selection, Introduction by Michael T. Ghiselin, Dover-Thrift Editions, 2006.
86. Philip **Davies**, George J. Brooke, Phillip R. Callaway, The Complete World of The Dead Sea Scrolls, Thames & Hudson, 2005.
87. Mike **Davis**, The Atheist's Introduction to the New Testament, How the Bible Undermines the Basic Teachings of Christianity, Outskirts Press Inc., Denver Colorado, 2008.
88. Richard **Dawkins**, Show contempt for Faith, internet, 2012.
89. Richard **Dawkins**, The God Delusion, Houghton Mifflin Company, Boston - New York 2006.
90. Daniel **Dennett**, Breaking the Spell, Religion as a Natural Phenomenon, Penguin Books, 2006-2007.
91. T. W. **Doane**, Bible Myths and their Parallels in Other Religions (1882), Kessinger Publishing Company.
92. Earl **Doherty**, Challenging the Verdict, A Cross-Examination of Lee Strobel's "The Case of Christ", Age of Reason Publications, 2001.
93. Earl **Doherty**, Jesus: Neither God Nor Man - The Case for a Mythical Jesus, Age of Reason Publications, First Edition, 2009.
94. Earl **Doherty**, The Jesus Puzzle, Did Christianity begin with a mythical Christ?, Canadian Humanist Publications Ottawa, Canada, 1999, or Age of Reason Publications, 2005.
95. Tim **Dowley**, The Baker Atlas of the Christian History, Baker Book House Co, 1996.
96. Arthur J. **Droge**, Jesus and Ned Ludd, What's a Name? Caesar, 2009.
97. Pierre **Du Bourguet** S. J., Early Christian Painting, Translated from French by Simon Watson Taylor, Compass Books 1966.
98. Dean **Dudley**, History of the First Council of Nice, A World's Christian Convention, A. D. 325, With a Lfe of Constantine, Kessinger Publishing Company.
99. Maria **Dzielska**, Hypatia of Alexandria, Translated from Polish by F. Lyra, Harvard University Press, 1995.
    Υπάρχει και Ελληνική Μετάφραση με Τίτλο: Υπατία η Αλεξανδρινή.
100. Bart D. **Ehrman** Did Jesus Exist?, New York: Harper One, 2012.

101. Bart D. **Ehrman** Jesus: Apocalyptic Prophet of the New Millennium, Oxford University Press, 1999.
102. Bart D. **Ehrman** Lost Christianities, Oxford University Press 2003.
103. Bart D. **Ehrman** Lost Scriptures, Oxford University Press 2003.
104. Bart D. **Ehrman**, Misquoting Jesus, A Story Behind Who Changed the Bible and Why, Harper Collins Publishers, 2005.
105. Bart D. **Ehrman**, The Orthodox Corruption of Scripture: The Effect of Early Christological Controversies on the Text of the New Testament, Oxford University Press, USA, February 29, 1996.
106. Bart D. **Ehrman**, Truth and Fiction in The Da Vinci Code, Oxford University Press 2004.
107. Enuma **Elish**, The Seven Tablets of Creation (two volumes) AMS Press, 1902,
108. Helen **Ellebre**, The Dark Side of Christian History, Morningstar and Lark, 1996.
109. Alvar **Ellegard**, Jesus, One Hundred Years before Christ, The Overlook Press, 1999.
110. Troels **Engberg – Pedersen**, Paul in his Hellenistic Context, T & T Clark, Edinburgh.
111. **Epicurus**, The extant Works of Epicurus, The extant remains of the Greek text translated by Cyril Bailey with and introduction by Irwin Edman, New York, The Limited Editions Club, MCMXLVII.
112. **Eusebius**, Ecclesiastical History (Εκκλησιαστική Ιστορία), Loeb Classical Library (Greek-English).
113. Julius **Evola**, Revolt Against the Modern World, Translated from the Italian by Guido Stucco, Inner Traditions International, Rochester, Vermont, 1969-1995
114. Israel **Finkelstein** and Neil Asher Silberman, The Bible Unearthed, Archaeology's New Vision of Ancient Israel and the Origin of its Sacred Texts, Free Press, 2001.
115. Tom **Flynn**, The Trouble with Christmas, Prometheus Books, October 1993.
116. G(eorge) W(illiam) **Foote**, J(oseph) M(azzini) Wheeler, Crimes of Christianity, Printed by the Coptic Press, 7 Coptic Street, London W. C., obtainable at Pioneer Press, August 1887.
Πρόκειται για εξαιρετικό κατάλογο των χριστιανικών εγκλημάτων ανά τους αιώνας. Δεν είναι πλήρης και για κάποιο λόγο διακόπτεται απότομα.
117. G(eorge) W(illiam) **Foote** & J(oseph) M(azzini) Wheeler, The Jewish Life of Christ being the Sepher Toldoth Yeshu, Book of the Generation of Jesus, Translated from the Hebrew and Edited (With an Historical Preface and Voluminous Notes), London: R. Forder, 28 Stonecutter Street, E. C., 1885-1896; American Atheist Press, Cranford, New Jersey, 1982-2003.
118. Robin Lane **Fox**, Pagans and Christians, Knopf, 1989.
119. Charles **Frazee**, Challenges to Orthodoxy in the Eastern Mediterranean; Contemporary Problems in Historical Perspective, Offprint, Modern Greek Studies Yearbook, University of Minnesota, Minneapolis, Minnesota, Volume 22/23, 2006/2007.
120. Paula **Fredriksen**, Jesus of Nazareth King of the Jews, Knopf, 2000.
121. Charles **Freeman**, The Closing of the Western Mind, The rise of Faith and the Fall of Reason, Pilmico Edition, 2003.
122. Timothy **Freke** & Peter Gandy, The Jesus Mysteries, Was the "Original Jesus" a Pagan God?, Harmony Books, 1999.
123. Roger **French**, Medicine before Science, Cambridge University Press, 2003.
124. Sigmund **Freud**, Die Zukunft einer Illusion. (In English: The Future of an Illusion.)

125. Sigmund **Freud**, Moses and Monotheism, Translated in English (from the German original, 1939) by Katherine Jones, New York, Vintage Books, 1967.
126. Gerald **Friedlander**, The Jewish Sources of the Sermon on the Mount, Kessinger Publishing.
127. Richard Elliott **Friedman**, Who Wrote the Bible?, Harper Collins, 1989.
128. Robert Walter **Funk**, Honest to Jesus, Jesus for the New Millennium, San Francisco, Harper San Francisco, 1996.
129. D. **Furman**, Religion and Social Conflicts in the U. S. A., Translated from the Russian by Janice Farrell, Progress Publishers, 1981.
130. John G. **Gager**, Scholarship and Moral Vision: David Flusser on Jesus, Paul and the Birth of Christianity, The Jewish Quarterly Review 95, no. 1, 2005.
131. John G. **Gager**, Ehrman on Historicity Recap, Internet, 2012.
132. M. Gabriela **Garcia-Teruel**, The Untold? True? Story That Inspired the Legend, New Yoer, Peter Lang, 2007.
133. Alan **Gardiner,** The Egyptians, London the Folio Society MCMXCIX, 1961-2002.
134. Jason **Gastrich,** The Skeptic's Annotated Bible: Corrected and Explained, Second Edition [CD-ROM], Jesus Christ Saves Ministries, 2nd edition, June 2003.
135. Henry Snyder **Gehman**, The New Westminster Dictionary of the Bible, The Westminster Press, 1970.
136. ☺ Norman L. **Geisler**, Frank Turek, I Don't Have Enough Faith to Be an Atheist, Foreword by David Limbaugh, Crossway, 2004.
137. Edward **Gibbon**, The Decline and Fall of the Roman Empire, Two Volumes, William Benton, Publisher, Encyclopaedia Britannica, Inc.
138. T. R. **Glover**, The Conflict of Religions in the Early Roman Empire, Beacon Press 1960.
139. Norman **Golb**, Who wrote the Dead Sea Scrolls?, The Search for the Secrets of Qumran, Touchstone Books, 1995.
140. Renny **Golden**, Michael McConnell, Peggy Mueller, Cinny Poppen, Marilyn Turkovich, Dangerous Memories, Invasion and Resistance since 1492, Foreword by Marilyn James, Chicago Religious Task Force on Central America, 1991.
141. Hyman E. **Goldin**, The Case of the Nazarene Reopened, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.
142. Norman K. **Gottwald**, The Hebrew Bible, A Socio-Literary Introduction, Fortress Press Phidadelphia, 1985.
143. Lloyd M. **Graham**, Deceptions and Myths of the Bible, Citadel Press, 1975.
144. Michael **Grant**, Constantine the Great, The Man and his Times, Barnes & Nobles Books, New York 1993.
145. Michael **Grant**, The Twelve Caesars, Barnes & Nobles Books, New York 1975.
146. Kersey **Graves**, Bible of Bibles, Fourth Edition, Colby & Rich Publishers, Boston Mass. 1879, reprinted by Health Research, 1970.
147. Kersey **Graves**, Biography of Satan, Exposing the Origins of the Devil, Fifth Edition, The Book Tree Publishers, 1924-1999.
148. Kersey **Graves**, New Testament Bible Errors, Kessinger Publishing.
149. Kersey **Graves**, The Precepts And Practical Life Of Jesus Christ, Kessinger Publishing.
150. Kersey **Graves**, The Three Pillars Of The Christian Faith: The Miracles, Prophesies, And Precepts, Kessinger Publishing.

151. Kersey **Graves**, The World's Sixteen Crucified Saviors, Christianity before Christ, Sixth Edition, AUP Publishers, 1875-2001.
152. Kersey **Graves**, Two Thousand Bible Errors In The Old Testament, Kessinger Publishing.
153. Robert **Graves**, The Greek Myths, Volumes I and II, Folio Society, 1955-2001.
154. A. C. **Grayling**, Against All Gods, Six Polemics on Religion and an Essay on Kindness, Oberon Books, London 2007.
155. Solomon **Grayzel**, The Church and the Jews in the Thirteenth Century, New York, Hermon Press, 1966. (Καταπληκτική συλλογή επισήμων εγγράφων στα Λατινικά με παράλληλη αγγλική μετάφραση. Υπάρχουν διατάγματα των Παπών Ιννοκεντίου 3ου και Ονορίου 3ου που αφορούν την τοκογλυφία και τα επιτόκια.).
156. Christina **Greta,** Why are you Atheists so Angry? 99 Things That Piss Off the Godless, A Pitchstone Book, 2012.
157. G. C. F. **Grumbine**, Melchizedek or, The Secret Doctrine of the Bible, Health Research, 1919-1968.
158. O. R. **Gurney,** The Hittites, London the Folio Society MCMXCIX, 1952-2002.
159. W. R. **Halliday**, The Pagan Background of Early Christianity, Kessinger Publishing.
160. W. R. **Halliday**, The Similarity of Christian and Pagan Ritual, Kessinger Publishing.
161. **Halo** Press, So That's in the Bible?, 1997.(A kind of concordance.)
162. Grace **Halsell**, Journey to Jerusalem, A journalist's account of Christian, Jewish, and Muslim families in the strife-torn Holy Land, Macmillan Publishing Co, Inc., 1981.
163. George A. M. **Hanfmann**, Roman Art, A Modern Survey of the Art of Imperial Rome, W. W. Norton & Company1975.
164. Michael E. **Hardwick**, Josephus as an Historical Source in Patristic Literature through Eusebius, Brown Judaic Studies 128, Scholars Press, Atlanta, Georgia, 1988-1989.
165. Sam **Harris**, The End of Faith, Religion, Terror and the Future of Reason, W. W. Norton & Company, New York, London, 2004.
166. Guy P. **Harrison**, 50 Simple Questions for Every Christian, Prometheus Books, March 19, 2013.
167. James A. **Haught**, Holy Horrors, An Illustrated History of Religious Murder and Madness, Prometheus Books, 1990.
168. John **Hazel**, Who's Who in the Greek World, Routledge, 2000-2006.
169. John **Hazel**, Who's Who in the Roman World, Routledge, 2000-2006.
170. Alexander **Heidel**, The Gilgamesh Epic and the Old Testament Parallels, The University of Chicago Press, 1945.
171. Robert **Held**, Inquisition / Inquisición, Torture Instruments – Instrumentos de Tortura, Qua d' Arno, Florence, 1991.
Πρόκειται διά καλαίσθητον άλμπουμ μεγάλου μεγέθους με πολλές σπουδαίες ιστορικές σημειώσεις, εικόνες και παρουσίαση των τρομακτικών οργάνων βασανισμού της Ιεράς Εξετάσεως. Η έκδοσις είναι δίγλωσσος, αγγλική και ισπανική.
172. Randel **Helms**, Gospel Fictions, Prometheus Books, 1989.
173. Randel **Helms**, Who Wrote the Gospels? Millennium Press, 1997.
174. Jim **Herrick**, Against the Faith, Essays on Deists, Skeptics and Atheists, Prometheus Books, 1985.
175. Jim **Hill** and Rand Cheadle, The Bible Tells me So, Uses and Abuses of Holly Scripture, Anchor, 1996.

176. Christopher **Hitchens**, god is not Great, How Religion Poisons Everything, 12 Twelve, 2007.
177. Christopher **Hitchens**, The Missionary Position: Mother Teresa in Theory and Practice, Verso, London – New York, 1995.
178. R. Joseph **Hoffmann**, The Jesus Tomb Debacle, Internet, 2012.
179. Keith **Hopkins**, A World Full of Gods, Free Press, 1999.
180. David M. **Howard,** Jr., Ph.D., Gary M. Burge, Ph.D., Fascinating Bible Facts, People, Places& Events, Publications International, ltd. 1992.
181. Maude Aline **Huttmann**, The Establishment of Christianity and the Proscription of Paganism, New York, The Columbia University Press, 1914.
Η εδραίωσις του Χριστιανισμού και η Προγραφή του Παγανισμού. Εδώ υπάρχουν όλες οι λεπτομέρειες των οικτρών χριστιανικών νόμων από τον Κωνσταντίνο και εφεξής για την βιαία μεταστροφή του αρχαίου κόσμου στην Εβραιογνωστικοχριστιανική δοξασία.
182. **ICCA**, Devils' Drugs and Doctors, A Welcome History of Medicine, Australia 1986-1987.
183. Robert **Ingersoll**, Some Mistakes of Moses, Prometheus Books, 1986.
184. James William **Jack**, M. A., D. D., The Historic Christ, An Examination of Dr. Robert Eisler's Theory According to the Slavonic Version of Josephus and the Other Sources, London, James Clarke & Company, 1933.
185. John G. **Jackson,** Christianity Before Christ, With a Foreword by Frank R. Zindler, AAP, Austin Texas, 1985.
186. Matt **Jackson-McCabe**, The Messiah Jesus in the Mythic World of James, Journal of Biblical Literature 122, no. 4, 2003.
187. Susan **Jacoby**, Freethinkers, A History of the American Secularism, Owl Book 2004.
188. **Jasher**, The Book of Jasher, Referred to in Joshua and Second Samuel, Faithfully Translated from the Original Hebrew into English, Health Research, 1840-2007.
189. Paul **Johnson**, A History of Christianity, Penguin Books, 1976.
190. A. H. M. **Jones**, Constantine and the Conversion of Europe, University of Toronto Press, 1904-2001.
191. **Julian**, Against the Galileans (Κατά Γαλιλαίων), Loeb Classical Library (Greek – English).
192. Charles H. **Kahn**, The Art and Thought of Heraclitus, An edition of the fragments with translation and commentary, Cambridge University Press, 1979.
193. Michael **Kalopoulos**, Biblical Religion, The Great Lie, Xlibris, 1995-2003.
194. Henry **Kamen**, The Spanish Inquisition, a historical revision, The Folio Society, London 1998.
Μια ιστορική αναθεώρηση της Ισπανικής Ιεράς εξετάσεως από την Folio Society του Λονδίνου. Το κατά πόσον συμφωνείτε εναπόκειται στις γνώσεις σας και στην κρίση σας.
195. Immanuel **Kant,** Prolegomena to Any Future Metaphysics, Translated from the German by Paul Carus and revised by James W. Ellington, Hackett Publishing Company, 1977.
196. Holger **Kersten** & Elmar R. Gruber, The Jesus Conspiracy, The Turin Shroud & the Truth about the Resurrection, BCA, 1992.
197. Karen L. **King**, Factions, Variety, Diversity, Multiplicity, The Study of Religion, 2011.

198. Charles **Kingsley**, Hypatia or, New Foes with an Old Face, Merrill and Baker Publishers, New York and London 1889-2008.
199. Jonathan **Kirsch**, Moses a Life, Ballantine Books 1999.
200. ☺ Tolly **Kizilos,** Tradition and Change, Concerns for Today's Greek Orthodox Church in America, Light & Life Publishing, Minneapolis, Minnesota, 2000.
201. ☺ Tolly **Kizilos,** Decision at Golgotha, A Controversial Devil's Testament, Authors Choice Press and iUniverse.com, Inc., 2001.
202. David **Klinghoffer**, Why the Jews Rejected Jesus, The Turning Point in the Western History, Three Leaves Press, Doubleday, New York, 2005.
203. John S. **Kloppenborg**, Q, the Earliest Gospel: An Introduction to the Original Stories and Sayings of Jesus, Westminster John Knox Press, September 15, 2008.
204. Todd E. **Klutz**, Testament of Solomon (Σολομωνική, και σε TLG).
205. Todd E. **Klutz**, Rewriting the Testament of Solomon, Library of Second Temple Studies, 53, T & T Clarc, 2005.
206. Christopher **Knight** & Robert Lomas, The Book of Hiram, Freemasonry, Venus, and the Secret Key to the Life of Jesus, Barnes & Noble, 2003-2005.
207. Klauss **Koch**, The Prophets, The Assyrian Period, Fortress Press, 1983.
208. Klauss **Koch**, The Prophets, The Babylonian and Persian Periods, Fortress Press, 1984.
209. Arthur **Koestler**, The Thirteenth Tribe, Omni Publications, 1976.
210. D. G. **Kousoulas** (Έλλην Καθηγητής), The First Christian Emperor, The Life and the Times of Constantine the Great, Rutledge Books Inc., 1997.
211. Ross Shepard **Kraemer**, Women's Religions in the Greco-Roman World, Oxford University Press, 2004.
212. James L. **Kugel**, How to Read the Bible, A Guide to Scripture Then and Now, Free Press, Reprint Edition 2007-2008.
213. Hans **Küng**, Does God Exist? An Answer for Today, Translated from the German by Edward Quinn, Doubleday & Company, Inc., 1980.
214. Paul **Kurtz**, Science and Religion, Prometheus Books, 2003.
215. Gerald A. **Larue**, Freethought Across the Centuries, Toward a New Age of Enlightenment, Humanist Press, 1996.
216. Raphael Christopher **Lataster**, There was no Jesus, There is no God, A Scholarly Examination of the Scientific, Historical, and Philosophical Evidence & Arguments for Monotheism, 2013.
217. Henry Charles **Lea**, A History of the Inquisition of Spain (4 Volumes), Bank of Wisdom, CD Rom, 1987-2000.
218. Henry Charles **Lea**, A History of the Inquisition of the Middle Ages in Europe (3 Volumes), Bank of Wisdom, CD Rom, 1987-2000.
219. Francis **Legge**, Forerunners and Rivals of Christianity from 330 BC to 330 AD, Kessinger Publishing.
220. Harold **Leidner**, The Fabrication of the Christ Myth, Survey Books, 1999.
221. George **Leonard**, The Silent Pulse, A Search for the Perfect Rhythm That Exists in Each of Us, Arkana Books, 1978 – 1991.
222. Joseph **Lewis**, The Bible Unmasked, Health Research, 1926-1960.
223. ☺ Hal **Lindsey** with C. C. Carlson, The Late Great Planet Earth, Bantam Books, 1970-1981.

224. D. Juan **Llorente**, The Inquisition of Spain (Former Secretary of the Inquisition of Spain), Bank of Wisdom, CD Rom, 1987-2000.
225. John W. **Loftus**, From Minister to Honest Doubter, Why I changed my mind, 2005.
226. John W. **Loftus** (editor), The Christian Delusion: Why Faith Fails, Foreword by Dan Barker, Prometheus Books, March 31, 2010.
227. John W. **Loftus** (editor), The End of Christianity, Prometheus Books, 1St Edition, July 26, 2011.
228. Dr. Jason **Long**, Biblical Nonsense, A Review of the Bible for Doubting Christians, iUniverse, Inc., 2005.
229. **Lucian**, Passing of Peregrinus (Περί Περεγρίνου Τελευτής), Loeb Classical Library (Greek-English).
230. **Lucian**, Philopatris (Φιλόπατρις), Loeb Classical Library.
231. **Lucian**, Philopseudes (Φιλοψευδής), Loeb Classical Library.
232. Edward **Lucie-Smith**, Sexuality in the Western Art, World of Art, 1972-1991.
233. Gerd **Lüdemann**, Early Christianity according to the Traditions in Acts, A commentary, and what Jesus really said and did (translated from German), Fortress Press, Minneapolis 1989.
234. Gerd **Lüdemann**, The Great Deception, and what Jesus really said and did (translated from German), Prometheus Books, 1999.
235. Gerd **Lüdemann**, The Great Deception, and what Jesus really said and did (translated from German), Prometheus Books, 1999.
236. Gerd **Luedemann**, Opposition to Paul in Jewish Christianity (translated from German), Fortress Press, Minneapolis 1989.
237. Gerd **Luedemann**, Paul, Apostle to the Gentiles, Studies in Chronology, (translated from German), Foreword by John Knox Fortress Press, Minneapolis 1984.
238. Gerd **Luedemann**, Paul as a Witness to the Historical Jesus," in Sourses of the Jesus Tradition: Separating History from Myth, ed. R. Joseph Hoffmann, Amherst, NY: Prometheus Books, 2010.
239. Gerd **Luedemann**, The Resurrection of Jesus, History Experience Theology, (translated from German), Fortress Press, Minneapolis 1994.
240. Joseph B. **Lumpkin**, The Lost Book pf Enoch, A Comprehensive Transliteration of the Forgotten Book of the Bible, Fifth Estate Publisher, Alabama, 2004-2005.
241. Dennis R. **MacDonald**, The Homeric Epics and the Gospel of Mark, Yale University Press, 2000.
242. George **MacDonald**, Thumb Screw and Rack, Austin, Texas, AAP, 1991. Πρόκειται διά συνοπτική παρουσίαση βασανιστηρίων και φρικιαστικών οργάνων βασανισμού της Ιεράς Εξετάσεως με σπουδαίες ιστορικές σημειώσεις και μια περιληπτική παρουσίαση του φρικτού μαρτυρίου του Geleyn Cornelius από τους ιεροεξεταστές το έτος 1572, στις σελίδες 6-7.
243. **Malleus Maleficarum**, Translated from Latin with an Introduction, Bibliography and Notes by Rev. Montague Summers, The Pushkin Press, London, 1928-1951.
Γράφτηκε το έτος 1486 από τους καθολικούς Heinrich Kramer και Jakob Sprenger βάσει των εντολών της *Παλαιάς Διαθήκης* και με την απόλυτη Παπική επικύρωση τού Πάπα Ιννοκεντίου VIII. Πρόκειται για το τρομακτικό εγχειρίδιο της Καθολικής Ιεράς Εξετάσεως, με τίτλο η «Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων»! Μόνον από τον τίτλο καταλαβαίνεις κανείς περί τίνος πρόκειται. Ένα μεγάλο μέρος του εγχειριδίου

αναλώνονται με τους τρόπους διαπιστώσεως του αν μία γυναίκα κατέστη έγκυος από άνδρα ή από κανένα διάβολο (incubus). Το τί πάθαινε η γυναίκα αν διαπίστωναν ότι είχε μείνει έγκυος από διάβολο (και όχι από άνδρα) το αφήνομε στη φαντασία σας...

244. Michael **Martin**, Atheism, A Philosophical Justification, Temple University Press, 1990.
245. Michael **Martin**, Atheism, Morality and Meaning, Prometheus Books, 2002.
246. Michael **Martin** (editor), The Cambridge Companion to Atheism, Cambridge University Press, 2007.
247. Michael **Martin**, The Case against Christianity, Temple University Press 1991.
248. Manuela Dunn **Mascetti**, Christian Mysticism, Hyperion, 1998.
249. Gerald **Massey**, Gnostic and Historic Christianity, Kessinger Publishing 2005-2006 or Sure Fire Press 1985.
250. Gerald **Massey**, The Egyptian Book of the Dead & the Ancient Mysteries of Amenta, Health Research, WA or A&B Publishers Group, Brooklyn, New York.
251. Gerald **Massey**, The Historical Jesus and the Mythical Christ, Health Research, WA or A&B Publishers Group, Brooklyn, New York.
252. Joseph **McCabe**, The Myth of the Resurrection and other Essays, Prometheus Books, 1993.
253. ☺ Josh **McDowell**, Evidence that demands a verdict, Historical evedences for the Christian faith, Campus Crucade for Christ International, 1972.
254. ☺ Josh **McDowell**, The Da Vinci Code, A quest for answers, Green Key Books, Holiday, Florida, 2006.
255. Odin Zeus **McGaffer**, Does God Get Diarrhea? 2009.
256. C. Dennis **McKinsey**, Biblical Errancy, Prometheus Books, 1995
257. C. Dennis **McKinsey**, The Encyclopedia of Biblical Errancy, A Reference Guide, Prometheus Books, 2000.
258. Ramsey **McMullen**, Christianity and Paganism in the Fourth to Eighth Centuries, Yale University Press, 1997.
259. G. R. S. **Mead**, Did Jesus Live 100 B.C.?, Kessinger Publishing.
260. Wayne A. **Meeks**, The Origins of Christian Morality, The First Two Centuries, Yale University Press, 1993.
261. John P. **Meier**, A Marginal Jew, Rethinking the Historical Jesus, New York, Doubleday, 1991.
262. Doron **Mendels**, The Rise and Fall of Jewish Nationalism, Jewish and Christian Ethnicity in Ancient Palestine, Eerdmans, 1992.
263. Albert J. **Menendez** and Edd Doerr (editors), The Great Quotations On Religious Freedom, Centerline Press 1991.
264. Marvin W. **Meyer** and Richard Smith (Editors), Ancient Christian Magic, Coptic Texts of Ritual Power, Princeton University Press, 1994-1999.
265. Madeleine S. **Miller** and J. Lane Miller, Harper's Bible Dictionary, Seventh Edition, Harper Row, Publishers 1952-1961.
266. Olin **Miller**, 4000 Errors and Unfavorable Biblical Verses, Health Research.
267. David **Mills**, Atheist Universe, The Thinking Person's Answer to Christian Fundamentalism, Makes the Case against Intelligent Design, forwarded by Dorion Sagan, Ulysses Press, 2006.

268. ☺ Andrew **Moore,** Foreword and Supplements by: Bonnie Gaunt, God's Cosmological Time-Piece and Man's Destiny, Adventures Unlimited Press, 2010.
269. Dr. L. David **Moore**, The Christian Conspiracy, Pendulum Plus Press, 1994.
270. H. St. L. B. **Moss,** The Birth of the Middle Ages 395-814, The Folio Society, London 1998.
271. M. D. **Murdock** and Acharya S, Who was Jesus? Fingerprints of The Christ, Stellar House Publishing, November 28, 2007.
272. **National** Geographic Society, Great Religions of the World, 1968.
273. **National** Geographic Society, The Renaissance, Maker of Modern Man, 1970.
274. Armin **Navabi,** Why There Is No God, Simple Responses to 20 Common Arguments for the Existence of God, Atheist Republic, 2014.
275. **New Larousse** Encyclopedia of Mythology, Introduction by Robert Graves, The Hamlyn Publishing Group Limited, 1959-1974.
276. Eric **Newton** and William Neil, 2000 Years of Christian Art, Harper & Row, New York 1996.
277. Friedrich **Nietzsche**, The Antichrist, Translated from German by Anthony M. Ludovici, Prometheus Books, 2000.
278. Michael **Novak**, Toward a Theology of the Corporation, Second Printing, American Institute for Public Policy Research, Washington and London 1981.
279. Madalyn **O' Hair**, Why I Am An Atheist, Second Revised Edition, American Atheist Press 1991.
280. Stephen **O' Shea**, The Perfect Heresy, Walker& Company 2000.
281. Elaine H. **Pagels**, The Gnostic Gospels, New York, Vintage Books 1989.
282. Michael **Paulkovich**, No Meek Messiah, Christianity's Lies, Laws and Legacy, Spillix Publishing, 2012.
283. John Allen **Paulos**, Irreligion: A Mathematician Explains Why the Arguments for God Just Don't Add up, Hill and Wang, 2007.
284. Geoffrey **Parrinder**, World Religions, From Ancient History to the Present, Facts on File, 1971-1983.
285. ☺ Blaise **Pascal**, Pascal's Pensées, Translated from French, E. P. Dutton, New York 1958.
286. Yaroslav **Pelikan**, Jesus Through the Centuries, Mary Through the Centuries, History Book Club 1985-1996.
287. Kevin **Phillips**, American Theocracy, Viking, 2006.
288. **Philostratus**, The Life of Apollonius of Tyana (Ο Βίος του Απολλωνίου Τυανέως), Loeb Classical Library (Greek – English).
289. Lynn **Picknett** & Clive Prince, The Templar Revelation, Secret Guardians of the True Identity of Christ, Touchstone, 1997.
290. Eileen **Power**, Medieval People, Third Printing, The Folio Society, London 2001.
291. Eileen **Power**, Medieval Women, Second Printing, The Folio Society, London 2002.
292. Father I. B. **Pranitis**, The Talmud Unmasked, translated from the Russian by Col. E. N. Sanctuary, C P A Books, 1892 – 1985.
293. W. H. **Prescott**, History of the Conquest of Mexico, with an Introduction by James Lockhart, The Modern Library Classics, 2001.
294. W. H. **Prescott**, History of the Conquest of Peru, Phoenix Press, 1847-2002.
295. Robert M. **Price**, Deconstructing Jesus, Prometheus Books, 2000.

296. Robert M. **Price**, The Amazing Colossal Apostle: The Search for the Historical Paul, Signature Books, February 15, 2012.
297. Robert M. **Price**, The Case against *The Case for Christ*, A New Testament Scholar Refutes the Reverend Lee Strobel, American Atheist Press, Cranford, New Jersey, 2010
298. Robert M. **Price**, The Christ Myth Theory and Its Problems, American Atheists Press, 2011.
299. Robert M. **Price**, The Da Vinci Fraud, Why The Truth is Stranger Than Fiction, Prometheus Books, 2005.
300. Robert M. **Price**, The Incredible Shrinking of the Son of Man, Prometheus Books, 2003.
301. Robert M. **Price**, The Pre-Nicene New Testament, Fifty-four Formative Texts, Signature Books, 2006.
302. Robert M. **Price** and Jeffery Jay Lowder, The Empty Tomb: Jesus Beyond the Grave, Prometheus Books, 2005.
303. Robert M. **Price** and Luke Muehlhauser, How to study the Historical Jesus, 2010.
304. James B. **Pritchard**, The Harper Concise Atlas of the Bible, Harper Collins Publishers 1987-1991.
305. **Procopius**, The Anecdota or Secret History (Τα Ανέκδοτα ή Μυστική ή Απόκρυφη Ιστορία), Loeb Classical Library (Greek-English).
306. Elizabeth Clare **Prophet**, Fallen Angels and the Origins of Evil, Why the Church Fathers Suppressed the Book of Enoch and its Startling Revelations, Summit University Press, Gardiner, Montana, 1983-2000
307. Father Theodore **Pulcini**, Orthodoxy and Catholicism, What are the Differences, Cinciliar Press, 1995.
308. ☺ Robert A. **Raines**, New Life in the Church, Harper & Row Publishers, 1961.
309. ☺ Fazale **Rana** with Hugh Ross, Who was Adam? NavPress 2006.
310. Uta **Ranke-Heineman**, Eunuchs for the Kingdom of Heaven (translated from German), Doubleday, 1990.
311. Rabbi Marcus Eli **Ravage**, **"**On the Essence of Christianity**".** Part I: The Century Magazine, January 1928, Volume 115, Number 3 pages 346-350. Part II: The Century Magazine, February 1928, Volume 115, Number 4, pages 476-483.
312. Zacharias **Ravi**, Light in the Shadow of Jihad, The Struggle for Truth, Multnomah Publishers, Inc., 2002.
313. Darrel W. **Ray**, Ed. D., The God Virus, How Religion Infects Our Lives and Culture, IPC Press, Bonner Springs, Kansas, 2009.
314. **Reader's Digest**, Who's Who in the Bible, An Illustrated Biographical Dictionary, 1946-1971.
315. Bernard M. G. **Reardon,** Religious Thought in the Nineteenth Century, Illustrated from Writers of the Period, Cambridge University Press, 1966.
316. David Tablot **Rice** (Editor), The Dawn of the European Civilization, The Dark Ages, McGraw-Hill Book co. Inc., 1965.
317. John M. **Robertson**, A Short History of Christianity, Watts, 1913.
318. John M. **Robertson**, Pagan Christs, Barnes & Noble Books, New York 1903-1993.
319. John **Rogerson**, Editor, The Oxford Illustrated History of the Bible, Oxrord Univeristy Press, 2001.
320. John **Romer**, The Bible and History, Michael O' Mara Books Limited, 1988.

321. Steven **Runciman**, A History of the Crusades, Three Volumes, (The First Crusade, The Kingdom of Jerusalem, The Kingdom of Acre), The Folio Society, London 1994.
322. Ralph Lord **Roy**, Apostles of Discord, A study of organized bigotry and disruption on the fringes of Protestantism, The Beacon Press, Boston 1953.
323. Kathy **Rudy**, Sex and the Church, Beacon Press, 1997.
324. Bertrand **Russell**, On Ethics, Sex, and Marriage, edited by Al Seckel, Prometheus Books, 1987.
325. Bertrand **Russell**, Religion and Science, Oxford University Press, 1935-1961.
326. Bertrand **Russell**, Why I am not a Christian, Touchstone Book, 1957.
327. Carl **Sagan**, The Demon-Haunted World, Science as a Candle in the Dark, Ballantine Books, 1995-1997.
328. H. W. F. **Saggs**, The Babylonians, London the Folio Society MCMXCIX, 1962-2002.
329. ☺ Jonathan **Sarfati**, Ph.D., Refuting Evolution, Master Books, Ninth Printing, 2002.
330. A. H. **Sayce** and R. Peterson, Race in Ancient Egypt & the Old Testament, Scott-Townsend Publishers, 1993.
331. Albert **Schweitzer**, The Mysticism of Paul the Apostle, New York: Macmillan, 1960.
332. Albert **Schweitzer**, The Quest of the Historical Jesus, (Introduction by James M. Robinson), Collier Books, 1968.
333. Albert **Schweitzer** and William B. D. Montgomery, The Quest of the Historical Jesus, A Critical Study of its Progress from Reimarus to Wrede, London, Adam & Charles Black, 1910.
334. Alan F. **Segal**, Paul the Convert: The Apostolate and Apostasy of Saul the Pharisee, Yale University Press, 1992.
335. ☺ Vernon A. P. **Serenius**, How far can I go and still be a Christian?, U. S. A., 1984.
336. Desmond **Seward**, The Monks of War, The Military Orders, The Folio Society, London 2000.
337. Hershel **Shanks**, James C. Vanderkam, P. Kyle McCarter, Jr., James A. Sanders, The Dead Sea Scrolls After Forty Years, Biblical Archaeology Society, 1991.
338. A. N. **Sherwin–White**, Roman Society and Roman Law in the New Testament, Oxford University Press, 1963.
339. Ralph E. **Shikes**, The Indignant Eye, Beacon Press, Boston, 1969.
340. William **Sierichs**, Jr., Constitution – Loving, Antifascist, Patriotic, Antisuperstition, Really – Angry, Secular Humanist, 2007.
341. Ken **Smith**, B. A., Guide to the Bible, Blast Books, 1995.
342. Richard **Smith** et al., eds., The Nag Hammadi Library in English, 3rd edition, San Francisco: Harper & Row, 1988.
343. Rodney **Stark**, The Rise of Christianity, Harper Collins Publishers, 1997.
344. Arianna **Stassinopoulos** and Roloff Beny, The Gods of Greece, Harry N. Abrams Inc. Publisher, New York, 1983.
345. Victor J. **Stenger**, God the Failed Hypothesis, How Science Shows that God Does Not Exist, New Foreword by Christopher Hitchens, Prometheus Books, 2007-2008.
346. Victor J. **Stenger**, The Fallacy of Fine-Tuning: Why the Universe is Not Designed for Us, Prometheus Books, April 26, 2011.
347. J. J. **Stockdale**, The History of the Inquisition; Including its Secret Tribunals, (1810), Bank of Wisdom, CD Rom, 1987-2000.

348. ☺ Lee **Strobel,** The Case for Christ, Harper Collins, Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, 1998.
349. James **Strong**, LL.D., S.T.D., The Strongest Strong's Exhaustive Concordance of the Bible, Zondervan, 2001.
350. Gaius **Suetonius** Tranquillus, The Twelve Caesars, Translated by Robert Graves, Tenth Printing, The Folio Society, London, 2001.
351. James **Tabor**, Paul as Clairvoyant, Internet, 2012
352. Cornelius **Tacitus**, The Annals of The Imperial Rome, Translated by Michael Grant, The Folio Society, London 2006.
353. R. H. **Tawney**, Religion and the Rise of Capitalism, Transaction Publishers, 1926-1998.
354. Robert **Taylor**, Rev., The Diegesis, Kessinger Publishing, or Health Research.
355. Robert **Taylor**, Rev., Syntagma of the Evidence of the Christian Religion, Kessinger Publishing.
356. Robert **Taylor**, Rev., The Devil's Pulpit or, Astro-Theological Sermons, with a Sketch of Taylor's life and an Astronomical Introduction, Kessinger Publishing.
357. Howard M. **Teeple**, How Did Christianity Begin? A Historical – Archaeological Approach, Revised Edition, Religion and Ethics Institute, Inc., 1992-1994.
358. Howard M. **Teeple**, The Historical Approach to the Bible, Religion and Ethics Institute, Inc., 1982
359. Charles **Templeton**, Farewell to God, My reasons for rejecting the Christian faith, M&S, 1999.
360. John **Templeton** Foundation, Does science make belief in God obsolete?
361. **The Egyptian Book of the Dead,** The Complete Papyrus of Ani Featuring Integrated Text and Full-Color Images, Chronicle Books, San Francisco, 1994-1998.
362. **The Holy Qur'an**, Arabic text, English translation and Commentary, Maulana Muhammad Ali, Ahmadiyyah Anjuman Isha'at Islam Lahore, Inc. USA, 1995.
363. **The Koran** with Parallel Arabic Text, Translated with Notes by N. J. Dawood, Penguin Classics, 1956 – 2000.
364. **The Oxford Dictionary** of the Christian Church, Edited by F. L. Cross, D. Phil., D.D., Oxford University Press, 1957-1966.
365. Einar **Thomassen**, 'Forgery' in the New Testament, Cambridge University Press, 2007.
366. J. Anderson **Thompson**, Jr., MD with Clare Aukoffer, why we believe in god(s), Pitchstone Publishing 2011.
367. **Time-Life** Books, The Age of God-Kings, Time Frame 3000-1500 BC, Time Incorporated, New Jersey 1987-1988.
368. **Time-Life** Books, The March of Islam, Time Frame AD 600-800, Time Incorporated, New Jersey 1987-1988.
369. Solomon **Tulbure**, Christianity Exposed, Writes Club Press, 2001.
370. Alice K. **Turner**, The History of Hell, Harvest Books, 1995.
371. Evaggelos G. **Vallianatos** (Έλλην Διδάκτωρ), The Passion of the Greeks: Christianity and the Rape of Hellenes, Clock & Rose Press, 1st Edition, December 1, 2006.
372. Geza **Vermes**, The Dead Sea Scrolls, The Folio Society, London 2000.
373. Charles B. **Waite**, History of the Christian Religion to the Year Two Hundred (200), Fifth Revised Edition, C. V. Waite & Co., Chicago 1900 - 1992.

374. Robert **Wallace** and The Editors of Time-Life Books, Rise of Russia, Time Incorporated, New York 1967.
375. Ibn **Warraq**, Why I am not a Muslim, Prometheus Books, 1995.
376. Keith **Ward**, God, Faith & The New Millennium, Christian Belief in an Age of Science, One World Oxford, 1998.
377. ☺ **Watch Tower** Bible and Tract Society of Pennsylvania, Is There a Creator Who Cares About You?, Watch Tower Bible and Tract Society of New York, Inc., 1998.
378. ☺ **Watch Tower** Bible and Tract Society of Pennsylvania, The Greatest Man Who Ever Lived, Watch Tower Bible and Tract Society of New York, Inc., 1991.
379. ☺ **Watch Tower** Bible and Tract Society of Pennsylvania, What Does the Bible Really Teach?, Watch Tower Bible and Tract Society of New York, Inc. 2005-2006.
380. Alan **Watts**, The Supreme Identity, An Essay on Oriental Metaphysic and the Christian Religion, Vintage Book Edition, 1972.
381. James F. **Welles**, Ph. D., The Story of Stupidity, Mount Pleasant Press, 1988-1998.
382. George A. **Wells**, Did Jesus exist? Revised Edition, Pemberton, London 1975-1986.
383. George A. **Wells**, The Historical Evidence for Jesus, Prometheus Books 1988.
384. George A. **Wells**, The Jesus Legend, Open Court, Chicago and La Salle Illinois, 1996-1997.
385. George A. **Wells**, The Jesus Myth, Open Court, Chicago and La Salle Illinois, 1999.
386. George A. **Wells**, Who Was Jesus? Open Court, La Salle Illinois, 1989.
387. Joseph **Wheless**, Debunking the Laws of Moses, Haldeman – Julius Publications, Little Blue Books 1332.
388. Joseph **Wheless**, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.
389. Joseph **Wheless**, Is it God's Word?, Kessinger Publishing.
390. Joseph **Wheless**, The Church that was Founded on Lies and Forgeries, Christian Frauds, Forgeries and Fakeries Exposed, Haldeman – Julius Publications.
391. Andrew D. **White**, A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom, 2 volumes, Great Mind Series Prometheus Books 1896-1993.
392. Robert Louis **Wilken**, The Christians as the Romans Saw Them, 2nd edition, New haven, CT: Yale University Press 2003.
393. Richard H. **Wilkinson**, The Complete Gods and Goddesses of Ancient Egypt, Thames & Hudson, 1988-2003.
394. Gary **Wills**, Papal Sin, Structures of Deceit, Doubleday, 2000.
395. Robert R. **Wilson**, Prophesy and Society in Ancient Israel, Fortress Press, 1984.
396. ☺ **Worldwide Church of God**, Is There a Real Spirit World?, 1989.
397. Hayyim Ben **Yehoshua**, Refuting the Missionaries, Research Essay in the Internet.
398. ☺ John **Young** and David Wilkinson, The Case Against Christ, Hodder & Stoughton, 2006.
399. Solomon **Zeitlin,** Josephus on Jesus, With Particular Reference to the Slavonic Josephus and the Hebrew Josippon, The Dropsie College for Hebrew and Cognate Learning, Philadelphia 1931.
400. Phillip **Ziegler**, The Black Death, The Folio Society, London 1997.
401. Frank R. **Zindler**, The Jesus The Jews Never Knew; with the appendix: Sepher Toldoth Yeshu, and the Quest of the Historical Jesus In Jewish Sources, American Atheist Press, Cranford, New Jersey, 2003.

402. Frank R. **Zindler,** Through the Atheist Eyes, Scenes From a World That Won't Reason, AAP, Cranford, NJ, 2011. Four Volumes.
Volume I, Religions and Scriptures
Volume II, Science and Pseudoscience
Volume III, Debates
Volume IV, Omnium-Gatherum
403. Samuel **Ziner**, The Gospel of Thomas, In the Light of Early Jewish, Christian and Islamic Esoteric Trajectories, London: Matheson Trust, 2011.

Μεταφράσεις στα Ελληνικά:

404. Robert **Ambelain**, Ο Γολγοθάς & τα Βαριά Μυστικά του, Μετάφραση από τα Γαλλικά Αναθεωρημένη και Συμπληρωμένη Μάριος Βερέττας, Νέα Έκδοση, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2003.
405. Robert **Ambelain**, Ο Απόστολος Παύλος & η Μυστική Ζωή του, Μετάφραση από τα Γαλλικά Αναθεωρημένη και Συμπληρωμένη Μάριος Βερέττας, Νέα Έκδοση, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2003.
406. Robert **Ambelain**, Το Πραγματικό Ιστορικό Πρόσωπο Ιησούς ή το Θανάσιμο Μυστικό των Ναϊτών, Μετάφραση από τα Γαλλικά Αναθεωρημένη και Συμπληρωμένη Μάριος Βερέττας, Νέα Έκδοση, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2002.
407. ☺ Dr. E. H. **Andrews**, Θέσεις Υποθέσεις Θεωρίες, Πόσο Επιστημονικός είναι ο Νεο-Δαρβινισμός, Μετάφραση από τα Αγγλικά Σπύρος Φίλος, Εκδόσεις Πέργαμος, Αθήνα 1983.
408. Peter **Brown**, Ο Κόσμος της Ύστερης Αρχαιότητας, 150-750 μ. Χ., Μετάφραση από τα Αγγλικά Ελένη Σταμούλη, Δεύτερη Έκδοση, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 1971-1989.
409. Peter **Brown**, Η Δημιουργίας της Ύστερης Αρχαιότητας, Μετάφραση από τα Αγγλικά Θεοδόσης Νικολαΐδης, Βιβλιοπωλείο της «Εστίας», Αθήνα 2001.
410. ☺ David R. **Crandall**, Μια Εμπειρία Πάνω στο Λόφο του Αρείου Πάγου, Gospel Literature Services, Schaumburg, Illinois, 2003.
411. Ε. **Dermenghem**, Χριστιανισμός και Ισλαμισμός, Μετάφραση από τα Γαλλικά Δρ Λεωνίδας Παυλίδης, Σύγχρονη Σκέψη 21, Εκδόσεις Γκοβόστη.
412. Karlheinz **Deschner,** Η Εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού, Μετάφραση Ρουμπίνη Ζαρκάδη, Δέσποινας Βλασσοπούλου, Μ. Αργυροηλιοπούλου, Τ. Φατσέα, Ξ. Αλμυρού από τα Γερμανικά, με τίτλο πρωτοτύπου: *Kriminalgeschichte des Christentums*. 8 Τόμοι, 4374 σελίδες, Εκδόσεις Κάκτος, 2004-2006. (Έπεται να μεταφραστούν και οι τελευταίοι Τόμοι, 9ος και 10ος.).
Τόμος 1ος: Πρώιμα Χρόνια. (Σελίδες 878.).
Τόμος 2ος: Το Τέλος του Αρχαίου Κόσμου. (Σελίδες 710.).
Τόμος 3ος: Αρχαία Χριστιανική Εκκλησία: Α΄ Πλαστογραφίες, Απάτες Θαυμάτων – Λειψάνων – Προσκυνημάτων. (Σελίδες 539.).
Τόμος 4ος: Αρχαία Χριστιανική Εκκλησία: Β΄ Σκοταδισμός, Εκμετάλλευση, Καταστροφές. (Σελίδες 451.).
Τόμος 5ος: Η Αρχή του Μεσαίωνα: Α΄ Μεροβίγγειοι. (Σελίδες 440.).
Τόμος 6ος: Η Αρχή του Μεσαίωνα: Β΄ Καρολίδες και Καρλομάγνος, Ο Χριστιανικότατος Σφαγέας της Ευρώπης. (Σελίδες 400.).

Τόμος 7ος: 9ος Αίωνας: Λουδοβίκος Α΄ ο Ευσεβής, οι Γιοι και οι Εγγονοί του. (Σελίδες 445.).
Τόμος 8ος: 10ος Αιώνας: Όθων ο Μέγας. (Σελίδες 511.).
(Τόμοι 9 και 10 που πρόκειται να μεταφραστούν και να εκδοθούν στα Ελληνικά, πραγματεύονται τα χρόνια από τον 11ο μέχρι τον 19ο αιώνα. Προς το παρόν ημπορούν να μελετηθούν στα Γερμανικά.).

413. Karlheinz **Deschner,** Σεξουαλικότητα και Χριστιανισμός, Μετάφραση από τα Γερμανικά, Εκδόσεις Μαύρη Λίστα, 2004.
414. E. R. **Dodds**, Εθνικοί και Χριστιανοί σε μια Εποχή Αγωνίας, Από τον Μάρκο Αυρήλιο ως τον Μ. Κωνσταντίνο, Μετάφραση από τα Αγγλικά Κώστας Αντύπας, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 1963-1995.
415. Maria **Dzielska**, Υπατία η Αλεξανδρινή, Μετάφραση από τα Πολωνικά Γιώργος Κουσουνέλος, Εκδόσεις Ενάλιος, 1995-1997.
416. A. J. **Festugière**, Ο Επίκουρος και οι Θεοί του, Μετάφραση από τα Γαλλικά Ροζίνα Μπέρκνερ, Εκδόσεις Θύραθεν, 1945 -1999.
417. National **Geographic**, Το Ευαγγέλιο του Ιούδα, Από τον Codex Tchacos, Επιμέλεια Ρόντολφ Κάσερ, Μάρβιν Μάϊερ, και Γκρέγκορ Βουρστ, Ερμηνευτικά σχόλια Μπαρτ Ντ. Έρμιν, Μετάφραση από τα Αγγλικά Παναγιώτης Τσιαμούρας, Ουάσιγκτον, 2006.
418. Pierre **Grimal**, Λεξικό της Ελληνικής και Ρωμαϊκής Μυθολογίας, Επιμέλεια της Ελληνικής Έκδοσης Βασ. Άτσαλος, University Studio Press, Θεσσαλονίνη, 1991.
419. Victor Davis **Hanson**, John Heath, Ποιος σκότωσε τον Όμηρο, Μετάφραση από τα Αγγλικά Ρένα Καρακατσάνη, Επιμέλεια Φιλολογική Ομάδα Κάκτου, Εκδόσεις Κάκτος, 1999.
420. Joseph **Holzner**, Παύλος, Μετάφρασις από τα Γερμανικά Αρχιμ. Ιερωνύμου Ι. Κοτσώνη, Δρ. Θ., από την 21η Έκδοση, Αθήναι 1948.
421. Alfred **Läpple**, Ο Άλλος Ιησούς, Μετάφραση από τα Γερμανικά Ευαγγελία Γεωργούλα, Εκδόσεις Κονιδάρη, 1997-1999.
422. ☺ James **Orr**, Ο Θρίαμβος των Γραφών, Μετάφραση από τα Αγγλικά Δρ. Κ. Μεταλληνός, Ελεύθερες Εκδόσεις, Πειραιάς 1991.
423. James **O' Toole**, Η Μέθοδος του Αριστοτέλη, Δημιουργώντας την Καλή Ζωή, Μετάφραση από τα Αγγλικά Θεοδώρα Δαρβίση, Επιμέλεια κειμένου Ηλίας Αλικάκος, Εκδόσεις Ενάλιος, 2005-2006.
424. Claudio **Rutilio**, Τα Αίτια της Χριστιανικής Επικρατήσεως, Μετάφραση από τα Ιταλικά Παναγιώτης Καλαμαράς, Εκδόσεις Ανοιχτή Πόλη, 1985-1998.
425. Carl **Sagan**, Στοιχειωμένος Κόσμος, Επιστήμη: Κερί μες στο Σκοτάδι, Μετάφραση από τα Αγγλικά Αιμιλία Μανούση, Έσοπτρον 1998.
426. Hershel **Shanks**, Η Περιπέτεια των Χειρογράφων της Νεκρής Θάλασσας, Ιστορικό Δοκίμιο, Μετάφραση από τα Αγγλικά Βανέσσα Λάππα, Εκδόσεις Ενάλιος, 1997.
427. Max **Weber**, Η Προτεσταντική Ηθική και το Πνεύμα του Καπιταλισμού, Μετάφραση από τα Γερμανικά Μ. Γ. Κυπραίου, Εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα 2002.
428. Ian **Wilson**, Ιησούς οι Μαρτυρίες, Μετάφραση από τα Αγγλικά Ελένη Ταμβάκη, Εκδόσεις Κονιδάρη, 1984-1987.
429. Ian **Wilson**, Το Σάβανο Ιησού, Το μυστήριο της Ιεράς Σινδόνης του Τορίνο, Μετάφραση από τα Αγγλικά Βασίλης Κοχλατζής, Εκδόσεις Κονιδάρη, 1979 - 1980.

430. Ludwig **Wittgenstein**, Αφορισμοί και Εξομολογήσεις, Επιλογή, Εισαγωγή, Μετάφραση από τα Αγγλικά και Γερμανικά, Σημειώσεις, Επιμέλεια, Κωστή Μ. Κωβαίου, Εκδόσεις Καρδαμίτσα, Αθήνα 1993.
431. Ludwig **Wittgenstein**, Πολιτισμός και Αξίες, Μετάφραση από τα Αγγλικά και Γερμανικά Μυρτώς Δραγώνα–Μονάχου & Κωστή Μ. Κωβαίου, Σχόλια, Επιμέλεια Κωστή Μ. Κωβαίου, Εκδόσεις Καρδαμίτσα, Αθήνα 2000.

⌘

432. **Αμούσιν** Ιωσήφ Ντ., της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ, Τα Πανάρχαια Χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας, Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 1990.
433. **Βαρόνου** του Χόλμπαχ, Αποδιδομένη σ' αυτόν Πραγματεία, Περί Τριών Απατεώνων, Μωυσής • Χριστός • Μωάμεθ, Μετάφραση από τα Γαλλικά Λία Βουτσοπούλου, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2003.
434. **Γιαροσλάβσκυ** Εμ., Πως Γεννιόνται, Ζουν και Πεθαίνουν οι Θεοί και οι Θεές, Εκδόσεις «Γνώσεις», και Μάριος Βερέττας.
435. **Γκάλβεθ** Πέδρο, Υπατία, Η γυναίκα που αγάπησε την επιστήμη, μετάφραση: Λήδα Παλλαντίου, Εκδόσεις Μεταίχμιο, 2004.
436. **Ζιράρ** Ρενέ, Κεκρυμμένα από Καταβολής, Μετάφραση από τα Γαλλικά Κωνσταντίνος Ι. Γκότσης, Εκδόσεις Γ. Α. Κουρής, Α. Ε., Αθήνα 1978-1994.
437. **Καίσλερ** Άρθουρ, Οι Ρίζες της Σύμπτωσης, ένα ταξίδι στην παραψυχολογία, Μετάφραση από τα Αγγλικά Ιωάννας Χατζηνικολή, Εκδόσεις Ι. Χατζηνικολή, 1972-1974.
438. **Κάνφορα** Λουτσιάνο, Η Χαμένη Βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, Μετάφραση από τα Ιταλικά, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 1987 – 1990.
439. **Κάουσκυ** Καρλ, Η Καταγωγή του Χριστιανισμού, Μετάφραση από τα Γερμανικά και Επιμέλεια Γιάννη Ν. Βιστάκη, Εκδόσεις Γερ. Αναγνωστίδη.
440. **Κοράνι**, Μετάφραση Λ. Μιλίλη, Εκδόσεις Κάκτος, 1980.
441. **Κυμόν** Φρανς, Τα Μυστήρια του Μίθρα, Μυστηριακές Παραδόσεις, Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1990.
442. **Λορμπέρ** Γιακόμπ, Το Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, Μετάφραση από τα Γαλλικά Χριστίνα Λούμελ, Επιμέλεια Σοφιάννα Δροσοπούλου, Εκδόσεις Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 2001.
443. ☺ **Μόρμον**, Το Βιβλίο του Μόρμον, Άλλη μια Μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό, Έκδοση της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, Γιούτα, Η. Π. Α., 1830-1987.
444. **Νορντάου** Μαξ, Τα Κατά Συνθήκη Ψεύδη, Μετάφραση από τα Γερμανικά Πολ. Βοβολίνης, Εκδόσεις Πεζός Λόγος.
445. **Ράσσελ** Μπέρτραντ, Τί Πιστεύω, Μετάφραση από τα Αγγλικά Σ. Πρωτόπαπα, Εκδόσεις Γιάννη Δ. Αρσενίδη.
446. **Ρενάν** Ερνέστος, Η Εμφάνιση του Χριστιανισμού, Μετάφρασις από τα Γαλλικά Δ^{ρος} Λεων. Παυλίδη, Εκδόσεις Γκοβόστη Σύγχρονη Σκέψη.
447. **Ρίσπεν** Ιωάννου (Richepin Jean) της Γαλλικής Ακαδημίας, Ελληνική Μυθολογία, Τόμοι Α΄ και Β΄, Επιμέλεια Σπύρου Μαρινάτου, Μετάφρασις Νικολάου Τετενέ, Επιμελητής Εκδόσεως Μιχ. Γ. Πετρίδης, Δευτέρα Έκδοσις, Εκδόσεις «Δαρέμα», Αθήναι 1971.
448. **Σμιθ** Ιωσήφ, Αυτοβιογραφία, USA.
449. **Ταξίλ** Λέο, Διασκεδαστική Βίβλος, Μετάφραση από τα Γαλλικά διά μέσου των Ρωσικών Ευάγγελος Καρέλλας, Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2000.

450. **Φρόϋντ** Σίγκμουντ, Ο Πολιτισμός Πηγή Δυστυχίας, και Το Μέλλον μιας Αυταπάτης, Μετάφραση από τα Γερμανικά Μίνας Ζωγράφου-Μεραναίου, Εκδόσεις Μάρη.

Ελληνική Βιβλιογραφία:

451. ☺ **Αγαθάγγελος** Μοναχός, Η Φυλλάδα του Αγαθαγγέλου.
452. **Αγγελίδης** Αλέκος, Ρασοφόροι, Ημέρες και Έργα του Ιερατείου, Εκδόσεις Πλάτωνος, Θεσσαλονίκη 1999.
453. **Αγγέλου** Άλκη, Το Κρυφό Σχολειό, Το Χρονικό ενός Μύθου, Τρίτη Έκδοση, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας», 1997 – 2007.
454. **Αγουρίδη** Σάββα Χ., Ιστορία των Χρόνων της Καινής Διαθήκης, Δ΄ Έκδοση, Εκδόσεις Π. Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1985.
455. **Αθανασιάδη** Πολύμνια, Ιουλιανός, Μια Βιογραφία, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 2001.
456. **Αλεξάνδρου** Θεμιστοκλής, Για τους Ελληνικής Καταγωγής Χριστιανούς, Εκδόσεις Δίον, Θεσσαλονίκη 2003.
457. **Ανδρούτσος** Χρήστος, Δογματική της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας, Εκδόσεις Αστέρος, Αθήναι 1956.
458. ☺ **Αντωνίου** Σπυρίδωνος Δ., Η Αληθινή του Χριστού Εκκλησία, Έκδοσις Ορθοδόξου Χριστιανικής Αδελφότητος «Ο Ευαγγελισμός», Αθήναι 1959.
459. ☺ **Αντωνοπούλου** Ε. Ιωάννου, Οικονομολόγου, Συνομωσία και Αγάπη, Αθήνα 1979.
460. **Ανωνύμου** του Έλληνος, Ελληνική Νομαρχία ήτοι Λόγος Περί Ελευθερίας, Έκδοσις Β΄, Εισαγωγή Επιμέλεια Ν. Β. Τωμαδάκη.
461. **Αξελός** Κώστας**,** Ο Ηράκλειτος και η Φιλοσοφία, μετάφραση από τα Γαλλικά Δημήτρης Δημητριάδης, Εκδόσεις Εξάντας 1962- 1976.
462. **Απάντησις εις τό Χριστιανικόν Κείμενον - Λίβελλον** «Κοινότοπα Αρχαιολατρικά Παραμύθια», Συλλογική Εργασία τής Επιτροπής διά τήν Αναγνώρισιν τής Ελληνικής Θρησκείας, «Τό Καρουχαρείον» Διδακτικόν Μέσον 84, Απρίλιος 2006.
463. **Αργυρίου** Αστέριος, Κοράνιο και Ιστορία, Έκδοση Α΄, Εκδόσεις Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, 1992.
464. **Βάρναλης** Κώστας, Το Φως που Καίει, Δεκάτη Εβδόμη Έκδοση, Εκδόσεις «Κέδρος», 1922-1970.
465. ☺ **Βασιλειάδη** Νικολάου Π., Χριστιανισμός και Ανθρωπισμός, Εκδόσεις Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ», 1981.
466. ☺ **Βασιλείου** του Μεγάλου, Αγίου, Πρός τους Νέους, Όπως αν εξ Ελληνικών Ωφελοίντο Λόγων, Εισαγωγή Κείμενο Μετάφραση Σχόλια Βασιλείου Γ. Μπιλάλη, Δεύτερη Έκδοση, Εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα 1966.
467. **Βασιλείου** του Μεγάλου, Αγίου, Η Θεία Λειτουργία, Έκδοσις της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.
468. **Βασιλάκης** Μανώλης, Η Μάστιγα του Θεού, Εκδόσεις Γνώσεις, Αθήνα 2006.
469. **Βελλά** Βασιλείου Μ., Απάνθισμα Ρητών της Παλαιάς Διαθήκης, Τρίτη Έκδοση, Αποστολική Διακονία της Ελλάδος, 1996.
470. **Βενιζέλος** Ευάγγελος, Οι Σχέσεις Εκκλησίας και Κράτους, Β΄ Έκδοση, Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 2000.
471. **Βεργίδης Νίκος**, *Νέρων και Χριστός – Η αληθινή καταγωγή του Χριστιανισμού*, Εκδόσεις Arcadia.

472. **Βερέττας** Μάριος, Η Βίβλος και οι Έλληνες, 3 Τόμοι, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001-2004. (1518 σελίδες.).
Τόμος Πρώτος: Βίβλος – Ιωυάν – Φιλισταίοι. (Σελίδες 504.).
Τόμος Δεύτερος: Βίβλος – Πτολεμαίοι – Σελευκίδες. (Σελίδες 560.).
Τόμος Τρίτος: Βίβλος – Ρωμαιοκρατία. (Σελίδες 554.).
473. **Βερέττας** Μάριος, Η Ύποπτη Διέλευση του Αποστόλου Παύλου από την Κύπρο, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2003.
474. **Βερέττας** Μάριος, Η Ύποπτη Δράση του Αποστόλου Παύλου στην Έφεσο, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001.
475. **Βερέττας** Μάριος, Η Ύποπτη «Επίσκεψη» του Αποστόλου Παύλου στη Θεσσαλονίκη, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2003.
476. **Βερέττας** Μάριος, Η Ύποπτη «Επίσκεψη» του Αποστόλου Παύλου στην Αθήνα, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001.
477. **Βερέττας** Μάριος, Η Ύποπτη Παραμονή του Αποστόλου Παύλου στην Κόρινθο, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001.
478. **Βερέττας** Μάριος, Ο Ύποπτος Παράπλους της Κρήτης από τον Απ. Παύλο, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2004.
479. **Βερέττας** Μάριος, Ο Χριστός για τους Έλληνες, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2004.
480. **Βερέττας** Μάριος, Τα Χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 1997.
481. ☺ **Βολουδάκη** Ε. Βασιλείου, Πρεσβυτέρου, Ο Αντίχριστος, Ο Αριθμός 666 και η Ανησυχία των Χριστιανών, β΄ Έκδοση, Εκδόσεις «Ενότης Ορθοδόξου Εκκλησιαστικής Υπακοής», Αθήναι1996.
482. **Γεωργίου** Ι. Π., Ιστορία της Ιατρικής, Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 1978.
483. **Γκεμερέυ** Λαυρέντιος, Η Δύση της Δύσης, Η Απομυθοποίηση της Ευρώπης και ο Ελληνισμός, Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 1977. (Γραμμένο κατ' ευθείαν στα Ελληνικά, από τον Αυστριακό ερευνητή και Καθολικό ιερέα Λαυρέντιο Γκεμερέυ.).
484. **Δημαράς** Κ. Θ.**,** Ο Ρωσσαγγλογάλλος, Κριτική Έκδοση με Επιλεγόμενα, Εκδόσεις «Πορεία», Αθήνα 1990.
485. **Δημητρόπουλος** Παναγιώτης, Κράτος και Εκκλησία Μια δύσκολη σχέση, Πρόλογος: Αντώνης Μανιτάκης, Εκδόσεις Κριτική, 2001.
486. ☺ **Διαμαντοπούλου** Λεωνίδου Κ., Αρχιμ., Ιησούς Χριστός ως Ιστορική Προσωπικό-της, Εκδόσεις Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ», 1978 -1996.
487. ☺ Αββά **Δωροθέου**, Έργα Ασκητικά, Εκδόσεις «Ετοιμασία», Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 2000.
488. **Ειρηναίος**, Κατά Αιρέσεων (Adversus Haeresies), Εκδόσεις Αποστολική Διακονία της Ελλάδος.
489. **Ελληνικόν Πάνθεον**, Περιοδικόν, Τεύχη 1 - 40, Εκδόσεις της Ελληνικής Εταιρείας Αρχαιοφίλων.
490. ☺ **Ενισλείδου** Μ. Χρήστου, π. Θ., Το Πάθος, Από τα Γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδος, [3 – β], Αθήναι 1965.
491. **Επίκουρος,** Επιστολή προς Μενοικέα, Κύριαι δόξαι, Επικούρου προσφώνησις, Μετάφραση Ν. Μ. Σκουτερόπουλος, Εκδόσεις Στιγμή, Στοχασμοί 12, Αθήνα 2000.
492. **Επίκουρος,** Ηθική, Αρχαίοι Έλληνες Συγγραφείς 1, Εισαγωγή –μετάφραση, σχόλια Γιώργος Ζωγραφίδης, Β΄ έκδοση, Εκδόσεις Εξάντας, 1991-1992.

493. **Επίκτητος,** Εγχειρίδιον, Μετάφραση Ν. Μ. Σκουτερόπουλος, Εκδόσεις Στιγμή, Στοχασμοί 6, Αθήνα 1993-1997.
494. **Ζωγράφου** Λιλή, Αντιγνώση, Τα Δεκανίκια του Καπιταλισμού, 17η Έκδοση, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια,1974 - 1983.
495. **Ηλιάδη** Αμαλία Κ., Εικονομαχία και Αντιμοναστική Στροφή, (Κων/νος Ε΄), Τρίκαλα 2003.
496. **Ηλιού** Φίλιππος, Οι Ασέβειες ενός Ιστορικού, Τρία Κείμενα για τον Κ. Θ. Δημαρά, Εκδοτική Ερμής, 2003.
497. **Ηλιού** Φίλιππος, Τύφλωσον Κύριε τον Λαόν σου, Εκδόσεις Πορεία, Αθήνα 1988.
498. **Ηράκλειτος,** Άπαντα, Τάσσος Φάλκος – Αρβανιτάκης, Επίμετρο Ι. Σ. Χριστοδούλου, Εκδόσεις Ζήτρος 1999.
499. **Θεοδωρίδης** Χαράλαμπος**,** Επίκουρος, η Αληθινή Όψη του Αρχαίου Κόσμου, Βιβλιοπωλείον της «Εστίας», 1881-1999.
500. **Ιακώβου** του Αδελφοθέου, Αγίου, Η Θεία Λειτουργία, Έκδοσις της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, Ανατύπωσις ΙΓ΄, 1997.
501. **Ιερά** Σύνοψις, Εκκλησιαστική Βιβλιοθήκη, Εκδόσεις «Φώς», Αθήναι.
502. ☺ **Ιερομονάχου** Χριστοδούλου Αγιορείτου, Σκεύος Εκλογής, 2 Τόμοι, Έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Παναγία, η Φοβερά Προστασία», 2012.
503. **Καμάρα** Αφροδίτη, Η Αντιπαγανιστική Νομοθεσία της Ύστερης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μέσα από τους Κώδικες, Εισαγωγή – Μετάφραση, Εκδόσεις Κατάρτι, Αθήνα 2000.
504. Γεράσιμος **Καλογεράκης**, Το Ολοκαύτωμα του Ελληνισμού, Εκδόσεις Δίον, Θεσσαλονίνη, 2010.
505. **Καλόπουλος** Μιχάλης Θ., Βιβλική Θρησκεία, Αβραάμ ο Μάγος, Εκδόσεις του Συγγραφέα, Θεσσαλονίκη 2000.
506. **Καλόπουλος** Μιχάλης Θ., Βιβλική Θρησκεία, Ο Ένοπλος Δόλος, Εκδόσεις του Συγγραφέα, Θεσσαλονίκη 1998.
507. **Καλόπουλος** Μιχάλης Θ., Βιβλική Θρησκεία, Το Μεγάλο Ψέμα, Εκδόσεις του Συγγραφέα, Θεσσαλονίκη 1995.
508. **Καλόπουλος** Μιχάλης Θ., Βιβλική Θρησκεία, Το Θέατρο της Σωτηρίας, Εκδόσεις του Συγγραφέα, Θεσσαλονίκη 2005.
509. **Καλόπουλος** Μιχάλης Θ., Θαύμα ή Απάτη το «Άγιο» Φως της Ιερουσαλήμ;, Εκδόσεις Χαμένη Βιβλιοθήκη, Θεσσαλονίκη 2003.
510. **Καλόπουλος** Μιχάλης Θ., Ο Μάγος που Λύγισε το Μέλλον, (Ιστορικό Μυθιστόρημα), Εκδόσεις του Συγγραφέα, Θεσσαλονίκη 2006.
511. ☺ **Καντιώτου** Αυγουστίνου Ν. Επισκόπου, Κοσμάς ο Αιτωλός, Έκδοσις ΙΣΤ΄, Έκδοσις Ορθοδόξου Ιεραποστολικής Αδελφότητος «Ο Σταυρός», Αθήναι 1993.
512. **Καραγιάννης** Γιώργος Ν., Η Εκκλησία από την Κατοχή στον Εμφύλιο, Εκδόσεις Προσκήνιο, 2001.
513. **Καρανικόλα** Γιώργου Δ., Ρασοφόροι, Συμφορά του Έθνους, Δ΄ Έκδοση συμπληρωμένη, Εκδόσεις Θουκυδίδης, Αθήνα 1985.
514. ☺ **Κασφίκης** Γεώργιος Χ., Λίγο Πριν..., Εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα 1997.
515. ☺ **Κατράκη** Ανδρέα Ν. Αρεοπαγίτη, Η Αμφισβήτηση του Θεού και οι Αντιμαχόμενες Αποδείξεις, Αθήνα 1996.
516. **Κέλσος**, Αληθής Λόγος, Εκδόσεις Θύραθεν, 2000.

517. ☺ **Κιλίφη** Τιμοθέου Κ., Αρχιμανδρίτη, Ρωσία, Σημείο Αντιλεγόμενο, Δεύτερη Έκδοση, Αθήνα 1988.
518. **Κιουσοπούλου** Τόνια, Βασιλεύς ή Οικονόμος, Πολιτική Εξουσία και Ιδεολογία Πριν την Άλωση, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Πόλις, 2007.
519. **Κλήμης** Αλεξανδρείας. *Στρωματείς.*
520. **Κοκκινόφτας** Μιχάλης, Σχέδιο Αρμαγεδδών, Το Ιερό Μυστικό, Εκδόσεις Δίον, Θεσσαλονίκη 2000.
521. **Κοντογιάννης** Παντελής, Η Λεηλασία των Αρχαιοελληνικών Αρχετύπων από τον Χριστιανισμό, Κλεμμένες Μορφές – Έννοιες, Σύμβολα, Εκδόσεις Εύανδρος, Αθήναι 2007.
522. **Κορδάτου** Γιάνη, Αρχαίες Θρησκείες και Χριστιανισμός, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1973.
523. **Κορδάτου** Γιάνη, Η Παλαιά Διαθήκη στο Φως της Κριτικής, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1973.
524. **Κορδάτου** Γιάνη, Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός, 2 Τόμοι, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1975.
Ειδικά στις σελίδες 321-406 του δευτέρου τόμου θα βρείτε πολλά στοιχεία για το πως τελικά επεκράτησε η χριστιανική μάστιγα και πολλά στοιχεία για την Ιεράν Εξέτασιν και την βία που ήσκησε οπουδήποτε έφτασε η χάρη της!
525. **Κορνάρου** Θέμου, Άγιον Όρος, Οι Άγιοι Χωρίς Μάσκα, Έκδοση Τετάρτη, Εκδόσεις Α. Καραβία, Αθήνα 1946.
526. ☺ **Κοτσώνη** Ιερωνύμου, Αρχιμ., Απαντήσεις εις Σύγχρονα Προβλήματα, Εν Αθήναις 1966.
527. **Κυπαρισσός** Ιωάννης, Επιστήμη και Θρησκεία, Η Σύγκρουση Λογικής και Δόγματος, Εκδόσεις Εύανδρος, Αθήνα 2006.
528. **Κυριακάκης** Κώστας, Στα Απόκρυφα της Αποκάλυψης του Ιωάννη, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2002.
529. **Κυριακίδου** Π., Οι Ιεροί Ύμνοι, Ήτοι Ακολουθία Εσπερινού, Όρθρου και Θείας Λειτουργίας, Λευκωσία Κύπρου, Έκδοσις Α΄, 1970
530. **Κυρτάτας** Ι. Δημήτρης, Απόκρυφες Ιστορίες, Μύθοι και Θρύλοι από τον Κόσμο των Πρώτων Χριστιανών, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2003-2004.
531. **Κωβαίου** Μ. Κωστή, Φιλοσοφικές Περιηγήσεις, Εκδόσεις Δωδώνη, 1988.
532. ☺ **Μακράκη** Αποστόλου, Ερμηνεία Όλης της Καινής Διαθήκης, Ορθόδοξος Χριστιανικός Σύλλογος «Ιωάννης ο Βαπτιστής», Έκδοσις Δευτέρα, Εν Αθήναις 1961.
533. ☺ **Μακράκη** Αποστόλου, Ερμηνεία εις τήν Πρός Εβραίους Επιστολήν τού Αποστόλου Παύλου, Ορθόδοξος Χριστιανικός Σύλλογος «Ιωάννης ο Βαπτιστής», Έκδοσις Δευτέρα υπό Σ. Β. Μ., Εν Αθήναις 1965.
534. ☺ **Μαξίμου** Μοναχού Καθηγουμένου, Ο Αντίχριστος Ήλθε 1983-2013, Ορθόδοξος Ιεραποστολικός Σύνδεσμος «Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός», Αθήναι 2006
535. **Μάρας** Θωμάς, Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης, Εκδόσεις Σμυρνιώτη, ή Εκδόσεις Νέος Σταθμός, ή Εκδόσεις Δίβρης, Αθήνα 1978 - 1979.
536. **Μαργαρίτης** Θανάσης, Ιουλιανός, Τρίτη Έκδοσις, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 1997.
537. **Μαρίνη** Παν., Ελληνισμός και Χριστιανισμός, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2003.
538. **Μαρίνη** Παν., Επανελλήνισις, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2008 - 2009.
539. **Μαρίνη** Παν., Η Ελληνική Θρησκεία, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005.
540. **Μαρίνη** Παν., Η Ελληνική Κοσμοθέασις, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 1997.

541. **Μαρίνη** Παν., Θρησκευτική Ελευθερία, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2006.
542. **Μαρίνη** Παν., «Ιδανικοί αυτόχειρες», Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005.
543. **Μαρίνη** Παν., Νούς καί Εγκέφαλος, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2011.
544. **Μαρίνη** Παν., Ο Προκατακλυσμιαίος Πολιτισμός, Έκδοσις Δευτέρα συμπληρωμένη, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 1998 - 2008.
545. **Μαρίνη** Παν., Επιμέλεια, Κείμενο, Πρόλογος και Αρχαία Σχόλια στα: Τα Χαλδαϊκά Λόγια ή, Χρησμοί, Εκδόσεις Ιδεοθέατρον Διμέλη, Αθήναι, 1998.
546. **Μαρίνη** Παν., Τά Ψυχικά Φαινόμενα, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2011.
547. **Μαρίνη** Παν., Φωνή Εξυπνισμού εν τώ Αιώνι τής Νυκτός, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005.
548. ☺ **Μεταλληνού** Γεωργίου Δ., Χριστιανισμός – Ελληνισμός και η «Συγκρουσιακή Μυθολογία», (Φυλλάδιο) 13 Αυγούστου 2002.
549. **Μισύρης** Βασίλης, Τα Άγια Ρεμάλια, Εκδόσεις Ευρώτας, Αθήνα 1989.
550. ☺ **Μοναχός** Παΐσιος, Σημεία των Καιρών, 666, 1996-1997.
551. ☺ **Μουλατσιώτη** Νεκταρίου, Αρχιμ., Πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας;, 16η Επανέκδοση βελτιωμένη, Έκδοση Χριστιανικού Ιεραποστολικού Κέντρου, Τρίκορφο Φωκίδος 1997.
552. **Μυστική Βιβλιοθήκη**, Μυστικές Εταιρίες, Στ΄ Έκδοση, Εκδόσεις Αρχέτυπο, Θεσσαλονίκη 2002.
553. ☺ **Μωυσείδου** Μ. Ιατρού, Αυνανισμός, Κίνδυνοι–Προφυλάξεις–Θεραπεία, Ονειρώξεις–Σπερματόρροια, Βιβλιοθήκη της «Υγείας» Αρ. 1, Αθήναι 1927.
554. **Νεκρώσιμοι** και Επιμνημόσυνοι Ακολουθίαι, Έκδοσις της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, Έκδοσις ΙΓ΄, 1999.
555. ☺ **Νεοφύτου** Μοναχού του εξ Εβραίων, Τα Ιουδαϊκά, Εκδόσεις Μορφές.
556. ☺ **Νικοδήμου** του Αγιορείτου, Ο Αόρατος Πόλεμος, Εκδόσεις «Φώς», Χ. Ε. Ε. Ν., Αθήναι, 1991.
557. **Παπαγιώργης** Κωστής, Οργή Θεού, Μια πολιτική ανάγνωση της Βίβλου, Εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα 1981.
558. ☺ **Παπανικολάου** Θεοδώρου Γ., Το Σύμπαν και η Επιστήμη, Το Πρόβλημα της Αρχής του Παντός, Εκδοτικός Οίκος Ι. Σιδέρη, Αθήναι 1955.
559. **Παπαρηγόπουλος** Κωνσταντίνος, Τό έπος τής Εικονομαχίας, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005.
560. ☺ **Πετροπούλου** Νικ. Γ., Η Δίκη του Χριστού, ΄Εκδοσις Β΄, Αθήναι, 1965.
561. **Πλήθωνος** Γεωργίου Γεμιστού, Μαγικά Λόγια των από Ζωροάστρου Μάγων, Εισαγωγή – Μετάφρασις – Σχόλια: Άγις Μαρίνης, Ιδεοθέατρον, Αθήναι 2000.
562. **Πορφύριος**, Κατά Χριστιανών, Εκδόσεις Θύραθεν, 2000.
563. **Πορφυρίου**, Περί του εν Οδυσσεία των Νυμφών Άντρου, Ένα κορυφαίον φιλοσοφικόν–θεολογικόν έργον., Εκδόσεις Ιδεοθέατρον, Αθήναι 1998.
564. **Ρασσιάς** Βλάσης Γ., Μια.. Ιστορία Αγάπης (Η Ιστορία της Χριστιανικής Επικρατήσεως), Εκδόσεις Ανοικτή Πόλη, 1999.
565. **Ρασσιάς** Βλάσης Γ., Υπέρ της των Ελλήνων Νόσου, 3 Τόμοι, Εκδόσεις Ανοικτή Πόλη, 1992-2002. (551 σελίδες.).
    Τόμος Πρώτος: Περί Πατρώων Θεών, γ΄ έκδοση. (Σελίδες 185.).
    Τόμος Δεύτερος: Η Συρρίκνωση της Αρχαίας Ψυχής, β΄ έκδοση επαυξημένη. (Σελίδες 182.).
    Τόμος Τρίτος: Ες Έδαφος Φέρειν.. β΄ έκδοση επαυξημένη. (Σελίδες 184.).

566. **Σιαμάκης** Κωνσταντίνος Δρ. Θ., Εξωχριστιανικές Μαρτυρίες γιά τό Χριστό καί τούς Χριστιανούς, Εκδόσεις «Άθως», Αθήναι, 2000.
567. **Σιέτος** Γεώργιος, Ο Ανθελληνισμός στα Πατερικά και Εκκλησιαστικά Κείμενα, Εκδόσεις Εύανδρος, Αθήνα 2004.
568. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Βασανιστήρια και Εξουσία, Εκδόσεις Στάχυ, Πέμπτη Έκδοση, Αθήνα 2003.
Για το θέμα τής βυζαντινής ορθοδόξου ιεράς εξετάσεως μάς ενδιαφέρουν τά βασανιστήρια τής βυζαντινής εποχής που περιγράφει.
569. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Η Διαφθορά της Εξουσίας, Τέταρτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, Αθήνα 2003.
570. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Η Λεηλασία και Καταστροφή των Ελληνικών Αρχαιοτήτων, Γ΄ Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, Αθήνα 1999.
571. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Μυθοπλαστία όλες οι Θρησκείες της Οικουμένης, Εκδόσεις Στάχυ, 1999.
572. **Σιμόπουλος** Κυριάκος, Ο Μύθος των «Μεγάλων» της Ιστορίας, Τρίτη Έκδοση, Εκδόσεις Στάχυ, 2000.
573. **Σκαρίμπας** Γιάννης, Το 1821 και η Αλήθεια, Δύο Τόμοι, Εκδόσεις Κάκτος, 1995.
574. ☺ **Σκαρτσιούνη** Δημητρίου Κ., Οι προφήτες Προειδοποιούν (Όλες οι Προφητείες για Όσα Θα Συμβούν), Εκδόσεις «Αποκάλυψις», Αθήναι 1993.
575. **Σταγάκης** Μανώλης, Ελλάς η Ωραία Κοιμωμένη..., Η Λεηλασία του Ωραίου, του Μεγάλου και του Αληθινού, Εκδόσεις Εύανδρος, Αθήνα 2007.
576. **Σταματιάδου** Επαμ. Ι., *Οι Καταλανοί εν τή Ανατολή*, Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών 32, 1869.
Εδώ θα βρείτε την απάντηση τι ήθελαν οι Καταλανοί στην Ανατολή επί Κομνηνών. Μελετείστε το.
577. ☺ **Σωφρονίου** (Σαχάρωφ) Αρχιμανδρίτου, Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, Δέκατη Έκδοση, Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδόμου, Έσσεξ Αγγλίας 2003.
578. **Τρεμπέλα** Ν. Παναγιώτης, Δογματική της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, 3 Τόμοι, Έκδοσις Τρίτη, Εκδόσεις Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ», Αθήναι 1997.
579. **Τσακαλίας** Αργύρης Δημ., δ. Θεολογίας, Βίβλος Ακατάλληλη δι' Ενηλίκους, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, 1998.
580. **Τσακαλίας** Αργύρης Δημ., δ. Θεολογίας, Η Μαύρη Βίβλος των Μονοθεϊστών, Εκδόσεις Καλυψώ, 2005.
581. **Τσακυράκης** Σταύρος, Θρησκεία Κατά Τέχνης, Εκδόσεις Πόλις 2005-2006.
582. **Τσιρώνης** Θεμιστοκλής, Κατά Χριστοδούλου, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001.
583. **Φειδά** Βλασείου Ιω., Το Σύγχρονο Πρόβλημα της Ουνίας, (Φυλλάδιο), Αθήναι 1991.
584. **Φίλος** Σπύρος, Απάντηση (στο «Παύλος» του Robert **Ambelain**: Ο Απόστολος Παύλος & η Μυστική Ζωή του, σε προηγούμενη έκδοση από την ανωτέρω της εδώ βιβλιογραφίας), Πρώτη Έκδοση, Εκδόσεις Πέργαμος 59, Αθήνα 1989. (Μερικές αντιρρήσεις του βιβλίου αυτού είναι εύλογες αλλά και μη αποφάνσιμες, πολλές όμως είναι γελοίες και επί τούτου κακοφτιαγμένες.)
585. ☺ **Φίλος** Σπύρος, Η Αξιοπιστία των Κειμένων της Καινής Διαθήκης, Εκδόσεις Πέργαμος, Αθήνα 1999.
586. ☺ **Φίλος** Σπύρος, Οι Πατέρες της Εκκλησίας, Ποιοι «Πατέρες» και σε Ποιους Ανήκουν;, Αθήνα 1991.

587. **Φούγιας** Μεθόδιος, Ελληνισμός και Ιουδαϊσμός, Δεύτερη Έκδοση, Εκδόσεις «Νέα Σύνορα»-Α. Α. Λιβάνη, Αθήνα 1995.
588. **Φούγιας** Μεθόδιος, Η Ελληνιστική Ιουδαϊκή Παράδοση, Εκδόσεις «Νέα Σύνορα»-Α. Α. Λιβάνη, Αθήνα 1995.
589. **Φούγιας** Μεθόδιος, Το Ελληνικό Υπόβαθρο του Ισλαμισμού, Εκδόσεις «Νέα Σύνορα»-Α. Α. Λιβάνη, Αθήνα 1994.
590. ☺ **Φραγκόπουλος** Χρ., Απολογητικοί Στοχασμοί, 2η Έκδοση, Εκδόσεις Στοχασμοί 1984.
591. ☺ **Χριστιανεπιστημονική** Αναδημιουργία «Χριστός Επιστήμη Εθνικοποίηση», Επιστήμη Χριστοκεντρικού Ντετερμινισμού στην Ιστορία, Αθήνα 1962 - 1964.
592. ☺ **Χριστοδούλου** Αρχιεπισκόπου Αθηνών, Πόλεμος Κατά του Σατανά, Εκδόσεις Χρυσοπηγή.
593. ☺ **Χρυσοστόμου** Ιωάννου, Αγίου, Το Χάρισμα της Παρθενίας, Εισαγωγή και Απόδοση στη Νεοελληνική Γεωργία Κουνάβη, Αποστολική Διακονία της Ελλάδος.
594. **Χρυσοστόμου** Ιωάννου, Αγίου, Η Θεία Λειτουργία, Έκδοσις της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.
595. **Ωριγένης**, Κατά Κέλσου, Εκδόσεις Αποστολική Διακονία της Ελλάδος, Πατρολογία, Τόμοι 9 και 10, 1956-1957.

Εκπαιδευτικές Βιντεοταινίες και DVD's:

596. **A Brief History** of Disbelief
597. **Apocalypse**
598. **Archaeology** Mysteries of the Holy Land
599. **Christianity**, The First Thousand Years
600. **Christianity**, The Second Thousand Years
601. **Egypt's** Golden Empire
602. Sigmund **Freud** and Lewis Clark
603. **From Jesus** to Christ
604. **Galileo** Galilei
605. **History** of Disbelief
606. **Inside** the Vatican
607. ☺ **Jesus**
608. **Lives** of Jesus
609. **Monkey** Trial
610. **Peter** and Paul
611. **Pharaohs** and Kings, A Biblical Quest
612. **Religulous**
613. **Secrets** of the Pharaohs
614. **The Forbidden** Goddess
615. **The Kingdom** of David, The Saga of the Israelites
616. **The Riddle** of the Dead Sea Scrolls
617. **Who Wrote** the Bible
618. **Zeitgeist**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Δεν γνωρίζομε αν ο Ιησούς Χριστός υπήρχε, αλλά και να υπήρχε δεν γνωρίζομε απολύτως τίποτα γι αυτόν. Bertrand Russel

ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΜΕΤΑ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΟΣ

Το ζήτημα της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού έχει απασχολήσει έντονα ένα μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας από τον 1ον αιώνα Κ.Ε. μέχρι και σήμερα. Επ' αυτού του θέματος υπάρχουν, κατά κύριο λόγο, οι εξής τρεις κατηγορίες ανθρώπων. **(1)** Αυτοί που θρησκευτικά πιστεύουν ό,τι γράφουν τα *Ευαγγέλια* και οι *Κατηχήσεις* των διαφόρων χριστιανικών διομολογήσεων, για τους οποίους τόσο η θεϊκότητα όσο και η ιστορικότητα του Ιησού Χριστού είναι δεδομένη. Λόγω θρησκευτικής πίστεως δεν θεωρούν αναγκαίες και δεν αναζητούν επιστημονικές ιστορικές αποδείξεις. Αυτοί αποκαλούνται **πιστοί**. **(2)** Αυτοί πού θεωρούν ότι πράγματι υπήρχε κάποιος άνθρωπος που λεγόταν Ιησούς, δεν ήταν θεός αλλά αρχηγός κάποιας κίνησης. Οι οπαδοί του τον θεοποίησαν και τον χαρακτήρισαν ως τον μυθολογικό Χριστό μετά τον θάνατό του, με το να πλάσουν και να του αποδώσουν διάφορες θρυλικές αφηγήσεις. Δηλαδή αυτοί δέχονται την ιστορικότητα του ανδρός Ιησού αλλά όχι τη θεϊκότητά του. Αυτοί αποκαλούνται **ιστορικοποιούντες**. Ακόμα και οι αρχαιότεροι χριστιανοί μεταξύ των Εβραίων της Παλαιστίνης, οι Εβιωνίτες (= οι πτωχοί, αμ χαάρτες), παραδέχονταν ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν απλώς ένας προφήτης και τίποτα παραπάνω. **(3)** Αυτοί που θεωρούν ότι η επί πολλά έτη υπάρχουσα Ιουδαϊκή μεσσιανική ιδέα περί Χριστού (Μεσσίαχ) στο τέλος απεδόθη από κάποια μεσσιανική ομάδα σε ανύπαρκτο μυθολογούμενο πρόσωπο του οποίου το όνομά για κάποιους λόγους ήταν Ιησούς. Αυτοί δηλαδή απορρίπτουν τόσο τη θεϊκότητα όσο και την ιστορικότητα. Αυτοί αποκαλούνται **μυθικιστές**.

Οι θιασώτες εκάστης των τριών κατηγοριών παρουσιάζουν πολλούς λόγους για να δικαιολογήσουν τις απόψεις και τις στάσεις τους. Εδώ θα διατυπώσομε τις κυριότερες παρατηρήσεις και συμπεράσματα, αλλά δεν θα ασχοληθούμε με την παρουσίαση όλων αυτών των λόγων και με το κατά πόσον ευσταθούν. Ως γνωστόν όλοι αυτοί οι λόγοι έχουν ειπωθεί και γραφεί και αναλυθεί πάρα πολλές φορές και ευρίσκονται σε μια τεράστια παγκόσμια βιβλιογραφία στην οποία μπορεί να ανατρέξει ο κάθε ενδιαφερόμενος. Αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι όλοι οι λόγοι που προτείνονται ή γράφονται είναι και αυτομάτως αληθείς ή θεμιτοί.

Στην παρούσα εργασία ακολουθούμε την επιστημονική τακτική και όχι θρησκευτική τοιαύτη. Επομένως η θρησκευτική πίστη της πρώτης κατηγορίας δεν θα μας απασχολήσει. Η θρησκευτική πίστη δεν έχει θέση στην επιστήμη και δεν πρέπει να μπερδεύεται καθόλου με την εντελώς διαφορετική έννοια της επιστημονικής πίστης, η οποία ανατρέπεται οσάκις τα επιστημονικά δεδομένα υποδείξουν νέα επιστημονικά αποτελέσματα. Η θρησκευτική όμως πίστη είναι η πεποίθηση του φανατικού που δεν ανατρέπεται και δεν επιδέχεται αποδείξεις ή αντιρρήσεις· μόνο αποδοχή ή απόρριψη.

Στην παρούσα εργασία λοιπόν, σκοπόν έχομε να διατυπώσομε τις κυριότερες παρατηρήσεις και συμπεράσματα επί της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού, οι οποίες συνήθως δεν λαμβάνουν την προσήκουσα προσοχή και έμφαση ενώ κατά τη γνώμη μας είναι οι σπουδαιότερες. Θα παρουσιάσομε δηλαδή, εν συντομία, μερικούς ισχυρούς και βάσιμους λόγους που δεν τονίζονται όσο πρέπει, ενώ μόνοι τους αυτοί αρκούν για να εξαχθεί το

συμπέρασμα ότι: «***Ο Ιησούς Χριστός της Χριστιανικής θρησκείας δεν είναι δυνατό, τουλάχιστον μέχρις στιγμής, να θεωρείται Ιστορικό πρόσωπο. Όσο για τον Ιησού Χριστό των Ευαγγελίων αυτός είναι αποδεδειγμένη μυθολογία!***».

Πρέπει να τονίσομε ότι το συμπέρασμα μας αυτό συμφωνεί με την τρίτη κατηγορία των μυθικιστών. Συνεπώς εδώ αναιρούμε και το συμπέρασμα της δευτέρας κατηγορίας, δηλαδή την ιστορικότητα κάποιου Ιησού, αρκετά ασημάντου για να μην τον προσέξει η Ιστορία, στον οποίον οι οπαδοί του είτε ενόσω ζούσε είτε μετά τον θάνατό του, επισύναψαν διάφορες μυθολογικές αφηγήσεις για να τον μεταποιήσουν σε έναν Θεϊκό Χριστό, υβρίδιο της Ιουδαϊκής μυθολογίας.

Όσον αφορά την κατηγορία των πιστών επιθυμούμε να προσθέσομε και τα εξής ολίγα: Ο χριστιανικός Χριστός δεν είναι ταυτόσημος με τον Χριστό – Μεσσίαχ της Ιουδαϊκής μεσσιανικής παραδόσεως, πράγμα που μας το τονίζουν και το αποδεικνύουν οι ίδιοι οι Εβραίοι που είναι ειδικοί επί των βιβλικών ζητημάτων. Αν και οι Χριστιανοί χρησιμοποίησαν κατά κόρον την Εβραϊκή παράδοση, εδημιούργησαν έναν Χριστό υβρίδιο, διότι προκειμένου να δικαιολογήσουν τις πολλαπλές και αλλοπρόσαλλες θέσεις τους, παραποίησαν και παρερμήνευσαν κατά κόρον τις Ιουδαϊκές γραφές και παραδόσεις. Από την *Παλαιά Διαθήκη* δεν εξάγεται κατ' ουδέναν τρόπο ο χριστιανικός Χριστός. Παρά το ότι όλες οι χριστιανικές αφηγήσεις περί Ιησού Χριστού είναι έντονα αντιφατικές και παρά το ότι μια πρώτη κάπως, αλλά μακρά του εντελώς, οριστικοποιημένη μορφή χριστιανικής αφηγήσεως εμφανίζεται επί Ειρηναίου, δηλαδή 150 χρόνια μετά την δράση αυτού του ασύλληπτα ιδιαιτέρου και καταπληκτικού ατόμου, εντοσούτω οι πιστοί χριστιανοί πιστεύουν ασυζητητί όλα όσα τα *Ευαγγέλια* και μερικές χριστιανικές παραδόσεις λέγουν. Όσοι δε εξ αυτών έγραψαν, όπως επικαλούνται, εκκλησιαστική «Ιστορία» βασίστηκαν στην υπόθεση ότι το άτομο αυτό υπήρξε χωρίς να εξετάσουν ή να αναφέρουν απολύτως τίποτα ιστορικώς εξακριβώσιμο διά την ύπαρξή του. Δι' αυτούς, το άτομο αυτό υπήρξε αξιωματικά! Αξιωματικά επίσης επιμένουν ότι, δεν το αναφέρει καμιά επίσημη Ιστορία διότι ήταν ταπεινό και άσημο και η επίσημη Ιστορία δεν γράφεται για τέτοια άτομα. Μα καλά: Όσο και αφανές να ήταν το άτομο αυτό κατά την παιδική του ηλικία, παρ' όλο που χιλιάδες αθώα νήπια εφονεύθησαν για χάρη του και δωδεκαετές απεστόμωσε και κατατρόμαξε με τις γνώσεις του όλους τους σοφούς του Ναού του Γιαχβέχ, και όσο ολιγόχρονη δράση και να είχε, ένα έως τρία χρόνια, τα *Ευαγγέλια* «πιστοποιούν» ότι: Με μηδαμινή προσπάθεια θεράπευσε: λεπρούς, τυφλούς, παραλύτους, μουγκούς, δαιμονισμένους, κλπ. Οι όχλοι το ακολουθούσαν όπου πήγαινε σαν τρελοί, τους οποίους και εχόρτασε δυο φορές με τρόφιμα που δεν έφταναν ούτε για δέκα άτομα. Ανέστησε τρεις νεκρούς και μετά ανεστήθη και το ίδιο. Έγιναν τέρατα και σημεία κατά την γέννηση, την βάπτιση, την σταύρωση και την ανάστασή του. Ο δε «Ευαγγελιστής Ιωάννης» κλείνει το *Ευαγγέλιό* του με τον τρομακτικό στίχο 21: 25 «*έστι δε και άλλα πολλά όσα εποίησεν ο Ιησούς, άτινα εάν γράφηται καθ' εν, ουδέ αυτόν οίμαι τον κόσμον χωρήσαι τα γραφόμενα βιβλία. αμήν.*». Παρ' όλα ταύτα, όπως αναπτύσσομε κατωτέρω, πουθενά δεν αναφέρεται καμιά ιστορική μαρτυρία ούτε για το άτομο αυτό ούτε γι' αυτά τα «άπειρα» τρομακτικά «γεγονότα» που αφορούν σ' αυτό! Αν είναι δυνατόν!

Και το χειρότερο: Αν προς στιγμή παραδεχθούμε την λανθασμένη χριστιανική ημερομηνία της συγγραφής των *Ευαγγελίων* από το + 70 Κ.Ε. έως το + 95 Κ.Ε., τότε πέρασαν τουλάχιστον τέσσερις δεκαετίες για να τα γράψουν οι μαθητές και οι οπαδοί του μέσα στα *Ευαγγέλια*, ενώ προηγουμένως άφησαν τον άσχετο Παύλο να θεωρητικολογεί. Μπορεί κανείς αυτόπτης μάρτυς να περιμένει σαράντα χρόνια για να εκθέσει τέτοια ανήκουστα

«γεγονότα», αφού προηγουμένως έχει αφήσει έναν παρείσακτο να αλωνίζει με τις δικές του θεωρίες; Και πάλι, όπως τα έγραψαν, έστω και μετά από τόσα χρόνια, δεν συμφωνούν μεταξύ των αλλά φάσκουν και αντιφάσκουν, κλπ.

Μα καλά, τόσοι ραβίνοι, χρονογράφοι, ιστορικοί, επιστήνομες, Ιουδαίοι, Ρωμαίοι, Έλληνες, Εθνικοί, (όπως, Δίων Χρυσόστομος, Δίων Κάσιος, Διόδωρος Σικελιώτης, Πλούταρχος, Οινομάος, Παυσανίας, Γιουβενάλλης, Πλίνιος ο Πρεσβύτερος, Σενέκας, Φίλων, Ιούστος, κ. π. ά.), δεν εντυπωσιάστηκαν καθόλου και κανείς τους δεν σημείωσε κάπου έστω και ένα απ' αυτά τα φοβερά και τρομερά «συμβάντα» που ήταν αδύνατον να διεκπεραιωθούν στα κρυφά; Στην επίσημη ιστορία εσημειώθηκαν υποδεέστερα συμβάντα που δεν θα άλλαζε τίποτα αν είχαν αγνοηθεί τελείως, αλλά από τα πολυάριθμα και ασυνήθιστα συμβάντα γύρω από τον Χριστό δεν πέρασε τίποτα; Αν είναι δυνατόν!

Δυστυχώς όμως η βίαια χριστιανική δογματική πλύση εγκεφάλου που έγινε επί του δυτικού ανθρώπου εδώ και 16 αιώνες είχε σαν αποτέλεσμα την αποφυγή της κριτικής, έρευνας και της παραδοχής ακόμα και του πιο λογικού επιχειρήματος! Αντιθέτως η πλειοψηφία του δυτικού ανθρώπου είναι πρόθυμη να ανεχθεί ή να δεχθεί κάθε παράλογη ιστορία και κάθε ανόητο στοιχείο, να δικαιολογεί αντιφάσεις και να «συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα», ακόμα και αν αυτά αποβαίνουν εις βάρος του.

[**Παρεμβολή**: **Ολίγα απλά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και λαθών μέσα στις δυο γενεαλογίες του Ιησού Χριστού στην *Καινή Διαθήκη***

Ως ένδειξη αντιφάσεως, λάθους, ασυμφωνίας και αρλουμπολογίας αναφέρομε τα κάτωθι από την *Καινή Διαθήκη* τα οποία έχουν σχέση και με την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού. Ο συγγραφέας του παραρτήματος στο τέλος του άρθρου αυτού έχει παραθέσει πολύ περισσότερα τέτοια στοιχεία. Απολαύστε τα! Αυτά που παραθέτομε στην μικρή αυτή παρεμβολή και όσα περιέχει το παράρτημα είναι μόνο ένα πολλοστημόριο όλων αυτών των φαινομένων που εμφανίζονται στην *Καινή Διαθήκη* και σε ολόκληρη την *Βίβλο*! Ακόμα όσα γράφομε εδώ είναι ένα ελάχιστο μέρος όλων όσων έχουν γραφτεί περί των δύο αυτών γενεαλογιών στην παγκόσμια βιβλιογραφία. Έχομε συγκρίσεις, εκθέσεις λαθών, ερμηνείες, ψευτοδικαιολογήσεις, κλπ. Εδώ θα περιοριστούμε στα παρακάτω ολίγα προφανή στοιχεία.

Στο πρώτο κεφάλαιο του Κατά Ματθαίον Ευαγγελίου, 1: 1-17, μόλις δηλαδή ανοίξομε την *Καινή Διαθήκη*, βλέπομε ότι αυτός που έγραψε το κεφάλαιο αυτό θέλησε να μας δώσει τη γενεαλογία του Ιησού, αρχίζοντας από τον Αβραάμ. Περιττό να πούμε ότι δεν παραθέτει καμία χρονολογία.

Α) Τα κανόνισε, για δικούς του θεολογικούς λόγους, που δεν θα αναπτύξομε εδώ, να βγάλει τρία δεκατεσσάρια γενεών, στίχος 1: 17 «Πάσαι ουν αι γενεαί από Αβραάμ έως Δαυΐδ γενεαί **δεκατέσσαρες**, και από Δαυίδ έως της μετοικεσίας Βαβυλώνος γενεαί **δεκατέσσαρες**, και από της μετοικεσίας Βαβυλώνος έως του Χριστού γενεαί **δεκατέσσαρες**.», δηλαδή 3 x 14 = 42 γενεές συνολικά. Ήθελε να δείξει ότι ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ είχε ένα συμμετρικό κανονικό σχέδιο διά την έλευση του Μεσσία και τη λύτρωση του ανθρωπίνου γένους. [Εδώ λίγο χιούμορ: Πολύ ευφυές και κανονικό το σχέδιο των τριών **δεκατεσσαριών!** Άφθαστη αυτή η θεϊκή σοφία! Δεν είν' έτσι; Γιατί αν ήταν δεκαπεντάρια και δεν ήταν τρία, τότε το θεϊκό σχέδιο θα έπεφτε έξω και δεν θα ελυτρώνετο το ανθρώπινο γένος, και τότε θα μας έπαιρνε και θα μας σήκωνε!].

Β) **Έλα όμως που δεν πρόσεξε και το τελευταίο δεκατεσσάρι το έβγαλε δεκατριάρι** (μαζί με το όνομα του Χριστού)! Πολύ απλά, μετρήσετε τα ονόματα να το δείτε! Είναι να απορεί κανείς πώς αυτός που έγραψε όλα αυτά τα ονόματα δεν έκανε μια διορθωτική επανάληψη, έναν έλεγχο, ώστε να βρει το λάθος και να το διορθώσει. Έτσι, αυτό το λάθος έχει φτάσει και σε μας μετά από χιλιετίες. Δεν γνωρίζω πόσοι θεολόγοι έχουν μετρήσει τα ονόματα για να διαπιστώσουν το **λάθος** αυτό (μάλλον ελάχιστοι), αλλά προφανώς 41 δεν ισούται με 42 (αν και για μερικούς αχαρακτήριστους 41 = 42 αφού έτσι το θέλησε το Άγιο Πνεύμα, και φυσικά το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει λάθη!). **Αναμένομε λοιπόν την εξήγηση αυτού του λάθους από τους φωστήρες του Χριστιανισμού! Ούτε ο Χρυσόστομός τους δεν το είδε!**

Γ) Το **κακό** όμως δεν σταματά εδώ. Αν ανοίξομε το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* στα κεφάλαια 2 και 3, από τα οποία αντίγραψε ο συγγραφέας, θα διαπιστώσομε ότι σε τρεις περιπτώσεις τα ονόματα που αναφέρονται από τον υποτιθέμενο Ματθαίο δεν είναι γιοι των αμέσως προηγουμένων, αλλά: ο Ιωάθαμ είναι τρισέγγονο του Οζία, ο Ιεχονίας είναι εγγονός του Ιωσία και ο Αβιούδ, αν υπήρξε, είναι μακρυνός απόγονος του Ζοροβάβελ. Επίσης σύμφωνα με μερικές εκδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης*, μεταξύ των οποίων είναι και η *Μασόρα*, ο Σαλαθιήλ είναι εγγονός και όχι γιος του Ιεχονία και ο Ζοροβάβελ είναι εγγονός και όχι γιος του Σαλαθιήλ. **Δηλαδή υπάρχει γενικώς μια τρομερή ασυμφωνία με την *Παλαιά Διαθήκη* και την *Μασόρα*.**

Δ) **Ακόμα** ο θεόπνευστος Ματθαίος γράφει στους στίχους 1: 10-11: «Εζεκίας δε εγέννησε τον Μανασσή, Μανασσής δε εγέννησε τον Αμών, **Αμών δε εγέννησε τον Ιωσίαν**, Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί της μετοικεσίας Βαβυλώνος.». Όμως από την Ιστορία, και το *Δ΄ Βασιλειών* 21: 26, 22, και 23, ξέρομε ότι αυτός εδώ ο βασιλιάς Ιωσίας ο υιός του Αμών (και της Ιεδιδά, βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* 33: 25, 34: 1-32, 35: 1-25, κλπ.), σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων το – 609 σε ηλικία 39 ετών. Άφησε τέσσερις γιους: τον Ιωάχαζ ή Ιωανάν, τον Ελιακίμ ή Ιωακίμ, τον Ματθανίαν ή Σεδεκίαν, και τον Σαλούμ, *Δ΄ Βασιλειών* 23: 30, 23: 34, 24: 17, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15. Η πρώτη σημαντική μετοικεσία έγινε μεταξύ – 604-602, επί βασιλέως Ιωακίμ (και Ιωακείμ) δευτέρου γιου του Ιωσία, *Δ΄ Βασιλειών* 23: 34-37, 24: 1-5, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, *Δανιήλ* 1: 1-2, κλπ. Ο Ιωακίμ δεν μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα, αλλά έγινε υποτελής βασιλεύς του Ναβουχοδονόσορος για 3 χρόνια, μετά επαναστάτησε και μετά απέθανε. Περίπου 7 ή 8 χρόνια μετά, μόλις που είχε αναλάβει ο γιος του Ιωακίμ, ονόματι Ιωαχίμ κατά τους Ο΄(β΄) αλλά Ιωαχίν κατά την *Μασόρα*, την έκδοση του King James, κ.ά., επανεκστρατεύει ο Ναβουχοδονόσορ και τιμωρεί με νέα μετετοικεσία *Δ΄ Βασιλειών* 24: 6-16. Ο Ιωαχίμ-Ιωαχίν με όλη του την οικογένεια μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα και αυτός πρέπει να είναι ο Ιεχονίας του *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 16 και του Ματθαίου ανωτέρω. (Σημειώστε ότι μεταξύ των βιβλων των *Βασιλειών* και των *Παραλειπομένων* πολλά ονόματα έχουν παραλλαγές. Εδώ το «ν» της *Μασόρας* ταιριάζει με το «ν» του Ιεχονία.). Η τελευταία και χειρότερη μετοικεσία έλαβε χώρα μεταξύ –586-585, επί βασιλέως Σεδεκία, τρίτου γιου του Ιωσία, ο οποίος είχε την τύχη να είναι ο τελευταίος βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα, *Δ΄ Βασιλειών* 25: 1-26, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, κλπ. Επομένως ο Ιωσίας, υιός Αμών, απέθανε 5-6 χρόνια πριν η Βαβυλώνα αρχίσει να επεμβαίνει στις Ιουδαϊκές υποθέσεις με εκστρατείες και μετοικεσίες. Πώς λοιπόν έκανε ο Ιωσίας γιους ή εγγόνια μόνο με τα κοκάλα του;! Το ερώτημα που τιθεται είναι, πώς ή με ποιο σκοπό έκανε αυτό το **μεγάλο λάθος** ο θεόπνευστος, ευαγγελι-

στής και γραμματισμένος (ως πρώην τελώνης) Ματθαίος **ας μας το εξηγήσουν οπωσδήποτε οι Χριστιανοί θεολόγοι και ιερείς με την βοήθεια του Αγίου τους Πνεύματος! Αναμένομε την απάντησή τους.**

Ε) Ενώ λοιπόν βλέπομε ότι για να βγάλει τα δεκατεσσάρια του ο υποτιθέμενος Ματθαίος έκοψε και έραψε ονόματα όπου αυτός ενόμισε σκόπιμο, μετά από προσεκτική εξέταση αυτού του θέματος των γενεαλογιών αναδύεται και το εξής εύλογο ερώτημα: Από πού πήρε τα ονόματα της γενεαλογίας από τον Αβιούδ και μετά. Αυτά, εκτός από τέσσερις συνωνυμίες οι οποίες απαντώνται σε άλλες μακρινές, προηγούμενες και αρχαιότερες εποχές, δεν υπάρχουν πουθενά στην *Παλαιά Διαθήκη*. **Μήπως λοιπόν είναι μυθοπλαστικά; Αν όχι, τότε να τα βρούνε οι πεφωτισμένοι της χριστιανικής αλήθειας και να μας τα δείξουν. Το αναμένομε και αυτό!**

Ζ) Το **κακό** και πάλι δεν τελείωσε αλλά τώρα γίνεται ακόμα χειρότερο. Ο θεόπνευστος Λουκάς στο κεφάλαιο 3: 23-38 του *Ευαγγελίου* του, μας δίνει μιαν άλλη γενεαλογία του Ιησού τόσο διαφορετική από εκείνη του Ματθαίου που είναι να χάνεις το νου σου. Όπως ο Ματθαίος έτσι και ο Λουκάς δεν παρέθεσε καμία χρονολογία. Η θεόπνευστη *Καινή* λοιπόν μας παραδίδει δύο εντελώς διαφορετικές γενεαλογίες για το ίδιο άτομο, τον Ιησού Χριστό! Δεν είναι καταπληκτικό για ένα «ιστορικό πρόσωπο»;! Οι γενεές του Λουκά φτάνουν μέχρι τον Αδάμ. Πριν τον Αδάμ είναι κατ' ευθείαν ο θεός (Γιαχβέχ) κάπου μεταξύ 4000 και 4500 Π. Κ.Ε.! Όπως και του Ματθαίου έτσι και οι γενεές του Λουκά παρουσιάζουν πολλά και διάφορα προβλήματα με την *Παλαιά Διαθήκη* που δεν θα τα ανατρέξομε εδώ. Μεταξύ Αβραάμ και Ιησού έχει βάλει 56 γενεές. Μεγάλη η διαφορά με τις 42 του Ματθαίου. Μεταξύ Αβραάμ και Δαυίδ ο Λουκάς έχει βάλει και το όνομα Ιωράμ που δεν υπάρχει στον Ματθαίο ούτε στα δύο βιβλία των *Παραλειπομένων*. Από τον Δαυίδ μέχρι τον Ιωσήφ τον πατριό του Ιησού Χριστού μόνο τρία ονόματα συμπίπτουν με αυτά του Ματθαίου αλλά και αυτά ευρίσκονται σε άλλη θέση και με άλλη σειρά. Αμέσως μετά τον Δαυίδ βάζει τον γιο του τον Νάθαν, και όχι τον Σολομώντα «*εκ της του Ουρίου*» όπως κάνει ο Ματθαίος τόσο εμφατικά! **Πόθεν παίρνει τα περισσότερα ονόματα ο Λουκάς είναι άξιον απορίας. Ελπίζομε να μας την λύσουν οι φωστήρες του Εβραιοχριστιανισμού.**

Σας παρακαλούμε να συγκρίνετε μόνοι σας αυτές τις γενεαλογίες για να πεισθείτε περί τίνος πρόκειται. Θα βρείτε και άλλες ουσιώδεις διαφορές και προβλήματα που έχουν μεταξύ τους. Μαζί μ' αυτές ανοίξετε και το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων*, κεφάλαια 2 και 3, για να απολαύσετε την ασυμφωνία αυτή σε όλο της το μεγαλείο. Π.χ., ο Χριστός έχει παππού, ως πατέρα του Ιωσήφ, τον Ιακώβ στον *Ματθαίο* 1: 16, ενώ στον *Λουκάν* 3: 23, έχει τον Ηλί. Άραγε ο Ιωσήφ είχε δυο «πατεράδες»; Ας μας εξηγήσουν με ποιον θεόπνευστο τρόπο γίνεται αυτό, όπως και όλα τα άλλα χιλιάδες λάθη και αντιφάσεις

Όμως ο Ματθαίος αμέσως μετά μας λέγει: 1: 18 «*Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ην. Μνηστευθείσης γαρ της μητρός αυτού Μαρίας τω Ιωσήφ, πριν ή συνελθείν αυτούς ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου.*». Ο δε Λουκάς λέγει: 1: 34-35 «*είπε δε Μαριάμ προς τον άγγελον· Πως έσται μοι τούτο, επεί άνδρα ου γινώσκω; και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αυτή· Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι· διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται υιός Θεού.*». Ακόμα ο Λουκάς γράφει: 3: 23 «*Και αυτός ην ο Ιησούς ωσεί ετών τριάκοντα αρχόμενος, ων, ως ενομίζετο, υιός Ιωσήφ, του Ηλί,*», δηλαδή ο Ιησούς δεν ήταν πραγματικός γιος του Ιωσήφ αλλά απλώς ο κόσμος ενόμιζε ότι ήταν! Και οι δυο τους λοιπόν τονίζουν καθαρά ότι ο Ιησούς προήλθε από το

Άγιο Πνεύμα και την δεκατετράχρονη Εβραιοπούλα Παρθένο Μαριάμ (Μιργιάμ). Ο Ιωσήφ δεν είχε να κάνει απολύτως τίποτα με την δημιουργία του Ιησού. Όλο κι' όλο ήταν αρραβωνιαστικός ή άνδρας της Μαριάμ. Παρ' όλα ταύτα και οι δύο γενεαλογίες καταλήγουν στον γέροντα Ιωσήφ. Συνεπώς και εντέλει, οι δυο αυτές γενεαλογίες είναι εντελώς άχρηστες διότι δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τον Ιησού Χριστό των Χριστιανών. Η μεν Μαριάμ ήταν και παρέμεινε παρθένος εσαεί, το δε Άγιο Πνεύμα δεν υπέκλεψε, ούτε κάν χρειαζόταν, το γεροντικό σπέρμα του ογδοηκοντούτη Ιωσήφ! Συνεπώς, προς τί αυτές οι δύο γενεαλογίες, οι ανόητες αντιφάσεις και τα κραυγαλέα λάθη; Προς τί, φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστινικής μάστιγας; Θα μας πείτε ποτέ να μάθομε; Αν είστε τίμιοι πρέπει ή να μας εξηγήσετε με πειστικό αντικειμενικό τρόπο ή να εγκαταλείψετε αυτή την μάστιγα!

Τί λέτε λοιπόν, είχε ή δεν είχε δίκιο εκείνος ο πονηρός που έγραφε στον Τιμόθεο και στον Τίτο τα εξής:

> ***Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 4 μηδέ προσέχειν μύθοις και γενεαλογίαις απεράντοις, αίτινες ζητήσεις παρέχουσι μάλλον ή οικονομίαν Θεού την εν πίστει·**
> ***Πρός Τίτον* 3: 9-10 μωράς δε ζητήσεις και γενεαλογίας και έρεις και μάχας νομικάς περιίστασο· εισί γαρ ανωφελείς και μάταιοι.** αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού,».

Κάτι είχε μυριστεί αυτός ο ύποπτος χριστιανικός φωστήρας που έγραφε αυτά, όποιος κι' αν ήταν. Πολύ πονηρός ο αθεόφοβος! Εμείς όμως ξαναεξετάζομε τις γενεαλογίες πληρέστερα σε ξεχωριστό και ειδικό κεφάλαιο παρακάτω. Διαβάστε το για να δείτε πολλές λεπτομέρειες. Αυτή η περιφρόνηση και απέχθεια προς τον κατ' αυτόν αιρετικόν που με αυτή την φράση εκδηλώνει ο Παύλος ή όποιος πονηρός χριστιανός έγραψε αυτή την ωμή φράση, φανερώνει τον φανατισμό του, την αυθαιρεσία του και προ παντός την αδυναμία του για έλλογη επικοινωνία και συζήτηση μαζί του. Βάσει ποίων κριτηρίων ο γράψας αυτή την φράση κρίνει τον αιρετικό; Προφανώς βάσει των ιδικών του! Πέραν τούτων ουδέν και αυτός μόνος κατέχει την απόλυτη αλήθεια!

Αλλά και στην αφήγηση της γεννήσεως του Ιησού οι ίδιοι Ευαγγελιστές διαφωνούν σχεδόν παντού. Διαβάστε και συγκρίνετε το κεφάλαιο 2 του *Ματθαίου* και το κεφάλαιο 2 του *Λουκά*. Εκεί θα βρείτε ούτε και 'γω δεν ξέρω πόσες αντιφάσεις, ασυμφωνίες και ιστορικές ανακρίβειες. Ως γνωστές και ήδη καταγεγραμμένες από πολλούς τις παραλείπομε εδώ. Μπορείτε βέβαια να τις βρείτε σε πολλά βιβλία της βιβλιογραφίας μας! Αν θέλετε όμως, προσπαθήσετε να κάνετε μια σύμφωνη σύνθεση των δύο αυτών κεφαλαίων σε ένα συνεπές κεφάλαιο να δούμε αν θα τα καταφέρετε! Κάνετε το ίδιο και με τις τέσσερις αφηγήσεις πάθους και αναστάσεως να δούμε τι θα βγάλετε!

Εσείς λοιπόν αξιότιμοι αναγνώστες τί έχετε να πείτε; Έχομε να κάνομε με Ιστορία ή με παραμύθια; Αυτοί που έγραψαν αυτά εδώ δεν τους ενδιέφερε η έρευνα και η διαπίστωση της αλήθειας. Το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η τυφλή πίστη εντός των κατά τόπους ομάδων τους, πάει και τελείωσε! Δηλαδή πίστευε και δεν πειράζει αν αυτά που πιστεύεις είναι ψεύδη, ή ανοησίες, ή αντιφάσεις, ή καταστροφικές επιταγές. Εσύ πίστευε, έτσι για την πίστη και τίποτα άλλο!

Ύστερα απ' αυτά και μύρια άλλα τέτοια λάθη και αντιφάσεις εντός της *Καινής Διαθήκης* και όλα τα στοιχεία τα οποία έχουν εκθέσει στρατιές συγγραφέων και ερευνητών, όπως και ο συγγραφέας του παραρτήματος στο τέλος, τί Ιστορική βασιμότητα μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτό το βιβλίο; Απολύτως καμίαν! Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο δεν υπάρ-

χει και καμία συνέπεια μεταξύ των επί μέρους θεμάτων και δογμάτων της χριστιανικής θρησκείας! Όπως εξηγεί ο συγγραφέας του παραρτήματος παρακάτω η χριστιανική θρησκεία είναι τεχνητή και συνεπώς μη παραδοσιακή και ψευδής. Ο Ιησούς των *Ευαγγελίων* λοιπόν είναι απλώς μια παιδαριώδης μυθολογία και ένα σκανδαλώδες ψέμα!

Τέλος της παρεμβολής και συνεχίζομε:]

Με τους ιστορικοποιούντες έχομε να κάνομε τις εξής γενικές παρατηρήσεις: Όλοι τους απορρίπτουν τον Ιησού Χριστό ως Θεό μαζί με όλα τα θαύματα, τα τέρατα και τα σημεία των *Ευαγγελίων* ή των παραδόσεων. Τις ελάχιστες γραμμές που απομένουν τις θεωρούν ως ιστορικές πληροφορίες. Παρ' όλο που αυτές οι ελάχιστες γραμμές είναι εξαιρετικά ολίγες και ασύνδετες αυτοί τις θεωρούν αρκετές για να αναπλάσουν την τότε «Ιστορία». Έτσι θέτουν ορισμένες υποθέσεις που βασίζονται σε ό,τι αυτοί υποκειμενικά θεωρήσουν πιο πιθανό ή εύλογο και μετά αναπτύσσουν «ιστορικές» θεωρίες, εκ των οποίων καμία δεν συμφωνεί με καμιάν άλλη. Ο καθένας τους, σ' αυτή την προσπάθειά του, διαλέγει από τα *Ευαγγέλια* και όλες τις παραδόσεις μόνο ό,τι βοηθά την θεωρία του και απορρίπτει οτιδήποτε άλλο. Μια σχεδόν καθολική υπόθεση περί του Ιησού των ιστορικοποιούντων είναι το ότι τον θέλουν να είναι επαναστάτης, είτε κατά των Ρωμαίων, είτε κατά της τοπικής πολιτικο-θρησκευτικής καταδυνάστευσης, είτε κατά των δύο. Μια άλλη καθολική υπόθεση είναι το ότι ήταν τόσο αφανής, ταπεινός και ασήμος ώστε να μην τον σημειώσει κάπου έστω και για λίγο η επίσημη Ιστορία. Περίεργον όμως! Επαναστάτης κατά των Ρωμαίων και της τοπικής εκμεταλλεύσεως του Ιουδαϊκού λαού την εποχή εκείνη, ο οποίος καταδικάστηκε και εμαρτύρησε με άδικο και άτιμο θάνατο για τις ευγενείς επιδιώξεις του και όμως καμία Ιστορία δεν τον σημείωσε έστω και για λίγο! Εδώ έχει σημειώσει άλλους τσαρλατάνους και πολύ ασημάντους και αυτόν με τον οποίο ασχολούνται χιλιάδες ερευνητές εδώ και τόσους αιώνες, αυτόν βρήκε να αφήσει έξω; Περίεργα πράγματα! Ακόμα τους ακούμε συχνά να λένε την συναισθηματική αντιεπιστημονική ρήση. «*Δεν μπορεί, κάποιος πρέπει να υπήρχε. Κι' αν κάτι δεν είναι όπως ακριβώς το εξηγώ εγώ, εεε... τότε κάποια άλλη εξήγηση θα υπάρχει!*». Τοιουτοτρόπως, το γεγονός ότι «*κάθε ιστορικοποιών επιστήμων μπορεί να φτιάξει και τελικά φτιάχνει μια δική του ιστορία περί Ιησού Χριστού εντελώς διαφορετική από τις ιστορίες όλων των άλλων*» καταντά απόδειξη του ότι ο χριστιανικός Ιησούς δεν είναι ιστορικό πρόσωπο, ο δε Ιησούς των *Ευαγγελίων* είναι μια παιδαριώδης μυθολογία και ένα σκανδαλώδες ψέμα.

[Αν κανείς επιθυμεί να καταγράψει ένα μεγάλο μέρος των ονομάτων από τις στρατιές των ιστορικοποιούντων και των μυθικιστών ερευνητών ας ανατρέξει τουλάχιστον στα βιβλία:

1. **Κορδάτου** Γιάνη, Αρχαίες Θρησκείες και Χριστιανισμός, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1973, σελίδες 207-230. (Σ' αυτό το βιβλίο ο Γ. Κορδάτος είναι καθαρά μυθικιστής, περί τα έτη 1925-1930.).
2. **Κορδάτου** Γιάνη, Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός, 2 Τόμοι, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1975, σελίδες 1-52. (Σ' αυτό το βιβλίο ο Γ. Κορδάτος εμφανίζεται ως ιστορικοποιών, 45 χρόνια μετά!).
3. **Μάρας** Θωμάς, Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης, Εκδόσεις Σμυρνιώτη, ή Εκδόσεις Νέος Σταθμός, ή Εκδόσεις Δίβρης, Αθήνα 1978 – 1979, σελίδες 1-65. (Ο Θ. Μάρας είναι καθαρά μυθικιστής.).]

Ενώ λοιπόν καθένας από τους ιστορικοποιούντες πλάθει την δική του ιστορία διά τον βίον του Ιησού αλλά αφού μηδενίσει την προσωπικότητά του, αντίθετα ο κάθε μυθικιστής με τα στοιχεία που ερευνά, ανακαλύπτει και παρουσιάζει, συμβάλλει λογικώς και σταθερώς στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε Ιησούς. Θα ήταν πολύ ακριβέστερον το να αρχίσει κανείς με την υπόθεση ότι όλες οι χριστιανικές παραδόσεις που αφορούν τον Ιησού Χριστό είναι μύθοι ή θρύλοι και να ερευνήσει μήπως μπορεί μέσα απ' αυτόν τον δαίδαλο των παραπλανητικών και αντιφατικών δεδομένων και στοιχείων ανακαλύψει κανένα ιστορικό πρόσωπο. Έτσι τα τελευταία 300 χρόνια πάρα πολλοί επιστήμονες, ιστορικοί, θεολόγοι και ολόκληρες πανεπιστημιακές σχολές ξόδεψαν πάρα πολύ χρόνο, χρήμα και ενέργεια μήπως ανακαλύψουν τον ιστορικό Χριστό μέσω των κειμένων που τον αναφέρουν, δηλαδή των κειμένων θρησκευτικής πίστεως των διαφόρων πολυαρίθμων χριστιανικών διομολογήσεων. Αυτά τα κείμενα, εκτός από την *Παλαιά Διαθήκη* και τα *Απόκρυφά* κείμενά της, είναι: Η *Καινή Διαθήκη*, μια εκτενής και πολυσχιδής απόκρυφη βιβλιογραφία, οι *Ιερές Παραδόσεις* και οι διάφορες *Κατηχήσεις*. Τελικά όλες οι προσπάθειες κατέληξαν στο μηδέν! Όλοι αυτοί οι μεγάλοι αμερόληπτοι επιστήμονες, λαμπρά μυαλά, και οι πανεπιστημιακές σχολές βρήκαν έναν Ιησού Χριστό φάντασμα και τίποτα παραπάνω! [Μια απόδειξη αυτού αποτελεί το σπουδαίο ερευνητικό πόνημα του Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus* (Η αναζήτηση του Ιστορικού Ιησού), Introduction by James M. Robinson, Collier Books, 1968, και πολλά άλλα!].

Αν εξαιρέσομε την τεράστια πληθώρα αντιφάσεων, λαθών, παραλογισμών, κλπ., που όλη αυτή η γραμματεία περιέχει, βλέπομε ότι πίσω απ' όλην αυτή την φιλολογία βρίσκονται αρχικά πολλές και διάφορες πρωτογενείς χριστιανικές, ή καλλίτερα Εβραιοχριστιανικές και μετ' ολίγον Γνωστικοχριστιανικές, κοινότητες, που η κάθε μια λέει τα δικά της περί του θρυλικού αυτού προσώπου. Το όνομα Χριστός είναι η μετάφραση στα Ελληνικά του Μεσσίαχ (= χρισμένος, χριστός) της Εβραϊκής παραδόσεως από το τέλος του 7^{ου} αιώνα Π. Κ.Ε. και μετά. Στα όνειρα (προφητείες) των Εβραίων, Μεσσίαχ θα ήταν εκείνος ο ελέω Γιαχβέχ χρισμένος βασιλεύς που θα καταγόταν από τον Δαυίδ και θα επανακτούσε το κράτος του Δαυίδ. Έτσι θα έθετε τέρμα στις περιπέτειες και τις θλίψεις του λαού του που τόσο πολύ αδικούταν από τους γύρω κατακτητές. Τίποτα παραπάνω. Από την Ελληνική μετάφραση αυτού του όρου έχομε την ονομασία των Χριστιανών και του Χριστιανισμού.

Με την πάροδο των αιώνων, τα συνεχή παθήματα και την θρησκοληψία του Εβραϊκού λαού, ή έννοια και η αντίληψη περί Μεσσίαχ άλλαζε και προσαρμοζόταν στις νέες καταστάσεις. Έτσι εμφανίστηκαν πολλές αιρέσεις πάνω στο ζήτημα αυτό όπως και μέσα σ' όλην την Εβραϊκή θρησκεία! Έχομε: Σαδδουκαίους, Ζαδοκίτες, Φαρισαίους, Εσσαίους, Υιούς Φωτός, Νοτζρίμ, Εβιωνίτες, Ζηλωτές, Εσχατολόγους, Αποκαλυπτικούς, Θεραπευτές, Χριστιανούς, κλπ. Τελικά στην χριστιανική αίρεση (αποκαλουμένη και *οδός* ή *αίρεσις των Ναζωραίων*, *δεισιδαιμονία* στις *Πράξεις* 9: 2, 24: 5, 22, 25: 19), έχομε τον Μεσσίαχ Χριστό να παίρνει τις μορφές των διαφόρων Ιησούδων των *Ευαγγελίων*, του Παύλου, κλπ.!

Αυτό που γράφει το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*, 2: 34, «*ιδού ούτος κείται... εις σημείον αντιλεγόμενον*» δεν είναι προφητεία για κάποιο μελλοντικό ενδεχόμενο, αλλά είναι αυτή αύτη η τότε υπάρχουσα κατάσταση. Ήδη από τον 1^{ον} αιώνα Κ.Ε. ο Ιησούς Χριστός ήταν σημείο ισχυρώς αντιλεγόμενο ανάμεσα στις ήδη πολυάριθμες χριστιανικές αιρέσεις, κοινότητες και ομάδες και μεταξύ Χριστιανών, Εθνικών, Ελλήνων, Ρωμαίων και Εβραίων.

Ο Ιησούς Χριστός κατάντησε σημείο αντιλεγόμενο ήδη από τον πρώτο και δεύτερο αιώνα, αν μελετήσομε ό,τι σχετικό κείμενο κανονικό, απόκρυφο ή πατερικό υπάρχει και αν μελετήσομε τις αιρέσεις που εμφανίστηκαν ήδη από τον πρώτο αιώνα. Όλα τα κείμενα και οι αιρέσεις δημιουργούν έναν κυκεώνα αντιφάσεων, λαθών και αλληλοσυγκρουομένων αντιλήψεων. Το ότι παρά ταύτα ακόμα μέχρι τώρα ο κόσμος ασχολείται με αυτό το άχρηστο αντιλεγόμενο σημείο οφείλεται στο ό,τι ο λεγόμενος Μέγας Κωνσταντίνος δημιούργησε μια θρησκεία βασισμένη σ' αυτό το όνομα ή αυτήν την μεσσιανική ιδέα, η οποία επιβλήθηκε διά πυρός και σιδήρου, διέσυρε τον κόσμο σε αλλοπρόσαλλες και αφύσικες ατραπούς μέχρι σήμερα και έκανε άπειρες καταστροφές με πολλά εκατομμύρια αθώα θύματα. Αλλιώς θα είχε ξεχαστεί τελείως, εκτός για ολίγους διαταραγμένους, και θα είχε μπει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας ως κάτι ανάξιο λόγου.

Αν και οι χριστιανοί διαθέτουν την ημερομηνία εμφανίσεως των *Ευαγγελίων* με τους τίτλους τους οποίους φέρουν από τον Ειρηναίο περί το 181-185 Κ.Ε., ήτοι 150 χρόνια περίπου μετά τον θάνατο του υποτιθέμενου Ιησού Χριστού, μέχρι τότες υπήρχαν ήδη περί τις 150 αιρέσεις. Αλλά από πολύ πρωτύτερα Απόστολοι και Ευαγγελιστές (Παύλος, Ιωαννης, Ματθαίος, κλπ.) ωρύονται κατά των αιρετικών, ψευδοδιδασκάλων, αντιχρίστων, ψευδοπροφητών, κλπ. Π.χ.,

1) *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 11-13 «*εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι* ***έριδες εν υμίν εισι****. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει· εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού. μεμέρισται ο Χριστός; μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε;*», που σημαίνει ότι, εκτός από τις αιρέσεις, οι χριστιανοί του Παύλου στην Κόρινθο ήξεραν τον Χριστό αλλ' όχι τον Ιησού.
2) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 17-18 «*και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν έξει· ων εστιν Υμέναιος και Φιλητός,* ***οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν****, λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν*.
3) Ο Χριστός του Παύλου (στα περιεχόμενα βρείτε το σχετικό κείμενο και μελετήστε το) σε ολίγα σημεία φέρεται ως πραγματικός ανήρ και στα πολύ περισσότερα υπόλοιπα ως κάποιος αιθέριος απεσταλμένος σε πνευματικό σχήμα μόνο και χωρίς σώμα. Ήδη από τότε και μετά κατά τον 2^{ον} αιώνα στην αίρεση των Δοκειτών επρεσβεύετο ότι ο Χριστός δεν είχε πραγματικό σώμα αλλά ομοίωμα αυτού. Αυτό το επίστευαν και οι Γνωστικιστές και το αναφέρει σε μερικά σημεία και το *Κοράνιο*. Ο Ιωαννης ωρύεται εναντίον τους στις δύο πρώτες *Επιστολές* του, όπως αναγράφομε αμέσως παρακάτω! Πώς είναι δυνατόν μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα να προκύψει τέτοιο σοβαρό ζήτημα, αν δηλαδή ένα υπαρκτό ιστορικό πρόσωπο που είχε τέτοια τρομακτική δράση είχε ή δεν είχε πραγματικό σώμα; Απλούστατα αυτό το άτομο ήταν μη ιστορικό και δημιούργημα φαντασίας. Βέβαια οι Δοκείτες εσφαγιαστηκαν από τον Ιερόν Αυγουστίνο τον 4^{ον} αιώνα και έφυγαν από την μέση! (Είναι σαν να σκοτωνόμαστε τώρα εμείς και να φτιάχνομε αιρέσεις για το αν π.χ., ο Ελευθέριος Βενιζέλος είχε πραγματικό σώμα ή ήταν εξωγήινος. Αν είναι δυνατόν!).
4) Στα κείμενα Π.Κ.Ε. και τα πρώιμα κείμενα Κ.Ε. που γνωρίζομε βλέπομε ότι ο Εβραϊκός Μεσσίας αναφέρεται μόνο με τη λέξη Χριστός. Μετά σε νεώτερα βλέπομε σταδιακά να τον αναφέρουν ως Χριστό Ιησού και αργότερα ως Ιησού Χριστό ή απλώς Ιησού. Τί σημαίνει αυτό; Η εβραϊκή αποκρυφιστική ομάδα ή η αίρεση του Μεσσίαχ περιμένει και μιλάει για έναν Χριστό κατά τις προδιαγραφές της *Παλαιάς Διαθήκης*

των, που ακόμα δεν είχε εμφανιστεί. Κάτι ανάλογα βρίσκομε και στα χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης! Όσο όμως δεν εμφανιζόταν προσπαθούσαν να του δώσουν μια πιο πιστευτή υπόσταση. Έτσι του έδωσαν το όνομα του εθνικού ηρώα τους που άρπαξε την γη της επαγγελίας από τους κατοίκους της και την έδωσε στους Εβραίους, Ιησού του Ναυή. Μετά κατά την συνήθη χριστιανική εποχή ιστορικοποιήθηκε ως Ιησούς Χριστός. Αυτό το στοιχείο υποστηρίζει την θέση των μυθικιστών που λέει ότι υπήρχε ο φανταστικός εβραιο-αιρετικός Χριστός που σταδιακά έγινε Ιησούς και καταρρίπτει την θέση των ευημεριστών ιστορικοποιούντων που ισχυρίζονται ότι ο Ιησούς έγινε Χριστός (δηλαδή υπήρχε ένας άγνωστος πραγματικός Ιησούς ο οποίος έλαβε μετά τον τίτλο του Μεσσίαχ Χριστού).

5) *Α΄ Ιωάννου* 4: 1-3 «*Αγαπητοί, μη παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα ει εκ του Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξεληλύθασιν εις τον κόσμον. εν τούτω γινώσκετε το πνεύμα του Θεού· παν πνεύμα ό ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού έστι**· και παν πνεύμα ό μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι**· και τούτό εστι το του αντιχρίστου ό ακηκόατε ότι έρχεται, και νυν εν τω κόσμω εστίν ήδη.*».
6) *Β΄ Ιωάννου* 7 «***ότι πολλοί πλάνοι εισήλθον εις τον κόσμον, οι μη ομολογούντες Ιησούν Χριστόν ερχόμενον εν σαρκί**· ούτός εστιν ο πλάνος και ο αντίχριστος.*».
7) *Ματθαίος* 24: 23-24 «*τότε εάν τις υμίν είπη, ιδού ώδε ο Χριστός ή ώδε, μη πιστεύσητε· εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα, ωστε πλανήσαι, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.*», *Μάρκος* 13: 21-23 και *Λουκάς* 17: 21-23, 21: 8.
8) *Κέλσου* «*Αληθής Λόγος*» «... *Αλλ΄ οίδα καί τρίτον γένος είναι τών ονομαζόντων ψυχικούς τινας καί πνευματικούς ετέρους· καί δέ τινας επαγγελομένους είναι γνωστικούς καί τινας τόν Ιησούν αποδεχομένους*...».
9) (Πολλά άλλα παραδείγματα!)

Πότε ακριβώς, που και πως πρωτοεμφανίστηκαν χριστιανικές κοινότητες είναι ένα ερώτημα που δεν έχει απαντηθεί με απόλυτη ακρίβεια αλλά ακόμα βασανίζει τους ερευνητές. Από τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* μαθαίνομε ότι, εκτός από την Ιερουσαλήμ, αυτές υπήρχαν στην Αλεξάνδρεια, Δαμασκό, Αντιόχεια, Ρώμη, κ.α., μερικά έτη πριν από την μεταστροφή και την Εβραιοχριστιανική δράση του Παύλου. Για την Αίγυπτο έχομε μαρτυρίες και από άλλες πηγές. Π.χ. βλέπομε τους υπόπτους Ιουδαίους Ακύλα και Πρίσκιλλα, άρτι αφιχθέντες εξ Ιταλίας, και τον Αλεξανδρινό Ιουδαίο Απολλώ να συναντούν τον Παύλο στην Κόρινθο και να καταστρώνουν κοινή δράση (*Πράξεις* 18: 2-3, 24, 19: 1, *Πρός Ρωμαίους* 16: 4, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 12, 3: 4-6, 16: 12, 19, *Πρός Τίτον* 3: 13. Εκτός απ' αυτές τις αναφορές δεν γνωρίζομε τίποτα άλλο για αυτούς.). Ο ίδιος ο Παύλος με όλη την *Επιστολή Πρός Ρωμαίους* που έγραψε από την Κόρινθο καθιστά σαφές ότι στη Ρώμη υπήρχε Εβραιοχριστιανική κοινότητα για πολύ καιρό προτού αυτός επισκεφθεί την πρωτεύουσα (βλέπε και στίχο 15: 20). Πέραν εικασιών και παραδόσεων κανείς δεν γνωρίζει επακριβώς πως βρέθηκαν χριστιανοί από τόσο ενωρίς στην Ρώμη. Ο ευνούχος Μελίτων επίσκοπος Σάρδεων, στην *Απολογία* του προς τον αυτοκράτορα Μάρκο Αυρήλιο (+161 – 180 Κ.Ε.) τονίζει ότι ο Χριστιανισμός ως θρησκεία άρχισε να διαδίδεται την εποχή του Αυγούστου (– 27 Π. Κ.Ε. - +14 Κ.Ε.) (δηλαδή πριν από την αρχή της δράσεως του Ιησού Χριστού, περίεργο!). Προσθέτει δε ότι ως θρησκεία, ο Χριστιανισμός έγινε δεκτός απ' όλους τους αυτοκράτορες εκτός από τον Νέρωνα και τον Δομιτιανό. Τα στοιχεία αυτά, κ.ά., αποδεικνύουν τον ισχυρισμό

περί υπάρξεως πρωτογενών Εβραιοχριστιανικών και μετ' ολίγον Γνωστικοχριστιανικών κοινοτήτων ανά την αυτοκρατορία.

Πολλά έχουν προταθεί περί της ενάρξεως των χριστιανικών κοινοτήτων. Βεβαίως το επεισόδιο τής Πεντηκοστής που περιγράφεται στις *Πράξεις*, κεφάλαιο 2, και θεωρείται η απαρχή της χριστιανικής εκκλησίας, εκτός τού ότι είναι αντιφατικό είναι και εντελώς ξεκομμένο από την ιστορική πραγματικότητα. Είναι αντιφατικό διότι με μεγάλη έμφαση μάς κατονομάζει πολλούς διαφορετικούς λαούς που καταλάβαιναν τους Αποστόλους να τους ομιλούν στην γλώσα των ώστε «πάντες», λέγει το κείμενο, να απορούν και να θαυμάζουν σφόδρα, αλλά ταυτοχρόνως ευρέθηκαν άλλοι οι οποίοι εκοροΐδευαν τους Απόστολους ότι ήταν μεθυσμένοι. Από ιστορικής απόψεως όλα δεικνύουν ότι ο Χριστιανισμός άρχισε σαν αίρεση του Ιουδαϊσμού γύρω στα 200 χρόνια προ Χριστού. Υπάρχουν πολλά κοινά και μη κοινά σημεία μεταξύ όλων των πρωταρχικών χριστιανικών κοινοτητων. Π.χ. ένα κοινό στοιχείο όλων αυτών των κοινοτήτων είναι μια άμεση εσχατολογία και ολοκληρωτική απαξία του υπάρχοντος κόσμου, δηλαδή το τέλος του κόσμου ευρίσκετο προ των θυρών, μαζί με έναν άμεσο αποκαλυπτικό μεσσιανισμό. Φόβος και τρόμος κυριαρχούσε σ' αυτές τις κοινότητες όχι μόνο διότι, κατά την πίστη τους, το τέλος του κόσμου ευρίσκετο προ των θυρών, αλλά και διότι ο κριτής Μεσσίας θα αποκαλυπτόταν όπου να 'ναι για να ανακαινίσει τα πάντα και αλίμονο και τρις αλίμονο σε κείνους που θα τιμωρούσε. Ένα άλλο κοινό σημείο είναι μια συνεχής αναφορά στις Ιουδαϊκές κανονικές και μη κανονικές γραφές (εσχατολογικές, απόκρυφες, αποκαλυπτικές κλπ.). Κάθε κοινότητα τις χρησιμοποιεί και τις ερμηνεύει κατά το δοκούν. Αυτό είναι ένα μη κοινό στοιχείο.

Τελικώς, όλες οι προσπάθειες των ανεπηρεάστων επιστημόνων ερευνητών και πανεπιστημιακών σχολών περί της ιστορικότητος του Ιησού κατέληξαν σε ένα φάντασμα και όχι σε ένα ιστορικό πρόσωπο. Μερικές φορές οι φανατικοί για να «αποδείξουν», όπως νομίζουν, την ιστορικότητα το Ιησού φέρουν στην επιφάνεια μερικές αναφορές μηδαμινής σημασίας, πολύ αμφιβόλου προελεύσεως και φαιδρές, τις οποίες θα παραβλέψομε εδώ. Όσοι όμως θέλουν να ισχυριστούν ότι ο Ιησούς ήταν «πραγματι» Ιστορικό πρόσωπο, σύμφωνα με τα κριτήρια που απαιτεί η Επιστήμη της Ιστορίας, προσκομίζουν κυρίως τις παρακάτω τέσσερις αναφορές, οι οποίες έχουν μελετηθεί πολλαπλώς σε μια απέραντη διεθνή βιβλιογραφία.

(1) Δύο αναφορές του Ιουδαίου Ιστορικού Ιωσήπου Φλαβίου (Μπεν Ματτιτιάου, 37-100 Κ.Ε.). Αυτές βρίσκονται στο σύγγραμμά του *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* που το έγραψε το 93-94 Κ.Ε.

(2) Μία αναφορά του Ρωμαίου Πολιτικού και Ιστορικού Κορνηλίου Τακίτου (55-120 Κ.Ε.), που βρίσκεται στο σύγγραμμά του *Χρονικά* XV, 44. Το έγραψε τα έτη 117-119 Κ.Ε.

(3) Μια αναφορά του Ρωμαίου Ιστορικού Γαΐου Τρανκουίλλου Σουετωνίου (69-140 Κ.Ε.), που βρίσκεται στο κεφάλαιο περί αυτοκράτορος Κλαυδίου, 5: 25: 4, του συγγραμμάτος του *Οι Βίοι των Δώδεκα Καισάρων*, που το έγραψε το +112 Κ.Ε.

(4) Μια επιστολή προς τον Αυτοκράτορα Τραϊανό του Ρωμαίου Κυβερνήτη της Βιθυνίας της Μικράς Ασίας, Πλινίου Σεκούνδου του Νεωτέρου (62-113 Κ.Ε.), την οποίαν έγραψε κατά το + 112 Κ.Ε.

Η πρώτη αναφορά του **Ιωσήπου** (*Ι. Αρχ.* 18: 3: 3 ή 18: 63-64) είναι το κύριο μέλημά μας και θα την εξετάσσομε και θα κάνομε περισσότερες παρατηρήσεις επ' αυτής στις επόμενες παραγράφους. Είναι η μόνη και μοναδική, άμεση, ισχυρή υπάρχουσα μαρτυρία

περί Ιησού Χριστού αν και είναι εξαιρετικά σύντομη (8 γραμμές). Όπως όμως είναι γραμμένη, παρά την αφύσικη συντομία της, σκοπόν έχει την πιστοποίηση της ιστορικότητας και της θεότητας του Ιησού Χριστού. Έτσι πολλές φορές βλέπομε να την παραθέτουν μόνη της ως αρκετή απόδειξη της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού σε σύντομα άρθρα εφημερίδων και περιοδικών. Η δεύτερη αναφορά του Ιωσήπου (*Ι. Αρχ.* 20: 9: 1 ή 20: 200) είναι μόνο τρεις παρενθετικές λέξεις εν μέσω άλλου σοβαρού ζητήματος το οποίο ο Ιστορικός πολύ περιέργως αναπτύσσει με εξαιρετική λιτότητα. Δεν έχει σκοπό να δώσει μαρτυρία για την ιστορικότητα του Ιησού (βλ. *Ι. Αρχ.* 20: 9). Χωρίς την πρώτη αναφορά ή δεύτερη μόνη της δεν έχει Ιστορική αξία. Θα εξετάσσομε αυτές τις αναφορές πολύπλευρα στα επόμενα μέρη της παρούσας εργασίας.

Οι υπόλοιπες τρεις αναφορές έχουν τεθεί εν παρόδω και εν μέσω άλλων γεγονότων. Δεν έχουν σκοπό την πιστοποίηση της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού.

(α) Ο **Τάκιτος** με αφορμή την μεγάλη πυρκαγιά της Ρώμης επί Νέρωνος (+ 64), αναφέρει και απλώς πιστοποιεί, στα *Χρονικά* Βιβλίο 15 κεφάλαιο 44 (+117-119), το ήδη γνωστό γεγονός της υπάρξεως Χριστιανών στη Ρώμη που πιστεύουν σε κάποιον Χριστό που εκτελέστηκε από τον Πόντιο Πιλάτο στην Ιουδαία. Δεν κάνει καμιά άμεση αναφορά περί του Ιησού Χριστού των τεράτων και σημείων, τα οποία εποίησε κατά τα *Ευαγγέλια*, και δεν είχε τέτοιο σκοπό. (Π.χ., το ότι αναφέρεται πως πολλοί Ινδοί πιστεύουν στον Κρίσνα εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια δεν σημαίνει ότι απεδείχθη ιστορικώς πως υπήρξε Κρίσνα.). Αν ο Τάκιτος, ως Ρωμαίος ιστορικός και πολιτικός, έγραφε κατ' ευθείαν περί Ιησού θα τον ανέφερε με το πραγματικό όνομά του όπως θα το είχαν, αν το είχαν, τα αρχεία της αυτοκρατορίας και όχι με την Εβραιοχριστιανική προσωνυμία Χριστός.

(β) Ο **Σουετώνιος** στο έργο του *Βίος των Δώδεκα Καισάρων*, *Κλαύδιος*, Βιβλίο 5, κεφάλαιο 25, παράγραφος 4, (+112) γράφει: «Judaeos impulsore Chresto assidue tumultuantis Roma expulit», δηλαδή «εξέβαλε τους Ιουδαίους από τη Ρώμη, διότι υποκινούμενοι από (κάποιον) Χρηστο έκαναν (συνεχώς) ταραχές». Γι' αυτή τη γραμμή γίνεται όλη η φασαρία και αυτήν φέρουν οι Χριστιανοί ως βάσιμη ιστορική μαρτυρία περί Ιησού Χριστού. Εδώ ο Σουετώνιος μιλάει για κάποιον Χρήστο ή Χρηστό που υποκινούσε τους Ιουδαίους, και όχι τους Χριστιανούς, να δημιουργούν συνεχώς ταραχές στη Ρώμη. Έτσι ο αυτοκράτορας Κλαύδιος αναγκάστηκε να εκδιώξει τους Ιουδαίους από τη Ρώμη, πράγμα που μαρτυρείται και στις *Πράξεις των Απόστόλων* 18: 2. Εδώ όμως αναφέρονται οι Ιουδαίοι και όχι οι Χριστιανοί. Το «Χρήστος ή Χρηστός» δεν είναι όνομα αλλά τίτλος όπως και το Χριστός. Πρόκειται άραγε εδώ για ορθογραφικό λάθος; Σε μερικούς Χριστιανούς έτσι αρέσει να λένε. Αλλά είναι έτσι; Είναι εντελώς ξεκάρφωτο να ισχυρίζονται ότι ο εδώ «Χρηστος» είναι ο Ιησούς Χριστός εκτός και υιοθετήσομε τους αρχιαιρεσιάρχες Μαρκιωνίτες του 2^{ου} αιώνος που τον έλεγαν Ιησού Χρηστό. Η Ιστορία ως επιστήμη δεν στηρίζεται στο τι συμφέρει κάποιαν ομάδα! Ο Χριστός ουδέποτε βρέθηκε στη Ρώμη πόσο μάλλον να ήταν εκεί και να υποκινούσε τους Ιουδαίους να κάνουν ταραχές. Ακόμα, σύμφωνα με τους Χριστιανούς, ο Ιησούς Χριστός έφυγε από την επίγεια ζωή κατά τα έτη του Τιβερίου +30-35, ενώ ο Κλαύδιος ήταν αυτοκράτορας από το +41 έως +54. Μόνο αν δεχθούμε ότι πέθανε σε ηλικία πενήντα χρονών όπως ισχυρίζεται ο Ειρηναίος (βλέπε και *Ιωάννης* 8: 57), μόνο τότε έζησε και κατά τα χρόνια του Κλαυδίου! Αλλά αυτό έχει απορριφθεί από όλο τον Χριστιανισμό. Αυτή η φράση λοιπόν είναι ελλιπής και ασαφής περί του ποίος ήταν ο «Χρηστος». Ο Σουετώνιος δεν εξηγεί ποιος ήταν αυτός, αλλά τον εννοεί ως «κάποιον». Έτσι η φράση παραμένει αινιγματική και έχει λάβει πολλές πιθανές ερμηνείες, τις οποίες παρακάμπτομε εδώ. Επομένως δεν

αποτελεί καμία βάσιμη ιστορική μαρτυρία περί Ιησού, πολλώ μάλλον περί Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*. Ίσως αυτός ο «Χρηστος» να ήταν κάποιος Ιουδαίος της Ρώμης ή που μετέβη στη Ρώμη και παρουσιάστηκε στους εκεί Ιουδαίους ως Μεσσίας, με αποτέλεσμα όσοι επείσθησαν να δημιουργούν ταραχές έναντίον των Ρωμαίων και των Ιουδαίων που δεν επείσθησαν. Εκείνους τους καιρούς μπόλικοι Ιουδαίοι Μεσσίες εμφανίζονταν κάθε χρόνο!

Ακόμα στον Νέρωνα, Ο Σουεθώνιος γράφει άλλη μια γραμμή στην οποία αναφέρει τους χριστιανούς: «τιμωρίες επεβλήθηκαν στους χριστιανούς, μια σέκτα που ομολογούσε μια νέα και κακοήθη θρησκεία.». Όπως και ο Τάκιτος πουθενά δεν αναφέρει τον Ιησού Ναζωραίο τον πολυξάκουστο θαυματουργό που ανεστήθη κλπ. Έτσι λοιπόν και εδώ δεν έχομε ιστορική αναφορά στον Ιησού.

(γ) Ο Ρωμαίος κυβερνήτης **Πλίνιος Σεκούνδος ο Νεώτερος** στην επιστολή (+112) του αναφέρει ότι ξαφνικά ανεκάλυψε την απόκρυφη ομάδα των Χριστιανών καθώς και την αντίφαση ότι είναι τόσοι πολλοί ώστε έπεσαν έξω οι δουλειές των λαϊκών αγορών, παζαριών και των εορτών. Αυτοί ψάλλουν αντιφωνικούς ύμνους προς τιμήν κάποιου Χριστού τον οποίον πιστεύουν ως θεό και υπόσχονται να μην κάνουν κακό. Δεν γράφει το όνομα Ιησούς αλλά τον τίτλο Χριστός! Ακόμα ρωτάει το αυτοκράτορα Τραϊανό πως να μεταχειρίζεται τους Χριστιανούς που για πρώτη φορά ανεκάλυψε στην Βιθυνία, ..., κλπ.

Επομένως όλα αυτά τα εδάφια εγράφησαν με σκοπό να εκθέσουν συγκεκριμένα γεγονότα που δεν έχουν καμία σχέση με τον ιστορικό Ιησού. Δεν μας μεταφέρουν στις περιγραφές ούτε των *Ευαγγελίων* ούτε των *Πράξεων*, που είναι τα επίσημα έγραφα των Χριστιανών, και δεν πιστοποιούν τίποτα απ' αυτές! Αναφέρουν κάποιους χριστιανούς και ένεκα αυτών κάποιον Χριστό ή Χρήστο και όχι τον Ιησού ευθέως. Δεν γράφτηκαν δηλαδή για να πιστοποιήσουν τον Ιησού Χριστό. Εκτός της επιστολής του Πλινίου, οι άλλες έμμεσες αναφορές περί Χριστού, και όχι περί Χριστιανών, που ευρίσκονται εκτός Ιωσήπου δεν γεμίζουν ούτε μια σελίδα όλες μαζί. Έτσι δεν έχουν καμία αξία για την απόδειξη της ιστορικότητάς του Ιησού Χριστού, εκτός ίσως να έχουν αξία για την ιστορικότητα των οπαδών του, πράγμα που ποτέ δεν αμφισβητήθηκε. Αν οι οπαδοί πολλών θρησκειών πιστεύουν σε μυθολογικές οντότητες, αυτό δεν αποδεικνύει ότι οι οντότητες αυτές είναι ιστορικές.

Η επιστολή του Πλινίου διασώζεται στα έργα του, πάντα υπόπτου, Ευσεβίου Καισαρείας και θεωρείται εν μέρει ή εν όλω πλαστογραφία για τους εξής λόγους:

(1) Ο Ευσέβιος ως ιστορικός και ως άτομο δεν χαίρει καμίας εμπιστοσύνης από όλους τους αμερολήπτους επιστήμονες για πολλούς και διαφόρους γνωστούς λόγους, που αναπτύσσομε εντός των κειμένων μας. Θεωρείται πλαστογράφος, παραχαράκτης, και ψεύτης! (Βλέπε το: Κατά της χριστιανικής απολογητικής, κ.ά.). Π.χ., ο Ευσέβιος πλαστογράφησε την ανόητη αλληλογραφία του Ιησού Χριστού με τον βασιλιά της Εδέσσης της Μεσοποταμίας Αβγάρου, κλπ.

(2) Φράσεις και μια παράγραφος της επιστολής έχουν ευρεθεί και σε άλλη επιστολή από τον κυβερνήτη της Συρίας Τιβεριανόν προς τον Τραϊανόν, όπως καταδεικνύει ο σπουδαίος ερευνητής Hieronymo Xaviero στο βιβλίο του Historia Christi Persice (Η Περσική Ιστορία του Χριστού) κατά το έτος 1703. Πρέπει να πούμε ότι σ' αυτό το σπουδαίο έργο ο ερευνητής συγγραφέας αναφέρει τις αρχαιότερες πηγές και επίσης καταγγέλλει την αναφορά περί Ιησού εντός του Ιωσήπου ως ξεκάθαρη πλαστογραφία.

(3) Ακόμα το ισχυρότερο και σπουδαιότερο στοιχείο που η επιστολή παρέχει κατά της ιστορικότητος του Ιησού Χριστού είναι το γεγονός ότι ο αξιωματούχος της Ρώμης Πλίνιος ομολογεί ότι μέχρι το +112 δεν είχε ακούσει απολύτως τίποτα περί Ιησού Χριστού και των κατορθωμάτων του ή περί χριστιανών, αν είναι δυνατόν! Αυτοί πρέπει να ήταν πασίγνωστοι αλλά ο Πλίνιος δεν είχε ακούσει πριν για κανένα τους! Η επιστολή αυτή λοιπόν, όπως είναι γραμμένη, είναι καταδικαστική για την ιστορική ύπαρξη τού Ιησού Χριστού. Η χρήση της ως επιχείρημα διά την ιστορικότητα τού Ιησού Χριστού αποφέρει εκπυρσοκρότηση προς τα οπίσω.

(4) Ο Πλίνιος (+61 - 115) και ο Τάκιτος (+55 - 120) ήταν προσωπικοί φίλοι και πολιτικοί της Ρώμης. Ο μεν Τάκιτος εμφανίζεται να γνωρίζει τους Χριστιανούς στη Ρώμη, ενώ κατά την επιστολή (που γράφτηκε ως υποτίθεται το +112) ο Πλίνιος τους ανακαλύπτει για πρώτη φορά στη Βιθυνία, αφ' ότου διορίστηκε και μετέβη εκεί ως κυβερνήτης επί Τραϊανού περί το έτος + 98. Αλλά και εκεί δεν είχε δώσει σημασία στους χριστιανούς για ολόκληρα 14 χρόνια (+ 98 - 112), αν τους είχε πάρει χαμπάρι. Αλλά τότε πως ήταν τόσοι πολλοί που έριξαν έξω τις δουλειές που προαναφέραμε με την επίμονη απουσία τους από τις εορτές κλπ.; Δεν υπήρχαν τόσοι χριστιανοί τότε.

Βεβαίως αυτό το τελευταίο στοιχείο περί της επιστολής του Πλινίου μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως επιχείρημα υπέρ του ότι η μαρτυρία του Τακίτου περί Χριστιανών στη Ρώμη είναι πλαστογραφία. Πολλοί μεγάλοι χριστιανολόγοι, όπως Hochart, H. Schiller, P. Fabia, R. Taylor, A. Drews, Malver, κ.α., θεωρούν το κείμενο αυτό του Τακίτου ως καθαρή πλαστογραφία. Όπως εξηγούν αυτοί οι ερευνητές την εποχή του Νέρωνα οι οπαδοί της αιρέσεώς του υποτιθεμένου Ιησού Χριστού ήταν άγνωστοι με το Λατινικό Christiani, ενώ αυτό απαντάται μέσα στο κείμενο του Τακίτου. Ο Τάκιτος σε άλλα μέρη των έργων του αναφέρει την λέξη chrestian-i για του χρηστούς (καλούς) ανθρώπους. Ο λατινισμός «χριστιανός -οί» που αναφέρεται στις *Πράξεις* 11: 26, 26: 28, και στην *Α΄ Πέτρου* 4: 16, είναι υστερότερη παρεμβολή. Ο Επίκτητος (+55-135) και πολύ αργότερα ο Αυτοκράτωρ Μέγας Ιουλιανός (+331-363) δεν τον χρησιμοποιούν, αλλά γράφουν «Γαλιλαίοι». Στο κείμενο εντός του Τακίτου ο Πιλάτος αναφέρεται λανθασμένως ως procurator αντί του ορθού prefectus. Επειδή όμως ο Τάκιτος ήταν και πολιτικός, δεν μπορούσε να κάνει αυτό το λάθος, πράγμα που υποστηρίζει την άποψη της παραχαράξεως. Ο αείμνηστος R. Taylor στο βιβλίο του Diegesis, σελίδες 392-397, αναπτύσσει 20 λόγους διά τους οποίους το κείμενο αυτό του Τακίτου οφείλει να είναι παραχάραξη.

Αν πάλι την εποχή του Τακίτου κατά το +110 οι οπαδοί της αιρέσεως του Ιησού είχαν γίνει γνωστοί με το όνομα χριστιανοί και ο Τάκιτος χρησιμοποιεί αυτό το όνομα αναχρονιστικά, τότε πώς είναι δυνατόν ο φίλος του και πολιτικός Πλίνιος ο Νεώτερος κατά τα ίδια χρόνια να μας λέγει ότι τους ανεκάλυψε για πρώτη φορά στην Βιθυνία; Η κατάσταση με τον Τάκιτο γίνεται ακόμα πιο απελπιστική διότι: Οι πρώτες αναφορές στα έργα του εμφανίζονται πολύ πρόσφατα, δηλαδή από το τέλος του 15ου αιώνα και μετά, όταν στην Βενετία εξεδόθη διά πρώτη φορά ένα κουτσουρεμένο αντίγραφο των *Χρονικών* από τον πλούσιο συλλέκτη Johannes de Spire το έτος +1468. Η έκδοση αυτή είναι κουτσουρεμένη διότι λείπουν τα κρισιμότατα κεφάλαια περί Γαΐου Καλιγούλα και Κλαυδίου τα οποία θα μας διαφώτιζαν σε πάρα πολλά πράγματα. Πριν απ' αυτή την έκδοση, δηλαδή για 1300 περίπου χρόνια, ο Τάκιτος αγνοείται παντελώς απ' όλους τους χριστιανούς Πατέρες και μη Πατέρες, ακόμα και τους Πάπες της Ρώμης. Δεν αναφέρεται πουθενά, ούτε υπάρχει νύξη ή υπαινιγμός σ' αυτόν, ενώ αυτή η αναφορά περί μαρτυρίων και διωγμών επί Νέρωνος,

κλπ., θα αποτελούσε για όλους τους χριστιανούς έναν ακόμα έπαινο και μια ισχυρή διαφήμιση! Ο Νέρων έγινε κακός για τους Χριστιανούς μόνο μετά το έτος +1468! Τί λέτε; Περίεργο! Η παράγραφος λοιπόν αυτή είναι παραραχάραξη που εικάζεται ότι την έκανε ο Poggio Bracciolini κατ' αυτά τα έτη. Αλλά και προς στιγμήν να υποθέσομε ότι η παράγραφος του Τακίτου είναι γνησία, η μαρτυρία την οποία φέρει είναι για κάτι Χριστιανούς, οι οποίοι ειρήσθω εν παρόδω επίστευαν σε κάποιο Χριστό. Δεν αποτελεί ιστορική αναφορά για τον ίδιο τον Ιησού Χριστό και τα ασύλληπτα κατορθώματά του.

Για πάρα πολλούς λόγους που έχουν αναπτύξει πάρα πολλοί σπουδασμένοι και κυριότεροι μελετητές των τελευταίων 300 ετών (τον κατάλογο των ονομάτων των οποίων παραλείπομε εδώ), μεταξύ των οποίων υπήρχαν και πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι, όλες αυτές οι ανωτέρω αναφορές είναι σκόπιμες παραχαράξεις και παρεμβολές Χριστιανών αντιγραφέων. Άλλοι πάλι ισχυρίζονται ότι είναι εν μέρει παραχαράξεις και εντοπίζουν τα εμβόλιμα σημεία τους. Τέλος υπάρχουν και οι πιστοί που δέχονται ότι είναι αυθεντικές ως έχουν μόνο και μόνο γιατί αυτό ικανοποιεί την πίστη τους. Όλοι οι λόγοι που οι τρεις ομάδες επικαλούνται έχουν εκτεθεί πλειστάκις σε εκατοντάδες βιβλίων και άρθρων. Εδώ δεν έχομε σκοπό να ανατρέξομε σ' αυτούς τους λόγους ούτε θα ασχοληθούμε με θρησκευτικές πίστεις και να επαναλάβομε τα ίδια. Ο ενδιαφερόμενος μελετητής μπορεί να βρει και να μελετήσει όλους τους λόγους και των τριών ομάδων και ας αποφασίσει προς τα πού κλίνει.

Ας μην ξεχνάμε όμως ότι, τα αρχαιότερα υπαρκτά χειρόγραφα των ανωτέρω συγγραμμάτων είναι του 11^{ου} αιώνα Κ.Ε. και μετά. Δεν υπάρχουν τα πρωτότυπα. Οι αναφορές άλλων συγγραφέων σ' αυτές τις γραμμές έγιναν μερικούς αιώνες μετά τη συγγραφή τους ή μετά την ανακάλυψη των σωζομένων χειρογράφων. Αυτή «η πολύ σπουδαία μαρτυρία του Ιωσήπου» μαγειρεύεται και εμφανίζεται για πρώτη φορά στα γραπτά του Ευσεβίου Καισαρείας (*Ευαγγελική Προπαρασκευή*, *Εκκλησιαστική Ιστορία*) κατά τα έτη 314-325 Κ.Ε. και μετά 70-80 περίπου χρόνια στα γραπτά του Ιερωνύμου. Ολόκληρος Ωριγένης πρωτύτερα (+185-254) δεν την αναφέρει! Αλλά και πολύ αργότερα, ο Εβραιοχριστιανός Ιωάννης Χρυσόστομος και ο πολυσπουδασμένος Ιερός Φώτιος την αγνοούν.

Ας υποθέσομε όμως προς στιγμήν ότι όλες αυτές οι αναφορές είναι αυθεντικές έτσι όπως έχουν φτάσει στα χέρια μας. Εντοσούτω δεν έχουν σημαντική βαρύτητα για την απόδειξη της ιστορικής υπάρξεως του Ιησού Χριστού διότι:

(1) Εκτός απ' αυτήν την αναφορά του Ιωσήπου, οι άλλες δεν πιστοποιούν απολύτως τίποτα από τους θρύλους των *Ευαγγελίων*. Μόνον η πρώτη αναφορά του Ιωσήπου πάει να κάνει κάτι τέτοιο σε εξαιρετικά μικρή έκταση, αφού όλη κι' όλη είναι μια παράγραφος 7-8 γραμμών. Αν αυτά που αναφέρουν τα *Ευαγγέλια* είναι αληθινά γεγονότα, τότε δεν φτάνουν ούτε 800 γραμμές για την αναφορά, περιγραφή, ανάλυση και σχολιασμό εκάστου εξ αυτών, από έναν Ιστορικό του ιδιώματος και της κλάσεως του Ιωσήπου. Καιρικά και αστρικά φαινόμενα, όχλοι μετακινούνται σαν τρελοί, εκατοντάδες ανήκουστα θαύματα, δίκες, μαρτύρια, αναστάσεις 4 νεκρών, κλπ. Οπότε αυτές οι 7-8 γραμμές εκτός του ότι δεν μπορεί να γράφτηκαν από τον Ιώσηπο, ευρίσκονται πολύ μακράν από το να πιστοποιήσουν τα πολυάριθμα εκστατικά «γεγονότα» των *Ευαγγελίων* κατά τις απαιτήσεις της επιστήμης της Ιστορίας!

(2) Οι άλλες αναφορές εκτός του ότι είναι πολύ μικρού μεγέθους και συνεπώς ανεπαρκείς, αναφέρονται εν μέσω άλλων ζητημάτων και δεν έχουν σκοπό να φέρουν κάποια μαρτυρία για την ιστορικότητα του Ιησού.

(3) Όλες οι αναφορές είναι πολύ μεταγενέστερες και γραμμένες όχι από αυτόπτες μάρτυρες ή συγχρόνους συγγραφείς.

(4) Ο κυριότερος όμως λόγος για τον οποίον αποτυγχάνουν οι αναφορές αυτές να έχουν ιστορική σημασία, ακόμα και αν δεν λάβομε υπ' όψη το ότι είναι μεταγενέστερες, είναι το γεγονός ότι δεν μας μεταφέρουν στα χρόνια και στα τόσα πολυάριθμα γεγονότα που εκθέτουν τα *Ευαγγέλια*. Δηλαδή δεν μας μεταφέρουν πριν το 35 Κ.Ε. που είναι το παραδεκτό ανώτερο όριο χρονολογίας του θανάτου του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*, ο οποίος έκανε αμέτρητα, πρωτοφανή τέρατα και σημεία και οι όχλοι τον ακολουθούσαν παντού σαν τρελοί και τους οποίους δυο φορές εχόρτασε κατά χιλιάδας με πέντε ή επτά ψωμιά και τρία ψάρια, κλπ.

Επομένως το βάρος της αποδείξεως της ιστορικής υπάρξεως του Ιησού Χριστού πέφτει κατά το μέγιστον μέρος στην πρώτη αναφορά του Ιωσήπου και εκεί πάνω ουσιαστικά πατάνε αυτοί που κόπτονται υπέρ της ιστορικότητας. Όπως αυτή εμφανίζεται στα Ελληνικά χειρόγραφα έχει μείνει στην έρευνα υπό τον τίτλο «Testimonium Flavianum» (Φλαβιανή Μαρτυρία). Αν και έγγραφη 60 χρόνια μετά τον θάνατο του υποτιθεμένου Ιησού και όχι από σύγχρονο συγγραφέα (π.χ. τον Ιουδαίο Φίλωνα τον Αλεξανδρινόν) ή αυτόπτη μάρτυρα (π.χ. τον Πιλάτο), χωρίς αυτήν θα είχαν ουσιαστικά λήξει οι αντιπαραθέσεις περί της ιστορικότητας του Ιησού. Τώρα τίθεται το εξής ερώτημα: Ένεκα του Testimonium Flavianum μπορούμε άραγε να ικανοποιήσομε τα κριτήρια της Επιστήμης της Ιστορίας ώστε να συμπεράνομε ότι πράγματι υπήρχε ο Ιστορικός Ιησούς;

Για τη μαρτυρία αυτή έχομε ότι:

(1) Είναι κατά 60-65 χρόνια υστερόχρονη.

(2) Αναφέρει εξαιρετικά λιτά μόνο τρία σημεία μέσα από τις εκατοντάδες εκκωφαντικών θρύλων των *Ευαγγελίων*, έκαστος των οποίων θα χρειαζόταν εκατοντάδες γραμμές για να αναφερθεί και αναλυθεί πλήρως.

(3) Δεν την έγραψε σύγχρονος ή αυτόπτης μάρτυς.

(4) Πάνω απ' όλα όμως ισχύει το εξής. Από τον μεγάλο αριθμό των ερευνητών αυτού του ζητήματος των τελευταίων 300 ετών, το 40% την απορρίπτει πλήρως ως ακραιφνή παρεμβολή, το 50% δέχεται ότι είναι εν μέρει αυθεντική και εν μέρει πλαστογραφημένη και ένα 10% την δέχεται ως έχει. Και οι τρεις ομάδες παραθέτουν κατεβατά από ισχυρούς και ασθενείς λόγους για να δικαιολογήσουν την άποψή των. Έχουν γραφεί εκατοντάδες βιβλία και άρθρα που εκθέτουν και τις τρεις απόψεις λεπτομερώς. Εδώ παρακάμπτομε όλα αυτά τα στοιχεία διότι δεν έχομε σκοπό να τα γράψομε άλλη μια φορά. Ο ενδιαφερόμενος μελετητής μπορεί εύκολα να τα βρει όλα, να τα μελετήσει και να αποφασίσει για τον εαυτόν του. Πολλά εξ αυτών τα παραθέτομε παρακάτω. Περιττό να αναφέρω ποιοι είναι αυτοί που ανήκουν στο τελευταίο 10%. Αυτά τα ποσοστά βεβαίως δεν είναι σταθερά αλλά αλλάζουν συν τω χρόνω όταν νέα στοιχεία ή μία καλλίτερη και ισχυρότερη κριτική προκύψουν. Ακόμα αλλάζουν και από τις κοινωνικές προκαταλήψεις και μεροληψίες.

Οπότε για να δούμε τι σημαίνουν όλα αυτά από τη σκοπιά της Επιστήμης της Ιστορίας.

(1) Η Ιστορία δεν κατοχυρώνει την ιστορικότητα κάποιου προσώπου, και μάλιστα τόσο δικαίως αμφισβητουμένου, επί τη βάσει μίας και μοναδικής, παραγράφου 8 γραμμών, υπόπτου γραφής και προελεύσεως.

(2) Απαιτεί διασταυρώσεις με αναφορές άλλων, διαφόρων, αμερολήπτων, ανεξαρτήτων και φερεγγύων συγγραφέων. Εδώ δεν υπάρχει ούτε μία τέτοια διασταύρωση, έστω για δείγμα. Τα *Ευαγγέλια* είναι ανώνυμα, ακατάστατα και ασύμφωνα προϊόντα χριστιανικών αποκρυφιστικών ομάδων.

(3) Χρειάζεται αναφορές από σύγχρονους ή κοντά στα γεγονότα συγγραφείς· ει δυνατόν από αυτόπτες μάρτυρες. Ούτε και τέτοιες αναφορές υπάρχουν καθόλου.

(4) Ψάχνει να βρει και να εξετάσει τυχόντα γραπτά μνημεία τα οποία προέρχονται είτε από το χέρι του άτομου το οποίο εξετάζει είτε από κάποιον που το άτομο αυτό του υπαγορεύει ή τον διδάσκει τι να γράψει. Ο Ιησούς δεν άφησε κανένα γραπτό είτε από το χέρι του είτε από κάποιον επί τόπου γραμματέα του. Τα *Ευαγγέλια* είναι ψευδεπίγραφα και γράφτηκαν πολύ αργότερα και καθυστερημένα από τα χρόνια του υποτιθεμένου Ιησού και είναι ασύμφωνα!

(5) Χρησιμοποιεί ευρήματα και ανασκαφές της Επιστήμης της Αρχαιολογίας και των διαφόρων κλάδων της (π. χ: παπυρολογία, νομισματολογία, επιγραφολογία, αρχαία κωδικογραφία, χειρόγραφα, κλπ.). Εν προκειμένω τίποτα σχετικό από όλα αυτά δεν υπάρχει.

(6) Χρειάζεται μια καθορισμένη προσωπογραφία του υπό εξέταση ιστορικού προσώπου. Ούτε και τέτοια υπάρχει για έναν τόσο διαβόητο ευεργέτη, επαναστάτη, κλπ. Αντιθέτως, οι διάφορες προσωπογραφίες του Ιησού αρχίσουν να παρουσιάζονται από το τέλος του 2ου αιώνος και συνεχίζονται κατά τους Βυζαντινούς χρόνους, όχι μόνο τελούν σε πλήρη ασυμφωνία και σύγχυση αλλά βασίζονται σε εικασίες και σ' αυτά που λένε οι προφήτες της *Παλαιάς Διαθήκης*. Άλλοι, όπως ο Τερτυλλιανός, ο Ωριγένης, κ.ά., βασισμένοι στον *Ησαΐα* της αιχμαλωσίας, κεφάλαιο 53, θεωρούν τον Ιησού κοντό και τον πιο άσχημο άνδρα στον κόσμο. Άλλοι πάλι, όπως ο Ανδρέας της Κρήτης, βασισμένοι σε μια πλαστογραφημένη επιστολή κάποιου Lentulus και σε απόκρυφα και απορριμμένα κείμενα, τον θεωρούν κοντά δυο μέτρα ψηλό και τον πιο όμορφο. Στις κατακόμβες της Ρώμης άλλοι τον ζωγραφίζουν σαν ένα παιδάριο 16-17 χρονών και άλλοι σαν τον θεό Απόλλωνα. Ο Ευσέβιος στην ψευδή και πλαστογραφημένη αλληλογραφία του Ιησού με τον βασιλέα της Εδέσσης της Μεσοποταμίας Άβγαρο, λέγει ότι τελικά ο Ιησούς έστειλε το πορτραίτο του ζωγραφισμένο στον βασιλιά, αλλά η ζωγραφιά απωλέσθη λίαν συντόμως. Πλήρης ασυναρτησία δηλαδή.

(7) Επιζητεί την συμφωνία των ειδικών επιστημόνων ερευνητών επί του θέματος. Στο παρόν ζήτημα όμως, μόνο κατάφορη ασυμφωνία υπάρχει βασισμένη σε πολλούς ισχυρούς λόγους. (Π.χ. δεν υπάρχει καμιά ασυμφωνία μεταξύ των ειδικών επιστημόνων για το ότι ο Σόλων, ο Αθηναίος Νομοθέτης, είναι Ιστορικό πρόσωπο, παρ' όλο ότι έζησε 600 χρόνια πριν την εποχή εντός της οποίας αντιμετωπίζομε το ενταύθα εκτιθέμενο και επιμένον πρόβλημα. Όμως επί του προβλήματος του ιστορικού Ιησού που εξετάζομε εδώ οι ασυμφωνίες είναι αγεφύρωτες παρ' όλη την χριστιανική ιστορία..).

[Παρεμβολή: **Ολίγα περί των Τεσσάρων Κανονικών *Ευαγγελίων*.**

Εδώ αναφέρομε μερικές παρατηρήσεις και προσθήκες επί των όσων έχουν γραφτεί περί των Τεσσάρων Κανονικών *Ευαγγελίων*. Δεν θα κάνομε τις γλωσσολογικές αναλύσεις, τις ποσοστιαίες στατιστικές για τα κοινά μεταξύ των μέρη, ούτε θα καταγράψομε τις δια-

φορές και τις αντιφάσεις των. Δεν θα επεκταθούμε στις υποτιθέμενες πηγές Q, M, L, και ούτε στο ποιος έγραψε πρώτος και ποιος αντέγραψε μετά. Κατά εποχές, ιδίως από τον Ιερό Αυγουστίνο και μετά, έχουν προταθεί πολλές σειρές συγγραφής των *Ευαγγελίων* και οι υποτιθέμενες πηγές Q, M, L. Αλλά εν προκειμένω αυτές οι σειρές δεν έχουν σημασία. Παρά ταύτα καθένας που προτείνει μια κάποια σειρά συγγραφής των *Ευαγγελίων* την υποστηρίζει με σοβαρά επιχειρήματα που δεν μπορούν να αγνοηθούν.

Η επιστημονική άποψη είναι ότι το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* γράφτηκε πρώτο. Όσον αφορά την αλληλεξάρτηση της ύλης των *Συνοπτικών Ευαγγελίων* μεταξύ των, αυτή έχει καταμετρηθεί και έχει ως εξής:
Τριπλή παράδοση (κοινή ύλη): 76% Μάρκου = 45% Ματθαίου = 41% Λουκά.
Μάρκος-Ματθαίος (επί πλέον κοινή ύλη): 18% Μάρκου = 10% Ματθαίο.
Μάρκος-Λουκάς (επί πλέον κοινή ύλη): 3% Μάρκου = 1% Λουκά.
Διπλή παράδοση ή Q (κοινή ύλη): 25% Ματθαίου = 23% Λουκά.
Μοναδική ύλη του Μάρκου: 3%.
Μοναδική ύλη του Ματθαίου, M: 20 %.
Μοναδική ύλη του Λουκά, L: 35%.

Δεν χρειάζεται όμως να κολλάει κανείς σ' αυτά τα σημεία, διότι δεν είναι σημαντικά για το παρόν ερώτημα της ιστορικότητος του Ιησού Χριστού. Βεβαίως και αυτά έχουν μεγάλη σημασία σε διάφορα ζητήματα και ιδίως στον ρόλο που τα *Ευαγγελία* έπαιξαν στην επιβίωση και στην τελική διαμόρφωση του Χριστιανισμού μετά τον Παύλο, ένα πολύ σπουδαίο ερώτημα που το εξετάζομε σε διάφορα κεφάλαια εδώ και παρακάτω. Αφήνομε λοιπόν αυτά τα επί μέρους θέματα στην ερευνητική διάθεση του αναγνώστη, να ανατρέξει σε μια άφθονη παγκόσμια επιστημονική έρευνα που εύκολα μπορεί να βρει. Ακόμα και το διαδίκτυο προσφέρει άφθονα ερευνητικά επιστημονικά άρθρα επάνω σ' αυτά τα ζητήματα και τις αναλύσεις. Που και που ερχόμαστε και 'μεις σ' αυτά τα ζητήματα επί των *Ευαγγελίων*, οσάκις η περίσταση το απαιτεί στα παρακάτω κεφάλαιά μας, τα οποία καλόν είναι να τα σημειώσετε. Εδώ προσθέτομε τα εξής ολίγα:

Οι περισσότεροι Χριστιανοί πιστοί ισχυρίζονται ότι τα τέσσερα *Κανονικά Ευαγγέλια* εγράφησαν από μαθητές του Χριστού (Ματθαίος και Ιωάννης) και από μαθητές των μαθητών (Μάρκος και Λουκάς). Αυτή είναι η επίσημη θέση και το μόνιμο δόγμα της εκκλησίας μαζί με το ότι οι συγγραφείς ήταν εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα (θεόπνευστοι). Είναι δηλαδή και τα τέσσερα έργα θεόπνευστα! (Τότε όμως γιατί το Άγιο Πνεύμα χρειαζόταν τέσσερα αντί ενός και μοναδικού πλήρους και σωστού;)!

Όμως, όλοι οι επιστήμονες μαζί με πολλούς Χριστιανούς θεολόγους ομολογούν, τα *Ευαγγέλια* εγράφησαν πολύ καιρό μετά τον θάνατο του υποτιθεμένου Χριστού και από αγνώστους συγγραφείς. Τα ονόματα των συγγραφέων που φέρουν δεν είναι τα ονόματα των πραγματικών συγγραφέων και διά τούτο είναι ψευδεπίγραφα κείμενα. Οι διαφορετικές, αποκλίνουσες, αντιφατικές, λανθασμένες και ασυμβίβαστες αφηγήσεις που περιέχουν αποδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας ότι αυτά δεν είναι δυνατόν να είναι γραμμένα από θεοπνεύστους μαθητές και αυτόπτες μάρτυρες, όπως ο Ματθαίος και ο Ιωάννης.

Όπως λέγει ο Ευσέβιος, ο Παπίας άκουσε από κάποιον Ιωάννη Πρεσβύτερο ότι ο Μάρκος έγραψε όπως μπορούσε από μνήμης όσα άκουσε από τον Πέτρο περί του Κυρίου και ο Ματθαίος έγραψε λόγια του Κυρίου στα Αραμαϊκά. Ο Λουκάς, όπως άλλοι λένε, ήταν μαθητής του αποστόλου Παύλου και έγραψε ό,τι άκουσε από άλλους. Αλλά αυτή η μαρτυρία του Ευσεβίου μάς λέγει καθαρά ότι ο Παπίας άκουσε μόνο και συνεπώς ούτε ο ίδιος ούτε ο Πρεσβύτερος είχαν αντίγραφα αυτών των κειμένων, πράγμα εξαιρετικά ενδεικτικό

για την μη ύπαρξη των γραπτών κειμένων των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά τα έτη του Παπία (μέσα 2ου αιώνος). Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Ιωάννης Πρεσβύτερος ήταν ο μαθητής Ιωάννης, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Δεν πρέπει να έχουν καμία σχέση. Αλλίως ο μαθητής Ιωάννης πρέπει να έζησε κοντά 150 χρόνια! Ακόμα το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου ως έχει σήμερα γράφτηκε στα Ελληνικά και επομένως δεν μπορεί να έχει σχέση με κάποια Αραμαϊκή συλλογή Κυριακών λογίων!

Αν ο Μάρκος έγραψε πράγματι αυτά που του είπε ο Πέτρος, τότε είναι πάρα πολύ περίεργο το ότι ξέχασε να μας αναφέρει ότι ο ίδιος ο Ιησούς έδωσε στον Πέτρο την πρωτοκαθεδρία, τον έκανε θεμελιωτή της εκκλησίας του και του έδωσε τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών, κατά την ομολογία του *Μάρκος* 8: 27-30, πράγματα που ο Ματθαίος τα θυμόταν και τα αναγράφει σαφώς, *Ματθαίος* 16: 13-20!

Τα *Ευαγγέλια* αυτά αναφέρονται για πρώτη φορά ως κάποιο περιεχόμενο το οποίο δεν το έχομε, αλλά με τους τίτλους που σήμερα φέρουν, στα γραπτά του Ειρηναίου, επισκόπου Λυώνος, κατά τα έτη 180-185 Κ.Ε. Αυτός εσύστησε στο εξής αυτά να είναι τα μόνα κανονικά ορθόδοξα *Ευαγγέλια*. (Οι δικαιολογίες του γι' αυτό είναι εντελώς ανόητες και έχουν πολλή πλάκα!). Όμως και αυτός έγραψε: «Το **κατά** ... Ευαγγέλιον» και όχι «Το Ευαγγέλιον του ...» ή «Το Ευαγγέλιον γραμμένο από τον...». Σε κανένα *Ευαγγέλιο* δεν αποκαλύπτει ο συγγραφέας το όνομά του ούτε κάτι από την βιογραφία του, όπως θα έπρεπε να κάνει εάν επρόκειτο να γράψει Ιστορία! Όπως φαίνεται τα *Ευαγγέλια* στα οποία αναφέρεται ο Ειρηναίος, γραμμένα σε κακά Ελληνικά, συνετάχθηκαν την εποχή εκείνη από κάποιο παλαιοδιαθηκικό, παραφιλολογικό και ψευδεπίγραφο εβραιογνωστικοχριστιανικό επιτελείο στην Αντιόχεια. Αυτό συναρμολόγησε άρπα-κόλλα έτοιμες χριστιανικές διαδώσεις και μύθους που κυκλοφορούσαν μέχρι τότε μαζί με διάφορα παραποιημένα αποσπάσματα από την *Παλαιά Διαθήκη* και την απόκρυφη και ψευδεπίγραφη παραφιλολογία και μετά έστειλε ένα αντίγραφο στον ξυλουργό Ειρηναίο ο οποίος είχε μεταβεί με μια ομάδα εργατών στην Λυών για ανεύρεση εργασίας!

Ας σταθούμε ολίγον στην ύποπτη πρόθεση «**κατά**» που έβαλε στους τίτλους των κανονικών *Ευαγγελίων* ο Ειρηναίος. Την βλέπομε και πολύ πριν τον Ειρηναίο στον «πρώτο συγγραφέα» και θεολόγο της *Καινής Διαθήκης* τον Απόστολο Παύλο! Αυτός κάνει την ίδια χρήση αυτής της προθέσεως συχνά μέσα στις *Επιστολές* του. Λέγει την φράση «**κατά** το ευαγγέλιον μου», κλπ. (*Πρός Ρωμαίους* 2: 16, 14: 24, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 11, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 8, κλπ.). Αλλά και σε πολλά άλλα σημεία των *Επιστολών* του ομιλεί και με άλλες φράσεις για το ευαγγέλιο αυτό (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 4: 15, 9: 12-23, 15: 1, *Πρός Γαλάτας* 1: 7-12, κλπ.). Πως είναι δυνατόν κατά το +50 να ομιλεί ο Παύλος, πρώτος απ' όλους, κατ' αυτόν τον τρόπον για ένα ιστορικό πρόσωπο που έκανε τέρατα και σημεία, σταυρώθηκε και αναστήθηκε 20-15 χρόνια πριν; Υπήρχαν δηλαδή και άλλα ευαγγέλια γύρω απ' αυτό το πρόσωπο και ο Παύλος έχει το δικό του, ή γράφει κατά την άποψή του. Το ότι υπήρχαν και άλλα ευαγγέλια το καταφάσκει και ο ίδιος στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 7-9, «***ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.***». Αλλά είναι αυτό δυνατόν για ένα τέτοιο ιστορικό πρόσωπο μέσα σε 15-20 χρόνια. Σαφώς όχι! Αλλιώς, π.χ., έπρεπε να μας λέγει: «Έτσι έχουν τα πράγματα», «αυτή είναι η πραγματικότητα», «Έτσι συνέβησαν τα γεγονότα», και να μην σερβίρει ούτε απόψεις ούτε ευαγγέλια στη μέση!

Πριν τον Ειρηναίο, κανένας συγγραφέας δεν τα γνωρίζει ούτε τα αναφέρει ως έχουν, όπως π.χ: οι απολογητές Αριστείδης, Κοδράτος, και Ιουστίνος ο Μάρτυρας· ο επίσκοπος Ιεραπόλεως Παπίας· ο πρώτος ιστορικός της εκκλησίας ο Εβραιοχριστιανός Ηγήσιππος· ούτε ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων του Πόντου και ο οποίος επρότεινε τον πρώτο κανόνα της *Καινής Διαθήκης* κατά την δεκαετία +135-145 Κ.Ε., άσχετα αν η εκκλησία της Ρώμης για τους λόγους της τον απέρριψε.

Ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας μάλιστα, παρ' όλον ότι περί το +150 γνωρίζει ευαγγελικά κείμενα, δεν παραδίδει καμία ένδειξη ως προς το ποιος έγραψε τα *Ευαγγέλια* ή πόσα ήταν. Ακόμα στην *Απολογία* 50 και στον *Διάλογο με τον Τρύφωνα* 53, ο Ιουστίνος λέγει ότι οι μαθητές του Ιησού έφυγαν και διασκορπίστηκαν μετά τη σταύρωσή του, ενώ τα *Ευαγγέλια* λένε κατά την σύλληψή του. Αυτό δηλώνει ότι είτε ο Ιουστίνος εγνώριζε άλλη παράδοση απ' αυτήν των υστεροχρόνων *Ευαγγελίων* είτε τα *Ευαγγέλια* υπέστησαν διάφορες αλλοιώσεις, γεγονός επιβεβαιωμένο!

Για τις αλλοιώσεις προσφέρομε τα εξής ενδεικτικά παραδείγματα. Οι 12 τελευταίοι στίχοι του *Κατά Μάρκον Ευαγγελίου* δεν υπήρχαν πριν το τέλος του 3ου αιώνος ή αρχές του 4ου. Η παρθενική γέννηση και οι δύο αντιφατικές γενεαλογίες απουσιάζουν από μερικά χειρόγραφα του 3ου αιώνος. Ο θρύλος της γυναίκας που συνελήφθη για μοιχεία περιφέρεται με διαφορετικούς αυτοσχεδιασμούς και στα τέσσερα *Ευαγγέλια* μέχρι και σήμερα, αλλά κανείς δεν μπορεί να αποφασίσει σε ποιο *Ευαγγέλιο* πραγματικά ανήκει. Το κεφάλαιο 21 του Ιωάννου είναι κατοπινή προσθήκη. Το χωρίο για την απόδειξη της τριαδικότητος του Θεού στην *Επιστολή Α΄ Ιωάννου* 5: 7 (η Ερασμία παρεμβολή) δεν εμφανίζεται στα Ελληνικά χειρόγραφα πριν από τον 15ο και 16ο αιώνα. Γενικώς υπάρχει μια ακαταστασία, ασυμφωνία και διαφορές επί πολλών θεμάτων μεταξύ όλων των χειρογράφων της *Καινής Διαθήκης* ή μερών αυτής που φυλάσσονται στα μουσεία και αρχεία του κόσμου. Κλπ.

Όλα τα παραδείγματα αλλοιώσεων και παρεμβολών είναι πολύ περισσότερα από τα ολίγα που παραθέτομε εδώ. Ο σπουδαίος ερευνητής Bart D. Ehrman (καθηγητής του Πανεπιστημίου της Πολιτείας North Carolina, at Chapel Hill, ο οποίος θεωρείται αυθεντία στα χριστιανολογικά θέματα) στο εξαιρετικό βιβλίο του *Misquoting Jesus* (*Λανθασμένες Αναφορές στον Ιησού*) πραγματεύεται ένα πλήθος παρεμβολών και χαλκεύσεων εντός των *Ευαγγελίων* και αναπτύσσει τους λόγους διά τους οποίους τα υπό εξέταση κείμενα απεδείχθησαν ότι είναι παρεμβολές και χαλκεύσεις. Στις σελίδες 62-69 εξηγεί τους αδιασείστους λόγους διά τους οποίους το κείμενο του *Ιωάννου* 8: 1-11, όπου ο Χριστός συγχώρεσε την πόρνη, δεν υπήρχε στο πρωτότυπο αλλά είναι υστερότερη παρεμβολή. Ποιος να ξέρει τον λόγο;

Αλλά και να δεχθούμε προς στιγμήν την λανθασμένη χρονολογία των ορθοδόξων θεολόγων, ότι δηλαδή τα τέσσερα *Κανονικά Ευαγγέλια* γράφτηκαν ως έχουν 40-60 χρόνια περίπου μετά τον θάνατον του υποτιθεμένου Ιησού Χριστού, τότε φυσικότατα γεννάται το εύλογο ερώτημα: Γιατί οι συγγραφείς και αυτόπτες μάρτυρες καθυστέρησαν τόσες δεκαετιες για να γράψουν και να παρουσιάσουν τα φοβερά και τρομερά θαύματα και σημεία «ά εποίησε» ο Ιησούς; Ποιος μαθητής ή αυτόπτης μάρτυς θα αδρανούσε τόσο καιρό χωρίς να εκθέσει απολύτως τίποτα απ' αυτά τα ασύλληπτα σημεία και εντωμεταξύ να αφήσει τον Παύλο να παρουσιάσει πρώτος έναν εντελώς διαφορετικό Χριστό, όπως αναπτύσσομε λεπτομερώς παρακάτω. Είναι καθόλου πιθανή μια τέτοια εξέλιξη πραγμάτων; Π.χ., έγιναν αμέτρητα θαύματα, τέρατα και σημεία, ανέστησε 3 νεκρούς και μετά ανεστήθη και ο ίδιος, κλπ., κλπ..., και όμως περίμεναν 40-60 χρόνια για να τα γράψουν, ενώ εντωμεταξύ ο Παύλος δεν αναφέρει τίποτα απ' αυτά; Δεν ξέρω, αλλά ποιος είναι δυνατόν να πιστεύει κάτι

τέτοιο! Όπως δείχνουν τα πράγματα που εξηγούμε στο παρόν κείμενο, κ.α., οι θεωρίες του Παύλου και ό,τι άλλο αυτός χρησιμοποίησε μάλλον έθεσαν εν μέρει τις βάσεις και εδημιούργησαν νύξεις για την συγγραφή και την μυθολογία των υστεροχρόνων *Ευαγγελίων*, κάτω από τις νέες καταστάσεις που προέκυψαν μετά τα μοιραία χρόνια (+66-73), τον πλήρη διαχωρισμό Φαρισαϊκών Ιουδαίων και Εβραιοχριστιανών (+135) και την οικτρή αποτυχία της εσχατολογίας των τελευταίων. Τότε και τόσο πολύ καθυστερημένα οι Εβραιοχριστιανοί συγγραφείς και λίγο αργότερα οι Εβραιογνωστικοχριστιανοί συγγραφείς προσπαθούν με τα *Ευαγγέλια* να μας αφηγηθούν εκκωφαντικά και δήθεν ιστορικά «γεγονότα», αναμειγνύοντας αδέξια (ευτυχώς) μύθο και πραγματικότητα για να γίνουν πιστευτοί! Αποτυγχάνουν παταγωδώς διότι δεν αντέχουν σε καμία κριτική και συλλαμβάνονται εύκολα! Ήταν αγράμματοι και ανόητοι και απευθύνονται σε τέτοιους ομοίους των, αγραμμάτους και ανοήτους!

Πρωτότυπα των 4 *Κανονικών Ευαγγελίων* ή ολόκληρης της *Καινής* δεν υπάρχουν πουθενά. Τα ίδια τα κείμενα τού Ειρηναίου δεν διεσώθησαν! Τα περί 1500 υπάρχοντα παλαιά αντίγραφα που αφορούν τα *Ευαγγέλια* ή την *Καινή* και φυλάσσονται σε διάφορα μουσεία του κόσμου είναι και αυτά αντίγραφα από χαμένα προηγούμενα. Τα περισσότερα απ' αυτά δεν περιέχουν ολόκληρα τα *Ευαγγέλια*, πόσον μάλλον ολόκληρη την *Καινήν*, αλλά μερικά μέρη των. Από αντιγραφή σε αντιγραφή ο κάθε συγγραφέας ή συντάκτης ή επιμελητής άλλαζε οτιδήποτε ικανοποιούσε τις ανάγκες της εποχής ή της αιρέσεώς του. Οι διορθώσεις οι παραποιήσεις και οι παρεμβολές που έχουν γίνει είναι πρόξενοι 80 000 αποκλίσεων, είτε εξ απροσεξίας, είτε εξ αγραμματοσύνης, είτε εξ επίτηδες. Μεταξύ τους όλα διαφέρουν. Κανένα δεν είναι ακριβώς το ίδιο με κάποιο άλλο ακόμα και σε μέρη που θέλουν να πραγματευτούν τα ίδια θέματα. Δεν υπάρχει ούτε μια σελίδα αυτών των λεγομένων «πρωτοτύπων» αντιγράφων που να μην περιέχει αντιφάσεις. Για παράδειγμα, ο γνωστός ανά τον κόσμο Σιναϊτικός Κώδιξ, ο οποίος εφυλάσσετο κρυφά στην μονή του Σινά μέχρι το 1864 (για ποιον λόγο άραγε), περιέχει 16 000 διορθώσεις που προέρχονται από 7 διαφορετικούς διορθωτές και μερικά τμήματά του αντικαταστάθηκαν 3 και 4 φορές. Ο διάσημος Εβραιολόγος Friedrich Delitz εντόπισε 3 000 λάθη μόνο εξ αντιγραφής. Ο κατ' ολίγον αρχαιότερος Βατικανός Κώδιξ έχει ακόμα χειρότερα χάλια!

Περί τα έτη +200 - 210 ο Τερτυλλιανός κτυπά τον Μαρκίωνα με ύβρεις και ψευτιές. Κατηγορεί τον Μαρκίωνα ότι είχε διαφθείρει το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*. Τα αποσπάσματα που ο Τερτυλλιανός αναφέρει από το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* των ημερών του, και τα συγκρίνει με τα αντίστοιχα του *Ευαγγελίου του Μαρκίωνος* για να αποδείξει τις κατηγορίες του είναι διαφορετικά απ' αυτά που το σημερινό *Κατά Λουκά Ευαγγέλιον* περιέχει.

Ο πρώτος κανόνας της *Καινής Διαθήκης* που έχει διασωθεί μέχρι σήμερα βρέθηκε το 1740 στη Αμβροσιανή βιβλιοθήκη του Μιλάνου από τον βιβλιοθηκάριο και αρχειοφύλακα Muratori (Ludovico Antonio 1672-1750). Αποτελείται από 85 γραμμές και χρονολογείται κατ' αυτά τα έτη του Τερτυλλιανού (+190-210). Η αρχή του κανόνος αυτού έχει χαθεί. Στο διασωθέν κείμενο οι τίτλοι *Κατά Ματθαίον* και *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* δεν υπάρχουν! Το *Κατά Λουκάν* και *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* αναφέρονται ούτως. (Δεν περιέχει τις *Επιστολές*: *Πρός Εβραίους*, *Ιακώβου*, *Α΄* και *Β΄ Πέτρου*, *Γ΄ Ιωάννου* και το *Βιβλίο* της *Αποκαλύψεως*.). Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι έχει διασωθεί το *Ευαγγέλιο* του εξ εθνών *Λουκά* για το οποίο ο Τερτυλλιανός κάνει μεγάλη φασαρία και το Γνωστικιστικό *Ευαγγέλιο του Ιωάννου*. Ως γνωστό παρ' ολίγον να επικρατήσει ο γνωστικιστικός Χριστιανισμός κατά τον 2ον αιώνα. Οπότε, είναι άραγε το γεγονός αυτό καθαρή σύμπτωση ή έχει βαθύτερα αίτια;

Τα πιο παλαιά χειρόγραφα και κώδικες που υπάρχουν σήμερα στα μουσεία φτάνουν μέχρι το έτος 350 Κ.Ε. (Βατικανός Κώδιξ και Σιναϊτικός Κώδιξ). Κατά το έτος 330 Κ.Ε. ο αμόρφωτος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος διέταξε τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* να ξαναγραφούν και να αναδημοσιευτούν μαζί με ολόκληρη την *Βίβλον* τα δε αρχικά κείμενά των να καταστραφούν σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Όπως λένε εξεδόθησαν 50 νέα αντίτυπα υπό την γενικήν επιμέλεια του απατηλού ιστορικού της εκκλησίας Ευσεβίου Καισαρείας. Καθόλου παράξενο λοιπόν το ότι δεν διαθέτομε χειρόγραφα παλαιότερα του +350 Κ.Ε. Ούτως, τα τέσσερα Κανονικά *Ευαγγέλια* ήταν πάντοτε κείμενα πίστεως και έχουν επαναγραφεί και επαναπροσαρμοστεί πάρα πολλές φορές σύμφωνα προς τις διάφορες ανάγκες των εποχών και των αιρέσεων... Έτσι κατάντησαν πέρα για πέρα αντιφατικά και χωρίς καμία ιστορική αξία.

Γενικώς μέσα στα τέσσερα *Κανονικά Ευαγγέλια* βλέπομε ότι αυτά που γράφονται κατά το πλείστον δεν είναι η βιογραφία ενός ιστορικού προσώπου ούτε γράφουν ιστορικά συμβάντα. Οι συγγραφείς κατά το πλείστον μεταφέρουν δικές τους ερμηνείες και όχι αντικειμενικές ιστορίες και προσπαθούν να φτιάξουν ιστορίες αντί να μας μεταφέρουν πραγματική Ιστορία. Δεν διηγούνται τίποτα αφ' εαυτού των αλλά προσπαθούν να διορθώσουν άλλα προϋπάρχοντα. Αυτά τα πιστοποιεί σαφώς η εισαγωγή του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* 1: 1-4 «*Επειδήπερ πολλοί επεχείρησαν ανατάξασθαι διήγησιν περί των πεπληροφορημενων εν ημίν πραγμάτων, καθώς παρέδοσαν ημίν οι απ' αρχής αυτόπται και υπηρέται γενόμενοι του λόγου, έδοξε καμοί, παρηκολουθηκότι άνωθεν πάσιν ακριβώς, καθεξής σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε, ίνα επιγνώς περί ων κατηχήθης λόγων την ασφάλειαν.*». Μπορούμε να βρούμε τέτοια στοιχεία και στα άλλα *Ευαγγέλια* επίσης.

Τα *Κανονικά Ευαγγέλια* όπως και ολόκληρη η *Καινή Διαθήκη* γέμουν αντιφάσεων, λαθών, παραλογισμών και ανοησιών. Αντιφάσεις δεν απαντώνται μόνο από ευαγγέλιο σε ευαγγέλιο αλλά και μέσα στο ίδιο ευαγγέλιο. Οι γενεαλογίες του Ιησού, οι αφηγήσεις της γεννήσεως, της βαπτίσεως, των πειρασμών, των θαυμάτων, του πάθους, της αναστάσεως, των επανεμφανίσεων και της αναλήψεως είναι αντιφατικές. Δηλαδή τα πάντα είναι αντιφατικά! Πολλές διδασκαλίες και εντολές φάσκουν και αντιφάσκουν όχι μόνο από βιβλίο σε βιβλίο αλλά πολλές φορές και εντός του ιδίου βιβλίου, κλπ. Όλα αυτά έχουν εξεταστεί και δημοσιευτεί στην διεθνή βιβλιογραφία με απόλυτη λεπτομέρεια. Βρείτε τα σ' αυτήν, αν σας ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες όλων των στοιχείων αυτών! Γι' αυτό μέσα σ' ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη* διακρίνομε τρεις ή και τέσσερις διαφορετικούς Ιησούδες Χριστούς: Έναν ή δύο των Συνοπτικών (Ματθαίου και Μάρκου έναντι του Λουκά), έναν του Ιωάννου και έναν του Παύλου. Μάλλον υπάρχει και άλλος ένας στα υπόλοιπα γραπτά της *Καινής*. Δεν μπορεί αυτός ο «θεόπνευστος» κυκεώνας να γράφτηκε από τον ίδιο συγγραφέα, ή από ιστορικό, ή από μαθητές και αυτόπτες μάρτυρες. Είναι μύθοι, δηλαδή ψέματα, και γι' αυτό δεν υπάρχει καμία συμφωνία. Ο καθένας λέγει ό,τι νομίζει και ό,τι του αρέσει!

Γι' αυτούς όλους τους παραπάνω λόγους κ.ά. τα *Ευαγγέλια* δεν έχουν απολύτως καμία ιστορική αξία. Όμως οι ιστορικοποιούντες διατείνονται ότι εντός των *Ευαγγελίων* υπάρχουν ψήγματα Ιστορίας. Αυτό είναι πιθανόν αλλά ιστορικώς μη βέβαιο. Ακόμα, αυτά που έκαστος εξ αυτών υποδεικνύει ως αληθινά ψήγματα Ιστορίας είναι τόσο λίγα και ασύνδετα που δεν μπορεί κανείς να τεκμηριώσει τίποτα. Γι' αυτό και ο κάθε ιστορικοποιών πλάθει μια δική του διαφορετική ιστορία ως πιθανό σενάριο κάποιων συμβάντων γύρω από έναν Ιησού άσημο ή σημαίνων, άγνωστο ή γνωστό, ειρηνιστή ή επαναστάτη, που τον ήξερε μόνο μια μικρή ομάδα οπαδών του αλλά και οι όχλοι τρέχανε πίσω του σαν παλα-

βοί, κλπ. Τελικά κάθε τέτοια ιστορία παραμένει μετέωρη, ο δε Ιησούς των *Ευαγγελίων* παραμένει μια παιδαριώδης μυθολογία.

Πρέπει ακόμα ο αναγνώστης να λάβει υπ' όψη του ότι η σύγχρονη ιστορική και θεολογική επιστήμη απορρίπτει ολοσχερώς τις *Πράξεις των Αποστόλων* ως φορέα ιστορικών στοιχείων – ακόμη και ψηγμάτων –. Παρά την αντίθετη γνώμη των φανατικών που θεωρούν κάποιον Λουκάν ψευδώς και εσκεμμένως ως ιστορικό πρώτης τάξεως και ο οποίος υποτίθεται ότι τις έγραψε, οι *Πράξεις* είναι γεμάτες με μυθεύματα, σφάλματα, αντιγραφές και παρεμβολές, δεν παρέχουν χρονολογίες και τελειώνουν αφύσικα και απότομα, κλπ. Από την σύγκρισή τους με τα έργα του Ιωσήπου συμπεραίνομε χωρίς αμφιβολία ότι ο συγγραφέας τους ή οι χαλκευτές τους έριχναν πολλές ματιές σ' αυτά. Πολλά από τα θέματα που αντιγράφουν τα έχουν επίσης διαστρέψει και διαδώσει λάθος! Ο Ιωάννης Χρυσόστομος, το έτος +393, μας πληροφορεί ότι το βιβλίο αυτό ήταν άγνωστο σε πολλούς ενώ πολλοί άλλοι το είχαν απορρίψει. Αλλά και ο υποτιθέμενος ως Παυλικός Μαρκίων δεν το εγνώριζε κατά το πρώτον ήμισυ του 2ου αιώνος. Συνεπώς; Στο παράρτημα παρακάτω επαναξετάζονται τα ερωτήματα αυτά για το βιβλίο των *Πράξεων.*

Στις *Πράξεις* 7: 2-53 διαβάζομε την απολογία του πρωτομάρτυρος Στεφάνου μπροστά στον αρχιερέα και τους αρχηγούς των Ιουδαίων. Αμέσως μετά, 7: 54-60, έχομε το μαρτύριό του διά λιθοβολισμού. Αυτά κατά την χριστιανική χρονολόγηση συνέβησαν 1 έως 4 χρόνια μετά τα πάθη, την ανάσταση και την ανάληψη του Ιησού Χριστού. Ο Στέφανος είχε προσχωρήσει και εκλεγεί διάκονος στην χριστιανική εκκλησία και εφ' όσον οι Ιουδαίοι τον εθεώρησαν βλάσφημο κατά του Θεού των και παραβάτη του Μωσαϊκού Νόμου, όπως ομολογείται στο προηγούμενο κεφάλαιο, έπρεπε να λιθοβοληθεί από το πλήθος σύμφωνα με τις διατάξεις του θεϊκού νόμου των. Όμως όλη η απολογία του αναλώνεται στο να αφηγηθεί στους Ιουδαίους μια σύντομη και κακοφτιαγμένη αναδρομή στην *Παλαιά Διαθήκη* από τον Αβραάμ μέχρι τον Ναό του Σολομώντος. Μόνο στον στίχο 52 λέγει: «*τίνα των προφητών ουκ εδίωξαν οι πατέρες υμών; και απέκτειναν τους προκαταγγείλαντας περί της ελεύσεως* ***του δικαίου, ου νυν υμείς προδόται και φονείς γεγένησθε***·» εννοώντας με τις τελευταίες λέξεις τον Ιησού Χριστό, αν λάβομε υπ' όψη τους παρακάτω στίχους 55-56. Τούτα είναι πέρα για πέρα ύποπτα καθ' όσον αφηγήθηκε πράγματα που οι αρχηγοί των Ιουδαίων εγνώριζαν καλά και αντ' αυτών δεν άρπαξε την ευκαιρία να τους υπενθυμίσει έργα, θαύματα, διδασκαλία, πάθη, ανάσταση, ανάληψη του ιδρυτή της νέας πίστεώς του, τα οποία ήταν πολύ πρόσφατα και συνέβησαν στον ίδιο εκεί χώρο της Ιερουσαλήμ! Εδώ λοιπόν πρέπει να έχομε μια μυθοπλασία του συγγραφέα ή συντάκτη των *Πράξεων* που αποτελεί μια από τις πολλές διαλυτικές αντίφασεις μεταξύ *Πράξεων* και κανονικών *Ευαγγελίων*, την οποία σας καλούμε να κρίνετε.

Στο παρόν κείμενο και σε μερικά από τα κείμενα που ακολουθούν παρακάτω αναφερόμαστε στα κανονικά *Ευαγγέλια* και παραθέτομε και άλλα περισσότερα σχετικά στοιχεία. Σημειώνετέ τα καθώς τα απαντάτε εάν αυτό το θέμα σας ενδιαφέρει ιδιαιτέρως.

Τέλος παρεμβολής και συνεχίζομε:]

Συνεπώς η Φλαβιανή Μαρτυρία είτε μόνης της είτε μαζί με τις άλλες, που όπως προαναφέραμε είναι ελαχίστης Ιστορικής σημασίας και πολύ αμφιβόλου προελεύσεως, δεν αρκεί να κατοχυρώσει την ιστορικότητα του Ιησού, ακόμα και αν υποθέσομε ότι είναι αυθεντική όπως είναι γραμμένη. Πολύ χειρότερα όμως, εφ' όσον το 90% των ειδικών ερευνητών επιστημόνων την αμφισβητεί ισχυρότατα ως παρεμβολή ή παραχάραξη.

Το τελικό λοιπόν συμπέρασμα που βγαίνει πέραν πάσης αμφιβολίας είναι ότι: «***Ο λόγος για τον οποίον ο Ιησούς της Χριστιανικής Θρησκείας δεν μπορεί να θεωρείται Ιστορικό πρόσωπο είναι διότι δεν υπάρχουν αντικειμενικά στοιχεία Ιστορικώς ικανά να αποδείξουν πέραν πάσης Ιστορικής αμφιβολίας την Ιστορική του ύπαρξη (όπως και την ανυπαρξία του)***». Αυτό σημαίνει ότι δεν δυνάμεθα να αποφανθούμε ούτε αν υπήρχε ούτε αν δεν υπήρχε. Εν τοιαύτη περιπτώσει ο Ιησούς ο λεγόμενος Χριστός όπως τον έχει παρουσιάσει για 2000 χρόνια η χριστιανική ομάδα, παραμένει μέχρι στιγμής **εσωτερικό** και **θρυλικό** πρόσωπο αυτής της ομάδας και δεν μπορεί να θεωρείται Ιστορικό. Η *Καινή Διαθήκη* και η χριστιανική η *Ιερά Παράδοση* δεν έχουν σκοπό να καταγράψουν και να μεταφέρουν Ιστορία, αλλά κάνουν διάφορες παραλλαγές της πλοκής του χριστιανικού μύθου. Διά τούτο όλες αυτές οι αφηγήσεις είναι έντονα αντιφατικές και μεταξύ τους ασύμφωνες.

Από κει και πέρα ο καθένας μπορεί να πιστεύει και να γράφει ό,τι του γουστάρει. Αλλά, άλλο πίστη και άλλο επιστήμη. Όσοι λένε «εγώ πιστεύω έτσι και έτσι...» ας έχουν λίγο φιλότιμο και να μην ανακατεύουν την επιστήμη για να προσδώσουν εγκυρότητα στην πίστη τους. Σ' εμάς αρκεί το να συμφωνήσομε απόλυτα με όλους τους επιστήμονες που υποστηρίζουν το ανωτέρω συμπέρασμα και τη θέση ότι: «***Δεν έχομε Ιστορικές αποδείξεις ούτε για το αν υπήρχε ο Ιησούς που έγινε Χριστός ούτε για το αν δεν υπήρχε. Το ερώτημα μέχρι στιγμής παραμένει ανοιχτό, λόγω σχεδόν πλήρους ελλείψεως αντικειμενικών στοιχείων***». Τέτοιοι επιστήμονες είναι «ούκ ολίγοι». Τα υπόλοιπα είναι πίστεις, θεωρίες, υποθέσεις, προτιμήσεις, γούστα, κλπ. Είναι δηλαδή προσπάθειες και υποκειμενικές εκτιμήσεις οι οποίες από Ιστορική έποψη καταλήγουν στο μηδέν.

Αυτά τα επιχειρήματα και συμπεράσματα, μαζί με πολλά άλλα που έπονται στα επόμενα δύο μέρη του άρθρου αυτού, χρησιμοποιούνται ήδη και εν πολλοίς και από τους μυθικιστές, θιασώτες της τρίτης κατηγορίας, που αναφέραμε στην αρχή. Από όλα τα στοιχεία που διαθέτομε σήμερα φαίνεται απίθανο το να προκύψουν νέα αντικειμενικά στοιχεία τα οποία να δίνουν δίκιο στους ιστορικοποιούντες της δεύτερη κατηγορία. Τίποτα όμως δεν αποκλείεται ακόμα, καθ' ότι τελευταία ακούμε ότι οι αρχαιολόγοι βρίσκουν τάφους και στοιχεία τα οποία ίσως δώσουν κατηγορηματικές απαντήσεις. Τελούμε εν αναμονή και ευχόμαστε να βρεθεί η κατηγορηματική απάντηση για να λήξει αυτό το αχρείαστο ζήτημα μια για πάντα. Τώρα ποια θα ήταν η σημασία του αν η δεύτερη κατηγορία έχει τελικά δίκιο; Απαντάμε ότι, ακόμα και δίκιο να έχει εν τέλει η δεύτερη κατηγορία, ο Ιησούς Χριστός τον οποίον «ευαγγελίζεται» είναι εντελώς κάτι άλλο, εντελώς διαφορετικό, από τον Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων* και της *Καινής Διαθήκης* στον οποίον πιστεύουν οι πιστοί θρησκόληπτοι. Επομένως από χριστιανικής θρησκευτικής απόψεως ο Ιησούς Χριστός της δεύτερης κατηγορίας είναι το ίδιο καταστρεπτικός για την «αλήθεια του Χριστιανισμού» όσο και η πλήρης ανυπαρξία του, δηλαδή η πλήρως αποδεδειγμένη μυθολογικότητά του.

Μπορούμε όμως και μετά βεβαιότητος να δηλώσομε ότι: ειδικά η περσόνα του Ιησού Χριστού της *Καινής Διαθήκης* είναι μια μυθολογική κατασκευή, ακόμα και αν τυχόν βασίζεται σε κάποιο άγνωστο υπαρκτό πρόσωπο. Υπάρχουν πολυάριθμοι λόγοι οι οποίοι αποδεικνύουν αυτή τη δήλωση πέραν πάσης αμφιβολίας και οι οποίοι έχουν δημοσιευθεί σε χιλιάδες ερευνητικά επιστημονικά βιβλία και άρθρα. Έτσι δεν θα επεκταθούμε επ' αυτού. Μόνον λίαν συντόμως αναφέρομεν ότι: Οι ευαγγελιστές (όποιοι είναι αυτοί) και οι διάφορες χριστιανικές κοινότητες των δύο πρώτων αιώνων πλέκουν έναν αναχρονιστικό, αργοπορημένο και εσχατολογικό μύθο. Διά τούτο δεν τους ενδιαφέρει η ιστορική αλήθεια, η ακριβής αναγραφή των υποτιθεμένων συμβάντων και γεγονότων, η ορθή γεωγραφική

γνώση, η υπάρχουσα πολιτική και πολιτιστική κατάσταση των καιρών αυτών, η ακριβείς χρονολογίες, κλπ., έστω και αν πολλές φορές, μέσα σ' αυτόν τον μύθο που πλέκουν και ανάμεσα στα πολυάριθμα λάθη, φανταστικά και αντιφατικά στοιχεία τους, παρεμβάλουν μερικά ιστορικά στοιχεία και μερικά πραγματικά πρόσωπα ή τοπωνύμια [1], κλπ. Ούτε τους ενδιαφέρει καθόλου να γράφουν σε συμφωνία μεταξύ των, αλλά παρουσιάζουν μια εκτεταμένη ακαταστασία και αντιφατικότητα. Μόνο μέσα απ' αυτά τα πλαίσια και στοιχεία μπορούν να δικαιολογηθούν και να κατανοηθούν οι πολυάριθμες και τρομακτικές διαφορές, αντιφάσεις, ασυνέπειες και λάθη που απαντώνται απανταχού μέσα σε ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη* και την χριστιανική παράδοση. Όλες οι επί αιώνων προσπάθειες των Χριστιανών πατέρων και θεολόγων για να γεφυρώσουν και να ευθυγραμμίσουν όλη αυτή την ακατάσχετη ακαταστασία απετύγχαναν οικτρά, όπως και η ανακάλυψη ενός ιστορικού Ιησού κατέληγε πάντα στο μηδέν! Ιδιαιτέρως στα *Ευαγγέλια* και τον Παύλο μπορούμε να ξεχωρίσομε και να κατασκευάσομε τρεις ή και τέσσερις διαφορετικούς Ιησούδες Χριστούς, κλπ. «*Τί έτι χρείαν έχομεν μαρτύρων;*».

[Υποσημείωση 1: Στα *Ευαγγέλια* συναντάμε ανύπαρκτα ή φανταστικά τοπωνύμια, όπως: Ναζαρέτ, Κανά, Γέρσεσα, Βηθανία πέραν του Ιορδάνου, Αινών, Σαλείμ, κ.ά. Από την άλλη μεριά δεν αναφέρουν την μεγαλύτερη και την πιο ακμάζουσα πόλη, την πρωτεύουσα της Γαλιλαίας Σεπφορίτιδα, ευρισκομένη ακριβώς στο κέντρο της Γαλιλαίας, ή την μεγάλη πόλη Τιβεριάδα. Αυτό και αν είναι αξιοπαρατήρητο και αξιοπερίεργο! Να γράφουν για άγνωστα χωριουδάκια και να μην αναφέρουν την μεγαλύτερη πόλη, όταν μάλιστα ολόκληρη η Γαλιλαία είναι μικρό μέρος και όλα τα χωριά και οι πόλεις ευρίσκονται το ένα πολύ κοντά με το άλλο! Δεν είχαν να γράψουν για την Σιβηρία, οπότε κάποιος στο Βλαδιβοστόκ δικαιολογείται να μην γνωρίζει το Νοβοσιμπίρσκ. Όλη η Γαλιλαία άντε να είναι όση η μισή Πελοπόννησος.

Η Ναζαρέτ και η Κανά δεν αναφέρονται σε κανένα ιστορικό ή μη ιστορικό σύγγραμμα. Π.χ., ο πολύ μορφωμένος Ιώσηπος ήταν ο στρατηγός του επαναστατικού στρατού στη Γαλιλαίας κατά τα τρία πρώτα χρόνια της επαναστάσεως των Εβραίων κατά των Ρωμαίων, 66-73 Κ.Ε. Έτσι κατέγραψε όλη την Γαλιλαία στο μακροσκελές έργο του με κάθε λεπτομέρεια και αναφέρει την Σεπφορίτιδα πολλαπλώς. Όμως πουθενά δεν αναφέρει την Ναζαρέτ και την Κανά, όπως και κανένας άλλος Ιουδαίος ή εθνικός συγγραφέας ή επιστήμων του πρώτου ενάμιση αιώνα.

Προσκυνήματα με τα ονόματα αυτά εχτίστηκαν επίτηδες τον τέταρτο αιώνα σε θέσεις που οι χριστιανοί υπέθεσαν ότι ευρισκόταν πριν η Ναζαρέτ και η Κανά. Μετά σιγά-σιγά αυξήθηκαν σε πολίχνες. Είναι πολύ γνωστή η οικοδομική δράση των χριστιανών σ' αυτά τα μέρη, αρχής γενομένης από την Ιερουσαλήμ με τον Άγιο Κωνσταντίνο και τη μάνα του Αγία Ελένη. Χριστιανικοί ναοί, προσκυνητάρια, μοναστήρια, κλπ., παντού… Για τα εκτός Γαλιλαίας φανταστικά τοπωνύμια: Γέρσεσα, Αινών, Σαλείμ, Βηθανία πέραν του Ιορδάνου, κ.ά., δεν υπάρχουν ούτε προσκυνήματα. Η μεν λέξη Ναζαρέτ προέρχεται από παρεξήγηση της λέξεως Ναζαρηνός (*Μάρκος* 1: 24, 14: 67, 16: 6, *Λουκάς* 4: 34) όπως αναπτύσσομε και θα δείτε εντός του παρόντος, η δε Κανά προέρχεται από το Κανανίτης που στα Εβραϊκά σημαίνει ζηλωτής. (Παράβλεπε: Σίμων ο Κανανίτης ή Ζηλωτής, *Ματθαίος* 10: 4, *Μάρκος* 3: 18, *Λουκάς* 6: 15, *Πράξεις* 1: 13.). Να υπονοούσε άραγε κάποιον τόπο συγκεντρώσεως ζηλωτών;

Το ότι αυτά τα «άγια» τοπωνύμια θεωρούνται ιστορικώς πραγματικά από τους πιστούς χριστιανούς και τοποθετούνται σε βιβλικούς και άλλους χάρτες, οφείλεται μόνο στις

αναφορές των *Ευαγγελίων* και σε τίποτα άλλο. Σου λένε ότι: «αφού έτσι γράφουν τα *Ευαγγέλια* έτσι πρέπει να είναι! ...». Κανένας όμως ιστορικός των καιρών εκείνων και αυτών των τόπων δεν τα αναφέρει. Ούτε ο Ιώσηπος που έχει καταγράψει λεπτομερώς την περιοχή της Γαλιλαίας, ούτε τα Ιουδαϊκά κείμενα των εποχών αυτών.

Ειρήσθω εν παρόδω ότι ως προς την θρησκευτική και λατρευτική αξία αυτών των αγίων τόπων ήδη τον τέταρτο αιώνα ο εκκλησιαστικός πατέρας Γρηγόριος ο Νύσσης, αδελφός του «Μεγάλου» Βασιλείου, αποτρέπει τους πιστούς να επισκέπτονται τα προσκυνήματα επειδή η πράξη αυτή είναι γεμάτη υποκρισία και ενθαρρύνει την πιστεμπορία. Χαρακτηριστικά ο Γρηγόριος λέει:

> *"***Μία ἀλλαγὴ τόπου δὲν φέρνει τὸν Θεὸ κοντύτερα σὲ σᾶς. Ἄσχετα ἀπὸ τὸ ποῦ μπορεῖ νὰ εἶστε, ὁ Κύριος θὰ ρθεῖ σὲ σᾶς ἂν ἡ ψυχή σας εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ κατοικήσει καὶ νὰ βαδίσει μέσα σας. Ἀλλὰ ἂν ὁ ἔσω ἄνθρωπος μέσα σας εἶναι γεμάτος ἀπάτη, τότε, ἀκόμα κι ἂν στέκεστε στὸν Γολγοθὰ ἢ στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἢ κάτω ἀπὸ τὸ μνημεῖο τῆς Ἀναστάσεως, εἶστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τοῦ νὰ λάβετε τὸν Χριστὸ μέσα σας ὅσο ἕνας ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα ἀρχίσει νὰ ὁμολογεῖ πίστη σ' Αὐτόν.***"*

Για να μιλάει έτσι και από τότε ο Γρηγόριος, που ως πιστός χριστιανός πατήρ, σίγουρα θα πίστευε στην ιστορικότητα αυτών των τοπωνυμίων, σημαίνει ότι κάτι ήξερε ή είχε καταλάβει που δεν το ξέρανε οι άλλοι! Παρά ταύτα οι Πάπες μετά από έξη αιώνες θα αρχίσουν ανηλεείς σταυροφορίες για την απελευθέρωση των αγίων τόπων. Αυτές όλες μαζί κόστισαν γύρω στα δύο εκατομμύρια ζωές και στο τέλος για μια τρύπα στο νερό.

Το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* έχει τόσο πολλές και τεράστιες διαφορές με τα άλλα τρία *Ευαγγέλια*, όχι μόνο ως προς τις πρωτοφανείς ιστορίες που περιέχει π.χ. την ανάσταση τού Λαζάρου και πολλές άλλες, αλλά και ως προς τα κοινά με τα άλλα *Ευαγγέλια* θέματα που αναφέρει, ώστε να αποτελεί ακόμα ένα ισχυρό στοιχείο υπέρ της μυθοπλαστίας του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων* και συνεπώς της ανυπαρξίας του. Αναμφιβόλως αυτό είναι και το μόνο *Κανονικό Ευαγγέλιο* που περιέχει πολλά γνωστικιστικά στοιχεία. Αναφέρομε έναν μικρό αριθμό απ' αυτές τις τεράστιες διαφορές σε διάφορα σημεία μέσα στα κείμενά μας. Εδώ για παραδείγματα σημειώνομε μόνο τρεις.

> **(1)** Δεν υπάρχουν πουθενά οι νηστείες του Ιησού και οι πειρασμοί του από τον διάβολο στην έρημο μετά την βάπτιση του, που διήρκεσαν 40 μέρες όπως μας περιγράφουν καλά οι άλλοι τρεις. Αυτός μας λέγει ότι τις δύο επόμενες μέρες βρήκε μερικούς μαθητές και την τρίτη έκανε την πρώτη επίδειξη στο θαύμα της Κανά.
> **(2)** Εκδίωξε τους εμπόρους από τον ναό στην αρχή της δράσεώς του ενώ οι άλλοι τρεις βάζουν το επεισόδιο αυτό πέντε ή έξη μέρες πριν σταυρωθεί.
> **(3)** Τα τρία πρώτα *Ευαγγέλια* αφηγούνται μια δράση του Ιησού που διήρκεσε το πολύ ένα έτος, ενώ ο Ιωάννης παρουσιάζει μια δράση που διήρκεσε τουλάχιστον τρία έτη. Κλπ...

Ο Ιωάννης όμως σε μερικά σημεία του *Ευαγγελίου* του πασχίζει να μας πείσει ότι λέγει την αλήθεια, πράγμα που δεν το κάνει κανένας από τους άλλους τρεις! Βέβαια μας λέγει και ότι κάνει την προπαγάνδα του και όχι ιστορία: 19: 35 «*και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς*

πιστεύσητε.», «20: 31 *ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού*.». Όλο το κεφάλαιο 21 είναι αποδεδειγμένα κατοπινή προσθήκη προς αποκατάσταση της Πετρικής παραδόσεως, κ.ά. Αυτός που το προσέθεσε επινόησε και την μυθολογία του ποιος έγραψε ολόκληρο το *Ευαγγέλιο*.

Ποιόν να πιστέψομε τώρα; Τον Ιωάννην ή έναν από τους άλλους τρεις; Συνεπώς ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* είναι καθαρά ένας μύθος και τίποτα παραπάνω. Αυτό το μυθικό άτομο το έφτιαξαν διάφορα υπαρκτά άτομα τα οποία βασίστηκαν σε ήδη υπάρχον μυθολογικό και πραγματικό υλικό, στην προσπάθεια των να ενσωματώσουν τους σκοπούς και τις επιδιώξεις των, οτιδήποτε και αν ήταν αυτά. Ακόμα το μυθικό άτομο δεν οφείλει να συμπίπτει με κάποιο αφανές πραγματικό!

Ο Θεόφιλος Αντιοχείας (επίσκοπος κατά τα έτη 169 - 177 Κ.Ε.) δεν μπόρεσε να ικανοποιήσει την απαίτηση των εθνικών να τους υποδείξει κάποιον αναστημένο νεκρό. Επίσης ο απολογητής Minucius Felix (μέσα 2^{ου} αιώνος) προσπαθεί με δικές του κατηγορίες κατά των παγανιστικών θεών να ανταπεξέλθει στις κατηγορίες των εθνικών ότι οι χριστιανοί λατρεύουν σταυρούς και έναν που σταυρώθηκε. Δεν ομιλεί για ανάσταση!

Όπως ο Θωμάς Μάρας στο βιβλίο του *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, Εκδόσεις Σμυρνιώτη, ή Εκδόσεις Νέος Σταθμός, ή Εκδόσεις Δίβρης, Αθήνα 1978 – 1979, έτσι και ο σπουδαίος ερευνητής Earl Doherty στο βιβλίο του *Challenging the Verdict*, *A Cross-Examination of Lee Strobel's "The Case of Christ"*, Age of Reason Publications, 2001, έχει εξετάσει πολλές αντιφάσεις, αλλ' όχι όλες, και πολλά λάθη των *Ευαγγελίων* και όλων των *Επιστολών* και σε πολλά σημεία έχει βγάλει και καταγγείλει το συμπέρασμα ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* είναι μύθος, δηλαδή ψέμα. Ο κάθε συγγραφέας αυτών των ψευδεπιγράφων κειμένων φτιάχνει ένα κατασκευάσμα που εξυπηρετεί την θεολογία του! Ομοίως και ο Ιησούς Χριστός των *Επιστολών* του Παύλου είναι ένα αλλοπρόσαλλο κατασκεύασμα, αποκύημα της νοσηρής φαντασίας του Παύλου!

Τα ίδια αποδεικνύει με καταπληκτική τεκμηρίωση και ο σπουδαίος ερευνητής Hyman E. Goldin στο εξαίσιο και πλούσιο σε σημειώσεις σύγγραμμά του, *The Case of the Nazarene Reopened*, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.]

Ο αείμνηστος Robert Taylor [2], συχνά αναφέρει στα συγγράμματά [3] του ένα από τα πιο πειστικά, κατά τη γνώμη του, κριτήρια για την απόρριψη της ιστορικότητας του Ιησού και όλων όσων πρεσβεύει η Χριστιανική θρησκεία! Αυτό είναι το ότι ο ίδιος και όλοι οι ορθολογιστές και σκεπτικιστές μέχρι την εποχή του έπρεπε να υποφέρουν στον ύψιστο βαθμό το μίσος, την ατιμία, τη διαβολή και στο τέλος φυλακίσεις και βασανιστήρια από τους Χριστιανούς απολογητές και αξιωματούχους, για τις ερωτήσεις και αντιρρήσεις που τους υπέβαλαν. Έτσι και ο Taylor, εκτός από διάφορα χρηματικά πρόστιμα που του επεβλήθησαν, υβρίστηκε, συκοφαντήθηκε και στο τέλος φυλακίστηκε και βασανίστηκε δύο φορές. Στα συγγράμματά του λοιπόν, αρκετές φορές γράφει ότι επί τέλους κατάλαβε, εξ ιδίας πείρας, ποια είναι τα μόνα πειστικά και αποστομωτικά επιχειρήματα των Χριστιανών...! Βλέπομε λοιπόν ότι αν οι Χριστιανοί απολογητές και ιστορικοί είχαν πειστικά κριτήρια για την ιστορικότητα του Ιησού θα μας τα παρείχαν με καθαρό τρόπο ευθύς εξαρχής και το θέμα θα είχε λήξει. Αντ' αυτών όμως μας παρέχουν αναπόδεικτες υποθέσεις και τους διακατέχει μια ξέφρενη και επιθετική μανία να εξουδετερώσουν τους σκεπτικιστές και ορθολογιστές με κάθε αθέμιτο και βίαιο τρόπο.

[Υποσημείωση 2: Robert Taylor, Edmonton της Αγγλίας 18-8-1784, Tours της Γαλλίας 5-6-1844. Αγγλικανός ευαγγελικός ιερέας που απεσκίρτησε από τον Χριστιανισμό όταν μελέτησε αρκετά και ανεκάλυψε την τρομακτική αντιφατικότητα, τα λάθη, την ανακολουθία και την καταστροφικότητα αυτής της θρησκείας. Στο τέλος κατέληξε απλώς θεϊστής όπως γράφει ο ίδιος.]

[Υποσημείωση 3: (1) The Diegesis, Kessinger Publishing, or Health Research Publications. (2) Syntagma of the Evidence of the Christian Religion, Kessinger Publishing. (3) The Devil's Pulpit, Kessinger Publishing.]

Μπορεί κάποιος να πει ότι το ανωτέρω κριτήριο του Taylor, είναι κάπως υποκειμενικό. Εδώ όμως παραθέτομε την εξής σημαντικότατη ιστορική πληροφορία η οποία δεν έχει προσεχθεί και αναλυθεί όσο θα έπρεπε. Και να υποθέσομε ότι πραγματικά υπήρχε κάποιος Ιησούς πίσω απ' όλα αυτά που μυθολογούν τα *Ευαγγέλια* τότε πρέπει να ήταν εντελώς ασήμαντος διότι είναι πρόσωπο της εσωτερικής χριστιανικής μυθολογίας και δεν το αναφέρει κανείς ιστορικός, συγγραφέας, πολιτικός, ραβίνος, κρατικό αρχείο της εποχής του, όχι μόνον εξ όσων γνωρίζομε σήμερα αλλά στο έργο του ***Κατά Γαλιλαίων***, ο **Αυτοκράτορας Μέγας Ιουλιανός** (332; - 363 Κ.Ε.), ομιλών προς τους Χριστιανούς του καιρού του, αρχίζει (Loeb Classical Library, Volume III, page 318, § 39 A, B.) με την εξής δήλωση (μετάφραση):

> «*Μου φαίνεται σωστό να εκθέσω σε όλους τους ανθρώπους τους λόγους για τους οποίους πείστηκα ότι η σκευωρία των Χριστιανών είναι ανθρώπινο κατάσκεύασμα, το οποίο συντέθηκε από κακουργία. Δεν έχει τίποτα το θεόπνευστο, αλλά επειδή εκμεταλλεύεται πέρα για πέρα εκείνο το κομμάτι της ψυχής, που αρέσκεται στους μύθους και που είναι παιδαριώδες και ανόητο, κατάφερε να μετατρέψει τερατώδεις αφηγήσεις σε πίστη αληθείας.*»,

Μετ' ολίγον (Loeb Classical Library, Τόμος III, σελίδες 374 – 377, παράγραφος 201 E - 206 B), κάνει την εξής μεγάλης ιστορικής σημασίας δήλωση και πρόκληση στο τέλος αυτής της παραγράφου:

> «... *ών [εκ τών ανδρών, Ιησούς, Παύλος, Κορνήλιος, Σέργιος Παύλος, τούς οποίους αναφέρει πριν σ' αυτήν την παράγραφο, κ.ά.] είς εάν φανή τών τηνικαύτα γνωριζομένων επιμνησθείς —επί Τιβερίου γάρ ήτοι Κλαυδίου ταύτα εγίνετο—, περί πάντων ότι ψεύδομαι νομίζετε.*».

Μετάφραση: «Αλλά εάν μπορείτε να μου δείξετε ότι εξ' αυτών των ανδρών [Ιησούς, Παύλος, Κορνήλιος, Σέργιος Παύλος, κ.ά.] έστω και ένας αναφέρεται από τους γνωστούς συγγραφείς του καιρού εκείνου, — διότι [όπως εσείς λέτε] αυτά τα συμβάντα έγιναν κατά την βασιλεία του Τιβερίου ή του Κλαυδίου —, τότε έχετε το δικαίωμα να νομίζετε ότι ψεύδομαι περί πάντων των πραγμάτων.».

Επειδή η παράγραφος αυτή περιέχει πολλά στοιχεία και δηλώσεις μεγάλης σημασίας και σπουδαιότητας αξίζει να μελετηθεί και να εξεταστεί προσεκτικά. Διά τούτο την

παραθέτομε ολόκληρη μεταφρασμένη, εντός της οποίας υπογραμμίζομε μερικά σημαντικά σημεία και εσείς μόνοι σας προσέξετε και τα υπόλοιπα.

«Τί είναι επί τέλους αυτό για το οποίο οι Εβραίοι καυχώνται ότι τους δόθηκε από τον Θεόν, από τους οποίους εσείς πείθεστε αφού [προηγουμένως] αυτομολήσατε από εμάς; Εάν πάλι είχατε ακούσει προσεκτικά τα λόγια εκείνων [των Εβραίων], δεν θα είχατε δυσπραγήσει στα πάντα, αλλά αν και θα είσαστε χειρότερα από πριν, όταν δηλαδή είσαστε μαζί μας, παρ όλα ταύτα θα είσαστε σε μια κατάσταση ανεκτή και υποφερτή. Διότι τότε θα λατρεύατε έναν θεό, που δεν είναι άνθρωπος, αντί πολλών [θεών], ή μάλλον πολλών δυστυχών ανθρώπων. Και ακόμα θα χρησιμοποιούσατε νόμο σκληρό μεν και τραχύ και που περιέχει πολλά άγρια και βάρβαρα [διατάγματα] αντί των ιδικών μας επιεικών και φιλανθρώπων νόμων, και κατά τα άλλα θα είσαστε σε χειρότερη κατάσταση από εμάς, αλλά θα είσαστε αγνότεροι και καθαρότεροι από ότι είστε τώρα ως προς τις λατρείες σας. Τώρα όμως με σας συνέβη ότι ακριβώς συμβαίνει με τις βδέλλες, να σας ελκύει [δηλαδή] το χειρότερο αίμα [που προέρχεται] από εκεί [τον Εβραϊσμό δηλαδή] και να αφήνετε το καθαρότερο. Ακόμη και **ο Ιησούς αφού εκέρδισε το χειροτερο μέρος από σας, <u>είναι γνωστός μόνο κατ' όνομα για λίγο περισσότερο από τριακόσια χρόνια: και κατά την διάρκεια της ζωής του δεν κατάφερε τίποτα άξιον ακοής,</u> εκτός και κάποιος νομίζει ότι το να θεραπεύσει τους κουτσούς και τους τυφλούς και να εξορκίζει τους δαιμονόπληκτους στα χωριά της Βησθαϊδάς και της Βηθανίας είναι εκ των μεγίστων κατορθωμάτων.** Όσον αφορά την αγνότητά [του] δεν την γνωρίζετε τόσο καλά όσο μνημονεύετε· **αλλά συναγωνίζεστε τους Ιουδαίους στην οργή και στην πικρία και γκρεμίζετε τα ιερά και τους βωμούς και απεσφάξατε όχι μόνο αυτούς από εμάς που παρέμειναν [πιστοί] στα πατρώα [έθιμα, διδάγματα, κλπ.], αλλά και τους αιρετικούς που ήταν εξ ίσου με σας πεπλανημένοι επειδή δεν θρηνούν τον νεκρόν με τον ίδιο τρόπο όπως τον ιδικόν σας.** Αλλά αυτά [που διαπράττετε] είναι μάλλον δικά σας [καμώματα]· διότι **πουθενά ούτε ο Ιησούς σας παρέδωσε τέτοιες εντολές και σας επρόσταξε [να τις εφαρμόσετε] ούτε ο Παύλος.** Ο λόγος δε είναι ότι ποτέ τους δεν έλπιζαν πως εσείς θα φτάνατε ποτέ σε τέτοιο σημείο δυνάμεως. Διότι αυτοί ικανοποιούνταν με το να εξαπατούν υπηρέτριες και δούλους και μέσω αυτών γυναίκες και άνδρες όπως ο Κορνήλιος και ο Σέργιος. ***Αλλά εάν ημπορείτε να μου δείξετε ότι εξ' αυτών των ανδρών [Ιησούς, Παύλος, Κορνήλιος, Σέργιος Παύλος, κ.ά.] έστω και ένας αναφέρεται από τους γνωστούς συγγραφείς του καιρού εκείνου, —διότι [όπως εσείς λέτε] αυτά [τα συμβάντα] έγιναν κατά την βασιλεία του Τιβερίου ή του Κλαυδίου—, [τότε έχετε το δικαίωμα] να νομίζετε ότι ψεύδομαι περί πάντων των πραγμάτων.***».

Αυτά λοιπόν γράφει ο Μέγας Ιουλιανός ο οποίος ήταν ακέραιος χαρακτήρας, φιλόσοφος, μελετητής, ερευνητής και ως αυτοκράτορας είχε στην διάθεσή του όλα τα κρατικά αρχεία και τις πηγές. Ορθά κοφτά μας λέγει, είναι πεπεισμένος ότι «*η σκευωρία των Χριστιανών είναι ανθρώπινο κατασκεύασμα, το οποίο συντέθηκε από κακουργία. Δεν έχει τίποτα το θεόπνευστο...*». Αναφέροντας την βασιλεία του Τιβερίου έχει συμπεριλάβει και τα χρόνια του υποτιθεμένου Ιησού στον οποίον αναφέρεται ονομαστικώς. Ακόμα έχει συμπεριλάβει τα αρχικά χρόνια του Αποστόλου Παύλου στον οποίον επίσης αναφέρεται ονομαστικώς. Ο Σέργιος (Παύλος), στον οποίον επίσης αναφέρεται, κατά τους Χριστιανούς

αναφέρεται μόνο σε σχέση με τον Απόστολο Παύλο στις *Πράξεις* 13: 6-12 και πουθενά αλλού. Ο Κορνήλιος και η μεταστροφή του έχουν να κάνουν με τον Πέτρο και αναφέρονται στις *Πράξεις* 10: 1-43. Ο Ιουλιανός δηλαδή αναφέρεται σε μια πολύ καλώς ιστορηθείσα εποχή κατά την οποίαν, ως υποτίθεται, έζησαν και έδρασαν τα πρόσωπα αυτά. Πλην όμως δεν ευρίσκει καμία εξωχριστιανική πηγή που να αναφέρει τα πρόσωπα αυτά. **Επομένως ο Ιησούς Χριστός και οι άλλοι ΔΕΝ είναι εξ ορισμού ιστορικά πρόσωπα, διότι ιστορικά πρόσωπα είναι όσα ρητώς αναφέρονται στις κατάλληλες πηγές.**

Θεωρούμε αξιοπαρατήρητο το γεγονός ότι ο Ιουλιανός δεν αναφέρει τον Γάιο Καλιγούλα, ο οποίος ήταν ο αυτοκράτορας μεταξύ Τιβερίου και Κλαυδίου! Ίσως υπάρχει κάποιο μυστήριο πίσω απ' αυτό, ίσως όχι! Μία εξήγηση μάλλον είναι ότι τα μεν επεισόδια περί Ιησού Χριστού όπως και η πρώτη εμφάνιση του Αποστόλου Παύλου ως διώκτου των Χριστιανών υποτίθενται ότι έλαβαν χώρα κατά την βασιλεία του Τιβερίου (+14-37) τα δε περί ανθυπάτου Σεργίου Παύλου και εκατοντάρχου Κορνηλίου επί βασιλείας Κλαυδίου (+41 - 54).

(Τελικά, ο πρώτος αυτοκράτορας που δηλώνει τον χριστιανικό μύθο ως αλήθεια και διά της βίας τον επιβάλλει, είναι ο αιμοσταγής και διαταραγμένος Κωνσταντίνος, ο οποίος μετά θάνατον αγιοποιήθηκε και αποκλήθηκε «Μέγας» από την χριστιανική εκκλησία.).

Την εποχή του Ιουλιανού (+331-363) οι Χριστιανοί μπορούσαν να συμβουλευτούν τα γραπτά κάθε συγγραφέως, πολιτικού, τα κρατικά αρχεία, κλπ, χωρίς κανένα εμπόδιο. Είχαν δικούς τους ανθρώπους σε κάθε θέση! Παρ' όλα ταύτα οι Χριστιανοί δεν επέδειξαν καμίαν αναφορά είτε γνωστού είτε αγνώστου συγγραφέως ούτε και κάποιου κρατικού αρχείου σ' αυτήν την κατά μέτωπο ισχυρή πρόκληση του μεγάλου αυτοκράτορος τον οποίον και μισούσαν θανάσιμα. Επομένως αυτή η αναφορά έχει πολύ μεγάλη ιστορική σημασία, παρ' όλον ότι πολλοί ημπορούν να ισχυριστούν ότι στο *Κατά Γαλιλαίων* έργο του ο Ιουλιανός δεν θέτει ζήτημα ιστορικότητος των εν λόγω ατόμων. Με τον τρόπο που ο ίδιος ομιλεί προς τους Χριστιανούς του καιρού του στην εν λόγω παράγραφο, θέλει πρωτίστως να τονίζει την παντελή ασημαντότητα των προσώπων που αναφέρει (Ιησούς, Παύλος, Κορνήλιος, Σέργιος Παύλος, κ.ά.), καθ' ότι δεν άφησαν πίσω τους τίποτε το αξιοσημείωτο και ούτε τα σημείωσε κάπου κανείς φερέγγυος. **Αυτό το γεγονός όμως αποτελεί από μόνο του ιστορικό κριτήριο κατά της ιστορικότητος αυτών των ατόμων!** Ακόμα ο Ιουλιανός θέλει να τονίζει ότι τα άτομα αυτά και αν υπήρξαν, δεν είχαν δώσει ποτέ εντολές στους οπαδούς τους να καταστρέφουν και να ρημάζουν τα πάντα που έβρισκαν μπροστά τους και να σκοτώνουν όσους δεν τους ασπάστηκαν αλλά παρέμειναν πιστοί στην παραδοσιακή τους θρησκεία ή είναι δικοί τους αιρετικοί. Εδώ λοιπόν έχομε μια σαφή ιστορική μαρτυρία επισήμου άτομου για την ποιότητα του χαρακτήρος των μόλις προ ολίγου νομοποιηθέντων Χριστιανών τον τέταρτον αιώνα. Ήταν πλήρεις κακότητας, φαυλότητας, φονικότητας, καταστροφικότητας, κλπ, ιδιότητες που είχαν εκδηλώσει σαφώς ήδη από τον δεύτερο αιώνα. Μετά έχουν το θράσος να ομιλούν για αγάπη, συγχώρεση, ανεκτικότητα και όλα αυτά τα φούμαρά τους! Όλο κι' όλο που ο Ιουλιανός ήθελε να πραγματοποιήσει κατά την συντομότατη εικοσάμηνη βασιλεία του ήταν πλήρης ανεξιθρησκία και αμοιβαία ανοχή. Ο πρόωρος και ύποπτος θάνατός του (φονεύτηκε σε ηλικία 32 ετών κάτω από ασαφείς και ύποπτες συνθήκες, 331 - 363 Κ.Ε.) ματαίωσε την επιτυχία αυτού του ευγενούς σκοπού. Από εκεί και μετά οι Χριστιανοί δεν είχαν απολύτως κανέναν φραγμό, δεν άφησαν τίποτα όρθιο είτε από άψυχα είτε από έμψυχα! Ωραία νέα τάξη και εξέλιξη πραγμάτων!

Σ' αυτά τα σημεία δεν διαφωνούμε καθόλου. Αλλά όπως και να εξετάσει ή δει κανείς το περιεχόμενο αυτού του βιβλίου του Ιουλιανού, η πρόκληση αυτή αναγκαστικώς

φέρνει στο προσκήνιο το θέμα και το ερώτημα της ιστορικότητας αυτών των προσώπων άμεσα, ζήτημα πολύ θερμό και κατά την εποχή του Ιουλιανού. Ο λόγος λοιπόν του ότι η αναφορά αυτή έχει πολύ μεγάλη σημασία, από τη σκοπιά του Ιστορικού επιστήμονα και ερευνητή και του οποίου την προσοχή αμέσως συλλαμβάνει, είναι ο εξής: *Ένα από τα σημαντικότερα κριτήρια ιστορικότητος κάποιου προσώπου που χρησιμοποιεί η επιστήμη της Ιστορίας είναι:* «**η ύπαρξη βάσιμων, ανεξαρτήτων, συμφώνων και κατά το δυνατόν συγχρόνων με το άτομο αυτό αναφορών. Πολλές φορές χρησιμοποιούνται και υστερόχρονες αναφορές αν αυτές κριθούν βάσιμες, σύμφωνες και οι ειδικοί συμφωνούν για την βασιμότητα και την ιστορική αξία τους.**».

Στην παρούσα πρόκληση όμως οι Χριστιανοί δεν έδωσαν απολύτως καμία απάντηση και δεν άρπαξαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν ιστορικές αναφορές και έτσι να απόδείξουν την ιστορικότητα αυτών των ατόμων και να κλείσουν το θέμα μια για πάντα, παρ' όλον ότι κατά την εποχή αυτήν και μπορούσαν να αναδιφήσουν στα αρχεία της αυτοκρατορίας και ακόμα να επικαλεσθούν και να προβάλλουν οτιδήποτε πηγές είχαν στα χέρια τους. Κάτι τέτοιο όμως δεν το έκαναν! Αυτό το γεγονός ουσιαστικά αποδεικνύει κατά ιστορικό και βάσιμο τρόπο ότι κανένα απ' αυτά τα πρόσωπα δεν αναφερόταν (όπως και ακόμα δεν αναφέρεται) πουθενά πέραν της εσωτερικής μυθολογίας των ιδίων των Χριστιανών. Ούτως, η στάση και η συμπεριφορά τους θέτει εκτός ισχύος το ανωτέρω ισχυρό κριτηριο της ιστορικής επιστήμης. Συνεπώς τα παραπάνω άτομα δεν είναι ιστορικά, διότι εκτός του ότι αποδεδειγμένως πλέον δεν πληρούν το ανωτέρω ουσιώδες ιστορικό κριτήριο δεν πληρούν και κανένα άλλο ιστορικό κριτήριο. **Όπως είπαμε παραπάνω, ένα άτομο είναι εξ ορισμού ιστορικό εάν αναφέρεται ρητώς στις κατάλληλες πηγές.**

Αυτή η δήλωση και πρόκληση του Ιουλιανού μαζί με τη σιγή και την στάση των Χριστιανών αποδεικνύει ότι: ακόμα στα μέσα του 4ου αιώνα οι δύο Φλαβιανές Μαρτυρίες (η μεγάλη και η μικρή όπως ονομάζονται, Φλαβίου Ιωσήπου *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* 18: 3: 3 ή 18: 63-64, και 20, 9: 1, ή 20: 200) ήταν τόσο άγνωστες στον μελετημένο Ιουλιανό όσο και στους Χριστιανούς του καιρού του που δεν του απήντησαν καθόλου. Ο Αυτοκράτωρ Φιλόσοφος ήταν πολύ διαβασμένος ώστε να γνωρίζει καλώς εάν υπήρχαν ή όχι αναφορές στον Ιώσηπο ή σε οποιονδήποτε άλλον περί Ιησού Χριστού. Ακόμα και μισή αναφορά αν υπήρχε στον Ιώσηπο, τον αναγνωρισμένο Ιουδαίο Ιστορικό υποστηρικτή της Ρωμαϊκής Ειρήνης (Pax Romana), ο Ιουλιανός θα το εγνώριζε και σε τέτοια περίπτωση δεν θα τολμούσε να κάνει μια τέτοια δήλωση και πρόκληση. Μεταξύ δε των Χριστιανών που εγνώριζαν τον Ιουλιανό προσωπικώς ήταν ο Καππαδόκης Γρηγόριος Ναζιανζηνός ο θεολόγος και ο Καππαδόκης Βασίλειος ο «Μέγας», ως συμμαθητές του στη σχολή των Αθηνών. Ο Βασίλειος μάλιστα πρέπει να τον μισούσε θανάσιμα, αν αναλογισθούμε τη στάση του Βασιλείου γύρω από τον θάνατο του Ιουλιανού [4]. Πλην όμως σε κανένα γραπτό των δύο αυτών Χριστιανών Πατέρων όπως και σε κανένα άλλο γραπτό οιουδήποτε άλλου Χριστιανού ή σε οιοδήποτε έγγραφο ή ανέκδοτο δεν βρέθηκε καμία απάντηση προς τον Ιουλιανό και καμία παρουσίαση μια τέτοιας αναφοράς. Σαράντα (40) χρόνια αργότερα, την μεγάλη μαρτυρία τουλάχιστον, την αγνοεί και ο φανατικός Χριστιανός Συρο-Εβραίος Ιωάννης Χρυσόστομος όπως και ο Ιερός Φώτιος τον 9ον αιώνα.

[Υποσημείωση 4: Υπάρχει μια επιστολή του Ιουλιανού προς τον Βασίλειον (π.χ., βλέπε Loeb Classical Library, *Julian*, Volume III, σελίδες 81-83) στην οποία ο Ιουλιανός τονίζει τη φιλία τους και την αμοιβαία εκτίμησή τους από τα χρόνια που ήταν συμμαθητές στην Ακαδημία των Αθηνών. Αυτή η επιστολή αποτελεί δείγμα της ανεξιθρησκίας, του σεβασμού

της προσωπικής θρησκευτικής κατευθύνσεως, και του δικαιώματος της απόψεως του άλλου που ο Ιουλιανός πάσχιζε να ισχύσουν. Όμως, οι μόλις προ ολίγου νομιμοποιηθέντες χριστιανοί ουδόλως σεβάσθηκαν οτιδήποτε απ' αυτά. Όσο για τον πρόωρο, ατυχή και θλιβερό θάνατο του Ιουλιανού, ο Βασίλειος ομολόγησε ότι τον είχε ονειρευτεί. Ορισμένες χριστιανικές παραδόσεις μας αποκαλύπτουν ότι ο Ιουλιανός δολοφονήθηκε κατά την εκστρατεία του εναντίον των Περσών από κάποιον συμπαραστεκούμενό του χριστιανό στρατιώτη, ονόματι Μερκούριο, τον οποίον ο Βασίλειος ευλόγησε διά την πράξη του. Η χριστιανική εκκλησία προχώρησε ακόμα παραπέρα και τον ανεκήρυξε άγιο. Παράσταση της δολοφονίας του Ιουλιανού από τον Μερκούριο υπάρχει σε μια εικόνα του Ναού του Ευαγγελισμού (1547-1551) του Κρεμλίνου στη Μόσχα. (Βλέπε: Πολύμνια Αθανασιάδη, *Ιουλιανός, Μια Βιογραφία,* Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 2001.). Υπάρχει και δεύτερη επιστολή προς τον Βασίλειον (π.χ., βλέπε Loeb Classical Library, *Julian*, Volume III, σελίδες 284-287) εις την οποία ο Ιουλιανός αντιμετωπίζει τις κακιασμένες και κακοπροαίρετες διαδόσεις του Βασιλείου κατά τις οποίες ο Ιουλιανός ήταν ακατάλληλος για να γίνει ή να είναι αυτοκράτορας! Μετά τον θάνατό του, για να δικαιολογήσουν δήθεν τα καμώματά τους οι χριστιανοί, οι όπως πάντα καλλίτεροι μυθοπλάστες διέδωσαν τις πολυδιαδεδομένες μυθοπλασίες: Την αναφώνησή του «*Νενίκηκάς με Ναζωραίε*» για να μας πούνε δήθεν ότι η χριστιανική θεία πρόνοια «της αγάπης» τον εθανάτωσε, ή τον δήθεν χρησμό του μαντείου των Δελφών προς τον Ιουλιανό «*Είπατε τω βασιλεί, χαμαί πέσε Δαίδαλος αυλά ...* κλπ.», ο οποίος δεν συνάδει με τον τελευταίο χρησμό της Πυθίας, τον μελαγχολικό και ευχολογικό χρησμό «**ΕΣΤ' ΗΜΑΡ ΟΤΕ ΦΟΙΒΟΣ ΠΑΛΙΝ ΕΛΕΥΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΣ ΑΕΙ ΕΣΕΤΑΙ»,** δηλαδή, θα υπάρξει ημέρα κατά την οποία ο Φοίβος-Απόλλων θα επανέλθει και θα μείνει για πάντα. Όλα αυτά κ.ά. είναι αποδεδειγμένα χριστιανικά ψέματα ... που δεν είναι του παρόντος!]

Επομένως: ***Όλα αυτά τα ανωτέρω στοιχεία αποδεικνύουν ότι και οι δύο Φλαβιανές Μαρτυρίες είναι εξ ολοκλήρου παραχαράξεις και παρεμβολές, οι οποίες στα χρόνια του Ιουλιανού και αργότερα δεν είχαν ακόμα προφθάσει να διαδοθούν και να γίνουν ευρέως γνωστές. Επειδή δε ο πρώτος που αναφέρει στα γραπτά του την μεγάλη και σπουδαιοτέρα μαρτυρία είναι ο Ευσέβιος, κάπου σαράντα (40) χρόνια πριν τον Ιουλιανό, τότε εύκολα βγαίνει το συμπέρασμα ότι την παραχάραξη και παρεμβολή αυτή την έκανε ο Ευσέβιος.***

(Στα επόμενα τρία μέρη αυτής εδώ της εργασίας αναπτύσσομε και άλλα πολλά ισχυρά στοιχεία περί των δύο αυτών χαλκεύσεων και του ότι ο Ευσέβιος είναι ο δράστης της απάτης που ονομάστηκε Μεγάλη Φλαβιανή Μαρτυρία, αν όχι και των δύο μαρτυριών. Δι' όλα ταύτα και διάφορα άλλα μικροτέρα στοιχεία ο μέγας Αγγλος επιστήμων, διανοητής και φιλόσοφος Bertrand Russel εδήλωσε: «***Δεν έχει αποδειχθή ιστορικώς ότι ο Ιησούς Χριστός υπήρχε. Αλλά και να υποθέσωμε ότι υπήρχε, δεν γνωρίζομε απολύτως τίποτα θετικό γι' αυτόν!***», γεγονός απόλυτα σωστό.).

Για κάποιους παράξενους λόγους αυτή η καθαρή και κατηγορηματική αναφορά του Αυτοκράτορος Ιουλιανού όπως και ολόκληρο το βιβλίο του *Κατά Γαλιλαίων* δεν έχουν λάβει την απαιτουμένη προσοχή και βαρύτητα που τους αξίζει. Διαπορούμε γιατί; Μπορεί κάποιος να εξηγήσει;

Η πρόκληση αυτή του Ιουλιανού συνέβη 34 χρόνια περίπου μετά την εύρεση ενός σταυρού επί του οποίου υποτίθεται ότι σταυρώθηκε ο Χριστός. Το παραμύθι της ευρέσεως τού σταυρού αυτού το +327 από την αγία Ελένη, τη μάνα του διαταραγμένου αυτοκ-

ράτορα Κωνσταντίνου, είναι πολύ γνωστό. Έχει ήδη κριθεί πλήρως από πολλούς ερευνητές και δεν χρειάζεται να επαναλάβομε εδώ τα ίδια. Είναι και αυτό μια μυθοπλασία όπως και τόσες εκατοντάδες άλλες περί ευρέσεως αγίων αντικειμένων και λειψάνων, όπως π.χ. της ουράς του γαϊδουριού επί του οποίου εκάθησε ο Ιησούς! (Π.χ., σας παραπέμπομε στο σημαντικό βιβλίο του ερευνητή Joseph Wheless, *Forgery in Christianity*, Kessinger Publishing, σελίδες 281-293, κ.ά.).

Αυτό το παραμυθάκι λοιπόν προσκομίζουν πολλοί απολογητές ως ιστορική απόδειξη περί της υπάρξεως του Ιησού Χριστού. Δηλαδή για 34 χρόνια ο Ιουλιανός δεν είχε μάθει το μάθημά του και έπερεπε να περάσουν 300 χρόνια περίπου για βρεθεί ιστορική μαρτυρία, όπως μας την παρουσίασαν, για τον Ιησού Χριστό. Είτε σταυρώθηκε κάποιος Ιησούς είτε όχι επάνω στον σταυρό της Ελένης, ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* παραμενει μυθολογία για όλους τους λόγους που έχομε αναπτύξει παραπάνω. Ακόμα ο σταυρός αυτός δεν αποτελεί καμία ιστορική απόδειξη για κάποιον Ιησού Χριστό. Ο τόπος εκεί ήταν γεμάτος σταυρούς και Ιησούδες. Μέχρι και σήμερα οι αρχαιολόγοι ανασκάπτουν σταυρούς γύρω από την Ιερουσαλήμ. Ο Ιώσηπος γράφει ότι κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το +70 εσώθηκαν τα ξύλα της γύρω περιοχής ένεκα των πολλών σταυρών που έφτιαξαν οι Ρωμαίοι για να σταυρώσουν τους Εβραίους επαναστάτες. Ο δε «Τίμιος Σταυρός της Ελένης», εκτός του ότι απήχθη από τους Πέρσες στην Κτησιφώντα (Σελεύκια επί τον Τίγρην Ποταμόν) το +614, μετά την επανάκτηση του από τον αυτοκράτορα Ηράκλειο (+575-641) τεμαχίστηκε σε τόσα πολλά ξυλαράκια που θα εφόρτωναν ένα υπερωκεάνιο. Έτσι σήμερα δεν τον διαθέτομε γερό για να τον εξετάσομε.

Γενικώς, θα ήταν ευχής έργον να ευρεθούν Ιστορικά στοιχεία ικανά και αδιαμφισβήτητα για να δώσουν οριστική απάντηση, είτε θετική είτε αρνητική, σ' αυτό το σοβαρό ερώτημα της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού και να λήξει αυτό το ζήτημα μια για πάντα. Εύκολα μπορούμε να αραδιάσομε πολλά τέτοια ελλείποντα στοιχεία. Π.χ. αυθεντικά χειρόγραφα του Ιωσήπου (των τριών πρώτων αιώνων ή ακόμα και των εννέα πρώτων αιώνων), της *Καινής Διαθήκης*, του Ηγησίππου, κλπ.

Επίσης χρειάζεται μεγάλη προσοχή, διότι από καιρού εις καιρόν εμφανίζονται μερικοί απατεώνες που παρουσιάζουν κίβδηλα στοιχεία, όπως το σεντόνι του Τορίνο, η οστεοθήκη του Ιακώβου, κλπ., για να υποστηρίξουν την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού δι' αρχαιολογικών ευρημάτων. Σε κάθε τέτοια περίσταση βλέπομε ότι, χωρίς εξέταση ή δεύτερη σκέψη, οι θρησκόληπτοι αρπάζουν αμέσως την ευκαιρία για να κομπάζουν περί αποδείξεων. Τα δύο αντικείμενα, που μόλις αναφέραμε, ήταν τόσο καλά σκαρωμένα ώστε η ανακάλυψη και η απόδειξη της κιβδηλότητάς των με επιστημονικό και αδιάβλητο τρόπο χρειάστηκε πολύ χρόνο και μεγάλη προσπάθεια εκ μέρους των επιστημόνων.

Ειρήσθω εν παρόδω, ότι διάφοροι σπουδασμένοι Εβραίοι –μερικούς από τους οποίους έχω ακούσει με τα ίδια μου τα αυτιά ή έχω μελετήσει βιβλία ή άρθρα τους– διατείνονται ότι η Εβραϊκή κοινότητα έχει στην κατοχή της αξιόπιστο χειρόγραφο του Ιωσήπου που δεν περιέχει αυτές τις αναφορές. Δεν ξέρω κατά πόσον αυτό αληθεύει. Αν το χειρόγραφό τους είναι του 11ου αιώνα (όπως αυτό με τίτλο «*Jossipon*») ή πιο πρόσφατο, τότε αδίκως το αναφέρουν. Το αντεπιχείρημα για ένα τέτοιο χειρόγραφο έγκειται στο ότι είναι δυνατό ο αντιγραφέας ή ο μεταφραστής που το έγραψε, ως Ιουδαίος, σκοπίμως να αφαίρεσε τις δύο αναφορές στον Ιησού Χριστό, κλπ. Αν όμως η Εβραϊκή κοινότητα έχει διαφυλάξει αξιόπιστο χειρόγραφο των τριών πρώτων ή έστω εννέα αιώνων, τότε θα διαπράξει τεράστια ευεργεσία στην ανθρωπότητα, αν το παραδώσει στα χέρια των ειδικών, αμερολήπτων επιστημόνων για μια σωστή εξέταση. Ο καιρός έχει πια ωριμάσει για να το βγάλει

από τα συρτάριά της χωρίς να φοβάται την Ιερά Εξέταση. Με κάθε σεβασμό την προσκαλούμε να το πράξει.

Ακόμα ο πρώτος συγγραφέας στον κανόνα της *Καινή Διαθήκη*, ο Απόστολος Παύλος, 20-25 περίπου χρόνια μετά την υποτιθεμένη σταύρωση του Ιησού στην *Α΄ Πρός Κορινθίους Επιστολή* 1: 23, γενικά και αόριστα γράφει: «*ημείς δε* ***κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον****, Έλλησι δε μωρίαν,*». Εδώ όχι μόνο δεν θέτει τον Χριστόν και την σταύρωσή του εντός ιστορικού πλαισίου αλλά ομολογεί ότι για τους Ιουδαίους αποτελεί σκάνδαλο. Μα καλά, οι Ιουδαίοι, έστω με την συνεργασία των Ρωμαίων, σταύρωσαν τον Ιησού πριν λίγα χρόνια και τώρα το έχουν ξεχάσει ώστε να καταντήσει σκάνδαλο γι' αυτούς; Μπορεί να μην τον παραδέχονταν ως Θεό ή Υιόν Θεού ή Μεσσίαχ τους, αλλά αν όντως τον σταύρωσαν θα έπρεπε να τους ήταν γνωστό και δεδομένο γεγονός και όχι σκάνδαλο.

Ακόμη, αν εξετάσομε την ανάκριση τού Ιησού από τον Πιλάτο βλέπομε καθαρά ότι ο Πιλάτος αντιλαμβάνεται την ύπαρξη τού Ιησού για πρώτη φορά. Ρωτά να μάθει ποιος είναι, τί κακό έκανε, αν είναι βασιλεύς λες και δεν είχε ακούσει τίποτα για τον περιπλανώμενο θαυματοποιό και θεραπευτή. Μα τα θαύματα τού Ιησού που εγίνοντο ενώπιον λαού και όχλου πολύ και είχαν αφάνταστη θαυματουργική δύναμη, θα έπρεπε να έκαναν τα άμμεσα νέα και να αναστάτωναν όχι μόνο την Γαλιλαία και Ιουδαία αλλά και ολόκληρη την εκεί μείζονα περιοχή. Αυτά ήταν συμβάντα που έπρεπε να συζητιώνται εντόνως για εκατοντάδες χρόνια. Παρά ταύτα ο Ρωμαίος διοικητής δεν έχει πάρει τίποτα χαμπάρι. Οι Ιερείς, Γραμματείς και Φαρισαίοι τα είχαν ιδεί με τα μάτια τους, αλλά ούτε τους εντυπωσίασαν, ούτε έγραψαν τίποτα, ούτε είπαν κάτι στον Πιλάτο γι' αυτά. Ο Λουκάς μόνο αναφέρει εν παραδρομή, 23: 8, για τον Ηρώδη (Αντίπα) ότι κάτι είχε πάρει το αυτί του και θα ήθελε να δει κάποιο σημείο υπ' αυτού. Αν είναι δυνατόν, την στιγμή κατά την οποίαν ο Ηρώδης είχε ομολογήσει πως ο Ιησούς ήταν ο Ιωάννης Βαπτιστής αναστημένος, *Ματθαίος* 14: 1-2 «*Εν εκείνω τω καιρώ ήκουσεν Ηρώδης ο τετράρχης την ακοήν Ιησού. και είπε τοις παισίν αυτού· ούτός εστιν Ιωάννης ο βαπτιστής· αυτός ηγέρθη από των νεκρών, και διά τούτο αι δυνάμεις ενεργούσιν εν αυτώ.*». Δηλαδή ο Ηρώδης είχε ιδεί καλά τις δυνάμεις του Ιησού. (Αντίφαση λοιπόν μεταξύ Ματθαίου και Λουκά. Νάταν η μόνη!). Συνεπώς για ποια ιστορικότητα μιλάμε, όταν ήδη στα *Ευαγγέλια* αντιμετωπίζομε τέτοια αντιφατικά στοιχεία και αδύνατες εξελίξεις πραγμάτων!

Εδώ προσθέτομε και άλλο ένα σπουδαίο στοιχείο κατά της ιστορικότητος του Ιησού του Ναζωραίου. Οι Μανδαίοι ήταν μια Σημιτική θρησκευτική ομάδα της Μέσης Ανατολής οι οποίοι ήδη τον 1^{ο} αιώνα Κ.Ε. μετακινήθηκαν και εγκαταστάθηκαν στην Μεσοποταμία (σημερινό Ιράκ). Επομένως πρέπει να σχηματίστηκαν σαν αίρεση τουλάχιστον από τον 1^{ο} αιώνα Π.Κ.Ε. Υπάρχουν γύρω στις 70 000 Μανδαίων στην Μεση Ανατολή και σ' όλο τον κόσμο σήμερα. Η θρησκεία τους είναι γνωστικιστική (μάνδα, στα Αραμαϊκά, = γνώσις, στα Ελληνικά) και δυϊστική (καλό-κακό και η πάλη τους), όπως κάθε αίρεση τής Μέσης Ανατολής και της ερήμου. Αυτοί ετιμούσαν τον Αδάμ, Άβελ, Σήθ, Ενώς, Νώε, Σήμ, Αράμ και πάνω από όλους τον Ιωάννη Βαπτιστή. Αλλά απαρνιόνταν τους Αβραάμ, Μωυσή και Ιησού τον Ναζωραίο.

Τίθεται λοιπόν η απορία: ενώ οι Σημίτες Μανδαίοι είναι σύγχρονοι του Ιησού Ναζωραίου, η θρησκεία τους περιέχει πολλά Εβραϊκά στοιχεία, εγνώριζαν την *Παλαιά Διαθήκη*, και ετιμούσαν πάνω απ' όλους τον Ιωάννη Βαπτιστή που εβάπτισε τον Ιησού Χριστό, πως είναι δυνατόν από τότε να απαρνούνται τον Ιησού τον Ναζωραίο, εάν αυτός υπήρξε, εβαπτίσθηκε από τον Ιωάννη και έκανε τα τέρατα και τα σημεία που αναφέρουν τα *Ευαγ-*

γέλια και τα οποία αντηχούσαν σε μια μεγάλη περιοχή γύρω από την Παλαιστίνη; Πως θα ήταν αυτό δυνατό εάν ο Ιησούς ήταν υπαρκτό ιστορικό πρόσωπο, ξάδελφος και βαφτιστηρι του Ιωάννη Βαπτιστού και με τέτοια δράση; Αυτό γίνεται μόνο εάν ο Ιησούς ήταν μια καθαρά φανταστική και εκ των υστέρων κακοφτιαγμένη μυθοπλασία ή κάποιος υπήρχε στην θέση του μεν, αλλά ήταν τόσο ασήμαντος και χωρίς καμιά αξιόλογη δράση ώστε ιστορικώς να παραμείνει άγνωστος! Αυτό δηλαδή αποτελεί ένα στοιχείο της μη ιστορικότητος τού Ιησού Χριστού.

Η τιμή που απέδιδαν στον Αδάμ και σε μερικούς των απογόνων του ενώ αρνιόνταν τους Αβραάμ και Μωυσή, δείχνει ότι ο Μύθος του Αδάμ υπήρχε εκτός *Παλαιάς Διαθήκης* και μετά υπεκλάπει από τους Εβραίους στην Βαβυλώνα και αυτοί τον ανέμειξαν εκεί με δικές τους πρόχειρες μυθολογίες. Ακόμα η υπερτάτη τιμή στον Βαπτιστή από τον 1^{ο} αιώνα Κ.Ε. φανερώνει την ύπαρξη τής εσσαϊκής αιρέσεως των Βαπτιστών, την οποία θα συναντήσομε και στην εισαγωγή του εδώ παραρτήματος παρακάτω. Αλλά η ταυτόχρονη άρνηση τού Ιησού τού Ναζωραίου φανερώνει ότι η αίρεση αυτή δεν τα πήγαινε πολύ καλά με την αίρεση του Χριστού Μεσσίαχ. Πολλοί είναι οι επιστήμονες που ισχυρίζονται ότι κατά τον 1^{ον} αιώνα Κ.Ε. το κίνημα τού Βαπτιστού ήταν ισχυρότερο από το κίνημα του Χριστού Μεσσίαχ. Ακόμα ο Βαπτιστής ήταν ανώτερος του Ιησού Χριστού. Μετά την καταστροφή των ετών +66-73 όμως και κατά τον 2^{ον} Κ.Ε. αιώνα τα πράγματα αντεστράφησαν και οι χριστιανοί ανέμειξαν τις δύο αυτές αιρέσεις καταγράφοντας διάφορες χαζές και αντιφατικές αφηγήσεις και παραχαράξεις με τις οποίες ήθελαν να μας πούνε ότι η αίρεση των Βαπτιστών ήταν ο πρόδρομος τής αιρέσεως τού Ιησού Χριστού και στο τέλος απορροφήθηκε από την αίρεση του Χριστού.

Πρέπει να μιλήσομε επ' ολίγον και για αυτή την ιστορική ασημαντότητα του χριστιανικού Ιησού, που τακτικά τονίζομε, αν ποτέ υπήρχε πίσω απ' όλη αυτή την μυθοπλασία κάποιο άγνωστο και μη ιστορικοποιηθέν πρόσωπο. Η εκ των υστέρων πλασθείσα σκευωρία, μυθοπλασία και παραμυθολογία με εκατοντάδες εκδοχές πιθανόν να είναι ένα εύλογο επιχείρημα στο ότι κάποιο τέτοιο άτομο υπήρξε. Αλλιώς όπως ισχυρίζονται μερικοί, προς τι όλη αυτή η πολυδαίδαλη πλοκή! Αυτό το πρόσωπο ήταν τόσο ασήμαντο και άγνωστο ώστε τόσο μεγαλύτερος υπήρξε και ο καημός των συνεχιστών του για να αποδείξουν την θεϊκή προέλευσή του και όλες τις υπερφυσικές ή θεϊκές ικανότητες που είχε. Βεβαίως οι συνεχιστές του το έκαναν αυτό κατόπιν εορτής, όταν δηλαδή το άτομο αυτό είχε απέλθει προ πολλού και αυτά που περίμεναν δεν πραγματοποιήθηκαν και ακόμα δεν εγίνονταν πιστευτοί στους ομοεθνείς τους Ιουδαίους. Όσο πιο ασήμαντο και άγνωστο αυτό το άτομο τόσο πιο μεγάλη, πιο πολύπλοκη και πολύκλαδη η πλοκή και η σκευωρία. Σημασία έχει ότι ένα τέτοιο άτομο δεν είναι ιστορικό διότι δεν αναφέρεται σε κατάλληλες πηγές και δεν τηρεί κανένα ιστορικό κριτήριο. Είναι άτομο επαγωγικής εικασίας! Δισεκατομμύρια άνθρωποι έχουν περάσει από τον πλανήτη, αλλά η επιστήμη της ιστορίας έχει καταγράψει μόνο τα ιστορικά πρόσωπα.

Πρέπει όμως να έχομε κατά νουν ότι αυτή η πλοκή και η σκευωρία μπορεί να είναι καθαρή μυθοπλασία μιας ομάδας που υπέφερε από θρησκευτική παράκρουση και προσπαθούσε τουλάχιστον να επιβιώσει αν όχι να επικρατήσει ή τουλάχιστον να έχει ένα μερίδιο και αυτή όπως όλες οι άλλες. Βασισμένη σε παλιά παραμύθια γύρω από ξετρελαμένα άτομα, στην ακατανόμαστη *Παλαιά Διαθήκη*, στα αγνώστου προελεύσεως βιβλία των Ενώχ και Δανιήλ, στις πεποιθήσεις των αιρέσεων τού Ιουδαϊσμού και Ζωροαστρισμού, στην εσχατολογία των καιρών και τις απόκοσμες πεποιθήσεις της αιρέσεως του Κουμράν και των Γνωστικιστών της Μέσης Ανατολής και της Αιγύπτου, είναι πολύ πιθανόν να έφτια-

ξε αυτή την σκευωρία. Η αλλοπροσαλλοσύνη αυτής της κατασκευής φανερώνει και ψεύτική της προέλευση! Την ομάδα αυτήν πριν φύγει από την μέση φυσιολογικώ τώ τρόπω, έσωσε ο μονοκράτορας Κωνσταντίνος δίνοντάς της νέα τροπή και δύναμη.

Αλλόκοτα και ασυνάρτητα πράγματα παντού! Ποιο είναι λοιπόν το συμπέρασμα;

Συνεχίζομε με το ακόλουθο περιεκτικό και καλοβαλμένο σχόλιο:

Σχόλιον επί τών προηγουμένων υπό Παν. Μαρίνη

Περιοδικόν: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ, Νο 27, σελίδαι 41-43, Δεκέμβριος 2004-Φεβρουάριος 2005

Τό *Testimonium Flavianum*

Τό Testimonium Flavianum είναι μία χονδροειδής παραχάραξις τού κειμένου τού Ιωσήπου η οποία δέν γίνεται αποδεκτή παρ' ουδενός σοβαρού ερευνητού.

Όθεν γεννάται το ερώτημα, διατί αυτό επανήλθε στήν επικαιρότητα; Η απάντησις δέν τιμά τήν εποχή μας! Φονταμελιστικαί χριστιανικαί Εκκλησίαι και Πανεπιστήμια στίς ΗΠΑ περιφρονούν φανερώς πλέον τόν ορθόν λόγον καί τά αυτονόητα!

Περί αυτής τής παραχαράξεως γράφει ο γνωστός θεολόγος κ. Κωνσταντίνος Σιαμάκης, Δρ. Θ., στό βιβλίον του *Εξωχριστιανικές Μαρτυρίες γιά τό Χριστό καί τούς Χριστιανούς*, εκδ. «Άθως», 2000, σελ. 232 καί εις τό κεφάλαιον «36. Ανεπίγραφα ή ψευδεπίγραφα»:

«α΄. Ψευδοϊώσηπος.

Όπως, προαναφέρθηκε, στήν *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* τού Ιωσήπου έχει σφηνωθή ένα νώθο χωρίο γιά τόν Ιησού Χριστό, πού ο συντάκτης του εγκωμιάζει τόν Κύριο καί παραδέχεται τή Θεότητά του, τήν αιώνια αλήθεια τού κηρύγματός του, τά σημεία του, καί τήν ανάστασί του, επαινεί δέ καί κατονομάζει τούς Χριστιανούς. Προφανώς είναι κάποιος «Χριστιανός» πλαστογράφος αρχαιότερος τού 330, διότι τό χωρίο αυτό παραθέτει σάν γνήσιο τού Ιωσήπου ήδη ο Ευσέβιος Καισαρείας (Σφηνώνεται στόν Ιώσηπο, Αρχ. 18, 63-64, Ευσέβιος, Εκκλ. Ιστ. 1, 11, 7-8 [, +324]), έχει δέ τό εν λόγω χωρίο ως εξής:

Γίνεται δέ κατά τούτον τόν χρόνον Ιησούς σοφός ανήρ, εί γε άνδρα αυτόν λέγειν χρή· ήν γάρ παραδόξων έργων ποιητής, διδάσκαλος ανθρώπων τών ηδονή ταληθή δεχομένων, καί πολλούς μέν Ιουδαίους, πολλούς δέ καί τού Ελληνικού απηγάγετο· ο Χριστός ούτος ήν, καί αυτόν ενδείξει τών πρώτων ανδρών παρ' ημίν σταυρώ επιτετιμηκότος Πιλάτου, ουκ επαύσαντο οι τό πρώτον αγαπήσαντες· εφάνη		Εμφανίζεται δέ αυτόν περίπου τόν καιρό ο Ιησούς, άνδρας σοφός, άν φυσικά πρέπη νά τόν λέμε απλώς άνδρα· διότι έκανε έργα παράδοξα, ήταν διδάσκαλος ανθρώπων πού χαίρονται νά παραδέχωνται τήν αλήθεια, καί προσείλκυσε κοντά του πολλούς Ιουδαίους καί πολλούς εθνικούς· αυτός ήταν ο Χριστός. Κι' όταν ο Πιλάτος μέ τήν υπόδειξι τών δικών μας προυχόντων, τόν κατεδίκασε σέ σταυρικό θάνατο, εκείνοι πού τόν είχαν αγαπήσει εξ αρχής δέν έπαυσαν νά τόν αγαπούν· διότι τήν τρίτη ημέρα

γάρ αυτοίς τρίτην έχων ημέραν πάλιν ζών, τών θείων προφητών ταύτά τε καί άλλα μυρία περί αυτού θαυμάσια ειρηκότων. Εισέτι τε νύν τών Χριστιανών από τούδε ωνομασμένον ουκ επέλιπε τό φύλον.		από τόν θάνατό του παρουσιάστηκε πάλι σ' αυτούς ζωντανός, αφού οι θείοι προφήτες είχαν πή γι' αυτόν κι αυτά καί άπειρα άλλα αξιοθαύμαστα. Καί μέχρι σήμερα δέν έχει εκλείψει η τάξι τών Χριστιανών πού έχει πάρει τ΄ όνομά της απ΄ αυτόν.

[**Σημείωση:** Ο διάσημος Άγγλος Χριστιανός θεολόγος και σπουδαίος Ελληνιστής Henry St. John Thackeray (1869-1930) του οποίου την μετάφραση τού Ιώσηπου στα Αγγλικά εξέδωσε η Loeb Library του Πανεπιστημίου Harvard, παρατήρησε και αυτός ότι η παράγραφος αυτή δεν ταιριάζει με το γράψιμο και το πνεύμα του Ιωσήπου και πρέπει να είναι είτε πλήρως παρείσακτη είτε κατά μέγα μέρος πλαστογραφημένη. Αυτές οι παρατηρήσεις επί του ***Testimonium Flavianum*** άρχισαν τον 16ο αιώνα και συνεχίστηκαν επί μακρόν με τους διάσημους Γερμανούς θεολόγους Scaliger, Eisler, Schürer, Niese, Norden, Zeitlin, Lewy, Juster, κ.ά. Μετά ταύτα δημιουργήθηκε μια μακροσκελής έρευνα και βιβλιογραφία επ' αυτού του ζητήματος από επιστήμονες και θεολόγους όλων των χριστιανικών αιρέσεων και εθνοτήτων! Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσος.]

Άλλα 22 τέτοια χωρία, μερικά μάλιστα πολύ εκτέταμένα, ανευρίσκονται σάν παρείσακτα στή σλαβονική μετάφρασι [12ος-13ος αιών] τού *Ιουδαϊκού Πολέμου* του Ιωσήπου, τά οποία διερευνά ιστορικώς καί φιλολογικώς ο καθηγητής Σ. Αγουρίδης στή διδακτορική διατριβή του... Ο Αγουρίδης αποδεικνύει ότι τά 22 αυτά χωρία, εκτός τού ότι προέρχονται από τό χέρι κάποιου ιδιορρύθμου Φαρισαίου, έχουν επί πλέον υποστή διασκευή από κάποιον αιρετικό (πατροπασχίτη [5]) Χριστιανό. Συνεπώς θά ήταν λάθος νά χαρακτηριστούν σάν θύραθεν μαρτυρίες γιά τόν Χριστό».

[Υποσημείωση 5: Πατροπασχίτες είναι οι αιρετικοί Χριστιανοί που πιστεύουν ότι κατά το «σωτήριον πάθος» έπαθε ο ίδιος ο Πατήρ Θεός και όχι ο Υιός Θεός.]

⁂ ⁂ ⁂

Αποτελεί όθεν ματαιοπονία νά ασχολούμεθα μέ τά αυταπόδεικτα! Όμως άς ιδούμε λεπτομερέστερον τήν χονδροειδή αυτή απάτη!

- Η παράγραφος είναι πράγματι «παρείσακτος» καί επιπλέον ξένη νοηματικώς, καθώς αι σκέψεις εκ τής προηγουμένης παραγράφου συνεχίζονται αβιάστως στήν επομένην ενώ ουδεμία σχέσιν έχει μέ τό θέμα τού κεφαλαίου.

- Είναι γνωστόν ότι εξ αρχής οι επικριταί τού Χριστιανισμού ημφεσβήτησαν οξέως τήν ιστορικότητα τού προσώπου τού Ιησού. Έχομε σειράν συγγραφέων οι οποίοι αφ' ενός έγραψαν εκτενή απολογητικά έργα καί εφ' ετέρου αποδεικνύεται εκ τών έργων των ότι ήσαν γνώστες τής συγγραφής τού Ιωσήπου (ιδέ Michael Hardwick, *Josephus as an Historical Source in Patristic Literature though Eusebius*). Πρόκειται διά τούς: Ιουστίνο Μάρτυρα, Θεόφιλον Αντιοχείας, Μελίτωνα Σάρδεων, Μινούκιον Φέλιξ, Ειρηναίον, Κλήμεντα Αλεξανδρείας, Ιούλιον Αφρικανόν, Ψευδοϊουστίνον, Τερτυλλιανόν, Ιππόλυτον Ρώμης, Ωριγένην, Μεθόδιον, Λακτάντιον. Όμως ουδείς εξ

αυτών αναφέρει αυτήν τήν παράγραφον πού θά έλυε αμέσως τό θέμα καί θά έδιδε όπλα αποδείξεως προσέτι τής θεϊκότητος, τών θαυμάτων κλπ τού εν λόγω προσώπου! Άς σκεφθούμε ότι ο Ωριγένης παραθέτει από τόν Ιώσηπο διά νά απόδείξη τήν ιστορικότητα τού Ιωάννου τού Βαπτιστού, παρότι αυτή ουδέποτε ημφεσβητήθη! Σώζεται μία λατινική σύνοψις Χριστιανού συγγραφέως τού εν λόγω έργου τού Ιωσήπου, προσηρτημένη στήν Λατινική μετάφρασι τού 6ου - 8ου αιώνος. Καί εκεί ουδέν αναφέρεται!

- Έχει αποδειχθή ότι η γλώσσα τής παραγράφου διαφέρει πλήρως αυτής τού Ιωσήπου! Τό «επαύσαντο» στερείται αντικειμένου. Τό «ποιητής» τήν εποχήν τού Ιωσήπου δέν χρησιμοποιείται πλέον υπό τήν γενικήν του έννοιαν αλλά χρησιμοποιείται πλέον όπως σήμερον διά νά χαρακτηρίση τούς λογοτέχνας τού εμμέτρου λόγου! Τό «παρ' ημίν» αποτελεί σολικισμόν. Η λέξις «φύλον» έχει κατά τήν αρχαίαν εποχή — καί ούτω χρησιμοποιείται 11 φοράς υπό τού Ιωσήπου — τήν σημερινήν έννοια, έθνος, φυλή, καί ουδέποτε χρησιμοποιείται προς χαρακτηρισμόν άλλου είδους ομάδων. Όμως στό λάθος αυτό περιπίπτει ο ίδιος ο Ευσέβιος — δύο φορές στήν *Εκκλησιαστική Ιστορία*!

[Όπως εξηγεί ο Solomon **Zeitlin** στο βιβλίο του: *Josephus on Jesus, With Particular Reference to the Slavonic Josephus and the Hebrew Josippon,* The Dropsie College for Hebrew and Cognate Learning, Philadelphia 1931, *η λέξη αυτή δεν χρησιμοποιείται από κανέναν χριστιανό πατέρα πριν τον Ευσέβιο*. Ούτε ο Τερτυλλιανός, στον οποίον εν προκειμένω βασίζεται ο Ευσέβιος όπως ο ίδιος ομολογεί, την αναφέρει. Όλοι τους λένε «οι Χριστιανοί» και όχι «το φύλον των Χριστιανών». Διά τούτο ο Rufinus, αν και γράφει μισό αιώνα μετά τον Ευσέβιο και την *Εκκλησιαστική Ιστορία* του οποίου μετέφρασε στα Λατινικά, δεν την χρησιμοποιεί. Ι. Ν. Φ. Μ. Ρ.]

Όθεν καταλήγομε ότι η παράγραφος εγράφη από κάποιον ο οποίος δέν εγνώριζε καλώς τήν Ελληνικήν! Ο Ken Olson εις ενδιαφέρουσαν εργασίαν του (*Eusebian Fabrication of the Testimonium*, 2001) έδειξε ότι η παράγραφος συμφωνεί καθ' όλα μέ τόν τρόπον γραφής τού Ευσεβίου! Εκτός τών άλλων ούτος συνιθίζει νά χρησιμοποιεί τήν περίεργον έκφρασιν «*παραδόξων έργων ποιητής*» αναφερόμενος στήν θαυματοποιία! Ο Ευσέβιος επιθυμεί νά αποσείσει τήν κατηγορίαν ότι ο Ιησούς ως παρουσιάζεται ήτο ένας ταχυδακτυλουργός, ένας «*γόης*» καί διά τούτο μάς λέγει ότι ήτο «*σοφός*» καί ότι οι οπαδοί του εσυνέχισαν νά πιστεύουν διότι ο οικτρός θάνατος δέν απετέλεσε διαψευσιν τών προσδοκιών καθώς ανέστη! Πρόκειται διά σειράν συλλογισμών πού χρησιμοποιεί συχνάκις ο Ευσέβιος! **Η παράγραφος αυτή εγράφη υπό τού Ευσεβίου ειδικώς διά να τονώση τήν πρό αυτής αναπτυσσομένην επιχειρηματολογίαν εις τό έργον του *Ευαγγελική Προπαρασκευή*, καταλήγει ο Olson.**

- Βεβαίως πρέπει νά λάβωμε υπ' όψιν μας τάς ιδέας τού Ιωσήπου! Ούτος ών οπαδός τής Ρωμαϊκής ειρήνης, προστατευόμενος προσωπικώς υπό τού Βεσπασιανού καί γράφων δι' ένα ρωμαϊκόν ακροατήριον όχι μόνον δέν παύει νά καταδικάζει όλους όσοι διετάρασσον τήν ειρήνην, λαϊκούς επαναστάτας, περιφεριακούς θρησκολήπτους, αποκαλυπτικούς προφήτας, εχθρούς τής καθεστηκυίας τάξεως γενικώς, αλλά

θεωρεί ότι αυτοί ευθύνονται διά τήν τελικήν καταστροφήν τής Ιερουσαλήμ! Η δέ φράσις «σοφός ανήρ», αποτελεί τήν υψηλοτέραν τιμητικήν έκφρασιν τού Ιωσήπου τήν οποίαν φυλάσσει διά τόν Σολομώντα καί τούς προφήτας! Τά γραφόμενα στήν εν λόγω παράγραφον αφ' εαυτών τήν καθιστούν παραχάραγμα!

[Δέν είναι δυνατόν ο Ιουδαίος και πολυμαθής Φαρισαίος Ιώσηπος νά αποκαλεί τόν Ιησού Χριστόν «σοφόν» διότι αν ο Ιησούς αντιπροσωπεύεται επαρκώς και επακριβώς από τα *Ευαγγέλια*, είναι γνωστό τοίς πάσι ότι τά περισσότερα Κυριακά Λόγια πού περιέχοντα σ' αυτά, έρχονται σέ κατάφορη αντίθεση μέ τόν Φαρισαϊκό Ιουδαϊσμό, τήν ορθόδοξη Ιουδαϊκή ερμηνεία τής *Παλαιάς Διαθήκης* καί τήν κοινωνική ζωή τών Ιουδαίων, καθώς επίσης πολλές πράξεις καί λόγια τού Ιησού εκτοξεύονται σφοδρώς κατά τών Φαρισαίων καί τών Ιουδαίων γενικότερα. Ο Ιώσηπος όμως ήταν Ιουδαίος και Φαρισαίος εφ' όρου ζωής. Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσος.]

*****

Απεδείξαμεν ότι ο Ιώσηπος ουδέν αναφέρει διά τόν Χριστόν ή τούς Χριστιανούς. Όμως τούτο θέτει έν άλλον επιτακτικόν ερώτημα! Ο Ιώσηπος αναφέρων λεπτομερώς τά γεγονότα τής Παλαιστίνης περί τό +70 καί ασχολούμενος ειδικώς μέ αναλόγους ομάδας, ώφειλε νά αναφέρη κάτι περί τού κινήματος τών Χριστιανών εφ' όσον γράφει πολλά δι' άλλας κινήσεις οπωσδήποτε ήσσονος σημασίας!

Αποτελεί δυσεξήτητον γεγονός αυτή η σιωπή! Δι' ημάς αποτελεί ζήτημα πρώτης τάξεως! Θεωρούμε ότι πρόκειται δι' επιχείρημα ex silentio ότι δέν υπήρχον Χριστιανοί στήν Παλαιστίνη τού +70! Τούτο φαίνεται περίεργον;

[Ακόμα ό Ιώσηπος εγεννήθηκε το +37 και έζησε εις την Ρώμη από το +74 μέχρι τον θάνατό του το + 100 περίπου. Εδημοσίευσε τά έργα του περί τά έτη +93-95. Ουδέν όμως αναφέρει περί τών χριστιανικών κοινοτήτων τής Ρώμης ή έστω τού Πετρικού ή Παυλικού Χριστιανισμού πού υποτίθεται ότι υπήρχε εκεί καί αποτελούσε ύβριν διά τόν Ορθόδοξον Ιουδαϊκόν Φαρισαϊσμόν! Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσος.]

Εις προσεχή κείμενα θά διερευνήσωμε τήν κατάστασιν! Εδώ άς αναλογισθούμε ότι: Αναμφιβόλως, υπάρχει ένα κύριον ορόσημον εις τήν ιστορίαν τού Χριστιανισμού! Ο Χριστιανισμός γίνεται γνωστός τόσον στό κοινόν, όσον καί στάς κρατικάς αρχάς τώ +250. Τότε ο αυτοκράτωρ Δέκιος [6] εις τά πλαίσια τής εθνοποιητικής διαδικασίας καί τής, απαραιτήτου διά τήν άμυναν κατά τών Βαρβάρων, τονώσεως τού εθνικού φρονήματος, ωργάνωσε εθνικάς εορτάς εις όλας τάς πόλεις τής Ελληνικής Οικουμένης. Τότε έκπληκτοι οι αξιωματούχοι είδαν κάποιους ταραχοποιούς οίτινες αυτοβούλως ύβριζον τόν Ελληνικόν Πολιτισμόν καί τήν Αυτοκρατορίαν, ονομάζοντες εαυτούς Χριστιανούς [7]! Από τότε εκκινεί η δημοσία ιστορία τού Χριστιανισμού!

[Υποσημείωση 6: Ο Μέγας Δέκιος δεν πρόφθασε να δώσει λύση στο καινοφανές χριστιανικό πρόβλημα διότι εφονεύθει σε μάχη κατά των Γότθων σε ελώδη περιοχή παρά το δέλτα του Δουνάβεως το 251 Κ.Ε. προτού καν κλείσει δύο έτη ως αυτοκράτωρ.

Ουδείς διωγμός κατά των πεποιθήσεων υπήρξε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία όπου επικρατούσε τέτοια θρησκευτική ελευθερία που ο σημερινός κόσμος είναι αδύνατο να τη

φανταστεί. Έχει μείνει παροιμιώδες ότι: «Εις την Ρώμη συναντούσες ευκολότερα έναν θεό παρά έναν άνθρωπο!».

Ο Αυτοκράτωρ Μέγας Ιουλιανός εις ομιλίαν του πρός τούς χριστιανούς τής Εδέσσης (τής Μεσοποταμίας) ετόνισε: *«Σέ όλους τούς χριστιανούς έχω φερθεί μέ τέτοια πραότητα καί φιλανθρωπία, πού κανείς απ' αυτούς δέν υφίσταται βία πουθενά, ούτε τούς σέρνουν μέ τό ζόρι στά ιερά, ούτε εξαναγκάζονται νά κάνουν οτιδήποτε παρά τήν θέλησή τους.»*.

Οι λεγόμενοι «διωγμοί» ήταν τοπικές αντιδράσεις του κράτους κατά των συνεχών κρουσμάτων απειθείας και των συνωμοτικών ανατρεπτικών ενεργειών των χριστιανών. Ανεζητούντο οι ένοχοι των εγκληματικών πράξεων και ουδείς εθίγετο λόγω των πεποιθήσεών του! Ουδείς συστηματικός διωγμός υπήρξε! Αντιθέτως ο Χριστιανισμός όταν κατέλαβε την εξουσία εγκαινίασε και εξαπέλυσε τον πραγματικό, ανελέητο, ολοκληρωτικό και ιδεολογικό διωγμό!

Οι διωγμοί επί Νέρωνος (+64) και Δομιτιανού (+94 - 96) αναφέρονται διά πρώτην φορά το +170 από τον επίσκοπο των Σάρδεων Μελίτωνα τον ευνούχο. Αυτά που γράφει είναι καθαρές υπερβολές. Την εποχή του Νέρωνος οι χριστιανοί (όσοι και εάν υπήρχαν) στη Ρώμη ήσαν ελάχιστοι και όχι μυριάδες! Άλλες έρευνες, βασισμένες σε ιστορικά στοιχεία και σε παραδόσεις των ιδίων των χριστιανών (π.χ., βλέπε: Κυρτάτας Ι. Δημήτρης, *Απόκρυφες Ιστορίες, Μύθοι και Θρύλοι από τον Κόσμο των Πρώτων Χριστιανών*, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2003-2004, σελίδες 64-65), έχουν απαλλάξει τον Αυτοκράτορα Δομιτιανό (+81 - 96 Κ.Ε.) από την χριστιανική φήμη ότι εξαπέλυσε διωγμό κατά των χριστιανών και αιματοκύλισε την αυτοκρατορία. Εκείνο που έκανε ήταν ότι, ανέκρινε μερικούς χριστιανούς ταραξίες και ετιμωρούσε όσους ευρίσκοντο ένοχοι εγκληματικών πράξεων. Άλλους φτωχούς και κακομοίρηδες, τους ερωτούσε να του εξηγήσουν τί πίστευαν και τί έκαναν, και εάν δεν ήσαν ένοχοι τους άφηνε ελευθέρους, αισθανόμενος κάποια περιφρόνηση για την κατάντια και την βλακεία τους.

Ο λεγόμενος διωγμός του Διοκλητιανού (+302-303 Κ.Ε.) δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η μόνη γενικότερη προσπάθεια ελέγχου των χριστιανών (όχι όμως της ιδεολογίας των), οι οποίοι είχαν πλέον αποθρασυνθεί πέραν κάθε ανοχής και επυρπόλησαν το αυτοκρατορικό ανάκτορο στην Βιθυνία της Μικράς Ασίας. Το αίτιο του διωγμού ήταν το γεγονός ότι κατά την κατοχή της Αλεξανδρείας υπό της Παλμύρας (+269 - 274) οι χριστιανοί της πόλεως ταχθέντες υπέρ της Ζηνοβίας (+240 - ;;; , κυβερνήτου της Παλμύρας) και του εγκαθέτου της χριστιανού επισκόπου Παύλου του Σαμοσατέως, άρχισαν να αποσφάττουν συστηματικώς όσους Έλληνες, Ρωμαίους και Εβραίους ηδύναντο!]

[Υποσημείωση 7: Π.χ. εις την Σμύρνη κατά τις εορτές αυτές εμφανίσθηκαν τέτοιοι ταραχοποιοί μπροστά στον έπαρχο οι οποίοι είχαν αλυσοδέσει τους εαυτούς των και απαιτούσαν να μαρτυρήσουν (να αποθάνουν δηλαδή διά μαρτυρίου) διότι όπως εφωνασκούσαν ήταν Χριστιανοί. Ο έπαρχος έκπληκτος ανεφώνησε τότε πως «μου φαίνεται ότι τρελαθήκαμε όλοι» και συνέχισε: «Αν αυτοί θέλουν να αποθάνουν τότε να πάνε να πηδήξουν από τον κρημνόν εδώ πλησίον».]

Κάθε «εξωχριστιανική μαρτυρία» πρό τού 250 φαίνεται νά είναι απλώς μεταγενεστέρα παραχάραξις. Όθεν, άπαντα τά πρό τού +250 συμβάντα παραμένουν σκοτεινά! Πρό τού 250 έχομε μόνον μία σταθερά χρονολογία. Βασιζόμενοι στά έργα τού Ειρηναίου Λυώνος [8] γνωρίζομεν ότι τά *Ευαγγέλια* εκυκλοφόρησαν κατά τώ +180 - 185!

[Υποσημείωση 8: Δεν πρέπει να μένουν πεπλανημένες εντυπώσεις σχετικώς με την κοινωνιολογία και των αριθμό των Χριστιανών. Αυτοί κατά τα έτη +180-185 Κ.Ε., κατά τα οποία εκδίδονται και κυκλοφορούν τα *Ευαγγέλια* —ενώ έως τότε, ας τονισθεί, ουδεμία παράδοση περί ιστορικού Ιησού υπάρχει ως καλώς γνωρίζομε εκ των συγγραμμάτων του εν λόγω Ειρηναίου—, ήσαν ολίγοι και σε πολλές περιοχές της αυτοκρατορίας όπως η Γαλλία ήσαν ανύπαρκτοι τόσον το έτος 180 όσον και το 280 Κ.Ε.! Όπως φαίνεται τα *Ευαγγέλια* στα οποία αναφέρεται ο Ειρηναίος, γραμμένα σε κακά Ελληνικά, συνετάχθηκαν την εποχή εκείνη από κάποιο παλαιοδιαθηκικό, παραφιλολογικό και ψευδεπίγραφο εβραιογνωστικοχριστιανικό επιτελείο στην Αντιόχεια. Αυτό συναρμολόγησε με εξαιρετική προχειρότητα και βιασύνη και σε κακή γλώσσα (την λεγομένη Κοινή Ελληνική) έτοιμες χριστιανικές διαδώσεις, κείμενα και μύθους που κυκλοφορούσαν μέσα στις εβραιογνωστικοχριστιανικές κρυφές και φανερές ομάδες μέχρι τότε. Ακόμα αντέγραψε πολλά σημεία, ιστοριούλες και «συμβάντα» από άλλες εθνικές πηγές. Μαζί ανεκάτεψε και διάφορα παραποιημένα αποσπάσματα από την *Παλαιά Διαθήκη* για θεολογική κάλυψη και δικαιολόγηση ή ως δήθεν προφητείες. Εκτός από την *Παλαιά Διαθήκη*, τα δυϊστικά στοιχεία και την ανόητη και αλλοπρόσαλλη δαιμονολογία και αγγελολογία, τα αντέγραψε κυρίως από την απόκρυφη και ψευδεπίγραφη παραφιλολογία που μέχρι τότε κυκλοφορούσε εν αφθονία στην Μέση Ανατολή. Μετά απ' αυτή την πρόχειρη και κακογραμμένη σύνταξη έστειλε ένα αντίγραφο στον ξυλουργό Ειρηναίο. Ο Ειρηναίος και το εκκλησίασμά του δεν ήταν παρά μια μικρή ομάδα τεχνιτών οικοδόμων εκ Μικράς Ασίας οι οποίοι μετέβησαν στην Λυών για ανεύρεση εργασίας. Ο Ειρηναίος, καίτοι άγιος και θεοφόρος πατέρας, ως μη έχων το χάρισμα τής γλωσσολαλιάς (*Πράξεις* 2: 5-12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 14: 1-25) αντιμετώπισε εκεί μεγάλη δυσκολία διότι δεν καταλάβαινε τις κελτικές διαλέκτους της περιοχής. —Το εκκλησίασμα τών Χριστιανών αποτελείτο αποκλειστικώς από μέλη της ολιγομελούς τάξεως των ελευθέρων επαγγελματιών όπως αυτό έχει αναλυθεί εκτενέστατα σε πολλές ερευνητικές εργασίες επί της κοινωνιολογίας του Χριστιανισμού.—.]

Παν. Μαρίνης

Συμπλήρωμα με περισσότερα στοιχεία υπό του συγγραφέως ΙΝΦΜΡ

Τώρα συνεχίζομε και εμείς συμπληρώνοντας το παραπάνω σχόλιο του κ. Παν. Μαρίνη, παραθέτοντας μερικούς ακόμα λόγους βάσει των οποίων καταδεικνύεται ότι δεν είναι δυνατόν αυτήν την παράγραφο να την έγραψε το χέρι του Ιωσήπου είτε καθ' ολοκληρίαν είτε εν μέρει.

Ήδη στο πρώτο μέρος της παρούσας εργασίας εξαγάγαμε και διατυπώσαμε το συμπέρασμα ότι: «*Η δήλωση και πρόκληση του Ιουλιανού μαζί με τη σιγή και την στάση των Χριστιανών αποδεικνύει ότι: ακόμα στα μέσα του 4ου αιώνα οι δύο Φλαβιανές Μαρτυρίες (η μεγάλη και η μικρή όπως ονομάζονται, Φλαβίου Ιωσήπου Ιουδαϊκή Αρχαιολογία 18: 3: 3 ή 18: 63-64, και 20, 9: 1, ή 20: 200) ήταν τόσο άγνωστες στον μελετημένο Ιουλιανό όσο και στους Χριστιανούς που δεν του απήντησαν…* Επομένως: ***Όλα αυτά τα ανωτέρω στοιχεία απόδεικνύουν ότι και οι δύο Φλαβιανές Μαρτυρίες είναι εξ ολοκλήρου παραχαράξεις***

και παρεμβολές, οι οποίες στα χρόνια του Ιουλιανού και αργότερα δεν είχαν ακόμα προφθάσει να διαδοθούν και να γίνουν ευρέως γνωστές. Επειδή δε ο πρώτος που αναφέρει στα γραπτά του την μεγάλη και σπουδαιοτέρα μαρτυρία είναι ο Ευσέβιος, κάπου σαράντα (40) χρόνια πριν τον Ιουλιανό, τότε εύκολα βγαίνει το συμπέρασμα ότι την παραχάραξη και παρεμβολή αυτή την έκανε ο Ευσέβιος.».

Στο παρόν μέρος αναπτύσσομε και άλλα πολλά ισχυρά στοιχεία περί:

1) Των δύο αυτών χαλκεύσεων.
2) Του ότι ο Ευσέβιος είναι ο δράστης της απάτης που ονομάστηκε Μεγάλη Φλαβιανή Μαρτυρία, αν όχι και των δύο μαρτυριών.
3) Του διατί ήταν αδύνατον το χέρι του Ιωσήπου να έχει γράψει και τις δύο μαρτυρίες είτε καθ' ολοκληρίαν είτε εν μέρει.

Ενώ κατά τα έτη 1600-1900 η παράγραφος της Μεγάλης Φλαβιανής Μαρτυρίας ήταν ένα μεγάλο ζήτημα έρευνας και υποθέσεων, από το τέλος 19^{ου} αιώνα ή το πρώτο ήμισυ τού 20^{ου} ετέθη στην αφάνεια και συνεζητάτο μόνο μεταξύ ειδικών και περιστασιακά. Ουδείς υπεύθυνος επιστήμων την ανέφερε πλέον καθ' ότι είχε κριθή οριστικώς ως θρασυτάτη παραχάραξη, διά τους ισχυρότατους λόγους που αναφέρει ανωτέρω ο κ. Μαρίνης και μερικούς άλλους. Το ζήτημα εθεωρείτο λήξαν. Όμως κατά το δεύτερον ήμισυ του 20^{ου} αιώνος έως και σήμερα την βλέπομε να επέρχεται δριμύτερη σε όλα τα κοινωνικά στρώματα των πιστών Χριστιανών. Έτυχε να δούμε και σχετικά άρθρα σε κύριες ημερήσιες εφημερίδες που το γράψιμό τους προδίδει ότι εγράφησαν από ανεξέταστους τυφλοσούρτηδες της χριστιανικής προπαγάνδας. Αυτοί όχι μόνον ήταν άσχετοι με το ζήτημα (απλώς και μόνον έτυχε να γνωρίζουν της ύπαρξη αυτής της παραγράφου και τίποτα περισσότερο), αλλά έγραψαν και πολλά λάθη (εκτός και εγνώριζαν κάτι περισσότερο που το απέκρυψαν για προφανείς ή δικούς τους λόγους!). Παρ' όλο που ανέπτυξαν το θέμα ελλιπέστατα και μεροληπτικά και παρά τα λάθη που τα άρθρα τους περιείχαν, αυτές οι κύριες εφημερίδες της ημερησίας κυκλοφορίας τα εδημοσίευσαν χωρίς καμία επανεξέταση ή ενδοιασμό. Στις μέρες μας ο θρησκευτικός φανατισμός και το αντιεπιστημονικό παραλήρημα επανέκαμψαν πάλι ισχυρότατα και έτσι κάθε μέρα παρατηρούμε κάθε είδους αντιεπιστημονικά φαινόμενα προερχόμενα πανταχόθεν, κυρίως όμως από τις θρησκευτικές αιρέσεις των ΗΠΑ και το Βατικανό. Σήμερα πάλι διατρέχομε τον άμεσο κίνδυνο ενός δευτέρου Μεσαίωνος πολύ πιο καταστροφικού από τον πρώτο.

Πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι με κάποια επιστημονική ευθύνη που δεν τους επέτρεπε να δεχθούν την παράγραφο ως αυθεντική αλλά και δεν μπορούσαν να την απορρίψουν τελείως, διότι τότε δεν θα είχαν καμία ουσιαστική εξωχριστιανική ιστορική μαρτυρία περί του Ιησού Χριστού τον οποίον πιστεύουν ως Θεό, σοφιστήκανε μια ενδιάμεση λύση με το να ισχυρίζονται ότι η παράγραφος εγράφη μερικώς από τον Ιώσηπο και μετά αλλοιώθηκε από κάποιον Χριστιανό παραχαράκτη. Μάλιστα φτάνουν στο σημείο να μας υποδείξουν ποια σημεία της εγράφησαν από τον Ιώσηπο και ποια συναποτελούν την παραχάραξη. (Π.χ. βλέπε τις υποσημειώσεις στην έκδοση της Loeb Classical Library, *Jewish Antiquities* XVIII 63-64, οι οποίες περιέχουν και πάρα πολλά άλλα ενδιαφέροντα σχόλια.). Αν και η εκδοχή αυτή δεν είναι μαθηματικώς αδύνατη, το μέγεθος της παραγράφου είναι τόσο μικρό ώστε να μην καθιστά κάτι τέτοιο ευκόλως προσιτό.

Από όλα τα στοιχεία που διαθέτομε καταλήγομε στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω παράγραφος είναι ολικώς παραχάραξη του Ευσεβίου Καισαρείας, ο οποίος έχει αποδειχθεί ότι έχει κάνει και πολλές άλλες παραχαράξεις, έχει γράψει ψεύδη, έχει καταστρέψει τις πηγές του, και πολλά άλλα συνωμοτικά τοιαύτα. Για πολλά χρόνια τώρα πολλά άρθρα και βιβλία έχουν γραφεί για να καταδείξουν την κιβδηλότητα της Φλαβιανής Μαρτυρίας. Πολλά μάλιστα κυκλοφορούν σε διάφορες ιστοσελίδες του διαδυκτίου και στα οποία μπορεί να βρει κανείς πολλά σπουδαία επιχειρήματα και παρατηρήσεις. Εδώ θα συμπληρώσομε τα συμπαραμαρτυρούμενα του εξόχου ερευνητή κ. Μαρίνη με μερικούς ακόμα σημαντικούς λόγους και παρατηρήσεις.

- Όπως μας εξηγεί ο Ιώσηπος στο βιβλίο της αυτοβιογραφίας του μετά από τριετή δοκιμαστική περίοδο εγκατέλειψε τους Εσσαίους και έγινε Φαρισαίος όπως ήταν και ο πατέρας του, Ματτιτιάου· παρέμεινε δε ούτω μέχρι το τέλος του βίου του. Οι Φαρισαίοι μέχρι και σήμερα όχι μόνο δεν αναγνώρισαν τον Ιησού ως Μεσσία αλλά και αντέταξαν ισχυρότατη επιχειρηματολογία κατά των Χριστιανών. Δεν είναι δυνατόν ένας ταλαντούχος, ορθόδοξος, προληπτικός και προνομιούχος Φαρισαίος, άπταιστος γνώστης των γραφών της *Παλαιάς Διαθήκης*, να δηλώνει τόσο εμφαντικώς: «***ο Χριστός ούτος ήν,... τών θείων προφητών ταύτά τε καί άλλα μυρία περί αυτού θαυμάσια ειρηκότων***.» μαζί με όλα τα υπόλοιπα. Αυτά αποτελούν ισχυρές χριστιανικές δηλώσεις και καθαρή χριστιανική γλώσσα. Ακόμα στα *Ευαγγέλια* διαβάζομε ότι όποιος ομολογούσε τον Ιησού ως Χριστό (Μεσσία) τότε οι Φαρισαίοι τον εξέβαλλαν από την συναγωγή, τον έκαναν αποσυνάγωγον. Βλέπε: *Ιωάννης* 9: 22, 33-35, 12: 42 και 16: 1-2 (ως μελλοντικό ενδεχόμενο). Αυτά που αναφέρει εδώ ο Ιωάννης είναι αναχρονισμοί που απλούστατα ανταποκρίνονται στις νέες καταστάσεις και διαμάχες όπως αυτές διαμορφώθηκαν μετά το έτος 71 Κ.Ε., διότι ενώ μας λέγει ότι οι θεραπευμένοι από τον Ιησού, οι πιστεύοντες και ομολογούντες αυτόν και οι μαθητές του διέτρεχαν τον κίνδυνο να αποβληθούν από τις συναγωγές (αποσυνάγωγοι), σ' όλα τα *Ευαγγέλια* βλέπομε έναν Ιησού να κηρύττει και να θεραπεύει στις συναγωγές μετά πολλών επαίνων! Απλούστατα, αν οι εχθροί του Ιησού Φαρισαίοι έκαναν τον ίδιο τον χειμαρρώδη υβριστή τους, τον Ιησού δηλαδή, αποσυνάγωγο, πράγμα που μπορούσαν αφού ο Ιωάννης ομολογεί ότι έκαναν όποιον ήθελαν, θα του είχαν κλείσει την πόρτα να μπαινοβγαίνει στις συναγωγές και να εισπράττει τους επαίνους και τους θαυμασμούς του κοσμάκη. Όμως, όχι μόνο δεν έκαναν τέτοια κίνηση αλλ' ούτε και τους πέρασε από την σκέψη τους (πάντα κατά τα *Ευαγγέλια*). Αυτό προφανώς σημαίνει ότι, ή ο Ιησούς δεν υπήρχε και είναι εκ των υστέρων κατασκευασμένο μυθολόγημα, ή αν υπήρχε κάποιος τότε δεν ήταν αυτός που μας παρουσιάζουν τα *Ευαγγέλια*. Και στις δύο περιπτώσεις τα *Ευαγγέλια* μας λένε τα αντιφατικά και ασυνάρτητα παραμυθάκια τους! Αργότερα όταν επήλθε η πλήρης ρήξη μεταξύ Εβραιο-Χριστιανών και ορθοδόξων Εβραίων έχομε την *Αποκάλυψιν* νά λέγει 2: 9 «... *και την βλασφημίαν εκ των λεγόντων Ιουδαίους είναι εαυτούς, και ουκ εισίν, αλλά συναγωγή του σατανά.*». Δηλαδή η Ιουδαϊκή συναγωγή τώρα που δεν μας βολεύει έχει μετατραπεί σε συναγωγή του Σατανά! Αυτό θα πει ρήξη, κλπ! **Όσον όμως αφορά τον Ιστορικό και σημαίνοντα Ιουδαίο Ιώσηπο γνωρίζομε ότι ούτε απεβλήθη από καμιά συναγωγή, ούτε παραδεχτηκε τον Ιησού ως Χριστό, Μεσσίαχ, αλλά παρέμεινε Φαρισαίος διά βίου.**

- Είναι πέραν πάσης φαντασίας δι' οιονδήποτε, πόσον μάλλον δι' έναν που καταγράφει Ιστορία κατά επιστημονικό τρόπο, όπως ο μορφωμένος Ιώσηπος, να γράφει με το χέρι του ως ιστορική αλήθεια η οποία έλαβε χώρα επί Ποντίου Πιλάτου αυτή την παράγραφο και να ομολογεί περί Ιησού ότι: (1) ήταν ο Χριστός, Μεσσίας, (2) έκανε πολλά θαύματα, έστω και αν δεν μας αναφέρει ούτε ένα για δείγμα, (3) αναστηθηκε εκ νεκρών μετά από τρεις ημέρες, (4) τον είχαν προφητεύσει οι θείοι προφήτες της *Παλαιάς Διαθήκης*, (5) ήταν σοφός, (6) δεν αρμόζει να τον αποκαλεί κανείς απλώς άνδρα (άνθρωπο), και μετά ο ίδιος ο Ιώσηπος αντί να ασπαστεί την νέα θρησκεία του Χριστιανισμού, πράγμα που όπως η παράγραφος δηλώνει έκαναν πολλοί Ιουδαίοι και εθνικοί, αυτός όμως παραμένει διά βίου στην προηγούμενη Φαρισαϊκή δοξασία. Ποιός επιστήμων θα έβλεπε νεκρό αναστημένο μετά από τρεις μέρες (ή και μισή μέρα) ή θα το έγραφε στην Ιστορία του σαν αληθινό γεγονός και δεν θα άλλαζε αντιλήψεις και κοσμοθεωρία ή δεν θα του συνέβαινε κάτι τέλος πάντων; Ακόμα τί λέτε; Αντί μιας μόνο γραμμής δεν θα αφιέρωνε μερικές σελίδες για να περιγράψει αυτό το αναπάντεχο φαινόμενο της αναστάσεως τριημέρου νεκρού και της δικής του εμπειρίας που ο ίδιος θα είχε σαν αποτέλεσμα αυτού του συμβάντος; Θα ξόδευε σελίδες πολλές για να μας περιγράψει τον σπουδαιότερο άνθρωπο που ήταν ο ενσαρκωμένος Θεός ή υιός του Θεού!

- Σ' αυτή την παράγραφο, ο Ιώσηπος εκτός του ότι αποκαλεί τον Ιησού σοφό, ουσιαστικά τον υπερ-επαινεί χωρίς όμως να παρέχει αποδείξεις. Ούτε ρώτησε τον πατέρα του, τον αξιωματούχο Ματταθία, ούτε έψαξε να βρει τους μαθητές του Ιησού ή τους ευεργετηθέντες από τον Ιησού ή τους ατυτόπτες μάρτυρες, οι οποίοι κατά το +60-+80 ζούσαν ακόμα. Είναι όμως αδύνατον να έπραξε ο Ιώσηπος ούτως, διότι όπως ο ίδιος αναφέρει σαφέστατα στον *Ιουδαϊκό Πόλεμο* II 13: 4-6, απεχθάνεται όλους αυτούς που αυτοανακηρύσσονται προφήτες ενώ σκοπός τους είναι η εξαπάτηση τού λαού με αποτέλεσμα την προξένηση πολλών κακών.

- Ο Ιώσηπος μας πληροφορεί ότι ο πατέρας του, Ματτιτιάου (Ματθαίος ή Ματθίας ή Ματταθίας), ήταν υψηλόβαθμο μέλος της Φαρισαϊκής αιρέσεως τού Ιουδαϊσμού, ζούσε και δρούσε κατά τα έτη της διακυβερνήσεως του Πιλάτου και της δράσεως του υποτιθεμένου Ιησού Χριστού (+28-35). Πουθενά όμως δεν αναφέρει τον πατέρα του να του εξιστορεί κάτι, έστω και παραμικρό, είτε ως αυτόπτης μάρτυς είτε που θετικά άκουσε γι' αυτόν τον απίθανο διδάσκαλο και θαυματουργό Ιησού, ο οποίος ποικιλοτρόπως είχε αναστατώσει την Γαλιλαία και Ιουδαία και είχε ομηρικούς καυγάδες και υβρεολόγια με τους Φαρισαίους. Περίεργο;

- Ο Ιώσηπος επίσης δεν αναφέρει τίποτα βιογραφικό ή γεωγραφικό στοιχείο για τον τόσο υμνημένο Ιησού. Τίποτα για Μαρία, Ιωσήφ, Ιούδα, Μαθητές, Ναζαρέτ, Βηθλεέμ, Καπερναούμ, κλπ.

- Το γεγονός ότι ο πολυγραφότατος Ιουδαίος Φίλων Αλεξανδρινός μέσα στα τόσα έργα του δεν αναφέρει τον Ιησού ούτε κατά διάνοια, συνηγορεί στο ότι ο Ιησούς Χριστός είναι μύθος και η αναφορά του Ιωσήπου είναι πλαστογραφία. Ο Φίλων έζησε από το -20 Π. Κ.Ε. μέχρι +50 Κ.Ε. και είχε αναμειχθεί ενεργά στα κοινωνικά, πολιτικά, θρησκευτικά κλπ. θέματα της Ιουδαίας και των Εβραίων. Όπως βλέπομε το διά-

στημα της ζωής του αρχίζει αρκετά χρόνια πριν και τελειώνει αρκετά χρόνια μετά την ζωή του υποτιθεμένου Ιησού. Αν και σύγχρονος του Ιησού, μέσα στο μακροσκελές έργο του, δεν αναφέρει ούτε μία λέξη γι' αυτόν ή για τα τρομερά γεγονότα που χαρακτηρίζουν την ζωή του σύμφωνα με τα *Ευαγγέλια*. Άρα κατά τον Φίλωνα Ιησούς Χριστός δεν υπήρχε. Ο κατά 60 χρόνια υστερόγραφος Ιώσηπος εγνώριζε καλά το έργο του Φίλωνος. Τότε πως είναι δυνατόν αυτός να αναφέρει τον Ιησού ενώ ο πρόδρομός του και σύγχρονος των συμβάντων Φίλων τον αγνοεί; Ο Γαλιλαίος Ιστορικός Ιούστος της Τιβεριάδος (+35-100 Κ.Ε.) αν και προηγείται του Ιωσήπου στο γράψιμο κατά 15 χρόνια, αλλά υστερεί κατά 5 χρόνια στην δημοσίευση, δεν αναφέρει καθόλου τον Ιησού και τους Χριστιανούς. Ο διάσημος Ρωμαίος φυσιοδίφης επιστήμων Πλίνιος ο Πρεσβύτερος (+23-79 Κ.Ε.) ο οποίος κατέγραψε τα διάφορα αναπάντεχα και ασυνήθη φυσικά φαινόμενα των εποχών του (σεισμούς, εκλείψεις ηλίου και σελήνης, κλπ.), και χρονικά έζησε πολύ κοντά στα χρόνια του υποτιθεμένου Ιησού, και είχε ταξιδέψει ανά την αυτοκρατορία, δεν αναφέρει τίποτα απολύτως από τα διάφορα θαύματα και φαινόμενα που αναφέρονται στα *Ευαγγέλια* γύρω από τον Ιησού. Κανείς μα κανείς δεν του είπε κάτι τι γι΄ αυτά!

Ακόμα πρέπει να προσθέσομε ότι ο Φίλων ήταν Ιουδαίος Ελληνιστής που είχε κάνει ένα περίεργο μείγμα Ιουδαϊσμού, Ελληνισμού, Γνωστικισμού, κλπ. Αυτός μέσα στις φιλοσοφίες του είχε εισαγάγει την γνωστικιστική έννοια του μεσάζοντος Λόγου όπως την βλέπομε στο πρώτο κεφάλαιο του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου*, όπου ο ευαγγελιστής την αποδίδει στον Ιησού Χριστό ως ενσαρκωμένο λόγο πράγμα το οποίο αποτελεί και δόγμα της χριστιανικής θρησκείας. Παρά ταύτα ο Φίλων δεν παραθέτει ούτε μία λέξη περί Ιησού Χριστού Λόγου. Ακόμα πολλοί χριστιανοί διατείνονται ότι ο Φίλων αναφέρει τον Ιησού Χριστό εμμέσως διά των θεραπευτών της Αιγύπτου τους οποίους αποκαλούν χριστιανούς. Πρόκειται για μέγα εσκεμμένο ψέμα! Ο Φίλων ομιλεί διά Αιγυπτίους θεραπευτές που δεν έχουν καμία σχέση με τον Ιησού Χριστό και δεν γνωρίζει τη λέξη «χριστιανοί». Όταν τα έγραφε αυτά ο Φίλων ο υποτιθέμενος Ιησούς Χριστός δεν είχε ακόμα σταυρωθεί και ούτε υπήρχαν οι χριστιανοί επίσκοποι, κλπ. Άλλοι οι επίσκοποι των θεραπευτών του 1^{ου} Π.Κ.Ε. και 1^{ου} Κ.Ε. αιώνος και άλλοι οι μετέπειτα χριστιανοί επίσκοποι από τον 2^{ο} αιώνα Κ.Ε. και μετά. Στην χριστιανική γραμματεία για πρώτη φορά εμφανίζονται στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον Επιστολή* η οποία, αν δεχθούμε την ψευδή χριστιανική χρονολογία, γράφτηκε από τον Παύλο περί το +64, δηλαδή 14 χρόνια μετά τον θάνατο του Φίλωνος. Αναφέρονται επίσης και αναχρονιστικά στις *Πράξεις των Αποστόλων* οι οποίες γράφτηκαν μετά τον Παύλο! Όπως φαίνεται οι χριστιανοί υπέκλεψαν την οργάνωση των θεραπευτών της Αιγύπτου και μετά από δυο αιώνες την επλάσαραν ως δική τους.

- [Και η *Καινή Διαθήκη* μας λέγει πολύ περίεργα πράγματα. Ο αναστηθείς Ιησούς δεν πήγε να παρουσιαστεί καθαρά και ξάστερα σ' αυτούς που τον δίκασαν παράνομα (Σαδδουκαίους, Φαρισαίους, Γραμματείς και Αρχιερείς), στους εκτελεστές του (Πιλάτο, Ρωμαίους στρατιώτες και Εβραϊκή κουστωδία), και στον Ιουδαϊκό όχλο που τον εγκατέλειψε και τον πρόδωσε, μόνο παρουσιαζόταν μόνο στους μαθητές του, στην Μαγδαληνή, κ ά., πότε με «ετέρα μορφή» και πότε με τρόπο που να μην μπορούν να τον αναγνωρίσουν, λες και έπαιζε μαζί τους κρυφτούλι! Γιατί, για ποιο λό-

γο; Ανόητα πράγματα... Βλέπε *Ματθαίος* 28: 17, *Μάρκος* 16: 12, *Λουκάς* 24: 13-32, *Ιωάννης* 20: 15, 21: 12, κλπ. Αλλού πάλι εμφανίζεται μέσα από τοίχους και κλειστές πόρτες *Λουκάς* 24: 41-43, *Ιωάννης* 20: 19-29. Στις *Πράξεις* έχομε τον τρομερό βιτσιόζικο στίχο 10: 41 ότι δεν παρουσιάστηκε σε όλο τον λαό αλλά μόνο σε 'κείνους που είχε «*προκεχειροτονημένους*» ο Θεός. Διατί; Ο ποιητής Κώστας Βάρναλης έδωσε την πρέπουσα σαρκαστική απάντηση σ' αυτό το εύλογο ερώτημα: «Διότι ο λαός πιστεύει στα αυτιά του και όχι στα μάτια του!». Ούτε στην καημένη την μάνα του δεν έκανε το κόπο να εμφανιστεί για να της γλυκάνει τον πόνο της σταυρώσεως και τού ενταφιασμού του.

Οι Φαρισαίοι πίστευαν στα πνεύματα και στην ανάσταση νεκρών, πίστεις που είχαν υιοθετήσει από τους Ζωροάστρες. Οι Σαδδουκαίοι δεν πίστευαν σε τίποτα απ' αυτά. Βλέπε και *Πράξεις* 4: 2, 23: 8. Ο Παύλος ομιλεί σ' αυτούς αλλά δεν γνωρίζουν ούτε έχουν ακούσει τίποτα για αναστημένο Ιησού. Πρωτύτερα ο Φαρισαίος Γαμαλιήλ, *Πράξεις* 5: 33-39, ενώ επικαλείται τον Γιαχβέχ διά να διασώσει τους μαθητές δεν έχει ιδέα για ανάσταση του Ιησού, πράγμα που στην προκειμένη περίσταση ταίριαζε τέλεια ως σωτήριο επιχείρημα.

Ακόμα, η πέτρα σκανδάλου μεταξύ των ορθοδόξων Ιουδαίων του Σανχεντρίν και των Ιουδαιοχριστιανών ή άλλων Χριστιανών ήταν η θανάτωση του Θεού Ιησού Χριστού σε πρώτο πλάνο και η ανάστασή του σε δεύτερο, αφού τουλάχιστον οι Φαρισαίοι πίστευαν σε αναστάσεις. Βλέπομε όμως ότι ο μεν Στέφανος και το κόμμα του πλήρωσαν αυτόν τον καυγά παρά το ότι στην απολογία του έκανε μια επανάληψη της Τοράχ και δεν είπε τίποτα φοβερά και τρομερά περί σταυρώσεως και αναστάσεως τού Ιησού (*Πράξεις* 7: 1-60 και 8: 1). Αλλά οι δώδεκα μαθητές (*Πράξεις* 5: 33-42) και ο Παύλος (*Πράξεις* 23: 1-11) γλίτωσαν από την οργή του Σανχεντρίν ενώ αυτοί εκήρυτταν αυτά! Πώς ήταν δυνατόν αυτό όταν αυτοί οι Ιουδαίοι ιθύνοντες είχαν ήδη κατηγορηθεί μερικές φορές για την θανάτωση του Θεού Ιησού; (*Πράξεις* 2: 22-24, 3: 14-15, 4: 1-22, κλπ.).

Ο ίδιος ο Ιησούς είχε δηλώσει προς την Ιουδαϊκή κοινωνία και τους θρησκευτικούς και πολιτικούς αρχηγούς της ότι:

«*Τότε απεκρίθησάν τινες των γραμματέων και Φαρισαίων λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν από σου σημείον ιδείν. ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· γενεά πονηρά και μοιχαλίς σημείον επιζητεί, και σημείον ου δοθήσεται αυτή ειμή το σημείον Ιωνά του προφήτου. ωσπερ γαρ εγένετο Ιωνάς ο προφήτης εν τη κοιλία του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, ούτως έσται και ο υιός του ανθρώπου εν τη καρδία της γης τρεις ημέρας και τρεις νύκτας. άνδρες Νινευίται αναστήσονται εν τη κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και κατακρινούσιν αυτήν, ότι μετενόησαν εις το κήρυγμα Ιωνά, και ιδού πλείον Ιωνά ώδε*.». *Ματθαίος* 12: 38-41 και 16: 1-4, *Λουκάς* 11: 29-32.

Ας μην καταπιαστούμε με το παραμυθάκι του Ιωνά, πως και γιατί είναι παραμύθι, και ας μην θεωρήσωμε σημαντικό το ότι σύμφωνα με τα μαντάτα των *Ευαγγελίων*, ο Ιησούς έμεινε στον τάφο 30-36 ώρες και όχι τρία μερόνυχτα. Εδώ υπόσχετε να

τους δώσει το σημείον του Ιωνά αλλά μετά δεν κρατά την υπόσχεσή του και λακίζει. Δεν πήγε να παρουσιαστεί σ' αυτούς που τους υποσχέθηκε το σημείο και να τους πει: «Να 'μαι, εγώ είμαι ο νέος Ιωνάς όπως σας είχα προειδοποιήσει.». Να τον δουν αυτοί οι ίδιοι και να τον πιστέψουν... Παραμύθια επί παραμυθιών δηλαδή!]

- Αυτή η παράγραφος εμφανίζεται διά πρώτη φορά εντός των γραπτών του Ευσεβίου Καισαρείας (*Εκκλησιαστική Ιστορία*, II, vi). Κανείς δεν την γνωρίζει πριν απ' αυτόν. Αλλά και μετ' αυτόν διάφοροι πατέρες δεν την γνωρίζουν, όπως π.χ. οι πολυγραφότατοι Χρυσόστομος (+347-407), Αυγουστίνος (+354-430), Μεθόδιος (9ος αιών), κ.ά., αν και αυτοί μας λένε ότι εγνώριζαν το έργο του Ιωσήπου πολύ καλά. Συγκεκριμένα ο Χρυσόστομος αναφέρει: «... Ούτε καν ενθυμούμαι αν ο Ιώσηπος αναφέρει πουθενά το όνομα ή τη λέξη Χριστός, σε οποιαδήποτε από τα έργα του εκτός από τη μαρτυρία που προανέφερα, και το εδάφιο που αφορά τον Ιάκωβο τον αδελφό του Κυρίου.». (Αυτό θα το εξετάσομε λίγο παρακάτω.). Ο Χρυσόστομος αναφέρεται στον Ιώσηπο συχνά αλλά πουθενά δεν αναφέρει την εν λόγω παράγραφο. Ούτε ο Ιερός Φώτιος (+820-891) την αναφέρει στο γνωστό έργο του καταγραφής βιβλίων μετά σχολιασμού *Μυριόβιβλος*, σημειώστε, πεντέμισι αιώνες αργότερα ενώ ψάχνει για ιστορικές μαρτυρίες περί του Ιησού. Εκνευρισμένος αναφέρει πως δεν εντόπισε οποιαδήποτε αναφορά για τον Χριστό και τη ζωή του στο σύγγραμμα του Γαλιλαίου ιστορικού Ιούστου της Τιβεριάδος (+35-100 Κ.Ε.) το οποίο συνεγράφει 15 περίπου χρόνια πριν τον Ιώσηπο και άρα είναι πιο κοντά στον υποτιθέμενο Ιησού Χριστό. Ο Φώτιος, στο εν λόγω έργο, έχει γράψει τρία πολύ σχολαστικά άρθρα και για τον Ιώσηπο αλλά σε κανένα από αυτά δεν αναφέρει το οτιδήποτε για την συγκεκριμένη μαρτυρία του. Άρα και ο Φώτιος ομολογεί ότι ούτε ο Ιούστος ούτε ο Ιώσηπος εγνώριζαν το οτιδήποτε διά τον Ιησού Χριστό, την δράση του, τα θαύματά του και τους Εβραιοχριστιανούς του 1ου αιώνα. (Πρέπει ακόμα να αναφέρομε ότι αυτή είναι και η τελευταία σωζομένη αναφορά για το εν λόγω σύγγραμμα του Ιούστου μετά την οποία χάνονται τα ίχνη του. Πρέπει να χάθηκε και αυτό ανάμεσα στις κατακαύσεις σωρών βιβλίων που από καιρού εις καιρόν έκαναν οι Βυζαντινοί προς δημοσία τέρψη για μερικές των οποίων κατά την εποχή του Φωτίου ευθύνεται ο ίδιος ο Φώτιος.). Σκεφτείτε ότι μια ολόκληρη πόλη της Τιβεριάδος, τα Γέργεσα, εξήλθε για να δει τον Ιησού (*Ματθαίος* 8). Παρά ταύτα ο Ιούστος που ήταν από την μικρή Τιβεριάδα δεν άκουσε τίποτα γι' αυτό το συμβάν όπως και για τόσα άλλα που έπραξε ο Ιησούς με τους όχλους στην μικρή αυτή περιοχή!

  Όλα αυτά σημαίνουν ότι αυτοί οι Πατέρες μετά τον Ευσέβιο είτε δεν διέθεταν στα χέρια τους ένα πλαστογραφημένο αντίγραφο του Ιωσήπου είτε εγνώριζαν ότι η παράγραφος αυτή ήταν παραχάραξη και συνεπώς την αγνόησαν. Διά τους Πατέρες πριν τον Ευσέβιο αναφέρομε προσέτι ότι, ο Κλήμης Αλεξανδρείας (+150-215), ο οποίος έχει καταγράψει πολλά αποσπάσματα αρχαίων συγγραφέων μέσα στο εκτενές συγγραφικό του έργο, ο Απολογητής και Μάρτυς Ιουστίνος (+100-165) στον διάλογό του με τον Ιουδαίο Τρύφωνα, κ.ά., δεν αναφέρουν τίποτα για το *Testimonium*!

- Ας σταθούμε στον Ιουστίνο περιληπτικώς. Γεννημένος στη Σαμάρεια είχε επηρεαστεί τόσο από τον Εβραϊσμό όσο και τον Ελληνισμό. Όταν όμως, μετά την μύηση

που του έκανε κάποιος γέρος σε μια ακρογιαλιά όπως ο ίδιος αναφέρει, μεταστράφηκε στον Χριστιανισμό στράφηκε με μανία και μίσος εναντίον και των δύο. Λένε πως ομολόγησε ότι στον Χριστιανισμό βρήκε την πραγματική φιλοσοφία! Όπως φαίνεται, ένεκα αυτής της ομολογίας οι χριστιανοί τον έχουν επονομάσει φιλόσοφο. Αλλά από τα υπάρχοντα γραπτά του εύκολα διαπιστώνεται ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είχε ιδέα από φιλοσοφία και αν είχε την απεμπόλησε ένεκα του χριστιανικού παραληρήματός του! Εκτός δύο *Απολογιών* του, η πρώτη προς τον «Αυτοκράτορα Αντωνίνον τον Πίον» και η δεύτερη προς την «Ιεράν Σύγκλητον της Ρώμης», έχομε τον *Διαλογόν του με τον Ιουδαίο Τρύφωνα* και έναν *Παραινετικόν Λόγον Πρός Έλληνας*. Ήλθε αυτός ο φανατικός, ανεπίδεκτος και στρεψόδικος να δώσει παραινέσεις στους Έλληνας! Ο Ιουστίνος ήταν ο πρώτος που επινόησε το συμπέρασμα ότι ο Σωκράτης και ο Πλάτων ήταν χριστιανοί πρό Χριστού, αν είναι δυνατόν.

Στα γραπτά του ουδέποτε κατονομάζει τα κανονικά *Ευαγγέλια* αλλά επικαλείται κάποιο έργο με τίτλο «*Απομνημονεύματα των Αποστόλων*». Επειδή ολίγες φράσεις αυτού του κειμένου μόνο θυμίζουν κάποιες φράσεις των κανονικών *Ευαγγελίων* πολλοί Χριστιανοί αγόμενοι από το συμφέρον της πίστεώς τους φέρουν αυτό το γεγονός ως απόδειξη υπάρξεως των κανονικών *Ευαγγελίων* από τα χρόνια του Ιουστίνου. Πρόκειται βεβαίως για παραποίηση της αλήθειας και για χριστιανικό ευχολόγιο[9] διότι εσκεμμένα αποσιωπούν το γεγονός ότι οι πολύ περισσότερες φράσεις αυτού του κειμένου όχι μόνο δεν υπάρχουν στα κανονικά *Ευαγγέλια* αλλά ούτε καν θυμίζουν φράσεις των. Πολλές φράσεις του έχουν ευρεθεί σε μερικά απόκρυφα αντικανονικά κείμενα που έχουν φτάσει μέχρις ημών και πολλές άλλες πρέπει να προέρχονται από άλλα απόκρυφα αντικανονικά κείμενα και παραδόσεις που έχουν πλέον χαθεί. (Τότε θα πρέπει να κανονικοποιήσομε όλα τα απόκρυφα!).

[Υποσημείωση 9: Ανάλογη και χειρότερη παραποίηση της αλήθειας και χριστιανικό ψευδές ευχολόγιο ευρίσκομε στην επονομαζόμενη Μαρτυρία του Τατιανού του Σύρου (c. 120 - c.175;), μαθητή του Ιουστίνου και τέλος Γνωστικού αιρετικού. Πρόκειται για ελάχιστες γραμμές που μας μεταφέρει, κυρίως, ο ψευδο-ιστορικός Ευσέβιος και χρησιμοποιεί τον παραπλανητικό τίτλο «*Διά Τεσσάρων*» 150 χρόνια μετά. Ο τίτλος αυτός είναι ψευδής επινόηση τού Ευσεβίου όπως παραδέχονται όλοι οι αμερόληπτοι επιστήμονες. Ο Ευσέβιος όμως δεν διέσωσε τα έργα του Τατιανού, ενώ μπορούσε, και έτσι δεν τα έχομε σήμερα στα χέρια μας να δούμε τι γράφει. Ακόμα δεν είναι δυνατόν ο Τατιανός να παραδέχεται ή να αναφέρει τα *Ευαγγέλια* ως έχουν, ιδίως τα τρία (σημερινά) συνοπτικά, διότι ήταν ισχυρός Γνωστικός που θεωρούσε την Εβραιο – Ιουδαϊκή θεότητα ως υποδεεστέρα, όπως έκανε και ο Μαρκίωνος, και γι' αυτό καταδικάστηκε ως αιρετικός από την ορθόδοξη καθολική εκκλησία του τετάρτου αιώνος. Για περισσότρεη ανάπτυξη του θέματος, αναφερθείτε στο κείμενο μας με τίτλο: ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΣΥΖΗΤΗΜΕΝΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΟΥ ΤΑΤΙΑΝΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ, παρακάτω.]

Στο παρόν θέμα μας μεγάλη σημασία έχει ο *Διάλογος με τον Ιουδαίο Τρύφωνα*. Ο Ιουστίνος προσπαθεί με πάθος να πείσει τον Τρύφωνα να ασπαστεί τον Χριστιανισμό ως τη μόνη αληθινή θρησκεία και δικαίωση του Ιουδαϊσμού. Ο Ιουδαίος Τρύφων όμως ήταν σκληρό καρύδι και δεν πείθεται. Από τα λόγια του λοιπόν γίνεται φανερό ότι ο Ιουστίνος εκνευρίζεται μαζί του. Του ομιλεί για κάποιον Ιησού που

ήταν ο Χριστός (Μεσσίαχ) της *Παλαιάς Διαθήκης* κατά τους προφήτες, αλλά για τον οποίον δεν παρουσιάζει κανένα βιογραφικό στοιχείο και κανένα κατόρθωμα τής δράσεώς του στον Τρύφωνα. Στο τέλος μέσα σε μια μανία και μίσος κατά των Ιουδαίων δύο ή τρεις φορές επιμένει, προς τον Τρύφωνα, ότι οι Ιουδαίοι τον εσταύρωσαν και μετά ανεστήθη. Όπως γράφει, οι Ιουδαίοι έκαναν την σταύρωση του Ιησού μόνοι τους. Τους Ρωμαίους, Πιλάτο, εκατόνταρχο, στρατιώτες, σπείρα, κλπ., δεν τους αναφέρει πουθενά. Αυτό βεβαίως αντιβαίνει με όλα όσα γράφουν τα κανονικά *Ευαγγέλια* και με αυτά που μαρτυρεί η υποτιθέμενη μαρτυρία του Ιωσήπου.

Από την μια μεριά, αν ο Σαμαρείτης Ιουστίνος εγνώριζε αυτά τα στοιχεία δεν θα τα απέκρυπτε καθόλου, διότι ως φανατικός πιστός Χριστιανός δεν έτρεφε καμία ιδιαίτερη συμπάθεια προς τους παγανιστές και ιμπεριαλιστές Ρωμαίους και ακόμα θα έφερνε στη επιφάνεια πειστικά ιστορικά στοιχεία για να πείσει τον σκληροτράχηλο Ιουδαίο συνομιλητήν του. Από την άλλη μεριά πάλι, ούτε ο σκληρός αυτός Ιουδαίος, Τρύφων, διεμαρτυρήθει και αντέτεινε στον Ιουστίνο να ρίξει μια ματιά στα *Ευαγγέλια* για να δει ότι οι Ρωμαίοι και ο Πιλάτος φέρουν τουλάχιστον το ήμισυ της ενοχής αυτού του διαπραχθέντος εγκλήματος και άλλη μια ματιά στον Ιώσηπο για να δει ότι κατά την «ιστορική μαρτυρία του Ιωσήπου» ο ίδιος ο Πιλάτος ήταν αυτός που εσταύρωσε τον Ιησού. Αυτά τα στοιχεία για τον Τρύφωνα θα ήταν αθωωτικά για τους Ιουδαίους κατά των οποίων ο Ιουστίνος επετέθη με μανία και μίσος. Οπότε αν τα εγνώριζε, θα τα αντιπαρέθετε και θα τα χρησιμοποιούσε για να αθωώσει τους συμπατριώτες του Ιουδαίους, οι οποίοι εκείνον τον καιρό είχαν ανάγκη από τέτοιες αθωώσεις, και έτσι να διαψεύσει τον φανατικό εξωμότη Ιουστίνο. Τέτοια πράγματα όμως δεν έλαβαν χώρα μέσα στον διάλογο αυτόν!

Από την μελέτη και την ανάλυση αυτού του *Διαλόγου* συμπεραίνομε ότι τόσον ο Ιουστίνος όσο και ο γέρος μύστης του όπως και ο Τρύφων ούτε τον ιστορικό Ιησού γνωρίζουν ούτε τα κανονικά *Ευαγγέλια* ούτε και την μαρτυρία του Ιωσήπου. Απλούστατα όλα αυτά δεν υπήρχαν τότε αλλά είναι υστερόχρονα κατασκευάσματα και παρεμβολές. Αυτό αποτελεί άλλο ένα επιπρόσθετο στοιχείο όχι μόνο κατά της Φλαβιανής Μαρτυρίας αλλά και κατά της υπάρξεως των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά τα έτη του Ιουστίνου. Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται η χριστιανική παραχάραξη, πλαστογραφία και ψευδεπιγραφία.

(Μερικοί ερευνητές υποστηρίζουν ότι το πρόσωπο του Τρύφωνος είναι πλασματικό. Ο Ιουστίνος προκειμένου να καταγράψει την πολεμική του εναντίον των Ιουδαίων που την εποχή του είχαν επιτεθεί κατά του Χριστιανισμού με χίλια-δυο απροσπέλαστα επιχειρήματα, εφευρίσκει τον Ιουδαίο Τρύφωνα, στο στόμα του οποίου βάζει την τότε επιχειρηματολογία των Ιουδαίων κατά των χριστιανών και αυτός ανταπαντά όπως νομίζει. Όπως κι' αν έχει το ζήτημα αυτό, τα συμπεράσματα που εξάγονται από τον διάλογο, τα κυριότερα των οποίων αναγράψαμε, δεν αλλάζουν.).

- Ο Ωριγένης (185-254) στο έργο του «*Κατά Κέλσου*», βιβλίο 1, κεφάλαιο 47, γράφει: «*Εβουλόμην δ' άν Κέλσω, προσωποποιήσαντι τόν Ιουδαίον παραδεξάμενόν πως Ιωάννην ως βαπτιστήν βαπτίζοντα τόν Ιησού, ειπείν ότι τό Ιωάννην γεγονέναι βαπτι-*

στήν, εις άφεσιν αμαρτημάτων βαπτίζοντα, ανέγραψέ τις τών μετ' ου πολύ τού Ιωάννου καί τού Ιησού γεγενημένων. εν γάρ τώ οκτωκαιδεκάτω τής Ιουδαϊκής Αρχαιολογίας ο Ιώσηπος μαρτυρεί τώ Ιωάννη ως Βαπτιστή γεγενημένω καί καθάρσιον τοίς βαπτισαμένοις απαγγελομένω. ***ο δ' αυτός, καίτοι γε απιστών τώ Ιησού ως Χριστώ****, ζητών τήν αιτίαν τής τών Ιεροσολύμων πτώσεως καί τού ναού καθαιρέσεως,* ***δέον αυτόν ειπείν ότι η κατά τού Ιησού επιβουλή τούτων αιτία γέγονε τώ λαώ****, επεί απέκτηναν* ***τον προφητευόμενον Χριστόν****· ο δέ καί ώσπερ άκων ου μακράν τής αληθείας γενόμενός φησι ταύτα συμβεβηκέναι τοίς Ιουδαίοις κατ' εκδίκησιν Ιακώβου τού δικαίου,* ***ός ήν αδελφός Ιησού (τού λεγομένου Χριστού)*** [10], *επειδήπερ δικαιότατον αυτόν όντα απέκτειναν.*».

[Υποσημείωση 10: Σε μερικές εκδόσεις έχομε: **(τού λεγομένου Χριστού)** εντός παρενθέσεων, ενώ σε άλλες εκδόσεις έχομε: **«Ιησού τού λεγομένου Χριστού»** εντός εισαγωγικών.]

Μετάφραση: «Θα επιθυμούσα να ειπώ στον Κέλσο, που αντιπροσωπεύει τον Ιουδαίο εκείνον που κάπως παραδέχεται τον Ιωάννη ως Βαπτιστή, ο οποίος εβάπτισε τον Ιησού, ότι το γεγονός πως ο Ιωάννης έγινε Βαπτιστής, που εβάπτιζε εις άφεσιν αμαρτιών, κάποιος το ανέγραψε ο οποίος έζησε όχι πολύ χρόνο μετά τον Ιωάννη και τον Ιησού. Διότι στο δέκατο όγδοο βιβλίο τής Ιουδαϊκής Αρχαιολογίας ο Ιώσηπος μαρτυρεί τον Ιωάννη ως υπάρχοντα Βαπτιστή και υποσχόμενο εξαγνισμό στους βαπτιζομένους**. Αν και αυτός [ο Ιώσηπος] δεν πιστεύει τον Ιησού ως τον Χριστό**, καθώς αναζητεί την αιτία της πτώσεως των Ιεροσολύμων και της καταστροφής του ναού, **όφειλε να πει ότι η συνωμοσία τούτων [των Ιουδαίων] κατά του Ιησού ήταν η αιτία όλων των κακών που έγιναν στον [Ιουδαϊκό] λαό**, εφ' όσον εθανάτωσαν τον Χριστό ο οποίος ήταν προφήτης· αυτός δε [ο Ιώσηπος] και ακουσίως χωρίς να πέσει μακριά από την αλήθεια, λέγει ότι όλα αυτά [τα κακά] έχουν συμβεί στους Ιουδαίους ένεκα εκδικήσεως για τον Ιακώβον τον δίκαιο, **ο οποίος ήταν αδελφός του Ιησού (του λεγομένου Χριστού)**, επειδή ακριβώς τον εθανάτωσαν ενώ αυτός ήταν δικαιότατος.»

Εδώ ο ζηλωτής του Χριστιανισμού Ωριγένης τα μασάει και δεν παραθέτει τον Ιώσηπο με ακρίβεια. Ο Ωριγένης ως Χριστιανός ζηλωτής δεν απέφυγε να κάνει και αυτός τις παραχαράξεις του σε μερικά σημεία. Π.χ., ο Ιώσηπος γράφει καθαρά και ξάστερα ότι το βάπτισμα του Ιωάννου δεν γινόταν «*εις άφεσιν αμαρτιών*», αλλά μόνο για καθαρμό και εξαγνισμό του σώματος. Για τον Ιωάννη και τον βαπτιζόμενο το βάπτισμα αυτό ήταν μια απαραίτητη προεισαγωγή για να δεχθεί ο βαπτιζόμενος τον Θεόν και όχι για την συγχώρεση κάποιων αμαρτιών. Συγκεκριμένα στην *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία*, βιβλίο XVIII (18), στίχος 117 (στο κεφάλαιο 5, μέρος 2) γράφει: «... *καί προς τόν θεόν ευσεβεία χρωμένοις βαπτισμώ συνιέναι· ούτω γάρ δή καί τήν βάπτισιν αποδεκτήν αυτώ φανείσθαι μή επί τινων αμαρτάδων παραιτήσει χρωμένων, αλλ' εφ' αγνεία του σώματος, άτε δή καί τής ψυχής δικαιοσύνη προεκκεκαθαρμένης.*». [11]

[Υποσημείωση 11: *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία*, βιβλίο XVIII (18), στίχος 116-119 (ή κεφάλαιο 5, μέρος 2), είναι η <u>μόνη</u> εξωβιβλική αναφορά στον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Το γεγονός αυτό του συντόμου της αναφοράς και της μοναδικότητας από μόνο του είναι ύποπτο και η ανα-

φορά φαίνεται να είναι νόθη, δηλαδή παραχάραξη, για τους εξής λόγους: (1) Ο θάνατος του Ιωάννου στο φρούριο της Υπεριορδανίας Μαχαιρούς, πολύ μακράν της Γαλιλαίας, δεν συμφωνεί με τις αφηγήσεις των *Ευαγγελίων*. (2) Πριν απ' αυτήν ο Ιώσηπος γράφει ότι, ο Ηρώδης (Αντίπας) είχε απολύσει την γυναίκα του, που ήταν η κόρη του Άραβα βασιλιά Αρέτα. Ο Αρέτας για να τιμωρήσει τον Ηρώδη έκανε πόλεμο εναντίον του και τον νίκησε. Τότε ο Ηρώδης παρακάλεσε τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Τιβέριο να σπεύσει εις βοήθεια. Ο Τιβέριος έστειλε τον Βιτέλλιο, τον κυβερνήτη της Συρίας. Μετά απ' αυτά τοποθετούνται οι 4 μόνοι στίχοι για τον Ιωάννη Βαπτιστή. Μετά απ' αυτούς, η αφήγηση γυρνά πάλι πίσω στον Βιτέλλιο, ο οποίος ανακοινώνει ότι πρόκειται να κηρύξει πόλεμο κατά του Αρέτα, κλπ.

Συνεπώς, φυσιολογικά τίθεται το ερώτημα: Τί σχέση έχει το σφηνωμένο χωρίο περί Ιωαννου Βαπτιστού μέ όλα αυτά τα συμβάντα; Τί δουλειά έχει σ' αυτή την θέση; Γι' αυτούς τους λόγους και άλλους που αναφέρει ο Zindler αυτή η αναφορά θεωρείται παραχάραξη από τους ειδικούς ερευνητές. Στο παράρτημα που ακολουθεί αναφέρομε την σταδιακή παραχάραξη των έργων του Ιωσήπου όπως μας έχει αποδείξει σαφώς ο Zindler και παρακάτω εξετάζεται η περίπτωση του ατόμου του Ιωάννου Βαπτιστού από τον Yehoshua. Στις παραχαράξεις του Ιωσήπου κατά τον δευτέρο αιώνα έλαβαν μέρος και οι οπαδοί του «Βαπτιστού» οι οποίοι αναφέρονται και στις *Πράξεις* 1: 22, 13: 24, 18: 25, 19: 3-4. Ειδικά οι δύο τελευταίες αναφορές και επειδή οι *Πράξεις* είναι έργο του δευτέρου αιώνος, φανερώνουν ότι ακόμα και τον δεύτερον αιώνα αυτή η σέκτα, ανεξάρτητα από το ποιος την είχε αρχίσει, ήταν ή δεν ήταν ο Ιωάννης, είχε ακόμα μεγάλη επιρροή και ήθελε να έχει αναγνώριση και κύρος. Πιθανώς, ο Ωριγένης (c. 185–254) τον τρίτο αιώνα να είχε αντίγραφο τού Ιωσήπου του οποίου η παραχάραξη να ανέφερε το βάπτισμα του Ιωάννου όπως το αναφέρει και αυτός και που είναι σύμφωνη με τα *Ευαγγέλια*. Σε τέτοια περίπτωση δεν ευθύνεται για την παρεμηνεία που αναφέραμε. Αλλά είτε ευθύνεται είτε όχι, εν προκειμένω, μία τουλάχιστον παραχάραξη υπάρχει.]

Για να μην επεκταθούμε πολύ επ' αυτού στο παρόν άρθρο, εξετάσατε μόνοι σας τα εδάφια του Ιωσήπου *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία*, βιβλίο XVIII (18), στίχοι 116 - 119 και βιβλίο XX (20), στίχος 200. Παρ' όλα ταύτα και για να μην μακρηγορούμε βλέπομε τρεις καθοριστικές μαρτυρίες του Ωριγένη σχετικά με τον Ιώσηπο και τον Ιησού. Μας βεβαιώνει ότι:

1) Ο Ιώσηπος **«δεν πιστεύει τον Ιησού ως τον Χριστό»** (Μεσσίαχ). [Μάλιστα δε, Ιώσηπος, στον *Ιουδαϊκό Πόλεμο* βιβλίο 3, στίχοι 399-403, εμφανίζεται ως απεσταλμένος του θεού και προικισμένος με το θεϊκό χάρισμα της προφητείας και μεταξύ άλλων αναφωνεί τον τότε στρατηγό των Ρωμαίων και μετ' ολίγον αυτοκράτορα Βεσπασιανό ως κυρίαρχο όχι μόνο του ιδίου (του Ιωσήπου), της ξηράς και της θάλασσας, αλλά και όλου του ανθρωπίνου γένους. Τότε πως είναι δυνατόν μετ' ολίγον να παραδέχεται κάποιον άλλον άγνωστο ως Μεσσία του Ισραήλ; Ακόμα δε, στο βιβλίο 6, κεφάλαιο 5, παράγραφος 4, ή στίχοι 310-315, του *Ιουδαϊκού Πολέμου* ο Ιώσηπος θεωρεί ως Μεσσία τον νικηφόρο Ρωμαίο αυτοκράτορα Βεσπασιανό, ο οποίος ανακηρύχθηκε αυτοκράτορας επί Εβραϊκού εδάφους, και εξηγεί ότι επάνω σ' αυτόν εκπληρώθηκαν παλαιές Εβραϊκές προφητείες. Άραγε είχε και αυτό ο Ωριγένης στον νου του!;]
2) Ο Ιώσηπος «**όφειλε να πει ότι η συνωμοσία τούτων [των Ιουδαίων] κατά του Ιησού ήταν η αιτία όλων των κακών που έγιναν στον [Ιουδαϊκό] λαό**,», δεν λέει

όμως αυτό, παρά μόνο τα αποδίδει σε αντεκδίκηση για την άδικη θανάτωση τού Ιακώβου τού Δικαίου από τον αρχιερέα Ανάνον, ο οποίος με συνωμοτική ενέργεια εθανάτωσε έναν δικαιότατον άνθρωπο! Αυτή η ίδια δικαιολογία μαζί με την μαρτυρία (του λεγομένου Χριστού) αναφέρεται και από τον Ευσέβιο στην *Εκκλησιαστική Ιστορία*, βιβλίο 2, κεφάλαιο 23. Το εδάφιο αυτό του Ευσεβίου αποτελεί σχεδόν αυτολεξεί αντιγραφή των αντιστοίχων γραμμών του Ωριγένη.

3) Ο Ιώσηπος αναφέρεται εδώ ως φέρων μαρτυρία περί του Ιωάννου του Βαπτιστού, **όχι όμως ως ουρανίου απεσταλμένου και προδρόμου του Χριστού παρά μόνο ως κάποιου Εβραίου θρησκευτικού αρχηγού και βαπτιστού που ενεργούσε για δικό του λογαριασμό**. Δεν λέγει τίποτα απολύτως για την αναγνώριση του Ιησού ως Χριστού (Μεσσία) και αμνού του Θεού από τον Ιωάννη, για το ότι τον εβάπτισε, και για την επιρροή πού είχε επάνω στη δράση και στο κήρυγμά του είτε ο ίδιος ο Χριστός είτε η προαναγγελία του ερχομού του.
4) [Ειρήσθω εν παρόδω ότι ενταύθα ο Ωριγένης αποκαλεί τον Ιησού ως «**τον προφητευόμενον Χριστόν**·» και τίποτα περισσότερο. Δηλαδή δεν τον ονομάζει Υιόν του Θεού, ούτε ένα από τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, κλπ. Τί έχετε να μας πείτε περί αυτού;]

Διά την πληρότητα του θέματος αναφέρομε ότι: Η **μικρή Φλαβιανή μαρτυρία (minor Testimonium Flavianum)** εμφανίζεται στο έργο του Ιωσήπου *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία*, βιβλίο 20, κεφάλαιο 9, παράγραφος 1, ή στίχος 200, και έχει ως εξής:

Άτε δή ούν τοιούτος ών ο Άνανος, νομίσας έχειν καιρόν επιτήδειον διά τό τεθνάναι μέν Φήστον, Αλβίνον δ' έτι κατά τήν οδόν υπάρχειν, καθίζει συνέδριον κριτών καί παραγαγών εις αυτό τόν αδελφόν Ιησού **τού λεγομένου Χριστού**, Ιάκωβος όνομα αυτώ, καί τινας ετέρους, ως παρανομησάντων κατηγορίαν ποιησάμενος παρέδωκε λευθησομένους.		Τέτοιος [παλιάνθρωπος] ήταν μάλιστα ο Άνανος, που εθεώρησε ότι τώρα είχε την κατάλληλη ευκαιρία επειδή ο μεν Φήστος είχε αποθάνει, ο δε Αλβίνος ήταν ακόμα καθ' οδόν [προς ανάληψη καθηκόντων], και έτσι συνεκάλεσε συνέδριο κριτών [Σανχεδρίν δικαστών] και προσήγαγε σ' αυτό τον αδελφόν τού Ιησού **του λεγομένου Χριστού**, το όνομα του οποίου ήταν Ιάκωβος, και μερικούς άλλους, και αφού κατασκεύασε εναντίον τους την κατηγορία ότι αυτοί είχαν παραβιάσει τον [Μωσαϊκόν] Νόμον τους παρέδωσε για να λιθοβοληθούν.

Η φράση «*τού λεγομένου Χριστού*» που αναφέρεται χωρίς παρένθεση εντός του κειμένου του Ιωσήπου, είναι το επονομαζόμενο **δευτερεύον ή μικρότερο Testimonium Flavianun.** Όπως και το **μείζον Testimonium Flavianum** έτσι και το μικρό θεωρείται παρεμβολή από τους αμερόληπτους ερευνητές. Αυτό θα εξετάσομε εν συντομία και θα κάνομε ορισμένες σημαντικές παρατηρήσεις. Αυτή ή φράση είναι καθαρά χριστιανική διότι:

(1) Ο ίδιος ο Ωριγένης στο κείμενο του *Κατά Κέλσου* έργου του, όπως το είδαμε παραπάνω, τα μασάει (δεν μιλάει καθαρά και με ακρίβεια), παραθέτει τον Ιώσηπο λανθασμένα —πράγμα απαράδεκτο— περιπίπτει σε κραυγαλέα αντίφαση εν-

τός έξη γραμμών. Έχει δε βάλει την φράση αυτή εντός παρενθέσεως. Δεν χρειάζεται να ανατρέξομε πολύ μακριά. Ο ίδιος ο Ωριγένης μας λέγει ότι ο Ιώσηπος **«δεν πιστεύει τον Ιησού ως τον Χριστό»** και μετά ο ίδιος γυρνάει να μας πει ότι ο Ιώσηπος γράφει: «**ός ήν αδελφός Ιησού (τού λεγομένου Χριστού)**». Ο ίδιος Ωριγένης δηλαδή, έρχεται, σε αντίφαση με τον εαυτό του μέσα σε έξη γραμμές, αν είναι δυνατό!

(2) Η φράση «*τού λεγομένου Χριστού*» είναι συχνή χριστιανική φράση. Την βλέπομε αυτούσια στην *Καινή Διαθήκη*: *Ματθαίος* 1: 16, 27: 17, 22, *Ιωάννης* 4: 25 και σε άλλη χριστιανική γραμματεία. Έτσι κάποιος Χριστιανός αντιγραφέας έχωσε ευκολότατα αυτές τις τρεις λέξεις μέσα στο κείμενο του Ιωσήπου αφού το παρόν σημείο του ταίριαζε τέλεια. Πιθανόν και να νόμισε ότι αυτόν τον Ιάκωβο εννοούσε ο Ιώσηπος και γι' αυτό έβαλε αυτή την φράση μόνος του σαν επεξήγηση. Αλλά η φράση παρέμεινε εντελώς ξεκάρφωτη διότι: Ο Ιώσηπος εκτός του ότι δίδει επεξηγήσεις για όλα τα πρόσωπα που εισάγει, εφ' όσον απευθύνεται στον Ελληνο-Ρωμαϊκό κόσμο που δεν γνωρίζει τα θέματα, θα έκανε μνείαν στην **μεγάλη Φλαβιανή μαρτυρία,** *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* 18: 3: 3 ή 18: 63-64, αν αυτή όντως υπήρχε, αφού η εδώ **μικρή Φλαβιανή μαρτυρία** εμφανίζεται αργότερα (παράγραφος 20, 9: 1, ή 20: 200) εντός του ιδίου έργου. Δεν αναφέρει όμως τίποτα γι' αυτήν, ούτε αναφέρει έστω και έναν χαρακτηρισμό του Ιησού Χριστού απ' όλους όσους υπάρχουν σ' αυτή, παρ' όλον ότι οσάκις ο Ιώσηπος αναφέρεται σε προηγούμενα μέρη του έργου του το κάνει με λεπτομερείς αναφορές. Αν και αυτές τις τακτικές ο Ιώσηπος τις εφαρμόζει ανελλιπώς, εδώ όμως τίποτα απ' αυτά δεν ισχύει. Εκτός του ότι αυτό το γεγονός είναι αντίθετο προς τον τρόπο γραφής του Ιωσήπου, ελλείψει της πρώτης παραγράφου η δεύτερη δεν μπορεί να γράφτηκε με αυτήν εδώ την φράση από το χέρι του εν λόγω Ιστορικού!

(3) Για το αν ο Ιάκωβος ο Δίκαιος του Ιωσήπου, είναι ο Ιάκωβος ο Αδελφόθεος των Χριστιανών (*Πράξεις* 15: 13, *Πρός Γαλάτας* 1: 16, αλλά και *Ματθαίος* 13: 57, *Μάρκος* 6: 3, κλπ.), δεν υπάρχουν στοιχεία ικανά για να δώσουν απάντηση. Κατά πάσα πιθανότητα πρόκειται περί δύο διαφορετικών προσώπων και πιθανή υποκλοπή τού πρώτου από τους Χριστιανούς για να πορτράρουν το δεύτερο. Στις παραδόσεις τους καθώς και στον Ευσέβιο βλέπομε ότι οι αφηγήσεις για τον θάνατο του Ιακώβου του Αδελφοθέου διαφέρουν, όχι μόνον απ' αυτήν του Ιωσήπου περί του θανάτου του Ιακώβου του Δικαίου αλλά και μεταξύ τους. Ο Ευσέβιος προσπαθεί ανεπιτυχώς (όπως πάντα) να συγκεράσει τις μαρτυρίες του πρώτου εκκλησιαστικού Ιστορικού Εβραίου Ηγησίππου (περίπου 110 – 185 Κ.Ε.) και του Κλήμεντος Αλεξανδρείας (150 – 215 Κ.Ε.) με αυτήν του Ιωσήπου. Γράφει ότι, όπως λένε, οι Γραμματείς και Φαρισαίοι τον κατακρήμνισαν από την πτέρυγα του ναού. Αλλού πάλι λένε ότι ή στο ίδιο επεισόδιο ή στον λιθοβολισμό του κάποιος γναφεύς (επεξεργαστής και βαφέας ερίου) μέσα από τον όχλο τον αποτελείωσε διά ισχυρού κτυπήματος με τον ξύλινο πάσαλό του..., κλπ. (Ειρήσθω εν παρόδω ότι, ο Ευσέβιος στην *Εκκλησιαστική Ιστορία*, βιβλίο 2, κεφάλαιο 23, μας πληροφορεί ότι ο Ιάκωβος δεν είχε πλυθεί, ξυριστεί, χτενιστεί, κλπ., ποτέ του. Ο Ιωάννης Χρυσόστομος έχει συμπεριλάβει αυτές τις «τρομερές αρετές» μεταξύ των κανόνων του μοναχισμού. «Εις υγείαν της χριστιανικής και ναζιραϊκής βρώμας και παραφροσύνης!»). Υπάρχει δηλαδή πλήρης ακαταστασία ακόμα και σ' αυτό το σημείο, το οποίο είναι μεγάλης σπουδαιότητας για τους Χρισ-

τιανούς. Μακάρι να ήταν το μόνο...! Όπως σε τόσα άλλα έτσι και σ' αυτό τα έχουν κάνει σαλάτα. Ακόμα, ο Ευσέβιος πέραν μερικών αποσπασμάτων εξαφάνισε τα έργα του Ηγησίππου όπως και πολλών άλλων από προσώπου γης. Γιατί άραγε;

Η *Καθολική Επιστολή του Ιακώβου* υποτίθεται ότι γράφτηκε από τον Ιάκωβο τον Αδελφόθεο. Πλην όμως πουθενά ο συγγραφέας δεν μας λέγει αν ήταν αδελφός του Ιησού είτε κυριολεκτικά είτε μεταφορικά. Μεταφορικά σημαίνει ότι είχε λάβει τον τίτλο Αδελφόθεος ως ανήκων στην χριστιανική αδελφότητα και ως αρχηγός της. Η Επιστολή αρχίζει ως εξής «*Ιάκωβος, Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού* ***δούλος****, ταις δώδεκα φυλαίς ταις εν τη διασπορά χαίρειν·*». Λέγει δούλος και όχι αδελφός! (Τα ίδια ισχύουν και διά την *Καθολική Επιστολή του Ιούδα*.). Ούτε είναι εξακριβωμένο ότι ο Ιάκωβος του Παύλου ή των *Πράξεων* είναι ο κατά τους χριστιανούς Αδελφόθεος.

Ο Ιώσηπος και ο Ιουδαϊκός λαός δεν μπορεί να εμέμφοντο τον Αρχιερέα Ανάνο για την εκτέλεση κάποιου μισητού αιρετικού χριστιανού και παραβάτη τού Μωσαϊκού Νόμου. Μια τέτοια εκτέλεση ήταν θεμιτή κατά τον θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο και δεκτή από τον Φαρισαίο Ιώσηπο και την Ιουδαϊκή κοινωνία. Ο Ανάνος απλώς βιάστηκε να τον εκτελέσει προτού καταφθάσει ο νέος Ρωμαίος κυβερνήτης Αλβίνος, για να μην καταπιαστεί με τους Ρωμαϊκούς κανονισμούς περί εκτελέσεων, βάσει των οποίων ο Δίκαιος πιθανόν να αθωωνόταν. Όπως φαίνεται, ο διεφθαρμένος Ανάνος εξετέλεσε κάποιον αθώο Ιουδαίο βιαστικά και γι' αυτό ο Ιώσηπος τον μέμφεται! Αν αυτός ήταν ο αρχηγός της χριστιανικής αιρέσεως ούτε που θα τον ένοιαζε και κάτι θα έγραφε για την χριστιανική ιδιότητά του, ομάδα και αίρεση. Όμως δεν γράφει τίποτα απολύτως! Την εποχή εκείνη η διαφθορά στην Ιουδαία ήταν τόσο υψηλή που την ενθυμούνται ακόμα και οι σημερινοί Εβραίοι! Λόγω αυτού του στοιχείου, ο Ιάκωβος Δίκαιος πρέπει να ήταν άλλος από τον Ιάκωβον Αδελφόθεον. Κατά πάσα πιθανότητα οι Χριστιανοί εσφετερίστηκαν τον Δίκαιον για να παρουσιάσουν μια αναφορά Ιστορικού για τον Αδελφόθεον. (Όπως αναλύομε στο επόμενο μέρος αυτού του άρθρου οι *Πράξεις των Αποστόλων* χρησιμοποιούν τον Ιώσηπο!).

(4) Ίσως μερικοί προτείνουν την εκδοχή ότι ο Ιάκωβος Δίκαιος ήταν αυτός που είχε αναλάβει κατ' αυτά τα δύσκολα χρόνια την αρχηγία της Χριστιανικής Ιουδαϊκής αιρέσεως. Κατά την χριστιανική παράδοση, και όπως υπονοείται στις *Πράξεις* 15: 1-33, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 15: 7, *Πρός Γαλάτας* 1: 19, 2: 9, κλπ, ο Ιάκωβος ήταν ο πρώτος επίσκοπος Ιεροσολύμων. (Την θεολογική αντίφαση τού ότι αυτή η αρχηγία είχε δοθεί στον Πέτρο από τον ίδιο τον ιδρυτή του Χριστιανισμού και της εκκλησίας, τον Θεό Ιησού Χριστό, όπως μας ομολογούν ο *Ματθαίος* 16: 17-19, *Ιωάννης* 21: 15-19, κλπ, ας μας την ξεκαθαρίσουν οι Χριστιανοί.). Το ότι ο Ιάκωβος ήταν αρχηγός αυτής της ιδιάζουσας αιρέσεως συνηγορεί με το ότι, σύμφωνα με τον Ιώσηπο όπως αναφέρει στο υπό εξέταση συμβάν, ο Αρχιερέας Άνανος τον κατηγόρησε μαζί με άλλους (κατά πάσαν πιθανότητα ομοίους του) ότι παραβίαζαν τον Μωσαϊκόν Νόμο και ήθελε να τους βγάλει από τη μέση όσο πιο γρήγορα γινόταν. Ο Ιώσηπος δυστυχώς δεν αναφέρει συγκεκριμένα στοιχεία της κατηγορίας για να βγάλομε οριστικά συμπεράσματα, αλλά απλώς υπονοεί ότι η κατηγορία ήταν πλαστή και άδικη. Ο Ιάκωβος ως αρχηγός μπορεί να είχε πράγματι επιδείξει σύνεση, αυταπάρνηση και δικαιοσύνη και γι' αυτό να

τον είχαν ονομάσει Δίκαιο. Μετά, οι ως συνήθως μυθολογούντες Χριστιανοί για την παρρησία και την δικαιότητά του και τιμής ένεκεν ως πρώτου αρχηγού της χριστιανικής κίνησης, αμέσως (;) μετά τον ιδρυτή της, δεν αποκλείεται να του επέδωσαν την προσωνυμία «Αδελφόθεος», ανεξαρτήτως του αν ο Ιησούς Χριστός ήταν κάποιο υπαρκτό ή μυθολογικό πρόσωπο, αδελφός του ή μη. (Για τους Χριστιανούς η ύπαρξη του Ιησού Χριστού ήταν παραπάνω από ιστορική, ήταν θρησκευτική πίστη.). Η προσωνυμία αυτή δηλαδή έχει μεταφορική και τιμητική έννοια.

Η πιθανότητα αυτής της εκδοχής είναι εξαιρετικά μικρή, διότι ο Ιώσηπος που έζησε στην Ιουδαία και την Γαλιλαία κατ' αυτά τα πολύ δοκιμαστικά χρόνια (50-74) και ήταν μέτοχος και αυτόπτης μάρτυς ολοκλήρου του Ιουδαϊκού πολέμου κατά της Ρώμης (66-73) και των φοβερών γεγονότων που έλαβαν χώρα, δεν κάνει πουθενά μνείαν περί Χριστιανών και οιουδήποτε ρόλου που έπαιξαν. Γράφει ωσάν να μην υπάρχουν καθόλου, ή σαν να μην του έχει αναφέρει κανείς τίποτα, ή σαν να είναι εντελώς ανάξιοι οιασδήποτε αναφοράς. Πρόκειται για το "ex silentio" επιχείρημα που ανάφερε προηγουμένως ο Παν. Μαρίνης στο σχόλιό του. Πέρα για πέρα αξιοπερίεργο και αξιοπρόσεκτο γεγονός που πρέπει να μελετηθεί και να εξετασθεί εις βάθος και πλάτος!

(5) Ακόμα πρέπει να πούμε ότι ο Ιώσηπος μιλάει για καμιά εικοσαριά άνδρες που έφεραν το όνομα Ιησούς. Επομένως, το «**ός ήν αδελφός Ιησού**» που υπάρχει στο κείμενό του, αν δεν είναι και αυτό μέρος της παρεμβολής, δεν αποδεικνύει τίποτα διότι δεν λέγει για ποιον Ιησού πρόκειται. (Εκτός και στο πρωτότυπο έλεγε αλλά τώρα δεν λέγει!). Οπότε αν μεν δεν είναι μέρος της παρεμβολής, τότε ο Ιώσηπος μιλάει για κάποιον άλλον Ιησού για τον οποίον δεν έχομε στοιχεία, και όχι για τον Ιησού Χριστό αφού όπως αποδείξαμε δεν ασχολείται καθόλου μαζί του διότι δεν τον ξέρει. Αν όμως είναι μέρος της παρεμβολής, τότε το αυθεντικό κείμενο σταματάει με τις λέξεις «**του δικαίου**».

Όλη λοιπόν η φασαρία γίνεται για τις τρεις λέξεις «**τού λεγομένου Χριστού»**, οι οποίες κατά τον ίδιο τρόπο απαντώνται στα *Ευαγγέλια* και στην χριστιανική γραμματεία. Αν ο Ιησούς Χριστός ήταν ιστορικό πρόσωπο και ακόμα ο ίδιος ο Μεσσίαχ, τότε γιατί επαναλαμβάνεται αυτή η μετοχή «του λεγομένου» τόσες φορές εδώ και 'κει, για πολύ καιρό μετά την ανάληψή του; Επειδή τον αποκαλούσαν έτσι, ενώ ο κόσμος δεν τον πίστευε; Πέραν των *Ευαγγελίων* όμως την επαναλαμβάνουν και μερικοί Χριστιανοί συγγραφείς.

Όπως αναλύσαμε προηγουμένως ο Φαρισαίος Ιώσηπος δεν γνωρίζει τίποτα για τον Ιησού Χριστό και είναι αδύνατον να έχει γράψει αυτές τις λέξεις μέσα στο άσχετο θέμα που πραγματεύεται εδώ, αν η όλη παράγραφος είναι όπως ακριβώς την έγραψε και που σκοπό έχει να ψέξει τον Αρχιερέα Άνανον ως αυταρχικό και διεφθαρμένο παλιάνθρωπο. Μάλιστα δε το να βάλει μια τέτοια ξεκάρφωτη φράση χωρίς να δώσει την προηγουμένη παραπομπή ή καμία περαιτέρω επεξήγηση είτε επί τόπου, είτε πρωτύτερα, είτε αργότερα, είναι εντελώς μη χαρακτηριστικό του Ιωσήπου. Σ' αυτή την διαπίστωση, όπως είδαμε, συνηγορούν οι μαρτυρίες των: Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ιερού Φωτίου, κ.α., αλλά ακόμα και η αρχική μαρτυρία του Ωριγένη στην οποία ο ίδιος ο Ωριγένης ομολογεί ότι ο Ιώσηπος **«δεν πιστεύει τον Ιησού ως τον Χριστό».** Όπως όμως βλέπομε είναι πολύ εύκολο να παρεμβληθούν αυτές οι τρεις λέξεις, στο εν λόγω βολικό σημείο, σε υστερόγραφα χειρόγραφα των έργων του Ιωσήπου. Αλλά χωρίς την υποστήριξη της πρώτης μεγαλύτερης παραγράφου,

ως αποδεδειγμένης παραχαράξεως, αυτές εδώ οι τρεις λέξεις από μόνες τους δεν έχουν καμία ιστορική αξία! Διότι δεν πιστοποιείς την ιστορικότητα κάποιου προσώπου διά μέσου ενός ασχέτου επεισοδίου και τρίτων ονομάτων. Σκεφτείτε να λέγαμε ότι ο Αλέξανδρος είναι ιστορικό πρόσωπο μόνο και μόνο επειδή τον επονόμασαν Μεγάλο και είχε μια αδελφή που την έλεγαν Θεσσαλονίκη;

Εκτός απ' αυτές τις τρεις λέξεις, το επεισόδιο το οποίο πραγματεύεται ο Ιώσηπος σ' αυτό το κεφάλαιο θεωρείται γενικώς ως αληθές γράψιμο του Ιουδαίου Ιστορικού. Πολλοί θεωρούν ότι δεν υπάρχει καμία σοβαρή ένδειξη εναντίον του κειμένου αυτού. Άλλοι όμως προτείνουν ότι είναι μη χαρακτηριστικό του Ιωσήπου αυτή η συντομία για ένα τόσο σημαντικό γεγονός. Δεν αναφέρει τα ονόματα των κριτών, των μαρτύρων ή των ψευδομαρτύρων, τα στοιχεία της δίκης, κλπ. Είναι μια πολύ λιτή παράγραφος και γραμμένη με μεγάλη βιασύνη. Έτσι μερικοί εμπειρογνώνομες παραμένουν σκεπτικοί, και μερικοί την απορρίπτουν όλη ως παραχάραξη.

Αφού τα αρχικά αντίγραφα του Ιωσήπου εκλείπουν παντελώς δεν μπορούμε να ελέγξομε την κατάσταση. Μπορούμε όμως διά της λογικής επαγωγής να συμπεράνομε ότι: Μάλλον ο ίδιος ο Ωριγένης υπέδειξε αυτή την παραχάραξη με παρένθεση μέσα στα γραπτά του λόγω της μανίας του να χτυπήσει τον Κέλσο. Αυτό υποστηρίζεται από την ύπαρξη της παρενθέσεως **(τού λεγομένου Χριστού)** εντός του *Κατά Κέλσου* γραπτού του Ωριγένη και εντός της *Εκκλησιαστικής Ιστορίας* του Ευσεβίου, 70 περίπου χρόνια αργότερα. Στον ίδιο τον Ιώσηπο την παραχάραξη πρέπει να την έκανε ή ο ίδιος ο Ωριγένης, ή κάποιος σύγχρονός του, κατά τον ίδιο χρόνο ή λίγο πριν, ή ακόμα την έκανε αργότερα ο Ευσέβιος. Επομένως και λογικώς έχομε τα εξής τινά:

(1) Είτε ο Ωριγένης υπέδειξε την παραχάραξη αυτή με παρένθεση εντός των γραπτών του λόγω της μανίας του να χτυπήσει τον Κέλσο και μετά ταύτα την υιοθέτησαν ο Ευσέβιος και οι υπόλοιποι.
(2) Είτε ο ίδιος ο Ωριγένης, είτε κάποιος σύγχρονος του ή ολίγον πριν απ' αυτόν, έκανε την παραχάραξη επίτηδες επειδή αυτό το σημείο τον βόλευε θαυμάσια, ή επειδή ενόμισε ότι ο Ιώσηπος υπονοούσε τον Χριστό σ' αυτό το σημείο, αλλά δεν τον ανέφερε, και έτσι αυτός έβαλε την παρένθεση αυτή ως επεξήγηση.
(3) Είτε κάποιος άλλος, κατά πάσαν ένδειξη ο Ευσέβιος, πιθανώς παρακινούμενος από την παρένθεση αυτή των γραπτών του Ωριγένη ή και μόνος του, συνέλαβε την ιδέα και παραχάραξε τον Ιώσηπο. (Υπάρχει και η ισχυρή υπόθεση του Ψευδο-Ωριγένη – Ψευδο-Κέλσου διά τον *Αληθήν Λόγον*. Αν αυτή αληθεύει, αυτοί ήταν σύγχρονοι του Ευσεβίου και μικρότεροι κατά την ηλικία. Σε τέτοια περίπτωση ο Ευσέβιος έκανε την παραχάραξη.).
(4) Αν όμως ο Ωριγένης δεν διέπραξε τίποτα απ' αυτά, (πράγμα πολύ πιθανό διότι είναι εντελώς απίθανο να έρχεται σε κραυγαλέα αντίφαση με τον εαυτόν του εντός έξη γραμμών), τότε από τα γραπτά του Ευσεβίου και κατά πάσαν ένδειξη, μπορούμε να υποπτευθούμε ότι ο ίδιος ο Ευσέβιος διέπραξε και την μεγάλη και την μικρή παραχάραξη στον Ιώσηπο και ότι ακόμα παραχάραξε και τον Ωριγένη για να έχει δίπλα του και άλλον συμπαραμαρούντα. (Ο ίδιος ο Ευσέβιος έχει ήδη προφέρει την καταδίκη του, βλέπε *Εκκλησιαστική Ιστορία*, βιβλίο 1, κεφάλαιο 11, και είναι πασίγνωστος για την τσαπατσουλοσύνη του, απροσεξία του, επιπολαιότητά του, ψευδολογία του, κλπ. Αυτός δεν λογάριαζε κανένα, ούτε τον Χριστό!).

Αλλέως πως δεν διαβλέπει κανείς πως είναι δυνατόν να συμβιβαστούν και να ευθυγραμμιστούν όλα αυτά τα αλλοπρόσαλλα και αντιφατικά δεδομένα και υπάρχοντα στοιχεία που έχομε εκθέσει μέχρις εδώ, ένα των οποίων είναι και η κραυγαλέα αντιφατικότητα του Ωριγένη που ήδη εξηγήσαμε παραπάνω.

Η πλειοψηφία των ερευνητών θεωρεί την **μικρή Φλαβιανή μαρτυρία**, όπως και τη μεγάλη, ως παραχάραξη. Υπάρχουν όμως μερικοί που υποθέτουν ότι ο Ιώσηπος έβαλε την φράση «**(τού λεγομένου Χριστού)»** σ' αυτό το σημείο μόνο και μόνο για να ξεχωρίσει αυτόν ειδικά τον Ιησού από τους τόσους άλλους Ιησούδες που αναφέρει εδώ και 'κει, μιας που όπως φαίνεται είχε ακούσει ότι μερικοί αποκαλούσαν τον Ιάκωβο τον Δίκαιον ως «Αδελφόν του Ιησού του Λεγομένου Χριστού». Αυτή η υπόθεση είναι μεν λογική, αλλά έχει πολύ μικρή πιθανότητα να ισχύει, λόγω όλων των επιχειρημάτων που έχομε ήδη παραθέσει στην παρούσα εργασία. Αν όμως υποθέσομε ότι ισχύει δι' αυτόν τον λόγο, τότε και πάλι δεν αποτελεί ιστορική μαρτυρία για τον Ιησού Χριστόν, καθ' ότι αυτή η φράση είναι απλώς αναφορά στο διακριτικό παρανόμι του Ιακώβου, που έτυχε να φτάσει στ' αυτιά του Ιωσήπου, χωρίς όμως ο Ιστορικός να του δώσει σημασία και να ελέγξει τι μπορούσε αυτό να σημαίνει.

Ο μέγας ερευνητής Robert Price στο βιβλίο του «The Case against The Case for Christ», σελίδες 113-115, παρέχει μια πολύ εύλογη και σημαντική ερμηνεία της **μικρής Φλαβιανής μαρτυρίας** την οποίαν παραθέτομε ευθύς αμέσως. (Βλέπε επίσης και την πολύ ενδιαφέρουσα εργασία: https://onthewaytoithaca.wordpress.com/2011/09/13/choking-on-the-camel-2a/#more-8041).

Ο Robert Price και άλλοι εξετάζουν τον παραπάνω στίχο 200, που ως συνήθως αρέσει στους χριστιανούς απολογητές να τον παραθέτουν ξεκομμένο, εντός ολοκλήρου του κειμένου των στίχων 197-203 της *Ιουδαϊκής Αρχαιολογίας*, Βιβλίο XX, 9, τους οποίους παραθέτομε με μετάφραση για την ενημέρωση τού αναγνώστη.

197 Πέμπει δὲ Καῖσαρ Ἀλβῖνον εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἔπαρχον Φήστου τὴν τελευτὴν πυθόμενος. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀφείλετο μὲν τὸν Ἰώσηπον τὴν ἱερωσύνην, τῷ δὲ Ἀνάνου παιδὶ καὶ αὐτῷ Ἀνάνῳ λεγομένῳ τὴν διαδοχὴν τῆς ἀρχῆς ἔδωκεν.

Στέλνει τότε ο Καίσαρας στην Ιουδαία τον Αλβίνο ως έπαρχο, όταν άκουσε για το θανατο του Φήστου. Ο δε βασιλιάς αφαίρεσε την αρχιεροσύνη από τον Ιώσηπο και έδωσε το δικαίωμα διαδοχής στον γιο του Άνανου, που λεγόταν κι αυτός Άνανος.

198 τοῦτον δέ φασι τὸν πρεσβύτατον Ἄνανον εὐτυχέστατον γενέσθαι: πέντε γὰρ ἔσχε παῖδας καὶ τούτους πάντας συνέβη ἀρχιερατεῦσαι τῷ θεῷ, αὐτὸς πρότερος τῆς τιμῆς ἐπὶ πλεῖστον ἀπολαύσας, ὅπερ οὐδενὶ συνέβη τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἀρχιερέων.

Λένε για τον Άνανο τον γηραιό πως αποδείχθηκε πολύ τυχερός άνθρωπος, αφού είχε πέντε παιδιά που γίνανε όλοι αρχιερείς του Θεού και επειδή ο ίδιος είχε την ίδια τιμή για μεγάλο διάστημα, κάτι το οποίο δεν είχε ξανασυμβεί σε κανέναν από τους αρχιερείς μας.

199 ὁ δὲ νεώτερος Ἄνανος, ὃν τὴν ἀρχιερωσύνην ἔφαμεν εἰληφέναι, θρασὺς ἦν τὸν τρόπον καὶ τολμητὴς διαφερόντως, αἵρεσιν δὲ μετῄει τὴν Σαδδουκαίων, οἵπερ εἰσὶ περὶ τὰς κρίσεις ὠμοὶ παρὰ πάντας τοὺς Ἰουδαίους, καθὼς ἤδη δεδηλώκαμεν.

Ο Άνανος ο νεώτερος, ο οποίος, όπως ήδη είπαμε είχε γίνει αρχιερέας, ήταν θρασύς και παράτολμος άνθρωπος και μέλος των Σαδδουκαίων, οι οποίοι είναι οι πιο αυστηροί από όλους τους άλλους Εβραίους όταν κρίνουν παραστρατήματα, όπως ήδη έχομε πει.

200 ἅτε δὴ οὖν τοιοῦτος ὢν ὁ Ἄνανος, νομίσας ἔχειν καιρὸν ἐπιτήδειον διὰ τὸ τεθνάναι μὲν Φῆστον, Ἀλβῖνον δ᾽ ἔτι κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπάρχειν, καθίζει συνέδριον κριτῶν καὶ παραγαγὼν εἰς αὐτὸ τὸν ἀδελφὸν Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ, Ἰάκωβος ὄνομα αὐτῷ, καί τινας ἑτέρους, ὡς παρανομησάντων κατηγορίαν ποιησάμενος παρέδωκε λευσθησομένους.

Επειδή λοιπόν ήταν τέτοιος ο Άνανος, και επειδή ο Φήστος ήταν νεκρός και ο Αλβίνος ακόμα καθ' οδόν, θεώρησε πως του δόθηκε η ευκαιρία· συγκέντρωσε συνέδριο κριτών και έφερε κατηγορούμενο τον αδελφό του Ιησού του λεγόμενου Χριστού, που τον λέγανε Ιάκωβο, και κάποιους άλλους, με την κατηγορία ότι παρέβησαν το νόμο και τους παρέδωσε για λιθοβολισμό.

201 ὅσοι δὲ ἐδόκουν ἐπιεικέστατοι τῶν κατὰ τὴν πόλιν εἶναι καὶ περὶ τοὺς νόμους ἀκριβεῖς βαρέως ἤνεγκαν ἐπὶ τούτῳ καὶ πέμπουσιν πρὸς τὸν βασιλέα κρύφα παρακαλοῦντες αὐτὸν ἐπιστεῖλαι τῷ Ἀνάνῳ μηκέτι τοιαῦτα πράσσειν: μηδὲ γὰρ τὸ πρῶτον ὀρθῶς αὐτὸν πεποιηκέναι.

Όσοι όμως τους θεωρούσαν αξιοσέβαστους πολίτες και πως δεν θα παρέβαιναν εύκολα τους νόμους, δεν τους άρεσε αυτό και έστειλαν κρυφά μήνυμα στο βασιλιά να διατάξει τον Άνανο να σταματήσει τέτοιου είδους ενέργειες, γιατί ούτε και ως πρώτη φορά που τις έκανε έπραξε ορθώς.

202 τινὲς δ᾽ αὐτῶν καὶ τὸν Ἀλβῖνον ὑπαντιάζουσιν ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας ὁδοιποροῦντα καὶ διδάσκουσιν, ὡς οὐκ ἐξὸν ἦν Ἀνάνῳ χωρὶς τῆς ἐκείνου γνώμης καθίσαι συνέδριον.

Κάποιοι από αυτούς πήγαν και βρήκαν και τον Αλβίνο, που βρισκόταν καθ' οδόν έξω από την Αλεξάνδρεια και τον ενημέρωσαν πως δεν ήταν σωστό ο Άνανος να συγκαλέσει συνέδριο χωρίς τη συγκατάθεσή του.

203 Ἀλβῖνος δὲ πεισθεὶς τοῖς λεγομένοις γράφει μετ᾽ ὀργῆς τῷ Ἀνάνῳ λήψεσθαι παρ᾽ αὐτοῦ δίκας ἀπειλῶν. καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας διὰ τοῦτο τὴν Ἀρχιερωσύνην ἀφελόμενος αὐτὸν ἄρξαντα μῆνας τρεῖς Ἰησοῦν τὸν τοῦ Δαμναίου κατέστησεν.

Ο Αλβίνος συμφώνησε με αυτά και έγραψε οργισμένος επιστολή στον Άνανο και τον απείλησε πως θα τον τιμωρούσε γι' αυτό που έκανε. Και ο βασιλιάς Αγρίππας, εξ αιτίας αυτού, του αφαίρεσε την αρχιεροσύνη, ενώ κατείχε το αξίωμα μόνο τρεις μήνες, και έκανε αρχιερέα τον Ιησού τον υιόν του Δαμναίου.

Περί αυτού του κειμένου ο Price γράφει (μεταφράζω): {Εσχάτως μερικοί ερευνητές έχουν προτείνει ότι αυτό το επεισόδιο, όπως ήταν αρχικώς γραμμένο από τον Ιώσηπο, δεν επρόκειτο για καμιά αναφορά στον Ιάκωβο τον Δίκαιο, τον «αδελφό του Κυρίου». Το όλο κείμενο έχει πλήρη έννοια εάν ο παγιδευθείς Ιάκωβος ήταν ο Ιάκωβος ο υιός του Δαμναιου, αδελφός του Ιησού υιού του Δαμναίου. Το επαγόμενο σκηνικό είναι αυτό κατά το οποίο ο Άνανος κανόνισε να βγάλει από τη μέση κάθε ανταγωνιστή για το αξίωμα της αρχιεροσύνης επί τη βάσει προχείρων πλαστών κατηγοριών, αλλά δεν κατάφερε να ξεφύγει. Μόλις το έγκλημά του μαθεύτηκε, τον πέταξαν έξω από το αξίωμα αυτό και παρέδωσαν στον αδελφό τού φονευθέντος Ιακώβου το αξίωμα που τόσο πολύ ο Άνανος προσπάθησε να εξασφαλίσει για τον εαυτόν του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο φονευθείς Ιάκωβος πήρε την εκδίκησή του καθ' όσον ο επιζών αδελφός του, Ιησούς, παρέλαβε το αξίωμα από το οποίο ο Ιάκωβος με ατιμία είχε εκδιωχθεί.

Η αναφορά που σήμερα διαβάζομε «**Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ**» αρχικώς θα ήταν (ή θα εσήμαινε, ακόμα και αν δεχθούμε ότι ήταν γραμμένη όπως την διαβάζομε σήμερα) «Ιησού καλουμένου (ή θεωρουμένου) αρχιερέα». Στο *βιβλίο του Δανιήλ* 9: 26 και στα *χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, «ένας κεχρισμένος» (όπως ο Ιώσηπος παραθέτει

εδώ, χωρίς το οριστικό άρθρο που τότε θα εσήμαινε «ο Μεσσίας») σημαίνει «αρχιερεύς». Είναι λοιπόν εύκολο να δει κανείς ότι οι πρώιμοι χριστιανοί αντιγραφείς μάλλον εμπέρδεψαν όλα αυτά, και κατά μάλλον ή ήττον αθώα εξέλαβαν ένα χωρίο που επρόκειτο για την δολοφονία του Ιακώβου υιού του Δαμναίου, αδελφού του Ιησού που τον διαδέχθηκε στο αξίωμα της αρχιεροσύνης μετά την αποπομπή του πανούργου Ανάνου, και χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά το μεταποίησε ως ένα χωρίο που αφορούσε τον Ιησού Χριστό και τον Ιάκωβο τον Δίκαιο.}

Όπως φαίνεται λοιπόν, εκεί που ο υστερόχρονος χριστιανός αντιγραφέας έγαψε την φράση: «**Ἰησοῦ τοῦ λεγομένου Χριστοῦ**», στο αρχικό κείμενο υπήρχε η φράση: «**Ἰησοῦ υιοῦ τοῦ Δαμναίου**», με την οποία ολόκληρη η παράγραφος αποδίδει σαφές νόημα, ενώ η υστερόχρονη γραφή την καθιστά μπερδεμένη και ασαφή και μάλιστα για ένα γεγονός πολύ απλό για να γίνει κατανοητό. (Βλέπετε, υπάρχουν πολλοί Ιησούδες και Ιάκωβοι στον Εβραϊσμό και στον Ιώσηπο και έτσι έγινε το μπέρδεμα, αν δεν ήταν σκόπιμο, και όχι μόνο αυτό αλλά και πολλά άλλα κατά λάθος ή εξ επίτηδες μπερδέματα.).

Συνεχίζομε με περισσότερα δεδομένα και παρατηρήσεις:

- Στην *Εκκλησιαστική Ιστορία*, 2.23: 4-18, ο Ευσέβιος κατά τον 4ο αιώνα, γράφει ότι ο Ιώσηπος ισχυρίζεται πως οι Ιουδαίοι υπέστησαν τα φοβερά δεινά των ετών +63-+73 ως θεϊκή τιμωρία για τον άδικο θάνατο του Ιακώβου του δικαίου του αδελφού του Ιησού του λεγομένου Χριστού. **Τέτοιος ισχυρισμός στον Ιώσηπο δεν υπάρχει**. Το μόνο υπομιμνηστικό σε κάτι τέτοιο που αναφέρεται στον Ιώσηπο είναι η κατάστροφή του στρατού του Ηρώδη Αντίπα μετά την εκτέλεση του Ιωάννου Βαπτιστού, *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* XVII 5.2, 116-117. Καθαρό λοιπόν εδώ το ψέμα του Ευσεβίου. Ακόμα: Στην *Ευαγγελική Προπαρασκευή*, VIII: 7, ο Ευσέβιος αναγράφει τις πεποιθήσεις του Ιωσήπου περί Θεού όπως και την πίστη του στον Κατακλυσμό του Νώε, IX: 11. Εκεί όμως οι πίστεις του Ιωσήπου για τον Ιησού, όπως και οι έπαινοι του, είναι παντελώς απούσες, όπως είναι και απούσες από όλους τους Πατέρες κατά τις Οικουμενικές Συνόδους!

- Προσέτι, ο Ωριγένης στο έργο του «*Κατά Κέλσου*», βιβλίο 1, κεφάλαια 46, 47 και 68 αντικρούει τον Κέλσο που κατηγορούσε τον Ιησού ότι είχε μάθει τις μαγείες των Αιγυπτίων και τέτοιες ήταν τα θαύματά του. Ο Ωριγένης τον αντικρούει λέγοντας ότι τα θαύματα του Ιησού είναι ασυγκρίτως ανώτερα από όλα όσα αναφέρονται στους Ελληνικούς μύθους και ότι ο Ιησούς έκανε τα θαύματά του για να κερδίσει τον κόσμο και να τον μάθει την ανώτερη ηθική διδασκαλία του, πράγμα προς το οποίο κανένας Αιγύπτιος δεν μπορούσε να παραβληθεί. Εδώ λοιπόν η διακήρυξη «**Ιησούς σοφός ανήρ, ... παραδόξων έργων ποιητής**» της Φλαβιανής Μαρτυρίας θα εξυπηρετούσε τέλεια τον Ωριγένη να την επικαλεστεί προς απόδειξη εναντίον του Κέλσου. Αυτό όμως δεν έγινε, που σημαίνει ότι αν και ο Ωριγένης εγνώριζε τον Ιώσηπο πολύ καλά, αυτή η μαρτυρία τού ήταν άγνωστη, και συνεπώς δεν υπήρχε.

- Όπως φαίνεται οι Χριστιανοί εκτός από το συχνά απαντώμενο Εβραϊκό όνομα του Ιακώβου υπέκλεψαν και το πιο συχνά απαντώμενο Εβραϊκό όνομα Ιησούς (Γιοεσούα = ο Γιαχβέχ είναι σωτηρία, ο Γιαχβέχ έχει σώζει) και διάφορες διηγήσεις από την *Παλαιά Διαθήκη*, το *Ταλμούδ*, τον Ιώσηπο και τον Φίλωνα για να πλάσσουν τον ιδικόν τους Ιησού. Διά τούτο και το πρόσωπο αυτό δεν κατέχει καμία ιστορική θέση

σε καμία κατάλληλη πηγή. Αλλιώς κάπου στον Φίλωνα, τον Ιώσηπο, τον Ιούστο της Τιβεριάδος, το *Ταλμούδ* και χίλια δυο άλλα συγγράμματα, όπως και ο Μέγας Ιουλιανός επικαλείται, κάτι **ιστορικά βάσιμο** θα είχε σημειωθεί περί αυτού του φοβερού και τρομερού θαυματοποιού που αναστήθηκε τριήμερος! Εν προκειμένω όμως, τα ολίγα υπάρχοντα είναι αμφίβολα ως παραχαράξεις! Η εκδοχή της υποκλοπής αυτής είναι πολύ πιθανή και έχει υποστηριχθεί από πολλούς ερευνητές. Περί διαφόρων χριστιανικών υποκλοπών μελετείσετε τουλάχιστον τα εξής μνημειώδη ερευνητικά έργα:

1. Gerald **Friedlander**, The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount, Kessinger Publishing.
2. Hyman E. **Goldin**, The Case of the Nazarene Reopened, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.
3. Randel **Helms**, Gospel Fictions, Prometheus Books, 1989.
4. Harold **Leidner**, The Fabrication of the Christ Myth, Survey Books, 1999.
5. Albert **Schweitzer**, The Quest of the Historical Jesus, Introduction by James M. Robinson, Collier Books, 1968.
6. Joseph **Wheless**, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.
7. Joseph **Wheless**, Is it God's Word?, Kessinger Publishing.
8. Hayyim Ben **Yehoshua**, Refuting the Missionaries, (Excellent Research Essay on Website. Βλέπε το Παράρτημα της παρούσας εργασίας!).

- Όπως προαναφέραμε η εν λόγω παράγραφος ευρίσκεται σφηνωμένη στο έργο *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* XVIII, 63-64 και ουδεμία σχέση έχει με την προηγούμενη και την επόμενη παράγραφο. Το εν λόγω βιβλίο του έργου του Ιωσήπου σκοπόν έχει την παρουσίαση μερικών μεγάλων συμφορών (σφαγών, τιμωριών, κλπ.) που βρήκαν τον Ιουδαϊκό λαό. Δεν θα θεωρούσε λοιπόν ο Ιώσηπος ως συμφορά μεγάλου μεγέθους για τον λαό μια, έστω άδικη, θανάτωση ενός ανδρός. Προσέτι δε η προηγούμενη παράγραφος υπάρχει και στο άλλο σπουδαίο έργο του Ιωσήπου, τον *Ιουδαϊκό Πόλεμο* II 175-177, και ακολουθείτε υπό άλλων παραγράφων στις οποίες ο Ιώσηπος πραγματεύεται άλλα ζητήματα άσχετα με την εδώ μαρτυρία. Για έναν τέτοιο άνθρωπο όμως, τον Μεσσία Χριστό τον θαυματουργό και τριήμερο αναστηθέντα, αναμένεται από τον Ιώσηπο να μας παραδώσει πολλά περισσότερα στοιχεία, θαύματα και λεπτομέρειες, πράγμα που ακριβώς πράττει για πολλούς άλλους πολύ υποδεεστέρους. Ακόμα ο Ευσέβιος στην *Εκκλησιαστική Ιστορία*, II, vi, γράφει ότι η παράγραφος αυτή ευρίσκεται πριν από τις παραγράφους του Ιωσήπου που αναφέρονται στον Πιλάτο. Σήμερα όμως ευρίσκεται μετά απ' αυτές! Αυτό σημαίνει ότι ούτε η θέση της ήταν σταθερή, πράγμα που δηλώνει παραχάραξη!

- Η κατάληξη της παραγράφου: «*Εισέτι τε νύν τών Χριστιανών από τούδε ωνομασμένον ουκ επέλιπε τό φύλον.*», ειδικά αυτό το «*Εισέτι τε νύν*» (μέχρι σήμερα) φανερώνει παραχάραξη. Έτσι γράφει ένας πλαστογράφος και όχι ένας ιστορικός. Η φράση «*μεχρι της σήμερον*» χρησιμοποιείται και στον *Ματθαίο* 27: 8, 28: 15 για χριστιανικές φήμες. Για το ότι οι λέξεις *Χριστιανοί* και *φύλον* δεν μπορούν να έχουν θέση στον Ιώσηπο και κατά τον 1ον αιώνα έχομε ήδη εξηγήσει παραπάνω καθώς και ο Μαρίνης στο σχόλιόν του.

- Η μανία των Χριστιανών για την χάλκευση του κειμένου του Ιωσήπου δεν αποδεικνύεται μόνον από την Λατινική σύνοψη του 8ου-9ου αιώνος και όλα τα αποδεδειγμένα παρείσακτα χωρία και παραχαράξεις που υπάρχουν στον Σλαβονικό Ιώσηπο (12ος -13ος αιών), όπως ανέφερε προηγουμένως ο ερευνητής Μαρίνης στο σπουδαίο σχόλιό του ανωτέρω, αλλά ακόμα και από την παραχάραξη που υπάρχει σε χριστιανικό αραβικό χειρόγραφο του 10ου αιώνος. Η Φλαβιανή Μαρτυρία (*Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* XVIII, 63-64) υπάρχει και εκεί αλλά με ισχυρές διαφορές από την αντίστοιχη Ελληνική. Οπότε εδώ έχομε το φαινόμενο παραχαράξεως της παραχαράξεως. Αυτή την αραβική αναθεωρημένη παράγραφο[12] αναφέρει ο Αγάπιος, Χριστιανός Άραβας και Μελκίτης[13], επίσκοπος Ιεραπόλεως, στο βιβλίο του «*Βιβλίο του Τίτλου*». Γενικώς λοιπόν παρατηρούμε μια μανία των Χριστιανών αντιγραφέων επιμελητών για παραχάραξη και διασυρμό του έργου του Ιωσήπου προς παραγωγή πλαστής ιστορικής μαρτυρίας για τον Ιησού των *Ευαγγελίων*. Όπως αναφέρομε στον πρόλογο του παραρτήματος παρακάτω, ο καθηγητής Frank R. Zindler αποδεικνύει ότι η μανία των χριστιανικών ομάδων για την χάλκευση του έργου του Ιωσήπου άρχισε κατά τον 2ο αιώνα και κράτησε για πολλούς αιώνες μετά. Αυτή είναι το πειστικότερο στοιχείο ή μάλλον η απόδειξη για την μη ύπαρξη ιστορικών αναφορών στον ιστορικό Ιησού Χριστό. Οι Χριστιανοί μη διαθέτοντες τέτοιες αναφορές και συνεχώς προκαλούμενοι από τους αντιχριστιανούς, παρασύρθηκαν στην κατά συρροή και αδέξια παραχάραξη του Ιωσήπου, ως πιο βαρυσημάντου, αμέσου, βολικού και προπαντός Ιουδαίου, για να παρουσιάσουν μερικές. Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι ιστορικός Ιησούς Χριστός δεν υπήρχε.

[Υποσημείωση 12: Το κείμενο του Αγαπίου σε μετάφραση έχει ως εξής:

> Ομοίως ο Ιώσηπος ο Εβραίος. Διότι αυτός μέσα στις πραγματείες που έγραψε για την διακυβέρνηση (;) των Ιουδαίων λέγει: «Κατ' αυτόν τον χρόνο υπήρξε ένα σοφός ανήρ που τον έλεγαν Ιησού. Ο τρόπος του ήταν καλός, και τον ήξεραν να είναι ενάρετος. Και πολλοί άνθρωποι εκ των Ιουδαίων και άλλων εθνών έγιναν μαθητές του. Ο Πιλάτος τον καταδίκασε εις θάνατον διά σταυρώσεως. Αλλά εκείνοι που είχαν γίνει μαθητές του δεν εγκατέλειψαν την μαθητεία τους σ' αυτόν. Ανακοίνωσαν ότι παρουσιάστηκε σ' αυτούς τρεις ημέρες μετά την σταύρωση, και ότι ήταν ζωντανός· ως εκ τούτων αυτός μάλλον ήταν ο Μεσσίας, διά τον οποίον οι προφήτες έχουν απαριθμήσει τέρατα και σημεία.».

Πολλοί χριστιανοί ανέντιμοι απολογητές προτιμούν αυτό το κείμενο αντί αυτού που περιέχει το κανονικό Ελληνικό κείμενο. Είναι σε πιο ήπια χριστιανική γλώσσα και νομίζουν ότι μπορεί να περάσει πιο εύκολα. Προσποιούνται ότι δεν υπήρχε μια μακρόχρονη προσπάθεια χαλκεύσεων των έργων του Ιωσήπου εκ μέρους των χριστιανών δεδομένου ότι δεν είχαν καμία εξωχριστιανική ιστορική αναφορά περί του Μεσσία των, τών τεράτων και τών σημείων.]

[Υποσημείωση 13: **Μελκίτης**: (Μετάφραση από την ελευθέρα εγκυκλοπαίδεια Wikipedia.) Ο όρος Μελκίτης (και τα παράγωγά του) χρησιμοποιείται για να δηλώσει τις διάφορες χριστιανικές εκκλησίες και τα μέλη των που προήλθαν από τη Μέση Ανατολή. Η λέξη παράγεται από την Συριακή *Μαλκαγιά,* που σημαίνει αυτοκρατορικός (βασιλικός). Στα Αραβικά

λέξη μεταγλωττίζεται ως *Μάλικι* (ملكى). Ο όρος Μελκίτης χρησιμοποιήθηκε αρχικά ως υποτιμητικός (εννοώντας αυτόν που πιστεύει όπως απαιτεί ο βασιλιάς ή ο αυτοκράτορας) ύστερα από την οξυτάτη διασπαση που έλαβε χώρα στον Ανατολικό Χριστιανισμό μετά την σύνοδο της Χαλκηδόνος (+451). Χρησιμοποιείτο από τους αντιχαλκηδονικούς για να αναφέρουν αυτούς που υποστήριζαν την σύνοδο και τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα. Είναι άγνωστο ποια περίοδο οι Μελκίτες άρχισαν να χρησιμοποιούν τον όρο για τους εαυτούς των. Οι Μελκίτες γενικώς ήταν Ελληνόφωνοι κάτοικοι πόλεων που ζούσαν στην δυτική Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο, εν αντιθέσει προς τους πιο επαρχιώτες αντιχαλκηδονικούς που ομιλούσαν την Συριακή και Κοπτική. Η εκκλησία των Μελκιτών οργανώθηκε σε τρία ιστορικά πατριαρχεία —Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων— υπό την κυριαρχία του Πατριάρχη της Κωνσταντινουπόλεως. Οι αντιχαλκηδονικοί έφτιαξαν τα πατριαρχεία τους στην Αλεξάνδρεια (Κοπτική Ορθόδοξη Εκκλησία) και στην Αντιόχεια (Συριακή Ορθόδοξη Εκκλησία). Το Νουβιανό βασίλειο της Μακουρίας (στο σημερινό Σουδάν) σε αντιθέσει προς τους Μονοφυσίτες γείτονές του, ακολούθησε επίσης την πίστη των Μελκιτών από το +575 μέχρι το +1300 περίπου. Από το +1342, Ρωμαιοκαθολικοί κληρικοί εγκαταστάθηκαν στη Δαμασκό και σε άλλες περιοχές και άρχισαν την κρυφή μετατροπή του Ορθοδόξου κλήρου και λαού στον Καθολικισμό. Κατ' αυτόν τον χρόνο, η φύση του Σχίσματος μεταξύ Ανατολής και Δύσεως δεν ήταν ξεκαθαρισμένη, και οι περισσότεροι των προσηλύτων συνέχισαν να λατρεύουν και να εργάζονται εντός της Ορθοδόξου Εκκλησίας ως κόμμα υπέρ των Δυτικών. Το 1724, Κύριλλος VI, ένας επίσκοπος που υπεστήριζε τους Δυτικούς, εξελέγη Πατριάρχης Αντιοχείας. Επειδή αυτό θεωρήθηκε ως προσπάθεια των Καθολικών για κατάληψη της αρχής, ο Ιερεμίας III της Κωνσταντινουπόλεως διόρισε τον Έλληνα[*] καλόγερο Σύλβεστρο στο Πατριαρχείο αντί του Κυρίλλου. Η καταπιεστική αρχηγία του Συλβέστρου έσπρωξε πολλούς να προτιμήσουν την αρχηγία του Κυρίλλου. Ο μόλις τότε εκλεγείς Πάπας Βενέδικτος XIII ανεγνώρισε την αξίωση του Κυρίλλου επί του Πατριαρχείου, και καλοδέχτηκε αυτόν και τους ακολούθους του σε κοινωνία με τη Ρώμη. Από το σημείο αυτό και μετά, η Μελκιτική Εκκλησία διαιρέθηκε μεταξύ των Ορθοδόξων, οι οποίοι συνέχισαν να αναγνωρίζουν την δικαιοδοσία του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, και των Καθολικών, οι οποίοι ανεγνώριζαν την δικαιοδοσία του Πάπα Ρώμης. Εν τούτοις, αυτή η τελευταία Καθολική ομάς ήταν η μόνη που συνέχισε να χρησιμοποιεί τον τίτλο Μελκίτης. Ούτω, κατά τη σύγχρονη χρήση, ο όρος απευθύνεται αποκλειστικώς στους Έλληνες[*] Καθολικούς από την Μέση Ανατολή.]

[* Σημείωση του αρθρογράφου: Εδώ οι λέξεις «Έλληνας και Έλληνες» δεν εννοούν κατ' ανάγκη διά φυσικού εθνισμού Έλληνες, αλλά περισσότερον Ελληνιστές δηλαδή Ελληνοφώνους ή Ελληνοσπουδασμένους ή κατοίκους των περιοχών αυτών οι οποίοι ασπάζονταν τον Ελληνικό Πολιτισμό, αλλά κατά την εποχή αυτή ήταν πλέον Χριστιανοί. Π.χ., ο Άραβας Αγάπιος, επίσκοπος Ιεραπόλεως Φρυγίας, στην Δυτική Μικρά Ασία, του 10ου αιώνος τον οποίον αναφέραμε εντός του άρθρου.
Έτι προσθέτομε: Τί να πρωτοπούμε και τί να πρωτοθαυμάσομε απ' τις χριστιανικές διαμάχες μεταξύ των χιλιάδων αιρέσεων αυτής της μόνης και αληθινής θρησκείας, εκ των οποίων ένα ελάχιστο και σχετικώς ειρηνικό δείγμα είναι το ανωτέρω παράδειγμα των Μελκιτών. Μετά οι Χριστιανοί έχουν το θράσος να διαφημίζουν το δόγμα τους ότι η Εκκλησία τους προστατεύεται και καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα!].]

Αξίζει επίσης να παραθέσομε την μαρτυρία του Χριστιανού Πατέρα Αθηναγόρα. Ο Αθηναγόρας ήταν Αθηναίος που έζησε στα τέλη του δευτέρου αιώνα. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους απολογητές του χριστιανισμού την περίοδο εκείνη. Το κυριότερο έργο του είναι το: *Πρεσβεία περί των Χριστιανών*, το οποίο έγραψε περί το +176. Απευθύνεται προς τον φιλόσοφο αυτοκράτορα Μάρκο Αυρήλιο και τον γιο του Κόμμοδο και θεωρείται από τα σημαντικότερα κείμενα της περιόδου. Σ' αυτό ο Αθηναγόρας αντικρούει μερικές κατηγορίες εναντίον των Χριστιανών και εκθέτει και άλλα πράγματα, όπως τα περί της δημιουργίας του Κόσμου, θεολογικά θέματα, κλπ. Αυτά, αν και είναι ενδιαφέροντα προς μελέτη και εξέταση, θα τα παρακάμψομε εδώ διότι το θέμα που εξετάζομε είναι: αν αυτό το έργο παρέχει μια κάποια ιστορική μαρτυρία περί Ιησού Χριστού.

Μέσα στα 37 κεφάλαια αυτού του έργου δεν αναφέρει πουθενά τα ονόματα «Ιησούς» ή «Χριστός». Φαίνεται να μην τα ξέρει. Αντ' αυτών ομιλεί περί Υιού του Θεού. Στο 10^{ο} κεφάλαιο γράφει ότι ο υιός του Θεού δεν εμφανίστηκε ποτέ επί της Γης σε ανθρώπινη μορφή, και «καθώς ήταν το ανώτατο προϊόν του πατρός, δεν θα είχε δημιουργηθεί.». Ο Αθηναγόρας αναφέρει την λέξει Χριστιανός(-οί) 22 φορές, αλλά ποτέ δεν αναφέρει ότι οι χριστιανοί πιστεύουν ότι ο υιός του Θεού εμφανίστηκε επί της γης σε ανθρώπινη μορφή. Αναφέρει το αντίθετο! Αναφέρει ότι όπως διδάχθηκε, η αιωνία ζωή αποκτάται με το να γνωρίσομε τον Θεό και τον Λόγο! Είναι δηλαδή ο γνωστικίζων Πρωτο-χριστιανός που πιστεύει στην έννοια του Υιού του Θεού και Λόγου, αλλά αγνοεί τον άνθρωπο Ιησού Χριστό παρ' όλον ότι έχουν περάσει πάνω από 140 χρόνια από την ζωή και την ανάσταση του ιδρυτού του Χριστιανισμού.

Όπως τα πολυάριθμα κενά που υπάρχουν στις *Επιστολές* του Παύλου, έτσι και ο Αθηναγόρας δεν αναφέρει απολύτως τίποτα περί της ζωής, των κηρυγμάτων, των θαυμάτων, των πεπραγμένων, κλπ., του Ιησού Χριστού. Δεν αναφέρει τίποτα για την σταύρωση. Δεν ετόνισε στο Μάρκο Αυρήλιο και τον Κόμμοδο το πιο εύλογο κατά την πίστη του γεγονός, ότι δηλαδή ο Πιλάτος σας υπό την πίεση των ανόμων Ιουδαίων εστραύρωσε αδίκως τον θεϊκό άνδρα Ιησού Χριστό ο οποίος μετά από τρεις ημέρες αναστήθηκε και παρουσιάστηκε σε πολλούς, κλπ. Άρα ευκόλως συνάγεται ότι κατά τον Αθηναγόρα, όπως και για τον Παύλο, δεν υπάρχει ιστορικός Ιησούς Χριστός, άνθρωπος ο οποίος περπάτησε, έδρασε και απέθανε επί της Γης. Δηλαδή ακόμα και κατά το τέλος του δευτέρου αιώνος η ιδέα του ιστορικού Χριστού εξέλειπε ακόμα και από πολλούς σημαντικούς εκκλησιαστικούς πατέρες. Ακόμα και τότε ο Χριστιανισμός ήταν κατά μάλλον ή ήττον Αιγυπτιακός και Μεσανατολικός Γνωστικισμός και μη ιστορικοποιημένος.

Με όλα αυτά κατά νουν αγαπητοί αναγνώστες και με πολλά περισσότερα που τυχόν ή καλλίτερα επί τούτου μελετήσετε, αποφασίσετε μόνοι σας με ποια ομάδα ερευνητών συμφωνείτε. (1) Με αυτούς που δέχονται την Φλαβιανή Μαρτυρία ως πλήρως αυθεντική. (2) Με αυτούς που μας λένε ότι είναι κατά το ήμισυ αυθεντική και κατά το άλλο ήμισυ πλαστογραφία. (3) Με αυτούς που την θεωρούν καθ' ολοκληρίαν πλαστογραφία. (4) Ή ίσως μόνοι σας φτιάξετε μια καινούργια ομάδα που πρεσβεύει μια καινούργια εξήγηση! Μετά όμως έχετε ηθική υποχρέωση να φερθείτε αναλόγως.

Συνεχίζομε με το ακόλουθο εξαιρετικό Παράρτημα:

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Υπό του Εβραίου ειδικού ερευνητή Hayyim ben Yehoshua
REFUTING MISSIONARIES

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

Μετάφραση από την Αγγλική και σημειώσεις υπό
Δ^ρος^ Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλάδελφου, Μ. Ρούσσου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Έχω υπ' όψη μου πολλούς ανεξέταστους και αμελέτητους ή σκόπιμους Χριστιανούς απολογητές και θεολόγους οι οποίοι ισχυρίζονται ότι το *Ταλμούδ* και η *Καινή Διαθήκη* φέρουν πειστικές αναφορές και στοιχεία περί ιστορικού Ιησού Χριστού. Προς τούτο έκανα τον κόπο να μεταφράσω από την Αγγλική και να παραθέτω εδώ την δημοσιευμένη εργασία του **Ιουδαίου Ραβίνου Hayyim ben Yehoshua**, ειδικού μελετητή και ερευνητή του *Ταλμούδ* και όλης της σχετικής ύλης, την οποία και έχει αναρτήσει στο διαδίκτυο. Η εργασία αυτή είναι πολύ πυκνογραμμένη και τεκμηριωμένη με πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία. Διά να μην λάβει τεράστια έκταση πολλές φορές ο ερευνητής ανακοινώνει ετοίμως πολλά από τα γνωστά στοιχεία ή τα νέα που αυτός χρησιμοποιεί καθώς και τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε ή είναι παραδεκτά από την αμερόληπτη επιστημονική κοινότητα και μερικές φορές με μια συντομία που ημπορεί να ξαφνιάσει κάποιους. Δι' όλα αυτά η εργασία εφ' ενός μεν είναι πολύ ουσιώδης και εφοδιασμένη με πολλά στοιχεία, εφ' ετέρου δε ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης οφείλει να την μελετήσει και να την εξετάσει πολύ προσεκτικώς. Αξίζει πολύ τον κόπο! Εκτός του ότι φανερώνει βαθιά γνώση των θεμάτων και των πραγμάτων, πολλά των οποίων δεν είναι γνωστά στους περισσοτέρους, Χριστιανούς και μη Χριστιανούς, όχι μόνο προξενεί ανεπανόρθωτη βλάβη σε κάθε τέτοιο σκόπιμο ή ανεξέταστο ισχυρισμό, ότι δηλαδή το *Ταλμούδ* και η *Καινή Διαθήκη* αναφέρουν τον ιστορικό Ιησού Χριστό, αλλά και τον καταρρίπτει παταγωδώς.

Ως γνωστόν οι ραβινικές διαδασκαλίες του *Ταλμούδ* άρχισαν να γράφονται στην Παλαιστίνη και Βαβυλώνα από το τέλος του πρώτου αιώνα και τελείωσαν αρχές του έκτου. Κατά τους διάφορους Μεσαιωνικούς χριστιανικούς και πολιτικούς διωγμούς των Εβραίων στην Ευρώπη, οι Χριστιανοί πολλές φορές προσπάθησαν να καταστρέψουν το *Ταλμούδ*. Όπως φαίνεται οι μανιασμένες προσπάθειές τους είχαν μόνο μερικό και προσωρινό αποτέλεσμα. Το *Ταλμούδ* επανεξεδόθη στην Βασιλεία της Ελβετίας τον 16^ο^ αιώνα κάτω από την αυστηρή λογοκρισία των Χριστιανών. Παρ' όλα ταύτα η Εβραϊκή κοινότητα διαφύλαξε επαρκώς το αρχικό *Ταλμούδ* και έτσι αυτό που έχει σήμερα στα χέρια της είναι πιστό στο αρχικό. Η σύγκρισή του με το χριστιανικά λογοκριμένο *Ταλμούδ* εκθέτει σαφώς όλες τις διαφορές και τις χριστιανικές επεμβάσεις! Ακολούθως, παίζει πολύ σημαντικό ρόλο στην έρευνα από ποιο *Ταλμούδ* αντλούμε αναφορές, το πραγματικό ή το λογοκριμένο. Αυτό το τονίζει παρακάτω ο ειδικός γνώστης του *Ταλμούδ* Hayyim ben Yehoshua. Αλλά και οι σχετικές αναφορές των Χριστιανών στο ύστερο λογοκριμένο (κυρίως Βαβυλωνιακό) *Ταλμούδ* αποτελούν αντιδράσεις που αφορούν τον Χριστιανισμό γενικώς και όχι τον Ιησού Χριστό ειδικώς.

Ο καθηγητής Frank R. Zindler, στο βιβλίο του ***The Jesus The Jews Never Knew*** (Ο Ιησούς που οι Ιουδαίοι δεν Γνώρισαν Ποτέ)**,** με το παράρτημα του: ***Sepher Toldoth Yeshu and the Quest of the Historical Jesus In Jewish Sources***, (Το Βιβλίο της Γενεαλογίας του Ιησού και η Αναζήτηση του Ιστορικού Ιησού στις Ιουδαϊκές Πηγές), εξετάζει λεπτομερώς όχι μόνο τα έργα του Ιωσήπου και το *Ταλμούδ* αλλά και όλες τις άλλες Εβραϊκές πηγές για τις οποίες οι Χριστιανοί λένε ότι υπαινίσσονται ή μαρτυρούν τον Ιησού Χριστό. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνει και τα Ταλμουδικά στοιχεία τα οποία αναπτύσσει εδώ ο ben Yehoshua. Πρόκειται για μοναδικό, εξαιρετικό και πλήρες βιβλίο έρευνας που δίνει σαφή και τεκμηριωμένη **αρνητική** απάντηση στο ερώτημα αν υπάρχουν Ιουδαϊκές πηγές που υπαινίσσονται ή φέρουν μαρτυρίες για τον Ιστορικό Ιησού Χριστό των Χριστιανών. Πρόκειται για ένα σύγγραμμα που πρέπει να το μελετήσουν όλοι όσοι ενδιαφέρονται διά την διαλεύκανση της αλήθειας που αφορά την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού.

Ο Zindler εξετάζει λεπτομερώς το Testimonium Flavianum και υποστηρίζει την άποψη ότι εντός των έργων του Ιωσήπου, από τον 2ο αιώνα και μετά, έγιναν σταδιακά και εξελικτικά πολλές παρεμβολές και χαλκεύσεις σε διάφορα σημεία των, από διαφόρους χριστιανικούς κύκλους όπως: των οπαδών του Βαπτιστή, των οπαδών του Ιακώβου του Αδελφοθέου, (διακρίνομε ήδη και τους δύο αυτούς κύκλους σε διάφορα σημεία της *Καινής Διαθήκης*), κ.ά., οι οποίοι ήταν ακόμα σε δράση κατά τον δεύτερο αιώνα. Αυτή την πολύ σοβαρή άποψη υποστηρίζει ο Zindler με πολλά καθοριστικά στοιχεία και τεκμήρια, εξετάζοντας και όλα τα χειρόγραφα που υπάρχουν στα μουσεία του κόσμου, και δίνει απάντηση σε όλα τα ερωτηματικά επί των χαλκεύσεων εντός των έργων του Ιωσήπου. Έτσι εντός των έργων του Ιωσήπου, ο Zindler και άλλοι, όπως ο Steve Mason, εντοπίζουν πολύ ισχυρά στοιχεία και ανεπίτρεπτες αντιφάσεις για τον Ιστορικό που αποδεικνύουν τις παραχαράξεις και όπως φαίνεται ακόμα και η αναφορά περί Ιωάννου Βαπτιστού, την οποία καταγράψαμε παραπάνω, είναι και αυτή παραχάραξη που έγινε πριν τον Ωριγένη. (Μελετήσετε τον Zindler!).

Η παραχαρακτική δραστηριότητα στον Ελληνικό Ιώσηπο, που είναι και ο κύριος Ιώσηπος, είχε αρχίσει πριν απ' τα χρόνια του Ωριγένη. Ο γνωστός «ιστορικός» Ευσέβιος «ο Επιμελητής», ο οποίος είναι και ο πιο ύποπτος της υποθέσεως, επιμελήθηκε καλλίτερα όλες τις παραχαράξεις που είχαν λάβει χώρα μέχρι τις μέρες του και τις κατέγραψε σε πιο στρωτή γλώσσα. Βεβαίως, οι παραχαράξεις συνεχίστηκαν και μετά τον Ευσέβιο σε πολλές Ελληνικές, Λατινικές, Αραβικές και Σλαβονικές εκδόσεις. Έτσι, με αυτές τις χαλκεύσεις, προέκυψαν διάφορα αντίγραφα του Ιωσήπου μέχρι την σήμερον, ενώ όλα τα άλλα με την πάροδο των χριστιανικών αιώνων εξαφανίστηκαν. Η Λατινική μετάφραση του 9ου αιώνος που ξέφυγε μόνο εν μέρει παραχαραγμένη, οι μαρτυρίες του Ιωάννου Χρυσοστόμου και αργότερα του Ιερού Φωτίου, κλπ., συνηγορούν πλήρως υπέρ αυτής της εξελίξεως των πραγμάτων. Αλλ' όχι μόνον αυτές: Ο Zindler ακόμα παρουσιάζει τα κείμενα μαζί με τις εντοπισμένες χριστιανικές παραχαράξεις εντός πολλών χειρογράφων του Ιωσήπου τα οποία φυλάσσονται σε διάφορα μουσεία του κόσμου. Τα χειρόγραφα αυτά έχουν χρονολογηθεί επακριβώς και τοποθετούνται εντός πολλών και διαφόρων αιώνων μετά τον Ευσέβιο.

Ο Zindler επίσης αναγράφει όλα τα άλλα σημεία και στοιχεία όλων των Εβραϊκών πηγών που επικαλούνται οι Χριστιανοί μαζί με ολόκληρα τα κείμενα εντός των οποίων ευρίσκονται ώστε από μόνο του να καθίσταται σαφές στον αναγνώστη ότι οι ισχυρισμοί τους είναι ψευδείς. Όπως βλέπει κανείς από τον τίτλο του βιβλίου αυτού, ο Zindler υποστηρίζει την θέση ότι οι Ιουδαίοι ουδέποτε εγνώρισαν τον Ιησού Χριστό, πράγμα που το υποστηρίζουν πολλοί ερευνητές και λογικώς έπεται από την ιστορική ανυπαρξία του.

Τονίζομε ότι είναι άλλο ζήτημα η ιστορικότητα του Ιησού Χριστού και άλλο η ιστορικότητα της κινήσεως που αργότερα ονομάστηκε χριστιανική. Η ιστορικότητα της κινήσεως αυτής ουδέποτε αμφισβητήθηκε και άρχισε γύρω στο 200 Π. Κ.Ε. Αφού έλαβε διάφορες μορφές και ονομασίες καθώς και διαφόρους Χριστούς (Δανιήλ, Παύλου, Συνοπτικών, Ιωάννου, Απόκρυφους, Γνωστικιστικούς, και πολλούς άλλους) κατέληξε σ' αυτό που σήμερα ονομάζομε Χριστιανισμό, με κυρία μορφή τον Χριστό του Κωνσταντίνου (βλέπε κεφάλαιο 5: Robert M. Price, *The Da Vinci Fraud, Why The Truth is Stranger Than Fiction*, Prometheus Books, 2005.).

Μετά ταύτα ο Hayyim ben Yehoshua κάνει μια συμπυκνωμένη αλλά πολύ κατατοπιστική αναδρομή στα κυριότερα απόκρυφα ή εκτός του *Κανόνος* της *Καινής Διαθήκης* γραπτά τα οποία πολλές φορές οι Χριστιανοί χρησιμοποιούν και επικαλούνται και επίσης στα γραπτά μερικών γνωστών Ιστορικών για τους οποίους οι Χριστιανοί διατείνονται ότι παρέχουν ακριβείς ιστορικές πληροφορίες για τον Ιησού. Ο ben Yehoshua όμως αποδεικνύει ότι καμία αξιόπιστη, βάσιμη, ιστορική πληροφορία δεν παρέχεται και από τις δύο αυτές κατηγορίες γραπτών. Επίσης, σε ολόκληρη την εξέταση γραπτών και στοιχείων που αναπτύσσει, καταδεικνύει τις σχέσεις των διαφόρων χριστιανικών παραδόσεων και θρύλων με διάφορα ιστορικά πρόσωπα εξ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων και με διαφόρους παγανιστικούς μύθους.

Ο συγγραφέας παρουσιάζει και αναπτύσσει στοιχεία και θέματα που φτάνουν μέχρι τον δεύτερο αιώνα Κ.Ε. Δεν προχωρά παραπέρα, αλλά και πάλι δεν εξαντλεί τα πάντα που υπάρχουν εντός αυτού του χρονικού διαστήματος. Υπάρχουν ακόμα πάρα πολλά στοιχεία μεχρι και τον δεύτερο αιώνα Κ.Ε. που δεν τα αναφέρει. Για να αναφερθούν όλα τα στοιχεία και ό,τι αφορά την ιδιότυπη αίρεση του Εβραιοχριστιανισμού, έστω μέχρι τον δεύτερο αιώνα Κ. Ε, χρειάζεται να γραφτεί ένα τεράστιο σύγγραμμα, όπως του Zindler που αναφέραμε πιο πάνω, και όχι μια μικρή εργασία που σκοπό έχει να παρουσιάσει τα βασικά στοιχεία και θέματα, νύξεις, διατυπώσεις και συμπεράσματα. Μετά ταύτα, τα υπόλοιπα επαφίενται στο ενδιαφέρον του αναγνώστη και του ερευνητή να βρει και να συμπληρώσει τα στοιχεία και να εμβαθύνει τις δικαιολογήσεις αυτών που παρατίθενται εδώ μαζί με ό,τι άλλο έχει να κάνει μ' αυτή την ιδιάζουσα αίρεση του Ιουδαϊσμού.

Αν και η εργασία γράφτηκε για τους ομοεθνείς του συγγραφέα και απευθύνετε σ' αυτούς για να γνωρίζουν πως να αντιμετωπίζουν τους Χριστιανούς ιεραποστόλους και προπαγανδιστές, μπορεί εξ ίσου καλά να απευθυνθεί και να χρησιμοποιηθεί από κάθε άνθρωπο που δεν είχε την τύχη να υποστεί ανεπανόρθωτη πνευματική αγκύλωση από τους Χριστιανούς. Ακόμα και μερικά από τα στοιχεία της εργασίας να αποδεχθεί κανείς, αν όχι όλα καθότι σε ολίγα δεν έχει δοθεί η απαιτουμένη δικαιολόγηση, τα συμπεράσματα δεν αλλάζουν ουσιαστικώς. Όντως υπάρχουν πολλά αδιάσειστα στοιχεία εντός της εργασίας τα οποία δεν είναι θέμα παραδοχής αλλά αντικειμενικής αποδοχής που εν ανάγκη βασίζεται σε αμερόληπτη έρευνα, εξέταση, γνώση και κρίση. Βάσει αυτών των στοιχείων και μόνον τα συμπεράσματα που εξάγονται είναι τα εξής:

1. Τα στοιχεία που περιέχει το *Ταλμούδ* είναι πολύ επιζήμια για τον επίσημο Χριστιανισμό. Εντός του *Ταλμούδ* δεν υπάρχει απολύτως κανένας ιστορικός Ιησούς Χριστός. Μερικά στοιχεία που περιέχει, δεικνύουν ότι ο Χριστιανισμός είχε αρχίσει πριν από την Χασμονική εποχή (-167 Π.Κ.Ε.) ως μία μικρή και ασήμαντη Ιουδαϊκή, μεσσιανική και εσχατολογική αίρεση, η οποία κατά την Χασμονική εποχή έγινε γνωστότερη και ολίγον ισχυρότερη και ονομαζόταν Νοτζρί. Οι οπαδοί της ονομάζονταν Νοτζ-

ρίμ (πληθυντικός). Στις *Πράξεις* 9: 2, 24: 5, 22, 25: 19 αποκαλείται και *οδός* ή *αίρεσις των Ναζωραίων* και *δεισιδαιμονία*. Ακόμα, μερικά στοιχεία που αναφέρει το *Ταλμούδ*, χρησιμοποιήθηκαν στην ανάπτυξη του επισήμου χριστιανικού μύθου. Μέχρι την καταστροφή του + 66 - 73 Κ.Ε., η αίρεση αυτή ήταν καθαρή Ιουδαϊκή και Εβιωνιτική υπόθεση. Από την καταστροφή τού + 70 Κ.Ε. μέχρι την δεύτερη καταστροφή τού +132-134 Κ.Ε. η αίρεση αυτή μετεξελίχθη στον Ιουδαϊκό Χριστιανισμό και μετά για να επιβιώσει αναγκάστηκε να βγει έξω από τα Ιουδαϊκά όρια.

2. Μερικά άτομα όπως ο Γιέισου μπεν Πανδέιρα, γνωστός και ως Γιέισου χα – Νοτζρί, ο μπεν Στάδα ή μπεν Σοτήρα ή μπεν Σιτήρα, κ. ά, που αναφέρονται στο *Ταλμούδ*, δεν έχουν να κάνουν τίποτα απολύτως με τον χριστιανικό Ιησού Χριστό. Επειδή ολίγα περιστατικά των ζωών τους ομοιάζουν σε μικρό βαθμό με μερικά περί Ιησού Χριστού, οι χριστιανοί προπαγανδιστές προσεπάθησαν να διαδώσουν ότι αυτοί είναι ο ένας και μοναδικός Ιησούς Χριστός. Αυτή η προπαγάνδα είναι βεβαίως εσκεμμένη και ψευδής διότι επί τούτου αποκρύπτουν το πλήθος των τεραστίων διαφορών μεταξύ αυτών των ατόμων και του Ιησού Χριστού της *Καινής Διαθήκης*, τις οποίες ο ben Yehoshua αποκαλύπτει παρακάτω πλήρως. Αν λοιπόν κάποιος χριστιανός ψευδοαπολογητής αναφέρει το *Ταλμούδ* ως ιστορική πηγή περί του χριστιανικού Ιησού, κανείς δεν έχει να κάνει τίποτα άλλο παρά να του παρουσιάσει αυτήν εδώ την εργασία τού ben Yehoshua και να τελειώσουν τα προπαγανδιστικά παραμύθια.
3. Στο *Ταλμούδ* ολίγον (;) αλλά πολύ περισσότερο σε εβραϊκά περιφερειακά βιβλία τα οποία δεν ανήκουν στο *Ταλμούδ*, όπως *Το Βιβλίο της Γενεαλογίας του Ιησού*, συναντάμε καυστικές εβραϊκές σάτιρες κατά των χριστιανών και του Ιησού Χριστού των. Αυτές φανερώνουν τα μίση που είχαν αναπτυχθεί εκατέρωθεν και δυστυχώς για την ανθρωπότητα. Πολλές απ' αυτές είναι αισχρολογικές και εξοργίζουν τους χριστιανούς. Έναν όμως άθρησκο αντικειμενικό ερευνητή τον κάνουν να γελά ή τον αφήνουν παγερά αδιάφορο. Αυτές οι σάτιρες προφανώς δεν είναι ιστορικές μαρτυρίες ένεκα της χρονικής υστερογραφίας των και του περιεχομένου των και ούτε οι χριστιανοί θα εύχονταν να ήταν τέτοιες!
4. Η *Καινή Διαθήκη* δεν έχει καμία ιστορική αξία και δεν εξάγεται κανένας ιστορικός Ιησούς Χριστός απ' αυτήν. Ενώ ο *Ματθαίος* 28: 15 γράφει «... *οι δε λαβόντες τα αργύρια εποίησαν ως εδιδάχθησαν.* ***και διεφημίσθη ο λόγος ούτος παρά Ιουδαίοις μέχρι της σήμερον.***», το *Ταλμούδ* δεν αναφέρει απολύτως τίποτα για φύλακες τάφου και για δωροδοκία των.
5. Σχεδόν όλα τα απόκρυφα βιβλία δεν έχουν απολύτως καμία ιστορική αξία. Βοηθούν όμως στο να κατανοήσομε την βαθμιαία ανάπτυξη και εξέλιξη του χριστιανικού μύθου καθώς και την ανάπτυξη και την δράση πολυαρίθμων πρωτοχριστιανικών αιρέσεων και τάσεων και όχι του ενός αρμονικού χριστιανισμού των τριών πρώτων αιώνων για τον οποίον οι χριστιανοί ψευδώς κομπάζουν.
6. Ο Χριστιανισμός υπέκλεψε, προσάρμοσε και ενσωμάτωσε πλείστα όσα πράγματα και στοιχεία από τις παγανιστικές φιλοσοφίες, προλήψεις, θρησκείες, εορτές, μυστήρια, κλπ. Αντικατέστησε τις πρώην δεισιδαιμονίες με την δική του ισχυρότερη, δογματική, αντιφατική και καταστροφική δεισιδαιμονία.
7. Τελικά δεν έχομε ικανές, αμερόληπτες και φερέγγυες πηγές για να εξάγομε έναν ιστορικό Ιησού Χριστό. Η παντελής έλλειψη τους αποδεικνύει ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* και της *Καινής* γενικότερα είναι πέρα για πέρα ένα μύθευμα.

Η μετάφραση είναι κατά λέξει αλλά με τις προφανείς και αναγκαίες τροποποιήσεις της γλώσσας στα σημεία που καθίσταται αναγκαία ή τροποποίηση της γραμματικής, της συντάξεως, και της εκλογής καταλλήλων λέξεων για να αποδοθούν τα νοήματα και οι γλωσσικοί ιδιωματισμοί. Κατ' αυτό τον τρόπον η μετάφραση επιτυγχάνει την άνετη ροή του λόγου χωρίς όμως να αλλοιώνει καθόλου το νόημα. Μερικούς όρους και ονόματα που δεν έχουν καθιερωμένους τύπους στην Ελληνική ο μεταφραστής τους απέδωσε με το τρόπο που αυτός νόμισε καλλίτερον, είτε φωνητικώς είτε γλωσσολογικώς. Όσα είναι γραμμένα εντός αγκυλών [...] είναι συμπληρωματικές σημειώσεις του μεταφραστή. Καλή ανεπηρέαστη μελέτη λοιπόν με εξέταση, κρίση, σύνεση, αντικειμενικότητα και αμεροληψία.

(Τις ημέρες 20-25 Απριλίου, 2011, είχα την καλή τύχη να γνωρίσω τον σπουδαίο ερευνητή Zindler και να συζητήσω μαζί του.)

PART 1: THE MYTH OF THE HISTORICAL JESUS
ΜΕΡΟΣ 1^{ο}: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΙΗΣΟΥ

Στα Εβραϊκά μέσα ενημερώσεως έχει εκδηλωθεί πολλή ανησυχία που αφορά τις ενέργειες της ομάδας των «Εβραίων για τον Ιησού» και άλλων ιεραποστολικών οργανισμών, οι οποίοι βγαίνουν εκτός του σκοπού των για να μεταστρέψουν Εβραίους στον Χριστιανισμό. Δυστυχώς, πολλοί Εβραίοι είναι ασθενώς προετοιμασμένοι για να αντιμετωπίζουν τους Χριστιανούς ιεραποστόλους και τα επιχειρήματά τους. Ελπίζομε ότι αυτό το άρθρο θα συνεισφέρει στην διόρθωση αυτής της καταστάσεως.

Όταν κάποιος αντιμετωπίζει Χριστιανούς ιεραποστόλους το σημαντικό ζήτημα είναι ότι οφείλει να βασίζει τα επιχειρήματά του σε σωστά γεγονότα. Επιχειρήματα που βασίζονται σε γεγονότα λανθασμένα μπορούν εύκολα να αποβούν εις βάρος αυτών που τα χρησιμοποιούν και εν τέλει να ισχυροποιήσουν τα επιχειρήματα των ιεραποστόλων.

Είναι πολύ ατυχές το ότι πολλοί καλοπροαίρετοι διδάσκαλοι Εβραϊκών Σπουδών χωρίς να το έχουν πάρει χαμπάρι έχουν βοηθήσει τους ιεραποστόλους με το να διδάσκουν Εβραίους μαθητές λανθασμένες πληροφορίες περί της απαρχής του Χριστιανισμού. Μπορώ και 'γω να ενθυμηθώ ότι με είχαν μάθει την παρακάτω «ιστορία» για τον Ιησού σε ένα Εβραϊκό κατηχητικό σχολείο που παρακολουθούσα:

«Ο Ιησούς ήταν ένας φημισμένος ραβίνος του πρώτου αιώνα του οποίου το Εβραϊκό όνομα ήταν Ραββί Γιεχόσσουα. Ο πατέρας του ήταν μαραγκός και ονομαζόταν Ιωσήφ [Γιόσεφ] και το όνομα τής μάνα τους ήταν Μαρία [Μιργιάμ]. Η Μαρία κατέστη έγκυος προτού παντρευτεί τον Ιωσήφ. Ο Ιησούς γεννήθηκε σε ένα στάβλο στην Βηθλεέμ καθ' ον χρόνο γινόταν η Ρωμαϊκή απογραφή. Ο Ιησούς μεγάλωσε στην Ναζαρέτ και έγινε ένας μορφωμένος ραβίνος. Ταξίδεψε σε όλο το Ισραήλ διδάσκοντας ότι ανάμεσα στους ανθρώπους πρέπει να αγαπά ο ένας τον άλλον. Μερικοί νόμισαν ότι αυτός ήταν ο Μεσσίας [Μεσσίαχ] και αυτός δεν το αρνήθηκε, πράγμα που έκανε τους άλλους ραβίνους να θυμώσουν πολύ. Προξένησε έτσι τόσο μεγάλη λογομαχία που έκανε τον Ρωμαίο διοικητή Πόντιο Πιλάτο να διατάξει να τον σταυρώσουν. Ετάφη σε κάποιον τάφο και αργότερα το σώμα του χάθηκε επειδή πιθανώς το είχαν κλέψει οι μαθητές του.»

Μερικά χρόνια ύστερα από τότε που είχα διδαχθεί αυτή την φαινομενικά αθώα «ιστορία», ενδιαφέρθηκα μόνος μου να μάθω για τις απαρχές του Χριστιανισμού και απεφάσισα να μελετήσω περισσότερο γι' αυτόν τον «φημισμένο Ραβίνο Γιεχόσσουα». Προς μεγάλη μου κατάπληξη, ανεκάλυψα ότι δεν υπήρχε καμία ιστορική ένδειξη για αυτόν τον Ραβίνο Γιεχόσσουα. Και οι δύο ισχυρισμοί, ότι δηλαδή ο Ιησούς ήταν Ραβίνος που ονομαζόταν Γιεχόσσουα και ότι το σώμα του είχε πιθανώς κλαπεί, απεδείχθησαν ότι ήταν καθαρές εικασίες. Η υπόλοιπη ιστορία δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια νερωμένη εκδοχή της εξιστορήσεως την οποία οι Χριστιανοί πιστεύουν σαν ένα μέρος της χριστιανικής θρησκείας αλλά η οποία δεν βρίσκει υποστήριξη σε καμία έγκυρη ιστορική πηγή. Δεν υπήρχε απολύτως καμία ιστορική ένδειξη του ότι ο Ιησούς, ο Ιωσήφ ή η Μαρία υπήρξαν ποτέ, πολλώ μάλλον ότι ο Ιωσήφ ήταν μαραγκός ή ότι ο Ιησούς γεννήθηκε στην Βηθλεέμ και έζησε στην Ναζαρέτ.

Παρά την έλλειψη ενδείξεων για την ύπαρξη του Ιησού πολλοί Εβραίοι έχουν διαπράξει το τραγικό λάθος να υποθέτουν ότι η «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης* είναι κατά μάλλον ή ήττον ορθή και έχουν προσπαθήσει να διαψεύσουν τον Χριστιανισμό προσπαθώντας να εκλογικεύσουν τα διάφορα θαύματα που υποτίθεται ότι συνέβησαν κατά την διάρκεια της ζωής του Ιησού και μετά τον θάνατό του. Πολυάριθμα βιβλία έχουν γραφεί τα οποία προσεγγίζουν τον Χριστιανισμό μ' αυτόν τον τρόπο. Η προσέγγιση αυτή εν τούτοις είναι απελπιστικά ελαττωματική και τω όντι επικίνδυνη διότι ενθαρρύνει την πίστη στην *Καινή Διαθήκη*.

Όταν οι Ισραηλίτες ήλθαν σε σύγκρουση με την λατρεία του Βαάλ δεν εδέχθησαν στα τυφλά τους αρχαίους Δυτικούς Σημιτικούς μύθους ως Ιστορία. Όταν οι Μακκαβαίοι ήλθαν σε σύγκρουση με την Ελληνική θρησκεία δεν εδέχθησαν στα τυφλά την Ελληνική Μυθολογία ως Ιστορία. Τότε γιατί τόσοι σύγχρονοι Εβραίοι δέχονται τυφλά την χριστιανική μυθολογία; Η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση φαίνεται να είναι το ότι πολλοί Χριστιανοί δεν έχουν επίγνωση τού ποια είναι η διάκριση μεταξύ κατοχυρωμένης Ιστορίας και χριστιανικής πίστεως και έχουν μεταβιβάσει την σύγχυσή τους και στην Εβραϊκή κοινότητα. Ξεφυλλίζοντας προσφάτως τα βιβλία στο περί θρησκείας τμήμα ενός τοπικού βιβλιοπωλείου, μού έτυχε ένα βιβλίο το οποίο αξίωνε ότι ήταν μια αντικειμενική βιογραφία του Ιησού. Όπως όμως απεδείχθη δεν ήταν τίποτα άλλο από μια περίληψη της αφηγήσεως της συνηθισμένης *Καινής Διαθήκης*. Ακόμα ισχυριζόταν ότι τα θαύματα του Ιησού είχαν επιβεβαιωθεί, αλλά λογικές εξηγήσεις γι' αυτά ίσως να υπάρχουν κάπου αλλού. Πολλά ιστορικά βιβλία γραμμένα από Χριστιανούς υιοθετούν παρόμοια προσέγγιση. Μερικοί Χριστιανοί συγγραφείς θα προτείνουν ότι τα θαύματα μπορεί να μην είναι τελείως ιστορικά αλλά παρ' όλα ταύτα αυτοί εξακολουθούν να πιστεύουν την γενική «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης*. Έτσι η ιδέα ότι υπήρχε ένας πραγματικά ιστορικός Ιησούς έχει περιχαρακωθεί στη χριστιανική κοινωνία και οι Εβραίοι που ζούνε στον χριστιανικό κόσμο έχουν φτάσει στο σημείο να δέχονται τυφλά αυτή την πίστη επειδή δεν την έχουν δει ποτέ της να αμφισβητείται σοβαρά.

Παρά την πολυδιαδεδομένη πίστη στον Ιησού το γεγονός παραμένει ότι ουδείς ιστορικός Ιησούς υπάρχει. Για να καταλάβομε τι σημαίνει «ιστορικός Ιησούς», ας θεωρήσομε τον βασιλιά Μίδα της Ελληνικής Μυθολογίας. Η ιστοριούλα ότι ο βασιλιάς Μίδας μετέτρεπε σε χρυσάφι οτιδήποτε ήθελε αγγίξει κυριολεκτικώς είναι άνευ νοήματος, παρά ταύτα

όμως γνωρίζομε ότι πραγματικός βασιλιάς Μίδας υπήρχε. Αρχαιολόγοι έχουν ανασκάψει τον τάφο του και βρήκαν τα υπολείμματα του σκελετού του. Οι Έλληνες που είπαν αυτό το μύθευμα περί Μίδα και του χρυσαφένιου αγγίγματός του προφανώς το συνέδεαν με τον πραγματικό Μίδα. Έτσι λοιπόν αν και ο μύθος του χρυσαφένιου αγγίγματος είναι φανταστικός, ο μύθος αφορά ένα πρόσωπο του οποίου η ύπαρξη είναι γνωστό γεγονός — τουτέστιν «ο ιστορικός Μίδας». Στην περίπτωση του Ιησού, εν τούτοις, δεν υπάρχει κανένα, έστω και ένα, πρόσωπο του οποίου η ύπαρξη είναι γνωστή ως γεγονός και το οποίο επίσης πρόκειται να είναι το υποκείμενο των αφηγήσεων περί Ιησού, δηλαδή ούτως ή άλλως δεν υπάρχει ιστορικός Ιησούς.

Όταν ένας Χριστιανός ιεραπόστολος φέρει κάποιον σε αντιπαράθεση, αυτός ο κάποιος πρέπει να υποδείξει αμέσως ότι η ύπαρξη του Ιησούς δεν έχει αποδειχθεί. Όταν οι ιεραπόστολοι αντιλέγουν, συνήθως προσφεύγουν στο συναίσθημα παρά στη λογική[*] και προσπαθούν να σε κάνουν να αισθάνεσαι άσχημα επειδή αρνείσαι την ιστορικότητα του Ιησού. Η συνήθης απάντησή τους είναι: «Το να αρνείται κανείς την ιστορικότητα του Ιησού δεν είναι σαν να αρνείται την ύπαρξη του Ιουλίου Καίσαρος και της Βασίλισσας Ελισάβετ;». Μια λαϊκή παραλλαγή αυτής της απάντησης που χρησιμοποιείται ιδιαιτέρως έναντι αντιπαρατιθεμένων Εβραίων είναι: «Το να αρνείται κανείς την ιστορικότητα του Ιησού δεν είναι σαν να αρνείται το ολοκαύτωμα;». Τότε αυτός ο κάποιος πρέπει να υποδείξει ότι υπάρχουν άφθονες ιστορικές πηγές που επιβεβαιώνουν την ύπαρξη του Ιουλίου Καίσαρος και της Βασίλισσας Ελισάβετ ή οποιουδήποτε άλλου ήθελε κατονομασθεί στη συζήτηση, ενώ για τον Ιησού δεν υπάρχει καμία αντίστοιχη ένδειξη.

[* Μόλις έλθουν στα δύσκολα αντιτείνουν ότι η πίστη στον Χριστό, στην *Βίβλο*, στον Χριστιανισμό, κλπ., είναι θέμα συναισθήματος, «της καρδίας» όπως τους αρέσει να επιμένουν, και όχι νοήσεως και μυαλού. Αυτό κι' είναι απάτη! Δηλαδή πιστεύω όχι επειδή ενστερνίσθηκα ότι έτσι έχουν τα πράγματα και δέχθηκα ότι αυτή είναι αληθώς η πραγματικότητα, αλλά επειδή έτσι μου γουστάρει ή έτσι επαναπαύομαι ένεκα συναισθηματισμού. Λες και η θρησκευτική πίστη και κοσμοθέαση είναι θέμα γούστου όπως και το παγωτό. Πάρα πολύ ωραία!...]

Για να είσαι τελείως λεπτομερής πρέπει να διαθέσεις χρόνο και να κάνεις έρευνα επί των ιστορικών προσωπικοτήτων που αναφέρθηκαν από τους ιεραποστόλους και να τους παρουσιάσεις τις αδιάρρηκτες ενδείξεις της υπάρξεώς των. Κατά τον ίδιο χρόνο πρέπει να προκαλέσεις τους ιεραποστόλους να προσφέρουν ιδίου τύπου ενδείξεις για την ύπαρξη του Ιησού. Πρέπει να τους υποδείξεις ότι αν και η ύπαρξη του Ιουλίου Καίσαρος ή της Βασίλισσας Ελισάβετ, κλπ., είναι δεκτή παγκοσμίως, το ίδιο πράγμα δεν αληθεύει με τον Ιησού. Στην Άπω Ανατολή, όπου οι κύριες θρησκείες είναι Βουδισμός, Σιντοϊσμός, Ταοϊσμός, και Κομφουκιανισμός, ο Ιησούς θεωρείται μόνον σαν ένας επί πλέον χαρακτήρας της Δυτικής Μυθολογίας, όπως ακριβώς ήταν ο Θώρ, ο Ζευς, και ο Όσιρις. Οι Περισσότεροι Ινδουιστές δεν πιστεύουν στον Ιησού, εκτός απ' εκείνους που τον θεωρούν σαν μια από τις πολλές ενσαρκώσεις (αβατάρα) του Ινδού θεού Βίσνου. Οι Μουσουλμάνοι βεβαίως πιστεύουν στον Ιησού αλλά απορρίπτουν την «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης* και θεωρούν ότι είναι ένας προφήτης που ανήγγειλε τον ερχομό του Μωάμεθ. Σαφέστατα και άνευ περιτροπών απορρίπτουν το ότι σταυρώθηκε ποτέ του.

Για να ανακεφαλαιώσομε, δεν υπάρχει καμιά ιστορία του Ιησού, η οποία είναι ομοιομόρφως αποδεκτή παγκοσμίως. Αυτό είναι το γεγονός που θέτει το Ιησού σε διαφορετικό επίπεδο έναντι των επικυρωμένων ιστορικών προσωπικοτήτων. Εάν οι ιεραπόστολοι χρησιμοποιήσουν την «απάντηση περί ολοκαυτώματος», τότε οφείλεις να τους υποδείξεις ότι το ολοκαύτωμα είναι καλά στοιχειοθετημένο και ότι υπάρχουν πολυάριθμες εκθέσεις αυτόπτων μαρτύρων. Πρέπει ακόμα να υποδειχθεί ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς που αρνούνται το ολοκαύτωμα έχουν τελικά αποδειχθεί να είναι αντισημίτες και άνθρωποι του μίσους με απατηλά τεκμήρια. Από την άλλη μεριά, εκατομμύρια τίμιοι άνθρωποι στην Ασία, που αποτελούν την πλειονότητα του πληθυσμού του κόσμου, αδυνατούν να πεισθούν από τη χριστιανική ιστορία του Ιησού επειδή ακριβώς δεν υπάρχουν αδιάβλητες ενδείξεις για την αυθεντικότητά της. Οι ιεραπόστολοι θα επιμένουν ότι η «ιστορία» του Ιησού είναι ένα καλώς επικυρωμένο γεγονός και θα αντιτείνουν ότι υπάρχει «πλήθος ενδείξεων που την υποστηρίζουν». Τότε όποιος επιχειρηματολογεί μαζί τους πρέπει να επιμείνει να ιδεί αυτές τις ενδείξεις και να αρνηθεί να τους ακούσει περισσότερο μέχρις ότου τις παρουσιάσουν.

Εάν ο Ιησούς δεν είναι ιστορικό πρόσωπο, τότε πόθεν προήλθε ολόκληρη η «ιστορία» της *Καινής Διαθήκης* αρχικώς; Το Εβραϊκό όνομα για τους Χριστιανούς ήταν πάντοτε Νοτζρίμ. Το όνομα αυτό παράγεται από την Εβραϊκή λέξη Νέιτζερ, η οποία σημαίνει παραφυάς ή βλαστός — ένα πρόδηλο Μεσσιανικό σύμβολο [ήδη απαντώμενο στην *Παλαιά Διαθήκη*]. Την εποχή του Ραβίνου Γιεχόσσουα μπεν Περάχυαχ (γύρω στο -100 Π. Κ.Ε.) υπήρχε ήδη μέρος του Εβραϊκού λαού που ονομαζόταν Νοτζρίμ. Παρ' όλον ότι οι Χριστιανοί των νεοτέρων χρόνων ισχυρίζονται ότι ο Χριστιανισμός άρχισε μόνο κατά τον πρώτον αιώνα Κ.Ε., είναι σαφές ότι οι Χριστιανοί του πρώτου αιώνα στο Ισραήλ θεωρούσαν τους εαυτούς των να είναι η συνέχεια της κινήσεως Νοτζρί ή οποία υπήρχε για 150 χρόνια περίπου (δηλαδή από την αρχή της εποχής των Χασμοναίων) [*]. Ένας από τους πιο κακόφημους Νοτζρίμ ήταν ο Γιέισου μπεν Πανδέιρα, γνωστός επίσης ως Γιέισου χα – Νοτζρί. Ταλμουδικοί μελετητές έχουν πάντοτε υποστηρίξει ότι η ιστορία του Ιησού άρχισε με τον Γιέισου. Το Εβραϊκό όνομα Ιησούς ήταν πάντοτε Γιέισου και το Εβραϊκό όνομα «Ιησούς Ναζαρηνός» ήταν πάντοτε «Γιέισου χα- Νοτζρί». (Το όνομα Γιέισου είναι συντετμημένος τύπος του ονόματος Γιεϊσσούα, και όχι Γιεχόσσουα.). Είναι πολύ σημαντικό να σημειώσομε ότι ο Γιέισου χα – Νοτζρί δεν είναι κάποιος ιστορικός Ιησούς διότι ο νεότερος Χριστιανισμός αρνείται οιανδήποτε σχέση μεταξύ Ιησού και Γιέισου και επί πλέον, μέρη του μύθου του Ιησού βασίζονται σε άλλα ιστορικά πρόσωπα πέραν του Γιέισου.

[* Απ' όλα τα στοιχεία που γνωρίζομε μπορούμε να συμπεράνομε ότι έστω και αν η ίδια η χριστιανική, μεσσιανική, εσχατολογική αίρεση δεν είχε αρχίσει σαν συγκροτημενη ομάδα, τουλάχιστον οι βάσεις γι' αυτήν είχαν τεθεί έναν αιώνα πριν από το -167 Π. Κ.Ε., δηλαδή την έναρξη της Χασμονικής εποχής. Εκτός από τα στοιχεία του *Ταλμούδ* που παραθέτει εδώ ο συγγραφέας τα στοιχεία αυτά περιλαμβάνουν: Κείμενα του αιρετικού Ιουδαϊσμού, διδασκαλίες ραβίνων, απόκρυφα κείμενα, μεσσιανικά κείμενα, ψευδεπίγραφα κείμενα, εσχατολογικά κείμενα, δαιμονολογικά κείμενα, αστρολογικά κείμενα, κλπ. Τα κείμενα αυτά έχουν τεράστιες ομοιότητες με αντίστοιχα κείμενα εντός: της *Καινής Διαθήκης*, των Εβραιοχριστιανικών κειμένων, των αποκρύφων μη-γνωστικιστικών χριστιανικών αλλά και γνωστικιστικών κειμένων, μερικών πατερικών κειμένων. κλπ.

Για παράδειγμα: Ο κ. Μ. Θ. Καλόπουλος στο βιβλίο του, Βι*βλική Θρησκεία*, *Το Θέατρο της Σωτηρίας*, (εκδόσεις τού συγγραφέα, Θεσσαλονίκη, 2005), αναπτύσσει πολύ επιτυχώς τις καταπληκτικές ομοιότητες της δαιμονολογίας όλης της *Καινής Διαθήκης* και της δαιμονολογίας της *Σολομωνικής* ή *Διαθήκης του Σολομώντος*, ενός απαισίου, αρρωστημένου και διεστραμμένου δαιμονολογικού κειμένου που προήλθε από τα νοσηρά μυαλά των εποχών αυτών. Σας συνιστούμε να μελετήσετε το βιβλίο αυτό με την *Καινή Διαθήκη* παραπλεύρως για να διαπιστώσετε αυτές τις ομοιότητες και να καταλάβετε τι εστί νοσηρότης!

Στις παραβολές του αποκρύφου βιβλίου *Ενώχ* (150 - 100 Π. Κ.Ε.) και στο απόκρυφο *4ο Έσδρα* (πρώτου αιώνος Κ.Ε.), αμφότερα ψευδεπίγραφα, έχομε περιγραφή του εξωτέρου σκότους, της κολάσεως με τους φούρνους και τα βασανιστήρια απέναντι από τον παράδεισο της τρυφής (που αργότερα υπερθεματίζει η *Αποκάλυψις*, ο Τερτυλλιανός, κ.ά.). Νοσηρές, σαδιστικές και μαζοχιστικές περιγραφές και σκηνές νοσηρών φαντασιών όμοιες με αυτές της *Καινής Διαθήκης*. Ένα παραδειγματάκι αντιγραφής από το *4ο Έσδρα* 1: 28-33, είναι ο θρήνος του Θεού για την Ιερουσαλήμ που είναι κατά λέξει ίδιος με τον θρήνο που απόδίδεται τώρα στον Ιησού από τον *Λουκά* 13: 33-35. (Βλέπε και *Μάρκος* 23: 37.). Όλα αυτά τα στοιχεία απόδεικνύουν την βαθμιαία πλαστή κατασκευή του χριστιανικού μύθου.

Ένα άλλο νοσηρότατο δαιμονολογικό βιβλίο της *Χριστιανικής Παλαιάς Διαθήκης* είναι το βιβλίο *Τωβίτ*, το οποίο δεν ανήκει στην *Εβραϊκή Παλαιά Διαθήκη*. Γράφτηκε από άγνωστο συγγραφέα κατά τις εποχές αυτές του δευτέρου Π. Κ.Ε. αιώνα. Όποιος είναι με τα καλά του απορεί πως υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σ' ένα τέτοιο ανόητο τερατούργημα δαιμονολογίας και δεισιδαιμονίας. Διαβάστε το από περιέργεια να δείτε τι θα πει κρετινισμός, με ερωτύλους δαίμονες, θανάτους, συκώτια και χολές ψαριών, καπνούς, τον αρχάγγελο Ραφαήλ, χρυσές δραχμές, και ένα σωρό ανόητα αντιαισθητικά και σαχλά παραμύθια. Ενώ λοιπόν οι Εβραίοι το απέρριψαν οι Χριστιανοί το περιμάζεψαν!

Οι *Διδασκαλίες του Σειράχ* γράφτηκαν από τον γιο (ή τον εγγονό) του Σειράχ, ονόματι Ιησού, επίσης αυτές τις εποχές. Ενώ η *Εβραϊκή Βίβλος* δεν τις έχει συμπεριλάβει στον κανόνα της, η *Χριστιανική Βίβλος* τις έβαλε στον κανόνα με τίτλο *Σοφία Σειράχ* ή *Εκκλησιαστικός*. Πρόκειται για βιβλίο που περιέχει μερικά σοβαρά και διδακτικά μέρη.

Το βιβλίο του *Δανιήλ*, όπως έχουν αποδείξει οι επιστήμονες με πρώτο τον Πορφύριο, είναι ψευδεπίγραφο και γράφτηκε στο Ισραήλ κατά τα έτη 166 – 165 Π. Κ.Ε. Δεν γράφτηκε σε καμιά Βαβυλώνα από κάποιον Δανιήλ μέσα στα έτη της βαβυλωνίου αιχμαλωσίας, -585 – 535 Π. Κ.Ε., όπως οι Χριστιανοί θεολόγοι λανθασμένα ή ψευδώς κραυγάζουν. Πρόκειται για ένα ανάκατο, ασουλούπωτο, νοσηρό, εσχατολογικό βιβλίο με πολλά κραυγαλέα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις. Ακόμα πολλά μέρη του ομοιάζουν πολύ με αντίστοιχα μέρη του άλλου νοσηρού βιβλίου της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου*. Όλοι οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού. Ενώ ως υστερόγραφο «δεν προφητεύει τίποτα απολύτως για το παρελθόν», και ακόμα μερικές προβλέψεις του για τα έτη που γράφτηκε έπεσαν έξω, παρ' όλα ταύτα οι Χριστιανοί το έχουν κατατάξει στα μεγάλα προφητικά βιβλία. Οι Εβραίοι που πάντα το θεωρούσαν ύποπτο δεν το έχουν θέσει μεταξύ των *Προφητών*· απλώς το έχουν κατατάξει στα περιθωριακά και ύποπτα *Γραπτά*. Στην διεθνή βιβλιογραφία υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα τα οποία εκθέτουν όλα τα λάθη και τις ασυνέπειες του βιβλίου του *Δανιήλ* και συνεπώς απόδεικνύουν την κιβδηλότητά του.

Ας σταθούμε επίσης ολίγον στο προαναφερθέν βιβλίο του Ενώχ το οποίο υπάρχει, άγνωστο πως, σε διάφορες εκδοχές (βαβυλωνιακός, αιθιοπικός, περσικός, ιουδαϊκός Ενώχ, κλπ.). Το βιβλίο αυτό γράφτηκε, ή αντιγράφτηκε και παραφράστηκε, κατά τα έτη 150-100 Π. Κ.Ε. από έναν Φαρισαίο και ήταν θεμελιώδες στην σύλληψη τού μεσσιανισμού που με-

τά βλέπομε διάχυτο μέσα στην *Καινή Διαθήκη*. Το βιβλίο περιέχει διάφορα μέρη, τα οποία εκ πρώτης όψεως είναι αταίριαστα (βλέπε: F. Martin, Le livre d' Henoch, traduit de l'Ethiopien. Paris, 1975). Αλλά το κεντρικό και πιο σπουδαίο απ' όλα είναι εκείνο στο οποίο ο Ενώχ ομιλεί για οπτασίες και οράματα και για τον Υιόν του Ανθρώπου, που πρόκειται να έλθει για να καταστρέψει όλους τους κακούς ανθρώπους. Αυτά είναι θέματα και πράγματα που αναφέρονται και αποδίδονται στον Ιησού Χριστό σχεδόν παντού στην *Καινή Διαθήκη*. Ο τίτλος του Υιού του Ανθρώπου που εμφανίζεται και στο κατ' ολίγον προηγηθέν βιβλίο του Δανιήλ υιοθετήθηκε πλήρως από τον Ιησού για τον εαυτόν του.

Ο Ενώχ ισχυρίζεται ότι έλαβε τις αποκαλύψεις όλων των μυστηρίων της Γής και του Ουρανού, ότι επισκέφθηκε όλο το σύμπαν, ότι συνοδεύεται από αγγέλους, και το πιο σημαντικό, ότι αυτός ο ίδιος είναι ο Υιός του Ανθρώπου. Διά ταύτα δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το βιβλίο του Ενώχ περιέχει οράματα και οπτασίες ενός παρανοϊκού σχιζοφρενή (με όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά σχιζοφρένιας όπως ο Karl J. Jaspers περιέγραψε στο Algemeine Psychopathologie, Berlin, 1848/5th ed.). Είναι αυτές οι οπτασίες και τα οράματα μαζί με τις φωνές που συνεχώς άκουγαν και αναφέρονται στην βάση όλων των περιγραφών και κατορθωμάτων του Ιησού και των μαθητών του.

Όχι μόνο ο Ενώχ αναφέρεται σαφώς στην *Καινή Διαθήκη* (*Επιστολή Ιούδα* 14-15 στην οποία αντιγράφεται και ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο του), αλλά επίσης ένας μεγάλος αριθμός εκφράσεων έχουν απλούστατα δανεισθεί απ' αυτόν. Και όχι μόνο οι εκφράσεις, αλλά επίσης και ολόκληρη η ιδέα του ερχομού τού Υιού του Ανθρώπου τον οποίον ο Ιησούς ταυτίζει με τον εαυτόν του, παρ' όλον ότι ο αυθεντικός Υιός του ανθρώπου είναι ο Ενώχ.

Εντός της *Καινής Διαθήκης*, βλέπομε ότι ο Ιησούς πέραν του συχνού τίτλου του Υιού τού Ανθρώπου χρησιμοποιούσε και τον τίτλο του Υιού τού Θεού. Ο Ιησούς άκουγε φωνές που τον αποκαλούσαν Υιόν του Θεού. Το ζήτημα του Υιού του Θεού είναι ουσιώδες στις αφηγήσεις τού ευαγγελισμού και της συλλήψεως, της γεννήσεως, της ομολογίας του Πέτρου, στα επεισόδια του Ναού (δωδεκαετής και με τους εμπόρους), στην βάπτιση στον Ιορδάνη ποταμό και στην μεταμόρφωση στο όρος Θαβώρ.

Εν συντομία, τα δέκα δευτεροκανονικά βιβλία της *Χριστιανικής Παλαιάς Διαθήκης* τα οποία οι Εβραίοι έχουν θέσει εκτός του κανόνα της *Τανάχ* και το βιβλίο του *Δανιήλ* γράφτηκαν αυτές τις εποχές. Εκτός από την *Σοφία Σειράχ*, η οποία περιέχει μερικά σοβαρά και διδακτικά μέρη, τα άλλα είναι ψευδεπίγραφα και κακέκτυπα δημιουργήματα νοσηρών φαντασιών. Τί να πρωτοπεί κανείς για τέτοιες ανοησίες, νοσηρότητες και ψευτιές!... Και όμως, επεκράτησαν!

Ο κατάλογος τέτοιων ανοησιών σοσηροτήτων και ψευτιών συνεχίζεται επί μακρόν... Ακόμα μελετείστε:

1. Carl **Anderson**, The Astrology of the Old Testament or the Lost World Regained (1892), Kessinger Publishing Company.
2. Steven **Ashe**, The Qabalah, The Testament of Solomon, Glastonbury Books, 2006.
3. Alvar **Ellegard**, Jesus, One Hundred Years before Christ, The Overlook Press, 1999.
4. Gerald **Friedlander**, The Jewish Sources of the Sermon on the Mount, Kessinger Publishing.
5. Francis **Legge**, Forerunners and Rivals of Christianity from 330BC to 330 AD, Kessinger Publishing.
6. G. R. S. **Mead**, Did Jesus Live 100 B.C.?, Kessinger Publishing.

7. Todd E. **Klutz**, Testament of Solomon (Σολομωνική, υπάρχει και στο TLG).
8. Todd E. **Klutz**, Rewriting the Testament of Solomon, Library of Second Temple Studies, 53, T & T Clarc, 2005.]

Για τον Γιέισου χα – Νοτζρί γνωρίζομε πολύ λίγα. Όλες οι σύγχρονες εργασίες που τον αναφέρουν βασίζονται σε πληροφορίες παρμένες από την *Τοσέφτα* [= Παράρτημα, Πρόσθεμα, στο *Ταλμούδ*] και τα *Μπαράιτας* [= Ερμηνευτικά Σχόλια, στο *Ταλμούδ*] – γραπτά που φτιάχτηκαν κατά τον ίδιο χρόνο με την *Μισνά* [= μέρος του *Ταλμούδ* που σημαίνει Διδασκαλία] αλλά δεν περιέχονται σ' αυτήν. Επειδή οι ιστορικές πληροφορίες που αφορούν τον Γιέισου είναι τόσο επιζήμιες για τον Χριστιανισμό, οι περισσότεροι Χριστιανοί συγγραφείς (και ακόμα μερικοί Εβραίοι) έχουν προσπαθήσει να απορρίψουν το κύρος των πληροφοριών και έχουν επινοήσει πολλά ευφυή επιχειρήματα για να επεξηγήσουν την απόρριψή τους. Πολλά από τα επιχειρήματά τους βασίζονται σε λανθασμένες κατανοήσεις και λανθασμένες παραθέσεις αποσπασμάτων από τα *Μπαράιτας* και για να αποκτήσει κανείς μια ακριβή εικόνα του Γιέισου πρέπει να αγνοήσει τους Χριστιανούς συγγραφείς και να εξετάσει κατ' ευθείαν τα *Μπαράιτας*.

Οι πενιχρές πληροφορίες που περιέχονται στα *Μπαράιτας* είναι ως εξής: Ο Ραβίνος Γιεχόσσουα μπεν Περάχυαχ μια φορά απώθησε τον Γιέισου με τα δυο του χέρια. Ο κόσμος πίστευε πως ο Γιέισου ήταν μάγος και τον θεώρησε ως κάποιον που οδήγησε τους Εβραίους σε λάθος δρόμο. Σαν αποτέλεσμα αυτών των κατηγοριών που διατυπώθηκαν εναντίον του (οι λεπτομέρειες των οποίων δεν είναι γνωστές, αλλά που πιθανώς να εμπλέκουν και μεγάλη προδοσία) ο Γιέισου λιθοβολήθηκε και το σώμα του κρεμάστηκε την παραμονή του Πάσχα [Πεσάχ = Πέρασμα]. Πριν απ' όλα αυτά διαπομπεύτηκε γύρω-γύρω για σαράντα μέρες με έναν κήρυκα που πήγαινε εμπρός απ' αυτόν και ανακοίνωνε ότι θα ελιθοβολείτο και προσκαλούσε όποιους ήθελαν να προσέλθουν να τον υπερασπιστούν. Εν τούτοις, τίποτα δεν παρουσιάστηκε προς χάριν του. Ο Γιέισου είχε πέντε μαθητές: Τον Ματτάι, τον Νακάι, τον Νέιτζερ, τον Μπουνί και τον Τοδάχ.

Στην *Τοσέφτα* και στα *Μπαράιτας* ο πατέρας του Γιέισου ονομαζόταν Πανδέιρα ή Παντέιρι. Αυτοί είναι Εβραίο-Αραμαϊκοί τύποι ενός Ελληνικού ονόματος. Στα Εβραϊκά το τρίτο σύμφωνο του ονόματος γράφεται ή με δάλετ ή με λετ. Η σύγκριση με άλλες Ελληνικές λέξεις που έχουν μεταγλωττιστεί μέσα στα Εβραϊκά δεικνύει ότι τα αρχικά Ελληνικά πρέπει να είχαν το δέλτα σαν τρίτο σύμφωνο και έτσι η μόνη δυνατότητα για το Ελληνικό όνομα του πατέρα του είναι Πανδέρος. Αφού τα Ελληνικά ονόματα ήταν κοινά μεταξύ των Εβραίων κατά τις εποχές των Χασμοναίων δεν είναι ανάγκη να υποθέσομε ότι αυτός ήταν Έλληνας, όπως μερικοί συγγραφείς έχουν πράξει.

Η σύνδεση ανάμεσα στον Γιέισου και τον Ιησού επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι Ματτάι και Τοδάχ, τα ονόματα δύο μαθητών του Γιέισου, είναι τα πρότυπα Εβραϊκά ονόματα του Ματθαίου και του Θαδδαίου, τα ονόματα δύο μαθητών του Ιησού στην χριστιανική μυθολογία.

Οι πρώιμοι Χριστιανοί εγνώριζαν το όνομα «μπεν Πανδέιρα» για τον Ιησού. Ο παγανιστής φιλόσοφος Κέλσος, ο οποίος ήταν ξακουστός για τα επιχειρήματά του εναντίον του

Χριστιανισμού, ισχυρίστηκε κατά το έτος + 178 Κ.Ε. ότι είχε ακούσει από έναν Εβραίο ότι τη μητέρα του Ιησού, Μαρία [Μιργιάμ], την είχε χωρίσει ο άνδρας της, ένας μαραγκός, αφού απεδείχθη ότι ήταν μοιχαλίς. Περιπλανιόταν από μέρος σε μέρος γεμάτη ντροπή και εγέννησε τον Ιησού κρυφίως. Ο πραγματικός του πατέρας ήταν ένας στρατιώτης με όνομα Πάνθηρας. Σύμφωνα με τον Χριστιανό συγγραφέα Επιφάνειο (π. +320 - 403 Κ.Ε.), ο Χριστιανός απολογητής Ωριγένης (π. +185 - 254 Κ.Ε.) είχε ισχυριστεί ότι «Πάνθηρ» ήταν παρανόμι για τον Ιακώβ τον πατέρα του Ιωσήφ, τον πατριό του Ιησού. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο ισχυρισμός του Ωριγένη δεν βασίζεται σε ιστορικές πληροφορίες. Είναι καθαρά μια εικασία που σκοπό είχε να εξηγήσει την απόρριψη της ιστορίας του Κέλσου για τον Πάνθηρα. Η αφήγηση αυτή [του ανωτέρω Εβραίου προς τον Κέλσο] είναι επίσης μη ιστορική. Η αξίωση ότι το όνομα τής μητέρας τού Ιησού ήταν Μαρία [Μιργιάμ] και η αξίωση ότι ο άνδρας της ήταν μαραγκός είναι κατ' ευθείαν παρμένη από τις χριστιανικές πεποιθήσεις. Ο ισχυρισμός ότι το όνομα τού πραγματικού πατέρα τού Ιησού ήταν Πάνθηρας βασίζεται σε εσφαλμένη προσπάθεια για να ξαναφτιάξουν τον αρχικό τύπο του ονόματος Πανδέιρα. Αυτή η εσφαλμένη ανακατασκευή πιθανώς επηρεάστηκε από το γεγονός ότι το όνομα Πάνθηρας απαντιόταν μεταξύ των Ρωμαίων στρατιωτών.

Γιατί ο κόσμος πίστευε ότι η μάνα του Ιησού ονομαζόταν Μαρία [Μιργιάμ] και ο σύζυγός της Ιωσήφ; Γιατί οι μη Χριστιανοί κατηγόρησαν την Μαρία πως ήταν μοιχαλίς ενώ οι Χριστιανοί πίστευαν πως ήταν παρθένος; Για να απαντήσει κανείς αυτές τις ερωτήσεις πρέπει να εξετάσει μερικούς θρύλους γύρω από τον Γιέισου. Δεν μπορούμε να ελπίζομε ότι θα πετύχομε απόλυτη αλήθεια σχετικά με τις απαρχές του μύθου του Ιησού αλλά μπορούμε να δείξομε ότι υπάρχουν εύλογες εναλλαγές στο να αποδεχθούμε τυφλά την *Καινή Διαθήκη*.

Το όνομα Γιόσεφ-Ιωσήφ για τον πατριό του Ιησού είναι εύκολο να εξηγηθεί. Η κίνηση Νοτζρί ήταν ιδιαιτέρως λαοφιλής μεταξύ των Σαμαρειτών Εβραίων[*]. Ενώ οι Φαρισαίοι περίμεναν τον Μεσσία που θα ήταν απόγονος του Δαυίδ, οι Σαμαρείτες ήθελαν έναν Μεσσία που θα αποκαθιστούσε το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ. Οι Σαμαρείτες έδιναν έμφαση στο ότι μερικώς κατάγονταν από τις φυλές των Εφραίμ και Μανασσή(χ), που ήταν απόγονοι του Ιωσήφ-Γιόσεφ της Πεντατεύχου-*Τοράχ*. Οι Σαμαρείτες θεωρούσαν τους εαυτούς των να είναι «Μπνέι Γιόσεφ», δηλαδή «υιοί του Γιόσεφ (Ιωσήφ)». Ο Ελληνόφωνος πληθυσμός, ο οποίος είχε πολύ λίγη γνώση της Εβραϊκής γλώσσας και των αυθεντικών Εβραϊκών παραδόσεων εύκολα μπορούσε να κάνει λάθος στην κατανόηση αυτού του όρου και υπέθεσε ότι Γιόσεφ – Ιωσήφ ήταν το πραγματικό όνομα τού πατέρα τού Ιησού. Αυτή η εικασία επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι σύμφωνα με το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου, ο πατέρας του Ιωσήφ ονομάζεται Ιακώβ, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τον Ιωσήφ της *Τοράχ*. Αργότερα, άλλοι Χριστιανοί, οι οποίοι ακολούθησαν την ιδέα ότι ο Μεσσίας ήταν απόγονος του Δαυίδ προσπάθησαν να ανάγουν τον Ιωσήφ πίσω στον Δαυίδ. Εφεύραν δύο αντιφατικές γενεαλογίες γι' αυτόν, μία καταγεγραμμένη στον Ματθαίον και η άλλη στον Λουκάν. Όταν η ιδέα πως η Μαρία ήταν παρθένος πήρε έκταση, ο μυθικός Ιωσήφ μετατέθηκε στη θέση τού απλώς συζύγου της και πατριού του Ιησού.

[* Αν κρίνομε απ' όλη την *Καινή Διαθήκη*, φαίνεται ότι ελάχιστοι Ιουδαίοι και ειδικά Φαρισαίοι προσεχώρησαν στην Εβραιοχριστιανική αίρεση ή ήταν συμπαθούντες ή επιφυλακτικοί κατά το +70 και μετά. Βλέπε π.χ. *Ιωάννης* 3: 1 - 21, *Πράξεις* 5: 34 - 42, κλπ. Οι

Σαμαρείτες φαίνεται ότι προσεχώρησαν σ' αυτήν πολύ περισσότερο. Βλέπε π.χ. *Λουκάς* 10: 25 - 37, 17: 11-19 (ειδικά στίχος 16), *Ιωάννης* 4: 1 – 42, *Πράξεις* 1: 8, κλπ. Αυτά τα εγκώμια για τους Σαμαρείτες εμφανίζονται στα δύο ύστερα κανονικά *Ευαγγέλια*, ενώ το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο* γράφει 10: 5-6 «*Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς παραγγείλας αυτοίς λέγων· εις οδόν εθνών μη απέλθητε* ***και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· πορεύεσθε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ.***», 15: 24. (Άλλη μια κραυγαλέα αντίφαση! Να 'ταν η μόνη! ...). Καθόλου παράξενο αφού υπήρχε έχθρα μεταξύ Ιουδαίων και Σαμαρειτών από την εποχή του Σολομώντα μέχρι τότε, η οποία ομολογείται και στον *Ιωάννη*ν 4: 9 «*λέγει ουν αυτώ η γυνή η Σαμαρείτις· Πως συ Ιουδαίος ων παρ' εμού πιείν αιτείς, ούσης γυναικός Σαμαρείτιδος;* ***ου γαρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις.***» και 4: 20 «*οι πατέρες ημών εν τω όρει τούτω προσεκύνησαν· και υμείς* (οι Ιουδαίοι) *λέγετε ότι εν Ιεροσολύμοις εστίν ο τόπος όπου δεί προσκυνείν.*».

Μέχρι σήμερα υπάρχουν Χριστιανοί Σαμαρείτες ή Μεσσιανικοί Εβραίοι οι οποίοι δεν συγχρώνται πολύ καλά με τους επισήμους Ιουδαιο-Εβραίους. Ο πρωτοχριστιανός Ιουστίνος, μάρτυρας και φιλόσοφος κατά τους χριστιανούς, ήταν Σαμαρείτης και δεν τα βρήκε καθόλου βολικά στον *Διάλογό* του με τον Ιουδαίο Τρύφωνα! Επί των διαμαχών και διαπληκτισμών μεταξύ των Εβραιοχριστιανών και των Φαρισαίων, όπως αυτές προέκυψαν από το +70 και μετά, αναφερόμαστε σε μερικά ακόμα κείμενα του παρόντος βιβλίου.]

Για να καταλάβομε από που προήλθε η «ιστορία» της Μαρίας πρέπει να γυρίσομε σε έναν άλλον ιστορικό χαρακτήρα ο οποίος συνέβαλε στον μύθο του Ιησού, ονόματι μπεν Στάδα. Όλες οι πληροφορίες για τον μπεν Στάδα προέρχονται και πάλι από την *Τοσέφτα* και τα *Μπαράιτας*. Οι πληροφορίες που υπάρχουν γι' αυτόν είναι έτι λιγότερες από εκείνες για τον Γιέισου. Μερικοί επίστευαν ότι είχε φέρει μαγικές επικλήσεις από την Αίγυπτο μέσα σε μια εγκοπή της σάρκας του, και άλλοι νόμισαν ότι ήταν τρελός. Αυτός ήταν απατεώνας γόης και συνελήφθη διά της μεθόδου του συγκεκαλυμμένου μάρτυρα. Λιθοβολήθηκε στην περιοχή της Λοδ.

Στην *Τοσέφτα*, ο μπεν Στάδα αποκαλείται και μπεν Σοτήρα ή μπεν Σιτήρα. Σοτήρα είναι ο Εβραίο – Αραμαϊκός τύπος του Ελληνικού Σωτήρος. Οι τύποι «Σιτήρα» και «Στάδα» φαίνεται ότι αναπτύχθηκαν από κακή προφορά και ορθογραφικά λάθη (το Εβραϊκό γράμμα γιόδ αντικατάστησε το βάβ και το δάλετ το ρείς).

Αφού οι πληροφορίες που αφορούσαν τον μπεν Στάδα ήταν τόσο λίγες, πολλές εικασίες δημιουργήθηκαν γύρω από το ποιος ήταν. Είναι γνωστό από την *Γκεμαρά* [= Προφορική Ερμηνεία των Διδασκάλων της *Μισνά* στο *Ταλμούδ*] ότι τον είχαν μπερδέψει με τον Γιέισου. Αυτό ήταν πιθανώς αποτέλεσμα του γεγονότος ότι αμφότεροι εκτελέσθηκαν για προδοτικές διδασκαλίες και είχαν αναμειχθεί με μαγεία. Οι άνθρωποι που συνέχυσαν τον μπεν Στάδα με τον Γιέισου έπρεπε ακόμα να εξηγήσουν γιατί ο Γιέισου απεκαλείτο μπεν Πανδέιρα. Αφού το όνομα «Στάδα» ομοιάζει με την Αραμαϊκή έκφραση «στατ δα», που σημαίνει «αυτή πήρε λάθος δρόμο» ενομίσθη ότι «Στάδα» αναφερόταν στην μάνα του Γιέισου και ότι αυτή ήταν μοιχαλίς. Συνεπώς, ο κόσμος άρχισε να σκέπτεται ότι ο Γιέισου ήταν νόθος γιος του Πανδέιρα. Αυτές οι ιδέες πράγματι αναφέρονται στην *Γκεμαρά* και πιθανώς να είναι πολύ παλαιότερες. Επειδή ο μπεν Στάδα ζούσε κατά την Ρωμαϊκή εποχή και το όνομα Πανδέιρα ομοιάζει με το όνομα Πάνθηρας που απαντάτο ανάμεσα στους Ρω-

μαίους στρατιώτες, υποτέθηκε ότι ο Πανδέιρα ήταν Ρωμαίος στρατιώτης σταθμευμένος στο Ισραήλ. Αυτό βεβαίως εξηγεί την ιστορία που αναφέρει ο Κέλσος.

Η *Τοσέφτα* αναφέρει μια φημισμένη περίπτωση μια γυναίκας με όνομα Μιργιάμ μπατ Μπιλγκάχ που είχε παντρευτεί έναν Ρωμαίο στρατιώτη. Η ιδέα ότι ο Γιέισου είχε γεννηθεί από κάποια Εβραία γυναίκα που είχε μια ερωτική περιπέτεια με Ρωμαίο στρατιώτη είχε πιθανώς ως αποτέλεσμα να μπερδέψουν τη μητέρα του Γιέισου με αυτή εδώ την Μιργιάμ. Το όνομα «Μιργιάμ» είναι φυσικά ο αρχικός τύπος του [εξελληνισμένου] ονόματος «Μαριάμ, Μαρία», [Μαίρα και Μαίρη στά Δωρικά και Ιωνικά αντιστοίχως. Στα Λατινικά απαντάτε το όνομα Marius = Μάριος από το mare = θάλασσα.]. Είναι πράγματι γνωστό από την Γκεμαρά ότι μερικοί που συνέχυσαν τον Γιέισου με τον μπεν Στάδα πίστευαν ότι η μάνα του Γιέισου ήταν η «Μιργιάμ η κομμώτρια γυναικών».

Η ιστορία ότι η Μαρία (Μιργιάμ) η μητέρα του Ιησού ήταν μια μοιχαλίς σίγουρα δεν ήταν δεκτή από τους πρώτους Χριστιανούς. Το μύθευμα της παρθενικής γεννήσεως πιθανώς εφευρέθηκε για να ξεκαθαρίσουν το όνομα τής Μαρίας. Οι πρώτοι Χριστιανοί δεν έβγαλαν αυτό το μύθευμα με το να «ρουφούν τα δάχτυλά τους». Αφηγήσεις παρθενικών γεννήσεων ήταν αρκετά κοινές στους παγανιστικούς μύθους. Οι παρακάτω μυθολογικοί χαρακτήρες επιστεύοντο να έχουν γεννηθεί από παρθένους οι οποίες έμειναν έγκυοι από θεϊκή επέμβαση: Ρωμύλος και Ρέμος, Περσεύς, Ζωροάστρης, Μίθρας, Όσιρις – Αιών, Αγδίστις, Άττις, Ταμμούζ, Κορύβας, Διόνυσος. Η παγανιστική πίστη σε ενώσεις θεών και γυναικών, ανεξαρτήτως αν ήταν παρθένοι ή όχι, είναι ακόμα πιο κοινή. Πολλοί χαρακτήρες της παγανιστικής μυθολογίας επιστεύοντο ότι ήταν γιοι θεϊκών πατέρων και ανθρωπίνων θηλέων. Η χριστιανική πίστη ότι ο Ιησούς ήταν υιός Θεού που γεννήθηκε από παρθένο είναι τυπική Ρωμαϊκή πρόληψη. Ο Ιουδαίος φιλόσοφος, Φίλων της Αλεξανδρείας (περίπου -30 Π. Κ.Ε. – +45 Κ.Ε.), προειδοποιούσε κατά των εξαπλωμένων προληπτικών πίστεων σε ενώσεις μεταξύ αρρένων θεών και ανθρωπίνων γυναικών [*], οι οποίοι επανέφεραν τις γυναίκες στη κατάσταση της παρθενίας.

[* Ο Ιώσηπος στο βιβλίο του *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* XVIII 66-77, μας περιγράφει ένα τέτοιο πολύ σατανικό συμβάν με την πιστή στον σύζυγό της Παουλίνα, ευγενούς καταγωγής, το οποίο είχε πολύ άσχημες συνέπειες.]

Ο θεός Ταμμούζ, που λατρευόταν από τους παγανιστές στο βόρειο Ισραήλ, λέγεται ότι είχε γεννηθεί από την παρθένο Μύρρα. Το όνομα «Μύρρα» επιπολαίως ομοιάζει με το «Μαρία, Μαριάμ / Μιργιάμ» και είναι δυνατόν αυτή η συγκεκριμένη ιστορία παρθενικής γεννήσεως να επέδρασε στην ιστορία της Μαρίας περισσότερο από τις άλλες. Όπως ο Ιησούς, ο Ταμμούζ πάντοτε απεκαλείτο Άδον [Αδοναΐ], που σημαίνει «Κύριος». (Ο χαρακτήρας Άδωνις στην Ελληνική μυθολογία βασίζεται στον Ταμμούζ.). Όπως θα δούμε αργότερα, η σύνδεση μεταξύ Ιησού και Ταμμούζ προχωρεί πολύ περισσότερο απ' αυτό.

Η ιδέα ότι η Μαρία ήταν μοιχαλίς ποτέ δεν εξαλείφθηκε τελείως στην χριστιανική μυθολογία. Αντί της πλήρους εξαλείψεως, ο χαρακτήρας της Μαρία διαχωρίστηκε στα δύο: την Μαρία / Μιργιάμ την μητέρα του Ιησού, που επιστεύετο ότι ήταν παρθένος, και την Μαρία Μαγδαληνή, που επιστεύετο ότι ήταν μια γυναίκα ανήθικης υπόληψης. Η ιδέα ότι ο χαρακτήρας της Μαρίας Μαγδαληνής προέρχεται επίσης από την Μιργιάμ την μυθική

μητέρα του Γιέισου, επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το παράξενο όνομα «Μαγδαληνή» ομοιάζει καθαρά με τον Αραμαϊκό όρο «μγάδλα νσάγια» που σημαίνει «κομμώτρια γυναικών». Όπως προαναφέραμε, υπήρχε η πεποίθηση ότι η μάνα του Γιέισου ήταν η «Μιριάμ η κομμώτρια γυναικών». Επειδή όμως οι Χριστιανοί δεν εγνώριζαν τι εσήμαινε το όνομα «Μαγδαληνή», αργότερα είκαζαν ότι εσήμαινε αυτήν που καταγόταν από τα Μάγδαλα στα δυτικά της λίμνης Κιννέρετ [Γεννησαρέτ]. Η ιδέα των δύο Μαριών ταίριαζε καλά με τον παγανιστικό τρόπο σκέπτεσθαι. Το απείκασμα του Ιησού που συνοδευόταν από δύο Μαρίες μάς υπενθυμίζει κτυπητά τον Διόνυσο που συνοδευόταν από την Δήμητρα και την Περσεφόνη.

Η *Γκεμαρά* περιέχει έναν ενδιαφέροντα θρύλο που αφορά τον Γιέισου, ο οποίος προσπαθεί να διαφωτίσει τα *Μπαράιτας* τα οποία λέγουν ότι ο Ραβίνος Γιεχόσσουα μπεν Περάχυαχ απώθησε τον Γιέισου με τα δυο του χέρια. Σύμφωνα με τον θρύλο όταν ο Χασμοναίος βασιλιάς Γιαννάι [*] εσκότωνε τους Φαρισαίους, ο Ραβίνος Γιεχόσσουα και ο Γιέισου διέφυγαν στην Αίγυπτο. Στον γυρισμό πίσω κατέλυσαν σε ένα πανδοχείο. Η Αραμαϊκή λέξη «ακσανγιά» σημαίνει και «πανδοχείο» και «πανδοχεύς [και στα δύο γένη]». Ο Ραβίνος Γιεχόσουα παρατήρησε πόσο ωραίο ήταν το «ακσανγιά» (εννοώντας το πανδοχείο). Ο Γιέισου (εννοώντας την πανδοχέα) απάντησε ότι τα μάτια της ήταν πολύ στενά. Ο Ραβίνος Γιεχόσσουα θύμωσε πολύ με τον Γιέισου και τον αναθεμάτισε. Ο Γιέισου ικέτευσε πολλές φορές για συγχώρεση αλλά ο Ραβίνος Γιεχόσσουα δεν ήθελε να τον συγχωρέσει. Μια φορά λοιπόν όταν ο Ραβίνος Γιεχόσσουα απάγγελλε την Σέμα [**], ο Γιέισου ήλθε κοντά του. Του έκανε ένα νόημα ότι έπρεπε να περιμένει. Ο Γιέισου δεν κατάλαβε σωστά και νόμισε ότι τον απεποιείτο και πάλι. Τότε ο Γιέισου ενέπαιξε τον Ραβίνο Γιεχόσσουα με το να τοποθετήσει και να λατρεύει ένα τούβλο. Ο Ραβίνος Γιεχόσσουα τον διέταξε να μετανοήσει αλλά αυτός αρνήθηκε, λέγοντας ότι είχε μάθει απ' αυτόν τον ίδιο πως οποιοσδήποτε αμαρτάνει και προξενεί πολλές αμαρτίες δεν του δίνεται η ευκαιρία να μετανοήσει.

[* Αλέξανδρος Γιανναίος (125 – 76 Π. Κ.Ε.), Χασμοναίος βασιλιάς και αρχιερέας τα έτη (106-103) – (79-76) Π. Κ.Ε.]
[** Η ημερησία προσευχή που αρχίζει με «Σέμα Γισραέλ» και αποτελείται από *Δευτερονόμιο* 6: 4-6, 11: 13-21 και *Αριθμοί* 15: 37-41.]

Η παραπάνω ιστορία, μέχρι των συμβάντων στο πανδοχείο, ομοιάζει εξαιρετικά με έναν άλλο θρύλο στον οποίο πρωταγωνιστής δεν είναι ο Ραβίνος Γιεχόσσουα αλλά ο μαθητής του Γιεχούδα μπεν Ταββαΐ. Σ' αυτόν τον θρύλο ο Γιέισου δεν κατονομάζεται. Έτσι κάποιος μπορεί να ερωτήσει εάν πραγματικά ο Γιέισου πήγε στην Αίγυπτο ή όχι. Είναι δυνατόν ο Γιέισου να είχε μπερδευτεί για κάποιον άλλον μαθητή είτε του Ραβίνου Γιεχόσσουα, είτε του Ραβίνου Γιεχούδα. Το μπέρδεμα είχε μάλλον προκληθεί από το γεγονός ότι ο Γιέισου είχε συγχυσθεί με τον μπεν Στάδα που είχε γυρίσει από την Αίγυπτο. Από την άλλη μεριά, ο Γιέισου μπορεί πράγματι να είχε καταφύγει στην Αίγυπτο και είχε γυρίσει, και αυτό με τη σειρά του να συνέβαλε στο μπέρδεμα μεταξύ του Γιέισου και του μπεν Στάδα. Όποια και αν είναι η περίπτωση, η πίστη ότι ο Γιέισου κατέφυγε στην Αίγυπτο για να διαφύγει τον θάνατο που θα του επέβαλε ένας σκληρός βασιλιάς, εμφανίζεται να είναι η απαρχή της χριστιανικής πίστης ότι ο Ιησούς και η οικογένειά του κατέφυγαν στην Αίγυπτο για να ξεφύγουν από τον βασιλιά Ηρώδη.

Αφού οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ιησούς είχε ζήσει κατά την Ρωμαϊκή εποχή είναι φυσικό ότι θα είχαν συγχύσει τον κακό βασιλιά που θέλησε να φονεύσει τον Ιησού με τον Ηρώδη, διότι δεν υπήρχαν άλλοι κατάλληλοι κακοί βασιλιάδες κατά τη Ρωμαϊκή εποχή. Ο Γιέισου ήταν ήδη ενήλικας τον καιρό που οι ραβίνοι διέφυγαν από τον Γιαννάι. Διατί οι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ιησούς είχε καταφύγει στην Αίγυπτο όταν ο Ιησούς ήταν βρέφος; Διατί οι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ηρώδης είχε διατάξει όλα τα άρρενα μωρά που γεννήθηκαν στην Βηθλεέμ να φονευθούν, ενώ δεν υπάρχει καμία ιστορική ένδειξη δι' αυτό; Για να απαντήσομε αυτές τις ερωτήσεις πρέπει πάλι να εξετάσομε την παγανιστική μυθολογία.

Το θέμα του θεϊκού ή ημι-θεϊκού παιδιού που έχει κατατρομάξει έναν κακό βασιλιά είναι πολύ κοινό στην παγανιστική θεολογία. Η συνηθισμένη ιστορία είναι ότι ο κακός βασιλιάς λαμβάνει μια προφητεία ότι ένα συγκεκριμένο παιδί θα γεννηθεί που θα σφετεριστεί τον θρόνο. Σε μερικές ιστορίες το παιδί γεννάται από παρθένο και συνήθως είναι υιός θεού. Η μητέρα του παιδιού προσπαθεί να το κρύψει. Ο βασιλιάς συνήθως διατάζει την σφαγή όλων των μωρών που πιθανώς να είναι ο προφητεμένος βασιλιάς. Παραδείγματα τέτοιων μύθων, που ακολουθούν αυτή την πλοκή, είναι οι ιστορίες των γεννήσεων: Ρωμύλου και Ρέμου, Περσέως, Κρίσνα, Διός, και Οιδίποδος. Αν και οι κατά γράμμα ερμηνευτές της *Τοράχ* δεν θέλουν να το παραδεχθούν, και η γέννηση του Μωυσέως ομοιάζει με αυτούς τους μύθους (μερικοί των οποίων δηλώνουν ότι η μάνα του τον έβαλε μωρό σε ένα καλάθι και το έριξε σ' έναν ποταμό). Πιθανώς υπήρχαν πολλές τέτοιες ιστοριούλες που κυκλοφορούσαν στην Μέση Ανατολή, οι οποίες έχουν χαθεί. Ο χριστιανικός μύθος της σφαγής των αθώων νηπίων από τον Ηρώδη είναι απλώς η χριστιανική εκδοχή αυτού του θέματος. Η πλοκή ήταν τόσο καλά γνωστή που ένας Μιδρασικός λόγιος [*] δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στο να την χρησιμοποιήσει σαν μια απόκρυφη περιγραφή της γεννήσεως του Αβραάμ.

[* Δηλαδή ο εξηγητής και σχολιαστής των κειμένων της Εβραϊκή *Παλαιάς Διαθήκης*, *Τανάχ*.]

Οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Μεσσίας γεννήθηκε στην Βηθλεέμ. Αυτή η πίστη βασίστηκε σε λανθασμένη κατανόηση του προφήτη της *Παλαιάς Διαθήκης Μιχαία* 5: 2, όπου απλώς ονομάζει την Βηθλεέμ ως την πόλη στην οποία άρχισε το Δαυιδικό σόι. Αφού οι πρώτοι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, αυτομάτως πίστευαν ότι γεννήθηκε στην Βηθλεέμ. Αλλά τότε γιατί οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι έζησε στην Ναζαρέτ; Η απάντηση είναι αρκετά απλή. Οι πρώτοι Χριστιανοί που μιλούσαν Ελληνικά δεν γνώριζαν τι εσήμαινε η λέξη «Ναζαρηνός». Ο πιο πρώιμος Ελληνικός τύπος αυτής της λέξεως είναι «Ναζωραίος», ο οποίος παράγεται από τον «Νατζορίγια», τον Αραμαϊκό ισοδύναμο τύπο του Εβραϊκού «Νοτζρί». (Θυμηθείτε ότι «Γιέισου χα – Νοτζρί» είναι τα αρχαϊκά Εβραϊκά για τον «Ιησού τον Ναζαρηνό».). Οι πρώτοι Χριστιανοί υπέθεσαν ότι «Ναζαρηνός» σημαίνει αυτός που κατάγεται από τη Ναζαρέτ και έτσι υποτέθηκε πως ο Ιησούς έζησε στη Ναζαρέτ. Ακόμα και σήμερα, οι Χριστιανοί γίνονται φαιδροί όταν συγχέουν τις Εβραϊκές λέξεις «Νοτζρί» (Ναζαρηνός), «Νατζράτι» (Ναζαρεθίτης) και «ναζίρ» (ναζαρίτης), όλες των οποίων έχουν εντελώς διαφορετικές σημασίες.

Οι πληροφορίες εντός του *Ταλμούδ* (το οποίο περιέχει την *Μισνά*, την *Τοσέφτα*, τα *Μπαράιτας* και την *Γκεμαρά*), που αφορούν τον Γιέισου και τον μπεν Στάδα, είναι τόσο επιβλαβείς στον Χριστιανισμό ώστε οι Χριστιανοί έχουν λάβει δραστικά μέτρα εναντίον τους. Όταν οι Χριστιανοί ανεκάλυψαν τις πληροφορίες αμέσως προσπάθησαν να τις εξαλείψουν με το να λογοκρίνουν το *Ταλμούδ*. Στην έκδοση του *Ταλμούδ* της Ελβετικής πόλεως της Βασιλείας (περίπου τα έτη 1578 – 1580) οι Χριστιανοί έσβησαν όλα τα χωρία σχετικά με τον Γιέισου και τον μπεν Στάδα. Ακόμα και σήμερα, εκδόσεις του *Ταλμούδ* που χρησιμοποιούν Χριστιανοί μελετητές στερούνται αυτά τα χωρία.

Κατά την διάρκεια μερικών δεκαετιών στις αρχές του εικοστού αιώνα, σφοδρές ακαδημαϊκές μάχες οργίαζαν μεταξύ αθέων και Χριστιανών μελετητών περί των απαρχών του Χριστιανισμού. Οι Χριστιανοί αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν τις Ταλμουδικές ενδείξεις. Δεν μπορούσαν άλλο πια να τις αγνοούν και έτσι αντ' αυτού αποφάσισαν να αντεπιτεθούν. Ισχυρίστηκαν ότι ο Ταλμουδικός Γιέισου ήταν μια παραποίηση του «ιστορικού Ιησού». Ισχυρίστηκαν ότι το όνομα «Πανδέιρα» ήταν απλώς μια Εβραϊκή προσπάθεια για να προφέρουν την Ελληνική λέξη «παρθένος». Αν και υπάρχει μια επιπόλαια ομοιότητα μεταξύ των λέξεων αυτών, πρέπει να προσέξει κανείς ότι για να παραχθεί το όνομα «Πανδέιρα» από τη λέξη «παρθένος» το «ν» και το «ρ» πρέπει να αντιμετατεθούν. Αλλά οι Εβραίοι δεν υπέφεραν από κανένα ελάττωμα ομιλίας, το οποίο θα προκαλούσε αυτό το συμβάν. Η επόμενη χριστιανική απάντηση είναι ότι πιθανώς οι Εβραίοι επίτηδες παράλλαξαν την λέξη «παρθένος» είτε με το όνομα «Πάνθηρας» (που ευρίσκεται στον Κέλσο) είτε με το «πάνθηρ -ος» που σημαίνει πάνθηρ, και το «Πανδέιρα» παράγεται απ' αυτήν την εσκεμμένως αλλαγμένη λέξη. Αυτό το επιχείρημα επίσης αποτυγχάνει διότι το τρίτο σύμφωνο και της αλλαγμένης και της μη αλλαγμένης λέξεως είναι θήτα. Αυτό το γράμμα στα Εβραϊκά μεταγράφεται με το γράμμα «ταβ», που οποίου η προφορά κατά την διάρκεια των κλασσικών εποχών ομοίαζε πάρα πολύ με αυτήν του Ελληνικού γράμματος. Εν τούτοις το όνομα «Πανδέιρα» ποτέ δεν γράφεται με «ταβ» αλλά με «δάλετ» ή με «τετ» που δεικνύει ότι ο αρχικός Ελληνικός τύπος είχε δέλτα στο τρίτο σύμφωνο και όχι θήτα. Αυτό το χριστιανικό επιχείρημα μπορεί επίσης να γυρίσει να χτυπήσει το κεφάλι του: ίσως ήταν οι Χριστιανοί αυτοί που εσκεμμένως μετάλλαξαν το όνομα «Πάνθηρας» στη λέξη «παρθένος» όταν εφεύραν την ιστοριούλα της παρθενικής γεννήσεως. Πρέπει ακόμα να σημειωθεί ότι η ομοιότητα ανάμεσα στο «Πάνθηρας» (ή «πάνθηρ –ος») και «παρθένος» γίνεται πολύ ολιγότερη όταν οι λέξεις είναι γραμμένες στα Ελληνικά επειδή στην αρχική Ελληνική ορθογραφία τα δεύτερα φωνήεντα τους [«η» και «ε»] είναι τελείως διαφορετικά.

Οι Χριστιανοί επίσης δεν δέχτηκαν ότι η Μαρία Μαγδαληνή είχε άμεση σχέση με τη Μιργιάμ την υποτιθεμένη μάνα το Γιέισου στο *Ταλμούδ*. Αντιτείνανε ότι το όνομα «Μαγδαληνή» οπωσδήποτε σημαίνει τη γυναίκα που κατάγεται από τα Μάγδαλα και ότι οι Εβραίοι εφεύραν την «Μιργιάμ την κομμώτρια γυναικών» («μγδάλα νσάγια») ή για να περιπαίξουν τους Χριστιανούς ή ένεκα των δικών τους παρανοήσεων τού ονόματος «Μαγδαληνή». Αυτό το επιχείρημα είναι επίσης ψευδές. Πρώτον, αγνοεί την Ελληνική γραμματική: τα σωστά Ελληνικά για τα «Μάγδαλα» είναι «Μαγδάλες» και τα σωστά Ελληνικά για την γυναίκα από τα Μάγδαλα είναι «Μαγδαλαία». Η αρχική Ελληνική ρίζα της «Μαγδαληνής» είναι «Μαγδαλήν» με ένα εξόφθαλμο «ν» που δείχνει ότι η λέξη δεν έχει να κάνει με τα Μάγδαλα. Δεύτερον, τα Μάγδαλα έλαβαν το όνομά τους μόνο μετά τη συγγραφή των *Ευαγγελίων*. Πριν απ' αυτήν ονομαζόταν Μαγαδάν ή Δαλμανούθα. (Αν και το «Μαγα-

δάν» έχει ένα «ν», στερείται το «λ» και έτσι δεν μπορεί να παράγει τη «Μαγδαληνή».). Στην πραγματικότητα τα ερείπια αυτής της περιοχής επονομάσθηκαν Μάγδαλα από τη χριστιανική κοινότητα, εκ των υστέρων, διότι οι Χριστιανοί επίστευαν ότι η Μαρία Μαγδαληνή καταγόταν από εκεί.

[Άκρον άωτο ασυναρτησίας και απιθανότητας αποτελεί και το ακόλουθο, πράγμα που αποδεικνύει την πλήρη ψευδότητα, το ασυνάρτητο και πλασματικό φτιάξιμο, και την μπουρδολογία του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού.

Η επίσημη Εκκλησία και μερικά *Απόκρυφα Ευαγγέλια* μας διδάσκουν ότι η Μαρία εγεννήθηκε δι' επεμβάσεως του θεού (διά θαύματος) από τους υπερήλικες θεοπάτορες Ιωακείμ και Άννα. Το κοριτσάκι σε πολύ μικρή ηλικία αφιερώθηκε στον Ναό του Γιαχβέχ (στην Ιερουσαλήμ) και εξήλθε από 'κει σε ηλικία 14 ετών. Διέμενε στα άδυτα του Ναού ή τα Άγια των Αγίων και ετρέφετο από τους αγγέλους. Φυσικά όλοι οι αρχιερείς τόσα χρόνια έβλεπαν το κοριτσάκι και τους αγγέλους που το επισκέπτοντο, αφού αυτοί του προσέφεραν τροφή. Ακόμα στα Άγια των Αγίων του Ναού μόνο οι αρχιερείς επιτρέπετο να εισέρχονται. Η επίσκεψη των αγγέλων ήταν συχνή και στους αρχιερείς (π.χ. *Λουκάς* 1: 8-22).

Ως εκ τούτων, οι αρχιερείς εγνώριζαν εξ ιδίας πείρας τι παιδί θαύμα ήταν η Μαρία και ως ταμένη εις τον θεόν τους ήξεραν ότι είναι κτήμα και όργανο του αληθινού θεού τους. Επομένως και ό,τι θα προήρχετο απ' αυτήν θα ήταν και αυτό θεϊκής προελεύσεως και θελήματος.

Παρά ταύτα στα κανονικά *Ευαγγέλια* βλέπομε το αντίθετο. Όταν η Μαρία βρέθηκε έγκυος ο Ιωσήφ βάλθηκε να την απολύσει λαθραίως, αφ' ενός για να μην κατηγορηθεί ο ίδιος και τιμωρηθεί αδίκως και αφ' ετέρου για να μην λιθοβολήσουν την Μαρία, απόφαση που μόνο το ιερατικό δικαστήριο έπρεπε να εγκρίνει (*Απόκρυφα* και *Ματθαίος* 1: 19).

Στον *Λουκά* 2: 41-50, βλέπομε πως ενώ η Μαρία με τον Ιωσήφ είχαν ανεβεί στον Ναό όταν ο Ιησούς ήταν δωδεκαετής αυτοί τον έχασαν και φοβισμένοι έτρεχαν πέρα δώθεν για να τον βρούνε. Όταν τον βρήκανε διαμαρτυρήθηκαν προς αυτόν εντόνως, πράγμα αδικαιολόγητο αφού ήξεραν ότι είναι υιός του Θεού. Ακόμα στο τέλος του επεισοδίου δεν κατάλαβαν ούτε τι τους είπε σαν δικαιολόγηση! Άραγε η Μαρία είχε καταλάβει τίποτα από τον Ευαγγελισμό της (*Λουκάς* 1: 26-38); Μήπως μπορεί κανείς να μας πει; Ο δωδεκαετής Ιησούς πάλι κατατρόμαξε τους αρχιερείς και τους γραμματείς λες και αυτοί δεν έπρεπε να περιμένουν απ' αυτόν πάσα γνώση και πάσα σοφία αφού κατά την επίσκεψη είδαν ότι αυτός ήταν ο υιός της γνωστής τους θεϊκής Μαρίας.

Τα χειρότερα βεβαίως ευρίσκονται σε όλα τα κανονικά *Ευαγγέλια* στα οποία βλέπομε όλους τους αρχηγούς του Ιουδαϊκού λαού και πρωτίστως τους αρχιερείς να διώκουν μεχρι εξοντώσεως, σταυρώσεως και μετά θάνατον εξαφανίσεως του υιού της Μαρίας, Ιησού. Αυτοί που εξ ιδίας πείρας εγνώριζαν τι ήταν η Μαρία και επομένως τι έπρεπε να ήταν και ο υιός της, οι αρχιερείς αυτού του ιδίου θεού, αυτοί βάλθηκαν να εξαφανίσουν τον υιόν της και να περάσουν ρομφαία μέσα από την ψυχή και την καρδιά της θεϊκής Μαρίας (*Λουκάς* 2: 35).

Μόνοι σας λοιπόν σκεφτείτε τι νόημα και ζουμί βγαίνει απ' όλην αυτή την ασυναρτησία και απιθανότητα!]

Οι Χριστιανοί επίσης επιμένουν ότι η λέξη «Νοτζρί» σημαίνει το άνθρωπο που κατάγεται από την Ναζαρέτ. Αυτό φυσικά είναι ψευδές διότι η αρχική Εβραϊκή λέξη για την Ναζαρέτ είναι «Νατζράτ» και για τον άνθρωπο που κατάγεται απ' εκεί είναι «Νατζρατί». Η

ονομασία «Νοτζρί» δεν έχει το Εβραϊκό γράμμα ταβ της «Νατζράτ» και συνεπώς δεν μπορεί να παράγεται απ' αυτήν. Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι ίσως το Αραμαϊκό όνομα για την Ναζαρέτ ήταν «Νατζαράχ» ή «Νατζιράχ» (όπως και το Αραβικό όνομα), το οποίο εξηγεί το ανύπαρκτο ταβ στη λέξη «Νοτζρί». Αυτό επίσης είναι ανοησία γιατί τότε η Αραμαϊκή λέξη για τον άνθρωπο από την Ναζαρέτ θα ήταν «Νατζαράτιγια» ή «Νατζιράτιγια» (με ένα ταβ επειδή η θηλυκή κατάληξη «-αχ» θα γινόταν «-ατ» όταν το επίθημα «-ι-για» προστίθεται), και ακόμα ο Αραμαϊκός τύπος δεν θα χρησιμοποιείτο στα Εβραϊκά. Οι Χριστιανοί επίσης μηχανεύτηκαν και διάφορα άλλα επιχειρήματα, τα οποία μπορούν να απορριφθούν διότι συγχέουν τις Εβραϊκές λέξεις «Νοτζρί» και «Ναζίρ» ή δεν γνωρίζουν το γεγονός ότι «Νοτζρί» είναι ο αρχαιότερος προϋπάρχων τύπος της λέξεως «Ναζαρηνός» [*].

[* Βλέπε *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον*, 1: 24, 14: 67, 16: 6 «*ο δε λέγει αυταίς· μη εκθαμβείσθε· Ιησούν ζητείτε τον* ***Ναζαρηνόν*** *τον εσταυρωμένον· ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν.*». Ο Μάρκος λοιπόν συνηθίζει αυτή την λέξη αλλά την συναντάμε και μια φορά στον *Λουκάν* 4: 34. Εκτός από τον *Μάρκο* και μια φορά στον *Λουκά*, στα κανονικά *Ευαγγέλια* συναντάμε την νεώτερη λέξη Ναζωραίος.]

Εν κατακλείδι, όλα τα χριστιανικά επιχειρήματα βασίστηκαν σε αδύνατες φωνητικές αλλαγές και αδυνάτους γραμματικούς τύπους, και επομένως απερρίφθησαν. Επί πλέον, αν και οι θρύλοι στη *Γκεμαρά* δεν μπορούν να ληφθούν ως γεγονότα, οι ενδείξεις στα *Μπαράιτας* και στην *Τοσέφτα* που αφορούν τον Γιέισου μπορούν να αναχθούν κατ' ευθείαν πίσω στους: Γιεχόσσουα μπεν Παράχυαχ, Σίμον μπεν Σέταχ και Γιεχούδα μπεν Ταββαΐ και στους μαθητές των που ήταν σύγχρονοι του Γιέισου, ενώ οι ενδείξεις στα *Μπαράιτας* και στην *Τοσέφτα* που αφορούν τον μπεν Στάδα μπορούν να αναχθούν στον Ραβίνο Ελιέζερ μπεν Χυρκάνους και στους μαθητές του που ήταν σύγχρονοι του μπεν Στάδα. Επομένως οι ενδείξεις δύνανται να θεωρούνται ιστορικώς ακριβείς. Διά τούτο οι νεώτεροι Χριστιανοί δεν επιτίθενται στο *Ταλμούδ* έτι περισσότερο αλλ' αντ' αυτού αρνούνται κάθε σύνδεση μεταξύ Ιησού και Γιέισου ή μπεν Στάδα. Απορρίπτουν τις ομοιότητες ως καθαρή σύμπτωση. Εντούτοις όμως, ο καθένας πρέπει να γνωρίζει καλώς τις ψεύτικες επιθέσεις κατά του *Ταλμούδ* διότι πολλά χριστιανικά βιβλία ακόμα και σήμερα τις αναφέρουν και μπορεί να επανέλθουν στην επιφάνεια από στιγμή σε στιγμή.

Πολλά είναι τα μέρη του μύθου του Ιησού που δεν βασίζονται στον Γιέισου μπεν Στάδα. Οι περισσότερες χριστιανικές αιρέσεις αξιώνουν ότι ο Ιησούς γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου. Αρχικώς οι ανατολικοί Χριστιανοί πίστευαν ότι είχε γεννηθεί στις 6 Ιανουαρίου. Οι Αρμένιοι Χριστιανοί ακολουθούν ακόμα αυτή την πρώιμη πεποίθηση ενώ οι περισσότεροι Χριστιανοί την θεωρούν ως την ημέρα της προσκυνήσεως των μάγων. Όπως γνωρίζομε κατά τους Ρωμαϊκούς χρόνους, οι θεοί Ταμμούζ, Αιών και Όσιρις είχαν ταυτιστεί. Λέγεται ότι ο Όσιρις – Αιών είχε γεννηθεί από την παρθένο Ίσιδα στις 6 Ιανουαρίου και τούτο εξηγεί την αρχική ημερομηνία των Χριστουγέννων. Η Ίσις πολλές φορές αντιπροσωπευόταν από μια ιερή αγελάδα και ο ναός της από έναν στάβλο, πράγμα που πιθανώς είναι η απαρχή της χριστιανικής πίστεως ότι ο Ιησούς γεννήθηκε σε στάβλο. Αν και αυτό μπορεί κάποιος να το βρει σαν τραβηγμένο από τα μαλλιά, είναι γνωστό ως γεγονός ότι ορισμένες πρώτο-χριστιανικές αιρέσεις ταύτιζαν τον Ιησού με τον Όσιρη στα γραπτά τους. Η ημερομηνία της 25ης Δεκεμβρίου για τα Χριστούγεννα ήταν αρχικώς η παγανιστική εορτή του θεού Ηλίου, του οποίου η ημέρα της εβδομάδος είναι ακόμα γνωστή ως *Ηλίου* ημέρα [*Sun* day

στα Αγγλικά, *Sonn* tag στα Γερμανικά, κ.ο.κ.]. Το φωτοστέφανο που συνήθως επιδεικνύεται γύρω από το πρόσωπο του Ιησού και των Χριστιανών αγίων, είναι άλλη μια έννοια παρμένη από τον θεό Ήλιο.

Το θέμα πειρασμού από ένα πλάσμα που μοιάζει με τον διάβολο βρισκόταν και αυτό στην παγανιστική μυθολογία. Συγκεκριμένα η «ιστορία» των πειρασμών του Ιησού από τον Σατανά ομοιάζει με τον πειρασμό του Όσιρη από τον διαβολικό θεό Σετ (Σηθ) στην Αιγυπτιακή Μυθολογία.

Έχομε ήδη υποδείξει ότι υπήρχε στενή σχέση μεταξύ του Ιησού και του παγανιστικού θεού Διονύσου. Όπως ο Διόνυσος έτσι και το βρέφος Ιησούς τυλίχθηκε σε φασκιές και τοποθετήθηκε σε φάτνη. Όπως ο Διόνυσος έτσι και ο Ιησούς υπέφερε και ενεπαίχθη. Μερικοί Χριστιανοί υποστηρίζουν ότι ο Ιησούς στην πραγματικότητα δεν γεννήθηκε σε στάβλο, αλλά σε σπήλαιο, όπως ακριβώς και ο Διόνυσος.

Πόθεν προήλθε η ιστορία ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε; Όπως φαίνεται είναι αποτέλεσμα ενός πλήθους πηγών. Πρώτον, υπάρχουν τρεις ιστορικοί χαρακτήρες κατά την Ρωμαϊκή εποχή που ο κόσμος νόμιζε ότι ήταν Μεσσίες και που στραυρώθηκαν από τους Ρωμαίους. Ονομαστικώς: Ο Γιεχούδα [Ιούδας] της Γαλιλαίας (+6 Κ.Ε.) [*], ο Θευδάς (+44 Κ.Ε.) [**], και ο Βενιαμίν ο Αιγύπτιος (+60 Κ.Ε.) [***]. Επειδή και οι τρεις αυτοί άνδρες ενομίσθηκαν ότι ήταν Μεσσίες, συγχύστηκαν όπως ήταν φυσικό με τον Γιέισου και τον μπεν Στάδα. Ο Γιεχούδα της Γαλιλαίας εκήρυξε στην Γαλιλαία και συγκέντρωσε πολλούς οπαδούς προτού στραυρωθή από τους Ρωμαίους. Η ιστορία της ιερατικής αποστολής του Ιησού στη Γαλιλαία φαίνεται ότι βασίζεται στην ζωή του Γιεχούδα της Γαλιλαίας. Αυτή η ιστορία και η πίστη ότι ο Ιησούς έζησε στη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας ενισχύουν η μία την άλλη. Η πεποίθηση ότι ο Αγρίππας σκότωσε μερικούς μαθητές του Ιησού κατά το έτος + 44 Κ.Ε. φαίνεται να βασίζεται την μοίρα των μαθητών του Θευδά. Αφού ο Μπεν Στάδα είχε επανέλθει από την Αίγυπτο ήταν φυσικό να είχε συγχυσθεί με τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο. Πιθανώς να ήταν και σύγχρονοι. Μερικοί νεότεροι συγγραφείς έφτασαν στο σημείο να προτείνουν ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο, παρ' όλον ότι αυτό δεν είναι δυνατό διότι οι ιστορίες των θανάτων τους είναι εντελώς διαφορετικές. Στο βιβλίο των *Πράξεων* στην *Καινή Διαθήκη*, το οποίο χρησιμοποιεί το βιβλίο του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* (+93-94 Κ.Ε.) ως πηγή, γίνεται καθαρό ότι ο συγγραφέας θεωρούσε τον Ιησού, τον Γιεχούδα της Γαλιλαίας, τον Θευδά, και τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο, να είναι τέσσερις διαφορετικοί άνθρωποι[****]. Παρά ταύτα, κατ' αυτόν τον χρόνο ήταν πλέον πολύ αργά για να ανατρέψει κανείς τις συγχύσεις, οι οποίες είχαν λάβει χώρα προτού γραφεί η *Καινή Διαθήκη*, και η ιδέα της σταυρώσεως του Ιησού είχε γίνει αναπόσπαστο μέρος του μύθου.

[* Ιούδας ο Γαλιλαίος ή Γαυλανίτης (από τα Γάμαλα της Γαλιλαίας). Κατά τις Εβραϊκές γραφές οι Ρωμαίοι τον σταύρωσαν το έτος +6 Κ.Ε., όταν η επανάσταση που έκανε κατά της Ρώμης, ως αρχηγός των ζηλωτών, απέτυχε οικτρά. Ο Ιώσηπος μας λέγει ότι αυτός ήταν ο ιδρυτής των ζηλωτών, ή της τέταρτης φιλοσοφίας, και ότι πολύς κόσμος τον πίστεψε ως Μεσσία (*Ιουδαϊκός Πόλεμος* II 118, 433, VII 253 και *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* XVIII 23-25). Ακόμα δύο από τους έξη γιους του, ο Ιάκωβος και ο Σίμων (στα Εβραϊκά, Συμεών), σταυρώθηκαν το +47 Κ.Ε. (*Ιουδαϊκές αρχαιότητες* XX 102 ή V 2).]

[** Κατά τα γραπτά του Ιωσήπου, *Ιουδαϊκές Αρχαιότητες* XX 97-98 ή V 1, ο Θευδάς αποκεφαλίστηκε το + 44 Κ.Ε. και όλοι όσοι τον ακολούθησαν είτε συνελήφθηκαν αιχμάλωτοι είτε εφονεύθησαν κατά την επίθεση που τους έκανε ξαφνικά μια ίλη του Ρωμαϊκού ιππικού.]
[*** Στον Ιώσηπο έχομε και άλλους ψευδομεσσίες και Ιησούδες που κάνανε τους προφήτες και τους Μεσσίες και οι οποίοι εδεινοπάθησαν στα χέρια των Ρωμαίων. (Μελετήσετε τον Ιώσηπο να δείτε τι γίνεται!). Ενδιαφέρον παράδειγμα αποτελεί ο Ιησούς υιός Ανανία, ένας αγροίκος αγρότης, που προφήτευε για χρόνια την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, *Ιουδαϊκός Πόλεμος*, VI 300-309 (ή 5. 11). Ο καημένος συνελήφθηκε από τους δεισιδαίμονες Ιουδαίους αρχηγούς, μεταφέρθηκε στον Ρωμαίο Προκουράτορα (Αλβίνο), ανακρίθηκε χωρίς να εκφέρει απαντήσεις, μαστιγώθηκε αγρίως από τους Ρωμαίους χωρίς να φέρει αντίρρηση και τελικά βρήκε τον θάνατο πάνω στο τείχος της Ιερουσαλήμ κατά την πολιορκία.

Έχομε πολλές φορές αναφέρει σε διάφορα άρθρα μας ότι μεταξύ των *Πράξεων των Απόστόλων* και του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* υπάρχουν πολλές ισχυρές αντιφάσεις που απόδεικνύουν ότι και τα δύο βιβλία δεν μπορεί να τα έγραψε το ίδιο πρόσωπο, εκτός και αυτό έπασχε από επιλεκτική αμνησία ή από σχιζοφρένια και όχι από θεοπνευστία. Στις *Πράξεις* όμως εκτός από πολλές μικρές και μεγάλες παρεμβολές που εύκολα έχουν εντοπίσει οι επιστήμονες και οι φιλόλογοι έχομε και κραυγαλέα ιστορικά λάθη ώστε αυτό το βιβλίο να καταντά παραμυθένια πλοκή και όχι ιστορία. Πολλά κείμενά του είναι απλώς ανασκευασμένα κείμενα του Ιωσήπου ή έχουν λάβει αφορμή απ' αυτόν.

Στις *Πράξεις* 21 διαβάζομε ότι ο Ρωμαίος χιλίαρχος συλλαμβάνει τον Παύλο και τον αλυσοδένει, πράγμα που τον σώζει από τον Ιουδαϊκό όχλο που ήταν έτοιμοι να τον λυντσάρουν, αλλά και τον μπερδεύει με αυτόν εδώ τον Αιγύπτιο (στίχος 38). Όχι βεβαίως εντελώς αδύνατον αλλά εξαιρετικά απίθανο και πολύ περίεργο μέσα στο εν λόγω συμβάν όταν μάλιστα γνωρίζομε τα γεγονότα που συνέβησαν και τους τόπους που έλαβαν χώρα με τον Βενιαμίν τον Εβραιο-Αιγύπτιο. Να μπερδέψει ο χιλίαρχος τον Παύλο με τον Αιγύπτιο;…]
[**** Στις *Πράξεις των Αποστόλων* διακρίνομε πολλές αντιγραφές από τον Ιώσηπο, όπως πολύ σωστά αναφέρει εδώ ο Yehoshua. Π.χ., τα ονόματα που βρίσκομε στις *Πράξεις* 13: 1, κ.α., εμφανίζονται όλα αλληλοεμπλεκόμενα σε διάφορα σημεία του βιβλίου *Ιουδαϊκός Πόλεμος* του Ιωσήπου! Σύμπτωση; Οι *Πράξεις* επίσης αναγνωρίζουν το φαινόμενο των αυτοπροβαλλομένων Μεσσιών. Ανάκατα αναφέρουν τα παραδείγματα των Θευδά και Ιούδα του Γαλιλαίου (Γαυλανίτη), 5: 34-39, και του Αιγυπτίου, 21: 38, που πολύ αστόχως τον αναφέρουν σε μια ανάκριση του Παύλου. Αυτά λοιπόν που γράφονται στις *Πράξεις* και στα χωρία: *Ματθαίος* 7: 15, 24: 23-24 «*τότε εάν τις υμίν είπη, ιδού ώδε ο Χριστός ή ώδε, μη πιστεύσητε· εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε πλανήσαι, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.*», *Μάρκος* 13: 21-23, *Λουκάς* 17: 21-23, 21: 8, *Ιωάννης* 5: 43, *Πράξεις* 5: 36-37, 9: 22, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 3-10, *Α΄ Ιωάννου* 2: 18-19, *Β΄ Ιωάννου* 7, *Αποκάλυψις*, κλπ, αντανακλούν τα εξής: 1ο) Το γεγονός ότι στον Ιουδαϊσμό κατ' αυτές τις εποχές, οι Μεσσίες ήταν πολύ της μόδας και εμφανίζονταν κάθε λίγο και λιγάκι, με τελευταίο τον Συμεών Μπαρ Κόκχμπα(χ) τα έτη +132-135. 2ο) Την ακατάσχετη άμεση εσχατολογία και τον τρόμο περί του από στιγμή σε στιγμή τέλους του κόσμου και της ελεύσεως της βασιλείας των ουρανών που διακατείχε τις διάφορες χριστιανικές ομάδες των τριών πρώτων αιώνων. Αυτό το συμπέρασμα το έχουν τονίσει και υποστηρίξει με πολλά στοιχεία και επιχειρήματα και οι παγκοσμίως διαπρεπείς θεολόγοι Johannes Weiss και Etienne Trocmé στις μελέτες τους επί του *Αρχεγόνου Χριστιανισμού*, βασισμένοι σε ό,τι γνωρίζομε από όσες πηγές διεσώθησαν. Π.χ., στα κοινά τραπέζια, μετά τον τεμαχισμό του άρτου, το τέλος της προσευχής των πρώτων χριστιανών ήταν: «*Ελθέτω*

χάρις καί παρελθέτω ο κόσμος ούτος·μαράν αθά!», ως αυτό διασώζεται στο εγχειρίδιο της εκκλησίας κατά το δεύτερο ήμισυ του πρώτου αιώνα, *Διδαχή* (*των Δώδεκα Αποστόλων*), 10. Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους Επιστολής* του Παύλου 16: 22 συναντάμε επίσης τις αραμαϊκές λέξεις «μαράν αθά.» = Έρχου ώ Κύριε! Τα περισσότερα απόκρυφα κείμενα είναι γεμάτα με φόβο, τρόμο και άμεση εσχατολογία.]

Δεύτερον, αναπτύχθηκε η ιδέα του ότι ο Ιησούς εκτελέστηκε την παραμονή του Πάσχα [Πεσάχ, Περάσματος]. Αυτή η πίστη προφανώς βασίζεται στην εκτέλεση του Γιέισου. Το Πάσχα συμβαίνει κατά τον χρόνο της Εαρινής Ισημερίας, ένα συμβάν που εθεωρείτο πολύ σημαντικό από τους αστρολόγους κατά την διάρκεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Οι αστρολόγοι νόμιζαν αυτόν τον χρόνο ως τον χρόνο διασταυρώσεως δύο αστρολογικών ουρανίων κύκλων, και αυτό το συμβάν συμβολιζόταν με ένα σταυρό. Ούτως δημιουργήθηκε η πίστη ότι ο Ιησούς απέθανε πάνω στον «σταυρό». Η παρανόηση αυτού του όρου από εκείνους που δεν ήταν μυημένοι στις αστρολογικές αποκρυφιστικές ομάδες ήταν άλλος ένας παράγοντας που συνέβαλε στην πεποίθηση ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε. Σε ένα από τα πολύ πρώιμα χριστιανικά γραπτά, την *Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων*, δεν υπάρχει καμία αναφορά περί του ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε, αλλά το σημείο του σταυρού στον ουρανό χρησιμοποιείται για να αντιπροσωπεύσει τον ερχομό του Ιησού. Πρέπει να σημειωθεί ότι το κέντρο των αστρολογικών προλήψεων στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν η Ταρσός στην Μικρά Ασία – το μέρος δηλαδή απ' όπου καταγόταν ο θρυλικός ιεραπόστολος Παύλος. Η ιδέα ότι ένα ιδιαίτερο άστρο είχε αναγγείλει την γέννηση του Ιησού, και ότι έκλειψη Ηλίου συνέβη κατά τον θάνατόν του, είναι τυπικές Ταρσικές αστρολογικές προλήψεις.

Τρίτος παράγων που συνέβαλε στην «ιστορία» της σταυρώσεως είναι και πάλι η παγανιστική μυθολογία. Το θέμα ενός θεϊκού ή ημι-θεϊκού απεσταλμένου που σταυρώθηκε πάνω σε δένδρο [επί ξύλου], πάσαλο, ή σταυρού, και μετά αναστήθηκε, είναι πολύ κοινό στην παγανιστική μυθολογία. Βρισκόταν στις μυθολογίες όλων των δυτικών πολιτισμών που επεκτείνονται προς δυσμάς μέχρι της μακρινής Ιρλανδίας και προς ανατολάς μέχρι την Ινδία. Ιδιαιτέρως ευρίσκεται στις μυθολογίες του Όσιρη και του Άττη, αμφότεροι των οποίων είχαν ταυτιστεί με τον Ταμμούζ. Ο Όσιρις προσκολλήθηκε πάνω σ' ένα δένδρο με τα χέρια του εκτεταμένα όπως και ο Ιησούς πάνω στον σταυρό. Στην λατρεία του Σεράπιδος (συνδυασμός του Όσιρη και του Άπιδος) ο σταυρός ήταν θρησκευτικό σύμβολο. Πράγματι, ο χριστιανικός «Λατινικός σταυρός» ως σύμβολο φαίνεται να βασίζεται κατ' ευθείαν στον συμβολικό σταυρό του Όσιρη και του Σέραπη. Οι Ρωμαίοι ποτέ τους δεν χρησιμοποίησαν τον παραδοσιακό χριστιανικό σταυρό στις σταυρώσεις. Χρησιμοποιούσαν τον σταυρό σχήματος είτε σαν Χ είτε σαν Τ. Το ιερογλυφικό ενός σταυρού επί λόφου ήταν σχετισμένο με τον Όσιρη. Αυτό το ιερογλυφικό αντιπροσώπευε τον «Καλόν Έναν», στα Ελληνικά «Χρηστόν», ένα όνομα που το χρησιμοποιούσαν για τον Όσιρη και άλλους παγανιστικούς θεούς. Το μπέρδεμα του ονόματος αυτού με τον «Χριστό» [= «Μεσσίας = χρισμένος, κεχρισμένος διά του ιερού ελαίου, με πρώτο Μεσσιαχ στον Ιουδαϊσμό τον πρώτο βασιλέα των Εβραίων Σαούλ»] ισχυροποιεί την σύγχυση μεταξύ Ιησού και παγανιστών θεών.

Κατά την Εαρινή Ισημερία, οι παγανιστές του βορείου Ισραήλ συνήθιζαν να εορτάζουν τον θάνατο και την ανάσταση του εκ παρθένου τεχθέντος Ταμμούζ – Όσιρη. Στην Μικρά Ασία (όπου ιδρύθηκαν οι πρώτες χριστιανικές εκκλησίες) διατηρούσαν μια πανομοιότυπη εορτή για τον εκ παρθένου τεχθέντος Άττη. Ο Άττις επιδεικνύετο ως αποθνήσκων επί δένδ-

ρου, θαπτόμενος εντός σπηλαίου, και αναστημένος κατά την τρίτη ημέρα. Έτσι βλέπομε από που προέρχεται η χριστιανική ιστορία της αναστάσεως τού Ιησού. Στην λατρεία του Βαάλ, επιστεύετο ότι ο Βαάλ εξαπάτησε τον Μαβέτ (τον θεό του θανάτου) κατά τον χρόνο της Εαρινής Ισημερίας. Προσποιήθηκε ότι ήταν νεκρός αλλά μετά εμφανίστηκε ζωντανός. Επέτυχε αυτό το τέχνασμα με το να δώσει τον γιο του ως θυσία.

Το ότι το Πάσχα [Πέρασμα] συνέβαινε κατά την ίδια χρονική εποχή του έτους με τους παγανιστικούς εορτασμούς της «Εόστρας, ή Ισταρ» [= «Easter» στα αγγλικά] δεν είναι απλή σύμπτωση. Πολλά έθιμα του Πεσάχ [Πάσχα] σχεδιάστηκαν σαν Εβραϊκές εναλλαγές των παγανιστικών εθίμων. Οι παγανιστές πίστευαν ότι όταν ο θεός τους, θεός της φύσεως, (όπως ο Ταμμούζ, ο Όσιρις ή ο Άττις) απέθνησκε και ανασταίνετο, η ζωή του πήγαινε μέσα στα φυτά που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι για τροφή. Τα μάτζα (τα άζυμα ψωμιά) που γίνονταν από την ανοιξιάτικη συγκομιδή ήταν το νέο σώμα του και το κρασί από τα σταφύλια ήταν το νέο αίμα του. Στον Ιουδαϊσμό, τα μάτζα δεν χρησιμοποιούντο για να αντιπροσωπεύουν το σώμα κάποιου θεού αλλά το ψωμί του φτωχού που έφαγαν οι Εβραίοι πριν φύγουν από την Αίγυπτο. Οι παγανιστές χρησιμοποιούσαν την πασχαλινή θυσία για να αντιπροσωπεύσουν τη θυσία ενός θεού ή του μονογενούς υιού του, αλλά ο Ιουδαϊσμός τη χρησιμοποίησε για να αντιπροσωπεύει το δείπνο που έφαγαν οι Εβραίοι προτού φύγουν από την Αίγυπτο. Αντί να λέγουν «ιστορίες» για το Βαάλ που θυσίαζε τον υιόν του τον πρωτότοκο στον Μαβέτ, οι Εβραίοι έλεγαν πως ο «μαλ'αχ χα – μαβέτ» (ο άγγελος του θανάτου) εφόνευσε τους πρωτοτόκους υιούς των Αιγυπτίων. Οι παγανιστές έτρωγαν αυγά για να αντιπροσωπεύσουν την ανάσταση και την αναγέννηση του θεού τους, της φύσεως, αλλά τα αυγά στο πιάτο του σέδερ [= δείπνου των Εβραίων προς εορτασμό της Εξόδου] αντιπροσωπεύουν την γέννηση του Εβραϊκού λαού που διέφυγε από την δουλεία της Αιγύπτου. Όταν οι Χριστιανοί παρατήρησαν τις ομοιότητες μεταξύ των εθίμων του Πεσάχ [Πάσχα] και των παγανιστικών εθίμων, έκαναν ολόκληρο κύκλο και μετέστρεψαν τα έθιμα του Πεσάχ πίσω στις παλαιές παγανιστικές διατυπώσεις τους. Το δείπνο για το εορτασμό της Εξόδου σέδερ έγινε το τελευταίο [ή μυστικό] δείπνο του Ιησού, όμοιο με το τελευταίο δείπνο του Όσιρη που η ανάμνησή του εορταζόταν κατά την Εαρινή Ισημερία. Τα μάτζα και το κρασί για άλλη μια φορά γινόταν το σώμα και αίμα ενός ψεύτικου θεού, αυτή τη φορά του Ιησού. Τα αυγά της Εόστρας τρώγονταν πάλι εις ανάμνηση της αναστάσεως ενός «θεού» και ακόμα εις ανάμνηση της «αναγεννήσεώς» του που επετυγχάνετο με το να δεχθεί την θυσία του επί του σταυρού.

Ο μύθος του Τελευταίου [Μυστικού] Δείπνου είναι ιδιαζόντως ενδιαφέρων. Όπως προαναφέραμε, η βασική ιδέα το τελευταίο δείπνο να συμβαίνει κατά την Εαρινή Ισημερία προέρχεται από την «ιστορία» του τελευταίου δείπνου του Όσιρη. Στην χριστιανική αφήγηση, ο Ιησούς είναι μαζί με τους δώδεκα αποστόλους. Από που δημιουργήθηκε η ιστορία των δώδεκα αποστόλων; Όπως φαίνεται στην πρώιμη εκδοχή της, η αφήγηση αυτή εννοείτο ως αλληγορία. Η πρώτη φορά που οι δώδεκα απόστολοι αναφέρονται είναι στο γραπτό γνωστό ως η *Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων*. Αυτό το κείμενο προφανώς δημιουργήθηκε ως ένα σχισματικό Ιουδαϊκό έγγραφο που γράφτηκε κατά τον πρώτον αιώνα Κ.Ε., αλλά υιοθετήθηκε από τους Χριστιανούς οι οποίοι του έκαναν ουσιαστικές μετατροπές και του προσέθεσαν χριστιανικές ιδέες[*]. Στις αρχικές του εκδοχές είναι καθαρό ότι οι «δώδεκα απόστολοι» είναι οι δώδεκα υιοί του Ιακώβ που αντιπροσωπεύουν τις δώ-

δεκα φυλές του Ισραήλ. Οι Χριστιανοί αργότερα θεώρησαν τους «δώδεκα αποστόλους» να είναι αλληγορικοί μαθητές του Ιησού.

[* Πολλοί είναι οι ερευνητές, εκ των οποίων μερικοί είναι Εβραίοι, που υποστηρίζουν ότι τα ίδια πράγματα ισχύουν και διά την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου* στην *Καινή Διαθήκη*.]

Στην Αιγυπτιακή Μυθολογία, ο Όσιρις προδόθηκε κατά το τελευταίο του δείπνο από τον κακό θεό Σετ [Σηθ], τον οποίον οι Έλληνες εταύτισαν με τον Τυφώνα. Αυτό φαίνεται να είναι η προέλευση της ιδέας ότι ο προδότης του Ιησού ήταν παρών κατά το τελευταίο δείπνο του. Η ιδέα ότι ο προδότης αυτός ονομαζόταν «Ιούδας» φτάνει πίσω στα χρόνια όπου οι δώδεκα απόστολοι ακόμα εννοούνταν ως οι δώδεκα υιοί του Ιακώβ. Η ιδέα του Ιούδα [στα Εβραϊκά Γιούδαχ, Γιεχούδα, που σημαίνει αίνος, εγκώμιο] που προδίδει τον Ιησού (τον «υιόν» του Ιωσήφ - Γιόσεφ) υπενθυμίζει ισχυρά την εξιστόρηση του Γιόσεφ της *Τοράχ* που προδόθηκε από τους αδελφούς του με τον Γιεχούδα ως αρχηγό της συμμορίας. Αυτή η αλληγορία θα ήταν ιδιαιτέρως προσφιλής στους Σαμαρείτες Νοτζρίμ οι οποίοι θεωρούσαν εαυτούς ότι είναι υιοί του Γιόσεφ που προδόθηκαν από τους κυρίως Ιουδαίους (που αντιπροσωπεύονταν από τον Ιούδα / Γιεχούδα).

Παρ' όλα ταύτα, η υπόθεση των δώδεκα απόστόλων έχασε την αρχική της αλληγορική ερμηνεία και οι Χριστιανοί άρχισαν να νομίζουν ότι οι «δώδεκα απόστολοι» ήταν δώδεκα πραγματικοί άνθρωποι που ακολουθούσαν τον Ιησού. Οι Χριστιανοί προσπάθησαν να βρούνε ονόματα γι' αυτούς τους δώδεκα αποστόλους. Ματθαίος και Θαδδαίος βασίστηκαν στους Ματτάι και Τοδάχ τους δύο μαθητές του Γιέισου. Ο ένας ή και οι δύο απόστολοι με όνομα Ιάκωβος είναι δυνατόν να βασίστηκε(-καν) στον Ιάκωβο τον Κφάρ Σεκάνγια, έναν πρώτο Χριστιανό γνωστόν στον Ραβίνο Ελιέζερ μπεν Χυρκάνους, αλλά αυτό είναι καθαρή εικασία. Όπως έχομε δει, ο χαρακτήρας του Ιούδα είναι σχεδόν όλος βασισμένος στον Γιούδαχ της *Τοράχ* αλλά ίσως και αν υπάρχει και κάποια σχέση με έναν σύγχρονο του Γιέισου, τον Γιεχούδα μπεν Ταββαΐ τον μαθητή του Ραβίνου Γιεχόσσουα μπεν Περάχυαχ. Καθώς ήδη προαναφέρθηκε, η ιδέα του προδότη κατά το τελευταίο δείπνο παράχθηκε από την μυθολογία του Όσιρη ο οποίος προδόθηκε από τον Σετ–Τυφώνα. Ο Σετ–Τυφών είχε κόκκινα μαλλιά και πιθανόν αυτό να είναι η προέλευση του ισχυρισμού ότι ο Ιούδας είχε κόκκινα μαλλιά. Αυτή η ιδέα έχει οδηγήσει στο χριστιανικό στερεότυπο πορτραίτο των Ιουδαίων που τους θέλει να έχουν κόκκινα μαλλιά, παρά το γεγονός ότι στην πραγματικότητα, τα κόκκινα μαλλιά είναι πολύ συχνότερα μεταξύ των Αρίων παρά μεταξύ των Ιουδαίων.

Στον Ιούδας εδόθη το συχνά απαντώμενο παρανόμι «Ισκαριώτ – ης ». Σε μερικά σημεία που οι Αγγλικές *Καινές Διαθήκες* έχουν "Iscariot – Ισκαριότ" το Ελληνικό κείμενο γράφει «Ισκαριώτης, – ου, κλπ.» που σημαίνει ότι καταγόταν από την Καριώτ. Καριώτ ήταν το όνομα μιας πολίχνης στο Ισραήλ, πιθανώς η σημερινή τοποθεσία γνωστή στα Αραβικά ως «Καριατεΐν». Βλέπομε δηλαδή ότι το όνομα Ισκαριώτης παράγεται από το Εβραϊκό «Ις Καριώτ» που σημαίνει «άνθρωπος από την Καριώτ». Αυτή πραγματικά είναι η παραδεγμένη χριστιανική σημασία του ονόματος αυτού. Εν τούτοις, στο παρελθόν, οι Χριστιανοί λάθος κατάλαβαν το όνομα αυτό και εμφανίστηκαν θρύλοι περί του ότι ο Ιούδας καταγόταν από την πόλη Συχάρ, ότι ήταν μέλος του κόμματος των εξτρεμιστών γνωστό ως Σικάριοι [και εκ τούτου νόμισαν ότι Ισκαριώτης σημαίνει άνθρωπος του φόνου] και ότι καταγόταν από τη φυλή του Ισσάχερ. Η πιο ενδιαφέρουσα παρανόηση του ονόματος είναι

η αρχική σύγχυση με τη λέξη «σκορτέα» που σημαίνει «δερμάτινη τσάντα χρημάτων». Αυτό οδήγησε στον μύθο της *Καινής Διαθήκης* ότι ο Ιούδας κρατούσε μια τέτοια τσάντα, το οποίο με τη σειρά του οδήγησε στην πίστη ότι ήταν ο ταμίας των αποστόλων.

Ο απόστολος Πέτρος εμφανίζεται ως επί το πλείστον ως φανταστικός χαρακτήρας. Σύμφωνα με την χριστιανική μυθολογία, ο Ιησούς τον εξέλεξε να είναι ο «κλειδοκράτορας της βασιλείας των ουρανών». Αυτό καθαρά βασίζεται στην Αιγυπτιακή παγανιστική θεότητα, Πέτρα, η οποία ήταν η θυρωρός των ουρανών και της μετέπειτα ζωής, που την κυβερνούσε ο Όσιρις. Πρέπει επίσης να αμφιβάλομε για την ιστορικότητα του Λουκά «του καλού θεραπευτή» που υποτίθεται πως ήταν φίλος του Παύλου. Το αρχικό όνομα για το «Λουκάς» είναι «Λύκιος, [= φωτεινός]», το οποίο ήταν άλλο ένα όνομα για τον Απόλλωνα, τον θεό του «θεραπεύειν, θεραπεύεσθαι».

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής κατά μέγα μέρος βασίζεται σε ένα ιστορικό πρόσωπο που έκανε ιεροτελεστική εμβάπτιση εντός υδάτων σαν φυσικό συμβολισμό για μετάνοια [βλέπε π.χ. το εδάφιο του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες*, βιβλίο XVIII (18), στίχοι 116 - 119.]. Δεν εκτελούσε χριστιανικού τύπου βαπτίσματα για να καθαρίσει τις ψυχές των ανθρώπων [*]. Τέτοια ιδέα ήταν τελείως ξένη με τον Ιουδαϊσμό. Θανατώθηκε από τον Ηρώδη Αντίπα επειδή φοβόταν ότι αυτός (ο Ιωάννης) επρόκειτο να αρχίσει ανταρσία. Στα Ελληνικά το όνομά του ήταν «Ιωάννης» και στα Λατινικά "Johannes". Αν και ως συνήθως αυτά τα ονόματα χρησιμοποιούνταν για να αποδώσουν το Εβραϊκό όνομα «Γιοχανάν», είναι πολύ αμφίβολο ότι αυτό ήταν το πραγματικό Εβραϊκό όνομα του Ιωάννου. «Ιωάννης» ομοιάζει πολύ με «Ώαννης» το Ελληνικό όνομα για τον παγανιστικό θεό Έα. Ο Ώαννης ήταν ο «Θεός του Οίκου του Ύδατος». Μυστηριακό βάπτισμα για μαγικό καθάρισμα των ψυχών ήταν μια πρακτική που προφανώς προήλθε από την λατρεία του Ώαννου. Η πιο πιθανή εξήγηση τού ονόματος τού Ιωάννου και της συνδέσεώς του με το όνομα Ώαννης είναι ότι πιθανώς ο Ιωάννης έφερε το παρανόμι «Ώαννης» επειδή έκανε βάπτισμα, που το είχε προσαρμόσει, από τη λατρεία του Ώαννου. Το όνομα «Ώαννης» συγχύσθηκε αργότερα με το «Ιωάννης». (Πράγματι, ο θρύλος της *Καινής Διαθήκης* που αφορά τον Ιωάννη παρέχει την ένδειξη ότι το πραγματικό όνομά του ίσως να ήταν Ζαχαρίας.). Από τα γραπτά του Ιωσήπου γνωρίζομε ότι ο ιστορικός Ιωάννης απέρριπτε την παγανιστική ερμηνεία του «καθαρμού της ψυχής». Οι Χριστιανοί, όμως, επανήλθαν στην αρχική παγανιστική ερμηνεία.

[* Εδώ πρέπει να σημειώσομε μια μεγάλη αντίφαση και αρλουμπολογία όλων των *Ευαγγελίων*.

Στα κείμενα ομολογίας του Προφήτου, Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, όπως τον αποκαλούν οι χριστιανοί, περί του Ιησού Χριστού και στα κείμενα της Βαπτίσεως του Ιησού από τον Ιωάννη Βαπτιστή, *Ματθαίος* κεφάλαιο 3, *Μάρκος* 1: 1-11, *Λουκάς* 3: 1-22, *Ιωάννης* 1: 6-37, 3: 22-36 βλέπομε τα εξής:

Ο δερματοντυμένος, γλίτσης, αγριάνθρωπος της ερήμου της Υπεριορδανίας, ακριδοτραφείς και κατά πάσαν πιθανότητα Εσσαίος Ιωάννης αποκαλεί τον Ιησού: Αμνό του Θεού, Χριστό, Μεσσία, οπίσω του ερχόμενον, πρώτον του, κλπ. Ομολογεί ότι ούτε τα κορδόνια των παπουτσιών του δεν μπορεί να λύσει, κλπ. Μιλάει για νέο βάπτισμα όχι με ύδωρ αλλά με πνεύμα άγιο και πυρ, και πολλά άλλα τέτοια βομβώδη, που μπορείτε να τα διαβάστε μέσα στις παραπομπές που ανεγράψα. Ακόμα στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*, 1: 33, βλέ-

πομε ότι, ο Θεός του είχε πει ότι θα τον αναγνώριζε από το Άγιο Πνεύμα που θα καθόταν επάνω από το κεφάλι του (όταν θα τον εβάπτιζε).

Ο Ιωάννης λέγει στον Ιησού ότι ο ίδιος πρέπει να βαπτιστεί από αυτόν και όχι ο Ιησούς από 'κείνον. Με τα πολλά, ο Ιωάννης τελικά επείσθη από τον Ιησού να τον βαπτίσει. (Έχει μείνει παροιμιώδες το «*άφες άρτι·* = άστα αυτά τώρα·» του Ιησού προς τον Ιωάννην, *Ματθαίος* 3: 15.). Στο *Ευαγγέλιο των Εβραίων* υπάρχει κείμενο που λέγει ότι ο Ιησούς δεν ήθελε καθόλου να βαπτιστεί, αλλά η οικογένειά του τον παρακινούσε μέχρι που τελικά ενέδωσε.

Κατά την βάπτιση έγιναν τέρατα και σημεία. Άνοιξαν οι ουρανοί. Η φωνή του Θεού Πατρός Γιαχβέχ ακούστηκε να λέγει «*ούτός εστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα.*». Το Πνεύμα κατέβηκε σαν περιστέρι και εκάθισε πάνω στην κεφαλή του Ιησού και έτσι εβεβαίωσε του λόγου το ασφαλές. Παραδόσεις, *Απόκρυφα Ευαγγέλια* και ορθόδοξα τροπάρια λένε ότι ο ποταμός «*Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω*» από την τρομάρα του, και πολλά άλλα τοιαύτα.

Ολίγον χρόνο μετά, στα ίδια τα *Ευαγγέλια* διαβάζομε:

> *Ματθαίος* 11: 2-6 «*Ο δε* ***Ιωάννης*** *ακούσας εν τω δεσμωτηρίω τα έργα του Χριστού,* ***πέμψας δύο των μαθητών αυτού είπεν αυτώ· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν; και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α ακούετε και βλέπετε·*** *τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται·* ***και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί****.*»
>
> *Λουκάς* 7: 18-23 «*Και απήγγειλαν* ***Ιωάννη*** *οι μαθηταί αυτού περί πάντων τούτων.* ***και προσκαλεσάμενος δύο τινάς των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε προς τον Ιησούν λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;*** *παραγενόμενοι δε προς αυτόν οι άνδρες είπον·* ***Ιωάννης ο βαπτιστής απέσταλκεν ημάς προς σε λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;*** *εν αυτή δε τη ωρα εθεράπευσε πολλούς από νόσων και μαστίγων και πνευμάτων πονηρών και τυφλοίς πολλοίς εχαρίσατο το βλέπειν.* ***και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωαννη α είδετε και ηκούσατε·*** *τυφλοί αναβλέπουσι και χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται·* ***και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί.***»

Δηλαδή τώρα τι γίνεται; Ο Ιωάννης δεν ξέρει ποιος είναι ο Ιησούς ***και προσκαλεσάμενος δύο τινάς των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε προς τον Ιησούν λέγων· συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;***

Αν και ο Ιησούς προειδοποιεί, λες και το είχε μυριστεί, «***και μακάριός εστιν ος εάν μη σκανδαλισθή εν εμοί****.*», δεν του απήντησε κάπως έτσι: «Μα καλά, εσύ δεν με ομολογούσες, εσύ δεν με βάπτισες, εσύ δεν είδες τι τέρατα και σημεία έγιναν κατά την βάπτισή μου, εσύ δεν με ανεγνώρισες; κλπ.», αλλά τού διαμήνυσε ως απόδειξη άλλα πράγματα, «τα θαύματά του»! Όπως φαίνεται ο Ιωάννης και οι μαθητές του δεν τα ξέρανε, αλλά ίσως να είχανε ακούσει κάτι τι αμυδρώς δι' αυτά και επιζητούσαν επιβεβαίωση. Δηλαδή όλα τα περί της βαπτίσεως ήταν σαν να μην είχαν συμβεί ποτέ.

Αυτό θα πει αντίφαση με περικεφαλαία που πάντα σκανδάλιζε και σκανδαλίζει τους χριστιανούς που σκέπτονται και την έχουν σταμπάρει! Αυτή η αγεφύρωτη και σκανδαλώ-

δης αντίφαση που γράφτηκε από τα χέρια των ιδίων θεοπνεύστων Ευαγγελιστών και μαθητών του Ιησού, τα οποία έγραψαν και όλα τα άλλα, σκανδαλίζει τους θεολόγους από το τέλος τού δευτέρου αιώνα και μετά. Τί να πούνε;

Ο κακοήθης και ψυχοπαθής Τερτυλλιανός περί το +200 έδωσε την εξής απάντηση: «Ο Ιωάννης όταν εβλήθη στην φυλακή έχασε την θεία χάρη και ξέχασε όσα είχε ομολογήσει και ότι είχε βαπτίσει τον Ιησού.». Εύγε μέγα τέρας Τερτυλλιανέ με την εφευρετικότητά σου! Δεν σχολιάζομε άλλο αυτή την απάντηση!

Ο Ιωάννης Χρυσόστομος πιο πονηρός και δόλιος είπε με «απόλυτη σιγουριά» ότι η αμφιβολία ήταν των μαθητών τού Ιωάννη και όχι του ιδίου και γι' αυτό τους έστειλε για να διαπιστώσουν μόνοι τους ποιος ήταν αυτός ο Ιησούς. Κάτι τέτοιο όμως στα δυο κείμενα δεν υπάρχει. Ο Ματθαίος είναι σαφής: «*Ο δε **Ιωάννης** ακούσας εν τω δεσμωτηρίω τα έργα του Χριστού, **πέμψας δύο των μαθητών αυτού** **<u>είπεν αυτώ</u>·** **συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;***». Το «***<u>είπεν αυτώ</u>·***» είναι στον ενικό και μιλά ο Ιωάννης όχι άλλοι! Στον Λουκάν η λέξη ***<u>τινάς</u>***, στη φράση «***δύο <u>τινάς</u> των μαθητών αυτού ο Ιωάννης έπεμψε***», σημαίνει ότι οι δύο μαθητές που έστειλε ήταν αυτοί που έτυχε να βρει εκείνη την ώρα μπροστά του και δεν τους επέλεξε λόγω του ότι αυτοί οι ίδιοι αμφέβαλαν. Επίσης η μετοχή «***λέγων***», στον Λουκά, είναι στον ενικό αριθμό και ο «λέγων» είναι ο ίδιος ο Ιωαννης! Πέραν τούτων όμως, η ίδια η απάντηση του Ιησού «***και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· πορευθέντες απαγγείλατε Ιωάννη α είδετε και ηκούσατε·***» καθιστά σαφές ότι η εφεύρεση του Χρυσόστομου απορρίπτεται παταγωδώς, διότι η απάντηση του Ιησού απευθύνεται κατ' ευθείαν στον ίδιο τον Ιωάννη, έστω και μέσω αγγελιαφόρων. Η απορία του Ιωάννη παραμένει ακράδαντη ακόμα και αν υποθέσομε ότι οι δύο ή όλοι οι μαθητές του διατηρούσαν και αυτοί την ίδια απορία (αλλά τα κείμενα δεν λένε). Έτσι ο Χρυσόστομος απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι: ή δεν καταλαβαίνει τί διαβάζει ή δεν ξέρει τι γράφει ή ότι είναι βλαξ ή συνωμότης και τυφλωμένος από τον φανατισμό του.

Αλλά είναι δυνατόν ο Ιωάννης, από την ημέρα της βαπτίσεως μέχρις ότου εβλήθη στην φυλακή, να μην είχε εξηγήσει στους μαθητές του ποιος ήταν ο Ιησούς τον οποίον συνεχώς ομολογούσε και όλα όσα συνέβησαν κατά την βάπτισή του; Η όλη ιστορία για τον Βαπτιστή Ιωάννη ήταν **ο κηρυττόμενος** του οποίου ήταν Πρόδρομος και Προφήτης. Άρα πως ήταν δυνατόν να μην είχε πει τίποτα στους μαθητές του; Ακόμη, κάποιοι μαθητές του Βαπτιστού θα ήταν παρόντες κατά την Βάπτιση!

Στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* όμως, βλέπομε καθαρά ότι τέτοια εξήγηση είχε γίνει και ο Ιησούς είχε γνωρίσει μερικούς μαθητές του Ιωάννου, 1: 29-39, 3: 22-36, προτού ο Ιωάννης μπει φυλακή. Επίσης όπως λένε τα *Ευαγγέλια*, αυτά τα λόγια και πολλά άλλα, τα έλεγε σε όλο τον κόσμο, πόσον μάλλον στους μαθητές του! Άρα ο Χρυσόστομος αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά ψεύτης, φανατικός και συνωμότης.

Σαν να μην έφτανε αυτό το μπουρδούκλωμα με τον Ιωάννη Βαπτιστή και τα βαπτισματά του, έχομε επί πλέον και το εξής ανακάτεμά του σε ανύπαρκτες (μυθικές) γεωγραφικές τοποθεσίες του Παλαιστινιακού χώρου, στις οποίες έχουν επιδοθεί και τα τέσσερα *Ευαγγέλια*. Η σημερινή κανονική *Καινή Διαθήκη* γράφει:

> *Λουκάς* 3: 18 «*πολλά μεν ουν και έτερα **παρακαλών** ευηγγελίζετο τον λαόν.*»
> *Ιωάννης* 3: 23 «*ην δε και Ιωάννης βαπτίζων **εν Αινών** εγγύς του Σαλείμ, ότι ύδατα πολλά ην εκεί, και παρεγίνοντο και εβαπτίζοντο·*»

Όμως, ο γνωστός και πολύ σημαντικός Ελληνολατινικός κώδικας Bezae, της *Καινής Διαθήκης* (φυλάσσεται στη βιβλιοθήκη του Cambridge της Αγγλίας), ακόμα κατά το τέλος του 5ου ή αρχές του 6ου αιώνα γράφει:

Λουκάς 3: 18 «*πολλά μεν ουν και έτερα* ***παραινών*** *ευηγγελίζετο τον λαόν.*»,

φράση που αποδίδει σαφές νόημα. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δηλαδή **έδινε παραινέσεις** και με τις παραινέσεις του ευαγγελιζόταν τον λαό. Όμως οι μετέπειτα διορθωτές που τα Ελληνικά τους ήταν χείριστα, δεν εγνώριζαν την λέξη ***παραινών*** και την «διόρθωσαν» στην λέξη ***παρακαλών***, πράγμα που τώρα δεν βγάζει νόημα.

Ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής όμως, όποιος και ήταν αυτός, με τα λίγα πτωχά Ελληνικά που ήξερε αν και θεόπνευστος, υπέθεσε ότι το σωστό πρέπει να είναι ***παρ' Αινών***, και έτσι έγραψε «*βαπτίζων* ***εν Αινών***». Είναι ιστορικώς αποδεδειγμένο ότι, αμφότερες οι τοποθεσίες **Αινών** και **Σαλείμ** δεν υπήρχαν. Ένεκα όμως αυτού του μύθου, του Ιωάννου του Ευαγγελιστού, σήμερα και οι δύο τοποθετούνται στους γεωγραφικούς χάρτες της Παλαιστίνης του καιρού εκείνου. (Μερικές φορές ολίγοι πιο ειλικρινείς θεολόγοι τις βάζουν με ερωτηματικά, όπως κάνουν και πολλές άλλες όλων των *Ευαγγελίων*!)

Αυτό επίσης αποδεικνύει ότι ο Ιωάννης ο Ευαγγελιστής αν και Εβραίος εντοπίτης ψαράς δεν ήξερε την γεωγραφία του μικρού Παλαιστινιακού χώρου του και τα μέρη στα οποία τα ύδατα ήσαν πολλά. Το γεγονός αυτό είναι άλλο ένα πρόσθετο στοιχείο της ψευδεπιγραφίας του *Ευαγγελίου* αυτού, όπως και των τριών άλλων. Τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* είναι ψευδεπίγραφα και εγράφησαν κατά διαστήματα και με πολλές επαναληπτικές διορθώσεις και προσθήκες από τον δεύτερο αιώνα και μετά. Είναι μυθολογικά κείμενα πίστεως που προσαρμόζονταν με το πέρασμα των αιώνων στις προκύπτουσες ανάγκες της πίστεως που προσπαθούσαν να προωθήσουν. Δεν έχουν καμία ιστορική αξία.

Από θεολογικής απόψεως η Βάπτιση ήταν αχρείαστη. Ο Ιησούς «γεννηθείς από το Άγιο Πνεύμα και την Παρθένο» και ως «Θεός» δεν έφερε το προπατορικό αμάρτημα και συνεπώς δεν χρειαζόταν βάπτισμα. Όπως τα έγραψαν οι: Ματθαίος, Μάρκος και Λουκάς, μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ο Ιησούς πήγε να βαπτισθεί από τον Ιωάννη Βαπτιστή ως απλός αμαρτωλός άνθρωπος, προτού πλεχθεί το παραμύθι ότι ήταν θεός. Ο εκ των δώδεκα όμως, μαθητής και Ευαγγελιστής Ιωάννης που παριστάνει και τον θεολόγο, δεν έχει αναφέρει την Βάπτιση στο *Ευαγγέλιό* του παρά μόνο τους ασαφείς στίχους: 1: 32-33 «*και εμαρτύρησεν Ιωάννης* [ο Βαπτιστής] *λέγων ότι τεθέαμαι το Πνεύμα καταβαίνον ως περιστεράν εξ ουρανού, και έμεινεν επ' αυτόν. καγώ ουκ ήδειν αυτόν, αλλ' ο πέμψας με βαπτίζειν εν ύδατι, εκείνός μοι είπεν· εφ' ον αν ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' αυτόν, ούτός εστιν ο βαπτίζων εν Πνεύματι Αγίω.*».

Ολίγον καιρό μετά ταύτα όμως, ο Ιωάννης Βαπτιστής επερωτά τον Ιησού Χριστό: «... ***συ ει ο ερχόμενος ή έτερον προσδοκώμεν;***».

Αν εσείς, όποιοι είστε, βρείτε ποτέ άλλη καλλίτερη εξήγηση αυτής της αντιφάσεως, από αυτήν του Τερυλλιανού ή του Χρυσοστόμου, να την δημοσιεύσετε διεθνώς μήπως και ξελασπώσετε κατά τι την αρλουμπολογία και βλακεία της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας.

Απ' αυτό εδώ το βαρύ μπουρδούκλωμα των *Ευαγγελίων* οι αμερόληπτοι επιστημονικοί ερευνητές συμπεραίνουν ότι η Βάπτιση του Ιησού δεν έγινε ποτέ και είναι ένα παραμύθι που προστέθηκε αργότερα για να υποκλαπεί η Παγανιστική και η Εσσαϊκή τελετή του Βαπτίσματος από τον Χριστιανισμό. Όπως μόλις αναφέραμε ο Ευαγγελιστής Ιωάννης δεν

την έχει βάλλει στο *Ευαγγέλιό* του, ο δε Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 14-17 λέγει: «***ευχαριστώ τω Θεώ ότι ουδένα υμών εβάπτισα*** *ει μη Κρίσπον και Γάϊον, ίνα μη τις είπη ότι εις το εμόν όνομα εβάπτισα. εβάπτισα δε και τον Στεφανά οίκον· λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα.* ***ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, αλλ' ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου, ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού****.*». Δηλαδή, ο μέγας απόστολος Παύλος δεν αποδίδει καμιά ιδιαίτερη σημασία στο βάπτισμα, παρά μόνο στην σταύρωση του Χριστού, και όπως φαίνεται το θεωρεί «μια τρύπα στο νερό». Για τον Παύλο σημασία έχει μόνο η σταύρωση και η ανάσταση του Χριστού.

Επίσης έχομε αναπτύξει ότι, ο Ιώσηπος, στην *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία*, βιβλίο XVIII (18), στίχοι 116 – 119, αναφέρει το βάπτισμα που έκανε ο Ιωάννης και την έννοιά με την οποία το έκανε και είδαμε ότι ήταν πολύ διαφορετικό και με άλλη έννοια από το επίπλαστο χριστιανικό, «*δι' άφεσιν αμαρτιών και απόταξιν τού Σατανά*»!

— Και συνεχίζομε με τον Yehoshua:]

Ο θεός Ωάννης σχετιζόταν με τον αστερισμό του Αιγόκερω. Και οι δύο, Ωάννης και αστερισμός του Αιγόκερω, εν συνεχεία σχετίσθηκαν με το νερό. (Ο αστερισμός υποτίθεται να απεικονίζει ένα μυθικό θαλάσσιο τέρας με σώμα ιχθύος και πρόσθιο μέρος αίγας.). Έχομε ήδη ιδεί ότι στον Ιησού εδόθη ή ίδια ημερομηνία γεννήσεως με τον θεό Ήλιο [25 Δεκεμβρίου], όταν ο ήλιος βρίσκεται στον αστερισμό του Αιγόκερω. Οι παγανιστές νόμιζαν ότι αυτή είναι μια περίοδος που ο θεός Ήλιος βυθίζεται μέσα στα νερά του Ωάννη και εμφανίζεται αναγεννημένος. (Το Χειμερινό Ηλιοστάσιο, όταν οι ημέρες αρχίζουν να γίνονται μεγαλύτερες, γίνεται κοντά στις 25 Δεκεμβρίου.). Αυτός ο αστρολογικός μύθος είναι προφανώς η απαρχή της ιστορίας ότι ο Ιησούς βαπτίστηκε από τον Ιωάννη. Πιθανώς να άρχισε σαν αλληγορική αστρολογική αφήγηση, αλλά όπως φαίνεται ο θεός Ωάννης αργότερα συγχύσθηκε με το ιστορικό πρόσωπο που πήρε ως παρανόμι το Ωάννης το οποίο μεταλλάχτηκε σε Ιωάννης.

Η πίστη ότι ο Ιησούς είχε συναντήσει τον Ιωάννη συνέβαλε στην πίστη ότι η ιερατική αποστολή και η σταύρωση του Ιησού συνέβηκαν όταν ο Πόντιος Πιλάτος ήταν επίτροπος της Ιουδαίας. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι περισσότερες ημερομηνίες για τον Ιησού που αναφέρονται από τους Χριστιανούς είναι τελείως ανόητες. Ο Ιησούς εν μέρει βασιζόταν στον Γιέισου και τον μπεν Στάδα οι οποίοι έζησαν περισσότερο από έναν αιώνα χωριστά. Βασίστηκε επίσης στους τρεις ψευδομεσσίες, Γιεχούδα, Θευδά και Βενιαμίν, οι οποίοι εσταυρώθηκαν από τους Ρωμαίους σε διαφορετικούς χρόνους. Ένα άλλο γεγονός που συνέβαλε στην ανακατωσούρα των ημερομηνιών που αφορούν τον Ιησού ήταν ότι ο Ιακώβ του Κφαρ Σεκανγιά και πιθανώς επίσης και άλλοι Νοτζρίμ, χρησιμοποιούσε εκφράσεις όπως: «έτσι εδιδάχθηκα από τον Γιέισου χα–Νοτζρί», παρ' όλον ότι δεν είχε διδαχθεί από τον Γιέισου προσωπικώς. Γνωρίζομε από την *Γκεμαρά* ότι η δήλωση του Ιακώβ οδήγησε τον Ραβίνο Ελιέζερ μπεν Χυρκάνους να συμπεράνει εσφαλμένως ότι ο Ιακώβ ήταν μαθητής του Γιέισου. Αυτό υποδηλώνει ότι υπήρχαν ραβίνοι που δεν γνώριζαν το γεγονός ότι ο Γιέισου είχε ζήσει κατά τους χρόνους των Χασμοναίων. Ακόμα και ύστερα όταν οι Χριστιανοί τοποθέτησαν τον Ιησού στον πρώτο αιώνα Κ.Ε., η σύγχυση συνεχίστηκε ανάμεσα στους μη Χριστιανούς. Υπήρχε ένας σύγχρονος του Ραβίνου Ακίβα ονομαζόμενος Πάππος μπεν Γιεχούδα που συνήθιζε να κλειδαμπαρώνει την άπιστη γυναίκα του. Γνωρίζομε από την *Γκεμαρά* ότι μερικοί άνθρωποι, που μπέρδευαν τον Γιέισου και τον μπεν Στάδα, μπέρδεψαν και τη

γυναίκα του Πάππου με την Μιργιάμ την άπιστη μάνα τού Γιέισου. Αυτό θα τοποθετούσε τον Γιέισου περισσότερο από δύο αιώνες μετά τα χρόνια που πραγματικά έζησε.

Οι αφηγήσεις της *Καινής Διαθήκης* συγχέουν τόσο πολλές ιστορικές περιόδους ώστε να μη υπάρχει κανένας τρόπος να συμφιλιωθούν με την ιστορία. Το παραδοσιακό έτος της γεννήσεως τού Ιησού είναι το +1 Κ.Ε. Ο Ιησούς όπως υποτίθεται δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από δύο έτη όταν ο Ηρώδης διέταξε την σφαγή των αθώων νηπίων. Αλλά, ο Ηρώδης πέθανε πριν από τις 12 Απριλίου του - 4 Π. Κ.Ε. Αυτό το γεγονός οδήγησε μερικούς Χριστιανούς να επαναπροσδιορίσουν την ημερομηνία της γεννήσεως του Ιησού εντός του χρονικού διαστήματος -6 με - 4 Π. Κ.Ε. Αλλά και πάλι ο Ιησούς υποτίθεται ότι γεννήθηκε κατά την διάρκεια της απογραφής του Κυρηνίου. Αυτή η απογραφή έλαβε χώρα μετά την καθαίρεση του Αρχελάου το +6 Κ.Ε. δέκα χρόνια μετά τον θάνατο του Ηρώδη. Ο Ιησούς όπως υποτίθεται βαπτίστηκε από τον Ιωάννη ολίγον χρόνο μετά από τότε που ο Ιωάννης άρχισε να βαπτίζει και να κηρύττει κατά το 15^{ο} έτος της βασιλείας του Τιβερίου, δηλαδή το +28 – 29 Κ.Ε., όταν ο Πόντιος Πιλάτος ήταν κυβερνήτης της Ιουδαίας, δηλαδή +26 – 36 Κ.Ε. Σύμφωνα με την *Καινή Διαθήκη*, αυτό επίσης συνέβη όταν ο Λυσανίας ήταν ο τετράρχης της Αβιληνής και ο Άννας και ο Καϊάφας ήταν οι αρχιερείς [*Λουκάς* 3: 1-2]. Αλλά ο Λυσανίας [*] κυβερνούσε την Αβιληνή από περίπου το - 40 Π.Κ.Ε. μέχρι το -36 Π.Κ.Ε. δηλαδή το έτος που εκτελέστηκε από τον Μάρκο Αντώνιο [κατ' εντολήν της Κελοπάτρας], 60 χρόνια περίπου πριν τον Τιβέριο και 30 χρόνια περίπου πριν από την υποτιθεμένη γέννηση του Ιησού. Προσέτι, ποτέ δεν υπήρχαν δύο ταυτόχρονοι αρχιερείς. Ιδιαιτέρως δε ο Άννας δεν ήταν συναρχιερεύς με τον [γαμπρό του] Καϊάφα. Ο Άννας εκδιώχθηκε από το αξίωμα του αρχιερέως το +15 Κ.Ε. μετά από υπηρεσία 9 ετών σ' αυτή τη θέση. Ο Καϊάφας όμως έγινε αρχιερεύς κατά το έτος +18 Κ.Ε., τρία χρόνια περίπου μετά τον Άννα. Κράτησε το αξίωμα αυτό για 18 περίπου χρόνια, και έτσι οι ημερομηνίες περί αυτόν είναι σύμφωνες με τον Τιβέριο και τον Πόντιο Πιλάτο, αλλά όχι με τον Αννα και τον Λυσανία. Αν και το βιβλίο των *Πράξεων* παρουσιάζει τον Γιεχούδα της Γαλιλαίας, τον Θευδά και τον Ιησού ως τρεις διαφορετικούς ανθρώπους, εσφαλμένως βάζει τον Θευδά [*] (που σταυρώθηκε το +44 Κ.Ε.) πριν από τον Γιεχούδα για τον οποίον σωστά αναφέρει ότι σταυρώθηκε κατά την απογραφή (το +6 Κ.Ε.). Πολλές απ' αυτές τις χρονολογικές ατοπίες φαίνονται να βασίζονται σε λανθασμένη ανάγνωση ή λανθασμένη κατανόηση του βιβλίου του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως πηγή από τον συγγραφέα των *Πράξεων*, Λουκά ή όποιον άλλον ήταν.

[* Είναι εμφανές ότι το βιβλίο των *Πράξεων*, εδώ και 'κεί, αντιγράφει από τον Ιώσηπο ανάκατα, ή από μνήμης. (Διαβάσετε τα χωρία που συγκρίνει και χρησιμοποιεί και απ' τα δύο έργα ο Robert Ambelain στο βιβλίο του *Παύλος*.). Περιέχει όμως και πολλά ιστορικά λάθη αν αντιπαραβληθεί μ' αυτόν. Στα δύο ενταύθα κραυγαλέα ιστορικά λάθη οι Χριστιανοί έδωσαν την εξής απάντηση: «Άλλοι είναι ο Λυσανίας και ο Θευδάς του Ιωσήπου και άλλοι του *Λουκά* και των *Πράξεων*». Μια απάντηση που καθένας θα μπορούσε πολύ εύκολα να προφέρει αφού δεν είναι δυνατόν ούτε να πιστοποιηθεί ούτε να απορριφθεί διότι δεν υπάρχει απολύτως κανένα στοιχείο προς καμιά κατεύθυνση. Αν όμως είναι έτσι το ζήτημα, τότε αυτοί του Λουκά δεν αναφέρονται πουθενά αλλού εκτός ο πρώτος στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* και ο δεύτερος στις *Πράξεις*. Αυτό όμως είναι εντελώς απίθανο λόγω της θέσεως και της δράσεώς των αφ' ενός και της κατά πολύ υστερόχρονης συντάξεως τών *Πράξεων* εφ' εταίρου. (Κανένας δεν τους σημείωσε για τόσα χρόνια;). Οπότε άντε τώρα να απο-

δείξει κανείς διά του κενού εάν οι Χριστιανοί έχουν δίκιο ή άδικο! Βλέπετε δεν μπορούμε να ταξιδέψομε στο παρελθόν και να ρωτήσομε πως είχαν τα πράγματα!

(Ίδια δικαιολογία προβάλουν πολλοί απολογητές του Χριστιανισμού και για τον Κυρήνιο του *Λουκά* 2: 1-2 και την τρομακτική αντίφασή του με τον Ματθαίο επί του μυθεύματος της γεννήσεως του Ιησού. Μας λένε λοιπόν ότι άλλος είναι ο Κυρήνιος του Λουκά και άλλος ο Κυρήνιος του Ιωσήπου και της επίσημης Ρωμαϊκής Ιστορίας. Άλλοι πάλι λένε ότι ήταν ο ίδιος Κυρήνιος αλλά έκανε δύο απογραφές, και άλλοι λένε άλλα! Είδατε πόσο εύκολα ξεμπερδεύουν αντιφάσεις και λάθη! Θαυμάσια!).

Ενώ λοιπόν το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*, 3: 2, παρουσιάζει τον Άννα και τον Καϊάφα συναρχιερείς, μέγιστο λάθος όπως εξηγεί εδώ ο Yehoshua και άλλοι ερευνητές έχουν παρατηρήσει, οι *Πράξεις*, 4: 6 αναφερόμενες σε χρόνια μετά την ανάληψη του Χριστού, μας λένε ότι μόνο ο Άννας ήταν αρχιερέας, μέγα λάθος διότι ήταν ο Καϊάφας. Στο ίδιο χωρίο αναφέρει και τον Καϊάφα απλώς ως καταγόμενος από αρχιερατικό γένος.

(Άλλο ένα λάθος των *Πράξεων* 12: 20-25 είναι η περιγραφή του θανάτου του Ηρώδη Αγρίππα του 1ου το +44. Ο Ιώσηπος παραθέτει τα συμβάντα αλλιώς, *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* XIX, 346-361. Υπάρχουν και άλλα ιστορικά λάθη στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* και στις *Πράξεις* που δεν τα παραθέτομε εδώ. Όσα είδαμε αρκούν ως δείγμα. Αλλά και οι αντιφάσεις μεταξύ των *Πράξεων* και του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* δίνουν και παίρνουν! Μετά μας λένε ότι και τα δύο έργα τα έγραψε ο ίδιος συγγραφέας!).

Υπάρχει και άλλη μία δυνατότητα πέραν της απροσεξίας, αγραμματοσύνης ή σκοπιμότητας του συγγραφέα ή συρραφέα των *Πράξεων* ή των υστεροχρόνων επιδιορθωτών. Αυτή είναι ότι αυτά τα λάθη τα έκαναν επίτηδες πιστεύοντας ότι αυτή η πρωτοτυπία θα τους προσέδιδε ανεξάρτητο ιστορικό κύρος εφ' όσο καμία άλλη ιστορική πηγή δεν θα περιείχε τα ονόματα αυτά μέσα στις εποχές που αυτοί τα μετέθεσαν και τα ανεκάτεψαν. Ακόμα είναι πιθανόν να επίστευαν ότι οι πραγματικές ιστορικές πηγές θα εξαφανίζονταν εγκαίρως.]

Η αφήγηση της δίκης του Ιησού είναι επίσης πάρα πολύ ύποπτη. Καθαρά προσπαθεί να εξευμενίσει τους Ρωμαίους και να συκοφαντήσει τους Εβραίους. Ο Πόντιος Πιλάτος της Ιστορίας[*] ήταν αλαζονικός και δεσποτικός. Μισούσε τους Εβραίους και ποτέ του δεν παραχώρησε καμία εξουσία σ' αυτούς. Παρ' όλα ταύτα, στην χριστιανική μυθολογία, περιγράφεται σαν ηγεμών που τον ένοιαζε η καλή και σωστή διακυβέρνηση, που διαχώριζε τη θέση του από τις κατηγορίες εναντίον των Εβραίων, και που αναγκαζόταν να υπακούει στις απαιτήσεις των Εβραίων. Σύμφωνα με την χριστιανική μυθολογία, κάθε Πάσχα, οι Εβραίοι παρακαλούσαν το Πιλάτο να ελευθερώσει οποιονδήποτε εγκληματία που αυτοί θα διάλεγαν. Αυτό φυσικά είναι κραυγαλέο ψέμα. Οι Εβραίοι ποτέ δεν είχαν τέτοιο έθιμο για να ελευθερώνουν ενόχους εγκληματίες το Πεσάχ ή οποιανδήποτε άλλη μέρα του έτους. Σύμφωνα με τον μύθο, ο Πιλάτος έδωσε στους Εβραίους την επιλογή να ελευθερώσει ή τον Ιησού Χριστό ή τον ληστή-φονιά ονόματι Βαραββά. Οι Εβραίοι κατά τις αξιώσεις του μύθου με ενθουσιασμό επιλέξανε τον Ιησού Βαραββά. Αυτό το μύθευμα είναι ένα κακόηθες αντισημιτικό ψέμα, ένα από τα πολλά τέτοια ψέματα που βρίσκονται μέσα στην *Καινή Διαθήκη* (που κατά κύριο μέρος γράφτηκε από αντισημίτες). Αυτό που είναι ιδιαιτέρως σιχαμερό μ' αυτή την ανόητη εξιστόρηση είναι το ότι αυτή είναι προφανώς διαστροφή μιας προηγούμενης «ιστορίας» η οποία αξίωνε ότι οι Εβραίοι απαίτησαν να ελευθερώσουν τον Ιησού Χριστό. Το όνομα «Βαραββάς» είναι απλώς ο Ελληνικός τύπος του Αραμαϊκού «βαρ Αββά» που σημαίνει «υιός του Πατρός». Έτσι ο «Ιησούς Βαραββάς» αρχικώς εσήμαινε «Ιη-

σούς ο υιός του Πατρός», με άλλα λόγια, τον συνήθη χριστιανικό Ιησού. Όταν λοιπόν η προηγούμενη «ιστορία» επέμενε ότι οι Εβραίοι θέλανε να ελευθερωθεί ο Ιησούς Βαραββάς, αναφερόταν στον συνηθισμένο Ιησού. Κάποιος διαστρέβλωσε την ιστορία με το να αξιώσει ότι ο Ιησούς Βαραββάς ήταν πρόσωπο διαφορετικό από τον Ιησού Χριστό και αυτό ξεγέλασε τους Ρωμαίους και τους Έλληνες Χριστιανούς που δεν ήξεραν[**] τι σημαίνει το όνομα «Βαραββάς».

[* Τα *Ευαγγέλια* παρουσιάζουν έναν Πιλάτο σχιζοειδή και υποχωρητικό κατά την ανάκριση του Ιησού. Ενώ ένιψε τας χείρας του και ομολόγησε ότι δεν βρήκε απολύτως τίποτα κακό που έκανε ο Ιησούς, διέταξε τους στρατιώτες να τον μαστιγώσουν, να τον εμπαίξουν και στο τέλος υπεχώρησε στις φωνές και τον παρέδωσε στον Ιουδαϊκό όχλο για να τον σταυρώσει, αλλά και πάλι με την άμετρη αρωγή και επίβλεψη του εκατοντάρχου και των Ρωμαίων στρατιωτών. Τρέχα βρες άκρη σ' αυτή την ύποπτη σχιζοφρενική ιστοριούλα!]
[** Βλέπομε τον ben Yehoshua να γράφει πολλές φορές οι χριστιανοί «δεν ήξεραν», «δεν καταλάβαιναν» και τα τοιαύτα. Αυτό δεν πρέπει να μας ξενίζει καθόλου διότι τον 2ο αιώνα που πλάστηκε ο χριστιανικός μύθος από τους εξ' εθνών χριστιανούς, οι χριστιανοί ήταν κατά κανόνα αμόρφωτοι, προβληματικοί, περιθωριακοί, κατακάθια της κοινωνίας και άγνωστοι στο ευρύ κοινό.]

Και για τελευταίο αναφέρομε ότι, ο ισχυρισμός πως ο αναστημένος Ιησούς εμφανίστηκε στους μαθητές του βασίζεται σε παγανιστικές προλήψεις. Στη Ρωμαϊκή μυθολογία, ο εκ παρθένου τεχθείς Ρωμύλος εμφανίστηκε στον φίλο του καθ' οδόν προτού αναληφθεί εις τους ουρανούς. Το θέμα της αναλήψεως εις τους ουρανούς ευρίσκεται σε δεκάδες παγανιστικών μύθων και θρύλων και σε Εβραϊκές αφηγήσεις. Όπως ισχυρίζονται και ο Απολλώνιος Τυανεύς είχε επίσης εμφανισθεί στους μαθητές του μετά την ανάστασή του και πριν την ανάληψή του. Είναι ενδιαφέρον να σημειώσομε ότι ο ιστορικός Απολλώνιος είχε γεννηθεί κατά την ίδια περίπου εποχή της γεννήσεως του μυθολογικού Ιησού. Σε θρύλους διάφοροι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι διέπραξε πολλά θαύματα τα οποία ήταν τα ίδια με εκείνα που αποδόθηκαν στον Ιησού, όπως εξορκισμοί δαιμόνων και ότι ανέστησε νεκρή κοπέλα, κ.ά..

Όταν λοιπόν κάποιος έρχεται αντιμέτωπος με Χριστιανούς ιεραποστόλους πρέπει να τους υποδεικνύει όσες πιο πολλές πληροφορίες είναι δυνατόν περί των απαρχών του Χριστιανισμού και του μύθου του Ιησού. Σχεδόν ποτέ σας δεν θα κατορθώσετε να τους πείσετε[*] ότι ο Χριστιανισμός είναι ψευδής [πλαστή, τεχνητή] θρησκεία. Ποτέ δεν θα μπορέσετε να αποδείξετε πέραν πάσης αμφιβολίας ότι η εξιστόρηση που αφορά τον Ιησού έχει δημιουργηθεί κατά τον τρόπο που ισχυριζόμαστε ότι έχει, εφ' όσον όλες οι ενδείξεις είναι περιστασιακές. Πράγματι δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για τις ακριβείς αρχές πολλών ειδικών σημείων της εξιστορήσεως που αφορά τον Ιησού. Αυτό όμως δεν πειράζει. Εκείνο που είναι σημαντικό είναι το ότι εσείς μόνοι σας καταλαβαίνετε ότι υπάρχουν λογικές εναλλακτικές επιλογές αντί της τυφλής πίστεως στους χριστιανικούς μύθους και ότι εύλογη αμφιβολία και αμφισβήτηση μπορεί να επισκιάσει την αφήγηση της *Καινής Διαθήκης*.

[* Αυτό βεβαίως ισχύει για όσους αρνούνται να καθίσουν να σκεφτούν αλλά επαναπαύονται μόνο στην πίστη τους και πουθενά αλλού. Δεν οφείλεται στην έλλειψη επιχειρημάτων

και αντικειμενικών στοιχείων ικανών να αποδείξουν κάτι ή τουλάχιστον να θέσουν σημαντικά ερωτήματα των οποίων οι απαντήσεις αναζητούνται.

Ο Χριστιανισμός παίζει με την ψυχολογία, πατά και τοκίζει επί των αδυναμιών και των φόβων των ανθρώπων και όχι επί της εξ αντικειμένου αλήθειας. Διά ταύτα, είναι πλαστή και τεχνητή θρησκεία και η θεολογία και δογματική του καθίστανται άκρως επικίνδυνες και καταστροφικές τόσο για το άτομο ως μονάδα όσο και για την κοινωνία ως σύνολο!

Κανένα λογικό και επιστημονικό επιχείρημα δεν μπορεί να κλονίσει την πίστη ενός θρησκευτικά «πιστού» που εκ προοιμίου αρνείται να καθίσει και να σκεφτεί. Ο πιστός ως φανατικός και τυφλός «τα τ' ώτα τον τε νουν τε τ' όμασιν» δεν βάζει επί τάπητος αυτά που πιστεύει και έτσι διακόπτει κάθε συζήτηση και έρευνα περί της αληθείας των εν τη γενέσει. Τα επιχειρήματα και τα στοιχεία που υπάρχουν ούτε που θέλει να τα εξετάσει έστω και από περιέργεια. Προτιμά να μαρτυρήσει για την πίστη του παρά να αναγνωρίσει τα λάθη του και να ανακαλέσει. Η διανοητική αγκύλωση που έχει πάθει είναι τέτοια που μόνο η πλύση εγκεφάλου ίσως κατορθώσει να κάνει κάτι με την περίπτωσή του. Ίσως και σκληρές εμπειρίες, αδυσώπητα παθήματα και μακροχρόνια μαθήματα της ζωής μπορούν να τον βοηθήσουν.

Πλην όμως, τα όσα αναπτύσσονται εδώ και αλλού έχουν σοβαρή επίδραση στους ανθρώπους που σκέπτονται με συνέπεια, που αναζητούν την αλήθεια, που δεν απορρίπτουν την λογική και που αναγνωρίζουν την αξία της επιστήμης. Σε όλους αυτούς κάθε έκθεση και ανάπτυξη στοιχείων και επιχειρημάτων, όπως αυτή εδώ και κάθε άλλη, βοηθά ώστε να μην πέσουν σαν στραβοί μέσα στην παγίδα της αγκυλωτικής θρησκευτικής πίστης ή αν είναι μέσα να εξέλθουν απ' αυτήν.]

PART 2: THE LACK OF HISTORICAL EVIDENCE FOR JESUS
ΜΕΡΟΣ 2^{Ο}:Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΝΔΕΙΞΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Η συνήθης χριστιανική απάντηση σε εκείνους οι οποίοι θέτουν υπό αμφισβήτηση την ιστορικότητα του Ιησού είναι να πασάρουν διάφορα γραπτά ως «ιστορικές μαρτυρίες» για την ύπαρξη του Ιησού. Συνήθως αρχίζουν με τα κανονικά *Ευαγγέλια* των: Ματθαίου, Μάρκου, Λουκά και Ιωάννου [*]. Ο συνηθισμένος ισχυρισμός είναι ότι: αυτά είναι «αναφορές αυτόπτων μαρτύρων του βίου του Ιησούς που έγιναν από μαθητές του». Η απάντηση σ' αυτό το επιχείρημα μπορεί να συνοψισθεί σε μια μόνο λέξη -***ψευδεπίγραφα***-. Ο όρος αυτός αναφέρεται σε γραπτές εργασίες των οποίων οι συγγραφείς αποκρύπτουν τις αληθείς ταυτότητες τους πίσω από θρυλικούς χαρακτήρες του παρελθόντος. Το ψευδεπίγραφο γράψιμο ήταν ιδιαιτέρως λαοφιλές μεταξύ των Εβραίων κατά την Χασμονική και τη Ρωμαϊκή περίοδο και αυτή η μέθοδος γραψίματος υιοθετήθηκε από τους πρώτους Χριστιανούς.

[* Αλλά και πλήρεις τίτλοι αυτών των *Ευαγγελίων* δεν λένε ευθέως ότι αυτά εγράφησαν από τους: Ματθαίον, Μάρκον, Λουκάν και Ιωάννην, όπως αυτό υποδηλούται διά της προθέσεως «**κατά**».]

Τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν είναι τα μόνα *ευαγγέλια*. Για παράδειγμα, υπάρχουν και *ευαγγέλια* της Μαρίας, του Πέτρου, του Θωμά, του Φιλίππου, κ.ά.[*]. Αυτά τα τέσσερα *ευαγγέλια*, κ.ά., αναγνωρίζονται ως ψευδεπίγραφα και από Χριστιανούς και από μη Χριστιανούς μελετητές. Δεν παρέχουν καμία θεμιτή ιστορική πληροφορία διότι βασίστηκαν σε

φήμες και πίστεις. Η ύπαρξη αυτών των προφανώς ψευδεπιγράφων *ευαγγελίων* καθιστά πολύ εύλογη την υποψία ότι και τα κανονικά *Ευαγγέλια* είναι μάλλον ψευδεπίγραφα. Το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι οι πρώτοι Χριστιανοί έγραφαν ψευδεπίγραφα *ευαγγέλια* καταδεικνύει ότι στην πραγματικότητα αυτό ήταν το σύνηθες μέτρο. Ως εκ τούτου, εκείνο που χρειάζεται απόδειξη είναι ο ισχυρισμός των ιεραποστόλων ότι δηλαδή τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν είναι ψευδεπίγραφα.

[* Έχομε γνώση υπάρξεως 65 ευαγγελίων, εκ των οποίων περί τα 35 έχουν διασωθεί είτε ολικώς είτε μερικώς.]

Το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* γράφτηκε στο όνομα του Μάρκου, του μαθητή του μυθικού Πέτρου. (Ο Πέτρος ως επί το πλείστον βασίζεται στην παγανιστική θεότητα Πέτρα, που ήταν η θυρωρός του ουρανού και της μετέπειτα ζωής στην Αιγυπτιακή θρησκεία.). Ακόμα και στην χριστιανική μυθολογία ο Μάρκος δεν ήταν μαθητής του Ιησού, αλλά φίλος του Παύλου και του Λουκά. Το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου γράφτηκε πριν από τα *Ευαγγέλια* του Ματθαίου και του Λουκά (π. +100 Κ.Ε.) αλλά μετά την καταστροφή του Ναού το +70 Κ.Ε., η οποία αναφέρεται εις αυτό [*]. Οι περισσότεροι Χριστιανοί πιστεύουν ότι γράφτηκε γύρω στο +75 Κ.Ε. Αυτή η χρονολογία δεν βασίζεται σε Ιστορία αλλά στην πίστη ότι το ιστορικό πρόσωπο Μάρκος έγραψε το *Ευαγγέλιο* σε μεγάλη ηλικία. Αυτό δεν είναι δυνατόν διότι το ύφος της γλώσσας που χρησιμοποιεί ο Μάρκος δεικνύει ότι γράφτηκε (μάλλον στη Ρώμη) από έναν Ρωμαίο προσήλυτο στον Χριστιανισμό του οποίου η γλώσσα ήταν η Λατινική [**] και όχι η Ελληνική, η Εβραϊκή ή η Αραμαϊκή. Πραγματικά, αφού όλα τα *ευαγγέλια* είναι γραμμένα σε ονόματα θρυλικών χαρακτήρων του παρελθόντος, το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου γράφτηκε πολύ μετά το θάνατο οποιουδήποτε ιστορικού Μάρκου (εάν υπήρχε κάποιος). Τα περιεχόμενα του Μάρκου είναι μια συλλογή μύθων και θρύλων βαλμένων μαζί για να σχηματίσουν μια συνεχή αφήγηση. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι βασίστηκε σε φερέγγυες ιστορικές πηγές. Το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου αλλοιώθηκε και λογοκρίθηκε πολλές φορές, η δε σημερινή μορφή του χρονολογείται με κάποια πιθανότητα γύρω στο +150 Κ.Ε. [***]. Ο Κλήμης Αλεξανδρείας (π. +150 - 215 Κ.Ε.) γκρίνιαζε για τις διαφοροποιημένες εκδόσεις αυτού του *ευαγγελίου* οι οποίες ήταν σε κυκλοφορία όταν αυτός ζούσε. (Οι Καρποκρατικοί, μία πρώτο-χριστιανική αίρεση, θεωρούσαν την παιδεραστία αρετή και ο Κλήμης γκρίνιαζε για τις ιδικές τους εκδόσεις του Μάρκου οι οποίες ομιλούσαν για τα σεξουαλικά ανδραγαθήματα του Ιησού με μικρά αγόρια.)[****].

[*Το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου θεωρείται ως πρώτο διότι: Αρχίζει ευθύς αμέσως με την δράση του Ιησού και δεν περιέχει τους μύθους του ευαγγελισμού, των γενεών, της γεννήσεως, του Ηρώδη, των νηπίων, κλπ. Είναι το συντομώτερο και τα θαύματα που περιέχει είναι λιγότερα και πιο συμμαζευμένα. Σε ένα μάλιστα (8: 22-26) ο Ιησούς προσπαθεί δύο φορές για αν το πετύχει πλήρως. Παρουσιάζει έναν πιο προσιτό και ανθρώπινο Ιησού Χριστό του οποίου η ανάσταση, όπως την αναφέρει, είναι ασαφής και τουλάχιστον αμφίβολη. Οι τελευταίοι 12 στίχοι του είναι υστερόχρονη ψευδεπίγραφη παρεμβολή. Αυτά, αν και δεν είναι μαθηματικώς αποδεικτικοί λόγοι προτεραιότητος, υποστηρίζουν ισχυρά την προτεραιότητά του. Βασίζεται σε προηγούμενο ευαγγέλιο το οποίο οι επιστήμονες ονόμασαν *Πρωτομάρκιον*. . Ως εκ τούτου, το αρχαιότερο κανονικό *Ευαγγέλιο* περιέχει ύλη από άλλη πηγή η οποία δεν είναι του ιδίου του Μάρκου, αυτός δε δεν ήταν ούτε μαθητής ούτε αυτόπτυς μάρτυς του Ιησού Χριστού.]

[** Εκτός του ότι το όνομα Μάρκος είναι Ρωμαϊκό, το *Ευαγγέλιο* αυτό περιέχει:
(1) Μεταγλωττισμένους Λατινισμούς αντί των Ελληνικών όρων όπως θα έπρεπε. Π.χ.: «Σπεκουλάτωρ» (εκ του speculator = παρατηρητής, κατάσκοπος, εξεταστής. Εδώ ατυχής λατινισμός διά τον δήμιον εκτός και εννοεί τον επιθεωρητή) 6: 27. «Κοδράντης» (εκ του quadrans = τέταρτο. Εδώ για δύο λεπτά της νομισματικής μονάδας) 12: 42. «Κεντυρίων» (εκ του centurio = εκατόνταρχος) 15: 39, 44, 45, κλπ.
(2) Γεωγραφικά λάθη όπως «*Και πάλιν εξελθών εκ των ορίων Τύρου και Σιδώνος ήλθε προς την θάλασσαν της Γαλιλαίας* ***ανά μέσον των ορίων Δεκαπόλεω****ς*.» 7: 31. κ.ά. Ανύπαρκτα τοπωνύμια όπως η Ναζαρέτ, που αυτός την αναφέρει πρώτος, και κάνει την λανθασμένη ερμηνεία του ναζαρηνός, 1: 24, 14: 67, 16: 6, να είναι αυτός που κατάγεται από την ανύπαρκτη Ναζαρέτ. (Όπως έχομε προαναφέρει όλα τα *Ευαγγέλια* παραθέτουν αρκετά ανύπαρκτα τοπωνύμια.).
(3) Ασυνταξίες και κακούς Αραμαϊσμούς όπως: «**Περιπατών δε παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας** είδε Σίμωνα και Ανδρέαν...» 1: 16, «Και εκείθεν αναστάς έρχεται εις τα όρια της Ιουδαίας **διά του πέραν του Ιορδάνου...**» 10: 1, «...**ταλιθά, κούμι**· ό εστι μεθερμηνευόμενον, **το κοράσιον, σοί λέγω, έγειρε**.» 5: 41, κλπ.

Αυτά δεν θα μπορούσε να τα γράφει ένας γηγενής Γαλιλαίος ή Ιουδαίος ή ένας που εγνώριζε την Ελληνικήν αρκετά καλά. Πολλά τέτοια κοινά και μη κοινά λανθασμένα στοιχεία ευρίσκομε και στα τρία άλλα *Ευαγγέλια*, όπως εκθέτομε μέσα στα κείμενά μας. Π.χ. βλέπε *Ματθαίος* 2: 22-23, 5: 26, 4: 12-13, 19: 1, κλπ. Για περισσότερα στοιχεία και λεπτομέριες βλέπε: Robert **Taylor**, Rev., *The Diegesis*, Kessinger Publishing, or Health Research, σελίδες 114-136, και Joseph **Wheless**, (α) *Forgery in Christianity*, και (β) *Is it God's Word?*, Kessinger Publishing.]
[*** Στους κώδικες του 4ου αιώνος το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* τελειώνει με τον στίχο 16: 8 «… *εφοβούντο γαρ*.». Οι υπόλοιποι στίχοι 16: 9-20 είναι κατοπινή προσθήκη για να πούνε δυο λόγια για την εμφάνιση και την ανάληψη του Ιησού. Αλλιώς μόνο μια απλή αναγγελία «… *ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε* …», 16: 6, μια αμφίβολη ανάσταση, δεν αρκούσε πλέον για τη νέα θρησκεία! Το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* λοιπόν, καθώς και όλα τα υπόλοιπα *Ευαγγέλια* όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω, αλλάζονται και προσαρμόζονται με το πέρασμα του χρόνου στις προκύπτουσες καταστάσεις, ανάγκες και απαιτήσεις της νέας θρησκείας και δεν έχουν σκοπό να καταγράψουν Ιστορία. Είναι κείμενα πίστεως που συνεχώς αναπροσδιορίζεται!]
[**** Σε μία επιστολή του προς κάποιον Θεόδωρο, που βρέθηκε το 1958 στο νότιο Ισραήλ, ο Κλήμης Αλλεξανδρείας αποκαλύπτει ότι το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου εφυλασσόταν κρυμμένο στην Εκκλησία της Αλλεξανδρείας γιατί προέβαινε σε αποκαλύψεις. Αλλά δεν μας απόκαλύπτει τις αποκαλύψεις!]

Το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* δεν γράφτηκε βεβαίως από τον απόστολο Ματθαίο [*]. Ο χαρακτήρας του Ματθαίου βασίζεται στο ιστορικό πρόσωπο με όνομα Ματτάι που ήταν μαθητής του Γιέισου μπεν Πανδέιρα (του Γιέισου που έζησε κατά την Χασμονικήν περίοδο, και ήταν ένα από τα ολίγα ιστορικά πρόσωπα στα οποία βασίστηκε ο μυθικός χαρακτήρας Ιησούς). Το *Ευαγγέλιον* του Ματθαίου στην αρχή ήταν ανώνυμο και απεδόθη στον Ματθαίο κάποιο χρόνο κατά την διάρκεια του δευτέρου αιώνος Κ.Ε. Η αρχική του μορφή πιθανώς γράφτηκε κατά τον ίδιο χρόνο πάνω κάτω με το *Ευαγγέλιον* του Λουκά (περίπου το +100 Κ.Ε.) διότι όπως διαφαίνεται το ένα δεν έχει γνώση του άλλου. Αλλοιώθηκε και λογοκρίθηκε περί το +150 Κ.Ε. Τα δύο πρώτα κεφάλαια, που ασχολούνται με την παρθενική

γέννηση, δεν υπήρχαν στο πρωτότυπο και οι Χριστιανοί Εβραϊκής προελεύσεως στο Ισραήλ προτιμούσαν αυτή την αρχική του γραφή. Για πηγές χρησιμοποίησε τον Μάρκο και μια συλλογή διδασκαλιών που αναφέρεται ως η *Δευτέρα Πηγή* (ή το γραπτό *Q*, [από την Γερμανική λέξη Quelle = πηγή]). Η *Δευτέρα Πηγή* δεν διεσώθη σαν ξεχωριστό γραπτό, αλλά ολόκληρο το περιεχόμενό της ευρίσκεται εντός του Ματθαίου και του Λουκά. Όλες οι διδασκαλίες που περιέχονταν εντός αυτής ημπορούν να ευρεθούν στον Ιουδαϊσμό. Οι πλέον εύλογες διδασκαλίες ημπορούν να ευρεθούν στον επικρατούντα Ιουδαϊσμό, ενώ οι ολιγότερο εύλογες στον σχισματικό Ιουδαϊσμό. Δεν υπάρχει τίποτα εντός αυτού το οποίο θα απαιτούσε να υποθέσομε την ύπαρξη ενός ιστορικού Ιησού. Παρ' όλον ότι ο Ματθαίος και ο Λουκάς αποδίδουν τις εντός των *Ευαγγελίων* τους διδασκαλίες στον Ιησού, η *Επιστολή του Ιακώβου* τις αποδίδει στον Ιάκωβο. Συνεπώς ο Ματθαίος δεν παρέχει καμία ιστορική ένδειξη για τον Ιησού.

[* Το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου, κατά την επικρατέστερη επιστημονική γνώμη, προβάλλεται ως δεύτερο στη χρονολογική σειρά των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Ο Ιερός Αυγουστίνος όμως το ήθελε να είναι το πρώτο και το πρώτο στον Κανόνα. Όπως επρότεινε ο εβραιοχριστιανός επίσκοπος Σαλαμίνας Κύπρου Επιφάνιος (+315-403), το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου είναι μετάφραση από Εβραϊκά ή Αραμαϊκά κάποιου *Ευαγγελίου* των Εβραίων. Πρόκειται για μια πολύ υστερόχρονη πρόταση που δεν στέκει καθόλου, τουλάχιστον για το κείμενο που έχομε σήμερα στα χέρια μας, αν αυτό παραβληθεί με τις ποσοστιαίες αναλύσεις και συγκρίσεις με τα άλλα *Ευαγγέλια* και από τα λάθη περί *Παλαιάς Διαθήκης*, γενεαλογιών, προφητειών και Παλαιστίνης, τις αλλοιώσεις, τις παρεμβολές, τα ιστορικά λάθη, κλπ. που περιέχει. Μεταξύ των γνωρισμάτων αυτού του *Ευαγγελίου*, παρατηρούμε ότι ο Ματθαίος έχει μια ειδική προτίμηση σε διαστρεβλώσεις για να τις κάνει προφητείες ή ιστορικά γεγονότα, σε όνειρα και σε σεισμούς. Όπως και τα άλλα τρία *Ευαγγέλια* έτσι και τούτο δεν αποκαλύπτει το όνομα τού συγγραφέως και όταν αναφέρεται στον Ματθαίο το κάνει στο τρίτο, και όχι στο πρώτο, πρόσωπο.]

Το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* [*] και το βιβλίο των *Πράξεων* (τα οποία είναι δύο μέρη μίας και ιδίας εργασίας) γράφτηκαν στο όνομα του χριστιανικού μυθολογικού χαρακτήρα Λουκά του θεραπευτή [ιατρού όπως λέγει και η χριστιανική παράδοση] (ο οποίος πιθανώς δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο αλλά μια χριστιανική προσαρμογή του Έλληνα θεραπευτή θεού Λύκου). Ακόμα και στην χριστιανική μυθολογία, ο Λουκάς δεν ήταν μαθητής του Ιησού αλλά φίλος του Παύλου. Το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και οι *Πράξεις* χρησιμοποιούν ως πηγή το σύγγραμμα του Ιωσήπου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες*, και επομένως δεν μπορούσαν να είχαν γραφτεί πριν το +93 Κ.Ε. Αυτόν τον χρόνο κάθε φίλος του Παύλου είτε θα είχε πεθάνει ή θα ήταν σε προχωρημένο γήρας. Πράγματι, και οι Χριστιανοί και οι μη Χριστιανοί ερευνητές συμφωνούν ότι οι αρχικές εκδόσεις των δύο αυτών βιβλίων γράφτηκαν από κάποιον ανώνυμο Χριστιανό κατά το +100 Κ.Ε. και μετά αλλοιώθηκαν και λογοκρίθηκαν τα έτη +150–175 Κ. Ε περίπου. Εκτός του συγγράμματος του Ιωσήπου, το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και οι *Πράξεις* χρησιμοποιούν ακόμα ως αναφορές το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου και την *Δευτέρα Πηγή*. Αν και ο Ιώσηπος θεωρείται κατά μάλλον ή ήττον αξιόπιστος, ο ανώνυμος συγγραφέας [των *Πράξεων*] συχνά διάβασε ή κατάλαβε τον Ιώσηπο σφαλερώς και επί πλέον, ουδεμία πληροφορία για τον Ιησού εντός του *Ευαγγελίου* του Λουκά και των *Πράξεων* προέρχεται από τον Ιώσηπο. Έτσι το *Ευαγγέλιο* του Λουκά [**] και οι *Πράξεις* δεν έχουν καμία ιστορική αξία.

[* Το *Ευαγγέλιον* του Λουκά κάνει μια ύποπτη αλλά και πολύ αποκαλυπτική εισαγωγή. Όπως προαναφέραμε στους στίχους 1: 1-4 γράφει: «*Επειδήπερ πολλοί επεχείρησαν ανατάξασθαι διήγησιν περί των πεπληροφορημένων εν ημίν πραγμάτων, καθώς παρέδοσαν ημίν οι απ' αρχής αυτόπται και υπηρέται γενόμενοι του λόγου, έδοξε καμοί, παρηκολουθηκότι άνωθεν πάσιν ακριβώς, καθεξής σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε, ίνα επιγνώς περί ων κατηχήθης λόγων την ασφάλειαν.*». Παρατηρούμε λοιπόν τα εξής:

Ομολογεί ότι πολλοί επιχείρησαν να γράψουν διηγήσεις και όχι ιστορία. Άρα υπήρχαν ήδη πολλά μυθιστορηματικά ευαγγέλια στην κυκλοφορία, πράγμα γνωστό και εξακριβωμενο. Μας λέει ότι τα πράγματα που εγράφοντο ήταν από προφορικές αφηγήσεις αυτόπτων μαρτύρων και όχι από γραπτά κείμενα του καιρού εκείνου. Περιέργως, δεν μας αναφέρει ούτε έναν απ' αυτούς τους αυτόπτες μάρτυρες! και το χειρότερον, δεν αναφέρει κανένα Ευαγγέλιο γραμμένο από έναν εκ των 12 μαθητών, όπως π.χ. υποτίθεται του Ματθαίου, το οποίο θα υπερίσχυε κάθε άλλου Ευαγγελίου. Ενώ μόνος του δημιουργεί την ευκαιρία να μας αποκαλύψει το όνομά του και να μας πει ποιος είναι, εντούτοις δεν το κάνει. Αν πράγματι ήταν ο ιατρός Λουκάς και γραμματέας του Αποστόλου Παύλου τί τον εκώλυε να μην μας πει ποιος είναι. Θα έδινε και μεγαλύτερο κύρος στα επακολουθήσαντα γραπτά του. Αφού όμως υπήρχαν τόσες και τόσες διηγήσεις, όπως ομολογεί, δεν πήρε μία ή μερικές που αυτός ενόμιζε σωστότερες για να τις στείλει στον κράτιστον Θεόφιλο, αλλά απόφάσισε να γράψει και να του στείλει μια δική του, που όπως φαίνεται θα νόμιζε καλλίτερη από τις άλλες! Εδώ αποδεικνύεται ότι διάφοροι έγραφαν ό,τι τους άρεσαν ή ενόμιζαν αληθές από τις προφορικές αφηγήσεις που έφταναν στα αυτιά τους και όσο για την θεοπνευστία, αυτή... θα ερχόταν αργότερα με τα δόγματα! Το γεγονός ότι το *Ευαγγέλιο* αυτό περιέχει πολλά κρίσιμα περιστατικά, τα οποία είναι εντελώς διαφορετικά ή δεν υπάρχουν στα άλλα δύο πρωιμότερα συνοπτικά και φυσικά στου Ιωάννου, αποδεικνύει ότι ο συντάκτης του χρησιμοποίησε και άλλες πηγές όπως και την δική του πρωτοβουλία ή φαντασία. Ακόμα, περιέχει μία αξιοπρόσεκτη γενεαλογία του Ιησού φοβερά διαφορετική απ' αυτή που περιέχει το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου δημιουργώντας έτσι μια τρομακτική αντίφαση μέσα σε πολλές άλλες, την οποία εξετάζομε λεπτομερώς σε άλλο μέρος. Υπάρχει και το ερώτημα ποιός να ήταν ο κράτιστος Θεόφιλος. Όπως φαίνεται πρόκειται για τον επίσκοπο Αντιοχείας Θεόφιλο, που ήταν επίσκοπος κατά τα έτη 169-177 Κ.Ε., διότι δεν υπήρχε κανένας άλλος κράτιστος Θεόφιλος πριν απ' αυτόν. Συνεπώς το *Ευαγγέλιο* γράφτηκε ή ανασυντάχθηκε από παραδόσεις και προηγούμενα κείμενα μεταξύ των ετών 170 και 177 Κ.Ε. και ο συντάκτης του έβαλε αυτή την εισαγωγή και ό,τι άλλο του άρεσε. Αυτή την εκδοχή την παραδέχεται η *Καθολική Εγκυκλοπαίδεια* και συμφωνεί με όλα τα στοιχεία που μας έχει παραδώσει ο Πατήρ Ιερώνυμος, +342-420 Κ.Ε. Εξ αυτών των στοιχείων συμπεραίνομε ότι, οι ορθόδοξες χριστιανικές χρονολογίες είναι συνωμοτικές, σκόπιμες, ψεύτικες και γίνονται κουλουβάχατα...

Οι επιστήμονες και ερευνητές τοποθετούν τη συγγραφή ή μια κρίσιμη ανασύνταξη των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* την εποχή αυτή (+175–185 Κ.Ε.) κατά την οποία έδρασε και ο Ειρηναίος Λυώνος. Όσο για τα ορθόδοξα έτη +67–95 Κ.Ε., (ή ακόμα +62–99 Κ.Ε.), αυτά είναι εντελώς πλασματικά και αυθαίρετα, επειδή βολεύουν κάπως αλλά μακράν του τελείως την μυθολογική χριστιανική κατάσταση. Ακόμα η προτεραιότητα του *Ευαγγελίου* του Ματθαίου, η οποία εισήχθη από τον Ιερό Αυγουστίνο, έχει απορριφθεί από τους περισσοτέρους επιστήμονες και ερευνητές. Κατά την επικρατέστερη γνώμη ως πρώτο κανονικό *Ευαγγέλιο* θεωρείται του Μάρκου. Αλλά όπως έχομε ήδη αναφέρει η χρονολογι-

κή σειρά συγγραφής των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* έχει γνωρίσει όλες τις μεταθέσεις και διατάξεις από τους επιστήμονες ερευνητές με ισχυρά επιχειρήματα για την κάθε μία. Αν πάλι τα *Ευαγγέλια* ήταν θεόπνευστα, τότε θα υπήρχε μόνο ένα σωστό, ευκρινές και πλήρες και όχι τέσσερα διαφορετικά, ασαφή, αντιφατικά και αντικρουόμενα!]

[** Μερικά ακόμα στοιχεία για τον *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο*, από αποσπάσματα και σημεία του βιβλίου του σπουδαίου ερευνητή Νίκου Βεργίδη, *Νέρων και Χριστός – Η αληθινή καταγωγή του Χριστιανισμού*, εκδόσεις Arcadia:

Το «Κατά Λουκάν», εμφανίζεται στα μέσα με τέλη του 2ου αιώνα. Ο Ευσέβιος, μας μεταφέρει μερικά αποσπάσματα απ' το έργο ενός Ηγήσιππου, «*Υπομνήματα εκκλησιαστικών πράξεων*». Σ' ένα απ' αυτά, ο Ηγήσιππος, βάζει τον Ιάκωβο τον Μικρό να ψιθυρίζει, τη στιγμή που ξεψυχάει, ύστερα απ' τον λιθοβολισμό που του επέβαλε το εβραϊκό δικαστήριο, τα πιο κάτω: *«Κύριε Θεέ πάτερ, άφες αυτοίς ου γαρ οίδασιν τι ποιούσιν».* Την ίδια ακριβώς φράση όμως, χρησιμοποιεί κι ο «Λουκάς», όταν κάνει λόγο για τις τελευταίες στιγμές του «Ιησού». (Κατά Λουκάν, 3: 34). Τούτη η φράση, υπάρχει επίσης και στις «*Πράξεις των Αποστόλων*». Εκείνος που την εκστομίζει αυτή τη φορά, είναι ο «πρωτομάρτυρας Στέφανος» (Πράξεις Αποστόλων, 7: 60). Υποτιθέμενος συντάκτης και των «*Πράξεων*», είναι ο «Λουκάς». Ο Ηγήσιππος, πρέπει να έγραψε τα τελευταία 20 χρόνια του 2ου αιώνα. Αναφέρεται και σαν επίσκοπος της Ρώμης, μετά τον Ελευθέριο, που γνωρίζομε πως χρημάτισε στην ίδια θέση απ' το 175 έως το 189 μ.Χ.

Ο Τερτυλλιανός (160-226 μ.Χ.) υποστηρίζει στο «Κατά Μαρκίωνος», ότι ο αληθινός συγγραφέας του «Κατά Λουκάν», είναι ο «Παύλος» κι όχι ο «γραμματέας» του «Λουκάς». Φαίνεται πως ο Τερτυλλιανός ωθείται σ' αυτή τη γνώμη, επειδή θέλει να διασώσει το κλονισμένο, εκείνη την εποχή, κύρος του «Παυλιανισμού». Το ωραίο είναι, πως η άποψή του υποστηρίχτηκε από κάμποσους θεολόγους που ανέτρεξαν στη φράση του «Παύλου», για το «*Ευαγγέλιό* μου» (*Πρός Ρωμαίους*, 1: 16 & 16: 25, κ.α.). Οπωσδήποτε όμως, το θέμα δεν αντέχει σε σοβαρή συζήτηση. Εδώ σημειώνομε ότι ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων είχε ένα Ευαγγέλιο που όπως μερικοί ισχυρίζονται ήταν μια κάποια μορφή του πρωτο-Λουκά Ευαγγελίου, αλλά ο Μαρκίων δεν το αποκάλεσε ποτέ «Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον», πράγμα που δηλώνει ότι κατά την εποχή του Μαρκίωνος (πρώτο ήμισυ του 2^{ου} αιώνος) το Ευαγγέλιο αυτό δεν ήταν γνωστό και δεν είχε γραφτεί.

Σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση, το «Κατά Λουκάν» εκθέτει τα κηρύγματα του «Παύλου», με τον ίδιο τρόπο που το «Κατά Μάρκον», εκθέτει τη διδασκαλία του «Πέτρου». Τούτη την άποψη πρέπει να την αντιμετωπίσουμε με μεγαλύτερη σοβαρότητα, απ' όση προδιαθέτει η αφελής διατύπωσή της. Σημαίνει, πως -αφαιρώντας τις ανοησίες για «Πέτρους» και «Παύλους»- το κάθε «Ευαγγέλιο», ήταν προϊόν των ζυμώσεων ενός συγκεκριμένου χώρου. Στον ίδιο χώρο απευθυνόταν κιόλας. Στον «Λουκά» π.χ., διαπιστώνουμε πως τόσο το ύφος, όσο κι η γλώσσα του, συγγενεύουν άμεσα με τη λογοτεχνική αττική διάλεκτο της εποχής. Οι δε χρονολογήσεις που δίνει στα διάφορα περιστατικά, έχουν σαν βάση τα γεγονότα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ταυτόχρονα το μέρος πού αφορά τη δράση του «Ιησού» στη Παλαιστίνη, είναι ελάχιστο. Ηλίου φαεινότερο ότι απευθυνόταν σ' «εθνικό» ακροατήριο. Τούτο επιβεβαιώνεται, αν το συσχετίσουμε με τις κατηγορίες που εκτοξεύτηκαν κατά καιρούς, ενάντια στη «παυλιανική» προσέγγιση των «ειδωλολατρικών» πληθυσμών.

Το πλέον χαρακτηριστικό σημείο του «Κατά Λουκάν», που δικαιώνει αυτή τη θέση, είναι η διαφορετική απ' τον «Ματθαίο» γενεαλογία, που αποδίδει στον «Ιησού». Η αντίφαση, ανάμεσα στις δυο γενεαλογίες είναι πλήρης. Ο «Ματθαίος» δίνει 40 ονόματα, ενώ ο

Λουκάς 55. Εκτός αυτού, δεν συμπίπτει ούτε ένα όνομα. Πολλοί εκκλησιαστικοί άντρες, δοκίμασαν να μπαλώσουν τα πράγματα, με γελοίες προφάσεις. Η πιο γελοία, σίγουρα, είναι εκείνη του Ιούλιου του Αφρικανού, όπως εκφράζεται σε μια επιστολή του προς τον Αριστείδη (2ος αιώνας). Σ' αυτήν, επικαλείται ένα απόσπασμα απ' το βιβλίο των νόμων του Ισραήλ, το «*Δευτερονόμιον*» (25: 5-6). Σύμφωνα με το απόσπασμα, το νεογέννητο ενός νεκρού πατέρα, χρεωνόταν στον αληθινό του γονιό, όταν πέθαινε. Όσο ζούσε όμως, έφερνε τ' όνομα εκείνου που το είχε υιοθετήσει. Ο Αφρικανός, επιχειρεί μ' ανόητες ακροβασίες, να εμφανίσει όλες τις προμάμμες του Ιησού, χήρες ή άτεκνες. Γι' αυτόν τον λόγο, όλες τους παντρεύονται τους αδελφούς των αντρών τους, προκειμένου να τεκνοποιήσουν!

Αλλά και η κριτική που επιχειρούν οι περισσότεροι ερευνητές πάνω στο θέμα, δεν είναι λιγότερο ρηχή, απ' αυτήν του Αφρικανού. Το να λέμε πως η διαφορά στις γενεαλογίες οφείλεται σε απλό μη συγχρονισμό, είναι σκέτη ανοησία. Εν πάση περιπτώσει δεν οδηγεί πουθενά. Η Εκκλησία είχε ένα τεράστιο χρονικό διάστημα στη διάθεσή της, για να εναρμονίσει τα κείμενα, Το γιατί δεν το έκανε, οφείλεται στο ότι η εβραιοποίηση του Χριστιανισμού, συνάντησε μεγάλες αντιδράσεις απ' τους οπαδούς του αρχέγονου ρωμαϊκού Χριστιανισμού. Αυτό που τελικά συνέβη, ήταν ένας συμβιβασμός των δυο τάσεων. Συμβιβασμός, που απεικονίζεται τέλεια στα κείμενα του «Κανόνα».

Μια άλλη διαφωνία μεταξύ των «Λουκά» και «Ματθαίου», εκδηλώνεται στη χρονολογία γέννησης του «Ιησού». Στον «Ματθαίο» γεννιέται την εποχή του Ηρώδη του Μεγάλου. Δηλαδή το 5 π.Χ., εφόσον ξέρουμε ότι ο Ηρώδης πέθανε το 4 π.Χ. Στον «Λουκά» (2: 1-7) γεννιέται την εποχή της απογραφής που διέταξε ο κυβερνήτης της Συρίας, Κυρήνιος. Με άλλα λόγια, το 6 μ.Χ., 11 χρόνια αργότερα!

Κι εδώ τα αίτια της διαφωνίας, πρέπει ν' αναζητηθούν στις διαφορετικές κοινωνικοϊδεολογικές τοποθετήσεις των δυο «Ευαγγελιστών». Ο «γνήσιος Εβραίος» «Ματθαίος», τοποθετεί τη γέννηση του «Ιησού» στις μέρες του Ηρώδη, μόνο και μόνο για να σπιλώσει, με τη σφαγή των νηπίων που του αποδίδει, τους Ισραηλίτες μονοθεϊστές που τον στηρίζουν. Ας ληφθεί υπ' όψιν πως ο Ηρώδης είχε ιδουμαϊκή καταγωγή. Κατά συνέπεια, καταπίεζε τους γηγενείς Εβραίους. Ο «Λουκάς», απ' τη μεριά του, μετατοπίζει 11 χρόνια τη γέννηση του «Ιησού», σε μια προσπάθεια διάψευσης του «Ματθαίου». Κι αυτό, γιατί η φήμη για τη σφαγή, βάζει σε δοκιμασία -με το να διατρανώνει την κρατική δολοφονικότητα- και το συντηρητικότατο χριστιανικό ιερατείο, του οποίου τα μέλη προέρχονται αποκλειστικά απ' την αριστοκρατία. Ο «Λουκάς», παρουσιάζει τον «Ιησού» να γεννιέται επί των ημερών του Ρωμαίου Κυρήνιου, που κρατά «μια υπέροχη στάση, απέναντι στον νέο κυρίαρχο του κόσμου». Δεν τον ζηλεύει, ούτε και προσπαθεί να τον ξεπαστρέψει διατάσσοντας μια παρόμοια σφαγή.

Κλείνοντας το ζήτημα του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου*, σημειώνομε ότι τα αρχικά κείμενά του έχουν γνωρίσει πολλές μεταγραφές και μεγάλες παραχαράξεις. Από τις παραχαράξεις πολλές είναι αυτές που καθρεφτίζουν τέλεια τ' ανεβοκατεβάσματα των διαφόρων τάσεων στην ηγεσία της Εκκλησίας του 3ου και 4ου αιώνα. Μέχρι σήμερα, έχουν βρεθεί εκατοντάδες εδάφιά του με διαφορετική διατύπωση.

Όσο για τις *Πράξεις* εκτός από τον Ιώσηπο χρησιμοποιούν ως πηγές και τις *Βάκχες* του Ευριπίδη και το *Β΄ Μακκαβαίων* ανασκευάζοντας αντίστοιχα παράλληλα κείμενα, πράγμα που τονίζομε και στο περί Παύλου κεφάλαιο, κ.ά. Επιγραμματικά αναφέρομε ότι είναι πολλά τα ονόματα ατόμων που είναι κοινά στις *Πράξεις* και τον Ιώσηπο. Ακόμα, οι τρείς επαναστάτες που ο Ιώσηπος αναφέρει ως παραδείγματα που εκτελέστηκαν από τους Ρωμαίους, Ιούδα Γαλιλαίο, Θευδά και Βενιαμίν τον Αιγύπτιο, αυτούς τους ίδιους αναφέρουν

και οι *Πράξεις*, έστω σε λάθος σειρά. Επί πλέον τον Βενιαμίν, ο Ιώσηπος τον αναφέρει ανωνύμως ως Αιγύπτιον και το ίδιο ακριβώς κάνουν και οι *Πράξεις*, 21: 38. Πόσο μεγάλη ήταν η ανοησία του συγγραφέα των *Πράξεων* ενταύθα, ώστε να έχει τις Ιουδαϊκές και Ρωμαϊκές αρχές να νομίζουν ότι ο Παύλος ήταν ο Αιγύπτιος. Αυτό κι αν είναι τύφλα! Όλα αυτά λοιπόν δεν είναι συμπώσεις! Τί είναι;

Το επεισόδιο τού Πέτρου με τον Ανανία και την σύζυγό του Σαπφείρα, *Πράξεις* 5: 1-11, και η προσαγωγή τού Στεφάνου στο συνέδριο, *Πράξεις* 6: 8-15, έχουν μια καταπληκτική αναλογία με ό,τι έκανε ο προφήτης Ηλίας στον Αχαάβ και την σύζυγό του Ιεζάβελ που εξαπάτησαν τον Ναβουθαί για να του πάρουν το αμπέλι του, *Γ΄ Βασιλειών*, κεφάλαιο 19 ή 20, και με ό,τι έκανε ο Ιησούς του Ναυί στον Άχαρ και την οικογένειά του στο ομώνυμο βιβλίο, κεφάλαιο 7, όπως εξηγούν ο Thomas L. Brodie και ο Robert Price.]

Το *Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιον* γράφτηκε στο όνομα του αποστόλου Ιωάννου αδελφού του Ιακώβου, υιού του Ζεβεδαίου. Ο συγγραφέας του Λουκά χρησιμοποίησε όσο πιο πολλές πηγές μπορούσε να μαζέψει αλλά δεν εγνώριζε το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου. Έτσι το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου δεν μπορούσε να έχει γραφτεί πριν από το *Ευαγγέλιο* του Λουκά (το +100 περίπου). Συνεπώς το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου δεν μπορούσε να έχει γραφτεί από τον ημι-μυθικό χαρακτήρα Ιωάννη τον Απόστολο, ο οποίος υποτίθεται ότι φονεύτηκε από τον Ηρώδη Αγρίππα λίγο πριν τον θάνατο του ίδιου του Ηρώδη το +44 Κ.Ε. [*] (Ο Απόστολος Ιωάννης προφανώς βασίζεται σε έναν ιστορικό μαθητή τού ψευδό-Μεσσία Θευδά ο οποίος σταυρώθηκε από τους Ρωμαίους το +44 Κ.Ε. και του οποίου οι μαθητές όλοι εφονεύθηκαν.). Ο πραγματικός συγγραφέας του *Ευαγγελίου* του Ιωάννου ήταν τω όντι ένας ανώνυμος Χριστιανός από την Έφεσο στην Μικρά Ασία. Το αρχαιότερο κομμάτι του *Ευαγγελίου* του Ιωάννου που έχει διασωθεί μέχρις ημών [**] χρονολογείται το + 125 Κ. Ε περίπου και έτσι μπορούμε να χρονολογήσομε το *Ευαγγέλιο* αυτό ανάμεσα στα έτη 100 – 125 Κ.Ε. Βασισμένοι σε υφολογικές εξετάσεις πολλοί μελετητές σμικρύνουν το χρονολογικό διάστημα σε 110-120 Κ.Ε. Η αρχική έκδοση του Ιωάννου δεν περιείχε το τελευταίο κεφάλαιο το οποίο ασχολείται με τον Ιησού να εμφανίζεται στους μαθητές του. Όπως και τα άλλα κανονικά *Ευαγγέλια* έτσι και του Ιωάννου έλαβε την σημερινή μορφή του γύρω στα +150 – 175 Κ.Ε. [***] Ο συγγραφέας του Ιωάννου χρησιμοποίησε τον Μάρκο ελάχιστα και έτσι υποπτεύεται κανείς ότι δεν του είχε εμπιστοσύνη. Ακόμα, ή δεν είχε διαβάζει τον Ματθαίο και τον Λουκάν ή δεν τους είχε εμπιστοσύνη διότι δεν χρησιμοποιεί καμία πληροφορία απ' αυτούς η οποία δεν ευρισκόταν στον Μάρκο. Το περισσότερο μέρος του Ιωάννου αποτελείται από θρύλους με προφανείς αλληγορικές ερμηνείες και υποπτεύεται κανείς ότι ο συγγραφέας του ποτέ δεν σκόπευε να τους παρουσιάσει ως Ιστορία[****]. Ο Ιωάννης δεν περιέχει καμία πληροφορία από έγκυρες ιστορικές πηγές.

[* Δεν μπόρεσα να εντοπίσω από που αντλεί αυτήν την όντως αξιοπρόσεκτη πληροφορία ο Hayyim ben Yehoshua. Αν ούτως έχουν όντως τα πράγματα, τότε προφανώς αποδεικνύεται ότι ούτε *Ευαγγέλιον*, ούτε τρεις *Επιστολές*, ούτε *Αποκάλυψιν* έγραψε ο Μαθητής, Απόστολος και Θεολόγος Ιωάννης. Αλλά και λάθος να κάνει εδώ ο Yehoshua αυτό δεν απόδεικνύει ότι ο Ιωάννης τα έγραψε. Τα υπόλοιπα στοιχεία που παραθέτει εδώ ο Yehoshua δεικνύουν ότι αυτά τα γραπτά είναι ψευδεπίγραφα και τα ερωτήματα ποιος και πότε ακριβώς τα έγραψε παραμένουν αναπάντητα. Όπως θα δείτε παρακάτω, ο Yehoshua επανέρχεται στην ίδια πληροφορία δύο φορές. Την πρώτη, στην παράγραφο περί Παπία, λέγει ότι η πληροφορία αυτή βασίζεται σε καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις. Αυτές οι συγκεκ-

ριμένες παραδόσεις για την ώρα, είναι άγνωστες σε ‘μας. Αν κανείς τις γνωρίζει καλό θα είναι να τις ανακοινώσει. Πάντως στο κεφάλαιο 12 των *Πράξεων* αναφέρεται ότι ο Ηρώδης Αγρίππας ο 1ος εθανάτωσε μόνο τον αδελφόν του Ιωάννου Ιάκωβον διά μαχαίρας, λίγο πριν τον θάνατό του, το +44 Κ.Ε. Ακόμα οι χριστιανικές παραδόσεις που γνωρίζομε εμείς λένε ότι ο Ιωάννης απεβίωσε στην Έφεσο, στο βαθύ γήρας των 120 ετών, το έτος +99 ή 100 Κ.Ε. Βέβαια τίποτα δεν εγγυάται ότι αυτές οι παραδόσεις είναι αλήθεια. Αν όμως τα πράγματα είναι όπως μας λένε αυτές οι παραδόσεις, τότε το +30 Κ.Ε. ο Ιωάννης ήταν 50 χρονών πράγμα που έρχεται σε αντίφαση με την άλλη παράδοση που θέλει τον Ιωάννη επιστηθιο νεανία όπως τον απεικονίζουν στον Μυστικόν Δείπνον. Το μπέρδεμα μεταξύ Ιωαννου του Αποστόλου και Ιωάννου του Πρεσβυτέρου είναι πολύ δυνατόν να έγινε είτε εξ αγνοίας, είτε επίτηδες, είτε επειδή όλα αυτά στέκουν στον αέρα, είτε επειδή έτσι τα σέρβιρε ο Ευσέβιος, κλπ. Ουσιαστικά παραμένουν: «άγνωσται αι γνώσεις του Κυρίου!». Πάντως αυτό το *Ευαγγέλιο* είναι ξεχωριστό, γράφτηκε σε απομόνωση, δεν αποκαλύπτει τον συγγραφέα του (όπως και τα υπόλοιπα) και σκόπον έχει την μείξη του Γνωστικισμού με τον Χριστιανισμό και να κάνει καθαρή προπαγάνδα (βλέπε 20: 30-31). Περιέχει την ανάσταση του τετραημέρου Λαζάρου σε μια βλακώδη αφήγηση, ενώ κανένα άλλο *Ευαγγέλιο* δεν την αναφέρει!]

[** Πρόκειται για ένα μικρό θρύμμα παπύρου. Από τις λέξεις που περιέχει συμπεραίνεται ότι ανέγραφε τους στίχους: *Ιωάννης* 18: 31-34, 18: 37-38 στην προσθίαν και οπισθίαν όψη αντιστοίχως. Ο κώδικάς του είναι ο P52 και χρονολογείται στην παλαιότερη περίπτωση μεταξύ +125-160 Κ.Ε. Από τα Κατά Ματθαίον, Μάρκον και Λουκά *Ευαγγέλια*, τα παλαιότερα κομμάτια που σώζονται είναι του 3ου και 4ου αιώνος. Αν όμως αυτές οι λέξεις προέρχονται τω όντι από το κείμενο του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* και όχι από το κείμενο κάποιου άλλου γραπτού που και αυτό περιείχε αυτές τις λέξεις, είναι αδύνατον να αποφανθούμε. Τον δεύτερο αιώνα υπήρχαν πολλά όμοια γραπτά και προφορικές αφηγήσεις που κυκλοφορούσαν μεταξύ των χριστιανών που περιείχαν κοινές λέξεις, φράσεις, επεισόδια, γραμμενα από συγγραφείς ιδίων ή ομοίων κύκλων, κλπ. Διά ταύτα δεν μπορούμε να συμπεράνομε κάτι με βεβαιότητα. Ακόμα τα ερείπια της κολυμβήθρας της Βηθεσδάς, *Ιωάννης* 5: 2-3, που σώζονται σήμερα είναι απ’ αυτήν που έκτισε ο αυτοκράτωρ Αδριανός το +135 και όχι απ΄ αυτή την οποίαν υπαινίσσεται κατά τους χρόνους του Ιησού. Συνεπώς έχομε ή παρεμβολή ή το *Ευαγγέλιο* αυτό γράφτηκε μετά το +135.]

[*** Για τη σημερινή μορφή των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* πρέπει να προσθέσομε τα εξής ολίγα. Ενώ οι συγγραφείς των δεν αποκαλύπτουν την ταυτότητά των, τους σημερινούς τίτλους των: *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον*, κλπ., τους έγραψε διά πρώτη φορά στα γραπτά του ο επίσκοπος Λυώνος Ειρηναίος περί τα έτη +181-185 Κ.Ε.

Αλλά και η σημερινή μορφή των κανονικών *Ευαγγελίων* δεν είναι αυτή που είχε μπροστά του ή συνέταξε ο Ειρηναίος περί +180-185. Αυτά επανεκδόθηκαν το +330 Κ.Ε. υπό την επιμέλεια του Ευσεβίου κατ’ εντολήν του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ενώ εφρόντισαν να καταστρέψουν τα προηγούμενα. Αλλά και πάλι, αυτή η έκδοση τους δεν είναι αυτή που έχομε σήμερα στα χέρια μας. Αν συγκρίνομε τα *Ευαγγέλια* που έχομε σήμερα στα χέρια μας με αυτά που υπάρχουν στους κώδικες και στα χειρόγραφα του 4ου και 5ου αιώνα και σε μερικούς νεότερους κώδικες και νεότερα χειρόγραφα, που διατηρούνται σε μουσεία και συλλογές, ευρίσκομε πολλές σημαντικές διαφορές και παρανοήσεις. Στίχοι αλλαγμένοι ή διορθωμένοι, νέα κεφάλαια που δεν υπήρχαν, παρεμβολές, λέξεις με άλλες έννοιες, λέξεις αλλαγμένες, κλπ. Αν ακόμα δεν το έχετε καταλάβει είναι καιρός να το καταλά-

βετε: Αυτό είναι που θα πει θεοπνευστία η οποία χρειάζεται πάνω από μια χιλιετία για να τελειώσει και να κάνει καλά τη δουλειά της!... Πάρα πολύ ωραία!]
[**** Αυτό που λέγει ο θεολόγος ευαγγελιστής *Ιωάννης* 18: 31 «*είπεν ουν αυτοίς ο Πιλάτος· λάβετε αυτόν υμείς και κατά τον νόμον υμών κρίνατε αυτόν. είπον ουν αυτώ οι Ιουδαίοι· ημίν ουκ έξεστιν αποκτείναι ουδένα·*» δεν ευσταθεί σε καμία περίπτωση. Οι Ιουδαίοι μπορούσαν να εκτελέσουν κάποιον σύμφωνα με τους νόμους των, όπως έγινε με τον Πρωτομάρτυρα Στέφανο και με την πόρνη (*Ιωάννης* 8: 1-11), κλπ, όταν εδώ μάλιστα ό ίδιος ο Ρωμαίος κυβερνήτης Πιλάτος τους παρέχει την άδεια να το πράξουν! Ο Πιλάτος πάλι, ο επί σειρά ετών Ρωμαίος σκληρός ηγεμών, δεν χρειαζόταν μαθήματα από τον Ιουδαϊκό όχλο ως προς τα δικαιώματα που είχαν ή δεν είχαν. Αυτό λοιπόν είναι άλλη μια θεολογική φαντασίωση του Ιωάννου ο οποίος έχει «το χιούμορ και το θράσος» να μας επεξηγήσει στον επόμενο στίχο γιατί το έγραψε: 32 «*ίνα ο λόγος του Ιησού πληρωθή ον είπε σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν.*». Αυτό το στοιχείο φανερώνει περίτρανα τα στημένα παραμύθια και τις θεολογίες που είχαν στον νους τους οι διάφορες χριστιανικές ευαγγελικές τάσεις και τα οποία μετά το +73 προσπαθούσαν να προπαγανδίσουν. Τίποτα παραπάνω και τίποτα το ιστορικό!

Ο Ιωάννης σε μερικά σημεία του *Ευαγγελίου* του, 19: 35, 21: 24, κλπ., πασχίζει να μας πείσει ότι λέγει την αλήθεια, πράγμα που δεν το κάνει κανένας από τους άλλους τρεις! Υποπτεύεται κανείς ότι ο «Ιωάννης» έχει πρόβλημα με αυτά που γράφει. Τελικά μας λέγει και ότι κάνει προπαγάνδα πίστεως και όχι Ιστορία: 19: 35 «*και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς πιστεύσητε.*» και 20: 31 «*ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού*.».

Ο Ιωάννης χρησιμοποιεί την φράση «*διά τόν φόβον τών Ιουδαίων*» 7: 13, 19: 38, 20: 19. Με τον τρόπο που την χρησιμοποιεί δεν μπορεί να έχει χρησιμοποιηθεί από έναν ακραιφνή Ιουδαίο. Πρέπει να ήταν προσήλυτος άλλης εθνικότητας ή εξωμότης Εβραιοχριστιανός, ο οποίος με τις διαμάχες των Εβραιοχριστιανών και Φαρισαϊκών Ιουδαίων, όπως αυτές προέκυψαν μετά την φρικτή έκβαση των ετών +66-73, από την μια ήθελε να επαινέσει τους ελαχίστους Ιουδαίους που προσχώρησαν στην Εβραιοχριστιανική αίρεση (π.χ. Νικόδημος, Ιωσήφ απ' Αριμαθαίας) και από την άλλη να χτυπήσει την συντριπτική πλειοψηφία των Ιουδαίων που όχι μόνο δεν προσχώρησαν σ' αυτήν αλλά της εναντιώθηκαν με κάθε τρόπο που μπορούσαν.

Εκτός του ότι το *Ευαγγέλιο* αυτό αφηγείται πολλά τρομερά «γεγονότα» που δεν τα είχαν φανταστεί οι άλλοι (π.χ., η μετατροπή του νερού σε κρασί, η ανάσταση του τετραημέρου Λαζάρου, κ.π.ά.), μια πασιφανής μεγάλη διαφορά του *Ευαγγελίου* αυτού με τα άλλα τρία είναι ότι αυτό περιέχει πολλά γνωστικιστικά ή γνωστικίζοντα στοιχεία. Αλλά και εκτός των γνωστικιστικών στοιχείων που περιέχει το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* περιέχει και πάρα πολλές άλλες ιδιαιτερότητες και αντιφάσεις σε σχέση προς τα άλλα τρία κανονικά συνοπτικά *Ευαγγέλια*. Αναφέρομε εδώ τις εξής ολίγες αλλά πολύ ισχυρές.

- Έχει τον Ιησού Χριστό να περνά τρία Πάσχα κατά την διάρκεια της δράσεώς του και όχι ένα όπως οι άλλοι τρεις.
- Έχει τον Ιησού Χριστό να εκδιώκει τους εμπόρους από τον Ναό κατά την έναρξη τής δράσεώς του και όχι κατά το τέλος όπως μας λένε οι άλλοι τρεις.
- Το πρώτο θαύμα του Ιησού Χριστού στον Ιωάννη είναι άλλο από το πρώτο θαύμα που καταχωρούν οι άλλοι τρεις.

- Οι πειρασμοί του Ιησού και οι 40 ημέρες στην έρημο δεν υπάρχουν στον Ιωάννη όχι επειδή τους ξέχασε ή δεν ήθελε να τους επαναλάβει αλλά επειδή δεν υπήρξαν καθόλου, πράγμα εμφανές από τον τρόπο που καταγράφει τα υποτιθέμενα συμβάντα.
- Έχει τον Ιησού Χριστό να συναγελάζεται με τους Σαμαρείτες ενώ στο Ματθαίο παραγγέλλει στους μαθητές του να μην πορευθούν σε πόλεις Σαμαρειτών.
- Έχει τον Ιησού να παραδίδει μια θεία ευχαριστία κατά το δεύτερο Πάσχα στην Γαλιλαία, στην συναγωγή της Καπερναούμ (6: 48- 59), και όχι κατά τον τελευταίο και μυστικό δείπνο στην Ιερουσαλήμ όπως λένε οι άλλοι.
- Έχει τον Ιησού να σταυρώνεται μετά το μεσημέρι κατά την παραμονή του Πάσχα, την ημέρα της σφαγής των αμνών και όχι στις 9 το πρωί της ημέρας του Πάσχα που έχουν οι άλλοι. Τον σταυρό του τον μεταφέρει ο ίδιος μέχρι επάνω και όχι ο Σίμων Κυρηναίος
- Έχει τον αναστημένο Ιησού Χριστό να εμφανίζεται για πρώτη φορά στην Μαγδαληνή μόνο και όχι σε πολλές μυροφόρες.

Ο κατάλογος αυτός μπορεί να συνεχιστεί επί μακρόν. Παρά ταύτα πιστοί και θεολόγοι μας λένε ότι αυτά γράφτηκαν από αυτόπτες μάρτυρες (τουλάχιστον τον Ματθαίο και τον Ιωάννη), είναι αληθινές ιστορίες στις οποίες οι ευαγγελιστές συμφωνούν απολύτως, ότι δεν υπάρχουν αντιφάσεις, τα πάντα είναι σοφά γραμμένα και κάθε είδους τερατολογία.

Στον κανόνα ετέθη τελικά περί το τέλος του τετάρτου αιώνος, κατά την σύνοδο τής Καρθαγένης το +393, κατόπι διαμάχης Αθανασίου Αλεξανδρείας, ο οποίος το ήθελε εντός του κανόνος, και Ιερού Αυγουστίνου της Ίππου, ο οποίος ήθελε την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*. Η διαμάχη έληξε όταν αυτοί οι δύο «Θεοφόροι» Πατέρες συνεφώνησαν να μπούνε και τα δύο βιβλία στον κανόνα! Ως γνωστόν, ο Αθανάσιος ήταν στην κοιτίδα του Γνωστικισμού την Αίγυπτο, ο δε Αυγουστίνος υπέφερε από πολλές τρομερές ψυχολογικές διαταραχές και έτσι τα ανώμαλα γραπτά της *Αποκαλύψεως* τού παρείχαν «ανακούφιση».]

Οι Χριστιανοί θα ισχυριστούν ότι το ίδιο το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου δηλώνει πως είναι ιστορικό έγγραφο γραμμένο από τον Ιωάννη. Αυτός ο ισχυρισμός βασίζεται στους στίχους του Ιωάννου 19: 35 και 21: 24. Ο στίχος 19: 35 [*και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς πιστεύσητε.*] δεν ισχυρίζεται ότι το *Ευαγγέλιο* γράφτηκε από τον Ιωάννη. Απλώς ισχυρίζεται ότι τα συμβάντα που περιγράφονται στους αμέσως προηγουμένους στίχους εξετέθησαν αληθώς από κάποιον αυτόπτη μάρτυρα με στόχο να τον πιστέψουν οι άλλοι. Το χωρίο είναι ασαφές και δεν είναι καθαρό εάν ο μάρτυρας υποτίθεται πως είναι το ίδιο πρόσωπο με τον συγγραφέα. Πολλοί ερευνητές είναι της γνώμης ότι η ασάφεια αυτή είναι εσκεμμένη και ότι ο συγγραφέας Ιωάννης σ' αυτό το χωρίο προσπαθεί να διεγείρει τον πόθο των αναγνωστών όπως και στα χωρία που ομιλούν για ιστορίες θαυμάτων αλλά με αλληγορικές ερμηνείες. Ο στίχος 21: 24 [*Ούτός εστιν ο μαθητής ο μαρτυρών περί τούτων και γράψας ταύτα, και οίδαμεν ότι αληθής εστιν η μαρτυρία αυτού.*] επίσης δεν ισχυρίζεται ότι συγγραφέας είναι ο Ιωάννης[*]. Ισχυρίζεται ότι ο μαθητής που αναφέρθηκε στο χωρίο είναι αυτός που μαρτύρησε και περιέγραψε τα γεγονότα αληθώς. Όσον αφορά την ερώτηση εάν ο μαθητής είναι το ίδιο πρόσωπο με τον συγγραφέα και πάλι ο στίχος αυτός είναι αξιοσημείωτα ασαφής. Πρέπει να σημειωθεί ότι το χωρίο αυτό ευρίσκεται στο τελευταίο κεφάλαιο του Ιωάννου το οποίο δεν ήταν μέρος του αρχικού *Ευαγγελίου* αλλά προσετέθη σαν επίλογος από κά-

ποιον ανώνυμο συντάκτη. Πρέπει επίσης να γνωρίζει κανείς το γεγονός ότι πολλές «εκλαϊκευμένες» μεταφράσεις της *Καινής Διαθήκης* διαστρέφουν τα χωρία που μόλις αναφέραμε έτσι ώστε να απαλείψουν την ασάφεια που υπάρχει στην πρωτότυπη Ελληνική γραφή. (Το ιδεώδες είναι ότι ο καθένας χρειάζεται να είναι οικείος με το Ελληνικό πρωτότυπο της *Καινής Διαθήκης* για να αποφεύγει τις μεροληπτικές και διεστραμμένες μεταφράσεις που χρησιμοποιούνται από τους φουνταμενταλιστές Χριστιανούς και ιεραποστόλους.). [**]

[* Ο Ιωάννης όμως σε μερικά σημεία του *Ευαγγελίου* του πασχίζει να μας πείσει ότι λέγει την αλήθεια, πράγμα που δεν το κάνει κανένας από τους άλλους τρεις! Βέβαια μας λέγει και ότι κάνει την προπαγάνδα του και όχι ιστορία: 19: 35 «*και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε, και αληθινή αυτού εστιν η μαρτυρία, κακείνος οίδεν ότι αληθή λέγει, ίνα και υμείς πιστεύσητε*.», 20: 31 «*ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού*.». Όλο το κεφάλαιο 21 είναι αποδεδειγμένα κατοπινή προσθήκη προς αποκατάσταση της Πετρικής παραδόσεως, του Πετρικού κόμματος, κ.ά. Αυτός που το προσέθεσε επινόησε και την μυθολογία του ποιος έγραψε ολόκληρο το *Ευαγγέλιο*.

Αναμφιβόλως το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* είναι το μόνο *Κανονικό Ευαγγέλιο* που περιέχει πολλά γνωστικιστικά στοιχεία. Επίσης, οι στίχοι 1: 1-5, 9-14, στην αρχή του *Ευαγγελίου*, είναι παρμένοι ή λίγο παραφρασμένοι από μια πραγματεία Πλατωνικής φιλοσοφίας του Παγανιστή φιλοσόφου Αμελίου, του έτους +263 (βλέπε: Robert Taylor, *Diegesis*, σελίδα 185.).

Πολλοί Γνωστικιστές απορρίπτουν την υπόθεση ότι το *Ευαγγέλιο* αυτό γράφτηκε από τον μαθητή του Ιησού, Ιωάννη τον θεολόγο, υιό του Ζεβεδαίου. Ο Krejenblum στο έργο του *Das Evangelium der Wahrheit* (= το ευαγγέλιο της αλήθειας), Berlin 1900-1905, υποστηρίζει την Γνωστική προέλευση του *Ευαγγελίου* και το αποδίδει στον Μένανδρο τον διδάσκαλο του Βασιλίδη. Κατά τον 2ον αιώνα Κ.Ε., οι ενάντιοι αυτού του Ευαγγελίου απέδιδαν την αρχική μορφή του στον γνωστικιστή Ιουδαίο-χριστιανό Κήρινθο, περί το +100 Κ.Ε. Μετά υπέστει πολλές τροποποιήσεις μέχρις ότου έλαβε την σημερινή μορφή του. Δεδομένου ότι κατά τον 2ον αιώνα ο Γνωστικισμός παρ' ολίγον να εξαλείψει τον ορθόδοξο Χριστιανισμό του Ειρηναίου και το *Ευαγγέλιο* αυτό θεωρείται ως τελευταίο κανονικό δεν είναι καθόλου παράξενο το ότι εν πολλοίς γνωστικίζει.

Ο Χριστιανισμός άρχισε ως μείγμα Εβραϊσμού και των αιρέσεών του (Φαρισαϊσμού, Εσσαϊσμού, Εβιωνισμού, κλπ.), του γενικού Γνωστικισμού, μυστηρίων και όλων των μεσοανατολιτικών αλλοπροσάλλων δοξασιών. Από τον δεύτερο αιώνα και μετά εμφανίζεται η λεγόμενη Καθολική ορθόδοξη Εκκλησία με δική της θεολογία και σκοπούς. Αντί της διαμάχης με πολύ αμφίβολη έκβαση, ο Καθολικός ορθόδοξος Χριστιανισμός προτίμησε τον συμβιβασμό, την ανάμειξη και την συγχώνευση του με τους Γνωστικιστικούς Χριστιανισμούς για να τους ενσωματώσει όσο ήταν δυνατό. Μερικούς, όπως του Μαρκίωνος, του Καρποκράτους, των Οφιτών, κ.ά., τους απέρριψε πλήρως. Έτσι συμπεριλήφθηκε το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* και ξαναγράφτηκαν οι *Πράξεις των Αποστόλων*. Οι δε *Επιστολές του Παύλου*, οι επτά *Καθολικές Επιστολές* και η *Αποκάλυψις* είναι ένα οικτρό μείγμα Καθολικού και Γνωστικιστικών Χριστιανισμών και μεσοανατολικών δοξασιών. Με την κανονικοποίηση των τριών *Συνοπτικών Ευαγγελίων*, αφού πρώτα τα αλλοίωσαν με προσθαφαιρέσεις, παρουσιάζεται μια ισχυρή προσπάθεια ιστορικοποιήσεως του Ιησού και της δράσεώς του. Ο γνωστικιστικός, πνευματικός και ασώματος Χριστός των *Επιστολών* μετακινείται σιγά-σιγά στον ισ-

τορικοποιημένο Χριστό Ιησού (Ιουστίνος, Ειρηναίος, κ.ά.). Έχομε δηλαδή αρχικά τον Χριστό Εβραϊκό Μεσίαχ που μετά έλαβε και το όνομα Ιησούς (= Ο Γιαχβέχ είναι Σωτηρία).

Κατά τον ίδιο τρόπο και προς ίδιον συμφέρον η Καθολική ορθόδοξη Εκκλησία συμπεριέλαβε και ενσωμάτωσε και διάφορες ανόητες και καταστροφικές κινήσεις από τον 2ο και μετά αιώνα με πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα για τον άνθρωπο και τον πολιτισμό. Μεταξύ αυτών ήταν οι κινήσεις του ερημιτισμού, στηλιτισμού, αναχωρητισμού, ασκητισμού, νηστειών, αγαμίας, μοναχισμού, κλπ. Αν και πολλές απ' αυτές τίς κινήσεις προήλθαν από τον Γνωστικισμό και οι υπόλοιπες επηρεάστηκαν απ' αυτόν εντούτοις η Καθολική ορθόδοξη Εκκλησία τις δέχθηκε στους κόλπους της προκειμένου να εξασφαλίσει το συμφέρον της.

Η ενσωμάτωση και σφετερισμός από τον Χριστιανισμό πολλών στοιχείων των διαφόρων ρευμάτων, αιρέσεων και κινήσεων του Ιουδαϊσμού, Γνωστικισμού, Ζωροαστρισμού, Παγανισμού, των μεσανατολικών δοξασιών, δοξασιών της ερήμου, αποκαλύψεων και της άμεσης εσχατολογίας είχε τα εξής αποτελέσματα. Ο Χριστιανισμός γέμισε με: Αιρέσεις, αντιφάσεις τόσο στην θεωρία όσο και στην πράξη, λάθη, ανοησίες, μπούρδες, σαχλαμάρες, δεισιδαιμονίες, καταστροφικότητες, βία και όλο το κακό συναπάντημα. Με όλα αυτά και με την ανάμειξή του στην κρατική εξουσία από τον 4ο αιώνα και μετά, κατάντησε η πιο μοιραία, ανόητη, τρελή και καταστροφική θρησκεία της ιστορίας του ανθρώπου.]

[** Μια εισέτι άποψη για το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*, από αποσπάσματα και σημεία του βιβλίου του σπουδαίου ερευνητή Νίκου Βεργίδη, *Νέρων και Χριστός – Η αληθινή καταγωγή του Χριστιανισμού*, εκδόσεις Arcadia:

Το τελευταίο από τα «*Ευαγγέλια*», το «*Κατά Ιωάννην*», προοριζόταν για τις ελληνορωμαϊκές μάζες της ρωμαϊκής περιφέρειας. Οι μάζες αυτές κατείχαν, ούτως ή άλλως, ένα κάποιο επίπεδο γνώσης. Εδώ, αρκετά απ' τα γραφόμενα των «συνοπτικών», ανασκευάζονται ή αφαιρούνται. Ο Κλήμης Αλεξανδρείας το χαρακτηρίζει σαν ένα «πνευματώδες *Ευαγγέλιο*», δημιούργημα μιας μεγάλης έμπνευσης του «Ιωάννη».

Τα πρώτα λόγια του «Ιωάννη», αποτελούν ένα κράμα εβραιοελληνίζουσας φιλοσοφικής έκφρασης, όμοιας μ' εκείνη που χρησιμοποιούσαν ο Φίλωνας και οι Αλεξανδρινοί Εβραίοι. «*Εν αρχή ην ο λόγος και ο λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο λόγος. Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν. Πάντα δι' αυτού εγένοντο και χωρίς αυτόν εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν.*» (1: 1-4).

Οι συντάκτες του *Κατά Ιωάννην*, γνωρίζουν άριστα την εβραϊκή θρησκευτική φιλολογία και φιλοσοφία. Εκτός αυτού όμως, χειρίζονται θαυμάσια και την ελληνική γλώσσα. Αναμφίβολα, πρόκειται για Εβραίους της διασποράς. Ποιας περιοχής; Αν κρίνουμε απ' το φιλωνικό ύφος του, μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι πρόκειται για Εβραίους της Αλεξανδρείας. Αυτό όμως, μας βάζει σ' αρκετές σκέψεις, ως προς την ηλικία τούτου του *Ευαγγελίου*, που γενικά θεωρείται ως το νεότερο της *Καινής Διαθήκης*. Κι αυτό, γιατί ο Φίλωνας έζησε γύρω στα 30 π.Χ.-55 μ.Χ. Κατά συνέπεια, το *Κατά Ιωάννην*, θα πρέπει να γράφτηκε στα τέλη, περίπου, του 1ου αιώνα.

Οι ιδέες του Φίλωνα ήταν αρκετά δημοφιλείς στους χριστιανικούς κύκλους των πρώτων αιώνων. Ο Άγιος Αμβρόσιος τον θεωρούσε σαν έναν απ' τους δημιουργούς της χριστιανικής «ιδεολογίας». Οι ιδέες του Φίλωνα, που οξυδερκέστατα ο Ένγκελς τον αποκαλεί «πατέρα του Χριστιανισμού», περιστρέφονται γύρω απ' την ακόλουθη κεντρική θεώρηση: Ο Θεός είναι απόλυτος κι αιώνιος· επιβλέπει τον κόσμο μ' ενδιάμεση κατάσταση τον γιο του, τον «Λόγο»· ο «Λόγος» μεσιτεύει στον Θεό για χάρη των ανθρώπων. Οι άνθρωποι μπορούν να λυτρωθούν απ' τη σφραγίδα του προπατορικού αμαρτήματος, μόνο όταν ελευθερωθούν απ' τα δεσμά της «άθλιας ύλης». Ο «Λόγος» είναι πρωτογενής κι επομένως

πανομοιότυπος με τον Θεό. Μια προέκταση του Θεού, με άλλα λόγια. Είναι αυτός που ικετεύει για χάρη της ανθρωπότητας. Αποτελεί το αρχέτυπο του ανθρώπου. Ο «κατ' εικόνα ανθρωπος και αρχέτυπο του αιτίου».

Στον «Ιωάννη», τούτη ακριβώς η θέση κυριαρχεί. Ο «Ιησούς» είναι ο «Λόγος» που ενανθρωπίζεται και μέσω της «θυσίας» του, μεσιτεύει στον Θεό για τους ανθρώπους. Με λίγα λόγια, στον αρχικό «Ιωάννη», ο «Ιησούς» έχει μια καθαρά μεσσιανική υπόσταση, κατά πολύ απομακρυσμένη από τη μετέπειτα ανθρωποποίησή του.

Ενισχυτικό της αρχαιότητας του *Κατά Ιωάννην*, είναι κι η ανακάλυψη του «άγνωστου *Ευαγγελίου*» στα 1935. Πρόκειται για δυο πάπυρους που το κείμενό τους προσδιορίζεται πως έχει γραφτεί γύρω στα 160 μ.Χ. Περιέχει αποσπάσματα από τρία άγνωστα σε μας «*Ευαγγέλια*». Η φιλοσοφική δομή αυτών των αποσπασμάτων, καθώς και το ύφος διατύπωσής τους, συγγενεύουν πάρα πολύ με το γενικό κλίμα του *Κατά Ιωάννην*. Το πιθανότερο είναι, ότι πρόκειται για τρία διαφορετικά σχεδιάσματά του, που αργότερα συνενώθηκαν σ' ένα.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο που συναντάμε στον «Ιωάννη», είναι και το εξής: Βάζει στο στόμα του «Θωμά» την ακόλουθη φράση, με την οποία υπονοεί τον «Ιησού»: «*Ο Κύριός μου και Θεός μου*» (20: 28). Απ' το Σουετώνιο όμως γνωρίζουμε, πως ο Δομιτιανός «κατόρθωσε» να επιβάλλει προς τους κυβερνήτες των ρωμαϊκών επαρχιών, την ίδια ακριβώς προσφώνηση προς το πρόσωπό του. Όλοι όσοι απευθύνονταν σ' αυτόν, είτε γραπτώς, είτε προφορικώς, ξεκινούσαν πάντα με τη φράση: «Στον Κύριόν μου και Θεό» (βλέπε: *Οι δώδεκα καίσαρες*). Βλέπουμε λοιπόν, πως ο «Ιησούς» προσφωνείται με τον ίδιο τρόπο, που προσφωνείται κι ο αυτοκράτορας της Ρώμης. Αυτή η επισήμανση αποτελεί άλλη μια ατράνταχτη συνηγορία στην άποψη, ότι η απόδοση βασιλικής ταυτότητας στον «Ιησού», προοριζόταν σαν αντίβαρο στη λατρεία του αυτοκράτορα.

Μια καθαρά επιστημονική, όσο κι απροκατάληπτη ανάλυση των ντοκουμέντων, που έφερε στο φως η χριστολογική έρευνα δύο αιώνων, μας οδηγεί στο συμπέρασμα: *Ο Ιησούς που προβάλλει απ' τα τέσσερα Ευαγγέλια, είν' ένα υπερφυσικό ον, μια προχριστιανική θεότητα, που με το πέρασμα του χρόνου εξανθρωπίζεται.* {Είναι μια ολική τάση στην προχριστιανική και αρχική χριστιανική γραμματεία κατά την οποίαν ο κατ' ελπίδαν Εβραϊκός Μεσσίας ή Χριστός ή ο Γνωστικιστικός Λόγος έγινε ο άνθρωπος Ιησούς!}

Με σταθερή αυτή τη βάση, διαπιστώνουμε ότι τ' αρχαιότερο σε ηλικία στρώμα στο υλικό των «*Ευαγγελίων*», βρίσκεται αναμφίβολα στο τέταρτο «*Ευαγγέλιο*».]

Για να υποβαστάξουν τους ισχυρισμούς τους ότι τα *Ευαγγέλια* του *Μάρκου* και του *Ματθαίου* γράφτηκαν από τους «πραγματικούς» αποστόλους Μάρκο και Ματθαίο και ότι ο Ιησούς είναι ιστορικό πρόσωπο, οι ιεραπόστολοι συχνά υποδεικνύουν τη «καλουμένη μαρτυρία του Παπία». Ο Παπίας ήταν επίσκοπος της Ιεραπόλεως (κοντά στην Έφεσο) κατά την διάρκεια του μέσου του δευτέρου αιώνος Κ.Ε. Τίποτα από τα γραπτά του δεν έχει διασωθεί παρά μόνο ο Χριστιανός «Ιστορικός» Ευσέβιος (+ 260 – 339 Κ.Ε.) στο βιβλίο του, *Εκκλησιαστική Ιστορία* (που γράφτηκε κατά τα έτη +311 – 324 Κ.Ε. περίπου) παράφρασε μερικά χωρία του βιβλίου του Παπία, *Έκθεση Χρησμών του Κυρίου* (γραμμένο κατά +140 – 160 Κ.Ε. περίπου). Σ' αυτά τα χωρία, ο Παπίας ισχυρίστηκε ότι είχε γνωρίσει τις θυγατέρες του αποστόλου Φιλίππου και επίσης ανέφερε μερικές ιστορίες οι οποίες όπως ισχυρίστηκε προήλθαν από δύο άνδρες που ονομάζονταν Αριστίων και Ιωάννης ο Πρεσβύτερος, οι οποίοι ζούσαν ακόμα κατά την διάρκεια της ζωής του. Ο Ευσέβιος εμφανίζεται να έχει την πεποίθηση ότι ο Αριστίων και ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος ήταν μαθητές του Ιησού. Ο Παπίας ισχυρίστηκε ότι ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος είχε πει πως ο Μάρκος ήταν διερμηνέας

του Πέτρου και έγραψε κάτω με ακρίβεια οτιδήποτε του είχε πει ο Πέτρος για τον Ιησού. Ο Παπίας ακόμα ισχυρίστηκε ότι ο Ματθαίος είχε περιμαζέψει όλους τους «χρησμούς» από τα Εβραϊκά και ο καθένας είχε ερμηνεύσει αυτούς κατά τον καλλίτερο τρόπο που μπορούσε. Τίποτα απ' αυτά, όμως, δεν παρέχει αξιόπιστη ιστορική ένδειξη περί Ιησού και ούτε υποστηρίζει την πεποίθηση ότι τα *Ευαγγέλια* του Μάρκου και του Ματθαίου πραγματικά γράφτηκαν από αποστόλους που έφεραν τα ονόματα αυτά. Ο Παπίας απλώς αράδιαζε ονόματα και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι ήταν ειλικρινής όταν ισχυρίστηκε ότι είχε συναντήσει τις θυγατέρες του Φιλίππου. Ακόμα και να είχε, αυτό το πολύ-πολύ θα αποδείκνυε ότι ο απόστολος Φίλιππος της χριστιανικής μυθολογίας βασιζόταν σε κάποιο υπαρκτό πρόσωπο. Ο Παπίας ποτέ δεν ισχυρίστηκε ευθέως ότι είχε συναντήσει τον Αριστίωνα και τον Ιωάννη τον Πρεσβύτερο. Επί πλέον, επειδή ακριβώς ο Ευσέβιος κατά τον 4ο αιώνα πίστευε ότι αυτοί ήταν μαθητές του Ιησού δεν σημαίνει ότι ήταν [*]. Τίποτα απολύτως δεν είναι γνωστό για το ποίος γήινος ήταν πραγματικά ο Αριστίων. Σίγουρα όμως δεν είναι ένας από τους μαθητές κατά την συνήθη χριστιανική παράδοση. Έχω ιδεί βιβλία ορισμένων Χριστιανών φουνταμενταλιστών που διατείνονται ότι ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος ήταν ο απόστολος Ιωάννης ο υιός του Ζεβεδαίου και ότι αυτός ζούσε ακόμα όταν ο Παπίας ήταν νέος. Ακόμα ισχυρίζονται ότι ο Παπίας έζησε κατά τα έτη +60 - 130 Κ.Ε. περίπου και ότι έγραψε το βιβλίο του περί το +120 Κ.Ε. Αυτές οι χρονολογίες δεν βασίζονται σε καμία θεμιτή ιστορική μαρτυρία και είναι τελείως ανόητες. Ο Παπίας ήταν επίσκοπος Ιεραπόλεως κατά το +150 περίπου και όπως ήδη προαναφέραμε το βιβλίο του γράφτηκε μέσα στο διάστημα των ετών +140 – 160 Κ.Ε. Αλλά και να σπρώξομε τις ημερομηνίες πίσω στο +60 Κ.Ε. δεν τον θέτει κατά την διάρκεια της ζωής του αποστόλου Ιωάννου ο οποίος σύμφωνα με καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις φονεύτηκε το +44 Κ.Ε.[**]. Εκτός τούτου είναι εντελώς απίθανο ότι ο Ιωάννης ο Πρεσβύτερος είχε τίποτα να κάνει με τον Ιωάννη τον Απόστολο. Σύμφωνα με τον Επιφάνειο (περίπου +320 – 403 Κ.Ε.), ένας πρώτο-χριστιανός ονόματι Ιωαννης Πρεσβύτερος είχε αποθάνει το +117 Κ.Ε. Θα έχομε περισσότερα να πούμε περί αυτού όταν συζητήσομε τις τρεις επιστολές που φέρουν το όνομα του Ιωάννου. Όποια και να είναι όμως η περίπτωση, οι αφηγήσεις τις οποίες μάζεψε ο Παπίας διεδίδοντο από στόμα σε στόμα τουλάχιστον για μια δεκαετία μετά την συγγραφή των *Ευαγγελίων* και των *Πράξεων* και αντανακλούν αθεμελίωτες φήμες και προλήψεις περί της προελεύσεως αυτών των βιβλίων. Ιδιαιτέρως η αφήγηση για τον Μάρκο που προμηθευτήκαμε από τον Ιωάννη τον Πρεσβύτερο, δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά μια ελαφρά επεξεργασία του θρύλου περί Μάρκου που ευρίσκεται εντός του βιβλίου των *Πράξεων* και ούτως δεν μας λέγει τιποτα για τις αληθινές απαρχές του *Ευαγγελίου* του Μάρκου. Η αφήγηση περί του ότι ο Ματθαίος ανέγραψε τους «χρησμούς» είναι απλώς μια φήμη, και επί πλέον, δεν έχει να κάνει τίποτα με το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου. Ο όρος «χρησμοί» μπορεί μόνο να εννοηθεί σαν αναφορά στα γραπτά γνωστά ως οι *Χρησμοί του Κυρίου* τα οποία αναφέρονται στο βιβλίο του Παπία και κατά πάσαν πιθανότητα είναι το ίδιο πράγμα με την *Δευτέρα Πηγή*, αλλ' όχι με το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου.

[* Μην ξεχνάτε ότι όλα αυτά βασίζονται μόνο στα γραπτά του κατά πολύ υστερόχρονου Ευσεβίου κατά το πρώτο ήμισυ του 4ου αιώνος και ο οποίος δεν χαίρει καμίας εμπιστοσύνης από κανέναν αντικειμενικό και αμερόληπτο ερευνητή! Το πέρα για πέρα ύποπτο γεγονός είναι ότι ενώ ο Ευσέβιος έχει τα γραπτά και τα βιβλία αυτά στα χέρια του όχι μόνο δεν εφρόντισε να τα διασώσει, πλην ελαχίστων χωρίων τα οποία αποδεδειγμένως διαστρέβλωσε, αλλά μετά απ' αυτόν όλες αυτές οι πηγές δεν υπάρχουν πουθενά πλέον.]

[** Εδώ είναι το δεύτερο σημείο στο οποίο αναφέρει αυτή την πληροφορία. Ποιες να είναι αυτές οι καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις; Νομίζομε ότι ο συγγραφέας όφειλε να τις αναφέρει εδώ, καθότι όπως εξηγήσαμε παραπάνω υπάρχουν άλλες καθιερωμένες χριστιανικές παραδόσεις που διαφωνούν μ' αυτές που αυτός εδώ επικαλείται.]

Εκτός από τα κανονικά *Ευαγγέλια* και τις *Πράξεις*, οι ιεραπόστολοι χρησιμοποιούν και διάφορες επιστολές[*] ως απόδειξη του αληθούς της εξιστορήσεως περί Ιησού. Ισχυρίζονται ότι οι επιστολές είναι γράμματα γραμμένα από μαθητές ή οπαδούς του Ιησού. Εν τούτοις, οι επιστολές (επιστολή στα αρχαϊκά Ελληνικά σημαίνει μήνυμα ή εντολή) είναι βιβλιαράκια γραμμένα υπό μορφή γραμμάτων (συνήθως από θρυλικούς χαρακτήρες του παρελθόντος), τα οποία αναπτύσσουν δόγματα και οδηγίες. Αυτή η μορφή θρησκευτικού γραψίματος χρησιμοποιείτο από τους Εβραίους των Ελληνιστικών και Ρωμαϊκών χρόνων. (Η πιο φημισμένη Εβραϊκή επιστολή είναι η *Επιστολή του Ιερεμίου*, η οποία αποτελεί μια μακροσκελή καταδίκη της ειδωλολατρίας και γράφτηκε κατά την Ελληνιστικήν περίοδο υπό μορφή γράμματος στο όνομα του προφήτη Ιερεμίου προς τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ μόλις πριν φερθούν εξόριστοι στη Βαβυλώνα. [Η *Επιστολή* αυτή δεν ανήκει στον κανόνα της *Τανάχ* ενώ οι Χριστιανοί την έχουν βάλει στην δική τους *Παλαιά Διαθήκη*.]). Όπως και στην περίπτωση των *ευαγγελίων*, υπάρχουν χριστιανικές επιστολές που δεν περιέχονται στην *Καινή Διαθήκη* για τις οποίες και οι Χριστιανοί και οι μη Χριστιανοί ερευνητές συμφωνούν ότι είναι ψευδεπίγραφες και δεν έχουν καμία ιστορική αξία αφού εκθέτουν πίστεις και όχι Ιστορία. Η ύπαρξη ψευδεπιγράφων επιστολών και εν τέλει ολόκληρη η έννοια μιας επιστολής υποδηλεί ότι οι επιστολές ήταν συνήθως ψευδεπίγραφες. Ούτως και πάλι οι ισχυρισμοί των Χριστιανών φουνταμενταλιστών και ιεραποστόλων, ότι δηλαδή οι επιστολές είναι γνήσια γράμματα, είναι εκείνο ακριβώς που χρήζει αποδείξεως.

[* Όλες οι *Επιστολές* της *Καινής* γενικώς, δεν γνωρίζουν τον Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων*, αν και αυτές κατά την χριστιανική παραδοχή και ομολογία εγράφησαν 30 - 50 χρόνια πριν από τα *Ευαγγέλια*.]

Η *Επιστολή του Ιούδα* γράφτηκε στο όνομα του Ιούδα του αδελφού του Ιακώβου. Σύμφωνα με τον Μάρκο και τον Ματθαίο, ο Ιησούς είχε αδελφούς που ονομάζονταν Ιούδας και Ιάκωβος. Η σύγκριση με άλλα γραπτά δείχνει ότι η *Επιστολή του Ιούδα* γράφτηκε γύρω στο +130 Κ.Ε. και έτσι καθίσταται προφανές ότι είναι ψευδεπίγραφη. Δεν υπάρχει όμως καμία ένδειξη ότι ο συγγραφέας της [όποιος και αν ήταν] χρησιμοποίησε οποιεσδήποτε αξιόπιστες ιστορικές πηγές σε ό,τι αφορά τον Ιησού.

Δύο από τις κανονικές επιστολές είναι γραμμένες στο όνομα του Πέτρου. Αφού ο Πέτρος είναι μυθική προσαρμογή της Αιγυπτιακής θεότητας Πέτρα, αυτές οι επιστολές δεν γράφτηκαν βεβαίως απ' αυτόν. Μόνο το ύφος και ο χαρακτήρας της *Πρώτης Επιστολής του Πέτρου* είναι αρκετά για να δείξουν ότι δεν θα μπορούσε να είχε γραφτεί πριν από το +80 Κ.Ε. περίπου. Αλλά σύμφωνα και με τη χριστιανική παράδοση, ο Πέτρος υποτίθεται ότι είχε πεθάνει κατά τους διωγμούς που είχε εξαπολύσει ο Νέρων τα έτη +64 – 66 Κ.Ε. και έτσι δεν θα μπορούσε να έχει γράψει αυτήν την επιστολή. Ο συγγραφέας του *Ευαγγελίου* του Λουκά και των *Πράξεων* χρησιμοποιούσε όλες τις γραπτές πηγές που μπορούσε να τσακώσει και έτεινε να τις χρησιμοποιεί αδιακρίτως. Εν τούτοις, δεν αναφέρει τίποτα που να υποδεικνύει προς κάποιαν επιστολή γραμμένη από τον Πέτρο. Αυτό δεικνύει ότι η *Πρώ-*

τη Επιστολή του Πέτρου πιθανώς γράφτηκε μετά το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και τις *Πράξεις* (το +100 Κ.Ε. περίπου). Ούτε οι αναφορές στον Ιησού στην *Πρώτη Επιστολή του Πέτρου* ελήφθησαν από ιστορικές πηγές αλλά αντί ιστορικών πηγών αντανακλούν πίστεις και προλήψεις. Η *Δευτέρα Επιστολή του Πέτρου* ξεφωνίζει εναντίον των Μαρκιωνιστών και συνεπώς πρέπει να έχει γραφτεί το +150 Κ.Ε. περίπου. Είναι καθαρά ψευδεπίγραφη. Η *Δευτέρα Επιστολή του Πέτρου* χρησιμοποιεί ως πηγές: Την αφήγηση για την μεταμόρφωση του Ιησού που ευρίσκεται στον Μάρκο, Ματθαίο και Λουκά, την *Αποκάλυψη του Πέτρου* και την *Επιστολή του Ιούδα*. Η μη κανονική *Αποκάλυψη του Πέτρου* (γραμμένη μέσα στο πρώτο τέταρτο του δευτέρου αιώνος Κ.Ε.) αναγνωρίζεται να είναι μη ιστορική ακόμα και από τους Χριστιανούς φουνταμενταλιστές. Ούτως και η *Δευτέρα Επιστολή του Πέτρου* ουδόλως χρησιμοποιεί θεμιτές ιστορικές πηγές.

Τώρα ας εξετάσομε τις επιστολές τις οποίες υποτίθεται ότι έγραψε ο Παύλος. Η *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Τιμόθεον* προειδοποιεί εναντίον της εργασίας των Μαρκιωνιστών γνωστή με τον τίτλον «*Αντίθεσις*». Ο Μαρκίων[*] αποβλήθηκε από την εκκλησία της Ρώμης το +144 Κ.Ε. περίπου και η *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Τιμόθεον* γράφτηκε ολίγον μετά. Έτσι είναι καθαρό σε άπαντες ότι εδώ έχομε περίπτωση ψευδεπιγραφίας. Η *Δευτέρα Επιστολή του Παύλου Πρός Τιμόθεον* και η *Επιστολή του Παύλου Πρός Τίτον* γράφτηκαν από τον ίδιο συγγραφέα περίπου την ίδια εποχή. Αυτές οι τρεις επιστολές είναι γνωστές ως οι «ποιμαντορικές επιστολές». Οι υπόλοιπες δέκα «μη-ποιμαντορικές» επιστολές γραμμένες στο όνομα του Παύλου, ήταν γνωστές στον Μαρκίωνα περί το +140 Κ.Ε. Μερικές απ' αυτές δεν ήταν γραμμένες μόνο στο όνομα του Παύλου αλλά έχουν μορφή γραμμάτων γραμμένων από τον Παύλο σε συνεργασία με διαφόρους φίλους όπως ο Σωσθένης, Τιμόθεος, και Σίλας. Ο συγγραφέας του *Ευαγγελίου* του *Λουκά* και των *Πράξεων* έφαγε τον κόσμο για να προμηθευτεί όλες τις διαθέσιμες πηγές και έτεινε να τις χρησιμοποιεί αδιακρίτως, αλλά δεν χρησιμοποίησε τίποτα από τις *Παυλικές Επιστολές*. Έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι οι μη-ποιμαντορικές επιστολές γράφτηκαν μετά το *Ευαγγέλιο* του Λουκά και τις *Πράξεις* μέσα στην περίοδο +100 – 140 Κ.Ε. περίπου. Οι μη-κανονική *Πρώτη Επιστολή του Κλήμεντος* [Ρώμης, υποτίθεται] *Πρός Κορινθίους* (γραμμένη περίπου το +125 Κ.Ε.) χρησιμοποιεί την *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Κορινθίους* ως πηγή και έτσι μπορούμε να μικρύνομε την χρονολογία γι' αυτήν την επιστολή εντός των ετών +100 – 125 Κ.Ε. περίπου. Τελικά, επαφιόμεθα στο συμπέρασμα ότι όλες οι Παυλικές επιστολές είναι ψευδεπίγραφες. (Ο ημι-μυθικός Παύλος [**] υποτίθεται ότι απέθανε κατά την διάρκεια των διωγμών του Νέρωνος τα έτη + 64 – 66 Κ.Ε.). Είναι εμφανές ότι μερικές από τις Παυλικές Επιστολές αλλοιώθηκαν και ανασυντάχτηκαν πολυάριθμες φορές προτού αποκτήσουν τις σημερινές μορφές τους. Ως πηγές χρησιμοποιούν η μια την άλλη, τις *Πράξεις*, τα *Ευαγγέλια* των Μάρκου, Ματθαίου και Λουκά[***] και την *Πρώτη Επιστολή του Πέτρου*. Έτσι και επομένως μπορούμε να συμπεράνομε ότι δεν παρέχουν καμία ιστορική ένδειξη για τον Ιησού.

[* Ο σπουδασμένος πλούσιος από την Σινώπη του Πόντου, Μαρκίων, ήταν φανατικός οπαδός του Παύλου και Γνωστικός εσχατολόγος αυστηροτάτων ηθών. Κατά το πρώτο ήμισυ του δευτέρου αιώνος έφτιαξε τον πρώτο κανόνα *Καινής Διαθήκης*. Αυτός περιείχε μόνο τις δέκα πρώτες επιστολές του Παύλου από τις οποίες είχε αφαιρέσει όλα τα Εβραϊκά στοιχεία. Επίσης η σειρά τους ήταν άλλη από την εκ των υστέρων καθιερωμένη. Εκτός κανόνος είχε θέσει τις επιστολές *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον*, *Πρός Τίτον*, *Πρός Εβραίους*, τα δύο

τελευταία κεφάλαια ιε΄, ιστ΄ της *Πρός Ρωμαίους* επιστολής, κ.ά. (Εκτεταμένα μέρη των ποιμαντορικών επιστολών, *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και η *Πρός Τίτον*, αναφέρονται σε θέματα του δευτέρου αιώνος, άγνωστα για τον Παύλο. Επομένως αυτά δεν μπορεί να εγράφησαν απ' αυτόν. Π.χ. πώς μπορεί το ίδιο άτομο να γράφει στην *Πρός Κορινθίους* 7: 1 «... ***καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι·***» και 8 «*Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις,* ***καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ.***» και όλα τα τερατώδη που γράφει σε όλο το κεφάλαιο 7, αλλά μετά στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 2 να γράφει: «*δεί ουν τον* ***επίσκοπον*** *ανεπίληπτον είναι,* ***μιας γυναικός άνδρα,***» και 12 «***διάκονοι έστωσαν μιας γυναικός άνδρες, τέκνων καλώς προϊστάμενοι και των ιδίων οίκων.***»; Ακόμα οι θεσμοί του επισκόπου και του πρεσβυτέρου δεν υπήρχαν κατά τα χρόνια του Παύλου. Βασισμένοι στην μαρτυρία του Φίλωνος, πρέπει να υπήρχαν υπό κάποια μορφή στην Αίγυπτο όπου ο Παύλος δεν πήγε ποτέ. Μετά έγιναν χριστιανικές απομιμήσεις. Άλλα μέρη των *Ποιμαντορικών Επιστολών* φαίνονται να είναι είτε του Παύλου είτε παραδόσεις που αναφέρονται σ' αυτόν.). Στον κανόνα ο Μαρκίων είχε βάλει μόνο ένα ευαγγέλιο ομοιάζον με το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο*ν, αλλά χωρίς να περιέχει κανένα Εβραϊκό στοιχείο και θέμα. Ο Εβραϊκός θεός Γιαχβέχ ήταν κακό δαιμόνιο για τον Μαρκίωνα. Η τότε Εβραιοχριστιανική εκκλησία της Ρώμης, φυσικώ τω λόγω, δεν εδέχθη τις προτάσεις του Μαρκίωνος και εξέβαλλε αυτόν από τους κόλπους της μεταξύ +142 – 144 C. E.

Από το περιεχόμενό της φαίνεται ότι η αιρετική, κακογραμμένη και απόκρυφη *Επιστολή Πρός Διόγνητον* γράφτηκε από έναν αμόρφωτο χριστιανό Μαρκιωνικών τάσεων. Θεωρεί την Αρχαία Ελληνική θρησκεία ως θρησκεία αψύχων ειδώλων και τον Ιουδαϊσμό ως θρησκεία δεισιδαιμονιών που δεν ταιριάζουν στον αληθινό Θεό της Γνώσεως (αλλά στην Ορθοδοξία: «*Θεόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ*.»). Αποφεύγει να κάνει μνεία για την Εβραϊκή καταγωγή και δράση του Υιού τού Θεού του και για το ότι η βάση του Χριστιανισμού είναι η *Παλαιά Διαθήκη*.]

[** Μην εκπλήττεσθε για το επίθετο ημι-μυθικός επί του Παύλου. Ακόμα και μυθικό να τον ανέφερε δεν θα ήταν υπερβολή. Βεβαίως έχει καθιερωθεί μεταξύ των χριστιανών η ιστορικότητα του Παύλου να θεωρείται δεδομένη και πέραν πάσης αμφισβητήσεως. Πολλοί όμως αμερόληπτοι επιστήμονες, ειδικοί επί των θεμάτων αυτών, την αμφισβητούν και μερικοί φτάνουν στο συμπέρασμα ότι το πρόσωπο αυτό είναι μυθικό (πανεπιστημιακή σχολή του Amsterdam, βλέπε και Robert **Price**, The Amazing Colossal Apostle: The Search for the Historical Paul, Signature Books, February 15, 2012).

Άλλοι πάλι δεν την αμφισβητούν και άλλοι απλώς την θεωρούν εύλογη αναγνωρίζοντας όμως ότι δεν υπάρχουν αρκετά πειστικές αποδείξεις περί αυτής. Ακόμα και ο νεώτερος ερευνητής Robert Ambelain που προωθεί την άποψη ότι ο Παύλος υπήρχε και ήταν Ιδουμαίος Άραβας εγγονός του βασιλιά Ηρώδη του Μεγάλου. Μέσα στα κείμενα των *Πράξεων* και των *Επιστολών*, όπως τα έχομε σήμερα στα χέρια μας, οι χαρακτήρες Σαούλ, Σαύλος, Παύλος και Σίμων ο Μάγος αντιπροσωπέυουν διαφορετικές εκδοχές και εποχές του Παύλου. Άλλοι, όπως ο κ. Μάριος Βερέττας και κ. Κώστας Κυριακάκης, λαμβάνοντας υπ' όψη τις τρεις *Επιστολές του Ιωάννου* και την *Αποκάλυψιν* αποφαίνονται ότι οι όροι «αντίχριστος» και «ψευδοπροφήτης» αναφέρονται στον Παύλο. Άλλοι πάλι, όπως ο Harold Leidner, τον θέλουν να ζει επ' ολίγον μετά τα γεγονότα του 70-73 Κ.Ε., παρά την χριστιανική χρονολογία του θανάτου του μεταξύ 64 και 67 Κ.Ε. Δηλαδή, υπάρχει πλήρης ασυμφωνία και σύγχυση μεταξύ των ερευνητών.

Αναφέρομε λοιπόν ολίγα μόνο στοιχεία επ' αυτού του ζητήματος προς ενημέρωση του αναγνώστη, τα οποία αφήνομε στην κρίση του και στο ερευνητικό του ενδιαφέρον.

Π.χ., για την χρονολογία της γεννήσεως του Παύλου δεν υπάρχει καμία σύγχρονη μαρτυρία της εποχής του. Έχομε μόνο εικασίες και υπολογισμούς περί αυτής από πολύ υστερόχρονους μελετητές, χριστιανούς και μη. Αν εσείς, όποιοι και αν είστε, γνωρίζετε έστω και μία ανεξάρτητη, αμερόληπτη, βάσιμη, θεμιτή και σύγχρονη ή σχετικώς σύγχρονη με τον Παύλο ιστορική αναφορά ή ένδειξη περί Παύλου να την δημοσιεύσετε να την μάθομε κει 'μεις οι υπόλοιποι οι ανά την υδρόγειον ενδιαφερόμενοι και ερευνητές. Πέραν των εσωτερικών χριστιανικών αφηγηματικών αναφορών τέτοια αναφορά ή ένδειξη δεν υπάρχει πουθενά. Οι Χριστιανοί όμως διατείνονται ότι ο Παύλος όργωνε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μεσα στα 30 χρόνια δράσεώς του (από τον λιθοβολισμό του Στεφάνου και εντεύθεν). Είχε σύρει στην φυλακή πολλούς, εδίωκε μανιωδώς τους χριστιανούς πριν την μεταστροφή του, είχε έλθει σε επαφή ή σύγκρουση με τους Ιουδαίους αρχηγούς, με Ρωμαίους υπάτους, κυβερνήτες, ασιάρχες, χιλιάρχους, εκατοντάρχους, τον ίδιο τον αυτοκράτορα στη Ρώμη, τις τοπικές πολιτικές αρχές, θρησκευτικές αρχές, συναγωγές, κόσμο πολύ, εδιώχθη, «θηριομάχησε», δάρθηκε, λιθοβολήθηκε, ήταν πολύ οικείος στα αυτοκρατορικά ανάκτορα στα οποία διατηρούσε φίλους, πήγε δύο φορές στη Ρώμη όπου παρέμεινε μπόλικο καιρό, και ο κατάλογος συνεχίζεται επί μακρόν! Παρ' όλα ταύτα δεν τον εσημείωσε κάπου κανείς ανεξάρτητος, αντικειμενικός και σύγχρονός του ιστορικός, πολιτικός, συγγραφέας, ραβίνος, λαϊκός ... έστω και εκ παραδρομής! Τί νομίζετε λοιπόν επ' αυτού; Δεν είναι όντως περίεργο και πέραν πάσης πιθανότητας; Απαντήσετε! Όπως προαναφέραμε ο Μέγας αυτοκράτωρ Ιουλιανός εζήτησε να του προσκομίσουν μια τέτοια αναφορά και για τον Παύλο, αλλά απάντηση δεν πήρε!

Το μόνο ιστορικό στοιχείο που υπάρχει για τον Παύλο είναι το ότι στις περισσότερες *Επιστολές* που αποδίδονται σ' αυτόν υπάρχει το όνομα Παύλος. Τίποτα άλλο! Το ζήτημα που παραμένει όμως είναι αν αυτό το στοιχείο από μόνο του είναι αρκετό για το άτομο του διαμετρήματος που παρουσιάζουν οι *Πράξεις* και οι *Επιστολές*! Επιστολές τέτοιου τύπου κατά τον 1^{ον} και 2^{ον} αιώνα Κ.Ε. υπήρχαν, και έχουν διασωθεί, πάμπολλες. Αλλά οι *Επιστολές* του Παύλου περιέχουν τόσα πολλά ανάκατα και ετερόκλητα στοιχεία που διερωτάται κανείς αν αυτά εγράφησαν από ένα και το αυτό άτομο και μάλιστα τον Ιουδαίο που παρουσιάζουν οι *Πράξεις*. Φαίνεται ότι η χρήση του ονόματος Παύλος φανερώνει ότι αυτά τα κειμένα προέρχονται από διάφορες ανταγωνιζόμενες Παυλικές Εβραιοχριστιανικές μερίδες του 1^{ου} και 2^{ου} αιώνα Κ.Ε. Χριστιανισμοί τότε υπήρχαν πολλοί και διάφοροι!

Επιστολές αυτού του τύπου υπήρχαν πολλές και έχουν διασωθεί πολλές. Στην *Καινή Διαθήκη* εκτός από τις 14 που αποδίδονται στον Παύλο έχομε και τις 7 *Καθολικές*. Τελικά βλέπομε ότι ο Χριστιανισμός όλων των *Επιστολών* γενικώς, εντός και εκτός του κανόνος της *Καινής*, είτε προηγείται είτε έπεται του Χριστιανισμού των *Ευαγγελίων*, δεν παρέχει κανένα ιστορικό στοιχείο για τον Χριστό - Μεσσίαχ που παρουσιάζεται ως ο Ιησούς ή Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων*. Είναι ένας θεωρητικός, φανταστικός, απόκρυφος Χριστιανισμός που επιβάλλεται μόνο με την τυφλή πίστη και προέρχεται από τις διάφορες πίστεις, δοξασίες και παραλλαγές περί του Εβραϊκού Μεσσίαχ της Βαβυλωνιακής μετοικεσίας (6^{ος} αιών Π. Κ.Ε.) και μετέπειτα!

Εδώ πρέπει να τονίσομε όμως ότι **καίριο πλήγμα κατά της ιστορικότητος του Ιησού Χριστού είναι ο Χριστός του Παύλου. Ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* όπως και οιοσδήποτε ιστορικός Χριστός ήταν άγνωστος στον Παύλο. Τότε όμως, αν δεχθούμε ότι ο Παύλος είναι ιστορικό πρόσωπο κατά την εποχή που διατείνονται ότι έζησε, έδρασε και μας παρέδωσε τα γραπτά του, αναγκαστικά πρέπει να δεχθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός**

δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο αλλά μυθολόγημα! Αλλιώς και ο Παύλος και ο Ιησούς είναι χριστιανικά μυθιστορήματα και τίποτα παραπάνω. Δηλαδή ψευτιές!

Εδώ πρέπει να πούμε ότι ο Ambelain έχει πλέξει ένα σενάριο ιστορικού Ιησού ο οποίος δεν είναι θεός ούτε υιός θεού, αλλά ο πρώτος γιος του ζηλωτή Ιούδα του Γαυλανίτη. Δεν κάνει θαύματα αλλά συνεχίζει τον αγώνα του πατέρα του, ούτε αναστήθηκε ποτέ αλλά μετά την σταύρωση του ρίφθηκε μέσα στον ρωμαϊκό εξευτελιστικό βουρκόλακκο «fossa infamia» των καταδίκων, κλπ. Πέραν των Εβραιο-Ιουδαϊκών, αποκρύφων και χριστιανικών στοιχείων και των γραπτών του Ιωσήπου βασίζεται και σε μερικά άλλα στοιχεία που ανεκάλυψε, τα οποία φανερώνουν ότι υπήρχε μια εβραϊκή αίρεση και κίνηση, ***η οδός***, η οποία αργότερα ονομάστηκε χριστιανική. Είναι γνωστό ότι υπήρχαν πολλές εσχατολογικές, μεσσιανικές κινήσεις που επίστευαν στην ανάσταση νεκρών, κλπ, από μία των οποίων η χριστιανική αντλεί τις ρίζες της. Αυτό είναι επαρκώς αποδεδειγμένο και δεν έχει αμφισβητηθεί ποτέ. Οι Φαρισαίοι π.χ. πίστευαν και αυτοί και ακόμα πιστεύουν στον μεσσιανισμό και στην ανάσταση νεκρών, μια μεταβαβυλωνιακή δοξασία την οποία οι Σαδδουκαίοι και αρχικός Εβραϊσμός, π.χ. *Αριθμοί* 16: 33, απέρριπταν. Αλλά αν το σενάριο που πλέκει ο Ambelain ισχύει εν όλω ή εν μέρει ή καθόλου παραμένει ανοικτή υπόθεση και εν πολλοίς στον χώρο της φαντασίας.

Βεβαίως τα γραπτά που αποδίδονται στον Παύλο καθώς και οι προηγούμενες πηγές τους πρέπει να έθεσαν τις βάσεις και νύξεις της συγγραφής και της μυθολογίας των υστεροχρόνων τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Μετά τον πλήρη διαχωρισμό Ιουδαίων και Χριστιανών (+135 Κ.Ε.) και την οικτρή αποτυχία της εσχατολογίας των τελευταίων, οι νέες καταστάσεις που προέκυψαν απαιτούσαν νέα κείμενα διαφορετικά απ' αυτά του Παύλου και προπάντων ιστορικοποιούντα για την δικαιολόγηση και επιβίωση της Εβραιοχριστιανικής αιρέσεως! Ακόμα κατά τον δεύτερο αιώνα σφετερίστηκαν γνωστικιστικά κείμενα και κακώς νοηθέντα Νεοπλατωνικά στοιχεία. Ως γνωστό, λίγο έλειψε ο Γνωστικισμός τότε να εξαλείψει τον ορθόδοξο Χριστιανισμό από προσώπου γης. Έτσι στα κείμενα του Παύλου και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* απαντάμε πολλά γνωστικιστικά και διαστρεμμένα Νεοπλατωνικά στοιχεία. Τότε υπήρχε αγώνας επικράτησης ανάμεσα στην παράταξη της Πίστης (του δόγματος "***πίστευε και μη ερεύνα***") και στην παράταξη της Γνώσης (Γνωστικισμού). Τελικά για λόγους που δεν θα αναπτύξομε εδώ επεκράτησε η Πίστη. Στον Χριστιανισμό η απιστία είναι η μεγαλύτερη αμαρτία και ισχύει: Αμφιβολία = Έλλειψη Πίστεως = Αμαρτία! Ο δε Παύλος παντού τονίζει ότι η πίστη μόνο μας σώζει και μας περιγράφει την πανοπλία της πίστεως στην *Πρός Εφεσίους* 6: 14-20.

Αυτά τα συμπεράσματα αποτελούν το βαρύτερο επιχείρημα των μυθικιστών κατά της ιστορικότητος του Ιησού ή του Παύλου αναλόγως. Αυτό το επιχείρημα είναι εξαιρετικά ισχυρό ή μάλλον απροσπέλαστο για τους γνώστες και ειλικρινείς ερευνητές Χριστιανούς, πολλοί των οποίων αφού μελέτησαν και εγνώρησαν τα στοιχεία, απεσκίρτησαν από την Εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα. Εσείς αναγνώστες τί λέτε;

Διά την εκτενή μελέτη και ανάπτυξη αυτού του σοβαρού θέματος και επιχειρήματος διαβάστε παρακάτω το τμήμα: «Ο Χριστός του Παύλου» από το κείμενο με τίτλο: «Ο Παύλος μέσα από τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* (και όχι μόνον)». Το κείμενο αυτό είναι πολύ κατατοπιστικό διά την ιστορικότητα τόσο του Ιησού όσο και του Παύλου. Αφού ο Παύλος πηγαίνει εδώ και 'κει για να ανακοινώσει γεγονότα που αφορούσαν τον Ιησού Χριστό, τότε γιατί βασίζει την παραδοχή τους αποκλειστικά στην πίστη και απαιτεί από τους οπαδούς του να τα πιστεύουν. Τα γεγονότα χρειάζονται αποδεικτικά και συμπαραμαρτυρούντα στοιχεία ή αποδείξεις, όχι πίστη. «Δεν πιστεύω ένα γεγονός αλλά έχω αρκετά αληθινά

στοιχεία στην διάθεσή μου για να το παραδεχτώ!». Επομένως η απαίτηση πίστεως από τον Παύλο αποδεικνύει την μυθολογική αντίληψη περί κάποιου αορίστου και αλλοπρόσαλλου Ιησού Χριστού και όχι την πραγματική του ύπαρξη. Επομένως ο Παύλος άθελά του αποδεικνύει την ιστορική ανυπαρξία τού Ιησού.]
[*** Φαίνεται ότι περί το +140 -150 έγινε μια γερή επεξεργασία του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* προς απάντηση κατά του Γνωστικού Μαρκίωνος, αν λάβομε υπ' όψη την πολεμική του Τερτυλιανού *Κατά του Μαρκίωνος*. Τότε προσετέθησαν και τα δύο πρώτα κεφάλαια του, τα οποία πάντα εκρίθησαν παρείσακτα από τους ειδικούς και έρχονται σε μεγάλες αξεπέραστες αντιφάσεις με πολλά θέματα όλων των *Ευαγγελίων*. Μετά επισυνάφθηκαν οι *Πράξεις* (όχι στην μορφή που τις έχομε σήμερα) για να μας δείξουν: (α) Την χρυσή εποχή της χριστιανικής εκκλησίας προτού η αίρεση μπει στη μέση και χαλάσει την ιδανική εικόνα και ομαλή ροή. (β) Ο Παύλος ανήκε στην ορθόδοξη χριστιανική κίνηση των αποστόλων της Ιερουσαλήμ και δεν ήταν διδάσκαλος του Μαρκίωνος, όπως ο ίδιος Μαρκίων είχε ισχυρισθεί.

Μετά ταύτα έγινε η νέα επεξεργασία και ανασύνταξη των *Επιστολών* του Παύλου για την οποία ομιλεί εδώ ο Yehoshua, με το γραπτό του οποίου συνεχίσετε την μελέτη σας:]

Η *Επιστολή Πρός Εβραίους* είναι μια ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα επιστολή επειδή δεν είναι ψευδεπίγραφη αλλά τελείως ανώνυμη. Ο συγγραφέας της ούτε ο όνομά του αποκαλύπτει ούτε συγγράφει στο όνομα κάποιου Χριστιανού μυθολογικού χαρακτήρα. Οι Χριστιανοί φουνταμενταλιστές ισχυρίζονται ότι αυτή η επιστολή είναι άλλη μια επιστολή του Παύλου και πραγματικά την αποκαλούν *Επιστολή του Παύλου Πρός Εβραίους*. Αυτή η ιδέα, αν και προφανώς χρονολογείται πίσω στο τέλος του τετάρτου αιώνος, εντοσούτω δεν είναι δεκτή από όλους τους Χριστιανούς. Σαν πηγή για τις πληροφορίες της περί Ιησού χρησιμοποιεί υλικό κοινό στον Μάρκο, Ματθαίο και Λουκά, αλλά δεν χρησιμοποίησε τίποτα από αξιόπιστες πηγές. Ο συγγραφέας της *Πρώτης Επιστολής του Κλήμεντος* [αποδίδεται στον πάπα Ρώμης] την χρησιμοποιεί ως πηγή και έτσι πρέπει να έχει γραφτεί πριν από την επιστολή αυτή (το +125 Κ.Ε. περίπου) αλλά τουλάχιστον μετά το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου (περίπου +75 – 100 Κ.Ε.).

Η *Επιστολή του Ιακώβου* είναι γραμμένη στο όνομα ενός υπηρέτη του Ιησού που ονομάζεται Ιάκωβος. Όμως, στην χριστιανική μυθολογία υπήρχαν δύο απόστολοι που ονομάζονταν Ιάκωβοι και ο Ιησούς επίσης είχε έναν αδελφό με το όνομα Ιάκωβος. Δεν είναι καθαρό για ποιον Ιάκωβο πρόκειται και δεν υπάρχει συμφωνία ακόμα και μεταξύ των ιδίων των Χριστιανών. Αναγράφει λόγια από την *Δευτέρα Πηγή* αλλά δεν τα αποδίδει στον Ιησού Χριστό όπως κάνουν ο Ματθαίος και ο Λουκάς αλλά τα παρουσιάζει ως λόγια του Ιακώβου. Περιέχει ένα σπουδαίο επιχείρημα εναντίον του δόγματος της «σωτηρίας μόνο διά πίστεως» το οποίο αναπτύσσεται στην *Επιστολή του Παύλου Πρός Ρωμαίους*. Έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι γράφτηκε κατά την διάρκεια του πρώτου ημίσεως του 2ου αιώνος Κ.Ε., μετά την *Πρός Ρωμαίους Επιστολήν* αλλά πριν από την εποχή που τα *Ευαγγέλια* του Ματθαίου και του Λουκά είχαν γίνει αποδεκτά από όλους τους Χριστιανούς. Έτσι ανεξαρτήτως από τον ποιον Ιάκωβο πρόκειται, η *Επιστολή του Ιακώβου* είναι ψευδεπίγραφη. Δεν λέγει σχεδόν τίποτα για τον Ιησού και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο συγγραφέας είχε οποιεσδήποτε ιστορικές πηγές γι' αυτόν.

Υπάρχουν τρεις επιστολές που ονομάστηκαν του αποστόλου Ιωάννου. Καμία απ' αυτές δεν είναι πραγματικά γραμμένη στο όνομα του Ιωάννου και πιθανώς απεδόθησαν σ' αυτόν κάποιον χρόνο μετά το γράψιμό τους. Η *Πρώτη Επιστολή του Ιωάννου*, όπως και η *Επιστολή Πρός Εβραίους*, είναι τελείως ανώνυμη. Η ιδέα ότι γράφτηκε από τον Ιωάννη δημιουργήθηκε από το γεγονός ότι χρησιμοποίησε το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* ως πηγή. Οι άλλες δύο επιστολές που ονομάστηκαν του Ιωάννου είναι γραμμένες από έναν και μόνον συγγραφέα ο οποίος αντί να γράψει στο όνομα ενός αποστόλου, εξέλεξε απλώς να ονομάζει τον εαυτόν του «ο Πρεσβύτερος». Η ιδέα ότι οι δύο επιστολές γράφτηκαν από τον Ιωάννη δημιουργήθηκε από τις πεποιθήσεις ότι η ονομασία «ο Πρεσβύτερος» αναφέρεται στον Ιωάννη τον Πρεσβύτερο και ότι αυτός ήταν το ίδιο πρόσωπο με τον Απόστολο Ιωάννη. Στην περίπτωση της *Δευτέρας Επιστολής του Ιωάννου* αυτή η πεποίθηση ενισχύθηκε και από το γεγονός ότι αυτή η επιστολή επίσης χρησιμοποιεί το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* ως πηγή. Έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι οι δύο πρώτες επιστολές που αποδίδονται στον Ιωάννη γράφτηκαν μετά το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* (περίπου κατά τα έτη +110 – 120 Κ.Ε.). Συνεπώς καμία από τις τρεις επιστολές δεν θα μπορούσε να είχε γραφτεί από τον Απόστολο Ιωάννη. Πρέπει να τονισθεί ότι είναι πολύ δυνατόν το ψευδώνυμο «ο Πρεσβύτερος» πράγματι να αναφέρεται στο πρόσωπο που ονομαζόταν Ιωάννης ο Πρεσβύτερος, αλλά και αυτό να μην είναι έτσι, αυτό το πρόσωπο σίγουρα δεν είναι ο Απόστολος Ιωάννης. Οι δύο πρώτες επιστολές χρησιμοποιούν μόνο το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* ως πηγή για τον Ιησού· δεν χρησιμοποιούν οποιεσδήποτε θεμιτές ιστορικές πηγές. Η *Τρίτη Επιστολή του Ιωάννου* μόλις και μετά βίας αναφέρει τη λέξη «Χριστός» και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι χρησιμοποίησε οποιεσδήποτε ιστορικές πηγές γι' αυτόν.

Εκτός από τις επιστολές που ονομάστηκαν του Ιωάννου, η *Καινή Διαθήκη* επίσης περιέχει και ένα βιβλίο γνωστό ως την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*. Αυτό το βιβλίο συνδυάζει δύο μορφές θρησκευτικού γραψίματος, το επιστολογραφικό και το αποκαλυπτικό. (Οι αποκαλύψεις είναι θρησκευτικές εργασίες που είναι γραμμένες υπό μορφήν αποκαλύψεων περί μέλλοντος και που έγιναν από κάποιον φημισμένο χαρακτήρα του παρελθόντος. Αυτές οι αποκαλύψεις συνήθως περιγράφουν κακότυχα συμβάντα που συμβαίνουν κατά τον χρόνο του γραψίματος [*] και ακόμα προσφέρουν κάποια ελπίδα στον αναγνώστη ότι τα πράγματα θα βελτιωθούν.). Δεν είναι βέβαιο πόσες διορθώσεις υπέστη η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* και έτσι είναι δύσκολο να χρονολογηθεί επακριβώς. Επειδή αναφέρει τους διωγμούς που εξαπέλυσε ο Νέρων μπορούμε να πούμε μετά βεβαιότητος ότι δεν γράφτηκε πριν από το + 64 Κ.Ε. Έτσι δεν είναι δυνατόν να έχει γραφτεί από τον «πραγματικό Ιωάννη». Οι πρώτοι ολίγοι στίχοι αποτελούν μια εισαγωγή η οποία καθαρά δεν προτίθεται να δείξει ότι προέρχεται από τον Ιωάννη [**], και η οποία παρέχει μια ασαφή παραδοχή ότι το βιβλίο είναι ψευδεπίγραφο έστω και αν ο συγγραφέας διαισθάνεται ότι το μήνυμά του είναι εμπνευσμένο από τον Θεό. Το ύφος του γραψίματος και οι αναφορές στην πρακτική του κριοβολήματος (βάπτισμα σε αίμα κριού, προβάτου, αμνού, αρνίου) υποδεικνύει ότι ο συγγραφέας ήταν ένας άνθρωπος Εβραϊκής καταγωγής από εκείνους που αναμίγνυαν τον Ιουδαϊσμό με παγανιστικές πρακτικές. Υπήρχαν πολλοί τέτοιοι «παγανιστές Εβραίοι» κατά την Ρωμαϊκή εποχή και αυτοί ήταν εκείνοι οι οποίοι έγιναν οι πρώτοι προσήλυτοι στον Χριστιανισμό, ίδρυσαν τις πρώτες εκκλησίες, και οι οποίοι ήταν επίσης πιθανώς οι υπεύθυνοι για την εισαγωγή παγανιστικών μύθων στην αφήγηση περί Ιησού. (Αυτοί ακόμα παραμένουν στην ιστορική μνήμη ένεκα της γελοίας πίστεώς τους ότι ο «Αδονάι Τζεβαώτ» [= Κύριος Σαβαώθ] ήταν ο ίδιος με τον παγανιστικό Θεό «Σεβάζιο».). Η αναφο-

ρές στον Ιησού μέσα στο βιβλίο είναι ολίγες και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι βασίζονται σε τίποτα άλλο εκτός από πίστη.

[* Στην πραγματικότητα: «ψευδό-επιγραφήματος», εφ' όσον ο συγγραφέας του παρόντος χρησιμοποιεί την ταυτότητα κάποιου σημαίνοντος προσώπου από το παρελθόν.]
[** Βέβαια στους 9 πρώτους στίχους το όνομα του Ιωάννου αναγράφεται τρεις φορές. Μάλλον εδώ ο Hayyim ben Yehoshua έπρεπε να δώσει περισσότερες εξηγήσεις γι' αυτό που θέλει να πει.

Όπως έχομε προαναφέρει, πολλοί είναι οι επιστήμονες και ερευνητές, εκ των οποίων μερικοί είναι Εβραίοι, που υποστηρίζουν ότι η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* ήταν Εβραϊκό κείμενο αρχικώς και στη συνέχεια υπεκλάπη από τους Χριστιανούς οι οποίοι του έκαναν τις αναγκαίες χριστιανικές μετατροπές, πράγμα που υπαινίσσεται ανωτέρω και ο Yehoshua. Ο κορμός τού κειμένου είναι οι θρηνωδίες και οι κατάρες κάποιου Εβραίου συγγραφέως λόγω της συμφοράς του + 70 Κ.Ε., της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και της πυρπολήσεως τού Ναού του Γιαχβέχ. Γι' αυτό και παρηγορείται με την σκέψη της αντικαταστάσεως τής παλαιάς και κατεστραμμένης Ιερουσαλήμ από μια νέα ουρανοκατέβατη και τεράστια Ιερουσαλήμ διά μιάς θεϊκής επεμβάσεως του Γιαχβέχ. Αυτή η επιστημονική εκδοχή, η οποία βασίζεται σε πλήθος στοιχείων, καταδεικνύει ότι η νυν *Αποκάλυψις του Ιωάννου* είναι ένα διαστρεβλωμένο και ψευδεπίγραφο βιβλίο. Πρόκειται για *Αποκάλυψιν* βρωμερού Ιεζεκιηλικού τύπου και είναι μια από τις πάρα πολλές βλακώδεις και παραληρηματικές αποκαλύψεις που έχουν γραφεί και αλλοιωθεί κατά καιρούς της Π.Κ.Ε και της Κ.Ε. Ενώ μιλά για «*αρνίον*», «*εσφαγμένον αρνίον*», κλπ., δεν παρέχει απολύτως καμία ιστορική μαρτυρία διά κανένα από τα υποτιθέμενα συμβάντα των *Ευαγγελίων*. Μόνο σε έναν στίχο (21: 14) κάνει μνεία περί 12 αποστόλων του αρνίου εν μέσω πολλών στίχων εντός των οποίων παίζει με το αριθμό 12 σαν να διακατέχεται από κάποιο βίτσιο δι' αυτόν τον αριθμό. Κατά τα άλλα είναι σαν μην γνωρίζει τίποτα!

Ο ερευνητής Μιχάλης Κοκκινόφτας στο βιβλίο του *Σχέδιο Αρμαγεδδών*, Εκδόσεις Δίον, 2000, έχει κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα και σπουδαία ποσοστιαία ανάλυση επί των λέξεων, της γλώσσας και των χωρίων που χρησιμοποιεί ο συγγραφεύς της *Αποκαλύψεως*. Ανεξαρτήτως ολίγων απόψεων, υποθέσεων και εκτιμήσεων που ο συγγραφέας έχει διατυπώσει, μερικά πολύ σημαντικά και ελέγξιμα συμπεράσματα της έρευνάς του είναι τα εξής: Η γλώσσα της *Αποκαλύψεως* είναι μια κακίστη χρήση της Κοινής Ελληνιστικής διαλέκτου. Εν κατακλείδι (σελίδες 356-358), αντικειμενικώς υπελόγισε (**αντικειμενικώς**, διότι οι αριθμοί και οι συγκρίσεις είναι αντικειμενικά δεδομένα που μπορούν να ελεγχθούν από τον καθένα και δεν είναι προσωπικές απόψεις) ότι: 97.56% των χωρίων είναι παρμένα από την *Παλαιά Διαθήκη* είτε αυτολεξεί, είτε σχεδόν αυτολεξεί, είτε σε κάποιο βαθμό παραφρασμένα αλλά με το ίδιο περιεχόμενο και νόημα προς αντίστοιχα χωρία της *Παλαιάς*. Επομένως μόνον 2.44% των χωρίων της *Αποκαλύψεως* δύνανται να αποδοθούν στον συγγραφέα της! Ως προς τις κύριες λέξεις και έννοιες το 88.21% εξ αυτών είναι δανεισμένες από την *Παλαιά Διαθήκη* και μόνο 11.79% είναι επινοήσεις του συγγραφέως.

Αυτή η ανάλυση αποδεικνύει το συμπέρασμα της υποκλοπής που αναφέραμε παραπάνω, αν και η *Αποκάλυψις* περιέχει μερικές κοινές φράσεις και εικόνες με τα *Ευαγγέλια*, μερικές *Επιστολές* και τα *Απόκρυφα*. Κοινές πηγές αυτών των φράσεων και εικόνων σ' όλη αυτή την βιβλιογραφία είναι η *Παλαιά Διαθήκη* και ή άμεση εσχατολογία του καιρού αυτού εντός των Εβραιογνωστικοχριστιανικών κοινοτήτων. Η ανάλυση αποδεικνύει επίσης το συμπέρασμα του κ. Μιχάλη Κοκκινόφτα ότι η *Αποκάλυψις* δεν είναι κανένα αληθές, ανεξι-

χνίαστο, δυσχερές, προφητικό, θεόπνευστο, αποκαλυπτικό, κλπ., χριστιανικό, βιβλίο. Αυτή η ψευδής θέση, εδώ και πολλούς αιώνες μέχρι και σήμερα, προπαγανδίζεται από τους Χριστιανούς προς εκφοβισμό των μαζών αλλά και με πολλούς αξιόλογους μορφωμένους στα θύματά των. Απλούστατα πρόκειται για ένα Εβραιογενές, αυθαίρετο, ποταπό, παραμυθολόγημα και αισχρό ρυπαρογράφημα γκρίνιας και εκδικήσεως το οποίο περιέχει υστερότερες (εντοπισμένες) χριστιανικές και εσχατολογικές παρεμβολές. Ο αρχικός Εβραίος συγγραφέας σκοπόν είχε να εκφράσει το πένθος και την θλίψη που επέφερε η καταστροφή του +63–73 Κ.Ε. προς τον Εβραϊκόν θεόν του Γιαχβέχ και να ευχηθεί για σκληρή εκδίκηση εναντίον όλων των ανθρώπων εκτός ολίγων εκ των εκλεκτών, για την οποία αηδιαστικά τον εκλιπαρεί να την αποδώσει! Ακόμα οραματίζεται την εμφάνιση μιας Νέας Ιερουσαλήμ τεραστίου μεγέθους και ακατάσχετης φαντασίας. Οι υστερότεροι χριστιανικοί υποκλοπείς, ανασυντάκτες και διορθωτές του αισχροτάτου αυτού βιβλίου δεν είχαν κανέναν άλλον σκοπό παρά την χρήση του διά τον συνεχή και διαχρονικό εκφοβισμό και την στυγνή κατάπίεση των χριστιανικών μαζών, από τις ημέρες τους μέχρι τον μυθικό Αρμαγεδδώνα.

Πρόκειται για ένα βλακοδέστατο και μιαρό συμπίλημα μωρίας με απολύτως καμίαν αξίαν εκτός του βραβείου βλακείας, ατιμίας και πονηρίας που πανηγυρικότατα εισπράττει. Δεν υπάρχει τίποτα το αποκαλυπτικό, το προφητικό ή το ακατανόητο μέσα σ’ αυτό το ηλίθιο και αηδιαστικό τερατούργημα, που χρησιμεύει μόνο για την βάρβαρη καταπίεση και εξαπάτηση ανοήτων, αφελών και απλοϊκών! Αυτό το αισχρό βιβλίο με την ουτοπική δαιμονολογία και τις ακαταλαβίστικες ψευδο-προφητείες του καταφόβιζε και κατατυραννούσε την Ευρώπη κατά του μεσαιωνικούς χρόνους. Κάθε πανώλης κάθε συμφορά εθεωρείτο εκπλήρωση των βλακωδεστάτων προφητειών του. Ο κοσμάκης πανικοβάλετο και ετρομοκρατείτο μέχρις εσχάτων. Οι σκηνές που συνέβαιναν μονολεκτικά χαρακτηρίζονται ως υπερεαλιστικές. Πόσο αλήθεια υπέφερε η κακόμοιρη ανθρωπότητα και ακόμα υποφέρει απ’ αυτές τις βλακείες...

Περί διαφόρων χριστιανικών υποκλοπών μελετείστε επί πλέον τουλάχιστον τα εξής μνημειώδη ερευνητικά έργα:

1. Gerald Friedlander, The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount, Kessinger Publishing.
2. Hyman E. Goldin, The Case of the Nazarene Reopened, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.
3. Randel Helms, Gospel Fictions, Prometheus Books, 1989.
4. Harold Leidner, The Fabrication of the Christ Myth, Survey Books, 1999.
5. Albert Schweitzer, The Quest of the Historical Jesus, Introduction by James M. Robinson, Collier Books, 1968.
6. Joseph Wheless, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.
7. Joseph Wheless, Is it God’s Word?, Kessinger Publishing.

Σημειώνομε ακόμα ότι από πολλούς ερευνητές, λ.χ. Rombert Ambelain, Νίκος Βεργίδης, κ.ά., η *Αποκάλυψις* θεωρείται χρονολογικά ως το πρώτο χριστιανικό έργο που υπάρχει στον Κανόνα της *Καινής Διαθήκης*. Και αυτοί προβάλλουν τα ισχυρά επιχειρήματά τους.]

Εκτός από τις επιστολές εντός του *Κανόνος* της *Καινής Διαθήκης* και εκτός από τις επιστολές οι οποίες αναγνωρίζονται ομόφωνα ότι δεν έχουν καμία αξία (όπως η *Επιστολή του*

Βαρνάβα), υπάρχουν και μερικές άλλες επιστολές οι οποίες ενώ δεν ευρίσκονται εντός του *Κανόνος* της *Καινής Διαθήκης*, θεωρούνται ότι έχουν αξία από μερικούς Χριστιανούς. Πρώτον υπάρχουν οι επιστολές που ονομάστηκαν του Κλήμεντος. Στην χριστιανική παράδοση, ο Κλήμης ήταν ο τρίτος στην διαδοχή του Πέτρου ως επίσκοπος Ρώμης. Η *Πρώτη Επιστολή του Κλήμεντος Πρός Κορινθίους* στην πραγματικότητα δεν γράφτηκε στο όνομα του Κλήμεντος αλλά στο όνομα τής «Εκκλησίας του Θεού της Παρεπιδημούσης εν Ρώμη». Αναφέρεται σε έναν διωγμό που είχε συμβεί το +95 Κ.Ε. υπό του Δομιτιανού, και αναφέρεται στην απόλυση των πρεσβυτέρων της Εκκλησίας της Κορίνθου το +96 Κ.Ε. Οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι ο Κλήμης ήταν επίσκοπος Ρώμης κατ' αυτή την εποχή και αυτός είναι προφανώς ο λόγος διατί η επιστολή πήρε αργότερα το όνομά του. Χριστιανοί φουνταμενταλιστές πιστεύουν ότι πράγματι γράφτηκε το +96 Κ.Ε. Αυτή η χρονολογία δεν είναι δυνατή διότι η επιστολή αναφέρει τους επισκόπους και ιερείς σαν ξεχωριστές ομάδες· μια διαίρεση η οποία δεν είχε ακόμα συμβεί. Υφολογικές εξετάσεις δεικνύουν ότι γράφτηκε το +125 Κ.Ε. Ως αναφορές χρησιμοποίησε την *Επιστολή Πρός Εβραίους* και την *Πρώτη Επιστολή του Παύλου Πρός Κορινθίους* αλλά τίποτα από θεμιτές ιστορικές πηγές. Η *Δευτέρα Επιστολή του Κλήμεντος* γράφτηκε αργότερα και από συγγραφέα διαφορετικό από αυτόν της *Πρώτης*. Έτσι μπορούμε επίσης να συμπεράνομε ότι δεν γράφτηκε από τον Κλήμεντα. (Δεν υπάρχει καμία ένδειξη για το ότι είτε η μια είτε η άλλη επιστολή γράφτηκε από τον Κλήμεντα πριν από την συμπερίληψή τους σε μια συλλογή βιβλίων γνωστή ως *Codex Alexandrinus* [*Αλεξανδρινός Κώδικας*], κατά τον 5^{ο} αιώνα Κ.Ε.). Ως πηγές για τον Ιησού, η *Δευτέρα Επιστολή* χρησιμοποιεί το *Ευαγγέλιο των Αιγυπτίων*, ένα κείμενο που απορρίπτεται ακόμα και από τους πιο φουνταμενταλιστές Χριστιανούς, και ακόμα τα βιβλία της *Καινής Διαθήκης* τα οποία αποδείξαμε ότι δεν έχουν καμία ιστορική αξία. Έτσι και πάλι δεν έχομε καμία θεμιτή ιστορική ένδειξη για τον Ιησού.

Μετά έχομε τις επιστολές γραμμένες στο όνομα του Ιγνατίου. Σύμφωνα με την παράδοση, ο Ιγνάτιος ήταν ο επίσκοπος Αντιοχείας που φονεύτηκε τον καιρό που αυτοκράτωρ ήταν ο Τραϊανός, το +110 Κ.Ε. περίπου. (Αν και ο Ιγνάτιος ίσως να είναι βασισμένος σε κάποιο ιστορικό πρόσωπο σχεδόν όλοι οι θρύλοι για το μαρτύριό του είναι δημιουργήματα φαντασίας.). Υπάρχουν δεκαπέντε επιστολές γραμμένες στο όνομά του. Απ' αυτές οι οκτώ αναγνωρίζονται ομόφωνα ότι είναι ψευδεπίγραφες και δεν έχουν καμία αξία όσον αφορά την ιστορικότητα του Ιησού. Οι εναπομείνασες επτά έχουν δύο τύπους η κάθε μία, τον μακρύτερο και τον κοντύτερο. Οι μακρύτεροι τύποι είναι εμφανώς αλλοιωμένες και διορθωμένες εκδόσεις των κοντυτέρων τύπων. Οι φουνταμενταλιστές Χριστιανοί διατείνονται ότι οι κοντύτεροι τύποι είναι γνήσια γράμματα που γράφτηκαν από τον Ιγνάτιο. Η *Επιστολή του Ιγνατίου Πρός Σμυρναίους* αναφέρει τους τρεις βαθμούς της ιεροσύνης, επισκόπους, ιερείς, και διακόνους, οι οποίοι δεν είχαν διαμορφωθεί ακόμα κατά τον θάνατο του Ιγνατίου ο οποίος επήλθε όχι αργότερα από το +117 Κ.Ε., και ίσως συνέβη ενωρίτερα το +110 Κ.Ε. περίπου. Όλες οι επτά κοντύτερες επιστολές επιτίθενται κατά διαφόρων χριστιανικών πεποιθήσεων, που απ' αυτόν τον χρόνο θεωρούνται αιρετικές, και οι οποίες απέκτησαν δύναμη κατά τα έτη +140 – 150 Κ.Ε. περίπου. Η κοντύτερη *Επιστολή του Ιγνατίου Πρός Ρωμαίους* περιέχει μια παράθεση από τον Ειρηναίο, που είχε γραφτεί μετά το +170 Κ.Ε. και δημοσιεύτηκε το +185 Κ.Ε. περίπου. Έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι οι επτά κοντύτερες επιστολές είναι επίσης ψευδεπίγραφες. Η κοντύτερη *Επιστολή του Ιγνατίου Πρός Ρωμαίους* σίγουρα γράφτηκε μετά το +170 Κ.Ε. Αν πράγματι όμως, δεν γράφτηκε από τον Ειρηναίο, τότε πιθανώς να γράφτηκε μετά το +185 Κ.Ε., και οι άλλες έξη

δεν γράφτηκαν πριν από την περίοδο +140 – 150 Κ.Ε. περίπου, αν όχι αργότερα. Δεν υπάρχουν πηγές για τον Ιησού στις επιστολές του Ιγνατίου εκτός από τα βιβλία της *Καινής Διαθήκης* και τα γραπτά του Ειρηναίου τα οποία και πάλι χρησιμοποιούν μόνο την *Καινή Διαθήκη*. Ως εκ τούτων δεν περιέχουν καμία θεμιτή ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού.

Υπάρχουν και δύο επί πλέον επιστολές για τις οποίες οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι είναι γνήσια γράμματα, συγκεκριμένα η *Επιστολή του Πολυκάρπου* και το *Μαρτύριο του Πολυκάρπου*. Οι *Επιστολές του Ιγνατίου* και οι επιστολές που αφορούν τον Πολύκαρπο πάντοτε σχετίζονται πολύ στενά. Είναι πολύ δυνατόν όλες να γράφτηκαν από τον Χριστιανό συγγραφέα Ειρηναίο και τους μαθητές του. Σίγουρα υπήρχε ένας πραγματικός ιστορικός πρώτο-χριστιανός που ονομαζόταν Πολύκαρπος. Αυτός ήταν επίσκοπος Σμύρνης και θανατώθηκε από τους Ρωμαίους μέσα στην περίοδο +155–165 Κ.Ε. Όταν ο Ειρηναίος ήταν παιδί εγνώριζε τον Πολύκαρπο. Φουνταμενταλιστές Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι ο Πολύκαρπος ήταν μαθητής του αποστόλου Ιωάννου. Αλλά ακόμα και αν αποδεχθούμε την παράδοση ότι ο Πολύκαρπος έζησε μέχρι την ηλικία των 86 ετών, δεν θα μπορούσε να είχε γεννηθεί πριν από το +67 Κ.Ε. και διά τούτο δεν θα μπορούσε να ήταν μαθητής του Ιωάννου. (Είναι δυνατόν να ήταν μαθητής του αινιγματικού Ιωάννου του Πρεσβυτέρου.). Επειδή ο Ειρηναιος είχε γνωρίσει τον Πολύκαρπο αυτοί επίσης υποθέτουν ότι ο Ειρηναίος ήταν τω όντι μαθητής του, ένας ισχυρισμός για τον οποίον δεν υπάρχει καμία ένδειξη. Η *Επιστολή του Πολυκάρπου* χρησιμοποιεί τα περισσότερα βιβλία της *Καινής Διαθήκης* και τις *Επιστολές του Ιγνατίου* ως αναφορές αλλά δεν χρησιμοποιεί καμία θεμιτή ιστορική πηγή για τον Ιησού. Οι Χριστιανοί εκείνοι που απορρίπτουν τις *Επιστολές του Ιγνατίου* αλλά πιστεύουν ότι η *Επιστολή του Πολυκάρπου* είναι ένα γνήσιο γράμμα, ισχυρίζονται ότι οι εντός αυτής αναφορές στις επιστολές του Ιγνατίου είναι υστερόχρονες παρεμβολές. Αυτή η ιδέα βασίζεται σε προσωπική μεροληψία και όχι σε οιεσδήποτε γνήσιες ενδείξεις. Βασισμένοι σ' αυτή την τυφλή πίστη ότι δηλαδή αυτή η επιστολή είναι γνήσιο γράμμα, μερικοί Χριστιανοί την χρονολογούν γύρω στο μέσο του δευτέρου αιώνος Κ.Ε. λίγο πριν από τον θάνατο του Πολύκάρπου. Παρ' όλα ταύτα, οι αναφορές στις *Επιστολές του Ιγνατίου* δεικνύουν ότι στην πραγματικότητα γράφτηκε κάποιο καιρό κατά τις τελευταίες δεκαετίες του δευτέρου αιώνος Κ.Ε., τουλάχιστον μια δεκαετία περίπου μετά τον θάνατο του Πολυκάρπου αν όχι αργότερα.

Το *Μαρτύριο του Πολυκάρπου* γράφτηκε στο όνομα τής «Εκκλησίας της Σμύρνης της Παρεπιδημούσης εν Σμύρνη[1]». Ξεκινά υπό μορφήν ενός γράμματος αλλά το κύριο μέρος είναι γραμμένο σε μορφή μιας συνηθισμένης αφήγησης. Διηγείται το μυθολόγημα τού μαρτυρίου του Πολυκάρπου. Όπως και η *Επιστολή του Πολυκάρπου*, και αυτό γράφτηκε κάποιο καιρό κατά τις τελευταίες δεκαετίες του δευτέρου αιώνα Κ.Ε. Δυστυχώς, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι χρησιμοποίησε οποιεσδήποτε έγκυρες πηγές γι' αυτή την εξιστόρηση, αλλά μόνο φήμες και ακουστά λόγια. Το μυθολόγημα εμφανίζεται πράγματι να είναι πολύ κατά φαντασίαν. Οι αναφορές στον Ιησού δεν έχουν ληφθεί από καμία αξιόπιστη πηγή.

Ούτως έχομε ιδεί ότι οι *επιστολές* που χρησιμοποιούνται από του ιεραποστόλους ως «ενδείξεις» είναι ακριβώς τόσο νόθες όσο και τα *ευαγγέλια*. Και πάλι, πρέπει να έχομε κατά νουν την απάτη που δημιουργούν οι «εκλαϊκευμένες» μεταφράσεις της *Καινής Διαθήκης* διότι παρουσιάζουν τις *επιστολές* ως «γράμματα», από το οποίο αφήνουν να εννοηθεί

εσφαλμένως ότι πρόκειται για πραγματικά γράμματα που γράφτηκαν από τους ανθρώπους των οποίων τα ονόματα φέρουν.

Τώρα, εκτός των βιβλίων της *Καινής Διαθήκης*, και εκτός των *επιστολών* που σχετίζονται με τον Κλήμεντα, τον Ιγνάτιο και τον Πολύκαρπο, υπάρχει επί πλέον ακόμα μία χριστιανική θρησκευτική εργασία την οποίαν οι Χριστιανοί αξιώνουν ως ιστορική ένδειξη για τον Ιησού, συγκεκριμένα η *Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων* που είναι επίσης γνωστή με τον τίτλο *Διδαχή*. Όλες οι άλλες χριστιανικές θρησκευτικές εργασίες έχουν είτε πλήρως απορριφθεί από τους νεωτέρους Χριστιανούς είτε έχουν λάβει ολίγη μόνον αναγνώριση και δεν θεωρούνται ως κύριες πηγές που αφορούν τον Ιησού. Η *Διδαχή* άρχισε σαν σχισματικό Ιουδαϊκό έγγραφο, πιθανώς γραμμένο κατά την περίοδο της αναστατώσεως του +70 Κ.Ε. Η αρχική της μορφή απετελείτο από ηθικές διδασκαλίες και προβλέψεις της καταστροφής της τάξεως πραγμάτων που υπήρχε στον κόσμο. Αυτή η αρχική μορφή, η οποία προφανώς δεν ανέφερε τον Ιησού, υπεξαιρέθηκε από τους Χριστιανούς οι οποίοι την ανασυνέταξαν και την αλλοίωσαν πάρα πολύ, με το να προσθέσουν την αφήγηση περί Ιησού και τους κανόνες λατρείας για τις πρώτο-χριστιανικές κοινότητες. Οι ερευνητές εκτιμούν ότι η πρώτη χριστιανική έκδοση τής *Διδαχής* δεν μπορούσε να είχε γραφτεί πολύ αργότερα από το +95 Κ.Ε. Πιθανώς να τέθηκε στην τελική μορφή της γύρω στο +120 Κ.Ε. περίπου. Όπως φαίνεται είχε εξυπηρετήσει μια απομονωμένη χριστιανική κοινότητα στη Συρία με όνομα «*Εκκλησιαστική Τάξις*» κατά την περίοδο +100 – 130 Κ.Ε. περίπου. Αλλά δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι η αφήγηση για τον Ιησού ήταν βασισμένη σε οποιεσδήποτε έγκυρες πηγές, και όπως έχομε αναφέρει, η αρχική Ιουδαϊκή μορφή δεν είχε τίποτα να κάνει με τον Ιησού. Στην πραγματικότητα, αυτό το έγγραφο παρέχει ενδείξεις για το ότι ο μύθος του Ιησού μεγάλωνε βαθμιαίως. Όπως το *Ευαγγέλιο του Μάρκου* και οι πρώιμες μορφές του *Ευαγγελίου του Ματθαίου*, η αφήγηση για τον Ιησού εντός της *Διδαχής* δεν κάνει καμία αναφορά για την παρθενική γέννηση. Δεν αναφέρει τίποτα για τα θαύματα που αργότερα απεδόθησαν στον Ιησού. Αν και ο Ιησούς αναφέρεται ως «υιός» Θεού, φαίνεται ότι αυτός ο όρος χρησιμοποιείται μεταφορικώς ή συμβολικώς. Οι ενδείξεις που έχομε περί της προελεύσεως του μύθου της σταυρώσεως υποδεικνύουν ότι ένα από τα πράγματα που οδήγησε σ' αυτόν τον μύθο ήταν το γεγονός ότι ο σταυρός ήταν το αστρολογικό σύμβολο της Εαρινής Ισημερίας η οποία συμβαίνει κοντά στο Πάσχα, καιρό που όπως πιστευόταν ο Ιησούς είχε θανατωθεί. Ούτως δεν προκαλεί έκπληξη όταν ανακαλύπτομε ότι η αφήγηση τής *Διδαχής* δεν αναφέρει καθόλου το ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε, ενώ αναφέρει έναν σταυρό στον ουρανό ως το σύμβολο του Ιησού. Οι δώδεκα απόστολοι που αναφέρθηκαν στον πλήρη τίτλο της *Διδαχής* δεν εμφανίζονται ως οι πραγματικοί δώδεκα μαθητές του Ιησού και ο όρος καθαρά αναφέρεται στους δώδεκα υιούς του Ιακώβ οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Τοιουτοτρόπως η *Διδαχή* παρέχει ζωτικά κλειδιά που αφορούν της επίλυση της αναπτύξεως του μύθου του Ιησού, αλλά σίγουρα δεν παρέχει καμία ένδειξη για κάποιον ιστορικό Ιησού.

[Επίσης, στα διασωθέντα γραπτά του πρωτοχριστιανού απολογητή Minucius Felix (2ος - 3ος αιών) όχι μόνο δεν υπάρχει ένδειξη για κάποιον ιστορικό Ιησού, αλλά απορρίπτουν και την σταύρωση κάποιου σχετικού ανδρός επί της γης. Το ίδιο ισχύει και για την απολογία του Αριστείδου, +140. Τα κοινά μέρη των υστέρων διασωθέντων εκδόσεών της, του 7ου αιώνος στα Συριακά και του 8ου στα Ελληνικά, παρέχουν όπως ως συνήθως κάνουν όλες οι απολογίες του 2ου αιώνος, Κοδράτου κατά τον Ευσέβιο, Ιουστίνου, κλπ., μόνο υπεράσπιση

της χριστιανική πίστεως και ηθικής. Τα μη κοινά μέρη που κάνουν πενιχρές και ανάρμοστες νύξεις περί Ιησού είναι ύστερες χριστιανικές παραχαράξεις. ΙΝΦΜΡ.]

Αφού λοιπόν κανένα από τα χριστιανικά θρησκευτικά βιβλία δεν παρέχει καμία αποδεκτή ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού, οι ιεραπόστολοι μετά ταύτα γυρνούν στα μη-χριστιανικά βιβλία. Οι Χριστιανοί επιμένουν ότι διάφοροι αξιόπιστοι ιστορικοί κατέγραψαν πληροφορίες για τον Ιησού. Αν και μερικοί απ' αυτούς τους ιστορικούς είναι λίγο-πολύ αποδεκτοί, θα δούμε ευθύς αμέσως ότι δεν προσφέρουν καμία πληροφορία για τον Ιησού.

Πρώτον, οι Χριστιανοί επιμένουν ότι ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος κατέγραψε πληροφορίες για τον Ιησού στο βιβλίο του *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* (που το δημοσίευσε το +93-94 Κ.Ε. περίπου). Είναι αληθές ότι αυτό το βιβλίο περιέχει πληροφορίες για τους τρεις ψευδό-Μεσσίες, Γιεχούδα της Γαλιλαίας, τον Θευδά και τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο, και είναι επίσης αληθές ότι ο χαρακτήρας του Ιησού φαίνεται να βασίζεται σε όλους αυτούς μερικώς, αλλά κανένας απ' αυτούς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ο ιστορικός Ιησούς. Επί πλέον, στο βιβλίο των *Πράξεων*, αυτοί οι τρεις άνδρες αναφέρονται να είναι διαφορετικοί από τον Ιησού και έτσι ο σύγχρονος Χριστιανισμός απορρίπτει πράγματι κάθε σύνδεση μεταξύ αυτών και του Ιησού. Στις διορθωμένες από τους Χριστιανούς εκδόσεις του βιβλίου *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* υπάρχουν δύο χωρία που ασχολούνται με τον Ιησού κατά τρόπον όμοιον με αυτόν που τον παρουσιάζουν και οι διάφορες χριστιανικές θρησκευτικές εργασίες. Κανένα απ' αυτά τα δύο χωρία δεν ευρίσκεται στο αρχικό κείμενο των *Ιουδαϊκών Αρχαιολογιών* το οποίο διαφυλάχτηκε από τους Εβραίους [*]. Το πρώτο χωρίο (XVII, 3, 3) παρατέθηκε από τον Ευσέβιο όταν έγραφε το +320 Κ.Ε. περίπου και έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι αυτό προσετέθη κάποιο καιρό μεταξύ του χρόνου που οι Χριστιανοί άρπαξαν τις *Ιουδαϊκές Αρχαιολογίες* και το έτος +320 Κ.Ε. Δεν είναι γνωστό πότε προσετέθη το άλλο χωρίο (XX, 9, 1) σ' αυτές. Κανένα απ' αυτά τα χωρία δεν βασίζεται σε αξιόπιστες πηγές. Είναι απάτη το να ισχυρίζεται κανείς ότι τα χωρία αυτά γράφτηκαν από τον Ιώσηπο και ότι παρέχουν ενδείξεις για τον Ιησού. Γράφτηκαν από Χριστιανούς ανασυντάκτες και βασίζονταν καθαρά σε χριστιανικές πίστεις.

[* Αυτή την πληροφορία την έχω συναντήσει και σε άλλα Εβραϊκά κείμενα και έχω ακούσει Εβραίους να την επικαλούνται. Αν είναι όντως αληθής, η Εβραϊκή κοινότητα οφείλει να δημοσιεύσει αυτή την αρχική έκδοση του Ιωσήπου και να παρουσιάσει το παλαιότερο χειρόγραφο που διαθέτει προς εξέταση.]

Μετά οι Χριστιανοί θα υποδείξουν το βιβλίο των *Χρονικών* του Τακίτου. Στα *Χρονικά* XV, 44, ο Τάκιτος περιγράφει το ότι ο Νέρων εθεώρησε τους Χριστιανούς ως τους υπευθύνους για την πυρκαγιά της Ρώμης το +64 Κ.Ε. Αναφέρει ότι το όνομα «Χριστιανοί» προήλθε από ένα πρόσωπο που ονομαζόταν Χριστός ο οποίος εκτελέστηκε από τον Πόντιο Πιλάτο κατά την διάρκεια της βασιλείας του Τιβερίου. Είναι βεβαίως αληθές ότι το όνομα «χριστιανοί» παράγεται από το «Χριστός» (= Μεσσίας), αλλά ο ισχυρισμός του Τακίτου ότι εκτελέστηκε από τον Πιλάτο κατά την διάρκεια της βασιλείας του Τιβερίου καθαρά βασίζεται στους ισχυρισμούς που έγιναν από τους ίδιους τους Χριστιανούς και υπήρχαν ήδη γραμμένοι μέσα στα ευαγγέλια του Μάρκου, του Ματθαίου και του Λουκά τα οποία είχαν ήδη κυκλοφορήσει ευρέως όταν εγράφοντο τα *Χρονικά*. (Τα *Χρονικά* δημοσιεύτηκαν μετά το +115 Κ.Ε. και σίγουρα δεν είχαν γραφτεί πριν από το +110 Κ.Ε.). Έτσι, αν και τα *Χρονικά* περιέ-

χουν μια πρόταση στην οποία ο «Χριστός» αναφέρεται σαν πραγματικό πρόσωπο, αυτή η πρόταση βασιζόταν καθαρά στις αξιώσεις και τις πίστεις των Χριστιανών οι οποίες δεν έχουν καμία ιστορική αξία. Είναι πολύ ειρωνικό το ότι σημερινοί Χριστιανοί χρησιμοποιούν τον Τάκιτο για να υποστηρίξουν τις πεποιθήσεις τους επειδή αυτός ήταν ο λιγότερο ακριβής απ' όλους τους Ρωμαίους ιστορικούς. Ο ίδιος δικαιολογεί το μίσος κατά των Χριστιανών με το να λέγει ότι αυτοί διέπρατταν πράξεις απεχθείς. Εκτός του «Χριστού» ομιλεί επίσης και περί διαφόρων παγανιστικών θεών σαν να υπάρχουν στην πραγματικότητα. Η περίληψη της Ιστορίας της Μέσης Ανατολής στο βιβλίο του *Ιστορίες* είναι τόσο παραμορφωμένη που είναι για γέλια. Μπορούμε να συμπεράνομε ότι η μία και μοναδική του αναφορά στον Χριστό δεν μπορεί να ληφθεί ως σίγουρη ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού.

Μόλις λοιπόν ο Τάκιτος απορριφθεί, οι Χριστιανοί θα ισχυριστούν ότι τα γράμματα του Πλινίου του Νεωτέρου προς τον αυτοκράτορα Τραϊανόν παρέχουν ενδείξεις για τον ιστορικό Ιησού. (*Γράμματα* Χ, 96.). Το υπό εξέταση γράμμα απλώς αναφέρει ότι ορισμένοι Χριστιανοί είχαν αναθεματίσει τον «Χριστό» για να αποφύγουν να τιμωρηθούν. Δεν ισχυρίζεται ότι αυτός ο Χριστός υπήρξε στην πραγματικότητα. Το υπό εξέταση γράμμα γράφτηκε πριν από τον θάνατο του Πλινίου το +114 Κ.Ε. περίπου, αλλά μετά το έτος +111 Κ.Ε. κατά το οποίο αυτός εστάλη στην Βιθυνία, μάλλον εγράφη το έτος +112 Κ.Ε. Έτσι δεν προσφέρει τίποτα περισσότερο από μια επιβεβαίωση του τετριμμένου γεγονότος ότι γύρω στην αρχή της δωδεκάτης δεκαετίας Κ.Ε. οι Χριστιανοί συνήθως δεν αναθεμάτιζαν κάτι που το έλεγαν «Χριστό» αν και μερικοί το είχαν πράξει διά να αποφύγουν τιμωρίες. Δεν παρέχει λοιπόν καμία ένδειξη για τον ιστορικό Ιησού.

Οι Χριστιανοί θα ισχυριστούν επίσης ότι ο Σουετώνιος κατέγραψε ενδείξεις για τον Ιησού στο βιβλίο του *Οι Βίοι των Δώδεκα Καισάρων* (ακόμα γνωστό και ως *Οι Δώδεκα Καίσαρες*). Το υπό εξέταση χωρίο είναι στον Κλαύδιο 25, όπου αναφέρει ότι ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος εκδίωξε τους Εβραίους από τη Ρώμη (προφανώς το έτος +49 Κ.Ε.) επειδή αυτοί προκαλούσαν συνεχείς αναταραχές υποκινούμενοι από κάποιον Χρηστόν [με «η» και όχι με «ι»]. Εάν κανείς στα τυφλά υποθέτει ότι ο «Χρηστός» αναφέρεται στον Ιησού τότε, αν μη τι άλλο, το χωρίο αυτό αντιφάσκει με την χριστιανική εξιστόρηση του Ιησού επειδή ο Ιησούς υποτίθετο ότι είχε σταυρωθεί όταν ο Πόντιος Πιλάτος ήταν επίτροπος της Ιουδαίας (+26 – 36 Κ.Ε.) κατά την διάρκεια της βασιλείας του Τιβερίου και επί πλέον, ουδέποτε υποτέθηκε ότι ο Ιησούς βρέθηκε στη Ρώμη! [Όπως όμως γράφει ο Σουετώνιος καταλαβαίνει κανείς ότι ο εν λόγω Χρηστός ήταν τότε ζων στη Ρώμη και υποκινούσε τους Εβραίους.] Ο Σουετώνιος έζησε κατά την περίοδο (+75 – 150 Κ.Ε. περίπου) και το βιβλίο του *Οι Βίοι των Δώδεκα Καισάρων*, δημοσιεύτηκε κατά την περίοδο +119 – 120 Κ.Ε. και είχε γραφτεί κάποιο καιρό μετά τον θάνατο του Δομιτιανού το +96 Κ.Ε. Έτσι το συμβάν που περιγράφει συνέβη τουλάχιστον 45 χρόνια πριν αρχίσει να γράφει γι' αυτό και ούτως δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την ακρίβειά του. Το όνομα Χρηστός παράγεται από την Ελληνική λέξη «χρηστός» που σημαίνει «ο καλός ένας, ηθικός, χρήσιμος» και δεν είναι το ίδιο με τον Χριστόν που παράγεται από την Ελληνική λέξη χριστός που σημαίνει «αυτός που έχει χρισθεί, ο κεχρισμένος, ο Μεσσίας-Μεσσίαχ στα Εβραϊκά». Εάν λάβομε το χωρίο ως έχει, τότε αυτό αναφέρεται σε ένα πρόσωπο του οποίου το όνομα ήταν Χρηστός και το οποίο ήταν στη Ρώμη και δεν είχε να κάνει τίποτα με τον Ιησού ή με κανέναν άλλον «Χριστόν». Ο όρος Χρηστός χρησιμοποιείτο συχνά για παγανιστικούς θεούς και πολλοί κάτοικοι της Ρώμης που αποκαλούντο «Ιουδαίοι» ήταν στην πραγματικότητα άνθρωποι που αναμείγνυαν τις

Ιουδαϊκές πίστεις με τις παγανιστικές πίστεις και οι οποίοι δεν ήταν αναγκαστικώς Ιουδαϊκής καταγωγής. Ούτως είναι επίσης δυνατόν το χωρίο να αναφέρεται σε διαμάχες μεταξύ παγανιστών «Ιουδαίων» που ελάτρευαν ένα παγανιστικό θεό (όπως τον Σεβάζιον) με το όνομα Χρηστός. Από την άλλη μεριά οι λέξεις Χρηστός και Χριστός συχνά συνεχέοντο και έτσι το εδάφιο μπορούσε ακόμα να αναφέρεται σε κάποιες διαμάχες μεταξύ Ιουδαίων που πίστευαν ότι κάποιο πρόσωπο ήταν ο Μεσσίας. Αυτό το πρόσωπο ίσως να είχε και ίσως να μην είχε πάει στη Ρώμη, και απ' ό,τι γνωρίζομε να μη είναι ιστορικό πρόσωπο. Ο καθένας πρέπει να έχει κατά νουν ότι το περιγραφέν συμβάν έλαβε χώρα μόνο μερικά χρόνια μετά την σταύρωση του Θευδά το +44 Κ.Ε., και το χωρίο ίσως να αναφέρεται στους οπαδούς του στη Ρώμη. Οι Χριστιανοί ισχυρίζονται ότι το χωρίο αναφέρεται στον Ιησού και σε διαμάχες πού ξεσηκώθηκαν μετά τον χρόνο κατά τον οποίον ο Παύλος έφερε νέα γι' αυτόν στη Ρώμη και ότι ο Σουετώνιος έκανε το μόνο λάθος να γράψει ότι ο ίδιος ο Ιησούς ήταν στη Ρώμη. Αλλά αυτή η ερμηνεία βασίζεται σε τυφλή πίστη στον Ιησού και στους μύθους περί Παύλου και δεν υπάρχει τίποτα που να υποδεικνύει ότι αυτή η ερμηνεία είναι σωστή [*]. Έτσι μπορούμε να συμπεράνομε ότι και ο Σουετώνιος αποτυγχάνει να προσφέρει οποιαδήποτε έγκυρη ένδειξη για ιστορικό Ιησού.

[* Αυτή η ερμηνεία σίγουρα δεν είναι σωστή διότι ο μυθικός Παύλος, πάντα κατά την χριστιανική παράδοση, πήγε διά πρώτη φορά στη Ρώμη περί το +58 – 60 Κ.Ε. όταν αυτοκράτωρ ήταν ο Νέρων και επομένως πολύ μετά το +49 Κ.Ε. και τον Κλαύδιο που ήταν αυτοκράτωρ κατά τα έτη +41 – 54 Κ.Ε. Διαπορούμε λοιπόν πως αυτή η τόσο απλή και σίγουρη απόδειξη διέφυγε της προσοχής του Hayyim ben Yehoshua!]

Όλοι οι άλλοι συγγραφείς που αναφέρουν τον Ιησού, από τον Ιουστίνο τον Μάρτυρα μέσα στον δεύτερο αιώνα Κ.Ε. μέχρι τους τελευταίους αναλυτές στον εικοστόν αιώνα, όλοι έχουν βασίσει τις αναφορές τους στον Ιησού σε πηγές των οποίων το κύρος έχομε καταρρίψει παραπάνω. Συνεπώς οι ισχυρισμοί τους είναι άνευ αξίας ως ιστορικές ενδείξεις. Τοιουτοτρόπως έχομε μείνει με το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει απολύτως καμία έγκυρη και αποδεκτή ιστορική ένδειξη περί Ιησού. Όλες οι αναφορές στον Ιησού παρήχθησαν από προλήψεις, πίστεις και μύθους της πρώτο-χριστιανικής κοινότητας. Η πλειονότης αυτών των πίστεων απέκτησε ύπαρξη μόνο μετά τον διωγμό του Νέρωνος και την τραγωδία του +70 Κ.Ε. Πολλές απ' αυτές τις πίστεις βασίζονται σε παγανιστικές παραδόσεις για τον Ταμμούζ, τον Όσιρη, τον Άττη, [τον Κρίσνα, από την Ινδία], τον Διόνυσο, [τον Άχουρα Μάζδα και τον Αριμάν, των Ζωροαστρών], τον Μίθρα, τον θεό Ήλιο, κλπ. Άλλοι μύθοι για τον Ιησού φαίνεται ότι βασίζονται σε διάφορα, διαφορετικά, ιστορικά πρόσωπα όπως τον θαυματοποιό Ελληνιστή Απολλώνιο τον Τυανέα, τους καταδικασμένους εγκληματίες Γιέισου μπεν Πανδέιρα και μπεν Στάδα, και τους στραυρωθέντες ψευδό-Μεσσίες Γιεχούδα τον Γαυλανίτη ή Ιούδα τον Γαλιλαίο, τον Θευδά, τον Βενιαμίν τον Αιγύπτιο και άλλους, αλλά κανένας απ' αυτούς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ιστορικός Ιησούς για τον Χριστιανισμό.

[* Σε όλη την *Καινή Διαθήκη*, πέραν των Εβραϊκών στοιχείων και κειμένων απαντάμε προσμίξεις Γνωστικισμού, Ζωροαστρισμού (*Ιωάννης* 12: 31, 16. 11, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 6-8, *Πρός Εφεσίους* 1: 16, 2: 2, *Πρός Κολασσαείς* 1: 16, κλπ.), Μιθραϊσμού (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 23-34, κλπ.), Παγανισμού, κλπ., πολλά των οποίων έχει εκθέσει εδώ ο ερευνητής Yehoshua και εκθέτομε και 'μεις σε κείμενα που ακολουθούν.]

Διά Περαιτέρω Μελέτη:

1) J. **Allegro**, The Dead Sea Scrolls and the Christian Myth, Prometheus Books, reprinted 1991. (Εξετάζει το πόσο εκακοποιήθηκαν οι αρχαίοι μύθοι από την πρώιμη χριστιανική εκκλησία η οποία και κακώς τους παρουσίασε ως Ιστορία.).
2) J. **Campbell**, Occidental Mythology, Penguin Books, reprinted 1985. (Μία έκθεση θρησκευτικής μυθολογίας στον δυτικό πολιτισμό. Περιλαμβάνει σπουδαία στοιχεία αφορόντα τον δανεισμό παγανιστικών μύθων από τον Χριστιανισμό.).
3) E. D. **Cohen**, The Mind of the Bible-Believer, Prometheus Books, reprinted 1991. (Αποκαλύπτει τους ψυχολογικούς ελιγμούς βάσει των οποίων δημιουργήθηκε η *Καινή Διαθήκη* και εκθέτει τις δυσμενείς παρενέργειες του χριστιανικού φουνταμενταλισμού.).
4) R. **Helms**, Gospel Fictions, Prometheus Books, reprinted 1991. (Εκθέτει ότι τα *Ευαγγέλια* είναι ως επί το πλείστον κείμενα φαντασίας που συνετέθησαν ως μια αποκορύφωση σε μια εκτεταμένη μυθολογική παράδοση.).
5) S. **Levine**, You Take Jesus and I 'll Take God: How to Refute Christian Missionaries, revised edition, Hamoroh Press, Los Angeles, 1980. (Εκθέτει τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι ιεραπόστολοι μαζί με τις εσφαλμένες αναφορές της *Τανάχ* [= *Εβραϊκής Παλαιάς Διαθήκης*] εντός της *Καινής Διαθήκης*.).
6) J. M. **Robertson**, A Short History of Christianity, 2nd Ed., Watts & Co., London 1913. (Μία από τις πρώτες σοβαρές ακαδημαϊκές διερευνήσεις εντός των απαρχών του Χριστιανισμού. Εκθέτει τα περί της αφηγήσεως του Ιησού στοιχεία που είναι δανεισμένα από τους παγανιστικούς μύθους.).
7) The **Talmud**. (Πρέπει να αποτελεί υποχρεωτική ανάγνωση για όλους τους Εβραίους αν και δυστυχώς είναι παραγκωνισμένο τα σημερινά χρόνια.).

[Το ίδιο θα πρέπει να ισχύει και για έναν βαθύ ερευνητή του χριστιανικού φαινομενου, λόγω της πληθώρας των στοιχείων της Εβραϊκής ιστορίας, λαογραφίας, διδασκαλίας, θρησκείας και ερμηνείας που περιέχει. Όλα αυτά τα στοιχεία έχουν άμεση σύνδεση με τον Εβραιοχριστιανισμό, την ηθική του ή την έλλειψή της και την ιστορικότητα τού Ιησού Χριστού!].

–ΤΕΛΟΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ –

Η Ιστορική Ανυπαρξία του Λεγόμενου Χριστού από τον ΥΠΕΡΙΩΝΑ

Είμαι έκπληκτος από το γεγονός ότι πολλοί θεωρούν τον λεγόμενο Χριστό ως ιστορικά υπαρκτό πρόσωπο. Αδιανόητο! Θα καταλάβαινα το να ασχολούνται με την άλφα ή βήτα θέση της Χριστιανικής Κοσμοθεωρίας, αλλά να ασχολούνται και με τον λεγόμενο Χριστό; Έτσι, λοιπόν αποφάσισα να αναφέρω συνοπτικώς τα κυριότερα ιστορικά στοιχεία σχετικά με το θέμα αυτό.

— Επειδή έχω βαρεθεί να ακούω συζητήσεις επί συζητήσεων, να διαβάζω κείμενα επί κειμενων για το «αν ο Χριστός ήταν ή όχι Έλληνας», «τι γνώμη είχε ο Χριστός για τους Έλλη-

νες», «ποια η παιδική ζωή του Χριστού», «τα είχε ή όχι ο Χριστός με την Μαγδαληνή;», κοκ.,
— Επειδή, σε λίγο κάποιοι θα αναρωτιούνται για το «τι είδους ρούχα φορούσε ο Χριστός», «τι φαγητά του άρεσαν» και «με ποιον τρόπο μετακινιόταν από πόλη σε πόλη ο Χριστός;»: Με τα πόδια, με γαϊδουράκι, με διαστημικό όχημα ή μήπως «έμπαινε» στο αιθερικό πεδίο και πεταγόταν μέχρι την Ινδία για πρωινό καφέ κι επέστρεφε στην Παλαιστίνη για μεσημεριανό;,
— Επειδή, τέλος, στον Γολγοθά δεν σταυρώθηκε κάποιος θεός, αλλά η Λογική: «Ο Ενας και Μοναδικός Θεός (πατέρας) έστειλε τον Ένα και Μοναδικό Θεό (υιό) να σταυρωθεί για ηθική αυτουργία του Ενός και Μοναδικού Θεού (Πατηροϋιού) στην διάπραξη αμαρτημάτων», αποφάσισα να ασχοληθώ με την ιστορική ύπαρξη του προσώπου που σήμερα το ονομάζομε «Ιησού Χριστό», καθώς η οποιαδήποτε έρευνα για τον λεγόμενο Χριστό έχει κάποιο νόημα, εφόσον αφορά την ιστορική του ύπαρξη ή όχι. Και αυτό επειδή η ίδια η Εκκλησία δίνει βαρύτητα στο ζήτημα. Αν δεν έδινε, δεν θα είχε κάποιο νόημα ούτε αυτού του είδους η έρευνα.

Προσωπικά, δεν χρειάζεται να προσπαθήσω ιδιαιτέρως για να κατανοήσω ότι όλοι οι θεοί, Έλληνες και αλλογενείς, δεν υπήρξαν ποτέ ως άνθρωποι ή καλύτερα – με δεδομένη τη μακροχρόνια πορεία θέωσης – αν υπήρξαν άνθρωποι, δεν υπήρξαν στην σύγχρονη (τελευταία) ανθρώπινη εποχή.

Η Ιστορία, βεβαίως, έχει απαντήσει σ’ αυτό το ερώτημα εδώ κι αρκετά χρόνια με τρόπο κατηγορηματικό:

**«Πρόσωπο με το όνομα Ιησούς Χριστός ή Ιησούς Ναζωραίος ή … ή … ή …
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ.»**

Ας εξετάσομε, εν συντομία, τις κυριότερες αποδείξεις του παραπάνω κατηγορηματικού συμπεράσματος, σύμφωνα με τις αρχές που ακολουθεί η Ιστορία ως επιστήμη:

1. Πηγή σύγχρονη.
2. Πηγή αυτόπτης.
3. Πηγή ανεξάρτητη.

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημανθεί ότι αναζητείται η ιστορική ύπαρξη του προσώπου με το προσωνύμιο «Χριστός» και όχι η ιστορική ύπαρξη των οπαδών αυτού, των Χριστιανών, ή της Ιουδαϊκή αιρέσεως που μετονομάστηκε Χριστιανισμός. Κατά την εποχή που λέγεται ότι έδρασε ο λεγόμενος Χριστός υπήρχε ένας μεγάλος αριθμός γνωστών κι αξιόλογων Ελλήνων, Ρωμαίων, Ιουδαίων, Μικρασιατών, Σύρων, ιστορικών, επιστημόνων, φιλοσόφων, συγγραφέων, κλπ., που τα έργα τους γεμίζουν μερικές βιβλιοθήκες. Παραθέτομε έναν μερικό κατάλογο:

1. Απολλώνιος (Τυανεύς)
2. Αππιανός
3. Αππίων Αλεξανδρινός
4. Αρριανός

5. Aulus Gellius
6. Columella
7. Γιοκχαννάν Μπεν Ζακχάι
8. Damis
9. Δίων Χρυσόστομος Chrysostom Προυσαεύς
10. Επίκτητος
11. Favorinus
12. Florus Lucius
13. Ερμογένης
14. Θέων Σμυρναίος
15. Ιώσηπος
16. Ιούστος Τιβεριάς
17. Ιουβενάλλη
18. Lucanus
19. Λουκιανός
20. Λυσίας
21. Martial
22. Paterculus
23. Παυσανίας
24. Persius
25. Πετρόνιος
26. Φαίδρος
27. Φίλων Ιουδαίος Αλεξανδρινός
28. Φλέγων
29. Πλίνιος Πρεσβύτερος
30. Πλίνιος Νεώτερος
31. Πλούταρχος
32. Pomponius Mela
33. Πτολεμαίος
34. Quintilian
35. Quintius Curtius
36. Σενέκας
37. Silius Italicus
38. Statius
39. Σουετώνιος
40. Τάκιτος
41. Valerius Flaccus
42. Valerius Maximus
43. Χιλλέλ Πρεσβύτερος
44. Χιλλέχ Νεώτερος

Αναφορά στον λεγόμενο Χριστό βρίσκουμε μόνον σε τρεις από τους παραπάνω ιστορικούς που είναι ιδιαιτέρως περιορισμένη. Επιπλέον, αυτές τις τρεις αναφορές, δύο είναι πλαστές ή άλλη δεν αναφέρεται σ’ αυτόν. Αναλυτικά:

Φλάβιος Ιώσηπος

Ο εβραίος ιστορικός Φλάβιος Ιώσηπος (Josephus) έζησε από το 38 – 107(;) μαχχ (μετά την απαρχή της χριστιανικής χρονολόγησης) κι έγραψε δύο σημαντικά έργα: «*Περί του Ιουδαϊκού Πολέμου*» και «*Ιουδαϊκή Αρχαιότητα*». Στο δεύτερο έργο του, (βιβλίο 18, κεφ. 3), ο Ιησούς αναφέρεται σε μία μόνο παράγραφο ως εξής:

«Περίπου εκείνη την εποχή ζούσε ο Ιησούς, ένας σοφός άνθρωπος, αν κάποιος μπορεί να τον πει άνθρωπο, καθώς είχε πετύχει θαυμαστά κατορθώματα και ήταν ο δάσκαλος πολλών ανθρώπων που διψούσαν για καινοτομίες. Πήρε με το μέρος του πολλούς από τους Εβραίους, αλλά και πολλούς από τους Έλληνες. Ήταν ο Μεσσίας. Όταν ο Πιλάτος τον κατάδίκασε στον σταυρό, μετά από κατηγορία των αρχών μας (των Ιουδαίων), αυτοί που τον αγάπησαν από την αρχή δεν σταμάτησαν να είναι προσκολλημένοι σ' αυτόν. Την τρίτη ημέρα εμφανίσθηκε σ' αυτούς επανερχόμενος στη ζωή, καθώς οι ιερές προφητείες είχαν προείπει γι' αυτό και για μυριάδες άλλα θαυμαστά πράγματα που αφορούσαν αυτόν. Και η φυλή (ομάδα) των Χριστιανών, όπως ονομάσθηκαν μετά απ' αυτόν, δεν έχει εξαφανισθεί μέχρι σήμερα.».

Ωστόσο, η παραπάνω παράγραφος θεωρείται μεταγενέστερη προσθήκη που έγινε κατά την αντιγραφή του εν λόγω έργου, επειδή:

1. Η παραπάνω παράγραφος είναι άγνωστη (δεν αναφέρεται) από κανέναν χριστιανό απολογητή τού 2^{ου} και 3^{ου} αιώνα μαχχ (Ιουστίνος, Τερτυλλιανός, Ωριγένη, κ.ά), ενώ αναφέρεται για πρώτη φορά από τον χριστιανό απολογητή, πατέρα της εκκλησιαστικής ιστορίας, Ευσέβιο Καισαρείας τον 4^{ο} αιώνα μαχχ. Έτσι, η «παρεμβολή» αυτής της παραγράφου τοποθετείται μεταξύ 2^{ου} και 3^{ου} αιώνα μαχχ.
2. Ο χριστιανός απολογητής Ωριγένης αναφέρει ότι ο Φλάβιος Ιώσηπος ΔΕΝ αναγνώριζε τον Ιησού σαν Μεσσία, αν και στην εξεταζόμενη παράγραφο υπάρχει η φράση «Ήταν ο Μεσσίας» («*Κατά Κέλσου*», I, 47).
3. Ο Ιώσηπος ήταν περιγραφικότατος για τις υπόλοιπες και μάλιστα ασήμαντες προσωπικότητες της εποχής που περιγράφει στο έργο του ενώ για τον λεγόμενο Ιησού αφιερώνει μία μόνον παράγραφο.
4. Ο Ιώσηπος ήταν Φαρισαίος. Ένας Φαρισαίος δεν ήταν δυνατόν να αναγνωρίσει τον Μεσσία σ' έναν άνθρωπο που καταδικάσθηκε για παράβαση του Μωσαϊκού Νόμου, κλπ.
5. Η θέση της παραγράφου στο κείμενο δεν είναι σίγουρη. Ο Ευσέβιος Καισαρείας («*Εκκλησιαστική Ιστορία*», II, vi) την τοποθετεί πριν τις σημειώσεις του Ιωσήπου που αφορούν τον Πόντιο Πιλάτο, ενώ σήμερα αυτή η παράγραφος είναι μετά απ' αυτές τις σημειώσεις.

Μία δεύτερη παράγραφος (και τελευταία) που υπάρχει στο ίδιο έργο του Ιωσήπου και μπορεί να σχετίζεται με το θέμα, βιβλίο 20, κεφ. 9, είναι:

«… έτσι αυτός (ο Άννας, γιος του Άννα του ανώτατου ιερέα) κάλεσε το δικαστήριο των Σανχεντρίν και έφερε ενώπιον του τον αδελφό του Ιησού, του λεγομένου Χριστού, και του οποίου το όνομα ήταν Ιάκωβος και μερικούς άλλους (ή κάποιους από τους συντρόφους

του) και όταν κατασκεύασε κάποια κατηγορία εναντίον τους, τούς παρέδωσε προς λιθοβολισμό.».

Και αυτή η παράγραφος θεωρείται μεταγενέστερη προσθήκη – που προηγήθηκε της πρώτης παραγράφου, καθώς σ' αυτήν αναφέρεται ο Ωριγένης, ενώ στην πρώτη και σημαντικότερη δεν αναφέρεται, επειδή:

1. Δεν αναφέρονται τα ονόματα των υπολοίπων που υποτίθεται εμφανίσθηκαν στο δικαστήριο (θυμηθείτε ότι ο Ιώσηπος είναι λεπτομερέστατος στο έργο του). Γενικά η παράγραφος δείχνει να είναι «γραμμένη στο πόδι και φευγαλέα».
2. Από μόνη της, η παράγραφος δεν στέκεται, καθώς η ιστορική αναφορά σ' ένα σημαντικό πρόσωπο είναι πάντοτε ευθεία κι όχι έμμεση. Φαντασθείτε για παράδειγμα, ένας ιστορικός να έκανε αναφορά στον Ναπολέοντα όχι άμεσα αλλά έμμεσα, μεσω της Ιωσηφίνας. Έτσι, η απόρριψη της πρώτης παραγράφου, οδηγεί αναγκαστικά και στην απόρριψη και αυτής εδώ της δεύτερης.

Κορνήλιος Τάκιτος
Η επόμενη αναφορά γίνεται στα «*Χρονικά*» (15.44) του Ρωμαίου ιστορικού Κορνήλιου Τάκιτου (55-120 μαχχ) είναι έμμεση, δηλαδή αναφέρεται στον Χριστό διά των Χριστιανών:

«… το όνομά τους (των χριστιανών) προέκυψε από τον Χριστό, ο οποίος επί βασιλείας Τιβερίου, θανατώθηκε με καταδικαστική απόφαση του Έπαρχου Πόντιου Πιλάτου.».

Ο Τάκιτος συνέγραφε τα χρονικά του ανατρέχοντας στα Ρωμαϊκά αρχεία. Έτσι, αυτή η παράγραφος θεωρείται μεταγενέστερη προσθήκη, επειδή:

1. Στα ρωμαϊκά αρχεία, αν αναφερόταν ο λεγόμενος Χριστός, αποκλείεται να αναφερόταν σαν Χριστός, τίτλο που του έδωσαν οι οπαδοί του, αλλά θα αναφερόταν με το όνομά του.
2. Επίσης στα ρωμαϊκά αρχεία, ο Πόντιος Πιλάτος θα εμφανιζόταν με το αξίωμα που πράγματι είχε «Νομάρχης», και όχι μ' ένα αξίωμα που δεν είχε «Έπαρχος».

Σουετώνιος
Τρίτη και τελευταία αναφορά ανευρίσκεται στον Σουετώνιο στο έργο «*Οι Ζωές των 12 Καισάρων*», στο βιβλίο «*Κλαύδιος*» (5.25.4):

«Από τη στιγμή που οι Εβραίοι, σε σταθερή βάση, δημιουργούσαν ταραχές προκαλούμενοι από τον Χρήστο (ο Κλαύδιος το 49 μαχχ) τους έδιωξε από την Ρώμη.».

Η παράγραφος αυτή είναι γνήσια, αλλά δεν επιβεβαιώνει την ύπαρξη τού λεγόμενου Χριστού, επειδή:

1. Ο Σουετώνιος αναφέρεται σε κάποιον Χρήστο και όχι Χριστό, υπονοώντας ότι υπήρχε κάποιος ονόματι Χρήστος που ξεσήκωνε τους Εβραίους στη Ρώμη. (Ο μυθολογούμενος Ιησούς Χριστός δεν πήγε ποτέ του στη Ρώμη!)

2. Αν και ο Σουετώνιος αναφέρεται σε Εβραίους, ωστόσο ακόμα και να υποθέσομε ότι αναφέρεται στους Εβραιο-Χριστιανούς της Ρώμης, αυτό δεν αποτελεί απόδειξη της ύπαρξης του λεγόμενου Χριστού (όπως τα διάφορα κείμενα περί των οπαδών και ιερέων του Όσιρη δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη του Όσιρη.). Γνωρίζομε ότι υπήρχαν χριστιανοί στη Ρώμη.

Οι υπόλοιπες αναφορές, που ακολουθούν, δεν θεωρούνται αξιόλογες, ωστόσο τις αναφέρω προς ενημέρωση:

1. Θαλλός.
Ο Θαλλός, ένας απελεύθερος Σαμαρείτης επί Αυτοκράτορος Τιβερίου έγραψε την Ιστορία της Ελλάδος και της Ασίας περί το 52 μαχχ. Σ' αυτό το έργο του αναφέρει και μια έκλειψη ηλίου. Το έργο του δεν έχει διασωθεί.
Το 221 μαχχ, ένας Χριστιανός συγγραφέας, ο Sextus Julius Africanus έγραψε ότι «ο Θαλός στο τρίτο βιβλίο του εξήγησε το σκοτάδι (κατά την σταύρωση του Ιησού) σαν μια έκλειψη ηλίου». Δεν αναφέρει το όνομα του λεγόμενου Ιησού και ταυτόχρονα δεν είναι ούτε σύγχρονη, ούτε αυτόπτης, ούτε ανεξάρτητη πηγή.

2. Μία Σύρα, η Mara Bar – Serapion, έγραψε περίπου το 73 μαχχ: «Τί κέρδισαν οι Εβραίοι σταυρώνοντας τον σοφό βασιλιά τους; … Έζησε σύμφωνα με την διδασκαλία του». Δεν αναφέρει το όνομα του λεγόμενου Ιησού και ταυτόχρονα δεν είναι ούτε σύγχρονη, ούτε αυτόπτης πηγή.

3. Ο Gaius Plinius Caecilius Secundus (Πλίνιος ο Νεώτερος) έγραψε το 112 μαχχ, ότι οι Χριστιανοί τραγουδούσαν «έναν ύμνο στο Χριστό σαν σε θεό». Δεν είναι ούτε σύγχρονη, ούτε αυτόπτης πηγή, και είναι αναφορά για μερικές συνήθειες των χριστιανών κατά τον 2ο αιώνα.

4. Ο Lucian έγραψε το 175 μαχχ για «τον άνδρα που σταυρώθηκε στην Παλαιστίνη, επειδή παρουσίασε μια νέα λατρεία στον κόσμο». Δεν αναφέρει το όνομα του λεγόμενου Ιησού και ταυτοχρονα είναι πολύ υστερόχρονη και συνεπώς όχι αυτόπτης πηγή.

5. Ταλμούδ. Πέρα από το γεγονός ότι τόσο το Παλαιστινιακό, όσο και το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ άρχισαν να γράφονται μετά τον 2ο αιώνα μαχχ και ολοκληρώθηκαν μέχρι τον 6ο αιώνα μαχχ, τα ονόματα Γιέισου (Jeshu), που βρίσκομε στα δύο Ταλμούδ αναφέρονται στον Μπεν Πανδέιρα (Ben Pandeira) και τον Μπεν Στάδα (Ben Stada), κατά την εποχή του Γιανναίου (Janneus) Σαδδουκαίου βασιλιά της Ιουδαίας, που βασίλευσε μεταξύ 106 – 79 παχχ, και στον Συμεών Μπεν Σετάχ (Symeon ben Shetach), που έζησε το 90 παχχ.

Τα Ταλμούδ δεν είναι ούτε σύγχρονη, ούτε αυτόπτης πηγή και ελάχιστη σχέση μπορεί να έχουν με τον υποτιθέμενο Χριστό. (Πάντως η αγωνία των Χριστιανών να αποδείξουν την ύπαρξη του λεγόμενου Χριστού είναι αξιοσημείωτη, καθώς καταφεύγουν ακόμα και σε γραπτά των «αγαπημένων» τους Εβραίων).

Τέλος, επί αιώνες κυκλοφορεί και ένας μεγάλος αριθμός φανταστικών «αποδείξεων της ύπαρξης» τού λεγομένου Χριστού. Ανάμεσα σε όλες αυτές εξέχουσα θέση κατέχει η λεγο-

μένη επιστολή τού Publius Lentulus. Πρόκειται για έναν φτιαχτό διοικητή της Ιουδαίας προ του Πόντιου Πιλάτου, ο οποίος σε επιστολή προς την Σύγκλητο περιέγραφε ακόμα και τα σωματικά χαρακτηριστικά του λεγόμενου Χριστού! Μία «απόδειξη» που κατάφερε να βγάλει «έξω από τα ρούχα της» ακόμα και την Καθολική Εκκλησία! Έτσι, υπάρχει και η σχετική ισχυρή διαμαρτυρία στην *Καθολική Εγκυκλοπαίδεια*: «Ο Πούμπλιος Λέντουλος είναι ένα φανταστικό πρόσωπο, που λέγεται ότι υπήρξε κυβερνήτης της Ιουδαίας πριν από τον Πόντιο, και ότι είχε απευθύνει την επιστολή του προς την ρωμαϊκή Σύγκλητο, κλπ.». Αυτή η πλαστή επιστολή αναφέρεται σε αρκετή βιβλιογραφία και μπορείτε να την δείτε μεταφρασμένη στα αγγλικά και εδώ http://www.newadvent.org/cathen/09154a.htm, κλπ. …

126 Ιστορικοί και Συγγραφείς του Πρώτου και Δευτέρου Αιώνα Κ.Ε. Σιωπηροί Περί Ιησού Χριστού του Ναζωραίου

The Silent Historians

Aelius Theon
Albinus
Alcinous
Ammonius of Athens
Alexander of Aegae
Antipater of Thessalonica
Antonius Polemo
Apollonius Dyscolus
Apollonius of Tyana
Appian
Archigenes
Aretaeus
Arrian
Asclepiades of Prusa
Asconius
Aspasius
Atilicinus
Attalus
Bassus of Corinth
C. Cassius Longinus
Calvisius Taurus of Berytus
Cassius Dio
Chaeremon of Alexandria
Claudius Agathemerus
Claudius Ptolemaeus
Cleopatra the physician
Cluvius Rufus
Cn. Cornelius Lentulus Gaetulicus
Cornelius Celsus
Columella
Cornutus
D. Haterius Agrippa
D. Valerius Asiaticus
Damis
Demetrius
Demonax
Demosthenes Philalethes
Dion of Prusa
Domitius Afer
Epictetus
Erotianus
Euphrates of Tyre
Fabius Rusticus
Favorinus
Flaccus
Florus
Fronto
Gellius
Gordius of Tyana
Gnaeus Domitius
Halicarnassensis Dionysius II
Heron of Alexandria
Josephus
Justus of Tiberias
Juvenal
Lesbonax of Mytilene
Lucanus
Lucian
Lysimachus
M. Antonius Palles
M. Vinicius
Macro
Mam. Aemilius Scaurus
Marcellus Sidetes
Martial
Maximus Tyrius
Moderatus of Gades
Musonius
Nicarchus
Nicomachus Gerasenus
Onasandros
P. Clodius Thrasea Paetus
Palaemon
Pamphila
Pausanias
Pedacus Dioscorides
Persius/Perseus
Petronius
Phaedrus
Philippus of Thessalonica
Philo of Alexandria
Phlegon of Tralles
Pliny the Elder
Pliny the Younger
Plotinus
Plutarch
Pompeius Saturninus
Pomponius Mela
Pomponius Secundus
Potamon of Mytilene
Ptolemy of Mauretania
Q. Curtius Rufus
Quintilian
Rubellius Plautus
Rufus the Ephesian
Saleius Bassus
Scopelian the Sophist
Scribonius
Seneca the Elder
Seneca the Younger
Sex. Afranius Burrus
Sex. Julius Frontinus
Servilius Damocrates
Silius Italicus
Soranus
Soterides of Epidaurus
Sotion
Statius the Elder
Statius the Younger
Suetonius
Sulpicia
T. Aristo
T. Statilius Crito
Tacitus
Thallus
Theon of Smyrna
Thrasyllus of Mendes
Ti. Claudius Pasion
Ti. Julius Alexander
Tiberius
Valerius Flaccus
Valerius Maximus
Vardanes I
Vellelus Paterculus
Verginius Flavus
Vindex

Τα χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης αν και εγράφησαν στην μικρή περιοχή δράσεως τού Ιησού Χριστού και ολίγα χρόνια μετά απ' αυτόν, δεν αναφέρουν απολύτως τίποτα γι' αυτόν. Μερικοί ψευδώς λένε ότι αναφέρουν. Αυτό είναι εσκεμμένο ψέμα. (ΙΝΦΜΡ)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΩΝ ΠΗΓΩΝ ΑΦΟΡΟΝΤΩΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

***

ΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΣΕΣ ΠΡΩΙΜΕΣ ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ Ο ΜΗ-ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Μια εργασία και επιθεώρηση μερικών συγχρόνων απόψεων πρωτίστως βασισμένη στην εξαιρετική επιστημονική εργασία τού ερευνητή Raphael Lataster και στην βιβλιογραφία μας

Εισαγωγή

Αφού μελετήσομε τα *Ευαγγέλια* και τους εκτός Χριστιανισμού Ιστορικούς και παντός είδους συγγραφείς του πρώτου και δευτέρου αιώνος διακρίνομε ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να δεχθούμε τον Ιησού των *Ευαγγελίων* ή Χριστό της Πίστεως. Όσο αφανές και να ήταν το άτομο αυτό, τα *Ευαγγέλια* μάς λένε ότι κατά την παιδική του ηλικία έγιναν απίστευτα τέρατα και σημεία. Κατά την γέννησή του, αστέρι και Μάγοι το επισκέφτηκαν, κατατρόμαξε τον βασιλιά Ηρώδη και έτσι χιλιάδες αθώα νήπια εφονεύθησαν για χάρη του, την ογδόη ημέρα ο αρχιερεύς Συμεών του έκανε την περιτομή και το ομολόγησε πλήρως και αμετακλήτως, δωδεκαετές απεστόμωσε και κατατρόμαξε όλους τους σοφούς του Ναού του Γιαχβέχ με τις γνώσεις και τις αποστομωτικές απαντήσεις του, κλπ.

Η πολύκροτη και πλήρης αφαντάστων τεράτων και σημείων δράση του, ως άνδρας ώριμης ηλικίας, κράτησε ένα έτος κατά τους τρεις Συνοπτικούς, τρία έτη κατά τον Ιωάννη, και 21 έτη κατά τον Ειρηναίο. (Το ποιος από τους τρεις έχει δίκιο θα το αφήσω σε σας.). Τα *Ευαγγέλια* λοιπόν «πιστοποιούν» ότι: Με μηδαμινή προσπάθεια εθεράπευε: λεπρούς, τυφλούς, παραλύτους, μουγκούς, δαιμονισμένους, αρρώστους, κλπ. Οι όχλοι τον ακολουθούσαν όπου πήγαινε σαν τρελοί και όταν πάλι χανόταν έψαχναν σαν παλαβοί για να τον βρούνε. Δυο φορές μάλιστα, χόρτασε 4000 – 5000 από δαύτους με τρόφιμα που δεν έφταναν ούτε για δέκα άτομα. Ανέστησε τρεις άλλους νεκρούς πριν από την ιδική του ανάσταση. Μπήκε θριαμβευτής στην Ιερουσαλήμ! Έγιναν τρομακτικά και αφάνταστα τέρατα και σημεία κατά την βάπτιση, σταύρωση και ανάστασή του. Κατατρόμαξε τον Ιωάννη Βαπτιστή, τους τετράρχες, τις Ιουδαϊκές θρησκευτικές και πολιτικές αρχές, τις Ρωμαϊκές αρχές, τον Πιλάτο και τόσους άλλους. Ο Εκατόνταρχος ομολόγησε ότι «αληθώς υιός θεού ήν ούτος», κλπ. Ο δε «Ευαγγελιστής Ιωάννης» κλείνει το *Ευαγγέλιό* του με τον τρομακτικό στίχο 21: 25 «*έστι δε και άλλα πολλά όσα εποίησεν ο Ιησούς, άτινα εάν γράφηται καθ' εν, ουδέ αυτόν οίμαι τον κόσμον χωρήσαι τα γραφόμενα βιβλία. αμήν.*». Παρ' όλα ταύτα, καμία εξω -Ευαγγελική ή εξω-Χριστιανική μαρτυρία δεν αναφέρει ούτε το άτομο αυτό, ούτε ένα απ' αυτά τα «άπειρα» τρομακτικά «γεγονότα» που το αφορούν, αν είναι δυνατόν! Περί τους 150 συγγραφείς όλων των ειδών αυτής της εποχής δεν αναφέρουν ούτε λέξη, αν εξαιρέσομε κάτι πλαστογραφίες και αβάσιμες φήμες και διαδώσεις, οι οποίες δεν προέρχονται από αυτόπτες μάρτυρες και εκτός του ότι είναι πολύ αργοπορημένες, κατά 65 χρόνια και πλέον, λένε τόσο ολίγα που όλες μαζί δεν γεμίζουν ούτε δυο σελίδες. Αλλά και αυτές οι πλασ-

τογραφίες ή διαδώσεις ή φήμες αφορούν κυρίως τους χριστιανούς και όχι αυτόν τον ίδιο. Αν αυτά που αναγράφουν τα *Ευαγγέλια* ήταν αληθή, τότε αυτόν έπρεπε να τον αναφέρουν ακόμα και οι πέτρες και μάλιστα από την πρώτη στιγμή. Παρά ταύτα έχομε μόνο την υστερόχρονη, αργοπορημένη και εσω-Χριστιανική «μαρτυρία» των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* και όσων άλλων αποκρύφων *Ευαγγελίων* έχουν διασωθεί η οποία και πάλι περιέχει αμέτρητες αντιφάσεις και ιστορικά λάθη που την καθιστούν ύποπτη και αναξιόπιστη.

Βασισμένοι επίσης στην *Καινή Διαθήκη*, δεν δυνάμεθα να συμπεράνομε την ύπαρξη ενός απογυμνωμένου λαϊκού Ιστορικού Χριστού επί του οποίου βασίστηκε και αναπτύχθηκε ο μύθος του Ιησού της *Καινής Διαθήκης*. Αυτή η άποψη συχνά καλείται ο Μύθος του Ιησού, ή η Μυθική Θεωρία περί Ιησού, και συντομογραφείται με ΜΘΙ. Ένας τέτοιος απόγυμνωμένος κοσμικός (με μικρό κ = λαϊκός, του κοσμάκη) Ιησούς έχει γίνει γενικά παραδεκτός από τους μη πιστούς, καθώς δεν υπάρχει κάτι το εξαιρετικά απίθανο γύρω από την ιδέα της υπάρξεως ενός ανδρός που διεκήρυττε τις διαφορετικές ιδέες του, ειδικά κατά τον πρώτο αιώνα στην Παλαιστίνη, τότε μάλιστα που πολλοί, εκ των οποίων ουκ ολίγοι ονομάζονταν Ιησούς, έκαναν ακριβώς αυτό, και όλα αυτά συνέβαιναν κατά τον καιρό όπου το Ισραήλ υπέστη μια από τις μεγαλύτερες καταστροφές.

Παρά ταύτα, το ότι ο Ιησούς δεν είχε υπάρξει ποτέ είναι μια ισχυρή δυνατότητα. Μία τοιαύτη που υποβαστάζεται όχι μόνο από το γεγονός ότι δεν υπάρχουν καθόλου βάσιμες πρώιμες πηγές οι οποίες τον αναφέρουν, αλλά ακόμα και από την ίδια την φύση των πιο πρώιμων υπαρχουσών πηγών περί Ιησού. Η μυθολογία του Ιησού δεν οδηγεί κατ' ανάγκην στην απιστία ή τον αθεϊσμό. Αλλά εάν είναι αληθής, ή απλώς εύλογη υπόθεση, επιφέρει προφανώς ανεπανόρθωτη ζημιά στις Χριστιανικές παραδοχές (δόγματα, κλπ.). Είναι γεγονός ότι οι πρωτο-Χριστιανοί δεν συμφωνούσαν όλοι επί της φύσεως τού Ιησού. Μερικοί μάλιστα, όπως λ.χ. οι Δοκήτες του τέλους του πρώτου αιώνος και μετά ταύτα, δεν επίστευαν σε έναν κυριολεκτικό και εν σώματι Ιησού και ούτως άφηναν ανοικτή την δυνατότητα του ότι ένα μέρος πρωτο-Χριστιανών επίστευαν σε έναν Ιησού εντελώς μυθικό.

Μερικοί Χριστιανοί δεν είχαν την πεποίθηση ότι ένας Ιησούς εμφανίστηκε πραγματικά επί της Γης, είτε ως άνθρωπος, είτε ως φάντασμα. Σύμφωνα με διαφόρους Μυθικιστές (= υποστηρικτές της ή των ΜΘΙ), ένας τέτοιος «μυστικιστικός», «ουράνιος», «Πλατωνικός» ή «Κοσμικός» (με κεφαλαίο Κ = διαστημικός) Ιησούς μπορεί να ευρεθεί εντός των *Επιστολών* της *Καινής Διαθήκης*, ιδιαιτέρως δε εντός των γραπτών που αποδίδονται στον Παύλο. Εάν ο Ιησούς του Παύλου (ο οποίος συμβαίνει να είναι ο 'πρώτος Ιησούς' που εμφανίζεται στον ιστορικό κατάλογο) μπορεί να αποδειχθεί ότι δεν προέρχεται από αποδεδειγμένες ιστορικές πηγές αλλά από παλαιότερα θρησκευτικά κείμενα και από την φαντασία του Παύλου, τότε υπάρχει ισχυρός λόγος για να αμφιβάλομε εάν ποτέ υπήρξε ένας πραγματικός Ιησούς Ναζωραίος. Ακόμα και αν ο Ιησούς του Παύλου είναι σωματικός-σαρκικός ή ανθρώπινος, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ένας ενδιάμεσος κρίκος μιάς εξελισσομένης αφηγήσεως που είχε εντελώς μυθολογικές προελεύσεις, όπως τα γραπτά του Παύλου προδίδουν.

Οι Ιστορικοποιούντες (= αυτοί που επιδιώκουν να κατασκευάσουν έναν ιστορικό Ιησού) έχουν καταβάλει μεγάλες προσπάθειες για να κάνουν τα κανονικά *Ευαγγέλια* ώστε να εμφανιστούν στον ιστορικό κατάλογο ως αρχαιότερα γραπτά (όπως π.χ. ο Bart D. Ehrman, ο οποίος για να στηρίξει την επιχειρηματολογία του, αφ' εαυτού του εισάγει και βασίζεται σε πολλές υποθετικές πηγές). Αυτό το κάνουν επειδή οι *Επιστολές* του Παύλου προξενούν σοβαρά πλήγματα στην παραδοχή τού Ιστορικού Ιησού. Το ενδεχόμενο ότι ο Παύλος αναφέρεται σε έναν Ιησού που δεν επισκέφθηκε την Γη ως άνθρωπος, κατά την

γνωστή πρόσφατη ιστορική περίοδο, απότελεί μια πολύ ενδιαφέρουσα εκδοχή. Πολλοί ερευνητές αναγνωρίζουν ότι ο Ιησούς που εμφανίζεται στις *Επιστολές* του Παύλου είναι πολύ διαφορετικός από τον Ιησού που παρουσιάζουν τα κανονικά *Ευαγγέλια*.

Αυτό είναι ιδιαιτέρως σημαντικό για τις μελέτες που αφορούν έναν ιστορικό Ιησού διότι τα *Ευαγγέλια* κάνουν την εμφάνισή τους πολύ αργότερα στον ιστορικό κατάλογο. Εάν η πρώτη εικόνα του Ιησού είναι καθαρά πνευματική ή «ουράνια», τότε η ιδέα τού ότι οι απαρχές τού Ιησού είναι τελείως μυθολογικές καθίσταται όλο και περισσότερο εύλογη. Εάν η παραδοσιακή ιστοριούλα του Ιησού Ναζωραίου μπορεί να αποδειχθεί ότι εξελίχθηκε σιγά-σιγά από μυστικιστικές ιστοριούλες σε πιο ιστορικές τοιαύτες, τότε έχομε ισχυρά επιχειρήματα για να ισχυριστούμε ότι είναι πολύ πιο πιθανό ο Ιησούς να είχε εντελώς μυθικές απαρχές απ' όσο έχει νομισθεί μέχρι τούδε· ουσιαστικά, φτάνομε στο ότι ουδέποτε υπήρξε.

Πρωτογενείς Πηγές

Το ερώτημα περί της υπάρξεως πρωτογενών πηγών είναι εύκολο και απαντάται αμέσως. **Δεν υπάρχει καμία!** Αυτό είναι πολύ κρίσιμο και δεν μπορούμε να το αγνοούμε. Πρωτογενείς είναι οι πηγές εκείνες που: είναι σύγχρονες με αυτά που εκθέτουν και προέρχονται από αυτόπτες μάρτυρες. Πρωτογενείς πηγές είναι επίσης αρχαιολογικά κτερίσματα (ευρήματα) που καταδεικνύουν το υπό εξέταση ζήτημα. Δεν υπάρχουν τίποτα τέτοια για τον Ιστορικό Ιησού, πόσον μάλλον για τον Βιβλικό Ιησού. Επίσης γραπτά και κείμενα από το χέρι του υπό εξέταση προσώπου, ή από χέρι αυτόπτη μάρτυρα ή ακολούθου ή κάποιου συγχρόνου ατόμου με το υπό εξέταση πρόσωπο ή γεγονός. Δεν υπάρχουν τέτοιες πρωτογενείς πηγές για τον Ιησού.

Όλες οι καλλίτερες ενδείξεις που χρησιμοποιούνται για να πιστοποιήσουν την ύπαρξη του Ιησού προέρχονται από δευτερογενείς πηγές. Αυτές οι ενδείξεις είναι γραπτά, που προέρχονται **όχι** από αυτόπτες μάρτυρες, που εγράφησαν μακρόν χρόνο μετά τα «γεγονότα» της ζωής του Ιησού. Απλούστατα δεν έχομε καμία πρωτογενή πηγή όταν εξετάζομε τον Ιησού Ναζωραίο. Η *Καινή Διαθήκη* είναι υστερόχρονη, κατά μάλλον ή ήττον ψευδεπίγραφη (τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* είναι ψευδεπίγραφα πράγμα που έχομε εξαντλήσει σε άλλη εργασία μας), γράφτηκε από αγνώστους συγγραφείς και διά ταύτα είναι εξ ολοκλήρου δευτερογενής πηγή, και διά πολλούς λόγους που αλλού έχομε αναπτύξει αναξιόπιστη. Αυτό το γεγονός από μόνο του αρκεί για να εξαλείψομε οποιανδήποτε βεβαιότητα γύρω από την ύπαρξη του Ιησού, είτε θεωρήσομε τις υπερφυσικές πλευρές του θέματος, είτε τις πλέον κοσμικές-λαϊκές πλευρές όπως την ιστορική του ύπαρξη.

Σε ό,τι ακολουθεί εξετάζομε εν συντομία τις κύριες πρωιμότερες δευτερογενείς πηγές οι οποίες είναι και οι πρώτες αναφορές στον Ιησού Χριστό στον ιστορικό κατάλογο. Αυτές είναι οι *Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης*, κυρίως δε οι *Επιστολές* του Παύλου. Ο Γνωστικισμός, ο Δοκητισμός και αρκετά απόκρυφα κείμενα και φαινόμενα εξετάζονται επίσης. Η περιγραφή που κάνομε σ' αυτή την σύντομη εργασία ενώ είναι λακωνική, είναι σαφής και κατατοπιστική. Τα *Ευαγγέλια* ως πολύ υστερόχρονα, σχετικώς με το υπό εξέταση ζήτημα, τα αναφέρομε όσο χρειαζόμαστε εν παρόδω. Το ζήτημα των *Ευαγγελίων* το έχομε εξαντλήσει σε άλλες εργασίες μας.

Οι Πηγές των Πρωιμοτέρων Μαρτυριών

Ο Απόστολος Παύλος μας παρέχει τα πρωιμότερα επιζήσαντα Χριστιανικά γραπτά, με πρώτο την *1η Πρός Θεσσαλονικείς Επιστολή* που συνήθως χρονολογείται το +49-50, ενώ οι τελευταίες εργασίες του εμφανίζονται γύρω στο +60. Ενώ χρονολογικά είναι οι πρωιμότερες πηγές, οι Παυλικές *Επιστολές* δεν είναι πρωτογενείς πηγές όταν εξετάζομε το ερώτημα τής ιστορικότητος του Ιησού. Δεν είναι σύγχρονες με τον Ιησού, και ο ίδιος ο Παύλος παραδέχεται ότι δεν ήταν αυτόπτης μάρτυς του ιστορικού Ιησού. Στην παρούσα εργασία περιλαμβάνομε και την *Πρός Εβραίους Επιστολή* μαζί με τις *Επιστολές* του Παύλου. Ως γνωστόν, η επίσημη Εκκλησία την έχει αποδώσει σ' αυτόν, αλλά η επιστήμη, αρχίζοντας με τον Ωριγένη Αλεξανδρείας, έχει αποδεδειγμένα απορρίψει την υπόθεση αυτή.

Ανάμεσα στους Μυθικιστές δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η μαρτυρία του Παύλου είναι κρίσιμη για το ερώτημα της ιστορικότητος του Ιησού. Τα *Ευαγγέλια* παρέχουν την πιο πλήρη ιστορία του Ιησού, αλλά αυτά εμφανίστηκαν πολλές δεκαετίες μετά τον θανατο τού υποτιθεμένου Ιησού αλλά και του Παύλου. Τα γραπτά του Παύλου είναι γενικώς παραδεκτό ότι εμφανίστηκαν στον ιστορικό κατάλογο πολύ πριν από τα *Ευαγγέλια*, και έτσι είναι πολύ πιο πλησίον της ζωής του Ιησού (έστω και αν δεν είναι σύγχρονα με τον Ιησού). Καθώς δεν υπάρχουν προηγούμενες πηγές για να τις συγκρίνομε με τα *Ευαγγέλια*, τα πρωιμότερα γραπτά του Παύλου καθίστανται ολοένα και περισσότερο σημαντικά. Απότελεί λοιπόν τεράστιο ενδιαφέρον να εξετάσομε τι είναι αυτά που μαρτυρεί ο Παύλος περί Ιησού, χωρίς όμως να εμβαπτίζομε τα *Ευαγγέλια* (τα οποία συνετάχθησαν αργότερα) εντός των γραπτών του.

Ο ερευνητής Θρησκευτικών Σπουδών William Arnal καλεί να χρησιμοποιηθεί μια τέτοια προσέγγιση, σημειώνοντας ότι τα κανονικά *Ευαγγέλια* και οι *Πράξεις* (ένα ακόμα πιο κατοπινό γραπτό) έχουν επηρεάσει το πώς οι αρχικοί Χριστιανοί βιβλικοί μελετητές έχουν θεωρήσει τις Παυλικές *Επιστολές* και τον ίδιο τον Παύλο, και διατείνεται ότι ο Παύλος μπορεί να κατανοηθεί ως ένας ανεξάρτητος ευαγγελιζόμενος Ιουδαίος μάλλον, παρά ένας «Χριστιανός». Η αμερόληπτη μελέτη και η επιστημονική εξέταση των γραπτών του Παύλου πρέπει να γίνεται ανεξαρτήτως των *Ευαγγελίων*, εφ' όσον αυτά εγράφησαν προτού καν τα *Ευαγγέλια* φανούν ακόμα και σαν ιδέα στο προσκήνιο. Άρα ο Παύλος γράφει ανεξαρτήτως των *Ευαγγελίων* και μη έχοντας γνώση αυτών.

Αλλά προτού εξετασθούν οι παραδοχές και τα αιτήματα του Παύλου, θα ήταν πολύ σχετικό να δούμε ποιες ήταν οι πηγές του. Να ευγνωμονούμε τον Παύλο διότι επακριβώς κατονομάζει τις πηγές του:

> *Πρός Γαλάτας* 1: 11-12 «*Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί,* ***το ευαγγέλιον το ευαγγελισθέν υπ' εμού ότι ουκ έστι κατά άνθρωπον· ουδέ γαρ εγώ παρά ανθρώπου παρέλαβον αυτό ούτε εδιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού***.»,
> *Πρός Γαλάτας* 1: 15-16 ***«Ότε δε ευδόκησεν ο Θεός ο αφορίσας με εκ κοιλίας μητρός μου και καλέσας δια της χάριτος αυτού αποκαλύψαι τον υιόν αυτού εν εμοί,*** *ίνα ευαγγελίζωμαι αυτόν εν τοις έθνεσιν, ευθέως ου προσανεθέμην σαρκί και αίματι,*»,
> *1η Πρός Κορινθίους* 11: 23 «***εγώ γαρ παρέλαβον από του Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν,*** *ότι ο Κύριος Ιησούς εν τη νυκτί ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και είπε·*»,

1η Πρός Κορινθίους 15: 3-4 «***παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον,*** *ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τάς γραφάς,*».
2α Πρός Κορινθίους 12: 1-7 *Καυχάσθαι δη ου συμφέρει μοι· ελεύσομαι γαρ εις* ***οπτασίας και αποκαλύψεις Κυρίου****.* ***οίδα*** *άνθρωπον εν Χριστώ προ ετών δεκατεσσάρων·* ***είτε εν σώματι ουκ οίδα, είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν· αρπαγέντα τον τοιούτον έως τρίτου ουρανού. και οίδα τον τοιούτον άνθρωπον· είτε εν σώματι είτε εκτός του σώματος ουκ οίδα, ο Θεός οίδεν·*** *ότι ηρπάγη εις τον παράδεισον και* ***ήκουσεν άρρητα ρήματα, α ουκ εξόν ανθρώπω λαλήσαι****. υπέρ του τοιούτου καυχήσομαι, υπέρ δε εμαυτού ου καυχήσομαι ει μη εν ταις ασθενείαις μου. εάν γαρ θελήσω καυχήσασθαι, ουκ έσομαι άφρων· αλήθειαν γαρ ερώ· φείδομαι δε μη τις εις εμέ λογίσηται υπέρ ό βλέπει με ή ακούει τι εξ εμού. Και* ***τη υπερβολή των αποκαλύψεων*** *ίνα μη υπεραίρωμαι, εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί, άγγελος σατάν, ίνα με κολαφίζη ίνα μη υπεραίρωμαι.*
Κ.ά.

Ο Παύλος όχι μόνο δεν αναφέρει ποτέ τις δυνατές, βάσιμες και από πρώτο χέρι εκθέσεις και μαρτυρίες πραγμάτων, αλλά οι μόνες πηγές που κατονομάζει είναι οι Γραφές της *Παλαιάς Διαθήκης* (η οποία γράφτηκε πολύ πριν την γέννηση τού Ιησού), και τον απ' ευθείας δίαυλό του με την θεότητα. Δηλαδή πράγματα που με τεράστια δυσκολία ένας ικανός και αντικειμενικός Ιστορικός θα θεωρούσε έστω ολίγον κατάλληλα, αν αφήναμε το πειστικά στην άκρη. Τα ολίγα συμβάντα της ζωής του Ιησού που αναφέρει ο Παύλος, δεν τα γνωρίζει ως αποτελέσματα τού ότι τα είδε ο ίδιος με τα μάτια του. Ακόμα χειρότερα, εύκολα συμπεραίνεται ότι δεν έμαθε αυτά τα συμβάντα ούτε από αυτούς που ήταν πλησίον τού Ιησού (όπως οι Απόστολοι και οι συγγενείς), καθώς ο Παύλος όταν αναγράφει τις πηγές του ειδικώς αποκλείει ανθρώπινες πηγές. Το γεγονός ότι ο Παύλος, που όπως υποτίθεται μεταστράφηκε στον Χριστιανισμό και έγραψε ολίγο χρόνο (18-30 χρόνια) μετά τον θάνατο τού Ιησού, παίρνει όλες τις πληροφορίες του για τον Ιησού από την *Παλαιά Διαθήκη* και την ανοικτή σύνδεσή του με τον θεόν του (αντί από ανθρώπους που ήταν αυτόπτες μάρτυρες) είναι πολύ καταδικαστικό, ιδιαιτέρως όταν οι *Επιστολές* του είναι οι πρωιμότερες πηγές που έχομε για τον Ιησού.

Όπως βλέπομε, ακόμα και όταν πρόκειται για ακρογωνιαία Χριστιανικά δόγματα όπως η ανάσταση τού Ιησού, ο Παύλος και πάλι λαμβάνει τις πληροφορίες του από τις γραφές της *Παλαιάς Διαθήκης*. Ακόμα και όταν ο Παύλος υποτίθεται ότι παραθέτει τον ίδιο τον Ιησού, ακόμα και τότε, δεν κάνει ποτέ λόγο για τις πιθανές βάσιμες και πρωταρχικές εκθέσεις στις οποίες βασίστηκε αλλά και πάλι οι μόνες πηγές που κατονομάζει είναι οι Γραφές της *Παλαιάς Διαθήκης*, και ο απ' ευθείας δίαυλός του προς τον θεϊκό 'Κύριο'. Ο ίδιος δεν παρακολούθησε τα συμβάντα της ζωής του Ιησού αλλ' ούτε συγκεκριμένα λέγει πότε και που συνέβησαν, και ούτε μπορούμε να υποθέσομε ότι τα έμαθε από γνωστούς θνητούς (όπως ο Πέτρος και ο Ιάκωβος)· αυτό δε επακριβώς το αποκλείει, πράγμα εκπληκτικό, εφ' όσον εγνώριζε τους συγγενείς τού Ιησού και τους πλησιεστέρους ακολούθους του. Στην *Πρός Γαλάτας* 1: 18-19 ομολογεί: «*Έπειτα μετά έτη τρία ανήλθον εις Ιεροσόλυμα ιστορήσαι* ***Πέτρον****, και επέμεινα προς αυτόν ημέρας δεκαπέντε· έτερον δε των αποστόλων ουκ είδον ει μη* ***Ιάκωβον*** *τον αδελφόν του Κυρίου.*». Εν πάση περιπτώσει, ο Παύλος δεν φαίνεται να είχε μία ευχάριστη σχέση με τον Πέτρο, που όπως υποτίθεται ήταν ένας από

τους πιο αξιόπιστους και αξιοζήτητους μάρτυρες, καθώς τον αντιπολιτεύτηκε κατά πρόσωπο. *Πρός Γαλάτας* 2: 11 «*Ότε δε ήλθε Πέτρος εις Αντιόχειαν, κατά πρόσωπον αυτώ αντέστην, ότι κατεγνωσμένος ην*… Κλπ.». Ο θρησκευτικός ερευνητής James Tabor επίσης σημειώνει για τις αλλόκοτες πηγές του Παύλου:

> Αυτό σημαίνει ότι τα βασικά σημεία τού μηνύματος που διακηρύττει ο Παύλος δεν προέρχονται από εκείνους που ήταν μαζί με τον Ιησού, τους οποίους ο Παύλος αποκαλεί σαρκαστικώς *οι **δοκούντες στύλοι είναι***,» (*Πρός Γαλάτας* 2: 9: 'οι οποίοι νομίζουν ότι είναι οι στύλοι της Εκκλησίας') ενώ πριν ολίγου είχε προσθέσει «*από δε των **δοκούντων είναί τι, οποίοί ποτε ήσαν ουδέν μοι διαφέρει·** πρόσωπον Θεός ανθρώπου ου λαμβάνει· **εμοί γαρ οι δοκούντες ουδέν προσανέθεντο***,» (*Πρός Γαλάτας* 2: 6, 'δηλαδή το τι ήταν και τι είπαν αυτοί ποσώς ενδιαφέρει τον Παύλο'), αλλά από φωνές, οράσεις και αποκαλύψεις που ο Παύλος «ακούει και βλέπει». Για μερικούς μπορεί αυτά να αποτελούν ισχυρά θεμελίωση, αλλά για πολλούς, μεταξύ των οποίων ανήκουν οι περισσότεροι ιστορικοί, τέτοιες «παραδόσεις» δεν μπορούν να θεωρούνται ως βάσιμες ιστορικές μαρτυρίες.

Ίσως ο Παύλος να είχε συναντήσει ανθρώπους που ευρίσκοντο πολύ πλησίον του Ιησού, όπως τον Ιάκωβο και τον Πέτρο, αλλά ποτέ δεν τους αναγράφει στις πηγές του. Η σπουδαιότητα τού γεγονότος ότι ο Παύλος είχε συναντήσει τέτοια άτομα είναι ανάγκη να εξετασθεί, διότι οι ιστοριούλες των σχέσεών τους με τον Ιησού αναφέρονται μέσα στα *Ευαγγέλια*, τα οποία είναι υστερόχρονα γραπτά. Δεδομένου επίσης ότι ο Παύλος ποτέ δεν ισχυρίζεται ότι είχε παραλάβει τις πληροφορίες του από οιονδήποτε που ήταν αυτόπτης μάρτυς ή ίσως είχε παρακολουθήσει τα πεπραγμένα της ζωής του Ιησού (και έτσι εν δυνάμει εξαλείφει την δυνατότητα υπάρξεως πρωτογενών πηγών, που ούτως ή άλλως δεν υπάρχουν), η ιδιότητά του ακόμα και ως βάσιμη δευτερογενής πηγή αφήνει έναν τεράστιο χώρο για την αμφιβολία.

Πιθανόν να τεθεί η ερώτηση διατί οι ερευνητές οφείλουν να προϋποθέτουν ότι ο Πέτρος και ο Ιάκωβος θα μπορούσαν οπωσδήποτε να έχουν διδάξει τον Παύλο οτιδήποτε αξιοσημείωτο αφορούσε τον ιστορικό Ιησού. Οι Ιστορικοί γνωρίζουν τον μαζικό ρόλο που αυτοί έπαιζαν λόγω των *Ευαγγελίων*, τα οποία εμφανίζονται αργότερα στον ιστορικό κατάλογο, και συνεπώς αυτά θα μπορούσαν να βασίζονται στην πιο αδρή αφήγηση του Παύλου την οποίαν και επεξεργάζονται. Χωρίς να εμβαπτίζομε τα *Ευαγγέλια* εντός των *Επιστολών*, μάλλον και οι περί τον Ιησού εμπειρίες των Πέτρου και Ιακώβου ήταν παρόμοιες με αυτές του Παύλου. Είτε ο Παύλος **δεν** είναι ιστορικώς αληθής περί των πηγών του (επιτρέποντας ούτως οι ερευνητές να αμφιβάλλουν έτι περισσότερο διά τα γραπτά του), είτε λέγει την αλήθεια: Όλα όσα ο Παύλος γνωρίζει για τον Ιησού προέρχονται από ό,τι ήταν ήδη από αιώνες πριν γραμμένο (πράγμα συγγενές με τις μιδρασικού τύπου θεωρητικές Παλαιοδιαθηκικές τάσεις των *Ευαγγελίων*), και από την ίδια την φαντασία του. (Μιδρασική είναι η μέθοδος ερμηνείας και παρουσιάσεως των Γραφών της *Βίβλου*, που εκτός των θρησκευτικών πίστεων, ηθικών εντολών, κλπ., προσπαθεί να γεμίσει τα κενά περί ατόμων, γεγονότων, κλπ., να εξομαλύνει τις αντιφάσεις, τα παράλογα, κ.ο.κ., που υπάρχουν εκεί μέσα, να βάλει μια σειρά και συνεχές νόημα, κλπ. Όπως π.χ., η Χριστιανική Δογματική διατείνεται ότι η *Παλαιά Διαθήκη* βρίσκει την συνέχεια, εκπλήρωση και κατάνόησή της στη *Καινή*,

πράγμα που παρατηρούμε και στον Παύλο, ενώ ο ορθόδοξος Ιουδαϊσμός δεν μπορεί ούτε καν να διανοηθεί κάτι τέτοιο!).

Το ότι ο Παύλος έγραφε με μιδρασικό ύφος γίνεται αντιληπτό από την αναφορά στην *1η Πρός Κορινθίους* 15: 3-4 για την έγερση του Μεσσία την τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς: «*παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών* ***κατά τάς γραφάς****, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα* ***κατά τάς γραφάς****,*». Αυτό το πράγμα δεν δηλώνεται πουθενά μέσα στις Γραφές της *Παλαιάς Διαθήκης*, άσχετα αν αυτή την δήλωσή του κατά ένα μόνο μέρος φαντάζεται **ένεκα** των Γραφών της *Παλαιάς Διαθήκης* (και **όχι εκ** των Γραφών διότι δεν υπάρχει πουθενά), ενώ το άλλο μέρος είναι δημιούργημα τής ιδικής του φαντασίας. Ο Richard Carrier συμφωνεί ότι:

> Ακόμα και στο πρώτο κεφάλαιο της *Πρός Γαλάτας Επιστολής,* ο Παύλος σαφώς αρνείται όχι μόνο ότι παρέλαβε οποιαδήποτε ανθρώπινη παράδοση, αλλά και ότι τέτοιες παραδόσεις δεν έχουν καμία αξία γι' αυτόν και τους Χριστιανούς συντρόφους του. Όταν λοιπόν συνδυάσομε αυτό το γεγονός, με όλα όσα γνωρίζομε για τις συγγραφικές πρακτικές του καιρού εκείνου και τον τρόπο κατά τον οποίον οι αφηγήσεις και οι βιογραφίες εχαλκεύονταν υπό φημισμένων ανθρώπων (ή ακόμα αποδίδονταν μόνον σ' τέτοιους, και πολλές φορές συμπεριλάμβαναν και ανυπάρκτους ανθρώπους) με το υλικό των διαδόσεων που κυκλοφορούσαν, η θέση των Μυθικιστών **δεν** φαντάζει καθόλου απίθανη.

Στην συνέχεια ο Παύλος αναφέρει τις μεταθανάτιες εμφανίσεις του Ιησού: *1η Πρός Κορινθίους* 15: 5-8 «*και ότι* ***ώφθη*** *Κηφά, είτα τοις δώδεκα· έπειτα* ***ώφθη*** *επάνω πεντακοσίοις αδελφοίς εφάπαξ, εξ ων οι πλείους μένουσιν έως άρτι, τινές δε και εκοιμήθησαν· έπειτα* ***ώφθη*** *Ιακώβω, είτα τοις αποστόλοις πάσιν· έσχατον δε πάντων ωσπερεί τω εκτρώματι* ***ώφθη*** *καμοί.*». (Βλέπε και *Πράξεις* ιγ΄: 31.). Όμως αποτυγχάνει, όπως και παντού έχει απότύχει, να αναφέρει οποιεσδήποτε προθανάτιες κυριολεκτικές εμφανίσεις. Όσον αφορά αυτές τις εμφανίσεις (στην *1η Πρός Κορινθίους*, κεφάλαιο 15ο), ο Παύλος σταθερώς χρησιμοποιεί την Ελληνική λέξη «ώφθη», η οποία συχνά χρησιμοποιείται στην *Καινή Διαθήκη* για να περιγράψει εμφανίσεις πνευματικών υπάρξεων, όπως έγινε με τις εμφανίσεις του Μωυσή και του Ηλία κατά την μεταμόρφωση του Ιησού (*Ματθαίος* 17: 3, *Μάρκος* 9: 4), την εμφάνιση τού Θεού στον Αβραάμ (*Πράξεις* 7: 2), και την πνευματική εμφάνιση τού Ιησού στον Παύλο (*1η Πρός Κορινθίους* 15: 8), κλπ. Δυνητικώς οι ιστορικοποιούντες έχουν να αντιμετωπίσουν ένα σοβαρό πρόβλημα για την ιστορικότητα του Ιησού. Ότι δηλαδή, ο συγγραφεύς των πιο πρωίμων υπαρκτών γραπτών για τον Ιησού δεν κάνει καμία αναφορά σε πρόσφατες γι' αυτόν ιστορικές πηγές· θα μπορούσε λοιπόν αυτός ο ίδιος να ήταν ό δημιουργός του χαρακτήρα Ιησούς ή ακριβέστερα Χριστός ή έστω Χριστός Ιησούς. (Οι έτι περισσότερο αργοπορημένες *Πράξεις* ομολογούν: 9: 22 «*Σαύλος δε μάλλον ενεδυναμούτο και συνέχυνε τους Ιουδαίους τους κατοικούντας εν Δαμασκώ, συμβιβάζων ότι ούτός εστιν ο Χριστός.*».).

Αυτή η ιδέα είναι αιρετική για όσους πιστεύουν στο απείκασμα του Ιησού των *Ευαγγελίων*· αλλά τα *Ευαγγέλια* εμφανίζονται στην ιστορική σειρά αργότερα, μετά τις Παυλικές *Επιστολές*. Μια λύση στο πρόβλημα, που προτάθηκε από τον Bart Ehrman (παρ' όλον ότι αυτός αποφεύγει να το παραδέχεται ρητά), πολύ προσφιλής μεταξύ μερικών Βιβλικών μελετητών, είναι να σπρώξουν τα *Ευαγγέλια* πιο μπροστά, να τα κάνουν αρχαιότερα και να

τα θέσουν πριν τον Παύλο· φτιάχνει δε αυτή την λύση με το να «δημιουργεί» και κάπως να χρονολογεί πολυάριθμες υποθετικές γραπτές και προφορικές πηγές. Η δημιουργία τέτοιων υποθετικών πηγών του Ehrman, στις οποίες θα επιθυμούσε σφόδρα να έχει πρόσβαση, δεν είναι μόνο μια θλιβερά ανεπαρκής ιστορική μεθοδολογία, αλλά επί πλέον επιδεικνύει την ασυνέπειά του και την εκ των υστέρων απόδοση προνομίων (μαρτυρίας κλπ.) και προτεραιότητα (χρονολογική και ιστορική) στα *Ευαγγέλια* καθ' ότι αργότερα αυτός ο ίδιος σκώπτει μια τέτοια προσέγγιση, όταν αυτή εφαρμόζεται σε άλλες πηγές, όπως στις ίδιες τις *Επιστολές*:

> Ο Παύλος σχεδόν βεβαίως δεν έγραψε την *Επιστολή Πρός Κολασσαείς*. Πρόκειται για μία από τις χαλκεύσεις που έγιναν στο όνομα τού Παύλου και γράφτηκαν μετά τον θάνατό του, καθώς οι κριτικοί μελετητές έχουν διαγνώσει επί πολύ μακρύ χρονικό διάστημα. Το να επιχειρούμε να αποδείξομε ότι αυτό το κείμενο παράγεται από μία προ-Παυλική παράδοση καθίσταται προβληματικό. **Η *Πρός Κολασσαείς Επιστολή* είναι μετα-Παυλική, και συνεπώς επί ποίων βάσεων μπορούμε να λέμε ότι αυτό το κείμενο είναι προ-Παυλικό;**

Αυτά που εκπληκτικώς και ασυνεπώς λέγει ο Ehrman διά την *Πρός Κολασσαείς Επιστολή*, τα ίδια μπορούν να λεχθούν και διά τα *Ευαγγέλια*: «**Τα *Ευαγγέλια* είναι μετα-Παυλικά, και συνεπώς επί ποίων βάσεων μπορούμε να λέμε ότι αυτά τα κείμενα είναι προ-Παυλικά;**». Εάν ο Ehrman ευρίσκει προβληματικό το να υποθέτομε ότι ένα κατοπινό γραπτό περιέχει πρότερες πληροφορίες, είναι καταπληκτικό το ότι νομίζει πως μια όμοια προσέγγιση προς τα *Ευαγγέλια* είναι πλήρως παραδεκτή, και επί πλέον κρίσιμη για την δική του ανάπτυξη της ιστορικότητος του Ιησού! Η συνέπεια με τέτοιου είδους σκεπτικισμό πιθανότατα θα κατέληγε σε συμπεράσματα δι' αλλαγής στρατοπέδων. Τώρα που έχει διαπιστωθεί ότι οι πηγές επί των πρώτων-πρώτων υπαρκτών αφηγήσεων διά τον Ιησού είναι τελείως ακατάλληλες διά την ιστορική έρευνα (σκεφτείτε αν η ιστορία για τον Αβραάμ Λίνκολν βασιζόταν μονοσήμαντα επί αρχαίων βιβλίων τα οποία εγράφησαν για τον Ιούλιο Καίσαρα και σε υποτιθέμενες αποκαλύψεις από υπερφυσικές οντότητες) και διά την έκταση επί της οποίας ερευνητές όπως ο Ehrman προσπαθούν να επιλύσουν το πρόβλημα με το να παραβιάζουν βασικές ιστορικές αρχές, η εστίαση θα μετατεθεί στο περιεχόμενο των Παυλικών και των άλλων *Επιστολών* που οι ιστορικοποιούντες τον Ιησού θα το θεωρήσουν μάλλον προσβλητικό και εναντίον των ιδικών τους απόψεων.

Εν κατακλείδι, είτε ο Παύλος ομιλεί ορμώμενος πράγματι από την *Παλαιά Διαθήκη* και από τις απ' ευθείας 'υπερφυσικές πηγές' τις οποίες ο ίδιος ισχυρίζεται (αφήνοντας ανοικτή την δυνατότητα ενός μη κυριολεκτικού Ιησού και μη κυριολεκτικών αφηγήσεων), είτε κατέχει άλλες κρυφές πηγές και απλούστατα ψεύδεται σαν κακό παιδάκι. Όπως και να έχει το πράγμα, η πιστότητα ολοκλήρου τού έργου του όσον αφορά την παροχή ακριβών πληροφοριών επί του Ιησού είναι πολύ διακυβευμένη. Οι Ιστορικοί δεν είναι δυνατόν να εμπιστεύονται έναν άνθρωπο που ισχυρίζεται ότι παίρνει όλες τις πληροφορίες του από τον 'Θεό' ή που πρόκειται για ψεύτη. Αυτά εξετάζομε έτι περεταίρω σε ό,τι ακολουθεί.

Ο Ελαχιστικός και άνευ Παραπομπών Ιησούς του Παύλου.

Ο Albert Schweitzer στο έργο του *The Mysticism of Paul the Apostle*, στην σελίδα 389 γράφει:

> Είναι αναμφισβήτητο το γεγονός στην ιστορία της Χριστιανικής πίστεως ότι για αιώνες, κατά κάποια έννοια, το Ευαγγέλιο του Παύλου στάθηκε εμπόδιο στο δρόμο του Ευαγγελίου του Ιησού. Πως συνάγεται το συμπέρασμα αυτό; Η στάση την οποία ο ίδιος ο Παύλος λαμβάνει έναντι του Ευαγγελίου του Ιησού είναι ότι δεν το επαναλαμβάνει συμφώνως προς τα λόγια του Ιησού και δεν επικαλείται την αυθεντία του.

Οι ιστορικοποιούντες και οι μυθικιστές συμφωνούν ότι οι Παυλικές *Επιστολές* (και όλα τα εκτός *Ευαγγελίων* Βιβλικά βιβλία γενικώς) έχουν πολύ ελάχιστα να πουν διά τα λόγια και τα έργα του Ιησού. Αυτό αφ' εαυτού του δεν είναι κατ' ανάγκην πρόβλημα. Εν τούτοις, διαφαίνεται ως ύποπτο το γεγονός ότι τα γραπτά που εμφανίζονται πολύ αργότερα στον ιστορικό κατάλογο (τα κανονικά *Ευαγγέλια*) επεκτείνονται φαινομενικά επί της βασικής ιστορίας που παρουσιάζουν οι *Επιστολές*· θα ήταν πολύ πιο λογικό το ότι οι κατοπινές (και πιο λεπτομερείς) εκθέσεις θα δημιουργούσαν μυθολογίες, και όχι οι πρότερες, πιο συγκεκριμένες και πλησιέστερες προς τα γεγονότα τοιαύτες. Ο Ehrman προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτή την σχετική σιωπή των *Επιστολών*, με το να επιμένει: «Το ότι αυτό (το περιεχόμενο των *Ευαγγελίων* δηλαδή) ήταν κοινή γνώση θα πρέπει να καθίσταται εμφανές από τις Ευαγγελικές πηγές …» (που μόνον αυτός φαντάζεται και εισάγει αξιωματικώς).

Οι πηγές αυτές όμως είναι εκείνες οι οποίες φτιάχτηκαν και εισήχθησαν από τον ίδιο τον Ehrman και επί των οποίων τόσο πολύ βασίζεται· τα *Ευαγγέλια* είναι μετα-Παυλικά, και έτσι τα συμπεράσματα κατά πάσαν πιθανότητα θα ήταν διαφορετικά εάν οι ιστορικοποιούντες όπως ο Ehrman τα χρησιμοποιούσαν πραγματικά ως τέτοια, και δεν ενέθεταν την αργοπορημένη Ευαγγελική αφήγηση μέσα στα προηγούμενα κείμενα. Τώρα καθίσταται πολύ πιο εκπληκτικό το ότι ο Παύλος ευρίσκεται ο ίδιος μπροστά σε καταστάσεις όπου θα μπορούσε να επαναλάβει τον Ιησού και ούτως να ανακηρύξει την αυθεντία του, και παρά ταύτα δεν το κάνει:

> *Πρός Ρωμαίους* 14: 1-4 «*Τον δε ασθενούντα τη πίστει προσλαμβάνεσθε, μη εις διακρίσεις διαλογισμών. ος μεν πιστεύει φαγείν πάντα, ο δε ασθενών λάχανα εσθίει. ο εσθίων τον μη εσθίοντα μη εξουθενείτω, και ο μη εσθίων τον εσθίοντα μη κρινέτω· ο Θεός γαρ αυτόν προσελάβετο. συ τις ει ο κρίνων αλλότριον οικέτην; τω ιδίω Κυρίω στήκει ή πίπτει· σταθήσεται δε· δυνατός γαρ εστιν ο Θεός στήσαι αυτόν.*».
> *1η Πρός Κορινθίους* 8 «*Περί δε των ειδωλοθύτων, οίδαμεν ότι πάντες γνώσιν έχομεν. η γνώσις φυσιοί, η δε αγάπη οικοδομεί. ει δε τις δοκεί ειδέναι τι, ουδέπω ουδέν έγνωκε καθώς δεί γνώναι· ει δε τις αγαπά τον Θεόν, ούτος έγνωσται υπ' αυτού. Περί της βρώσεως ουν των ειδωλοθύτων οίδαμεν ότι ουδέν είδωλον εν κόσμω, και ότι ουδείς Θεός έτερος ει μη εις. και γαρ είπερ εισί λεγόμενοι θεοί είτε εν ουρανω είτε επί της γης, ωσπερ εισί θεοί πολλοί και κύριοι πολλοί, αλλ' ημίν εις Θεός ο πατήρ, εξ ου τα πάντα και ημείς εις αυτόν, και εις Κύριος Ιησούς Χριστός, δι' ου τα πάντα και ημείς δι' αυτού.*

Αλλ' ουκ εν πάσιν η γνώσις· τινές δε τη συνειδήσει του ειδώλου έως άρτι ως ειδωλόθυτον εσθίουσι, και η συνείδησις αυτών ασθενής ούσα μολύνεται. βρώμα δε ημάς ου παρίστησι τω Θεω· ούτε γαρ εάν φάγωμεν περισσεύωμεν, ούτε εάν μη φάγωμεν υστερούμεθα. βλέπετε δε μήπως η εξουσία υμών αύτη πρόσκομμα γένηται τοις ασθενούσιν. εάν γαρ τις ίδη σε, τον έχοντα γνώσιν, εν ειδωλείω κατακείμενον, ουχί η συνείδησις αυτού ασθενούς όντος οικοδομηθήσεται εις το τα ειδωλόθυτα εσθίειν; και απολείται ο ασθενών αδελφός επί τη σή γνώσει, δι' ον Χριστός απέθανεν. ούτω δε αμαρτάνοντες εις τους αδελφούς και τύπτοντες αυτών την συνείδησιν ασθενούσαν εις Χριστόν αμαρτάνετε. διόπερ ει βρώμα σκανδαλίζει τον αδελφόν μου, ου μη φάγω κρέα εις τον αιώνα, ίνα μη τον αδελφόν μου σκανδαλίσω.».
Πρός Κολασσαείς 2: 20-21 «*Ει ουν απεθάνετε συν τω Χριστω από των στοιχείων του κόσμου, τι ως ζώντες εν κόσμω δογματίζεσθε, μη άψη μηδέ γεύση μηδέ θίγης.*».

Επί παραδείγματι, όσον αφορά τους νόμους της διαίτης, ο Παύλος θα μπορούσε άνετα να παραπέμψει στην αυθεντία του Ιησού, καθώς τα *Ευαγγέλια* αναφέρουν:

Μάρκος 7: 14-15 «*Και προσκαλεσάμενος πάντα τον όχλον έλεγεν αυτοίς· ακούετέ μου πάντες και συνίετε. ουδέν εστιν έξωθεν του ανθρώπου εισπορευόμενον εις αυτόν ό δύναται αυτόν κοινώσαι, αλλά τα εκπορευόμενά εστι τα κοινούντα τον άνθρωπον.*».

Ο Robert Price (όπως και πολλοί άλλοι) επισημαίνει πολυάριθμα παραδείγματα στα οποία ο Παύλος έχει την ευκαιρία να απλοποιήσει την αγγαρεία αποδείξεως και να βροντοφωνάξει μέσα στο μήνυμά του την αυθεντία και εξουσία του Ιησού, αλλά αποτυγχάνει να το πράξει. Όταν ο Παύλος συστήνει την αγαμία (*1η Πρός Κορινθίους* 7: 1, 7-8), θα μπορούσε να έχει αναφέρει τον *Ματθαίο* 19: 10-12. Όταν υποδεικνύει ότι οι Χριστιανοί πρέπει να πληρώνουν φόρους (*Πρός Ρωμαίους* 13: 1-6), ο Παύλος θα μπορούσε να παραπέμψει στον *Μάρκο* 12: 1-7. Όταν αναπτύσσει το ζήτημα της περιτομής (*Πρός Ρωμαίους* 3: 1, *Πρός Γαλάτας* 5: 1-12), ο Παύλος θα μπορούσε να αναφέρει την περιτομή του ίδιου του Ιησού στον *Λουκά* 2: 21, τι πιο απλό! (Ακόμα και *Ευαγγέλιο του Θωμά*, λόγιον 53.). Όταν ό Παύλος (και ο Πέτρος στην *1η Πέτρου* 2: 13-17) προτρέπει υπακοή στις Ρωμαϊκές αρχές οι οποίες γενικώς τιμωρούν τους διεστραμμένους (*Πρός Ρωμαίους* 13: 1-7, *1η Πρός Τιμόθεον* 2: 1-2, *Πρός Τίτον* 3: 1), φαίνεται πως «ξέχασε» τι έκαναν στον Ιησού Χριστό! Αντί να περιγελά τους Ιουδαίους επειδή απαιτούσαν θαύματα (*1η Πρός Κορινθίους* 1: 22), ο Παύλος θα μπορούσε να είχε αναφέρει το μέγα πλήθος των θαυμάτων που ο Ιησούς υποτίθεται ότι διέπραξε και τα οποία ο κόσμος βρήκε τόσο πειστικά… αλλ' όμως συμπεριφέρεται σαν να μην τα ξέρει! Όταν ο Παύλος ομίλησε για γάμο, διαζύγιο, παρθενία, κλπ., (*Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3, *1η Πρός Κορινθίους* 7: 6, 10-16, 25, 39, κ.α.), είπε τα δικά του, αντιφατικά προς αυτά που λέγει τόσο ηχηρά ο Ιησούς στον *Ματθαίο* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκο* 10: 1-12 και *Λουκά* 16: 18, κ.α. Πάρτε την *Καινή Διαθήκη* και συγκρίνατε αυτές τις παραπομπές, για να μην τις παραθέσομε εδώ λόγω χώρου, στις οποίες ο Παύλος φάσκει και αντιφάσκει όχι μόνο με τον Ιησού αλλά και με το εαυτόν του. Πολύ περιέργως δεν δίνει σημασία στο Βάπτισμα (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 16-17 «... *λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα. ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν, αλλ' ευαγγελίζεσθαι,…*», κ.α.), ενώ έπρεπε να γνωρίζει την Βάπτι-

ση τού Ιησού και την ρητή Εντολή του («*βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα*…»). Ο Παύλος πολλές φορές αμβλύνει την υπακοή στο Μωσαϊκό Νόμο ή φτάνει στο σημείο να τον καταργεί, πουθενά όμως δεν αναφέρει τους καυγάδες που είχε ο Ιησούς με Γραμματείς και Φαρισαίους για την τήρηση του Σαββάτου. Στην *2α Πρός Κορινθίους* 8: 1-15 για να παρακινήσει τους Κορινθίους να συνεισφέρουν χωρίς δισταγμό στον έρανο για τους φτωχούς της Παλαιστίνης, αναφέρει τον Ιησού (8: 9) ως παράδειγμα τέτοιας προσφοράς. Βέβαια η αναφορά είναι μεταφορική και όχι βιογραφική. Αλλά τότε γιατί δεν παραθέτει καμία από τις τόσες και τόσες παρακινήσεις και νουθεσίες του Ιησού για να πωλήσουν τα υπάρχοντα τους και ό,τι έχουν και δεν έχουν και να τα δώσουν στους φτωχούς (π.χ. *Λουκάς* 18: 22, κλπ.). Στην *2α Πρός Κορινθίους* ια΄: 17-18 η θεοπνευστία σταμάτησε! Μας λέει ότι, δεν είχε εντολή από τον Κύριο (πάνω στα θέματα που αναφέρει εκεί) και έτσι αναγκάστηκε να πει αφ' εαυτού του ό,τι του κατέβηκε εκείνη την ώρα! Σ' αυτά τα θέματα όμως, ο Κύριος είχε μιλήσει στον *Ματθαίο*, 5: 31-32, 19: 1-12, 28: 19, *Μάρκο* 10: 1-12, 16: 15-16, *Λουκά* 16: 18, *Πράξεις* 1: 5, κ.α., αλλά φαίνεται τα ξέχασε και η θεοπνευστία δεν του τα θύμισε! Ο τραγέλαφος τέτοιων αναφορών θεοπνεύστου ασυνεπείας μπορεί να συνεχιστεί έτι επί μακρόν.

Ακόμα και ο Ehrman αναγνωρίζει αυτό το έτι μεγαλύτερο ζήτημα, ότι δηλαδή, ενώ υπάρχουν αρκετές περιστάσεις κατά τις οποίες ο Παύλος φαίνεται σαν να παραθέτει τα λόγια και τις εντολές του Ιησού, παρά ταύτα δεν αποδίδει την απαιτουμένη αναγνώριση της εκάστοτε αναφοράς ή παραπομπής σ' αυτόν, (αν και ο Ehrman νομίζει ότι ο Παύλος παραφράζει κατοπινά γραπτά· ένα παράλογο και προεξοφλημένο συμπέρασμα). Ο *Μάρκος*, 1: 22, καταδεικνύει την έκπληξη τού κόσμου που παρακολουθεί τον Ιησού να διδάσκει από την αφ' εαυτού του εξουσία, τόσο αλλιώτικα από τους Γραμματείς που ψαχούλευαν μέσα στην Τοράχ. Ίσως ο Παύλος να μην είχε το χάρισμα του Ιησού· ή υπάρχει κάποιος άλλος λόγος διά τον οποίον ο Παύλος απόφεύγει να χρησιμοποιεί την εξουσία και αυθεντία του Ιησού, και όπως οι Γραμματείς (οι οποίοι γενικώς, εκλαμβάνονταν ως εχθροί του Ιησού) έτσι και αυτός βασίζεται στην *Παλαιά Διαθήκη* διά το μήνυμά του. Στους ιστορικοποιούντες τον Ιησού που σημειώνουν αυτές τις ανωμαλίες ανήκει και ο καθηγητής Gerd Lüdemann ο οποίος λέγει:

> Ο οιοσδήποτε οφείλει να καταγράψει με αρκετή έκπληξη το γεγονός ότι οι διδασκαλίες του Ιησού φαίνονται να παίζουν ένα πολύ υποδεέστερο ρόλο στις θρησκευτικές και ηθικές οδηγίες του Παύλου που τις λαμβάνει εκ της *Παλαιάς Διαθήκης*… και ούτε μια φορά δεν αναφέρει ο Παύλος τον Ιησού ως διδάσκαλο, τα λόγια του ως διδασκαλίες, ή στους Χριστιανούς ως μαθητές του. Όσον αφορά αυτή την διαπίστωση, υψίστη σημασία έχει το γεγονός ότι όταν ο Παύλος παραθέτει «Λόγια του Ιησού», ποτέ δεν τα ονομάζει ως τοιαύτα· αντ' αυτού χωρίς καμία εξαίρεση οσάκις το κάνει (διότι δεν το κάνει πάντοτε), τα αποδίδει εις τον «Κύριον».
> (Δηλαδή τον Παλαιοδιαθηκικό Γιαχβέχ. Οι Χριστιανοί νομίζουν ότι ο «Κύριος» στον Παύλο είναι ο Ιησούς Χριστός. Αλλά στην τότε αλλοιωμένη *Παλαιά Διαθήκη* των εβδομήκοντα-δύο την οποία ο Παύλος και οι πρωτο-Χριστιανοί επικαλούντο και στην οποία παραπέμπανε συνεχώς κατά τις λογομαχίες τους με τους Ιουδαίους, η λέξη «Κύριος» έχει αντικαταστήσει το Εβραϊκό απρόφερτο και αμετάφραστο όνομα «Γιαχβέχ», που αναγράφεται πάνω από επτά χιλιάδες φορές στην Εβραϊκή Τανάχ - *Παλαιά Διαθήκη*, πράγμα που ευκολότατα μπορεί να διαπιστωθεί και σήμερα.).

Είναι δυνατόν ότι ο Παύλος δεν αισθανόταν την ανάγκη να επικαλεσθεί την εξουσία τού Ιησού, καθώς οι αναγνώστες του πιθανώς να εγνώριζαν ήδη όλες τις διδασκαλίες και τα έργα του Ιησού. Αυτή η επεξήγηση όμως χάνει την ισχύν της, δεδομένου ότι γνωρίζομε περί των «διδασκαλιών του Ιησού» μόνο ένεκα των μετα-Παυλικών γραπτών και ακόμα αυτό δεν φαίνεται να ισχύει σε κανένα κείμενο του καιρού του Παύλου. Μελετητές και πιστοί ομοίως πρέπει να δεχθούν την πολύ πραγματική δυνατότητα ότι τέτοιες διδασκαλίες και λόγια στην πραγματικότητα προήλθαν από τον Παύλο (ή ακόμα και από άλλες θρησκευτικές παραδόσεις συνολικά), και μόνο αργότερα, στα *Ευαγγέλια* δηλαδή, αποδόθηκαν στον Ιησού ή πιθανώς σε 'γραπτά λογίων' όπως το *Q* και το *Ευαγγέλιο του Θωμά*, τα οποία θα είχαν εμφανιστεί στον ιστορικό κατάλογο μεταξύ των Παυλικών *Επιστολών* και των κανονικών *Ευαγγελίων*.

Θα μπορούσε να συμβαίνει ότι ό Παύλος –με πλήρη έλλειψη ενδιαφέροντος για την πρόσφατη ζωή και δράση του Ιησού– παρουσιάζει ένα 'απογυμνωμένο' απείκασμα του Ιησού των *Ευαγγελίων* όπως στους απολογητές αρέσει να αντιπροτείνουν· δεδομένου όμως ότι τα γραπτά του Παύλου εμφανίζονται προηγουμένως, πρέπει να θεωρηθεί πιο εύλογο το ότι τα *Ευαγγέλια* βασίζονται στις *Επιστολές* του Παύλου και αυτές επεξεργάζονται. Είτε Ιησούς υπήρξε είτε όχι, ο Παύλος φαίνεται να μην ενδιαφέρεται καθόλου για έναν πρόσφατο ιστορικό Ιησού· ως εάν μία τέτοια έννοια θα είχε μόνο δευτερεύουσα σημασία διά τον πρωταρχικό σκοπό του: δηλαδή, την διάδοση της Παυλικής θεολογίας, την διάδοση τού ιδικού του μηνύματος.

Ο Κοσμικός (= Διαστημικός) Χριστός του Παύλου

Δεν υπάρχει ούτε ένας στίχος μέσα στις Παυλικές *Επιστολές* ο οποίος να επισυνάπτει στον θάνατο τού Ιησού ειδικώς, και εν τέλει σ' όλη τη ζωή του γενικώς, μία ακριβή χρονολογία και έναν συγκεκριμένο τόπο. Ευγνωμονούντες τα κανονικά *Ευαγγέλια*, οι Βιβλικοί ιστορικοί τείνουν να νομίζουν ότι ο Ιησούς απέθανε στην Ιερουσαλήμ υπό την ηγεμονία του Ποντίου Πιλάτου. Αλλά τα *Ευαγγέλια* είναι μετα-Παυλικά, και δεν ημπορούν να υποτεθούν ότι περιέχουν τις πρωιμότερες παραδόσεις για τον Ιησού. Οι μελετητές οφείλουν να λάβουν υπ' όψη τις δυνατότητες των όσων λέγει ο Παύλος, χωρίς να γνωρίζουν τα μετέπειτα γραπτά τα οποία απλώς μπορεί να επεκτείνουν τις αφηγήσεις του Παύλου. Με αυτό κατά νουν, οι *Επιστολές* είναι κάτι περίεργα κείμενα που μπορούν να υποδεικνύουν ότι ο Ιησούς που απεικάζεται από τον Παύλο και τους συγγραφείς των άλλων επιστολών **δεν** είναι ένας σωματικός, ανθρώπινος Ιησούς που εσχάτως εμφανίστηκε επί της Γης.

Ο Παύλος έχει να μας πει πολύ ολίγα πράγματα για την παρεπιδημία του Ιησού επί της Γης. Για παράδειγμα δεν ενημερώνει καθόλου που και πότε έγινε η σταύρωση και γιατί και πως. Τα *Ευαγγέλια* που γράφτηκαν μετά τον Παύλο προσπαθούν να γεμίσουν τα κενά και έτσι να επεξηγήσουν τον θρύλο της ζωής του Ιησού. Ο Παύλος, όπως φαίνεται, αδιαφορεί για έναν πρόσφατο ιστορικό Ιησού, ωσάν αυτή η έννοια να ήταν δευτερευούσης σημασίας για το πρωταρχικό μήνυμα τού Παύλου. Φανταστείτε έναν Χριστιανισμό εις τον οποίον ο ιστορικός Ιησούς δεν έχει πραγματική σημασία! Μερικά χωρία από τις *Επιστολές* του (και την *Πρός Εβραίους Επιστολή* ή οποία στην πραγματικότητα είναι ανώνυμη και δεν είναι του Παύλου) μπορούν πράγματι να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι ο Ιησούς δεν υπήρξε επί της Γης κατά την πρόσφατη ιστορική περίοδο:

Πρός Εβραίους 8: 3-4 «*πας γαρ αρχιερεύς εις το προσφέρειν δώρά τε και θυσίας καθίσταται· όθεν αναγκαίον έχειν τι και τούτον ό προσενέγκη. ει μεν γαρ ην επί γης, ουδ' αν ην ιερεύς, όντων των ιερέων των προσφερόντων κατά τον νόμον τα δώρα,*».
Πρός Φιλιππησίους 2: 5-11 «*τούτο γαρ φρονείσθω εν υμίν ό και εν Χριστω Ιησού, ος εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεω, αλλ' εαυτόν εκένωσε μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γενόμενος, και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. διό και ο Θεός αυτόν υπερύψωσε και εχαρίσατο αυτώ όνομα το υπέρ παν όνομα, ίνα εν τω ονόματι Ιησού παν γόνυ κάμψη επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα εξομολογήσηται ότι Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού πατρός.*».
Πρός Εφεσίους 3: 4-5 «*προς ό δύνασθε αναγινώσκοντες νοήσαι την σύνεσίν μου εν τω μυστηρίω του Χριστού, ό ετέραις γενεαίς ουκ εγνωρίσθη τοις υιοίς των ανθρώπων ως νυν απεκαλύφθη τοις αγίοις αποστόλοις αυτού και προφήταις εν Πνεύματι,*».

Εδώ υπάρχει ένας Ιησούς που μπορεί να τοποθετηθεί σ' έναν άλλο χώρο, (που αυτός είναι ένας 'Πλατωνικός μυστικιστικός χώρος') και που είναι άχρονος. Το χωρίο από την *Πρός Εβραίους Επιστολή* φαίνεται να αναφέρει ότι ο Ιησούς δεν είχε υπάρξει επί της Γης προσφάτως, ενώ ο ύμνος από την *Πρός Φιλιππησίους Επιστολή* υποδεικνύει κάποιον που απλώς και μόνον είχε την εμφάνιση ανθρώπου, ονομάσθηκε «Ιησούς = ο Γιαχβέχ σωτήρ μου» και εξυψώθηκε από τον Θεό-Γιαχβέχ μόνο *μετά* τον θάνατό του. Ούτω, συνεπάγεται ένας πολύ διαφορετικός Ιησούς, όπως ουράνιος, διαστημικός, μη κυριολεκτικός, δημιουργώντας έτσι μια κατάφορη αντίφαση με την αφήγηση *Ευαγγελίων*. (Ενταύθα, δυνητικώς υπάρχει μια παραλληλία από την *Παλαιά Διαθήκη* με τον Ιακώβ που ονομάσθηκε Ισραήλ *μετά* τη νίκη του σε πάλη με τον Γιαχβέχ, *Γένεσις* 32: 22-32. Τι περίεργο! Ένας άνθρωπος να νικήσει τον Θεό σε πάλη!). Η παράθεση από την *Πρός Εφεσίους Επιστολή* αξιοπρόσεκτα παραλείπει κάθε υπόδειξη πρόσφατης ιστορικής ενδείξεως, και αντ' αυτής αναφέρεται σε αποκάλυψη του Θεού, «ακόμα και τώρα» (δεκαετίες μετά τα υποτιθέμενα συμβάντα των *Ευαγγελίων*), και πιθανότατα υπαινίσσεται το στάτους (= την ιδιότητα) του Χριστιανισμού ως μία 'παγανιστική' μυστηριακή θρησκεία (= Θρησκεία μυστηρίων).

Οι Παυλικές *Επιστολές* απ' όλους χρονολογούνται πολύ νωρίτερα από τα *Ευαγγέλια* και θα αναμενόταν να παρέχουν μια ακριβέστερη και ιστορικότερη εικόνα του Ιησού. Αλλά ο Ιησούς των Παυλικών *Επιστολών* είναι διαφορετικός απ' αυτόν των *Ευαγγελίων*. Ακριβέστερα πολλοί πρωτο-Χριστιανοί όπως και ο Παύλος δεν επίστευαν σε κυριολεκτικό, σαρκικό και γήινο Ιησού. Δεδομένου λοιπόν ότι η γνώση του Παύλου για τον Ιησού, ή μάλλον του Χριστού (= Μεσσίαχ = κεχρισμένου βασιλέως), προέρχεται από την *Παλαιά Διαθήκη* και από τον ανοικτό δίαυλό του με την θεότητα αντί από τα χέρια ή τις μαρτυρίες αυτόπτων μαρτύρων, μπορεί σίγουρα να διαγραφεί από τις βάσιμες πρωτογενείς πηγές που αφορούν την ιστορικότητα του Ιησού. Ο ερευνητής επί θεμάτων της *Καινής Διαθήκης* του πανεπιστημίου της πόλεως Göttingen, Gerd Lüdemann, συμφωνεί ότι:

> Με λίγα λόγια, ο Παύλος δεν ημπορεί να θεωρηθεί ως ένας βάσιμος μάρτυς είτε των διδασκαλιών, είτε της ζωής, είτε της ιστορικής υπάρξεως του Ιησού.

Οι Μυθικιστές, όπως ο Earl Doherty, διατείνονται ότι τέτοιοι στίχοι υποδεικνύουν έναν 'Κοσμικό-Διαστημικό Χριστό'· έναν που δεν εμφανίστηκε επί της Γης, αλλά σε κάποιου είδους Πλατωνικό 'κατώτερο ουρανό' (βλέπε *2α Πρός Κορινθίους* 12: 1-7 περί τρίτου ουρανού κλπ., που γράψαμε παραπάνω). Είτε αυτή η μορφή του Ιησού ήταν καθαρά πνευματική είτε πραγματικά σαρκική, μια τέτοια άποψη για τον Ιησού θα υποδηλούσε ότι αυτή η μορφή αρχικώς ήταν εντελώς μυθολογική που αργότερα ιστορικοποιήθηκε, αντί μιάς ιστορικής που αργότερα μυθοποιήθηκε, πράγμα το οποίο οι κοσμικοί Βιβλικοί μελετητές τείνουν να παραδέχονται. Το ότι ο Ιησούς ήταν ένα μυστήριο που μόνο «τώρα» (τον καιρό του Παύλου και των συγγραφέων των *Επιστολών*) αποκαλύπτεται από τον Θεό καθίσταται πολύ προβληματικό προς την άποψη ότι ο Ιησούς πραγματικά έζησε και απέθανε επί της Γης πριν μερικές δεκαετίες. Όμως, αυτό το φανερωθέν μυστήριο φαίνεται να είναι απ' άκρη σ' άκρη το θέμα των *Επιστολών*:

> *Πρός Ρωμαίους* 3: 21 «*Νυνί δε χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεού πεφανέρωται, μαρτυρουμένη υπό του νόμου και των προφητών,*».
> *Πρός Ρωμαίους* 14: 24-26 «*Τω δε δυναμένω υμάς στηρίξαι κατά το ευαγγέλιόν μου και το κήρυγμα Ιησού Χριστού, κατά αποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αιωνίοις σεσιγημένου, φανερωθέντος δε νυν, δια τε γραφών προφητικών κατ' επιταγήν του αιωνίου Θεού εις υπακοήν πίστεως εις πάντα τα έθνη γνωρισθέντος, μόνω σοφω Θεω δια Ιησού Χριστού, ω η δόξα εις τους αιώνας· αμήν.*».
> *Πρός Κολασσαείς* 1: 24-27 «*Νυν χαίρω εν τοις παθήμασί μου υπέρ υμών και ανταναπληρώ τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού εν τη σαρκί μου υπέρ του σώματος αυτού, ό εστιν η εκκλησία, ης εγενόμην εγώ διάκονος κατά την οικονομίαν του Θεού την δοθείσάν μοι εις υμάς, πληρώσαι τον λόγον του Θεού, το μυστήριον το αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, νυνί δε εφανερώθη τοις αγίοις αυτού, οίς ηθέλησεν ο Θεός γνωρίσαι τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εν τοις έθνεσιν, ος εστι Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης·*».
> *Πρός Κολασσαείς* 2: 2-3 «*ίνα παρακληθώσιν αι καρδίαι αυτών, συμβιβασθέντων εν αγάπη και εις πάντα πλούτον της πληροφορίας της συνέσεως, εις επίγνωσιν του μυστηρίου του Θεού και πατρός και του Χριστού, εν ω εισι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως απόκρυφοι.*».
> *1η Πέτρου* 1: 20 «*προεγνωσμένου μεν προ καταβολής κόσμου, φανερωθέντος δε επ' εσχάτων των χρόνων δι' υμάς*».
> Κλπ.

Τα δύο χωρία από την *Πρός Ρωμαίους Επιστολή*, όπως φαίνεται, υποδεικνύουν ότι ο Χριστός αποκαλύφθηκε μόνο «τώρα» (τον καιρό του Παύλου, δυο ή τρεις δεκαετίες μετά την ζωή του Ιησού που τα *Ευαγγέλια* περιγράφουν), πιθανότατα από τον ίδιο τον Παύλο. (Οι *Πράξεις* ομολογούν: 9: 22 «*Σαύλος δε μάλλον ενεδυναμούτο και συνέχυνε τους Ιουδαίους τους κατοικούντας εν Δαμασκω, συμβιβάζων ότι ούτός εστιν ο Χριστός.*».). Αλλά αυτό δεν γεφυρώνεται με την άποψη των *Ευαγγελίων*, τα οποία τοποθετούν την ζωή του Ιησού πολύ πριν από τα πρώτα γραπτά του Παύλου. Εν τούτοις και για άλλη μια φορά, πρέπει να σημειωθεί ότι τα *Ευαγγέλια* είναι αργοπορημένες κατοπινές εκθέσεις, και μπο-

ρούσαν να βασίζονται στην αφήγηση του Παύλου την οποία επεξεργάζονται και αλλάζουν. Το ότι τα *Ευαγγέλια* αναφέρονται σε πολύ προηγούμενο καιρό δεν πρέπει προφανώς και καλά και σώνει να αποτελεί ένδειξη ότι δεν περιέχουν πραγματικές πληροφορίες για τον Ιησού από τον καιρό εκείνο - είναι όμως ανάγκη να λάβομε υπ' όψη μας το πότε γράφτηκαν. Τα δύο χωρία από την *Πρός Κολασσαείς Επιστολή* (είτε αυτή γράφτηκε από τον Παύλο ή από άλλον συγγραφέα) επίσης φαίνεται να υποδεικνύουν ότι ο Χριστός απόκαλύφθηκε «τώρα», κατά τον χρόνο που ο συγγραφεύς γράφει, αντί πριν πολύ καιρό καθώς τα *Ευαγγέλια* παρουσιάζουν.

Επίσης, το σημαντικό «***ος εστι Χριστός εν υμίν***» στην *Πρός Κολασσαείς* 1: 27 είναι σε μεγάλο βαθμό γνωστικιστικό (αναφερόμενο σε μια πανθεϊστική εσωτερική θεότητα), και προσδίδει αρκετή υποστήριξη στην θεωρία του Doherty ότι ο Ιησούς των *Επιστολών* εθεωρείτο να υπάρχει (κατά τον συρμό των αρχαίων μυστηριακών θρησκειών) μόνο σε έναν Πλατωνικό 'κατώτερο ουρανό'. Αυτή η θεωρία δεν είναι αναγκαστικά χωρίς προηγούμενο· ο Πατήρ της Εκκλησίας του δευτέρου αιώνος Ειρηναίος υποδεικνύει την ύπαρξη Χριστιανών με τέτοιες ανορθόδοξες πίστεις στο έργο του *Κατά των Αιρέσεων* (1.7.2): «*Διότι αυτοί δηλώνουν ότι όλα αυτά τα πεπραγμένα ήταν ανάτυπα αυτών που συνέβησαν υπεράνω.*» (μέγας Πλατωνισμός). Και αφού πραγματικά υπήρχαν πρωτο-Χριστιανοί που ηρνούντο την κυριολεκτική και σαρκική ύπαρξη του Ιησού επί της Γης, η ιδέα του Ιστορικού Ιησού θα ήταν απίστευτα αβάσιμη. Όπως φαίνεται ο μόνος λόγος διά τον οποίον οι πρωτο-Χριστιανοί θα ηρνούντο τον σαρκικό Ιησού ήταν επειδή ακριβώς είχαν δίκιο – ότι δηλαδή αυτός ο Ιησούς δεν υπήρξε. Το να βρει κανείς την εξήγηση περί αυτών των υπερβολικά σκεπτικιστικών πρωτο-Χριστιανών, οι οποίοι υποτίθενται ότι έζησαν καθ' όν χρόνο αυτόπτες μάρτυρες του Ιησού υπήρχαν ακόμα ένα γύρο, καθίσταται μια μνημειωδώς τρομακτική αγγαρεία για τον ιστορικοποιούντα και τον πιστό.

Είναι πολύ ενδιαφέρον το γεγονός ότι, ενώ ο Παύλος ποτέ δεν αναφέρει πότε και που ο Ιησούς ήταν επί της Γης, ο συγγραφεύς της *Πρός Κολασσαείς Επιστολής* διαθέτει χρόνο για να αποκαλύψει το σπουδαίο «μυστήριο» ότι ο Χριστός είναι «εντός υμών», το οποίο είναι σε αρμονία με τον πανθεϊστικό ισχυρισμό του Ιησού εις το *Ευαγγέλιο του Θωμά* (λόγιον 3) ότι «*η βασιλεία του Θεού είναι εντός υμών*». (Αυτό το ίδιο υπάρχει και στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* 17: 21.). Συνεπώς αντί για μια παράθεση όπως 'ο Ιησούς Χριστός εγεννήθη και απέθανε στην Παλαιστίνη', έχομε 'ο Χριστός είναι εντός υμών'. Αυτό πόρρω απέχει από αντικειμενική ιστορία, και εμφανίζεται περισσότερο ωσάν ευχάριστο και πανθεϊστικό κήρυγμα (– όχι ότι αυτό είναι κακό πράγμα – ο πανθεϊσμός είναι πολύ θετικός και ενοποιητικός από τους διαφόρους μονοθεϊσμούς). Ο Doherty επίσης φέρνει στην επιφάνεια το ότι ο Παύλος υποδηλοί πως και η σταύρωση του Ιησού είναι μυστήριο και διαπράχθηκε εν αγνοία από μυθικούς και δαιμονικούς άρχοντες (που συνήθως οι έγκριτοι ιστορικοποιούντες ερευνητές κακώς τους μεταφράζουν ως «οι διοικητές του καιρού αυτού», αντί των γνωστών ιστορικών Ρωμαϊκών εξουσιαστών επί της Γης). *1η Πρός Κορινθίους* 2: 7-8 «*αλλά λαλούμεν σοφίαν Θεού εν μυστηρίω, την αποκεκρυμμένην, ην προώρισεν ο Θεός προ των αιώνων εις δόξαν ημών,* ***ην ουδείς των αρχόντων του αιώνος τούτου έγνωκεν· ει γαρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν***·». (Άλλη μια δογματική αντίφαση προς το θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας). Με άλλα λόγια και πάλι, οι *Επιστολές* είναι περισσότερο μυστικιστικές και αλληγορικές παρά ιστορικές.

Ο Doherty επί πλέον καταδεικνύει ότι σχόλια περί της ελεύσεως του Ιησού στις *Επιστολές* δεν αναφέρονται κατ' ανάγκην εις την 'δευτέραν έλευσιν'. Χωρίς την γνώση των *Ευαγγελίων*, αυτές οι αναφορές μπορούν κάλλιστα να αναφέρονται «εις την πρώτην έλευ-

σιν». Με άλλα λόγια αυτό μπορεί πραγματικά να αποτελεί υπόδειξη του ότι ο Ιησούς δεν είχε έλθει προσφάτως στην Γη! Πράγματι, ο Παύλος φαίνεται να νομίζει ότι η σωτηρία ήλθε «τώρα» (κατά τις ημέρες του Παύλου), πράγμα το οποίο θα καταπλήξει τους πιστούς που νομίζουν ότι αυτή αύτη η σωτηρία ήταν ακριβώς αυτό που πάνω απ' όλα ο Ιησούς (και όχι ο Παύλος) είχε ήδη παρέξει στον κόσμο πριν πολύ καιρό, όπως αυτό επιβεβαιώνεται στα *Ευαγγέλια* και στην Χριστιανική Δογματική:

> *2α Πρός Κορινθίους* 6: 2 «*λέγει γαρ· καιρώ δεκτώ επήκουσά σου και εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι· ιδού* ***νυν καιρός*** *ευπρόσδεκτος, ιδού* ***νυν ημέρα σωτηρίας***-».

Το τελευταίο τμήμα της *1ης Πρός Κορινθίους* 15: 44-50 (διαβάστε το από το πρωτότυπο), απομακρύνει έτι περισσότερο τον 'Κοσμικό Χριστό' του Παύλου (μια μορφή σωτηρίας που δεν υπήρξε επί της Γης, αλλά σε έναν Πλατωνικό ή μυστικιστικό χώρο) από τον «Γήινο Ιησού» των *Ευαγγελίων*. Ενώ τα *Ευαγγέλια* καθοριστικώς λέγουν ότι ο Ιησούς ανεστήθη ως φυσική μορφή – σώμα «εν σαρκί» (*Ματθαίος* 28: 9, *Λουκάς* 24: 42-43, *Ιωάννης* 20: 24-29), ο Παύλος μακρηγορεί για να τονίσει ότι πρόκειται για ένα πνευματικό σώμα που ανεστήθη (στ. 44), ισχυρίζεται ότι ο «τελευταίος Αδάμ» (Χριστός) ήταν ή μετατράπηκε σε πνεύμα διδόν ζωή (στ. 45), υποδεικνύει ότι ενώ ο Αδάμ ήταν γήινη ύπαρξη, ο Ιησούς είναι ουράνια ύπαρξη (στ. 47), και μετά, αντιφατικώς προς την Χριστιανική Δογματική, δηλώνει ότι «*σάρκα και αίμα δεν δύνανται να κληρονομήσουν την βασιλεία του Θεού*» (στ. 50, αντιφάσκων με τις *Επιστολές Πρός Θεσσαλονικείς*). Ο στίχος (51) που ακολουθεί αναφέρεται σε ένα μυστήριο, το οποίο υποδηλοί τις θρησκείες μυστηρίων με τις οποίες ο Χριστιανισμός μοιράζεται πάρα πολλά κοινά σημεία.

Επίσης είναι αξιοσημείωτο ότι ο Παύλος αναφέρεται σε άλλες επιστολές που είχε γράψει, και οι οποίες δεν υπάρχουν πλέον. *1ης Πρός Κορινθίους* 5: 9 «*Έγραψα υμίν* ***εν τη επιστολή*** *μη συναναμίγνυσθαι πόρνοις, …*», *Πρός Κολασσαείς* 4: 16 «*και όταν* ***αναγνωσθή παρ' υμίν η επιστολή****, ποιήσατε ίνα και εν τη Λαοδικέων εκκλησία αναγνωσθή, και την εκ Λαοδικείας ίνα και υμείς αναγνώτε*.». Οι ιστορικοί προσπαθούν να φαντασθούν τι περιείχαν αυτές, όπως και το διατί οι μετέπειτα Χριστιανοί αποφάσισαν να τις πετάξουν στον κάλαθο των αχρήστων. Εάν οι επιστολές αυτές έκαναν πιο εμφανές το ότι ο Παύλος εκήρυττε έναν 'Κοσμικό-Διαστημικό Χριστό', δεν θα ήταν καθόλου έκπληξη το ότι οι περισσότερο τυπικοί Χριστιανοί του Ορθοδόξου τύπου (οι οποίοι επίστευαν σε έναν γήινο – και σαρκικό – Ιησού) τις λογόκριναν ή τις κατέστρεψαν· μια πρακτική πολύ καλά εντός των δυνατοτήτων τους όπως ο Ιστορικός Robert Wilken έχει σημειώσει:

> Όταν ο Χριστιανισμός εκέρδισε τον έλεγχο της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κατέπνιξε και τα γραπτά των επικριτών του και επί πλέον τα έριψε στην πυρά.

Επίσης και ο James Tabor αναγνωρίζει τα ιστορικά προβλήματα που ο ουράνιος Χριστός του Παύλου παρουσιάζει:

> Ο Παύλος υποστηρίζει καθ' ολοκληρία τον **Χριστό** και ενδιαφέρεται ελάχιστα για τον **Ιησού** όπως ήταν επί της Γης ως άνθρωπος. Ελαχιστοποιεί εκείνους που εγνώριζαν τον Ιησού και εκείνους τους οποίους ο Ιησούς προσωπικώς εξέλεξε για να τον αντιπροσωπεύουν. Όλα τώρα προέρχονται από

> «τον Κύριο», αλλά με αυτό εννοεί έναν «Χριστό πνεύμα» που ομιλεί απ' ευθείας στον Παύλο, τον ιδιαίτερα εκλεκτό του, με άμεση φωνή, επαφή και πληροφοριοδότηση. Αυτό για την οιανδήποτε ανακατασκευή της πίστεως των αρχικών οπαδών του Ιησού, δηλαδή αυτών που πραγματικά τον εγνώριζαν, έχει κρίσιμη σημασία. Πολύ συχνά υποτίθεται ότι πηγαίνοντας πίσω στον Παύλο, του οποίου οι *Επιστολές* είναι τα πιο πρώιμα Χριστιανικά γραπτά που διαθέτομε, πλησιάζομε έτι περισσότερο τον ιστορικό Ιησού – όταν στην πραγματικότητα ακριβώς το αντίθετο μπορεί κάλλιστα να συμβαίνει.

Η *Επιστολή του Ιακώβου* παρουσιάζει όμοιες προκλήσεις προς τους ιστορικοπούντες τον Ιησού. Ο Ιάκωβος αποτυγχάνει να μοιραστεί οιανδήποτε γνώση περί ιστορικού Ιησού (πολύ εκπληκτικό εάν αυτός είναι ο αδελφός του Ιησού, αν και αυτός ουδέποτε ισχυρίζεται κάτι τέτοιο), αλλά αντιθέτως προς τον Παύλο φαίνεται **να μην** ενδιαφέρεται για την ανάσταση. Ο μελετητής Θρησκευτικών Σπουδών Matt Jackson-McCabe αναγνωρίζει ότι, στον Ιάκωβο, τα έργα του 'ουρανίου Χριστού' είναι αυτά που έχουν σπουδαιότητα, ενώ στον Παύλο είναι αποκλειστικώς η πίστη. Εάν τα κανονικά *Ευαγγέλια* προηγούντο των *Επιστολών*, θα ήταν κατανοητό συγγραφείς όπως ο Παύλος και ο Ιάκωβος να επικεντρώνονταν περισσότερο στον 'μεταναστάσιμο ουράνιο Χριστό' αντιθέτως προς τον Ιστορικό Ιησού· καθώς όμως οι *Επιστολές* είναι πρωιμότερα γραπτά, η πιθανότητα ότι τα *Ευαγγέλια* επεκτείνουν τις προηγούμενες αφηγήσεις, και κυριολεκτικά 'ενσάρκωσαν' τον χαρακτήρα «Ιησούς», δεν μπορεί να αγνοηθεί. Ένα τέτοιο σενάριο γίνεται πιο αντιληπτό όταν όλες οι διάφορες πηγές τοποθετηθούν κατά σειρά συντάξεως την οποία οι ερευνητές σήμερα θεωρούν ως την καλλίτερη.

Η Εξέλιξη του Ιησού

Είναι πολύ εύκολο να εμβαπτίζονται τα *Ευαγγέλια* εντός των Παυλικών *Επιστολών*, ιδιαιτέρως από τους ανυποψίαστους Χριστιανούς πιστούς που ευρίσκουν τα *Ευαγγέλια* βολικά τοποθετημένα στην προμετωπίδα των *Καινών Διαθηκών* τους. Αυτό αποτελεί μια ανεξέταστη και προκατειλημμένη προσέγγιση άνευ κριτικής, της εξετάσεως των πολυαρίθμων διαφορών που υπάρχουν ανάμεσα στις αφηγήσεις των *Ευαγγελίων* και των *Επιστολών*. Ένα παράδειγμα τέτοιων διαφορών: ο Παύλος δίνει έναν εντελώς διαφορετικό κατάλογο μεταναστασίμων εμφανίσεων τού Ιησού από αυτόν που τα *Ευαγγέλια* παρέχουν:

> *1η Πρός Κορινθίους* 15: 5-8 «*και ότι ώφθη Κηφά, είτα τοις δώδεκα· έπειτα ώφθη επάνω πεντακοσίοις αδελφοίς εφάπαξ, εξ ων οι πλείους μένουσιν έως άρτι, τινές δε και εκοιμήθησαν· έπειτα ώφθη Ιακώβω, είτα τοις αποστόλοις πάσιν· έσχατον δε πάντων ωσπερεί τω εκτρώματι ώφθη καμοί.*».

Ίσως ο Παύλος αναφέρεται στους δώδεκα Αποστόλους των *Ευαγγελίων*. Αλλά, τα *Ευαγγέλια* εμφανίζονται αργότερα στον ιστορικό κατάλογο. Όταν ο Παύλος αναφέρει «*τοις δώδεκα*», δεν παρέχει καμία λεπτομέρεια· ούτε καν τα ονόματά τους. Με τον τρόπο που γράφει, είναι δυνατόν ο Κηφάς (Πέτρος) να μην ήταν «είς εκ των δώδεκα», όπως λένε τα *Ευαγγέλια*. Αλλά το χειρότερο είναι ότι ο Παύλος φαίνεται να έχει 'ξεχάσει' το ότι ο Ιούδας είχε αποθάνει από πριν (αφού αυτοκτόνησε μετά την προδοσία που έπραξε εις βάρος του Ιησού, ή τουλάχιστον έτσι λένε τα *Ευαγγέλια*, *Ματθαίος* 27: 5), και επομένως αυτό θα πε-

ριγραφόταν ακριβέστερα ως «*τοις ένδεκα*». (Η αντικατάσταση του Ιούδα από τον Ματθία, πραγματοποιήθηκε πολλές εβδομάδες αργότερα και μετά την ανάληψη του Ιησού στους ουρανούς, σύμφωνα με τις *Πράξεις* 1: 15-26, ένα άλλο κατοπινό γραπτό.).

Ο Λουκάς στο κεφάλαιο 24 ισχυρίζεται ότι πραγματικά ο Ιησούς εμφανίστηκε στους *Ένδεκα*, και εν δυνάμει εκθέτει την αντίφαση με τα γραπτά του Παύλου. Οι μελετητές μπορούν να εφεύρουν διάφορες απολογητικές εξηγήσεις· αλλά η απλούστατη εξήγηση είναι το να θεωρήσομε ότι «οι Δώδεκα» (και ίσως οι «στύλοι της Εκκλησίας») των *Επιστολών* απλώς είναι διαφορετικοί από τους Δώδεκα των *Ευαγγελίων*, ειδικώς όταν τα *Ευαγγέλια* εμφανίζονται αργότερα και θα μπορούσαν να έχουν επεκτείνει και αλλάξει την αφήγηση τού Παύλου. Ένα άλλο παράδειγμα της αναγνώσεως τών *Ευαγγελίων* εντός των *Επιστολών* είναι μια αναφορά που συχνά χρησιμοποιείται για να ακυρώσει τους ισχυρισμούς των μυθικιστών περί ενός **μη**-πραγματικού Ιησού στα γραπτά του Παύλου:

> *Πρός Γαλάτας* 1: 18-19 «*Έπειτα μετά έτη τρία ανήλθον εις Ιεροσόλυμα ιστορήσαι Πέτρον, και επέμεινα προς αυτόν ημέρας δεκαπέντε· έτερον δε των αποστόλων ουκ είδον ει μη Ιάκωβον τον αδελφόν του Κυρίου*.».

Πιθανώς και εκ πρώτης απόψεως να φαίνεται προφανές ότι αυτό το χωρίο είναι καθαρή ένδειξη ενός ιστορικού Ιησού εντός των *Επιστολών* του Παύλου. Εάν ο Ιησούς υπήρξε ή δεν υπήρξε, ο 'αδελφός' του ασφαλώς θα το ήξερε! Εν τούτοις, στην *Καινή Διαθήκη* απ' άκρη σ' άκρη, ο ίδιος ο Ιάκωβος ουδέποτε ισχυρίζεται ότι αυτός είναι βιολογικός αδελφός του Ιησού. Πολλοί ερευνητές υποθέτουν ότι ο Ιάκωβος είναι βιολογικός αδελφός του Ιησού ένεκα των εκθέσεων των *Ευαγγελίων*· αλλά και πάλι, τα *Ευαγγέλια* είναι μετα-Παυλικά. Μελετώντας τον Παύλο άνευ της επιρροής των *Ευαγγελίων*, θα ήταν δυνατό, καθώς ο Doherty και ο Price θεωρητικοποιούν, ότι ο όρος «αδελφός του Κυρίου» δεν προτίθεται να εκλαμβάνεται κυριολεκτικώς και θα μπορούσε να αναφέρεται σε κάποιο είδος ιεραρχίας του εν προκειμένω πιστού.

Ο Ωριγένης Αλεξανδρείας υποστηρίζει αυτή την εκδοχή, εφ' όσον ισχυρίζεται ότι ο Παύλος «*λέγει ότι θεωρούσε αυτόν τον Ιάκωβο ως αδελφό του Κυρίου, όχι ένεκα της συγγενείας εξ αίματος, ή επειδή ανετράφησαν μαζί, αλλ' ένεκα της αρετής του και του δόγματος*.», πράγμα που ακόμα και σήμερα το κάνομε για πολλούς λόγους πολύ συχνά. (Αδελφέ εν Κυρίω αγαπητέ, …, κλπ.). Το ίδιο κάνει επίσης και το πρωτο-Γνωστικιστικό Χριστιανικό γραπτό, *Πρώτη Αποκάλυψις του Ιακώβου*, όπου ο Ιησούς σαφώς λέγει στον Ιάκωβο (24: 10-16) «*Διότι δεν σε αποκάλεσα αδελφό μου χωρίς λόγο, παρ' όλον ότι δεν είσαι αδελφός μου εξ ύλης*.». Όμως, οι Γνωστικιστές ίσως να έχουν άλλα κίνητρα γι' αυτόν τον ισχυρισμό (την θεολογική πίστη ότι η σάρκα και η ύλη είναι αμαρτωλή). Ο R. Joseph Hoffmann επίσης δεικνύει προς την απιθανότητα τού ότι ο Παύλος αναφέρεται σε κυριολεκτικό αδελφό ενός ιστορικού Ιησού:

> Επί πλέον, υπό το φως της πλήρους αδιαφορίας του Παύλου για τον «Ιστορικό» Ιησού, τίθεται πέραν φαντασίας το ότι θα επιβεβαίωνε μια βιολογική σχέση μεταξύ Ιακώβου και «του Κυρίου»… Ο Ιάκωβος που ήταν επικεφαλής της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ δεν είναι ο βιολογικός αδελφός του Ιησού. Αργοπορημένες αλλά αντιφατικές ευαγγελικές αναφορές στο Ιάκωβο αποτελούν ανακατένεμες αναμνήσεις βασισμένες στον πιο περίβλεπτο Ιάκωβο την Παυλικής παραδόσεως.

Ένα άλλο παράδειγμα παρέχεται από τον έτσι αποκαλούμενο 'Τελευταίον ή Μυστικόν Δείπνον'. Θα ήταν πολύ εύκολο να υποθέσομε ότι ο Παύλος αφηγείται περιληπτικώς αυτό το κατ' ισχυρισμόν ιστορικό γεγονός, όπως αυτό αναπτύσσεται στα *Ευαγγέλια*. Αλλά, η περιγραφή του Παύλου είναι σύντομη, θεολογική, παλαιοτέρα, και παραδέχεται και αναφέρει ότι το έμαθε από την υποτιθεμένη υπερφυσική πηγή του. Ιδού τι γράφει:

> *1η Πρός Κορινθίους* 11: 23-26 «***εγώ γαρ παρέλαβον από του Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν,*** *ότι ο Κύριος Ιησούς εν τη νυκτί ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και είπε· λάβετε φάγετε· τούτό μου εστι το σώμα το υπέρ υμών κλώμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν. ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εστίν εν τω εμω αίματι· τούτο ποιείτε, οσάκις αν πίνητε, εις την εμήν ανάμνησιν. οσάκις γαρ αν εσθίητε τον άρτον τούτον και το ποτήριον τούτο πίνητε, τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε, άχρις ου αν έλθη*.».

Εν συγκρίσει, οι περιγραφές των *Ευαγγελίων* είναι μεγαλύτερες, λεπτομερέστερες, νεότερες, και προσπαθούν να δηλώσουν ότι αυτό είναι ένα ιστορικό συμβάν. (*Ματθαίος* 26: 17-30, *Μάρκος* 14: 12-26, *Λουκάς* 22: 7-39, *Ιωάννης* 13: 1- 17: 26.). Είναι αρκετά δυνατό, ή μάλλον πολύ πιθανό, ότι οι υστερόχρονες περιγραφές των *Ευαγγελίων* απλώς επεξεργάζονται αυτήν την αρχικώς μη ιστορική ιστοριούλα. Αυτές οι διαφορές μεταξύ των αφηγήσεων των *Επιστολών* και των αφηγήσεων των *Ευαγγελίων* δεν ημπορούν να εναρμονιστούν, και ακόμα τα *Ευαγγέλια* εγράφησαν μετά τις Παυλικές *Επιστολές*. Αυτό το θεμελιώδες «γεγονός» του 'Τελευταίου ή Μυστικού Δείπνου' πρέπει να ήταν πασίγνωστο όχι απλώς και μόνο στους ένδεκα μαθητές που συνέφαγαν, αλλά και στον Ιάκωβο που δεν συμμετείχε, και σε όλους τους πιστούς και απίστους της Ιουδαίας λόγω των «γνωστών γεγονότων» που τα *Ευαγγέλια* εκθέτουν πριν και μετά απ' αυτό. Ο Παύλος όμως χρειάστηκε την αποκάλυψη από τον Κύριο για να το μάθει! Ούτε ο συμμετέχων Πέτρος του το ανακοίνωσε!

Υπάρχουν καθαρές και λεπτές διαφορές μεταξύ των αφηγήσεων οι οποίες οδηγούν τους μυθικιστές να υποπτεύονται ότι η μυθολογία του Ιησού εξελίχθηκε με το πέρασμα του χρόνου· οι συγγραφείς των *Ευαγγελίων* πήραν την βασική μυθολογία του Παύλου, ετοποθέτησαν έναν Ιησού σε καθορισμένο τόπο και χρόνο, και προσέθεσαν τις λεπτομέρειες. Ένα πολύ ενδιαφέρον πρότυπο εμφανίζεται όταν οι διάφορες πηγές για τον Ιησού τεθούν κατά σειρά χρονικής συντάξεως (αφού βεβαίως θέσομε εκτός τις αμέτρητες πλαστές πηγές που φανταστικά εισάγει ο Ehrman). Πρώτον, υπάρχουν οι Παυλικές *Επιστολές* (ίσως και άλλες). Αυτές δυνητικώς ακολουθούνται από συλλογές λογίων, όπως η *Q* και το *Ευαγγέλιο του Θωμά*. Μετά πάμε στο *Ευαγγέλιο* του Μάρκου, που είναι η πρώτη κανονική αφήγηση για τον Ιησού Ναζωραίο ή Ναζαρηνό. Ο Μάρκος αρχικά ακολουθείται από τα *Ευαγγέλια* του Ματθαίου και του Λουκά, και τελικά από το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου. Γενικώς, τα υπόλοιπα βιβλία της *Καινή Διαθήκης* εμφανίζονται αργότερα, όπως και τα περισσότερα γραπτά της πρώιμης Εκκλησίας. Αυτή είναι η σύντομη εκδοχή· μπορούμε να προσθέσομε περισσότερες πηγές που υποστηρίζουν αυτή την τάση 'από τον μυθικό Χριστό στον ιστορικό Ιησού'.

Πριν από τα γραπτά τού Παύλου, στοιχεία των διδασκαλιών του Ιησού, όπως και χαρακτηριστικά στοιχεία και έργα μπορούν να ευρεθούν σε παλαιότερες μυθολογίες, φι-

λοσοφίες και θρησκείες (όπως το μοτίβο του θανώντος και αναστάντος σωτήρος, οι διδασκαλίες του Βούδα, η μορφή του Λόγου του Φίλωνος, και πολλά μέρη από την Ιουδαϊκή Τοράχ και Διδασκαλία). Στα γραπτά του Παύλου, οι αναγνώστες εισάγονται σε μια μορφή του Χριστού Ιησού, που δεν τοποθετείται σε ακριβή χρόνο και τόπο, και η οποία μπορεί να είναι μια αλληγορική μορφή, ή ένα δραστήριο βασίλειο 'υπεράνω της Γης'. Στα γραπτά του Παύλου υπάρχουν ολίγες διδασκαλίες που θυμίζουν τον Ιησού αλλά ο Παύλος δεν τις απόδίδει σ' αυτόν. Η συλλογή *Q* και το *Ευαγγέλιο του Θωμά* δυνατόν να έπονται του Παύλου ως πρόδρομοι των κανονικών *Ευαγγελίων*, και αρχίζουν να αποδίδουν πολλές διδασκαλίες του Παύλου στον Ιησού. Το *Ευαγγέλιο* του Μάρκου εμφανίζεται μετά, με μια κανονική αφήγηση αλλά μόνο του τελευταίου μέρους της ζωής του Ιησού, και στο οποίο περισσότερα λόγια και έργα αποδίδονται στον Ιησού – μάλλον μερικώς παρακινούμενο από την ευχή για έναν πραγματικό σωτήρα κατά τον καιρό της καταστροφής της Ιερουσαλήμ από τον Τίτο.

Οι Ματθαίος και Λουκάς ενσαρκώνουν την αφήγηση έτι περισσότερο, με το να εισάγουν πληρέστερες και περιέργως αντιφατικές περιγραφές για την θαυματουργική γέννηση του Ιησού, και τον αργοπορημένο *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου υπενθυμίζει στους αναγνώστες (από τον πρώτο-πρώτο στίχο) ότι ο Ιησούς «ήταν Θεός». Μετά ταύτα οι Πατέρες της Εκκλησίας φιλονικούσαν πάνω στις διάφορες ερμηνείες των διδασκαλιών του Ιησού, των έργων, αλλά ακόμα της υπάρξεώς και της φύσεως του, και μετά από αιώνες αυτοί ακολουθούνται από τους συγχρόνους ερευνητές που βασικώς εξακολουθούν να κάνουν τα ίδια… Εν τούτοις, η σύγχρονη κοσμική ακαδημαϊκή παιδεία φαίνεται να ικανοποιείται από την απόρριψη των υπερφυσικών στοιχείων, αφήνοντας χώρο για έναν κάπως κοσμικό και ασήμαντο Ιησού μόνον. Τέτοιοι ιστορικοποιούντες μελετητές ακολουθούνται μετά από τους μυθικιστές του Ιησού οι οποίοι επιμένουν ότι ακόμα και τα πλέον φυσικά στοιχεία μπορούν να απορριφθούν έως του σημείου που ουσιαστικά να μην μείνει τίποτα.

Αυτοί οι θιασώτες της ΜΘΙ προωθούν την άποψη ενός μη ιστορικού Ιησού, με το επιχείρημα ότι ο Παύλος και άλλοι πρωτο-Χριστιανοί είχαν ήδη κάνει ακριβώς αυτό, δυνητικώς φέροντες την εξελικτική πορεία του Ιησού σε πλήρη κύκλο. Εάν είχε υπάρξει ένας ιστορικός Ιησούς, θα ήταν αναμενόμενο τα γραπτά του Παύλου να τον είχαν απεικονίσει διαφορετικά (με βάσιμες, πειστικές και κατονομασμένες πηγές), και μάλλον θα υπήρχαν πολύ ολιγότερες ασυμφωνίες και καυγάδες κατά τα πρώτα έτη της Εκκλησίας, όπως και στην μελέτη του ιστορικού Ιησού κατά τους συγχρόνους καιρούς. Αυτά τα ζητήματα με τις *Επιστολές* επηρεάζουν σε πολύ μεγάλο βαθμό την πιθανότητα υπάρξεως τού Ιησού της *Καινής Διαθήκης*, και καθιστούν την ιδέα τού ότι ακόμα και ένας Ιστορικός Ιησούς **δεν** υπήρχε, περισσότερο εύλογη.

Φανταστικοί Θεμελιωτές

Το ότι μια κίνηση μπορούσε να περιστρέφεται γύρω από μία μυθική, φανταστική ή θρυλική μορφή που αργότερα ιστορικοποιήθηκε δεν είναι ούτε χωρίς προηγούμενο ούτε χωρίς επόμενο: τέτοιες θεωρίες υπάρχουν και με τον βασιλιά King Arthur, ο οποίος έχει συνδεθεί με τον Gaelic Fionn – αρχικώς ένα μυθικό θεό, που αργότερα ιστορικοποιήθηκε – και για τον οποίον οι Ιστορικοί δεν μπορούν να υποθέσουν ιστορικότητα «απλώς και μόνον επειδή μια μεσαιωνική πηγή ισχυρίζεται ότι είναι μια τέτοια περίπτωση». Φυσικά, οι Χριστιανοί θα ήταν γενικώς ευτυχείς εάν είχε αναγνωριστεί ότι αυτό ακριβώς συμβαίνει με όλες τις αντίπαλες θρησκείες… Ο Ιστορικός Θρησκειών Arthur Droge επιβεβαιώνει: «Για να

αρχίσεις μια θρησκεία, το μόνο που χρειάζεσαι είναι ένα *όνομα*.» Για να επεκτείνει το επιχείρημά του ο Droge αναφέρει μία ευφυή παραπομπή από τον εκλιπόντα μεγαλόφωνο και ντόμπρο αθεϊστή, Christopher Hitchens:

> Αλλά και πάλι καταδεικνύεται ότι η μονοθεϊστική θρησκεία είναι λογοκλοπή μιας λογοκλοπής μιας διαδόσεως μιας φήμης, μιας αυταπάτης μιας άλλης αυταπάτης που πηγαίνοντας προς τα πίσω οδηγούμαστε σε μια χαλκευμένη επινόηση μερικών ψεύτικων «συμβάντων».

Ο Droge ομολογεί ότι ο θρησκείες δεν χρειάζεται να έχουν μια 'στιγμή απαρχής', όπως λ.χ., η ιστορική κίνηση Luddism (Λουδδισμός) «δεν δημιουργήθηκε από τις δραματικές ενέργειες ενός κάποιου ατόμου», αλλά από την δημιουργία και την οικειοποίηση ενός ονόματος, ενός προσώπου, ενός επωνύμου: σ' αυτή την περίπτωση, το «μάλλον απόκρυφο» όνομα Ned Ludd. Ο Droge εξερευνά τις πολυποίκιλες ομάδες (κατά γεωγραφικές περιοχές και εργατικά συνδικάτα) των τεχνοφοβικών Λουδδιτών, εκάστη των οποίων προσπαθούσε να προσεταιριστεί το άτομο Ned Ludd και να το προσαρμόσει στις ανάγκες της. Μηπως ακούγεται αρκετά γνωστό; Ο Droge διαλογίζεται κατά πόσο αυτή η «πολυγένεση» (πολλές απαρχές) μπορεί να εφαρμοστεί επίσης επί των απαρχών του Χριστιανισμού, πράγμα που πολλοί ερευνητές έχουν προτείνει και υποστηρίζουν με πολλά στοιχεία.

Όπως οι πρωτο-Χριστιανοί, έτσι και οι Λουδδίτες παρήγαγαν ποιήματα, καταστατικά, και ανώνυμα γραπτά. Μετά ο Droge κατευθύνεται προς τους συγχρόνους 'νέο-Λουδδίτες' οι οποίοι καταπιάνονται με την «κατασκευή μύθων και γενεαλογιών και την επινόηση ιστοριών», δημιουργώντας παράλληλες εκδοχές με τους συγχρόνους μελετητές του ιστορικού Ιησού οι οποίοι επιβάλλουν τις ιδικές τους απόψεις διά της ιδικής τους εκδοχής περί 'Ιστορικού Ιησού' και οι οποίοι «στην πραγματικότητα δεν ομιλούν καθόλου για τον Ιησού». Ο Droge τελικά καλεί τους ερευνητές να αναγνωρίσουν ότι ο Ιησούς Ναζωραίος ήταν «κατά πάσαν πιθανότητα απόκρυφος», και να επικεντρώσουν την προσοχή τους σε «ζητήματα πολύ πιο ενδιαφέροντα και σημαντικά όταν το ζήτημα εντοπίζεται στην εφεύρεση τού Χριστιανισμού».

Ο Δοκητικός Ιησούς

Είναι πολύ πιθανόν ότι οι πρωτο-Χριστιανοί (όπως ο Παύλος) δεν εννοούσαν τον Ιησού κατά τρόπο κυριολεκτικό, σαρκικό, και επισκέπτη της Γης όπως κάνουν οι σύγχρονοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί. Πρόσφατες μελέτες επί των απαρχών του Χριστιανισμού αποκαλύπτουν ότι οι πρώτες-πρώτες εποχές της Χριστιανικής πίστεως υπέφεραν από την πανώλη των σχισμάτων· υπήρχαν πολλοί και διαφόρων τύπων Χριστιανισμοί, με ριζικώς αποκλίνουσες απόψεις επί του δόγματος, και ακόμα επί της φύσεως τού Ιησού. Μια αρχαία ομάδα που είχε πολύ διαφορετικές ιδέες για τον Ιησού (οι οποίες ανοίγουν την θύρα για πολύ περισσότερες 'μη ιστορικές' απόψεις όπως έχουν θεωρητικοποιηθεί από τους Price, Doherty και λαοφιλείς εσωτερικούς συγγραφείς όπως οι Freke, Gandy, Acharya S, κ.ά.) ήταν οι Δοκήτες.

Παρομοίως προς τον «Γνωστικισμό», «Δοκητισμός» είναι ένας όρος που ημπορεί να χρησιμοποιηθεί για περισσότερες ομάδες και ιδέες απ' όσες προετίθετο. Μεγάλο ενδιαφέρον σ' αυτό το σχέδιο έρευνας παρουσιάζουν οι Δοκήτες εκείνοι που ουσιαστικά αρνούνται το ότι ο Ιησούς Χριστός υπέστη πάθος στην πραγματικότητα (όπως και αρνούνται

την εσχάτη θυσία του), και ούτως της εδόθηκε ο χαρακτηρισμός του αιρετικού από τους πρωτο-ορθοδόξους Χριστιανούς (τους προδρόμους των Ρωμαιοκαθολικών-Ορθοδόξων Χριστιανών). Δι' αυτούς τους Δοκήτες, ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν ανθρώπινος· ήταν ένα πνεύμα, τελείως θεϊκό. Αυτός ο Ιησούς μόνο μετά ταύτα εμφανίστηκε ως άνθρωπος αλλ' όπως ακριβώς κάνει ένα φάντασμα. Ο Bart Ehrman σημειώνει ότι υπάρχουν περιστάσεις εντός της *Καινής Διαθήκης* στις οποίες ένας δοκητικός τύπος του Ιησού υποδεικνύεται, ιδιαιτέρως δε στα γραπτά του Παύλου. Μεγάλη έκπληξη!

> *Πρός Ρωμαίους* 8: 3-6 «*το γαρ αδύνατον του νόμου, εν ω ησθένει διά της σαρκός, ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί, ίνα το δικαίωμα του νόμου πληρωθή εν ημίν τοις μη κατά σάρκα περιπατούσιν, αλλά κατά πνεύμα· οι γαρ κατά σάρκα όντες τα της σαρκός φρονούσιν, οι δε κατά πνεύμα τα του πνεύματος. το γαρ φρόνημα της σαρκός θάνατος, το δε φρόνημα του πνεύματος ζωή και ειρήνη· διότι το φρόνημα της σαρκός έχθρα εις Θεόν·*»

Αυτό το χωρίο δείχνει ότι ο Ιησούς δεν ήλθε «*διά της* (αμαρτωλού) *σαρκός*», αλλά μόνο «*εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας*». Η *1η Ιωάννου* αντιμάχεται με καημό όλους εκείνους που δεν πιστεύουν σε έναν πραγματικό, σαρκικό Ιησού, και έτσι ουσιαστικά απόδεικνύει ότι τέτοιοι Χριστιανοί υπήρχαν: 4: 1-3 «*Αγαπητοί, μη παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα ει εκ του Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξεληλύθασιν εις τον κόσμον. εν τούτω γινώσκετε το πνεύμα του Θεού· παν πνεύμα ό ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού έστι· και παν πνεύμα ό μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι· και τούτό εστι το του αντιχρίστου ό ακηκόατε ότι έρχεται, και νυν εν τω κόσμω εστίν ήδη.*», κ.α. Ένας Ιησούς που δεν είναι 'σαρκικός' είναι ένας Ιησούς που βρίσκεται πλησίον στον ολοκληρωτικά φανταστικό. Τα ίχνη Δοκητισμού που ευρίσκονται στην *Καινή Διαθήκη* δύνανται να υποδείξουν ότι ο Δοκητισμός και ο Χριστιανικός Γνωστικισμός μάλλον ήταν παλαιότεροι από όσο παραδοσιακά έχει γίνει παραδεκτό, εν αντιθέσει προς τις λαοφιλείς απόψεις, δυνητικά αρκετά παλαιότεροι από τις περισσότερες ορθόδοξες μορφές του Χριστιανισμού. Ο Ehrman συνεχίζει και αναφέρει ότι σπουδαίοι πρώιμοι Χριστιανοί όπως ο Ωριγένης και ο Κλήμης Αλεξανδρείας προβάλουν επίσης στοιχεία γνωστικιστικής και δοκητικής σκέψεως. Ο Κλήμης μάλιστα τόλμησε να γράψει ότι: «Ο Γνωστικιστής από μόνος του είναι ιερός και ευσεβής». (Στρωματείς, Τόμος 7, Παράγραφος 7.1).

Η Ιστορικός Θρησκειών Elaine Pagels παραδέχεται ότι υπήρχαν πρώιμες ανορθόδοξες απόψεις για τον Ιησού, εννοώντας ομάδες στις οποίες «κάθε άτομο αναγνωρίζει τον Κύριο κατά τον δικό του τρόπο», πράγμα εντελώς διαφορετικό από τις στεγανοποιημένες διδασκαλίες της Ρωμαιοκαθολική-Ορθοδόξου Εκκλησίας και άλλων συντηρητικών αιρέσεων! Ο Ehrman επίσης ισχυρίζεται ότι οι πρωτο-ορθόδοξοι Χριστιανοί «γραμματείς 'διέφθειραν' τα γραπτά τους για θεολογικούς λόγους», και ότι έβαλαν το χεράκι τους στην *Πρός Γαλάτας* 4: 4 διά να πολεμήσουν τον Δοκητισμό. Αυτός ο στίχος είναι υψίστης σημασίας στην αντιπαράθεση διά την ιστορικότητα του Ιησού, καθ' ότι είναι ένα πολύ σπάνιο χωρίο μέσα στα γραπτά του Παύλου που υποδεικνύει έναν Ιησού που μάλλον είχε σαρκικό σώμα:

Πρός Γαλάτας 4: 4-7 «*ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν. Ότι δε εστε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του υιού αυτού εις τας καρδίας υμών, κράζον· αββά ο πατήρ. ώστε ουκέτι ει δούλος, αλλ' υιός· ει δε υιός, και κληρονόμος Θεού δια Χριστού.*».
(Υπάρχουν δύο ακόμα χωρία που περιέχουν σαρκικό υπαινιγμό: *Πρός Ρωμαίους* 1: 3 «*περί του υιού αυτού, του γενομένου εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκα,*» και *2α Πρός Τιμόθεον* 2: 8. Εκτός του ότι η *2α Πρός Τιμόθεον* δεν θεωρείται Παυλική επιστολή από τους ερευνητές, τα χωρία αυτά δημιουργούν τρομακτική αντίφαση με γέννηση του Ιησού από την παρθένο Μαρία και το Άγιο Πνεύμα, όπως υποστηρίζουν ο Ματθαίος και ο Λουκάς και το θεμελιώδες Δόγμα της Χριστιανικής πίστεως και όχι από το σπέρμα του μυθολογικού Δαυίδ. Δεν υπάρχει ξεμπέρδεμα με τις πανταχού παρούσες αντιφάσεις. Ο Παύλος ή όποιος παρενέβαλε αυτό το χωρίο «με πολλή θεϊκή σοφία» ομιλεί για κάποια αόριστη γυναίκα ενώ την Μαρία δεν την έχει αναφέρει απόλυτως πουθενά σ' όλες τις *Επιστολές*. Χρειάστηκε «πολλή θεϊκή σοφία» για να μας δηλώσει ότι αφού ο υιός του θεού εγεννήθηκε υπό νόμον εε… τότε σίγουρα κάποια γυναίκα τον εγέννησε!).

Το ότι οι πρώιμοι Χριστιανοί μπορούσαν να θεωρούν δυνατόν ότι ο Ιησούς δεν είχε έλθει στη Γη ως άνθρωπος είναι αξιοπαρατήρητο εφ' εαυτού του (δεδομένου ότι αυτοί ζούσαν καθ' ον χρόνον ή αμέσως μετά τον κατ' ισχυρισμό χρόνο που ο Ιησούς ήταν επί της Γης, και θα μπορούσαν να έλθουν σε επαφή με την ακολουθία του ή με αυτόπτες μάρτυρες που ακόμα ζούσαν), αλλά ακόμα επιτρέπει την δυνατότητα για έτι περισσότερο σκεπτικιστικές και αιρετικές απόψεις· όπως π.χ., ότι ο Ιησούς εμφανίστηκε μόνο σε πλατωνικό χώρο, ότι κατοικεί εντός όλων των ανθρώπων, ή ότι στην πραγματικότητα ο Ιησούς δεν παρουσιάστηκε πουθενά, με καμία μορφή, κλπ. Εάν ημπορεί να προταθεί το επιχείρημα ότι η αφήγηση των *Ευαγγελίων* για τον Ιησού προετίθετο να εκλαμβάνεται ως πλήρως αλληγορική ή συμβολική, και όντως ημπορεί, σίγουρα το ίδιο μπορεί να λεχθεί και για τον Δοκητικό Ιησού, και τον Χριστό των οραμάτων των γραπτών του Παύλου.

Το ερώτημα για το πώς είναι δυνατόν οι *Επιστολές* του Παύλου να περιέχουν έναν τεράστιο αριθμό αντιφατικών χωρίων όχι μόνο προς τα *Ευαγγέλια* αλλά και προς τις *Επιστολές* και πολλές φορές προς την ίδια *Επιστολή*, τα οποία από την μια εκδοχή Χριστιανισμού οδηγούν στην απέναντί της και τανάπαλι και σε βαθμό που ο οιοσδήποτε υποψιάζεται ότι αν αυτά εγράφησαν από το χέρι ενός ανδρός ή ακόμα υπαγορεύθηκαν από το κεφάλι του, τότε σίγουρα αυτός είναι ή σχιζοφρενής, ή ψεύτης και απατεώνας, έχει απαντηθεί από πολλούς ερευνητές. Μερικοί έχουν φτάσει στο σημείο ώστε να υποστηρίζουν ότι ο Παύλος είναι μυθικό και ανύπαρκτο άτομο. Σ' αυτό συνεπικουρεί και το γεγονός ότι δεν υπάρχει απολύτως καμία πρωτογενής ή δευτερογενής, ιστορική, εξω-Χριστιανική μαρτυρία για τον Παύλο. Ούτε μισή! Απλώς υπήρχε μια πολυμελής και αξιόλογη ομάδα που εννοούσε τον Χριστιανισμό σύμφωνα με αυτά που γράφουν οι *Επιστολές* και είτε αυτοί ή οι επόμενοί τους έβαλαν έναν μυθικό Παύλο ως ιδρυτή της και τότε έγραψαν τους μύθους περί αυτού εντός των *Πράξεων* κατά τον δεύτερο αιώνα. Ο Robert Price που προσφάτως έχει αναλύσει τον Παύλο και τις *Επιστολές* του εν εκτάσει και έχει λάβει υπ' όψη του τις έρευνες των προηγουμένων ερευνητών κατέληξε στο εξής λογικό και επικρατέστερο συμ-

πέρασμα. Οι *Επιστολές* ελογοκρίθηκαν και επιμελήθηκαν δυο-τρεις φορές κατά ή μετά τα μέσα του δευτέρου αιώνα από τους τότε ορθοδόξους–καθολικούς Χριστιανούς. Αυτοί δεν ετόλμησαν να τις απορρίψουν όλες διότι η τότε Παυλική ομάδα ήταν πολυάριθμη και αξιόλογη. Έτσι για να προσεταιρισθούν τους Παυλικούς αφ' ενός και να ικανοποιήσουν τους ιδικούς τους αφ' ετέρου, εισήγαγαν παρείσακτα χωρία και αλλοίωσαν άλλα ώστε και οι δύο πλευρές να βρίσκουν δικές τους βάσεις εντός των *Επιστολών* και να μείνουν και οι δύο ευχαριστημένοι. Έτσι δημιουργήθηκε αυτός ο κυκεώνας θεοπνεύστων αντιφάσεων και ασυναρτησιών που όλοι μπορούν να εντοπίσουν ευκολότατα σήμερα και μετά απόρούν σφόδρα ή τραβάνε τα μαλλιά τους.

Εάν στα πρώιμα Χριστιανικά γραπτά, ο Ιησούς απεικονίζεται ως ένα σχήμα που κατοικεί όχι επί της Γης, αλλά σε ένα άλλο βασίλειο, ή που μάλλον είναι εντελώς πνευματικός, και που επικοινωνεί με τους οπαδούς του διά μέσου οράσεων (οραμάτων) και πνευματιστικών εμφανίσεων, οι κοσμικοί ερευνητές της *Βίβλου* οφείλουν να συμμεριστούν σοβαρά την άποψη πως πρέπει να βλέπουν τον Ιησού με τον ίδιο σκεπτικισμό που καταχωρούν και για τους πνευματιστικούς χαρακτήρες της *Βίβλου*, όπως ο Γαβριήλ, ο Σατανάς, κ.ά.

Συμπεράσματα και Παρατηρήσεις

Εάν υπήρχε ένα γήινος ιστορικός Ιησούς, τότε θα προσδοκούσαμε τα γραπτά του Παύλου να τον απεικονίζουν με περισσότερο ιστορικό τρόπο (με κατονομασμένες, βάσιμες και πειστικές πηγές), και σίγουρα θα υπήρχαν πολύ ολιγότερες ασυμφωνίες – και λιγότερη βία – στους αρχαίους και στους συγχρόνους Χριστιανούς. Είναι αξιοσημείωτο το ότι πράγματι υπήρχαν πρωτο-Χριστιανοί οι οποίοι διατηρούσαν εναλλακτικές απόψεις διά την σαρκική ύπαρξη τού Ιησού. Υπάρχουν επίσης πολυάριθμα χωρία μέσα στις Παυλικές *Επιστολές* που απεικονίζουν έναν Ιησού πολύ διαφορετικό από την εικόνα των *Ευαγγελίων*. Ζωγραφίζεται ένας Ιησούς που δεν υπήρξε αναγκαστικά επί της Γης, σε κάποιο χρονικό σημείο της ιστορίας μας.

Το παράδειγμα των Λουδδιτών επίσης καταδεικνύει πως μια κίνηση, ή κινήσεις, και γραπτά μπορούν να αναπηδήσουν από (ή εκ των υστέρων να σχετισθούν με) έναν χαρακτήρα για τον οποίον οι ερευνητές δεν έχουν κανένα σοβαρό λόγο να υποθέσουν ότι ιστορικώς υπήρχε, και πως μια κίνηση δύναται να έχει πολλές 'απαρχές'. Διά τούτο δεν είναι αναγκαίο το ότι υπήρξε ένας ιστορικός Ιησούς πίσω από την έναρξη του Χριστιανισμού· τα γραπτά των πρωτο-Χριστιανών, καθώς και η καθαρή εξελικτική πορεία των αφηγήσεων μεταξύ τών διαθεσίμων βιβλίων, μας παρέχουν άφθονη δικαιολόγηση για να αμφιβάλομε ότι υπήρξε ιστορικός Ιησούς. Καθώς ο Droge εσημείωσε: «*Για να αρχίσεις μια θρησκεία, το μόνο που χρειάζεται είναι ένα όνομα.*».

Όπως έχομε λοιπόν δει, βασισμένοι στις υπάρχουσες πηγές, υπάρχουν ελάχιστοι λόγοι για να δεχθούμε τους Βιβλικούς ισχυρισμούς γύρω από τον Ιησού ως αληθείς. Επί πλέον, ενώ 'ο Χριστός της Πίστεως' απορρίπτεται γενικώς από τους κοσμικούς μελετητές και ο 'Ιστορικός Ιησούς' αναδύεται ως μία πιο λογική εναλλαγή, έχομε δει ακόμα ότι και αυτή μπορεί να προσβληθεί σοβαρά, αφού και αυτή παρουσιάζεται ως μια απλουστευμένη και διυλισμένη εκδοχή 'Πίστεως στον Χριστό', και ακόμα μοιράζεται τις ίδιες φευγαλέες και απατηλές πηγές. Οι μέθοδοι των ιστορικών που αναφέραμε συγκρίθηκαν με τις μεθόδους των Βιβλικών ερευνητών που ψάχνουν να βρουν αυθεντικό υλικό επί του Ιστορικού Ιησού.

Ανακαλύψαμε ότι τα 'αυθεντικά κριτήρια' που χρησιμοποιήθηκαν στις μελέτες τού Ιστορικού Ιησού αφ' εαυτού των είναι ακατάλληλα, ή χρησιμοποιήθηκαν κατά ακατάλληλο τρόπο. Η ασυνέπεια των ιστορικοποιούντων ερευνητών, και ή έλλειψη σκεπτικισμού που τους διακατέχει, αναφέρθηκε επίσης εν συντομία. Πολλές πηγές που συχνά χρησιμοποιούνται τον τελευταίο καιρό στην έρευνα που αφορά τον Ιησού παρατίθενται και κρίνονται. Τελικά καμία εκ των πηγών δεν είναι άμοιρη κριτικής. Η κάθε μία παρουσιάζει μια ποικιλία προβλημάτων και εγείρει σοβαρές ερωτήσεις για την ακρίβεια και την βασιμότητά της.

Σκοπός των εργασιών όπως αυτή εδώ, είναι το κατά πόσο είναι λογικό να αμφιβάλομε για τον Βιβλικό Ιησού τον οποίο πολλοί Χριστιανοί επιμένουν και δέχονται ως Κύριο και Σωτήρα τους. Το συμπέρασμα είναι ότι «σαφώς έχομε πλήθος λόγων για να αμφιβάλομε περί του Βιβλικού Ιησού». Επίσης αποδείξαμε ότι οι πηγές είναι τόσο κακές, που είναι εντελώς λογικό να αμφιβάλομε ακόμα και για έναν απογυμνωμένο, ασήμαντο, μη θαυματουργό Ιστορικό Ιησού. Αποκαλύψαμε ότι δεν υπάρχουν καθόλου πρωτογενείς πηγές δηλαδή στοιχεία που είναι του ιδίου χρόνου με τον Ιησού και ανακοινώθηκαν επ' ευθείας από αυτόπτες μάρτυρες· γεγονός το οποίο αφ' εαυτού του καθίσταται επαρκής λόγος για να έχομε αμφιβολίες πάνω στις υπάρχουσες πηγές, και ενώ αυτό είναι ένα σπουδαίο επιχείρημα οι ιστορικοποιούντες τον Ιησού το μεταχειρίζονται ανεπαρκώς.

Πολλά προβλήματα ταυτοποιήθηκαν μέσα στις πηγές τα οποία οι ερευνητές οφείλουν να διατιμήσουν, όπως αυτό είναι: υστερόχρονο ή σχετικώς υστερόχρονο, διάδοση και φήμη, πιθανότητα ευσεβούς απάτης, ασάφεια, κλπ. Μερικές εκ των πηγών που υποστηριζαν την ιστορικότητα του Ιησού λανθάνουν να αναφέρουν ακόμα και το όνομά του. Το είδος γραφής των κανονικών *Ευαγγελίων*, που είναι οι κύριες πηγές στοιχείων για τον Ιησού, έχει καταντήσει ένα ζήτημα που ακόμα και τώρα δεν έχει τακτοποιηθεί και λυθεί από τους Ιστορικούς και τους Βιβλικούς μελετητές, ενώ είναι προφανές ότι τα *Ευαγγέλια* δεν είναι αντικειμενικές και βάσιμες ιστορικές εκθέσεις. Δεδομένου ότι τα *Ευαγγέλια* γράφτηκαν από ανώνυμους συγγραφείς και περιέχουν μυθολογικό και μη ιστορικό υλικό, η βασιμότητα και η ιστορική πρόθεση των *Ευαγγελίων* μπορεί πολύ εύκολα να απορριφθεί.

Κυρίως αναπτύξαμε το πιο ισχυρό και πιο σημαντικό επιχείρημα. Αυτό είναι το συνεχώς αποδεκτό συμπέρασμα ότι ο Ιησούς των Παυλικών και άλλων *Επιστολών* διαφέρει πάρα πολύ από τον Ιησού που απεικονίζεται στα κανονικά *Ευαγγέλια*. Οι νόθες πηγές του Παύλου ξεμπροστιάστηκαν ως αποστάγματα της φαντασίας του, όπως και ο ελαχιστικός και γενικώς άνευ παραπομπών Ιησούς. Στις *Επιστολές* του Παύλου και σε άλλες επιστολές ευρέθησαν χωρία που επιδεικνύουν έναν Ιησού που δεν βρέθηκε επί της Γης κατά την γνωστή πρόσφατη ιστορική περίοδο. Όταν οι πηγές που αφορούν τον Ιησού τεθούν κατά σειρά συντάξεως, το ενοποιητικό τόξο που τις επικαλύπτει είναι ότι μια απλή ιστοριούλα (που μάλλον έχει απαρχές πριν τον Ιησού) μιας άλλης καθαρά κοσμικής υπάρξεως, εξελίσσεται, ιστορικοποιείται, και ενώ με το πέρασμα του χρόνου το επεξεργάζονται έτι περισσότερο, τελικά όμως ανέρχεται στην πλέον σκεπτιπιστική σφαίρα απόψεων κατά την σημερινή περίοδο.

Με τον διαφορετικό ελαχιστικό Ιησού του Παύλου που εμφανίζεται πριν από τον Ιησού των *Ευαγγελίων* και καθώς το γεγονός αυτό αποτελεί ένα σοβαρότατο πρόβλημα για τους ιστορικοπούντες μελετητές, μια λύση προσφέρθηκε από γνωστούς ερευνητές της *Καινής Διαθήκης*, όπως τον Bart D. Ehrman: αυτή είναι η επινόηση πολυαρίθμων προ-Παυλικών Ευαγγελικών πηγών. Αυτή η προσέγγιση αποδείχθηκε να είναι ανεπαρκής, χωρίς κρίση, και ασυνεπής, ειδικά όταν θεωρήσομε ότι ο Ehrman χλευάζει μια τέτοια προσέγγιση όταν αυτή εφαρμόζεται σε άλλες πηγές. Με το να αναπτύξομε εν συντομία τους Δοκή-

τες, εξεθέσαμε ένα προηγούμενο που επιτρέπει την δυνατότητα υπάρξεως πρωτο-Χριστιανών οι οποίοι δεν επίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν άνθρωπος, ή είχε προσφάτως επισκεφθεί την Γη. Θεωρήσαμε και παραδείγματα ιστορικών κινημάτων τα οποία δεν χρειάστηκαν έναν απλό και ιστορικό ιδρυτή.

Αναφέραμε επίσης ότι ο θρύλος του Ιησού όπως αυτός ευρίσκεται εντός της *Καινής Διαθήκης* μπορεί να έχει πάρει δάνεια και να έχει επηρεαστεί από προηγούμενα σχήματα, ή και σχήματα του ιδίου καιρού, σωτήρων και διδασκάλων θεϊκών, κοσμικών, μυθολογικών και ιστορικών. (Ο Απολλώνιος Τυανεύς είναι ιστορικό πρόσωπο.). Ενώ αυτό το συμπέρασμα μερικές φορές επροκάλεσε την αντίδραση των ιστορικοποιούντων τον Ιησού, ιδιαιτέρως δε των Χριστιανών απολογητών, είναι φανερό ότι αυτές οι παραλληλίες είναι προφανείς. Ειδικές ομοιότητες μπορεί να μην είναι προφανείς, αλλά τα όμοια περιγράμματα και κίνητρα είναι καθοριστικώς παρόντα· ένα γεγονός που είναι παραδεκτό και από τους πρωίμους Χριστιανούς απολογητές, όπως ο Ιουστίνος ο Μάρτυς, ο Τατιανός, ο Τερτυλλιανός, κ.ά. Αυτές οι ομοιότητες προσφέρουν έτι περισσότερους λόγους για να αμφιβάλομε όχι μόνο για τον Βιβλικό Ιησού, αλλά και για τον ούτως-αποκαλούμενο Ιστορικό Ιησού.

Δεν επεκταθήκαμε σε μαθηματικές πιθανότητες βασισμένες το Θεώρημα του Thomas Bayes (1702-1761) με τις οποίες αν τα βάλομε όλα κάτω αποδεικνύεται ότι η πιθανότητα υπάρξεως τού βιβλικού ή του ιστορικού Ιησού είναι απαγορευτική. Αυτό το θέμα έχει αναπτυχθεί σε αρκετή βιβλιογραφία.

Μια ενδιαφέρουσα τάση που ξεπετάχθηκε εσχάτως είναι το ότι πολλές συνιστώσες διαφόρων Μυθικιστικών Θεωριών για τον Ιησού, όπως η έλλειψη πρωτογενών πηγών, η γενική αβασιμότητα των *Ευαγγελίων*, ο ελαχιστικός Ιησούς των *Επιστολών* και οι παραλληλίες με προηγούμενα ή σύγχρονα μυθικά σχήματα, έχει γίνει αποδεκτή από αμφοτέρους τους μυθικιστές και τους ιστορικοποιούντες. Μόνο στα υπερκείμενα συμπεράσματα διαφέρουν, και όσον αφορά τους θιασώτες των ΜΘΙ αυτοί μάλλον έχουν το θάρρος να θέσουν την πειστικότητά τους επί τάπητος όταν 'καταβάλλεται η προσπάθεια για να λυθούν τα υπάρχοντα ερωτήματα'.

Αναπτύσσομε μια επίκριση του προσφάτου βιβλίου του Bart Ehrman *Did Jesus Exist?* (= Υπήρξε ο Ιησούς;). Φυσικά, συμφωνούμε όταν το ερώτημα τίθεται για τον Ιησού της *Καινής Διαθήκης*, ο οποίος **δεν** αποδεικνύεται ότι ιστορικώς υπήρχε (μάλλον, αποδεικνύεται ότι δεν υπήρχε), αλλά διαφωνούμε στην επιμονή του Ehrman ως προς την ύπαρξη ενός Ιστορικού Ιησού και εκθέτομε τις ασυνέπειες του· δηλαδή και κυρίως, τα προνόμια που απονέμει σε βιβλία που μετ' ολίγον πολύ εύκολα απορρίπτει όταν τίθενται υπό εξέταση οι υπερφυσικοί ισχυρισμοί που περιέχουν. Ταυτοποιήθηκε ένας αριθμός προβλημάτων στην προσέγγιση του Ehrman, όπως: η αχρείαστη και άστοχη επίθεσή του στα διαπιστευτήρια των Μυθικιστών, η εισαγωγή και χρησιμοποίηση φανταστικών πηγών που ο ίδιος εφηύρε (για τις οποίες ισχυρίζεται ότι υπάρχει ένα τεράστιο πλήθος αλλά δεν έχομε καμιά στα χέρια μας), τα αδικαιολόγητα, αστήρικτα και εκπληκτικά συμπεράσματά του (όπως, ενώ δηλώνει ότι οι αναφορές του Τακίτου βασίζονται σε φήμες και διαδόσεις, μετά όμως κάνει στροφή και ισχυρίζεται ότι τα χωρία αυτά παρέχουν ανεξάρτητη επιβεβαίωση και αποδεικνύουν ότι οι Ρωμαίοι του πρώτου αιώνος εγνώριζαν ότι ιστορικός Ιησούς υπήρχε), την απόδοση προνομίων και προτεραιότητος στα *Ευαγγέλια*, ενώ αυτός ο ίδιος πολλές φορές έχει παραδεχθεί ότι είναι αβάσιμα κείμενα, και γενικώς την αντιφατική και ασυνεπή προσέγγισή του.

Η στιγμιαία απόρριψη των διαφόρων Μυθικών Θεωριών περί Ιησού εκ μέρους του Ehrman, ως μη έχουσες κατ' αυτόν σχέση με το ζήτημα, συνδυαζομένη με την υποτονική

θετική του στάση, το μόνο που αποδεικνύει και αυτό με πολύ μεγάλη δυσκολία είναι η δυνατότητα (κατ' αντίθεση προς την πιθανότητα ή ακόμα την βεβαιότητα την οποία ο Ehrman ισχυρίζεται) της ιστορική υπάρξεως τού Ιησού. Τελικά δεν υπάρχει καμία περαιτέρω ανάγκη για περισσότερη επίκριση αυτής της απογοητευτικής εργασίας του εκ μέρους μας, διότι εντωμεταξύ και συγκεκριμένα, ο ιστορικός Richard Carrier είχε δημοσιεύσει την ακόλουθη σαρωτική επιθεώρηση:

> Όσο κακά και αν είναι αυτά τα είδη των αυτό-αντιφάσεων και σφαλεροτήτων (και υπάρχουν περισσότερα από ένα), πολύ χειρότερο είναι το πώς ο Ehrman κινείται από την δυνατότητα των υποτιθεμένων πηγών προς το συμπέρασμα ότι είχε αποδείξει ιστορικότητα. Προβάλλει ως επιχείρημα το ότι οι Μάρκος, Ματθαίος, Λουκάς, Ιωάννης, Θωμάς (ναι, ο Θωμάς) και διάφορα άλλα κείμενα περιέχουν βάσιμο υλικό… άλλα πάλι δεν έχουν, κ.οκ., και διά ταύτα «έχομε» μιλιούνια από πρώιμες πηγές… Στην πραγματικότητα δεν έχομε αυτές τις πηγές, ούτε είμαστε βέβαιοι ότι υπάρχουν, και ακόμα αν ήμασταν, δεν έχομε κανέναν τρόπο να γνωρίζομε τι έλεγαν… Ο Ehrman επανειλημμένως παραθέτει ψευδείς ιστοριούλες, ακόμα και ιστοριούλες που αυτός ό ίδιος ομολογεί ότι είναι ψευδείς (πράγματι, ακόμα και ψευδείς ιστοριούλες από χαλκευμένα κείμενα!) ως ενδείξεις για την ύπαρξη του Ιησού, που είναι το πιο απίστευτα παράλογο πράγμα που θα μπορούσα να φανταστώ ότι κάποιος ιστορικός πράττει… Δεν έχω άλλη επιλογή παρά να καταδικάσω αυτό το πράγμα καθώς δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά ένας λυπηρός φόνος των ηλεκτρονίων και των δένδρων.

Ο Carrier ομιλεί με το είδος τιμιότητος και πνεύματος που ένας ανεξάρτητος ερευνητής δύναται να διαθέσει, και συνεχίζει με το να επικρίνει την χρήση των Αραμαϊσμών από τον Ehrman:

> Αλλά παρατηρήσατε τι συμβαίνει όταν θέσομε εντός της εκθέσεως το εξής: Ο Μάρκος επένδυσε μια σκηνή με μια δανεισμένη και μεταφρασμένη γραμμή από την *Βίβλο*, και ο Ehrman επιθυμεί να πιστεύει ότι αυτό αποτελεί απόδειξη για την ιστορικότητα τού Ιησού. Πραγματικά. Σκεφτείτε αυτό για μια στιγμή. Μετά τραβήξετε μια κλωτσιά στο βιβλίο του να πάει την άλλη άκρη του δωματίου και ξεθυμάνετε την οργή σας… Πως μια ιστοριούλα κακοφτιαγμένη στα Αραμαϊκά αποδεικνύει ότι οι χαρακτήρες σ' αυτή την ιστοριούλα υπήρχαν?

Ο Carrier επικρίνει περισσότερο το ότι ο Ehrman βασίζεται υπερβολικά σε εσωτερικές μεμυημένες εκθέσεις, τον απατηλό τρόπο του με τον οποίο ενοχοποιεί τις μυθικιστικές θεωρίες ως απίθανες, και αναφέρει ότι, «Βιογραφίες εγράφησαν και για μη υπαρκτούς ανθρώπους (όπως οι Ρωμύλος, Νούμα, Κοριολανός, Ηρακλής, και Αίσωπος)». Όπως και ο Απόστολος Παύλος έτσι και ο Ehrman σταθερά βασίζεται σε φανταστικές πηγές, πράγμα που προφανώς δεν είναι η μέθοδος με την οποία ικανοί και αντικειμενικοί ιστορικοί προσπαθούν να κάνουν την δουλειά τους. Παρά την αποτυχία τού Ehrman και την παραπάνω άνευ περιτροπών επιθεώρηση, ο Ehrman αξίζει αναγνώριση για την άμεση απόρριψη του Βιβλικού Ιησού, όταν αυτή συνήθως και ιδιαιτέρως υποτίθεται στις βιβλικές σπουδές, και

ίσως άθελα του προάγει την επίγνωση της θεωρίας των μυθικιστών. Ο Ehrman όμως θα είχε προσφέρει μεγαλύτερη υπηρεσία στην ακαδημαϊκή κοινότητα, εάν είχε κάνει μια τίμια προσπάθεια.

Παρ' εκτός και βρεθούν άλλες πειστικές ενδείξεις για έναν Βιβλικό, ή ιστορικό Ιησού, ή καθαρά μυθικό Ιησού ή για τις πεποιθήσεις των πρωτο-Χριστιανών στο μέλλον, η πιο λογική στάση περί Ιησού είναι η πλήρης απόρριψη του 'Ιησού της Πίστεως' ή του 'Βιβλικού Ιησού' και η διατήρηση μιας στάσεως αγνωστικιστικού τύπου για έναν κοσμικό-λαϊκό και ασήμαντο 'Ιστορικό Ιησού'. Ίσως να υπήρχε ένας τέτοιος Ιησούς, ίσως όχι. Εν τη απουσία πειστικών ενδείξεων, είναι δυνατόν, αλλά όχι κατ' ανάγκην πιθανό, και βεβαίως όχι βέβαιο. Όπως ο Price προηγουμένως παρατήρησε ακόμα και αν υπήρχε ένας Ιστορικός Ιησούς, δεν υπάρχει ουσιαστικά τίποτα που μπορούμε να πούμε γι' αυτόν με βεβαιότητα· μια θέση που είχε διαπιστώσει και διακηρύξει πριν χρόνια ο πολυτάλαντος, πολυμαθής Εγγλέζος Bertrand Russell. Πολλοί απολογητές εσφαλμένως αντιπροτείνουν ότι ο Ιησούς Χριστός είναι αναγκαίος για την έναρξη και ανάπτυξη του Χριστιανισμού.

Στην πραγματικότητα, εάν θεωρήσομε την έλλειψη πρωτογενών πηγών, τις αργοπορημένες και αμφίβολες δευτερογενείς πηγές, την ύπαρξη πρωτο-Χριστιανών που επίστευαν σε πολλές 'μυστικιστικές', εκδοχές του Ιησού, καθώς και την δημιουργία πολλών θρησκειών που οι Χριστιανοί ευρίσκουν 'προφανώς εσφαλμένες', καθιστούν προφανές το ένα και μοναδικό πράγμα ότι **δεν χρειαζόμαστε να εξηγήσομε** ότι η απαρχή του Χριστιανισμού είναι ένας ιστορικός Ιησούς Χριστός. Υπάρχουν πολλές σημαντικές συνέπειες εκ της δυνατότητος τού ότι ο Ιησούς ήταν τελείως ένα μη ιστορικό πρόσωπο, που κυρίως περιφερόταν γύρω και μέσα στους ισχυρισμούς που οι διάφορες Χριστιανικές ομάδες επρότειναν. Εάν μπορούσε να αποδειχθεί (πράγμα που δεν μπορεί να γίνει πέραν πάσης αμφιβολίας ακόμα) ότι ο 'Ιστορικός Ιησούς' δεν υπήρχε, τότε ο 'Χριστός της Πίστεως' θα καταλυόταν αυτομάτως, και προφανώς μαζί του όλες οι παραδοσιακές μορφές του Χριστιανισμού.

Για τους Χριστιανούς εκείνους των οποίων οι πίστεις εξαρτώνται από την πραγματική βεβαιότητα της ιστορικότητος του Ιησού, πράγμα αρκετά σωστό και δίκαιο δεδομένων όλων των αμφιβολιών, το συμπέρασμα ότι ή ιστορικότητα του Ιησού είναι αβεβαία, θα μπορούσε να έχει μεγάλες επιπτώσεις επί της πίστεως των. Το ότι πράγματι η ύπαρξη του Ιησού είναι αβεβαία θα είναι επίσης υποβοηθητική πληροφορία για 'κείνους τους ερευνητές (όπως ο Richard Dawkins, ο Hector Avalos, κ.ά.) που προτίθενται να αντιμάχονται τους θρήσκους φονταμενταλιστές. Εάν δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι ένας κοσμικός-λαϊκός, μη θαυματουργικός Ιστορικός Ιησούς υπήρχε, τότε πως είναι δυνατόν να είμαστε βέβαιοι ότι ένας πολύ λιγότερο πιθανός Βιβλικός Ιησούς πρέπει να υπήρχε; Μια πολύ θετική επίπτωση αυτή της ανακαλυφθείσας αβεβαιότητας θα μπορούσε να είναι ότι η επικέντρωση των σπουδών που αφορούν τον Ιησού πρέπει να μεταφερθεί από τα διάφορα αχρείαστα και ανεπιτυχή εξουσιαστικά λόγια και έργα στα καλά και σωστά (γιατί υπάρχει και πολλή σαβούρα) μηνύματα που οι διδαχές προβάλλουν (τα οποία πολλοί εκ των πιστών τα κατακρατούν ως αξιαγάπητα μέσα στις καρδιές των), είτε προέρχονται από ένα ιστορικό Ιησού είτε όχι ή από κάπου αλλού.

Όσοι πάλι δεν πείθονται (είτε διά θρησκευτικούς ή ψυχολογικούς ή πολιτισμικούς ή άλλους λόγους είτε διότι παραμένουν πιστοί και δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς πίστη), από τα στοιχεία και τα επιχειρήματα που παρουσιάζομε εδώ, όπως και από πολλά άλλα στοιχεία που έχομε παρουσιάσει αλλού (αντιφάσεις, αοριστολογίες, βάρβαρες και ανήθικες ιστορίες, σχιζοειδείς αφηγήσεις, σαχλαμάρες, κλπ., της «θεόπνευστης» *Βίβλου* και ολοκλήρου του Χριστιανισμού), για το ότι η ιστοριούλα του Ιησού είναι μια αλλοπρόσαλλη

και ατυχής μυθολογία, ή τουλάχιστον να αμφιβάλουν περί αυτής, το μόνο πια που τους μένει είναι η μηχανή του χρόνου και τίποτα άλλο. Να μπούνε μέσα σ' αυτή την τρομερά τεχνολογική μηχανή ή οποία θα τους μεταφέρει πίσω στον χρόνο και στον συγκεκριμένο τόπο για να γίνουν οι ίδιοι εκεί και τότε οι αυτόπτες μάρτυρες αυτής της μυθολογικής απάτης. Μιας απάτης που επικράτησε λόγω του Κωνσταντίνου και της μάνας του Ελένης, του πυρός και σιδήρου που εγκαινίασαν, μεθόδους και μέσα που για πολλούς αιώνες διατήρησαν οι μετέπειτα χριστιανοί οι οποίοι αγαπούσαν ακόμα και τους εχθρούς των και όχι λόγω του Παύλου, των Αλιέων της Πεντηκοστής ή του Αγίου Πνεύματος, και η οποία επέφερε μύρια όσα δεινά στην δύστυχη ανθρωπότητα! Δυστυχώς τότε ούτε ο Δίας της Ελλάδος ούτε ο Jupiter της Ρώμης επενέβη για να αποτρέψει την τρομερή καταστροφή που επακολούθησε ενώ τα 97% του πλήθους τον θερμοπαρακαλούσαν να κάνει ακριβώς αυτό, και συνεπώς αν επενέβαινε δεν θα κατέλυε την ελευθερία της βουλήσεώς των αλλ' αντιθέτως θα την επιβεβαίωνε με το να απαντήσει και να συντρέξει στις πηγαίες και ελεύθερες παρακλήσεις των... Γιατί άραγε; Ο Νοών Νοησάτω!

Σημείωση: Αναγνώστες, επί του τελευταίου μέρους και θέματος συνεχίσετε με το μέρος «**Ο Χριστός του Παύλου**» που υπάρχει μέσα στο κεφάλαιο περί Παύλου, με τίτλο **«Ο Παύλος μέσα από τις Πράξεις και τις Επιστολές (και όχι μόνον)»**

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΕΤΑ ΣΥΜΠΗΡΩΣΕΩΝ, ΣΧΟΛΙΩΝ, ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΥ ΒΙΒΛΙΑΡΙΔΙΟΥ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΔΙΑΣΗΜΟ ΕΡΕΥΝΗΤΗ Joseph Wheless

LITTLE BLUE BOOKS NO. 1332

Edited by E. Haldeman-Julius

Debunking the Laws of Moses

The "Laws of the Lord by the Hand of Moses"

Joseph Wheless

HALDEMAN-JULIUS PUBLICATIONS, 1929
GIRARD, KANSAS

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗ (τού μεταφραστή Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσου)

Αγαπητέ αναγνώστη, προτού προχωρήσεις στη μελέτη αυτού του κειμένου είναι αναγκαίο να διαβάσεις καλά την παρούσα εισαγωγή που θα σε βοηθήσει στο να κατανοήσεις καλύτερα το περιεχόμενο και το σκοπό του θέματός μας.

Αυτό το κείμενο γράφτηκε και κυκλοφόρησε υπό μορφή μικρού βιβλίου από τον Αμερικανό νομομαθή Joseph Wheless, ο οποίος χρημάτισε δικηγόρος και δικαστής. Ο Wheless γεννήθηκε στην πόλη Nashville της πολιτείας Tennessee των ΗΠΑ το έτος 1889 και απέθανε το 1950. Εκτός από την μητρική του γλώσσα, την αγγλική, εγνώριζε απταίστως την ισπανική, την γαλλική, την ιταλική και την γερμανική καθώς επίσης και Λατινικά, Αρχαία Ελληνικά και Εβραϊκά. Αν κρίνομε από το ύφος και από το περιεχόμενο των συγγραμ-

μάτων του, πρέπει να ήταν λάτρης του αρχαίου Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Εκτός από πολλά βιβλία που έγραψε σχετικά με νομοθεσίες και το επάγγελμά του, ως ελεύθερα σκεπτόμενος και λογικός άνθρωπος εστράφη εναντίον δεισιδαιμονιών και βλακειών. Όπως και σήμερα έτσι και τότε η χώρα του μαστιζόταν κυριολεκτικά από αιρέσεις, θρησκοληψίες και προλήψεις που προέρχονταν από όλες τις θρησκείες του πλανήτη, κυρίως όμως από τις εκατοντάδες αιρέσεις του Χριστιανισμού, ο οποίος με τη σειρά του προήλθε ως αίρεση του Ιουδαϊσμού πριν 1900 χρόνια. Έτσι ο Wheless εδημοσίευσε τέσσερα βιβλία πάνω στην απογύμνωση της χριστιανικής θρησκείας και της εκκλησιαστικής ιστορίας και ταυτοχρόνως μαζί τους απογυμνώνει και τον Ιουδαϊσμό. Αφού ο Χριστιανισμός, όπως είπαμε, προήλθε από τον Ιουδαϊσμό ως αίρεση, είναι φυσικό οι δύο θρησκείες να μοιράζονται ένα τεράστιο κοινό μέρος. Συγκεκριμένα ο Χριστιανισμός έχει ως αρχική του βάση την *Παλαιά Διαθήκη*, δηλαδή την βάση του Ιουδαϊσμού. Τα τέσσερα βιβλία τού εξαιρετικού ερευνητή Wheless είναι τα εξής:

1. *Debunking the Laws of Moses*, 1929. Την μετάφραση αυτού του βιβλίου κρατάς τώρα στα χέρια σου.
2. *The Church founded on Lies and Forgeries*, 1931. (Η Εκκλησία που θεμελιώθηκε σε Ψέματα και σε Πλαστογραφίες.)
3. *Is it God's Word?*, 1925. (Είναι αυτό Λόγος Θεού;)
4. *Forgery in Christianity*, 1930. (Παραχάραξη στον Χριστιανισμό.)

Σ' αυτά τα τέσσερα βιβλία ο Wheless χτυπά αλύπητα, με επιστημονικό τρόπο και με καυστικό χιούμορ τον Χριστιανισμό και ταυτοχρόνως και τον Ιουδαϊσμό. Τα στοιχεία που χρησιμοποιεί περιλαμβάνονται σε ολόκληρη την Εβραιοχριστιανική *Βίβλο* από διάφορες εκδόσεις, στα βιβλία του Ελληνιστή Ιουδαίου ιστορικού Ιωσήπου Φλαβίου, στην *Καθολική Εγκυκλοπαίδεια*, στη *Βιβλική Εγκυκλοπαίδεια*, στους Πατέρες πριν από την πρώτη οικουμενική σύνοδο της Νικαίας (+325 Κ.Ε.), στους Πατέρες μετά τη σύνοδο της Νικαίας, σε πάρα πολλά ιστορικά βιβλία της αρχαίας και νέας Ιστορίας και αλλού. Η μέθοδός του είναι απλή. Δεν κάνει ούτε προσπαθεί να κάμει μια κάποια θεωρία. Παραμένει στο «σύ είπας» και «σύ έπραξας». Μετά, με απλή κοινή λογική, βρίσκει ότι όλα τα στοιχεία που μας μεταφέρουν οι παραπάνω πηγές αλληλοσυγκρούονται ανηλεώς, δημιουργώντας έτσι μια αλλόκοτη σούπα με ένα τεράστιο αριθμό λαθών ιστορικών και επιστημονικών, αντιφάσεων, παραλογισμών, βλακειών και διαφόρων άλλων μεταξύ τους ασυμβίβαστων πραγμάτων. Τα εκκλησιαστικά δόγματα πατέρων, συνόδων, κλπ. αυξάνουν τον κυκεώνα αυτόν κατά πολύ. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι αυτή η σούπα ούτε τρώγεται ούτε καταπίνεται, εκτός εάν σε έχουν ναρκώσει ή με χίλια ζόρια σου τη σπρώξουν με πίεση κάτω στο στομάχι σου. Αλλιώς δεν πάει κάτω με τίποτα!

Αυτή η επιχειρηματολογία και τρόπος σκέψεως και κριτικής δεν είναι πρωτοφανής. Βλέπομε τα ίδια και σε έργα πάρα πολλών διαφόρων Χριστιανών των πρώτων αιώνων που κατατάγησαν στούς αιρετικούς από τους υποτιθεμένους ορθοδόξους. Π.χ. η διαμάχη του Μανιχαίου Χριστιανού επισκόπου Faustus με τον ιερό Αυγουστίνο όπως μας την περιγράφει ο ίδιος ο ιερός πατέρας Αυγουστίνος στο εκτενές έργο του *Επί της Αιρέσεως των Μανιχαίων*. Εκεί μεταξύ πολλών άλλων συζητείται και ο φοβερός Εβραϊκός Νόμος του Μωυσέως. Επίσης βλέπομε ότι ακόμα και τότε οι απαντήσεις του «μεγάλου διδάκτωρος» της πίστεως, πατέρα Αυγουστίνου, στις ερωτήσεις και αντιρρήσεις του Faustus ήταν οι στερεότυπες, κοινές και ρηχές απαντήσεις υπεκφυγής και μπαλώματος, όπως τις ακούμε συνεχώς

μέχρι σήμερα. Είναι να απορεί και να εξίσταται κανείς πώς ο Αυγουστίνος παρά τις βλακείες, τις ανοησίες, τις αυθαιρεσίες, τα ψέματα, τους κομπλεξισμούς, κλπ. που μας έχει αραδιάσει στο συνολικό πολύτομο έργο του, έχει θεωρηθεί από πολλούς ως μεγάλος διανοητής και φιλόσοφος. Δεν είχε μάθει το: «Ούκ εν τώ πολλώ τό εύ!». Βέβαια για το χριστιανικό κριτήριο δεν είναι ο μόνος «βλαξ» που έγινε μέγας πατέρας, διδάκτωρ και φωστήρας. Υπάρχουν πολλοί τέτοιοι «φωστήρες» στον πάγκο που τους διαφημίζουν όχι μόνον ως φιλοσόφους (άντε τώρα να βρεις το γιατί) αλλά και ως επιστήμονες, αν αγαπάς τον Θεό σου, ανωτέρους, άκουσον-άκουσον, και από τον Νεύτωνα! Π.χ., λένε μερικοί ανόητοι ότι ο Καππαδόκης Βασίλειος «ο μέγας άγιος!» είχε ανακαλύψει την Ουράνια Μηχανική και την Παγκόσμια Έλξη πριν τον Νεύτωνα! Αλλά για τη «σωστή κρίση» και ευπιστία, για να μην μιλήσομε για την μωροπιστία, των Χριστιανών δεν χρειάζεται να απορεί κανείς!

Εδώ ας δώσομε ένα απλό παράδειγμα από την *Καινή Διαθήκη*. Στο πρώτο κεφάλαιο του *Κατά Ματθαίον Ευαγγελίου*, 1: 1-17, μόλις δηλαδή ανοίξομε την *Καινή Διαθήκη*, βλέπομε ότι αυτός που έγραψε το κεφάλαιο αυτό θέλησε να μας δώσει τη γενεαλογία του Ιησού, αρχίζοντας από τον Αβραάμ. Περιττό να πούμε ότι δεν παραθέτει καμία χρονολογία.

(α) Τα κανόνισε, για δικούς του θεολογικούς λόγους που δεν θα αναπτύξομε εδώ, να βγάλει τρία δεκατεσσάρια γενεών 1: 17, δηλαδή 3 x 14 = 42 γενεές συνολικά. Ήθελε να δείξει ότι ο Θεός Γιαχβέχ είχε ένα συμμετρικό κανονικό σχέδιο διά την έλευση του Μεσσία και την λύτρωση του ανθρωπίνου γένους.

(β) Έλα όμως που δεν πρόσεξε και το τελευταίο δεκατεσσάρι το έβγαλε δεκατριάρι (μαζί με το όνομα του Χριστού). Είναι να απορεί κανείς πώς αυτός που έγραψε όλα αυτά τα ονόματα δεν έκανε μια διορθωτική επανάληψη, έναν έλεγχο, ώστε να βρει το λάθος και να το διορθώσει. Έτσι, αυτό το λάθος έχει φτάσει και σε μας μετά από χιλιετίες. Δεν γνωρίζω πόσοι θεολόγοι έχουν μετρήσει τα ονόματα για να διαπιστώσουν αυτό το λάθος, αλλά προφανώς 41 δεν ισούται με 42 (αν και για μερικούς αχαρακτήριστους 41 = 42 αφού έτσι το θέλησε το Άγιο Πνεύμα, και φυσικά το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει λάθη!).

(γ) Το κακό όμως δεν σταματά εδώ. Αν ανοίξομε το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* στα κεφάλαια 2 και 3, από τα οποία αντίγραψε ο συγγραφέας, θα διαπιστώσομε ότι σε τρεις περιπτώσεις τα ονόματα που αναφέρονται από τον υποτιθέμενο Ματθαίο δεν είναι γιοι των αμέσως προηγουμένων, αλλά ο Ιωάθαμ είναι τρισέγγονο του Οζία, ο Ιεχονίας είναι εγγονός του Ιωσία και ο Αβιούδ είναι μακρυνός απόγονος του Ζοροβάβελ. Επίσης σύμφωνα με μερικές εκδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης*, μεταξύ των οποίων είναι και η *Μασόρα*, ο Σαλαθιήλ είναι εγγονός και όχι γιος του Ιεχονία και ο Ζοροβάβελ είναι εγγονός και όχι γιος του Σαλαθιήλ.

(δ) Ακόμα ο θεόπνευστος Ματθαίος γράφει στο στίχο 1: 11 ότι ο Ιωσίας εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί μετοικεσίας Βαβυλώνος. Όμως από την Ιστορία, και το *Δ΄ Βασιλειών* 21: 26, 22, και 23, ξέρομε ότι ο βασιλιάς Ιωσίας σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων το – 609 σε ηλικία 39 ετών. Αυτό το λάθος ας μας το «εξηγήσουν οι επιφανείς θεολόγοι»! Να ήταν το μόνο λάθος και τι καλό στον κόσμο! (Για τον Ιωσία θα ξαναμιλήσομε ολίγον παρακάτω.). Δηλαδή παντού υπάρχει γενικώς μια τρομερή ασυμφωνία με την θεόπνευστη *Παλαιά Διαθήκη* και την *Μασόρα*.

(ε) Ενώ λοιπόν βλέπομε ότι για να βγάλει τα δεκατεσσάρια του ο Ματθαίος έκοψε ονόματα όπου αυτός ενόμισε σκόπιμο, μέσα στη εξέταση αυτού του ζητήματος αναδύεται

και το εξής εύλογο ερώτημα: Από πού πήρε τα ονόματα της γενεαλογίας από τον Αβιούδ και μετά. Αυτά, εκτός από τέσσερις συνωνυμίες άλλων αρχαιοτέρων εποχών, δεν υπάρχουν πουθενά στην *Παλαιά Διαθήκη*. Μήπως λοιπόν είναι μυθοπλαστικά; Αν όχι, τότε να μας τα βρούνε οι πεφωτισμένοι της χριστιανικής αλήθειας.

Το κακό όμως και πάλι δεν τελείωσε αλλά τώρα γίνεται ακόμα χειρότερο. Ο θεόπνευστος Λουκάς στο κεφάλαιο 3 του *Ευαγγελίου* του, μας δίνει μιαν άλλη γενεαλογία του Ιησού τόσο διαφορετική από εκείνη του Ματθαίου που είναι να χάνεις το νου σου. Όπως ο Ματθαίος έτσι και ο Λουκάς δεν παρέθεσε καμία χρονολογία. Οι γενεές του Λουκά φτάνουν μέχρι τον Αδάμ και παρουσιάζουν διάφορα προβλήματα με την *Παλαιά Διαθήκη*. Μεταξύ Αβραάμ και Ιησού έχει 56 γενεές και μεταξύ Δαυίδ και Χριστού μόνο τρία ονόματα συμπίπτουν και αυτά πάλι σε άλλη σειρά, κλπ. Σας παρακαλούμε να συγκρίνετε μόνοι σας αυτές τις γενεαλογίες για να πεισθείτε. Θα βρείτε και άλλες ουσιώδεις διαφορές και προβλήματα που έχουν μεταξύ τους. Μαζί μ' αυτές ανοίξετε και το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* 2, 3 για να απολαύσετε την ασυμφωνία αυτή σε όλο της το μεγαλείο. Π.χ. ο Χριστός έχει παππού τον Ιακώβ στον Ματθαίο, ως πατέρα του Ιωσήφ, ενώ στον Λουκάν έχει παππού τον Ελί. Ας μας εξηγήσουν με ποιον θεόπνευστο τρόπο γίνεται αυτό, όπως και τα άλλα!

Έχω μελετήσει τις διάφορες προσπάθειες των Χριστιανών για να δώσουν εξήγηση σ' αυτή την αντίφαση. Να 'ταν η μόνη! Οι εξηγήσεις που δίνουν είναι τόσο πλαστές και ανόητες που απορεί κανείς με πόση λύσσα προσπαθούν να βρούνε δικαιολογίες για τα αδικαιολόγητα. Εκεί βλέπεις ακριβώς τον φανατισμό και την ξεροκεφαλιά του πιστού. Ελπίζω και 'σεις να τις βρείτε και να τις μελετήσετε. Κυκλοφορούν εδώ και 'κει. Αλλιώς ρωτήσετε θεολόγους να δείτε τι θα σας πούνε.

Αφού όμως ο Ιησούς προήλθε από το Άγιο Πνεύμα και την δεκατετράχρονη Εβραιοπούλα Παρθένο Μαριάμ και αφού και οι δύο γενεαλογίες καταλήγουν στον γέροντα Ιωσήφ, εντέλει είναι εντελώς άχρηστες διότι δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τον Ιησού Χριστό των Χριστιανών. Η μεν Μαριάμ παρέμεινε παρθένος εσαεί, το δε Άγιο Πνεύμα δεν υπέκλεψε, ούτε και χρειαζόταν, γεροντικό σπέρμα του ογδοηκοντούτη Ιωσήφ. Συνεπώς, προς τί όλες αυτές οι γενεαλογίες, αντιφάσεις και τα λάθη; Προς τί, φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστινικής μάστιγας; Σας παρακαλούμε να μας πείτε για να μάθομε!

Τώρα ας αναφέρομε μια θεόπνευστη ιστορία από την *Παλαιά Διαθήκη*. Μελετήστε μόνοι σας το κεφάλαιο 19 της *Γενέσεως*. Πρόκειται να θαυμάσετε το σχέδιο των δύο θυγατέρων του αγίου Λωτ για να συνουσιαστούν διαδοχικά με τον υπερεβδομηκοντούτη πατέρα τους σε δύο διαδοχικές νύχτες. Μια κατάφορη αιμομιξία που δημιούργησε δύο αγόρια (τον Αμμάν και τον Μωάβ, γενάρχες των Αμμανιτών και των Μωαβιτών), ένα από την κάθε μία, με τεράστιες απώτερες συνέπειες. Ο Λωτ έγινε πατέρας και παππούς ταυτοχρόνως και δυο φορές. Η ιστορία αυτή είναι ανήθικη παρά τις δικαιολογίες που μας έχουν σερβίρει και οι οποίες ούτως ή άλλως δεν στέκουν. Τίποτε από εκεί μέσα δεν αντέχει στην παραμικρή κριτική. Ο συγγραφέας του παρόντος βιβλίου, ο Wheless, αναφέρει αυτό το επεισόδιο και μερικές συνέπειές του στο προτελευταίο μέρος με τίτλο «διάφοροι μικρότεροι θεϊκοί νόμοι».

Τα λάθη, οι αντιφάσεις, οι παραλογισμοί, οι ανοησίες και άλλα τέτοια από τη *Γένεσιν* μέχρι την *Αποκάλυψιν* και σε συνδυασμό με τα δόγματα και τα πεπραγμένα της εκκλησίας ανέρχονται σε χιλιάδες χωρίς υπερβολές. Η σκέψη που έπεται είναι απλή και φυσική. Ο πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός δεν μπορεί να κάνει λάθη (έστω και ένα), παρεκτός και κάνω λάθος εγώ. Δεν μπορεί να διατυπώνει αντιφάσεις (έστω και μία), να λέει παρα-

λογισμούς, βλακείες, κλπ. Μετά, οι αρχές Του, οι εντολές Του, οι λόγοι Του, οι νόμοι Του, οι υποσχέσεις Του, κλπ., θα πρέπει να έχουν διαχρονική ισχύ. Δεν μπορούν να αλλάζουν από εποχή σε εποχή και κατά το δοκούν μερικών ανθρώπων ή και ολοκλήρων ανθρωπίνων κοινωνιών. Όταν θεολόγοι και ιερείς στριμωχτούν άσχημα από όλες τις μεριές λόγω των ατοπημάτων με τα οποία είναι γεμάτη η *Βίβλος* και η Χριστιανική Ιστορία, τότε τραβάνε τον άσσο από το μανίκι. Λένε δηλαδή ότι, «Θεός είναι και ότι θέλει κάνει!» ή «ο Θεός ενεργεί με μυστήριους τρόπους που δεν μπορύμε να καταλάβομε εμείς», κλπ. Τότε το μεγάλο ερώτημα που ανακύπτει είναι το πώς αυτοί γνωρίζουν τί θέλει να κάνει ο Θεός, αφού κάθε τόσο αλλάζει τις θέσεις Του. Επίσης, ποιος ξέρει πότε θα αλλάξει πάλι τη γνώμη Του, τη σκέψη Του, τον νόμο Του, τις εντολές Του, κ.ο.κ., έτσι που να μη βρίσκομε ησυχία. Αλλά συνωμοτικά ξεχνούν ότι ο Θεός κατηγορηματικά δηλώνει πως είναι δίκαιος, σωστός, τέλειος, δεν αλλάζει γνώμη, δεν μετανοεί, δεν γυρίζει πίσω, κλπ. Βλέπε: *Έξοδος* 3: 14-15, 34: 6-7, *Αριθμοί* 23: 19, *Δευτερονόμιον* 32: 4, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Α΄ Βασιλειών*) 15: 29, *Ψαλμοί* 19: 7-10 (ή 18: 8-11), 33: 10 (ή 32: 11), *Ησαΐας* 55: 11, *Ιεζεκιήλ* 24: 14, *Μαλαχίας* 3: 6, *Σοφία Σειράχ* 22: 23 (ή 24), *Πρός Εβραίους* 6: 18 (δεν ψεύδεται), 13: 8, *Επιστολή Ιακώβου* 1: 17, κλπ. Για το κύρος και την θεοπνευστία των *Γραφών* βλέπε: *Ιωάννης* 10: 35 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 16, *Β΄ Πέτρου* 1: 20-21, κ.α.

Αλλά όπως παντού και σε καθετί έτσι και εδώ υπάρχει αντίφαση! Ο Βιβλικός Εβραιοχριστιανικός Θεός Πατήρ Γιαχβέχ σε πολλές άλλες περιπτώσεις αλλάζει γνώμη, μετανοεί, πισωγυρίζει. Βλέπε: *Γένεσις* 6: 6-7, 18: 23-33, *Έξοδος* 32: 10, 14, *Αριθμοί* 16: 20-35, 44-50, *Δευτερονόμιον* 9: 13, *Ησαΐας* 45: 7, *Α΄ Σαμουήλ* (*Α΄ Βασιλειών* 15: 11), *Δ΄ Βασιλειών* 20: 1-7, *Ψαλμοί* 106: 43-45 (ή 105: 44-46), *Ιερεμίας* 18: 8-10, *Ιωήλ* 2: 13, *Αμώς* 7: 3, *Ιωνάς* 3: 10, κ.α. (*Γένεσις*, *Έξοδος*, *Προφήτες*, *Ιώβ*, *Καινή Διαθήκη*, κλπ.).

Με αυτή λοιπόν τη λογική, όπως την αναπτύξαμε περιληπτικά, ο Wheless και όσοι άλλοι την ασπάζονται αποδεικνύουν ότι τα βιβλία της Βίβλου δεν είναι θεόπνευστα και ότι τα διάφορα δόγματα και αποφάσεις πατέρων και συνόδων είναι αντιφατικά μεταξύ τους. Όλα αυτά είναι, τελικά, έργα διαφόρων ανθρώπων και διαφόρων εποχών που δεν τα καταφέρανε να βάλουν μια κάποια τάξη, αλλά δημιουργήσανε μια βαβυλωνία άνευ προηγουμένου που δεν συμμαζεύεται με τίποτα. Το περιεχόμενο λοιπόν όλων αυτών των βιβλίων της *Γραφής* και της *Παράδοσης*, τα δόγματα και οι αποφάσεις συνόδων καταρρέουν κάτω από το βάρος των λαθών, των αντιφάσεων, των παραλογισμών των βλακειών κλπ. που περιέχουν. Όταν όμως ένα δόγμα καταρρεύσει (εδώ βέβαια καταρρέουν πολλά ή μάλλον όλα) τότε επαγωγικά όλο το θρησκευτικο-κοινωνικό οικοδόμημα που βασίστηκε πάνω σ' αυτά τα δόγματα γκρεμίζεται στο έδαφος σαν χάρτινος πύργος.

Πολλοί αντιτείνουν ότι σαν πολύ με την λογική εξετάζομε το ζήτημα! Τότε λοιπόν ας το εξετάσομε με τον παραλογισμό και την ανοησία! Ζήτω η σχιζοφρένεια και η τυφλότης! Μα είναι σοβαρά πράγματα αυτά; Μετά ξεχνούν ότι το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* αρχίζει με το «Εν αρχή ήν ο Λόγος...». Εδώ, η λέξη «Λόγος» (στην γνωστικιστική εισαγωγή του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου*) έχει πολλές σημασίες. Ανάμεσα όμως, σε όλες αυτές τις σημασίες την προέχουσα θέση την κατέχει η λογική. Γι' αυτό εξάλλου «Λόγος» και «Λογική» έχουν την ίδια ετυμολογική ρίζα. Είναι συνεπώς σοβαρές αυτές οι δικολαβίστικες απαντήσεις που εφευρίσκονται μόνο όταν φτάσομε στα ζόρια; Δεν σοβαρευόμαστε λιγάκι; «*Ει τί καλό μανθάνη τις μάθημα διά τού λόγου τό μανθάνει. Οι δέ τά σπουδαιότατα επιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται.*». Χωρίς λογική τα πάντα επιτρέπονται και τα πάντα ταυτοχρόνως απαγορεύονται και τα πάντα αλληλοαναιρούνται. Δεν υπάρχει επιχείρημα και δεν υπάρχει συμπέρασμα για τίποτα. Καμιά πρόοδος δεν είναι δυνατή. Ή δεχόμαστε τους γραπτούς και

άγραφους κανόνες της κοινής λογικής ή αλλιώς ας παραιτηθούμε από τα πάντα και να μην συζητάμε για τίποτα, προτού τρελαθούμε τελείως και αμετακλήτως. Επίσης στον *Ιωάννη* 10: 35, κα., πιστοποιείται το κύρος της γραφής

Σ' αυτό το βιβλίο ο Wheless αρχίζει με τους στίχους των *Ψαλμών* 18 (ή 19): 8-11 (ή 7-10) οι οποίοι μας βεβαιώνουν για την τελειότητα των νόμων του Θεού και με το υποτιθέμενο γεγονός ότι ο Μωσαϊκός Νόμος δόθηκε από τον ίδιο τον αληθινό Θεό (Γιαχβέχ) στον Μωυσή. [Βλέπε και *Δευτερονόμιον* 32: 4, *Σοφία Σειράχ* 24: 23 (ή 24)]. Πολλοί θεολόγοι μας λένε ότι εκτός τις δέκα εντολές το υπόλοιπο μέρος του νόμου δεν δόθηκε από τον Θεό Γιαχβέχ ευθέως στον Μωυσή αλλά απλώς ο Θεός το ενέπνευσε στον Μωυσή. (Μάλλον πολύ θα επιθυμούσαν να μας πουν ότι ο Θεός δεν ανεμείχθη καθόλου με αυτό το αισχρό μέρος του νόμου, γιατί του το «ενέπνευσε» στην προκειμένη περίπτωση δεν διαφέρει από του το «υπαγόρευσε» σαν παντοδύναμος, πάνσοφος, παντογνώστης και πανάγαθος.). Αυτό όμως είναι εσκεμμένο ψέμα, διότι συνεχώς και σε κάθε διάταξη του νόμου διαβάζομε: «Γιαχβέχ ωμίλησε προς Μωυσή καί είπε...» καθώς έχομε και την αναφορά *Πρός Εβραίους* 3: 5 «και Μωϋσής μεν πιστός εν όλω τω οίκω αυτού ως θεράπων, εις μαρτύριον των λαληθησομένων». Συνεπώς ο Θεός υπαγορεύει στον «δυνατόν εν τοις λόγοις» (*Πράξεις* 7: 22, παρ' όλο που στην *Έξοδο* 4: 10 εμφανίζεται ως ψευδός, βραδύγλωσσος) Μωυσή τι να γράψει σε κάθε βήμα. Επομένως από πού έβγαλαν οι θεολόγοι το συμπέρασμα ότι ο Θεός δεν ανεμείχθη; Είναι και αυτό μια από κείνες τις συνωμοτικές δόλιες απαντήσεις τους που βασίζονται στην άγνοια και την απροθυμία του πλήθους για μάθηση και εξιχνίαση της αλήθειας. Μετά ο Wheless συνεχίζει αναλύοντας μερικούς νόμους ικανούς να μας πείσουν για την υποτιθέμενη «τελειότητα» και «θεϊκή προέλευσή» τους! Καθ' οδόν υποδεικνύει και ολίγες αντιφάσεις και βλακείες από τις αμέτρητες που υπάρχουν, μόνο και μόνο επειδή βρεθήκανε μέσα στα κείμενα που αναφέρει.

Ο Νόμος του Μωυσέως δεν είναι δυνατό να έχει δοθεί από έναν πάνσοφο, παντοδύναμο, πανάγαθο (κλπ.) Θεό. Μελετήσετε την ανάλυση που ακολουθεί για να πεισθείτε. Μπορείτε να επεκταθείτε και να μελετήσετε ολόκληρη την *Πεντάτευχο* η οποία περιέχει τα πάντα περί του Νόμου. Αν η *Πεντάτευχος* δεν σας πείθει, τότε διαβάστε ολόκληρη τη *Βίβλο* (*Παλαιά* και *Καινή*). Αν και πάλι δεν πεισθείτε, τότε παραμείνετε πιστοί με την ικανοποίηση ότι επιτέλους κάνατε αυτό που έπρεπε να είχατε κάνει από την αρχή: δηλαδή να μελετήσετε τη *Βίβλο* σας και την Ιστορία σας. Αυτά τα δύο, ως καλοί πιστοί που «ερευνάτε τάς γραφάς» πρέπει να τα κάνετε, εάν δεν τα έχετε κάνει ήδη. Μόνο που πρέπει να διαβάζετε με μεγάλη προσοχή και όχι επί τροχάδην ή μόλις πριν σας πάρει ο ύπνος. Αν είστε συνεπείς, υπεύθυνοι και τίμιοι, δεν νομίζετε ότι οφείλετε να γνωρίζετε τι ακριβώς είναι αυτά που πιστεύετε; Ή όχι; Μάλιστα δε, θα έπρεπε να μελετήσετε καλά πριν αποφασίσετε ότι εντάσσεστε στην Α ή στην Β θρησκεία. Έχω ακούσει πάρα πολλούς Χριστιανούς να επικρίνουν ορισμένους που αποφασίζουν να γίνουν μέλη τεκτονικών στοών προτού γνωρίσουν τι πρεσβεύει ο Τεκτονισμός. Δεν διαφωνώ μαζί τους. Αλλά ερωτώ: Γιατί δεν κάνουν το ίδιο για τους εαυτούς τους όταν βαφτίζονται και ομολογούν πως είναι Χριστιανοί και μερικές φορές φανατικοί προτού καν γνωρίσουν τουλάχιστον αυτά που καταγράφει η *Βίβλος*, αν όχι όλα όσα πρεσβεύει η θρησκεία τους;

Τα βιβλία που έχουν γραφτεί για να εκθέσουν τις τρομερές ασυνέπειες θεωρίας και πράξης όλων των θρησκειών (και όλα τα παράλογα των ιερών βιβλίων τους) με σχόλια, εξηγήσεις, επιστημονικές έρευνες και θεωρίες, αρχαιολογικές ανακαλύψεις και άλλα στοιχεία ανέρχονται σε χιλιάδες. Δυστυχώς σήμερα ζούμε σ' έναν κόσμο γενικής απροθυμίας για έρευνα, μελέτη, μάθηση, και κριτική. Εκτός από την τεχνολογία και ορισμένες πρακτι-

κές επιστήμες, η υπόλοιπη δραστηριότητα του ανθρώπου διοχετεύεται σε ετερόκλητα και τις πιο πολλές φορές άχρηστα πράγματα και σε ένα συνεχή αγώνα επιβίωσης με ολοένα αυξανόμενες ανάγκες και πολυτέλειες. Έτσι, ο κόσμος δεν συγκεντρώνεται να μελετήσει σοβαρά ένα θέμα, όπως η θρησκεία, και να σταθεί απέναντί του υπεύθυνα. Ούτε βιβλία διαβάζει, ούτε θέλει να ακούει και να μαθαίνει από όσους γνωρίζουν. Αρκείται στο «δεν ξέρω, δεν μιλώ» ή στο «δεν θέλω να μάθω», απλώς για να μείνει ήσυχος στην παροδική και ψεύτικη στιγμή της απατηλής ευωχίας. Έτσι χιλιάδες βιβλία του παρελθόντος έχουν μείνει στο περιθώριο και μόνο για λίγους μερακλήδες. Τα τέσσερα βιβλία του Joseph Wheless, κάνοντας την αρχή με το παρόν βιβλίο, πρέπει να μεταφραστούν οπωσδήποτε στα Ελληνικά και σε όλες τις γλώσσες και να μελετηθούν ενδελεχώς. Με την ευκαιρία αυτή, θα ήθελα να συστήσω στον αναγνώστη άλλα τέσσερα βιβλία που κύριο σκοπό έχουν την παρουσίαση των αντιφάσεων, βλακειών, παραλογισμών, λαθών κλπ. της *Βίβλου* χωρίς να προβάλλουν καμιά θεωρία, αλλά απλώς κάνοντας σύντομα σχόλια, αναλύσεις, ερωτήσεις και σποραδικές υποθέσεις:

1. *Βίβλος Ακατάλληλη δι' Ενηλίκους*, διδάκτορα θεολόγου Αργύρη Δ. Τσακαλία. Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, 1999.
2. *Διασκεδαστική Βίβλος*, μεταφρασμένο από τα γαλλικά, του Γάλλου Λέο Ταξίλ. Εκδόσεις Παπαζήση, 2000.
3. *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, του Θωμά Μάρα. Εκδόσεις Δίβρης, ή Εκδόσεις Σμυρνιώτη, 1979. Ο συγγραφέας τιμωρήθηκε με φυλάκιση 10 μηνών για την έκδοση αυτού του βιβλίου, το 1980. (Σ' αυτό το βιβλίο συγκεντρωθείτε μόνο στις αντιφάσεις της *Καινής Διαθήκης* και αγνοήσετε τις πολιτικές προβλέψεις του συγγραφέα.).
4. *The X-Rated Bible* (Η ακατάλληλη *Βίβλος*, στα αγγλικά), του αμερικανού αποσκιρτήσαντος υποψηφίου ιερέα, Ben Edward Akerley. Εκδόσεις Feral House Publishers, 1998.

Έχομε ακούσει και άλλες πολλές ακατονόμαστες απαντήσεις στο σύνολο των αντιρρήσεών μας που προέκυψαν από ενδελεχή και πολυδάπανη μελέτη. Εκτός της απαντήσεως ορισμένων θεολόγων ότι τη θέση της λογικής θα πρέπει να πάρει ο παραλογισμός και η σχιζοφρένεια που είδαμε παραπάνω, θα ήθελα να αναφέρω άλλες δύο:

Α) Μας λένε ότι κολλάμε στο γράμμα, στην τελεία, στην υπογεγραμμένη και στις μικρολεπτομέρειες. Απαντάμε λοιπόν ότι όλος ο κυκεώνας των λαθών —ιστορικών και επιστημονικών— αντιφάσεων, παραλογισμών, βλακειών κλπ. δεν είναι ούτε ένα γράμμα, ούτε ένα σημείο στίξεως, ούτε μια ξεχασμένη υπογεγραμμένη. Αλλά είναι μια τεράστια συλλογή τέτοιων αρνητικών στοιχείων που κάνουν όλο το σύστημα που οικοδομήθηκε πάνω στα βιβλία αυτά να καταρρεύσει. Ύστερα όμως επιμένουν ότι πρόκειται για τον αληθινό λόγο του πάνσοφου, παντοδύναμου, πανάγαθου Θεού. Δεν νομίζετε ότι ένας τέτοιος λόγος θα έπρεπε να είναι διατυπωμένος με απόλυτη σαφήνεια και σοφία, ώστε να μην περιέχει τίποτα από όλα όσα του καταμαρτυρούμε; Επίσης αυτός ο λόγος δεν θα έπρεπε να καταντά ζήτημα ερμηνείας, μεταφοράς, παρομοίωσης, αλληγορίας και κάθε είδους σχήματος λόγου που δεν είμαστε σε θέση να καταλάβομε με βεβαιότητα τι εννοεί. Αν ο λόγος του Θεού ήταν θέμα ερμηνειών, τότε ποια είναι επιτέλους η ορθή ερμηνεία του; Αυτό είναι θεμελιακή ερώτηση. Επίσης, μετά από πολλές αντιπαραθέσεις μάς λένε ότι διάφορα

θέματα, όπως εκτίθενται, είναι συμβολικά. Μα τότε οφείλουν να μας εξηγήσουν ρητά τι είναι αυτό που συμβολίζεται. Αν αυτό δεν μπορούν να το κάνουν, τότε όλοι αυτοί οι συμβολισμοί είναι άχρηστοι σαν τους διαφόρους μυστικούς κώδικες που δεν μπορούμε να αποκρυπτογραφήσομε, ή σαν τα βιβλία που είναι γραμμένα σε μια άγνωστη γραφή που δεν μπορούμε να αναγνώσομε. Αν λοιπόν ο αληθινός λόγος τους αληθινού Θεού είναι θέμα μεταφορών, παρομοιώσεων, συμβολισμών, αλληγοριών, ερμηνειών κλπ. που είτε αλλάζουν σχήμα και μορφή σαν το λάστιχο ή τον μυθικό Πρωτέα, είτε δεν μπορούμε να ξέρομε τι θέλουν να μας πουν και να μας διδάξουν, σύμφωνα με το «τίς οίδε τάς βουλάς τού Θεού», τότε έχομε ένα λόγο δοσμένο από τον παντοδύναμο και πάνσοφο Θεό που δεν μπορεί να μας χρησιμεύσει σε τίποτα. Αλλά τότε ένας παντοδύναμος Θεός έχει άραγε ανάγκη να παίζει κρυφτούλι με εμάς τα αδύναμα πλάσματά του και να μη μας μιλάει καθαρά και ξάστερα; Δεν καταλαβαίνομε γιατί ένας παντοδύναμος, πάνσοφος και πανάγαθος πατέρας του αρέσει να μιλάει ακαταλαβίστικα στα ανήμπορα παιδιά του. Τί θέλει άραγε, να παίξει μαζί τους; Αν βρείτε την απάντηση σε όλα αυτά πολύ επιθυμούμε να τη μάθομε και εμείς.

Β) Μια άλλη επιχειρηματολογία που ακούμε συχνά είναι ότι ο Θεός δεν είναι κάτι που το αναλύεις στο εργαστήριο, το εξετάζεις στο ιατρείο, στο χημείο, σχολείο κλπ. Δεν μπορείς να βάλεις τον Θεό στο μικροσκόπιο για να τον δεις και να τον αναλύσεις! Ωραία λοιπόν, λέμε και εμείς τότε, ας τον βάλομε στο τηλεσκόπιο και να τον απομακρύνομε στα απώτερα κράσπεδα του σύμπαντος να μην τον βλέπομε και ακούμε καθόλου, αλλά απλώς να δεχόμαστε ότι κάπου υπάρχει, αν και είναι «πανταχού παρών», αλλά δεν γνωρίζομε ακριβώς που είναι —και όλα αυτά τα σχιζοφρενικά. Τηλεσκόπιο λοιπόν αντί μικροσκόπιο! Τί καταπληκτική σύνεση και νουνέχεια! Ας δεχτούμε λοιπόν αξιωματικά όλες τις μεταφυσικές δοξασίες έτσι χωρίς λογική, κρίση, εξέταση, ανάλυση κλπ. μόνο και μόνο για να δικαιολογούμε έννοιες χωρίς περιεχόμενο. Πλήρης προβατισμός και αποβλάκωση! Έτσι επειδή το θέλουν όλες οι θρησκείες και οι αρχηγοί τους για να σέρνουν τα πρόβατα από τη μύτη! Το κατόρθωμα θα ήταν να μετατρέψουν τα πρόβατα σε βοσκούς των εαυτών τους. Το να κρατάς ένα βλάκα στη βλακεία του δεν είναι τίποτα δύσκολο. Το να κάνεις ένα βλάκα έξυπνο, αυτό είναι σπουδαία επιτυχία να σου πω το πραγματικό εύγε!

Ο κατάλογος παρομοίων «επιχειρημάτων» είναι τεράστιος. Το αξιοπαρατήρητο είναι ότι όλα αυτά τα επιχειρήματα είναι τόσο στερεότυπα, ώστε να τα ακούς ολόιδια από όλους τους πιστούς σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Σε κάθε χώρα και γλώσσα και τις πιο πολλές φορές και θρησκεία τα ακούει κανείς τα ίδια. Αυτό δεν είναι τυχαίο, αλλά έχει γίνει έτσι διότι όλα αυτά είναι προϊόντα των παρασκευασμένων δικαιολογιών διαφόρων πατέρων, θεολόγων, συνόδων, ιερωμένων, καλογήρων κλπ. Όλοι αυτοί σε όποια αίρεση και αν ανήκαν, επί χιλιετίες προσπαθούσαν να ορίσουν τα αόριστα και να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα και έτσι κατόρθωσαν να δημιουργήσουν τέτοια σοφίσματα και ασυναρτησίες. Όλα αυτά τα χρησιμοποιούν εναντίον αυτών που προβάλουν αντιρρήσεις. Οι πιστοί τους δεν έχουν ανάγκη, γιατί άγονται και φέρονται από την τυφλή πίστη χωρίς να δημιουργούν κανένα πρόβλημα. Πολύ θα επιθυμούσαμε και εμείς να υπάρχει ένας Θεός πανάγαθος, πάνσοφος και παντοδύναμος για να επέμβει και να τακτοποιήσει αυτόν εδώ τον κόσμο που έχει εξελιχθεί σε ένα αποτρόπαιο τέρας αδικίας, καταστροφής, λύπης, θλίψης, πόνου, φόνου, βασάνων και τόσων άλλων κακών. Αλλά πού είναι αυτός ο Θεός; Γιατί κρύβεται διασκεδάζοντας με την δυστυχία μας;

Για την μετάφραση και απόδοση των βιβλικών κειμένων που αναγράφει ο συγγραφέας στο παρόν βιβλίο, χρησιμοποίησα ως βοηθήματα και τις εξής εκδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης*:

1. Την πεντάτομη έκδοση των Εβδομήκοντα(δύο) με ερμηνεία του καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών, Ιωάννου Κολιτσάρα, που είναι μάλλον η πλέον διαδεδομένη στην Ελληνική γλώσσα.
2. Την Εβραϊκή έκδοση των Μασσοριτών Ραβίνων την οποία οι Εβραίοι θεωρούν την πιο έγκυρη.
3. Τις εκδόσεις: The Authorized King James Version, The Revised King James Version και The Standard Revised King James Version που είναι οι πλέον διαδεδομένες εκδόσεις στον Αγγλοσαξονικό κόσμο.

Όπως θα παρατηρήσετε αρκετές αποδώσεις μου είναι περίπου οι ίδιες με αυτές του Ιωάννου Κολιτσάρα. Άλλες όμως είναι παρμένες από τους Μασσορίτες και τις εκδόσεις του King James I (του βασιλιά της Αγγλίας που διέταξε και χρηματοδότησε αυτή την έκδοση της *Βίβλου*, η οποία δημοσιεύτηκε το 1611). Αυτές είναι πλησιέστερες με τις αναφορές του συγγραφέα.

Υπάρχουν και άλλες πολλές εκδόσεις της Βίβλου. Οι Προτεστάντες έχουν πολλές και διάφορες οι οποίες ως προς την *Παλαιά Διαθήκη* μοιάζουν με την *Παλαιά Διαθήκη* των Μασσοριτών χωρίς να είναι εντελώς ίδιες. Το ίδιο ισχύει και για τις τρεις προηγούμενες των αγγλοσαξονικών χωρών. Οι Καθολικοί μετά την σύνοδο του Τρέντο το 1546 αποφάσισαν με «θεόπνευστο τρόπο» να υιοθετήσουν ως μόνη έγκυρη *Βίβλο* την *Vulgata,* δηλαδή τη μετάφραση στα Λατινικά από τα Εβραϊκά και τα Ελληνικά, του πατέρα Ιερωνύμου, που την έκανε στο τέλος του τέταρτου αιώνα, δηλαδή 1150 χρόνια νωρίτερα. Οι Έλληνες θεωρούν σαν έγκυρη μετάφραση της *Παλαιάς Διαθήκης* την μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), ενώ άλλες εκκλησίες έχουν άλλες εκδόσεις διαφόρων βιβλικών εταιριών. Υπάρχει ακόμα στα Ελληνικά μια έκδοση με τίτλο «*Τα Ιερά Γράμματα, Μεταφρασθέντα εκ των Θείων Αρχετύπων*» η οποία διαφέρει κατά πολύ στη γλώσσα και σε πάρα πολλά σημεία από την καθιερωμένη έγκυρη *Βίβλο*. Αυτή εξεδόθη στην Αγγλία τον 19^{ο} αιώνα, γραμμένη σε μια αρχαΐζουσα Ελληνική διάλεκτο. Από τότε έχει επανεκδοθεί πολλές φορές. Τον δεύτερο αιώνα της κοινής εποχής έγιναν και άλλες τρεις μεταφράσεις από τα Εβραϊκά στα Ελληνικά από τους Εβραιοχριστιανούς Ελληνιστές: Ακύλα, Σύμμαχο και Θεοδοτίωνα. Αν και τότε αυτές οι μεταφράσεις ανταγωνίστηκαν γερά την καθιερωμένη μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), μόνο αναφορές άλλων και λίγα αποσπάσματα σώζονται σήμερα και έτσι κατά μέγα μέρος δεν μας είναι γνωστές.

Είναι όμως αξιοσημείωτο το γεγονός ότι το δήθεν προφητικό βιβλίο του *Δανιήλ* που περιέχεται στις σημερινές εκδόσεις των Εβδομήκοντα(δύο) προέρχεται από την μετάφραση του Θεοδοτίωνος γιατί το αρχικό βιβλίο των Εβδομήκοντα(δύο) είχε τέτοια χάλια, ώστε να είναι απαράδεκτο.

[**Εδώ ας μας επιτραπεί μια μικρή παρένθεση πάνω στο βιβλίο του *Δανιήλ*:** Το βιβλίο του *Δανιήλ* (εβραϊστί Ντανγιέλ = ο Θεός κριτής μου) είναι θεμελιώδους σημασίας για τους Χριστιανούς, τους Εβραίους Χασιντείμ και την θεολογία τους. Αλλά το αντίγραφο που έχουν σήμερα στα χέρια τους, παρά την προσπάθεια του Εβιωνίτη Θεοδοτίωνος να το

συμμαζέψει και να το διορθώσει, είναι τόσο απαράδεκτο ώστε ποιος ξέρει τι να ήταν τα χάλια του πρωτοτύπου.

Το βιβλίο του *Δανιήλ*, όπως έχουν αποδείξει οι επιστήμονες με πρώτο τον Πορφύριο, είναι ψευδεπίγραφο και γράφτηκε στο Ισραήλ κατά τα έτη 166 - 165 Π. Κ.Ε. Δεν γράφτηκε σε καμιά Βαβυλώνα από κάποιον Δανιήλ μέσα στα έτη της βαβυλωνίου αιχμαλωσίας, 585 - 535 Π. Κ.Ε., όπως οι Χριστιανοί θεολόγοι λανθασμένα ή ψευδώς κραυγάζουν. Πρόκειται για ένα ανάκατο, ασουλούπωτο, νοσηρό, εσχατολογικό βιβλίο με πολλά κραυγαλέα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις. Πολλά μέρη του ομοιάζουν πολύ με αντίστοιχα μέρη του άλλου νοσηρού βιβλίου της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου*. Το βιβλίο του *Δανιήλ* που έχομε σήμερα στα χέρια μας είναι γεμάτο με τέτοια τρομερά ιστορικά λάθη και εξεζητημένα παραμύθια που εύκολα συμπεραίνεται ότι κανένας Δανιήλ επωνομασθείς και Βαλτάσαρ, πρωθυπουργός για 65 χρόνια και βάλε τεσσάρων Βαβυλωνίων βασιλέων (και τριών ακόμα που παρεμβάλλονται ανάμεσα στους τέσσερις, αλλά τους αγνοεί ο θεόπνευστος πρωθυπουργός τους!), δεν το έγραψε τον έκτο αιώνα Π.Κ.Ε.

Όλοι οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού. Το επικαλούνται πολλοί χριστιανοί Πατέρες, ιδίως ο συμπλεγματικοί Ιερώνυμος και Αυγουστίνος. Περιέχει τα παραμύθια: Περί 2 ονείρων του Ναβουχοδονόσορα, της θεόρατης εικόνας του βασιλιά, των τριών παίδων και φίλων του Δανιήλ, της τρομερής (παραμυθένια) καμίνου του Ναβουχοδονόσορος, του λάκκου λεόντων δύο φορές, του δείπνο του μετέπειτα βασιλιά Βαλτάσαρ που τον αναφέρει ως υιόν του Ναβουχοδονόσορα ενώ δεν είχαν καμιά συγγένεια, και του αστραγάλου χειρός που έγραψε στον τοίχο το «μανέ θεκέλ φάρες», της εναέριας μεταφοράς του Αβακούμ από την Παλαιστίνη στην Βαβυλώνα, της παραδοχής του Γιαχβέχ ως μόνου αληθινού θεού από τους Βαβυλωνίους και Πέρσες βασιλείς, της επταετούς μεταμορφώσεως του Ναβουχοδονόσορος σε ταύρο, του Δράκοντος και του Βήλ, κλπ. Διαβάστε το βιβλίο αν έχετε όρεξη να διαβάσετε μεταξύ άλλων και παραμύθια ανάλογα της κοκκινοσκουφίτσας!

Ακόμα περιέχει: διάφορες «προφητείες από το παρελθόν» μεταμφιεσμένες σε μια επί τούτου περίεργη γλώσσα, πολλές νύξεις για: Χριστό (Μεσσίαχ), υιό του ανθρώπου, ανάσταση νεκρών, τέσσερις αυτοκρατορίες, την αποκατάσταση της βασιλείας του θεού επί της γης, και άλλα παραμύθια...

Όπως προείπαμε, έχει αποδειχθεί επιστημονικώς ότι είναι βιβλίο ψευδεπίγραφο του 165 ± 1 Κ.Ε., που γράφτηκε από κάποιον άγνωστον ή κάποιους αγνώστους στο Ισραήλ για να φανατίσει τους Εβραίους εναντίον του Αντιόχου Δ΄ του Επιφανούς, των Ελλήνων, των Ελληνιζόντων Εβραίων, κ.ά., κατά την επανάσταση των Μακκαβαίων. Ενώ ως υστερόγραφο «δεν προφητεύει τίποτα απολύτως για το παρελθόν», και επί πλέον μερικές προβλέψεις του για τα έτη που γράφτηκε, μερικές των οποίων αφορούν τον Αντίοχο, έπεσαν έξω, παρά ταύτα οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού και το έχουν κατατάξει στα μεγάλα προφητικά βιβλία.

«Προφητείες» αυτού του αποκαλυπτικού και εσχατολογικού είδους είχαν αρχίσει να γράφονται από την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας τον έκτο αιώνα Π. Κ.Ε. Συστηματικά και περισσότερον όμως τις συναντάμε να γράφονται και να διαδίδονται την εποχή των Σελευκιδών κατά τον δεύτερον αιώνα Π. Κ.Ε. Χαρακτηριστικό ψευδοπροφητικό και ψευδεπίγραφο βιβλίο της εποχής αυτής είναι του *Δανιήλ*. Αυτό έπαιξε κατά μάλλον ή ήττον τον μεγαλύτερο και βασικότερο ρόλο στην Εσσαϊκή, Φαρισαϊκή και Χριστιανική άμεση εσχατολογία και στον άκρατο μεσσιανισμό που επακολούθησαν.

Πολλά ατυχή αιματηρά επεισόδια συνέβησαν επί βασιλείας του Αντιόχου Δ΄, του Επιφανούς, 177-164 Π. Κ.Ε. Ο Αντίοχος, μεταξύ πολλών πεπραγμένων, εβεβήλωσε και τον

Ιουδαϊκό Ναό του Γιαχβέχ ποικιλοτρόπως. Αφιέρωσε τον Ναό στον Ολύμπιο Δία, έχτισε ειδωλολατρικό βωμό, εθυσίαζε χοίρους, κλπ. Αυτά και άλλα γεγονότα εναντίον των Ιουδαίων εξώθησαν τα πράγματα στην εθνικοθρησκευτική επανάσταση των Μακκαβαίων. Το βιβλίο του *Δανιήλ* αποκαλεί τον Αντίοχον και τις εντός του Ναού πράξεις του, «βδέλυγμα ερημώσεως» του Ναού, κλπ. (θ΄: 27, ιβ΄: 11). Δηλαδή, όλα όσα ο Αντίοχος διέπραξε στον Ναό ανάγκασαν τους Ιερείς και τους ευσεβείς Ιουδαίους να τον εγκαταλείψουν μετ' αηδίας και να τον θεωρούν πλέον έρημο!

(Σημειώσετε ότι: Το εσχατολογικό και αποκαλυπτικό βιβλίο του *Δανιήλ* αναφέρεται στην *Καινή Διαθήκη*, *Ματθαίος* κδ΄: 15, *Μάρκος* ιγ΄: 14, *Πρός Εβραίους* ια΄: 33, κλπ., και έχει πολλές ομοιότητες με την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*. Ακόμα ο ρόλος του Αντιόχου Επιφανούς τότε είναι ανάλογος του ρόλου του Ανόμου Ρωμαίου Αυτοκράτορος για τον Παύλο στις *Πρός Θασσαλονικείς* επιστολές του.).

Η Εβραϊκή εορτή Χάνουκαχ που εορτάζεται μέσα στον Δεκέμβριο κάθε έτους, προέρχεται από αυτή εδώ την εποχή της επαναστάσεως των Μακκαβαίων. Είναι η εορτή των Εγκαινίων ή Επαναφιερώσεως του Δευτέρου Ναού του Γιαχβέχ. Δυόμισι χρόνια περίπου μετά την έναρξη της επαναστάσεως ο Ιούδας Μακκαβαίος (γιος του Ασμοναίου ιερέα Ματταθία) επανακατέλαβε την Ιερουσαλήμ από τον Αντίοχο και επικύρωσε την επιτυχία του με συνθήκη. Τότε επανέφερε τον Ναό στον Γιαχβέχ, εγκρέμισε τους βωμούς και απολύμανε τους τοίχους με φωτιά. Εόρτασε το γεγονός ανάβοντας πολλά φώτα και τις επτάφωτες ή εννεάφωτες λυχνίες, μενόρες. Γι' αυτό η Χάνουκαχ ονομάζεται και εορτή των φώτων.

Στην επίσημη Εβραϊκή *Μασόρα* το βιβλίο του *Δανιήλ* δεν κατατάσσεται στα προφητικά βιβλία, αλλά στην ομάδα των «γραπτών». Οι Εβραίοι αν και το έχουν βάλει στον κανόνα τους πάντα το θεωρούν ύποπτο και το αντιμετωπίζουν με ισχυρή δυσπιστία, εκτός από τους Χασιντείμ. Έτσι ναι μεν υπάρχει στον κανόνα της *Μασόρας* αλλά εν αμφιβόλω. Δεν το έχουν θέσει μεταξύ των *Προφητών*· απλώς το έχουν κατατάξει στα περιθωριακά και ύποπτα *Γραπτά*. Στην διεθνή βιβλιογραφία υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα τα οποία εκθέτουν το πλήθος των τρομακτικών ιστορικών λαθών και ασυνεπειών του βιβλίου του *Δανιήλ* και συνεπώς αποδεικνύουν την κιβδηλότητα και αχρηστότητά του.

Τα συμβάντα που το υστερόγραφο (περί το 166 Π. Κ. Ε) και ψευδεπίγραφο βιβλίο του Δανιήλ επικαλείται ουδέποτε συνέβησαν. Είναι παραμύθια! Το αποδεικνύουν περίτρανα οι επιστήμες της Ιστορίας και Αρχαιολογίας σε σχέση με όλα τα κραυγαλέα και εξόφθαλμα λάθη και αντιφάσεις που το βιβλίο περιέχει. Αυτό, το είχαν καταγγείλει πρώτοι ο Κέλσος και ο Πορφύριος, των οποίων τα συγγράμματα οι χριστιανοί έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να τα εξαφανίσουν και να μην τα διαφυλάττει κανείς στην βιβλιοθήκη του, επί ποινή θανάτου.

Εκείνο που μπορεί να έχει συμβεί είναι το ότι κάποιος συνετός και δίκαιος Δανιήλ έζησε μαζί με τους αιχμαλώτους Εβραίους στην Βαβυλώνα τον καιρό εκείνο, αν λάβομε υπ' όψιν την αναφορά στο όνομα αυτό από τον Ιεζεκιήλ (14: 14, 20 και 28: 3) και την απόκρυφη ιστοριούλα της Σωσάννας και των δύο γερόντων! Πρέπει όμως να πούμε ότι στον Ιεζεκιήλ τής *Μασόρας* το όνομα «Δανιήλ» σε εβραϊκούς χαρακτήρες, γράφεται διαφορετικά από ότι στο βιβλίο του Δανιήλ. Διαφέρει κατά ένα εβραϊκό γράμμα! Ακόμα, η ιστοριούλα της Σωσάννας που για την *Μασόρα* και τον Προτεσταντισμό θεωρείται απόκρυφη, είναι πιθανόν να είναι η μόνη που βασίζεται σε αληθινό συμβάν ένεκα του οποίου ο άγνωστος συνετός νέος Δανιήλ έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως από τον Ιεζεκιήλ και όλους τους ομοεθνείς του και έτσι η μνήμη του έμεινε ζωντανή για μερικούς αιώνες μετά ταύτα!

Κλείνει η παρένθεση.]

Η ψευδεπιγραφία, υστερογραφία και τα πολυάριθμα λάθη του βιβλίου του *Δανιήλ* είχαν καταγγελθεί πλήρως από τον εθνικό Πορφύριο στο 15-τομο σύγγραμμά του «*Κατά Χριστιανών*». Αυτό καταστράφηκε τελείως από τους χριστιανούς στις αρχές του 5ου αιώνα και ο Θεοδόσιος 2ος ο μικρός εξέδωσε νόμο ότι όποιος ευρεθεί να το έχει στην κατοχή του θα αποκεφαλίζεται. Είδατε με ποιους τρόπους γίνονται οι καλές δουλειές;

Αν συγκρίνομε όλες τις εκδόσεις της *Βίβλου* μεταξύ τους, θα βρούμε πολλές σημαντικές διαφορές σε πάρα πολλά σημεία. Μερικά δε σημεία είναι πολύ κρίσιμα για τη θεμελίωση και την αποδοχή δογμάτων. Ακόμα και μια λέξη μπορεί να δημιουργήσει τεράστιο θεολογικό πρόβλημα. Βλέπομε λοιπόν ότι ακόμα και ο λόγος του αληθινού Θεού δημοσιεύτηκε σε πολλές διαφορετικές εκδόσεις σαν να μη μπορούσε να δημοσιευτεί σε μόνο μία, τη σωστή! Μερικές εκδόσεις εκλαϊκευμένες και μη, σχετικά νέες, προσπαθούν να αποκρύψουν και να εξομαλύνουν τις ανοησίες, τις βλακείες, τους παραλογισμούς, τις πορνογραφίες, τις βιαιοπραγίες, τις θηριωδίες, τις αντιφάσεις, τα λάθη, κλπ. Αυτές τις πετάμε στα σκουπίδια εφόσον αποσιωπούν ή αλλάζουν μέρη του θείου λόγου. Εμείς ζητάμε τον λόγο του Θεού ακραιφνή από το «πρωτότυπο» χωρίς λογοκρισία.

Αξιοσημείωτο είναι και το γεγονός ότι όλες οι εκδόσεις από λίγο έως πολύ διαφέρουν σε πολλά σημεία από την επίσημη Εβραϊκή *Παλαιά Διαθήκη* των Μασσοριτών όπως και όλες μαζί διαφέρουν από λίγο έως πολύ με τα διάφορα κείμενα που έγιναν γνωστά από τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, που βρέθηκαν κοντά στο Qumran τα τελευταία 62 χρόνια. Μερικά απ' αυτά τα χειρόγραφα δεν έχουν δημοσιευτεί ακόμα δυστυχώς! Οι κάτοχοί τους τα έχουν κρύψει. Γιατί άραγε; Ας σημειωθεί επίσης και το γεγονός ότι τα πρωτότυπα Εβραϊκά κείμενα από τα οποία έγινε η μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο) καθώς και η αρχική μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο) στα Ελληνικά έχουν χαθεί. Η μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο) που έχομε στα χέρια μας προέρχεται από τα χειρόγραφα του τέλους του τρίτου αιώνα και του τέταρτου αιώνα και είναι άμεσα επηρεασμένη από τις εργασίες του Ωριγένη (τα γνωστά *Τετραπλά, Εξαπλά, Οκταπλά, Εννεαπλά*, τα οποία επίσης δεν έχομε). Τα ίδια αναλόγως ισχύουν και με την *Καινή Διαθήκη*. Τα πρωτότυπα δεν υπάρχουν πουθενά. Τί να γίνανε άραγε; Οι απαντήσεις των θεολόγων σ' αυτό το καυτό ερώτημα είναι κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές.

Ένα παράδειγμα παραπλανητικής μεταφράσεως, μέσα σε χιλιάδες παραδείγματα λαθών, παραλήψεων, παρανοήσεων, χαλκεύσεων, κλπ., είναι το όνομα του Εβραϊκού θεού «Γιαχβέχ» ή «Γιεχόβα(χ)». Αυτό εμφανίζεται από μηδέν έως έξη φορές σ' ολόκληρη την *Παλαιά Διαθήκη* των διαφόρων μεταφράσεων και εκδόσεων! Συνεχώς διαβάζομε τον τίτλο «Ο Κύριος» ή «Ο Κύριος ο Θεός» για το Γιαχβέχ ή το Ελω(χ)ίμ ή το Γιαχβέχ - Ελω(χ)ίμ. Αυτό είναι ένα ψέμα που επαναλαμβάνεται γύρω στις 7000 φορές για το όνομα τής Εβραϊκής θεότητας. Η μετάφραση αυτού του είδους αποκρύπτει το γεγονός ότι το προσωπικό όνομα «Γιαχβέχ» του Εβραϊκού θεού του Εβραϊκού μονοθεϊσμού ή απλώς το τετραγράμματο ΓΧΒΧ, χρησιμοποιείται χιλιάδες φορές μέσα στο Εβραϊκό κείμενο. Μόνο έτσι τίθεται σε προφανή αρμονία με ολόκληρη την *Βίβλο*, διότι στην *Έξοδον*, κεφάλαιο 6, στίχος 3, μας ομολογείται πως «με το όνομά μου Γιαχβέχ δεν ήμουν γνωστός στον Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ». Στην Εβραϊκή *Παλαιά Διαθήκη* ο θεός των Εβραίων εμφανίζεται και με πλήθος άλλων ονομάτων, όπως:

1. Αδωνάι = Κύριος (απαντάται σαν φοινικικό όνομα και είναι πληθυντικός του Άδωνις)
2. Βάαλ = Κύριος (αρχαίο Εβραϊκό) που έχει και τη σημασία του «κατόχου»
3. Ελ = Θεός
4. Ελ Σαβαώθ = Θεός των δυνάμεων (των στρατιών)
5. Ελ Σαδδαΐ = Θεός δαίμονας μου (και όχι Θεός παντοδύναμος, όπως κακώς μεταφράζεται)
6. Ελω(χ)ίμ = πληθυντικός του Ελ, άρα Θεοί
7. (Διάφορα άλλα)

Στην Εβραϊκή έκδοση της *Εξόδου*, κεφάλαιο 3, στίχος 14, βλέπομε επίσης τον Μωυσή να ρωτάει με επιμονή τον αποκαλυφθέντα σ' αυτόν Θεό «ποιο είναι το όνομα σου;». Ο Θεός πάλι συμπεριφέρεται σαν να παίζει παιχνίδια με τον Μωυσή. «Και Ελω(χ)ίμ είπε στον Μωυσή: «Είμαι ό,τι είμαι» και είπε: έτσι θα πεις στα παιδιά του Ισραήλ, «Είμαι» που με έχει στείλει σε σας...». Έτσι το όνομα Γιαχβέχ ή ΓΧΒΧ λένε πως σημαίνει «Είμαι ό,τι είμαι». Το όνομα αυτό του Εβραϊκού θεού ήταν τέτοιο ταμπού που για χιλιάδες χρόνια απαγορευόταν να προφερθεί επί ποινή θανάτου. Στο *Λευιτικό* 24: 16, ο νόμος που τίθεται είναι σαφής: «*ονομάζων δε το όνομα Κυρίου, θανάτω θανατούσθω· λίθοις λιθοβολείτω αυτόν πάσα η συναγωγή Ισραήλ· εάν τε προσήλυτος, εάν τε αυτόχθων, εν τω ονομάσαι αυτόν το όνομα Κυρίου, τελευτάτω.*»

Έτσι δεν έχομε ακόμα και σήμερα πλήρη γνώση του πώς προφέρεται, του τί ακριβώς σημαίνει και της ετυμολογίας του. Στα Εβραϊκά εμφανίζεται με τα τέσσερα σύμφωνα ΓΧΒΧ χωρίς φωνήεντα. Τα φωνήεντα εικάζονται πως είναι τα 'ια' και 'ε' ανάμεσα στα σύμφωνα. Γι' αυτό αλλού το βλέπομε σαν Γιεχόβα(χ) αντί Γιαχβέχ. Επίσης υπάρχει και η Σαμαρειτική εκδοχή προφοράς «Τζαμπέ» και «Ιόβε». Τόσο φοβερός και τρομακτικός ήταν αυτός ο Θεός που ούτε το όνομά του δεν μπορούσαν να προφέρουν ακόμα και οι εκλεκτοί του. Τότε σκεφτείτε τί γίνεται με τους παρακατιανούς εθνικούς! Ακόμα και σήμερα, στις μεταφράσεις των συντηρητικών ορθοδόξων ραβίνων της *Παλαιάς Διαθήκης* από τα Εβραϊκά στα Αγγλικά (π.χ. The Stone Edition από το αρχαιότερο Εβραϊκό χειρόγραφο Artscroll που θεωρείται η πιο έγκυρη και που χρησιμοποιείται σήμερα στις αγγλόφωνες συναγωγές) στη θέση του ονόματος του Εβραϊκού θεού Γιαχβέχ, γραμμένο με Εβραϊκούς χαρακτήρες, βάζουν την Εβραϊκή λέξη «Ha-shem ή Hashem (Χα-σέμ)», γραμμένη με αγγλικούς χαρακτήρες και η οποία σημαίνει «το Όνομα του Θεού».

Για τη σωστή μελέτη της *Βίβλου* θα ήταν καλό να χρησιμοποιείτε μαζί με τα αρχαία κείμενα, πιστές κατά λέξη μεταφράσεις (όχι ερμηνείες) στη νεοελληνική γλώσσα. Για την *Καινή Διαθήκη* υπάρχει μια πολύ καλή μετάφραση παράλληλη με το αρχαίο κείμενο της Αποστολικής Διακονίας της Ελλάδος. Αλλά για την *Παλαιά Διαθήκη* δεν υπάρχει καμιά καλή μετάφραση. Το 1997 κυκλοφόρησε μια μετάφραση ολόκληρης τής *Βίβλου* από την Ελληνική Βιβλική Εταιρία. Αυτή δυστυχώς δεν έχει το αρχαίο κείμενο σε αντιπαράθεση με το νέο. Διάφορα σημεία αυτής της μετάφρασης που τα σύγκρινα με τα αντίστοιχα σημεία του Ιωάννου Κολιτσάρα και των Μασσοριτών τα βρήκα να έχουν τέτοιες διαφορές ώστε να την θεωρήσω ακατάλληλη. Από τις σοβαρές διαφορές που βρήκα δεν μπόρεσα να καταλάβω ποιο ήταν το πρωτότυπο που μετάφρασαν. Απλώς είναι απόδοση της εκδόσεως των *Ιερών Γραμμάτων*, που προαναφέραμε, στην καθομιλουμένη νεοελληνική. Πάντως δεν είναι ούτε οι Εβδομήκοντα(δύο) ούτε οι Μασσορίτες. Αν και έχω αυτή την έκδοση στη συλλογή μου δεν τη συνιστώ για όσους δεν έχουν μελετήσει την *Βίβλο*. Μόνο όσοι έχουν την υπομονή

να κάνουν συγκριτικές μελέτες θα μπορούσαν να την εξετάσουν. Αλλιώς κατά την κρίση μου, χωρίς το αρχαίο κείμενο ακριβώς δίπλα στο νέο, μπορεί να παραπλανήσει κατά πολύ την κατάσταση. Όσο για τη μετάφραση της *Καινής* που περιέχει δεν την έλεγξα, διότι αφ' ενός η *Καινή* μελετάται πολύ πιο εύκολα από την *Παλαιά* απ' ευθείας από το αρχικό κείμενο και αφ' ετέρου είμαι ικανοποιημένος από την μετάφραση της Αποστολικής Διακονίας.

Με όλα αυτά λοιπόν κατά νουν αγαπητέ αναγνώστη συνέχισε τη μελέτη σου με το θέμα που αναπτύσσει ο μνημειώδης μελετητής και συγγραφέας Joseph Wheless και βγάλε τα συμπεράσματά σου αφού σκεφτείς καλά και καταλάβεις μόνος σου ανεπηρέαστα. Μερικές γραμμές ή παραγράφους που θα δεις μέσα σε τετράγωνες αγκύλες [...] είναι σχόλια σοβαρά ή αστεία του μεταφραστή και όχι του συγγραφέα. Ο μεταφραστής έβαλε και λίγα στοιχεία της προσωπικής του γνώσης και αντίδρασης. Αν αυτά σε ενοχλούν σου ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά εκτός από τη δική μου εκτόνωση (το ομολογώ) θα υπάρχουν και πολλοί που θα τους αρέσουν και θα γελάσουν λίγο ή πολύ μέσα στην αγανάκτησή τους. Επίσης ζητώ συγνώμη για τυχόν παραλείψεις και λάθη τυπογραφικά και μη. Ελπίζω και εύχομαι εκτός από το να διδαχθείς να είσαι σε θέση να διορθώσεις ό,τι λάθη τυχόν υπάρχουν και να προσθέσεις και συ όσο πιο πολλά αποδεικτικά στοιχεία και επιχειρήματα μπορείς.

Η ΑΠΟΓΥΜΝΩΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ

ΤΟΥ JOSEPH WHELESS

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ Δ^{ρος} ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ Μ. ΡΟΥΣΣΟΥ

«ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΕΩΣ»

Στους *Ψαλμούς*, [κατά τους Μασσορίτες] 19: 7-10 [κατά τους Εβδομήκοντα(δύο) 18: 8-11], διαβάζομε:

«*Ο Νόμος τού Κυρίου άμωμος επιστρέφων ψυχάς· η μαρτυρία Κυρίου πιστή, σοφίζουσα νήπια. Τά δικαιώματα Κυρίου ευθέα, ευφραίνοντα καρδίαν· η εντολή Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα οφθαλμούς· ο φόβος Κυρίου αγνός. Διαμένων εις αιώναν αιώνος· τά κρίματα Κυρίου αληθινά, δεδικαιωμένα επί τό αυτό. Επιθυμητά υπέρ χρυσίον καί λίθον τίμιον πολύν καί γλυκύτερα υπέρ μέλι καί κηρίον*.».

Μετάφραση:

«Ο Νόμος του Κυρίου είναι τέλειος και κάνει ψυχές να επιστρέφουν [στο σωστό δρόμο]· η μαρτυρία του Κυρίου είναι πιστή και κάνει σοφούς ακόμα και τα νήπια. Οι διαταγές του Κυρίου είναι ευθείες και ευφραίνουν την καρδίαν· η εντολή του Κυρίου σκορπά φως μέχρι τα πέρατα και φωτίζει τους οφθαλμούς· ο φόβος Κυρίου είναι αγνός και διατηρείται αιώνια· οι κρίσεις και οι αποφάσεις του Κυρίου είναι αληθινές και έχουν δικαιωθεί πλήρως, είναι ακόμα πιο επιθυμητές από το χρυσάφι και πολλούς πολύτιμους λίθους και είναι πιο γλυκείες από το μέλι και την κηρήθρα.».

Οι ραβίνοι έχουν φτιάξει έτσι τα πράγματα ώστε η θεία νομοθεσία αποτελείται από «613 νόμους, 214 εντολές, και 365 απαγορεύσεις». Δεν θα επιχειρήσω να εξετάσω ούτε το ένα δέκατο αυτών των ιερών κανόνων, ούτε να πιστοποιήσω την ακρίβεια του υπολογισμού· όποιος έχει την περιέργεια μπορεί να βρει όλα αυτά σε καταλόγους στην εργασία του Jost, Judenthum (Ιουδαϊσμός), τόμος 2 μέχρι τέλους. [Βλέπε ενημερωτική σημείωση (1) στο τέλος αυτού του κειμένου.]. Ούτε πρόκειται να ενδιαφερθώ, εκτός από λίγο, με τις πολυάριθμες διατάξεις του «Νόμου» οι οποίες είναι κοινές σε όλα τα συστήματα ανθρώπινης νομοθεσίας είτε αρχαίας είτε σύγχρονης, όπως π.χ. απαγορεύσεις φόνου, κλοπής, μοιχείας, κτλ., και οι οποίες για πλείστα έθνη δεν χρειάζονται καμιά αποκάλυψη του Θεού για να γίνουν γνωστές στους ανθρώπους. Τέτοια θεσπίσματα, στο Μωσαϊκό Νόμο, έχουν παράλληλα και στον πολύ παλαιότερο κώδικα του Χαμουραμπί, και φέρουν πάνω τους τις ενδείξεις της υποδηλωμένης επιρροής αυτού του παλαιοτέρου κώδικα. Μερικά όμως θεσπίσματα του Μωσαϊκού Νόμου παρουσιάζουν ιδιομορφίες που μπορούν εύκολα να παρατηρηθούν.

Επίσης υπάρχουν πολλά θεσπίσματα της θεϊκής νομοθεσίας που είναι σίγουρα μοναδικά και τα οποία δεν έχουν κανένα παράλληλο ή αντίστοιχο θέσπισμα, ή ακόμα καμιά προσέγγιση, τουλάχιστον όσο έχουν αποκαλύψει οι έρευνές μου, σε κανέναν κώδικα ή σύστημα νομοθεσίας που είτε έχει αποκαλυφθεί στο, ή έχει καταγραφεί από το ανθρώπινο γένος, οποιουδήποτε πολιτισμικού επιπέδου ή ελλείψεως αυτού [του πολιτισμικού επιπέδου], και τα οποία, ένεκα αυτού του στοιχείου, φέρουν εκείνα [τα εχέγγυα] που μερικοί τα θεωρούν σαν «εσωτερικές ενδείξεις» της θεϊκής προελεύσεώς τους. Έτσι πρέπει να είναι· γιατί πουθενά αλλού πάνω στη γη εκτός από την *Ιερά Βίβλο*, σίγουρα δεν έχουν βάλει στο μυαλό τους οι άνθρωποι να φανταστούν ή να μιμηθούν «τα πράγματα τα οποία προετοίμασε ο Θεός» στον «τέλειο νόμο» του για να καθοδηγήσει τη ζωή και τη συμπεριφορά, τη φώτιση των οφθαλμών, την εύφρανση της καρδίας και την αγνότητα, —του εκλεκτού και «ιδιόμορφου» λαού του.

Ο «Νόμος του Κυρίου» ή *Τορά(χ)*, όπως αποκαλείται από τους Εβραίους, ευρίσκεται στα τέσσερα από τα «πέντε βιβλία του Μωυσέως» (ελληνιστί: *Πεντάτευχος*) που είναι η *Έξοδος*, το *Λευιτικόν*, οι *Αριθμοί* και το *Δευτερονόμιον*. Στη *Γένεσιν* ο μόνος «νόμος» είναι αυτός της περιτομής· και εκεί καταγράφεται μάλλον σαν σημείο μιας «διαθήκης» ή διμερής συμφωνίας παρά σαν νόμος. [Σαν νόμος τίθεται στο *Λευιτικόν* 12: 2-3.]. Αυτό, όπως μας λέει η *Γένεσις* 17: 7, είναι σημείο (σημάδι) μιας «...παντοτινής υπόσχεσης ότι θα είμαι δικός σου Θεός και Θεός των μετέπειτα από σένα απογόνων σου». Επίσης στη *Γένεσιν* 17: 9-14 διαβάζομε μεταξύ άλλων ότι ο Θεός είπε στον Αβραάμ:

> «...Αυτή είναι η διαθήκη μου: ... κάθε αρσενικό τέκνο σας θα περιτέμνεται· και εσείς θα περικόψετε τη σαρκική ακροβυστία σας· και τούτο θα είναι το σημείο (σημάδι) της συμφωνίας μας ανάμεσα σε μένα και σε σάς... και κάθε απερίτμητο αρσενικό... θα εξολοθρεύεται εκ μέσου της φυλής του διότι κατεφρόνησε και κατεπάτησε την εντολή μου.».

Αλλά η περιτομή δεν ήταν κάτι το καινούργιο ακόμα και σε κείνες τις ημέρες των πατριαρχών, και αυτή η ιεροτελεστία δυσκολότατα θα χρειαζόταν μια ειδική αποκάλυψη από τη Θεότητα για να την κάμει γνωστή στον Αβραάμ, ή για να ξεχωρίσει και να διακρίνει τον Εκλεκτό Λαό ως «ιδιόμορφο» ενώπιον του Γιαχβέχ του Θεού του Ισραήλ. [Το ακριβές όνομα του Εβραϊκού Θεού γράφεται συντετμημένο ως ΓΧΒΧ και δεν προφέρεται από τους

ορθόδοξους Εβραίους.] Η περιτομή υπήρχε και ήταν συνηθισμένη πρακτική μεταξύ αρχαίων λαών από τους πρώιμους, αν όχι προϊστορικούς, χρόνους. Ευρίσκεται εικονογραφημένη πάνω σε πρωτόγονα αιγυπτιακά μνημεία· ακόμα οι μούμιες των Φαραώ φέρουν στα σώματά τους το ίδιο «σημείο διαθήκης τοποθετημένο στη σάρκα», – και απ' αυτό το «σημείο» πιθανότατα, αλλά εσφαλμένως, να έχουν νομισθεί για τους Εκλεκτούς του Γιαχβέχ.

Παρ' όλα ταύτα, ολόκληρη η «*Μωσαϊκή*» *Τορά(χ)*, που βρίσκεται στα τέσσερα βιβλία *Έξοδος*, *Λευιτικόν*, *Αριθμοί* και *Δευτερονόμιον*, αποδίδεται στον Μωυσή, ότι δηλαδή αυτός την έγραψε, κατόπιν απ' ευθείας «αποκαλύψεως» του Εβραϊκού Θεού Γιαχβέχ. Ως επί το πλείστον το μεγαλύτερο μέρος της αποκαλύψεως των νόμων έγινε μετά την έξοδο [εξ Αιγύπτου] είτε στο όρος Σινά είτε κατά τη διάρκεια των σαράντα ετών των περιπλανήσεων [του Εκλεκτού Λαού] στην έρημο Σιν.

[**Παρεμβολή**: Σοβαροί και αμερόληπτοι επιστήμονες και ερευνητές αυτών των θεμάτων, ακόμη και πολλοί Εβραίοι όπως και πολλοί Προτεστάντες, δεν παραδέχονται αυτή την απλοϊκότατη άποψη. Οι λόγοι που προσκομίζουν είναι πάρα πολλοί και αδιάσειστοι. Μελετήστε π.χ. τα βιβλία του συγγραφέως Joseph Wheless *Is it God's Word?*, 1925 (Είναι αυτό Λόγος Θεού;) και *Forgery in Christianity*, 1930 (Παραχάραξη στον Χριστιανισμό) καθώς και πολλά άλλα βιβλία επί του θέματος.

Εδώ περιληπτικά μόνον αναφέρομε τα εξής. Ο Μωυσής είναι κατά πάσαν πιθανότητα μυθικό πρόσωπο. Η *Πεντάτευχος* όπως και όλη η *Παλαιά Διαθήκη*, εκτός από διάφορες παραδόσεις, λαογραφικά και μερικά ιστορικά στοιχεία των Ισραηλιτών ως λαού της ερήμου, νομαδικού και ποιμενικού, και έπειτα ως λαού εγκατεστημένου στη γη Χαναάν μετά την κατάκτησή της (η οποία δεν έχει αποδειχθεί και αμφισβητείται από την σύγχρονη αρχαιολογία), περιέχει κακές αντιγραφές διαφόρων μύθων, ιστορικών και πολιτιστικών στοιχείων των Αιγυπτίων, Χαλδαίων, Βαβυλωνίων, Ζωροαστρών, Περσών, Φοινίκων, Ελλήνων, κλπ. Όλα αυτά γράφτηκαν και ξαναγράφτηκαν πολλές φορές και έλαβαν την τελική μορφή τους κατά την εποχή του νεαρού, φανατικά μονοθεϊστή και Γιαχβιστή βασιλιά Ιωσία (τέλος 7ου αιώνος Π.Κ.Ε.). (Επί του θέματος υπάρχει το πολύ ενδιαφέρον βιβλίο *Who wrote the Bible?* (*Ποίος Έγραψε την Βίβλον;*) του Δρος καθηγητή Richard Elliott Friedman, Publisher: Harper Collins. Τα επιστημονικά, ιστορικά και αρχαιολογικά στοιχεία που παραθέτει επ' αυτών των ζητημάτων ο καθηγητής Friedman είναι πολύ αξιόλογα και μεγάλης σημασίας. Επίσης κάνει πολύ σπουδαίες συγκριτικές μελέτες και συνθέσεις. Διαφωνώ μαζί του όταν συστήνει μερικές υποκειμενικές παραινέσεις και συγκαλύψεις για την όλη απάτη που έχει διεκπεραιωθεί πίσω από όλα αυτά τα γραπτά εδώ και τόσα χρόνια τώρα.). Αλλά τα γραπτά της γιαχβικής εποχής του Ιωσία καταστράφηκαν από τον Ναβουχοδονόσορα. Έτσι τα γραπτά που έχομε σήμερα στα χέρια μας προέρχονται από ιερέα και γραμματέα Έσδρα (μέσα 5ου αιώνος) κατά κύριο λόγο και τον γραμματέα Νεεμία κατά δεύτερο λόγο.

Ο Ιωσίας (648-609 Π.Κ.Ε.) ανέβηκε στον θρόνο μόλις οκτώ ετών, το 640 Π.Κ.Ε., και σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων μετά από 31 έτη, το 609 Π.Κ.Ε. Είναι πολύ απλό να καταλάβει κανείς πόσο εύκολο ήταν για το φανατισμένο λευιτογιαχβικό ιερατείο να εξουσιάζει το παιδί βασιλιά. Έτσι κατά το δέκατον-όγδοο έτος της βασιλείας του (το 622 Π.Κ.Ε. δηλαδή) ο Ιωσίας με τον τότε αρχιερέα Χελκία ξαναβρήκαν, ξαφνικά και ως εκ θαύματος όπως λένε, τον χαμένο Νόμο κλπ. (βλέπε βιβλίο *4 Βασιλειών* κεφάλαια 21, 22, 23, όπως και *2 Παραλειπομένων* κεφάλαια 33, 34, 35). Ερώτημα: Πώς χάθηκε ο Νόμος του Θεού τους τόσα χρόνια χωρίς κανείς να τον αναζητήσει;... Όμως αυτά τα χειρόγραφα και οτιδήποτε άλλα παλαιότερα υπήρχαν καταστράφηκαν από τον βασιλιά των Βαβυλωνίων Να-

βουχοδονόσορα κατά την δεύτερη πολιορκία και καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του πρώτου Ναού το 587-586 Π.Κ.Ε.

Πολύ μετά, ο ιερέας και γραμματέας Έσδρας κατά την διαβίωσή του στη Βαβυλώνα και κατά την επάνοδό του στην Ιουδαία ξανάγραψε τον *Νόμο* και όλη την *Παλαιά Διαθήκη*. Σ' αυτό το γράψιμο του έβαλε μέσα πολλά στοιχεία των θρησκειών όλων των λαών με τους οποίους έζησαν ή ήλθαν σε επαφή οι αιχμάλωτοι Εβραίοι κατά τα εβδομήντα χρόνια της αιχμαλωσίας και πολλά ακόμη μετά. Ας μην ξεχνάμε ότι, πολλοί Εβραίοι έζησαν εκεί πολλά περισσότερα έτη με του Πέρσες, ως ελεύθεροι πλέον, και άλλοι δεν επέστρεψαν καθόλου. Την νέα συγγραφή και ανασύνταξη βοήθησε και ο γραμματέας Νεεμίας (βλέπε τα βιβλία του κανόνος *1, 2 Έσδρας* και *Νεεμίας*). Τότε μάλιστα εμφανίζεται ο πρώτος *Κανών* της *Παλαιάς Διαθήκης*. Η κανονικοποίηση, δηλαδή η τυποποίηση, βιβλίων ήταν πράγμα άγνωστο πριν. Η επάνοδος του Έσδρα στην Παλαιστίνη έγινε για πολιτικούς λόγους κατ' εντολήν του βασιλέα των Περσών Αρταξέρξη γύρω στο 450 Π.Κ.Ε., δηλαδή κάπου 80-85 χρόνια μετά την πρώτη άδεια επανόδου των αιχμαλώτων το 535 Π.Κ.Ε., από τον βασιλέα των Περσών Κύρον τον Μέγα. Από 'κει και μετά ό,τι γραπτά της Βίβλου έχομε στα χέρια μας βασίζονται ουσιαστικά στα γραπτά του Έσδρα και Νεεμία, αλλά και αυτά έχουν υποστεί πολλές αλλαγές, «διορθώσεις» και προσθήκες. Η Ορθόδοξη (των Ο΄β΄) και η Ρωμαιοκαθολική (Vulgata του Ιερωνύμου) *Παλαιά Διαθήκη* έχει επιπλέον ένδεκα ή δώδεκα, νέα δευτεροκανονικά, μεταβαβυλωνιακά βιβλία τα οποία και ο ραβινικός Εβραϊσμός και η Χριστιανική Διαμαρτύρηση έχουν απορρίψει ή θέσει εν αμφιβόλω. Από την εποχή του Έσδρα μέχρι και τον 2ο αιώνα Κ.Ε. έχομε και μια πληθώρα αποκρύφων, ψευδεπιγράφων, σατανολογικών, δαιμονολογικών κλπ. βιβλίων εκτός του κανόνος μεν, αλλά χρησιμοποιούνται τόσον από τους Εβραίους όσο και από τους Χριστιανούς. Οι χριστιανοί μάλιστα τα χρησιμοποιούν για να αποδώσουν στην *Παλαιά Διαθήκη* μια συνέχεια από τον ΄Εσδρα μέχρι τον Ιησού Χριστό.

Η *Μασόρα*, δηλαδή η σημερινή *Παλαιά Διαθήκη* των Εβραίων, σύμφωνα με την παράδοση, γράφτηκε κατά τη σύνοδο των ραβίνων στην πόλη Ιάμνια μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του δεύτερου Ναού καθώς και των Εβραϊκών χειρογράφων από τον Ρωμαίο στρατηγό Τίτο το 70 Κ.Ε. Αυτή η συνέλευση της Ιάμνιας όμως αμφισβητείται από μερικούς ιστορικούς. Μετά έχομε πολλές χριστιανικές εκδόσεις και μεσαιωνικές αντιγραφές με πολλές αλλαγές και «διορθώσεις».

Βεβαίως το τελευταίο κεφάλαιο του *Δευτερονομίου*, 34, δεν είναι δυνατόν να το έγραψε ο Μωυσής, αφού περιγράφει εν συντομία τον θάνατό του, την ταφή του και τη διαδοχή του από τον Ιησού του Ναυή. Οι Ορθόδοξοι βρήκαν τη συμβιβαστική λύση ότι όλη η *Πεντάτευχος* γράφτηκε από τον Μωυσή εκτός από το τελευταίο κεφάλαιο φυσικά. Αυτό όπως ισχυρίζονται το έγραψε ο Ιησούς του Ναυή μαζί με το επόμενο ομώνυμο βιβλίο. Δεν προσκομίζουν όμως καμία απόδειξη ή ένδειξη αυτών των ισχυρισμών. Επίσης *Δευτερονόμιον* σημαίνει δεύτερος νόμος, του Θεού Γιαχβέχ. Τί χρειαζόταν τότε αφού υπήρχε ήδη ο πρώτος που είχε επίσης δοθεί στον μέγιστο προφήτη Μωυσή από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ; Οι επιστήμονες γνωρίζουν ότι το *Δευτερονόμιον* πρωτοεμφανίζεται επί Ιωσία. Το χρειάζονταν για τους λόγους τους οι περί τον Ιωσία βίαιοι γιαχβιστές οι οποίοι και το έγραψαν. Είναι πολύ πιθανόν ότι το συνέθεσε ο σαμανοπροφήτης Ιερεμίας. Αλλά ας μας δώσουν την δική τους απάντηση σ' αυτή τη θεολογική διαπορία οι σοφοί του Εβραιοχριστιανισμού...

Επομένως καταλήγομε: Μόνον καθ' υπαγόρευση ή θεϊκή έμπνευση ΔΕΝ γράφτηκε η *Πεντάτευχος*, πράγμα αληθές και για ολόκληρη την *Βίβλον*. Γράφτηκε με συνεχείς αλλαγές, διορθώσεις, ετερόκλητα συμπιλήματα και προσθαφαιρέσεις που κράτησαν τουλάχισ-

τον πέντε αιώνες. (Για ολόκληρη την *Βίβλον* χρειάστηκαν πολλοί περισσότεροι.). Μάλιστα δε, ο κάθε διορθωτής δεν σεβόταν το πνεύμα και τις ιστορικές συνθήκες των προκατόχων του, αλλά διαστρέβλωνε το κείμενο ώστε να συμφωνεί με τις δικές του απόψεις και να εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τις θεολογίες των καστών για τις οποίες έγραφε.]

ΟΙ ΚΥΡΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Το σύνταγμα του Ισραήλ που επικυρώθηκε από τον Θεό ήταν μια θεοκρατία ή «κυβέρνηση εκ Θεού» που την εκτελούσαν και διεύθυναν οι ιερείς, — ένα τέλειο παράδειγμα συγχωνεύσεως κράτους και ιερατείου (εκκλησίας), με το κράτος τελείως καταβροχθισμένο από την ιεροκρατία—. Η πολιτική διακυβέρνηση και η διαχείριση των «νόμων του Κυρίου» επενδύθηκε κατά θεϊκή διαταγή στην ιεροκρατία. Οι ιερείς ήταν οι ανώτατοι και τελικοί δικαστές όλων των εγκλημάτων και των πολιτικών αντινομιών. Στο *Δευτερονόμιον* 21: 5 είναι θεσπισμένο ότι:

> «...και έδωσε (ο Θεός) στους ιερείς το δικαίωμα να αποφαίνονται επί πάσης αμφισβητήσεως και αδικίας.».

[Είναι όντως περίεργο! Δεν υπάρχει πράξη και γραφή του λαού Ισραήλ που να μην περιβάλλεται από μια θεολογική επένδυση και να μην περιστρέφεται γύρω από μια ιερατική επικύρωση, καταπίεση και εκτέλεση.

Στην *Έξοδον* των Ο(β)΄, 22: 28 διαβάζομε: «**θεούς ου κακολογήσεις και άρχοντα του λαού σου ου κακώς ερείς**.». Η απόδοση του θεολόγου Γεωργίου Γ. Ψαλτάκη στην πολύτομη έκδοση της *Παλαιάς Διαθήκης* του Σωτήρος, σελίδα 121, έχει ως εξής: «Δεν πρέπει να υβρίσης ποτέ του Κριτάς, που σαν εκπρόσωποι του Θεού απονέμουν την δικαιοσύνην, ούτε να κακολογήσης άρχοντα του λαού σου (που έλαβε από Εμέ την εξουσίαν του διά την κοινωνικήν ευταξίαν).». Άρα οι ιερείς, γραμματείς, βουλευτές και δικαστές είχαν απόλυτη και θεϊκά δοσμένη εξουσία. Ακόμα και αν δεν έκαναν σωστά και δίκαια τη δουλειά τους κανείς δεν είχε το δικαίωμα να τους κρίνει ή να τους μεμφθεί.

Το ίδιο πνεύμα απαγορεύσεως κρίσεως αλλά μαζί με παραίτηση για τιμωρία και ανταπόδοση συνεχίζεται και στα χωρία:

> *Δευτερονόμιον* 32: 35: «***εν ημέρα εκδικήσεως ανταποδώσω, εν καιρώ,*** *όταν σφαλή ο πούς αυτών, ότι εγγύς ημέρα απωλείας αυτοίς, και πάρεστιν έτοιμα υμίν.*».
> *Α΄ Σαμουήλ-Βασιλειών* 24: 13: «***δικάσαι Κύριος ανά μέσον εμού και σου, και εκδικήσαι με Κύριος εκ σου· και η χείρ μου ουκ έσται επί σοί,***».
> *Ματθαίος* 7: 1-2, ο Ιησούς δηλώνει: «***Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε·*** *εν ω γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, και εν ω μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν.*».
> *Πρός Ρωμαίους* 12: 19, ο Παύλος επαναλαμβάνει: «*μη εαυτούς εκδικούντες, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή·* ***γέγραπται γαρ· εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος.***».

Τότε τί χρειάζονται οι νόμοι και τα δικαστήρια. Τί χρειάζεται ο Μωσαϊκός Νόμος αφού ο Κύριος θα φροντίσει όταν έλθει η ώρα.; Παντού αντιφάσεις και αντικοινωνικές εντολές. Καμία πολιτισμένη κοινωνία δεν εφάρμοσε τέτοιες εντολές. Η πολιτισμένη κοινωνία κρίνει και κρίνεται· έχει νόμους, δικαστήρια και τιμωρεί το έγκλημα.

Ο Ιησούς όμως διατηρεί το δικαίωμα να κρίνει και να κατακρίνει ο ίδιος, πράγμα που κάνει συνεχώς εντός των *Ευαγγελίων*. Στον δε *Ματθαίο* παραδίδει το δικαίωμα αυτό και στους μαθητές του όταν θα έλθει η εσχατολογική παλιγγενεσία: 19: 28 «ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι υμείς οι ακολουθήσαντές μοι, **εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.**». Επίσης στον *Ματθαίον* 16: 19, 18: 18, και στον *Ιωάννην* 20: 23 παραδίδει στους μαθητές και στους συνεχιστές των το ανεξέλεγκτο δικαίωμα να συγχωρούν ή να μην συγχωρούν αμαρτίες στη γη και στον ουρανό.

Αναλύσετε αυτά τα χωρία σε σχέση με τον Μωσαϊκό Νόμο και κρίνετε μόνοι σας περί αντιφάσεων και ανακατοσούρας. Συνεχίζομε με τον J. Wheless:]

Το ιερατικό επάγγελμα ήταν θεϊκά ορισμένο να είναι ένα αγιασμένο μονοπώλιο της οικογένειας του Ααρών ο οποίος, μαζί με τους τέσσερις γιους του, εξελέγησαν από τον Γιαχβέχ και χρίστηκαν από τον Μωυσή ως οι πρώτοι ιερείς (*Έξοδος* 38: 1, 39: 21) και στην *Έξοδο* 40: 10-14, ιδιαιτέρως στο στίχο 13, διαβάζομε:

> «...Αυτό δε το χρίσμα με το ιερόν έλαιον θα είναι χρίσμα ιεροσύνης παντοτινόν εις τους απογόνους αυτών.».

[Για το μονοπώλιο του ιερατικού αξιώματος από τους Λευίτες και τις υπερβολικά άπληστες απολαβές τους διαβάστε επίσης: (*70-2) Έξοδος* 28: 1-3, 29, 38: 1, 39: 21, 40: 10-14, *(70-2) Λευιτικόν* 8: 1-36, 9: 1-4, 10, *(70-2) Αριθμοί* 3, 8: 5-26, 16: 9-11, 17: 6-28, 18, 25, 35: 1-8, *Δευτερονόμιον* 18: 1-14. Στο βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* κεφάλαια 16, 23-26 έχομε ξανά διατάξεις περί Λευιτών, ιερέων και άλλων αξιωματούχων του Ναού. Πολλές απολαβές του ιερατείου, που τελειωμό δεν έχουν, ξαναγράφονται στο *Β΄ Παραλειπομένων* κεφάλαιο 31, κλπ. Η *Μασόρα* έχει άλλες αναφορές ίδιες και άλλες διαφορετικές.]

Ο Μωυσής έχοντας αποδώσει αυτή τη θεϊκή εξουσιοδότηση αιωνίως στην οικογένεια του Ααρών [αδελφού του!] ήταν απόλυτη ανάγκη να την επικυρώσει με φρικτές απειλές και τιμωρίες, για να εμποδίζει τις ιερόσυλες προστριβές. Διά τούτο ο Θεός αποφάσισε και διάταξε την ποινή του θανάτου για οποιονδήποτε ήθελε να παρέμβει στους ιερατικούς μονοπωλητές. Στους *Αριθμούς* 3: 10 διαβάζομε ότι:

> «Τον Ααρών και τους υιούς του θα ορίσεις για όλα όσα αφορούν τη Σκηνή του Μαρτυρίου, να εκτελούν δηλαδή τα ιερατικά τους καθήκοντα τόσο τα αναφερόμενα στο βωμό [θυσιαστήριο των ολοκαυτωμάτων], όσο και τα αναφερόμενα στο εσωτερικό του καταπετάσματος [τα άγια]. Άνθρωπος από άλλη φυλή, ο οποίος θα πλησιάσει και θα αγγίξει [τα καθαγιασμένα σκεύη], θα θανατωθεί.».

Οι ιστορίες των όσων συνέβηκαν στον Ναδάβ και στον Αβιούδ (και οι δύο ήταν γιοι του Ααρών), στο *Λευτικόν* 10: 17 και στον Κορρέ με τους 250 συντρόφους του [και τις οικογένειές τους], στους *Αριθμούς* 16, φανερώνουν πόσο αυτές οι θανατηφόρες τιμωρίες εφαρμόζονταν από τους αγιασμένους δικαιούχους των. Ο θανατηφόρος ζυγός της ιερατικής κυριαρχίας είχε πλέον διπλοκαρφωθεί πάνω στους σβέρκους των Εκλεκτών, σύμφωνα με το ακόλουθο θεϊκό αυθαίρετο διάταγμα, που καταγράφεται στο *Δευτερονόμιον* 17: 12-13:

«Ο Ισραηλίτης εκείνος, ο οποίος μέσα στον εγωισμό του δεν θα ήθελε να υπακούσει στην απόφαση του αρχιερέα του που προσφέρει τις υπηρεσίες του πλησίον του Γιαχβέχ, ή δεν ήθελε να υπακούσει τον εντεταλμένο κριτή, ο οποίος δικάζει κατά την περίοδο εκείνη, ο ανυπάκουος αυτός άνθρωπος θα τιμωρηθεί διά θανάτου και έτσι θα αποβάλλεις τον πονηρό μέσα από τον ισραηλιτικό λαό· και όλοι οι άλλοι ισραηλίτες, όταν ακούσουν αυτήν την τιμωρία, θα φοβηθούν και δεν θα εκτραπούν στο εξής σε ασέβειες.».

Υπακοή στον άγιο νόμο επιβαλλόταν με τιμωρίες θανάτου όπως αυτές αποφασίζονταν για διάφορες άλλες παραβιάσεις και εάν κάποιος δεν αγαπούσε επαρκώς τον καλοήθη Θεό που τις νομοθέτησε, ή για ερωτοτροπίες με κάποιον από τους «άλλους θεούς» που τότε παραδεδεγμένως υπήρχε πληθώρα από δαύτους και προς τους οποίους ο Γιαχβέχ ήταν τόσο «ζηλωτής» [ζηλιάρης, ζηλότυπος, δηλαδή ζήλευε πολύ] ώστε έπρεπε να αναγνωρισθεί ανώτερός τους. Στο *Δευτερονόμιον* 4: 7 διαβάζομε:

«Διότι ποιο άλλο έθνος είναι τόσο μέγα, στο οποίο υπάρχει Θεός που είναι τόσο πλησίον του, όπως ο Γιαχβέχ ο Θεός μας, σε κάθε τι και για κάθε τι, για το οποίο τον επικαλεσθούμε;».

Και στην *Έξοδον* 15: 11 διαβάζομε:

«Ποιος από τους άλλους θεούς είναι όμοιος με σένα Γιαχβέχ; Ποιος είναι όμοιός σου, τόσο πολύ ένδοξος στους αγίους, τόσο θαυμαστός σε ένδοξες ενέργειες, δημιουργός τόσων καταπληκτικών θαυμάτων;».

Το παρακάτω χωρίο είναι το θανατηφόρο διάταγμα που δόθηκε στο Σινά, όπως το διαβάζομε στην *Έξοδον* 22: 20:

«Εκείνος που θα προσφέρει θυσία σε άλλους θεούς θα εξολοθρεύεται διά θανάτου. Μόνο στον Γιαχβέχ θα προσφέρετε θυσίες.».

Για το ίδιο θέμα διαβάστε και *Δευτερονόμιον* 17: 1-13.

Το “ne plus ultra” [ουδέν πλέον πέραν, το άκρον άωτον δηλαδή] της θεϊκής νομοθεσίας και ζηλότυπης μισαλλοδοξίας βρίσκεται σε αυτό εδώ το θεόπνευστο τυραννικό φιρμάνι που μεταξύ άλλων περιλαμβάνεται στα κεφάλαια 13 και 17 του *Δευτερονομίου*. [Παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει προσεκτικά κάθε στίχο των δύο αυτών κεφαλαίων για να αποκτήσει πλήρη γνώση του θέματος. Εδώ θα του υποκινήσομε το ενδιαφέρον με το παρακάτω απόσπασμα, *Δευτερονόμιον* 13: 7-10:]

«Εάν ο αδελφός σου, ο γιος της μητέρας σου δηλαδή, ή η κόρη σου, ή η σύζυγος της καρδίας σου, ή ο φίλος σου που είναι τόσο δικός σου όσο και η ψυχή σου, σε παρακινήσουν κρυφά λέγοντάς σου, «ας πάμε να λατρεύσομε άλλους θεούς», εσύ δεν πρέπει να συμφωνήσεις μ’ αυτόν, μήτε να δώσεις προσοχή σ’ αυτόν· ούτε τα μάτια σου θα τον λυπηθούν, ούτε πρέπει να τον σώσεις, ούτε να τον αποκρύψεις. Αλλά οπωσδήποτε πρέπει να τον σκοτώσεις· τα χέρια σου οφείλουν να είναι τα πρώτα

που θα πέσουν επάνω του για να τον θανατώσουν και έπειτα τα χέρια όλου του κόσμου. Και τα χέρια σας θα τον λιθοβολήσουν με λίθους, μέχρις ότου αποθάνει.».

[Εδώ υπάρχει ο σολοικισμός «λιθοβολήσουν με λίθους». Τον συναντάμε παντού, από την Εβραϊκή έκδοση, την μετάφραση των Ο΄ (ακριβέστερον των Οβ΄, οι οποίοι γράφουν: «*λιθοβολήσουσιν εν λίθοις*»), μέχρι και όλες τις μεταφράσεις. Δι' αυτόν τον λόγο και τον διατηρώ εδώ, ώστε να δείξω ότι στα θεόπνευστα κείμενα μεταξύ πολλών άλλων γίνεται και κακή χρήση της γλώσσας. Είναι φιλολογικώς αναντίρρητον ότι οι Εβδομήκονταδύο) πιθανώς να ήσαν κατά τα άλλα θεόπνευστοι αλλά ήσαν πολύ κακοί μεταφραστές και είχαν λίαν περιορισμένη γνώση της Ελληνικής!

Επί της ιδίας αγριότητος στους *Αριθμούς* 25: 1-13, δίδεται η διαταγή «...να σκοτώσει ο καθένας τον συγγενή του...» και περιγράφονται φρικώδεις εκτελέσεις γυναικών. Σας παρακαλούμε να μελετήσετε αυτό το κείμενο! Ακόμα βλέπε και *Δευτερονόμιον* 6: 14-15, 7: 10, *Ιησούς του Ναυή* 10: 31-32, 24: 16-20, *Α΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών* 2: 30-34, *Β΄ Παραλειπομένων* 15: 13, *Ψαλμοί* 49 (ή 50): 22, 51 (ή 52): 5-7, κλπ.]

Δεν έχω στα χέρια μου για να συγκρίνω, τον θρησκευτικό κώδικα των Απάτσι [μην ξεχνάτε ότι ο συγγραφέας Joseph Wheless ήταν αμερικανός], αλλά αμφιβάλλω ότι περιέχει ένα τέτοιο ανταγωνιστικό νομοθέτημα. Μια τέτοια κόλαση γραφικών τιμωριών καταγγέλλεται εναντίον του ατυχή Εκλεκτού Λαού ο οποίος «δεν θα τηρήσει όλες αυτές τις εντολές». Για μια αξιοθαύμαστη μελέτη πάνω σ' αυτό μελετήστε: *Λευιτικόν* 26: 14-16 και *Δευτερονόμιον* 27: 14-26 και τα κεφάλαια 28, 29 [επίσης και *Β΄ Παραλειπομένων* 15: 13]. Αυτά είναι πολύ μακροσκελή για να τα αναγράψομε εδώ. [Ο συνεπής αναγνώστης όμως έχει χρέος να τα μελετήσει και να κρίνει...]

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΧΗΣ ΤΟΥ ΑΘΩΟΥ

Η πρώτη ομολογία των έτσι καλουμένων «Δέκα Εντολών» αποκαλύπτει κάτι που σε κάθε άλλη «ψευδή» θρησκεία αναμφιβόλως θα εκλαμβανόταν ότι πρόκειται για μια τρομερή και άδικη θεότητα. Συγκεκριμένα μέσα στη δεύτερη εντολή, *Έξοδος* 20: 4-6, στον στίχο 5 και *Δευτερονόμιον* 5: 9 [όπως και *Έξοδος* 34: 7, *Ιησούς του Ναυή* 24: 19] διαβάζομε:

«Διότι εγώ είμαι ο Γιαχβέχ ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ο οποίος επιβάλλει τιμωρίες στα τέκνα για τις αμαρτίες των γονέων μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, αυτών που με μισούν.».

Είναι η ίδια θεότητα η οποία σύμφωνα με την αποκαλυπτική «ιστορία» της Εδέμ, καταράστηκε ολόκληρη την ανθρωπότητα «εις πάντας τούς αιώνας» επειδή μια άπειρη γυναίκα, αφού απατήθηκε από «έναν ομιλούντα όφιν», έφαγε τον καρπό του Δένδρου της Γνώσεως προς ανυπακοή του πρώτου «δέν θά...» (*Γένεσις* κεφάλαιο 3) και είναι η ίδια θεότητα που αργότερα έπνιξε σχεδόν όλη τη δημιουργία της ένεκα της οργής της για τα σεξουαλικά παραπτώματα «των υιών των Ελωχίμ [με τας θυγατέρας των ανθρώπων]» (*Γένεσις* 6: 4-8).

[Είναι η ίδια θεότητα η οποία επέτρεψε στον «εκλεκτό και ενάρετο» Νώε να καταδικάσει τον μικρό εγγονό του Χαναάν και τους απογόνους του σε διαρκή δουλεία στους απογόνους του Σήμ και του Ιάφεθ. Ενώ δεν έφταιχαν σε τίποτα απολύτως εν τούτοις επέσυραν την κατάρα του Νώε επάνω τους και καταδικάστηκαν αιωνίως ένεκα ενός σφάλματος όχι των ιδίων αλλά του Χαμ, πατέρα του Χαναάν, (αν τελικά ήταν σφάλμα το ότι ο Χαμ έτυχε να δει τον πατέρα του Νώε να κυλιέται γυμνός επειδή είχε μεθύσει, *Γενεσις* 9: 18-27). Έτσι ετέθησαν οι θρησκευτικές και θεολογικές βάσεις της στυγνής δουλείας που βασίζεται στην διαφορά φυλής.]

Τώρα λοιπόν η ίδια θεότητα γράφει στην πέτρα την αμετάκλητη διαταγή της πετρωμένης καρδιάς της ότι το αγέννητο αθώο θα πληρώσει την τιμωρία εκείνων των ενόχων που δεν αγαπούσαν έναν τέτοιο Θεό, όπως ακριβώς το *Δευτερονόμιον* 7: 10 μας λέγει γι' αυτούς ότι:

> «Έτσι ο Γιαχβέχ ανταποδίδει προσωπικώς σ' αυτούς που τον μισούν και εξολοθρεύει αυτούς. Δεν θα βραδύνει επίσης να τιμωρήσει προσωπικώς τους μισούντας αυτόν και να ανταποδώσει σ' αυτούς κατά τα έργα των.».

Εν τούτοις, είτε η Εβραϊκή θεότητα σε κατοπινές εποχές έγινε πιο πολιτισμένη είτε οι γραμματείς της έπεσαν σε άλλη μια από αυτές τις ακατάπαυστες αντιφάσεις οι οποίες καλύπτουν ένα τεράστιο μέρος των θεοπνεύστων αποκαλύψεων του Γιαχβέχ τους. Διότι θετικώς αναφέρεται, όπως π.χ. *Ιεζεκιήλ* 18: 1, 20 και *Δευτερονόμιον* 24: 16, ότι:

> «Και μίλησε Γιαχβέχ προς εμέ ξανά λέγων... Δεν θα τιμωρηθούν διά θανάτου πατέρες εξ αιτίας των τέκνων των, ούτε και τα παιδιά εξ αιτίας των πατέρων των. Ο καθένας θα τιμωρείται διά τη δικήν του αμαρτία.».

[Δηλαδή κανονική Βαβυλωνία αντιφάσεων! Αλλά μάλλον εν προκειμένω δεν πρόκειται για αντίφαση, διότι ο Γιαχβέχ ως ορίζει προηγουμένως και αλλαχού αυτός μεν θα τιμωρεί τους απογόνους, αλλά εδώ ορίζει ότι δεν θα τους τιμωρεί η κρατική-ιερατική δικαιοσύνη. Βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* 25: 4, κ.α.

Πάντως αυτός ο Θεός ετιμώρησε τον Δαυίδ και την Βηρσαβεέ με το να θανατώσει το πρώτο τέκνο τους, ένεκα των φοβερών αμαρτιών τους (μοιχεία και σατανική δολοφονία συζύγου) (*Β΄ Σαμουήλ* -ή *Β΄ Βασιλειών*- 11: 1-27, 12: 9-19). (Ανάλογα επεισόδια με τέτοιου είδους τιμωρίες υπάρχουν και αλλού μέσα στη θεϊκή *Βίβλο*.). Εδώ οι εντολές «ού μοιχεύσεις», «ού φονεύσεις» και «ουκ επιθυμήσεις...» δεν είχαν καμίαν ισχύν αφού βεβαίως επρόκειτο για τον εκλεγμένο βασιλέα, εκλεκτό φίλο και σύμφωνο της καρδίας του Γιαχβέχ...! Κανονικά έπρεπε να θανατωθούν και οι δύο διά λιθοβολισμού σύμφωνα με τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου (*Λευιτικόν* 20: 10, *Αριθμοί* 35: 16-34, *Δευτερονόμιον* 22: 22 κλπ.). Επίσης, από τις δέκα πολυδιαφημισμένες εντολές, *Έξοδος* 20: 1-17, *Δευτερονόμιον* 5: 1-33 οι τέσσερις πρώτες δεν έχουν καμία παγκόσμια ηθική αξία. Είναι απλώς κανόνες της ιδιοσυστασίας του τότε Εβραϊκού λαού. Στην παρούσα παράγραφο ο συγγραφέας καταγγέλλει την αδικία και την βαρβαρότητα του δευτέρου μέρους της δευτέρας εντολής. Επίσης με το πρώτο μέρος αυτής της εντολή καταδικάστηκαν άπαξ οι τέχνες της ζωγραφικής και της γλυπτικής. Οι υπόλοιπες έξη εντολές είναι στη γενικότητά τους τόσο κοινή λογική

ώστε να υπάρχουν σε κάθε νομοθεσία οιουδήποτε έθνους πριν ή μετά τη μωσαϊκή νομοθεσία και χωρίς αυτό το έθνος να έχει χρειαστεί τη θεϊκή αποκάλυψη ή επιφοίτηση!

Οι κατηγορικές προσταγές τύπου «ου φονεύσεις», κλπ. είναι γελοιώδεις και ανεφάρμοστες. Παρατηρήσατε ότι ο Θεός Γιαχβέχ εις μεν την *Γένεσιν* 15: 18-20 έχει ήδη διατάξει ένδεκα (11) γενοκτονίες! Ιδού Θεός δικαιοσύνης και αγάπης:

> «εν τη ημέρα εκείνη διέθετο Κύριος τω Άβραμ διαθήκην λέγων· τω σπέρματί σου δώσω την γην ταύτην, από του ποταμού Αιγύπτου έως του ποταμού του μεγάλου, ποταμού Ευφράτου, τους Κεναίους και τους Κενεζαίους και τους Κεδμωναίους και τους Χετταίους και τους Φερεζαίους και Ραφαείν και τους Αμορραίους και τους Χαναναίους και τους Ευαίους και τους Γεργεσαίους και τους Ιεβουσαίους.».

Αλλά λίγο πιο κάτω στο ίδιο το *Δευτερονόμιον* κεφάλαιο 7, προστάζει «θα φονεύσεις τον Τάδε και τον Τάδε, και τα παιδιά τους και τα κοτόπουλα τους»! Διατάζει επτά (7) ολοκληρωτικές γενοκτονίες και επί πλέον συναντάμε το παράδειγμα του πλέον απεχθούς Θεοδότου και Απολύτου Ρατσισμού. Μελετείστε όλο αυτό το κεφάλαιο. Εδώ παραθέτομε τους στίχους 1-11:

> «*Εάν δε εισάγη σε Κύριος ο Θεός σου εις την γην, εις ην εισπορεύη εκεί κληρονομησαι αυτήν, και εξάρη έθνη μεγάλα από προσώπου σου, τον Χετταίον και Γεργεσσαίον και Αμορραίον και Χαναναίον και Φερεζαίον και Ευαίον και Ιεβουσαίον, επτά έθνη πολλά και ισχυρότερα υμών, και παραδώσει αυτούς Κύριος ο Θεός σου εις τας χείράς σου και πατάξεις αυτούς, αφανισμώ αφανιείς αυτούς, ου διαθήση προς αυτούς διαθήκην, ουδέ μη ελεήσητε αυτούς, ουδέ μη γαμβρεύσητε προς αυτούς· την θυγατέρα σου ου δώσεις τω υιω αυτού, και την θυγατέρα αυτού ου λήψη τω υιώ σου· αποστήσει γαρ τον υιόν σου απ' εμού, και λατρεύσει θεοίς ετέροις, και οργισθήσεται θυμώ Κύριος εις υμάς και εξολοθρεύσει σε το τάχος. αλλ' ούτω ποιήσετε αυτοίς· τους βωμούς αυτών καθελείτε και τας στήλας αυτών συντρίψετε και τα άλση αυτών εκκόψετε και τα γλυπτά των θεών αυτών κατακαύσετε πυρί· ότι λαός άγιος ει Κυρίω τω Θεώ σου, και σε προείλετο Κύριος ο Θεός σου είναι αυτώ λαόν περιούσιον παρά πάντα τα έθνη, όσα επί προσώπου της γης. ουχ ότι πολύπληθείτε παρά πάντα τα έθνη, προείλετο Κύριος υμάς και εξελέξατο Κύριος υμάς, υμείς γαρ έστε ολιγοστοί παρά πάντα τα έθνη, αλλά παρά το αγαπάν Κύριον υμάς και διατηρών τον όρκον, ον ώμοσε τοις πατράσιν υμών, εξήγαγεν υμάς Κύριος εν χειρί κραταιά και βραχίονι υψηλω και ελυτρώσατό σε Κύριος εξ οίκου δουλείας, εκ χειρός Φαραώ βασιλέως Αιγύπτου. και γνώση ότι Κύριος ο Θεός σου, ούτος Θεός, Θεός πιστός, ο φυλάσσων διαθήκην και έλεος τοις αγαπώσιν αυτόν και τοις φυλάσσουσι τας εντολάς αυτού εις χιλίας γενεάς και αποδιδούς τοις μισούσι κατά πρόσωπον εξολοθρεύσαι αυτούς· και ουχί βραδυνεί τοις μισούσι, κατά πρόσωπον αποδώσει αυτοίς. και φυλάξη τας εντολάς και τα δικαιώματα και τα κρίματα ταύτα, όσα εγώ εντέλλομαί σοι σήμερον ποιείν.*»

Βλέπε και *Έξοδος* 33: 2, *Δευτερονόμιον* 20: 17, *Ιησούς του Ναυή* κεφάλαια 10, 24, και πολλά άλλα σημεία του «αγίου» αυτού βιβλίου, όπου αναφέρονται οι επτά (7) αυτές ειδεχθέστατες γενοκτονίες κατά τρόπον άγιον, τιμητικόν και υπερήφανον. Εις δε την *Γένεσιν* 15: 18-20, όπως είδαμε παραπάνω, αναφέρονται ένδεκα (11) γενοκτονίες. Αυτό θα πει θεός

αγάπης και δικαιοσύνης! (Βλέπε και *Ησαΐας* 60: 11-12 με το ίδιο πνεύμα του απολύτου ρατσισμού, και *Ιερεμίας* 3: 17.). Αυτό θα πει σχέδιο «παντοδυνάμου θεού που είναι όλο αγάπη και δικαιοσύνη» για να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την κατάρα του και τη συνεχή οργή του. Ιδού τί εστί θρησκεία καταστροφής, ανοησίας και σχιζοφρενείας.

Δεν συγκρατείται ούτε επί μερικές σελίδες ώστε να λησμονήσομε τι μας είπε προηγουμένως! Δείτε και τον Αρχιεπίσκοπον (όπως και όλους τους ιεροκήρυκες) ο οποίος αφού κάμει βαρύγδουπο κήρυγμα περί Δέκα Εντολών μετά ευλογεί τα όπλα του «φιλοχρίστου ημών Στρατού» και κατακεραυνώνει τους Μάρτυρας του Ιαχωβά Χριστιανούς επειδή δεν στρατεύονται επειδή εκλαμβάνουν «ου φονεύσεις» «τοις μετρητοίς» και το τηρούν. Διά τούτο όταν εντολές δεν αξιολογούνται αναλόγως των συνθηκών και του Καιρού, όπως π.χ. συνέβαινε με τους Νόμους του Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού Πολιτισμού, καθίστανται όχι μόνον ανεφάρμοστες αλλά και επικίνδυνες έως καταστροφικές.

Εδώ επίσης αναφέρομεν ένα πολύ σοβαρό στοιχείο για τις δέκα εντολές: Οι κατάλογοι των δέκα εντολών των δύο παραπάνω κεφαλαίων παρουσιάζουν μερικές διαφορές. Όποιος θέλει ας τους συγκρίνει λέξη προς λέξη και ας τους κρίνει. Δημιουργούνται σίγουρα μερικά σοβαρά ερωτηματικά, αλλά δεν θα το κάνομε μεγάλο ζήτημα εδώ. Υπάρχει όμως κάτι πολύ παράξενο με το κεφάλαιο 34 της *Εξόδου*. Εδώ αντικαθίστανται οι πρώτες πλάκες που έσπασε ο Μωυσής πάνω στον θυμό του (*Έξοδος* 32: 19, διά τον χρυσούν μόσχον όν εποίησε ο αδελφός του Ααρών..., άλλο μεγάλο ερωτηματικό, *Έξοδος* 32: 1-6, 35) με νέες, κατ' εντολήν του ίδιου του Θεού Γιαχβέχ. Δεν βλέπομε όμως τις δέκα εντολές των δύο άλλων κεφαλαίων. Εκτός από δυο-τρεις που ομοιάζουν, οι άλλες εντολές είναι εντελώς άσχετες και ανήθικες. Διαβάστε λοιπόν τα τρία αυτά κεφάλαια περί των δέκα εντολών και ρωτήστε τους πνευματικούς σας φωστήρες ποιος είναι επί τέλους ο σωστός κατάλογος των δέκα εντολών. Στην *Έξοδο* 34: 28 αναφέρεται σαφώς η απάντηση ότι αυτός είναι ο κατάλογος των δέκα (άλλων αντί άλλων) εντολών! Άλλη μια θεόπνευστη αντίφαση μεγάλης ολκής! Τί να σημαίνουν άραγε όλα αυτά;... Όταν βρείτε την απάντηση πολύ θα θέλαμε να την ανακοινώσετε για να την μάθομε και εμείς.

Ολόκληρη η δευτέρα εντολή, *Έξοδος* 20: 4-6, έχει ως εξής: «*ου ποιήσεις σεαυτώ είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, όσα εν τω ουρανω άνω και όσα εν τη γη κάτω και όσα εν τοις ύδασιν υποκάτω της γης. ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς· εγώ γαρ ειμι Κύριος ο Θεός σου, Θεός ζηλωτής, αποδιδούς αμαρτίας πατέρων επί τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς τοις μισούσί με και ποιών έλεος εις χιλιάδας τοις αγαπώσί με και τοις φυλάσσουσι τα προστάγματά μου*.». Όταν διδάσκουν στα σχολεία τις δέκα εντολές αναφέρουν μόνο τον στίχο 4 και σκοπίμως παραλείπουν τον 5 και αναγκαστικά και τον 6. Γι' αυτό χρειάζεται μία πλήρης και προσεκτική μελέτη αυτού του αισχρού βιβλίου που ονομάζεται *Βίβλος*! Μόνο έτσι μπορεί κανείς να δει όλες τις αισχρότητες, θηριωδίες, λάθη, αντιφάσεις, κλπ., που αναφέρονται εκεί μέσα και μετά να κρίνει

Στην *Έξοδο* 20: 1-3 η πρώτη εντολή του δεκαλόγου δίδεται ως εξής: «*Και ελάλησε Κύριος πάντας τους λόγους τούτους λέγων·* ***εγώ ειμι Κύριος ο Θεός σου, όστις εξήγαγόν σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας. ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλήν εμού***.»

Έτσι που τίθεται, ο Κύριος ο Θεός παραδέχεται ότι υπάρχουν και άλλοι θεοί, αλλά παραγγέλλει στον εκλεκτό λαό του να μην δεχθεί άλλους εκτός απ' αυτόν, μάλλον ένεκα ευγνωμοσύνης επειδή τον έβγαλε από την δουλεία της Αιγύπτου. Οι άλλοι θεοί, ως υπάρχοντες, πιθανώς να διεκδικήσουν την θέση του. Γι' αυτό και προειδοποιεί!

Δεν λέγει ότι αυτός είναι ο μόνος και αληθινός θεός και όλοι οι άλλοι θεοί είναι ψεύτικοι και συνεπώς, αφού τους αποκαλύπτεται και τους αποκαλύπτει αυτή την αλήθεια,

δεν μένει τίποτα άλλο στους εκλεκτούς του παρά να έχουν αυτόν ως Θεό ένεκα αποκαλυφθείσας γνώσεως. Οτιδήποτε άλλη εκλογή θεού γι' αυτούς και οποιουσδήποτε άλλους θα ήταν εκτός νοήματος και πραγματικότητας.

Εντός αυτού του πνεύματος λοιπόν κατανοούνται ακόμα καλλίτερα αυτά που αναπτύσσονται εδώ γύρω από την φράση της δευτέρας εντολής: «Διότι εγώ είμαι ο Γιαχβέχ ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ... », κλπ.]

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

[Η δεκάτη εντολή του περιβόητου δεκαλόγου των δέκα εντολών ομιλεί διά τα πρόσωπα, ζώα και πράγματα τού πλησίον σου τα οποία δεν σου επιτρέπεται να επιθυμήσεις:

> «*ουκ επιθυμήσεις την γυναίκα του πλησίον σου. ουκ επιθυμήσεις την οικίαν του πλησίον σου ούτε τον αγρόν αυτού ούτε τον παίδα αυτού ούτε την παιδίσκην αυτού ούτε του βοός αυτού ούτε του υποζυγίου αυτού ούτε παντός κτήνους αυτού ούτε όσα τω πλησίον σου εστί.*», *Έξοδος* 20: 17, *Δευτερονόμιον* 5: 21.

Παρά ταύτα ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ δεν έδωσε καμία εντολή ούτε μέσα στον άγιο νόμο του και ούτε μέσα σε όλα τα ιερά κείμενα του (*Παλαιάς* και *Καινής*) που να λέγει:

> «*δεν σου επιτρέπεται να κατέχεις έναν συνάνθρωπό σου, ομοεθνή ή αλλοεθνή, ως δούλο (-η), ζώο ή πράγμα.*»

Αντ' αυτού και αμέσως μετά τις δέκα εντολές έχομε τον ακόλουθο άπειρης σοφίας και φιλευσπλαχνίας θεϊκό νόμο της δουλείας.]

Ο πρώτος-πρώτος νόμος μετά τον έτσι καλούμενο «Δεκάλογο» της *Εξόδου* 20: 1-17 είναι ο νόμος της ανθρώπινης δουλείας για τον λαό που μόλις πριν τρεις μήνες δραπέτευσε από 400 χρόνια δουλείας [πράγμα που δηλώνεται σαφώς και στην πρώτην εντολή *Έξόδος* 20: 2],—όπως ακριβώς το πρώτο-πρώτο διάταγμα μετά τη δραπέτευσή τους έχει να κάνει με τους δούλους αυτών των φυγάδων δούλων, βλέπε *Έξοδος* 12: 44 [«*και πάντα οικέτην* (= δούλον) *ή αργυρώνητον περιτεμείς αυτόν, και τότε φάγεται απ' αυτού·*»]. Παρακάτω, στην *Έξοδον* 21: 1-11, θεσπίζονται λοιπόν οι σχετικοί νόμοι για δούλους. [Επειδή όλα τα εδάφια αυτά είναι μακροσκελή για να καταγραφούν εδώ, αναφέρομε μόνο τα πολύ χαρακτηριστικά σημεία. Εσείς βεβαίως μην παραλείψετε να διαβάσετε τα σχετικά εδάφια, ουσιαστικά ολόκληρο το κεφάλαιο 21 της *Εξόδου*, για να δείτε και τα υπόλοιπα και να κρίνετε:]

> «Αυτές είναι οι εντολές τις οποίες θα παραθέσεις ενώπιον αυτών: Εάν αποκτήσεις Εβραίο ως δούλο...-...(έτσι και έτσι). Εάν ο Εβραίος δούλος είναι παντρεμένος με δούλο του ιδίου κυρίου και έχουν παιδιά, μπορούν να αποσπαστούν και να διαχωριστούν. Εάν ο δούλος αγαπά τη γυναίκα του και τα παιδιά του και δεν επιθυμεί να αποσπαστεί απ' αυτά, τότε ο κύριός του θα του τρυπήσει τα αυτιά με ένα βελόνι και θα τον κρατήσει σε ισόβια δουλεία.».

Ένας Εκλεκτός του Ισραήλ μπορεί να πουλήσει τη κόρη του ως δούλα (*Έξοδος* 21: 7). Ευρέως υποδεικνύεται ότι ο κύριος μπορεί να εκτονώσει επάνω της τη σεξουαλική ορμή του χωρίς καμιά τιμωρία (*Έξοδος* 21: 8). Εάν ένας Εκλεκτός του Γιαχβέχ σκοτώσει το δούλο του, διά τραυματισμού που επιφέρει αργό και εξαντλητικό θάνατο «δεν θα τιμωρηθεί, διότι ο δούλος αυτός είναι χρήμα του» (*Έξοδος* 21: 21). Εάν ο κύριος κτηνωδώς βγάλει το μάτι ή το δόντι του δούλου ή της δούλας του, η μόνη τιμωρία θα είναι ότι ο δούλος ή η δούλα θα ελευθερωθεί (*Έξοδος* 21: 26-27). [Ακόμα *Έξοδος* 21: 32: «εάν ο ταύρος κτυπήσει με τα κέρατα δούλον ή δούλα, ο μεν ταύρος θα φονευθή διά λιθοβολισμού, ο δε κύριος του ταύρου θα πληρώση εις τον κύριον του δούλου τρίακοντα αργυρά σεκέλς.».]. Οι φτωχοί του Εκλεκτού Λαού μπορούν να πουληθούν ως δούλοι σε άλλους του Εκλεκτού Λαού «μέχρι το Ιωβηλαίον Έτος» (*Λευιτικόν* 25) το οποίον είναι συγγενές με το κλασσικό "ad Calendas Graecas" [«εις τάς Ελληνικάς Καλένδας»)] διότι κανένα τέτοιο έτος, τύπου Ιωβηλαίου, δεν έχει καταγραφεί στην Αγία Γραφή να έχει ποτέ συμβεί. [Όπως ακριβώς δεν υπήρχαν Ελληνικές Καλένδες γιατί οι Καλένδες ήταν Ρωμαϊκές.]. Επίσης από τους γειτονικούς λαούς τους «τους ειδωλολατρικούς», ανάμεσα στους οποίους ζούσαν, «από αυτούς θα αγοράζετε δούλους πάντοτε, καθώς επίσης και από τα παιδιά των ξένων» (*Λευιτικόν* 25: 41-46).

[Για περισσότερες διατάξεις περί δούλων και αιχμαλωτισθέντων μέσα στο «ιερό» βιβλίο βλέπε και: *Έξοδος* 22: 1-3, *Δευτερονόμιον* 20: 13-14, 28: 15, 41, *Ιησούς του Ναυή* 9: 22-27, *Ιωήλ* 3: 8, κ.α. Αλλά και εδώ έχομε θεϊκές αντιφάσεις με *Ησαΐα* 58: 6 και *Ματθαίο* 23: 10.]

ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΩΝ

Πρώτον, στην *Έξοδον* 13: 1-2 διαβάζομε:

> «και Γιαχβέχ μίλησε στο Μωυσή και είπε: Αγίασέ μου όλα τα πρωτογέννητα, οποιοδήποτε διανοίγει μήτρα μεταξύ των τέκνων του Ισραήλ, από ανθρώπου έως κτήνους, διότι τούτο ανήκει σε μένα.».

Δεύτερον, παρακάτω στο ίδιο κεφάλαιο 12-13 συνεχίζει:

> «Θα βάλεις κατά μέρος για τον (το Εβραϊκό κείμενο λέει, θα προσφέρεις στον) Γιαχβέχ, όλα που διανοίγουν μήτρα, αρσενικά,... κλπ.».

Τρίτον, στο *Λευιτικόν* 27: 29 έχομε την τρομερή διάταξη:

> «και οτιδήποτε, το οποίο έχει αφιερωθεί ως τάμα από τους ανθρώπους δεν ημπορεί να εξαγοραστεί, αλλά διά θανάτου θα θανατωθεί.».

[**Παρέκβαση**: Εάν μελετήσετε τις αποδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* στη Νεοελληνική και τις συγκρίνετε με το ίδιο το πρωτότυπο, εάν βεβαίως δεν έχετε δυσκολία με την βιβλική γλώσσα, ή με την *Μασόρα* ή μια καλή μετάφρασή της από τα Εβραϊκά, θα παρατηρήσετε ότι οι αποδόσεις όχι μόνο προσθέτουν πλεονασμούς και θεολογικά παραγεμίσματα αλλά

και διαστρέφουν την καθαρή αλήθεια, η οποία αποκαλύπτει πράγματα που σοκάρουν τους σημερινούς αναγνώστες. Π.χ., ο θεολόγος Γ. Γ. Ψαλτάκης που έχει αποδώσει το εδάφιο αυτό στην εικοσάτομη έκδοση της *Παλαιάς Διαθήκης* της αδελφότητος θεολόγων ο «Σωτήρ», Έκδοσις Έκτη 2003, το «αλλά θανάτω θανατωθήσεται» του πρωτοτύπου των Εβδομήκοντα(δύο) δεν το μεταφράζει όπως πρέπει «αλλά (δια θανάτου) θα θανατωθεί» μόνο το αποδίδει αλλέως: «αλλά θα είναι αφιερωμένος έως θανάτου εις τον Θεόν.» Το ίδιο ακριβώς λάθος διαπράττουν και οι γνωστοί θεολόγοι Π. Ν. Τρεμπέλας στην *Παλαιά Διαθήκη* της αδελφότητος θεολόγων ο «Σωτήρ», Έκδοσις του 1985, και ο Ι. Θ. Κολιτσάρας στην πεντάτομη έκδοση της *Παλαιάς Διαθήκης* της αδελφότητος θεολόγων η «Ζωή», Έκδοσις Τρίτη, 1989.

Οι φράσεις «**θανάτω θανατωθήσεται**», ή «**θανάτω θανατούσθωσαν**», ή «**θανάτω θανατούσθω**», και πολλές άλλε παρεμφερείς όπως «**λιθοβολήσουσιν ... εν λίθοις**», «**εξαλείψω εν φόνω μαχαίρας**», «**ρομφαία...**» κλπ., εμφανίζονται εκατοντάδες φορές εντός του θεοδότου Μωσαϊκού Νόμου και ολόκληρης της *Παλαιάς Διαθήκης*. Για σύντομο παράδειγμα αναγράφομε μόνον *Λευιτικόν* 20: 13 «*και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφότεροι·* ***θανάτω θανατούσθωσαν****, ένοχοί εισίν.», και Λευτικόν 20: 15-16 «και ος αν δω κοιτασίαν αυτού εν τετράποδι,* ***θανάτω θανατούσθω****, και το τετράπουν αποκτενείτε. και γυνή, ήτις προσελεύσεται προς παν κτήνος βιβασθήναι αυτήν υπ' αυτού, αποκτενείτε την γυναίκα και το κτήνος·* ***θανάτω θανατούσθωσαν****, ένοχοί εισίν.*». Εδώ αυτοί οι κύριοι μεταφράζουν κανονικά και σωστά: «να τιμωρούνται (και οι δύο) διά θανάτου», και «να τιμωρείται με θάνατον», «Να τιμωρούνται με θάνατον». **Γιατί** λοιπόν εδώ δεν μετάφρασαν όπως και πριν: «να είναι και οι δύο αφιερωμένοι ο ένας στον άλλο μέχρι θανάτου», ή «αυτός να αφιερώνεται στο τετράποδο μέχρι θανάτου», ή «η γυναίκα να αφιερώνεται στο τετράποδο μέχρι θανάτου»; Και ξαναρωτάμε **γιατί**; Πλήρης παραποίηση και διαστροφή των πραγμάτων δηλαδή από τους ορθοδόξους Έλληνες θεολόγους. Αυτή η συνεχής και ανερυθρίαστη απόκρυψη της αλήθειας δεν μπορεί παρά να μας βάλει σε υποψίες περί συνωμοσίας. Διότι τόσοι μεταφραστές και ερμηνευτές λησμονούν ότι τα κείμενα αυτά είναι θεόπνευστα ή ακριβέστερον τα ίδια τα λόγια του Θεού και επομένως ότι δεν ημπορούν να αλλάξουν ούτε «μίαν κεραίαν» ούτε «ένα ιώτα» έως τον καιρόν της συντελείας (σύμφωνα με το χριστιανικό δόγμα που προέρχεται από τον *Ματθαίον* 5: 18-19, *Λουκάς* 16: 17, την *Αποκάλυψιν* 22: 18-19, κλπ.), αλλά τα διαστρεβλώνουν κατά το δοκούν! Αγαπητοί αναγνώστες τί έχετε να πείτε επ' αυτού του ζητήματος που θέτομε εδώ;

Στις Αγγλικές Προτεσταντικές *Παλαιές Διαθήκες* το κείμενο έχει αποδοθεί σωστά και απ' αυτές αναγράφει ο αείμνηστος συγγραφέας Joseph Wheless, ο οποίος εγνώριζε άριστα και την Αρχαίαν Ελληνικήν. Έτσι λοιπόν η γνώση της Αρχαίας Ελληνικής παίζει καθοριστικό ρόλο στη σωστή ανάγνωση και κατανόηση των χριστιανικών κειμένων και αποτελεί ασφάλεια από το να καταντήσει κανείς έρμαιον απάτης. Τέλος της παρεκβάσεως.]

Ο θεϊκός «λόγος» γι' αυτή την αφιέρωση μέχρι θανάτου των πρωτογεννήτων του Εκλεκτού Λαού και των κτηνών τους, που δίδεται από τον θείο νομοθέτη, είναι για να είναι ιερή η μνημόνευση της σφαγής των πρωτογεννήτων της Αιγύπτου, όπως σύμφωνα με την *Έξοδον* 13: 15-16 έχομε:

> «Όταν σκλήρυνε λοιπόν ο Φαραώ για να μην μας αφήσει να φύγομε, ο Θεός απέκτεινε κάθε πρωτότοκο στη χώρα της Αιγύπτου, από πρωτοτόκων ανθρώπων μέχρι πρωτοτόκων κτηνών. Και διά τούτο εγώ προσφέρω θυσία στον Γιαχβέχ οποιοδήπο-

τε διανοίγει μήτρα από τα αρσενικά ζώα, και κάθε πρωτότοκο των ανθρώπων μου το εξαγοράζω. Και σε ανάμνηση αυτού του γεγονότος θα έχεις κάποιο σημάδι στο χέρι σου, το οποίο πάντα όταν το βλέπεις, θα θυμάσαι ότι ο Γιαχβέχ με το παντοδύναμο χέρι του σε έβγαλε ελεύθερον από την Αίγυπτον.».

[Μελετήστε την καθιέρωση των πρωτοτόκων στον Γιαχβέχ όπως καταγράφεται στην *Έξοδον* 13: 1-16, 22: 29-30, κα. Πράγματι οι ανθρωποθυσίες αποτελούσαν κοινό έθιμο όλων των Σημιτικών λαών. Την ίδια ακριβώς θυσία των πρωτοτόκων απαιτεί και λαμβάνει ο σημιτικός Θεός Μολώχ της Καρχηδόνος.]

Κείμενα και πάλι κείμενα του εμπνευσμένου λόγου του Θεού μάς μεταφέρουν το θηριώδες έθιμο του ολοκαυτώματος ζωντανών παιδιών ως ζωντανές ανθρωποθυσίες στον Εβραϊκό Θεό. Ακόμα και τα κατοπινά κείμενα που απαγόρευαν αυτή την πρακτική μαρτυρούν, με τη συχνή επανάληψη τους, για τη βαθιά ριζωμένη θρησκευτική τελετή λατρείας της ανθρωποθυσίας στο Ισραήλ, είτε σαν υπακοή στους ανωτέρω θεϊκούς νόμους είτε ακόμα σαν αρχαιότερη πρακτική του Εκλεκτού Λαού. Για παράδειγμα η εντολή του Θεού στον Αβραάμ να φονεύσει τον νεαρό γιο του Ισαάκ, σαν σεπτή θυσία ολοκαυτώματος, είναι πάρα πολύ γνωστή και αποκρουστική για να αναφέρομε περισσότερες λεπτομέρειες. Μέχρι να τελειώσει αυτό το αρχείο της Βίβλου όλο και περισσότερα βιβλία υποδεικνύουν τη συνέχιση των ανθρωποθυσιών ως μιαν ορθόδοξη θρησκευτική τελετή προς τον Γιαχβέχ, Θεό του Ισραήλ. Στο βιβλίο του *Ιεζεκιήλ* 20: 26 διαβάζομε:

«Θα τους θεωρήσω μολυσμένους στις προσφορές τους, διότι κάθε διανοίγον μήτρα (δηλαδή πρωτότοκο) το προσφέρουν θυσία στο πυρ...».

Παρακάτω στο βιβλίο του *Ιεζεκιήλ των Μασσοριτών* 20: 31 έχομε:

«Κάνεις τους γιους σου να περάσουν διά του πυρός... ακόμα και σήμερον.».

Και ακόμα λίγο πριν στο ίδιο βιβλίο 16: 20-21:

«Εσύ πήρες τους γιους και τις θυγατέρες σου... και θυσίασες αυτούς... Εφόνευσες τα παιδιά σου και τα παρέδωσες για να τα αναγκάσουν να περάσουν διά του πυρός.».

Άλλα παραδείγματα αναφορών με το θέμα των ανθρωποθυσιών, είναι:

1. *Ησαΐα*ς 57: 5
2. *Ιερεμίας* 7: 31, 19: 5, 39 (*Μασόρας* 32): 35
3. *4 (Μασόρας 2) Βασιλειών* 16: 3, 17: 17-31, 23: 10
4. *Ψαλμοί* 105 (ή 106): 37-38
5. (Σχεδόν παντού)

[Τί συμπεραίνετε λοιπόν για αυτά τα πράγματα που καταγράφομε εδώ;...]

ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΑΜΑΤΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ

Το ολοκαύτωμα (θυσία τελείας καύσεως) προς τον Γιαχβέχ που έγινε από τον Ιεφθάε με την ίδια την παρθένα κόρη του, προς συμμόρφωση με το δικό του φανατικό τάμα, ήταν σύμφωνο και με την κατ' ευθείαν υπακοή στον θεϊκό νόμο. Σύμφωνα με την περιγραφή του βιβλίου των *Κριτών* 11: 39: «...ξεπλήρωσε με αυτήν (την κόρη του) το τάξιμο που είχε τάξει...». Έτσι με το τάξιμο και το ξεπλήρωμα του ταξίματος [του Ιεφθάε] έχομε και μια ιστορική μαρτυρία του γεγονότος ότι οι ανθρωποθυσίες ήταν σύνηθες φαινόμενο στο Ισραήλ, και καριερώθηκαν από τον ίδιο τον νόμο του Γιαχβέχ. Ιδού και η θεϊκή «διάταξη» που πρόσταζε αυτούς τους φόνους διά θυσιών όπως την αναφέρει το *Λευιτικόν* 27 (εδώ αναγράφομε λίγα μόνο στοιχεία και αφήνομε ολόκληρο το κεφάλαιο στον αναγνώστη):

> «Όταν κάποιος κάνει τάμα... δεν θα μπορεί να το αλλοιώσει ή να το αλλάξει, καλό για κακό ή κακό για καλό... Κανένα αφιερωμένο πράγμα που κάποιος έχει αφιερώσει στον Γιαχβέχ από όσα έχει, είτε άνθρωπο είτε κτήνος... δεν θα πουληθεί ή θα εξαγοραστεί. Τίποτα αφιερωμένο που θα έχει αφιερωθεί από τους ανθρώπους δεν θα εξαγοράζεται αλλά σίγουρα θα θανατώνεται.».

Για το ίδιο θέμα επίσης διαβάστε: *Αριθμοί* 30 και *Δευτερονόμιον* 23: 21-22.

Ο Εβραϊκός Θεός ενέπνευσε απευθείας τον υπηρέτη του Δαυίδ, που ήταν «άνθρωπος σύμφωνος με την καρδίαν του Θεού» [*Πράξεις* 13: 22, βλέπε και 7: 45-46] να κάνει μια μαζική και ιδιαιτέρως θηριώδη ανθρωποθυσία, για να κατευνάσει την οργή του ίδιου του Θεού. Ο Γιαχβέχ έστειλε δριμεία πείνα για τρία χρόνια πάνω στη Γη της Επαγγελίας του η οποία «έρεε από γάλα και μέλι». Τελικά ο Δαυίδ «επερώτησε τον Γιαχβέχ» τον λόγο για τον οποίον έγινε αυτή η μακροχρόνια συμφορά. «Και ο Γιαχβέχ απάντησε: «έγινε ένεκα του Σαούλ και του ματωμένου σπιτιού του...».» (*2 Σαμουήλ* ή *2 Βασιλειών* 21: 1). Στους παλαιούς χρόνους η οργή των θεών έπρεπε να κατευνασθεί με θυσίες. Έτσι ο Δαυίδ έψαχνε απεγνωσμένα για το είδος της θυσίας που θα ήταν τόσο ισχυρή ώστε να εξορκίσει την τριετή κατάδειξη της οργής του καλοκάγαθου Γιαχβέχ, και γι' αυτόν τον σκοπό ο ίδιος ο Γιαχβέχ τον καθοδήγησε με θεϊκό τρόπο. Έτσι ο Δαυίδ πήρε τους δυο γιους του Σαούλ από τη γυναίκα του τη Ρεσφά και τους πέντε γιους της Μιχόλ, – αν και η Μιχόλ, η κόρη του Σαούλ και του ίδιου του Δαυίδ πρώτη σύζυγος «που τον αγαπούσε», δεν είχε κανένα παιδί μέχρι την ημέρα του θανάτου της, σύμφωνα με τον στίχο 6: 23 του *2 Σαμουήλ*, ή *2 Βασιλειών*, [ζήτω η αντίφαση!],

> «και τους εκρέμασαν πάνω σε ένα λόφο ενώπιον του Γιαχβέχ. Και θανατώθηκαν και οι επτά μαζί... και μετά απ' αυτά ο Θεός άκουσε την παράκληση για τη χώρα».

[Αυτά καταγράφονται στο βιβλίο *2 Σαμουήλ* ή *2 Βασιλειών* στο κεφάλαιο 21. Παρακαλούμε τον αναγνώστη να μελετήσει αυτό το κεφάλαιο για να απολαύσει «σοφία, σύνεση και καλοήθεια». Επίσης προσέξετε ότι μόλις παραπάνω ο συγγραφέας καταδεικνύει την αντίφαση με τον στίχο 6: 23 του ίδιου βιβλίου. Η θεόπνευστη *Βίβλος* βρίθει με χιλιάδες τέτοιες θεόπνευστες αντιφάσεις...]

Υπερκορεσμένος από τη σφαγή αυτής της ανθρωποθυσίας, ο Γιαχβέχ με χάρη «εξέτρεψε την οργή του από το λαό του» και έδωσε τέλος στη μεγάλη πείνα.

Αυτά λοιπόν, —σύμφωνα με τη θεϊκή έμπνευση— δεν ήταν απλώς άγριοι ανθρώπινοι νόμοι και πρακτικές. Αυτά αποφασίστηκαν, διατάχθηκαν και επικυρώθηκαν από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑΣ

Ο ιερός νόμος του Γιαχβέχ στα χέρια του Μωυσή ξανά και ξανά εγκαινιάζει και επιβάλει την ανθρωποφαγία, και μάλιστα του πιο αποκρουστικού είδους, σαν τιμωρία πάνω στα δύστυχα παιδιά του, ένεκα της απροθυμίας τους να υπακούουν μερικές από τις μοναδικές του εντολές και να αγαπούν δεόντως τον θεϊκό γραφέα τους.

Ιδού μερικά καλά παραδείγματα:

Στο *Λευτικόν* 26: 14-46 μεταξύ άλλων διαβάζομε:

> «Αλλά εάν δεν θα υπακούσετε σε μένα και δεν θα εφαρμόσετε όλες αυτές τις εντολές... και εγώ τότε θα κάνω σε σας αυτό... Εσείς θα φάγετε τις σάρκες των υιών σας και τις σάρκες των θυγατέρων σας εσείς θα τις φάγετε.».

Στο *Δευτερονόμιον* 28: 15-69 μεταξύ άλλων διαβάζομε:

> «Και συ θα φας τον καρπό της ίδιας της κοιλίας σου, την σάρκα των υιών σου και των θυγατέρων σου,... Εάν δεν τηρείς και πράττεις όλες τις εντολές αυτού του νόμου.».

Βλέπε επίσης: *Ιερεμίας* 19: 9, *Ιεζεκιήλ* 5: 10 και απανταχού.

Αγαπητέ αναγνώστη, μελέτησε καλά ολόκληρα τα κεφάλαια των παραπάνω αναφορών. [Μελέτησε, κρίνε, αποφάσισε!]

Για χειροπιαστές περιπτώσεις ανθρωποφαγίας που επεβλήθησαν κάτω από αυτούς τους άγιους νόμους μελετήστε και: *Θρήνοι του Ιερεμίου* 4: 1-20 και *4 (Μασόρας 2) Βασιλειών* 6: 26-33 (ειδικά αυτό είναι πολύ κραυγαλέο).

[Στο σύγγραμμα του Ελληνορωμαϊστή Ιουδαίου Ιστορικού Ιωσήπου Φλαβίου, *Ιουδαϊκός Πόλεμος*, Βιβλίο 6, Κεφάλαιο 3, Παράγραφος 4 (στην έκδοση του Πανεπιστημίου Harvard, Classical Loeb Library, στίχοι 201-205) έχομε περιγραφή μαρτυρικού παραδείγματος της Μαρίας κόρης του ευγενούς Ελεαζάρου, η οποία αφού εφόνευσε, έψησε το θηλάζον τέκνον της, για να φάγει τις σάρκες του και να σβήσει την πείνα της, κατά την τριετή πολιορκία της Ιερουσαλήμ από τον Ρωμαίο στρατηγό Τίτο, 67-70 Κ.Ε. Ακόμα ομιλεί περί τεκνοφαγίας από μητέρες και πατέρες στην παράγραφο 5 ή στίχους 214-219 του ιδίου κεφαλαίου και πόσο αποκρουστική ήταν διά τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Βασπασιανό. Η Εβραϊκή *Βίβλος*, σε τέτοιες έσχατες ανάγκες, επέτρεπε στους γονείς να τραφούν με τις σάρκες των παιδιών τους, όπως φανερώνουν όλα τα χωρία που παρατίθενται εδώ και αλλού, π.χ. *Δευτερονόμιον* 25: 11-12.]

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η πιο οριστική και κυρίαρχη ιδέα περί Γιαχβέχ η οποία βρίσκεται στις Εβραϊκές γραφές είναι αυτή του Θεού του πολέμου του Εκλεκτού Λαού Γίσσρα-ελ (δηλαδή «στρατιώτης του Θεού»). Καταδιωκόμενοι [οι Ισραηλίτες] από τους Αιγυπτίους, στην *Έξοδο*ν 14: 14 [ο Μωυσής τους ανακοινώνει ότι]: «ο Γιαχβέχ θα πολεμήσει για σας». Περιχαρής λοιπόν [ο Μωυσής] για την καταστροφή των Αιγυπτίων στην Ερυθρά Θάλασσα, τραγουδά [ωδή μαζί με τον λαό] όπως μας περιγράφει η *Έξοδος* 15: 3 «…ο Γιαχβέχ είναι ο άνδρας του πολέμου· Γιαχβέχ είναι το όνομά του…». Μια από τις μεγαλύτερες απώλειες της φιλολογίας όλων των εποχών, γνωστή μόνο από διάφορες παραπομπές μέσα στην Αγία Γραφή, είναι «*Το Βιβλίο των Πολέμων του Γιαχβέχ*», που αναφέρεται στους *Αριθμούς* 21: 14 και αλλαχού, —ένας ολόκληρος τόμος των πολεμικών κατορθωμάτων του Θεού του πολέμου Γιαχβέχ του Ισραήλ. Η φράση «η ρομφαία (δηλαδή το ξίφος) του Γιαχβέχ» απαντάται συνεχώς μέσα στα αγιασμένα βιβλία. Για παράδειγμα, *Κριταί* 7: 20, *1 Παραλειπομένων* 21: 12. Ο τίτλος «Γιαχβέχ Σαβαώθ» που μεταφράζεται σε «Κύριος των δυνάμεων (δηλαδή των στρατιών)» επαναλαμβάνεται άπειρες φορές.

Καθώς τα πλήθη των Εκλεγμένων πολεμιστών παρακινούνται να καταλάβουν τα «επτά έθνη μεγαλύτερα και ισχυρότερα» από τον Ισραήλ στη Γη της Επαγγελίας, ο Γιαχβέχ τους επαναβεβαιώνει, σύμφωνα με το *Δευτερονόμιον* 20: 1-4: «Μη φοβάστε... Διότι ο Γιαχβέχ είναι αυτός που έρχεται μαζί σας για να πολεμήσει για σας». Όμως ο Γιαχβέχ πολλές φορές ανακάλεσε αυτή [την υπόσχεση] και έστειλε έναν άγγελο μόνο και μερικές μεγάλες σφήκες, όπως βλέπομε στα χωρία: *Έξοδος* 23: 20, 23, 28, *Δευτερονόμιον* 7: 20, *Ησούς του Ναυή* 24: 12. Αλλά και σαν υπέρτατος αρχηγός των στρατιών του Ισραήλ, Γιαχβέχ ο Άνδρας του Πολέμου, προσωπικώς προσδιόρισε και διακήρυξε τους Νόμους του Πολέμου για να τηρούνται από τους Εκλεκτούς Πολεμιστές του κατά τις κατακτητικές εκστρατείες μέχρι πλήρους εξολοθρεύσεως [των άλλων λαών]. Μεταξύ των πολυαρίθμων στρατιωτικών διαταγών της ιδίας γενικής ιδέας αυτοί οι νόμοι πολέμου του Γιαχβέχ που παραθέτομε αμέσως είναι αντιπροσωπευτικοί για όλους. Στο *Δευτερονόμιον* 7: 1, 2, 16 διαβάζομε:

> «Όταν Γιαχβέχ ο Θεός σου σε εισάγει στη χώρα, προς την οποία τώρα πορεύεσαι για να την κληρονομήσεις... θα παραδώσει τα επτά έθνη στα χέρια σου, και συ θα τα πατάξεις και θα τα εξαφανίσεις πλήρως. Δεν θα κάμεις καμιά διαθήκη (συμφωνία) με αυτά, και δεν θα τους δείξεις κανένα έλεος... και συ θα αναλώσεις όλους τους λαούς τους οποίους ο Γιαχβέχ ο Θεός σου θα σου παραδώσει. Το μάτι σου δεν θα λυπηθεί καθόλου αυτούς...».

[Βλέπετε λοιπόν τι ωραία, σοφά, καλοκάγαθα και θεόπνευστα τα λέει εναντίον άλλων εθνών που δεν έφταιξαν σε τίποτα στον Ισραήλ; Εξαφάνισέ τα για να πάρεις τα σπίτια τους και τη γη τους διότι έτσι είναι το θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων... Διαβάστε ολόκληρο το κεφάλαιο 7 του *Δευτερονόμιου* να δείτε περί τίνος πρόκειται καθώς και για την πυρπόληση πόλεων *Δευτερονόμιον* 13: 1-8, κλπ.]

Αλλά ένα τέτοιο χτύπημα ολοκληρωτικής καταστροφής όλων αυτών των εθνών θα είχε σαν αποτέλεσμα την αποστέρηση του Εκλεκτού Λαού ενός από τα κυριότερα κίνητρα του για κατάκτηση —τη λεία των γυναικών και λαφύρων. Γι’ αυτό λοιπόν ο προνοητικός

υπέρτατος αρχηγός τους τροποποίησε τις προηγούμενες διαταγές έτσι ώστε να εκφράσει σφόδρα τη θεϊκή επικύρωση για σεξουαλική εκτόνωση και για λαφυραγώγηση, όπως το βλέπομε στο *Δευτερονόμιον* 20: 13-14:

> «και όταν ο Γιαχβέχ ο Θεός σου έχει παραδώσει αυτήν (την «εχθρική πόλη») στα χέρια σου, εσύ θα εξοντώσεις κάθε αρσενικό από κει χάμω με τη κόψη της μαχαίρας. Αλλά τις γυναίκες, και τα μικρά παιδιά, και τα ζώα, και όλα τα πράγματα που υπάρχουν σ' αυτή την πόλη, ακόμα και τα θρύμματα πού μείνανε, εσύ θα τα πάρεις για τον εαυτό σου.».

[Τί έχετε να πείτε για τούτον εδώ τον νόμο;]

Ακόμα όμως σαφέστερος είναι ο Νόμος Πολέμου του Γιαχβέχ για τις αιχμαλωτισμένες ομορφονιές, όπως μας τον μεταφέρει το *Δευτερονόμιον* 21: 10-14:

> «Εάν εξέλθεις σε πόλεμο εναντίον των εχθρών σου, και Γιαχβέχ ο Θεός σου τους παραδώσει στα χέρια σου,... και συ ιδείς μεταξύ των αιχμαλώτων γυναίκα ωραία στην εμφάνιση, και την επιθυμήσεις για να την πάρεις ως γυναίκα σου (Εβραϊστί: Ισσά(χ) = γυναίκα), τότε θα τη βάλεις μέσα στο σπίτι σου, και θα ξυρίσεις την κεφαλή της, θα κόψεις τα νύχια της,... θα εισέλθεις μέσα της [σεξουαλικά], και θα είσαι ο σύζυγός της – (Εβραϊστί: Μπαάλ-θα(χ) = κύριος ή κάτοχός της) και αυτή θα είναι γυναίκα σου. Και θα ισχύει έτσι ώστε, εάν ποτές δεν έχεις καμιά ευχαρίστηση σ' αυτή, τότε θα την αφήσεις να φύγει οπουδήποτε αυτή θελήσει, αλλά δεν θα την πωλήσεις αντί χρημάτων, επειδή την έχεις ατιμάσει.».

[Άλλος ένας σοβαρός θεϊκός νόμος!...]

Οι ευφωνικές λέξεις «η σύζυγος» και «ο σύζυγος» που χρησιμοποιούνται στις εκφράσεις του μεταφρασμένου κειμένου είναι βελτιώσεις των απροκάλυπτων Εβραϊκών «ισσάχ = γυναίκα» και «μπαάλ = κύριος ή κάτοχος» που συνεπάγεται το δικαίωμα να «πωλήσεις αντί χρημάτων», το οποίο εν προκειμένω απαγορεύεται λόγω της ατιμάσεως.

Τεράστιο μέρος των ιερών βιβλίων μαρτυρούν την εκτέλεση αυτών των θεϊκών νόμων του πολέμου. Καθώς τα πλήθη των Ισραηλιτών, συνοδευόμενα από τον άγγελο και τις μεγάλες σφήκες, σάρωναν και κατακτούσαν, ξανά και ξανά, μετά τη μάχη και τη σφαγή, καταγράφεται στον *Ιησού του Ναυή* 10: 40, και πανταχόθεν, ότι:

> «... Δεν άφησε τίποτα να μείνει αλλά τελείως εξολόθρευσε τα πάντα που ανάπνεαν, όπως ακριβώς Γιαχβέχ, ο Θεός του Ισραήλ, επρόσταξε.».

Το μέγα κλασσικό παράδειγμα (αλλά όχι το μόνο γιατί υπάρχουν πολλά) σφαγής και ακολασίας που διατάχθηκε ποτέ από τον Θεό είναι ο «Βιασμός της γης Μαδιάμ» όπως περιγράφεται λεπτομερώς και με θεοπνευστία στους *Αριθμούς* 31. [Σας παρακαλούμε να διαβάσετε αυτό το κεφάλαιο προσεκτικά και μετά σκεφτείτε λίγο...]. Σε μια εκστρατεία εναντίον αυτού του λαού, που ιερέας του ήταν ο Ιοθόρ, πενθερός του Μωυσέως, οι 12 000 πολεμιστές του Γιαχβέχ «εφόνευσαν όλους τους αρσενικούς» (συμπεριλαμβανομένου και του φτωχού γέροντα Βαλαάμ, που είχε εκείνη τη γαϊδούρα που μιλούσε). [Εδώ μη γελάτε γιατί και οι Μουσουλμάνοι μας διαβεβαιώνουν ότι και ο γαϊδαρος του «Μεγάλου Προφή-

τη» τους Μωάμεθ μιλούσε. Τότε γιατί δηλαδή να μην υπάρχει κάτι τέτοιο και στο βιβλίο του μόνου αληθινού Θεού; Προσωπικώς, εφ' όσον τον επιβεβαιώνει ο Μουφτής της Κομοτηνής, που είναι Ανώτατος Δημόσιος Λειτουργός του Ελληνικού Κράτους, διόλου δεν αμφιβάλομε. Και συνεχίζομε περί Μαδιάμ:] «Έκαψαν όλες τις πόλεις με φωτιά», αλλά προς παρακοή των Νόμων Πολέμου, «έλαβαν όλες τις γυναίκες των Μαδιανιτών αιχμαλώτους, ακόμα και τα μικρά παιδιά τους» και ό,τι λάφυρο μπορούσε να μεταφερθεί, και τα έφεραν πίσω στο στρατόπεδο μπροστά στον Μωυσή. [Ό,τι δεν μπορούσε να μεταφερθεί το παρέδωσαν στη φωτιά.]. Όταν ο Μωυσής είδε όλα αυτά μπροστά του «έγινε έξω φρενών» και φώναξε τους αρχηγούς και τους μάλωσε: «βρε σώσατε όλες τις γυναίκες ζωντανές;!» Και στο όνομα του Θεού του πρόσταξε αμέσως, όπως βλέπομε στους *Αριθμούς* 31: 14-18: «... Τώρα διά τούτο φονεύσατε κάθε αρσενικό μεταξύ των μικρών παιδιών, και φονεύσατε κάθε γυναίκα που έχει «γνωρίσει» άνδρα (δεν έχει «κοιμηθεί» μαζί του). Αλλά τα [υπόλοιπα θηλυκά] παιδιά και όλες τις γυναίκες που δεν έχουν γνωρίσει άνδρα με το να «κοιμηθούν» μαζί του, κρατήσετε ζωντανές για τους εαυτούς σας.».

Έτσι γύρω στις 68 000 γυναίκες σφαγιάστηκαν. Μετά αυτός ο ιδιόμορφος «περιούσιος λαός του Γιαχβέχ μεταξύ όλων των εθνών» (όπως μας το λέει η *Έξοδος* 19: 5), πήρε τις εναπομείνασες 32 000 νεαρές παρθένες για να κορέσει την καθαγιασμένη σεξουαλική ορμή του επάνω τους διά βιασμού που ο ίδιος ο Θεός διέταξε. Αλλά και ο Γιαχβέχ έλαβε τη δίκαιη μερίδα του απ' αυτή τη λεία, τόσο από ανθρώπους όσο και από ζώα, όπως μας λένε οι *Αριθμοί* 31: 36-42. [Δηλαδή άνθρωποι (παρθένες) και ζώα εδόθησαν στους ιερείς του Γιαχβέχ. Δεν γινόταν να μείνουν αυτοί έξω από τη μοιρασιά!...]

[Ύστερα από αυτά τα θηριώδη γεγονότα και πολλά τέτοια τοιαύτα πολύ θα θέλαμε να μάθομε τί είδους πραότητα είχε ο Μωυσής σύμφωνα με την διαφήμιση που του κάνουν οι *Αριθμοί* 12: 3 ως πράου. Πώς σας φαίνονται εδώ όλες οι ενέργειες και διαταγές του Μέγιστου Προφήτου του Θεού Γιαχβέχ, άγιου Μωυσή; Απαντήστε ειλικρινά.]

Εάν τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί και τέτοιες πράξεις είχαν διαπραχθεί από έναν πολεμικό αρχηγό των Απάτσι που είχε ξετρελαθεί από ένα χριστιανικό, ισχυρό, οινοπνευματώδες ποτό, μερικοί θρησκοπαθείς θα καταφέρονταν εναντίον του άγριου Ινδιάνου και θα ήταν σκεπτικοί με το ότι αυτός θα έπρεπε να είχε διαταχθεί από το «Μέγα Πνεύμα» της φυλής του.

ΝΟΜΟΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Ο νόμος στη γενικότητά του τίθεται ως εξής: «ου μοιχεύσεις», *Έξοδος* 20: 13 [ή 20: 14 εξαρτάται από την έκδοση] και *Δευτερονόμιον* 5: 18. Αυτή η απαγόρευση ήταν γενική μόνο για τις γυναίκες. Για τους αγίους άνδρες των Ισραηλιτών περιοριζόταν ρητά στον «άνδρα τον οποίο θα πράξει μοιχεία με τη γυναίκα του γείτονά του». Η τιμωρία γι' αυτό το παράπτωμα ήταν θάνατος και στους δύο συμβαλλόμενους, όπως μας λέει το *Λευιτικόν* 20: 10 και το *Δευτερονόμιον* 22: 22-24. [Βλέπε και *Γένεσις* 38: 24, *Λευιτικόν* 18: 20 και *Ιωάννης* 8: 5.]. Αλλά «γείτονας» στους Εβραίους ήταν συνώνυμος με τον «πλησίον» Ισραηλίτη [π.χ. βλέπε *Έξοδος* 22: 25-26, *Λευιτικόν* 19: 18], έτσι ώστε ένας άνδρας, έστω και παντρεμένος, μπορούσε να αφεθεί με τις γυναίκες των μη Εβραίων χωρίς καμιά τιμωρία, όπως υπάρχουν πάρα πολλές τέτοιες περιπτώσεις, σαν αυτή του Δαυίδ με τη Βηρσαβεέ τη γυναίκα του στρατηγού του Ουρίου του Χετταίου (*2 Σαμούηλ* ή *2 Βασιλειών*,11). Μια πλειάδα γυ-

ναικών συζύγων (*Δευτερονόμιον* 11: 15 και απανταχού) και εταίρων, παλλακίδων και υπηρετριών των γυναικών επιτρέπεται σαφώς. Αυτές οι πολλαπλές μορφές κοινωνικής συνουσίας και συνευρέσεως δεν θεωρούνταν από τον νόμο του Θεού ως μοιχικές.

[Το παράδειγμα του Δαυίδ έχει γίνει κλασικό. Ο Δαυίδ αναφέρεται πλειστάκις ως ο εκλεγμένος από τον Θεό βασιλιάς, σύμφωνος με την καρδία του Θεού (*Πράξεις* 13: 22 και σε πάρα πολλά σημεία των βιβλίων *Α΄, Β΄ Βασιλειών* ή *Σαμουήλ* και *Α΄, Β΄ Παραλειπομένων*). Η συμπεριφορά του προς την πρώτη του γυναίκα Μιχόλ, κόρη του βασιλιά Σαούλ, που τον αγαπούσε πολύ, ήταν βαρβαρότατη. Όποιος ακόμα δεν γνωρίζει τα επεισόδια με τη Βηρσαβεέ, τη γυναίκα του στρατηγού του Ουρίου του Χετταίου, καιρός είναι να τα μελετήσει. Δολοφόνησε με σατανικό τρόπο τον στρατηγό του για να πάρει τη γυναίκα του, ενώ είχε δικό του χαρέμι με εκατό γυναίκες. Απ' αυτές οι πιο πολλές ήταν παλλακίδες και λίγες ήταν οι νόμιμες σύζυγοι (*Β΄ Σαμουήλ* ή *Β΄ Βασιλειών* 11, κλπ.). Οι τρεις απ' τις δέκα πασίγνωστες αυστηρές εντολές, «ου φονεύσεις», «ου μοιχεύσεις» και «ουκ επιθυμήσεις ...». που είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός Γιαχβέχ στο όρος Σινά (*Έξοδος* 20: 13-14, *Δευτερονόμιον* 5: 17-18), δεν δημιούργησαν κανέναν ενδοιασμό στον εκλεκτό αγαπημένο του Γιαχβέχ βασιλιά Δαυίδ! Σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο (*Λευιτικόν* 20: 10, *Αριθμοί* 35: 16-34, *Δευτερονόμιον* 22: 22 κλπ.) έπρεπε να θανατωθούν (δια λιθοβολισμού) και οι δύο μοιχοί και δολοφόνοι. Εδώ σημειώστε ότι τα αμαρτήματα και εγκλήματα του βασιλιά Δαυίδ δεν ήταν **μόνον** αυτά που διέπραξε με την Βηρσαβεέ εις βάρος του δύστυχου Ουρία, όπως πολύ εσφαλμένα πιστεύεται από τους αδιάβαστους. Τα βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης Α΄, Β΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών, Γ΄ Βασιλειών* και *Α΄, Β΄ Παραλειπομένων* περιέχουν ένα τεράστιο αριθμό εγκλημάτων, θηριωδιών και αμαρτημάτων αυτού του εκλεκτού του Θεού, των γιων του και των περί αυτόν.

Τα βλέπομε επίσης τα ίδια και με τόσους άλλους υψηλά ισταμένους. Π.χ. τον γιο του Δαυίδ και της Βηρσαβεέ, τον μοιχό Σολομώντα, με τις χίλιες και μία γυναικο-παλλακίδες (μία ήταν ή κόρη του Φαραώ, *Γ΄ Βασιλειών* 3: 1), ο οποίος εσκοτώσε τον πρώτο του αδελφό Αδωνία (*Γ΄ Βασιλειών* 2: 13-25) για ανυπόστατους και προσποιητούς λόγους και μετά λάτρευσε άλλους θεούς (*Γ΄ Βασιλειών* 11: 4), προς παρακοήν της ογδόης και της πρώτης των δέκα εντολών, κλπ. Αυτό θα πει δικαιοσύνη για τον λαουτζίκο! Αυτός ο Θεός της ερήμου Γιαχβέχ ήταν όλος δικαιοσύνη και αγάπη! Μελετήσετε λοιπόν τα τέσσερα θαυμάσια αυτά βιβλία *Σαμουήλ* ή και *Βασιλειών* καθώς και τα δύο των *Παραλειπομένων*. Είναι όλα τους ένας έξοχος θησαυρός αντιφάσεων, θηριωδιών και ό,τι άλλο θέλετε φανταστεί. Αλλά μην ξεχνάτε ότι τα βιβλία αυτά είναι θεόπνευστα με τα λόγια του Θεού (βάλε Γιαχβέχ!).

Ακόμα και ο πρώτος διδάξας το «ου μοιχεύσεις» Μωυσής, άνθρωπος και προφήτης του Θεού, πήρε παρανόμως σαν δεύτερη γυναίκα του μια μαυρούλα Αιθιόπισσα (*Αριθμοί*, κεφάλαιο 12) παρά την κριτική που του άσκησαν τα αδέλφιά του ο Ααρών και η Μιργιάμ. Πρώτον ήταν ήδη παντρεμένος με τη Σεπφώρα, κόρη του αρχιερέα των Μαδιανιτών Ιοθόρ, (*Έξοδος* 2) και δεύτερον πήρε μια αλλοδαπή. Αυτό το μεγάλο οικογενειακό σκάνδαλο αποδεικνύει ότι ο Μωυσής στην καλύτερη περίπτωση είχε διαπράξει τουλάχιστον διγαμία. Ασφαλώς δεν παρέβη τον Νόμο με τη διγαμία, διότι ο Νόμος προβλέπει πολυγαμία. Το μέγα έγκλημα του Μωυσέως ήταν ότι την πήρε ως σύζυγο και όχι ως σεξουαλική σκλάβα! Πράγματι ο Μωυσής είχε παραβιάσει τους δικούς του νόμους γιατί ο Μωσαϊκός Νόμος απαγόρευε Εβραίος(-α) να παντρευτεί με ειδωλολάτρες και αλλοφύλους. Βλέπε *Γένεσις* 24: 2-3, 28: 1, *Έξοδος* 34: 16, *Λευιτικόν* 18: 18 και κεφάλαιο 25, *Δευτερονόμιον* 7: 1-5 «*3*

ουδέ μη γαμβρεύσητε προς αυτούς· την θυγατέρα σου ου δώσεις τω υιώ αυτού, και την θυγατέρα αυτού ου λήψη τω υιώ σου·...», και αλλού, π.χ., *Κριταί* 14: 3-4. Αντί όμως ο Μωυσής να συμμορφωθεί κατά την υπόδειξη των αδερφιών του αυτός τα τιμώρησε σκληρά με λέπρα, κλπ. Ο Μωυσής κατά τον Ιησού Χριστό διέπραξε και μοιχεία!

Ακόμα τα βιβλία των Έσδρα και Νεεμία μάς αποκαλύπτουν ότι ο Έσδρας διέλυσε βιαίως τους μικτούς γάμους και απαγόρευσε την έκτοτε «μίξη σπέρματος» όταν γύρισε στο Ισραήλ, γύρω στο 450 Π.Κ.Ε. από την Βαβυλώνα, για να αποκαταστήσει την τάξη κατ' εντολή του Πέρση βασιλέως, *Έσδρας* 9: 1-36. Η έννοια αυτών των απαγορεύσεων του Νόμου και των ενεργειών του Έσδρα είναι καθαρά η διαφύλαξη της φυλετικής καθαρότητος της Ταξικής Κοινωνίας. Ο καθείς δύναται να έχει απεριόριστο αριθμό αλλοδαπών παλλακίδων, σεξουαλικών δούλων, κ.ο.κ. όμως τα τέκνα θεωρούνται εξώγαμα, δηλαδή ισόβιοι δούλοι. Έτσι δεν θα μολυνθεί φυλετικώς η Άρχουσα Τάξη!

Στον κατάλογο των μεγάλων ανδρών του Γιαχβέχ με τέτοιου τύπου σεξουαλικές επιδώσεις, ενώ είχαν παντρευτεί με μία ή μπόλικες γυναίκες, ανήκουν: Οι κριτές Γεδεών και Σαμψών (αν και ναζαρίτης ή ναζιραίος!) και οι βασιλείς Σαούλ και Δαυίδ. Αλλά ο πιο επιτυχής απ' όλους ήταν ο γιος του Δαυίδ, Σολομών με τις 1001 γυναίκες, επτακόσιες μία σύζυγοι και τριακόσιες παλλακίδες. Ο κατάλογος αυτός μπορεί να συνεχισθεί ακόμα κατά πολύ.

Βλέπομε δηλαδή ακόμα μια φορά ότι αυτοί οι «ωραίοι θεϊκοί και καλοί» νόμοι δεν εύρισκαν εφαρμογή στους βασιλιάδες και στους ισχυρούς. Όσο για τους αδυνάτους και τις παραμελημένες γυναίκες, «ο νόμος είναι νόμος»!

Μια φορά συζητούσα το θέμα αυτό της μοιχείας με έναν θρησκευόμενο Εβραίο που πήγαινε ανελλιπώς στη συναγωγή και μελετούσε την *Εβραϊκή Βίβλο* με τους ραβίνους. Όταν του ανάφερα αυτά τα διάφορα παραδείγματα, μου είπε καθαρά ότι η μοιχεία ήταν αμάρτημα μόνο για τις γυναίκες. Οι άνδρες μπορούσαν να κάνουν ότι ήθελαν εκτός από τους λίγους περιορισμούς που είδαμε παραπάνω.

Η κυρίως απαγόρευση λοιπόν έγκειτο στον αποκλεισμό της νομικής μορφής γάμου με αλλοδαπή. Έτσι αυτή η απαγόρευση διασφάλιζε την Φυλετική Καθαρότητα της Άρχουσας Τάξεως αποκλείοντας τη νομιμοποίηση των τέκνων της αλλοδαπής.]

ΝΟΜΟΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Μόνον ο άνδρας, ο οποίος έχει λάβει σύζυγο, και συμβεί «ώστε αυτή να μην ευρίσκει καμίαν χάρη στα όμματά του» [κοινώς, «του ξίνισε»] μπορεί χωρίς περισσότερη φασαρία «να γράψει ένα πιστοποιητικό διαζυγίου,... και να την εξωπετάξει από το σπίτι του.». Η περιφρονηθείσα σύζυγος, εν τούτοις, είχε ένα δυνατό καταφύγιο ανακουφίσεως: «μπορούσε να πάει και να γίνει γυναίκα ενός άλλου ανδρός». Αλλά και ο τελευταίος άνδρας μπορούσε με τη σειρά του να τη μισήσει και να την πετάξει έξω από την πόρτα με ένα άλλο «πιστοποιητικό διαζυγίου». «Μετά από αυτό όμως αυτή έμενε κηλιδωμένη με ατιμασία». Αυτή η γυναίκα μετά και τη δεύτερη εκδίωξη γινόταν ένα είδος «περιπλανωμένης Ιουδαίας» και δεν μπορούσε πια να γυρίσει πίσω στον πρώην άνδρα της (*Δευτερονόμιον* 24: 1-4). [Αγαπητοί αναγνώστες πώς σας φαίνεται αλήθεια αυτός ο θεϊκός νόμος διαζυγίου;]

Μάλλον μια τέτοια γυναίκα θα είχε δυσκολία να βρει έναν τρίτο άνδρα. Αλλά κατ' ουδεμία διάταξη του θεϊκού νόμου δεν μπορούσε μια σύζυγος να έχει διαζύγιο [με δική της πρωτοβουλία], ή «να εκδώσει πιστοποιητικό διαζυγίου» στον σύζυγό της. Αλλά επειδή από τον Θεό «ενώθηκε μαζί» με τον άνδρα της κανείς μα κανείς – εκτός του ανδρός της – δεν μπορούσε να την αποχωρίσει απ' αυτόν.

[«Ὁ οὖν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μή χωριζέτω.» *Ματθαίος* 19: 6 και *Μάρκος* 10: 9. Άλλη μια αντίφαση! Αλλά και οι διατάξεις περί διαζυγίου στην *Καινή Διαθήκη*, *Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12, *Λουκάς* 16: 18, *Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 10-16, 39, εκτός του ότι είναι αντιφατικές μεταξύ τους σε πολλά σημεία, ανατρέπουν πλήρως τον εδώ νόμο του Μωυσέως.

Στον *Ματθαίο* 19: 8, ο Ιησούς Χριστός δικαιολογεί τον Μωυσή λόγω της «*σκληροκαρδίας*» των Εβραίων. Τί ωραία, σοφότατη, θεϊκή και προ πάντων παντοδύναμη δικαιολογία που βρήκε! Όπως αναγράφει το *Λευιτικόν* 26: 46, οι *Αριθμοί* 36: 13, κλπ., εδώ έχομε να κάνομε ξεκάθαρα με τον Νόμον του ίδιου του Θεού, απλώς γραμμένον διά της χειρός του Μωυσέως. Σ' όλη την *Πεντάτευχον* βλέπομε ξεκάθαρα ότι δεν ήταν ο Μωυσής που έδωσε αυτόν τον νόμο στους Εβραίους αλλά ο ίδιος ο Θεός Γιαχβέχ μέσω του Μωυσέως. Δεν ήταν ο Μωυσής που υπαγόρευσε αυτόν τον Νόμο αλλά ο ίδιος ο Θεός! Οπότε γιατί εδώ ο Ιησούς Χριστός προσπαθεί να δικαιολογήσει τον Μωυσή αφού δεν φταίει σε τίποτα; Αν ο Ιησούς ήταν Θεός και επομένως συνεπής, σ' αυτό το σημείο έπρεπε να δικαιολογήσει τον ίδιο τον Πατέρα Θεό και τον εαυτόν του μαζί, αφού και αυτός είναι ίδιος με τον Τριαδικό Θεό! Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς μ' αυτή τη Γιαχβική σοφία... και την Χριστιανική θεολογία!

(Μην ξεχνάτε ότι, τόσο η *Παλαιά* όσο και η *Καινή* έχουν δοθεί ή εμπνευστεί από τον ίδιο πάνσοφο, παντοδύναμο και αληθινό Πατέρα Θεό Γιαχβέχ ή την Αγία Τριάδα αν θέλετε!).

Αντίθετα προς τον Μωσαϊκό Νόμο λοιπόν, ο οποίος εδόθη στον Μωυσή από τον «Πατέρα» Θεό του Ιησού Χριστού για να τον φορτώσει στον Εβραϊκό λαό όπως υποτίθεται και πιστεύεται στον Εβραιοχριστιανισμό, ο Ιησούς κατήργησε πλήρως το **διαζύγιο** (εκτός ίσως, προσοχή και πάλι ίσως, λόγω μοιχείας) και την **παντρειά για δεύτερη φορά** (*Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12 και *Λουκάς* 16: 18). Βρήκε λοιπόν «την *σκληροκαρδία* του εκλεκτού λαού του» (*Ματθαίος* 19: 8, *Μάρκος* 10: 5) σαν δήθεν δικαιολογία για τον Μωυσή και όχι για τον εαυτόν του, τη στιγμή κατά την οποίαν, όπως προαναγράψαμε, ο νόμος αυτός εδόθη από τον ίδιο τον Θεό στον Μωυσή! Πολύ θεϊκή δικαιολογία ανεκάλυψε λοιπόν ο Ιησούς Χριστός! Δεν νομίζετε; Δηλαδή ο Παντοδύναμος Θεός υπεχώρησε μπροστά στην σκληροκαρδία των Εβραίων και τους έκανε σκόντο! Πάρα πολύ ωραία!

Θα ήταν συνεπέστερα, αλλά όχι και καλλίτερα, να έλεγε στα ίσια ότι τώρα μου κατέβηκε και ως Θεός που είμαι αλλάζω αυτά που είχα δώσει πριν μερικό καιρό, αντί να προσπαθεί να βρει δικαιολογίες και να ρίξει την ευθύνη σε άλλους· και το χειρότερο, βρήκε σαν δικαιολογία αυτή τη σαχλαμάρα της υποχωρήσεως του ίδιου του Παντοδυνάμου Θεού Πατρός, αλλά ρίχνοντας το βάρος στον εκλεκτό και αγαπητό προφήτη του, τον Μωυσή... Πού πήγε η θεϊκή του ιδιότητα και παντοδυναμία εδώ; Τί να πει κανείς με δ' αύτα!

Τώρα πάντως με την *Νέα Διαθήκη* και τα συμπληρώματα τού *Θεϊκού Νόμου* όπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορείς να ξαναπαντρευτείς αν έχεις χηρέψει ή χωρίσει, ακόμα και για θεμιτούς λόγους. Ούτε μπορείς να χωρίσεις τον ή την σύζυγο που πήρες αλλά δεν

σου ταίριασε. Αν έκανες λάθος, «σύ όψει», διόρθωση δεν υπάρχει. Η καταπιεστική και αντικοινωνική θεολογική τακτική σε όλο της το μεγαλείο!]

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑΣ

Με θεϊκή έμπνευση ο Γιαχβέχ εφεύρε και διέταξε μια καινούργια δοκιμή, ένα είδος ιερατικής «δίκης με οδυνηρή δοκιμασία» για περιπτώσεις όπου «το πνεύμα της ζηλοτυπίας αφύπνιζε» τον σύζυγο και αυτός υποπτευόταν ότι η γυναίκα του πλάγιασε σωματικά με άλλον άνδρα, «και αυτό έγινε κρυφά από τα μάτια του συζύγου της,... και δεν υπήρχε κανένας μάρτυρας εναντίον της...».

Συγκεκριμένα στους *Αριθμούς* 5: 11-31 μεταξύ άλλων διαβάζομε τα εξής γι' αυτήν τη μέθοδο του «ύδατος της ζηλοτυπίας»:

> «Τότε ο άνδρας θα φέρει τη γυναίκα του προς τον ιερέα... και ο ιερέας θα φέρει αυτήν κοντά και θα τη βάλει μπροστά στον Γιαχβέχ, και ο ιερέας θα βάλει νερό μέσα σ' ένα πήλινο δοχείο· και από το χώμα που βρίσκεται στο πάτωμα της Σκηνής του Μαρτυρίου ο ιερέας θα πάρει και θα το βάλει μέσα στο νερό... το πικρό νερό που περιέχει και προξενεί την κατάρα· και ο ιερέας θα την ορκίσει με όρκο και θα πει στη γυναίκα: «Εάν κανένας άνδρας δεν έχει «κοιμηθεί» μαζί σου... κλπ.». Και μετά ο ιερέας θα πει στη γυναίκα: «Ο Γιαχβέχ να σε καταραστεί και να σε καταστήσει αποκρουστικό παράδειγμα ανάμεσα στο λαό σου, όταν ο Γιαχβέχ δώσει και κάνει να σαπίσει ο μηρός σου και να πρησθεί η κοιλιά σου· και αυτό το νερό που περιέχει την κατάρα θα εισχωρήσει εντός των εντέρων σου, και θα κάνει την κοιλιά σου να πρησθεί και τον μηρό σου να σαπίσει· και η γυναίκα πρέπει να πει: Αμήν – Αμήν (δηλαδή, γένοιτο – γένοιτο)».
>
> «Και ο ιερέας —(μετά από διάφορα προγεγραμμένα ξόρκια)— θα εξαναγκάσει τη γυναίκα να πιει αυτό το νερό... Τότε θα συμβεί το εξής: Εάν είναι όντως μολυσμένη και έχει διαπράξει προσβολή κατά του κυρίου και συζύγου της, τότε το νερό που περιέχει την κατάρα θα εισέλθει μέσα της και θα γίνει πικρό, και θα πρησθεί η κοιλιά της και ο μηρός της θα σαπίσει, και η γυναίκα αυτή θα καναντήσει κατάρα ανάμεσα στο λαό της. Και εάν η γυναίκα δεν είναι μολυσμένη... τότε θα είναι ελεύθερη και θα συλλάβει σπέρμα. Αυτός είναι ο νόμος της ζηλοτυπίας.».

Ίσως κάποιος παρακινηθεί να σκεφτεί ότι αυτή η δόση του βλαβερού ιερού νερού» θα ήταν πολύ αποτελεσματική για να πάθει μόλυνση και να πρησθεί η κοιλιά της, και να σαπίσει το υπογάστριο της (αυτό θα πει «μηρός» εδώ) είτε ήταν ένοχη είτε αθώα, και ως εκ τούτου αυτός ο θεϊκός τρόπος διαπιστώσεως της ενοχής ή της αθωότητάς της να είναι πολύ χειρότερος από την ίδια την αρχική υποψία ή την προσβολή.

[Ουδέν σχόλιον... Τί να πρωτοπεί κανείς για έναν τέτοιο νόμο ενός πανσόφου, δικαίου, καλοπροαιρέτου και παντογνώστη Θεού...! Αυτός κι' αν είναι δεισιδαιμονία! Αλλά η δεισιδαιμονία είναι υπέρτερη από κάθε θεοπνευστία... Αυτή η τέλεια, θεϊκή μέθοδος εφαρμοζόταν μερικές φορές και στη χριστιανική Ευρώπη του σκοτεινού χριστιανικού Μεσαίωνα.]

ΝΟΜΟΣ ΔΙΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ

Νομοθετήθηκε ότι: «Εάν οποιοσδήποτε άνδρας λάβει μια γυναίκα» και απογοητευτεί απ' αυτήν και αναφέρει ότι «δεν τη βρήκα παρθένα» τότε ο πατέρας της και η μάνα της θα πρέπει να «παρουσιάσουν τα διαπιστευτήρια τής (αυτές οι λέξεις «τα διαπιστευτήρια τής» δεν υπάρχουν στο Εβραϊκό κείμενο) — παρθενίας τής νεαρής κοπέλας στους πρεσβύτερους της πόλεως στην πύλη.».

Τότε αυτοί οι άγιοι «εξυπνάκηδες» πρέπει να κάνουν ένα είδος σεβασμίου γλυκοκοιτάγματος επάνω και μέσα στο σώμα της, **inquisitio de ventre inspiciendo** [αναζήτηση (ψάξιμο) διά κολπικής εξετάσεως, ή εξετάσεως των εντοσθίων], και σύμφωνα με το *Δευτερονόμιον* 22: 13-21

> «... εάν η νεαρή κοπέλα δεν βρεθεί να είναι παρθένα, τότε θα τη φέρουν έξω από τη θύρα του σπιτιού του πατέρα της και οι άνδρες της πόλεως θα τη λιθοβολήσουν με λίθους μέχρι να πεθάνει.».

[Τί πανέμορφο θέαμα θα ήταν αυτή η εκτέλεση για τους γονείς της παθούσας «δικαίως» ή «αδίκως»; Όπως όμως έλεγαν οι Λατίνοι: «**Dura Lex sed Lex**» (σκληρός νόμος αλλά νόμος). Αν επί πλέον η κοπέλα ήταν **κόρη ιερέα** και ευρέθη μη παρθένα, είτε επρόκειτο να παντρευτεί είτε όχι, τότε **την έκαιγαν ζωντανή** σύμφωνα με την διάταξη του *Λευιτικού* 21: 9. Πάρα πολύ ωραία! ...]

ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ

Αυτή η επικεφαλίδα είναι η καλύτερη που θα μπορούσε να βρεθεί για να εκφράσει τις ιεροτελεστίες και τα ξόρκια μαγικής φύσεως, που εφευρέθηκαν και προδιαγράφτηκαν από τον Γιαχβέχ και που εφαρμόζονταν από τους ιερείς, για να εξορκίσουν αρρώστιες και αμαρτίες από τον άγιο λαό και να μεταβιβάσουν αυτά τα δεινά σε μάλλον αθώα ζώα.

Ο θεϊκός «νόμος για τη λέπρα και τη λευκοπλασία» στο *Λευιτικόν* 14 [και 13] είναι ένα τέλειο δείγμα εξορκισμών ιατρομαγείας για τον καθαρμό του θεραπευομένου λεπρού και των ρούχων, σπιτιού και υπαρχόντων του.

Νομοθετήθηκε ότι ο ιερέας, πρόκειται να πάρει δύο ζωντανά πτηνά, κέδρινο ξύλο, ταινία από στριμμένο κόκκινο νήμα και κλωναράκι υσσώπου. Μετά θα σκοτώσει το ένα από τα πτηνά «μέσα σε πήλινο δοχείο πάνω από τρεχούμενο νερό». Θα βουτήξει το ζωντανό πτηνό και τα άλλα τρία «φετιχικά» μέσα στο αίμα του σκοτωμένου πτηνού· θα ραντίσει τον λεπρό επτά φορές, και μετά θα «αφήσει το ζωντανό πτηνό ελεύθερο να πετάξει μέσα στην πεδιάδα φορτωμένο με την αρρώστια. Τότε ο λεπρός, καθαρός πλέον από την αρρώστια, πρέπει να «ξυρίσει όλα τα μαλλιά της κεφαλής του, τα γένια του και τα φρύδια του [τίποτ' άλλο άραγε;]», και θα φέρει στον ιερέα δυο αρσενικά αρνάκια, μια αμνάδα, λάδι κτλ., ως προσφορά οφειλήματος.

Ο ιερέας θα σκοτώσει ένα από τα δυο αρνάκια, και κατόπι θα πάρει λίγο αίμα από την προσφορά του οφειλήματος και μ' αυτό θα αλείψει την άκρη του δεξιού αυτιού, και τον αντίχειρα του δεξιού χεριού, και το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού ποδιού του πρώην λεπρού, θα βυθίσει το δεξί του δάχτυλο μέσα σε λίγο λάδι χυμένο μέσα στο αριστερό του χέρι, και μετά «θα ραντίσει το λάδι με το δάχτυλό του επτά φορές μπροστά στον Γιαχβέχ»

μετά θα χύσει το υπόλοιπο του λαδιού επάνω στο κεφάλι του λεπρού και **presto!** [αμέσως, ταχύτατα!] «θα είναι καθαρός».

Ολόκληρη η παράσταση πρόκειται να επαναληφθεί με περισσότερο αίμα και εξορκισμούς για να απολυμανθούν το σπίτι και τα αντικείμενα του λεπρού. Αλλά ούτε μια λέξη μέσα σ' όλες αυτές τις ιατρικές συνταγές «του Μεγάλου Ιατρού» που ονομάζεται «Κύριος ο Θεράπων» για την πρόληψη ή την απόλυτη ίαση της λέπρας, ή οποιασδήποτε άλλης μάστιγας, ασθένειας, επιδημίας κλπ. στην Αγία Γη.

[Τί να πρωτογράψομε γι' αυτήν τη μέθοδο θεραπείας λέπρας και απολυμάνσεως αντικειμένων και σπιτιού ενός λεπρού. Τα αφήνομε στην κρίση σας. Είναι να απορεί κανείς που οι ιερόσυλοι γιατροί σήμερα δεν εφαρμόζουν αυτήν τη μέθοδο!... Τί φοβερή ιεροσυλία!]

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ

Μια παρόμοια επινόηση για την απαλλαγή του αγίου λαού από την αμαρτία εις βάρος κάποιου ζώου είναι αυτή της θυσίας του «αποδιοπομπαίου τράγου» στον διάβολο, [δηλαδή του τράγου που θυσιάζεται στον «αποδιοπομπαίο», τουτέστιν στον Σατανά], όπως προβλέπει ένας από τους πιο παράξενους νόμους του Γιαχβέχ, όπως θεσπίστηκε στο *Λευιτικόν* 16. Η φράση «αποδιοπομπαίος τράγος» είναι λάθος όρος των μεταφράσεων [όπως των Εβδομήκοντα(δύο), κ.α.] ο οποίος χρησιμοποιείται για να αποκρύψει ό,τι ονομάζει το New Standard Bible Dictionary [Νέο Καθιερωμένο Λεξικό της Βίβλου] «ίχνος πρωτόγονης Σημιτικής Δαιμονολογίας» (Βλέπε: Encyclopedia Biblica, Vol. I, col. 395).

[Ο Σύμμαχος έγραφε «απερχόμενος», ο Ακύλας «απολυόμενος» και πολύ θα θέλαμε να ξέραμε τί έγραφε ο Θεοδοτίων. Εκτός από μερικά αποσπάσματα και οι τρεις μεταφράσεις, όπως και το υποτιθέμενο «*Διά Τεσσάρων*» του Τατιανού και τα *Τετραπλά* έως *Εννεαπλά* του Ωριγένη εξαφανίστηκαν μετά τον Κωνσταντίνο και τον Ευσέβιο. Γιατί άραγε;]

Η λέξη που χρησιμοποιείται στην Εβραϊκή Βίβλο, και που μπήκε στο περιθώριο του Authorized Bible Version, αλλά ειλικρινώς αποκαθίσταται στο κείμενο του Revised Bible Version, είναι Αζαζήλ, ένα Εβραϊκό όνομα για τον διάβολο, ο οποίος λατρευόταν από τους αρχαίους Εβραίους. Η «προσφορά αμαρτίας» στον Γιαχβέχ έπρεπε να συνοδεύεται και με προσφορά στον μεγάλο ανταγωνιστή του τον Σατανά. Νομοθετήθηκε λοιπόν ότι, μετά από πολυάριθμες τελετές:

> «Ο ιερέας θα πάρει δύο τράγους και θα τους φέρει ενώπιον του Γιαχβέχ,... και ο Ααρών θα ρίξει τα ζάρια πάνω στους δύο τράγους, το ένα ζάρι για τον Γιαχβέχ και το άλλο ζάρι για τον Αζαζήλ.».

Τότε μετά από παρατεταμένους και ισχυρούς εξορκισμούς και ραντίσματα από το αίμα του πρώτου τράγου, ο οποίος είχε θυσιαστεί για τον Γιαχβέχ, ο ιερέας θα φέρει πλησίον του τον ζωντανό τράγο του διαβόλου, όπως το βλέπομε στο *Λευιτικόν* 16: 23-26:

«Και ο Ααρών θα θέσει και τα δυο του χέρια πάνω στο κεφάλι του ζωντανού τράγου και θα εξομολογηθεί επάνω του όλες τις αδικίες των τέκνων του Ισραήλ,... βάζοντάς τις πάνω στο κεφάλι του τράγου,... και ο τράγος θα φέρει επάνω του όλες τις αμαρτίες των... και θα αφήσει τον τράγο να φύγει στην άγρια φύση... για τον Αζαζήλ.».

Αυτή η τελετή δεικνύει ότι ο λαός του Γιαχβέχ λάτρευε επίσης τον διάβολο και θυσίαζε σ' αυτόν. Συνέχισε να κάνει τέτοιες θυσίες τουλάχιστον μέχρι της εποχής του Ροβοάμ, ο οποίος και «χειροτόνησε ιερείς για τους διαβόλους», όπως το βλέπομε στο *2 Παραλειπομένων* 11: 15 [τουλάχιστον όπως το διατυπώνουν οι Μασσορίτες]. (Ακόμα βλέπε: *Λευιτικόν* 17: 7 και *Δευτερονόμιον των Μασσοριτών* 32: 16.).

Αργότερα ένα πιο δραματικό σχήμα επινοήθηκε και νομοθετήθηκε από τον Γιαχβέχ για να απαλλάσσει τον άγιο λαό του από τις αμαρτίες του. Διέταζαν δυο φτερωτές γυναίκες με «φτερούγες σαν τις φτερούγες πελαργού» να συγκεντρώνουν όλες τις αμαρτίες που μπορούσαν να τσακώσουν, και μετά να τις ζυμώνουν μέσα σ' ένα «τάλαντο μολύβδου». Αυτή η μάζα λοιπόν επρόκειτο μετά να δοθεί σε «μια γυναίκα που καθόταν μέσ' τη μέση ενός εφάχ» (είδος μεγάλου δοχείου που χρησιμοποιούταν σαν μέτρο χωρητικότητας). Τότε οι δυο φτερωμένες γυναίκες «σήκωναν ψηλά το εφάχ μεταξύ γης και ουρανού» και πετούσαν μαζί με το εφάχ μακριά στη χώρα Σινάχ [αγνοείται αυτή η χώρα], όπου έχτιζαν ένα είδος φυλακής για την παντοτινή του φυλάκιση. Αυτά αναφέρονται στο βιβλίο του *Ζαχαρία* [Μασσοριτών και Προτεσταντών] 5: 5-11. [Τα σχόλια περιττεύουν. Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα...]

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΙΣΣΩΝ

Μέσα στην πρώτη φουρνιά των θεϊκών νόμων που ενεχειριάστηκαν [στον Μωυσή], ήταν και ο εξής, που νομοθετήθηκε ανάμεσα στις φλόγες και στα αστραπόβροντα του όρους Σινά. Στην *Έξοδον* 22: 18 έχομε:

«Φαρμακούς ου περιποιήσετε» («Μάγους - μάγισσες δεν θα αφήσετε να ζουν»).

Αλλά ακόμα πιο συγκεκριμένα νομοθετήθηκε στο *Λευιτικόν* 20: 27:

«Ανήρ ή γυνή οι οποίοι ήθελαν γίνει εγγαστρίθυμοι ή μάγοι ψάλλοντες μαγικάς ωδάς, θα τιμωρηθούν και οι δύο διά θανάτου. Θα τους εκτελέσετε διά λιθοβολισμού. Είναι ένοχοι.».

Αυτό επεξετάθηκε για να συμπεριλάβει και ολόκληρο το αλλόκοτο τσούρμο των υπαρκτών και μη πνευματιστών του όρους Brocken, [από τον Faust του Goethe, όπου ένα πλήθος «αλλοκότων» ατόμων, μαγισσών και δαιμόνων εμφανίζεται και συγκεντρώνεται στο όρος Brocken της οροσειράς Harz της Γερμανίας κατά τη νύχτα της εορτής της Αγίας Βαλπούργης (Walpurgis). Εκεί και τότε αυτό το πλήθος εκτρέπεται σε οργιαστικούς εορτασμούς και παλυπάταγες ορχήσεις – εξ ού η παροιμιώδης έκφραση: «Βαλπούργια Νύχτα»], όπως μας πληροφορεί το *Δευτερονόμιον* 18: 10-12:

«Μεταξύ σας δεν θα ευρεθεί κανένας... ο οποίος θα χρησιμοποιεί μαντείας ή παρατηρεί σημεία και οιωνούς, διά να εξακριβώσει το μέλλον, ή μάγος που θα ψάλ-

λει μαγικάς ωδάς, ούτε άνθρωπος που θα φαίνεται ομιλών από την κοιλίαν, ούτε τερατοσκόπος που θα παρατηρεί τέρατα στον ουρανό διά να προλέγει το μέλλον, ούτε άλλος πνευματιστής που θα ερωτά τους νεκρούς.».

Αυτός ο κατάλογος και οι επαναλαμβανόμενες θανατηφόρες νομοθετήσεις εναντίον κακοποιών για τους οποίους συνεχώς γκρινιάζουν, προδίδει την εξαπλωμένη λατρευτική τρέλα και τις πείσμωνες πρακτικές που εδώ καταδικάζονται. [Βλέπε π.χ. *Δευτερονόμιον* 13: 1-6, κλπ.]. Έτσι ο Γιαχβέχ ο ίδιος και οι αλάνθαστοι πάπες, σύνοδοι και αναρίθμητοι «θεολόγοι» συμπεριλαμβανομένου και του δικού μας John Wesley [Βρετανός κληρικός θεολόγος (1703-1791) ο οποίος θεμελίωσε την αίρεση των Μεθοδιστών το 1738], έχει σεβασμίως επιβεβαιώσει την πραγματική ύπαρξη των μαγισσών και μάγων. Μερικά εκατομμύρια ατυχών γεροντισσών και ανθρώπων με εμμονές καταβασανίστηκαν και εκτελέστηκαν ή εκάησαν ζωντανοί μέχρι θανάτου και τώρα η γη είναι ευτυχώς απελευθερωμένη από την ολέθρια παρουσία τους.

[Βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* 33: 6, *Α΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών* 28: 3, *Μιχαίας* 5: 12. Εδώ μιλάει η θεμελίωση της ιστορίας του φόβου, τρόμου και φρίκης που γέννησε βασανιστήρια που δεν βάζει ο νους φυσιολογικού ανθρώπου. Μην ξεχνάτε την μαύρη βίβλο κατά των μαγισσών και μάγων, το οικτρό εγχειρίδιο ***Malleus Maleficarum*** (Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων. Γράφτηκε το έτος 1486 από τους καθολικούς Heinrich Kramer και Jakob Sprenger βάσει των εντολών της *Παλαιάς Διαθήκης* και με την απόλυτη Παπική επικύρωση τού Πάπα Ιννοκεντίου VIII.). Μελετήστε αυτή την Ιστορία από διάφορα καλά συγγράμματα προς γνώση και συμμόρφωση και εις μνήμην όλων αυτών των εκατομμυρίων αθώων θυμάτων...]

EX POST FACTO [κατόπιν του πραχθέντος, εκ των υστέρων, αναδρομικής ισχύος] ΝΟΜΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι θεϊκοί νόμοι ορίζουν τις τιμωρίες θανάτου και λιθοβολισμού με λίθους [μα καλά με τί άλλο; Μήπως με αυγά καθαρισμένα;] μέχρι θανάτου, σχεδόν για κάθε αδίκημα μέσα στον ιερό κώδικα. Αλλά υπάρχουν άλλες διατάξεις τελείως **ex post facto** για πράξεις που είχαν ήδη γίνει, οι οποίες επιβάλλουν την ίδια ποινή θανάτου για τετριμμένες και ελαφρές μικροαδικίες, όπως φαίνεται.

Καθ' ον χρόνον ο Εκλεκτός Λαός ήταν στην άγρια έρημο, οι *Αριθμοί* 15: 32-36 μας πληροφορούν ότι:

«βρέθηκε άνδρας να μαζεύει ξύλα κατά την ημέρα του Σαββάτου. Και αυτοί... τον έφεραν ενώπιον του Μωυσέως και του Ααρών, και ενώπιον του λαού· και τον έβαλαν σε φυλακή, γιατί δεν γνώριζαν τι να κάμουν μ' αυτόν. Και ωμίλησε ο Γιαχβέχ προς τον Μωυσή και είπε: Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να τιμωρηθεί οπωσδήποτε με θάνατο· και όλος ο λαός θα τον λιθοβολήσει με λίθους έξω από το στρατόπεδο.».

Το σύνταγμα κάθε πολιτείας των Η.Π.Α. απαγορεύει τιμωρία σύμφωνα με τους νόμους που ετέθησαν σε εφαρμογή μετά τη διάπραξη της αδικίας. [Ασφαλώς κάθε ευνο-

μούμενη πολιτεία απαγορεύει τιμωρία σύμφωνα με τους νόμους που ετέθησαν σε εφαρμογή μετά τη διάπραξη της αδικίας!]

Αργότερα ένας γενικός νόμος για τις περιπτώσεις της θανατικής ποινής θεσπίστηκε, ακολουθώντας το προηγούμενο που ανωτέρω εγκαθιδρύθηκε, όπως δηλώνεται στην *Έξοδον* 35: 2, [και επίσης 10: 10-11, 16: 23-36, 31: 12-18, 34: 21] και απανταχού [π.χ. *Λευιτικόν* 23: 1-3, *Δευτερονόμιον* 5: 14-15, όπου εδώ ο στίχος 15 ο οποίος δήθεν δικαιολογεί αυτή την εντολή έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με την δικαιολογία που δίδεται στον στίχο της *Εξόδου* 10: 11]:

> «Έξη ημέρες θα εργάζεσθε, και κατά την έβδομη ημέρα θα καταπαύετε τις εργασίες σας, διότι αυτή θα είναι το Άγιον Σάββατον, ημέρα ανάπαυσης για χάρη του Γιαχβέχ. Εκείνος που θα εργαστεί κατ' αυτήν την ημέρα θα τιμωρηθεί με θάνατο.».

Μια άλλη φορά ένας άνδρας «ανάφερε το όνομα του Γιαχβέχ και το βλαστήμησε». Και αυτός «βλήθηκε στη φυλακή μέχρις ότου η σκέψη του Γιαχβέχ εκδηλωθεί σ' αυτούς» και όπως μας μεταφέρει το *Λευιτικόν* 24: 10-14 και 23:

> «... και Γιαχβέχ ωμίλησε προς Μωυσή, λέγων: εκβάλετε αυτόν που βλαστήμησε έξω από το στρατόπεδο... και όλος ο λαός ελιθοβόλησεν αυτόν.».

Όταν το θύμα πέθαινε διά λιθοβολισμού, το σκληρό διάταγμα βάσει του οποίου το θύμα έφευγε από τη μέση δημιουργούσε ένα προηγούμενο για ένα γενικό νόμο θανατικής ποινής για το επιπόλαιο παράπτωμα. Στο *Λευιτικόν* 24: 16 βλέπομε:

> «Όποιος βλαστημήσει το όνομα του Γιαχβέχ θα θανατωθεί οπωσδήποτε, και όλη η συναγωγή του λαού θα τον λιθοβολήσει οπωσδήποτε.».

Εκτός από αυτά τα συγκεκριμένα παραδείγματα επιβληθείσας θανατικής ποινής βάσει των ex post facto νόμων και διαταγών του Θεού, φαίνεται να υπάρχει ένα είδος γενικού συγκεντρωτικού **– omnium gatherum –** νόμου που επιβάλλει θάνατο δι' απαγχονισμού για ένα είδος αορίστων πράξεων οι οποίες μπορούν να εκδικαστούν από τους ιερείς και τους πρεσβύτερους ως «αμαρτίες που αξίζουν θάνατο», όπως π.χ. απαντάται στο *Δευτερονόμιον* 21: 22. Φυσικά τέτοια καταδίκη λάμβανε χώρα μετά την διάπραξη [του αδικήματος], αλλά χωρίς να υπάρχει κανένας σχετικός νόμος πάνω σ' αυτό το αδίκημα.

[Στο *Δευτερονόμιον* 21: 22-23 αναφέρεται ότι όποιος καταδικασθεί και θανατωθεί κρεμάμενος επί ξύλου πρέπει να καταβιβασθεί και να ταφεί την ίδια ημέρα διότι αλλιώς «μιαίνεται η γη» καθώς το *Δευτερονόμιον* δηλώνει: «**κεκατηραμένος υπό Θεού πας ο κρεμάμενος επί ξύλου**» (δηλαδή, επί δένδρου. Οι Χριστιανοί συνεχώς ευρίσκουν «προφητείας» περί του Χριστού στην *Παλαιά Διαθήκη*, όμως ιδού τώρα και μία Ραβινική: Ορισμένοι ραβίνοι λέγουν ότι πραγματικά υπήρξε ο Ιησούς, **παρ' ότι ουδέν περί αυτού αναφέρει η Ιουδαϊκή παράδοση**, και ότι υπήρξε όργανο παραπλανήσεως των πιστών. Τούτο, όπως λέγουν, το προείπε ο Θεός Γιαχβέχ και μία τοιαύτη πρόρρηση είναι η προαναφερθείσα. Προσέξετε λοιπόν τώρα τις εξής δύο αλληλοσυγκρουόμενες δυϊστικές – «γνωστικές» απόψεις: Μερικοί Ραβίνοι λέγουν: Ο Γιαχβέχ είναι ο Αγαθός Θεός, ενώ ο Χριστός που πιθανώς είναι ο ίδιος ο Αρχαίκακος Όφις είναι ο «αποδιοπομπαίος». Μερικοί Γνωστικοί όμως –

όπως οι Οφίτες, ο Μαρκίων, ο Τατιανός, κ.ά.– λέγουν: Ο δημιουργός Γιαχβέχ είναι ο κακός Θεός, ενώ ο Χριστός που είναι πιθανώς ο ίδιος «ο πλήρης των πληρών Όφις» (ομιλούν διά τον αυτόν Όφιν που ευρίσκεται στον Παράδεισον) είναι ο απεσταλμένος του αγαθού Θεού, ο οποίος είναι άλλος από τον Γιαχβέχ και επιπολάζει του κόσμου.]

IGNORANTIA JURIS NONEXCUSAT- ΑΓΝΟΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΑΙ

Η ανωτέρω αρχή ανήκει στη Ρωμαϊκή Νομοθεσία η οποία αποδίδει ενοχή για παραβίαση προϋπάρχοντος νόμου, ακόμα και αν ο νόμος ήταν άγνωστος στον διαπράξαντα την παράβαση. Ο Νόμος του Γιαχβέχ ενοχοποιεί ακόμα και την άγνωστη και χωρίς πρόθεση αδικία, όπως το βλέπομε στο *Λευιτικόν των Μασσοριτών* 5: 17:

> «Εάν κανείς αμαρτήσει και διαπράξει κάτι από αυτά που απαγορεύονται να γίνουν από τον νόμο του Γιαχβέχ, αν και ακόμα δεν το ήθελε, παρ' όλα ταύτα αυτός είναι ένοχος, και θα φέρει το βάρος της αδικίας τους.».

Lex Talionis - ΝΟΜΟΣ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΕΩΣ

Ο ακρογωνιαίος λίθος του Θεϊκού κώδικα είναι ο Νόμος της ανταποδόσεως [αντεκδικήσεως] που εμφανίζεται σε τρία μέρη: *Έξοδος* 21: 23-25, *Λευιτικόν* 24: 17-21, *Δευτερονόμιον* 19: 21.

> «Θα δώσεις ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείραν αντί χειρός, πόδαν αντί ποδός, έγκαυμα αντί εγκαύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.».

Ο νόμος αυτός όμως, δεν είναι πρωτότυπος, με τον Γιαχβέχ να τον έχει πρωτοφανερώσει στον Μωυσή, διότι είναι φανερά μια συλλογή Νόμων, 195, κτλ., του αρχαίου κώδικα του Χαμουραμπί, που θεσμοθετήθηκε από τον Θεό Βηλ και αποκαλύφθηκε από τον Θεό του Ηλίου Σαμάς, όπως περιγράφεται και δηλώνεται σ' αυτόν τον κώδικα.

[Ο Νόμος των Χιττιτών σ' αυτές τις περιπτώσεις ήταν πολύ πιο ανθρωπιστικός και πρακτικός από τον θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο. Κατήργησε τον θεϊκό νόμο της αντεκδικήσεως και αντ' αυτού επέβαλε χρηματικές τιμωρίες και αποζημιώσεις εις είδος, όπως να αποδώσεις ένα πρόβατο! Ο Θεός του Μωυσέως Γιαχβέχ όμως, δεν το είδε έτσι το πράγμα! Μετά όμως ο ίδιος Θεός διά του Υιού του, Ιησού Χριστού, δίνει την εντολή να στρέφομε και την άλλη πλευρά: *Ματθαίος* 5: 39 «Εγώ δε λέγω υμίν **μη αντιστήναι τω πονηρώ· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην**·»! Αλλά στον *Ιωάννη* 18: 22-23, ο ίδιος δεν τηρεί αυτή την εντολή: «ταύτα δε αυτού ειπόντος είς τών υπηρετών παρεστηκώς **έδωκε ράπισμα τώ Ιησού** ειπών· ούτως αποκρίνη τω αρχιερεί; Απεκρίθη αυτώ ο Ιησούς· **ει κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί του κακού· ει δε καλώς, τι με δέρεις;**»! Σχολιάσετε μόνοι σας.]

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΛΑΣΣΟΝΕΣ ΘΕΙΟΙ ΝΟΜΟΙ

Εάν κάποιος από τους Εκλεκτούς βρει μια φωλιά πουλιών, Ο Γιαχβέχ διατάζει ότι η μάνα και τα αυγά της ή τα μικρά της δεν θα παρθούν μαζί, αλλά μπορούν να της κλέψουν τα αυγά της ή τα μικρά της χωριστά με πλήρη Θεϊκή επιδοκιμασία, διότι όπως μας λέει το *Δευτερονόμιον* 22: 6-7 «έτσι θα ζήσεις ευτυχής και μακροχρόνιος επί της γης.».

[Να λοιπόν ένα σίγουρος τρόπος για ευτυχία και μακροβιότητα. Βρες μια τέτοια φωλιά και πράξε όπως μας λέει ο πάνσοφος Θεός Πατήρ, κτλ. Αν βέβαια αφήσεις τη φωλιά με την μάνα και τα αυγά της ή τα μικρά της στην ησυχία τους, ο θεϊκός νόμος δεν λέγει τι ανταμοιβή θα εισπράξεις! Ποιος ξέρει άραγε;]

Εάν δύο άνδρες χειροδικούν στον δρόμο, «και η γυναίκα του ενός πλησιάσει για να ελευθερώσει τον άνδρα της από τα χέρια του άλλου που τον κτύπησε, και με τα χέρια της τον αρπάξει από τα απόκρυφα μέλη του (στα Εβραϊκά, μεμπουσίμ, έχει λιγότερη ευφωνική σημασία), τότε θα της κόψεις το χέρι. Το μάτι σου δεν θα τη λυπηθεί.». Έτσι μας τα λέει η θεϊκή σοφία του *Δευτερονομίου* 25: 11-12.

[Τί να πρωτοπούμε για τούτους εδώ τους θεϊκούς νόμους! Αλλά αφού είναι δοσμένοι από τον αληθινό Θεό, αυτοί πρέπει να ισχύουν οπωσδήποτε παντού και πάντοτε! Ή μήπως κάνομε λάθος!]

Εάν ένας άνθρωπος έχει «γιο απειθή, φιλόνικο και υβριστή που δεν υπακούει» τον πατέρα ή τη μητέρα του, ή είναι λαίμαργος και ακρατής, ή μέθυσος, τότε οι γονείς του θα τον φέρουν στους πρεσβύτερους της πόλης και θα τον καταγγείλουν σ' αυτούς, και συνεχίζει το Θεόδοτο *Δευτερονόμιον* 21: 18-21 «και τότε όλοι οι άνδρες της πόλεως θα τον λιθοβολήσουν μέχρι θανάτου... και οι Ισραηλίτες θα ακούσουν το συμβάν και θα φοβηθούν», και πολύ καλά θα κάνουν!

[Να γιατί χαλάει η κοινωνία σήμερα. Δεν εφαρμόζει αυτόν τον καταπληκτικό Νόμο του Θεού... Μα καλά τί νομοθετούν τα χριστιανικά έθνη και τί η κνέσσετ;]

Ένας άνδρας που είχε την κακοτυχία να κουτσουρευτεί σεξουαλικώς είναι διά παντός αφορισμένος από την αγίαν κοινωνία του Γιαχβέχ, όπως μας το δηλώνει ρητά το *Δευτερονόμιον* 23: 1 ή 2 (εξαρτάται από την έκδοση):

> «Εκείνος που τραυματίστηκε στους όρχεις (έχει όρχεις σπασμένους ή κομμένους), ή το απόκρυφό του μέλος (Εβραϊστί: Σοπκά(χ)) είναι σπασμένο ή κομμένο, δεν θα εισέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ.».

[Αυτό πάλι έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με τον *Ησαΐα* 56: 3-5. Διαβάστε το από το άγιο θεόπνευστο βιβλίο.]

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο άνδρας που πιθανώς γεννήθηκε με αυτό ή άλλο σωματικό ελάττωμα, ενώ δεν φταίει, έγινε ταμπού, όπως μας εξηγεί το *Λευιτικόν* 21: 16-23:

«... εκείνος ο οποίος έχει κάποιο σωματικό ελάττωμα, κάποιαν αναπηρία, ο οποίος είναι τυφλός, ή χωλός, ή έχει κολοβή και αντιφυσιολογικώς μικρή μύτη, ή έχει κομμένα τα αυτιά, ή άνθρωπος με σπασμένο χέρι ή σπασμένο πόδι, ή είναι κυρτός, ή έχει στίγματα στο πρόσωπό του, ή έχει πρησμένα και μαδημένα βλέφαρα, ή έχει άγρια ψώρα, ή λειχήνες, ή είναι μονόρχις ή μηδενόρχις, δεν θα πλησιάσει στο θυσιαστήριο για να προσφέρει θυσίες και δεν θα προσφέρει τα δώρα του στον Γιαχβέχ.».

[Τί πανάγαθος και φιλεύσπλαχνος είναι αλήθεια αυτός ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ; Το βλέπετε και μόνοι σας. Εμείς τί να πούμε;...]

Επίσης «ένα μπάσταρδο παιδί δεν θα προσέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ, αυτό και οι απόγονοί του μέχρι δεκάτης γενεάς», όπως μας το δηλώνει το *Δευτερονόμιον* 22: 2 ή 3. Ολόκληρες οι φυλές των Αμμανιτών και των Μωαβιτών ήταν καταραμένες, όπως μας το λέει το *Δευτερονόμιον* 22: 3-6: «Αμμανίτης και Μωαβίτης δεν επιτρέπεται να προσέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ έως και δεκάτης γενεάς. Δεν θα ζητήσεις την ειρήνη και την ευημερία με αυτούς όλες τις ημέρες και διά παντός.». Το σφάλμα τους ήταν ότι πριν μερικούς αιώνες, εκείνοι οι μυθικοί προπάτορες τους, ο Αμμάν και ο Μωάβ, ήταν χωρίς να το θέλουν απόγονοι αιμομιξίας των δύο θυγατέρων του [αγίου] Λωτ με τον πατέρα τους αφού προηγουμένως τον μέθυσαν οι ίδιες, όπως μας περιγράφει τα γεγονότα η θεόπνευστη αποκάλυψη στη *Γένεσιν* 19: 30-38.

[Επομένως οι Αμμανίτες και οι Μωαβίτες ήταν «ξαδέλφια» τών Εβραίων. Και η πολλή, ενάρετη και καλή Ρουθ ήταν Μωαβίτισσα, αλλά τα κατάφερε να παντρευτεί τον Εβραίο βασιλιά Βοόζ, προπάππο του εκλεκτού βασιλέως Δαυίδ, κλπ.]

Ο «ξένος μέσα στη περιφέρεια» του Ισραήλ, παρά τις ορισμένες αρχές «ενός νόμου» για Ιουδαίο ή Εθνικό, υπέκειτο σε μερικές περίεργες διακρίσεις. Στο *Δευτερονόμιον* 23: 19-20 ή 20-21 διαβάζομε: «δεν θα δανείσεις με τόκο στον αδελφό σου (Εβραίο)... στον ξένο μπορείς να δανείσεις με τόκο.» [βλέπε και *Έξοδος* 22: 25-26]. Οι Εκλεκτοί απαγορευόταν να φάνε πτώμα νεκρού ζώου που βρέθηκε κατά τύχη, για τους προφανείς λόγους. Αλλά όπως μας λέει το θεϊκό *Δευτερονόμιον* 14: 21: «Θα το δώσεις στον ξένο που βρίσκεται εντός των πυλών σου για να το φάει, ή μπορείτε να το πουλήσετε σε μη Ισραηλίτη.». Όπως έχομε δει οι Εκλεκτοί δεν μπορούσαν να αγοράσουν Εκλεκτούς για δούλους εκτός μόνο για επτά χρόνια δηλαδή «μέχρι του Ιωβηλαίου έτους». Αλλά ο Γιαχβέχ θεσπίζει νόμο ότι μπορούν να αγοράζουν ειδωλολάτρες και ξένους που ζουν ανάμεσά τους για ισόβια δουλεία, όπως μας λέει το *Λευιτικόν* 25: 44-45. [Για περισσότερες διακρίσεις και αποκλεισμούς βλέπε και *Δευτερονόμιον* 23: 1-15.]

Στο όρος Σινά ο Γιαχβέχ ξόδεψε μέρος των 40 ημερών για την παρασκευή ενός είδους «ιερού ελαίου του χρίσματος» και ενός ιδιαιτέρου είδους «ιεροτάτου» αρώματος, και στην *Έξοδον* 30: 31-38 διατάζει για το καθένα απ' τα δύο ότι: «Όποιος φτιάξει κάτι σαν και αυτό, για να το οσφραίνεται ο ίδιος, θα εξολοθρευτεί μέσα από τον λαό.».

Μέσα στις τρομερές σκηνές του φλεγομένου Σινά, και ξανά σαν την τελική απαγόρευση των «Δέκα Εντολών», που αναφέρονται στην *Έξοδον* 34: 10-27, και ακόμη ξανά για Τρίτη φορά, ο Γιαχβέχ εκδίδει την φοβερή και τρομερή εντολή: «**Δεν θα μαγειρέψεις αρ-**

νάκι με το γάλα της μάνας του.». Αυτό λοιπόν το βλέπομε τρεις φορές: *Έξοδος* 23: 19, 34: 26 και *Δευτερονόμιον* 14: 21.

[Ουδέν πρόβλημα· αυτή η σπουδαία και τρομερή εντολή τηρείται χωρίς καμιά προσπάθεια! Αυτόν τον φοβερό Νόμο όμως πρέπει να τον γνωρίζουν καλά οι μάγειρες μην τυχόν και κάνουν το φοβερό λάθος. Γι' αυτό και δόθηκε τρεις φορές. Αν ακόμα δεν έχετε φάει αρνάκι μαγειρεμένο στο γάλα της μάνας του τότε δεν έχετε ιδέα τι θα πει φαγητό. Βεβαίως η απαγόρευση ισχύει μόνο για αρνάκι και για το γάλα της μάνας του. Για άλλο ζώο ή γάλα άλλου ζώου (π.χ. γυναίκας, αφού και οι γυναίκες είναι σαν τα ζώα για τον Γιαχβέχ απ' ό,τι έχομε ήδη ιδεί) ο νόμος δεν είναι απαγορευτικός. Επομένως δεν θα τιμωρηθείτε εάν κάνετε άλλον συνδυασμό στο μαγείρεμά σας.

Υπάρχουν ακόμα πολλοί καταπληκτικοί, δίκαιοι και σοφοί νόμοι του πανσόφου Γιαχβέχ μέσα στις 1292 διατάξεις του πανσόφου νόμου του που είναι χάρμα σοφίας και δικαιοσύνης! Μεταξύ αυτών μελετήστε τουλάχιστον τους ακολούθους, αν δεν θέλετε να τους μελετήσετε όλους, και να διαπιστώσετε τι θα πει θεϊκή σοφία:

1. **Νόμος θεϊκός! Ο απερίτμητος θα εξολοθρεύεται**: *Γένεσις* 17: 14 «*και απερίτμητος άρσην, ος ου περιτμηθήσεται την σάρκα της ακροβυστίας αυτού τη ημέρα τη ογδόη, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ του γένους αυτής, ότι την διαθήκην μου διεσκέδασε*.».
2. Τον ενδιαφέροντα **Νόμο κατά της κτηνοβασίας:** *Έξοδος* 22: 19 «*παν κοιμώμενον μετά κτήνους,* ***θανάτω αποκτενείτε αυτούς****.*», *Λευιτικόν* 18: 23, «*και προς παν τετράπουν ου δώσεις την κοίτην σου εις σπερματισμόν, εκμιανθήναι προς αυτό. και γυνή ου στήσεται προς παν τετράπουν βιβασθήναι,* ***μυσαρόν γαρ εστι***.» και 20: 15-16 «*και ος αν δω κοιτασίαν αυτού εν τετράποδι,* ***θανάτω θανατούσθω, και το τετράπουν αποκτενείτε****. και γυνή, ήτις προσελεύσεται προς παν κτήνος βιβασθήναι αυτήν υπ' αυτού,* ***αποκτενείτε την γυναίκα και το κτήνος· θανάτω θανατούσθωσαν****, ένοχοί εισίν.*». Κλπ.
3. Τον πολύ ενδιαφέροντα **Νόμο κατά της ομοφυλοφιλίας:** *Λευιτικόν* 18: 22 «*και μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν,* ***βέλυγμα γαρ εστι***.», 18: 29 «*ότι πας, ος εάν ποιήση από πάντων των βδελυγμάτων τούτων,* ***εξολοθρευθήσονται αι ψυχαί αι ποιούσαι*** *εκ του λαού αυτών.*» και *Λευιτικόν* 20: 13 «*και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφότεροι·* ***θανάτω θανατούσθωσαν****, ένοχοί εισιν.*», και *Δευτερονόμιον* 23: 18-19 «*Ουκ έσται πόρνη από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται πορνεύων από υιών Ισραήλ· ουκ έσται τελεσφόρος από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται τελεισκόμενος από υιών Ισραήλ. ου προσοίσεις μίσθωμα πόρνης ουδέ* ***άλλαγμα κυνός*** (= ομοφυλοφίλου) *εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σου προς πάσαν ευχήν,* ***ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστί και αμφότερα***.».

   Στην *Καινή Διαθήκη* οι ομοφυλόφιλοι (αναφερόμενοι μερικές φορές ως *κύνες* = σκύλοι) δεν πρόκειται να εισέλθουν εις την Βασιλείαν των Ουρανών και θα μείνουν εκτός της Ουρανίας Πόλεως. Βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* 1: 18-27, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 9-11, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 8-11, *Αποκάλυψις* 22: 14-15, κ.α.
4. Τον **Νόμο** ειδικά **κατά της ετεροφυλενδυσίας ή παρενδυσίας:** *Δευτερονόμιον* 22: 5 «*Ουκ έσται σκεύη ανδρός επί γυναικί, ουδέ μη ενδύσηται ανήρ στολήν γυναικείαν,* ***ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστί πας ποιών ταύτα***.».

5. Τον **Νόμο περί εκτρώσεως:** Για την καταστροφή του εμβρύου προς τιμωρία βλέπε: *Γένεσις* 32: 24 «*Εγένετο δε μετά τρίμηνον ανηγγέλη τω Ιούδα λέγοντες· εκπεπόρνευκε Θάμαρ η νύμφη σου και ιδού εν γαστρί έχει εκ πορνείας. Είπε δε Ιούδας·* ***εξαγάγετε αυτήν, και κατακαυθήτω***.». Ακόμα βλέπε: *Έξοδος* 21: 22-25 «*εάν δε μάχωνται δύο άνδρες και πατάξωσι γυναίκα εν γαστρί έχουσαν και εξέλθη το παιδίον αυτής μη εξεικονισμένον, επιζήμιον ζημιωθήσεται· καθότι αν επιβάλη ο ανήρ της γυναικός, δώσει μετά αξιώματος· εάν δε εξεικονισμένον ή, δώσει ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείρα αντί χειρός, πόδα αντί ποδός, κατάκαυμα αντί κατακαύματος, τραύμα αντί τραύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.*». *Ωσηέ* 14: 1 των Εβδομήκοντα(δύο) (ή 13: 16 σε άλλες εκδόσεις) «*Αφανισθήσεται Σαμάρεια, ότι αντέστη προς τον Θεόν αυτής·* ***εν ρομφαία πεσούνται αυτοί****, και τα υποτίτθια αυτών εδαφισθήσονται, και* ***αι εν γαστρί έχουσαι αυτών διαρραγήσονται***.». Πάρα πολύ ωραία!
6. Ορίστε και δύο πάνσοφοι θεϊκοί **Νόμοι για καλλιέργειες**: *Δευτερονόμιον* 22: 9-10 «***Ου*** *κατασπερείς τον αμπελώνα σου διάφορον, ίνα μη αγιασθή το γένημα και το σπέρμα, ό εάν σπείρης μετά του γενήματος του αμπελώνός σου.* ***ουκ*** *αροτριάσεις εν μόσχω και όνω επί το αυτό.*»
7. Να και ένας τρομερός θεϊκός **Νόμος για ενδυμασία**: *Δευτερονόμιον* 22: 11-12 «***ουκ*** *ενδύση κίβδηλον, έρια και λίνον, εν τω αυτώ. Στρεπτά ποιήσεις σεαυτώ επί των τεσσάρων κρασπέδων των περιβολαίων σου, α εάν περιβάλη εν αυτοίς.*».
8. Καλός και βολικός θεϊκός **Νόμος για τους βιαστές**: *Δευτερονόμιον* 22: 28-29 «*Εάν δε τις εύρη την παίδα την παρθένον, ήτις ου μεμνήστευται, και βιασάμενος κοιμηθή μετ' αυτής και ευρεθή, δώσει ο άνθρωπος ο κοιμηθείς μετ' αυτής τω πατρί της νεάνιδος πεντήκοντα δίδραχμα αργυρίου, και αυτού έσται γυνή, ανθ' ων εταπείνωσεν αυτήν· ου δυνήσεται εξαποστείλαι αυτήν τον άπαντα χρόνον.*»
   Εν προκειμένω ο βιαστής την βγάζει πολύ καλλίτερα από αυτούς που έχουν ερωτική συνεύρεση κοινή συναινέσει. *Δευτερονόμιον* 22: 22-24 «*Εάν δε ευρεθή άνθρωπος κοιμώμενος μετά γυναικός συνωκισμένης ανδρί, αποκτενείτε αμφοτέρους, τον άνδρα τον κοιμώμενον μετά της γυναικός και την γυναίκα· και εξαρείς τον πονηρόν εξ Ισραήλ.Εάν δε γένηται παις παρθένος μεμνηστευμένη ανδρί και ευρών αυτήν ανθρωπος εν πόλει κοιμηθή μετ' αυτής, εξάξετε αμφοτέρους επί την πύλην της πόλεως αυτών και λιθοβοληθήσονται εν λίθοις και αποθανούνται· την νεάνιν, ότι ουκ εβόησεν εν τη πόλει, και τον άνθρωπον, ότι εταπείνωσε την γυναίκα του πλησίον· και εξαρείς τον πονηρόν εξ υμών αυτών.*».
9. Υπάρχουν ακόμα πολλοί τόσο «σοφοί» νόμοι μέσα στο ιερό βιβλίο που διερωτάσαι αν είναι δυνατόν αυτοί να γράφτηκαν όχι από θεό αλλά από ανθρώπους που ήταν με τα καλά τους! Όπως είπε ο συγγραφέας στην αρχή δεν φιλοδοξεί να εξετάσει ούτε το ένα δέκατο όλων των νομικών διατάξεων εντός του Μωσαϊκού Νόμου. Πιστεύομε όμως ότι συλλάβατε το νόημα. Όποιος έχει περισσότερο ενδιαφέρον δεν έχει παρά να μελετήσει όλο τον Μωσαϊκό Νόμο από μια καλή *Παλαιά Διαθήκη*.]

L' ENVOI (ΤΟ ΡΕΦΡΑΙΝ, εν κατακλείδι)

Μεταξύ πολλών άλλων και μοναδικών προσταγών που ευρίσκονται στον Μωσαϊκό κώδικα, το *Λευιτικόν* 26: 46 και οι *Αριθμοί* 36: 13 τονίζουν: «***Αυτές είναι οι εντολές και οι***

κρίσεις και οι νόμοι, που έκανε ο Γιαχβέχ μεταξύ αυτού και των τέκνων του Ισραήλ στο όρος Σινά διά της χειρός του Μωυσέως.». [Άρα είναι σαφές ότι ο Νόμος αυτός δόθηκε από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ και όχι όπως πολλοί πονηροί ή αμετανόητοι πάνε να βγάλουνε τον Θεό εκτός...]. Μόλις πριν τον πρόωρο θάνατό του, στο *Δευτερονόμιον* 27: 11-26, «***ο Μωυσής επρόσταξε το λαό του κατά την ημέραν εκείνη λέγων... Επικατάρατος να είναι κάθε άνθρωπος ο οποίος δεν μένει σταθερά υπάκουος σε όλες τις εντολές αυτού του Νόμου και δεν τηρεί αυτές. Και όλος ο λαός όφειλε να πει: Αμήν!***». [Δηλαδή: Γένοιτο, μακάρι να γίνει έτσι! Πάρα πολύ ωραία!].

Όλος ο Νόμος αυτός ήταν η εργασία *Άπειρης Σοφίας* —κατά τη διάρκεια 40 ετών— ενός Θεού που ξεχώριζε για τη δικαιοσύνη του, που την απάλυνε με έλεός του. Εάν μερικοί ρέπουν στο να κριτικάρουν σκληρά τη νομοθεσία της πολιτείας Tennessee και τον πρόσφατο «Νόμο της μαϊμούς, Monkey Law», (βλέπε ενημερωτική σημείωση (2) στο τέλος του βιβλίου) αυτά εδώ τα δείγματα του Νόμου του Κυρίου πρέπει να καταστήσουν αυτές τις κριτικές αρκετά πιο ήπιες αφού πρόκειται για νομοθεσίες ανθρώπων, και έχοντας κατά νουν αυτές τις προηγούμενες που μόλις είδαμε και οι οποίες προέρχονται από τη θεία αποκάλυψη.

[Ας μην ξεχνάμε ότι ο συγγραφέας αυτού του εγχειριδίου, ο αξέχαστος Joseph Wheless, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην πολιτεία Tennessee των ΗΠΑ. Στο τέλος λοιπόν συγκρίνει τη νομοθεσία της πολιτείας αυτής του Βαθέως και όπως εθεωρείτο οπισθοδρομικού Νότου με τη Θεόδοτη Νομοθεσία του Μωυσή. Ως δικηγόρος και δικαστής ήταν ίσως ο καταλληλότερος ερευνητής για να κάνει αυτή τη σύγκριση μαζί με την ανάλυση που περιέχει αυτό το βιβλιαράκι. Αν και παράβλεψε πολλούς άλλους ανόητους, σκληρούς και βάρβαρους νόμους και πολλές βλακείες και θηριωδίες της *Πεντατεύχου*, του Μωυσέως όπως υποτίθεται, και ολόκληρης της Βίβλου νομίζω ότι όλα όσα κατάγραψε και ανάλυσε εδώ υπεραρκούν για την απογύμνωση αυτού του φοβερού, απάνθρωπου και αιμοσταγούς Νόμου που λέγεται Μωσαϊκός. Σχεδόν σε κάθε παράγραφο στερεοτύπως διαβάζομε: «λιθοβολήσουσιν εν λίθοις», «θανάτω θανατούσθω ή θανατούσθωσαν», «εξαλείψω εν φόνω μαχαίρας», «ρομφαία...» και πολλά παρεμφερή τοιαύτα μερικά από τα οποία έχομε ήδη καταγράψει στα προηγούμενα μέρη του παρόντος βιβλίου.

Αγαπητοί αναγνώστες, πέραν των σχετικώς ολίγων χωρίων που αναγράφομε εδώ, σας συστήνομε να μελετήσετε ολόκληρη την *Πεντάτευχο* εις την οποία θα βρείτε όλες τις 613+214+365 = 1292 διατάξεις αυτού του «απίστευτα Θεοδότου» Μωσαϊκού Νόμου τον οποίον ο Ιησούς Χριστός όχι μόνο δεν καταλύει αλλά τηρεί ή συμπληρώνει, όπως πολύ εμφατικά δηλώνει στα *Ευαγγέλια* (βλέπε: *Ματθαίος* 5: 17-18 και *Λουκάς* 16: 17.). Θα κάνετε όμως πολύ καλλίτερα αν μελετήσετε προσεκτικά και συγκριτικά ολόκληρη την θεόπνευστη Γιαχβικοχριστιανική *Βίβλο* να δείτε μόνοι σας τί νόημα θα εξάγετε. Για να μην μακρηγορούμε εδώ και για να δείτε μόνοι σας τι εστί θεϊκή σοφία σας παρακαλούμε εσείς να μελετήσετε τουλάχιστον και τα εξής επί πλέον κεφάλαια από μια καλή έκδοση της *Βίβλου* ή μια πιστή μετάφρασή της:

Έξοδος 4, 7, 17, 21, 34, 35,
Λευιτικόν 3, 11, 12, 15, 18, 20, 22, 24, 26
Αριθμοί 17, 22, 31
Δευτερονόμιον 7, 13, 14, 17, 19, 22, 28 .

Πέραν τούτων σε όλη την έκταση της υπολοίπου *Βίβλου* θα δείτε πως εφαρμόστηκαν κατά τόπους και κατά περιόδους αυτοί οι πολιτισμένοι νόμοι του μόνου, αληθινού, πανσόφου, παναγάθου και ελεήμονος θεού, ο οποίος όλος αγάπη εστί.

Οι θεοφώτιστοι Χριστιανοί και οι περισσότεροι φανατικοί Εβραίοι πιστεύουν ότι ο Μωσαϊκός Νόμος εδόθη από τον ίδιο τον Θεό κατευθείαν στον Μωυσή (είναι δόγμα τους). Οφείλουν όμως «**λόγον διδόναι» εις πάντα τα έθνη** κάτι που αποφεύγουν να πράξουν εδώ και χιλιετίες. Νομίζω ότι αυτή η πίστη είναι μια από τις χειρότερες προσβολές για ένα Θεό πάνσοφο, πανάγαθο, παντοδύναμο, κλπ. Εσείς τί νομίζετε; Απαντήσετε ειλικρινά, τουλάχιστον στους εαυτούς σας και μετά διατηρήσετε την ανάλογη στάση πάνω στα θέματα αυτά. Εάν όμως οι Γνωστικοί πιστεύουν τα αληθή, τότε τω όντι είναι θεόπνευστος ο Μωσαϊκός Νόμος «**αίμασι γάρ χαίρει ο τού κόσμου δεσπότης**»!]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Μετά τη μελέτη των προηγουμένων θεμάτων θα θέλαμε να παρουσιάσομε εν συντομία τί σχέση έχουν όλα αυτά με την *Καινή Διαθήκη* και τη χριστιανική θρησκεία.

Πρώτα απ' όλα η (οι) χριστιανική (-κές) εκκλησία (-σίες) έχει (-ουν) θεσμοθετήσει δόγματα ότι τόσον η *Παλαιά* όσο και η *Καινή* είναι ισότιμες και έγκυρες πηγές της χριστιανικής πίστης. Είναι και οι δύο έργα θεόπνευστα και η Καινή έρχεται σαν συνέχεια και συμπλήρωση της *Παλαιάς*. Η *Παλαιά* βρίσκει τη δικαίωσή της στην *Καινή*. Ο πρώτος θεολόγος της χριστιανικής πίστεως, ο απόστολος Παύλος, μας διαβεβαιώνει στη *Β΄ Πρός Τιμόθεον* επιστολή, κεφάλαιο 3, στίχος 16, ότι «πάσα γραφή είναι θεόπνευστος». Όσο για τις δικές του γραφές μας λέει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 23, στην *Πρός Γαλάτας* 1: 11-12 κλπ. ότι τις παρέλαβε από τον Κύριο Ιησού Χριστό «δι' αποκαλύψεως». Ακόμα στην *Πρός Γαλάτας* 3: 15-29, αφού μας λέει καθαρά ότι ο Μωσαϊκός Νόμος είναι νόμος δίκαιος και αγαθός που παραδόθηκε με τη μεσολάβηση των αγγέλων (στίχοι3: 17-19, βλέπε και *Πράξεις* 7: 53) μας εξηγεί ακόμη γιατί ο Μωσαϊκός Νόμος έγινε για μας «παιδαγωγός εις Χριστόν» (στίχος 24). Μιλά υπέρ του Νόμου και ότι είναι άγιος επίσης στην *Πρός Ρωμαίους* 2: 13 και 7: 1, 12.Τί να πούμε τότε εμείς για ένα τόσο «καλό, άγιο» νόμο που μας φέρνει σαν παιδαγωγός στον υιόν του μόνου αληθινού Θεού τον Ιησού Χριστό;! Αφού το λέει ο θείος Παύλος έτσι πρέπει να είναι! Ύστερα από όσα είδαμε, για να δεχθεί κανείς κάτι τέτοιο πρέπει να υποφέρει από κάτι... Αλλά αφού το λέει η θρησκεία, η μόνη και αληθινή, πρέπει να το πιστεύομε χωρίς καμιά αντίρρηση ή ερώτηση...! Αλλά ο ίδιος ο Παύλος που πρέπει σίγουρα να υποφέρει από κάτι έρχεται πολλές φορές σε αντίφαση με τον εαυτόν του και μας λέει ότι ο Νόμος δεν εδόθη τέλειος και ακόμα τον καραργεί: π.χ. *Πράξεις* 13: 39, *Πρός Ρωμαίους* 7: 1-6, 10: 4-5, *Πρός Γαλάτας* 2: 16, 21, 3: 25, 5: 2, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 3: 13, *Πρός Εφεσίους* 2: 15, *Πρός Φιλιππησίους* 3: 2-3, *Πρός Κολασσαείς* 2: 14, *Πρός Εβραίους* 8: 6-7, ακόμα και ο *Λουκάς* 16: 16.

Ένα χτυπητό παράδειγμα αλλοπροσαλλοσύνης και αντιφάσεων σχετικώς με τον Μωσαϊκό Νόμον αποτελούν οι παρακάτω στίχοι. Είναι πραγματικά για γέλια! Μελετείστε τους με τη σειρά που τους παραθέτομε και εξάγετε μόνοι σας τα συμπεράσματά σας.

> ***Πράξεις*** ιγ΄: 39, [Ο Παύλος λέγει ότι η πίστη στον Ιησού συμπληρώνει την ισχύν και την ατέλεια του Νόμου:] *και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω* [τω Ιησού] *πας ο πιστεύων δικαιούται*.

Ματθαίος ε΄: 17-18, [Ο Ιησούς επιβεβαιώνει την πλήρη ισχύν του Νόμου μέχρι Δευτέρας Παρουσίας:] *Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται*. (Βλέπε και *Λουκάς* ιστ΄: 17, 29.).

Πρός Ρωμαίους στ΄: 14, [Ο Παύλος καταργεί τον Νόμο] *αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν*.

ζ΄: 1, [Ο Παύλος αντιφάσκει πλήρως προς τον προηγούμενο στίχο!] *Ή αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ. ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζη*;

ζ΄: 6, [Ο Παύλος σχεδόν αμέσως αναιρεί ό,τι είπε πριν διά του αντίθετου:] *νυνί δε κατηργήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ωστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος*.

Πρός Γαλάτας γ΄: 10, [Ο Παύλος και πάλι επιβεβαιώνει την διαχρονική ισχύν του Νόμου και των διατάξεών του:] *Οσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά·*

Πρός Ρωμαίους δ΄: 14-15, [Ο Παύλος πριν ήλθε σε κατάφορη αντίφαση με τον εαυτόν του εφ' όσον είχε ήδη 'πεί:] *ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήργηται η επαγγελία· ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις*.

Πρός Γαλάτας γ΄: 19, [Ο Παύλος καταργεί το δεύτερον ήμισυ της προηγουμένης ρήσεώς του με το πρώτον ήμισυ της εδώ νέας:] *Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι' αγγέλων εν χειρί μεσίτου*.

Α΄ Ιωάννου γ΄: 4, [Ο Ιωάννης αγανακτισμένος επιλαμβάνεται του προβλήματος που δημιουργεί η τρομερή ανωμαλία του Παύλου και θέτει τα πράγματα καλλίτερα.] *Πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί, και η αμαρτία εστίν η ανομία*.

Πρός Ρωμαίους ζ΄: 12, [Εδώ ο Παύλος εξαίρει τον Νόμο ξεχνώντας όλα τα άλλα που έχει πει εναντίον του] *ώστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή*.

[και συνεχίζει με την πνευματική ισχύν του Νόμου] ζ΄: 14, *οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν*.

Πρός Γαλάτας γ΄: 22-23, [Ο Παύλος αρνείται αυτά που είπε ο Ιησούς και αυτά που είπε ο ίδιος στους Εβραίους της Ρωμης και έτσι στους Εβραίους της Γαλατίας ανακοινώνει ότι ο Νόμος τους κρατούσε στα δεσμά της αμαρτίας αλλά η αποκαλυφθείσα πίστη στον Ιησού αχρηστεύει τον Νόμο] *αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι*.

Πρός Ρωμαίους γ΄: 19, [Ο Παύλος όμως, στους Εβραίους της Ρώμης είχε πει ότι ο Θεός Γιαχβέχ έδωσε τον Νόμον για να βουλώσει κάθε στόμα και όλος ο κόσμος να γίνει ένοχος μπροστά στον Θεό!] *Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεώ*,

Οι αναφορές στον Μωσαϊκό Νόμο που είναι σπαρμένες μέσα στην *Καινή Διαθήκη* είναι πάρα πολλές. Τις πιο πολλές φορές η αναφορά γίνεται μόνο με τη λέξη «νόμος» χωρίς το επίθετο Μωσαϊκός! Μάλλον επιτυχώς διότι αυτός ο νόμος είναι πράγματι ένα μωσαϊκό αλλοπρόσαλλο, οπότε το Μωσαϊκός εξυπακούεται. Ο Νόμος αυτός είναι φοβερά απάνθρωπος, σκληρός, βάρβαρος και βλακώδης σε πάρα πολλά σημεία. Έτσι και οι ίδιοι οι ραβίνοι είχαν διάφορα προβλήματα, αντιφατικές απόψεις και αντίθετες σχολές περί του θεοδότου αυτού νόμου για το πως να τον ερμηνεύουν και να τον εφαρμόζουν. Τον πρώτον αιώνα Π. Κ. Ε και Κ.Ε., π.χ. υπήρχε η σχολή του Χιλλέλ του Πρεσβυτέρου (παππού του Φαρισαίου Γαμαλιήλ του βιβλίου των *Πράξεων*) που ερμήνευε τον νόμο σύμφωνα με το πνεύμα του νόμου και η σχολή του Σαμμάς (ή Σαμμαΐ) που επέμενε στο γράμμα του νόμου αφού ο νόμος ήταν θεϊκός. Ίσως και σ' αυτό να οφείλεται η ήπια αντιμετώπιση των Εβραιοχριστιανών από τον Γαμαλιήλ, όπως ομολογούν οι *Πράξεις* 5: 32-42.

Πρωτύτερα (167-164 Π.Κ.Ε.) ο Αντίοχος Δ΄ ο Επιφανής, όπως μας λένε τα βιβλία των Μακκαβαίων, έβρισκε την ευκαιρία να κάνει τις στρατιωτικές επιθέσεις του κατά των Εβραίων τα Σάββατα επειδή αυτή την ημέρα οι Εβραίοι απαγορευόταν ακόμα και να κινηθούν πέραν μιας μικρής απόστασης. Μέχρι που δεν έπαιρνε άλλο και μια μέρα ξύπνησε ο Ιούδας ο Μακκαβαίος και εδήλωσε τελεία και παύλα με τα Σάββατα. Και ο Ρωμαίος στρατηγός Πομπήιος όταν κατέλαβε την Παλαιστίνη και την Ιερουσαλήμ (63 Π.Κ.Ε.) έτριβε το κεφάλι του γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει αυτή την παραξενιά της απόλυτης αργίας του Σαββάτου μαζί με τις υπόλοιπες παραξενιές της Εβραϊκής θρησκείας (π.χ. το άβατον του ναού, την περιτομή, τις διακρίσεις κατά των γυναικών κλπ).

Προτού αναφερθούμε σε δύο σημαντικές αναφορές θέλομε να τονίσομε το εξής. Η χριστιανική θεολογία μας διδάσκει ότι ο Θεός έδωσε αυτόν τον τέτοιο νόμο στον Μωυσή επειδή στην κοινωνική κατάσταση που βρίσκονταν τότε οι τότε ημιάγριοι Εβραίοι δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν και να δεχθούν έναν άλλο νόμο που θα ήταν τέλειος. Δηλαδή ο πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός έκανε κάποιους συμβιβασμούς τους οποίους έπρεπε να διορθώσει μετά από χίλια χρόνια και βάλε. Αλλά και την εποχή που έδωσε την *Καινή Διαθήκη*, η κοινωνική κατάσταση των Εκλεκτών του Θεού δεν ήταν πολύ καλύτερη. Λίγη μελέτη της σχετικής Ιστορίας μας πείθει γι' αυτό. Αν πάλι ο Θεός χρειαζόταν έναν λαό ο οποίος έπρεπε να καταλαβαίνει τα σχέδια του, τότε δεν μπορούσε να βρει κάποιον άλλο με πιο ανεβασμένο πολιτιστικό και κοινωνικό επίπεδο; Ενώ, όπως διαβάζομε στην *Έξοδον* (π.χ. 4: 21, 9: 12, 10: 1, 20, 27, 11: 10, 13: 15, 14: 8 κα., το λέει και ο «μέγας!» Παύλος *Πρός Ρωμαίους* 9: 17-18,), όποτε ήθελε σκλήρυνε την καρδίαν του Φαραώ για να τον τιμωρήσει μετά αμείλικτα (σαν να του έστηνε παγίδα πονηρή!), με τον Εκλεκτό λαό του δεν μπορούσε να κάνει όχι μόνο την καρδίαν τους πιο μαλακή αλλά ούτε και το μυαλό τους πιο ικανό και επιδεκτικό ώστε να καταλαβαίνουν ένα σωστό και τέλειο νόμο ευθύς εξ' αρχής. Κάτι τέτοια μασήματα και αναμασήματα ακούμε. Το τραγικό είναι ότι ο πολύς λαός τα χάφτει χωρίς να σκεφτεί καθόλου. Μετά λοιπόν ο Θεός είτε εν γνώση του από την αρχή, είτε το έμαθε στην πορεία, αποφάσισε να δώσει στους ανθρώπους μια καινούργια Διαθήκη διά των διδασκαλιών και παθημάτων του Υιού Του Ιησού Χριστού. Το μυστήριο είναι ότι αυτή τη φορά οι Εκλεκτοί απέρριψαν τη Νέα Διαθήκη του Θεού τους και έτσι αναγκάστηκε ο Θεός τους να την πασάρει στους εθνικούς (π.χ. *Λουκάς* 20: 9-18, *Ιωάννης* 1: 11, *Πράξεις* 13: 46-48, 18: 6 κα.). Ποιος ξέρει αν θα μας δώσει πάλι και πότε καμιά πιο καινούργια και πιο σωστή ώστε αυτή τη φορά να τη δεχτούνε ακόμη και οι Εκλεκτοί του;

Ακόμα, στο *Ευαγγέλιο* του *Ματθαίου* 5: 17-18 και του *Λουκά* 16: 17, 29, βλέπομε ότι ο Χριστός δηλώνει καθαρά το εξής: «Μην νομίσετε ότι ήλθα να καταλύσω τον νόμο και

τους προφήτες. Δεν ήλθα να καταργήσω αλλά να συμπληρώσω (ή να τον τηρήσω). Αλήθεια σας λέγω, έως ότου παρέλθει ο ουρανός και η γη ούτε ένα γιώτα ή ένα κόμμα δεν θα καταργηθεί από τον νόμο, μέχρις ότου γίνουν όλα.». Βλέπομε δηλαδή ότι ο Χριστός δεν καταλύει ή καταργεί τίποτα απ' αυτόν τον νόμο· μόνο να συμπληρώσει θέλει. Ο νόμος δηλαδή έχει ελλείψεις που πρέπει να συμπληρωθούν. Άρα δόθηκε ελλιπής από τον Θεό αρχικά (π.χ. *Πράξεις* 13: 39, *Πρός Εβραίους* 8: 6-7). Αλλά ο Ιάκωβος στην *Επιστολή* του β΄: 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «***όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος***.». (Χριστιανική Λογική!).

Όταν όμως μελετήσομε το κεφάλαιο 5 του *Ματθαίου* παρατηρούμε ότι σε μερικά σημεία *διορθώνει* τον νόμο, δηλαδή καταργεί τα προηγούμενα και στη θέση τους βάζει νέα, υποτίθεται, πιο σωστά (ή μάλλον σωστά *αυτή* τη φορά, αλλά ποιος μπορεί να ξέρει;). Π.χ. βλέπε *Ματθαίος* 5: 27-28, 31-32, 33-34, 38-39, 43-44, 15: 11, *Μάρκος* 2: 18-20, 7: 15, *Λουκάς* 11: 37-38, 13: 10-16, *Ιωάννης* 5: 8-11, 8: 4-11 κα. Εδώ δεν έχομε μια απλή συμπλήρωση για κάτι που λείπει ή είναι ελλιπές, αλλά διόρθωση και κατάργηση, που σημαίνει αντικατάσταση του ήδη υπάρχοντος από κάτι άλλο, σωστό — υποτίθεται. Αυτό προφανώς έρχεται σε αντίφαση με τους στίχους *Ματθαίος* 5: 17-18, *Λουκάς* 16: 17, και με τις ίδιες τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου εφόσον τις αλλάζει. Το περίεργο είναι ότι και οι παλαιές και οι νέες διατάξεις δόθηκαν από τον ίδιο πάνσοφο και παντοδύναμο Θεό. Σ' αυτά οι θεολόγοι έχουν παρασκευάσει κάτι στερεότυπες ψευτοδικαιολογίες γιατί δεν αντέχουν καμιά κριτική, όπως τη σύντομη κριτική που έχομε κάνει εδώ. Μόνο με διάφορες τέτοιες σοφιστείες παρηγορούνται, αλλά με το δίκιο τους αφού αυτές πιάνουν τόπο στα αυτιά των αφελών. Βλέπεις «ο κόσμος πιστεύει στα αυτιά του παρά στα μάτια του!».

Ο Χριστιανισμός εκπήγασε ως αίρεση από τον Ιουδαϊσμό. Γι' αυτό βασίζεται στην *Παλαιά Διαθήκη* και τονίζει «*εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ*». Ο ορθόδοξος Ιουδαϊσμός καταδίωξε την αίρεση αυτή μέχρι το 135 Κ.Ε., όταν δηλαδή έληξε η δεύτερη επανάσταση των Ιουδαίων εναντίον των Ρωμαίων με παταγώδη αποτυχία και με τον θάνατο του αρχηγού της (ψευδο)μεσσία Συμεών Μπαρ Κόκχμπα(χ) (ή Μπαρ Κοσσίμπα, δηλαδή Υιός Αστέρος). Μετά, η Ιουδαϊκή επικράτεια εξαφανίστηκε και δυο αιώνες αργότερα τα πράγματα αντιστράφηκαν. Τώρα οι Χριστιανοί καταδίωκαν του Ιουδαίους παρ' όλο που συγχωρούσαν και αγαπούσαν τους εχθρούς τους και διάφορα τέτοια τοιαύτα (*Ματθαίος* 5: 39, 44, *Λουκάς* 6: 27-28, 35, *Πρός Ρωμαίους* 12: 14, 17-21). Ο Θεός του Μωυσέως είναι ακριβώς ο Θεός Πατήρ των Χριστιανών που υποσχέθηκε στους Πρωτοπλάστους ότι θα στείλει εν καιρώ τον Υιόν του για να θυσιαστεί προς χάριν του ανθρωπίνου γένους, να το ελευθερώσει από την αρχική κατάρα και να το σώσει από την αιώνια τιμωρία της κολάσεως ώστε να κληρονομήσει την αιώνια βασιλεία του Θεού στον ουρανό (τον Παράδεισο) μετά θάνατον.

Ο Χριστιανισμός υπάρχει εδώ και 2000 χρόνια περίπου, κάπου 300 χρόνια στο περιθώριο της κοινωνίας ή διωκόμενος και για κάπου 1700 χρόνια έχει το πάνω χέρι εκεί όπου εδραιώθηκε, επειδή έτσι το θέλησε ο φροκτός Κωνσταντίνος ο «Μέγας». Ο Χριστιανισμός με οποιαδήποτε μορφή και αν επιβλήθηκε, τώρα και τόσα χρόνια, δεν έλυσε κανένα από τα μεγάλα προβλήματα των οποίων τη λύση επαγγέλθηκε. Στα μέρη που επικράτησε, ούτε ο κόσμος έγινε μία ποίμνη (*Ιωάννης* 10: 16), ούτε η αγάπη υπερίσχυσε, ούτε οι εντολές και η διδασκαλία του στην πράξη έγιναν οι απαράβατοι κανόνες του κοινωνικού βίου. Τί λέτε εσείς αναγνώστες; Πέφτω έξω σ' αυτό το συμπέρασμα; Ή μήπως ο Χριστιανι-

σμός δεν έγινε εκατοντάδες αιρέσεις που φαγώθηκαν μεταξύ τους χειρότερα κι' από τα άγρια σκυλιά;

Παρακάτω αναγράφω ένα μερικό κατάλογο αναφορών από την *Καινή Διαθήκη* (γιατί από την *Παλαιά* χάνεις τον μπούσουλα!) για την απομυθοποίηση ορισμένων μύθων που τόσο επιδεικτικά οι θεολόγοι διαφημίζουν σαν μεγάλους άθλους του Χριστιανισμού. Μόνο θα παρακαλέσω τον αναγνώστη να έχει παραπλεύρως την Καινή Διαθήκη και να μελετήσει όχι μόνο τούς στίχους που αναφέρω αλλά και ολόκληρα τα κεφάλαια μέσα στα οποία βρίσκονται. Ακόμα καλύτερα ας μελετήσει ολόκληρη την Καινή. Έτσι δεν θα έχουν να μας διατυμπανίζουν τη φτηνή δικαιολογία ότι βγάζομε τους στίχους έξω από το περιβάλλον τους. Ύστερα μια καλή γνώση της Ιστορίας του τί επακολούθησε θα διαφωτίσει πλήρως τον καθένα.

Α) *Μύθος Ελευθέρας Εκλογής και της μη Επισημοποιημένης Βίας*.

Εκτός από τα φοβερά και τρομερά που αφηγείται η *Παλαιά Διαθήκη* και η *Καινή* είναι γεμάτη από χωρία φόβου και τρόμου, απειλών, θανατώσεων, γέεννας πυρός, κόλασης των διαβόλων, κατάρων, σκότους εξωτέρου, κλαυθμού και βρυγμού (τριγμού) οδόντων, λιμνών πυρός και θείου και πολλών τέτοιων μαργαριταριών που απαντώνται σχεδόν παντού. Όλα αυτά είναι κατάλληλα επιλεγμένα για να φοβάσαι, να πιστεύεις και να υποτάσσεσαι στη νέα θρησκεία. Ο μη πιστός θα καταδικαστεί πάει και τελείωσε (*Ματθαίος* 12: 33-45, *Μάρκος* 16: 16, *Λουκάς* 12: 46, *Ιωάννης* 3: 18 και 36, στον *Παύλο* και *Αποκάλυψη* και παντού). Αλλά έχομε και άμεσες διατυπώσεις και εντολές καθαρής και ωμής βίας (*Ματθαίος* 7: 19 και 10: 34-38. *Λουκάς* 12: 45-53, 14: 23 «...ανάγκασον εισελθείν...». που έγινε το περίφημο «cogito intrare» του Ιερού Αυγουστίνου στα λατινικά, 19: 27 («... και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου ...», αυτό είναι κραυγαλέο και πρέπει να το διαβάσετε), 22: 36, 38. *Ιωάννης* 15: 6 (φωτιά για την ιερή εξέταση). *Πρός Εβραίους* 10: 28-31 (καθαρός Γιαχβισμός της *Παλαιάς Διαθήκης*) κλπ.

Β) *Μύθος Καταργήσεως της Δουλείας*.

Όπως είδαμε, ο Νόμος του Θεού στην *Παλαιά Διαθήκη* έχει «καταπληκτικές» νομικές διατάξεις για τη δουλεία και τους δούλους. Αλλά και η *Καινή* δεν πάει πίσω. Η φιλολογία με διάφορα σχήματα λόγου και παραβολές, στις οποίες αναφέρονται οι δούλοι με τους κυρίους τους, αποτελούν ειδική προτίμηση. Όταν μελετήσομε προσεκτικά αυτά τα χωρία, είναι ν' απορήσομε γιατί να υπάρχει αυτή η ιδιαίτερη προτίμηση με τη δουλεία και τους δούλους. Ιδιαιτέρως θαυμάστε *Ματθαίος* 18: 23-35 (με βασανιστήρια) και *Λουκάς* 12: 45-48 (με ξυλοδαρμούς). Η δουλεία σ' όλο τον Χριστιανισμό, *Παλαιά* και *Καινή Διαθήκη*, Ιησού και Παύλο αναφέραται κατ' απόλυτα φυσιολογικό τρόπο και θεωρείται ως κάτι δεδομένο και φυσικό. Όχι μόνο δεν καταργείται με θεϊκή εντολή αλλ' ούτε καν τίθεται υπό αμφισβήτηση ή θεωρείται απορίας άξιον! Προσέτι δε της προέσαψαν και μια σχετική ειδική χριστιανική θεολογία.

Ας δούμε π.χ. από κοντά τί παραγγέλλει άμεσα πλέον ο πρώτος διδάξας της *Καινής Διαθήκης*, ο Απόστολος των Εθνών, Παύλος. Σας παρακαλούμε να μελετήσετε:

1. *Πρός Ρωμαίους* 14: 4
2. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 20-24
3. *Πρός Γαλάτας* 3: 28
4. *Πρός Εφεσίους* 6: 5-8

5. *Πρός Κολασσαείς* 3: 22-25, 4: 1
6. *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 1-2
7. *Πρός Τίτον* 2: 9-10

Όλη η επιστολή *Πρός Φιλήμονα* γράφτηκε από τον Παύλο προς τον πλούσιο Χριστιανό Φιλήμονα για να μην κακομεταχειριστεί τον δραπέτη δούλο του Ονίσημο, κλπ... Δεν του έγραψε ο Παύλος να του χαρίσει την ελευθερία και ως πλούσιος που ήταν να του πληρώσει τα μεροκάματα που του είχε κάνει τζάμπα, κλπ.

Έχομε επίσης τα ίδια στην *Α΄ Πέτρου* 2: 18-20. Όταν μελετάμε την *Παλαιά* και την *Καινή Διαθήκη* ευκολότατα βλέπομε ότι η δουλεία αναφέρεται και αντιμετωπίζεται απ' όλους τους αγίους άνδρες και τον Ιησού Χριστό ως κάτι φυσικό, φυσιολογικό, και όχι ως κάτι απάνθρωπο! Τα ίδια βρίσκομε και στους Χριστιανούς θεοφόρους πατέρες. Πουθενά και ποτέ δεν είπε ο βιβλικός Θεός: «Η δουλεία απαγορεύεται!».

Κατά την χριστιανική εποχή μέχρι και πρόσφατα το ποσοστό των δούλων στον κόσμο παρέμεινε το ίδιο όπως και πριν και σε πολλά μέρη που πρωτοπάτησαν οι χριστιανοί αυξήθηκε κατακόρυφα (π.χ. Αμερική, κ.α.).

Γ) *Μύθος Ισότητας της Γυναίκας και Καλυτερεύσεως της Κοινωνικής της Θέσεως.*

Γι' αυτό το θέμα σας παρακαλούμε να μελετήσετε:

1. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 1-4, 25-40, 11: 3-16, 14: 34-35
2. *Πρός Εφεσίους* 5: 22-33
3. *Πρός Κολασσαείς* 3: 18-19
4. *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 9-15
5. *Α΄ Πέτρου* 3: 1-7

Η μελέτη των αγίων θεοφόρων πατέρων για τη γυναίκα είναι να σε κάνει να αυτοκτονήσεις, αν είσαι γυναίκα! Δεν υπάρχει πιο αηδιαστική περίπτωση αισχίστου ψυχολογικού συμπλέγματος από αυτήν των πατέρων. Αίσχος και φρίκη!

Για αιώνες κύματα Χριστιανών γίνονταν ασκητές, αναχωρητές, ερημίτες, στηλίτες, πηγαδίτες, τρωγλοδύτες, καλόγεροι, μοναχοί, μοναστές, ησυχαστές, ρακένδυτοι. Άφησαν το σώμα τους μέσ' τη βρόμα και την αρρώστια ώστε μερικοί σκουλήκιασαν εν ζωή. Άλλοι ευνούχισαν εαυτούς (όπως ο χαλκέντερος Ωριγένης ο Αλεξανδρεύς, ο Δωρόθεος Τύρου, ο Μελίτων Σάρδεων, η ομάδα των Βαλεσίων της Αιγύπτου, οι αίρεση των Εγκρατιστών, κ.ά., κατά τον *Ματθαίο* 5: 28-30, 18: 8-9, το κραυγαλέο 19: 12, και *Μάρκος* 9: 43-47, κλπ.). Ήδη από τον πρώτο αιώνα ο ευνουχισμός των ανδρών και η διατήρηση της παρθενίας στις γυναίκες θεωρούνταν μεγάλες αρετές, ώστε να έχομε τον ανεκδιήγητο πατέρα Τερτυλλιανό (+155-220 Κ.Ε.) να καυχιέται γι' αυτούς και να τους εκθειάζει. Όλα αυτά τα έκαναν μόνο και μόνο για να κληρονομήσουν την αιώνια ζωή στην εξώκοσμη βασιλεία των ουρανών. Δηλαδή, για να κερδίσεις την αιώνια ευτυχία μπροστά στον πατέρα Θεό, πρέπει να μην τρως, να μην πίνεις, να μη μένεις σε σπίτι, να μη γλεντάς, να μη συνουσιάζεσαι, να μη χαίρεσαι, να μη μαθαίνεις, να μην απολαμβάνεις τίποτα, να υποφέρεις, να πονάς, να είσαι άρρωστος, να βρομάς, να αποβλακώνεσαι, να αρνιέσαι κάθε χαρά της επίγειας ζωής κλπ. Τί να κάνομε; «Η βλακεία δεν ηττάται!.». Κανένα επιχείρημα βασισμένο στη λογική δεν μπορεί να εξουδετερώσει τη βλακεία, αφού λογική και βλακεία είναι πράγματα μη συγκρίσιμα, ασύμβατα... Την απάρνηση της εδώ ζωής την τονίζει ο Παύλος στις επιστολές του και

ο Καππαδόκης Ελληνιστής Βασίλειος «ο Μέγας» σ' εκείνο το μικρό (και άχρηστο) βιβλιαράκι «*Πρός τούς Νέους: Όπως άν έξ' Ελληνικών Ωφελοίντο Λόγων*». (Ο Βασίλειος ασκήτευε από καιρού εις καιρόν και έγραψε κανόνες του μοναστικού βίου. Στος τέλος μετάνοιωσε και διά τον χρόνο των σπουδών εις τας Αθήνας! Τον εθεώρησε χαμένο! Τέτοιο μυαλό κουβαλούσε!...) Αυτά λοιπόν αποτελούν την χριστιανική αρετή και σου παρέχουν το εισιτήριο για τον παράδεισο.

Αλλά και μετά την επικράτηση αυτής της θρησκείας και ψυχολογίας, οι σφαγές που έγιναν από τα χριστιανικά έθνη για λόγους: θρησκευτικούς, πολιτικούς, οικονομικούς, πολιτιστικούς, φυλετικούς, ιδεολογικούς κλπ. εναντίον άλλων χριστιανικών εθνών και εθνών άλλων θρησκειών δεν είχαν ούτε προηγούμενο, ούτε επόμενο. Εκτός από τις σφαγές πολλών εκατομμυρίων αθώων θυμάτων είχαμε και τη σχεδόν ολική απαλοιφή της αρχαίας γνώσης και τέχνης από τις οποίες η ανθρωπότητα και ο πολιτισμός είχαν πάρα πολλά να ωφεληθούν (αφήνοντας για τα μουσεία και την Ιστορία τις αρχαίες θρησκείες, δεισιδαιμονίες, πολέμους και βλακείες).

Επίσης οι τεράστιες χριστιανικές φαγωμάρες, παραδοξολογίες, αιρέσεις, τρομακτικές πιέσεις και βασανιστήρια που έκαναν οι Χριστιανοί στα μέρη όπου επεκράτησαν φέρουν ένα πολύ μεγάλο μέρος της ευθύνης για τη δημιουργία και την ταχεία εξάπλωση της άλλης μάστιγας της ανθρωπότητας, του Μουσουλμανισμού, και την πτώση των μισών χριστιανικών περιοχών στα χέρια των νεοφώτιστων μουσουλμάνων. Από το Ιράκ και Αραβία μέχρι το Μαρόκο και την Ισπανία είχαμε ακραιφνείς χριστιανικές περιοχές και τις κοιτίδες του Χριστιανισμού που μέσα σε 50 χρόνια έγιναν ισλαμικές (με πολύ μικρές χριστιανικές μειονότητες κάπου-κάπου). Ως γνωστόν ο Ισλαμισμός βασίστηκε και αυτός στην *Παλαιά Διαθήκη* και στην *Καινή*. Τι σύμπτωση!...

Δεν μένει λοιπόν τίποτα άλλο από το να αναλογισθούμε καλά και να εμβαθύνομε σε αυτά που μας λέει ο *Ματθαίος* 7: 17-18, 12: 33 και *Λουκάς* 6: 43-44: «Έτσι κάθε δένδρον καλόν παράγει καρπούς καλούς, και το σάπιο δένδρον παράγει καρπούς κακούς. Δεν είναι δυνατόν ένα καλόν δένδρον να φέρη καρπούς κακούς, ούτε ένα σάπιο δένδρον να φέρη καρπούς καλούς». «...διότι από τον καρπόν γνωρίζετε το δένδρον».

Ή όπως μια φορά πολύ έξυπνα οι αρχαίοι ημών πρόγονοι σε μια δίκη στη Σικελία με δέος ανεφώνησαν:

«Έκ κακού κόρακος κακόν ωόν».

ΤΡΕΙΣ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) <u>Isaac Marcus Jost (1793-1860)</u>

Γερμανο-Εβραίος Ιστορικός. Τα κυριότερα έργα του είναι:

Α) *Geschichte der Israeliten seit der Zeit der Maccabäer bis auf unsere Tage* (1820-1828) (Ιστορία των Ισραηλιτών από τον καιρό των Μακκαβαίων μέχρι τις μέρες μας), 9 τόμοι.

Β) *Geschichte des Judenthums und seiner Sekten* (1857-1859) (Ιστορία του Ιουδαϊσμού και των αιρέσεών του), 3 τόμοι. (Αυτό είναι το σύγγραμμα στο οποίο αναφέρεται ο Joseph Wheless στην αρχή του βιβλίου.).

Ο Jost χρημάτισε μέλος εκδοτικών επιτροπών πολλών ιστορικών περιοδικών ειδικευμένων στην Εβραιο-Ιουδαϊκή ιστορία και θρησκεία. Απέρριπτε τον Ιουδαϊκό εθνικισμό και την Ιουδαϊκή θρησκεία όπως και κάθε θρησκεία. Ήταν όμως θεϊστής.

2) <u>Monkey Law</u>

Ήταν ο Νόμος της Πολιτείας Tennessee που απαγόρευε τη διδασκαλία της Θεωρίας της Εξελίξεως του Charles Darwin και άλλων σε όλα τα σχολεία της εν λόγω πολιτείας. Ο Νόμος αυτός προσεβλήθη από τον καθηγητή γυμνασίου-λυκείου John Thomas Scopes, ο οποίος ήταν δάσκαλος της βιολογίας και προπονητής της ομάδας αμερικανικού football του σχολείου της μικρής πόλης Dayton. Ο Scopes επίτηδες ισχυρίστηκε ότι δίδαξε τη θεωρία της εξελίξεως στο σχολείο του, παρά τη ρητή απαγόρευση του Νόμου. Στο δικαστήριο, τον Ιούλιο του 1925, κύριος ενάγων και υπερασπιστής του Νόμου ήταν ο πολιτικός των Δημοκρατικών (τρεις φορές υποψήφιος για την προεδρία, αλλά αποτυχών) William Jennings Bryan. Οι λόγοι του ήταν, ως συνήθως, ψηφοθηρικοί αφού η αδαής και θρησκόληπτη πλειοψηφία του λαού ήταν υπέρ του Νόμου, αλλά ήταν και θρησκοληπτικοί καθώς διακατείχετο από ατυχείς θρησκευτικές και αντιεπιστημονικές αντιλήψεις. Εκείνη την εποχή οι ΗΠΑ έβραζαν από θρησκευτικές διαμάχες και φανατισμό, πράγμα που ισχύει και σήμερα. Υπερασπιστής του κατηγορουμένου ήταν ο πασίγνωστος, φιλελεύθερος, σκεπτικιστής δικηγόρος Clarence Darrow (που έγραψε το άρθρο στο τέλος αυτού τού βιβλίου και ήταν φίλος του Joseph Wheless). Εκεί βρήκε την ευκαιρία να γελοιοποιήσει τον Bryan και τις πίστεις του. Για τα προσχήματα όμως, ο Scopes κρίθηκε ένοχος από το δικαστήριο και τιμωρήθηκε με ένα ευτελές χρηματικό πρόστιμο. Η καταδίκη του τελικά αντεστράφη δύο χρόνια αργότερα κατά την έφεση, ένεκα τεχνικών λόγων όπως προφασίστηκαν. Ο Νόμος μετά απ' αυτά τα γεγονότα τέθηκε στο περιθώριο. (Ο Bryan συμπτωματικώς απέθανε μια εβδομάδα μετά τη δίκη. Όπως είπαν μερικοί σκεπτικιστές, ο Θεός έριξε ένα βέλος για να σκοτώσει τον Darrow αλλά αστόχησε και σκότωσε τον Bryan.). Η δίκη αυτή έμεινε στα χρονικά των Η.Π.Α., όπως και στα παγκόσμια χρονικά, υπό τον τίτλο Monkey Trial (Η Δίκη της Μαϊμούς ή του Πιθήκου). Το κανάλι PBS της Αμερικανικής τηλεόρασης έχει κυκλοφορήσει και μία τηλεοπτική ταινία με τίτλο "Monkey Trial". (Μήπως αυτή η ιστορία σάς θυμίζει άλλες παρόμοιες;).

3) <u>Westminster Catechism</u>

Είναι η κατήχηση που προσφέρει στους νεοφωτίστους της η Πρεσβυτεριανή Εκκλησία. Πρόκειται για ένα μεγάλο συγγραφικό έργο που περιέχει όλα όσα διδάσκουν οι Πρεσβυτεριανοί στα κατηχητικά σχολεία τους. (Αποτελούν και αυτοί μια από τις εκατοντάδες αν όχι χιλιάδες αιρέσεις της μόνης αληθινής θρησκείας, του Χριστιανισμού!...).

ΓΙΑΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΗΤΑΝ ΤΟΣΟ ΣΚΛΗΡΟΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΦΙΔΙΑ

Μετάφραση Άρθρου του Clarence Darrow [1], του έτους 1929

Τελευταία έχω διερωτηθεί αρκετά γύρω από μια θεολογική ερώτηση που ίσως είναι δυνατόν κάποιος αναγνώστης να απαντήσει. Ίσως κάποιος άλλος να έχει βρει το μπελά του μ' αυτήν πρωτύτερα, αλλά εγώ δεν έχω δει αυτό το θέμα ποτέ γραμμένο και είναι δυνατό να είναι καθαρά δική μου ανακάλυψη. Είναι φυσικό ότι, ενδιαφέρομαι πάρα πολύ για τη θρησκεία και έχω μελετήσει καλά την *Γένεσιν*, όπως κάθε ένας οφείλει να το κάνει. Το πώς προήλθε το ανθρώπινο γένος, για να μη μιλήσομε για τη Γη, καθίσταται πολύ απλό ερώτημα στο θεόπνευστο βιβλίο.

Όταν ο Θεός εποίησε τον Αδάμ κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο που μπορούσε, μετά ανεκάλυψε ότι ο Αδάμ ήταν μόνος, και γι' αυτό έφτιαξε την Εύα για να του κάνει συντροφιά. Μετά πλέον δεν ήταν ποτέ ξανά μοναχός του. Ο Θεός επίσης εδημιούργησε όλα τα είδη των φυτών και των ζώων, και ανάμεσα σ' όλα τα ζώα έφτιαξε «τον όφιν» (το φίδι), και είτε ο Θεός είτε ο γραμματέας του είτε κάποιος άλλος, είπε ότι το φίδι ήταν το «εφυέστερον» από όλα τα ζώα του αγρού. Εννοείται πως αν εξαιρέσομε αυτή την ιστοριούλα, με μεγάλη δυσκολία θα πίστευα ότι το φίδι ήταν το πιο έξυπνο από τα ζώα. Τουλάχιστον δεν έχει το μυαλό που πολλά άλλα ζώα διαθέτουν. Παρ' όλα ταύτα, αυτό δεν είναι το σημείο που με απασχολεί. Ο Θεός έβαλε τον Αδάμ και την Εύα στον κήπο και τους έδωσε δικαίωμα να τρώνε τα πάντα εκτός από τον καρπό του Δένδρου της Γνώσεως. Αυτό μου φαίνεται αρκετά εύλογο, αφού οι εκλεγμένοι πράκτορες του Θεού εδώ στη Γη είναι πάντοτε απασχολημένοι με το να εμποδίζουν τον κόσμο από το να φάγει αυτό τον καρπό. Σ' αυτή την προσπάθεια έχουν καταπληκτική επιτυχία. Αλλά αυτό όπως και πριν δεν είναι το κύριο σημείο. Μια μέρα το φίδι ήλθε στην Εύα και της είπε κάτι για να φάει αυτόν τον απαγορευμένο καρπό. Εκεί λοιπόν η Εύα είπε στο φίδι —η γλώσσα στην οποία συνομίλησαν δεν έχει καταγραφεί— ότι ο Θεός τής είχε πει, ή τουλάχιστον τον είχε ακούσει αφού απ' αυτόν προήλθε: «Εσείς δεν θα φάτε απ' αυτόν ούτε θα τον αγγίξετε για να μην αποθάνετε.». Και τότε λοιπόν το φίδι λέγει ότι ακόμα και αν έτρωγε δεν θα απέθνησκε. Ούτε αυτό με ενδιαφέρει. Ποιος έχει δίκιο θα το αφήσω μεταξύ του Θεού και του φιδιού. Αλλά, εν πάση περιπτώσει, σε σύντομο χρονικό διάστημα ο Αδάμ και η Εύα άκουσαν τη φωνή του Θεού που περιπατούσε μέσα στον κήπο κατά το δειλινό εκείνης της ημέρας και κρύφτηκαν ανάμεσα στα δένδρα. Και ο Θεός μιλώντας προς τον Αδάμ τους ρώτησε γιατί έσπευσαν να κρυφτούν, και ο Αδάμ απάντησε επειδή ήταν γυμνοί. Σ' αυτό το σημείο ο Θεός είχε ένα προαίσθημα ότι δεν θα είχαν ανακαλύψει πως ήταν γυμνοί εάν δεν είχαν φάγει τον απαγορευμένο καρπό. Ο Θεός ρώτησε τον Αδάμ γιατί τον έφαγε. Και ο Αδάμ έριξε όλο το βάρος στην Εύα που τον δελέασε. Και όταν ο Θεός μίλησε στην Εύα γι' αυτό το ζήτημα, εκείνη έριξε όλες τις ευθύνες στο φίδι. Έτσι δεν έμεινε τίποτα για τον Θεό παρά να αναγγείλει καταδίκη, και αρχίζοντας από το φίδι του λέγει: «Είσαι καταραμένο πάνω από όλα τα ζώα και πάνω από κάθε θηρίο του αγρού. Πάνω στην κοιλιά σου θα προχωράς και χώμα θα τρως όλες τις μέρες της ζωής σου. Και θα βάλλω εχθρότητα ανάμεσα σε σένα και την γυναίκα, και ανάμεσα στο σπέρμα σου και το δικό της σπέρμα [2]. Αυτό **θα σου συντρίβει** την κεφαλή και συ **θα του δαγκώνεις** [3] τη φτέρνα». Θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να μάθομε πως το φίδι προχωρούσε πριν απ' αυτή την κατάρα, αλλά δεν υπάρχει τίποτα γι' αυτό μέσα στη *Γένεσιν* ή κανένα άλλο μέρος του αγίου βιβλίου. Θα ήταν επίσης πολύ ενδιαφέρον να μάθομε

πως το φίδι μετά απ' αυτή την στιγμή τα κατάφερε να ζει τρώγοντας χώμα, αλλά ούτε κι' αυτό έχει ποτέ εξηγηθεί, μέχρις ότου οι φυσιοδίφες ανεκάλυψαν ότι έτρωγε άλλες τροφές.

Μετά την αναγγελία της καταδίκης πάνω στο ερπετό, ο Θεός γύρισε στην Εύα και είπε: «Θα πολλαπλασιάσω σε μεγάλο πλήθος τις λύπες σου, τις θλίψεις σου και τους στεναγμούς σου. Με πόνους θα γεννάς τα παιδιά σου, θα εξαρτάσαι πάντοτε από τον άνδρα σου και η επιθυμία σου θα είναι του ανδρός σου και αυτός θα είναι ο κύριός σου.».

Όταν πλησίασε τον Αδάμ του είπε: «Επειδή άκουσες την κακή συμβουλή της γυναίκας σου και έφαγες από τον καρπό του δένδρου, από το οποίο και μόνον σου έδωσα εντολή να μην φας, καταραμένη θα είναι η γη με τα έργα σου. Με λύπες και κόπους θα κερδίζεις την τροφή σου από τη γη όλες τις μέρες τις ζωής σου. Αγκάθια και τριβόλια θα σου φυτρώνει η γη και θα τρέφεσαι με τα χόρτα του αγρού. Σε όλο το διάστημα της ζωής σου με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα τρως το ψωμί σου, μέχρις ότου αποθάνεις και το σώμα σου επιστρέψει στη γη από την οποίαν έχεις πλασθεί. Διότι χώμα είναι το σώμα σου και στο χώμα θα καταλήξει και χώμα θα γίνει.».

Το χωρίο είναι λίγο ασαφές ως προς το λόγο για τον οποίον ο Αδάμ έγινε καταραμένος. Επειδή άκουσε την γυναίκα του ή επειδή έφαγε τον καρπό; Αλλά και αυτό δεν αξίζει να συζητηθεί διεξοδικώς. Ένεκα αυτής της φοβερής θεολογικής αμαρτίας του φαγώματος του καρπού του δένδρου της γνώσεως, όλοι οι άνθρωποι από κει και πέρα εγεννήθηκαν με το προπατορικό αμάρτημα και μέσα στην αθλιότητα και προορίσθηκαν για τη φλεγόμενη κόλαση αιωνίως. Για περισσότερες λεπτομέρειες διαβάστε το βιβλίο *Westminster Catechism* [4] ή οποιαδήποτε άλλη ορθόδοξη εγκεκριμένη πηγή (κατηχήσεως).

Καθένας με αίσθηση δικαιοσύνης ίσως να έλεγε ότι ο Αδάμ και η Εύα και το φίδι έλαβαν ότι τους άξιζε. Ότι η τιμωρία δεν επήκειτο μόνο για τον Αδάμ και την Εύα και το φίδι, αλλά και για όλους τους «απογόνους και κληρονόμους των» μέχρι της συντελείας του χρόνου. Προφανώς όμως ο Θεός μαλάκωσε λιγάκι, και έστειλε τον μονογενή του υιό για να σταυρωθεί έτσι ώστε οι άνθρωποι να ανακουφιστούν από τη φωτιά της κολάσεως και να εισέλθουν στη χαρούμενη κατάσταση της αιωνίας ευλογίας υπό τον μόνο και απλόν όρο ότι θα πιστεύουν αυτή την «ιστορία». Σίγουρα τίποτε δεν θα μπορούσε να είναι πιο δεκτό απ' αυτό, και δεν θα περίμενε κανείς καμιά μεγαλύτερη αμοιβή σε φτηνότερη τιμή. **Αλλά αυτό δεν είναι έτσι**.

Να τι είναι αυτό που με ενοχλεί. Επειδή λοιπόν ο Μέγας Ιεχωβάς μαλάκωσε και έστειλε τον μονογενή του υιό να αποθάνει στο σταυρό, όλοι εμείς σωθήκαμε από τη φωτιά της κολάσεως εκτός εάν είμαστε τόσο αμαρτωλοί και διεφθαρμένοι που να μην πιστεύομε αυτή την «ιστορία». Αλλά τί τρέχει με την Εύα και το φίδι; Οι θυγατέρες της Εύας ακόμα φέρουν την κατάρα και κάθε μωρό που γεννιέται από τότε [ακόμη και μετά τον σταυρικό θάνατο του υιού του Θεού] έρχεται στον κόσμο με πόνους και ταλαιπωρίες της μάνας του, και όλα αυτά εξ αιτίας της κατάρας που επιρρίφθηκε στην αρχική μητέρα του ανθρωπίνου γένους.

Και με το φίδι τί έγινε; Γιατί ο Θεός δεν έδωσε στην Εύα και στο φίδι μια ευκαιρία όταν ακόμα ασχολιόταν με αυτά τα πράγματα και είχε μαλακώσει η καρδία του; Γιατί πρέπει όλα τα μικρά φιδάκια που έρχονται στον κόσμο, αιωνίως να είναι αναγκασμένα να προχωρούν επάνω στις κοιλιές τους αντί να περπατούν επάνω στις ουρές τους όπως πιθανόν να έκαναν πριν από την κατάρα; Γιατί άραγε πρέπει ακόμα το σπέρμα [οι απόγονοι] της γυναίκας να συντρίβει [-βουν] τις κεφαλές ή τα στόματα των φιδιών με πέτρες ή άλλα αντικείμενα;

Εάν κανείς ήθελε να καθορίσει τα κίνητρα του Θεού όπως καθένας θα έκανε σε κάθε άλλη περίπτωση, θα έλεγε ότι κάποιο γρανάζι του Θεού ξεγλίστρησε ή ότι ο Θεός έχει κάποια ιδιαίτερη έχθρα εναντίον των γυναικών και των φιδιών.

Υποσημειώσεις του συγγραφέα-μεταφραστή

[**1:** Ο **Clarence Darrow**, 1857-1938, ήταν Αμερικανός δικηγόρος, λέκτορας, συγγραφέας και μέγας σκεπτικιστής. Έγινε πολύ διάσημος λόγω των πολιτικών και θρησκευτικών τοποθετήσεών του και λόγω του **Νόμου της μαϊμούς** ή **του πιθήκου** (Monkey Law**)** και της σχετικής δίκης. Ο Νόμος αυτός ήταν ο Νόμος της Πολιτείας Tennessee που απαγόρευε τη διδασκαλία της Θεωρίας της Εξελίξεως του Charles Darwin και άλλων σε όλα τα σχολεία της εν λόγω πολιτείας. Ο Νόμος αυτός προσεβλήθη από τον καθηγητή γυμνασίου-λυκείου John Thomas Scopes, ο οποίος ήταν δάσκαλος της βιολογίας και προπονητής της ομάδας αμερικανικού football του σχολείου της μικρής πόλης Dayton. Ο Scopes επίτηδες ισχυρίστηκε ότι δίδαξε τη θεωρία της εξελίξεως στο σχολείο του, παρά τη ρητή απαγόρευση του Νόμου. Στο δικαστήριο, τον Ιούλιο του 1925, κύριος ενάγων και υπερασπιστής του Νόμου ήταν ο πολιτικός των Δημοκρατικών (τρεις φορές υποψήφιος για την προεδρία, αλλά απότυχών) William Jennings Bryan. Οι λόγοι του ήταν, ως συνήθως, ψηφοθηρικοί αφού η αδαής και θρησκόληπτη πλειοψηφία του λαού ήταν υπέρ του Νόμου, αλλά ήταν και θρησκοληπτικοί καθώς διακατείχετο από ατυχείς θρησκευτικές και αντιεπιστημονικές αντιλήψεις. Εκείνη την εποχή οι ΗΠΑ έβραζαν από θρησκευτικές διαμάχες και φανατισμό, πράγμα που ισχύει και σήμερα. Υπερασπιστής του κατηγορουμένου ήταν ο πασίγνωστος, φιλελεύθερος, σκεπτικιστής δικηγόρος Clarence Darrow. Εκεί βρήκε την ευκαιρία να γελοιοποιήσει τον Bryan και τις πίστεις του. Για τα προσχήματα όμως, ο Scopes κρίθηκε ένοχος από το δικαστήριο και τιμωρήθηκε με ένα ευτελές χρηματικό πρόστιμο. Η καταδίκη του τελικά αντεστράφη δύο χρόνια αργότερα κατά την έφεση, ένεκα τεχνικών λόγων όπως προφασίστηκαν. Ο Νόμος έπειτα απ' αυτά τα γεγονότα τέθηκε στο περιθώριο. (Ο Bryan συμπτωματικώς απέθανε μια εβδομάδα μετά τη δίκη. Όπως είπαν μερικοί σκεπτικιστές, ο Θεός έριξε ένα βέλος για να σκοτώσει τον Darrow αλλά αστόχησε και σκότωσε τον Bryan.). Η δίκη αυτή έμεινε στα χρονικά των ΗΠΑ, όπως και στα παγκόσμια χρονικά, υπό τον τίτλο Monkey Trial (Η Δίκη της Μαϊμούς ή του Πιθήκου). Το κανάλι PBS της αμερικανικής τηλεόρασης έχει κυκλοφορήσει και μία τηλεοπτική ταινία με τίτλο "Monkey Trial". (Μήπως αυτή η ιστορία σάς θυμίζει άλλες παρόμοιες;).]

[**2:** Η ορθόδοξη *Μασόρα* στα Εβραϊκά γράφει μια λέξη που στα Αγγλικά την μεταφράζει ως «seed, offspring» και άρα στα Ελληνικά είναι «σπόρος, απόγονος», όπως την αποδίδουν και μερικές χριστιανικές εκδόσεις της *Βίβλου*. Εδώ λοιπόν χρησιμοποιείται μια λέξη σε ενικό αριθμό με συνολικό ή συνεκδοχικό νόημα. Όπως π.χ. λέμε: «χωρίς "χρήμα" δεν κάνεις τίποτα!», κλπ. Επειδή οι Εβδομήκοντα(δύο) και μετά απ' αυτούς η λατινική Vulgata χρησιμοποιούν τη λέξη «σπέρμα» και «semen», η οποία χρησιμοποιείται και επί του σπέρματος εξ άρρενος, αλλ' εδώ όμως έχει την έννοια του απογόνου ή τέκνου, οι διάφοροι χριστιανοί ερμηνευτές και δογματιστές μας λένε ότι η χρήση της λέξεως «σπέρμα» επί γυναικός υπονοεί τον Ιησού Χριστό ως υιόν της Εβραίας παρθένου Μιργιάμ (Μαρία), ή οποία τον έφερε στον κόσμο δι' επεμβάσεως τού Αγίου Πνεύματος και άνευ μεσολαβήσεως ανδρικού σπέρματος! Πώς να βγαίνει άραγε αυτή η αλληλουχία πίσω απ' αυτά;]

[**3:** Προσέξετε τους εξακολουθητικούς τύπους των μελλόντων χρόνων των ρημάτων. Δεν είναι χρόνοι στιγμιαίοι όπως τους παραφράζουν οι διάφορες χριστιανικές μεταφράσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* διά να εξυπηρετήσουν δήθεν χριστιανικές προφητείες και την πρώτη αναγγελία περί του Μεσσία Χριστού. Βλέπετε στους Εβδομήκοντα(δύο) και γενικώς στην αρχαία Ελληνική γλώσσα ο στιγμιαίος και ο εξακολουθητικός μέλλων έχουν τον ίδιο τύπο και έτσι οι Χριστιανοί διάλεξαν αυτόν που τους βόλευε. Στις Εβραϊκές γραφές όμως έχομε χρόνους συνεχείας.]

[**4:** *Westminster Catechism:* Είναι η κατήχηση που προσφέρει στους νεοφωτίστους της η Πρεσβυτεριανή Εκκλησία. Πρόκειται για ένα μεγάλο συγγραφικό έργο που περιέχει όλα όσα διδάσκουν οι Πρεσβυτεριανοί στα κατηχητικά σχολεία τους. (Αποτελούν και αυτοί μια από τις χιλιάδες αιρέσεις της μόνης αληθινής θρησκείας, του Χριστιανισμού!...). Οι Ορθόδοξοι έχουν τις δικές τους κατηχήσεις, κ.ο.κ.]

Άλλη μία σημαντική σημείωση του συγγραφέα-μεταφραστή

Η δημιουργία τού ανθρώπου που αναφέρεται αντιφατικά σε δύο διαφορετικά μέρη της *Γενέσεως*, 1: 26-31 και 2: 4-25, μέχρι την εκδίωξη των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο, 3: 1-24, αποτελούν κλεψίτυπους και κακο-αντιγραμμένους Αιγυπτιακούς και μεσανατολικούς Σουμεριακούς-Χαλδαϊκούς μύθους από το Εβραϊκό ιερατείο. Οι ιδέες του «δενδρου της ζωής» και του «δένδρου της γνώσεως» είναι αρχαίες Αιγυπτιακές. Στους τάφους του Ραμσή VI (-1100 Π.Κ.Ε.) υπάρχει η εικονογραφία του Ατώμ (Αδάμ), του δένδρου της γνώσεως, του απαγορευμένου καρπού και του όφεως, όπως μπορεί κανείς να δει στα μουσεία Λούβρου και Τορίνου.

Η αντιγραφή και ανάπλαση, πέραν όλων όσων διεξοδικά αποκαλύπτει στο εδώ άρθρο του ο αείμνηστος νομικός **Clarence Darrow,** περιέχει: Τρομακτικές ανακολουθίες, κραυγαλέες αντιφάσεις, ανύπαρκτα μέρη επί της γης, κλπ. Ακόμα, ενώ είμαστε στην έκτη ημέρα της δημιουργίας ο χρυσόλαγνος Εβραϊκός και ταυτοχρόνως απαξιωτικός Χριστιανικός Θεός ήδη από τότε έβαλε στον νου του την ιδιαίτερη αξία του χρυσού και των πολυτίμων λίθων, 2: 11-12, και μετά μας ομιλεί διά την ήδη ύπαρξη Αιθιόπων και Ασσυρίων, 2: 13-14. (Περί τούτων διαβάσετε τα τρία πρώτα κεφάλαια της *Γενέσεως*, και τις σελίδες 167-176 από το βιβλίο του δ. Θεολογίας Αργύρη Δημ. Τσακαλία: *Βίβλος Ακατάλληλη δι' Ενηλίκους*, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, 1998. Βλέπε και Λέο Ταξίλ, *Διασκεδαστική Βίβλος*, Μετάφραση από τα Γαλλικά διά μέσου των Ρωσικών Ευάγγελος Καρέλλας, Εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2000, σελίδες 34-74. Μετά βγάλετε μόνοι σας τα συμπεράσματά σας.).

Σημειώσετε ότι στον τάφο του Τουτανχαμών εικονίζεται ανάσταση και ανάληψη θεού στους ουρανούς μαζί με την υποδοχή του από την θεά του ουρανού· μια τριαδική σκηνή: *Όσιρις* (θεός πατήρ), *Ώρος* (υιός του θεού), και *Κα* (το άγιο πνεύμα, θηλυκού γένους).

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

1. Εισαγωγή

Αυτές οι δυο λέξεις αποτελούν μια παροιμιώδη χριστιανική φράση την οποία χρησιμοποιούν πολλοί για να μας αποδείξουν ότι το μήνυμα του Χριστιανισμού είναι η αγάπη, ότι η εντολή της αγάπης είναι η υπέρτατη εντολή και ότι ο Χριστιανισμός είναι η κατ' εξοχήν θρησκεία της αγάπης.

Αυτή η φράση, ως έχει, εμφανίζεται μόνον στα εξής δύο κείμενα του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* όπου ο Χριστός εν μέσω «θεολογικών» λόγων στα κεφάλαια 13 και 15 λέγει:

> *Ιωάννης* 13: 34-35, «***εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους. εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί έστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις***.».
> *Ιωάννης* 15: 11-17, «*Ταύτα λελάληκα υμίν ίνα η χαρά η εμή εν υμίν μείνη και η χαρά υμών πληρωθή.* ***αύτη εστίν η εντολή η εμή, ίνα αγαπάτε αλλήλους*** *καθώς ηγάπησα υμάς. μείζονα ταύτης αγάπην ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θή υπέρ των φίλων αυτού. υμείς φίλοι μου έστε, εάν ποιήτε όσα εγώ εντέλλομαι υμίν. ουκέτι υμάς λέγω δούλους, ότι ο δούλος ουκ οίδε τι ποιεί αυτού ο κύριος· υμάς δε είρηκα φίλους, ότι πάντα ά ήκουσα παρά του πατρός μου εγνώρισα υμίν. ουχ υμείς με εξελέξασθε, αλλ' εγώ εξελεξάμην υμάς, καί έθηκα υμάς ίνα υμείς υπάγητε και καρπόν φέρητε, καί ο καρπός υμών μένη, ίνα ό,τι αν αιτήσητε τόν πατέρα εν τω ονόματί μου, δω υμίν. Ταύτα εντέλλομαι υμίν, ίνα* ***αγαπάτε αλλήλους***.».

Ας κοιτάξομε προσεκτικά τα κείμενα αυτά. Απ' αυτά βλέπομε ότι, την εντολήν αυτή ο Χριστός την δίνει στους μαθητές του και για του τους μαθητές τους, και ότι είναι μια καινούργια εντολή: «Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον όπως και εγώ αγάπησα εσάς. Έτσι θα γνωρίζουν όλοι ότι είστε μαθητές μου.». Περίεργο! Δεν την ήξεραν νωρίτερα;

Εδώ ο Χριστός τονίζει καθαρά και μόνο στους μαθητές του «**αγαπάτε αλλήλους**». Δεν τους είπε να αγαπάνε όλο τον κόσμο αδιακρίτως, αυτούς που δεν γνωρίζουν και αυτούς που διαφέρουν! Η νέα εντολή είναι σαφής και δεν έχει να κάνει με τον καθολικό χαρακτήρα της γενικής αγάπης ως Πλατωνικής Ιδέας. Ούτε υπονοείται η αγάπη όλων των ανθρώπων για όλους τους ανθρώπους. Στον *Λουκάν* 19: 27 λέγει: «*πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου*.», όπως και πολλά άλλα τέτοια για του απίστους, κλπ., που θα καταγράψομε παρακάτω.

Είναι λοιπόν μια εσωτερική εντολή, δηλαδή εντολή διά τους εντός της ομάδος των μαθητών. Εκ των υστέρων και κατ' επέκταση γίνεται εντολή και γι' αυτούς που θέλησαν να γίνουν μαθητές κατά τις επιταγές του Χριστιανισμού. Είναι δηλαδή εντολή προς τους Χριστιανούς και για τους Χριστιανούς.

Μπορεί η εντολή αυτή, όπως ανακοινώνεται, να ήταν καινούργια γι' αυτήν την ομάδα, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι δεν την είχαν σκεφτεί και προφέρει πριν από την χριστιανική μεσσιανική κίνηση. Οι Στωικοί, οι Πλατωνικοί, ο Κικέρων και άλλα φιλοσοφικά ρεύματα είχαν διακηρύξει την αγάπη πολύ πριν από τα *Ευαγγέλια* είτε με μερικό είτε με καθολικό ανθρωπιστικό χαρακτήρα. Η έννοια της αγάπης είτε εντός μιας ομάδας

είτε καθολικά υπήρχε ήδη. Δεν την πρωτοδίδαξε ο Χριστός στην ανθρωπότητα. Η ιδέα της αγάπης ήταν ήδη γνωστή.

Η Ιστορία μας διδάσκει ότι η αγάπη των Χριστιανών για τους Χριστιανούς είναι ότι χειρότερο παράδειγμα υπάρχει κατά της εννοίας της αγάπης. Με αυτό βεβαίως εννοούμε όλα όσα συνέβησαν ανάμεσα στις διαφόρες χριστιανικές αιρέσεις και σχίσματα. Η δε αγάπη των Χριστιανών για μη Χριστιανούς ξεπέρασε κάθε όριο φαντασίας σε εκδίκηση και θηριωδία. Τί να πρωτοπούμε...! Όλα αυτά είναι τόσο γνωστά και καταγεγραμμένα που δεν θα καταπιαστούμε μαζί τους στο παρόν άρθρο. Όσοι δεν τα γνωρίζουν ας θελήσουν να τα μάθουν και να φροντίσουν να βρουν τις κατάλληλες πηγές για να τα μελετήσουν.

2. Αιρέσεις και έλλειψη «αγάπης» στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες

Ειδικά όμως, πέραν των απανταχού εντός των *Ευαγγελίων* συνεχών αμφιβολιών των μαθητών περί του Ιησού πριν αλλά και μετά την ανάστασή του (παραλείπομε τις πολυάριθμες αναφορές των), ήδη εντός όλης της *Καινής Διαθήκης* συναντάμε διχόνοιες, διχοστασίες, φιλονικίες τόσο μεταξύ των μαθητών όσο και εντός των πρώτων χριστιανικών κοινοτήτων και των κοινοτήτων του Παύλου. Ακόμα βλέπομε και τη δημιουργία πρωτοχριστιανικών αιρέσεων ήδη από τα μέσα του πρώτου αιώνα. Πολύ περίεργο δεν είναι! Εκτός του ότι ένας εκ των μαθητών έγινε προδότης, σύμφωνα με όλες τις σχετικές αφηγήσεις για την προδοσία τις οποίες παραλείπομε εδώ ως πολύ γνωστές, και ότι ο Παύλος κηρύττει άλλα αντί άλλων, έχομε και πολλά άλλα περιστατικά. Π.χ.:

1. *Μάρκος* 9: 33-34, «*Και ήλθεν εις Καπερναούμ· και εν τη οικία γενόμενος επηρώτα αυτούς· τι εν τη οδω προς εαυτούς διελογίζεσθε;* ***οι δε εσιώπων****· προς αλλήλους γαρ* ***διελέχθησαν εν τη οδω τις μείζων****.*».
   Μάρκος 10: 35-41, «*Και προσπορεύονται αυτώ Ιάκωβος και Ιωάννης υιοί Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ίνα ό εάν αιτήσωμεν ποιήσης ημίν. ο δε είπεν αυτοίς· τι θέλετε ποιήσαί με υμίν; οι δε είπον αυτώ· δος ημίν ίνα εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου καθίσωμεν εν τη δόξη σου. ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πιείν το ποτήριον ό εγώ πίνω, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; οι δε είπον αυτώ· δυνάμεθα. ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· το μεν ποτήριον ό εγώ πίνω πίεσθε, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοίμασται.* ***και ακούσαντες οι δέκα ήρξαντο αγανακτείν περί Ιακώβου και Ιωάννου.***».
   Παραθέτομε το ίδιο επεισόδιο και από τον *Ματθαίον* 20: 20-24, για να παρατηρήσομε και μερικές αντιφάσεις στις αφηγήσεις των δύο κειμένων: «*Τότε προσήλθεν αυτώ η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου* [όχι οι ίδιοι όπως λέγει ο Μάρκος] *μετά των υιών αυτής προσκυνούσα και αιτούσά τι παρ' αυτού. ο δε είπεν αυτή· τι θέλεις; λέγει αυτώ· ειπέ ίνα καθίσωσιν ούτοι οι δύο υιοί μου εις εκ δεξιών σου και εις εξ ευωνύμων σου εν τη βασιλεία σου. αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· ουκ οίδατε τι αιτείσθε. δύνασθε πιείν το ποτήριον ό εγώ μέλλω πίνειν, ή το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήναι; λέγουσιν αυτώ· δυνάμεθα. και λέγει αυτοίς· το μεν ποτήριόν μου πίεσθε, και το βάπτισμα ό εγώ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων μου ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοίμασται υπό του πατρός μου.* ***και ακούσαντες οι δέκα ηγανάκτησαν περί των δύο αδελφών****.*».

2. *Ματθαίος* 26: 6-16, «*Του δε Ιησού γενομένου εν Βηθανία εν οικία Σίμωνος του λεπρού, προσήλθεν αυτώ γυνή αλάβαστρον μύρου έχουσα βαρυτίμου, και κατέχεεν επί την κεφαλήν αυτού ανακειμένου.* ***ιδόντες δε οι μαθηταί αυτού ηγανάκτησαν λέγοντες· εις τι η απώλεια αύτη; ηδύνατο γαρ τούτο το μύρον πραθήναι πολλού και δοθήναι τοις πτωχοίς.*** *γνούς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· τι κόπους παρέχετε τη γυναικί; έργον γαρ καλόν ειργάσατο εις εμέ. τους πτωχούς γαρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών, εμέ δε ου πάντοτε έχετε. Βαλούσα γαρ αύτη το μύρον τούτο επί του σώματός μου, προς το ενταφιάσαι με εποίησεν. αμήν λέγω υμίν, όπου εάν κηρυχθή το ευαγγέλιον τούτο εν όλω τω κόσμω, λαληθήσεται και ό εποίησεν αύτη εις μνημόσυνον αυτής.* ***Τότε πορευθείς εις των δώδεκα, ο λεγόμενος Ιούδας Ισκαριώτης, προς τους αρχιερείς είπε· τι θέλετέ μοι δούναι, και εγώ υμίν παραδώσω αυτόν;*** *οι δε έστησαν αυτώ τριάκοντα αργύρια. και από* ***τότε εζήτει ευκαιρίαν ίνα αυτόν παραδώ****.*». Βλέπε και *Μάρκος* 14: 3-11 και *Ιωάννης* 12: 1-8.

3. *Πράξεις* 5: 1-11, «*Ανήρ δε τις Ανανίας ονόματι συν Σαπφείρη τη γυναικί αυτού επώλησε κτήμα και ενοσφίσατο από της τιμής, συνειδυίας και της γυναικός αυτού, και* ***ενέγκας μέρος*** *τι παρά τους πόδας των αποστόλων έθηκεν. Είπε δε Πέτρος· Ανανία, διατί επλήρωσεν ο σατανάς την καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε το Πνεύμα το Άγιον και νοσφίσασθαι από της τιμής του χωρίου; ουχί μένον σοι έμενε και πραθέν εν τη σή εξουσία υπήρχε; τι ότι έθου εν τη καρδία σου το πράγμα τούτο; ουκ εψεύσω ανθρώποις, αλλά τω Θεω. ακούων δε ο Ανανίας τους λόγους τούτους* ***πεσών εξέψυξε****,* ***και εγένετο φόβος μέγας επί πάντας τους ακούοντας ταύτα****. αναστάντες δε οι νεώτεροι συνέστειλαν αυτόν και εξενέγκαντες έθαψαν. Εγένετο δε ως ωρών τριών διάστημα και η γυνή αυτού, μη ειδυία το γεγονός, εισήλθεν. απεκρίθη δε αυτή ο Πέτρος· ειπέ μοι, ει τοσούτου το χωρίον απέδοσθε; η δε είπε· ναί, τοσούτου. ο δε Πέτρος είπε προς αυτήν· τι ότι συνεφωνήθη υμίν πειράσαι το Πνεύμα Κυρίου; ιδού οι πόδες των θαψάντων τον άνδρα σου επί τη θύρα και εξοίσουσί σε.* ***έπεσε δε παραχρήμα παρά τους πόδας αυτού και εξέψυξεν****· εισελθόντες δε οι νεανίσκοι εύρον αυτήν νεκράν, και εξενέγκαντες έθαψαν προς τον άνδρα αυτής.* ***και εγένετο φόβος μέγας εφ' όλην την εκκλησίαν και επί πάντας τους ακούοντας ταύτα****.*».

4. *Πράξεις* 6: 1, «*Εν δε ταις ημέραις ταύταις πληθυνόντων των μαθητών* ***εγένετο γογγυσμός*** *των Ελληνιστών προς τους Εβραίους,* ***ότι παρεθεωρούντο εν τη διακονία τη καθημερινή αι χήραι αυτών.***».

5. *Πράξεις* 11: 1-18, Ο Πέτρος έρχεται σε αντιπαράθεση με τα μέλη της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ ένεκα των επεισοδίων με τον Κορνήλιο. Κατάφορη η αντίφαση αυτού του επεισοδίου με *Ματθαίον* 28: 19-20, «*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν*·...». *Μάρκον* 16: 15, *Λουκάν* 24: 46-48, *Πράξεις* 1: 8. Η σημασία της ιστοριούλας περί του εκατοντάρχου Κορνηλίου στο βιβλίο των *Πράξεων* 10: 1-41 (όπως και άλλων χωρίων της *Καινής Διαθήκης*), είναι ότι ο Χριστιανισμός αρχικά ήταν μια αιρετική Εβραϊκή υπόθεση, μείγμα πολλών τάσεων του αιρετικού Εβραϊσμού, και τίποτα άλλο. Στην αρχή οι Εβ-

ραιοχριστιανοί δεν εδέχοντο στον Χριστιανισμό τους εξ εθνικών χριστιανούς. Μετά όμως ένεκα αναγκών και πιέσεων άλλαξαν και τους εδέχοντο.

6. *Πράξεις* 15: 36-40, «*Μετά δε τινας ημέρας είπε Παύλος προς Βαρνάβαν· επιστρέψαντες δη επισκεψώμεθα τους αδελφούς ημών κατά πάσαν πόλιν εν αις κατηγγείλαμεν τον λόγον του Κυρίου, Πως έχουσι. Βαρνάβας δε εβουλεύσατο συμπαραλαβείν τον Ιωάννην τον επικαλούμενον Μάρκον·* ***Παύλος δε ηξίου****, τον αποστάντα απ' αυτών από Παμφυλίας και μη συνελθόντα αυτοίς εις το έργον, μη συμπαραλαβείν τούτον.* ***εγένετο ουν παροξυσμός, ωστε αποχωρισθήναι αυτούς απ' αλλήλων,*** *τον τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τον Μάρκον εκπλεύσαι εις Κύπρον. Παύλος δε επιλεξάμενος Σίλαν εξήλθε, παραδοθείς τη χάριτι του Θεού υπό των αδελφών,*».

7. *Πράξεις* 20: 29-31, [Εδώ ομιλεί ο Παύλος! Τόσο ενωρίς μιλάμε.] «*εγώ γαρ οίδα τούτο,* ***ότι εισελεύσονται μετά την άφιξίν μου λύκοι βαρείς εις υμάς μη φειδόμενοι του ποιμνίου· και εξ υμών αυτών αναστήσονται άνδρες λαλούντες διεστραμμένα του αποσπάν τους μαθητάς οπίσω αυτών****. διό γρηγορείτε, μνημονεύοντες ότι τριετίαν νύκτα και ημέραν ουκ επαυσάμην μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον.*».

8. *Πρός Ρωμαίους* 12: 19, «***μη εαυτούς εκδικούντες, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή****· γέγραπται γαρ· εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος.*». Προσοχή λοιπόν: Να δίνετε τόπο στην οργή, διότι η εκδίκηση ανοίκει μόνο στον Θεό Γιαχβέχ, κλπ.
Πρός Ρωμαίους 12: 20 «*ούτω δε φιλοτιμούμενον ευαγγελίζεσθαι ουχ όπου ωνομάσθη Χριστός,* ***ίνα μη επ' αλλότριον θεμέλιον οικοδομώ****,*». Δηλαδή στον Χριστιανισμό ήδη τότε δεν υπήρχε ένα και μοναδικό θεμέλιο αλλά και αλλότρια.
Πρός Ρωμαίους 16: 17-18, «*Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί,* ***σκοπείν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα*** *παρά την διδαχήν ην υμείς εμάθετε ποιούντας, και* ***εκκλίνατε απ' αυτών****· οι γαρ τοιούτοι τω Κυρίω ημών Ιησού Χριστώ ου δουλεύουσιν,* ***αλλά τη εαυτών κοιλία****, και διά της χρηστολογίας και ευλογίας* ***εξαπατώσι τας καρδίας των ακάκων****·*

9. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 10-13, «*Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα το αυτό λέγητε πάντες, και μη ή εν υμίν* ***σχίσματα****, ήτε δε κατηρτισμένοι εν τω αυτώ νοϊ και εν τη αυτή γνώμη. Εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι* ***έριδες εν υμίν*** *εισι. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει· εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού.* ***μεμέρισται*** *ο Χριστός;*».
Α΄ Πρός Κορινθίους 3: 3-4, «*όπου γαρ εν υμίν* ***ζήλος και έρις και διχοστασίαι****, ουχί σαρκικοί εστε και κατά άνθρωπον περιπατείτε; όταν γαρ* ***λέγη τις****, εγώ μεν ειμί Παύλου,* ***έτερος δε*** *εγώ Απολλώ, ουχί σαρκικοί εστε;*».
Α΄ Πρός Κορινθίους 6: 7-8, «*ήδη μεν ουν όλως ήττημα υμίν εστιν ότι κρίματα έχετε μεθ' εαυτών. διατί ουχί μάλλον αδικείσθε; διατί ουχί μάλλον αποστερείσθε;* ***αλλά υμείς αδικείτε και αποστερείτε, και ταύτα αδελφούς****;*», όπως και όλοι οι στίχοι 6: 1-11.
Α΄ Πρός Κορινθίους 11: 17-22, «*Τούτο δε παραγγέλλων ουκ επαινώ ότι ουκ εις το κρείττον, αλλ' εις το ήττον συνέρχεσθε. πρώτον μεν γαρ* ***συνερχομένων υμών εν***

εκκλησία ακούω σχίσματα εν υμίν υπάρχειν, *και μέρος τι πιστεύω· δεί γαρ* ***και αιρέσεις εν υμίν είναι****, ίνα οι δόκιμοι φανεροί γένωνται εν υμίν. συνερχομένων ουν υμών επί το αυτό ουκ έστι κυριακόν δείπνον φαγείν· έκαστος γαρ το ίδιον δείπνον προλαμβάνει εν τω φαγείν, και ος μεν πεινά, ος δε μεθύει. μη γαρ οικίας ουκ έχετε εις το εσθίειν και πίνειν; ή* ***της εκκλησίας του Θεού καταφρονείτε και καταισχύνετε τους μη έχοντας****; τι υμίν είπω; επαινέσω υμάς εν τούτω; ουκ επαινώ.*».
Α΄ Πρός Κορινθίους όλο το κεφάλαιο 15.

10. Μελετείστε **τα τραγικότατα γεγονότα** όπως περιγράφονται και εξυπακούονται στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο 5, με συνέχεια στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο 7.
Αμφότερες οι *Επιστολές Πρός Κορινθίους* είχαν αφορμή συγγραφής σοβαρά και τραγικά επεισόδια που ελάμβαναν χώρα εντός της Παυλικής ομάδας της Κορίνθου και ο Παύλος επληροφορήθη διά ιδικών του ανθρώπων εν τη απουσία του. Ο Παύλος λόγω όλων αυτών αναπτύσσει δικά του κοινωνικά, δογματικά και θεολογικά θέματα, απαιτεί τιμωρίες, παραγγέλλει τρόπους δράσεως, τρόπους σχέσεων, κλπ.

11. *Β΄ Πρός Κορινθίους* 11: 4-5, «*ει μεν γαρ* ***ο ερχόμενος άλλον Ιησούν κηρύσσει*** *ον ουκ εκηρύξαμεν, ή πνεύμα έτερον λαμβάνετε ό ουκ ελάβετε,* ***ή ευαγγέλιον έτερον*** *ό ουκ εδέξασθε, καλώς ανείχεσθε. λογίζομαι γαρ μηδέν υστερηκέναι των υπερλίαν αποστόλων...*» και 13-15, «*...****οι γαρ τοιούτοι ψευδαπόστολοι,*** *εργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εις αποστόλους Χριστού. και ου θαυμαστόν· αυτός γαρ* ***ο σατανάς*** *μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός. ου μέγα ουν* ***ει και οι διάκονοι αυτού*** *μετασχηματίζονται ως διάκονοι δικαιοσύνης, ων το τέλος έσται κατά τα έργα αυτών.*».

12. *Πρός Γαλάτας* 1: 7-9, «*ό* ***ουκ έστιν άλλο****, ει μη τινές εισιν* ***οι ταράσσοντες υμάς*** *και* ***θέλοντες μεταστρέψαι*** *το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν,* ***ανάθεμα έστω****. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε,* ***ανάθεμα έστω****.*».
2: 11-14, «*Οτε δε ήλθε Πέτρος εις Αντιόχειαν,* ***κατά πρόσωπον αυτώ αντέστην, ότι κατεγνωσμένος ην****. προ του γαρ ελθείν τινας από Ιακώβου μετά των εθνών συνήσθιεν· ότε δε ήλθον, υπέστελλε και αφώριζεν εαυτόν,* ***φοβούμενος τους εκ περιτομής. και συνυπεκρίθησαν αυτώ*** *και οι λοιποί Ιουδαίοι, ωστε και Βαρνάβας* ***συναπήχθη αυτών τη υποκρίσει****. Αλλ' ότε είδον ότι ουκ ορθοποδούσι προς την αλήθειαν του ευαγγελίου, είπον τω Πέτρω έμπροσθεν πάντων· ει συ Ιουδαίος υπάρχων εθνικώς ζής και ουκ ιουδαϊκώς, τι τα έθνη αναγκάζεις ιουδαϊζειν;...*».
3: 1, «*Ω* ***ανόητοι Γαλάται, τις υμάς εβάσκανε τη αληθεία μη πείθεσθαι****, οίς κατ' οφθαλμούς Ιησούς Χριστός προεγράφη εν υμίν εσταυρωμένος;*».
5: 12, «***όφελον και αποκόψονται οι αναστατούντες υμάς****.*».
5: 14-15, «*ο γαρ πας νόμος εν ενί λόγω πληρούται, εν τω, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.* ***ει δε αλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μη υπ' αλλήλων αναλωθήτε****.*».

13. *Πρός Εφεσίους* 4: 2-3, «*μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη, σπουδάζοντες τηρείν την ενότητα του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης.*».

14. *Πρός Φιλιππησίους* 2: 1-4: Εδώ ο Παύλος θερμοπαρακαλεί τους δικούς του χριστιανούς να έχουν ενότητα.
Πρός Φιλιππησίους 4: 2-3: «*Ευοδίαν παρακαλώ και Συντύχην παρακαλώ* ***το αυτό φρονείν*** *εν Κυρίω· ναί ερωτώ και σε, Σύζυγε γνήσιε,* ***συλλαμβάνου αυταίς****, αίτινες εν τω ευαγγελίω συνήθλησάν μοι μετά και Κλήμεντος και των λοιπών συνεργών μου, ων τα ονόματα εν βίβλω ζωής.*».

15. *Πρός Κολασσαείς* 2: 18-23, «***μηδείς*** *υμάς καταβραβευέτω θέλων εν ταπεινοφροσύνη και* ***θρησκεία των αγγέλων****, α μη εώρακεν εμβατεύων, εική φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού, και ου κρατών την κεφαλήν, εξ ου παν το σώμα διά των αφών και συνδέσμων επιχορηγούμενον και συμβιβαζόμενον αύξει την αύξησιν του Θεού. Ει ουν απεθάνετε συν τω Χριστώ από των στοιχείων του κόσμου,* ***τι ως ζώντες εν κόσμω δογματίζεσθε****, μη άψη μηδέ γεύση μηδέ θίγης - ά εστι πάντα εις φθοράν τη αποχρήσει-* ***κατά τα εντάλματα και διδασκαλίας των ανθρώπων; άτινά εστι λόγον μεν έχοντα σοφίας εν εθελοθρησκία και ταπεινοφροσύνη και αφειδία σώματος****, ουκ εν τιμή τινι προς πλησμονήν της σαρκός.*».

16. *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 8-9, «*εν πυρί φλογός,* ***διδόντος εκδίκησιν*** *τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, οίτινες δίκην* ***τίσουσιν όλεθρον αιώνιον*** *από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,*».
Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 3: 6-14, «*Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,* ***στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος*** *και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών. αυτοί γαρ οίδατε πως δεί μιμείσθαι ημάς, ότι ουκ ητακτήσαμεν εν υμίν, ουδέ δωρεάν άρτον εφάγομεν παρά τινος, αλλ' εν κόπω και μόχθω, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, προς το μη επιβαρήσαί τινα υμών· ουχ ότι ουκ έχομεν εξουσίαν, αλλ' ίνα εαυτούς τύπον δώμεν υμίν εις το μιμείσθαι ημάς. και γαρ ότε ήμεν προς υμάς, τούτο παρηγγέλλομεν υμίν, ότι ει τις ου θέλει εργάζεσθαι, μηδέ εσθιέτω.* ***ακούομεν γαρ τινας περιπατούντας εν υμίν ατάκτως, μηδέν εργαζομένους, αλλά περιεργαζομένους·*** *τοις δε τοιούτοις παραγγέλλομεν και παρακαλούμεν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα μετά ησυχίας εργαζόμενοι τον εαυτών άρτον εσθίωσιν. Υμείς δε, αδελφοί, μη εκκακήσητε καλοποιούντες. ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής,* ***τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτώ, ίνα εντραπή****·*».

17. Όλη η *Επιστολή Πρός Φιλήμονα*.

18. *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20, «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν****.*».

19. *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 20-21, «*Ω Τιμόθεε, την παρακαταθήκην φύλαξον,* ***εκτρεπόμενος τας βεβήλους κενοφωνίας και αντιθέσεις της ψευδωνύμου γνώσεως, ην τινες επαγγελλόμενοι περί την πίστιν ηστόχησαν****.*».

20. *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 16-18, «***τας δε βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο· επί πλείον γαρ προκόψουσιν ασεβείας, και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν έξει· ων εστιν Υμέναιος και Φιλητός, οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν****.*».

21. *Πρός Τίτον* 1: 5-16, «*Τούτου χάριν κατέλιπόν σε εν Κρήτη, ίνα τα λείποντα* ***επιδιορθώση****, και καταστήσης κατά πόλιν πρεσβυτέρους, ως εγώ σοι διεταξάμην, ει τις εστιν ανέγκλητος, μιας γυναικός ανήρ, τέκνα έχων πιστά, μη εν κατηγορία ασωτίας ή ανυπότακτα. δεί γαρ τον επίσκοπον ανέγκλητον είναι ως Θεού οικονόμον, μη αυθάδη, μη οργίλον, μη πάροινον, μη πλήκτην, μη αισχροκερδή, αλλά φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, όσιον, εγκρατή, αντεχόμενον του κατά την διδαχήν πιστού λόγου, ίνα δυνατός ή και παρακαλείν εν τη διδασκαλία τη υγιαινούση και τους αντιλέγοντας ελέγχειν.* ***Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται****, μάλιστα οι εκ περιτομής, ους δεί επιστομίζειν, οίτινες όλους οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δεί αισχρού κέρδους χάριν. είπέ τις εξ αυτών ίδιος αυτών προφήτης·* ***Κρήτες αεί ψεύσται, κακά θηρία, γαστέρες αργαί.*** *η μαρτυρία αύτη εστίν αληθής. δι' ην αιτίαν έλ****εγχε αυτούς αποτόμως****, ίνα υγιαίνωσιν εν τη πίστει, μη προσέχοντες Ιουδαϊκοίς μύθοις και εντολαίς ανθρώπων αποστρεφομένων την αλήθειαν. πάντα μεν καθαρά τοις καθαροίς· τοις δε μεμιαμμένοις και απίστοις ουδέν καθαρόν, αλλά μεμίανται αυτών και ο νους και η συνείδησις. Θεόν ομολογούσιν ειδεναι, τοις δε έργοις αρνούνται,* ***βδελυκτοί όντες και απειθείς και προς παν έργον αγαθόν αδόκιμοι****.*».

22. *Πρός Εβραίους* 10: 26-31, «*Εκουσίως γαρ αμαρτανόντων ημών μετά το λαβείν την επίγνωσιν της αληθείας, ουκέτι περί αμαρτιών απολείπεται θυσία,* ***φοβερά δε τις εκδοχή κρίσεως και πυρός ζήλος εσθίειν μέλλοντος τους υπεναντίους.*** *αθετήσας τις νόμον Μωϋσέως χωρίς οικτιρμών επί δυσίν ή τρισί μάρτυσιν αποθνήσκει· πόσω δοκείτε χείρονος αξιωθήσεται τιμωρίας ο τον υιόν του Θεού καταπατήσας και το αίμα της διαθήκης κοινόν ηγησάμενος, εν ω ηγιάσθη, και το Πνεύμα της χάριτος ενυβρίσας; οίδαμεν γαρ τον ειπόντα·* ***εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος****· και πάλιν· Κύριος κρινεί τον λαόν αυτού.* ***φοβερόν το εμπεσείν εις χείρας Θεού ζώντος****.*».

23. *Α΄ Ιωάννου* 4: 1-6, «*Αγαπητοί, μη παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα ει εκ του Θεού εστιν,* ***ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξεληλύθασιν εις τον κόσμον****. εν τούτω γινώσκετε το πνεύμα του Θεού· παν πνεύμα ό ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού έστι·* ***και παν πνεύμα ό μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι· και τούτό εστι το του αντιχρίστου ό ακηκόατε ότι έρχεται, και νυν εν τω κόσμω εστίν ήδη****. Υμείς εκ του Θεού εστε, τεκνία, και νενικήκατε αυτούς, ότι μείζων εστίν ο εν υμίν* ***ή ο εν τω κόσμω****. αυτοί εκ του κόσμου εισί· διά τούτο εκ του κόσμου λαλούσι και ο κόσμος αυτών ακούει. ημείς εκ του Θεού εσμεν· ο γινώσκων τον Θεόν ακούει ημών. ος ουκ*

έστιν εκ του Θεού ουκ ακούει ημών. ***εκ τούτου γινώσκομεν το πνεύμα της αληθείας και το πνεύμα της πλάνης.***».

24. *Β΄ Ιωάννου* 7-12, «*ότι πολλοί πλάνοι εισήλθον εις τον κόσμον, οι μη ομολογούντες Ιησούν Χριστόν ερχόμενον εν σαρκί· ούτός εστιν ο πλάνος και ο αντίχριστος. πας ο παραβαίνων και μη μένων εν τη διδαχή του Χριστού Θεόν ουκ έχει· ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος και τον πατέρα και τον υιόν έχει. βλέπετε εαυτούς, ίνα μη απολέσωμεν α ειργασάμεθα, αλλά μισθόν πλήρη απολάβωμεν.ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει,* ***μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χαίρειν αυτώ μη λέγετε· ο γαρ λέγων αυτώ χαίρειν κοινωνεί τοις έργοις αυτού τοις πονηροίς. Πολλά έχων υμίν γράφειν, ουκ ηβουλήθην διά χάρτου και μέλανος****, αλλά ελπίζω ελθείν προς υμάς και στόμα προς στόμα λαλήσαι, ίνα η χαρά ημών ή πεπληρωμένη.*».

25. *Γ΄ Ιωάννου* 9-10, «*Έγραψα τη εκκλησία· αλλ΄* ***ο φιλοπρωτεύων αυτών Διοτρεφής ουκ επιδέχεται ημάς****. Διά τούτο, εάν έλθω,* ***υπομνήσω αυτού τα έργα α ποιεί, λόγοις πονηροίς φλυαρών ημάς· και μη αρκούμενος επί τούτοις ούτε αυτός επιδέχεται τους αδελφούς και τους βουλομένους κωλύει και εκ της εκκλησίας εκβάλλει.***».
13-14, «***Πολλά είχον γράφειν, αλλ' ου θέλω διά μέλανος και καλάμου σοι γράψαι****· ελπίζω δε ευθέως ιδείν σε, και στόμα προς στόμα λαλήσομεν.*».

26. *Επιστολή Ιούδα* 4, «***παρεισέδυσαν γαρ τινες άνθρωποι, οι πάλαι προγεγραμμένοι εις τούτο το κρίμα, ασεβείς, την του Θεού ημών χάριν μετατιθέντες εις ασέλγειαν και τον μόνον δεσπότην και Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν αρνούμενοι****.*».

27. Μελετείστε τις επτά *Καθολικές Επιστολές* (π.χ., *Β΄ Πέτρου* 2: 1-15) και τα τρία πρώτα κεφάλαια της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου* (ακόμα καλλίτερα ολόκληρη την *Αποκάλυψιν*). Δεν έχει νόημα να παραθέσομε και να αναπτύξομε εδώ όλες τις αναφορές που καταδεικνύουν τις σκληρές διαμάχες, τις απροσπέλαστες διαφορές και τους άσχημους διαπληκτισμούς εντός των κατά τόπων χριστιανικών εκκλησιών των πρωτοχριστιανικών χρόνων και μεταξύ των υψηλά ισταμένων προσώπων τους. Εκτός τούτων, τα κείμενα αυτά καταφέρονται και κατά των ήδη υπαρχόντων αιρέσεων, αντιχρίστων, ψευδοδιδασκάλων, ψευδοπροφητών, κλπ., και επιζητούν τον απόλυτο διαχωρισμό των «ορθοδόξων» πιστών από τους απίστους ή τους αιρετικούς ή τους αλλόθρησκους, κλπ. Όπως είδαμε σε μερικές από τις παραπάνω αναφορές, όλα αυτά απαντώνται συχνά μέσα στις *Επιστολές* του Παύλου και ο Παύλος τα έχει υπερτονίσει! Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε περισσότερες τέτοιες αναφορές μεσα στις *Επιστολές* του.

Βλέπομε λοιπόν ότι η εντολή ως εδόθη στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* είναι καθαρή υπόθεση των μελών της ομάδας. Ο Χριστός του Ιωάννη λέγει στους μαθητές του να αγαπά ο ένας τον άλλον για να σταματήσουν να τσακώνονται. Έτσι θα γνωρίζουν όλοι εκτός της ομάδας ότι είναι μαθητές του! Εκ των υστέρων και κατ' επέκταση η εντολή ισχύει για όσους επιθυμούν να είναι μέλη της χριστιανικής κοινωνίας ή έθνους. Βλέπομε επίσης ότι εντός των κα-

τά τόπους χριστιανικών κοινοτήτων (εκκλησιών) υπήρχαν ήδη από τότε πολλές, επικίνδυνες και δεινές διχοστασίες.

3. «Ιωάννειος» ιδέα η ενταύθα αγάπη

Όπως στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον*, το ίδιο ισχύει και για την αγάπη που κηρύσσεται από τον Ιωάννη στις τρεις επιστολές του. Από μία κριτική μελέτη του *Ευαγγελίου* και των τριών *Επιστολών του Ιωάννου* βλέπομε ότι η εντολή της αγάπης απευθύνεται μόνο προς τα μέλη των Ιωαννικών χριστιανικών κοινοτήτων τα οποία μάλιστα συνηγορούσαν επακριβώς μόνο με ό,τι έλεγε ο Ιωάννης. Αυτός καθόριζε την πίστη εντός των κοινοτήτων του, εντός των οποίων υπήρχαν πολλές ισχυρές φαγωμάρες και διαφορές που έπρεπε να απόφευχθούν. Γι' αυτόν τον σκοπό ο Ιωάννης βρίσκει σαν μέσο την διακήρυξη της αγάπης επενδυμένης με θεολογικό μανδύα. Αυτό που γράφει ο *Ιωάννης* 13: 34-35, «*εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα* ***αγαπάτε αλλήλους****, καθώς ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς* ***αγαπάτε αλλήλους****. εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις.*» φαίνεται πως είναι δικό του τσιτάτο που το έβαλε στο στόμα του Ιησού για να πείθει τους πιστούς του. Πρώτον, **κανείς άλλος μέσα στην *Καινή Διαθήκη* δεν αναφέρει αυτήν «την καινήν εντολήν»**, ούτε ο παρών Ματθαίος. Δεύτερον, από μια ενδελεχή εννοιολογική ανάλυση αυτές οι λέξεις δεν φαίνονται να προήλθαν από το στόμα του Ιησού, τουλάχιστον αυτού του Ιησού που περιγράφουν οι τρεις πρώτοι Συνοπτικοί Ευαγγελιστές. Γενικώς, ο Ιησούς του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* είναι ένας άλλος διαφορετικός και αλλιώτικος από τον Ιησού των τριών Συνοπτικών ή τον Ιησού του Παύλου. Αυτός ο Ιησούς είναι ένα κατασκεύασμα του Ιωάννου, δηλαδή φτιαγμένος με λόγια του Ιωάννου και για τις ανάγκες που ο Ιωάννης επειγόντως αντιμετώπιζε.

(Αναλόγως δρα και ο Παύλος όταν αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα μέσα στις ομάδες του. Όπως είδαμε και θα δούμε στα ενταύθα κείμενα στις *Επιστολές* του, ο Παύλος αναπτύσσει θεολογία κατά περίπτωση για να αποσοβήσει τον κίνδυνο. Υπάρχουν ακόμα πολλοί που εικάζουν ότι ο **φιλοπρωτεύων** και **Διοτρεφής,** εναντίον του οποίου ωρύεται ο Ιωάννης στην *Γ΄ Επιστολή* πρέπει να ήταν ο Παύλος! Από τις ολίγες γραμμές της ίδιας επιστολής προκύπτουν μερικά εύλογα στοιχεία γι' αυτή την εικασία. Ακόμα αυτό που γράφει στην *Α΄ Επιστολή* 4: 3: «*και παν πνεύμα ό μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι· και τούτό εστι το του* ***αντιχρίστου*** *ό ακηκόατε ότι έρχεται,* ***και νυν εν τω κόσμω εστίν ήδη****.*», όπως και στην *Β΄ Επιστολή* 7, θυμίζει ακριβώς τον Παύλον, τους Γνωστικούς και τις διδασκαλίες των. Άραγε αυτόν ή αυτούς ονομάζει ο Ιωάννης «*αντιχρίστον νυν ήδη εν τω κόσμω*»!; Πάντως μας λέγει ότι ο αντίχριστος είναι ήδη τώρα στον κόσμο παρών, ενώ στην *Αποκάλυψιν* η λέξη αντίχριστος δεν υπάρχει!).

Ως γνωστόν, ο Ιωάννης ήταν ο Αγαπητός Μαθητής, Απόστολος και Θεολόγος. Τον τίτλο του Θεολόγου τον απέκτησε λόγω του *Ευαγγελίου* του εντός του οποίου αναπτύσσει θεολογίες, πολλές ακαταλαβίστικες και πολλές γνωστικιστικές. Παρ' όλον ότι είχε ονομαστεί Υιός Βροντής ή Βοανεργές, *Μάρκος* 3: 17, έχει λάβει και τον τίτλο του Ευαγγελιστού της Αγάπης. Αυτά που γράφει στο *Ευαγγέλιό* του περί αγάπης τα βρίσκομε περίπου τα ίδια και σε μερικά σημεία των τριών καθολικών *Επιστολών* του. Έτσι φαίνεται ότι όλα αυτά είναι κηρύγματα του ιδίου και όχι του Ιησού. Το ίδιο ισχυρίζεται και η χριστιανική παράδοση η οποία του αποδίδει την φράση: «τεκνία αγαπάτε αλλήλους». Αυτήν, όπως μας λένε, συνήθιζε να λέγει στους φιλόνικους Χριστιανούς της κοινότητάς του μέχρι που πέθανε σε βαθύ γήρας. Ήταν όμως άραγε η αγάπη η μόνη κινητήρια δύναμη για τον Ιωάννη; Για να απαν-

τήσομε πρέπει να εξετάσομε το *Ευαγγέλιο* και τις *Επιστολές* του σε όλο τους το μήκος. Έχομε ήδη δει τα σημεία περί αγάπης του *Ευαγγελίου* του. Στις επιστολές του βλέπομε:

Α΄ Ιωάννου 3: 11, «*ότι αύτη εστίν η αγγελία ην ηκούσατε απ' αρχής,* ***ίνα αγαπώμεν αλλήλους,***».
3: 15, «***πας ο μισών τον αδελφόν αυτού ανθρωποκτόνος εστί, και οίδατε ότι πας ανθρωποκτόνος ουκ έχει ζωήν αιώνιον εν εαυτώ μένουσαν.***».
(Εδώ ο Ιωάννης αγνοεί τα λόγια του Κυρίου του Ιησού Χριστού όπως τα καταγράφει ο *Λουκάς* 14: 26 «***ει τις έρχεται προς με και ου μισεί τον πατέρα εαυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ψυχήν, ου δύναταί μου μαθητής είναι.***»! Βλέπε και *Ματθαίος* 10: 37 και *Δευτερονόμιον* 33: 9. Τι λέτε, έχομε ή δεν έχομε άλλη μια αντίφαση, μέσα στις χιλιάδες αντιφάσεις της Αγίας και Θεόπνευστης Γραφής;).
3: 23, «*και αύτη εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύσωμεν τω ονόματι του υιού αυτού Ιησού Χριστού* ***και αγαπώμεν αλλήλους*** *καθώς έδωκεν εντολήν.*».
4: 7-12, «*Αγαπητοί,* ***αγαπώμεν αλλήλους****, ότι η αγάπη εκ του Θεού εστι, και πας ο αγαπών εκ του Θεού γεγέννηται και γινώσκει τον Θεόν.* ***ο μη αγαπών ουκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστίν****. εν τούτω εφανερώθη η αγάπη του Θεού εν ημίν, ότι τον υιόν αυτού τον μονογενή απέσταλκεν ο Θεός εις τον κόσμον ίνα ζήσωμεν δι' αυτού. εν τούτω εστίν η αγάπη, ουχ ότι ημείς ηγαπήσαμεν τον Θεόν, αλλ' ότι αυτός ηγάπησεν ημάς και απέστειλε τον υιόν αυτού ιλασμόν περί των αμαρτιών ημών. Αγαπητοί, ει ούτως ο Θεός ηγάπησεν ημάς,* ***και ημείς οφείλομεν αλλήλους αγαπάν****. Θεόν ουδείς πώποτε τεθέαται·* ***εάν αγαπώμεν αλλήλους****, ο Θεός εν ημίν μένει και η αγάπη αυτού τετελειωμένη εστίν εν ημίν.*».
Β΄ Ιωάννου 5-6, «*και νυν ερωτώ σε, κυρία, ούχ ως εντολήν γράφων σοι καινήν, αλλά ήν είχομεν απ' αρχής,* ***ίνα αγαπώμεν αλλήλους****. και αύτη εστίν η αγάπη, ίνα περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού. αύτη εστίν η εντολή, καθώς ηκούσατε απ' αρχής, ίνα εν αυτή περιπατήτε.*».

Αν όμως κρίνομε τα περιεχόμενα του *Ευαγγελίου* του και των τριών *Επιστολών* του συνολικώς, τότε βλέπομε ότι όσοι διαφωνούσαν από την γραμμή ή έλεγαν ή προέτειναν κάτι άλλο έπρεπε να εξοστρακισθούν και να μην τους βάζουν στο σπίτι τους ούτε να τους λένε καλημέρα (χαίρετε!). Κάνετε τον κόπο να τα μελετήσετε προσεκτικά. Στο μεν *Ευαγγέλιο* ο Ιωάννης παρουσιάζει έναν Χριστό να λέγει:

Ιωάννης 3: 18, «*ο πιστεύων εις αυτόν ου κρίνεται, ο δέ* ***μή πιστεύων ήδη κέκριται****,...*».
3: 36, «*... ο δε απειθών τω υιώ* ***ουκ όψεται ζωήν****, αλλ'* ***η οργή του Θεού μένει επ' αυτόν.***».
5: 29, «*και εκπορεύσονται οι τα αγαθά ποιήσαντες εις ανάστασιν ζωής,* ***οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως.***».
8: 24, «*είπον ουν υμίν ότι αποθανείσθε εν ταις αμαρτίαις υμών·* ***εάν γαρ μη πιστεύσητε ότι εγώ ειμι, αποθανείσθε εν ταις αμαρτίαις υμών.***».
12: 48, «*ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου,* ***έχει τον κρίνοντα αυτόν****· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος* ***κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα****·*».

15: 6, «***εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά καί εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται.»*** [1].

[Υποσημείωση 1: Η **πυρομανία** στον Χριστιανισμό τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη είναι η ισχυρότερη, συμπλεγματικότερη και καταστροφικότερη **εμμονή** αυτής της φρικτής μάστιγας! Απαντάτε απανταχού!]

Στις δε *Επιστολές* του ο ίδιος ο Ιωάννης γράφει:

Α΄ Επιστολή Ιωάννου 5: 10-12, «*ο πιστεύων εις τον υιόν του Θεού έχει την μαρτυρίαν εν αυτώ· ο μη πιστεύων τω Θεώ* ***ψεύστην πεποίηκεν αυτόν****, ότι ου πεπίστευκεν εις την μαρτυρίαν ην μεμαρτύρηκεν ο Θεός περί του υιού αυτού. και αύτη εστίν η μαρτυρία, ότι ζωήν αιώνιον έδωκεν ημίν ο Θεός, και αύτη η ζωή εν τω υιώ αυτού εςτιν. ο έχων τον υιόν έχει την ζωήν· ο μη έχων τον υιόν του Θεού την ζωήν ουκ έχει.*».
Β΄ Επιστολή Ιωάννου 7-11, «***ότι πολλοί πλάνοι εισήλθον εις τον κόσμον****, οι μη ομολογούντες Ιησούν Χριστόν ερχόμενον εν σαρκί· ούτός εστιν ο πλάνος και ο αντίχριστος. βλέπετε εαυτούς, ίνα μη απολέσωμεν α ειργασάμεθα, αλλά μισθόν πλήρη απολάβωμεν. πας ο παραβαίνων και μη μένων εν τη διδαχή του Χριστού Θεόν ουκ έχει· ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος και τον πατέρα και τον υιόν έχει.* ***ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χαίρειν αυτώ μη λέγετε· ο γαρ λέγων αυτώ χαίρειν κοινωνεί τοις έργοις αυτού τοις πονηροίς****.*».
Γ΄ Επιστολή Ιωάννου 9-10, «*Έγραψα τη εκκλησία·* ***αλλ' ο φιλοπρωτεύων αυτών Διοτρεφής ουκ επιδέχεται ημάς. Διά τούτο, εάν έλθω, υπομνήσω αυτού τα έργα α ποιεί, λόγοις πονηροίς φλυαρών ημάς·*** *και μη αρκούμενος επί τούτοις* ***ούτε αυτός επιδέχεται τους αδελφούς και τους βουλομένους κωλύει και εκ της εκκλησίας εκβάλλει****.*».

Τί βλέπομε λοιπόν σ' αυτά τα αποσπάσματα; Δεν είναι η αγάπη η μόνη κινητήρια δύναμη για τον Ιωάννη ή τον Χριστό του Ιωάννου. Ο μεν Χριστός του Ιωάννη έχει ήδη καταδικάσει όλους όσους δεν τον πιστεύουν στην μεν άλλη ζωή με αιώνιες τιμωρίες εις δε την παρούσα με την οργή του Θεού, εξοστρακισμό και φωτιά. Κύριε τάδε δεν μπορείς να μην πιστεύεις σε μένα. Αλλιώς κάηκες! Ο δε Ιωάννης στις επιστολές του διατάζει ότι όσοι δεν είναι σύμφωνοι με το κήρυγμά του πρέπει να τίθενται εκτός και να μην τους λέμε ούτε καλημέρα ούτε να τους βάζομε στα σπίτια μας. «Τεκνία: Μόνο αυτά που λέω εγώ..., αλλιώς έξω.». Ακόμα βλέπομε ότι οι διαμάχες εντός των κοινοτήτων του Ιωάννη πρέπει να ήταν πολύ ισχυρές και έτσι έπρεπε να βρει και να κάνει κάτι και να το θεμελιώσει θεολογικώς. Αυτό που ο Ιωάννης βρήκε **ήταν από τη μια πλευρά το κήρυγμα της αγάπης και από την άλλη πλευρά η εξαγγελία τιμωριών, απειλών, βίας, φόβου και τρόμου**. Η αγάπη λοιπόν ήταν ένα μόνο μέρος του εσωτερικού κηρύγματος, δηλαδή του κηρύγματος που αφορούσε μόνο τα μέλη των κατά τόπους Ιωαννικών κοινοτήτων και ομάδων. Δεν ήταν λοιπόν η αγάπη η μόνη κινητήρια δύναμη για τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης μάλλον ήταν υιός βροντής περισσότερο από απόστολος της αγάπης!

Αυτά που γράφει ο Ιωάννης αντανακλούν τις καταστάσεις που υπήρχαν ήδη εντός των ιδικών του χριστιανικών ομάδων και κοινοτήτων. Παρά την θεϊκή και εξ αποκαλύψεως

αλήθεια του χριστιανικού κηρύγματος σε όλες τις χριστιανικές κοινότητες, όχι μόνο του Ιωάννου, ήδη από την αρχή υπήρχαν: Μεγάλες φαγωμάρες, διαφωνίες, αιρέσεις, ψευδοδιδάσκαλοι, ψευδοπροφήτες, ταραξίες, φιλοπρωτεύοντες, κλπ. Έτσι ο Ιωάννης παροτρύνει τα μέλη της κοινότητάς του να έχουν αγάπη μεταξύ των την οποία επενδύει με θεολογική κάλυψη ως εντολή δοθείσα από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Όμως για όλους εκείνους που δημιουργούν οιαδήποτε προβλήματα, τα οποία αυτός και μόνο κρίνει ως προβλήματα, δεν ξεχνά βεβαίως να δώσει ρητές, σκληρές και αμετάκλητες εντολές. Πρέπει να αποβάλλονται πλήρως από την ομάδα και από τα σπίτια όλων που ανήκουν στην ομάδα. Δεν θα τους λέτε ούτε «χαίρετε»! Εδώ τους περιμένει φωτιά σαν τις ξερές κληματόβεργες και εις τα επέκεινα αιώνια τιμωρία, κλπ. Δεν υπάρχει λοιπόν γενική αγάπη που τα πάντα υπομένει, αλλά η αγάπη προς την γραμμή που αυτός χαράσσει. Ακόμα με την μεταξύ των μελών αγάπη του τύπου που αυτός κηρύττει προσπαθεί να αποφεύγει την δημιουργία προβλημάτων. Δηλαδή χρησιμοποιεί την αγάπη και εν είδει τεχνάσματος.

Περιττό να αναγράψομε λεπτομέρειες από την ***Αποκάλυψιν του Ιωάννου***. Διαβάστε την. Γέμει από κάθε είδους ασχημίες, πληγές, απειλές, φόνους, φόβους, τρόμους, διαστροφές, επιβλαβή έντομα, καταστροφές, λίμνες με πυρ και θείον και με μια μανιακή συμπλεγματική εκδικητικότητα ενός παντοδυνάμου και παναγάθου Θεού για τον οποίον ο Ιωάννης έχει δηλώσει «**ότι ο Θεός αγάπη εστίν**.» (*Α΄ Ιωάννου* 4: 8, 16, κλπ.)! Τέλος δεν παραλείπει την ανάδειξη της Νέας Εβραϊκής Ιερουσαλήμ την οποίαν οι Χριστιανοί ερμήνευσαν διά μεταφοράς ως κάποια ουράνια φανταστική πόλη. Πώς συμβιβάζονται όλα αυτά; Μόνον ο Ιωάννης γνωρίζει!

Μερικοί για να συμβιβάσουν όλα αυτά τα ασυμβίβαστα και αντιφατικά επικαλούνται την θεία δικαιοσύνη. Αλλά τότε η αγάπη, όπως και η φιλευσπλαχνία ακόμα και η παντοδυναμία, περιορίζεται και δεν είναι ούτε το υψηλότερο ιδανικό και ούτε η πρώτη και ανώτερη εντολή. Από την άλλη μεριά τί σόι θεϊκή δικαιοσύνη είναι αυτή για όποιον δεν ξέρει, ή είναι συνεχώς θύμα, ή δεν ημπορεί να πιστέψει αυτόν τον Θεό για τους δικούς του λόγους; Είναι δίκαιο άραγε κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο να φέρει το προπατορικό αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας; Ας μας πούνε επίσης αν ο προορισμός είναι γνώρισμα θείας δικαιοσύνης ή θείας διακρίσεως; Είναι άραγε η εσαεί σκληρή και φρικτή τιμωρία ακόμα και για οποιονδήποτε αμαρτωλό ή άπιστο γνώρισμα θεϊκής δικαιοσύνης ή φιλευσπλαχνίας; Αυτή η δικαιοσύνη η οποία περιγράφεται στα θεία κείμενα, είτε της *Παλαιάς* είτε της *Καινής Διαθήκης*, είναι μια μανιακή, συμπλεγματική, και άκρατη εκδικητικότητα και μια κτηνώδης σκληρότητα και τις πιο πολλές φορές άδικη. Αυτά τα χαρακτηριστικά όμως είναι ιδιότητες εντελώς ανάρμοστες προς το «Θείον»!

4. Ουδείς νεωτερισμός έναντι της *Παλαιάς Διαθήκης* στα λοιπά *Ευαγγέλια*

Οι άλλοι τρεις ευαγγελιστές, για μυστήριο λόγο, δεν έχουν καταγράψει αυτήν την «καινήν εντολή» όπως και τους λόγους του Ιησού προς τους μαθητές τους εντός των οποίων ευρίσκεται, όπως αυτοί εκτίθενται στον Ιωάννη. Ακόμα και ο αυτόπτης μάρτυς Ματθαίος όχι μόνον δεν τους αναγράφει αλλά ούτε υποδεικνύει καν τίποτα απ' αυτούς! Τί συμβαίνει άραγε εδώ, εφ' όσον αυτή η υπέρτατη εντολή ήταν καινή;... Ο Ματθαίος την ξέχασε;...

Ενίοτε στην *Καινή Διαθήκη* συναντούμε την αγάπη όπως την είχε ήδη θεσμοθετήσει ο Γιαχβέχ στον Μωσαϊκό Νόμο της *Παλαιάς Διαθήκης*. Μελετήστε μόνοι σας τα σχετικά

κεφάλαια της *Παλαιάς* προσεκτικά για να δείτε ακριβώς τι γράφουν. Έχομε δηλαδή την αγάπη που προέρχεται από το *Λευιτικόν* 19: 18, 34, κ.α., ανακατεμένη με τις δέκα εντολές *Έξοδος* 20: 1-17, *Δευτερονόμιον* 5: 1-33. Τώρα στα *Ευαγγέλια*, π.χ., τα εξής τρία κείμενά των προέρχονται κατ' ευθεία από αυτές εδώ τις παραπομπές εντός της *Παλαιάς Διαθήκης*:

> *Ματθαίος* 19: 19, «*τίμα τον πατέρα και την μητέρα, και* ***αγαπήσεις*** *τον πλησίον σου ως σεαυτόν.*».
> *Μάρκος* 12: 28-33, «*Και προσελθών εις των γραμματέων ακούσας αυτών συζητούντων, ιδών ότι καλώς αυτοίς απεκρίθη, επηρώτησεν αυτόν· ποία εστί πρώτη πάντων εντολή; ο δε Ιησούς απεκρίθη αυτώ ότι* ***πρώτη πάντων εντολή****· άκουε, Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών Κύριος είς εστι· και* ***αγαπήσεις*** *Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου. αύτη πρώτη εντολή. και δευτέρα ομοία, αύτη·* ***αγαπήσεις*** *τον πλησίον σου ως σεαυτόν. μείζων τούτων άλλη εντολή ουκ έστι. και είπεν αυτώ ο γραμματεύς· καλώς, διδάσκαλε, επ' αληθείας είπας ότι εις εστι και ουκ έστιν άλλος πλήν αυτού· και το* ***αγαπάν*** *αυτόν εξ όλης της καρδίας και εξ όλης της συνέσεως και εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της ισχύος, και το* ***αγαπάν*** *τον πλησίον ως εαυτόν πλείόν εστι πάντων των ολοκαυτωμάτων και θυσιών.*».
> *Λουκάς* 10: 27, «*ο δε αποκριθείς είπεν·* ***αγαπήσεις*** *Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της ισχύος σου και εξ όλης της διανοίας σου, και τον πλησίον σου ως σεαυτόν·*».

Όλα αυτά όμως ήταν ήδη πολύ γνωστά μεταξύ των Εβραίων και δεν χρειάζονταν πλέον κάποιον Ιησού για να τους τα κάνει πιο γνωστά. Ο Ιησούς σ' αυτά τα χωρία δεν τους είπε κάτι καινούργιο. Απλώς αναμασάει τα ήδη από πολλών αιώνων γεγραμμένα. Αν μελετήσετε ολόκληρα τα κεφάλαια αυτά θα δείτε ότι μόνο στη συνέχεια προσέθεσε μερικές άλλες εντολές τελείως ιδιωτικού χαρακτήρα.

Είναι αξιοπαρατήρητο ότι αυτή την υπέρτατη εντολή κατά την *Καινή Διαθήκη*, δεν την έβαλε ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ μέσα στις μεγάλες δέκα εντολές! Αυτό έγινε διότι και **στην *Παλαιά Διαθήκη* η εντολή της αγάπης είναι εσωτερική εντολή και ουδέν περαιτέρω**. Ο Θεός της *Παλαιάς Διαθήκης* αγαπά άλλους, μισεί αλλους, εξολοθρεύει άλλους, μεροληπτεί υπέρ άλλων και δεν συμαζεύεται! Άρα δεν είναι τέλειος όπως διατείνεται ο Ιησούς στον *Ματθαίο* 5: 46-48, ούτε όλος αγάπη όπως λέγει ο Ιωάννης (*Α΄ Ιωάννου* 4: 8, 16).

«Η αγάπη προς τον πλησίον» του *Λευιτικού* 19:18 «*και ουκ εκδικάταί σου η χείρ, και ου μηνιείς* ***τοις υιοίς του λαού σου****, και αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν· εγώ ειμι Κύριος.*», απευθύνεται μόνον προς τον πλησίον Ισραηλίτη και κανέναν άλλον. Πρέπει να το ξεκαθαρίσομε λοιπόν ότι «πλησίον» για τον Γιαχβέχ και τους Εβραίους της «θεόπνευστης» *Παλαιάς Διαθήκης* ήταν συνώνυμος με τον «γείτονα» Ισραηλίτη. (Π.χ., βλέπε *Έξοδος* 22: 26, κ.α. Ακόμα ο εκλεκτός βασιλεύς Δαυίδ στον *Ψαλμό* 138 ή 139: 22 δηλώνει ότι μισεί τα άλλα έθνη με τέλειο μίσος: «***τέλειον μίσος εμίσουν αυτούς, εις εχθρούς εγένοντό μοι.***», κλπ.). Διά ταύτα, ο «ξένος μέσα στη περιφέρεια» του Ισραήλ, παρά τις καθορισμένες αρχές «ενός νόμου» για Ιουδαίο ή Εθνικό, υπέκειτο σε μερικές περίεργες διακρίσεις. Π.χ., στο *Δευτερονόμιον* 23: 19-20 ή 20-21 διαβάζομε: «δεν θα δανείσεις με τόκο στον αδελφό σου (Εβραίο)... Στον ξένο μπορείς να δανείσεις με τόκο.». (Βλέπε και *Έξοδος* 22: 25-26). Άλλο σημείο: Οι εκλεκτοί απαγορευόταν να φάνε πτώμα νεκρού ζώου που βρέθηκε κατά τύχη, για τους προφανείς λόγους. Αλλά όπως μας λέει το θεϊκό *Δευτερονόμιον*

14: 21: «Θα το δώσεις στον ξένο που βρίσκεται εντός των πυλών σου για να το φάει, ή μπορείτε να το πουλήσετε σε μη Ισραηλίτη.». Ακόμα: Οι Εκλεκτοί δεν μπορούσαν να αγοράσουν Εκλεκτούς για δούλους εκτός και μόνο για επτά χρόνια δηλαδή «μέχρι του Ιωβηλαίου έτους». Αλλά ο Γιαχβέχ θεσπίζει νόμο ότι μπορούν να αγοράζουν ειδωλολάτρες και ξένους που ζουν ανάμεσά τους για ισόβια δουλεία, όπως μας λέει το *Λευιτικόν* 25: 44-45. Οι δε περιγραφές μεταχειρίσεως των δούλων από τους Εκλεκτούς που αναγράφονται σε πολλά εδάφια του ιερού και θεοπνεύστου βιβλίου είναι τα «καλλίτερα» παραδείγματα θεϊκών εντολών προς αποφυγήν! (Αναζητείστε τα και μελετήστε τα! Τα έχομε αναγράψει σε άλλα κεφάλαια.).

Ακόμα και ο «*αδελφός*» που περιέχει το παρακάτω ηθικό εδάφιο του *Δευτερονομίου* 22: 1-4, εννοεί τον αδελφό Ισραηλίτη. «*Μη ιδών τον μόσχον του αδελφού σου ή το πρόβατον αυτού πλανώμενα εν τη οδω υπερίδης αυτά· αποστροφή αποστρέψεις αυτά τω αδελφώ σου, και αποδώσεις αυτώ. εάν δε μη εγγίζη ο αδελφός σου προς σε μηδέ επίστη αυτόν, συνάξεις αυτά ένδον εις την οικίαν σου, και έσται μετά σου, έως αν ζητήση αυτά ο αδελφός σου, και αποδώσεις αυτώ. ούτω ποιήσεις τον όνον αυτού και ούτω ποιήσεις το ιμάτιον αυτού και ούτω ποιήσεις κατά πάσαν απώλειαν του αδελφού σου, όσα εάν απολήται παρ' αυτού και εύρης· ου δυνήση υπεριδείν. ουκ όψη τον όνον του αδελφού σου ή τον μόσχον αυτού πεπτωκότας εν τη οδω, μη υπερίδης αυτούς· ανιστών αναστήσεις μετ' αυτού.*». Αυτό το εδάφιο είναι μια εσωτερική εντολή μεταξύ αδελφών Ισραηλιτών. Διότι σε όλο το μήκος και το πλάτος αυτού του θεϊκού βιβλίου έχομε πολυάριθμες περιπτώσεις, τις οποίες θεωρούμε γνωστές για να τις καταγράψομε εδώ, στις οποίες δίδονται εντολές από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ ή τους εντεταλμένους του για την σύληση των περιουσιών πολλών γειτονικών λαών, την καταστροφή των οικιών τους, τον βιασμό τους, των σφαγών τους, την αρπαγή των παρθένων τους, κλπ., μαζί με κάθε είδους ασχημία και αναισχυντία. Δηλαδή και η εντολή «*ού φονεύσεις*», από τις δέκα εντολές, είναι καθαρά εσωτερική εντολή. Και πριν και μετά απ' αυτήν διατάζει πολυάριθμες φορές να φονεύσεις, να εξολοθρεύσεις, να... και να...και να...και να.... Ιδού το Αίσχος... και η Αντίφαση!

Συνεχίζομε με μερικές επιπλέον σαφείς διακρίσεις από τις πάμπολλες που υπάρχουν στην «Αγίαν και Θεόπνευστον» *Παλαιά Διαθήκη*. Ένας άνδρας που είχε την κακοτυχία να πάθει ζημιά στα γεννητικά του όργανα είναι διά παντός αφορισμένος από την αγία κοινωνία του Γιαχβέχ, όπως μας το δηλώνει ρητά το *Δευτερονόμιο*ν 23: 1-2 (αν και έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με τον *Ησαΐα* 56: 3-5. Βλέπετε στον Εβραιοχριστιανισμό οι θεόπνευστες αντιφάσεις είναι περισσότερο πανταχού παρούσες από το Άγιο Πνεύμα!). Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο άνδρας που πιθανώς γεννήθηκε με αυτό ή άλλο σωματικό ελάττωμα, ενώ δεν φταίει, έγινε ταμπού, και όπως μας εξηγεί το *Λευιτικόν* 21: 16-23 τίθεται πάλι εκτός. Ακόμα: «Το μπάσταρδο παιδί δεν θα προσέλθει στη συνάθροιση του Γιαχβέχ, αυτό και οι απόγονοί του μέχρι δεκάτης γενεάς», όπως μας το δηλώνει ρητά το *Δευτερονόμιον* 22: 2-3. Το ίδιο ισχύει, αλλά αυτή τη φορά διά παντός, για κάθε Αμμανίτη και Μωαβίτη, (εξαδέλφια των Εκλεκτών μέσω του αγίου Λωτ που γκάστρωσε τις δύο κόρες του), αν και η Ρούθ, η «ενάρετη» γυναίκα του Βοόζ, παππού του εκλεκτού βασιλέα Δαυίδ, ήταν Μωαβίτισσα. (Πάλι αντίφαση. Έχομε αηδιάσει να βρίσκομε συνεχώς αντιφάσεις με αυτόν τον πάνσοφο, παντογνώστη και παντοδύναμο Θεό Γιαχβέχ, πατέρα Θεό των Χριστιανών.). Έχομε πάρα πολλές ρατσιστικές διακρίσεις σε όλο το μήκος και το πλάτος αυτού του θεϊκού και ιερού βιβλίου οι οποίες χαίρουν ιδιαιτέρας προτιμήσεως στους Αγίους και Πεφωτισμένους Προφήτες στα γραπτά των οποίων τις απαντάμε πολύ συχνά! Διαβάστε και *Β΄ Σαμουήλ – Βασι-*

λειών 8, 12: 26-31, και απανταχού, να δείτε τι εστί φρίκη, ρατσισμός, σφαγή, βασανιστήρια και λαφυραγώγηση.

Δεν θα επεκταθούμε περισσότερο στο να εκθέτομε την έννοια της «αγάπης» κατά τον Θεόν Γιαχβέχ της *Παλαιάς Διαθήκης*, Πατέρα Θεό της Εβραϊκής, Χριστιανικής και Μουσουλμανικής Θρησκείας. Είναι ένα πολύ μεγάλο κεφάλαιο εκδικητικότητας, οργής, πολεμοφιλίας, βαρβαρότητας, συμπλεγματισμού και όλων των συνωνύμων αυτών των λέξεων. Μαρτυρούνται θηριωδίες, κτηνωδίες, φόνοι, εμπρησμοί, λαφυραγωγήσεις, αρπαγές, δολιότητες, απάτες, κλπ, που ευρίσκονται πολύ πέραν κάθε εννοίας αγάπης, ανεκτικότητας, συγγνώμης, ανοχής και ιδιοτήτων κάθε καλής θεότητας. Μόνο στον χώρο της μανίας, κακίας, συμπλεγματισμού, εκδικήσεως, ψυχοπάθειας και τρέλας μπορούμε να βρούμε τέτοια, τόσο πολλά και τόσο απαίσια γεγονότα. Πρόκειται για ένα θέμα προς το οποίο η χριστιανική θεολογία ποιείται την νύσσα και όσο ημπορεί αποφεύγει κάθε πρόκληση συσκοτίζοντας τα πράγματα. Δεν ημπορεί βεβαίως να υπεκφεύγει συνεχώς και έτσι οσάκις τεθούν τα σχετικά ερωτηματικά στους Χριστιανούς ειδικούς, ακούμε τις πιο απίθανες ψευδοαπαντήσεις και ψευδοδικαιολογήσεις. Παραλείπομε το να εκθέσομε όλα αυτά τα θέματα λόγω οικονομίας χώρου και επειδή είναι πολύ γνωστά στους μελετημένους. Πάρα πολλά εξαιρετικά πονήματα έχουν ήδη γραφτεί επ' αυτών των ζητημάτων από σπουδαίους μελετητές παγκοσμίως. Δεν χρειάζεται να προσθέσομε και εμείς άλλο ένα. Όσοι πάλι δεν τα γνωρίζουν τότε οφείλουν να μελετήσουν την *Παλαιά Διαθήκη* με υπομονή και επιμονή (διότι είναι ένα εξόχως βαρετό και κακογραμμένο βιβλίο) και μετά ας ανακοινώσουν τα συμπεράσματά τους.

Παρ' όλα ταύτα όμως η χριστιανική θρησκεία και θεολογία, ακόμα και ο Ιησούς Χριστός και ο αλλοπρόσαλλος αντιφατικός Απόστολος Παύλος (π.χ. *Ματθαίος* 5: 18, *Λουκάς* 16: 17, *Πρός Γαλάτας* 3: 24, κλπ.), παραδέχονται τον βάρβαρο *Μωσαϊκό Νόμο* και την *Παλαιά Διαθήκη* γενικότερα χωρίς να απορρίπτουν ένα ιώτα ή μίαν κεραία! (Για να λάβετε μια γεύση της αλλοπροσαλλοσύνης του Απόστολου Παύλου και των «θεοπνεύστων γραφών», διαβάστε προσεκτικά τις παρακάτω αναφορές με την σειρά που τις παραθέτομε: *Πράξεις* 13: 39, *Ματθαίος* 5: 17-18 και *Λουκάς* 16: 17, 29, *Πρός Ρωμαίους* 6: 14, 7: 1, 6, *Πρός Γαλάτας* 3: 10, *Πρός Ρωμαίους* 4: 14-15, *Πρός Γαλάτας* 3: 19, *Α΄ Ιωάννου* 3: 4, *Πρός Ρωμαίους* 7: 12, 14, *Πρός Γαλάτας* 7: 22-23, *Πρός Ρωμαίους* 3: 19.).

Όλες οι εντολές της *Παλαιάς Διαθήκης* είναι εσωτερικές τοιαύτες, δηλαδή δοσμένες για τους Εκλεκτούς και αφορώσες μόνο αυτούς και κανέναν άλλον. Χωρίς να επεκταθούμε, για να μην ξεφύγομε πολύ από το παρόν θέμα μας, αναφέρομε ξανά την εντολή του δεκαλόγου «ού φονεύσεις». Μετά όμως, σε ένα τεράστιο πλήθος σημείων απαντάμε τον ίδιον τον Γιαχβέχ ή τον αντιπρόσωπό του ή τον *Νόμον* του να δίνει την εντολή «να φονεύσεις...», ακόμα και για τιποτένιους, παιδαριώδεις, παράλογους και άδικους λόγους. Τις πιο πολλές φορές πρόκειται για περιπτώσεις μη Εκλεκτών, αλλά και τα παραδείγματα Εκλεκτών φονευθέντων κατ' εντολή του Γιαχβέχ, του αντιπροσώπου του και της νομοθεσίας του, δεν είναι καθόλου λίγα σ' αυτόν τον τεράστιο, αποτρόπαιο και αισχρότατο κατάλογο φόνου και θηριωδιών. Αυτός ο κατάλογος και όχι το «αγαπάτε αλλήλους» είναι ο πρόδομος των άνευ προηγουμένου χριστιανικών θηριωδιών και από αυτόν οι Χριστιανοί αντλούν πολλές θεολογικές και θεωρητικές δικαιολογήσεις των ανά τους αιώνες αγριοτάτων πράξεών τους. Οι παντός είδους δικαιολογήσεις επεξετάθησαν, αν ήταν δυνατόν, στην *Καινή Διαθήκη* και στην *Παράδοση* των Πατέρων!

Παραλείπομε τις πολυάριθμες και τις σχετικά γνωστές και αντιπροσωπευτικές αναφορές σε όλο το μήκος και το πλάτος αυτού του θεϊκού βιβλίου, τις οποίες έχομε καταγρά-

ψει σε άλλες εργασίες μας. Αν δεν τις γνωρίζετε, καλά θα κάνετε να μην αδρανήσετε αλλά να μελετήσετε προσεκτικά από την αρχή μέχρι το τέλος το εξόχως βαρετό και κακογραμμενο, αν και «θεόπνευστο», βιβλίο της *Παλαιάς* και *Καινής Διαθήκης* ή να συζητήσετε με κάποιον που τις γνωρίζει. Απ' όλα όσα έχομε αναπτύξει μέχρι εδώ και όλα όσα θα αναπτύξομε παρακάτω το τελικό συμπέρασμα είναι: **Έχομε να κάνομε με εσωτερικές εντολές στην *Παλαιά* και με εσωτερικές εντολές και στην *Καινή*! Ουδείς νεωτερισμός!**

5. Αντιφάσεις της *Καινής Διαθήκης* σχετικώς με την αγάπη

Μέσα στη *Βίβλο*, μόνο στον *Λουκάν* 10: 28-37 δίδεται η ηθική παραβολή του «Καλού Σαμαρείτου» όπου η έννοια του «πλησίον» και της φροντίδας γι' αυτόν παίρνει γενικότερη και ανθρωπιστική μορφή. Να που επί τέλους βρήκαμε και κάτι πιο γενικό, ηθικό [2] και ανθρωπιστικό· όχι όμως και πρωτόγνωρο. Σημειωτέον ότι αυτή την παραβολή μας την δίδει μόνο ο Λουκάς, ο οποίος ήταν Χριστιανός εξ εθνικών και ομιλεί διά Σαμαρείτη και όχι Ιουδαίο! Αυτά τα δύο στοιχεία δεν είναι απλώς σύμπτωση αλλά έχουν μεγάλη σημασία. Παρατηρούμε δηλαδή ότι μόνον ένας πρώην εθνικός δίδει αυτή την γενικοτέρας ανθρωπιστικής σημασίας παραβολή, διά μέσου ενός Καλού Σαμαρείτου και έτσι θέτει τους Ιουδαίους εκτός. Το ίδιο επαναλαμβάνει ο Λουκάς και στην αφήγησή του περί της θεραπείας των δέκα λεπρών όπου μόνο ο ένας εξ αυτών Σαμαρείτης με πίστη επέστρεψε για να ευγνωμονήσει τον Ιησού, ενώ οι άλλοι εννέα αφήνονται να εννοηθούν παντελώς αγνώμονες και άπιστοι, *Λουκάς* 17: 11-19.

[Υποσημείωση 2: Σημειώστε ότι τα εδάφια: *Ματθαίος* 13: 24-42, 24: 43-44, 25: 14-30, *Μάρκος* 3: 27, *Λουκάς* 12: 39, 16: 1-7, 18: 1-8, 19: 11-27 είναι ανήθικες παραβολές ή παραβολές με ανήθικους ήρωες μέσα στο ιερό βιβλίο, οι οποίες ελέχθησαν από το στόμα του Ιησού Χριστού.]

Στην «Επί του Όρους Ομιλία» ο Ιησούς για να νεωτερίσει κάπως ξεπερνά τα όρια των σχετικών χωρίων της *Παλαιάς Διαθήκης* και διδάσκει μια ασυγκράτητη και άνευ όρων αγάπη και καμία αντίδραση κατά του κακού.

> *Ματθαίος* 5: 38-47, «*Ηκούσατε ότι ερρέθη,* ***οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος·*** *Εγώ δε λέγω υμίν* ***μη αντιστήναι*** *τω πονηρω· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα,* ***στρέψον αυτώ και την άλλην·*** *και τω θέλοντί σοι κριθήναι και τον χιτώνά σου λαβείν, άφες αυτώ και το ιμάτιον· και όστις σε αγγαρεύσει μίλιον εν,* ***ύπαγε*** *μετ' αυτού δύο· τω αιτούντί σε* ***δίδου*** *και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι* ***μη αποστραφής****. 'Ηκούσατε ότι ερρέθη,* ***αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρόν σου****. Εγώ δε λέγω υμίν,* ***αγαπάτε*** *τους εχθρούς υμών,* ***ευλογείτε*** *τους καταρωμένους υμάς,* ***καλώς ποιείτε*** *τοις μισούσιν υμάς και* ***προσεύχεσθε*** *υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς. όπως γένησθε υιοί του πατρός υμών του εν ουρανοίς, ότι τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους. εάν γαρ αγαπήσητε τους αγαπώντας υμάς, τίνα μισθόν έχετε; ουχί και οι τελώναι το αυτό ποιούσι; και εάν ασπάσησθε τους φίλους υμών μόνον, τι περισσόν ποιείτε; ουχί και οι τελώναι ούτω ποιούσιν;*». Βλέπε και *Λουκάς* 6: 27-29, 35.

Πλην όμως στον *Ματθαίο*ν 10: 14-15 (και *Μάρκον* 6: 11, *Λουκάν* 9: 5, 10: 11-12, κ.α.) ο ίδιος ο Ιησούς προστάζει: «*και ός εάν μη δέξηται υμάς μηδέ ακούση τους λόγους υμών, εξερχόμενοι έξω της οικίας ή της πόλεως εκείνης εκτινάξατε τον κονιορτόν των ποδών υμών. αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρρας εν ημέρα κρίσεως ή τη πόλει εκείνη.* Κλπ.». Δηλαδή εδώ βλέπομε κατάρα, εκδίκηση και έσχατη τιμωρία. Πού πήγε τώρα η ανεπιφύλακτη αγάπη προς τους εχθρούς; Πού; Ο ίδιος ο Ιησούς πολύ συχνά φάσκει και αντιφάσκει με όλες σχεδόν τις εντολές του και τα θέματα της διδασκαλίας του. Εκτός των όσων έχομε ήδη αναφέρει θα αναφέρομε ακόμα ολίγα παραδείγματα παρακάτω. (Βλέπε επίσης και *Ματθαίος* 7: 19-27 για την αδιάλλακτη τιμωριτική στάση του Ιησού.).

Την παραβολή των δέκα μνών στον *Λουκάν* 19: 11-27, ο ίδιος ο Ιησούς την τελειώνει με τον εξής στίχο: «**πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου.**». Αυτά τα λόγια τα βάζει ο Ιησούς στο στόμα κάποιου βασιλιά, διά του οποίου υπονοεί τον εαυτόν του, τον οποίον πολλοί υπήκοοί του για πολλούς σοβαρούς και βασίμους λόγους που με χιούμορ και θράσος τους αναφέρει εντός της παραβολής, δεν τον θέλανε για βασιλιά τους. Έχετε ακούσει αισχρότερα λόγια από έναν ηθικό θεό; Όλα τα παραδείγματα αυτού του αντιφατικού είδους είναι πάρα πολλά για να τα καταγράψομε εδώ. Π.χ. Βλέπε: *Ματθαίος* 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ.

Τα ίδια περίπου λέει και ο Παύλος περί αγάπης στην *Πρός Ρωμαίους* 12: 14, 17-21 και *Α΄ Πρός Κορινθίους* 13: 1-13 (ύμνος της αγάπης). Αλλά και ο Παύλος, μέσα στις επιστολές του, μεταπίπτει πρακτικώς και γραπτώς σε άπειρες ίδιες και χειρότερες αντιφάσεις προς την αγάπη που περιγράφει ο ίδιος, τις οποίες έχομε πολλαπλώς παρουσιάσει σε άλλα άρθρα.

Αυτές οι εντολές, εκτός του ότι είναι εκ των πραγμάτων ανεφάρμοστες, μη πρακτικές και δυνητικώς επικίνδυνες, τις πιο πολλές φορές ούτε ο ίδιος ο Χριστός τις τηρούσε. Π.χ. στο επεισόδιο με το ράπισμα που εδέχθη από έναν υπηρέτη του Αρχιερέα προς τον οποίον διαμαρτυρήθηκε αρκετά έντονα (*Κατά Ιωάννην* 18: 22-23) αντί να στρέψει και την άλλη σιαγόνα, κλπ. Ακόμα, αντιβαίνουν προς τον Μωσαϊκόν Νόμον, ο οποίος είναι θεϊκός νόμος και για τον οποίον ο ίδιος ο Χριστός δήλωσε ότι δεν θα παρέλθει ούτε ένα ιώτα ούτε μία κεραία. *Ματθαίος* 5: 18, «*αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη,* ***ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου*** *έως αν πάντα γένηται.*». (Βλέπε και *Λουκάς* 16: 17, 29.). Όπως ο ίδιος παντοδύναμος, πάνσοφος, παντογνώστης, αλάνθαστος, πανάγαθος και χριστιανικός τριαδικός Θεός έδωσε τις εντολές: «**οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος·... αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρόν σου**.» (*Ματθαίος* 5: 38, 43) στον φίλτατόν του προφήτη Μωυσή εν μέσω τεράτων και σημείων, αστραπών και βροντών στο όρος Σινά, για να γυρίσει μετά από 1200 χρόνια περίπου να διορθώσει το λάθος του και συνεπώς να αλλάξει τις αρχικές εντολές του. Έτσι και πάλι έχομε μία μεγάλη θεολογική αντίφαση θεϊκής προελεύσεως, μέσα σε χιλιάδες άλλες, που δεν ξεμπερδεύεται. Εκτός απ' αυτές τις συνεχείς αντιφάσεις κατ' αυτών των εντολών, αυτές οι εντολές δεν αποτελούν κανέναν ουσιαστικό νεωτερισμό αλλά μόνο υπερβολές έναντι των σχετικών χωρίων της *Παλαιάς Διαθήκης*. Λόγω αυτών των υπερβολών και άλλων λόγων προκύπτουν αναγκαστικά οι μετέπειτα αντιφάσεις.

Τέτοιες εντολές εντός λογικών ορίων και κατά περίσταση βρίσκομε ακόμα και σε πολλούς αρχαιότερους και νεώτερους σοφούς. Ο Kersey Graves στα βιβλία του: (1) *The*

Three Pillars Of The Christian Faith: The Miracles, *Prophesies, And Precepts*, Kessinger Publishing, και (2) *The World's Sixteen Crucified Saviors, Christianity before Christ*, Sixth Edition, AUP Publishers, 1875-2001, σελίδες 350-352, καταγράφει 36 τέτοιες ηθικές εντολές που αναφέρονται στις εξής πηγές: Περσική Βίβλο Σαδδέρ, Περσική Βίβλο Ζεντ-Αβέστα, Πιττακό τον Μυτιληναίο, Κώδικα του Μενού, Κομφούκιο, Πυθαγόρα, Διογένη, Πούμπλιο τον Σύρο, Σωκράτη, Πλάτωνα, Σέξτο τον Πυθαγόρειο, Σενέκα τον Στωικό, Αντωνίνο τον Ευσεβή, *Κοράνιο*, Χαφίζ τον Μωαμεθανό.

Πέραν τούτων, οι εντολές αυτές όπως αναφέρονται εντός της *Καινής Διαθήκης* από τον ίδιο τον Ιησού και επομένως από τον ίδιο τον Θεό, δεν λαμβάνουν καμία μέριμνα του πως να γίνει να μην υπάρχουν εχθροί, να μην υπάρχουν κλέφτες (*Ματθαίος* 6: 19-20), να μην χρειάζεται ο δανεισμός, να μην υπάρχουν γυμνοί και πτωχοί για να τους ελεούν αυτοί που έχουν και κατασπαταλούν τα πολλά, κλπ. Όλες αυτές οι κατηγορίες ανθρώπων υπάρχουν σ' όλη τη θεϊκή *Βίβλο* αξιωματικά, παρά την τέλεια δημιουργία! Για τον Θεό-Ιησού και τον Χριστιανισμό του δεν υπάρχουν κοινωνικοοικονομικές δομές για να σταματήσουν όλα αυτά τα σιχαμερά κοινωνικά φαινόμενα, παρ' όλο που μόνο προς στιγμήν αναγνωρίζει ότι το να ζητιανεύεις είναι αναξιοπρεπές: μόνο στον πρώην εθνικό *Λουκάν* 16: 3 διαβάζομε: «*είπε δε εν εαυτώ ο οικονόμος· τι ποιήσω, ότι ο κύριός μου αφαιρείται την οικονομίαν απ' εμού; σκάπτειν ουκ ισχύω,* ***επαιτείν αισχύνομαι****·*». Βεβαίως πολλές φορές συμβαίνει η ζητιανιά να μεταλλάσσεται σε βολικό κόλπο του ζητιάνου και εκμετάλλευση γι' αυτούς που κάνουν την ελεημοσύνη, αλλά κατά κανόνα είναι προσβολή, εντροπή και αποκρουστικό κοινωνικό φαινόμενο.

Για τον Χριστιανισμό όμως, ας υπάρχουν οι φτωχοί για να τους ελεούν άλλοι που έχουν αρκετά και έτσι να εισπράττουν ένσημα διά «την βασιλείαν των ουρανών». *Ματθαίος* 19: 21, «***ει θέλεις τέλειος είναι****, ύπαγε πώλησόν σου τα υπάρχοντα και* ***δος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανώ****, και δεύρο ακολούθει μοι.*». Δηλαδή πώλησε όσα έχεις και δεν έχεις και έτσι τώρα γίνου εσύ φτωχός και επαίτης και μετά ακολούθησε με! Πάρα πολύ ωραία! Ακόμα: «***τους πτωχούς γαρ πάντοτε έχετε μεθ' εαυτών****, εμέ δε ου πάντοτε έχετε.*», *Ματθαίος* 26: 11, *Μάρκος* 14: 7, *Ιωάννης* 12: 8. Δεν θα αναπτύξομε στην παρούσα εργασία την απλοϊκή, αφελή, αντιφατική, επικίνδυνη αλλά και πολύ καταστροφική κοινωνικοοικονομική «θεωρία» του Χριστιανισμού. Αυτό είναι ένα πολύ σπουδαίο κεφάλαιο για άλλη φορά, αλλά ήδη πολυσχολιασμένο από πλειάδα μελετητών.

Ο Χριστός, μόνο στον *Λουκάν* 23: 34, συγχώρεσε τους διώκτες του από τον σταυρό. (Σχετικώς, βλέπε και υποσημείωση 5 παρακάτω.). Αλλού όμως τον βλέπομε να αφρίζει από οργή, να απειλεί, να υβρίζει, να υπόσχεται φρικτές τιμωρίες, κοκ. Όσο για τους απίστους, τους αμαρτωλούς και αυτούς που δεν είναι μαζί του, επεφύλαξε και εδώ και επέκεινα σκληρές και αιώνιες τιμωρίες. Η *Αποκάλυψις του Ιησού Χριστού* στον Ιωάννη είναι γεμάτη με όσες θέλεις απ' αυτές! Μια ακόμα από τις χιλιάδες αντιφάσεις του θεόπνευστου βιβλίου!

Σε πάρα πολλές περιπτώσεις εξαπέλυσε φρικιαστικά **υβρεολόγια**, περιφρονητικές εκφράσεις, πλήθος τρομερών απειλών, ρήσεις ωμής βίας και πολλά εξαίσια τοιαύτα κατά διαφόρων. (Κατά πρώτον λόγο κατά των Φαρισαίων, άλλων Εβραίων που δεν τον πιστεύουν, των απίστων γενικότερα, ολοκλήρων πόλεων που δεν τον πίστεψαν, των πλουσίων και των Εθνικών. Κατά δεύτερον λόγο κατά των Σαδδουκαίων, του Ηρώδη Αντίπα, μιας Ελληνίδας Συροφοινίκισας, κ.ά.). Όποιος διαβάζει αυτά τα Κυριακά Λόγια όχι μόνον απορεί και ανατριχιάζει, αλλά και σίγουρα βλέπει μια ακατάσχετη οργή πέραν κάθε υγιούς μέτρου και κατάφορη παραβίαση διαφόρων εντολών που ο ίδιος έδινε στους άλλους. Πικρό-

χολος και άδικος προς όσους διαφέρουν απ' αυτόν (*Ματθαίος* 12: 30 και *Λουκάς* 11: 23, «*ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει*.»). Ούτε έστρεψε και την αριστερά όταν του δόθηκε η τρανή ευκαιρία να το αποδείξει ο ίδιος στο επεισόδιο κατά το οποίο εδέχθη ράπισμα από έναν υπηρέτη του Αρχιερέα. Αντ' αυτού διαμαρτυρήθηκε αρκετά έντονα (*Κατά Ιωάννην* 18: 22-23).

Για όλα αυτά και πολλά άλλα σχετικά σημεία μελετήσετε τις παρακάτω αναφορές:

1) **Σκληρή τιμωρία των απίστων, εκφοβισμοί και απειλές**: *Ματθαίος* 10: 14-15, 33, 11: 20-24, 12: 32 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 13: 30, 40, 42, 24: 38-39, 51, 25: 31-46, *Μάρκος* 3: 29 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 6: 11, 8: 38, 16: 16, *Λουκάς* 9: 5, 10: 10-15, 12: 9-10, 47-48, 13: 5, 16: 19-31, 17: 26-29, 19: 26-27, 20: 18, *Ιωάννης* 3: 18, 36, 5: 29, 8: 24, 44, 12: 48, κλπ.
2) **Καταδίκη των πλουσίων και του πλούτου, εγκώμιο του πένθους**: *Ματθαίος* 6: 19-21, 13: 22, 19: 22-24, *Μάρκος* 4: 19, 10: 23-25, *Λουκάς* 1: 53, 6: 20-25, 8: 14, 12: 16-21, 16: 19-31, 18: 23-25, κλπ.
3) **Βία και μισαλλοδοξία**: *Ματθαίος* 3: 10, 12 (**φωτιά**), 7: 6 «Μη δώτε το άγιον **τοις κυσί** μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν **των χοίρων**, μήποτε καταπατησωσιν αυτούς εν τοις ποσίν αυτών και στραφέντες ρήξωσιν υμάς.», 8: 22, 10: 21, 32-38, 12: 30, 13: 30, 40 (**φωτιά**), 15: 13, 18: 34-35 (**βασανιστήρια**), 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, *Λουκάς* 3: 9, 17, 11: 23, 12: 47-53 (48 **ξυλοδαρμός**), 14: 23 («***ανάγκασον εισελθείν***», το «**cogito intrare**» του Ιερού Αυγουστίνου), 26, 17: 34, 19: 27 («***πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου***.»), 22: 36-38, 49-50, *Ιωάννης* 12: 48, 15: 6 (**φωτιά για την ιερά εξέταση**, όπως το παραθέσαμε αυτούσιο παραπάνω), κλπ.
4) **Ύβρις και οργή**: *Ματθαίος* 7: 6, 8: 11-12, 15: 14, 26, 16: 23, 22: 13, 23: 13-33, 24: 51, 25: 30, *Μάρκος* 7: 27, 8: 33, *Λουκάς* 11: 29-52, 13: 28, 22: 36, 38, *Ιωάννης* 3: 36, 8: 44, *Αποκάλυψις*, κλπ. (Ο πράος και γλυκύς Ιησούς, ο πρίγκηψ της ειρήνης, δεν απαντάται στα *Ευαγγέλια*· είναι εξωευαγγελικό κατασκεύασμα της φαντασίας και της προπαγάνδας των θεολόγων.).

Όλα αυτά και πολλά άλλα δεν συμβαδίζουν καθόλου με την άκρατη και άνευ όρων αγάπη και την απόλυτα παθητική ανοχή του κακού που διακήρυξε. Αντιθέτως για όσους δεν είναι στην ομάδα δεν υπάρχει ούτε αγάπη, ούτε κατανόηση, ούτε οίκτος. Αν κάποιοι είναι στην ομάδα και δεν ομονοούν τότε εκβάλλονται από την ομάδα με όλες τις παρεπόμενες φρικτές συνέπειες σε τούτη και στην άλλη ζωή.

6. Ο «Ύμνος της Αγάπης» και οι αντιφάσεις του Παύλου

Πολλά έχουν λεχθεί επαινετικά για τον ύμνο της αγάπης, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 13: 1-13. Βεβαίως ο Παύλος αναφέρει ή κηρύττει την αγάπη και σε άλλα σημεία των επιστολών του. Π.χ., στα εδάφια *Πρός Ρωμαίους* 12: 9, 13: 4, 8-10, *Πρός Γαλάτας* 5: 14, *Πρός Εφεσίους* 4: 32, κλπ., επαναλαμβάνει την αγάπη του *Λευιτικού* 19: 18, 34 και του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων* μαζί με μερικές από τις δέκα εντολές *Έξοδος* 20: 1-17, *Δευτερονόμιον* 5: 1-33. Αυτή η αγάπη απευθύνεται προς τους πιστούς των χριστιανικών οργανώσεων, εδώ των χριστιανικών οργανώσεων του Παύλου, όπως ακριβώς και η αγάπη προς τον πλησίον του

Λευιτικού απευθύνεται μόνον προς τον πλησίον Ισραηλίτη και κανέναν άλλον. (Βλέπε και *Επιστολή Ιακώβου* 2: 8.).

Δεν νομίζω να υπάρχει κανείς που να απορρίπτει την αγάπη σαν έναν μεγάλο παράγοντα για την βελτίωση της ζωής και στην ευτυχία των ανθρώπων. Πλην όμως για τον φημισμένο ύμνο θα κάνομε εδώ μερικές παρατηρήσεις. Είναι γεγονός ότι οι στίχοι 1-7 και ο τελικός στίχος 13 του ύμνου έχουν μια ποιητικότητα που σε πολλούς προκαλεί μια προκαταβολική συγκίνηση (ιδίως όταν ο ύμνος απαγγέλλεται σε ένα κινηματογραφικό έργο με κατάλληλη μουσική υπόκρουση και φωτισμό όπως «Η Μπλε Ταινία» του Πολωνού μεταφυσικού σκηνοθέτη Krzysztof Kieslowski).

Όμως η απεριόριστη και άνευ όρων αγάπη που τα πάντα πιστεύει και τα πάντα υπομένει όπως την κηρύττει εδώ ο Παύλος (ιδίως στον στίχο 7) δεν είναι η νουνεχής αγάπη αλλά αυτή που καθιστά το άτομο πρόβατο και χωρίς αμυντικούς μηχανισμούς στις αντιξοότητες του υπάρχοντος ατελούς κόσμου. Έρχεται σε τεράστια αντίφαση με τον εαυτό του όταν στους στίχους *Πρός Ρωμαίους* 9: 13-15 υποδηλώνει την αγάπη, το μίσος και τον προορισμό ως εργαλεία του ίδιου του Θεού. Υπάρχει και άλλη αντίφαση του στίχου 11 με: *Ματθαίον* 18: 3, 19: 14, *Μάρκον* 9: 36-37, 10: 13-16, *Λουκάν* 9: 48, 18: 17 και *Α΄ Πέτρου* 2: 1-3. Μετά, από τον στίχο 9 μέχρι τον 12, διαβλέπομε ότι ο ύμνος (που τελειώνει με τον στίχο 13) είναι καθαρά μεταφυσικός και έχει να κάνει με τη μέλλουσα ζωή και την άμεση εσχατολογία στην οποίαν πιστεύει ο Παύλος φανατικά και προπαγανδίζει με κάθε μέσο· ελπίζει δε στην εκπλήρωσή της κατά την διάρκεια της ζωής του (*Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, κλπ.). Τότε και εκεί ο Παύλος ελπίζει ότι θα αποκτήσει την τέλεια γνώση αντί της μερικής που έχει τώρα στον εδώ φυσικό κόσμο. Τότε θα βλέπει «πρόσωπον προς πρόσωπον» [τον Θεό Γιαχβέχ]. Κατά κάποιο περίεργο τρόπο δηλαδή, έχει κάνει ένα σύμφυρμα αγάπης και μεταφυσικής γνώσης ή αγάπης για κάποια μεταφυσική γνώση που μόνο ο Παύλος αντιλαμβάνεται. Διερωτάται κανείς τί νόημα να έχει αυτό το μπουρδούκλωμα ή αν καταλαβαίνει κανείς πέραν της άμεσης εσχατολογίας που το πάει! Είναι πολύ περίεργο τί θέση έχουν αυτοί οι στίχοι (8-12) εντός αυτού του ύμνου της αγάπης. Είναι καθαρά εκτός θέματος! Τί να έχει συμβεί άραγε; Δεν αποκλείεται να συνέβη κάποια παρεμβολή και χάλκευση. Αλλά και δεν αποκλείεται να είναι μια κάποια στρεψοδικία του Παύλου ο οποίος, ως είναι γνωστόν, συνηθίζει να στρεψοδικεί πολύ συχνά. Συνεπώς, αυτός ο ύμνος ως μεταφυσικός, ασαφής και αντιφατικός προς τα χωρία τα οποία παραθέσαμε ανωτέρω είναι ανεφάρμοστος στη φυσική ζωή επί της γης και μόνο διά της νεφελώδους και εσχατολογικής φαντασίας του Παύλου δύναται να εννοηθεί και να ερμηνευθεί!

Ας δούμε και τον ίδιο τον Παύλο κατά πόσον εφάρμοσε αυτήν την αγάπη την οποίαν εκήρυττε. Βλέπομε τον Παύλο να:

(1) **Καταριέται** τον κόσμο στην Κόρινθο (*Πράξεις* 18: 6).
(2) Να **υβρίζει** τον αρχιερέα (*Πράξεις* 23: 3).
(3) Να **υποστηρίζει τη δουλεία**, *Πρός Ρωμαίους* 14: 4, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 20-24, *Πρός Εφεσίους* 6: 1-8, *Πρός Κολασσαείς* 3: 22-25, δ΄: 1, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 1-2, *Πρός Τίτον* 2: 9-11, ολόκληρη η *Πρός Φιλήμονα Επιστολή*.
(4) Να **τα ψάλλει υβριστικά στον Πέτρο** (*Πρός Γαλάτας* 2: 11-14).
(5) Να **εκνευρίζεται** και να αποκαλεί τους Γαλάτες **ανόητους** (*Πρός Γαλάτας* 3: 1).
(6) Να **καθυβρίζει τους Κρητικούς** (*Πρός Τίτον* 1: 5-13).

(7) Να **μην συγχωρεί**, αλλά **να καταριέται** τον Αλέξανδρο τον χαλκέα για τα κακά που του έκανε να του τα ξεπληρώσει ο Κύριος (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* 4: 14), όπως και με τον Υμέναιον και τον Αλέξανδρον (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20).
(8) Επίσης έχομε το **πάθημα του Βαριησού-Ελύμα** στην Πάφο της Κύπρου (*Πράξεις* 13: 6-11), (αντίστοιχο με το πάθημα του Ανανία και της συζύγου του Σαπφείρας από τον Πέτρο και το Άγιο Πνεύμα, *Πράξεις* 5: 1-11).
(9) Στην *Πρός Ρωμαίους* 9: 13-14 μας διαβεβαιώνει ότι ο Θεός δεν διέπραξε αδικία εις βάρος του Ησαύ (*Γένεσις* 25: 19-34, και κεφάλαιο 27) με το να τον **μισήσει** και αμέσως μετά στους στίχους 9: 15-16 βλέπομε ότι **ο Θεός ελεεί επιλεκτικά** αυτούς που θέλει, ώστε ακόμα και ο Θεός με τις επιλογές του και τον προορισμό περιορίζει την αγάπη. Όλοι οι στίχοι *Πρός Ρωμαίους* 9: 6-33 είναι ένας καθαρός Γιαχβισμός αντίθετος με την άνευ όρων αγάπη του Παύλου στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 13: 1-13.
(10) Να **διαβολοστέλνει** (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20).

Και ερωτούμε: Ποιός έχει δίκιο, ο Παύλος, ο Γιαχβέχ, ο Θεός; Τί συνέβη σε όλες αυτές τις περιπτώσεις με την απεριόριστη και άνευ όρων αγάπη που τα πάντα υπομένει;

Στον Παύλο έχομε τις παρακάτω αναφορές που αποδεικνύουν ότι η αγάπη την οποίαν εκήρυττε ήταν εσωτερική υπόθεση, δηλαδή μόνο για τους δικούς του οπαδούς. Μελετήστε τις:

> *Πράξεις* 13: 8-11, *Πρός Ρωμαίους* 16: 17 (κατασκόπευση και αποφυγή των διαφωνούντων), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 2-5, 13, 10: 14-20, 15: 33, 16: 22, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-18 (που αναγράψαμε παραπάνω πλήρως), 7: 8-12, 11: 13-15, *Πρός Γαλάτας* 1: 7-9, 3: 1-3, 5: 12, *Πρός Φιλιππησίους* 2: 14-15, 3: 2, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 8-9, 3: 6, 14, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 3-4, 8, 6: 4-5, 20, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 14-16, 22-24, 3: 5, *Πρός Τίτον* 1: 11, 3: 9-11, *Πρός Εβραίους* 10: 26-31, 13: 9.

Μελετήστε ακόμα προσεκτικά τα τραγικά γεγονότα που περιγράφονται και εξυπακούονται στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο 5 και τη συνέχεια τους στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο 7. Εκεί από αγάπη..., άλλο τίποτα...!

Τον βλέπομε συχνά **να ωρύεται κατά των απίστων**, να απαγορεύει τη συναναστροφή μαζί τους και να προοιωνίζεται την τιμωρία τους. Ωρύεται και φωνάζει: «Ή ακούτε και πιστεύετε αυτά που λέω εγώ ή αλλιώς να πάτε στ' ανάθεμα και στον διάολο.» (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 16: 22, *Πρός Γαλάτας* 1: 8-9). Ο Παύλος είναι μάλλον ο πρώτος στην «ιστορία» που διαολόστειλε άλλους. Π.χ., *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5, «...***παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά***...», *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20, «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά***,...».).

Ιδού και άλλες αναφορές μισαλλοδοξίας κατά των απίστων:

Πρός Ρωμαίους 14: 23, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 1-11, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-18 «***Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου; τις δε συγκατάθεσις ναω Θεού μετά ειδώλων; υμείς γαρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονταί μοι λαός. διό εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε,***

λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε, καγώ εισδέξομαι υμάς, και έσομαι υμίν εις πατέρα, και υμείς έσεσθέ μοι εις υιούς και θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.», *Πρός Εφεσίους* 2: 12, 5: 4-8, *Πρός Κολασσαείς* 3: 6, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 11-12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 19-20, 6: 20-21, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 12, 23, *Πρός Τίτον* 3: 9-10, *Πρός Εβραίους* 10: 28-31. (Βλέπε και και *Α΄ Ιωάννου* 2: 12-17, *Β΄ Ιωάννου* 10-11.).

Το μυστήριο είναι ότι παρ' όλη τη φόρα που είχε πάρει ο Παύλος και τη νομιμοποίηση που είχε λάβει από τον ίδιον τον Κύριον, *Πράξεις* 9: 15 «*είπε δε προς αυτόν ο Κύριος· πορεύου, ότι σκεύος εκλογής μοί εστιν ούτος του βαστάσαι το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων υιών τε Ισραήλ·*» (και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 12, κ.α.), **δεν τον αναφέρει κανένας απόστολος ή συγγραφέας στις επτά καθολικές επιστολές(!)**, εκτός από την *Επιστολή Β΄ Πέτρου* [3] 3: 15-16. Σκεφτείτε ότι, ούτε η *Αποκάλυψις*, που όπως οι Χριστιανοί μας λένε γράφτηκε κάπου 30 χρόνια μετά τον θάνατο του Παύλου, δεν τον αναφέρει καθόλου. Έτσι δεν του παρέχει καμιά ξεχωριστή θέση όπως κάνει για τους άλλους Αποστόλους στο κεφάλαιο 21, στίχος 14. Δεν τον αναφέρει πουθενά· σαν να μην υπάρχει! Γιατί άραγε; Πολύ θα θέλαμε να ξέραμε ποιος είναι τελικά το πιο αντιλεγόμενο σημείο· ο Παύλος ή ο Ιησούς;

[Υποσημείωση 3: Η *Επιστολή Β΄ Πέτρου* θεωρείται ψευδεπίγραφη από πολλούς ειδικούς για πολλούς λόγους. Αυτή η μοναδική περί Παύλου αναφορά στις επτά *Καθολικές Επιστολές* και την *Αποκάλυψιν* έχει πολύ ύποπτο περιεχόμενο, χαρακτήρα και προέλευση. Το περιεχόμενό της είναι απαράδεκτο από θεολογικής και ιστορικής απόψεως ώστε δεν είναι δυνατό να την έγραψε ο Πέτρος πριν το 66 Κ.Ε., το έτος θανάτου του Πέτρου. 3: 15-16 «*και την του Κυρίου ημών μακροθυμίαν σωτηρίαν ηγείσθε, καθώς και ο αγαπητός ημών αδελφός Παύλος κατά την αυτώ δοθείσαν σοφίαν έγραψεν υμίν, ως και εν πάσαις ταις επιστολαίς λαλών εν αυταίς περί τούτων,* ***εν οίς εστι δυσνόητά τινα, α οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλούσιν ως και τας λοιπάς γραφάς προς την ιδίαν αυτών απώλειαν.***».]

7. Κριτική του Sigmund Freud

Ο Εβραίος νευρολόγος και ψυχίατρος Sigmund Freud (1856-1939) αν και ανατράφηκε σε βαθιά εβραϊκά θρησκευόμενο οικογενειακό περιβάλλον αρνήθηκε από 'νωρίς την Εβραϊκή θρησκεία και παρά τις τρομερές και μακροχρόνιες δοκιμασίες που εγνώρισε στην ζωή του, παρέμεινε άθεος διά βίου. Εγνώριζε καλώς τον Εβραϊσμό και τον Χριστιανισμό. Διά την καταγωγή του Εβραϊσμού έγραψε το βιβλίο: *Moses and Monotheism*, Translated (from the German original, 1939) by Katherine Jones, New York, Vintage Books, 1967, το οποίο οι θρήσκοι Εβραίοι θεωρούν ως βλασφημία κατά της θρησκείας των και έτσι τον έχουν αποκηρύξει. Γενικώς ο Freud θεωρούσε την θρησκεία ως ψυχωτική διαταραχή, την δε εμμονή στην πίστη σε έναν θεό ως αρχέγονη ενστικτώδη αναζήτηση ενός κηδεμόνος πατρός.

Όσο αφορά τις Εβραιοχριστιανικές εντολές «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως εαυτόν», **«**αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς», κλπ., τις θεωρεί παράξενες υπερβολές εντελώς παράλογες. Συνεπώς δεν εκπλήσσεται από

την αντιφατικότητα των Εβραίων και των Χριστιανών τόσο στα λόγια όσο και στις πράξεις τους, μέρη της οποίας εκθέσαμε παραπάνω.

Αυτός αντιπροτείνει την λογική εντολή: «Αγάπα τον πλησίον σου όπως σ' αγαπά και 'κείνος.».

8. Η συγχώρεση στον Χριστιανισμό

Όπως την αγάπη έτσι και την συγχώρεση επικαλούνται πολλοί Χριστιανοί απολογητές ως ένα από τα μεγαλύτερα προτερήματα τού Χριστιανισμού. Μας λένε μάλιστα ότι αγάπη και συγχώρεση πάνε μαζί και ότι μόνο στον Χριστιανισμό υπάρχει καθολική και άνευ όρων συγχώρεση. Οπότε πρέπει να εξετάσομε εδώ κατά πόσον αυτά ισχύουν και με το ζήτημα της συγχώρεσης.

Η αγάπη και η συγχώρεση επιβάλλονται στους πιστούς αν αυτοί επιθυμούν να κληρονομήσουν την αιώνια βασιλεία των ουρανών. Από τον Θεό τούς αποδίδονται κάτω από ορισμένες συνθήκες. Π.χ., *Ματθαίος* 6: 14-15 «*Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος· εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών.*», κλπ. Το ίδιο ισχύει και διά την αποποίηση των υλικών αγαθών. Αλλιώς δεν θα εισέλθεις εις την αιώνια ζωή (*Ματθαίος* 19: 16-24, *Μάρκος* 10: 17-25, κλπ.).

Στον Εβραϊσμό, την πατρική θρησκεία του Χριστιανισμού δηλαδή, δεν υπάρχει ουσιαστική συγχώρεση εδώ στη γη για τις κακές πράξεις, αλλά σκληρή και ωμή ανταπόδοση, σύμφωνα με τον ακρογωνιαίο λίθο της «Θεϊκής» νομοθεσίας που ο ίδιος ο Θεός έδωσε στον φίλο του και προφήτη Μωυσή. Πρόκειται για τον ίδιο τον Πατέρα Θεό του Χριστιανισμού ο οποίος χάραξε στην πέτρα τον Νόμον της Ανταποδόσεως ή Αντεκδικήσεως και μάλιστα τρεις φορές: *Έξοδος* 21: 23-25, *Λευιτικόν* 24: 17-21 και *Δευτερονόμιον* 19: 21.

> «*Θα δώσεις ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείραν αντί χειρός, πόδαν αντί ποδός, έγκαυμα αντί εγκαύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.*».

Μετά όμως ο ίδιος Θεός διά του Υιού του, Ιησού Χριστού, μας προτρέπει να στρέφομε και την άλλη σιαγόνα: *Ματθαίος* 5: 39 «*Εγώ δε λέγω υμίν* ***μη αντιστήναι τω πονηρώ· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην***·»! Αλλά στον *Ιωάννη* 18: 22-23 ο ίδιος δεν τηρεί αυτή την εντολή: «*ταύτα δε αυτού ειπόντος εις των υπηρετών παρεστηκώς* ***έδωκε ράπισμα τω Ιησού*** *ειπών· ούτως αποκρίνη τω αρχιερεί; απεκρίθη αυτώ ο Ιησούς·* ***ει κακώς ελάλησα, μαρτύρησον περί του κακού· ει δε καλώς, τι με δέρεις;***»!

Στον Χριστιανισμό, όπως η αγάπη έτσι και η συγχώρεση ευρίσκει θέση μόνο μεταξύ των μελών της δεδομένης χριστιανικής ομάδας ή κοινότητας και μόνο υπό ορισμένες συνθήκες. (Εξετάσετε ξανά τις αναφορές που έχομε ήδη παραθέσει μέσα στο παρόν άρθρο.). Είναι δηλαδή και αυτή εσωτερική εντολή και υπό συνθήκες όπως θα αναπτύξομε ευθύς αμέσως. Ιστορικώς δεν υπήρχε καμία απολύτως συγχώρεση προς άλλους, εχθρούς, αλλόθρησκους, αιρετικούς, κλπ, από τον Αβραάμ μέχρι και σήμερον.

Όπως είδαμε προηγουμένως, αν εξετάσομε όλες τις αναφορές που πήραμε από τον Παύλο, όπως η αγάπη έτσι και η συγχώρεση τίθεται πέρα για πέρα αντιφατικώς από τον πρώτο θεολόγο του Χριστιανισμού. Παρά τις αντιφάσεις και τις στρεψοδικίες του ο Παύ-

λος διακατέχεται από μια συνεχή εκδίκηση, φοβέρα, αιώνια τιμωρία, εξοστρακισμό και μίσος κατά των υπεναντίων. Π.χ., ενώ στην *Α΄ Πρός Κορινθίους*, κεφάλαιο 5, έχει εν τη απουσία του καταδικάσει εις θάνατον και όλεθρον της σαρκός έναν κατά την κρίση του ανομούντα, κλπ. στην *Β΄ Πρός Κορινθίους*, κεφάλαιο 2, προσποιείται αγάπη και συγχώρεση προς στιγμήν για να ξαναφανερώσει σαν καταπέλτης όλες τις πραγματικές επιθυμίες και τα πραγματικά αισθήματά του για εκδίκηση και τη χαρά του για τη θανατική τιμωρία του ανομούντος στο κεφάλαιο 7. Απολύτως καμία συγχώρεση ή δεύτερη ευκαιρία δηλαδή! Αυτό θα πει αγάπη και συγχώρεση για τον αλλοπρόσαλλο και στρεψόδικο Παύλο. Στο ίδιο επεισόδιο διά του στίχου *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5 «*παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά* ***εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.***» ο Παύλος θέτει το πρώτο χριστιανικό δόγμα για την θεμελίωση και απαρχή της Ιεράς Εξετάσεως! (Μελετήστε προσεκτικά ολόκληρα τα τρία αυτά κεφάλαια και βγάλετε και 'σεις τα συμπεράσματά σας και συγκρίνετε τα με τα δικά μας.).

Είδαμε επίσης προηγουμένως το επεισόδιο κατά το οποίο ο Ανανίας και η συμβία του Σαπφείρα τιμωρήθηκαν ακαριαία διά θανάτου από το ίδιο το Άγιο Πνεύμα, αν όχι από τον ίδιον τον Πέτρο, χωρίς να τους δοθεί δεύτερη ευκαιρία, αν πιστέψομε την αφήγηση των *Πράξεων* 5: 1-11, επειδή είπαν ένα ψεματάκι στον Πέτρο το οποίο θα μπορούσε να διευθετηθεί πολύ εύκολα. Μαζί μ' αυτό δημιουργήθηκε μέγας φόβος σε όλους μέσα στην εκκλησία. Ο Βαριησούς Ελύμας, στην Πάφο της Κύπρου, επειδή δεν πίστευε τα λόγια του Παύλου τιμωρήθηκε πάραυτα διά τυφλώσεως από το Άγιο Πνεύμα, αν όχι από τον ίδιο τον Παύλο, *Πράξεις* 13: 6-12. Όσο για τον μαθητή Ιούδα Ισκαριώτη, παρ' όλο που ήταν προκαθορισμένος και προφητευμένος να πράξει ως έπραξε, τα *Ευαγγέλια* γράφουν «καλλίτερα να μην είχε γεννηθεί, κλπ.», *Ματθαίος* 26: 24, *Μάρκος* 14: 21. Στο τμήμα 5 του παρόντος άρθρου καταγράψαμε και πολλές αναφορές για την ήδη αποφασισμένη αιωνία καταδίκη των απίστων, την τιμωρία των πλουσίων, κλπ... «Εν δέ τώ άδη ούκ έστι μετάνοια» ούτε δυνητικώς και επομένως «ούκ έστι συγχώρησις!». Όσα δε «προφητεύει» η *Αποκάλυψις* είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από συγχώρεση και αγάπη του Φιλευσπλάχνου και Παντοδυνάμου.

Αυτό που λένε πολλοί Χριστιανοί, ότι μόνο στον Χριστιανισμό υπάρχει συγχώρεση είναι τουλάχιστον λάθος, αν δεν είναι σκόπιμο προπαγανδιστικό ψέμα. Εκτός του ότι συγχώρεση υπάρχει σε πολλές φιλοσοφίες και θρησκείες, με τις οποίες δεν θα καταπιαστούμε εδώ, στον Χριστιανισμό η συγχώρεση δεν είναι ούτε καθολική ούτε άνευ όρων. Ενώ πολλές θρησκείες και φιλοσοφίες, είτε διά του νόμου της εξελίξεως είτε διά της πίστεως στην μετεμψύχωση, κλπ., δίνουν πολλές ευκαιρίες διά συγχώρεση και τελειοποίηση, ακόμα και μετά θάνατον, η χριστιανική δογματική βασισμένη στην γεμάτη εκδίκηση και ανακολουθία παραβολή του Πλουσίου και του Λαζάρου (*Λουκάς* 16: 19-31) δηλώνει ότι: «*εν δέ τώ άδη ούκ έστι μετάνοια*».

Ακόμα η χριστιανική δογματική απεριφράστως δηλώνει ότι: «*Το προπατορικό αμάρτημα το φέρει κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο*»[4]. Συγχωρείται μόνο με το βάπτισμα, την απόταξη του σατανά και με το να παραμείνεις ακράδαντα πιστός Χριστιανός! Όσα μωρά γεννιόνται πεθαμένα και όσοι πεθάνουν πριν βαπτιστούν γίνονται διαβολάκια και καταδικάζονται στην αιώνια κόλαση, λόγω του προπατορικού αμαρτήματος. Για πόσα εκατομμύρια μανάδες και πατεράδες αχρηστεύτηκε η ζωή και η προσωπικότητα ένεκα των ενοχών που είχαν για 'κείνα τα παιδιά τους που είχαν την κακοτυχία να πεθάνουν πριν βαπτιστούν...! Από την άλλη πλευρά ισχυρίζονται ότι, όσα νήπια πεθάνουν μετά το βάπτισμα και προτού ενηλικιωθούν γίνονται αγγελάκια δίπλα στον θεό Γιαχβέχ! Σε κάνουν δηλαδή να παρακαλείς να πεθάνεις όσο πιο μικρός γίνεται για να μην σου δοθεί χρόνος να

διαπράξεις αμαρτίες και έτσι να γίνεις αγγελάκι του Γιαχβέχ! Να λοιπόν μια καταστροφική θρησκεία από πάσης απόψεως!

[Υποσημείωση 4: Ένεκα αυτού του φρικιαστικού, ανηθίκου, αχαρακτηρίστου και αντιφατικού αξιώματος (και ορισμένων άλλων ακόμα) οι Χριστιανοί θεολόγοι χρειάστηκαν να δημιουργήσουν το δόγμα της αμώμου συλλήψεως του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος που τελικά ήταν Θεός και αυτός ο ίδιος, ακόμα και ως άνθρωπος έπρεπε να είναι αναμάρτητος και ως εκ τούτου να μην φέρει το προπατορικό αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας! Έτσι η Εβραιοπούλα Μαίριαμ έπρεπε να καταστεί έγκυος όχι διά της πεπατημενης οδού αλλά διά του Αγίου Πνεύματος του Θεού Γιαχβέχ και να παραμείνει παρθένος τοσο κατά τη σύλληψη όσο και κατά τη γέννηση. (Στον Χριστιανισμό η ερωτική συνεύρεση είναι βαρύτατη αμαρτία, ενώ η παρθενία υπέρτατη αρετή!). Η Καθολική Εκκλησία απαίτησε άμωμο σύλληψη όχι μόνο διά τον Ιησού Χριστό αλλά και διά την ίδια τη μητέρα του, την Παναγία Θεομήτορα Μαίριαμ! Μόνο έτσι απέφυγαν και οι δύο το αβάσταχτο βάρος του προπατορικού αμαρτήματος!]

Πέραν του προπατορικού αμαρτήματος έχομε και την εξής αμαρτία που είναι η μόνη παντελώς ασυγχώρητη. Αυτή είναι η «βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος» Διαβάστε προσεκτικά: *Ματθαίος* 12: 31-32 και *Μάρκος* 3: 28-29. Αν και οι στίχοι αυτοί είναι ασαφείς διότι δεν μας εξηγούν καθόλου σε τι ακριβώς συνίσταται αυτή η βλασφημία και αμαρτία, οι διάφοροι κληρικοί την απέδιδαν στους λαϊκούς κατά το δοκούν. Ένεκα αυτής της αόριστης και ασαφούς αμαρτίας κατεστράφησαν εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές, προσωπικότητες και υπάρξεις ανά τους αιώνες. Αυτή συμπληρώνει το προπατορικό αμάρτημα διότι απεδίδετο και σε πολλούς γονείς που είχαν την κακοτυχία να χάσουν αβάπτιστα παιδιά. Οι λαϊκοί αυτοί για να εξιλεωθούν, παρ' όλο που σύμφωνα με το εκκλησιαστικό δόγμα αυτό δεν ήταν πλέον δυνατόν, δώριζαν όλη την περιουσία τους, ό,τι είχαν και δεν είχαν, στις εκκλησίες και έτσι μετετρέποντο σε πάμφτωχους επαίτες με εξαθλιωμένες οικογένειες. Με αυτούς τους εκφοβισμούς και την επιβολή ενοχών οι εκκλησίες καταλήστευαν τον δεισιδαίμονα κοσμάκη και συσσώρευαν αμύθητα πλούτη και ακίνητη περιουσία. Καταστροφική θρησκεία λοιπόν σε όλο της το μεγαλείο!

Υπάρχουν και άλλες αμαρτίες που δεν πρόκειται να συγχωρεθούν. Είναι ήδη καταδικασμένες: *Πρός Ρωμαίους* 1: 24-32 (προκαθορισμένοι αμαρτωλοί), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 9-10 «*ή ουκ οίδατε ότι άδικοι βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι; μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε μαλακοί ούτε αρσενοκοίται ούτε πλεονέκται ούτε κλέπται ούτε μέθυσοι, ου λοίδοροι, ουχ άρπαγες βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι.*», *Αποκάλυψις* 21: 8, 22: 15 «*έξω οι κύνες και οι φαρμακοί και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι και πας ο φιλών και ποιών ψεύδος.*».

Κακή τύχη είχαν και απειράριθμοι Χριστιανοί πιστοί κατά το μυστήριο της εξομολογήσεώς τους. Ανάλογα με τις αμαρτίες για τις οποίες ζητούσαν συγχώρεση και ανάλογα με τους εκκλησιαστικούς κανόνες και πολλές φορές με το κέφι του εξομολόγου ιερέως έπρεπε να υποστούν πολλά σκληρά επιτίμια. Μερικά τέτοια επιτίμια επί παρατεταμένα χρονικά διαστήματα ήταν: Τεράστιος αριθμός μετανοιών, χρονοβόρα επανάληψη προσευχών, επιβλαβείς νηστείες, αγρυπνίες, εκφοβισμοί, αναθέματα, απαγόρευση της θείας μεταλήψεως, βαρύτιμα τάματα, κλπ. Τα επιτίμια αποτελούσαν μια μέθοδο πλύσεως εγκεφάλου και θρησκευτικού παραληρήματος των πιστών των οποίων η προσωπικότητα καταρρακωνόταν από τις ενοχές που αυτά υποκινούσαν. Όλα αυτά είναι καταγραμμένα στα πολλά και

διάφορα νομοκανόνα και τα δογματικά βιβλία αυτής της μάστιγας και μπορείτε να τα βρείτε σχετικώς εύκολα και να τα μελετήσετε.

Με τα τάματα αυτά πολλές οικογένειες επτώχευσαν και οι εκκλησίες επλουτήσαν. Για πολλούς αιώνες είχαμε και τον θαυμάσιο θεσμό των «συγχωροχαρτίων». Αυτός ο θεσμός κατά εποχές και κατά τόπους υπήρχε τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή. Είναι ψέμα το ότι τα συγχωροχάρτια ήταν εφεύρημα μόνο της Δυτικής Εκκλησίας. Πλήρωνες λοιπόν όσα σου ζητούσαν οι κληρικοί των διαφόρων βαθμίδων και πατριαρχείων και αναλόγως αγόραζες τη συγχώρεση που ήθελες ή αυτήν που αυτοί σου έταζαν. Αν δεν είχες να πληρώσεις τότε αγόραζες μερική λιγότερη συγχώρεση ή δεν σου πωλούσαν τίποτα. Να κόψεις το λαιμό σου αν δεν έχεις να πληρώσεις! Υπήρχαν ακριβά συγχωροχάρτια πολυτελείας και φτωχικά φτηνά! Να τί θα πει εκκλησία που θεμελίωσε ο Ιησούς ο Υιός του Γιαχβέχ και καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα του Γιαχβέχ!

Αν κάποιος κατά το μυστήριο της εξομολογήσεως δεν ομολογήσει όλες τις αμαρτίες του ενώπιον του εξομολόγου ή ψευσθεί, τότε ο Θεός Γιαχβέχ δεν τον συγχωρεί. Χωρίς έγκυρη εξομολόγηση η θεία μετάληψη με τη σειρά της, είναι άκυρη και η διάπραξή της είναι βαρυτάτη αμαρτία. Ο ούτως αναξίως μεταλαμβάνων πιστός θεωρείται από τους χριστιανούς ως ο προδότης μαθητής, Ιούδας. Βλέπε και *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 27-28 για την τρομερή ενοχή που φέρουν όσοι μεταλαμβάνουν αναξίως.

Πρέπει να τονίσομε εδώ ότι οι χριστιανοί πιστεύουν ότι μπορούν να αμαρτάνουν και να εξομολογούνται κατά συρροήν και επ' αόριστον και μετά να συγχωρούνται με μια καλή τελική εξομολόγηση από έναν επειηκή και πολλάκις καλοπληρωμένο εξομολόγο. Θα κάνω ό,τι μου γουστάρει και μετά πριν πεθάνω θα εξομολογηθώ σου λένε πολλοί. Βέβαια αυτό φανερώνει τόσο την υποκρισία των όσο και την αντιφατικότητα της θεωρίας, των πράξεων και της θρησκείας των που δεν έχουν ούτε αρχή ούτε τέλος. Αλλά επί πλέον φανερώνει και την άγνοιά των, καθ' ότι ο Χριστός στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* 9: 41 λέγει στους Ιουδαίους: «*ει τυφλοί ήτε, ουκ αν είχετε αμαρτίαν· νυν δε λέγετε ότι βλέπομεν·* ***η ουν αμαρτία υμών μένει.***», 15: 22. Στον *Ματθαίο* 19: 21 δίνει την εντολή να είμαστε τέλειοι όπως ο Πατέρας του στον ουρανό. Έχομε προσέτι τους σαφείς στίχους *Πρός Εβραίους* 6: 4-6 «***αδύνατον γαρ τους άπαξ φωτισθέντας γευσαμένους τε της δωρεάς της επουρανίου και μετόχους γενηθέντας Πνεύματος Αγίου και καλόν γευσαμένους Θεού ρήμα δυνάμεις*** *τε μέλλοντος αιώνος, και παραπεσόντας, πάλιν ανακαινίζειν εις μετάνοιαν, ανασταυρούντας εαυτοίς τον υιόν του Θεού και παραδειγματίζοντας.*», 10: 26 «***Εκουσίως γαρ αμαρτανόντων ημών μετά το λαβείν την επίγνωσιν της αληθείας, ουκέτι περί αμαρτιών απόλείπεται θυσία,***», *Β΄ Πέτρου* 2: 20-22 «*ει γαρ αποφυγόντες τα μιάσματα του κόσμου εν επιγνώσει του Κυρίου και σωτήρος Ιησού Χριστού, τούτοις δε πάλιν εμπλακέντες ηττώνται, γέγονεν αυτοίς τα έσχατα χείρονα των πρώτων.* ***κρείττον γαρ ην αυτοίς μη επεγνωκέναι την οδόν της δικαιοσύνης ή επιγνούσιν επιστρέψαι εκ της παραδοθείσης αυτοίς αγίας εντολής****. Συμβέβηκε δε αυτοίς το της αληθούς παροιμίας, κύων επιστρέψας επί το ίδιον εξέραμα, και, ύς λουσαμένη εις κύλισμα βορβόρου.*». Αυτοί οι στίχοι όπως βλέπετε καθιστούν σαφές ότι: όταν έχεις μάθει την αλήθεια και την γνώση περί *του Κυρίου και σωτήρος Ιησού Χριστού* κλπ., αλλά εσύ συνεχίζεις να αμαρτάνεις δεν συγχωρείσαι πλέον. Οπότε αμαρτωλοί χριστιανοί την πατήσατε με την άγνοια και την υποκρισία σας. Γιατί άραγε δεν τα κάνουν αυτά γνωστά στους πιστούς οι χριστιανοί ιερείς; Εύκολη η απάντηση... Εκτός ελαχίστων δεν θα είχε μείνει κανένας κοντά τους ή θα αποδεικνυόταν περίτρανα η υποκρισία τοσο των κληρικών όσο και των λαϊκών!

Αν πάλι ο εξομολόγος δεν είναι εχέμυθος, τότε μπορεί άνετα ο ειλικρινής πιστός να βρει τον μπελά του και μάλιστα με πολύ άσχημα αποτελέσματα. Δεν είναι καθόλου ολίγοι αυτοί που έτυχε να βρούνε μεγάλους μπελάδες ή και να χάσουν τις ζωές τους κατ' αυτόν τον τρόπο!

Έχουν όμως βάλλει και άλλους τρόπους για να συγχωρεθείς. Τέτοιοι είναι: Η **μετάνοια,** *Λουκάς* 13: 3-5, 24: 46-47, *Πράξεις* 2: 38, 3: 19, *Α΄ Ιωάννου* 1: 9, κλπ. Το **βάπτισμα** κατά Ιωάννην Βαπτιστή και Ιησού Χριστόν, *Ματθαίος* 3, 28: 18-19, *Μάρκος* 1: 4, 16: 16, *Ιωάννης* 1: 28, κλπ. **Να συγχωρείς** τα παραπτώματα των άλλων, *Ματθαίος* 6: 12, 14-15, 18: 34-35, κλπ. **Να ομολογείς** τον Ιησού Χριστό, *Ματθαίος* 10: 32-33, κλπ. Αυτοί οι στίχοι δηλώνουν ότι εάν δεν τα κάνεις αυτά, τότε δεν πρόκειται να συγχωρεθείς˙ διαβάστε τους προσεκτικά. Αυτά επιβάλλονται! Διαλέξτε λοιπόν ποιος τρόπος σας αρμόζει και πράξετε αναλόγως.

Όπως αναφέρεται μόνο στον *Λουκάν* 23: 34 [5], ο Χριστός συγχώρεσε τους διώκτες του από τον σταυρό. Ακόμα λένε ότι συγχώρεσε την πόρνη, μόνο στον *Ιωάννη* 8: 1-11 [6]. Δεν έκανε όμως το ίδιο με τους Αρχιερείς, Γραμματείς και Φαρισαίους προς τους οποίους συχνά και με ξέφρενη οργή εξαπολύει τρομερές ύβρεις και απειλές σε όλα τα *Ευαγγελία*. Όπως σε όλα τα χριστιανικά θέματα έτσι και σε τούτο πρυτανεύει η αντίφαση! Για όσους δεν ήταν μαζί με τον Ιησού Χριστό και δεν τον πίστευαν έχομε ένα τεράστιο αριθμό αναφορών με απειλές και μελλοντικές τιμωρίες εναντίον τους εντός των «περιφήμων» *Κυριακών Λογίων*. Οι αναφορές αυτές είναι πολύ γνωστές για να τις αναγράψομε άλλη μια φορά. Μελετείστε τα *Κυριακά Λόγια* όπως αυτά ευρίσκονται σκόρπια εντός των *Ευαγγελίων*! Τα κύρια χαρακτηριστικά τους είναι η άμεση εσχατολογία, η πλήρης απαξία του υπάρχοντος κόσμου, ο φόβος και οι απειλές. Όλοι οι άπιστοι συλλήβδην, αν γλιτώσουν στην εδώ ζωή από τα λαγωνικά της χριστιανικής πίστεως, έχουν προκαταδικασθεί για το πυρ και το σκότος το εξώτερο, πάει και τελείωσε! Όπως έχομε ειπεί αρκετές φορές ο Ιησούς σπανιότατα τηρούσε τις εντολές που ο ίδιος έδινε στους άλλους.

[Υποσημείωση 5: Ο *Πάπυρος* 75 (P^{75}), ο οποίος χρονολογείται περί το 200 Κ.Ε. (15 χρόνια μετά την έκδοση των *Ευαγγελίων* υπό του Ειρηναίου), περιέχει ένα μικρό κομμάτι από το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* στο οποίο δεν υπάρχει το πρώτο ήμισυ του στίχου 23: 34, δηλαδή το κομμάτι: «*ο δε Ιησούς έλεγε· πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι.*» ενώ έπρεπε να ευρίσκετο εντός του κειμένου που ο πάπυρος αυτός περιέχει. (Το δεύτερον ήμισυ του στίχου είναι: «*διαμεριζόμενοι δε τα ιμάτια αυτού έβαλον κλήρον.*», το οποίον είναι ανακόλουθο ως προς το πρώτο και είναι κλεμμένο από τους *Ψαλμούς* 21 ή 22 στίχος 13!). Ακόμα ο Ιησούς στον *Ματθαίον* 26: 24 διά τον Ιούδα εμφατικά δηλώνει: «*ο μεν υιός του ανθρώπου υπάγει καθώς γέγραπται περί αυτού·* ***ουαί δε τω ανθρώπω εκείνω δι' ου ο υιός του ανθρώπου παραδίδοται· καλόν ην αυτώ ει ουκ εγεννήθη ο άνθρωπος εκείνος.***», εντελώς αντίθετο με κάθε πνεύμα συγχωρήσεως! Εδώ ακόμα είναι αξιοπαρατήρητη η αντίφαση στους λόγους του Ιησού εντός του ίδιου στίχου! Ενώ «***ο μεν υιός του ανθρώπου υπάγει καθώς γέγραπται περί αυτού·***» αμέσως μετά του φταίει ο Ιούδας και τον καταριέται. Αφού «***υπάγει καθώς γέγραπται***», τότε και ο Ιούδας είναι θύμα του προκαθορισμού του και συνεπώς αξιολύπητος και συγχωρητέος. Διά τούτο μερικές αιρετικές εκκλησίες έχουν κάνει τον Ιούδα άγιο, όπως και τον Πιλάτο! Τί να υποθέσει κανείς; Σχιζοφρένεια άραγε, ή θρησκεία για τρελούς;

Αυτό το σημαντικότατο και νευραλγικό κομματάκι, στο οποίο ο Ιησούς συγχωρεί από τον σταυρό αυτούς που τον εστραύρωσαν αναφέρεται μόνο στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέ-*

λιο και πουθενά αλλού, πλην όμως αυτός ο πάπυρος δεν το περιέχει. (Βλέπε: Bart D. Ehrman, *Misquoting Jesus*, σελίδες 190 - 195.). Έχομε λοιπόν και εδώ άλλη μια απόδειξη ότι στα *Ευαγγέλια* έχουν γίνει πολλές προσθαφαιρέσεις σύμφωνα με τις ανάγκες των καιρών, των κατά τόπους χριστιανικών κοινοτήτων και της χριστιανικής πίστεως. Συνεπώς δεν είναι τα ίδια με τα *Ευαγγέλια* που πρωτομάζεψε ο Ειρηναίος! Επίσης είναι άκρως ύποπτο το γεγονός ότι ο Ιωάννης δεν αναφέρει αυτό το ανακόλουθο πρώτο ήμισυ του στίχου 23: 34 που υποτίθεται ότι αναφέρει ο εθνικός Λουκάς διά τους εξής λόγους: Ο Ιωάννης ήταν ένας από τους δώδεκα, ήταν θεολόγος, ήταν Εβραίος, ήταν αυτόπτης μάρτυς στη δίκη και στη σταύρωση. Τέτοιο πράγμα όμως δεν το άκουσε κάτω από τον σταυρό που στεκότανε και το οποίο αν κατάγραφε θα βοηθούσε κατά πολύ διάφορα σημεία των θεολογιών του και την προβολή του δασκάλου του! Τελικά βρέθηκε ένας άσχετος εθνικός για να το αναγράψει;! Περίεργα πράγματα!]

[Υποσημείωση 6: Ο σπουδαίος ερευνητής Bart D. Ehrman (καθηγητής του Πανεπιστημίου της Πολιτείας North Carolina, at Chapel Hill, ο οποίος θεωρείται αυθεντία στα χριστιανολογικά θέματα) στο εξαιρετικό βιβλίο του *Misquoting Jesus* (*Λανθασμένες Αναφορές στον Ιησού*) πραγματεύεται ένα πλήθος παρεμβολών και χαλκεύσεων εντός των *Ευαγγελίων* και αναπτύσσει τους λόγους διά τους οποίους τα υπό εξέταση κείμενα απεδείχθησαν ότι είναι παρεμβολές και χαλκεύσεις. Στις σελίδες 62-69 εξηγεί τους αδιασείστους λόγους διά τους οποίους το κείμενο αυτό του Ιωάννου δεν υπήρχε στο πρωτότυπο αλλά είναι υστερότερη παρεμβολή. Ο αριθμός χαλκεύσεων, μικρών και μεγάλων, σε ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη* που έχει εξακριβωθεί από τους ειδικούς είναι τεράστιος. Αποτέλεσμα, η *Καινή* είναι έργο μιας διαστρεβλωμένης και καταστροφικής πίστεως και θεολογίας που διαμορφώθηκε μέσα σε πολλές εκατοντάδες χρόνων και δεν έχει καμία απολύτως ιστορική αξία!

Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς από τον κυκεώνα των χριστιανικών θεοπνεύστων παραχαράξεων!...]

Στον *Ματθαίος* 18: 15-17 βλέπομε τον Ιησού Χριστό να λέγει: «*Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα [κατά τον Μωσαϊκόν Νόμον]. εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησία·* ***εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης***.». Δηλαδή υπάρχει η συνθήκη ότι, εάν ο αντίδικός σου παρακούσει και της εκκλησίας τότε δεν συγχωρείται αλλά εξοστρακίζεται όπως ο εθνικός ή ο τελώνης. (Εδώ βλέπομε ότι, το να είσαι εθνικός για τους Χριστιανούς είναι ύβρις και ασυγχώρητη αμαρτία. Το ίδιο ισχύει αν εκτελείς την εργασία του τελώνη!). Οπότε όλα εκείνα για την απόλυτη συγχώρεση και απόλυτη ανοχή του πονηρού (κακού) και το στέψε και την αριστερά, κλπ., όπως αναφέραμε παραπάνω, είναι φούμαρα και πάνε πάλι περίπατο. Αντίφαση! Να ήταν η μόνη!... Ας μην πάμε όμως μακριά! Ενώ ο Ιησούς λέγει αυτά εδώ στους μαθητές του, αμέσως μετά τρεις στίχους μόνο καθώς συνεχίζει την ομιλία του, ο ίδιος τώρα τους λέγει ότι πρέπει να συγχωρούμε τον αδελφόν μας εβδομηκοντάκις επτά: *Ματθαίος* 18: 21-22: «*Τότε προσελθών αυτώ ο Πέτρος είπε· Κύριε, ποσάκις αμαρτήσει εις εμέ ο αδελφός μου και αφήσω αυτώ; έως επτάκις; λέγει αυτώ ο Ιησούς· ου λέγω σοι έως επτάκις, αλλ' έως* ***εβδομηκοντάκις επτά***.». Ο ίδιος ο Ιησούς δηλαδή έρχεται σε αντίφαση με τα λόγια του μέσα σε τέσσερις στίχους ενός πολύ μικρού λογύδριού του προς τους μαθητές του! Αυτό θα πει θεϊκή σοφία! Αυτές οι απανταχού αντιφάσεις σε κάνουν σχιζοφρενή...

Ακόμα περί του διακανονισμού των διαφορών σου με τον αντίδικόν σου βλέπε εντός της «Επί του Όρους Ομιλίας» στον *Ματθαίον* 5: 25-26: «*Ίσθι ευνοών τω αντιδίκω σου* ***ταχύ*** *έως ότου ει* ***εν τη οδώ*** *μετ' αυτού, μήποτέ σε παραδώ ο αντίδικος τω κριτή και ο κριτής σε παραδω τω υπηρέτη, και εις* ***φυλακήν βληθήση****· αμήν λέγω σοι,* ***ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου αποδως τον έσχατον κοδράντην****.*», και ακόμα στον *Λουκάν* 12: 58-59: «*ως γαρ υπάγεις μετά του αντιδίκου σου επ' άρχοντα,* ***εν τη οδώ*** *δος εργασίαν* ***απηλλάχθαι*** *απ' αυτού,* ***μήποτε κατασύρη σε προς τον κριτήν, και ο κριτής σε παραδω τω πράκτορι, και ο πράκτωρ σε βαλεί εις φυλακήν****. λέγω σοι,* ***ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου και το έσχατον λεπτόν αποδώς****.*». Εδώ όχι μόνο συγχώρεση και άφεση αμαρτιών δεν έχομε αλλά ο Ιησούς προτρέπει να απαλλαχθείς πάση θυσία και ταχέως από τον αντίδικόν σου «εν τη οδώ» (καθ' οδόν προς τον δικαστή κλπ.), οτιδήποτε μπορεί να σημαίνει αυτό, αλλιώς θα την έχεις άσχημα με δικαστές, πράκτορες και φυλακίσεις. Από δε την φυλακή δεν πρόκειται να εξέλθεις μέχρις ότου του αποδώσεις και το τελευταίο λεπτό, την τελευταία δεκάρα! Τί σόι άνευ όρων χριστιανική αγάπη, αλληλοβοήθεια και συγχώρεση είναι αυτή; Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα. Έχομε ή δεν έχομε αντιφατικά λόγια και κηρύγματα; Αν αυτά απευθύνονται προς τους Χριστιανούς τότε γιατί δεν έδωσε εντολή να λύουν τις διαφορές μεταξύ τους (αν υπάρχουν!) με ειρήνη και αγάπη και όχι με απαλλαγή (τί να σημαίνει αυτό άραγε;!), δικαστήρια και φυλακίσεις μέχρι ότου εξοφλήσεις ακόμα και το τελευταίο λεπτό. Ακούσατε καλά: και το τελευταίο λεπτό!

Παρακάτω έπεται και η παραβολή του «οφειλέτου μυρίων ταλάντων», *Ματθαίος* 18: 24-35. Εκτός του ότι η παραβολή περιέχει μια συχνή-πυκνή και με ειδική προτίμηση θεολογική φιλολογία με δούλους, πράγμα που απαντάται πολύ συχνά στα λόγια του Ιησού, τελειώνει με τα εξής λόγια: «*…τότε προσκαλεσάμενος αυτόν ο κύριος αυτού λέγει αυτώ·* ***δούλε πονηρέ****, πάσαν την οφειλήν εκείνην αφήκά σοι, επεί παρεκάλεσάς με. ουκ έδει και σε ελεήσαι τον σύνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα; και* ***οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς*** *έως ου αποδώ παν το οφειλόμενον αυτώ.* ***Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν****, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.*». Λέγει δηλαδή: Πονηρέ δούλε εφ' όσον εσύ δεν ελέησες τον σύνδουλό σου με το να του χαρίσεις όλα όσα σου όφειλε έτσι και συ δεν θα ελεηθείς από μένα. Θα βασανιστείς μέχρι να μου αποδώσεις παν οφειλόμενο. Όπως ακριβώς με το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού... κλπ.» του θεϊκού Μωσαϊκού Νόμου. Αν δεν μπορείς, να κόψεις τον λαιμό σου, αλλιώς θα βασανιστείς! Το μόλις πριν αναφερθέν «εβδηκοντάκις επτά» σ' αυτή την περίπτωση ξεχάστηκε και πήγε περίπατο! Αν πάλι δεν συγχωρήσεις τα παραπτώματα του αδελφού σου τότε ο Κύριος Γιαχβέχ θα σε περιποιηθεί καταλλήλως στην επερχόμενη υποθετική ζωή. Τότε ο φιλεύσπλαχνος Θεός της αγάπης δεν θα σε συγχωρήσει αλλά θα σε βασανίζει αιωνίως. Βλέπομε δηλαδή εν προκειμένω ότι η συγχώρεση τελείται υπό ορισμένες συνθήκες. Δεν αποδίδομε εδώ δίκιο ή άδικο, αλλά να μην μας διατυμπανίζουν οι διάφοροι αδαείς ή εκ προθέσεως ιεροκήρυκες ότι η χριστιανική συγχώρεση και αγάπη είναι τυφλή, καθολική και χωρίς συνθήκες. Από πότε; Το ίδιο πνεύμα βλέπομε και στα λόγια του Ιησού στον *Ματθαίον* 6: 14-15 *Μάρκον*, 11: 25-26 και *Λουκάν* 6: 36-38 στα οποία δηλώνει ότι η απαραίτητη συνθήκη για τον ουράνιο Πατέρα Θεό για να σας συγχωρέσει είναι: «Εσείς πρώτοι να συγχωρέσετε τους συνανθρώπους σας. Αλλιώς δεν πρόκειται να σας συγχωρήσει!». Δηλαδή, κάνε... για να σου κάνω..., κλπ.

Γενικώς όμως παρατηρούμε ότι στην κοινωνία του Χριστιανισμού δεν προβλέπονται ούτε υπάρχουν δομές οι οποίες προλαμβάνουν και αποτρέπουν τα άθλια καταντήματα πτωχεύσεων, δανεισμών, ανικανότητας εξοφλήσεων χρεών κλπ. προτού αρχίσουν ή φτά-

σουν σε βαθμό απροσπέλαστο. Σ' αυτή την «απόλυτα αληθινή» εξ αποκαλύψεως θρησκεία υπάρχουν μόνο κάτι αφηρημένες, ακραίες, ανεδαφικές, μη πρακτικές και ανεφάρμοστες εντολές τις οποίες ούτε η ίδια εφάρμοσε κάπου και ποτέ στην ιστορία της! Εκείνο που επικρατεί πάνω απ' όλα είναι η συνεχής φοβέρα και η αιώνια αμετάκλητη τιμωρία! Το «αγαπάτε αλλήλους» αντικαθίσταται πολύ καλλίτερα και ακριβέστερα με το «φοβερίζετε αλλήλους» ή «εκφοβίζετε αλλήλους»!

Η συγχώρεση όπως λαμβάνει χώρα στον Χριστιανισμό είναι ουσιαστικά ένα χριστιανικό κόλπο εξαιρετικά αποδοτικό και καταστροφικό συνάμα. Έχοντας κατατάξει σχεδόν τα πάντα στον κατάλογο των αμαρτιών, —π.χ. το τί και πόσο τρώγει ή πίνει κανείς (επικίνδυνες και ανθυγιεινές νηστείες), να είσαι εθνικός ή τελώνης, να είσαι πλούσιος, το διαζύγιο και το να ξαναπαντρευτείς (*Ματθαίος* 5: 32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12, *Λουκάς* 16: 18), την ιδέα του ερωτισμού (*Ματθαίος* 5: 28 «*Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού*»), το να σκέπτεσαι την αύριον, ποιο είναι το καλλίτερο πολίτευμα, κλπ.— είναι σίγουρο ότι ο Χριστιανισμός δεν θα αποκτούσε οπαδούς ακόμα και από τα περιθωριακά στοιχεία και αποβράσματα της κοινωνίας που προσείλκυσε στην αρχή. Δεν θα είχε παραμείνει κανείς εκεί μέσα. Αλλά όπως καθόρισε σχεδόν τα πάντα ως αμαρτίες έτσι απέδιδε και τη συγχώρεσή τους κάτω από κατάλληλες συνθήκες όταν αυτές εκρίνοντο ικανοποιητικές.

Ο ίδιος ο Χριστός έδωσε στους εξομολόγους και εντολοδόχους του το εξής εν λευκώ δικαίωμα: *Ματθαίος* 6: 19 «***και δώσω σοι τας κλείς της βασιλείας των ουρανών, και ό εάν δήσης επί της γης, έσται δεδεμένον εν τοις ουρανοίς, και ό εάν λύσης επί της γης, έσται λελυμένον εν τοις ουρανοίς.***». *Ιωάννης* 20: 23 «***αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφίενται αυτοίς, αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται.***». Αμέτρητος κόσμος καταστράφηκε και εξαθλιώθηκε από πάσης απόψεως και έγινε πειθήνιο όργανο και ανδρείκελο των κληρικών. Ακόμα και στο κρεβάτι του πόνου, της αρρώστιας και της ύστατης στιγμής οι ιερείς ζητούν εξομολόγηση για να δώσουν συγχώρεση και θεία μετάληψη ή οι ίδιοι οι ετοιμοθάνατοι τους παρακαλούν για όλα αυτά. Οι εκκλησίες πάλι με τις φρούδες υποσχέσεις, συγχωρήσεις και τα συγχωροχάρτια τους απέκτησαν αμέτρητους σκλάβους και συνεσσώρευσαν αμύθητα πλούτη και περιουσίες. Οι ενοχές, λύπες, συντριβές και οι νευρώσεις, ακόμα και μετά την συγχώρεση, έγιναν το καθημερινό σαράκι της κοινωνίας και της ψυχολογικής υγείας των ανθρώπων!

Από την άλλη πλευρά όμως πολλοί βρίσκουν πολύ βολικό μέσο την συνεχή εξομολόγηση και συγχώρεση έστω και με όλα τα επιτίμια διά να διαπράττουν παντός είδους αμαρτίες, αφού στο τέλος θα συγχωρηθούν όσες φορές και αν αμαρτήσουν και ό,τι και αν κάνουν. Έτσι λένε: «θα κάνω ό,τι θέλω και όταν πλησιάζει το τέλος θα εξομολογηθώ, κοινωνήσω και συγχωρεθώ». Εκεί βέβαια οι ιερείς του Χριστιανισμού αντιτείνουν ότι μπορεί να μην προφτάσει να λάβει την συγχώρεση, πράγμα αρκετά πιθανόν. Εκτός του ότι πολλοί προφτάνουν (τρανό παράδειγμα ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος, όστις αν και μέγας εγκληματίας στο τέλος άγιασε), δι' όλους αυτή η κατάσταση καταντά ισχυρό δέλεαρ. Έτσι όσοι δεν προφτάσουν να συγχωρεθούν πριν το τέλος τους πέφτουν στην παγίδα της αιώνιας κόλασης. Αυτό το φαινόμενο έχει ονομαστεί στα χρονικά ως **Ρασπουτινισμός**, διότι ο εκ Σιβηρίας Χριστιανός καλόγερος Rasputin εκτός του ότι το εφάρμοσε ο ίδιος στον εαυτόν του παρακινούσε και τους άλλους να κάνουν τα ίδια. Ο Ισπανός κινηματογραφιστής Luis Buñuel χλευάζει με πολύ σαρκασμό αυτή την γελοιώδη κατάσταση στο βραβευμένο κινηματογραφικό έργο του *Viridiana*.

Δεν είναι όμως ανάγκη να αναφερθούμε σε τόσο πρόσφατα άτομα. Ήδη ο πρώτος θεολόγος του Χριστιανισμού ο Απόστολος Παύλος είχε μυριστεί την αντίφαση και το δίλημμα αυτής της κατάστασης και γι' αυτό στην *Πρός Ρωμαίους* 5: 20-21 γράφει: «*νόμος δε παρεισήλθεν ίνα πλεονάση το παράπτωμα. ου δε επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις, ίνα ώσπερ εβασίλευσεν η αμαρτία εν τω θανάτω, ούτω και η χάρις βασιλεύση διά δικαιοσύνης εις ζωήν αιώνιον διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών*.», και αμέσως στη συνέχεια (στο επόμενο κεφάλαιο της ίδιας *Επιστολής*) προσπαθεί να το μπαλώσει: 6: 1-2 «*Τί ουν ερούμεν; επιμενούμεν τη αμαρτία ίνα η χάρις πλεονάση; μη γένοιτο. οίτινες απεθάνομεν τη αμαρτία, πώς έτι ζήσομεν εν αυτή;*»! Φαίνεται λοιπόν ότι όσο πιο πολύ αμαρτήσεις τόσο πιο πολλή χάριν θα λάβεις διότι θα συγχωρεθείς για πιο πολλά αμαρτήματα! Πάρα πολύ ωραία!

9. Εξιλασμός στον Εβραϊσμό - Γιαχβισμό

Δια το παρόν θέμα της αφέσεως αμαρτιών πρέπει να προσθέσομε λίγα λόγια για τον **εξιλασμό αμαρτιών** (εξιλέωση, Γιομ Κιπούρ) στον Εβραϊσμό, εφ' όσον αυτός είναι η πατρική θρησκεία του Χριστιανισμού και θεολογικώς ο Χριστιανισμός δεν απορρίπτει τίποτα από τον Εβραϊσμό. Πρέπει λοιπόν να δούμε πως αυτός ο εξιλασμός επιτυγχανόταν στην πατρική θρησκεία για να δώσει την συγχώρεσή Του ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ!

Προτού πραγματευτούμε το παρόν θέμα οφείλομε να τονίσομε μια τεραστία διαφορά και σύγκριση μεταξύ Εβραϊσμού και Χριστιανισμού. Ενώ όπως έχομε ήδη δει και θα δούμε και σε άλλα κεφάλαια το ιερό βιβλίο του Εβραϊσμού, η *Παλαιά Διαθήκη* δηλαδή που αποτελεί και το μέγιστο μέρος του Χριστιανισμού, εκτός ολίγων καλών στοιχείων είναι γεμάτο με κάθε είδους ασχημία, θηριωδία, σκληρότητα, ανοησία, ανακρίβεια, απανθρωπιά, βαρβαρότητα, κλπ., τουλάχιστον όμως αφήνει τους νεκρούς στην αιωνία νεκρική ησυχία τους ανεξαρτήτως του ποιοί ήσαν και του τι είχαν πράξει στον βίο τους επί της γης. Στον αρχικό Εβραϊσμό οι νεκροί αφήνονται ήσυχοι σε έναν τόπο στα έγκατα της γης που τον αποκαλούσαν Σεόλ (αντίστοιχος του Άδη των Ελλήνων). Αργότερα στον Ιεζεκιήλ με την επίδραση της Βαβυλώνος και με την εμφάνιση του Φαρισαϊσμού κατά τον 3ο-2ο αιώνα Π.Κ.Ε., έχομε την ιδέα περί αναστάσεως των νεκρών, κλπ. Αντιθέτως όμως στην *Καινή Διαθήκη* και δι' αυτής στον Χριστιανισμό, η πλειονότης των νεκρών αποστέλλεται στην αιωνία κόλαση τού πυρός και της βασάνου, ξεπερνώντας έτσι τον Εβραϊσμό στον βαθμό σαδισμού, κομπλεξισμού, σκληρότητας και απανθρωπιάς. Σκεφτείτε λίγο αυτό και συγκρίνετε!

Στον Εβραϊσμό λοιπόν και κατά εποχές, ο εξιλασμός επιτυγχανόταν με μετάνοια, συντριβή καρδίας, θυσίες και ολοκαυτώματα ανθρώπων, αμνών, κριών, εριφίων, τράγων και πτηνών, με τον αποδιοπομπαίο τράγο, με τάματα, με το ζύμωμα των αμαρτιών σε ένα μολυβένιο τάλαντο που το έκλειναν μέσα σε ένα δοχείο, κλπ., όπως όλα αυτά απαντώνται απανταχού μέσα στο «ιερό και θεόπνευστο» βιβλίο της *Μασόρας* ή της *Παλαιάς Διαθήκης*, τον πρόδρομο της «μόνης αληθινής θρησκείας του Χριστιανισμού». Συγκεκριμμένα ιδού πως έχουν μερικοί Θεόδοτοι νόμοι:

Μια «ευφυέστατη» επινόηση για την απαλλαγή του αγίου και εκλεκτού λαού από την αμαρτία εις βάρος κάποιου ζώου είναι αυτή της θυσίας του «αποδιοπομπαίου τράγου» στον διάβολο, δηλαδή του τράγου που θυσιάζεται στον «αποδιοπομπαίο», τουτέστιν στον Σατανά. Η φράση «αποδιοπομπαίος τράγος» είναι λάθος όρος των μεταφράσεων [όπως των Εβδομήκοντα(δύο), κ.α.] ο οποίος χρησιμοποιείται για να αποκρύψει ό,τι ονομάζει το New Standard Bible Dictionary (Νέο Καθιερωμένο Λεξικό της Βίβλου) «ίχνος πρω-

τόγονης Σημιτικής Δαιμονολογίας» (Βλέπε και: Encyclopedia Biblica, Vol. I, col. 395). Ο Σύμμαχος έγραφε «απερχόμενος», ο Ακύλας «απολυόμενος» και πολύ θα θέλαμε να ξέραμε τί έγραφε ο Θεοδοτίων. (Εκτός από μερικά αποσπάσματα και οι τρεις μεταφράσεις, όπως και το υποτιθέμενο «*Διά Τεσσάρων*» του Τατιανού και τα *Τετραπλά* έως *Εννεαπλά* του Ωριγένη εξαφανίστηκαν μετά τον Κωνσταντίνο και τον Ευσέβιο. Γιατί άραγε;) Αυτά θεσπίζονται σε έναν από τους πιο παράξενους νόμους του Γιαχβέχ στο *Λευιτικόν* κεφάλαιο 16, που θα τον αποκαλούσαμε «*Νόμο της Διαβολολατρείας*»! Ο καημένος ο τράγος φορτωμένος με τις αμαρτίες του αγίου και εκλεκτού λαού οδηγιόταν στην έρημο για να αποθάνει από ασιτία και δίψα! Τι θεϊκή θρησκεία αλήθεια!

Η λέξη που χρησιμοποιείται στην Εβραϊκή Βίβλο, και που μπήκε στο περιθώριο του Authorized Bible Version, αλλά ειλικρινώς αποκαθίσταται στο κείμενο του Revised Bible Version, είναι Αζαζήλ, ένα Εβραϊκό όνομα για τον διάβολο, ο οποίος λατρευόταν από τους αρχαίους Εβραίους. Η «προσφορά αμαρτίας» στον Γιαχβέχ έπρεπε να συνοδεύεται και με προσφορά στον μεγάλο ανταγωνιστή του τον Σατανά. Νομοθετήθηκε λοιπόν ότι, μετά από πολυάριθμες τελετές:

> «**Ο ιερέας θα πάρει δύο τράγους και θα τους φέρει ενώπιον του Γιαχβέχ,... και ο Ααρών θα ρίξει τα ζάρια πάνω στους δύο τράγους, το ένα ζάρι για τον Γιαχβέχ και το άλλο ζάρι για τον Αζαζήλ**.».

Τότε μετά από παρατεταμένους και ισχυρούς εξορκισμούς και ραντίσματα από το αίμα του πρώτου τράγου, ο οποίος είχε θυσιαστεί για τον Γιαχβέχ, ο ιερέας θα φέρει πλησίον του τον ζωντανό τράγο του διαβόλου, όπως το βλέπομε στο *Λευιτικόν* 16: 23-26:

> «**Και ο Ααρών θα θέσει και τα δυο του χέρια πάνω στο κεφάλι του ζωντανού τράγου και θα εξομολογηθεί επάνω του όλες τις αδικίες των τέκνων του Ισραήλ,... βάζοντάς τις πάνω στο κεφάλι του τράγου,... και ο τράγος θα φέρει επάνω του όλες τις αμαρτίες των... και θα αφήσει τον τράγο να φύγει στην άγρια φύση... για τον Αζαζήλ**.».

Αυτή η τελετή δεικνύει ότι ο λαός του Γιαχβέχ λάτρευε επίσης τον διάβολο και θυσίαζε σ' αυτόν. Συνέχισε να κάνει τέτοιες θυσίες τουλάχιστον μέχρι της εποχής του Ροβοάμ, ο οποίος και «χειροτόνησε ιερείς για τους διαβόλους», όπως το βλέπομε στο *2 Παραλειπομένων* 11: 15 (όπως τουλάχιστον το διατυπώνουν οι Μασσορίτες). (Ακόμα βλέπε: *Λευιτικόν* 17: 7 και *Δευτερονόμιον των Μασσοριτών* 32: 16.).

Αργότερα ένα πιο δραματικό σχήμα επινοήθηκε και νομοθετήθηκε από τον Γιαχβέχ για να απαλλάσσει τον άγιο λαό του από τις αμαρτίες του. Στο βιβλίο του *Ζαχαρία* των Μασσοριτών και των Προτεσταντών, 5: 5-11, αναφέρονται τα εξής: Διέταζαν δυο φτερωτές γυναίκες με «φτερούγες σαν τις φτερούγες πελαργού» να συγκεντρώνουν όλες τις αμαρτίες που μπορούσαν να τσακώσουν, και μετά να τις ζυμώνουν μέσα σ' ένα «τάλαντο μολύβδου». Αυτή η μάζα λοιπόν επρόκειτο μετά να δοθεί σε «μια γυναίκα που καθόταν μέσ' τη μέση ενός εφάχ» (είδος μεγάλου δοχείου που χρησιμοποιούταν σαν μέτρο χωρητικότητας). Τότε οι δυο φτερωτές γυναίκες «σήκωναν ψηλά το εφάχ μεταξύ γης και ουρανού» και πετούσαν μαζί με το εφάχ μακριά στη χώρα Σινάχ (αγνοείται αυτή η χώρα), όπου έχτιζαν ένα είδος φυλακής για την παντοτινή του φυλάκιση.

Την εποχή του ζηλωτή Γιοκχαννάν (Ιωάννου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού), αρχές του 1ου αιώνος, ήταν ήδη εν ενεργεία και η πλέον αποτελεσματική μέθοδος αφέσεως αμαρτιών διά πλύσεως (βαπτισμού) εντός δεξαμενών ύδατος ή εντός λιμναζόντων υδάτων ποταμών και υδάτων λιμνών, όπως μας έχουν παρουσιάσει οι Χριστιανοί το θέμα αυτό στα *Ευαγγέλια* της *Καινής Διαθήκης*. (Ο Ιώσηπος στην *Ιουδαϊκή Αρχαιολογία* XVIII, 116-119 και XX 200, παρουσιάζει το ίδιο θέμα διαφορετικά.). Η «αποτελεσματική» αυτή μέθοδος είχε εισαχθεί πριν τον Γιοκχαννάν από τους συνοδοιπόρους του Εσσαίους. Ενώ λοιπόν ο ακριδοτραφείς ημιάγριος ζηλωτής Γιοκχαννάν δεν πλενότανε ποτέ του από το γόνατο και πάνω, ξέπλενε τις αμαρτίες των άλλων λες και ήταν η κασίδα που ο ίδιος κουβαλούσε πάνω του!

(Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα περί της ενταύθα θεοπνευστίας, ανοησίας, αρλουμπολογίας κλπ ... Και όμως αυτό το άχρηστο και αισχρό βιβλίο και οι θρησκείες που θεμελιώνονται σ' αυτό επεκράτησαν!)

Εν συνεχεία καταγγέλλομε τον εξής σημαντικότατο παράλογο και άδικο **νόμο της ενοχής του αθώου**: Η πρώτη ομολογία των ούτω καλουμένων «Δέκα Εντολών» αποκαλύπτει κάτι που σε κάθε άλλη «ψευδή» θρησκεία αναμφιβόλως θα εκλαμβανόταν πως έχομε να κάνομε με μια τρομερή και άδικη θεότητα· ενταύθα την θεότητα Γιαχβέχ του Εβραιοχριστιανισμού! Συγκεκριμένα στη δεύτερη εντολή, *Έξοδος* 20: 4-5, στον στίχο 5 και *Δευτερονόμιον* 5: 9 (και *Έξοδος* 34: 7) διαβάζομε:

> «**Διότι εγώ είμαι ο Γιαχβέχ ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ο οποίος επιβάλλει τιμωρίες στα τέκνα για τις αμαρτίες των γονέων μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, αυτών που με μισούν**.».

Είναι η ίδια θεότητα η οποία σύμφωνα με την αποκαλυπτική «ιστορία» της Εδέμ, **καταράστηκε** ολόκληρη την ανθρωπότητα «εις πάντας τούς αιώνας» επειδή μια άπειρη γυναίκα, αφού απατήθηκε από «έναν ομιλούντα όφιν», έφαγε τον καρπό του Δένδρου της Γνώσεως προς ανυπακοή του πρώτου «δέν θά...» (*Γένεσις* κεφάλαιο 3) και είναι η ίδια θεότητα που αργότερα έπνιξε σχεδόν όλη τη δημιουργία της ένεκα της οργής της για τα σεξουαλικά παραπτώματα «των υιών των Ελωχίμ» (*Γένεσις* 6: 4-8). Είναι η ίδια θεότητα η οποία επέτρεψε στον «εκλεκτό και ενάρετο» Νώε να καταδικάσει τον μικρό εγγονό του Χαναάν και τους απογόνους του σε διαρκή δουλεία στους απογόνους του Σήμ και του Ιάφεθ. Ενώ δεν έφταιχαν σε τίποτα απολύτως εν τούτοις επέσυραν την κατάρα του Νώε επάνω τους και καταδικάστηκαν αιωνίως ένεκα ενός σφάλματος όχι των ιδίων αλλά του Χαμ, πατέρα του Χαναάν, (αν τελικά ήταν σφάλμα το ότι ο Χαμ κατά τύχη είδε τον πατέρα του Νώε να κυλιέται γυμνός επειδή είχε μεθύσει, *Γενεσις* 9: 18-27). Έτσι ετέθησαν οι θρησκευτικές και θεολογικές βάσεις της στυγνής δουλείας που βασίζεται στην διαφορά φυλής.

Τώρα λοιπόν η ίδια θεότητα γράφει στην πέτρα την αμετάκλητη διαταγή της πετρωμένης καρδίας της ότι το αγέννητο αθώο θα πληρώσει την τιμωρία εκείνων των ενόχων που δεν αγαπούσαν έναν τέτοιο Θεό, όπως ακριβώς το *Δευτερονόμιον* 7: 10 μας λέγει γι' αυτούς ότι:

> «**Έτσι ο Γιαχβέχ ανταποδίδει προσωπικώς σ' αυτούς που τον μισούν και εξολοθρεύει αυτούς. Δεν θα βραδύνει επίσης να τιμωρήσει προσωπικώς τους μισούντας αυτόν και να ανταποδώσει σ' αυτούς κατά τα έργα των**.».

Εν τούτοις, είτε η Εβραϊκή θεότητα σε κατοπινές εποχές έγινε πιο πολιτισμένη είτε οι γραμματείς της έπεσαν σε άλλη μια από αυτές τις ακατάπαυστες πανταχού παρούσες αντιφάσεις οι οποίες καλύπτουν ένα τεράστιο μέρος των θεοπνεύστων αποκαλύψεων του Γιαχβέχ τους. Διότι θετικώς αναφέρεται, π.χ. *Ιεζεκιήλ* 18: 1, 20 και *Δευτερονόμιον* 24: 16, ότι:

«**Και μίλησε Γιαχβέχ προς εμέ ξανά λέγων... Δεν θα τιμωρηθούν διά θανάτου πατέρες εξ αιτίας των τέκνων των, ούτε και τα παιδία εξ αιτίας των πατέρων των. Ο καθένας θα τιμωρείται διά τη δικήν του αμαρτία**.».

Κανονική Βαβυλωνία αντιφάσεων ενός κυκλοθυμικού θεού! Μα τί κάνει τελικά αυτό το Άγιο Πνεύμα; Δεν προσέχει καθόλου; Προς τούτο βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* 25: 4, κ.α. Πάντως αυτός ο Θεός ετιμώρησε τον Δαυίδ και την Βηρσαβεέ με το να θανατώσει το αθώο πρώτο τέκνο τους, ένεκα των φοβερών αμαρτιών τους (μοιχεία κατά συρροήν και σατανική δολοφονία συζύγου, *Β΄ Σαμουήλ* ή *Β΄ Βασιλειών* 11: 1-27 και 12: 9-19. Ανάλογα επεισόδια με τέτοιου είδους τιμωρίες υπάρχουν και αλλού μέσα στη θεοφώτιστη *Βίβλο*.). Εδώ οι εντολές «ού μοιχεύσεις», «ού φονεύσεις» και «ούκ επιθυμήσεις...» δεν είχαν καμίαν ισχύν αφού βεβαίως επρόκειτο για τον εκλεγμένο βασιλέα, εκλεκτό φίλο και σύμφωνο της καρδίας του Γιαχβέχ (*Πράξεις* 13: 22)...! Κανονικά έπρεπε να θανατωθούν και οι δύο διά λιθοβολισμού σύμφωνα με τις διατάξεις του Θεόδοτου Μωσαϊκού Νόμου (*Λευιτικόν* 20: 10, *Αριθμοί* 35: 16-34, *Δευτερονόμιον* 22: 22 κλπ.).

Συνεχίζομε με το να αναφέρομε ότι στην *Παλαιά Διαθήκη* ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ ζητεί από τον εκλεκτό, εκλεγμένο και προκαθορισμένο λαό του (διαβάστε την αναφορά: *Δευτερονόμιον* 7: 6-7) να διαπράξει 11 γενοκτονίες στη *Γένεσιν* 15: 18-20 και 7 στο *Δευτερονόμιον* 20: 17. Η χριστιανική θεολογία δικαιολογεί αυτές τις 11 ή 7 γενοκτονίες με το να κατηγορεί αυτούς τους 11 ή 7 λαούς ως ειδωλολάτρες! Δηλαδή αν δεν είσαι σαν εμένα, τότε θα εξαφανιστείς. Καμία συγχώρεση και κανένας οίκτος! Το πλήθος σφαγών, θηριωδιών, ζηλωτισμού, εγκλημάτων πολέμου και ποινικών εγκλημάτων σε όλη την *Παλαιά Διαθήκη* και όχι μόνο στην *Πεντάτευχον* μαζί με το πνεύμα άμετρης εκδίκησης και ζηλωτισμού είναι απέραντο. (Βλέπε και *Ησαΐας* 60: 11-12 με το ίδιο πνεύμα, και *Ιερεμίας* 3: 17.).

Δεν θα καταγράψομε τις εκατοντάδες (αν όχι χιλιάδες) αναφορές με αυτά τα φρικιαστικά επεισόδια σφαγών, βασανιστηρίων, οργής, ζηλωτισμού, αισχύνης και συμπλεγματισμού, αλλά θα αναφέρομε μόνο τα εξής δύο περί του πνεύματος ακράτου και νομοθετημένης εκδικήσεως με κανένα ίχνος συγχωρήσεως: *Έξοδος* 21: 23-25, *Λευιτικόν* 24: 17-21, *Δευτερονόμιον* 19: 21, διάταξη του θεϊκού Μωσαϊκού Νόμου: «*Θα δώσεις ψυχήν αντί ψυχής, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος, χείραν αντί χειρός, πόδαν αντί ποδός, έγκαυμα αντί εγκαύματος, μώλωπα αντί μώλωπος.*». *Ψαλμοί* 57: 11 ή 58: 10 «*ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ίδη εκδίκησιν· τας χείρας αυτού νίψεται εν τω αίματι του αμαρτωλού.*», *Ψαλμοί* 109 (ή 110): 5-6 «*Κύριος εκ δεξιών σου συνέθλασεν εν ημέρα οργής αυτού βασιλείς· κρινεί εν τοις έθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλάς επί γης πολλών.*», *Ψαλμοί* 136 (ή 137): 7-9 «*μνήσθητι, Κύριε, των υιών Εδώμ την ημέραν Ιερουσαλήμ των λεγόντων· εκκενούτε, εκκενούτε, έως των θεμελίων αυτής. Θυγάτηρ Βαβυλώνος η ταλαίπωρος, μακάριος ος ανταποδώσει σοι το ανταπόδομά σου, ό ανταπέδωκας ημίν· μακάριος ός κρατήσει και εδαφιεί τα νήπιά σου προς την πέτραν.*». Τέτοια χωρία ευρίσκονται απανταχού μέσα στο ιερό αυτό βιβλίο.

[**Μια παρένθεση**: Οι κατάλογοι των δέκα εντολών των δύο παραπάνω κεφαλαίων παρουσιάζουν μερικές διαφορές. Όποιος θέλει ας τους συγκρίνει λέξη προς λέξη και ας τους κρίνει. Δημιουργούνται σίγουρα μερικά σοβαρά ερωτηματικά, αλλά δεν θα το κάνομε μεγάλο ζήτημα εδώ. Υπάρχει όμως κάτι πολύ παράξενο με το κεφάλαιο 34 της *Εξόδου*. Εδώ αντικαθίστανται οι πρώτες πλάκες που έσπασε ο Μωυσής πάνω στον θυμό του (*Έξοδος* 32: 19, διά τον χρυσούν μόσχον όν εποίησε ο αδελφός του Ααρών..., άλλο μεγάλο ερωτηματικό, *Έξοδος* 32: 1-6, 35) με νέες, κατ' εντολήν του ίδιου του Θεού Γιαχβέχ. Δεν βλέπομε όμως τις δέκα εντολές των δύο άλλων κεφαλαίων. Εκτός από δυο-τρεις που μοιάζουν, οι άλλες εντολές είναι εντελώς άσχετες και ανήθικες. Διαβάστε λοιπόν τα τρία αυτά κεφάλαια περί των δέκα εντολών και ρωτήστε τους πνευματικούς σας φωστήρες ποιος είναι επί τέλους ο σωστός κατάλογος των δέκα εντολών. Στην *Έξοδο* 34: 28 αναφέρεται σαφώς η απάντηση ότι αυτός είναι ο κατάλογος των δέκα (άλλων αντί άλλων) εντολών! Άλλη μια θεόπνευστη αντίφαση μεγάλης ολκής! Τί να σημαίνουν άραγε όλα αυτά;... Όταν βρείτε την απάντηση πολύ θα θέλαμε να μας την ανακοινώσετε για να την μάθομε και εμείς οι άσχετοι.

Επίσης, από τις δέκα πολυδιαφημισμένες εντολές, *Έξοδος* 20: 1-17, *Δευτερονόμιον* 5: 1-33 οι τέσσερις πρώτες δεν έχουν καμία παγκόσμια ηθική αξία. Είναι απλώς κανόνες της ιδιοσυστασίας του τότε Εβραϊκού λαού. Στην παρούσα παράγραφο καταγγέλλομε την αδικία και την βαρβαρότητα του δευτέρου μέρους της δευτέρας εντολής. Επίσης, με το πρώτο μέρος αυτής της εντολή καταδικάστηκαν άπαξ οι τέχνες της ζωγραφικής και της γλυπτικής. Οι υπόλοιπες έξη εντολές είναι στη γενικότητά τους τόσο κοινή λογική ώστε να υπάρχουν σε κάθε νομοθεσία οιουδήποτε έθνους πριν και μετά τη μωσαϊκή νομοθεσία και χωρίς αυτό το έθνος να έχει χρειαστεί την θεϊκή αποκάλυψη ή επιφοίτηση!

Υπάρχουν κάπου 7000 αντιφατικά ζεύγη στίχων και λαθών μέσα στο «θεόπνευστο βιβλίο»! Το φαινόμενο της αντίφασης, του λάθους και της ανακολουθίας μέσα σ' ολόκληρη τη *Βίβλο* όπως και σε ολόκληρο τον Εβραιοχριστιανισμό και την ιστορική διαδρομή του είναι τόσο συχνό και πυκνό που έχομε κουραστεί, βαρεθεί και αηδιάσει να το επαναλαμβάνομε. Τελικά εκτός από τα αντιφατικά λόγια του ίδιου του Ιησού, με μια προσεκτική μελέτη των *Ευαγγελίων* διαπιστώνομε και το γεγονός ότι εκτός ίσως της σεξουαλικής αγνότητος ούτε ο ίδιος τηρούσε τις εντολές που έδινε στους άλλους!

Ακόμα όπως είδαμε ο *Ψαλμός* 136 (ή 137) είναι μια κατάρα κατά της Βαβυλώνας λόγω της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας κατά τον 6^{ο} και 5^{ο} αιώνα Π.Κ.Ε. Μετά μας λένε ότι τους *Ψαλμούς* τους έγραψε ο μυθολογικός βασιλιάς Δαυίδ περί το 950 Π.Κ.Ε. Δηλαδή ο Δαυίδ πρέπει να έζησε από 400 έως 500 χρόνια. Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα. Δεν έχει επαληθευτεί η ύπαρξη τού Δαυίδ με ιστορικά ή αρχαιολογικά στοιχεία. Εκτός από την *Παλαιά Διαθήκη* δεν αναφέρεται πουθενά αλλού από άλλη πηγή ή οιονδήποτε ιστορικό είτε της εποχής εκείνης είτε νεωτέρων εποχών (π.χ. τον Ηρόδοτο που είχε ταξιδέψει όλα αυτά τα μέρη και είχε καταγράψει πολλά και διάφορα στοιχεία). Όπως η αρχαιολογία και η ιστορία δεν έχει βρει απολύτως κανένα στοιχείο για τον Δαυίδ, έτσι και για τον υιόν του Σολομώντα και την αυτοκρατορία τους, η οποία κατά την *Παλαιά Διαθήκη* (στα τέσσερα βιβλία των *Βασιλειών* και δύο των *Παραλειπομένων*) και ολίγα άλλα εξωβιβλικά απόκρυφα Εβραϊκά κείμενα εκτεινόταν από τον Νείλο μέχρι τον Ευφράτη (βλέπε και *Γενεσις* 15: 18), δεν έχει βρεί τίποτα! Οι υπερβολές δίνουν και παίρνουν! **Κλείνει η παρένθεση**.]

10. Η αγάπη και η συγχώρεση στην ιστορία του Χριστιανισμού

Σε όλη την ιστορία και θεολογία τού Εβραιοχριστιανισμού ο διαχωρισμός πιστών και απίστων τίθεται κατηγορηματικώς, είναι σαφής και αδιάλλακτος, όπως έχομε ήδη αναγράψει πολλές φορές. Οι άπιστοι, όπως δηλώνεται απανταχού στην *Καινή Διαθήκη* κ.α., δεν θα βρούνε καμία συγχώρεση και έχει ήδη αποφασισθεί ότι κατά την κρίση θα βρεθούν ένοχοι. Το δόγμα για απίστους, αμαρτωλούς, αμετανοήτους και όσους άλλους καταδικασμένους γενικώς έχουν βάλει οι χριστιανοί στους καταλόγους των, λέγει σαφώς: «***Εν τώ άδη ούκ έστι μετάνοια***»· δηλαδή μετά θάνατον δεν υπάρχει πλέον συγχώρεση και δεύτερη ευκαιρία. Όλοι αυτοί θα παραμείνουν καταδικασμένοι αιωνίως. Το δόγμα αυτό βασίζεται στην Παραβολή του Πλουσίου και του Λαζάρου, *Λουκάς* 16: 19-31 (διαβάστε την άλλη μια φορά να χαρείτε αντιφατική λογική, χριστιανική αγάπη με συγχώρεση και την επιβεβαίωση τής ισχύος του βαρβάρου Μωσαϊκού Νόμου και των Προφητών), σ' όλα τα λόγια του Κυρίου, όπως αυτά υπάρχουν διάσπαρτα μέσα στα *Ευαγγέλια*, περί αιωνίου κολάσεως, ασβέστου πυρός, σκότους εξωτέρου, συνεχούς ψύχους, και ασταματήτου σκώληκος (ανατρέξετέ τα να τα χαρείτε άλλη μια φορά), στην *Πρός Εβραίους* 9: 27 «*και καθ' όσον απόκειται τοις ανθρώποις* ***άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο κρίσις,***» (δηλαδή, μόλις αποθάνει ο άνθρωπος έγινε και η κρίση του και τελείωσε η ιστορία του), στην *Αποκάλυψιν*, κλπ. Ακόμα, όπως έχομε ήδη καταγράψει, η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, *Ματθαίος* 12: 32, *Μάρκος* 3: 29, ό,τι και αν αυτή σημαίνει (τρέχα βρες το μήπως το μάθομε και 'μεις), μένει ασυγχώρητη αιωνίως.

Όπως σε όλα τα εβραιογνωστικοχριστιανικά θέματα έτσι και εδώ έχομε βεβαίως άλλη μια κραυγαλέα αντίφαση. Υπάρχουν κείμενα μέσα στις θεόπνευστες άγιες γραφές ότι και μετά θάνατον κάτι μπορεί να γίνει. Π.χ.

> *Β΄ Μακκαβαίων* 12: 42-45 (ή 43-46) «*εις ικετείαν ετράπησαν αξιώσαντες το γεγονός αμάρτημα τελείως εξαλειφθήναι. ο δε γενναίος Ιούδας παρεκάλεσε το πλήθος συντηρείν εαυτούς αναμαρτήτους είναι, υπ' όψιν εωρακότας τα γεγονότα διά την των προπεπτωκότων αμαρτίαν. ποιησάμενός τε κατ' ανδραλογίαν κατασκευάσματα εις αργυρίου δραχμάς δισχιλίας, απέστειλεν εις Ιεροσόλυμα προσαγαγείν περί αμαρτίας θυσίαν, πάνυ καλώς και αστείως πράττων υπέρ αναστάσεως διαλογιζόμενος·* ***ει γαρ μη τους προπεπτωκότας αναστηναι προσεδόκα, περισσόν αν ην και ληρώδες υπέρ νεκρών προσεύχεσθαι. είτ' εμβλέπων τοις μετ' ευσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον αποκείμενον χαριστήριον, οσία και ευσεβής η επίνοια· όθεν περί των τεθνηκότων τον εξιλασμόν εποιήσαντο της αμαρτίας απολυθήναι.***»

Εδώ δηλαδή το ιερό και θεόπνευστο βιβλίο μάς λέγει ότι ο Άγιος Ιούδας ο Μακκαβαίος και οι σύντροφοί του προσέφεραν εξιλαστήρια θυσία υπέρ των νεκρών διά να απαλλαγούν και αυτοί από τις αμαρτίες των. Άρα τα τάματα, τα τρισάγια και όλα τα σχετικά επιφέρουν συγχώρεση (εξιλασμό) αμαρτιών των νεκρών! Σε ολόκληρο τον Εβραιοχριστιανισμό τα τάματα και τα θάματα δίνουν και παίρνουν από την αρχή μέχρι το τέλος!

[Στο κείμενο αυτό βλέπομε επίσης και ένα πολύ σημαντικό ιστορικό στοιχείο περί της εμφανίσεως και αναπτύξεως τού Εβραιοχριστιανισμού. Από την μεταβαβυλωνιακή εποχή και μετά κατά την Ελληνιστική (εντός της οποίας εμπίπτει και ο Ιούδας Μακκαβαίος - 160 Π. Κ.Ε.) απαντάμε στον Εβραϊσμό την πίστη στην μετά θάνατο ζωή και στην ανάστα-

ση νεκρών. Την αναφέρουν πολλά βιβλία της εποχής αυτής και ειδικά το ψευδεπίγραφο βιβλίο του *Δανιήλ* (που είναι αυτής της εποχής), και την εδέχοντο μερικές αιρετικές ομάδες των Εβραίων, όπως Φαρισαίοι. Αυτή πρωτοεμφανίστηκε και εκφράστηκε με τον άλφα ή βήτα τρόπο κατά τον 6ον αιώνα στους μετοικισθέντας Εβραίους της Βαβυλώνας (π.χ. βλέπε *Ιεζεκιήλ*). Πριν δεν απαντάμε τέτοιες δοξασίες στον Εβραϊσμό παρά μόνο το ότι οι νεκροί πηγαίνανε στην Σεόλ, ένα μέρος στα έγκατα της γης. (Η γη τότε είχε σχήμα τραπεζιού!). Τότε εμφανίζονται ο Σατανάς, τα τάγματα αγγέλων και δαιμόνων, ο εωσφόρος, οι εκπεσόντες αστέρες, κλπ., στοιχεία παρμένα από τον Ζωροαστρισμό. Οι χριστιανοί μετά ταύτα υιοθέτησαν αυτές τις δοξασίες πλήρως, όπως και ο ραβινικός φαρισαϊκός Εβραϊσμός τις παραδέχεται μέχρι και σήμερα. Ως γνωστόν τα τρία ή τέσσερα βιβλία των Μακκαβαίων οι χριστιανοί τα έθεσαν ως κανονικά εντός του κανόνος της *Παλαιάς Διαθήκης* ως θεόπνευστα, ενώ οι Εβραίοι τα έχουν θέσει εκτός κανόνος!]

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* 3: 11-15 «*θεμέλιον γαρ άλλον ουδείς δύναται θείναι παρά τον κείμενον, ος εστιν Ιησούς Χριστός. ει δε τις εποικοδομεί επί τον θεμέλιον τούτον χρυσόν, άργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, εκάστου το έργον φανερόν γενήσεται· η γαρ ημέρα δηλώσει· ότι εν πυρί αποκαλύπτεται·* ***και εκάστου το έργον οποίόν εστι το πυρ δοκιμάσει. ει τινος το έργον μενεί ό επωκοδόμησε, μισθόν λήψεται· ει τινος το έργον κατάκαήσεται, ζημιωθήσεται, αυτός δε σωθήσεται, ούτως δε ως διά πυρός.***»

Εδώ ο Παύλος αναφέρει μια τρελοσωτηρία μετά φόβου και πυρομανίας. Λέγει λοιπόν ότι όποιου τα έργα είναι αμαρτωλά και σαθρά ώστε το πυρ να δύναται να καίει ως απόδειξη της σαθρότητάς των, θα υποστεί ζημία, ο ίδιος όμως θα σωθεί, αλλά έτσι όπως κανείς σώζεται από πυρκαγιά. Επ' αυτού του χωρίου και έναν σωρό άλλων βιβλικών χωρίων που καταγράφει η Καθολική Εγκυκλοπαίδεια (όπως π.χ., η τιμωρία του Δαυίδ ήταν προσωρινή και όχι παντοτινή, κλπ.), οι Καθολικοί εβάσισαν το δόγμα τού Καθαρτηρίου (Purgatorio) και ας αντιπροτείνουν οι Ορθόδοξοι το «*εν τώ άδη ούκ έστι μετάνοια*». (Διαλέγετε και παίρνετε! Ό,τι θέλετε βασίζετε, ό,τι θέλετε φτιάχνετε και ό,τι θέλετε δογματίζετε, σ' αυτή την «λογική και συνεπή» θρησκεία!).

Ακόμα η πληθώρα αναφορών βίας και μισαλλοδοξίας σε όλη την *Καινή Διαθήκη* (αφήνοντας κατά μέρος το τεράστιο πλήθος της *Παλαιάς*), πολλές των οποίων έχομε ήδη εδώ και αλλού καταγράψει, φανερώνει αυτό που είπαμε στην αρχή, ότι δηλαδή η συγχώρεση ήταν επιλεκτική και μεταξύ των μελών της ομάδας και εφ' όσον αυτά τα μέλη συνεμορφούντο με τη γραμμή. Στην ιστορία της χριστιανικής λαίλαπας δεν υπήρχε καμία συγχώρεση, λύπη, οίκτος, κατανόηση, κλπ., προς κάθε αλλόθρησκο, μέλος άλλου πολιτισμού, ή όποιον δεν επείθετο για να υπακούει τις χριστιανικές επιταγές, διδασκαλίες και δεισιδαιμονίες και να γίνει μέλος του εθνισμού των. (*Ματθαίος* 12: 30 και *Λουκάς* 11: 23, «*ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει*.»).

Εσχάτως διάφοροι ιερωμένοι και απολογητές δεν ημπορούν να καλύψουν τη σχιζοφρενική αντίφαση μεταξύ της αγάπης και φιλευσπλαχνίας ενός παντοδυνάμου, φιλευσπλάχνου και παναγάθου Θεού και της ατελεύτητης τιμωρίας, της μη συγχωρήσεως, του εκφοβισμού, της καταδίκης στην αιώνια κόλαση της φωτιάς των βασανιστηρίων και των διαβόλων και όλα όσα αναφέρομε εδώ. Έτσι βρήκαν διάφορα πονηρά και δόλια μέσα για ψευτοδικαιολογίες. Π.χ. λένε:

(α) Δεν υπάρχει κόλαση αλλά μια κατάσταση λύπης και ενοχής ένεκα της απομακρύνσεως από τον Θεό και διάφορα τέτοια παρεμφερή. Όχι κύριοι να είστε σταθεροί και ειλικρινείς! Δεν μιλάτε καθόλου για κάποια κατάσταση και επ' αυτού σας ρωτάμε: Τα σχετικά χωρία όλης της *Καινής Διαθήκης* αυτά γράφουν; Έχετε διαβάσει τα γραπτά περί κολάσεως του θεολόγου σας Τερτυλλιανού και πολλών άλλων; Αν δεν τα έχετε διαβάσει γιατί δεν κάνετε τον κόπο να τα διαβάσετε και να μας ανακοινώσετε τί καταλάβατε; Τα δόγματα και οι αποφάσεις περί κολάσεως των συνόδων σας αυτά δηλώνουν; Τί τα κάνατε τώρα όλα αυτά; Τα διαγράψατε, τα σβήσατε ή κάνετε πως τα ξεχάσατε; Έχετε ποτέ ανακοινώσει ότι αυτή είναι τώρα η επίσημη θέση σας;

(β) Ακούμε ακόμα το εξής σοφιστικοειδές σόφισμα: Καταδικάζομε την κακή πράξη και την αμαρτία, αλλά όχι τον πράξαντα και τον αμαρτωλό. Μα καλά, γίνεται πράξη και αμαρτία χωρίς υποκείμενο; Έτσι βγαίνει μια πράξη μόνη της χωρίς κανείς να την έχει σκεφθεί και μετά να την διαπράξει; Δηλαδή πώς τιμωρείτε μόνο την κακή πράξη και αμαρτία; Απλώς ως ιδέα και αφήνετε τον αμαρτωλό ελεύθερο και όπως ήταν και πριν αμαρτήσει; Τότε γιατί συνεχώς αναγγέλλετε τις αιώνιες τιμωρίες και τα φρικτά βασανιστήρια; Γιατί επαναλαμβάνετε φράσεις όπως: «Θα σε τιμωρήσει ο Θεός», «Θα έχεις να δώσεις απολογία επί του φοβερού βήματος του Χριστού», «καί καλήν απολογίαν τήν επί τού φοβερού βήματος τού Χριστού αιτησόμεθα» κλπ; Γιατί **εκφοβίζετε τον κόσμο** με τέτοιες φράσεις; Πολλές φορές έχει συμβεί κάποιος κακοποιός ή εγκληματίας να ξεφύγει από τις τιμωρίες που προβλέπουν οι ανθρώπινοι νόμοι και δικαστήρια ακόμα και σε περιπτώσεις εσχάτων και ειδεχθών εγκλημάτων. Οι αντιφατικοί Χριστιανοί τότε αντί να βρούνε τα σημεία στα οποία το σύστημα είναι τρύπιο και να το διορθώσουν ώστε να μην ξεφεύγει κανένας, παρηγορούνται με το να λένε ότι μπορεί να τη γλίτωσε τώρα αλλά δεν θα γλιτώσει από θεϊκό δικαστήριο όταν έλθει η ώρα! Εκεί δεν περνάνε δικηγόροι, μάρτυρες, δωροδοκήσεις και αθέμιτες διευθετήσεις! Θα έχει να δώσει απολογία για τις πράξεις του μπροστά στον τον ανώτατο δικαστή Χριστό με την «σιδηράν ράβδον!» κλπ., και μετά ταύτα το θέμα ξεχνιέται τελείως.

Κύριοι, πάρτε το χαμπάρι: «Δεν μπορείτε να έχετε και την πίτα γερή και τον σκύλο χορτάτο», «μονά ζυγά δικά σας»! Σταματήστε επί τέλους να στρεψοδικείτε και μείνετε σταθεροί και ειλικρινείς στα δόγματά σας. Αλλιώς εγκαταλείψετε αυτή την ανόητη και καταστροφική θρησκεία και σταματήστε να εκφοβίζετε τον αδαή λαό!

Η **ιστορία του Χριστιανισμού** από το 313 Κ.Ε. μέχρι και σήμερον διδάσκει κάθε άλλο από συγχώρεση και αγαθή ή ανυπόκριτη αγάπη που τα πάντα υπομένει. Όταν ο μονοκράτορας Κωνσταντίνος έδωσε το πράσινο φως στους Χριστιανούς η επιλογή κάθε ανθρώπου που βρέθηκε κοντά τους ήταν, ή Χριστιανός ή νεκρός. Δεν θα υπεισέλθομε σε λεπτομέρειες εδώ. Η διεθνής βιβλιογραφία σ' αυτά τα θέματα είναι απέραντη και πλήρης αν κανείς ενδιαφέρεται να ερευνήσει. Απλώς με αδρές και περιληπτικότατες γραμμές αναφέρομε ότι: Για 250 χρόνια μετά τον Κωνσταντίνο, αλλά και πολύ μετά, χριστιανικοί νόμοι επί νόμων εθεσπίσθησαν για τη βίαια μετατροπή του κόσμου στη νέα θρησκεία. Οι νόμοι αυτοί έχουν διασωθεί και μπορούν να μελετηθούν. Οι σφαγές εναντίον των εθνικών και Ελληνιζόντων αποτελούν κάτι απερίγραπτο. Ακόμα χειρότερες ήταν οι σφαγές μεταξύ των χριστιανικών αιρέσεων. Η ισοπέδωση του αρχαίου κόσμου ήταν ολοκληρωτική. Καμία με-

γάλη βιβλιοθήκη δεν διασώθηκε. Όλες εκάησαν. Τα εγκλήματα των χριστιανικών εκκλησιών είτε μεταξύ των είτε εναντίον των άλλων θρησκειών και λαών είναι το χειρότερο κακό που συνέβη ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο υπερχιλιετής Μεσαίων, το σφαγείο της Σκυθόπολης, η ολοκληρωτική αμορφωσιά, η καύση των μάγων και μαγισσών, οι σταυροφορίες, η ιερά εξέταση, η σωματική και η ηθική τυραννία των ατόμων, οι εξοντώσεις των αιρετικών, οι θρησκευτικοί πόλεμοι, ο εκχριστιανισμός της Ευρώπης και της Αμερικανικής ηπείρου, η εναντιότητά του κατά της επιστήμης, της φιλοσοφίας και της προόδου και πάρα πολλά άλλα τοιαύτα αποτελούν τις πλέον φρικιαστικές σελίδες της ιστορίας. Τα ανά τον κόσμο αθώα ανθρώπινα θύματα της χριστιανικής μάστιγας και λαίλαπας υπολογίζονται περί τα 200 εκατομμύρια σε 1700 χρόνια.

Μόνο η Ιερά Εξέτασις έπραττε την αιμοδιψή εργασία της για 15 αιώνες μετά τον Κωνσταντίνο τον «Μέγα» τόσο στην Ανατολή όσο και στην Δύση. (Εδώ δεν εννοούμε μόνο τις ιερές εξετάσεις από τον 12ον αιώνα και μετά. Εννοούμε όλες όπως αυτές άρχισαν με τον Κωνσταντίνο το 325 Κ.Ε. και τελείωσαν το 1860 Κ.Ε.). Άπαντες οι Ιεροεξεταστές σε όλες τις χριστιανικές χώρες κατά την διάρκεια αυτών των αιώνων, καταπιάστηκαν με την εξής θαυμάσια δουλειά. Έδιναν στα θύματά τους μια ευκαιρία να εξαγοράσουν ατελεύτητους αιώνες «*βασάνων και πυρός*» στην επερχομένη ζωή, διά μίας σύντομης περιόδου βασανιστηρίων και καύσεως στην παρούσα ζωή. Όλοι τους ακολουθούσαν τις διδασκαλίες και παραδείγματα: Της *Παλαιάς Διαθήκης*, του Ιησού των *Ευαγγελίων*, του Πέτρου, του Παύλου, του Τερτυλλιανού, του Ιερωνύμου, του Ιερού Αυγουστίνου, κ.α. Καταπιάστηκαν με την καταστροφή ενός τεραστίου αριθμού σωμάτων, για να σωθεί ένα τεράστιο πλήθος ψυχών κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5). Είναι οι θέσεις του Θεού της *Παλαιάς Διαθήκης*, του Ιησού Χριστού και των Αποστόλων. Οι άγιοι και θεοφόροι πατέρες επεξέτειναν όλα αυτά έτι περαιτέρω, αν ήταν δυνατόν!

Και οι Εβραίοι πλήρωσαν πολύ ακριβά αυτή την χριστιανική αγάπη στα χέρια των χριστιανικών εθνών. Παρ' όλον που ο Χριστιανισμός είναι αίρεση, παιδί δηλαδή, της Εβραϊκής θρησκείας, έγινε το κακό παιδί που εστράφη εναντίον των γονέων του. Η Ιστορία αυτή μας διδάσκει για άλλη μια φορά ότι: «Ο πόλεμος μεταξύ αδελφών ή μεταξύ γονέων και τέκνων είναι πάντα πιο σκληρός!». Εν προκειμένω, και οι γονείς υπούλως απεργάζονται την καταστροφή των τέκνων. (Βλέπε και το όραμα του Αβραάμ στην *Γένεσιν* κεφάλαιο 15 περί του διαμελισμού των εθνών.)

Εδώ όμως πρέπει να πούμε ότι η σχέση Χριστιανισμού και Εβραϊσμού ήταν και είναι πέρα για πέρα μια σχιζοειδής κατάσταση. Καθόλου παράξενο αφού και οι δύο αυτές θρησκείες είναι από μόνες τους σχιζοειδείς! Από τη μια μεριά ο Χριστιανισμός βοήθησε την επιβίωση του Εβραϊσμού διά μέσου των 20 αιώνων κατά τους οποίους το Εβραϊκό έθνος ζούσε εντός των χωρών των άλλων εθνών. Αυτό συνετελέσθη σταδιακά κατά τον μεσαίωνα διά ειδικών διατάξεων και παπικών διαταγμάτων όπου άφηναν τις Εβραϊκές κοινότητες σχεδόν αυτόνομες και επέτρεπαν μόνο σε Εβραίους να χειρίζονται τα χρηματιστικά, τοκιστικά, τραπεζιτικά και εμπορικά ζητήματα, αφού κατά την στενοκεφαλιά των Χριστιανών το χρήμα στα χέρια ιδιωτών Χριστιανών είχε καταταγεί στον κατάλογο των αμαρτιών. Αν και το ζήτημα αυτό ήταν μπερδεμένο διότι διαφορετικά διαμερίσματα και βασίλεια είχαν και διαφορετικές πολιτικές, εν τούτοις κατάφερε να παραδώσει την δύναμη τού χρήματος στους Εβραίους και να αποβλακώσει τους χριστιανούς. Βλέπε: Solomon **Grayzel**, The Church and the Jews in the Thirteenth Century, New York, Hermon Press, 1966. Πρόκειται για μια κατάπληκτική συλλογή επισήμων εγγράφων στα Λατινικά με παράλληλη αγ-

γλική μετάφραση. Υπάρχουν διατάγματα τών Παπών Ιννοκεντίου 3ου και Ονορίου 3ου που αφορούν την τοκογλυφία και τα επιτόκια. Ακόμα βλέπε:

(1) http://www.newadvent.org/cathen/15235c.htm,
(2) http://www.mifami.org/eLibrary/Renaissance_Economics/GowPopeEugeniusJewishMoneyFlorence.pdf

Τέλος, στον 20ον αιώνα τα έθνη αυτά ανέστησαν και πάλι τον Εβραϊσμό σαν αυτοδύναμη γεωπολιτική οντότητα ύστερα από 1950 χρόνια.

Αλλά και οι μουσουλμάνοι από πολύ νωρίς παρέδωσαν την δύναμη του χρήματος στους Εβραίους. Δίπλα σε κάθε μουσουλμάνο διοικητή υπήρχε ο Σαράφ Μπασίρ για όλες τις χρηματιστικές υποθέσεις. Αλλά οι άγιοι μουσουλμάνοι δεν έπρεπε να κάνουν αυτή τη δουλειά και ο Σαράφ Μπασίρ ήταν Εβραίος. Μόνο πρόσφατα, όπως και οι χριστιανοί έτσι και αυτοί είδαν την στραβομάρα τους και ανέλαβαν να διαχειρίζονται τα χρήματά τους έστω και διά μέσου του Τζαμιού και του Μουφτή.

Επίσης να μην ξεχνάμε την εκ θεού εντολή του *Δευτερονόμιον* 23: 19-20 (ή 20-21, αναλόγως την έκδοση) όπου διαβάζομε: «*Ουκ εκτοκιείς τω αδελφώ σου τόκον αργυρίου και τόκον βρωμάτων και τόκον παντός πράγματος, ου εάν εκδανείσης. τω αλλοτρίω εκτοκιείς, τω δε αδελφώ σου ουκ εκτοκιείς, ίνα ευλογήση σε Κύριος ο Θεός σου εν πάσι τοις έργοις σου επί της γης,*». (Δεν θα δανείσεις με τόκο στον αδελφό σου (Εβραίο), τόκο διά χρήματα, ή τόκο διά τρόφιμα, ή τόκο δι' οιονδήποτε άλλο πράγμα που θα του δανείσεις. Στον ξένο μπορείς να δανείσεις με τόκο. Από τον αδελφό σου δεν θα παίρνεις τόκο ποτέ. Να υπακούς αυτή την εντολή διά σε ευλογήσει ο Κύριος ο Θεός σου, [ο Γιαχβέχ κατά την Εβραϊκή Μασόρα] εις όλα τα έργα σου επί της γης). Βλέπε και *Έξοδος* 22: 25-26. Τι πανάγαθος θεός αλήθεια ο Εβραιοχριστιανικός πατήρ θεός!

Σήμερα δε πολλές χριστιανικές αιρέσεις (όλες οι ευαγγελιστικές, κλπ.) έχουν γίνει ιουδαϊκότερες των Ιουδαίων, διατυμπανίζοντας συνεχώς ότι οι Εβραίοι είναι ο Εκλεκτός και Περιούσιος λαός του αληθινού Θεού Γιαχβέχ και ως εκ τούτου άμεμπτοι και άθικτοι. Έχομε δηλαδή τον απόλυτο θεϊκό ρατσισμό! Ακόμα περιμένουν τον Αρμαγεδώνα, την Νέα Ιερουσαλήμ και τη Δευτέρα Παρουσία να λάβουν χώρα εντός του Ισραήλ μαζί με την τρίτη ανοικοδόμηση του Ναού του Γιαχβέχ του οποίου, κατά την παράδοση της *Παλαιάς Διαθήκης*, η πρώτη έγινε από τον βασιλέα Σολομώντα! Σήμερα όλες οι χριστιανικές εκκλησίες κατηγορηματικώς δηλώνουν ότι δεν έχουν απολύτως κανένα πρόβλημα με τον Εβραϊσμό! Κυριολεκτικώς τον έχουν μετατρέψει σε ένα ταμπού που πρέπει κανείς να το προφέρει με μεγάλη προσοχή και απόλυτη «πολιτική ορθότητα». Από την άλλη μεριά όμως, κατά τους τέσσερις πρώτους αιώνες οι διάφορες χριστιανικές κοινότητες αντιμετώπισαν μια απροσπέλαστη Εβραϊκή αντιπαράθεση και επιχειρηματολογία εναντίον τους. Η πρώτη ριπή έναντιον των Εβραίων ήταν ένα «χαζό» διάγγελμα του ανισορρόπου αυτοκράτορα Κωνσταντινου. Ύστερα απ' αυτό, εκτός από κάθε κακία, περιφρόνηση και διαβολή, (βλέπε π.χ. τους λόγους του Ιωάννου του Χρυσοστόμου κατά των Εβραίων, τα γραπτά του Ιερού Αυγουστίνου, όπως *Η Πόλις του Θεού* XVII, 46, κ.ά.) οι Χριστιανοί εξαπέλυσαν κατά τόπους και εποχές πολλούς θηριώδεις διωγμούς κατά των Εβραίων. Κύριοι λόγοι ήταν να αρπάξουν τα πλούτη τους και το ότι οι Εβραίοι παραμένοντες πιστοί στην θρησκεία τους ηρνούντο, τις πιο πολλές φορές μέχρι θανάτου, να ασπαστούν την χριστιανική αίρεση και βλακεία παρά τις συνεχείς προσπάθειες των Χριστιανών να τους προσηλυτίσουν. Άλλοι λόγοι ήταν διά-

φορες τρελές δεισιδαιμονίες και αποτυχίες των Χριστιανών για τις οποίες υπαίτιοι εθεωρήθησαν οι Εβραίοι, κλπ.

Οι Εβραίοι σήμερα δεν ανασκαλεύουν αυτή την οδυνηρή ιστορία και προτιμούν να τηρούν σιγή. Ενώ έχουν την γνώση, την ικανότητα και τα στοιχεία να δώσουν ένα ανεπανόρθωτο κτύπημα στην χριστιανική αίρεση η οποία έκανε τρομερά κακά σ' αυτούς όπως και σ' όλους τους άλλους, εντοσούτω δεν το κάνουν. Ημπορούν να την ξεμπροστιάσουν και να την τσακίσουν κυριολεκτικά. Δεν είναι ολίγα τα εξαιρετικά συγγράμματα περί ή κατά του Χριστιανισμού, πολυσπουδασμένων Εβραίων ερευνητών που έχομε συμπεριλάβει στην βιβλιογραφία μας! Όμως τουλάχιστον φαινομενικά ικανοποιήθηκαν με κάτι συγγνώμες που τους ζήτησε ο αλάνθαστος Πάπας της Ρώμης, Ιωάννης Παύλος ΙΙ, και το θέμα μπήκε στο ψυγείο.

Από την άλλη μεριά πάλι, όπως προαναφέραμε, οι Χριστιανοί σήμερα έχουν μεταλλάξει τον Εβραϊσμό σε ένα ταμπού που κανείς δεν επιτρέπεται να αγγίξει, ει μη μόνο διά προεξοφλημένου και προβλεψίμου λόγου και αποτελέσματος. Έτσι και οι μεν και οι δε αλληλοβοηθούνται για την ώρα και προσέχουν το συμφέρον τους εις βάρος της αλήθειας και όλων όσων δεν συμφωνούν μαζί τους. Ακόμα λόγω της αμέσου συγγενείας τών δύο θρησκειών και του μεγάλου κοινού μέρους που μοιράζονται, πιθανόν οι Εβραίοι να φοβούνται και να μην θέλουν να φανερωθούν οι σαχλαμάρες, η αντιεπιστημονικότητα και οι θηριωδίες της βλακωδέστατης θρησκείας και των ιερών βιβλίων τους και χωρίς να το θέλουν ξεβρακωθούν και αυτοί! Το ερώτημα όμως παραμένει, μέχρι πότε θα κρατήσουν αυτές οι λυκοφιλίες. Όλα αυτά τα σχιζοειδή Εβραιοχριστιανικά και Γνωστικοχριστιανικά και τώρα Μουσουλμανικά φαινόμενα είχαν, έχουν και θα έχουν τεράστιες συνέπειες για ολόκληρη την ανθρωπότητα!

Σήμερα στην Αμερικανική Ήπειρο και ιδιαιτέρως στις Ηνωμένες Πολιτείες όλες οι Προτεσταντικές αιρέσεις, άλλες πολύ και άλλες λιγότερο και με την ανοχή ή την σιωπηρή ή φανερή συνδρομή όλων των άλλων χριστιανικών εκκλησιών (Ορθοδόξων, Καθολικών, Μαρτύρων του Ιαχωβά, Μορμόνων, κλπ.), ωθούν όλες τις Αμερικανικές κυβερνήσεις, βουλευτές, γερουσιαστές, προέδρους, υπουργούς να εξυπηρετούν τυφλά τα Εβραϊκά συμφέροντα, να εγγυώνται την ακεραιότητα τού κράτους του Ισραήλ ακόμα και με τίμημα την καταστροφή ολοκλήρου της υδρογείου και να περιθάλπουν με κάθε τρόπο και μέσο τον περιούσιο και εκλεκτό λαό του Θεού, όπως επιμένουν βασισμένοι στην *Βίβλο*. Ο σημερινός όρος για τους χριστιανούς αυτού του τύπου είναι, «χριστιανο-σιωνιστές» ή «σιωνιστές χριστιανοί». Οι χριστιανο-σιωνιστές προσπαθούν να εξάγουν και να εξαπλώσουν τα μηνύματα και τις μεθόδους των σε όλα τα μέρη του πλανήτη. Προσπαθούν να πείσουν ή εξωθούν κυβερνήσεις και σημαίνοντα άτομα να μην λαμβάνουν καμία μέριμνα για το περιβάλλον και να κάνουν όσο πιο πολλούς πολέμους δύνανται διά να έλθει ο Αρμαγεδδών μια μέρα νωρίτερα και έτσι να επισπεύσουν την έλευση της Δευτέρας Παρουσίας. Τότε, όπως επιμένουν, ο Ιησούς Χριστός θα επιβάλλει την ορθή τάξη πραγμάτων που αυτός έχει προνοήσει για το ανθρώπινο γένος! Μεταφέρουν στο Ισραήλ, χρυσό, άργυρο, άμφια-ιμάτια ιερέων-ραβίνων και πολλές αγελάδες κοκκίνου χρώματος για να εκπληρωθούν και οι τελευταίες συνθήκες για την ανοικοδόμηση του Ναού και την θυσία της απολύτως ερυθράς δαμάλεως, κλπ. Έτσι λένε θα εκπληρώσουν τις «προφητείες» που πρέπει να προηγηθούν της Δευτέρας Παρουσίας. Οπότε, μέσα σε ένα τέτοιο σημερινό χριστιανικό κλίμα, παραλήρημα και ξεχαρβάλωμα γιατί οι Εβραίοι να φέρουν αντιλόγους στους χριστιανούς; Δεν υπάρχει κανένας λόγος αφού η κατάσταση τούς έχει έλθει τόσο ευνοϊκή ώστε να εξυ-

πηρετούν τα συμφέροντά τους πλήρως, ασφαλώς και με το αζημίωτο. Ποιος βλαξ θα έλεγε όχι;

Πριν ολίγα χρόνια λοιπόν η Καθολική Εκκλησία διά του Πολωνού Πάπα Ρώμης Ιωάννου Παύλου ΙΙ, ζήτησε συγγνώμη και άφεση αμαρτιών από τον Εβραϊκό λαό για τα τρομερά εγκλήματα και τις βιαιοπραγίες που η καθολική εκκλησία είχε διαπράξει κατά του Εβραϊκού έθνους κατά τους τελευταίους 17 αιώνες. Μάλιστα δε, αφαίρεσε τον στίχο «*τό αίμα αυτού εφ' ημάς καί επί τά τέκνα ημών*» από το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* 27: 25. Αυτή η αφαίρεση αποδεικνύει για άλλη μια φορά τη «θεοπνευστία» των αντιφατικών γραφών και της χριστιανικής εκκλησίας! Τί νόημα είχε αυτός ο στίχος μαζί με τους στίχους *Ματθαίος* 26: 24-25 «*ο μεν υιός του ανθρώπου υπάγει καθώς γέγραπται περί αυτού·* ***ουαί δε τω ανθρώπω εκείνω δι' ου ο υιός του ανθρώπου παραδίδοται· καλόν ην αυτώ ει ουκ εγεννήθη ο άνθρωπος εκείνος.*** *αποκριθείς δε Ιούδας ο παραδιδούς αυτόν είπε· μήτι εγώ ειμι, ραββί; λέγει αυτώ, συ είπας.*», (βλέπε και *Μάρκος* 14: 21) αν ο ίδιος ο Χριστός από τον σταυρό συγχώρεσε όλους τους διώκτες του κλπ. (*Λουκάς* 23: 34) και στην «Επί του Όρους Ομιλία» μας διδάσκει να αγαπάμε, ευλογούμε και συγχωρούμε τους εχθρούς μας, αυτούς που μας καταριόνται, αυτούς που μας μισούν και όσους θέλουν το κακό μας και όλα αυτά τα τοιαύτα; (*Ματθαίος* 5: 39, 44, *Λουκάς* 6: 27-29, 35, Παύλος *Πρός Ρωμαίους* 12: 14, 17-21). Ας μας εξηγήσουν αυτή την κραυγαλέα αντίφαση οι φωστήρες του Χριστιανισμού. Ευτυχώς που υπήρχαν αυτές οι διδασκαλίες και στίχοι, αλλιώς ποιος ξέρει τί περισσότερα και χειρότερα κακά θα πάθαινε η ταλαίπωρη ανθρωπότητα στα χέρια αυτών που αγαπάνε αλλήλους και τους εχθρούς των ακόμα; ! ... {Καλόν όμως θα είναι να μελετήσει κανείς το εξαιρετικό σύγγραμμα του Gerald Friedlander *The Jewish Sources Of The Sermon Of the Mount* (Οι Ιουδαϊκές Πηγές της «Επί του Όρους Ομιλίας»), London: George Routledge & Sons, Limited, New York.: The Bloch Publishing Co, 1911, republished by Kessinger.}.

Οι καταστροφές πολιτισμών, έργων κοινής ωφελείας και τέχνης, η ολοσχερής καύση βιβλιοθηκών, τα 200 εκατομμύρια αθώων θυμάτων, η αποκήρυξη της επιστήμης, της φιλοσοφίας, της λογικής, της κριτικής, κλπ., έχουν καταγραφεί σε πάρα πολλούς τόμους της παγκόσμιας βιβλιογραφίας και έρευνας. Η ιστορία αυτή της Χριστιανικής λαίλαπας, μάστιγας και σκότους τόσο στην **Δύση** όσο και στην **Ανατολή** είναι το χειρότερο κακό που συνέβη μέχρι στιγμής στην ανθρώπινη ιστορία.

Ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ερευνήσει και να μελετήσει ανεπηρέαστα, αρκεί να το θελήσει. Δεν θα επαναλάβομε τα ήδη γεγραμμένα στην παρούσα μελέτη. Ας μην ξεχνάμε τις πράξεις του Κωνσταντίνου, του Θεοδοσίου, του Ιουστινιανού, πάρα πολλών κληρικών όλων των βαθμίδων, μοναχών, καλογήρων, λαϊκών πιστών, κλπ., τόσο στην Δύση όσο και στην Ανατολή, (π.χ., το σφαγείο στρατόπεδο συγκεντρώσεως της Σκυθοπόλεως της Παλαιστίνης, τους χριστιανικούς νόμους από τον Κωνσταντίνο μέχρι και προ τίνος μπορούμε να πούμε και πόσα πολυάριθμα άλλα... Υπάρχουν πολλοί εκτεταμένοι κατάλογοι των εγκλημάτων των Χριστιανών ανά την υφήλιο στη διεθνή βιβλιογραφία. Βρείτε μερικούς απ' αυτούς και μελετήστε τους, αν αντέχετε!).

11. Συμπέρασμα: το πραγματικό, ουσιαστικό και θεμελιώδες θεολογικό μήνυμα του Χριστιανισμού

Το ότι: «Ο Χριστιανισμός είναι η τέλεια και αληθινή, ευγενής και ανθρωπιστική θρησκεία της αγάπης» αποδεικνύεται, για μια ακόμα φορά, ότι είναι ένα, αλλά όχι το μόνο, μεγάλο ψέμα της χριστιανικής απάτης και προπαγάνδας. Αυτά που ισχυρίζονται πολλοί, ότι ο τέλειος Χριστιανισμός έχασε την ευκαιρία του με την κρατικοποίησή του από τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο διότι ετέθη στην υπηρεσία της εξουσίας, και ότι τον τέλειο Χριστιανισμό τον χάλασαν οι άνθρωποι, και ειδικά μετά τον «Μέγα» Κωνσταντίνο ο οποίος εκρατικοποίησε την θρησκεία και την εκκλησία του Χριστιανισμού, δεν ευσταθούν καθόλου, ούτε από θεολογικής ούτε από ιστορικής, κοινωνικής και ψυχολογικής απόψεως.

Από θεολογικής απόψεως, τι δύναμη μπορούσαν να έχουν οι θνητοί άνθρωποι επάνω σε μια εκ Θεού αληθινού αποκαλυφθείσα θρησκεία και να την χαλάσουν; Αυτό είναι αδύνατον! Μπορούν τα ανθρώπινα χέρια να χαλάσουν το εκ πολλών χιλιετιών καταστρωμένο θεϊκό σχέδιο για σωτηρία, εξιλέωση και ευτυχία και να ανατρέψουν την θεία πρόνοια; Αστεία πράγματα!

Από πλευράς των άλλων απόψεων, δεν είναι δυνατόν ευθύς με το γύρισμα του διακόπτη που έκανε ο Κωνσταντίνος να ξεχυθεί η μειοψηφία των χριστιανών ανά την αυτοκρατορία και να διαπράττει με αμέτρητο πάθος οτιδήποτε εγκλήματα και καταστροφές, για τα οποία διαμαρτύρεται έντονα μέσα σε 15 χρόνια ο Μέγας Ιουλιανός, αν δεν το είχε ως πεποίθηση με δογματική και θεολογική κάλυψη εκ των προτέρων ότι έτσι πρέπει να δράσει. Δεν τους φανάτισε ούτε τους πάρεξε δογματική και θεολογική κάλυψη ο αγράμματος και άξεστος Κωνσταντίνος. Ήταν ήδη έτοιμοι και περίμεναν το πράσινο φως! Την δογματική και θεολογική κάλυψη την είχαν οι ίδιοι μαγειρέψει βασισμένοι σ' όλη την πανάθλια *Βίβλο* τους και στον κομπλεξισμό και το μίσος που είχαν καλλιεργήσει εναντίον του κόσμου και του πολιτισμού για 2-3 αιώνες. Μάλιστα δε, ενώ πριν αρνιόνταν να στρατεύονται, με τον Κωνσταντίνο έγιναν οι πιο φανατισμένοι στρατιώτες και αξιωματικοί για να αρπάξουν μεταξύ όλων των προνομίων που έλαβαν και τον στρατό στα χέρια τους και να τον κάνουν όργανο των αισχρών και μοιραίων επιδιώξεών τους. Ο πιο φρικτός και μοιραίος ολετήρας του αρχαίου κόσμου μετά από 50 χρόνια μόνον, ήταν ο Θεοδόσιος, στρατηγός εξ Ισπανίας και έρμαιο των επισκόπων.

Για να εξετάσομε λοιπόν τα ερωτήματα αυτά: Πριν τον Κωνσταντίνο, αλλά και μετά, υπήρχαν πολλοί Χριστιανισμοί όπου ο καθένας έλεγε ό,τι νόμιζε και ό,τι τον συνέφερε. Αυτοί εμάχοντο μεταξύ τους σαν θηρία. Δεν είχαν καμία αγάπη και σεβασμό μεταξύ τους. Ο Ειρηναίος στο έργο του *Κατά των Αιρετικών* (180 -185 Κ.Ε.) αποκαλεί τους κατά τον ορισμό του μη ορθοδόξους, αιρετικούς και όργανα τού διαβόλου, κλπ. Ήδη επί Παύλου, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 10-13, έχομε:

> «*Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα το αυτό λέγητε πάντες, και μη ή εν υμίν* ***σχίσματα****, ήτε δε κατηρτισμένοι εν τω αυτώ νοϊ και εν τη αυτή γνώμη. εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι* ***έριδες*** *εν υμίν εισι. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει·* ***εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού****. μεμέρισται ο Χριστός; μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε;*»

Βλέπε και *Α΄ Ιωάννου* 4: 1-6, κλπ. Ας μην επεκταθούμε στο να αναγράψομε τις εκατό (100), περίπου, χριστιανικές αιρέσεις των πρώτων δύο αιώνων.

Το πλήθος των αιρέσεων και τάσεων καθώς και η σημαντική έλλειψη ανεξαρτήτων και αμερολήπτων ιστορικών αναφορών, στοιχείων και τεκμηρίων, ένεκα του εξαφανισμού των από τον τέταρτο αιώνα και μετά, δεν μας δίνουν την δυνατότητα να σχηματίσομε σαφή και αντικειμενική εικόνα περί του τι ακριβώς ήταν ο Χριστιανισμός των τριών πρώτων αιώνων Κ.Ε. Η αρχαιολογία δεν μπόρεσε να μας παρέξει πολλά πράγματα. Βασικά δεν ξέρομε τι ήταν αυτός ο Χριστιανισμός των τριών πρώτων αιώνων Κ.Ε. Όλες οι πηγές προέρχονται εκ των ένδον. Δεν έχομε έξωθεν ανεξάρτητες και αλληλοδιασταυρούμενες πηγές. Η εικόνα που μπορούμε να σχηματίσομε βάσει όλων όσων υπάρχουν είναι αμυδρή με πολλές ελλείψεις και ατέλειες. Το μόρφωμα ή μάλλον τα μορφώματα που μπορούμε να διακρίνομε ή να φανταστούμε μέσα απ' αυτή την αχλύα κάθε άλλο παρά επαινετικά ή ιδεώδη για τον Χριστιανισμό είναι. Ο Χριστιανισμός που γνωρίζομε καλώς είναι αυτός που έφτιαξαν ο Κωνσταντίνος και ο Ευσέβιος και ό,τι προέκυψε από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Αυτά λοιπόν που διαλαλούν οι μετά τον τέταρτο αιώνα χριστιανοί για τον ιδεώδη Χριστιανισμό των αγαπών των τριών πρώτων αιώνων κλπ. είναι φούμαρα και ψεύδη.

[Περί Αγαπών και κοινοκτημοσύνης έχομε τις ενδείξεις στις *Πράξεις* 2: 42-47, 4: 32-37, 5: 1-11, 6: 1-6. Πρόκειται για τον βραχυχρόνιο Εβιωνιτικό Χριστιανισμό του Πέτρου αρχικά και Ιακώβου Αδελφοθέου στη συνέχεια. Ο Χριστιανισμός αυτού του τύπου κατά τον οποίον ξοδεύομε τώρα ό,τι έχομε και δεν έχομε διότι όπου να 'ναι θα συμβεί η Δευτέρα Παρουσία, μόνο διά της εμμονής στην άμεση εσχατολογία και διά του τρόμου που αυτή προκαλούσε στα μέλη των πιστών μπορεί να εννοηθεί. Μετά την οικτρή αποτυχία αυτής της εσχατολογίας οι χριστιανοί αυτού του τύπου ευρέθηκαν επαίτες στους δρόμους. Έτσι ο Χριστιανισμός των Αγαπών εξέλειψε πολύ νωρίς και με την πρόωρη διάσπαση του Χριστιανισμού σε πολλές και διάφορες σέκτες και αιρέσεις που αλληλοσπαράχθηκαν, οι Εβιωνίτες έπαψαν να υπάρχουν κατά τον πέμπτο αιώνα.]

Χωρίς να επεκταθούμε, αναφέρομε ότι η αποτυχία και το χάλασμα του Χριστιανισμού λόγω των ανθρώπων δεν στέκει καθόλου θεολογικώς για πολλούς λόγους. Εδώ αναφέρομε τον κυριότερο λόγο, ότι δηλαδή σύμφωνα με τα χριστιανικά δόγματα κατά τα έτη του Κυρίου και της Χάριτος η Εκκλησία, ο Κλήρος και ο Πιστός λαός προστατεύονται και καθοδηγούνται από την Θεία Προστασία και Πρόνοια και το Άγιο Πνεύμα. Άρα δεν μπορεί να υποπίπτουν σε σφάλματα. Ο ίδιος ο αληθινός Θεός μπήκε άμεσα και ενεργά μέσα στο ιστορικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας! Το βάπτισμα, το σημείο του σταυρού, τα μυστήρια, η Παναγία και όλοι οι άγιοι εκδιώκουν τον Σατανά. Μετά αφού ο Γιαχβέχ είναι παντοδύναμος και πανάγαθος γιατί με μια κίνησή του δεν βγάζει τον Σατανά με τους Διαβόλους του από τη μέση ώστε εις το εξής η ατελής δημιουργία του να μείνει ήσυχη;

Αν και μπορούμε να πούμε ότι η σημερινή μορφή του Χριστιανισμού φτιάχτηκε από τον αγριάνθρωπο Κωνσταντίνο, τον αρχιψεύτη Ευσέβιο και τα ανάμικτα επιτελεία τους, οι θεολογικές θέσεις, αντιφάσεις, πολλές εντολές και πάρα πολλές πράξεις και «ιστορίες» της *Παλαιάς Διαθήκης* καθώς και πολλές θεολογικές θέσεις, αντιφάσεις, διδασκαλίες, εντολές, και πράξεις του ιδρυτή Ιησού Χριστού και των διαδόχων του Αποστόλων, της *Καινής Διαθήκης*, κλπ., είχαν ήδη καταδικάσει τον Χριστιανισμό σε παταγώδη αποτυχία από πάσης απόψεως και εκ προοιμίου. Όλα όσα συνέβησαν ήταν λογικά και αναπόφευκτα παρεπόμενα, αποτελέσματα και προεκτάσεις όλων όσων έγιναν αρχές της χριστιανικής πί-

στεως και εδογματίσθησαν από τα εντός και τα εκτός της *Βίβλου*. Το μόνο που έμενε ήταν να δοθεί στους Χριστιανούς το πράσινο φως. Αυτό ακριβώς τους δόθηκε από τον Κωνσταντίνον και την μάνα του την Ελένη. Τα όσα έγραψαν, είπαν και έπραξαν οι επίσκοποι, οι πατριάρχες, οι πάπες, οι πατέρες, οι καλόγηροι και κάθε αξιωματούχοι της εκκλησίας γενικώς πριν και μετά τον Κωνσταντίνον, όπως και πολλοί αυτοκράτορες και κυβερνήτες που τον διαδέχθηκαν, ήταν απόλυτα ευθυγραμμισμένα με αυτή την καταστροφική θεολογία και παράλογη «λογική». Δεν πρόκειται καθόλου για παρέκκλιση ή παρεξήγηση.

Περιληπτικότατα αναφέρομε ότι ο Χριστιανισμός ήταν καταδικασμένος σε πλήρη αποτυχία εν τη γενέσει του. Η κρατικοποίησή του από τον Κωνσταντίνο μπορεί να του ήλθε βολική, αλλά δεν στάθηκε υπεράνω καταστάσεων. Δεν έγινε μόνο όργανο της εξουσίας αλλά τις πιο πολλές φορές η εξουσία, η οποία ήταν τυραννία που καταπάτησε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα και δικαίωμα. Αυτά που έκαναν ο χριστιανικός κλήρος και οι χριστιανοί επιστάτες βασίζονταν στις άγιες γραφές τους και στις ερμηνείες τους, παρ' όλον ότι άλλα δόγματά τους επικαλούνται την προστασία τους και την καθοδήγησή τους από το Άγιο Πνεύμα.

Τον Χριστιανισμό δεν τον «χάλασαν» οι άνθρωποι από τον Κωνσταντίνον και μετά, αλλά ήταν ήδη χαλασμένος εν τη γενέσει του. Για το εκ των υστέρων φταίξιμο των ανθρώπων ευθύνεται και πάλι ο ίδιος ο Χριστιανισμός. Η καταστροφή και η αθλιότητα που επακολούθησαν, όπου επεκράτησε, ήταν συνέπειες της αλλοπρόσαλλης, παράλογης και σχιζοειδούς διδασκαλίας και ηθικής του μαζί με τον απεριόριστο εκφοβισμό και την αιώνια τιμωρία. Η ολοκληρωτική καταστροφή που επήλθε οφειλόταν στη λογική και πιστή εφαρμογή όλων όσων εξάγγειλε ο Χριστιανισμός. Π. χ.: Άραγε, τί θα προτιμούσες; Βασανιστήρια δύο ή τριών ημερών εδώ στη γη ή βασανιστήρια μιας χιλιετίας στο καθαρτήριο ή την κόλαση; Τί θα διάλεγες αλήθεια; Απορούμε γιατί οι χριστιανοί δεν παραδίδουν πια τους εαυτούς των στα βασανιστήρια και τις στερήσεις εθελουσίως όπως κάνανε οι πιο πολλοί απ' αυτούς πρίν τον 4ο αιώνα, ώστε μετά να απολαύουν την αιώνια ανταμοιβή και ευτυχία. Γιατί δεν κάθονται επάνω σ' ένα στύλο για μερικά χρόνια όπως κάνανε μερικοί τότε;

Όπως έχομε αναπτύξει λεπτομερώς και με πλήθος αναφορών σε άλλες μελέτες μας και περιληπτικώς στο αρχικό μας άρθρο «Διατί απορρίπτομε τον Χριστιανισμό», αυτή η εκ προοιμίου παταγώδης αποτυχία του Χριστιανισμού οφείλεται κυρίως στα ακόλουθα:

1. Άρχισε ως Ιουδαϊκή αίρεση που βασιζόταν στην *Παλαιά Διαθήκη* και ως εκ τούτου δεν μπορούσε να έχει απήχηση στους άλλους λαούς. Η *Παλαιά Διαθήκη* έγεμε θηριωδιών, βλακειών, κακουργημάτων, βαρβάρων και ηλιθίων νόμων και ούτως είχε πλέον ξεπέσει ακόμα και μεταξύ πολλών Ιουδαίων. Ήταν πλέον βλακώδης και ανεφάρμοστη.
2. Ήταν μεσσιανική, μεταφυσική και άμεσα εσχατολογική αίρεση με ξύλινη και καταστροφική ηθική και ανόητες αποκαλύψεις. Όλα βασίζονταν στον άκρατο φόβο και την αιώνια τιμωρία. Το τέλος του κόσμου αναμενόταν από στιγμή σε στιγμή, οπότε δεν χρειαζόταν καμία κοινωνική πρόνοια, η αντιμετώπιση του αύριο και ποιο είναι το καλλίτερο πολίτευμα. Η κυριαρχία του κόσμου ανήκε στον σατανά, στους διαβόλους του και στην αμαρτία. Έτσι ο άρχων της δικαιοσύνης θα εμφανιζόταν λίαν συντόμως να αποκαταστήσει τα κακώς κείμενα.
3. Από την αρχή ενσωμάτωσε πολλά γνωστικιστικά, ζωροαστρικά, δυϊστικά στοιχεία της μεσανατολικής ερήμου, πολλά των οποίων περιείχε ήδη ο Εβραϊσμός και ο Φαρισαϊσμός λόγω των δοξασιών των γειτονικών ερήμων της Υπεριορδανίας και της

Πετραίας Αραβίας (Σινά, και γύρω περιοχές) και λόγω της Βαβυλωνιακής μετοικεσίας. Οι χριστιανοί όσο και αν αρνούνται ότι είναι δυϊστές και κατέσφαξαν τούς ατυχείς Μανιχαίους για αυτόν τον λόγο (βλέπετε πάντα επικρατεί η γνωστή χριστιανική αγάπη και συγχώρεση), ήταν και παραμένουν σχιζοφρενείς αρχι-δυϊστές τόσο στο δόγμα όσο και στην εφαρμογή. Έχουν διατηρήσει όλα τα τάγματα αγγέλων και διαβόλων του ζωροαστρισμού και των τζινιών της ερήμου, την αέναη μάχη μεταξύ καλού και κακού μέχρι την τελική νίκη τού καλού (αλλά κατά την μεταφυσική Δευτέρα Παρουσία), χρησιμοποιούν πολλούς γνωστικιστικούς όρους και στοιχεία, κλπ.

4. Η δυϊστική αίρεση τού Πέρση Μάνη ήταν ακριβώς μια μείξη Χριστιανισμού και Ζωροαστρισμού, εξαιρετικά βλακώδης με πολύ αυστηρή, καταστροφική και μισογυνική γνωστικιστική ηθική. Το δυϊστικό δόγμα κατείχε την εξέχουσα θέση που πάντα κατείχε στην Μέση Ανατολή, πράγμα που υπερβολικά αλλά και εντελώς υποκριτικά διαόλιζε τους αντιφατικούς χριστιανούς. Απόδειξη τού χριστιανικού δυϊσμού, όσο και αν οι χριστιανοί διατείνονται και ψεύδονται για το αντίθετο, είναι αφ' ενός το δίδυμο Θεού-Γιαχβέχ και Διαβόλου-Σατανά-Αριμάν, παρά την παντοδυναμία του θεού τους (διαβάστε τουλάχιστον το βιβλίο του Ιώβ), και εφ' ετέρου το ότι αυτός ο δικός τους δυϊσμός τούς καθιστά παντελώς ανίκανους όχι μόνο να επιλύσουν το ήδη από τον 1ο και 2ο αιώνα υπάρχον τρομερό πρόβλημα τής θεοδικίας (παρά την σοφία, φώτιση, παναγαθοσύνη, παντοδυναμία και τέλεια δημιουργία του θεού τους), αλλά ουσιαστικά ούτε καν να το αγγίξουν. Διά τούτο ενώ στην αρχή τους απασχόλησε μέχρι τρέλας μετά εγκατέλειψαν κάθε συζήτηση γύρω απ' αυτό. Από την προσπάθεια της λύσεως τού προβλήματος της θεοδικίας είχε ήδη δημιουργηθεί ο νοσηρός και αηδιαστικός Γνωστικισμός τον οποίο κατά μέγα μέρος υιοθέτησε ο Χριστιανισμός, χωρίς να το ομολογεί. Η φρικτή απαξία τού κόσμου, των πάντων και της επιγείας ζωής, η απόρριψη του σώματος και του ωραίου, η καταρράκωση του ερωτικού στοιχείου, η δυϊστική ύπαρξη καλού και κακού θεού είναι μερικές από τις πιο φρικτές και αηδιαστικές αρχές και αντιφάσεις τού Γνωστικισμού τις οποίες ο Χριστιανισμός ενσωμάτωσε από την αρχή εντός των *Επιστολών* του Παύλου και σ' όλη την *Καινή Διαθήκη*. Ιδέες και πίστεις που έκαναν τον Sir Thomas Huxley να κάνει εμετό από αηδία, όπως πρέπει να κάνει και κάθε άνθρωπος με σώας τας φρένας.

   Το μόνο που ο Χριστιανισμός έκανε κατόπιν εορτής για να μετριάσει αυτή την αντίφαση και σύγχυση ήταν να υποβιβάσει τον Σατανά σε σχέση με τον τριαδικό Θεό του και να μας δώσει την υπόσχεση ότι ο Σατανάς θα ηττηθεί στο τέλος, αλλά αυτό μόνο στο τέλος και μετά την Δευτέρα Παρουσία. Μια μεταφυσική τιμωρία και απελευθέρωση δηλαδή! Αυτό όμως με την σειρά του δημιουργεί μια νέα αντίφαση. Μέχρι τότες ο Θεός επιτρέπει ο κοσμάκης να υποφέρει κάτω από την τυραννία και την κακία του Σατανά αντί να τον βγάλει από την μέση και να ησυχάσομε, αφού ως παντοδύναμος και πανάγαθος που είναι μπορεί να βγάλει από την μέση έναν ενσυνείδητα κακό και κατώτερό του. Η *Καινή Διαθήκη* σαφώς αναφέρει σε πολλά σημεία ότι ο κόσμος τούτος ευρίσκεται κάτω από την δικαιοδοσία και την τυραννία του πονηρού Σατανά, παρά την τελεία δημιουργία του Χριστιανικού Θεού. Μετά οι Πατέρες τού Χριστιανισμού αφού συζήτησαν το θέμα καλά με τον Θεό, μάς μετέφεραν την «εξήγηση» που τους έδωσε και μάς είπαν ότι αυτό το επιτρέπει ο ίδιος ο Θεός για δικούς του λόγους! Έτσι το θέμα έκλισε εκεί και το παραμύθι τελείωσε!

Αφού ο Εβραϊσμός, η πατρική θρησκεία του Χριστιανισμού, ήταν και είναι κατ' εξοχήν δυϊστική θρησκεία της ερήμου, ο δε Χριστιανισμός αυτοβαπτίστηκε ως συνέχεια και εκπλήρωση τού Εβραϊσμού και υιοθέτησε τις Εβραϊκές γραφές, πως ήταν δυνατόν ο Χριστιανισμός να απορρίψει τον δυϊσμό; Στο κεφάλαιο 16 του Εβραϊκού *Λευιτικού* [αλλ' όχι του αλλοιωμένου *Λευιτικού* των Ο(β)΄] βλέπομε την λατρεία του ανταγωνιστή του Γιαχβέχ, Αζαζήλ, στην τελετή του αποδιοπομπαίου τράγου. Αζαζήλ ήταν το αρχαίο Εβραϊκό όνομα τού αντιπάλου τού Γιαχβέχ ο οποίος λατρευόταν από τους αρχαίους Εβραίους. Η προσφορά εξιλεώσεως αμαρτιών στον Γιαχβέχ έπρεπε να συνοδεύεται και με ανάλογη προσφορά στον μεγάλο ανταγωνιστή του τον Αζαζήλ! Αργότερα, μετά την μετοικεσία Βαβυλώνος, το όνομα αυτό αντικαθίσταται από το «Σατάν» (άς) που Εβραϊστί σημαίνει αντίδικος, ενάντιος, αντίπαλος. Στο μεταγενέστερο παραμυθένιο βιβλίο του Ιώβ απαντάμε τον Σατάν (ά) και την καταπληκτική διαμάχη του με τον Γιαχβέχ. Πρόκειται για ένα βιβλίο που υπεκλάπη από τους Εβραίους στην Βαβυλώνα και το οποίο οι χριστιανοί έχουν συμπεριλάβει στα κανονικά βιβλία των· αποτελεί μεγαλειώδη υμνολογία, απόδειξη και περιγραφή τού κατ' εξοχήν μεσανατολικού δυϊσμού. (Μιλάμε δηλαδή για θεϊκή σοφία, σοφία πνευματική και απροσπέλαστη! Άκου εκεί: Αζαζήλ, τράγος, αμαρτίες, και τι άλλο θα ακούσουνε τα αυτιά μας!).

Ακόμη, η δυϊστική δαιμονολογία των *Ευαγγελίων* της *Καινής Διαθήκης* είναι κατά το πλείστον αντιγραφή από την δαιμονολογία ενός νοσηρού, ψευδεπιγράφου και ανοήτου βιβλίου της εποχής αυτής που στα ελληνικά αποκαλείται «*Σολομωνική*», ή «*Διαθήκη του Σολομώντος*». Μιλάμε για ουρανομήκεις ανοησίες και θλιβερή αποβλάκωση!

Όλες οι αιρέσεις της Μέσης Ανατολής και της ερήμου ήταν συγγενείς και φιλικές μεταξύ τους και η εξέχουσα ουσία τους ήταν ο δυϊσμός. Ούτως η ανάμειξη και διαπίδυσή τους ήταν πολύ εύκολη.

5. Εκτός από ολίγες ανεφάρμοστες, ακραίες και μερικές καταστροφικές εντολές δεν φρόντισε διά την ουσιαστική διευθέτηση και λύση των προβλημάτων της καθημερινής ζωής και των ανθρωπίνων σχέσεων. Αντ' αυτών εξαίρεται η παραίτηση από τα εγκόσμια, η αδιαφορία διά την αύριον και το πολίτευμα, η απαξία του κόσμου, ο αναχωρητισμός, ο μοναχισμός, ο ασκητισμός, το πένθος, η αθλιότητα, η αφύσικη νηστεία, ο αντιερωτισμός και τόσα άλλα.

   Εξ αρχής ο Χριστιανισμός επεδώθηκε στις ηλίθιες, καταστροφικές, αντικοινωνικές, γνωστικιστικές, εσχατολογικές κινήσεις και τάσεις του μοναχισμού, ερημητισμού, ευνουχισμού, αναχωρητισμού, στυλιτισμού, κλπ τις οποίες και ανέπτυξε. Η θεόπνευστη και θεοφύλακτη κρατική εκκλησία του τετάρτου αιώνος συμπεριέλαβε στις αγκάλες της και υιοθέτησε τις περισσότερες απ' αυτές αντί να τις απορρίψει. Αλλά θεωρεί όλες τους αναιξερέτως ως μερικά από τα μεγαλύτερα προκωνσταντίνια κατορθώματά της.
6. Τα βιβλία και τα κηρύγματά του εκτός από αναμασήματα, κοινοτοπίες και τετριμμένα γέμουν λαθών, αντιφάσεων, υπερβολών, εκφοβισμού, ανοησιών, κλπ. Δεν είχε ο Χριστιανισμός καμία εγγενή λογική και συνέπεια. Ούτως, τα πάντα έγιναν μαντάρα! Τα πάντα γέμισαν αιρέσεις, διαμάχες και καταστροφικότητα! Τα πάντα έγιναν τρισχειρότερα από πριν...!
7. Δεν έλαβε καμία μέριμνα για την γνώση, την φιλοσοφία, την επιστήμη, την ιατρική, την ψυχολογία, την πρόοδο, κλπ. Μόνη αρχή ήταν το «***πίστευε και μη ερεύνα***» και

όλη η σκέψη αναλωνόταν για τον θάνατο και την άλλη ζωή. Οι φυσικές καταστροφές και οι αρρώστιες, σωματικές ή ψυχολογικές, οφείλονταν στις αμαρτίες και ήταν ενέργειες των διαβόλων ή της οργής του Πανάγαθου. Η θεραπεία ήταν το ευχέλαιο, το θαύμα, το σημείο του σταυρού, η ελιά και το βάιο του σταυρού, ο αγιασμός, ο εκκλησιασμός, η εξομολόγηση, η λιτανεία, ο εσπερινός, η παράκληση, το φυλαχτό, η προσευχή, η νηστεία, το θυμίαμα, το τάμα, η απόταξη του σατανά, η ανάγνωση και αποστήθιση αποσπασμάτων της *Βίβλου* και άλλων διαφόρων χριστιανικών βιβλίων, οι εξορκισμοί, οι ευχές, οι μετάνοιες, οι εικόνες και οι μπογιές τους, τα άχραντα μυστήρια και τα διάφορα παρεπόμενα όλων αυτών των μεθόδων.

8. Καταδίκασε τον έρωτα ως αμαρτία. Εξαίρει την παρθενία και τον ευνουχισμό. Κατέστρεψε, δηλαδή, την μεγαλύτερη κινητήρια δύναμη της ζωής, διέρρηξε τις ρίζες των σχέσεων μεταξύ των δύο φύλων και των οικογενειακών σχέσεων και έτσι δημιούργησε έναν τεράστιο αριθμό ψυχοσωματικών διαταραχών και νευρώσεων. Ει δυνατόν «*παρελθέτω ο κόσμος ούτος*» και να επέλθει η εξάλειψη του ανθρωπίνου γένους τη σωτηρία του οποίου επαγγέλθηκε.
9. Για να κερδίσομε την άλλη ζωή πρέπει να μισήσομε ετούτη.

Για να καταδείξομε τα οικτρά χάλια του Χριστιανισμού ένεκα των αρχών του και όχι ένεκα του ότι τον χάλασαν εκ των υστέρων οι άνθρωποι θα τελειώσομε με την καταγγελία ότι κάθε «ιερά εξέταση» από τον 4^{ον} αιώνα και εφεξής θεμελιώθηκε και δικαιολογήθηκε θεολογικώς διά των «ιερών κειμένων» της *Βίβλου* και των Πατέρων. Η κάθε ιερά εξέταση τόσο στη **Δύση** όσο και στην **Ανατολή** από τον 4^{ο} αιώνα και μετά, και όχι μόνον η ισπανική των 12^{ου}-19^{ου} αιώνων, βασίστηκε στα εξής:

1. Πολλά χωρία της *Παλαιάς* και της *Καινής Διαθήκης*.
2. Στους: Ιησού, Πέτρο, και Παύλο.
3. Έργα Πατέρων (πρωτίστως: Τερτυλλιανού, Ειρηναίου, Ιερωνύμου, Αμβροσίου, Αυγουστίνου, Χρυσοστόμου και άλλων).
4. Νομοθεσίες από τον «Άγιο!» Κωνσταντίνον μέχρι τον εμπαθή θεολόγο αυτοκράτορα Ιουστινιανόν, αλλά και διάφορες άλλες μετά.
5. Αποφάσεις συνόδων και συμβουλίων.

Όλα αυτά εκθέτονται με πλήθος αναφορών και στοιχείων στο εξαιρετικό βιβλίο του ερευνητή Charles B. Waite, *The History of Christian Religion to the Year 200*, (*Η ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200*), σελίδες 519-537.

Ένα απλούστατο παράδειγμα σχιζοφρενικής λογικής και καταστροφικής θεολογίας το οποίο έχει σχέση με το εδώ θέμα μας και ακούμε συχνά είναι το εξής. Η χριστιανική θεολογία, εκτός από την ύπαρξη των απειραρίθμων και πανταχού παρόντων διαβόλων, δικαιολογεί την ύπαρξη κάθε κακού στον κόσμο (δισεκατομμυρίων επιβλαβών ιών και μικροβίων, εκατομμυρίων ασθενειών, χιλιάδων φυσικών καταστροφών, συνεχών κατασπαράξεων ζώων από άλλα ζώα, απείρων αδικιών, πόνου, θλίψεως, πένθους, λύπης, στεναγμού, ... και ο κατάλογος συνεχίζεται επ' άπειρον) διά της ατελεύτητης οργής του Θεού της (Γιαχβέχ), ένεκα των ανθρωπίνων αμαρτιών και κυρίως λόγω του προπατορικού αμαρτήματος. Ο Θεός λόγω του προπατορικού αμαρτήματος τού Αδάμ και της Εύας καταράστηκε εσαεί ολόκληρη τη δημιουργία Του και συνεχώς εξοργίζεται μαζί της ένεκα νέων ανθρωπίνων αμαρτιών ώστε να παίρνει συνεχώς εκδίκηση μέσω των απείρων κακών που δημιουργεί.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά επιτρέπει ακόμη στον σατανά και στους υπηρέτες του διαβόλους να σκανδαλίζουν συνεχώς τους ανθρώπους, να τους ωθούν προς την αμαρτία και το κακό, να τους προξενούν πολλά κακά και έτσι να υπονομεύουν συνεχώς την «τέλεια» δημιουργία του Παντοδυνάμου. Π.χ. οι ασθένειες είναι προϊόντα των δαιμόνων (*Ματθαίος* 12: 43-45, *Λουκάς* 11: 24-26, θαυμάστε: «*Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημένον. τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων.*», 13: 10-16, *Πράξεις* 8: 7, κλπ.), αλλά και αμαρτιών (απανταχού στην *Παλαιά Διαθήκη* και στον *Ιωάννην* 5: 14 «... *μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται.*»).

Ένα άλλος λόγος για τον οποίον ο Θεός των Χριστιανών επιτρέπει στους διαβόλους και τον σατανά να διαπράττουν όλα αυτά, όπως οι Χριστιανοί ισχυρίζονται, είναι το ότι ο Θεός θέλει να μας δοκιμάζει! Απορούμε με την ακατάπαυστη επιμονή και συνεχή άγνοιά Του! Ποιος ξέρει τί άλλα θα ακούσομε ακόμα!

Η μόνη ασυγχώρητη αμαρτία, δηλαδή η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, *Ματθαίος* 12: 31-32 και *Μάρκος* 3: 28-29, έγινε η αιτία ανιάτων ενοχών, καταρρακώσεως της προσωπικότητας και καταστροφής της ζωής χιλιάδων ανθρώπων. Όλα αυτά όμως δεν στάθηκαν αρκετά για τον φιλεύσπλαχνο Θεό Πατέρα και έτσι μας έχει επιφυλάξει πολλά άλλα πολύ χειρότερα για την μετά θάνατον ζωή! Είναι αδύνατο να βρεθεί θρησκεία τόσο καταστροφική, καταπιεστική, αντιφατική, εκδικητική, εκφοβιστική και εκβιαστική όσο η Εβραιοχριστιανική! Μετά όμως γυρνάνε οι Χριστιανοί, αρχής γενομένης με τον Ιωάννη τον Ευαγγελιστή και Θεολόγο να μας ανακοινώσουν με απόλυτη βεβαιότητα, χιούμορ και θράσος ότι «ο Θεός αγάπη εστί όλως» και ότι ήταν ο Χριστιανισμός εκείνος που έφερε το μήνυμα της αγάπης και της συγχώρεσης στον κόσμο. Μας λένε επίσης με «πλήρη γνώση και βεβαιότητα» ότι όλα αυτά τα άπειρα και ανατριχιαστικά κακά τα επιτρέπει ή τα προκαλεί ο Πανάγαθος διά παιδαγωγικούς λόγους! Δηλαδή:

«Έλα να σε κάψω Γιάννη,
να σε κάψω για να 'γιάνεις!»

Από κοινωνικής, ψυχολογικής, και πάσης απόψεως, στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός έκανε τα πάντα μαντάρα. Προέκυψαν: Άνευ προηγουμένου δεισιδαιμονία, πόνος, θλίψη, φόβος, τρόμος, αναχωρητισμός, ερημιτισμός, ενίοτε ευνουχισμός και στηλιτισμός, φόνος, καταστροφή, αθλιότητα, βασανιστήρια, αγραμματοσύνη, αντιεπιστημονικότητα, βρωμιά, απλυσιά, αρρώστια, αντιερωτισμός, μισογυνισμός, μυστικοκοπάθεια, νεύρωση, καχυποψία, μισαλλοδοξία, ενοχή, δυστυχία, εκμετάλλευση, αιρέσεις, εξοστρακισμοί, αφορισμοί, θρησκευτικοί και μη θρησκευτικοί πόλεμοι, εκατομμύρια αθώα θύματα και όλο το κακό συναπάντημα.

Ο Χριστιανισμός δεν έλυσε κανένα από τα κοινωνικά προβλήματα των οποίων την λύση έστω και υποτυπωδώς επαγγέλθηκε. Τα πράγματα, από πάσης απόψεως, έγιναν τρισχειρότερα από ότι ήταν πριν! Οι μη πιστεύσαντες ή οι αιρετικοί εθανατώθηκαν. Η προηγούμενη δεισιδαιμονία αντικατεστάθη με μια άλλη πολύ χειρότερη, φανατική και άκρως εκδικητική. Η δικαστική εξουσία εδόθη στα χέρια των χριστιανών ιερωμένων και δη των επισκόπων, παπών και πατριαρχών. Το δημόσιο χρήμα εξανεμίσθηκε από τις κατά τόπους εκκλησίες με το να χτίζουν ναούς και μοναστήρια και για τα δικά τους συμφέροντα και εν-

διαφέροντα. Ούτε η χριστιανική οικουμένη έγινε μία ποίμνη με έναν ποιμένα, αλλ' αντιθέτως πολλές φανατικά αντιμαχόμενες μερίδες και αιρέσεις. Ούτε η αγάπη επεκράτησε ως οδηγός του κοινωνικού βίου, αλλ' αντιθέτως η βία, ο φόνος, η εκδίκηση και η καταστροφή. Ο Ελληνορωμαϊκός πολιτισμός ισοπεδώθηκε. Όλα τα επιτεύγματα ενός πολιτισμού πολλών λαών και άνω των χιλίων ετών διεγράφησαν και κατεδαφίστηκαν με μια μονοκονδυλιά. Αντ' αυτών επεκράτησε η κατήφεια και το πένθος.

Είναι αξιοπαρατήρητο το γεγονός ότι ενώ: στις νομοθεσίες, στα Πατερικά κείμενα, στις αποφάσεις συνόδων, στους χριστιανικούς αφορισμούς γενικώς που μόνο τρομακτική αηδία προκαλούν, σε μερικά τροπάρια, στον ακάθιστο ύμνο, στα αναθέματα (τριπλά) και στα κείμενα με τις κατάρες της Κυριακής της Ορθοδοξίας, στα μηνολόγια, κ.α., ευρίσκομε πάρα πολλές υβριστικές, κακοηθέστατες και υποτιμητικές φράσεις μαζί με παντός είδους διωκτικά συνθήματα και κατάρες που καταφέρονται ονομαστικώς εναντίον των εθνοτήτων: Ελλήνων, Ελληνιζόντων, Αθηναίων, Πλατωνιζόντων, και αιρετικών χριστιανών. Σ' αυτά δεν υπάρχει καμία απολύτως συστολή ή περιτροπή και μετά οι χριστιανοί έχουν την αντιφατικότητα, ανακολουθία και σχιζοφρένεια να καυχώνται ότι αποτελούν θρησκεία της αγάπης και αγαπούν και συγχωρούν ακόμα και τους εχθρούς των. Μόνο νοσηρές, αρρωστημένες, φαντασίες και άνθρωποι του μίσους και με ψυχολογικές διαταραχές μπορούν να γράφουν τέτοια πράγματα...! Όλα αυτά έχουν κυκλοφορήσει επαρκώς και ευρέως ώστε εύκολα μπορείτε να τα βρείτε και να τα διαβάσετε για να δείτε μόνοι σας κατά πόσο ακριβώς λέμε την αλήθεια.

Πολλοί αμαθείς ή πιθηκίζοντες θα ρωτήσουν: αν δεν είναι η αγάπη, τότε ποιο είναι το μήνυμα του Χριστιανισμού στον κόσμο; Η απάντηση είναι σύντομη και απλή. Πρώτα απ' όλα ο Χριστιανισμός δεν μας είπε τίποτα για την εδώ ζωή ή για την αγάπη που δεν το είχαμε σκεφτεί, συζητήσει, αναπτύξει και φιλοσοφήσει πριν απ' αυτόν. Όλη η θεολογική δικαιολογία υπάρξεως του Χριστιανισμού γράφεται επισήμως και διά πρώτη φορά στις *Επιστολές* του Παύλου, κυρίως *Πρός Ρωμαίους*, *Α΄* και *Β΄ Πρός Κορινθίους*, *Πρός Εβραίους*, κλπ. Με δυο λέξεις, αυτή βασίζεται στο προπατορικό αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας και την απολύτρωση του ανθρωπίνου γένους από την αμαρτία, την αρχική ολοκληρωτική κατάρα και την συνεχή οργή του Πανάγαθου Θεού Πατρός Γιαχβέχ, ο οποίος «αγάπη εστί!». Με το «προπατορικό αμάρτημα», η αμαρτία και η δράση του Σατανά και των διαβόλων του, ωσάν Πλατωνικές ιδέες, εισήλθαν στον κόσμο και όλος κόσμος έπρεπε υποχρεωτικά να σωθεί απ' αυτές και από την τρομερή οργή του Πανάγαθου Θεού, ο οποίος εκτός από τον Αδάμ και την Εύα καταράστηκε όλους τους απογόνους των και όλη την τέλεια δημιουργία του εις πάντας τους αιώνας.

Ο πρώτος θεολόγος και συγγραφέας του Χριστιανισμού, ο Απόστολος Παύλος, υπερτονίζει το σημείο αυτό στις *Επιστολές* του και η θεολογία του στρέφεται γύρω απ' αυτό. Βλέπε π.χ. *Πρός Ρωμαίους* 5: 6-21 και κεφάλαια 6, 7, κ.α. Μετά ταύτα, ό,τι γράφει ο Παύλος έγιναν δόγματα ολοκλήρου του Χριστιανισμού και η χριστιανική θεολογία περιστρέφεται γύρω απ' αυτά. Ο Θεός Πατήρ «σωτηρίαν ηργάσατο εν μέσω της γης». Ο εξευμενισμός της οργής του Φιλεύσπλαχνου έπρεπε να επιτευχθεί διά του θείου δράματος. Όπως περιγράφει η *Καινή Διαθήκη* αυτό παίχτηκε στο θέατρο της σωτηρίας διά της θυσίας του «ομοουσίου τω Πατρί» Υιού Του Θεού, Ιησού Χριστού (διά τεσσάρων τρόπων). Από δω και μπρος η Θεότητα μπήκε ενεργώς στο ιστορικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας. (Πριν άραγε απλώς έριχνε καμιά ματιά απ' έξω όπως έλεγε και ο αρχιαιρεσιάρχης χριστιανογνωστικιστής Μαρκίων;!). Από κει και πέρα αν πιστέψομε και κολλήσομε σ' αυτή την ιστοριούλα έχομε σωθεί. Ειδάλλως, μας πήρε και μας σήκωσε!... Ο «καταραμένος όφις» του μύθου

του παραδείσου των πρωτοπλάστων τον οποίον η χριστιανική θεολογία ταύτισε με τον Σατανά (ή τον αστέρα Εωσφόρο, που είναι ο πλανήτης Αφροδίτη!) και οι υπηρέτες του διάβολοι (εκπεσόντες αστέρες, διάττοντες και κομήτες!) μας περιμένουν στο άσβεστο πυρ της αιωνίου κολάσεως για να μας περιποιηθούν με κάθε βασανιστήριο που μπορεί ή δεν μπορεί να φανταστεί κάθε νοσηρά φαντασία. Αυτή είναι η θεολογική δικαιολόγηση και καταξίωση του Χριστιανισμού όπως την διατύπωσαν οι φωστήρες του. Αυτή έγινε και η αιτία κάθε βίας, μισαλλοδοξίας, και συμφοράς! Η σχετική αγάπη και συγχώρεση λοιπόν έξω από τις κατά τόπους κλειστές ομάδες των θρησκολήπτων του Χριστιανισμού είτε δεν υπήρχε ευθύς εξ' αρχής είτε λησμονήθηκε γρήγορα... Ήταν κούφια λόγια και φούμαρα, όπως σαφώς φανερώνουν τα γραπτά ολοκλήρου της *Βίβλου* και ειδικά της *Καινής Διαθήκης*, ολόκληρη η Χριστιανική Ιστορία και χίλια δυο άλλα κανονικά ή αιρετικά και απόκρυφα γραπτά!... Αν υπάρχει κάτι που καθορίζει την κεντρική ιδέα και το άξονα περιστροφής της θεολογίας του Χριστιανισμού αυτό είναι η άνευ ορίων οργή του «Παντοδυνάμου και Παναγάθου Γιαχβέχ» και ο **συνεχής και άκρατος εκφοβισμός** μαζί με τον αέναο αγώνα κατά του Σατανά και την από στιγμή σε στιγμή εσχατολογική κρίση. Οργή, φόβος, τρόμος, σατανάς, διάβολοι, προσμονή της εσχάτης κρίσεως από στιγμή σε στιγμή... Πάνω απ' όλα όμως ο **εκφοβισμός**! **«...και εγένετο φόβος μέγας εφ' όλην την εκκλησίαν και επί πάντας τους ακούοντας ταύτα**.», *Πράξεις* 5: 5, 11.

Μήνυμα λοιπόν: *Θέλετε δεν θέλετε, υποχρεωτική σωτηρία από την αρχική κατάρα και την ασυγκράτητη συνεχή οργή του παναγάθου Γιαχβέχ, συμμετοχή στον αδιάκοπο αγώνα κατά του Σατανά, των διαβόλων και της αμαρτίας, απόλυτη προετοιμασία εν όψει μιάς άμεσης εσχατολογίας συγκαλυμμένης με μια αποκαλυπτική, καταστροφική και σωτηριολογική θεολογία περί θεϊκής δικαιοσύνης και αιωνίου τιμωρίας!*

Ένεκα αυτού του «μηνύματος», σαχλαμάρας, που δεν κάνει ούτε για παραμύθι για μικρά παιδία, διακόσια εκατομμύρια έχασαν την ζωή τους, πολλά εκατομμύρια εβασανίστηκαν, πολλά εκατομμύρια έγιναν αναχωρητές, μοναστές, ευνούχοι, πολλοί πολιτισμοί ισοπεδώθηκαν, λαοί χάθηκαν, οι επιστήμες έσβησαν, η φιλοσοφία γελοιοποιήθηκε, η τέχνη καταστράφηκε, κλπ. και επεκράτησε ο φόβος και ο τρόμος.

Αντί του εντός των χριστιανικών ομάδων περιορισμένου ή του γενικώς αορίστου «**αγαπάτε αλλήλους**» η κεντρική ιδέα του Χριστιανισμού, πέραν από εκδίκηση κατάρα και έσχατη τιμωρία, αντιπροσωπεύεται πλήρως με το «**εκφοβίζετε αλλήλους**». Στον Χριστιανισμό παντού και πάντοτε διαχέεται ένας διαρκής, έντονος και αγχώδης φόβος, γεγονός κυριολεκτικά αποδεδειγμένο από τη θεωρία, τη διδασκαλία και την ιστορική διαδρομή του! Ο απροκάλυπτος και άκρατος εκφοβισμός δηλαδή. Πέραν των όσων έχομε ήδη καταγράψει ή αναφέρει εντός του κειμένου ιδού ακόμα μερικά συμπληρωματικά παραδειγματικά χωρία:

> *Ματθαίος* 13: 24-30 «*Άλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων· ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω σπείραντι καλόν σπέρμα εν τω αγρώ αυτού· εν δε τω καθεύδειν τους ανθρώπους* ***ήλθεν αυτού ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια ανά μεσον του σίτου*** *και απήλθεν. ότε δε εβλάστησεν ο χόρτος και καρπόν εποίησε, τότε εφάνη και τα ζιζάνια. προσελθόντες δε οι δούλοι του οικοδεσπότου είπον αυτώ·* ***κύριε, ουχί καλόν σπέρμα έσπειρας εν τω σω αγρω; πόθεν ουν έχει ζιζάνια;*** *ο δε έφη αυτοίς· εχθρός άνθρωπος τούτο εποίησεν. οι δε δούλοι είπον αυτώ·* ***θέλεις ουν απελθόντες συλ-***

λέξωμεν αυτά; ο δε έφη· ου, μήποτε συλλέγοντες τα ζιζάνια εκριζώσητε άμα αυτοίς τον σίτον· άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα μέχρι του θερισμού, και εν καιρω του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά, *τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.*».

Αυτή η ανήθικη και ανάρμοστη προς κάθε θεϊκή ιδιότητα παραβολή, εκτός από την έμπνευση φόβου και κατακαύσεως, μας λέγει ότι όλοι όσοι επιχειρηματολογούν και εγείρουν ζητήματα και ερωτήματα γίνονται ζιζάνια που θα τα αφήσομε ανενόχλητα προσωρινώς σαν να τους στήσομε παγίδα και τελικά θα τα κατακαύσομε. Άστε τα ήσυχα για την ώρα και μην προσπαθήσετε να σώσετε κι' αυτά. Μετά θα τα κατακαύσω εγώ... Οι μαθητές ήταν τόσο βραδύνοες που αναγκάστηκε να τους παραδώσει και την εξήγηση της παραβολής, στους στίχους τού *Ματθαίου* 13: 36-42. Ειδικά στους στίχους 39-42 λέγει:

Ματθαίος 13: 39-42 «*ο δε εχθρός ο σπείρας αυτά εστιν ο διάβολος·* ***ο δε θερισμός συντέλεια του αιώνός εστιν·*** *οι δε θερισταί άγγελοί εισιν. ωσπερ ουν* ***συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται, ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου.*** *απόστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού,* ***και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν, και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.***».

Ίσως όμως να δικαιολογούνται οι μαθητές, διότι όσο απλοϊκοί κι' αν ήταν μάλλον δεν θα μπορούσαν να φανταστούν ότι «ο θεός της αγάπης» μπορούσε να έχει κάτι τέτοιο στον νου του και ότι η εσχατολογία για την οποία μιλούσε ήταν τόσο άμεση!

Ιδού ολίγα ακόμα χωρία:

Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 1: 8-9 «***εν πυρί φλογός, διδόντος εκδίκησιν τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,***».

Πρός Εβραίους 10: 27 «***φοβερά δε τις εκδοχή κρίσεως και πυρός ζήλος εσθίειν μέλλοντος τους υπεναντίους.***»,

Πρός Εβραίους 10: 31 «***φοβερόν το εμπεσείν εις χείρας Θεού ζώντος.***».

Αποκάλυψις του Ιωάννου. Όλη η *Αποκάλυψις* αποτελεί ένα ρυπαρογράφημα καταστροφής και εκδικήσεως με σκοπό την απόλυτη επιβολή φόβου και τρομοκρατήσεως τού πτωχού τώ πνεύματι κοσμάκη, πράγματα που δεν αρμόζουν σε έναν θεό που χαρακτηρίζεται ως πανάγαθος, παντοδύναμος, πάνσοφος και δίκαιος. Π.χ., 14: 17-20 «*Και άλλος άγγελος εξήλθεν εκ του ναού του εν τω ουρανώ, έχων και αυτός δρέπανον οξύ. Και άλλος άγγελος εξήλθεν εκ του θυσιαστηρίου, έχων εξουσίαν επί του πυρός, και εφώνησε κραυγή μεγάλη τω έχοντι το δρέπανον το οξύ λέγων· πέμψον σου το δρέπανον το οξύ και τρύγησον τους βότρυας της αμπέλου της γης, ότι ήκμασεν η σταφυλή της γης. και έβαλεν ο άγγελος το δρέπανον αυτού εις την γην,*

και ετρύγησε την άμπελον της γης, και έβαλεν εις την ληνόν του θυμού του Θεού την μεγάλην. και επατήθη η ληνός έξω της πόλεως, ***και εξήλθεν αίμα εκ της ληνού άχρι των χαλινών των ίππων από σταδίων χιλίων εξακοσίων****.*».

Υπάρχουν αμέτρητα άλλα τέτοια χωρία μέσα στην «*Ιερά Βίβλο*» που απαντώνται στα λόγια όλων όσων έβαλαν το χεράκι τους εκεί μέσα, του Θεού της αγάπης και του υιού του Ιησού τού γλυκυτάτου συμπεριλαμβανομένων … !

Λοιπόν και ‘σεις αγαπητοί αναγνώστες μελετήσετε, κρίνετε και καταγγείλετε.

(Μια ισχυρή και καλοβαλμένη κριτική πάνω σε μερικά απ’ αυτά τα θέματα υπάρχει στο βιβλίο του Dan **Barker**: Godless, How an Evaggelical Preacher Became one of America’s Leading Atheist, forewarded by Richard Dawkins, Ulysses Press, 2008.).

«ΟΣΤΙΣ ΘΕΛΕΙ ΟΠΙΣΩ ΜΟΥ ΕΛΘΕΙΝ...»

Αυτή η πολύ συνηθισμένη χριστιανική φράση αν και δεν υπάρχει αυτολεξεί στην *Καινή Διαθήκη* είναι βγαλμένη από τα τρία πρώτα συνοπτικά *Ευαγγέλια.* Συγκεκριμένα έχομε:

Ματθαίος* 16: 24** «*Τότε ο Ιησούς είπε τοις μαθηταίς αυτού·* ***ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι.»

Μάρκος* 8: 34** «*Και προσκαλεσάμενος τον όχλον συν τοις μαθηταίς αυτού είπεν αυτοίς·* ***όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι.»

Λουκάς* 9: 23** « *Έλεγε δε προς πάντας·* ***ει τις θέλει οπίσω μου έρχεσθαι, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν και ακολουθείτω μοι.»

Εις μεν τον Ματθαίον και τον Λουκάν έχομε «***ει τις θέλει***» και όχι «***όστις θέλει***» όπως γράφει ο Μάρκος. Το απαρέμφατο «***ελθείν***» απαντάται μόνο στον Ματθαίον. Στον Μάρκον έχομε το απαρέμφατο «***ακολουθείν***» και στον Λουκάν το «***έρχεσθαι***». Η κατά λέξη μετάφραση της *Καινής Διαθήκης* της Αποστολικής Διακονίας μεταφράζει ως εξής:

24 *Τότε είπε ο Ιησούς εις τούς μαθητάς του, «**Εάν** κανείς θέλη νά μέ ακολουθήση, άς απαρνηθή τόν εαυτόν του καί άς σηκώσει τόν σταυρόν του καί άς μέ ακολουθήση.»*

34 *Και αφού εκάλεσε το πλήθος μαζί μέ τούς μαθητάς του τούς είπε, « **Εάν** κανείς θέλη νά μέ ακολουθήση, άς απαρνηθή τόν εαυτόν του καί άς σηκώση τόν σταυρόν του καί άς μέ ακολουθήση.»*

23 *Καί έλεγε εις όλους, «**Εάν** θέλη κανείς νά μέ ακολουθήση, άς απαρνηθή τόν ευατόν του καί άς σηκώση τόν σταυρόν του κάθε ημέραν καί άς μέ ακολουθή.»*

Ο υποθετικός αυτός λόγος υπάρχει σαφώς και στις ερμηνείες των Τρεμπέλα και Κολιτσάρα, οι οποίοι απλώς τον έχουν παραφουσκώσει με δικές τους θεολογικές ερμηνευτικές σάλτες, πράγμα που εκ συστήματος και κατά κόρον κάνουν παντού. Ακόμα συνεχίζεται, υπό αναφοροϋποθετική μορφή, και σε μερικούς από τους επόμενους στίχους. Για παράδειγμα παραθέτομε χωρίς μετάφραση τον αμέσως επόμενο στίχο από τους τρεις ευαγγελιστές αντιστοίχως, και σας παρακαλούμε να μελετήσετε προσεκτικά την *Καινή Διαθήκη* σ' αυτά τα τρία σημεία.

25 «*ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ευρήσει αυτήν.*»

35 «*ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου ούτος σώσει αυτήν.*»

24 «*ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την ψυχήν αυτού ένεκεν εμού, ούτος σώσει αυτήν.*»

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, καίτοι μέσα στην ομάδα των δώδεκα μαθητών και θεολόγος, άκρως περιέργως δεν αναφέρει τίποτα απ' αυτές τις κατά μάλλον ή ήττον καθαρές θεολογίες του Ιησού, τις οποίες αυτοί οι στίχοι των τριών πρώτων ευαγγελιστών περιέχουν και πρέπει να τις άκουσε και αυτός αφού ο Ιησούς τις είπε στους μαθητές του. Εδώ τις έμαθε ο Λουκάς που δεν ήταν εκεί όταν ελέχθη αυτό το λογύδριο αλλά τις έγραψε, ο Ιωάννης όμως αν και ήταν εκεί παρών δεν τις ανέφερε! Περίεργο;

Οι ιεροκήρυκες και οι κάθε είδους προπαγανδιστές του Χριστιανισμού, τους οποίους έχω πολλές φορές ακούσει εκ του σύνεγγυς ή έχω διαβάσει γραπτά τους, μας διατυμπανίζουν άλλα πράγματα. Όταν λένε το «***όστις θέλει...»*** σταματάνε μέχρι εκεί ή μέχρι το «***όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...»***. Μετά δίνουν την εξήγηση ότι ο Χριστός αναγνωρίζει στον καθένα το δημοκρατικό δικαίωμα της ελευθέρας εκλογής και τον αφήνει ελεύθερα να τον ακολουθήσει ή να μην τον ακολουθήσει. Ακόμα επεξηγούν ότι ο Χριστός δεν επιβάλλει σε κανέναν τι να κάνει αλλά τον αφήνει ελεύθερο να κάνει ό,τι επιθυμεί, ενώ ως Θεός που είναι, αν ήθελε, θα μπορούσε μέσα σε κλάσμα του δευτερόλεπτου να κάνει όλους τους ανθρώπους επί της γης οπαδούς του. Αυτοί λοιπόν, αποσιωπούν πλήρως τον υποθετικό λόγο που υπάρχει μέσα σε όλους αυτούς τους στίχους και μας παρουσιάζουν έναν Χριστό να μας λέγει: «Θέλετε να έλθετε μαζί μου ελάτε. Αν πάλι δεν θέλετε μην έρχεστε. Κάνετε ότι θέλετε». Έτσι επιθυμούν να μας παρουσιάσουν τον Χριστιανισμό σαν μια απόλυτα δημοκρατική θρησκεία, η οποία σέβεται το δικαίωμα της ελευθέρας εκλογής χωρίς καμία βία και κανένα καταναγκασμό.

Εδώ θα αποδείξομε πέραν πάσης αμφιβολίας πόσο πολύ όλα αυτά που διακηρύττουν οι προπαγανδιστές του Χριστιανισμού απέχουν από την πραγματικότητα και πόσο οι κύριοι αυτοί εσκεμμένα ψεύδονται! Είναι ίδιον γνώρισμα των Χριστιανών προπαγανδιστών η παρερμηνεία, η διαστροφή και το ψεύδος, αρχής γενομένης από τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος έγραψε πριν από τους ευαγγελιστές: *Πρός Ρωμαίους* 3: 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**» (αυτό είναι το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος!). Βλέπε και: *Πράξεις* 9: 22, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 3: 6, 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18. Ακόμα από τον Παύλο (*Β΄ Πρός Κορινθίους* 3: 6, *Πρός Γαλάτας* 4: 24), και εφεξής έχομε το δολιότατο αξίωμα των Χριστιανών θεολόγων και απολογητών ότι η *Αγία Γραφή* ερμηνεύεται είτε κατά γράμμα (δηλαδή κυριολεκτικώς) είτε άλληγορικώς (μεταφορικώς), πράγμα που τονίζει και ο Ωριγένης. Δεν μας λένε όμως καθόλου τα κριτήρια διά των οποίων ξεχωρίζουν τα αλληγορικά από τα κυριολεκτικά χωρία. Προφανώς ούτε και οι ίδιοι τα γνωρίζουν, εκτός βεβαίως και πρόκειται για προφανείς περιπτώσεις σχημάτων λόγου για τις οποίες δεν χρειαζόμαστε θείαν επιφοίτηση. Επίσης οι Χριστιανοί άρπαξαν τις Εβραϊκές γραφές, τις κακοποίησαν και τις διαστρέβλωσαν για να εξυπηρετήσουν τις απόψεις τους και τους σκοπούς των. Η απόδειξη που επιχειρούμε εδώ περιλαμβάνει τα εξής πέντε σημεία.

Πρώτον. Ο **υποθετικός λόγος** είναι σαφέστατος διά της λέξεως «***ει = εάν***», όπως απερίφραστα γράφεται στον *Ματθαίον* και τον *Λουκάν*. Στον *Μάρκον* δεν υπάρχει «***ει***», πλην όμως το απαρέμφατο «***ακολουθείν***» καθιστά την πρόταση υποθετική, όπως ακριβώς έχομε απαρέμφατα και στους άλλους δύο ευαγγελιστές. Όπως μου έχουν εξηγήσει πολλοί

φιλόλογοι εδώ έχομε αναφοροϋποθετική πρόταση. Εν κατακλείδι ο Χριστός τονίζει ότι: Εάν κάποιος θέλει να τον ακολουθήσει, τότε οφείλει να πράξει τα εξής δύο πράγματα: (1ο) Να απαρνηθεί τον εαυτόν του, και (2ο) να σηκώσει τον σταυρόν του. Μόνον τότε μπορεί τον ακολουθήσει. Αλλιώς δεν μπορεί να τον ακολουθήσει. Το ίδιο νόημα εξ άλλου συναντάμε και ενωρίτερα, στον *Ματθαίον* 10: 38 «***και ος ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεί οπίσω μου, ουκ έστι μου άξιος***.». Με αυτό ακριβώς το πνεύμα ομίλησε ο Χριστός και στον νεανίσκο που τον ρώτησε τι να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή, *Ματθαίος* 19: 16-21: «*Και ιδού εις προσελθών είπεν αυτώ· διδάσκαλε αγαθέ, τι αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον; ο δε είπεν αυτώ· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός.* ***ει δε θέλεις εισελθείν*** *εις την ζωήν, τήρησον τας εντολάς. λέγει αυτώ· ποίας; ο δε Ιησούς είπε· το ου φονεύσεις, ου μοιχεύσεις, ου κλέψεις, ου ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τον πατέρα και την μητέρα, και αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. λέγει αυτώ ο νεανίσκος· πάντα ταύτα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου· τι έτι υστερώ; έφη αυτώ ο Ιησούς·* ***ει θέλεις τέλειος είναι****, ύπαγε πώλησόν σου τα υπάρχοντα και δος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανώ,* ***και δεύρο ακολούθει μοι.***». Του έδωσε σαφείς και απαράβατες εντολές που έπρεπε να τηρήσει για να τον ακολουθήσει και να έχει ζωήν αιώνιον. (Βλέπε και *Λουκάς* 10: 25-28 για άλλη περίπτωση.). Όπως π.χ. λέμε σε κάποιον: Αν θέλεις να γίνεις μέλος του σωματίου μας τότε πρέπει οπωσδήποτε να υπογράψεις και να τηρείς το καταστατικό του. Δεν του λέμε θέλεις γίνε μέλος, θέλεις μην γίνεις. Έτσι κι' αλλιώς δεν μας πειράζει και δεν χρειαζόμαστε τίποτα άλλο.

Δεύτερον. Στον Χριστιανισμό ισχύει ο **απόλυτος προκαθορισμός** (predestination), παρά τα όσα λέγονται περί ελευθερίας βουλήσεως και της σωτηρίας των ανθρώπων διά πίστεως, μετανοίας και καλών έργων. Είναι και αυτό ένα από τα χείριστα αντιφατικά και καταστροφικά δόγματα όλων των χριστιανικών εκκλησιών. Δεν εννοούμε τον «σχετικό» προκαθορισμό όπως μας λένε μερικοί πονηροί «ειδικοί, ειδικευμένοι», αλλά τον απόλυτο. Δεν μας εξηγούν καθόλου πως μετράνε τη σχετικότητα που τεχνηέντως επικαλούνται. Ακόμα και η πρόγνωση του χριστιανικού Θεού όλων των μελλόντων να συμβούν και η απονομή θείας χάριτος σε όποιον επιθυμεί, κατά τα δόγματα της χριστιανικής θρησκείας, αποτελούν και αυτά απόλυτο προκαθορισμό. Με τη λογική του προκαθορισμού ο Θεός έφτιαξε τους ανθρώπους και άλλους μεν προόρισε για την αιώνια τιμωρία, άλλους δε να τον ακολουθήσουν!

Το δόγμα αυτό επιφέρει πλήρη αδράνεια και αναχωρητισμό. Κάθισε και περίμενε να δεις τι θα γίνει. Σύμφωνα με το δόγμα αυτό η ορθή θέση της χριστιανικής καταστροφικής θρησκείας σε περίπτωση ασθενείας, συμφοράς, θανάτου, κλπ., είναι ότι ο τέλειος Χριστιανός οφείλει να δέχεται τα πάντα ως έρχονται χωρίς καμία αντίρρηση, αντίσταση, λύπη, στεναγμό, κλπ., διότι τότε εναντιώνεται στο έργο της θείας βουλήσεως. Αυτό βεβαίως έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με την φυσική ροπή των πραγμάτων. Σε λίγο θα ανακηρύξουν όλους τους φονιάδες, τους εγκληματίες, κλπ., αγίους εφ' όσον η θεϊκή βούληση τους επέλεξε ως όργανά της για να διεκπεραιώσει κάτι! Εφ' όσον στον Χριστιανισμό οι ασθένειες οφείλονται στον σατανά και τους διαβόλους αυτού, έχομε ότι και αυτοί είναι όργανα της θείας βουλήσεως! Ιδού μερικά μικρά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και ανοησιών στις οποίες οδηγούμαστε από τα χριστιανικά δόγματα και τις δοξασίες.

Στην *Παλαιά Διαθήκη* συναντάμε τακτικά τον προκαθορισμό του Εκλεκτού Λαού επί τη βάσει του οποίου ο εκλεκτός λαός του Θεού Πατρός Γιαχβέχ μπορούσε να διαπράξει εν λευκώ κάθε έγκλημα και θηριωδία. Έχομε δηλαδή τον απόλυτο ρατσισμό δοσμένο

από τον εβραιοχριστιανικό Θεό και θεολογικά θεμελιωμένο! *Δευτερονόμιον* 7: 6-7 «*ότι λαός άγιος ει Κυρίω τω Θεώ σου, και σε* ***προείλετο*** *Κύριος ο Θεός σου είναι αυτώ λαόν περιούσιον παρά πάντα τα έθνη, όσα επί προσώπου της γης. ουχ ότι πολυπληθείτε παρά πάντα τα έθνη,* ***προείλετο Κύριος υμάς και εξελέξατο Κύριος υμάς****, υμείς γαρ εστε ολιγοστοί παρά πάντα τα έθνη,*». Μόνον στην *Γένεσιν* 15: 18-20 διατάσσονται 11 γενοκτονίες και στο *Δευτερονόμιον* 20: 17 διατάσσονται 7. Οι αναφορές εγκλημάτων και θηριωδιών πάσης φύσεως εντός ολοκλήρου του αγίου βιβλίου είναι πολλές εκατοντάδες! Δόγμα ολοκλήρου του Χριστιανισμού: «Ο Ισραήλ προκαθορίστηκε ως ο εκλεκτός λαός ου Θεού!». Δι' αυτού του λαού προκαθορισμένα ο Θεός ηργάσατο την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους ακόμα και αν αυτό εσήμαινε χιλιάδες αποτρόπαια εγκλήματα που τέτοιος αριθμός εγκλημάτων και αγριότητα δεν συναντώνται σε καμιά άλλη θρησκεία. Βλέπε και *Δευτερονόμιον* 20: 17, *Έξοδος* 33: 2, και πολλά άλλα σημεία, όπου αναφέρονται οι επτά (7) αυτές γενοκτονίες κατά τρόπον ειδεχθή, εις δε την *Γένεσιν* 15: 18-20, όπως είδαμε, αναφέρονται ένδεκα (11) γενοκτονίες. (Βλέπε και *Ησαΐας* 60: 11-12 με το ίδιο πνεύμα, και *Ιερεμίας* 3: 17.).

Η κλήση του Χαλδαίου Άβραμ (που μετονομάστηκε Αβραάμ) από τον Θεό των Εβραίων μαζί με όλες οι υποσχέσεις που του έδωσε για ευλογία ή καταδίκη και εξολόθρευση άλλων λαών που δεν έφταιχαν σε τίποτα (*Γένεσις* κεφάλαια 11, 12, 15, 17, κλπ.) αποτελεί άδικο και τρελό προκαθορισμό δοθέντα από τον ίδιο τον Εβραϊκό Θεό. Διαβάσετε και τα βιβλία: *Ιησούς του Ναυή*, *Κριτών, Βασιλειών*, κλπ. να δείτε τι σημαίνει θεός αγάπης και δικαιοσύνης! Αυτό θα πει δίκαιο, καλοπροαίρετο και αποδοτικό σχέδιο ενός «παντοδυνάμου και δικαιοτάτου θεού που είναι όλο αγάπη και δικαιοσύνη» για να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αρχική κατάρα που το έριξε και την συνεχή οργή του. Ιδού τί εστί θρησκεία ανοησίας και σχιζοφρενείας.

Ο προκαθορισμός του εκ γενετής τυφλού διά την δόξαν του Θεού, *Ιωάννης* 9: 1-3-5, τίθεται σαφώς από τον Ιησού. Δεν ήταν οι αμαρτίες που διέπραξε ως έμβρυο μέσα στην κοιλιά της μάνας τους, όπως βλακωδέστατα ερώτησαν οι μαθητές!

Ο Ιούδας ήταν προκαθορισμένος να κάνει την προδοσία και να παίξει τον ρόλο που έπαιξε στο θέατρο της σωτηρίας, διά των υποτιθεμένων προφητειών της *Παλαιάς Διαθήκης*, *Ματθαίος* 26: 15, 27: 3, 9 (περί των τριακόντων αργυρίων, και οι άλλοι ευαγγελιστές ομιλούν περί αργυρίων αλλ' όχι τριάκοντα), *Λουκάς* 22: 22, *Πράξεις* 1: 16, 20, κλπ.

Ο ίδιος ο Χριστός ήταν προκαθορισμένος από τον Θεό Πατέρα του διά την σωτηρία των ανθρώπων καθώς και ο τρόπος διά του οποίου θα επετύγχανε αυτήν. Η υποτιθεμένη επαλήθευση εκατοντάδων υποτιθεμένων προφητειών πάνω στον Ιησού αποτελεί επιβεβαίωση του προκαθορισμού. Τα *Ευαγγέλια* γράφουν ότι ο ίδιος ανακοίνωσε πολλές φορές στους μαθητές του τί ήδη γέγραπται, εν τω νόμω του Μωυσέως καί τοίς προφήταις, γενέσθαι διά τόν υιόν τού ανθρώπου. Διά «*τόν υιόν του ανθρώπου*» το κάθε τι που θα του συνέβαινε ήταν προκαθορισμένο, «***καθώς γέγραπται***». *Ματθαίος* 26: 24, 31, 54, *Μάρκος* 9: 12, 14: 21, 27, *Λουκάς* 18: 31, 22: 22 «*και ο μεν υιός του ανθρώπου πορεύεται κατά το* ***ωρισμενον****· πλήν ουαί τω ανθρώπω εκείνω δι' ου παραδίδοται.*», 24: 28, 46, κλπ. Ακόμα, στον *Ιωάννην* 18: 11 «... *τό ποτήριον* ***ό δέδωκέ μοι ο Πατήρ****, ου μή πίω αυτό;*». Πολλές φορές ο Ιησούς είχε εξηγήσει στους μαθητές του τα πάθη που τον περίμεναν και την ανάστασή του μετά από τρεις μέρες ως προκαθορισμένα γεγονότα, προφητεμένα στην *Παλαιά Διαθήκη*, έστω και αν αυτοί δεν εννοούσαν να καταλάβουν τι τους έλεγε. Όπως όμως γράφει η *Καινή Διαθήκη*, στο τέλος-τέλος κατάλαβαν και αυτοί. *Ματθαίος* 16: 21-23, 17: 9, 12, 22-23, 20: 17-19, *Μάρκος* 8: 31-33, 9: 9, 12, 10: 32-34, *Λουκάς* 9: 22, 44, 17: 25, 18: 31-33, 22: 15, 24: 44-47, κλπ.

Η σωτηρία (από τί;) του καθενός είναι τελικά προκαθορισμένη. Ο προκαθορισμός λοιπόν αυτός είναι απόλυτος και όχι σχετικός όπως διατείνονται πολλοί διαστρευλωτές της αλήθειας. Επομένως δεν υπάρχει ελευθερία βουλήσεως. Μελετείστε: *Ματθαίος* 11: 27 «*Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου· και ουδείς επιγινώσκει τον υιόν ει μη ο πατήρ, ουδέ τον πατέρα τις επιγινώσκει ει μη ο υιός* ***και ω εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι.***», 12: 30, 13: 38, 43, 15: 13-14, 19: 25-26, 20: 1-16,14, 23, 22: 2-14, 24: 14, 22, 24, 31, 34, 25: 34, *Μάρκος* 2: 17, 4: 2, 10: 31, 13: 20-22, *Λουκάς* 10: 21-22, 11: 23, 50, 13: 24, 14: 16-24, 18: 7, 26-27, 19: 10, *Ιωάννης* 3: 15, 27, 36, 5: 21, 24, 6: 35, 37, 39, 40, 44, 54, 64-65 «*αλλ' εισίν εξ υμών τινες οί ου πιστεύουσιν. ήδει γαρ εξ αρχής ο Ιησούς τίνες εισίν οι μη πιστεύοντες και τις εστιν ο παραδώσων αυτόν. και έλεγε· διά τούτο είρηκα υμίν ότι ουδείς δύναται ελθείν προς με,* ***εάν μη ή δεδομένον αυτώ εκ του πατρός μου.***», 8: 1, 12, 18, 47, 15: 16, 19, 17: 2, 6, 9, 14, 16, *Επιστολή Ιακώβου* 2: 5, *Αποκάλυψις* 3: 5, 7: 3-8, 13: 8, 17: 8, 17, 20: 12-15, 21: 27, 22: 14, 19, κλπ.

Ο Παύλος επαναλαμβάνει με ισχυρότερο και πιο ασύστολο, αν είναι δυνατό, τρόπο αυτό το αντιφατικό δόγμα του προκαθορισμού, παρά το καταστροφικό κήρυγμά του περί σωτηρίας διά πίστεως μόνον. Τι να κάνομε; Οι αντιφάσεις δίνουν και παίρνουν. Μελετείστε:

(α) Περί σωτηρίας μόνον διά πίστεως: *Πράξεις* 13: 39, *Πρός Ρωμαίους* 1: 16-17, 3: 22-24, 27-28, 30, 4: 4-5, 16, 5: 1-5, 10: 9-10, 13,11: 6, *Πρός Γαλάτας* 2: 16, 3: 2, 5-14, *Πρός Εφεσίους* 2: 8-9, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 10, 2: 12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 15.

(β) Περί (απολύτου) προκαθορισμού: *Πράξεις* 13: 48, *Πρός Ρωμαίους* 8: 14, 28-31, 9: 11-24 «*μήπω γαρ γεννηθέντων μηδέ πραξάντων τι αγαθόν ή κακόν,* ***ίνα η κατ' εκλογήν του Θεού πρόθεσις μένη, ουκ εξ έργων, αλλ' εκ του καλούντος,*** *ερρέθη αυτή ότι ο μείζων δουλεύσει τω ελάσσονι, καθώς γέγραπται· τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε 'Ησαύ εμίσησα. Τί ουν ερούμεν; μη αδικία παρά τω Θεώ; μη γένοιτο. τω γαρ Μωϋσή λέγει· ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτείρω. άρα ουν ου του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού. λέγει γαρ η γραφή τω Φαραω ότι εις αυτό τούτο εξήγειρά σε, όπως ενδείξωμαι εν σοί την δυναμίν μου, και όπως διαγγελή το όνομά μου εν πάση τη γη. άρα ουν ον θέλει ελεεί, ον δε θέλει σκληρύνει. Ερείς ουν μοι· τι έτι μέμφεται; τω γαρ βουλήματι αυτού τις ανθέστηκε; μενούνγε, ω άνθρωπε, συ τις ει ο ανταποκρινόμενος τω Θεώ; μη ερεί το πλάσμα τω πλάσαντι, τι με εποίησας ούτως; ή ουκ έχει εξουσίαν ο κεραμεύς του πηλού, εκ του αυτού φυράματος ποιήσαι ό μεν εις τιμήν σκεύος, ό δε εις ατιμίαν; ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίσαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία σκεύη οργής κατηρτισμένα εις απώλειαν, και ίνα γνωρίση τον πλούτον της δόξης αυτού επί σκεύη ελέους, ά προητοίμασεν εις δόξαν, ους και εκάλεσεν ημάς ου μόνον εξ Ιουδαίων, αλλά και εξ εθνών,*», 11: 5-7, 29-35, 12: 3, 6, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 7, 7: 7, 17, 15: 10, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 18, *Πρός Γαλάτας* 1: 15, *Πρός Εφεσίους* 1: 4-11, 4: 7, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10, *Πρός Εβραίους* 4: 3, κλπ.

Όπως βλέπομε ο Παύλος βασίζει τον προκαθορισμό στην *Παλαιά Διαθήκη*. Κατά την εποχή που γράφει δεν υπήρχαν τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* και η *Καινή Διαθήκη*. Ούτως έπρεπε να χρησιμοποιήσει την *Παλαιά* την οποία πρέπει να εγνώριζε απ' έξω και ανακατωτά ως μορφωμένος Φαρισαίος. Είναι γεγονός ότι η *Παλαιά Διαθήκη* γέμει πολυαρίθμων αναφορών επί των οποίων μπορούμε άνετα να βασίσομε το δόγμα του προκαθο-

ρισμού. Χάριν συντομίας δεν θα τις καταγράψομε. Τα παυλικά στοιχεία που παραθέτομε περιέχουν ήδη αρκετές διά του λόγου το ασφαλές. Η *Καινή* λοιπόν ως άξιον τέκνον της *Παλαιάς* δεν μπορούσε να υστερήσει σ' αυτό το σημείο!

Ακόμα ο Χριστός προκαθορίζει εναντίον του όποιον δεν είναι μαζί του. Αυτό διατυπώνεται στον *Ματθαίον* 12: 30 και *Λουκάν* 11: 23 με τα λόγια του, «*ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει.*». Στον *Μάρκον* 9: 40, αν και αναφέρεται στους μαθητές του και όχι ευθέως στον εαυτόν του, αυτό το διατυπώνει διά της λογικής ισοδυναμίας ως εξής: «*ος γαρ ουκ έστι καθ' υμών, υπέρ υμών εστιν.*». Παραδόξως, στον στίχο 9: 50 το λέγει έτσι και ο *Λουκάς*.

Ούτε στους χλιαρούς τη πίστει αφήνεται το παραμικρό περιθώριο! Ο ίδιος ο Χριστός μας λέγει ότι πρόκειται να τους ξεράσει από το στόμα του! Διότι εις την *Αποκάλυψιν* 3: 14-22, διά της χειρός του Ιωάννου σαφώς και άνευ περιτροπών παραγγέλλει: «*Και τω αγγέλω της εν Λαοδικεία εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο αμήν, ο μάρτυς ο πιστός και αληθινός, η αρχή της κτίσεως του Θεού· οίδά σου τα έργα, ότι ούτε ψυχρός ει ούτε ζεστός· όφελον ψυχρός ης ή ζεστός.* ***Ούτως ότι χλιαρός ει, και ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, μέλλω σε εμέσαι εκ του στόματός μου.*** *ότι λέγεις ότι πλούσιός ειμι και πεπλούτηκα και ουδενός χρείαν έχω, -και ουκ οίδας ότι συ ει ο ταλαίπωρος και ο ελεεινός και πτωχός και τυφλός και γυμνός,- συμβουλεύω σοι αγοράσαι παρ' εμού χρυσίον πεπυρωμένον εκ πυρός ίνα πλουτήσης, και ιμάτια λευκά ίνα περιβάλη και μη φανερωθή η αισχύνη της γυμνότητός σου, και κολλύριον ίνα εγχρίση τους οφθαλμούς σου ίνα βλέπης. εγώ όσους εάν φιλώ, ελέγχω και παιδεύω·* ***ζήλευε ουν και μετανόησον****. ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω·* ***εάν τις ακούση της φωνής μου*** *και ανοίξη την θύραν, και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού. Ο νικών, δώσω αυτώ καθίσαι μετ' εμού εν τω θρόνω μου, ως καγώ ενίκησα και εκάθισα μετά του πατρός μου εν τω θρόνω αυτού.* ***Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις.***».

Η απόλυτη φοβέρα και η απόλυτη ακρότητα συνεχίζεται ακάθεκτη σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του Χριστιανισμού. Για παράδειγμα, η πολυδιαφημισμένη αλλά και ανά τους αιώνες πολυχρησιμοποιηθείσα «***σιδηρά ράβδος***» και το παροιμιώδες χωρίον «***ως τα σκεύη τα κεραμικά συντριβήσεται***», που εμφανίζονται σ' αυτό το φαντασμαγορικό ρυπαρογράφημα και αισχρογράφημα που τού έδωσαν τον τίτλο *Αποκάλυψις του Ιωάννου*, 2: 26-27 ως εξής: «*Και ο νικών και ο τηρών άχρι τέλους τα έργα μου, δώσω αυτώ εξουσίαν επί των εθνών,* ***και ποιμανεί αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως τα σκεύη τα κεραμικά συντριβήσεται****, ως καγώ είληφα παρά του πατρός μου*». Αυτή η φοβέρα για όσους δεν το γνωρίζουν, εφ' όσον οι ψευδολόγοι προπαγανδιστές του Χριστιανισμού το αποσιωπούν, είναι αντιγραφή μαζί με την συνεχή χριστιανική διαστροφή των Εβραϊκών γραφών από την, όχι καλλίτερη, μαμά του Χριστιανισμού την *Παλαιάν Διαθήκην* και συγκεκριμένα από τον *Ψαλμόν* 2, στίχοι 8-9: «*αίτησαι παρ' εμού, και δώσω σοι έθνη την κληρονομίαν σου και την κατάσχεσίν σου τα πέρατα της γης.* ***ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά, ως σκεύη κεραμέως συντρίψεις αυτούς.***». Ούτως, εις μεν την *Παλαιάν Διαθήκην*, ειδικά στον *Ψαλμόν* 2 αλλά και σε πάρα πολλά άλλα σημεία, ο θεός των Εβραίων Γιαχβέχ θα παραδώσει όλα τα έθνη του πλανήτη Γης στους *Εκλεκτούς* του διά να τα ποιμάνουν, κυβερνήσουν δηλαδή σαν κοπάδι, με απόλυτη δικτατορία και να συντρίβουν αυτά ως σκεύη κεραμέως κατά το δοκούν, εις δε την *Καινήν* η ίδια θεότητα επιφυλάσσει την ίδια τύχη, αυτή τη φορά όμως στα χέρια του Υιού της Γιοσούαχ, στα έθνη και γενικώς σε όσους δεν είναι Χριστιανοί σύμφωνα με της επιταγές που περιέχει αυτό το ρυπαρογράφημα και αισχρογράφημα της *Απο-*

καλύψεως. Βλέπετε λοιπόν πόσο ταιριάζει εδώ αυτό το περίφημο «***όστις θέλει οπίσω μου ελθείν***» των Χριστιανών ιεροκηρύκων προπαγανδιστών και διαστροφέων.

Όλα αυτά ας τα λάβουν πολύ καλά υπ' όψιν τους οι χλιαροί Χριστιανοί, κλπ. Πλειστάκις ακούμε πολλούς Χριστιανούς με τρεμάμενη φωνή να μάς ομολογούν ότι είναι Χριστιανοί μόνο σε ολίγον βαθμό ή ότι δεν είναι ακραίοι και όλα αυτά τα σχετικά περίεργα. Μερικοί μάλιστα είναι κρυφοχριστιανοί, δηλαδή ντρέπονται να ομολογήσουν φανερά και γενναία ότι είναι Χριστιανοί. Αν λοιπόν δεν το γνωρίζουν, πράγμα που ως συνήθως συμβαίνει, τους πληροφορούμε ότι ο Χριστιανισμός είναι πέρα για πέρα ακραία θρησκεία χωρίς οίκτο, ντροπή, περιθώρια, κατανόηση, δικαίωμα ελευθερίας, κλπ., και μετά ας λάβουν τα μέτρα τους. Ας το μάθουν λοιπόν, να το καταλάβουν καλά και να αλλάξουν πορεία. Να γίνουν ζηλωτές, αναχωρητές και να μετανοήσουν εμπράκτως και με αποδείξεις. Αλλιώς «δεν τους παίρνει...». Θα γίνουν εμετός και κεραμικά συντρίμματα του Ιησού Χριστού τους!

Ύστερα λοιπόν από τον προκαθορισμό που είδαμε σε τόσες πολλές βιβλικές αναφορές και που είναι δόγμα των χριστιανικών εκκλησιών, και μετά τον εμετό των χλιαρών τη πίστει διά του στόματος του ιδίου του Ιησού Χριστού, ή την συντριβή των μη Χριστιανών ως κεραμικά σκεύη, τί θέση πλέον έχει η ελευθέρα εκλογή του διαστρεβλωμένου «***όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...***»;

Τρίτον. **Απειλές, κατάρες, οργή, ύβρις** και η **σκληρή αιωνία τιμωρία** η οποία περιμένει τους περισσοτέρους και πάνω απ' όλους τους απίστους τίθενται απεριφράστως. Πολλές φορές εμφανίζεται και οργίλος! Μελετείστε: *Ματθαίος* 10: 14-15, 33, 11: 20-24 «*Τοτε ήρξατο ονειδίζειν τας πόλεις εν αις εγένοντο αι πλείσται δυνάμεις αυτού, ότι ου μετενόησαν· ουαί σοι, Χοραζίν, ουαί σοι, Βηθσαϊδά· ότι ει εν Τύρω και Σιδώνι εγενήθησαν αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν υμίν, πάλαι αν εν σάκκω και σποδώ καθήμεναι μετενόησαν. πλήν λέγω υμίν, Τύρω και Σιδώνι ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως ή υμίν. και συ Καπερναούμ, η έως του ουρανού υψωθείσα, έως άδου καταβιβασθήση· ότι ει εν Σοδόμοις εγενήθησαν αι δυνάμεις αι γενόμεναι εν σοί, έμειναν αν μέχρι της σήμερον. πλήν λέγω υμίν ότι γη Σοδόμων ανεκτότερον έσται εν ημέρα κρίσεως ή σοί.*», 12: 32 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 13: 30, 40, 42, όλο το κεφάλαιο 23, π.χ. 23: 33 «*όφεις, γεννήματα εχιδνών! Πως φύγητε από της κρίσεως της γεέννης;*», 24: 38-39, 51, 25: 31-46, *Μάρκος* 3: 29 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 6: 11, 8: 38, 16: 16, *Λουκάς* 9: 5, 41, 10: 10-15, 12: 9-10, 47-48, 13: 5, 16: 19-31, 17: 26-29, 19: 26-27, 20: 18, *Ιωάννης* 3: 18, 36, 5: 29, 8: 24, 44, 12: 48, *Α΄ Επιστολή Ιωάννου* 5: 10, Αποκάλυψις κλπ. (Ο πράος και γλυκύς Ιησούς, ο πρίγκηψ της ειρήνης, δεν απαντάται στα *Ευαγγέλια*· είναι εξωευαγγελικό κατασκεύασμα της φαντασίας και της προπαγάνδας των θεολόγων.).

Επομένως αν κανείς με ελευθέρα συνείδηση δεν πιστέψει στον Χριστό, ζήτω που κάηκε. Αιωνία τιμωρία στο πυρ της αιώνιας κόλασης τον περιμένει. Όλα αυτά αποδεικνύουν το ψεύδος όλων των ιεροκηρύκων όταν διαστρέφουν την πραγματική έννοια του «***όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...***». Είσαι ελεύθερος να διαλέξεις, αλλά έτσι και δεν έλθεις μαζί μου..., τότε να δεις τι θα σου κάνω μετά...! Βλέπετε λοιπόν πόσο συνεπή είναι αυτά τα λόγια και αυτή η θρησκεία και οι παρερμηνείες των διαφόρων προπαγανδιστών της;

Για τον Παύλο υπάρχουν δύο εθνισμοί, οι πιστοί Χριστιανοί και οι άπιστοι Εθνικοί. Σε συγκρίσεις που κάνει σε πολλά σημεία πάντα συγκρίνει τους οπαδούς του με τους άπιστους, εθνικούς και ειδωλολάτρες. Διαχέεται παντού ένα μίσος κατά των άλλων και ένα μισελληνικό πνεύμα. Αυτό αποδεικνύει και το ότι πρωτίστως απευθυνόταν σε χριστιανοεβραίους, πράγμα εμφανέστατο από μια καλή μελέτη των *Πράξεων* και των *Επιστολών*. Με-

σα σ' αυτούς έμπαινε σποραδικώς και κανένας μη Ιουδαίος, όπως π.χ. ο εθνικός Τίτος, γεγονός μεγάλο το οποίο υπερτονίζεται εδώ και κει (π.χ. *Πρός Γαλάτας* 2: 3, «αλλ' ουδέ Τίτος **ο συν εμοί,΄Ελλην ων**, ηναγκάσθη περιτμηθήναι,», κλπ.). Τα ίδια συμπεράσματα βγαίνουν και από πολλά άλλα στοιχεία τα οποία δεν είναι για την παρούσα εργασία. Πρέπει να αναφέρομε όμως, ότι ωρύετο κατά των απίστων, απαγόρευε τη συναναστροφή μαζί τους και προοιωνιζόταν την τιμωρία τους. Βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* 14: 23, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 1-11, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-18 «*Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου; τις δε συγκατάθεσις ναω Θεού μετά ειδώλων; υμείς γαρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονταί μοι λαός. διό εξέλθετε εκ μεσου αυτών και αφορίσθητε, λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε, καγώ εισδέξομαι υμάς, και έσομαι υμίν εις πατέρα, και υμείς έσεσθέ μοι εις υιούς και θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.*», *Πρός Εφεσίους* 2: 12, 5: 4-8, *Πρός Κολασσαείς* 3: 6, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 11-12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 19-20, 6: 20-21, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 12, 23, *Πρός Τίτον* 3: 9-10, *Πρός Εβραίους* 10: 28-31 (και *Α΄ Ιωάννου* 2: 12-17, *Β΄ Ιωάννου* 10-11.).

Δύο εθνισμοί υπάρχουν και στην επιστολή *Α΄ Πέτρου* 2: 9-10 «*υμείς δε γένος εκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός εις περιποίησιν, όπως τας αρετάς εξαγγείλητε του εκ σκότους υμάς καλέσαντος εις το θαυμαστόν αυτού φως· οί ποτε ου λαός, νυν δε λαός Θεού, οι ουκ ηλεημένοι, νυν δε ελεηθέντες.*». Χωρίς να αναλύσομε το θέμα εις βάθος, τόσο το πνεύμα του Πέτρου όσο και του Παύλου διά τους δύο εθνισμούς βασίζεται καθαρά στην *Παλαιά Διαθήκη* και στις πρωτοχριστιανικές συνθήκες όπως αυτές διαμορφώθηκαν κατά την διάρκεια του πρώτου αιώνα Π.Κ.Ε. και του πρώτου αιώνα της Κ.Ε.

Γενικώς ο Παύλος και οι Εβραιοχριστιανοί από την εποχή που έχασαν την ευκαιρία του να ηγηθούν του Ιουδαϊκού λαού και της συνεχίσεως της Ιουδαϊκής παραδόσεως, επεδίωκαν την δημιουργία ενός δικού τους εθνισμού επί τη βάσει παρερμηνειών και ψευδοπροφητειών της *Παλαιάς Διαθήκης*. Αυτό καθίσταται σαφές και από τα πρώιμα γραπτά τους, όπως:

> *Πρός Εφεσίους* δ΄: 1-6 «*Παρακαλώ ουν υμάς εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω* ***αξίως περιπατησαι της κλήσεως ης εκλήθητε****, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη, σπουδάζοντες τηρείν* ***την ενότητα*** *του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης.* ***εν*** *σώμα και* ***εν*** *Πνεύμα, καθώς και εκλήθητε εν* ***μιά*** *ελπίδι της κλήσεως υμών·* ***εις*** *Κύριος,* ***μία*** *πίστις,* ***εν*** *βάπτισμα·* ***εις*** *Θεός και πατήρ πάντων, ο επί πάντων, και διά πάντων, και* ***εν πάσιν ημίν****.*»
> *Α΄ Πέτρου* β΄: 6-10 «*διότι περιέχει εν τη* ***γραφή****· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεύων επ' αυτώ ου μη καταισχυνθή. υμίν ουν η τιμή τοις πιστεύουσιν, απειθούσι δε λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου. οί προσκόπτουσι τω λόγω απειθούντες, εις ό και ετέθησαν. υμείς δε* ***γένος*** *εκλεκτόν,* ***βασίλειον*** *ιεράτευμα,* ***έθνος*** *άγιον,* ***λαός*** *εις περιποίησιν, όπως τας αρετάς εξαγγείλητε του εκ σκότους υμάς καλέσαντος εις το θαυμαστόν αυτού φως· οί ποτε ου* ***λαός****, νυν δε* ***λαός Θεού****, οι ουκ ηλεημένοι, νυν δε ελεηθέντες.*», κλπ.

Στην *Παλαιά Διαθήκη* λοιπόν έχομε εν αφθονία πολλά χωρία περί δύο εθνισμών, Εβραίων και μη-Εβραίων (Εθνικών, που είναι η κακή απόδοση των Ο(β)΄ του Εβραϊκού

όρου: Γκογίμ = αγέλη, σμήνος, μη Εβραίοι, Gentiles, Φιλισταίους, Philistines). Π.χ., *Ησαΐας* 52: 11, *Ιεζεκιήλ* 20: 34, *Σοφονίας* 3: 20, *Ζαχαρίας* 10: 8, κα. Ο διαχωρισμός των λαών σε εκλεκτό λαό και σε εθνικούς από τον ιουδαϊκό και χριστιανικό Θεό της *Παλαιάς Διαθήκης* είναι πολύ γνωστή και σαφής για να καταγράψομε όλες τις αμέτρητες αναφορές σ' αυτό το θέμα. Αλλά και οι απειλές και οι τιμωρίες κατά του ιδίου του εκλεκτού λαού της *Παλαιάς Διαθήκης*, ή κατά των υποτιθεμένων εχθρών του και κατά τίνων άλλων από τον ίδιο Θεό ανέρχονται σε εκατοντάδες μέσα στο «ιερό» αυτό βιβλίο. Έτσι δεν πρέπει να μας εκπλήσσει η αφθονία απειλών κλπ. που ευρίσκονται και εντός της *Καινής*. Η αίρεση του Ιουδαϊσμού η οποία μετεξελίχθηκε στον Χριστιανισμό διατήρησε αμείωτα όλα αυτά τα φρικιαστικά στοιχεία, αφ' ενός λόγω πρωτογονισμού και ιουδαϊκού φανατισμού και αφ' ετέρου διότι ήξερε πολύ καλά πόσο αποδοτικά ήταν.

Η καταπίεση και ψυχολογική διαταραχή που περίμενε όλους τους ανυποψίαστους που ακολούθησαν τη χριστιανική αίρεση και η τύχη που περίμενε αυτούς που βρέθηκαν δίπλα της αλλά δεν την ακολούθησαν αποδεικνύει ότι το ***«όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...»*** και στην πράξη δεν είχε ποτέ και καθόλου την προπαγανδισμένη ψευδή ερμηνεία του δημοκρατικού: «δεν μας πειράζει αν μας ακολουθήσετε και πάλι δεν μας πειράζει αν δεν μας ακολουθήσετε». Πάντοτε είχε και έχει την καθαρή έννοια του υποθετικού λόγου, του οποίου η διατύπωση είναι σαφής μέσα στα κείμενα όπως προηγουμένως εξηγήσαμε. Είναι απλό φιλολογικό ερώτημα με εύκολη απάντηση. Το ίδιο ακριβώς αποδεικνύεται και από τα εξής ακόλουθα:

Τέταρτον. Η βία λοιπόν κατοχυρώθηκε θεϊκώς και «παυλικώς» ήδη στις απειλές και στις τιμωρίες που είδαμε προηγουμένως. Πλην όμως έχομε πολύ περισσότερες αναφορές **βίας**, **μισαλλοδοξίας**, **εξοστρακισμού**, **διαχωρισμού**, **αφορισμού**, κλπ. Μελετείστε: *Ματθαίος* 3: 10, 12 (**φωτιά**), 7: 6, 8: 22, 10: 21, 32-38, 12: 30, 13: 30, 40 (**φωτιά**), 15: 13, 18: 34-35 (**βασανιστήρια**), *Λουκάς* 3: 9, 17, 11: 23, 12: 47-53 (48 **ξυλοδαρμός**), 14: 23 («***ανάγκασον εισελθείν***», το «**cogito intrare**» του Ιερού Αυγουστίνου), 26, 17: 34, 19: 27 («***κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου***»), 22: 36-38, 49-50, *Ιωάννης* 12: 48, 15: 6, (**φωτιά για την ιερά εξέταση**), κλπ.

Ας μας πούνε καθαρά οι διάφοροι Χριστιανοί προπαγανδιστές αν τα παρακάτω τρία χωρία συμφωνούν με το «***όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...***» υπό την έννοια που το διαφημίζουν οι ψευδο-ιεροκήρυκες; Σ' αυτά τα τρία χωρία ο ίδιος ο Χριστός λέει:

1. *Ματθαίος* 7: 6, «Μη δώτε το άγιον **τοις κυσί** μηδέ βάλητε τους μαργαρίτας υμών έμπροσθεν **των χοίρων**, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς εν τοις ποσίν αυτών και στραφέντες ρήξωσιν υμάς.». Βλέπε και 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ.
2. *Λουκάς* 19: 27, «**πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου**.».
3. *Ιωάννης* 15: 6, «**εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται**.».

Τους παρακαλούμε να μας εξηγήσουν καθαρά και άνευ περιτροπών!

Στον Παύλο έχομε τις παρακάτω αναφορές:

Πράξεις 13: 8-11, *Πρός Ρωμαίους* 16: 17 (κατασκόπευση και αποφυγή των διαφωνούντων), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 2-5, 13, 10: 14-20, 15: 33, 16: 22, *Β΄ Πρός Κορινθί-*

ους 6: 14-18 (το αναγράψαμε πλήρως παραπάνω), 7: 8-12, 11: 13-15, *Πρός Γαλάτας* 1: 7-9, 3: 1-3, 5: 12, *Πρός Φιλιππησίους* 2: 14-15, 3: 2, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 8-9, 3: 6, 14, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 3-4, 8, 6: 4-5, 20, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 14-16, 22-24, 3: 5, *Πρός Τίτον* 1: 11, 3: 9-11, *Πρός Εβραίους* 10: 28-31, 13: 9.

Όταν μελετήσομε καλά όλες αυτές τις προηγούμενες αναφορές και ακόμα περισσότερες από τον Παύλο, τότε τον βλέπομε καθαρά να ωρύεται και να φωνάζει: «ή ακούτε και πιστεύετε αυτά που λέω εγώ ή αλλιώς να πάτε στ' ανάθεμα και στον διάολο.». (Π.χ., λέει ο Παύλος: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5, «...***παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά***...», *Πρός Γαλάτας* 1: 7-8, «*ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν,* ***ανάθεμα έστω***.», *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20, «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά***,...».). Το «***όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...***» του Ιησού Χριστού με την έννοια που το πλασάρουν οι διάφοροι ψευδο-ιεροκήρυκες και προπαγανδιστές δεν υπάρχει απολύτως πουθενά.

Ίδια μηνύματα επαναλαμβάνονται και στις τρεις *Επιστολές του Ιωάννου* μαζί με μισαλλοδοξία, μίσος και προκατάληψη. Π.χ., *Β΄ Ιωάννου* 9-12 «*πας ο παραβαίνων και μη μένων εν τη διδαχή του Χριστού Θεόν ουκ έχει· ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος και τον πατέρα και τον υιόν έχει. ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει,* ***μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χαίρειν αυτώ μη λέγετε· ο γαρ λέγων αυτώ χαίρειν κοινωνεί τοις έργοις αυτού τοις πονηροίς.***», κλπ.

Διαβάστε επίσης και τις εξής μισαλλόδοξες αναφορές, μερικές από τις οποίες εντέλλονται την αποφυγή συζητήσεων και επιχειρηματολογίας και άλλες τάσσονται εναντίον της σοφίας και φιλοσοφίας που ήταν ο κορμός της σκέψης των Ελλήνων: *Ματθαίος* 11: 25-27 και *Λουκάς* 10: 21-22, «*Εν αυτή τη ώρα ηγαλλιάσατο τω πνεύματι ο Ιησούς και είπεν· εξομολογούμαί σοι, πάτερ, κύριε του ουρανού και της γης, ότι* ***απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών, και απεκάλυψας αυτά νηπίοις· ναί, ο πατήρ, ότι ούτως εγένετο ευδοκία έμπροσθέν σου****. και στραφείς προς τους μαθητάς είπε· πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου· και ουδείς επιγινώσκει τις εστιν ο υιος, ει μη ο πατήρ, και τις εστιν ο πατήρ, ει μη ο υιός* ***και ω εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι****.*».

Ο Παύλος λέγει και ξαναλέγει να αποφεύγομε τους φιλοσόφους και ότι η σοφία του Θεού παρουσιάστηκε στα μωρά παιδιά και στους αδαείς. Πρόκειται για μεθοδευμένη αποβλάκωση του πλήθους:

Πράξεις 18: 5-6, *Πρός Ρωμαίους* 1: 22, 3: 9, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 17-30 (με άκρον άωτον βλακείας τον στίχο 25), 2: 5-7, 3: 19-20, 10: 14-25, 15: 33, *Πρός Γαλάτας* 1: 8, *Πρός Εφεσίους* 4: 4-7, *Πρός Κολασσαείς* 2: 8, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 3-4, 6: 4-5, 20-21, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 14, 16-18, 23, *Πρός Τίτον* 3: 9-10, κλπ.

Το σκληρό πάθημα του Ανανίου και της Σαπφείρης, *Πράξεις* 5: 1-11, όπως και το πάθημα του Ελύμα στην Πάφο της Κύπρου, *Πράξεις* 13: 6-12, κλπ., θεμελιώνουν την ωμή βία ως μέσο. Η αρχή της καύσης Ελληνικών βιβλίων έγινε κατ' εντολήν του Παύλου στην Έφεσο, γιατί δήθεν τα βρήκαν μαγικά ή του διαβόλου, *Πράξεις* 19: 19.

Αναφέρομε επίσης ότι η βία, η μισαλλοδοξία, ο φόνος, ο αφανισμός, ο αφορισμός και όλο το κακό συναπάντημα βρίθουν μέσα στην *Παλαιά Διαθήκη*. Πολλά τέτοια στοιχεία είναι ήδη γνωστά και οι αναφορές και επεισόδια ανέρχονται σε τρομακτικό αριθμό. Εδώ

αρκούμαστε στα εξής **ελάχιστα** παραδείγματα: Στη δεύτερη εντολή, *Έξοδος* 20: 4-5, στίχος 5, *Δευτερονόμιον* 5: 9, καθώς και *Έξοδος* 34: 7, διαβάζομε: «*Διότι εγώ είμαι ο Γιαχβέχ ο Θεός σου, Θεός ζηλότυπος, ο οποίος επιβάλλει τιμωρίες στα τέκνα για τις αμαρτίες των γονέων μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, αυτών που με μισούν.*». Οι ιστορίες των όσων συνέβηκαν στον Ναδάβ και στον Αβιούδ (και οι δύο ήταν γιοι του Ααρών), στο *Λευτικόν* 10: 17, και στον Κορρέ με τους 250 συντρόφους του (και τις οικογένειές τους), στους *Αριθμούς* 16, φανερώνουν πόσο αυτές οι θανατηφόρες τιμωρίες εφαρμόζονταν από τους αγιασμένους δικαιούχους των. Στο *Δευτερονόμιον* 17: 12-13 διαβάζομε: «*Ο Ισραηλίτης εκείνος, ο οποίος μέσα στον εγωισμό του δεν θα ήθελε να υπακούσει στην απόφαση του αρχιερέα του που προσφέρει τις υπηρεσίες του πλησίον του Γιαχβέχ, ή δεν ήθελε να υπακούσει τον εντεταλμένο κριτή, ο οποίος δικάζει κατά την περίοδο εκείνη, ο ανυπάκουος αυτός άνθρωπος θα τιμωρηθεί διά θανάτου και έτσι θα αποβάλλεις τον πονηρό μέσα από τον ισραηλιτικό λαό· και όλοι οι άλλοι ισραηλίτες, όταν ακούσουν αυτήν την τιμωρία, θα φοβηθούν και δεν θα εκτραπούν στο εξής σε ασέβειες.*». Επίσης από τα κεφάλαια 13 και 17 του *Δευτερονομίου* παραθέτομε το παρακάτω φρικώδες απόσπασμα: 13: 7-10 *«Εάν ο αδελφός σου, ο γιος της μητέρας σου δηλαδή, ή η κόρη σου, ή η σύζυγος της καρδίας σου, ή ο φίλος σου που είναι τόσο δικός σου όσο και η ψυχή σου, σε παρακινήσουν κρυφά λέγοντάς σου, «ας πάμε να λατρεύσομε άλλους θεούς», εσύ δεν πρέπει να συμφωνήσεις μ' αυτόν, μήτε να δώσεις προσοχή σ' αυτόν· ούτε τα μάτια σου θα τον λυπηθούν, ούτε πρέπει να τον σώσεις, ούτε να τον αποκρύψεις. Αλλά οπωσδήποτε πρέπει να τον σκοτώσεις· τα χέρια σου οφείλουν να είναι τα πρώτα που θα πέσουν επάνω του για να τον θανατώσουν και έπειτα τα χέρια όλου του κόσμου. Και τα χέρια σας θα τον λιθοβολήσουν με λίθους, μέχρις ότου αποθάνει.*». Στους *Αριθμούς* 25: 1-13, δίδεται η διαταγή «...να σκοτώσει ο καθένας τον συγγενή του...». και περιγράφονται φρικώδεις εκτελέσεις γυναικών. Στο κεφάλαιο *Αριθμοί* 31 αυτού του «ιερού» βιβλίου έχομε την ερείπωση, την πυρπόληση και τον βιασμό της γης Μαδιάμ. Επίσης μια κόλαση γραφικών τιμωριών καταγγέλλεται εναντίον του ατυχή Εκλεκτού Λαού ο οποίος «δεν θα τηρήσει τις εντολές του Θεού του». Για μια αξιοθαύμαστη μελέτη πάνω σ' αυτό το θέμα μελετήστε: *Λευιτικόν* κεφάλαιο 26 και *Δευτερονόμιον* 27: 14-26, και τα κεφάλαια 28, 29, *Β΄ Παραλειπομένων* 15: 13, κλπ. Αυτά είναι πολύ μακροσκελή για να τα αναγράψομε εδώ. Όμως, ο συνεπής αναγνώστης έχει χρέος να τα μελετήσει αυτήν τη Γιαχβικοχριστιανική μισαλλοδοξία, κλπ...!

Επομένως μάθετε κάτι: «*Όστις **ου** θέλει οπίσω μου ελθείν...*», εκτός των επέκεινα αιωνίων τιμωριών που του έχομε τάξει «*εις το πυρ, το σκότος το εξώτερον και τον τόπον της βασάνου*» και στην εδώ ζωή επί της γης έχομε πολλά και διάφορα μέσα και καθαγιασμένα δόγματα για να τον βάλομε στη θέση του ώστε επιτέλους να μάθει...!

Πέμπτον. Η **ιστορία του Χριστιανισμού** από το 313 Κ.Ε. μέχρι και σήμερον διδάσκει κάθε άλλο από την ελεύθερη επιλογή. Όταν ο μονοκράτορας Κωνσταντίνος έδωσε το πράσινο φως στους Χριστιανούς η επιλογή κάθε ανθρώπου ήταν ή Χριστιανός ή νεκρός. Δεν θα υπεισέλθομε σε λεπτομέρειες εδώ. Η διεθνής βιβλιογραφία σ' αυτά τα θέματα είναι απέραντη και πλήρης αν κανείς ενδιαφέρεται να ερευνήσει. Απλώς με αδρές και περιληπτικές γραμμές αναφέρομε ότι: Για 250 χρόνια νόμοι επί νόμων εθεσπίσθησαν για τη βίαια μετατροπή του κόσμου στη νέα θρησκεία. Οι νόμοι αυτοί έχουν διασωθεί και μπορούν να μελετηθούν. Οι σφαγές εναντίον των εθνικών και Ελληνιζόντων αποτελούν κάτι απερίγραπτο. Ακόμα χειρότερες ήταν οι σφαγές μεταξύ των χριστιανικών αιρέσεων. Η ισοπέδωση του αρχαίου κόσμου ήταν ολοκληρωτική. Καμία μεγάλη βιβλιοθήκη δεν εσώθη. Όλες εκά-

ησαν. Τα εγκλήματα των χριστιανικών εκκλησιών είτε μεταξύ των είτε εναντίον των άλλων θρησκειών και λαών είναι το χειρότερο κακό που συνέβη ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο υπερ-χιλιετής Μεσαίων, το σφαγείο της Σκυθοπόλεως, η ολοκληρωτική αμορφωσιά, η καύση των μάγων και μαγισσών, οι σταυροφορίες, η ιερά εξέταση, η σωματική και η ηθική τυραννία των ατόμων, ο εκχριστιανισμός της Ευρώπης και της Αμερικανικής ηπείρου, η εναντιότητα του κατά της επιστήμης, της φιλοσοφίας και της προόδου και πάρα πολλά άλλα τοιαύτα αποτελούν τις πλέον φρικιαστικές σελίδες της ιστορίας. Τα ανά τον κόσμο αθώα ανθρώπινα θύματα της χριστιανικής μάστιγας και λαίλαπας υπολογίζονται περί τα 200 εκατομμύρια σε 1700 χρόνια.

Τα αμέτρητα εγκλήματα του Χριστιανισμού συνήθως αποσιωπούνται από τους Χριστιανούς γνώστες των πραγμάτων. Συσκοτίζουν το θέμα όσο δύνανται. Οι άσχετοι πιστοί Χριστιανοί αρνούνται να τα ακούσουν απ' αυτούς που τα γνωρίζουν. Αν παρ' ελπίδα κάποιος τα ακούσει δεν τα πιστεύει. Τα νομίζει φαντασιώσεις, προπαγάνδα και ψεύδη του ομιλούντος. Μερικές φορές όμως ομολογούνται, συνήθως μερικώς, όχι ολικώς, δειλώς ή ευθαρσώς, από μερικούς Χριστιανούς. Π.χ. βλέπε: (1) The Christian magazine: Christian History, "Converting by the Sword", Summer 1999. (2) Evaggelos G. **Vallianatos** (Έλλην Διδάκτωρ), The Passion of the Greeks: Christianity and the Rape of Hellenes, Clock & Rose Press, 1st Edition, December 1, 2006, σελίδα 183.

Διά την παλαιοδιαθηκική προέλευση και αντιγραφή καθώς και την δήθεν θεολογική δικαιολόγιση αυτών των αντιφατικών σημείων και λογίων επί του Ιησού, τα οποία ξαφνιάζουν ή τρομάζουν αυτούς που θεωρούν τον Ιησού πράο και γλυκύ που αγαπά τους πάντες και τα πάντα μελετήσετε το βιβλίο του Hector **Avalos**: The Bad Jesus, The Ethics of New Testament Ethics, Sheffield Phoenix Press, 2015.

Πολλοί λόγω αμάθειας ή ημιμάθειας ή λόγω εθελοτυφλίας και χριστιανικής προπαγάνδας μας λένε ότι ο Χριστιανισμός είναι η μόνη αληθινή, τέλεια και ηθική θρησκεία της αγάπης και της δικαιοσύνης και πολλά τοιαύτα. Δυστυχώς όμως οι άνθρωποι κατά εποχές και κατά τόπους τον παρεξήγησαν και τον χάλασαν. Γι' αυτό συνέβησαν όλα αυτά τα φρικιαστικά ιστορικά γεγονότα και σήμερα δεν πάμε καλά. Ευτυχώς τουλάχιστον που μερικοί απ' αυτούς, όχι όλοι, αναγνωρίζουν τη διάπραξη τεραστίων και πολυαρίθμων εγκλημάτων από τους Χριστιανούς ομοϊδεάτες τους. Αλλά αυτά που ισχυρίζονται, εκτός του ότι θεολογικώς δεν ευσταθούν εφ' όσον υπάρχει η Θεία Πρόνοια, η θεϊκή προστασία και η καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος κατά τα έτη του Κυρίου ή την εποχή της Χάριτος, είναι μεγάλα ψέματα διότι:

(α) Όπως είδαμε από τις προηγούμενες μπόλικες αναφορές, από την *Παλαιά* και την *Καινή Διαθήκη* ήδη από την έναρξη του Χριστιανισμού, και πριν, είχαμε τα σπέρματα μισαλλοδοξίας και βίας θεσμοθετημένα εντός των «ιερών» βιβλίων της νέας αίρεσης και μετά θρησκείας. Ο διαχωρισμός, αφορισμός, εξοστρακισμός, θανάτωση, κλπ. των διαφωνούντων ή απλώς εκφερόντων άλλη γνώμη, ακόμη και σε ασήμαντα θέματα, είχε τεθεί σαφώς και άνευ περιτροπών. Αυτά είναι θεσμοθετημένα εντός των «ιερών και θεοπνεύστων» βιβλίων του Χριστιανισμού. Δεν υπήρχε καμία δημοκρατική ιδέα ή διαδικασία. Είναι οι θέσεις του Θεού της *Παλαιάς Διαθήκης*, του Ιησού Χριστού και των Αποστόλων της *Καινής Διαθήκης*. Οι «άγιοι και θεοφόροι» Πατέρες επεξέτειναν όλα αυτά έτι περαιτέρω. Δεν τα δημιούργησαν άλλοι εκ των υστέρων και ειδικότερα οι λαϊκοί. Ήδη υπήρχαν έτοιμα μεσα στις Άγιες Γραφές και Παραδόσεις και τα εκμεταλλεύτηκαν οι κληρικοί όλων των βαθμίδων και αξιωμάτων καθώς και πολλοί λαϊκοί που τους συνέφεραν. Όλα όσα επακολούθη-

σαν ήταν αναπόφευκτα παρεπόμενα και προεκτάσεις, πιστή και λογική εφαρμογή των αρχών του Χριστιανισμού και δεν υπήρξε καμία παρεξήγηση. Τίποτα παραπάνω!

(β) Περιληπτικότατα αναφέρομε ότι ο Χριστιανισμός ήταν καταδικασμένος σε πλήρη αποτυχία εν τη γενέσει του. Τον Χριστιανισμό δεν τον χάλασαν οι άνθρωποι από τον Κωνσταντίνον και μετά, αλλά ήταν ήδη χαλασμένος εν τη γενέσει του. Για το εκ των υστέρων φταίξιμο των ανθρώπων ευθύνεται ο ίδιος ο Χριστιανισμός. Η καταστροφή και η αθλιότητα που επακολούθησαν, όπου επεκράτησε, ήταν συνέπειες της αλλοπρόσαλλης, παράλογης και σχιζοειδής διδασκαλίας και ηθικής του μαζί με τον απεριόριστο εκφοβισμό και την αιώνια τιμωρία. Η ολοκληρωτική καταστροφή που επήλθε οφειλόταν στη λογική και πιστή εφαρμογή όλων όσων εξάγγειλε ο Χριστιανισμός. Όπως έχομε αναπτύξει λεπτομερώς και με πλήθος αναφορών σε άλλες μελέτες μας αυτή η παταγώδης αποτυχία οφείλεται κυρίως στα ακόλουθα:

1. Ήταν Ιουδαϊκή αίρεση που βασιζόταν στην *Παλαιά Διαθήκη* και ως εκ τούτου δεν μπορούσε να έχει απήχηση στους άλλους λαούς. Η *Παλαιά Διαθήκη* έγεμε θηριωδιών, βλακειών και κακουργημάτων και έτσι είχε πλέον ξεπέσει ακόμα και μεταξύ πολλών Ιουδαίων. Ήταν πλέον ανεφάρμοστη.
2. Ήταν μεσσιανική, μεταφυσική και άμεσα εσχατολογική αίρεση με ξύλινη και καταστροφική ηθική και ανόητες αποκαλύψεις. Όλα βασίζονταν στον άκρατο φόβο και την αιώνια τιμωρία. Το τέλος του κόσμου αναμενόταν από στιγμή σε στιγμή. Η κυριαρχία του κόσμου ανήκε στον σατανά, στους διαβόλους του και στην αμαρτία.
3. Εκτός από ολίγες ανεφάρμοστες, ακραίες και μερικές καταστροφικές εντολές δεν φρόντισε διά την ουσιαστική διευθέτηση και λύση των προβλημάτων της καθημερινής ζωής και των ανθρωπίνων σχέσεων. Αντ' αυτών εξαίρεται η παραίτηση από τα εγκόσμια, η αδιαφορία διά την αύριον και το πολίτευμα, ο αναχωρητισμός, ο μοναχισμός, ο ασκητισμός, το πένθος, η αθλιότητα, η αφύσικη, υπερβολική και σκληρή νηστεία, ο αντιερωτισμός, κλπ.
4. Τα βιβλία και τα κηρύγματά του εκτός από αναμασήματα, κοινοτοπίες και τετριμμένα γέμουν λαθών, αντιφάσεων, υπερβολών, εκφοβισμού, τρόμου, κλπ. Δεν είχε καμία εγγενή λογική και συνέπεια. Τα πάντα έγιναν μαντάρα...!
5. Δεν έλαβε καμία μέριμνα για την γνώση, την φιλοσοφία, την επιστήμη, την ιατρική, την ψυχολογία, την πρόοδο, κλπ. Μόνη αρχή ήταν το «*πίστευε και μη ερεύνα*» και όλη η σκέψη αναλωνόταν για τον θάνατο και την άλλη ζωή. Οι φυσικές καταστροφές και οι αρρώστιες, σωματικές ή ψυχολογικές, οφείλονταν στις αμαρτίες και ήταν ενέργειες των διαβόλων ή συνέπειες της οργής του Πανάγαθου. Η θεραπεία ήταν το ευχέλαιο, το θαύμα, το σημείο του σταυρού, η ελιά και το βάιο του σταυρού, ο αγιασμός, ο εκκλησιασμός, η εξομολόγηση, η λιτανεία, ο εσπερινός, η παράκληση, το φυλαχτό, η προσευχή, η νηστεία, το θυμίαμα, το τάμα, η απόταξη του σατανά, η ανάγνωση και αποστήθιση αποσπασμάτων της *Βίβλου* και άλλων διαφόρων χριστιανικών βιβλίων, οι εξορκισμοί, οι ευχές, οι μετάνοιες, οι εικόνες και οι μπογιές τους, τα άχραντα μυστήρια και τα διάφορα παρεπόμενα όλων αυτών των μεθόδων.
6. Καταδίκασε τον έρωτα ως αμαρτία. Εξαίρει την παρθενία και τον ευνουχισμό. Κατάστρεψε, δηλαδή, την μεγαλύτερη κινητήρια δύναμη της ζωής, διέρρηξε τις ρίζες των σχέσεων μεταξύ των δύο φύλων και των οικογενειακών σχέσεων και έτσι δημιούργησε έναν τεράστιο αριθμό ψυχοσωματικών διαταραχών και νευρώσεων. Ει

δυνατόν «*παρελθέτω ο κόσμος ούτος*» και να επέλθει η εξάλειψη του ανθρωπίνου γένους τη σωτηρία του οποίου επαγγέλθηκε.

7. Για να κερδίσομε την άλλη ζωή πρέπει να μισήσομε ετούτη.

Για να καταδείξομε τα οικτρά χάλια του Χριστιανισμού ένεκα των αρχών του και όχι ένεκα του ότι τον χάλασαν εκ των υστέρων οι άνθρωποι θα τελειώσομε με την καταγγελία ότι κάθε «ιερά εξέταση» από τον 4^{ον} αιώνα και εφεξής θεμελιώθηκε και δικαιολογήθηκε θεολογικώς διά των «ιερών κειμένων» της *Βίβλου* και των Πατέρων. Η κάθε ιερά εξέταση τόσο στη **Δύση** όσο και στην **Ανατολή** από τον 4^{ο} αιώνα και μετά, και όχι μόνον η ισπανική των 12^{ου}-19^{ου} αιώνων, βασίστηκε σε:

1. Πολλά χωρία της *Παλαιάς* και της *Καινής Διαθήκης*.
2. Έργα Πατέρων (πρωτίστως του Τερτυλλιανού, Ιερωνύμου, Αμβροσίου και του Αυγουστίνου, και άλλων).
3. Νομοθεσίες από τον «Άγιο!» Κωνσταντίνον μέχρι τον εμπαθή θεολόγο αυτοκράτορα Ιουστινιανόν, αλλά και διάφορες άλλες μετά.
4. Αποφάσεις συνόδων και συμβουλίων.
5. Στους Ιησού, Πέτρο, και Παύλο.

Όλα αυτά εκθέτονται με πλήθος αναφορών και στοιχείων στο εξαιρετικό βιβλίο του ερευνητή Charles B. Waite, *The History of Christian Religion to the Year 200*, (*Η ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200*), σελίδες 519-537. Στο επόμενο μέρος αυτή της εργασίας έχω μεταφράσει αυτές τις άκρως ενδιαφέρουσες, αποκαλυπτικές, θαρραλέες, συνοπτικές και πυκνογραμμένες 18 σελίδες, προσθέτοντας περισσότερες αναφορές και συμπληρώσεις από τις μελέτες μου. Εκεί θα δείτε και θα απολαύσετε και άλλες επιπρόσθετες αναφορές από «τα ιερά κείμενα» που δεν έχουν εκτεθεί εδώ, για να καταλάβετε πλήρως και άνευ αμφιβολιών τι σημαίνει το περιβόητο και «παροιμιώδες» **«*όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...»***!

Τελειώνοντας λοιπόν ελπίζομε ότι αποδώσαμε και τεκμηριώσαμε σωστά και αμετάκλητα την έννοια ολόκληρης της φράσης **«*όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...»*** όπως ακριβώς την εννοούν τα *Ευαγγέλια*. Αυτή παραφράστηκε από τα χωρία των τριών πρώτων συνοπτικών ευαγγελιστών και αναφέρεται αποσπασμένη από την έννοια των κειμένων που την περιέχουν και κουτσουρεμένη μέχρι το «***ελθείν***» σε διαφόρους λόγους των ψευδολόγων του Χριστιανισμού. Ο ενδιαφερόμενος και υπεύθυνος αναγνώστης οφείλει να μελετήσει και να ερευνήσει αντικειμενικώς το θέμα μόνος του. Αν αμφιβάλλει διά τα όσα παραθέσαμε εδώ ας τα εξετάσει προσεκτικά και ας μελετήσει έγκυρες και αντικειμενικές μελέτες της διεθνούς βιβλιογραφίας. Αν τελικά συμφωνήσει μαζί μας, τότε έχει χρέος να καταγγείλει αυτήν την ασύστολη απάτη μαζί με τη δισχιλιετή μάστιγα από την οποία προήλθε.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

[Μετάφραση των συνοπτικών αλλά πολύ περιεκτικών σελίδων 519-537, περί της θεολογικής και δογματικής θεμελιώσεως της Ιεράς Εξετάσεως και μιας σύντομης αλλά πολύ κατατοπιστικής ιστορικής διαδρομής της, του εξαιρετικού ερευνητικού συγγράμματος: *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200), by Charles B. Waite, A. M., Fifth Edition – Revised. Chicago, 1900.

Ο μεταφραστής προσέθεσε μερικές επιπλέον σημειώσεις, πληροφορίες και αναφορές εντός του κειμένου της μετάφρασης και έναν μικρό επίλογο. Όλες οι προσθήκες του μεταφραστή συγγραφέως έχουν τεθεί εντός [ ] ορθογωνίων αγκυλών.]

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Ο Πέτρος, σύμφωνα με την αφήγηση των *Πράξεων των Αποστόλων* 5: 1-11, χτύπησε και έριξε νεκρούς τον Ανανία και τη [σύζυγό του] Σαπφείρα επειδή εψεύσθησαν και παρακράτησαν μέρος από το αντίτιμο του κτήματος που επώλησαν.

[«*Ανήρ δε τις Ανανίας ονόματι συν Σαπφείρη τη γυναικί αυτού επώλησε κτήμα και ενοσφίσατο από της τιμής, συνειδυίας και της γυναικός αυτού, και ενέγκας μέρος τι παρά τους πόδας των αποστόλων έθηκεν. είπε δε Πέτρος· Ανανία, διατί επλήρωσεν ο σατανάς την καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε το Πνεύμα το Άγιον και νοσφίσασθαι από της τιμής του χωρίου; ουχί μένον σοι έμενε και πραθέν εν τη σή εξουσία υπήρχε; τι ότι έθου εν τη καρδία σου το πράγμα τούτο; ουκ εψεύσω ανθρώποις, αλλά τω Θεω. ακούων δε ο Ανανίας τους λόγους τούτους πεσών εξέψυξε, και* ***εγένετο φόβος μέγας επί πάντας τους ακούοντας ταύτα****. αναστάντες δε οι νεώτεροι συνέστειλαν αυτόν και εξενέγκαντες έθαψαν. Εγένετο δε ως ωρών τριών διάστημα και η γυνή αυτού, μη ειδυία το γεγονός, εισήλθεν. απεκρίθη δε αυτή ο Πέτρος· ειπέ μοι, ει τοσούτου το χωρίον απέδοσθε; η δε είπε· ναί, τοσούτου. ο δε Πέτρος είπε προς αυτήν· τι ότι συνεφωνήθη υμίν πειράσαι το Πνεύμα Κυρίου; ιδού οι πόδες των θαψάντων τον άνδρα σου επί τη θύρα και εξοίσουσί σε. έπεσε δε παραχρήμα παρά τους πόδας αυτού και εξέψυξεν· εισελθόντες δε οι νεανίσκοι εύρον αυτήν νεκράν, και εξενέγκαντες έθαψαν προς τον άνδρα αυτής.* ***και εγένετο φόβος μέγας εφ' όλην την εκκλησίαν και επί πάντας τους ακούοντας ταύτα****.*»]

Ο διδάκτωρ Doellinger, ένας εξέχων καθολικός θεολόγος, σχολιάζοντας αυτή την ενέργεια, λέγει:

«Όταν ο Ανανίας και η Σαπφείρα, διά της υποκρισίας και της φιλάργυρης προσπάθειάς των για απάτη, είχαν διαπράξει την πρώτη επίθεση κατά της εξουσίας των αποστόλων και της κηδεμονίας της εκκλησίας υπό του Αγίου Πνεύματος, ο Άγιος Πέτρος επέβαλλε τρομακτική τιμωρία επ' αυτών.» —[*First Age of the Church*, (Η Πρώτη Εποχή της Εκκλησίας), by John Ignatius Doellinger, D. D., 2d London Edition, 1867, p. 44.].

[Εδώ δηλαδή, ο Δ^{ωρ} θεολόγος Doellinger, όπως και κάθε λογικά σκεπτόμενος, ερμηνεύει ότι ο Πέτρος επέβαλλε την τιμωρία και όχι το Άγιο Πνεύμα, όπως παραπλανητικά δη-

λώνει ο συγγραφέας του βιβλίου των *Πράξεων*, πράξη που θα αντίβαινε σε κάθε θεολογική έννοια αγάπης, συγχωρήσεως, στοργής, δευτέρας ευκαιρίας, κλπ.]

Ο Παύλος, πριν από την μεταστροφή του, καταδίωκε τους αποστόλους, και δημιουργούσε αναστάτωση μεταξύ των, και εισερχόταν σε κάθε σπίτι, σθεναρών ανδρών και γυναικών και τους έσερνε στη φυλακή. Συνέχισε να αποπνέει φόβο και φόνο εναντίον των απόστόλων μέχρι της μεταστροφής του, και μετά την μεταστροφή του, η διωκτική του μανία μετατοπίστηκε κατά των αιρετικών εντός της εκκλησίας.

ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

[με συμπληρωματικές αναφορές απ' όλη την *Καινή Διαθήκη*]

Η ΔΙΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΞΙΛΕΩΣΗ. —Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς το πως δύναται οιοσδήποτε να αρνηθεί το ότι ο Παύλος εδίδαξε το δόγμα της εξιλέωσης. Οι απόψεις του εκφράζονται με ικανώς σαφή γλώσσα στα επόμενα χωρία, όλα τα οποία ελήφθησαν από τις επιστολές του, τις οποίες οι Γερμανοί κριτικοί παραδέχονται ως γνήσιες:

«*όν προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων*» —*Πρός Ρωμαίους* 3: 25.

«*έτι γαρ Χριστός όντων ημών ασθενών κατά καιρόν υπέρ ασεβών απέθανε. μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται· υπέρ γαρ του αγαθού τάχα τις και τολμά αποθανείν. συνίστησι δε την εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ημών Χριστός υπέρ ημών απέθανε. πολλώ ουν μάλλον δικαιωθέντες νυν εν τω αίματι αυτού σωθησόμεθα δι' αυτού από της οργής. ει γαρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεώ διά του θανάτου του υιού αυτού, πολλω μάλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα εν τη ζωή αυτού· ου μόνον δε, αλλά και καυχώμενοι εν τω Θεώ διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου νυν την καταλλαγήν ελάβομεν.*» —*Πρός Ρωμαίους* 5: 6-11.

«*ός γε του ιδίου υιού ουκ εφείσατο, αλλ' υπέρ ημών πάντων παρέδωκεν αυτόν, πως ουχί και συν αυτώ τα πάντα ημίν χαρίσεται;*» —*Πρός Ρωμαίους* 8: 32.

«*παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς*» —*Α΄ Πρός Κορινθίους* 15: 3.

«*του δόντος εαυτόν υπέρ των αμαρτιών ημών, όπως εξέληται ημάς εκ του ενεστώτος αιώνος πονηρού κατά το θέλημα του Θεού και πατρός ημών,*» —*Πρός Γαλάτας* 1: 4.

Βλέπε επίσης: —*Πρός Γαλάτας* 3: 13, «*Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα· γέγραπται γαρ·* ***επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου****·*». [Βλέπε και *Γένεσις* 40: 19, *Δευτερονόμιον* 21: 22-23, *Ιησούς του Ναυή* 8: 29, *Εσθήρ* 8: 7, και *Πράξεις* 5: 30, 10: 39, 13: 29, *Πρός Γαλάτας* 3΄: 13, *Α΄ Πέτρου* 2: 24.].

[*Α΄ Πρός Κορινθίους* 15: 3 «*παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι* ***Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών*** *κατά τας γραφάς,*».

Πρός Εφεσίους 1: 7 «***εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού****, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,*».

Πρός Εβραίους 9: 11-22 «*Χριστός δε παραγενόμενος αρχιερεύς των μελλόντων αγαθών διά της μείζονος και τελειοτέρας σκηνής, ου χειροποιήτου, τούτ' έστιν ου ταύτης της κτίσεως, ουδέ δι'* ***αίματος*** *τράγων και μόσχων, διά δε του* ***ιδίου αίματος*** *εισήλθεν εφάπαξ*

εις τα Άγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. ει γαρ το ***αίμα*** *ταύρων και τράγων και σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τους κεκοινωμένους αγιάζει προς την της σαρκός καθαρότητα, πόσω μάλλον το* ***αίμα του Χριστού****, ος διά Πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τω Θεω, καθαριεί την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεώ ζώντι; Και διά τούτο διαθήκης καινής μεσίτης εστίν, όπως, θανάτου γενομένου εις απολύτρωσιν των επί τη πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την επαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιωνίου κληρονομίας. όπου γαρ διαθήκη, θάνατον ανάγκη φέρεσθαι του διαθεμένου· διαθήκη γαρ επί νεκροίς βεβαία, επεί μήποτε ισχύει ότε ζη ο διαθέμενος. Οθεν ουδ' η πρώτη χωρίς* ***αίματος*** *εγκεκαίνισται· λαληθείσης γαρ πάσης εντολής κατά τον νόμον υπό Μωϋσέως παντί τω λαώ, λαβών το* ***αίμα*** *των μόσχων και τράγων μετά ύδατος και ερίου κοκκίνου και υσσώπου, αυτό τε το βιβλίον και πάντα τον λαόν ερράντισε λέγων· τούτο το* ***αίμα*** *της διαθήκης ης ενετείλατο προς υμάς ο Θεός. και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω* ***αίματι*** *ομοίως ερράντισε. και σχεδόν εν* ***αίματι*** *πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και* ***χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεσις.***».

Πρός Εβραίους 10: 10 «εν ω θελήματι ηγιασμένοι εσμέν **διά της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού** εφάπαξ.».]

[Για το ίδιο δόγμα βλέπε και: *Ματθαίος* 26: 28, *Πράξεις* 20: 28, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 24-25, *Πρός Κολασσαείς* 1: 14, *Πρός Εβραίους* 9: 26-28, 10: 29, *Α΄ Πέτρου* 1: 2, 18-20, *Α΄ Ιωάννου* 1: 7, *Αποκάλυψις* 1: 5, 5: 9, 7: 14. Το δόγμα αυτό είναι γερά θεμελιωμένο!]

ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ. —Ο Παύλος ήταν εξ ίσου καθαρός στην αναγγελία αυτού του δόγματος. Π.χ. βλέπε:

Πρός Ρωμαίους 1: 16, «*ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι.*»,

Πρός Ρωμαίους 3: 22-24, «*δικαιοσύνη δε Θεού διά πίστεως Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας· ου γαρ εστι διαστολή· πάντες γαρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού, δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι διά της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού,*»,

Πρός Ρωμαίους 3: 30, «*επείπερ εις ο Θεός ος δικαιώσει περιτομήν εκ πίστεως και ακροβυστίαν διά της πίστεως.*»,

Πρός Ρωμαίους 4: 5, «*τω δε μη εργαζομένω, πιστεύοντι δε επί τον δικαιούντα τον ασεβή, λογίζεται η πίστις αυτού εις δικαιοσύνην,*»,

Πρός Ρωμαίους 4: 16 «*δια τούτο εκ πίστεως, ίνα κατά χάριν, εις το είναι βεβαίαν την επαγγελίαν παντί τω σπέρματι, ου τω εκ του νόμου μόνον, αλλά και τω εκ πίστεως Αβραάμ, ος εστι πατήρ πάντων ημών,*»,

Πρός Ρωμαίους 5: 1, «*Δικαιωθέντες ουν εκ πίστεως ειρήνην έχομεν προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,*»,

Πρός Γαλάτας 2: 16 «*ειδότες δε ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη διά πίστεως Ιησού Χριστού, και ημείς εις Χριστόν Ιησούν επιστεύσαμεν, ίνα δικαιωθώμεν εκ πίστεως Χριστού και ουκ εξ έργων νόμου, διότι ου δικαιωθήσεται εξ έργων νόμου πάσα σάρξ.*».

Κλπ.

[*Πρός Ρωμαίους* 3: 27-28 «*Πού ουν η καύχησις; εξεκλείσθη. Διά ποίου νόμου; των έργων; ουχί,* ***αλλά διά νόμου πίστεως****. λογιζόμεθα ουν* ***πίστει δικαιούσθαι άνθρωπον χωρίς έργων νόμου****.*».

Πρός Ρωμαίους 6: 8 «***ει δε απεθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ***,».

Πρός Ρωμαίους 10: 9 «***ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδία σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήση·***».

Πρός Εφεσίους 2: 7-8 «*ίνα ενδείξηται εν τοις αιώσι τοις επερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλούτον της* ***χάριτος*** *αυτού εν χρηστότητι εφ' ημάς εν Χριστώ Ιησού.* ***τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον,***».

Για το ίδιο δόγμα έχομε και: *Ιωάννης* 3: 16-18, 11: 25-26, *Πράξεις* 10: 43, 16: 31.

Αυτά έρχονται σε καθαρή αντίφαση με τον Ιάκωβον, *Καθολική Επιστολή Ιακώβου* 2: 17 «*ούτω και η* ***πίστις, εάν μη έργα έχη, νεκρά***», 2: 20, κλπ.]

[**ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΔΙ' ΕΡΓΩΝ** —Βεβαίως ο συνεχώς φάσκων και αντιφάσκων Παύλος δεν αντιφάσκει μόνο με τον Ιάκωβον, 2: 14-26, αλλά και με τον εαυτόν του. Σε 4 σημεία αντιφατικώς λέγει ότι εμείς και οι χήρες μπορούμε να σωθούμε και με έργα:

Πρός Ρωμαίους 2: 5-7 «*κατά δε την σκληρότητά σου και αμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτώ οργήν εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και* ***δικαιοκρισίας του Θεού, ος αποδώσει εκάστω κατά έργα αυτού****, τοις μεν καθ'* ***υπομονήν έργου αγαθού δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζητούσι ζωήν αιώνιον***,»,

Πρός Ρωμαίους 2: 13 *«ου γαρ οι ακροαταί του νόμου δίκαιοι παρά τω Θεω,* ***αλλ' οι ποιηταί του νόμου δικαιωθήσονται****.*».

Β΄ Πρός Κορινθίους 5: 9-10 «*διό και φιλοτιμούμεθα, είτε ενδημούντες είτε εκδημούντες, ευάρεστοι αυτώ είναι. τους γαρ πάντας ημάς φανερωθήναι δεί έμπροσθεν του βήματος του Χριστού****, ίνα κομίσηται έκαστος τα διά του σώματος προς α έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν.*** »

Α΄ Πρός Τιμόθεον 2: 10 «*αλλ' ό πρέπει γυναιξίν* ***επαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι' έργων αγαθών****.*»,

Α΄ Πρός Τιμόθεον 5: 9-10 «*Χήρα καταλεγέσθω μη έλαττον ετών εξήκοντα γεγονυία, ενός ανδρός γυνή,* ***εν έργοις καλοίς μαρτυρουμένη, ει ετεκνοτρόφησεν, ει εξενοδόχησεν, ει αγίων πόδας ένιψεν, ει θλιβομένοις επήρκεσεν, ει παντί έργω αγαθώ επηκολούθησε****.*».

Για το ίδιο δόγμα βλέπε και *Ματθαίος* 7: 21, 12: 49-50, 19: 16-21, 21: 30-31, 23: 3, 25: 31-46, *Λουκάς* 6: 46, 49, 11: 28, *Πρός Ρωμαίους* 2: 13, 7: 1, *Ιακώβου* 2: 14-26, *Αποκάλυψις* 2: 23, 18: 6, 20: 12-13.

Μετά απ' αυτές τις αντιφάσεις και τις τρικλοποδιές βρείτε 'σεις την άκρη. Τί να πρωτοπεί και να πρωτοθαυμάσει κανείς με αυτόν τον Παύλο! Σε όλα τα ζητήματα φάσκει και αντιφάσκει. Οι αντιφάσεις και δολιότητές του ανέρχονται σε εκατοντάδες. Για την μνημειώδη αντιφατικότητα και κατά συνέπεια ψευδολογία του Παύλου όπως και όλης της *Καινή Διαθήκης* εδώ θα περιοριστούμε στο παράδειγμα του Μωσαϊκού Νόμου. Μελετήσετε τα παρακάτω αποσπάσματα με τη σειρά που τα παραθέτομε και αφού τα κατανοήσετε βγάλετε μόνοι σας τα συμπεράσματά σας:

Πράξεις 13: 39, *και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω πας ο πιστεύων δικαιούται*.

Ματθαίος 5: 17-18, *Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται*. (Βλέπε και *Λουκάς* 16: 17, 29.).

Πρός Ρωμαίους 6: 14, *αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν*.

7: 1, *Η αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ. ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζη*;

7: 6, *νυνί δε κατηργήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ώστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος*.

Πρός Γαλάτας 3: 10, *Οσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά·*

Πρός Ρωμαίους 4: 14-15, *ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήργηται η επαγγελία· ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις*.

Πρός Γαλάτας 3: 19, *Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι' αγγέλων εν χειρί μεσίτου*.

Α΄ Ιωάννου 3: 4, *Πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί, και η αμαρτία εστίν η ανομία*.

Πρός Ρωμαίους 7: 12, *ώστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή*.

7: 14, *οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπραμενος υπό την αμαρτίαν*.

Πρός Γαλάτας 3: 22-23, *αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι*. (Καλλίτερα και πληρέστερα μελετήσετε ολόκληρο το κεφάλαιο 3 της *Πρός Γαλάτας Επιστολής*.).

Πρός Ρωμαίους 3: 19, *Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεώ,*.

Εκτός από ολίγες εξαιρέσεις, τα περί Μωσαϊκού Νόμου τουΠαύλου έρχονται σε κατάφορη αντίθεση με τον ίδιο το Ιησού Χριστό των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ο οποίος όχι μόνο υποστηρίζει τον Νόμο αλλά και λέγει ότι μπορεί κανείς να κερδίσει την αιώνια ζωή διά της τηρήσεως των εντολών του νόμου και του ιδίου. Διαβάστε προσεκτικά: *Ματθαίος* ε΄: 17-19, ιθ΄: 17, *Μάρκος* ι΄: 19, *Λουκάς* ι΄: 26, *Ιωάννης* ιδ΄: 15, ιε΄: 10, κλπ. Ο Ιάκωβος μάλιστα στην *Επιστολή* του β΄: 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «**όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος**.». Ποιόν να πιστέψομε; Τον Παύλο, τον Ιάκωβο ή τον Ιησού; Ας μας απαντήσουν οι φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας!]

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ. —Αυτά τα δόγματα διεκηρύχθησαν από τον Παύλο σε γλώσσα, εάν είναι δυνατόν ακόμα περισσότερο σαφή [από τη γλώσσα των προηγουμένως αναφερθέντων δογμάτων]. Π.χ., βλέπε:

Πρός Ρωμαίους 8: 28, «*Οίδαμεν δε ότι τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν, τοις κατά πρόθεσιν κλητοίς ούσιν·*»,

Πρός Ρωμαίους 8: 30, «*ους δε προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ους εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσεν, ους δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε.*»,

Πρός Ρωμαίους 9: 11-24, «*μήπω γαρ γεννηθέντων μηδέ πραξάντων τι αγαθόν ή κακόν, ίνα η κατ' εκλογήν του Θεού πρόθεσις μένη, ουκ εξ έργων, αλλ' εκ του καλούντος, ερρέθη αυτή ότι ο μείζων δουλεύσει τω ελάσσονι, καθώς γέγραπται· τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε Ησαύ εμίσησα. Τί ουν ερούμεν; μη αδικία παρά τω Θεω; μη γένοιτο. τω γαρ Μωϋσή λέγει· ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτείρω. άρα ουν ου του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού. λέγει γαρ η γραφή τω Φαραω ότι εις αυτό τούτο εξήγειρά σε, όπως ενδείξωμαι εν σοί την δυναμίν μου, και όπως διαγγελή το όνομά μου εν πάση τη γη. άρα ουν ον θέλει ελεεί, ον δε θέλει σκληρύνει. Ερείς ουν μοι· τι έτι μέμφεται; τω γαρ βουλήματι αυτού τις ανθέστηκε; μενούνγε, ω άνθρωπε, συ τις ει ο ανταποκρινόμενος τω Θεω; μη ερεί το πλάσμα τω πλάσαντι, τι με εποίησας ούτως; ή ουκ έχει εξουσίαν ο κεραμεύς του πηλού, εκ του αυτού φυράματος ποιήσαι ό μεν εις τιμήν σκεύος, ό δε εις ατιμίαν; ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίσαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία σκεύη οργής κατηρτισμένα εις απώλειαν, και ίνα γνωρίση τον πλούτον της δόξης αυτού επί σκεύη ελέους, ά προητοίμασεν εις δόξαν, ους και εκάλεσεν ημάς ου μόνον εξ Ιουδαίων, αλλά και εξ εθνών,*»,

Πρός Ρωμαίους 11: 5-7, «*ούτως ουν και εν τω νυν καιρώ λείμμα κατ' εκλογήν χάριτος γέγονεν. ει δε χάριτι, ουκέτι εξ έργων· επεί η χάρις ουκέτι γίνεται χάρις. ει δε εξ έργων, ουκέτι εστί χάρις· επεί το έργον ουκέτι εστίν έργον. Τί ουν; ό επιζητεί Ισραήλ, τούτο ουκ επέτυχεν, η δε εκλογή επέτυχεν· οι δε λοιποί επωρώθησαν,*».

Κλπ.

[*Πράξεις* 13: 48 «*ακούοντα δε τα έθνη έχαιρον και εδέξαντο τον λόγον του Κυρίου, και επίστευσαν* ***όσοι ήσαν τεταγμένοι εις ζωήν αιώνιον****·*»

Αν και λέγει: *Α΄ Πρός* Τιμόθεον 2: 3-4 «*τούτο γαρ καλόν και απόδεκτον ενώπιον του σωτήρος ημών Θεού,* ***ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν****.*».

Πρός Τίτον 2: 11-13: «***Επεφάνη γαρ η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις****, παιδεύουσα ημάς ίνα αρνησάμενοι την ασέβειαν και τας κοσμικάς επιθυμίας σωφρόνως και δικαίως και ευσεβώς ζήσωμεν εν τω νυν αιώνι, προσδεχόμενοι την μακαρίαν ελπίδα και επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού,*».

Αλλά και πάλι λέγει: *Πρός Ρωμαίους* 9: 22 «*ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίσαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία* ***σκεύη οργής κατηρτισμένα εις απώλειαν,***» και

Πρός Ρωμαίους 9: 27 «*Ησαΐας δε κράζει υπέρ του Ισραήλ· εάν ή ο αριθμός των υιών Ισραήλ ως η άμμος της θαλάσσης,* ***το κατάλειμμα σωθήσεται****·*»]

Στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 4: 4 «*εν οίς ο θεός του αιώνος τούτου* (διάβολος, σατανάς) *ετύφλωσε τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι αυτοίς τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ος εστιν εικών του Θεού.*», ο Θεός αφήνει τον σατανά να δρά

κατά των ανθρώπων και έτσι να χάνουν την σωτηρία. Άρα το σωτήριο σχέδιο του δεν πήγε καλά και κατά μάλλον ή ήττον απέτυχε.

Για το ίδιο δόγμα βλέπε και: *Μάρκος* 4: 11-12, *Λουκάς* 8: 10, *Ιωάννης* 6: 44, 65, 12: 40, *Α΄ Ιωάννου* 5: 18, 18-20 και *Β΄ Πέτρου* 2: 9, *Αποκάλυψις* 3: 5, 7: 3-8, 13: 8, 17: 8, 17, 20: 12-15, 21: 27, 22: 14, 19, κλπ.]

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Η θυσία ως εξιλέωση των αμαρτιών, ήταν ένα δόγμα πολύ γνωστό στους Ιουδαίους (Εβραίους). Είχε επικρατήσει μεταξύ όλων των εθνών της αρχαιότητας. Η πρακτική αυτή είχε την αρχή της, καθώς είναι γνωστόν, στην υποτιθεμένη ανάγκη της εξευμενίσεως ενός οργισμένου θεού. Για τον κατευνασμό της θεϊκής οργής γίνονταν προσφορές, αρχικά από τους καρπούς της γης και μετά από ζώα. Μεταξύ των Ιουδαίων το επικρατούν δόγμα αναφέρεται στην επιστολή *Πρός Εβραίους* 9: 21-22: «***και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω αίματι ομοίως ερράντισε. και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεσις.***». [Καλλίτερα ακόμα, ξαναδιαβάσετε ολόκληρο το χωρίο *Πρός Εβραίους* 9: 11-22, το οποίο παραθέσαμε ανωτέρω.]

[Αυτό είναι παρμένο από πολλά σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης*. Π.χ. μελετείστε: *Γένεσις* 4: 1-7, *Έξοδος* 24: 8, 29: 36, *Λευιτικόν* 4: 7, 5: 11-13, 8: 15, 19, 30, 14: 2-57, 15: 3-30, 16: 14-15, 18-19, 26-27, 17: 11, *Αριθμοί* 6: 10-14, 19: 17-18, 31: 22-24, *Ψαλμοί* 50 (ή 51): 21, 65(ή 66): 15, κ.ά. Ακόμα βλέπε: *Πρός Εφεσίους* 1: 7, «*εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά* ***του αίματος*** *αυτού, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,*», *Ματθαίος* 26: 28, «*τούτο γαρ εστι* ***το αίμά μου*** *το της καινής διαθήκης το περί πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών.*», κλπ. Ειρήσθω εν παρόδω ότι η έρευνα απέδειξε η επιστολή *Πρός Εβραίους* δεν γράφτηκε από τον Παύλο. Αυτό το συμπέρασμα το παραδέχεται και ο Τρεμπέλας, ο οποίος συμφωνεί με την άποψη ότι την επιστολή την έγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου ο οποίος καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου.].

Εάν το αίμα αμνών και τράγων ημπορούσε να κατευνάσει την οργισμένη Θεότητα και να την παρακινήσει να συγχωρέσει τις αμαρτίες του λαού, πόσο φυσική ήταν η μετάβαση στην ιδέα, ότι ο θάνατος ενός προσώπου έκτατης αρετής, και ιδιαιτέρως ενός που εθεωρείτο ότι ο ίδιος είναι Υιός του Θεού, θα κατεργαζόταν την συγχώρηση των αμαρτιών όλου του κόσμου. Όσο πιο μεγάλη η θυσία, τόσο περισσότερο επεκτεταμένος ο εξευμενισμός.

Οι αρχαίοι ήσαν οικείοι, επίσης, με τη ιδέα της θυσίας υπό τη μορφή σταύρωσεως. Απ' αυτές τις σταυρώσεις οι πιο σημαντικές ήταν: του Κρισνά της Ινδίας, Π.Κ.Ε. γύρω στο 1200· του Ινδουιστή, Βούδα Σάκια, Π.Κ.Ε. 600· του Θουλή της Αιγύπτου, Π.Κ.Ε. 1700· και του Μίθρα, της Περσίας, Π.Κ.Ε. 600.

Είναι δυνατόν ο Παύλος να μην είχε ακούσει τίποτα για αυτούς τους αρχαίους σωτηρες; Εν τούτοις δεν ήταν ολιγότερο ειλικρινής με το να πιστεύει ότι ο αληθινός σωτήρας είχε τώρα παρουσιαστεί. Είναι αληθές ότι ο ίδιος ο Ιησούς, ουδεμία φορά κατά την διάρκεια της προκαταρκτική ανακρίσεως, είτε μπροστά στο συνέδριο, είτε μπροστά στον Πιλάτο, είτε καθ' οδόν προς την εκτέλεση, είτε κατά την σταύρωση, έδωσε κανέναν υπαινιγμό ότι επρόκειτο να αποθάνει διά τις αμαρτίες του κόσμου.

Παρ' όλα ταύτα, ο Παύλος, ο οποίος δεν είχε λάβει μέρος στα Μεσσιανικά όνειρα των άλλων αποστόλων, του ίδιου του Ιησού, λογικώς παρακινήθηκε να θεωρήσει τα πάθη κατά την σταύρωση ως μία θυσία. Εάν επρόκειτο να εγκαταλείψει μια θρησκεία εξιλέωσης, έπρεπε τότε να αρπάξει μια άλλη, η οποία συμπεριλάμβανε μια εξιλέωση ακόμη υψηλότερου χαρακτήρα.

Αυτή η ιδέα της εντεταλμένης εξιλέωσης, στην οποίαν ο Παύλος οδηγήθηκε φυσικά και λογικά, κατά την μετάβαση του από την Ιουδαϊκή στην Χριστιανική πίστη, έγινε σ' αυτόν η απορροφούσα σκέψη, η εμψυχωτική αρχή της επακόλουθης ζωής του. Από τότε και μετά επρόκειτο να γνωρίζει μόνο τον Ιησού και αυτόν εσταυρωμένο διά τις αμαρτίες τού κόσμου.

Για την εξιλέωση, η δικαίωση διά πίστεως δεν ήταν τίποτα πλέον παρά ένα παρεπόμενο συμπέρασμα. Η θυσία έπρεπε να γίνει αποδεκτή από εκείνον διά τον οποίον είχε γίνει. Εάν η πίστη του ήταν αρκετή, θα πλενόταν στο το αίμα του Ιησού και θα καθαριζόταν απ' αυτό.

[Ο Ιησούς Χριστός των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ουδέποτε ανέφερε τον Αδάμ και το προπατορικό αμάρτημα σε οτιδήποτε έστω και το παραμικρό. Ουδέποτε εδήλωσε ότι τα προκαθορισμένα πάθη του αποτελούν εξιλεωτική θυσία για το αμάρτημα αυτό και έπρεπε να λάβουν χώρα για να σωθεί το ανθρώπινο γένος από την κατάρα και την οργή του Θεού Πατρός, Γιαχβέχ. Αυτά δεν υπάρχουν στα *Ευαγγέλια*, παρά μόνο στον Παύλο και μετέπειτα στην χριστιανική κατήχηση και δικαιολόγηση!

Τα θεολογικά δόγματα τού Παύλου είναι καινοφανή για τον Εβραϊσμό. Οι Εβραίοι ουδέποτε φαντάστηκαν έναν Μεσσίαχ Υιόν του Γιαχβέχ ή ομοούσιον με τον Θεό Πατέρα Γιαχβέχ, για να εξιλεώσει όλο τον κόσμο από το αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας. Ο Μεσσίαχ των Εβραίων ήταν ένας άνθρωπος ειδικά επιλεγμένος από τον Γιαχβέχ για να επανιδρύσει το χαμένο κράτος του Δαυίδ και να εγκαθιδρύσει ειρήνη και την ευτυχία στον εκλεκτό λαό του. Για τις αμαρτίες τους είχαν την ημέρα του εξιλασμού. Η κατάργηση ή ακόμα η αλλοίωση του Μωσαϊκού Νόμου ήταν θανάσιμο αμάρτημα για τους Εβραίους. Η καταγωγή του Ιησού ως Μεγάλου Αρχιερέως από τον Μελχισεδέκ και όχι τον Ααρών ήταν μεγάλη παράβαση του θεϊκού Νόμου όπως και η κατάργηση της περιτομής, κ ά.

Ο Παύλος ομολογεί ότι ήταν Εβραίος και ζηλωτής του Νόμου. Φαρισαίος που μορφώθηκε «παρά τους πόδας» του μεγάλου διδασκάλου Φαρισαίου Γαμαλιήλ. Τότε γεννιέται το ερώτημα πώς στις κύριες και μεγάλες επιστολές του (*Πρός Ρωμαίους*, δύο *Πρός Κορινθίους*, *Πρός Γαλάτας*, *Πρός Εβραίους*) αναπτύσσει τόσο καινοφανή και αντίθετα προς τον Εβραϊσμό δόγματα; Πως του κατέβηκαν μαζί με τα ψεύδη και τις στρεψοδικίες του; Αν είναι δικά του τότε είναι προφανές ότι ο Παύλος αποσπάσθηκε από τον ορθόδοξο Ιουδαϊσμό και έκανε δική του αίρεση για λόγους που δεν έχομε εξακριβώσει με αποδείξεις. Μηπως όμως δεν είναι δικά του αλλά χριστιανικά δόγματα που παρεισέφρησαν αργότερα και τα έβαλαν στις *Επιστολές* του Παύλου;

Έχομε ήδη αναφέρει ότι πολλοί επιστήμονες αμφισβητούν την ύπαρξη του Παύλου και άλλοι όλες τις *Επιστολές* του. Μήπως αυτή η τρομερή αντίφαση είναι μια ισχυρή ένδειξη του ότι έχουν δίκιο; Ή μήπως έχουν δίκιο οι Εβιωνίτες για όσα του καταμαρτυρούν;]

Ο προκαθορισμός δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια άλλη μορφή του δόγματος περί μοιραίου των Εσσαίων. Αν και ήταν μορφωμένος Φαρισαίος ο Παύλος είχε υιοθετήσει

πολλές απόψεις των Εσσαίων, και ήταν κορεσμένος μέχρις εσχάτων από την μοιρολατρία αυτής της αίρεσης.

Υπάρχουν άλλα δόγματα του Αποστόλου τα οποία μέχρι στιγμής έχουν παρακρατηθεί στην αφάνεια, αλλά είναι μεγάλης σημασίας για την ανάπτυξη της Χριστιανικής θρησκείας που επακολούθησε. Αυτά λοιπόν πρέπει τώρα να εξετάσομε.

ΔΟΓΜΑΤΑ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

«ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΣΑΡΚΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΊΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· Η΄, ΝΑ ΦΟΝΕΥΣΕΙΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Η ΨΥΧΗ.»

«*Όλως ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοις έθνεσιν ονομάζεται, ώστε γυναίκά τινα του πατρός έχειν.*

και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ, και ουχί μάλλον επενθήσατε, ***ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών*** *ό το έργον τούτο ποιήσας!*

εγώ μεν γαρ ως απών τω σώματι, παρών δε τω πνεύματι, ***ήδη κέκρικα*** *ως παρών* ***τον ούτω τούτο κατεργασάμενον****,*

εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συναχθέντων υμών και του εμού πνεύματος συν τη δυνάμει του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά ***εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού***.»

«*τί γαρ μοι και τους έξω κρίνειν; ουχί τους έσω υμείς κρίνετε; τους δε έξω ο Θεός κρίνει.* ***και εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών***.»

—*Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 1-5, 12-13.

[Στον στίχο 1 έχομε την πληροφορία μόνο, τι ήταν το αδίκημα κάποιου. Ότι δηλαδή κάποιος γιος είχε σεξουαλικές σχέσεις με την μητριά του. Δεν αναφέρεται τίποτα για τις συνθήκες υπό τις οποίες συνέβη, αν ήταν όντως ή όχι ένοχος ο αδικήσας γιος, και αν τελικά ένοιαξε τον πατέρα του που μάλλον υπονοείται πως ήταν ο αδικηθείς χωρίς να είναι σίγουρο. Ο αδικηθείς μπορεί να ήταν η γυναίκα του πατέρα, δηλαδή η μητριά του γιου. Αν εμβαθύνομε στον τρόπο με τον οποίον ο Παύλος αναφέρει εδώ τα συμβάντα, φαίνεται αρκετά αμφίβολο το ότι ένοιαξε καθόλου τον πατέρα και μάλλον όλα έγιναν κοινή συναινέσει. Π.χ., στον στίχο *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 6 ο Παύλος αντιδρά ως εξής: «*Ου καλόν το καύχημα υμών. ουκ οίδατε ότι μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί;*». Δεν βλέπομε κανέναν να διαμαρτύρεται για αδίκημα, αλλά αντιθέτως ο στίχος 2 φανερώνει σαφώς ότι κανένας από τη σύναξη της Κορίνθου δεν νοιάστηκε για το συμβάν και επομένως δεν υπήρχε ούτε αδικήσας ούτε αδικηθείς. Όλα αυτά για τον Παύλο είναι ψιλά γράμματα και παραβλέπονται. Άλλο είναι το ζήτημα που τον καίει όπως θα δούμε στη συνέχεια και αυτός μόνος, από ό,τι είχε ακούσει και εν τη απουσία του, το θέτει ως έσχατο έγκλημα. Έτσι το ποινικό δίκαιο, ο αστικός κώδικας και η εγκεκριμένη δικαστική διαδικασία δεν έχουν καμία θέση για τον Παύλο. Το μόνο που τον νοιάζει είναι το καταστατικό της εκκλησίας όπως το εννοούσε αυτός και μόνον. Όπως θα δούμε στη συνέχεια η κατάληξη ήταν πάρα πολύ λυπηρή για όλους, όπως σαφώς δηλώνεται στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 7: 7-11. Η θανάτωση τού γιου, την οποία επιζητούσε επιμόνως ο Παύλος, θα ήταν άκρως οδυνηρή και καταστροφική για τον πατέρα όταν μάλιστα ό,τι και αν έκανε ο γιος του όπως διαφαίνεται δεν τον ενόχλησε πολ-

λώ μάλλον να τον αδίκησε. Μετά, οι Χριστιανοί κοκορεύονται για μετάνοια και συγχώρεση. Εδώ δεν εδόθη καμία ευκαιρία!]

Τί εννοεί ο Παύλος εδώ; Διάφοροι ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από την έξωση εκ της εκκλησίας.

Εντούτοις, δεν ήταν τέτοια η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο απόστολος, για τον κατ' ευθείαν αποκλεισμό από την εκκλησία. Οι αδελφοί έπρεπε να:

«***αποσυρθούν***» εφ' εαυτού των απ' τέτοιους πονηρούς (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 5, «*παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν.* ***αφίστασο*** *από των τοιούτων.*», *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 6, «*Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,* ***στέλλεσθαι*** *υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ΄ ημών.*»)·

ή από τέτοιους έπρεπε να «***απομακρυνθούν***» (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 5, «*έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. και* ***τούτους αποτρέπου.***»·

ή έπρεπε **να τους αποφεύγουν** (*Πρός Ρωμαίους* 16: 17 «*Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, σκοπείν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα παρά την διδαχήν ην υμείς εμάθετε ποιούντας, και* ***εκκλίνατε απ' αυτών·***»)·

ή να τους «**σημειώνουν**» ή να τους «**προειδοποιούν**» και «να μην κάνουν καθόλου παρέα» μαζί τους (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 14, «*ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, τούτον* ***σημειούσθε****, και* ***μη συναναμίγνυσθε αυτώ****, ίνα εντραπή·*»).

[Ακόμα βλέπε: *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-15, «***Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις****· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου;*», (και *Α΄ Ιωάννου* 2: 12-17, *Β΄ Ιωάννου* 10-11).

Και ο Ιησούς σε μερικά σημεία είχε ανάλογη γλώσσα για επίλυση διαφορών. *Ματθαίος* 5: 22-26, «*Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εική ένοχος έσται τη κρίσει· ος δ' αν είπη τω αδελφώ αυτού ρακά, ένοχος έσται τω συνεδρίω· ος δ' αν είπη μωρέ,* ***ένοχος έσται εις την γέενναν του πυρός****. Εάν ουν προσφέρης το δώρόν σου επί το θυσιαστήριον κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρόν σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου, και* ***ύπαγε πρώτον διαλλάγηθι τω αδελφώ σου****, και τοτε ελθών πρόσφερε το δώρόν σου.* ***Ίσθι ευνοών τω αντιδίκω σου ταχύ έως ότου ει εν τη οδώ μετ' αυτού, μήποτέ σε παραδώ ο αντίδικος τω κριτή και ο κριτής σε παραδώ τω υπηρέτη, και εις φυλακήν βληθήση****· αμήν λέγω σοι,* ***ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου αποδώς τον έσχατον κοδράντην****.*»

18: 15-17, «*Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα. εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησία·* ***εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης****.*».].

Ο Παύλος διέταξε την εκκλησία της Κορίνθου «***εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών***». Η λέξη που χρησιμοποιείται είναι *εξαρείτε* «= απομακρύνατε, βγάλετε από τη μέση ή από ανάμεσα» από το ρήμα *εξαιρώ*· ή σύμφωνα με σωστότερο ανάγνωσμα, *αρείτε,* από το ρήμα *αίρω.*

Τώρα ποία η σημασία του *αίρω* και *του εξαιρώ*;

Το ακόλουθο είναι ένας από τους ορισμούς που δίνονται από τους Liddell και Scott: «Να σηκώσεις και να απομακρύνεις, να απομακρύνεις, να θέσεις τέρμα στο: αργότερα, να φονεύσεις.».

Έτσι, ένας από τους ορισμούς του *εξαιρέω*, συνηρημένος τύπος του οποίου είναι το *εξαιρώ*, είναι, «φονεύω, θανατώνω, σκοτώνω, βγάζω από τη μέση».

Εμείς αναγνωρίζομε ότι η φράση «*εξαρείτε τον πονηρόν*» χρησιμοποιείται με την έννοια «βγάλετε από τη μέση [δια θανατώσεως] τον πονηρόν = κακόν, άνομο, παλιάνθρωπο, διεφθαρμένο»· όπως όταν λέμε σε έναν φίλο, «Αυτός έφυγε από τη μέση.». Τω όντι, αυτή είναι η κοινή χρήση της φράσεως και των ισοδυνάμων της σε άλλες γλώσσες για περισσότερα από δυο χιλιάδες χρόνια.

Στην *Καινή Διαθήκη* υπάρχουν συχνά παραδείγματα της χρήσης του ρήματος *αίρω* κατ' αυτήν την έννοια.

Παραδείγματος χάριν:

Ματθαίος 24: 39 «*και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλυσμός και* ***ήρεν*** *άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου*.».

Λουκάς 23: 18 «*ανέκραξαν δε παμπληθεί λέγοντες·* ***αίρε*** *τούτον, απόλυσον δε ημίν Βαραββάν·*». Βλέπε επίσης *Ιωάννης* 19: 15, και *Πράξεις* 21: 36.

Ιωάννης 17: 15 «*ουκ ερωτώ ίνα* ***άρης*** *αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού*».

Ιωάννης 15: 2 «*παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν,* ***αίρει*** *αυτό, και παν το καρπόν φέρον,* ***καθαίρει*** *αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη*.».

Ιωάννης 11: 48-50 «*εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και* ***αρούσιν*** *ημών και τον τόπον και το έθνος. εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερεύς ων του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν, ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται.*».

Πράξεις 8: 33 «*εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού* ***ήρθη****· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι* ***αίρεται*** *από της γης η ζωή αυτού*.».

Πράξεις 22: 22 «*Ήκουον δε αυτού άχρι τούτου του λόγου, και* ***επήραν*** *την φωνήν αυτών λέγοντες·* ***αίρε*** *από της γης τον τοιούτον· ου γαρ καθήκεν αυτόν ζήν*.».

Ούτως η φιλολογική ένδειξη είναι υπερβολική.

Αν όμως υπήρχε κάποια αμφιβολία διά την σημασία αυτού του κεφαλαίου, και για την πρόθεση του αποστόλου, θα πρέπει [η αμφιβολία αυτή] να εξαλειφθεί από την ανάγνωση της επομένης επιστολής προς την ιδίαν εκκλησία, εις την οποίαν αναφέρει την ίδια πράξη. Στην επόμενη επιστολή λέγει:

«*ου μόνον δε εν τη παρουσία αυτού, αλλά και εν τη παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ' υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιπόθησιν, τον υμών* ***οδυρμόν****, τον υμών* ***ζήλον*** *υπέρ εμού,* ***ώστε με μάλλον χαρήναι****,*

ότι ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, ***ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην****· βλέπω γαρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ωραν,* ***ελύπησεν υμάς****.*

νυν χαίρω*, ουχ ότι* ***ελυπήθητε****, αλλ' ότι* ***ελυπήθητε*** *εις μετάνοιαν·* ***ελυπήθητε γαρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί ζημιωθήτε εξ ημών****.*

η γαρ ***κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν*** *αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.*

*ιδού γαρ αυτό τούτο, το **κατά Θεόν λυπηθήναι** υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν **σπουδήν**, αλλά απολογίαν, αλλά **αγανάκτησιν**, αλλά φόβον, αλλά επιπόθησιν, αλλά **ζήλον**, αλλά **εκδίκησιν**! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τω πράγματι.*

*άρα ει και έγραψα υμίν, ουχ **είνεκεν του αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν του αδικηθέντος, αλλ' είνεκεν του** φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον του Θεού.*

*Δια τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τη παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον **εχάρημεν επί τη χαρά Τίτου, ότι αναπέπαυται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών**·»* —[*Β΄ Πρός Κορινθίους* 7: 7-13.].

Ο απόστολος δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την μεριά του κατηγορουμένου. Ούτε ενδιαφέρθηκε καθόλου για 'κείνον που αδικήθηκε. Η μόνη φροντίδα ήταν αυτή για την εκκλησία. Και τώρα που η εκκλησία είχε εξεγερθεί, και μέσα στην αγανάκτηση και τον ζήλο της πήρε εκδίκηση από τον ανομούντα, αυτός, ο Παύλος, ικανοποιήθηκε.

[Δεν ξέρομε βεβαίως πόσον ο Εβραιόφρων Παύλος είχε κατά νουν: (1) την κατάρα του Ιακώβ κατά του υιού του Ρουβήν επειδή ο Ρουβήν ανέβηκε εις την κλίνην του πατρός του και «έκανε κάτι» με μια από τις γυναίκες του πατρός του *Γένεσις* 49: 3-4, (2) τα παθήματα των δέκα γυναικών και παλλακίδων του προφητάνακτος Δαυίδ επειδή τις τακτοποίησε όλες ο υιός Αβεσσαλώμ, *Β΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών* 15: 16, 16: 15-23, 20: 3, (3) την διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου, *Λευιτικόν* 20: 11 «και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι.». Όμως κατά καμίαν έννοιαν δεν δηλώνει ή υπονοεί κάτι τέτοιο στις επιστολές του, παρ' όλο που η παυλική ομάδα της Κορίνθου αποτελείτο σχεδόν όλη από Ιουδαίους της διασποράς.

Τελικά ο Παύλος και Τίτος χάρηκαν με την έκβαση των πραγμάτων, και όπως διαβάζομε χάρηκαν πολύ. Απ' ό,τι γράφεται στις δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολές*, πρέπει να ήταν ο Τίτος και η Χλόη (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 11) αυτοί που ειδοποίησαν τον Παύλο περί των συμβάντων. Επίσης στην *Επιστολή Πρός Γαλάτας* ο Παύλος έχει εξοργισθεί σε άκρατο βαθμό. Αναθεματίζει, μπλέκει τα λόγια του, υβρίζει τους πάντες και τα πάντα ακόμα και τον Πέτρο (*Πρός Γαλάτας* 2: 11-21). Παρακάτω θα ασχοληθούμε εκτενώς και με τον στίχο *Πρός Γαλάτας* 5: 12. Από τις αναφορές εκ των *Επιστολών* που έχομε ήδη γράψει εδώ και πολλές άλλες που δεν έχομε γράψει συμπεραίνομε ότι ο Παύλος πάντα είχε τους ανθρώπους του για να κατασκοπεύουν άτομα και πράγματα. Η Ιερά Εξέτασις εφάρμοσε πολύ πιστά αυτή την τακτική.]

Είχε [ο Παύλος] εκ προοιμίου καταδικάσει τον ανομούντα, και είχε εξαγγείλει κατάδικαστική πρόταση, και το είχε κάνει αρκετά ξεκάθαρο ότι επιθυμούσε [απαιτούσε] η πρόταση [΄ του] να εκτελεστεί. Το ότι αυτό συνέβη, φαίνεται καθαρά από τη γλώσσα της δεύτερης επιστολής.

[Εδώ πρέπει να προσθέσομε ότι: Ο Παύλος στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2:1-11, συνιστά αγάπη προς τον μετανοήσαντα. Αυτό οφείλομε να το αναφέρομε διότι πολλοί διεστραμμένοι απολογητές της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας το χρησιμοποιούν για να απαλλάξουν τον Παύλο από την κακία, τη δικτατορία και την αγριότητά που έχει επιδείξει εν προκειμένω. Εδώ απλώς δίδει μια γενική και αφηρημένη εντολή αγάπης και μετανοίας, η οποία όμως λαμβάνει ισχύ όταν μόνο αυτός ο ίδιος κρίνει ότι η μετάνοια τού αμαρτή-

σαντος έγινε εντός των πλαισίων που αυτός έθεσε. Ο Παύλος ως μέγας εγωιστής οικειοποιείται την ανώτατη αρχή μέσα στις ομάδες των πιστών του και μόνον αυτός ως αυθεντία επικυρώνει ό,τι θέλει και όταν αυτός νομίζει ότι οι όροι του ικανοποιήθηκαν επαρκώς. Γι' αυτό, π.χ., βλέπομε και το θράσος του στον στίχο 2: 9 όπου γράφει: «εις τούτο γαρ και έγραψα, **ίνα γνώ την δοκιμήν υμών**, **ει εις πάντα υπήκοοί εστε**» κλπ. Ακόμα και σ' αυτό το σημείο **δοκιμάζει** τα μέλη της ομάδας του και απαιτεί υπακοή «**εις πάντα**»! Πλήρης δικτατορία δηλαδή! Αν ψυχαναλύσομε την κατάσταση αυτών των μελών φτάνομε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ήσαν σχιζοειδή, πλήρως προβατοποιημένα και εντελώς εξαθλιωμένα πνευματικώς! Διότι αντί να τον εξαποστείλουν από 'κει που ήλθε αυτά υπομένουν τυφλά ότιδήποτε τους επιτάσσει! Ας μελετήσομε λοιπόν τα παράξενα και αλλοπρόσαλλα του εδαφίου *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2: 1-11:

> «*Έκρινα δε εμαυτώ τούτο, το μη πάλιν εν λύπη ελθείν προς υμάς. ει γαρ εγώ λυπώ υμάς, και τις εστιν ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού; και έγραψα υμίν τούτο αυτό, ίνα μη ελθών λύπην έχω αφ' ων έδει με χαίρειν, πεποιθώς επί πάντας υμάς ότι η εμή χαρά πάντων υμών εστιν. εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδίας έγραψα υμίν διά πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθήτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ην έχω περισσοτέρως εις υμάς. Ει δε τις λελύπηκεν, ουκ εμέ λελύπηκεν, αλλά, από μέρους ίνα μη επιβαρώ, πάντας υμάς. ικανόν τω τοιούτω η επιτιμία αύτη η υπό των πλειόνων· ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή ο τοιούτος. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην. εις τούτο γαρ και έγραψα, ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε. ω δε τι χαρίζεσθε, και εγώ· και γαρ εγώ ει τι κεχάρισμαι ω κεχάρισμαι, δι' υμάς εν προσώπω Χριστού, ίνα μη πλεονεκτηθώμεν υπό του σατανά· ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν.*»

Βλέπομε ότι, αν και συνδέει αυτά που γράφει εδώ με αυτά που έγραψε στην πρώτη επιστολή η σχέση τους με το επεισόδιο της *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5, το οποίο εξετάζομε εδώ, είναι καθαρά στρεψόδικη. Ενώ, όπως έχομε καταστήσει σαφές ανωτέρω, π.χ. με το «*παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού*.» και με τα τόσα άλλα, ο Παύλος εκ προοιμίου έχει καταδικάσει τον ανομούντα, εδώ τώρα γράφει: «*ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή* ***ο τοιούτος****. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην*», κλπ. Το *«δι' υμάς εν προσώπω Χριστού,»* είναι ένα αφηρημένο κόλπο όπως και ολόκληρο το εδάφιο είναι ένα προπαρασκευαστικό βήμα διά τους παραλήπτες της επιστολής, ούτως ώστε στο κεφάλαιο 7 να επέλθει σαν καταπέλτης. Διότι στο κεφάλαιο 7 βλέπομε καθαρά τη γλώσσα και το ύφος να αλλάζει ριζικά. Όχι μόνον επανέρχεται σαφώς στο επεισόδιο, τη γλώσσα και το ύφος του κεφαλαίου 5 της *Α΄ Πρός Κορινθίους*, αλλά τώρα χρησιμοποιεί διαφορετικά κριτήρια, π.χ. της δικής του χαρά και του Τίτου με όλες τις συγκαλυμμένες κακοήθειές του κλπ., και δηλώνει ευθέως: «*ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή,* ***ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην...»*** κλπ**.,** μαζί με όλες τις άθλιες στρεψοδικίες που μόλις ανωτέρω παραθέσαμε. Από τα ίδια τα γραπτά του, ευκολότατα αποδεικνύεται ότι ο Παύλος είναι ένας δόλιος και πονηρός στρεψόδικος. Η σχέση των κεφαλαίων *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2 και 7 αποτελεί ένα παράδειγμα μέσα στα τόσα άλλα. Μερικές φορές έχει το θράσος να το ομολογεί και ο ίδιος. Π.χ. *Πράξεις* 9: 22, *Πρός Ρωμαίους* 3: 7 «***Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγά-***

λη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;» (το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος!), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18, και πολλά άλλα. Έτσι λοιπόν φθάνομε αβιάστως στα παρακάτω συμπεράσματα τών «αγίων και θεοφόρων πατέρων», τα οποία ο Waite έκανε το κόπο να μας καταγράψει:]

Το συμπέρασμα που βγήκε εξ αυτού του κεφαλαίου [*Β΄ Πρός Κορινθίους* 7] από τον Τερτυλλιανό [ήδη στο τέλος δευτέρου και αρχές τρίτου αιώνα], τον Αμβρόσιο [δεύτερον ήμισυ του τετάρτου αιώνα], και άλλους πατέρες της εκκλησίας, ήταν, «ότι το άτομο μπορεί να καταστραφεί για να σωθεί η εκκλησία.».

[Είναι πολύ γραφικές, εκφοβιστικές για τους αφελείς, και φαιδρές συνάμα οι περιγραφές του πυρός και των βασάνων στην αιώνια κόλαση στα γραπτά του Τερτυλλιανού! Φανερώνουν άτομο πάσχον τρομερά από πολύ άσχημες ψυχο-πνευματικές διαταραχές!]

Ούτε οι σύγχρονοι σχολιαστές μπορούν εύκολα να βγάλουν κάποιο άλλο συμπέρασμα.

Στο Comm. Phil., 1855, του Scott Henry, προτείνεται ότι ο Παύλος επρόκειτο να χτυπήσει τον ανομούντα με μια τρομακτική αρρώστια ενώ βρισκόταν ανάμεσα τους, κατά τον χρόνο που αυτοί ήταν συγκεντρωμένοι, έτσι ώστε θα ήταν υποχρεωμένοι λόγω της αρρώστιας να τον μεταφέρουν έξω από τον τόπο της συγκεντρώσεώς τους. — [Σελίδα 272, αναφέροντας τον Bloomfield και τον Rosenmueller.].

Ο Olshausen παραδέχεται ότι η φράση «**αιρείν εκ μέσω»** πραγματικά σημαίνει «να εξαλήψεις, δηλαδή, να θανατώσεις»· αλλά νομίζει ότι ο αποκλεισμός από την εκκλησία πρέπει να εννοηθεί ως πνευματικός θάνατος. — [Comm. On 1st and 2nd Cor. in 20th vol. Clarke's Theo. Lib. Ed. 1855, p. 88].

Ο Dean Stanley ειλικρινώς παραδέχεται ότι ο Παύλος πιθανότατα σκόπευε τον θανατο τού ανομούντος. —[On the Epistles to the Corinthians, 5th edition, London, 1882, pp. 77, 78.].

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ.

«όφελον και **αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.» —[*Πρός Γαλάτας* 5: 12].

Μας παρακαλούν ευγενικά επίσης να καταλάβομε αυτό το χωρίο απλώς σαν μια έκφραση της επιθυμίας του αποστόλου ότι ορισμένα πρόσωπα θα έπρεπε να αποκλεισθούν από την εκκλησία. Αλλά κατείχε και ασκούσε [ο ίδιος] το δικαίωμα να διευθύνει τον απόκλεισμό μελών από την εκκλησία. Τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί επανειλημμένως. —[*Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 5, «*παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν.* ***Αφίστασο από των τοιούτων.***», *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 5, «*έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημενοι.* ***και τούτους αποτρέπου.***», *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 6, «*Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,* ***στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος*** *και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.*», και 14, «*ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής,* ***τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτώ,*** *ίνα εντραπή·*».]

Σ' αυτή την περίπτωση «*όφελον και* = θα ήθελα ακόμη και» είναι κάτι που μπορεί να γίνει αλλά για το οποίο δεν είχε την δύναμη απολύτως να το διατάξει.

Ξανά: «*όφελον και αποκόψονται*». Είναι ο αποκλεισμός από την εκκλησία τέτοια ακραία τιμωρία για να δικαιολογήσει τη χρήση της λέξεως «και»;

«***όφελον και αποκόψονται*** *οι αναστατούντες υμάς*.».

Αποκόψονται από το ρήμα *αποκόπτω*. Ποία η σημασία αυτού του ρήματος;

Οι αρχικοί ορισμοί του ρήματος *κόπτω*, που δίδονται από τους Liddell και Scott, είναι οι εξής:

1. Επιτίθεμαι, κτυπώ, κόβω.
2. Κτυπώ κάτω, πίπτω, φονεύω.
3. Αποκόπτω, τεμαχίζω, εκτέμνω.

Με την Ελληνική πρόθεση *από*, το ρήμα *αποκόπτω* ορίζεται από τις ίδιες αυθεντίες ως «κόπτω από, πελεκώ από, ρίπτω εκτός θέσεως, εκτέμνω».

Ας ρίξομε μια ματιά και σε άλλα μέρη της *Καινής Διαθήκης* όπου χρησιμοποιείται:

1. *Μάρκος* 9: 43, «*και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου,* ***απόκοψον*** *αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,*»
2. *Μάρκος* 9: 45, «*και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε,* ***απόκοψον*** *αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,*»
3. *Ιωάννης* 18: 10, «*Σίμων ουν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον του αρχιερέως δούλον και* ***απέκοψεν*** *αυτού το ωτίον το δεξιόν· ην δε όνομα τω δούλω Μάλχος.*»
4. *Ιωάννης* 18: 26, «*ηρνήσατο ουν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων του αρχιερέως, συγγενής ων ου* ***απέκοψε*** *Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τω κήπω μετ' αυτού;*»
5. *Πράξεις* 27: 32, «*τότε οι στρατιώται* ***απέκοψαν*** *τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν.*»

Είναι δυνατόν να υπάρχει αμφιβολία για την σημασία αυτής της λέξης; Ο Παύλος εύχεται αυτές οι εκκλησίες να κάνουν ό,τι αυτός επιθυμούσε να κάνει και η εκκλησία στην Κόρινθο. Επιθυμούσε οι ανομούντες να «**αποκοπούν**» από προσώπου γης.

Στα *Commentaries* (σχόλια) του Adam Clarke ευρίσκομε το ακόλουθο σχόλιο επ' αυτού του χωρίου:

«Στην πρώτη ματιά φαίνεται ότι οι απόστολοι προσεύχονταν για την καταστροφή των ψευδοδιδασκάλων οι οποίοι είχαν διαστρέψει τις εκκλησίες της Γαλατίας.»

Ο πολυμαθής σχολιαστής δεν μας πληροφορεί πως μπορεί να απαλειφθεί η πρώτη εντύπωση που μας δημιουργεί η ανάγνωση αυτού του χωρίου.

Ο Olshausen λέγει: «Η κατάρα της τιμωρίας κατά των αντιπάλων.»

Το βιβλίο Pulpit Commentary των Spence και Extell υποστηρίζει τη θεωρία της αυτό –αποκοπής —δηλαδή την ευχή οι ίδιοι να ακρωτηριάσουν τους εαυτούς των˙ και πολύ εκφραστικά αποκηρύττει την κατασκευασμένη υπόθεση η οποία θέλει τον απόστολο να αναφέρεται απλώς στην έξωση (αφορισμό) —[Commentary on Galatians, p. 248]

Η θεωρία του αυτο-ακρωτηριασμού είναι απλώς παράλογη. Κατ' αυτήν την άποψη, ο Παύλος λέγει: «Θα ήθελα αυτούς που σας αναστατώνουν ει δυνατόν να αυτο-ακρωτηριάζονταν.» Πώς όμως αυτό θα ανακούφιζε την εκκλησία;

Όχι· ο Παύλος ήθελε αυτούς τους αιρετικούς να θανατωθούν.

Τους είχε ήδη προφέρει καταραμένους (τους αναθεμάτισε):

«*ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού.*

αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω.» —[*Πρός Γαλάτας* 1: 7, 8.].

Και ξανά:

«*ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.*» —[*Πρός Γαλάτας* 1: 9.].

Τώρα, ποία να είναι η σημασία της κατάρας του αναθεματισμού;

Στο βιβλίο *Ιησούς του Ναυή* 6: 17, 18, διαβάζομε το εξής:

«*και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστίν εν αυτη, Κυρίω Σαβαώθ· πλήν Ραάβ την πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστίν εν τω οίκω αυτής.*

αλλά υμείς φυλάξεσθε σφόδρα από του αναθέματος, μήποτε ενθυμηθέντες υμείς αυτοί λάβητε από του αναθέματος και ποιήσητε την παρεμβολήν των υιών Ισραήλ ανάθεμα και εκτρίψητε ημάς·»

Ξανά, στο κεφάλαιο 7, στίχος 12:

«*και ου μη δύνωνται οι υιοί Ισραήλ υποστήναι κατά πρόσωπον των εχθρών αυτών· αυχένα επιστρέψουσιν έναντι των εχθρών αυτών, ότι εγενήθησαν ανάθεμα· ου προσθήσω έτι είναι μεθ' υμών, εάν μη εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.*»

Μεταξύ των Εβραίων, το να αναθεματιστείς ήταν ζήτημα προσήκουσας τιμωρίας.

«*Εάν δε γένηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και* ***κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου****,*

ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού ***επί του ξύλου****, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη,* ***ότι κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου****· και ου μη μιανείτε την γην, ην Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.*» —[*Δευτερονόμιον* 21: 22-23.].

Οποιοσδήποτε ήταν καταραμένος ή αναθεματισμένος θα μπορούσε νομίμως να θανατωθεί.

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης πριν την μετατροπή του —και ήταν ακόμα διώκτης. Το πνεύμα της δίωξης [αναθεματισμού] διαχέεται παντού μέσ' τα γραπτά του.

«*ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν,* ***ήτω ανάθεμα****. μαράν αθά.*» —[*Α΄ Πρός Κορινθίους* 16: 22].

[Στην *Πρός Γαλάτας* 1: 6-9, «*Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως* ***μετατίθεσθε*** *από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού* ***εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο****, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς* ***ή άγγελος εξ ουρανού*** *ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν,* ***ανάθεμα έστω****. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε,* ***ανάθεμα έστω****.*» δηλώνει ότι ακόμα και αν άγγελος εξ ουρανού κηρύξει σ' αυτούς άλλο ευαγγέλιο αυτοί οφείλουν να πιστεύουν το δικό του. Αλλιώς να πάνε στ' ανάθεμα.]

Στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 8[-9], «*εν πυρί φλογός,* ***διδόντος εκδίκησιν*** *τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού*, [*οίτι-*

νες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,]» ο Κύριος Ιησούς αναφέρεται [υπό του Παύλου] ότι «**παίρνει εκδίκηση**» πάνω [στους αθέους] και σε κείνους που δεν υπακούουν το Ευαγγέλιό του.

Στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20, «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά****, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.*». Παρέδωσε στον Σατανά τον Υμέναιο και τον Αλέξανδρο, οι οποίοι είχαν αποχωρήσει από την πίστη.

Στην *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 4: 14, «*Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο·* ***αποδώη αυτώ ο Κύριος κατά τα έργα αυτού****·*».

Στην *Πρός Τίτον* 1: 10-11, «*Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάλιστα οι εκ περιτομής,* ***ους δεί επιστομίζειν****, οίτινες όλους οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δεί αισχρού κέρδους χάριν.*» αναφέρεται σε 'κείνους εντός της εκκλησίας που ήταν ανάγωγοι και μάταιοι συζητητές και απατεώνες, και παραγγέλλει [στον Τίτο] ότι **πρέπει να τους κλείνει το στόμα**.

Στις *Πράξεις* 13: 8-11, **ο Παύλος αντιπροσωπεύει τον τιμωρό του Ελύμα** διά τυφλώσεως, αυτού του «υιού του διαβόλου», ο οποίος είχε αντιταχθεί στον Βαρνάβα και τον [απόστολο] Παύλο, με την προσπάθειά του να αποτρέψει τον ανθύπατο [Ρωμαίο Σέργιο Παύλο] από την πίστη.

[«*ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτω γαρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως. Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και ατενίσας προς αυτόν είπεν· ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιε διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφων τας οδούς Κυρίου τας ευθείας; και νυν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ' αυτόν αχλύς και σκότος, και περιάγων εζήτει χειραγωγούς.*».]

Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ο Παύλος ισχυροποιούσε τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως. Αυτά τα θεμέλια είχαν ήδη τεθεί από τα ίδια τα δόγματά του και από τις διδασκαλίες και το παράδειγμα τού Πέτρου· και αυτοί οι απόστολοι πάλι ενθαρρύνονταν από τις καταγγελίες του ίδιου του Ιησού κατά των απίστων. Αυτοί που θεμελίωσαν την Ιεράν Εξέτασιν επίσης ενθαρρύνονταν από τις επικυρώσεις (του Ιησού) των τιμωριών διά βασανιστηρίων [και φωτιάς]. (*Ματθαίος* 3: 10, «*ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν* ***εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται****.*». 3: 12, «*ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε* ***άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω****.*». 13: 30, «*άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα μέχρι του θερισμού, και εν καιρώ του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και* ***δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά****, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.*». 13: 40-42, «*ώσπερ ουν* ***συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται,*** *ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου. αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν,* ***και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντω****ν.*». 18: 34-35, «*και οργισθείς ο κύριος αυτού* ***παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς*** *έως ου αποδω παν το οφειλόμενον αυτώ. Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.*» κλπ. *Μάρκος* 16: 16, «*ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται,* ***ο δε απιστήσας κατακριθήσεται****.*». *Λουκάς* 12: 47, «*εκείνος δε*

ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, ***δαρήσεται πολλάς****·*», 14: 23, «*και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και* ***ανάγκασον εισελθείν****, ίνα γεμισθή ο οίκος μου.*», 19: 27, «*πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και* ***κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν*** *μου.*», κλπ. *Ιωάννης* 15: 6, «*εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και* ***εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται****.*». Αυτό απετέλεσε την θεολογική δικαιολογία της χρήσεως της φωτιάς μαζί με τα χωρία του *Ματθαίου* που αναφέραμε, 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ, και πολλά χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, κλπ.).

Θα έχομε την ευκαιρία, στη συνέχεια, να παρατηρήσομε ότι με το πέρασμα τού χρόνου αυτά τα θεμέλια σταδιακά ισχυροποιήθηκαν. Αλλά μια επί πλέον περίσταση πρέπει να αναφερθεί εδώ. Υπήρχε ένα έγγραφο σε γενική κυκλοφορία από τα πρώιμα χρόνια της εκκλησίας, και τον καιρόν εκείνο εθεωρείτο ως έχον υψηλό κύρος. Είχε τίτλο, «*Η Επιστολή του Κλήμεντος προς Ιάκωβον*». Είναι μεταφρασμένο στον 17^{ο} τόμο τής συλλογής «*Προ Νικαίας Χριστιανική Βιβλιοθήκη*».

Σ' αυτή την επιστολή, ο Κλήμης περιγράφει την χειροτονία του. Μας λέγει ότι όταν ο Πέτρος κόντευε να πεθάνει, αφού μαζεύτηκαν οι αδελφοί (στη Ρώμη), επέθεσε (ο Πέτρος) τα χέρια του στον Κλήμεντα, ως ο επίσκοπος, και του μετέδωσε την εξουσία του «***δέειν και λύειν***» (αμαρτίες), κλπ., και για 'κείνον που θα είχε παράπονα και διαφορές τον καθιστούσε Πρόεδρο της Αλήθειας, και αφού εδήλωσε ότι ένας τέτοιος αμαρτάνει κατά του Χριστού και προσβάλλει τον Πατέρα όλων, ο Πέτρος συνέχισε ως εξής:

«Από 'δω και μπρος, **αυτός δεν θα ζήσει**˙ και γι' αυτό αρμόζει σε όποιον προεδρεύει να κατέχει τη θέση ιατρού˙ και να μην περιθάλπει την οργή ενός παραλόγου κτήνους.».

[Σ' αυτό το κεφάλαιο βλέπομε ότι ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, διαφωνεί ριζικώς με την καθιερωμένη ερμηνεία του χωρίου «***όφελον και αποκόψονται οι αναστατούντες υμάς****.*» (*Πρός Γαλάτας* 5: 12), όπως συνεχώς την απαντάμε σε όλες τις ερμηνευτικές εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* μετά το τέλος τής συνόδου τού Τριδέντου το 1563 και σε μερικές πριν απ' αυτήν. Γράφουν δηλαδή ότι ο Παύλος εκφράζει εδώ μια ειρωνικού τύπου επιθυμία. Διότι ενώ δεν κηρύττει την περιτομή, πολλοί την επιζητούν και αναστατώνουν τους Γαλάτες. (Στην πραγματικότητα πρόκειται για χριστιανοεβραίους που ζούσαν στα μέρη της Γαλατίας της Μικράς Ασίας, *Πρός Γαλάτας* 2: 15, «*Ημείς* ***φύσει Ιουδαίοι*** *και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,*», 4: 28 «*ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ* ***επαγγελίας τέκνα εσμέν****.*», κ.α.). Συνεπώς, όπως ερμηνεύουν οι ορθόδοξοι ερμηνευτές, με το γράψιμό του σ' αυτό το σημείο, ο Παύλος εύχεται ειρωνικά το εξής: «Αυτοί που επιζητούν την περιτομή και σας αναστατώνουν δεν πάνε καλύτερα και να ευνουχισθούν τελείως!». Δηλαδή με το «***και αποκόψονται***» εννοεί την ολοσχερή αποκοπή γεννητικών οργάνων και όχι μόνο της ακροβυστίας. Ο Waite όμως προσπαθεί να αποδείξει ότι ο Παύλος δεν εννοεί καθόλου αυτό. Κυριολεκτικά επιθυμεί την πλήρη εξολόθρευση όλων αυτών των ατόμων, μόνο που οι περιστάσεις σ' αυτή την περίπτωση δεν του επιτρέπουν να το επιβάλλει όπως το έκανε πριν με την εκκλησία της Κορίνθου.

Όπως και να έχει το πράγμα από διάφορα χωρία των επιστολών του αποδεικνύεται ότι ο Παύλος πρέπει να είχε κάποιο σοβαρό σύμπλεγμα και σοβαρή εμμονή με τα γεννητι-

κά όργανα, την πόσθη και τον ερωτισμό. Φαίνεται πως τον ενοχλούσαν σφόδρα! Παντού διαχέεται ένας αντιερωτισμός. Κάθε τόσο το ίδιο βιολί με την ακροβυστία και την περιτομή...! Βαριέσαι και σιχαίνεσαι να το συναντάς συνέχεια. Πολλοί φτάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται ότι ο ίδιος ο Παύλος πρέπει να ήταν ευνούχος! Όπως αναφέραμε στο πρώτο μέρος τής εργασίας αυτής περί της ασθενείας του Παύλου, ο Γάλλος ερευνητής Robert Ambelain διαγιγνώσκει ότι υπέφερε από κληρονομική ή ακριβέστερα συγγενή σύφιλη που ήταν ο σκόλοψ του, τον οποίον ύμνησε μέσα στις επιστολές του. Πρέπει να ομολογήσομε όμως ότι είναι πολύ δυσχερές το να αποφανθούμε ποίος ήταν ο σκόλοψ του Παύλου, για τον οποίον γράφει διάφορες στρεψοδικίες και ανοησίες στις επιστολές του: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 10: 10, 11: 6, 30, 12: 5-10, *Πρός Γαλάτας* 4: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 24. Ακόμη δυσχερέστερο είναι το ερώτημα εάν υπήρχε η σύφιλη κατά την αρχαιότητα.]

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΚΑΙ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

Αυτοί είναι οι πιο εξέχοντες πατέρες της εκκλησίας. Ήταν οι ερμηνευτές του Συμβόλου της Πίστεως της Νικαίας, και οι υψηλότατες αυθεντίες επί της πίστεως και του δόγματος.

Εφ’ όσον οι πατέρες αυτοί θεωρούνται ως τα μεγαλύτερα σύμβολα της Χριστιανικής ευσεβείας και μορφώσεως, και οι μεγάλοι συντελεστές του Χριστιανικού Δόγματος, οι απόψεις των στο θέμα του διωγμού, και ιδιαιτέρως όταν αφορά τον διωγμό των αιρετικών, αποκτούν υψίστη σημασία.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Υπό τον Κωνσταντίνο και τους γιους του, εξεδόθησαν εντολές κατά των αιρετικών, ιδιαιτέρως κατά των Δονατιστών, οι οποίοι υπέστησαν τις πιο σκληρές τιμωρίες. Κατά το 482, υπό τον Θεοδόσιο Ι, εξεδόθη ένα διάταγμα κατά των Μανιχαίων και άλλων αιρέσεων. Ένας νόμος του Ονορίου, το 398, εκφόβησε τους καθηγητές ορισμένων αιρέσεων, και ιδιαιτέρως τους ιερείς των Μοντανιτών και των Ευνομιανών, με εξορίες και θανατώσεις εάν αυτοί επέμεναν να συγκεντρώνουν κόσμο. Τα διατάγματα για την εκρίζωση των παραδοσιακών θρησκειών της υπαίθρου ήταν ακόμα αυστηρότερα. Ο Ιερώνυμος και ο Λέων ο Μεγας ήταν υπέρ της θανατικής ποινής.

Α ρίξομε μια ματιά στις διδαχές του Ιερωνύμου:

«Μπορούμε να ρωτήσομε» μας λέγει «πώς γίνεται ο Θεός να είναι αγαθός, ο οποίος έδωσε τον νόμο και τους προφήτες, όταν βλέπει τη ζωή των διεφθαρμένων να ευδοκιμεί, και αυτοί να μην υφίστανται τίποτα απ’ αυτόν, σύμφωνα με την τιμωρία που τους αρμόζει. Έχουν πραγματικά πολλαπλασιαστεί, όλοι αυτοί που έχουν αποχωριστεί —αυτοί που με λυσσαλέα σαγόνια γαβγίζουν κατά του δημιουργού των— και οι οποίοι με υβριστική γλώσσα τον μέμφονται με βλάσφημους λόγους.

Αυτοί έχουν αφθονήσει —αυτοί έχουν φυτρώσει, και έχουν επεκτείνει ρίζες. Έχουν γεννήσει γιους, και έχουν προσφέρει καρπούς. Τί καρπούς έχει προσφέρει ο Μαρκίων, με το να δημιουργήσει υιούς της απιστίας; Τί ο Βασιλίδης; Τί ο Βαλεντίνος; Όσον αφορά αυτούς, πραγματικά, έχει προφητευτεί, λέγοντας: “Έχουν γεννήσει γιους, και έφεραν καρπό. Βρίσκεσαι κοντά στο στόμα των, αλλά μακριά από την καρδία τους.”. Επικαλούνται τον Ιη-

σού· αλλά δεν τον έχουν, και ούτε τον ομολογούν ως Χριστό. "*Και συ, Κύριε, με έχεις γνωρίσει, και με έχεις δοκιμάσει ενώπιον σου. Αγίασέ τους όταν έλθει η ημέρα της σφαγής των*".

[Βλέπε *Ιερεμίας* 12: 1-3: «*Δίκαιος ει, Κύριε, ότι απολογήσομαι προς σε, πλήν κρίματα λαλήσω προς σε· τι ότι οδός ασεβών ευοδούται, ευθήνησαν πάντες οι αθετούντες αθετηματα; εφύτευσας αυτούς και ερριζώθησαν· ετεκνοποιήσαντο και εποίησαν καρπόν· εγγύς ει συ του στόματος αυτών και πόρρω από των νεφρών αυτών.* ***και συ, Κύριε, γινώσκεις με, δεδοκίμακας την καρδίαν μου εναντίον σου· άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών.***»].

Κατά ποίον τρόπο θα όφειλα να ερμηνεύσω αυτό; ***Ονομάζει τα βασανιστήρια αυτών που βασανίζονται, αγιασμό.*** (Tormenta sanctificatiomen vocateorum quitorquentur.). "*Αγίασε αυτούς,*" λέγει, "*όταν φθάσει η ημέρα της σφαγής αυτών.*". Δηλαδή, "με το να τους φονεύσεις, τους αγιάζεις."». (Id est, perhoc quod interficis eos, sanctifica eos.). —[*Εργασίες του Ιερωνύμου*, Τόμος V, 818.].

Εδώ ευρίσκεται το δόγμα του Παύλου —η καταστροφή της σάρκας για να σωθεί το πνεύμα κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού. Αλλά ο Ιερώνυμος έχει βελτιώσει τον απόστολο, και έχει επεξηγήσει ότι η σάρκα μπορεί να καταστραφεί από βασανιστήρια, και ότι τα βασανιστήρια θα έχουν ως επακόλουθο τον αγιασμό.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

Στη νεανική του ηλικία, ο Αυγουστίνος εδίδαξε θρησκευτική ελευθερία. Αλλά αυτά ήταν οι γενικοί παλμοί της νεότητας. Καθώς προχωρούσε στην ηλικία, είδε το σφάλμα του. Στο βιβλίο του "Retractationes "(=Ανακλήσεις), αυτός ανακάλεσε τις πρώην διδασκαλίες του επ' αυτού του θέματος:

«Υπάρχουν δύο δικά μου βιβλία» μας λέγει, ο τίτλος των οποίων είναι, "Εναντίον του Κόμματος του Δονάτου". Στο πρώτο απ' αυτά τα βιβλία είπα ότι δεν συνηγορούσα υπέρ της βιαίας επαναφοράς των σχισματικών στην κοινωνία [μας] διά της δυνάμεως καμίας κοσμικής εξουσίας. Πράγματι, τότε δεν συνηγορούσα υπέρ της, διότι δεν είχα ακόμα ανακαλύψει διά της εμπειρίας, ούτε σε πόση κακότητα η ατιμωρησία θα τους ενεθάρρυνε, ούτε σε πόσο καλλίτερες καταστάσεις η φιλοπονία της πειθαρχίας θα τους έφερνε.» —[Retractationes, Liber II, Caput V.]

Αφού λοιπόν έμαθε διά της εμπειρίας τα καλά αποτελέσματα «της φιλοπονίας της πειθαρχίας,» από 'κεί και μετά, ήταν απόλυτα ειλικρινής στην συνηγορία του υπέρ του διωγμού.

Στο γράμμα του προς τον Vincentius, 408 Κ.Ε., λέγει:

«Αποκλειόμαστε από τη ξεκούραση ένεκα των Δονατιστών· η καταπίεση και η διόρθωση των οποίων, από τις εξουσίες που ο Θεός όρισε, μου φαίνεται πως δεν είναι μάταιος κόπος...

Είσαι της γνώμης ότι κανείς δεν πρέπει να αναγκάζεται να ακολουθεί την ορθότητα· και όμως αναγιγνώσκεις ότι ο κύριος του οίκου είπε στους δούλους του "οιουσδήποτε βρείτε, αναγκάστε τους να έλθουν μέσα"...

[Βλέπε: *Λουκάς* 14: 23, «*και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και* ***ανάγκασον εισελθείν,*** *ίνα γεμισθή ο οίκος μου*». Το «**cogito intrare»,** όπως γράφει ο Αυγουστίνος, έχει μείνει παροιμιώδες. (Από τα λατινικά ρήματα *cogere* και *intrare*.).].

Ο Παύλος παρεδόθη για να φυλακιστεί και να του περάσουν δεσμά· αλλά ο Σατανάς είναι χωρίς αμφιβολία χειρότερος από κάθε δεσμοφύλακα· όμως σ' αυτόν ο Παύλος παρεδόθη [μόνος του] ένας άνδρας για την καταστροφή της σάρκας ώστε το πνεύμα να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού...

Γι' αυτό, μια μητέρα κάνει οτιδήποτε αληθινό και σωστό, ακόμα και όπου τα παιδιά της αισθάνονται κάτι δριμύ και οδυνηρό να περνά από τα χέρια της, αυτή δεν αποδίδει κακό για κακό, αλλά εφαρμόζει πειθαρχεία για να αποτρέψει το κακό της αμαρτίας, όχι με το μίσος που ζητά να βλάψει, αλλά με την αγάπη που ζητά να θεραπεύσει. Εάν η επιβολή διωγμού ήταν σε όλες τις περιπτώσεις μεμπτή, δεν θα είχε γραφεί στα ιερά βιβλία: "Οποιοσδήποτε συκοφαντεί μυστικά τον γείτονα του, αυτόν θα καταδιώξω" (αποκόψω). Γι' αυτό, σε μερικές περιπτώσεις, αυτός που υφίσταται τον διωγμό, έχει άδικο· και αυτός που τον επιβάλλει, έχει δίκιο...

Αληθινά, λοιπόν, αν περασμένα γεγονότα που έχουν καταγραφεί στα προφητικά βιβλία ήταν μελλοντικά σημεία, τότε εδόθη ένα σημείο, διά του βασιλέως Ναβουχοδονόσορος, και για τον καιρό κατά τον οποίον η Εκκλησία ήταν υπό τους αποστόλους και γι' αυτόν που είναι τώρα. Κατά τον καιρό των αποστόλων και των μαρτύρων, εκπληρώθηκε αυτό το οποίο προφητεύτηκε όταν ο προαναφερθείς βασιλιάς ανάγκασε ευσεβείς και δικαιους ανθρώπους να σκύψουν μέχρι χάμω μπροστά στην εικόνα του, και έριξε μέσα στις φωτιές όλους όσους αρνήθηκαν. [Βλέπε *Δανιήλ* 3: 1-7.]. Τώρα, όμως, εκπληρώθηκε αυτό το οποίο προφητεύτηκε αμέσως μετά διά του ιδίου βασιλέως, όταν, αφού προσηλυτίστηκε για να λατρεύει το αληθινό Θεό, εξέδωσε ένα διάταγμα σε όλη την αυτοκρατορία του, ότι όποιοι ομιλούν εναντίον του Θεού των Σεδράχ, Μισάχ και Αβγεναγώ, θα υποστούν την τιμωρία που στο έγκλημά τους αξίζει. [Βλέπε *Δανιήλ* 3: 29.]. Ο πρώιμος καιρός αυτού του βασιλέως αντιπροσωπεύει τον πρώην καιρό των αυτοκρατόρων οι οποίοι δεν πίστευαν στον Χριστό, στα χέρια των οποίων οι Χριστιανοί υπέφεραν ένεκα των αχρείων. Αλλά ο ύστερος καιρός αυτού του βασιλέως αντιπροσωπεύει τον καιρό των διαδόχων του αυτοκρατορικού θρόνου, όπου τώρα πιστεύουν στον Χριστό, στα χέρια των οποίων οι αχρείοι υποφέρουν ένεκα των Χριστιανών.». —[Επιστολές του Αυγουστίνου, σελίδα 395, και μετά.].

Ξανά, ομιλών για τους αιρετικούς, λέγει:

«Ας πλακώσει ο θάνατος επάνω τους, και άσε τους να πάνε κάτω γρήγορα στην κόλαση· όπως ο Δαθάν και ο Αβειρών, οι συγγραφείς ενός ασεβούς σχίσματος.». —[Επιστολές του Αυγουστίνου, σελίδες 395-420.].

[Περί Δαθάν και Αβειρών μελετείστε: *Αριθμοί* κεφάλαιο 16, 26: 9-10, *Δευτερονόμιον* 11: 6, *Ψαλμός* 105 (ή 106): 17-18, *Σοφία Σειράχ* 45: 18-19, *Δ΄ Μακκαβαίων* 2: 17].

Αυτές ήταν οι διδαχές σύμφωνα με τις οποίες το κάψιμο των αιρετικών άρχισε αμέσως μετά και συνεχίστηκε κατά διαστήματα μέχρι τον δωδέκατο αιώνα, όταν πλέον οργανώθηκε σε σύστημα, και συνεχίστηκε εκτεταμένα σ' όλο τον Χριστιανικό κόσμο για πεντακόσια περίπου χρόνια.

[Η *Παλαιά Διαθήκη* και το αισχρότατο, απόκρυφο, ψευδεπίγραφο, υστερόγραφο (1ος - 2ος αιών Κ.Ε., και όχι προ Χριστού που λένε οι Χριστιανοί), κακοηθέστατο βιβλίο *Δ΄ Μακκαβαίων*, παρέχουν πλείστα «θεϊκά» παραδείγματα με τα οποία η Ιερά Εξέτασις τονωνόταν θεολογικά και ψυχολογικά και τα οποία αμιλλόταν. Μελετήσετε καλά τα «άγια» αυτά βιβλία γιατί τα επεισόδια αυτά είναι εκατοντάδες. Εδώ παρέχομε ένα παραδειγματάκι

από τα πάμπολλα έργα και τις ημέρες του Προφητάνακτος Δαυίδ εκλεκτού κατά την καρδία του θεού Γιαχβέχ (καθόλου παράξενο), όπως τονίζουν οι *Πράξεις των Αποστόλων* 13: 22. Απολαύστε το:

Β΄ Βασιλειών ή Σαμουήλ 12: 29-31 «***και συνήγαγε Δαυίδ πάντα τον λαόν και εποπορεύθη εις Ραββάθ και επολέμησεν εν αυτή και κατελάβετο αυτήν. και έλαβε τον στέφανον Μολχόμ του βασιλέως αυτών από της κεφαλής αυτού, και ο σταθμός αυτού τάλαντον χρυσίου και λίθου τιμίου, και ην επί της κεφαλής Δαυίδ· και σκύλα της πόλεως εξήνεγκε πολλά σφόδρα. και τον λαόν τον όντα εν αυτή εξήγαγε και έθηκεν εν τω πρίονι και εν τοις τριβόλοις τοις σιδηροίς και υποτομεύσι σιδηροίς και διήγαγεν αυτούς διά του πλινθείου· και ούτως εποίησε πάσαις ταις πόλεσιν υιών Αμμών. και επέστρεψε Δαυίδ και πας ο λαός εις Ιερουσαλήμ.***». Καμία αντίρρηση;]

ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Ο Ιησούς, σύμφωνα με τα Ευαγγέλια, δίδαξε το δόγμα της τιμωρίας διά της φωτιάς της κολάσεως· χρησιμοποιώντας την λέξη Γέεννα [3] (κάπου 12 φορές), δηλαδή την κοιλάδα του Εννώμ, όπου τα πτώματα των κακοποιών εκαίγοντο, σαν σύμβολο για τον τόπο όπου οι πράττοντες τα φαύλα θα ετιμωρούντο στο μέλλον. Και σύμφωνα με τον συγγραφέα του *κατά Ματθαίον Ευαγγελίου*, αυτός (ο Ιησούς) εκφραστικότατα επικύρωσε την τιμωρία διά βασανισμού.

[Υποσημείωση 3: **Γέεννα** είναι σύντμηση και παραφθορά του Γη + Χεννώμ που ήταν η κοιλάδα του Εννώμ λίγο έξω από την Ιερουσαλήμ, όπου πέταγαν και έκαιγαν κακοποιούς και εγκληματίες ζωντανούς ή νεκρούς και πτώματα ζώων και κατά εποχές νηπίων θυσιών. Άρα πρόκειται για την ονομασία αυτής της κακόφημης περιοχής την οποία αργότερα οι Χριστιανοί παρέφθειραν και την έκαναν ομώνυμη με την **κόλαση** του αιωνίου **πυρός** και των **βασάνων** που αυτοί προοιωνίζονται... Η **πυρομανία** στον Χριστιανισμό τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη είναι η ισχυρότερη, συμπλεγματικότερη και καταστροφικότερη **εμμονή** αυτής της φρικτής μάστιγας! Παντού τα γραπτά τους είναι γεμάτα με φοβέρες πυρός. Έγινε δε το χειρότερο μέσο καταστροφής πολιτισμών και ένα από τα αποτελεσματικότερα και συνήθη μέσα θανατώσεως εκατομμυρίων ανθρώπων από τους Χριστιανούς.]

«*και **οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς** έως ου αποδώ παν το οφειλόμενον αυτώ.*

***Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν**, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.*». —[Ματθαίος 18: 34-35.]

[Ακόμα:

«*τότε είπεν ο βασιλεύς τοις διακόνοις· **δήσαντες αυτού πόδας και χείρας** άρατε αυτόν και **εκβάλετε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων**.*». —[*Ματθαίος* 22: 13.]

«*εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, **δαρήσεται πολλάς**·*».—[*Λουκάς* 12: 47.].

«*και εν τω άδη επάρας τους οφθαλμούς αυτού, **υπάρχων εν βασάνοις**, ορά τον Αβραάμ από μακρόθεν και Λάζαρον εν τοις κόλποις αυτού*.».—[*Λουκάς* 16: 23-24.]].

Η τιμωρία στην φωτιά της κολάσεως επρόκειτο να είναι παντοτινή.

—[*Ματθαίος* 18: 8, «*ει δε η χείρ σου ή ο πούς σου σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτά και βάλε από σου· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν ή κυλλόν, ή δύο χείρας ή δύο πόδας έχοντα* ***βληθήναι εις το πυρ το αιώνιον***.»,

Ματθαίος 25: 41, «*τότε ερεί και τοις εξ ευωνύμων· πορεύεσθε απ' εμού οι κατηραμενοι* ***εις το πυρ το αιώνιον*** *το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού*.»,

Ματθαίος 25: 46, «*και απελεύσονται ούτοι εις* ***κόλασιν αιώνιον****, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον*.».]

—[*Μάρκος* 9: 43-48, «*και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου, απόκοψον αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν,* ***εις το πυρ το άσβεστον****,*

όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται*.*

και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε, απόκοψον αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, ***εις το πυρ το άσβεστον****,*

όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται.

και εάν ο οφθαλμός σου σκανδαλίζη σε, έκβαλε αυτόν· καλόν σοί εστι μονόφθαλμον εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού, ή τους δύο οφθαλμούς έχοντα απελθείν εις την γέενναν του πυρός,

όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται.».]

[Βλέπε και:

Ματθαίος 8: 12, «*οι δε υιοί της βασιλείας εκβληθήσονται εις το* ***σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων***.»,

Ματθαίος 25: 30 «*και τον αχρείον δούλον* ***εκβάλετε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων***.»,

Λουκάς 16: 23-26, «*και εν τω άδη επάρας τους οφθαλμούς αυτού,* ***υπάρχων εν βασάνοις****, ορά τον Αβραάμ από μακρόθεν και Λάζαρον εν τοις κόλποις αυτού. και αυτός φωνήσας είπε· πάτερ Αβραάμ, ελέησόν με και πέμψον Λάζαρον ίνα βάψη το άκρον του δακτύλου αυτού ύδατος και καταψύξη την γλώσσάν μου,* ***ότι οδυνώμαι εν τη φλογί ταύτη****. είπε δε Αβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ότι απέλαβες συ τα αγαθά σου εν τη ζωή σου, και Λάζαρος ομοίως τα κακά· νυν δε ώδε παρακαλείται,* ***συ δε οδυνάσαι****· και επί πάσι τούτοις* ***μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα εστήρικται****, όπως οι θέλοντες διαβήναι ένθεν προς υμάς μη δύνωνται, μηδέ οι εκείθεν προς ημάς διαπερώσιν*.»].

Ο Παύλος, με την ιδέα να ανακουφίσει τον άνομο από την τρομερή καταδίκη, και ταυτοχρόνως απονέμοντας σ' αυτόν τιμωρία στην εδώ ζωή, εδίδαξε ότι το σώμα μπορεί να καταστραφεί, για να σωθεί το πνεύμα κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού.

Εάν ο Ιησούς είπε ό,τι αναφέρεται πως είπε στο *κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον*, πρέπει να υπήρχαν παραδόσεις αυτών των λογίων στην κυκλοφορία κατά τον καιρό του Παύλου, και γνωστές σ' αυτόν· σ' αυτή την περίπτωση είναι δυνατόν ο Παύλος να πήρε την ιδέα από τα λόγια του Ιησού, καθώς αναφέρεται στο πέμπτο κεφάλαιο του *Ματθαίου*:

«*ει δε ο οφθαλμός σου ο δεξιός σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου* ***και μη όλον το σώμα σου βληθή εις γέενναν****.*

και ει η δεξιά σου χείρ σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτήν και βάλε από σου· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου ***και μη όλον το σώμά σου βληθή εις γέενναν****.*». —[*Ματθαίος* 5: 29, 30.].

«*ει δε η χείρ σου ή ο πούς σου σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτά και βάλε από σου· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν ή κυλλόν, ή δύο χείρας ή δύο πόδας* ***έχοντα βληθήναι εις το πυρ το αιώνιον****.*

και ει ο οφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· καλόν σοί εστι μονόφθαλμον εις την ζωήν εισελθείν, ή δύο οφθαλμούς ***έχοντα βληθήναι εις την γέενναν του πυρός.***» —[*Ματθαίος* 18: 8, 9.].

[Βλέπε και:

«*και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου, απόκοψον αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας* ***έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον****,*

όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται.

και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε, απόκοψον αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας ***έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον****,*

όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται.

και εάν ο οφθαλμός σου σκανδαλίζη σε, έκβαλε αυτόν· καλόν σοί εστι μονόφθαλμον εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού, ή τους δύο ***οφθαλμούς έχοντα απελθείν εις την γέενναν του πυρός****, όπου ο σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται.*». —[*Μάρκος* 9: 43-47.]].

[Βλέπε και επιστολή *Πρός Εβραίους* (η οποία όμως δεν θεωρείται πλέον ότι είναι του Παύλου) 10: 26-32, ειδικά στίχος 27 «*φοβερά δε τις* ***εκδοχή κρίσεως και πυρός ζήλος εσθίειν μέλλοντος τους υπεναντίους****.*».]

Η λογική επέκταση του δόγματος θα απαιτούσε ότι εάν η ανομία εκτείνεται σε όλο το σώμα, όλο το σώμα θα πρέπει να χαθεί μάλλον παρά να βληθή στην κόλαση.

Το δόγμα της αντικαταστάσεως, και των εξιλεωτικών βασάνων τα οποία ο Παύλος γνώριζε πολύ καλά, και για τον οποίον η εξιλέωση ήταν πολύ αρεστό δόγμα, φυσικά και ευνοούσε την ιδέα περί της καταστροφής του σώματος για την σωτηρία της ψυχής. Δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια άλλη μορφή εξιλεωτικού βασανισμού. Αντί ένα άτομο να υποφέρει στην θέση ενός άλλου, ήταν το ίδιο πρόσωπο που υπέφερε στην εδώ ζωή, αντί των βασάνων στη ζωή που ήταν καθ' οδόν. Ήταν βάσανα μικράς διαρκείας εδώ αντί των βασάνων διά μέσου ατελείωτων αιώνων μετά από εδώ.

Κατ' αυτή την άποψη, η επιβολή του αναγκαίου πόνου εδώ ήταν μία πράξη ελέους.

Ο ελεήμων και συμπάσχων χαρακτήρας των πεπραγμένων, από την ορθόδοξη Χριστιανική έποψη, εξηγεί τη χρήση μερικών φράσεων από τους ιεροεξεταστές — φράσεις οι οποίες, υποτίθεται από μερικούς, χρησιμοποιούντο για χλευασμό.

Ο αιρετικός εισερχόταν μπροστά σ' ένα «ακροατήριο»˙ «ανακρινόταν» (με βασανιστήρια)˙ του δινόταν η προπαρασκευαστική «οδηγία» και «προειδοποίηση» —εάν επρόκειτο να υποφέρει τα πάντα εκτός από θάνατο, θα «συμφιλιωνόταν»˙ εάν επρόκειτο να καεί ζωντανός, θα «αναπαυόταν». Το γνωμικό της Ιεράς Εξετάσεως ήταν «έλεος και δικαιοσύνη».

ΥΠΟ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

«Δεν χάθηκε ούτε στιγμή» λέγει ο Gibbon, «για να αποκλειστούν οι ιερείς και οι κήρυκες των ξεχωριστών συνάξεων από κάθε μερίδιο αμοιβών και απαλλαγών τις οποίες ο αυτοκράτωρ είχε τόσο απλόχερα απονείμει στους κληρικούς της ορθοδόξου εκκλησίας. Αλλά καθώς οι αιρετικοί ακόμα υπήρχαν, κάτω από το σύννεφο της βασιλικής δυσμένειας, η κατάκτηση της Ανατολής ακολουθήθηκε αμέσως από ένα διάταγμα το οποίο ανακοίνωνε την ολοκληρωτική καταστροφή τους.» —[Αναγραφή από το βιβλίο του Ευσεβίου *Η Ζωή του Κωνσταντίνου*, τόμος 3, κεφάλαια 63-66.]

Υπό τον Κωνσταντίνον και τους υιούς του εξεδόθησαν διαταγές εναντίον των Δοματιστών, οι οποίοι υπέστησαν τις πιο αυστηρές τιμωρίες. Υπό τον Θεοδόσιον Ι, το έτος 382, οι αιρετικοί ανιχνεύοντο και ετιμωρούντο· και απ' αυτόν τον καιρό οι όροι «ιερά εξέτασις» και «ιεροεξεταστής» χρησιμοποιούντο γενικώς. Το 385, ο Πρισκιλλιανός, ο Γνωστικός και Μανιχαίος, δικάστηκε από τον Μάξιμο, στην πόλη Treves, με χρήση βασανιστηρίων, και θανατώθηκε, μαζί με έξη μαθητές του.

[Αυτό που λέγει ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους Επιστολή* κστ΄ 23: «***τα γαρ οψώνια της αμαρτίας θάνατος***, ...», παρμένο από την *Γένεσιν* β΄: 17, μπορεί στην αρχή να γράφτηκε ως θεολογική δικαιολογία του Εβραϊσμού για την θνητότητα τού ανθρώπου μέσα στην τέλεια δημιουργία του Γιαχβέχ, αλλά από τον Κωνσταντίνο και μετά μέχρι και πρόσφατα αυτό βρήκε κυριολεκτική εφαρμογή. Όσοι εθεωρούντο αμαρτωλοί ή αιρετικοί από τους αυτόκλητα αποκαλουμένους ορθοδόξους, πραγματικά εψώνιζαν απ' αυτούς τον θάνατο μαζί με όλα τα θανατηφόρα βασανιστήρια και σε πολύ μεγάλη χρηματική τιμή!]

ΠΕΜΠΤΟΣ ΑΙΩΝ

Έχοντας δημιουργηθεί κατά τον τέταρτον αιώνα, η Ιερά Εξέτασις ήταν σε πλήρη ακμή τον πέμπτον αιώνα, κατά τον καιρό του Ιερωνύμου και του Αυγουστίνου, οι οποίοι εγνώριζαν καλώς τα έργα όλων όσων ήταν σαν κι' αυτούς. Αυτό καταδεικνύεται επαρκώς από τις *Επιστολές* του ιδίου του Αυγουστίνου.

Στην *Επιστολή* 104, προς Νεστόριον [στην Κωνσταντινούπολη], λέγει:

«Μήπως κατά τύχη έχεις ακούσει για μια αναφορά, η οποία είναι ακόμα άγνωστη σε μας, ότι δηλαδή ο αδελφός μου Πασσίδιος έχει αποκτήσει εξουσία για να διαπράττει πράξεις μεγαλύτερης σκληρότητας εναντίον των πολιτών σου, τους οποίους —συγγνώμη γι' αυτό που θα πω— αυτός αγαπά κατά τέτοιο τρόπο που πιθανότατα ευνοεί την ευτυχία τους περισσότερο από ό,τι κάνεις εσύ; Διότι το γράμμα σου δείχνει ότι αντελήφθης κάτι τέτοιο, όταν μου ζητάς να φέρεις μπροστά στα μάτια μου "την όψη που παρουσίαζε μια πόλη από την οποία άνθρωποι καταδικασμένοι στα βασανιστήρια εσύροντο σ' αυτά," και "να αναλογισθώ τους θρήνους μανάδων και γυναικών συζύγων, γιων και πατεράδων, την καταισχύνη που αισθάνονταν εκείνοι που τυχόν επέστρεφαν, και αφήνονταν ελεύθεροι, πραγματικά, αλλά έχοντας υποστεί τα βασανιστήρια, και [ακόμα να αναλογισθώ] τη λύπη και τον στεναγμό που η θέα των πληγών και των σημαδιών τους πρέπει να ανανέωνε."»
—[Επιστολές του Αυγουστίνου, τόμος 2, σελίδα 64.]

Ξανά: Στην επιστολή 133, (412 Κ.Ε.,) προς Μαρκελλίνον, λέγει:
«Πραγματοποίησε, Χριστιανέ δικαστή, το καθήκον ενός φιλόστοργου πατέρα. Ας μετριαστεί η αγανάκτησή σου εναντίον των εγκλημάτων τους από ανθρωπιστικές σκέψεις. Μην εξωθείσαι από την θηριωδία των αμαρτωλών πράξεών τους, για να ικανοποιήσεις το πάθος της εκδίκησης, αλλά μάλλον να συγκινείσαι από τα τραύματα που αυτές οι πράξεις έχουν επιφέρει στις ίδιες τις ψυχές τους, και να εξασκείς την επιθυμία να τους θεραπεύσεις. Μην χάσεις τώρα αυτή την πατρική φροντίδα την οποία διατήρησες όταν ασκούσες την ανάκριση, που όταν την έκανες ***αποσπούσε μαρτυρίες*** τέτοιων φρικιαστικών εγκλημάτων, χωρίς να τους ξαπλώνεις στο στρεβλωτήριο, χωρίς να αυλακώνεις τις σάρκες τους με τα σιδερένια νύχια, χωρίς να τους προκαλείς εγκαύματα με φωτιές, αλλά ***με το να τους δέρνεις με ραβδιά*** —μια μέθοδος σωφρονισμού που χρησιμοποιείται από διευθυντές σχολείων, και από τους ίδιους τους γονείς όταν συμμορφώνουν τα παιδιά, και συχνά επίσης από επισκόπους, στις καταδικαστικές αποφάσεις εκδοθείσες υπ' αυτών.

Είναι γενικώς αναγκαίο να χρησιμοποιείς περισσότερη σκληρότητα όταν κάνεις ανάκριση (εξέταση), έτσι ώστε όταν το έγκλημα έλθει στο φως, να υπάρχει χώρος για να επιδεικνύεις επιείκεια. —[Στην ίδια *Επιστολή*, σελίδα 170.]...

Μην καλείς το εκτελεστή δήμιο τώρα, όταν πλέον το έγκλημα έχει ανακαλυφθεί, αφού απέφυγες να καλέσεις μέσα τον ***βασανιστή*** κατά τον χρόνο που το ανακάλυπτες.»
—[Στην ίδια *Επιστολή*.]...

Εδώ ο Αυγουστίνος παρότρυνε επιείκεια σε μια ειδική περίπτωση. Αν σ' αυτή την περίπτωση το άτομο στο οποίο απευθυνόταν [στον δικαστή ή τον ανακριτή δηλαδή] απόσχε από «***το να καλέσει τον βασανιστή***,» δεν υπήρχε άραγε εκεί βασανιστής καθ' όλα έτοιμος για να τον καλέσει μέσα αν υποτεθείσθω σκεφτούμε ότι οι επείγουσες ανάγκες της περίπτωσης το απαιτούσαν;

Όταν ο Ιερώνυμος εξοργίστηκε επειδή ο Βιγιλάντιος απαγόρευσε τη λατρεία των λειψάνων, εξέφρασε την έκπληξή του διότι ο επίσκοπος του σκληρού αιρετικού δεν τον κατέστρεψε κατά σάρκα προς το συμφέρον της ψυχής· και ισχυριζόταν ότι ευσέβεια και ζήλος για τον Θεό δεν μπορεί να είναι ασπλαχνία.

Η σκληρότητα, πράγματι, ισχυρίζεται, σε ένα άλλο σημείο των γραπτών του, είναι το πιο γνήσιο ευεργέτημα, διότι προσωρινή τιμωρία μπορεί να αποτρέψει αιωνία καταδίκη (στο πυρ το εξώτερο).
—[Επιστολή 109, *ad Rip. Comment. in Naum*, 1, 9.].

ΕΚΤΟΣ ΑΙΩΝ

Δεν ήταν μόνο ακμάζουσα η Ιερά Εξέτασις κατά τις ημέρες του Ιερωνύμου και του Αυγουστίνου, αλλά ήταν και σαφώς διασφαλισμένη από τον νομικό Κώδικα του Ιουστινιανού.

«η Ιερά Εξέτασις (ανάκριση) μπορεί να επεκταθεί, ακόμη και, μέχρι θανάτου.» (*In mortem quoque inquisition tendatur*.).

Το ενδέκατο κεφάλαιο έχει τίτλο, «Οι Μανιχαίοι, όπου και αν ευρεθούν, θα τιμωρούνται με θανατική ποινή.» (*Manichaei ubicunque reperti capitali poena plectuntur*.).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΤΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟ ΑΙΩΝΑ

Μετά τους χρόνους του Ιερωνύμου και Αυγουστίνου, σύντομα έγινε γενικό δόγμα της εκκλησίας, όπως διατυπώθηκε από τον Άγιο Ισίδωρο της Σεβίλλης (620 Κ.Ε.), το ότι οι πρίγκιπες δεσμεύονται, όχι μόνο να είναι οι ίδιοι ορθόδοξοι, αλλά να διατηρούν την καθαρότητα της πίστεως, διά πλήρους εξασκήσεως της εξουσίας των εναντίον των αιρετικών.

Υπό τον Πατριάρχη, Μιχαήλ Οξίστα, η ποινή του να καείς ζωντανός εισήχθηκε ως ποινή των Βογομίλων. Αυτό συνέβη το 1119.

Αν οι πυρές τις Ιεράς εξετάσεως ήταν υπολανθάνουσες από τον έκτο μέχρι τον δωδεκατο αιώνα, αυτό οφειλόταν στο ότι οι αιρετικοί, κατά την διάρκεια αυτού του χρονικού διαστήματος, ούτε πάρα πολλοί ήσαν ούτε πολύ επιθετικοί ώστε να δημιουργούν μεγάλες δυσχέρειες στην εκκλησία.

Είναι όμως μεγάλο λάθος να υποθέσομε ότι το σώμα πρωτο-ιδρύθηκε τον δωδέκατο αιώνα υπό οιανδήποτε έννοια εκτός του ότι τότε οργανώθηκε τελείως, και έγινε περισσότερο αποτελεσματικό από όσο ποτέ πριν.

Το 1163, οι Καθαροί, που ανακαλύφθηκαν στην Κολωνία, καταδικάσθηκαν να καούν υπό δικαστών που διορίσθηκαν γι' αυτόν τον σκοπό.

[Το 1184 ο πάπας Λούκιος 2ος διατάζει τους επισκόπους να διορίσουν έμπιστα «λαγωνικά» για να ανακαλύπτουν τους «αιρετικούς» αναμέσα στο ποίμνιο τους.]

Το 1212 ογδόντα αιρετικοί εκάησαν στο Στρασβούργο.

[Σαν να μην έφταναν όλοι οι ήδη από τον 4ο αιώνα υπάρχοντες οι γραπτοί και άγραφοι κανόνες, οι εντολές των «Αγίων» Πατέρων και οι υπάρχουσες τακτικές, το 1252 ο πάπας Ιννοκέντιος 4ος με επίσημη βούλα υποστηρίζει την μεθόδο των σωματικών βασσανιστηρίων για απόσπαση ομολογίας.

Η πρώτη επίσημη καταδίκη για μαγεία απαγγέλθηκε το 1264. (Ανεπισήμως, υπήρχαν και πριν, εναντίον αυτών των οργάνων του Σατανά!). Μέχρι τον 18ο αιώνα οι μάγοι (περισσότεροι των οποίων ήταν γυναίκες) που θανατώθηκαν επισήμως διά της πυράς ανέρχονται περί τις 80 000. Μην ξεχνάτε και το κάψιμο των μάγων στο Σάλεμ της Μασσαχουσέττης και όλης της Αμερικανικής Ηπείρου!

Τέλη του 12ου αιώνα και αρχές του 13ου αποφασίστηκε και πραγματοποιήθηκε η πλήρης εξάλειψη της αιρέσεως των Καθαρών. Η εκστρατεία κατά των Καθαρών της Νοτίου Γαλλίας, Αλβιγηνών και Βαλντεσίων και η ολοκληρωτική σφαγή τους έμειναν παροιμιώδεις. Η εντολή που δόθηκε από τη Ρώμη ήταν: «*Σφάξετε τους όλους και ο Θεός ξέρει να ξεχωρίσει τους δικούς του*». Οι σφαγιασθέντες υπολογίζονται περί το ενάμιση εκατομμύριο. Οι περιοχές τους ερημώθηκαν σχεδόν ολικώς από τους πληθυσμούς των και λογικά μετά άλλαξε πλήρως η δημογραφία της νοτίου Γαλλίας.].

Στην Αγγλία, η δικαστική πράξη *de heretico comburendo*, «περί της καύσεως των αιρετικών,» δημιουργήθηκε διά νομοθεσίας το 1401. —[Lea's *History of Inquisition*, *Ιστορία της Ιεράς Εξετάσεως* του Lea, τόμος 1, σελίδα 221.].

[Έχω στα χέρια μου διαφόρους καταλόγους της διεθνούς βιβλιογραφίας έκαστος των οποίων εκθέτει έναν τεράστιο αριθμό εγκλημάτων των Χριστιανών. Προκαλώ οποιον-

δήποτε με «σώας τάς φρένας» να τους αναγνώσει από την αρχή μέχρι το τέλος άνευ διακοπής...]

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ ΑΙΩΝΑ

Στη ΓΑΛΛΙΑ κάτι συνέβη κατά το τελευταίο μέρος του δωδεκάτου αιώνα. Αλλά στις αρχές του δεκάτου τρίτου αιώνα, ο Πάπας Ιννοκέντιος ο 3ος, για να απαλείψει για πάντα τα τελευταία ίχνη των αιρέσεων, πήρε την απόφαση να κάνει την Ιεράν Εξέτασιν ένα μόνιμο ίδρυμα. Σύμφωνα με τις αποφάσεις και τις διαταγές της Συνόδου του Λατεράν το 1215, (οι αιρετικοί) θα εδιώκοντο και θα ετιμωρούντο.

Το 1232, ετέθη υπό τον έλεγχο των Δομινικακών.

Το ίδρυμα επεκράτησε στη Γαλλία μέχρι περίπου τα μέσα του 16ου αιώνα.

Στη ΓΕΡΜΑΝΙΑ, ο πρώτος ιεροεξεταστής ήταν ο Conrad του Marburg, ο οποίος οργάνωσε το «ιερό υπουργείο,» και εξάσκησε τις δραστηριότητές του με τρομερή σκληρότητα τα έτη 1231-33. Το ίδρυμα διήρκεσε στη Γερμανία με τροποποιημένη μορφή μέχρι την Μεταρρύθμιση.

Στην ΙΤΑΛΙΑ η Ιερά Εξέτασις είχε μια πολυποίκιλη ιστορία για σχεδόν εξακόσια χρόνια, έως ότου ο Ναπολέων, ο βασιλιάς της Ιταλίας, έθεσε τέρμα σ' αυτήν το 1808. Μετά όμως επανεδραιώθηκε, και συνέχισε στη Σαρδηνία μέχρι το 1848, και στην Τοσκάνη μέχρι το 1859.

Στην ΑΓΓΛΙΑ όλες οι προσπάθειες της Ρώμης να εισάγει την Ιερά εξέταση απέτυχαν· αλλά η Προτεσταντική Ιερά Εξέτασις πήρε τη θέση της, (και) αποδείχθηκε όχι παρακατιανός ανάδοχος, είτε θεωρήσομε την έκταση των επιχειρήσεών της είτε την αγριότητα με την οποίαν αυτές διεξαγόταν.

[Αναφέρομε, ενδεικτικά μόνον, ότι μετά την Μεταρρύθμιση και Αντιμεταρρύθμιση, κατά το πρώτο ήμισυ του δεκάτου έκτου αιώνος, τόσο η Καθολική Ιερά Εξέτασις όσο και η Προτεσταντική συναγωνίσθηκαν στην Ευρώπη και μετά στην Αμερική για το ποια θα βασάνιζε και θα θανάτωνε πιο πολλούς: μάγους, μάγισσες, οπαδούς άλλων θρησκειών, γηγενείς λαούς, αθέους, επιστήμονες, σκεπτικιστές, απίστους, κλπ. Οι συμφορές, η καταισχύνη, τα βασανιστήρια, μέθοδοι θανατώσεων που βρήκαν τον κόσμο στα μέρη που πάτησαν τα πόδια τους είναι κάτι το απερίγραπτο σε αγριότητα, ωμότητα, φρίκη, ψεύδη, εκμετάλλευση, αριθμό θυμάτων, κλπ.].

ΟΙ ΚΑΤΩ ΧΩΡΕΣ. — Για περισσότερο από τριακόσια χρόνια οι φρικαλεότητες της Ιεράς Εξετάσεως εφαρμόζονταν στις Κάτω Χώρες. Ιδιαιτέρως αυτή ήταν η κατάσταση υπό τον αιμοχαρή Δούκα της Alva, κατά τη βασιλεία και υπό τις διαταγές του Φιλίππου του 2ου, της Ισπανίας.

Στις 16 Φεβρουαρίου, του 1568, από μια καταδικαστική απόφαση του Αγίου Υπουργείου, όλοι οι κάτοικοι των Κάτω Χωρών καταδικάστηκαν εις θάνατον ως αιρετικοί. Απ' αυτή τη μαζική καταδίκη εξαιρέθηκαν μόνο ολίγα άτομα, ειδικώς ονομασθέντα. «Τρία

εκατομμύρια άνθρωποι,» λέγει ο Motley, «άνδρες, γυναίκες και παιδιά, καταδικάστηκαν στα ικριώματα θανατικών εκτελέσεων σε τρεις σειρές. — (*Rise of the Dutch Republic*, Η Ίδρυση του Ολλανδικού Κράτους, τόμος 2ος, σελίδα 155.). Τίποτα δεν εμπόδισε την αιμοδιψή απόφαση από το να γίνει πραγματικότητα εκτός από την έλλειψη της απαιτουμένης δυνάμεως.

[Το 1531 απεφασίσθη η εκτέλεση ολοκλήρου της αιρέσεως των αναβαπτιστών από τον ίδιο τον Μαρτίνο Λούθηρο. Μετ' ολίγον στις Κάτω Χώρες και στη Γερμανία θανατώθηκαν άπαντες διά καινοφανών (π.χ., πνιγμός στους ποταμούς) και παλαιών μεθόδων.].

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

Το Ιερό Υπουργείο ιδρύθηκε στην Αραγκόνα, από τους Δομινικανούς, το έτος 1242.

Περί το τέλος του δεκάτου πέμπτου αιώνα η Ιερά Εξέτασις είχε οργανωθεί στην Ισπανία και συνέχισε την δουλειά της στην εντέλεια και με πληρότητα.

[Το 1480 η Ιερά Εξέτασις οργανώνεται στην Ισπανία ως ανεξάρτητος οργανισμός με επικεφαλής τον Γενικό Ιεροεξεταστή, αξίωμα που κατέλαβε ο διαβόητος Δομινικανός Ηγούμενος Tomás de Torquemada ο οποίος εγένετο η ισχυροτέρα προσωπικότης του κράτους μετά τους βασιλείς Ισαβέλλα και Φερδινάνδο. Ο Torquemada οργάνωσε τον θεσμό στην εντέλεια και με πληρότητα. Με όργανο τον απόλυτο τρόμο η Ιερά αυτή Εξέτασις συνέχισε –και μάλιστα με ασίγαστη μανία, "*with unabated ferocity*" κατά τους Baigent και Leigh– να κυριαρχεί πλήρως επί της Ισπανίας κατά τα επόμενα τριακόσια πενήντα έτη και ασθενέστερα για μερικά ακόμα έτη μετέπειτα. Τα βασανιστήρια ήταν πολυάριθμα και μερικά πρωτοφανή, αν ήταν δυνατόν! Ξεπέρασαν το άκρον άωτον κάθε νοσηράς φαντασίας και ανοχής. Ανατρέξετέ τα στην διεθνή βιβιογραφία να δείτε τι γίνεται!

Το πρώτο *Auto da Fe* (= *Πράξη Πίστεως*), δηλαδή η δημοσία καύση αιρετικών, του νέου αυτού θεσμού, έγινε στην Σεβίλλη στις 6-2-1481 οπότε εκάησαν 288 άτομα ενώ άλλα 77 κατεδικάστηκαν σε ισόβια δεσμά! Έκτοτε η Ιερά Εξέτασις ακολούθησε μια ξέφρενη πορεία –"running amok" κατά τους Baigent και Leigh–.

Υπολογίζεται ότι μόνο στην Ισπανία κατά τα 44 έτη 1481-1525 καταδικάστηκαν 234 526 άτομα από την Ιερά Εξέταση, που αναλογούν σε 5 330 άτομα τον χρόνο. Βλέπε Κ. Πορφύρης, *Νέα Παγκόσμιος Εγκυκλοπαίδεια*, εκδόσεις Μορφωτικής Εταιρείας, τόμος 16, σελίδα 42. Άλλοι υπολογίζουν ότι τα καταδικασθέντα άτομα κατ' αυτά τα έτη ανέρχονται σε 320 000, ήτοι κατά μέσον όρο 7273 άτομα κατ' έτος. Απ' αυτά τα 30 000 εκάησαν ζωντανά. Βλέπε Ρ. Λίβινξτον, *Το Ελληνικό Πνεύμα και η Σημασία του για μας*, μετάφραση Β. Τατάκη, σελίδα 58, εκδόσεις Γ. Παπαδημητρίου.

Το *Auto da Fe* ήταν στην Ισπανία οργανωμένο θέαμα προς τέρψιν του λαού και οι διάφοροι πανηγυρισμοί, όπως βασιλικοί γάμοι ή βαπτίσεις, είχαν ως κορυφαίο θέαμα ένα μεγαλοπρεπές *Auto da Fe*! Διά παράδειγμα ο Βασιλεύς Κάρολος 2ος εόρτασε τους αρραβώνας του την 30ην Ιουνίου 1680 διά μιάς *Auto da Fe* κατά την οποία εκάησαν 51 άτομα. Όμως έμελλον οι ιδέες του Διαφωτισμού να καταστρέψουν αυτή την «όμορφη» λαϊκή διασκέδαση!]

Πολλά έχουν λεχθεί όσον αφορά τη θέση που κατείχε η Ισαβέλλα της Καστίλης, σε σχέση με την Ιερά Εξέτασιν, και πολλή εξύβριση και επίκριση έχει επιτραπεί εναντίον της μεγάλης βασίλισσας για την διασύνδεση της μ' αυτήν. Αλλά η Ιερά Εξέτασις ήταν ένα περιθαλπόμενο ίδρυμα εκεί για διακόσια πενήντα χρόνια. Η Ισαβέλλα δεν ευθύνεται γι' αυτό. Αυτήν την είχαν στο χέρι οι παπάδες· και αυτή υποχρεωνόταν να υποχωρεί στα αιμοσταγή σχέδια τους, αλλ' αυτή έπραττε ούτως όχι χωρίς αντίσταση.

Ακόμα και οι McClinton και Strong απαλλάσσουν την Ισαβέλλα. —[Βλέπε το άρθρο τους, "*Inquisition*" (Ιερά Εξέτασις).].

Η δύναμη της Ισαβέλλας περιοριζόταν από τα Cortes. Εάν δεν επικύρωνε την Ιεράν Εξέτασιν, η βασιλεία της θα ήταν πολύ βραχείας διαρκείας.

Ο Torquemada και οι διάδοχοι του οργάνωσαν την δουλειά και την συνέχισαν με μεγάλη επιτυχία για πάνω από τριακόσια χρόνια. Το 1808, η Ιερά Εξέτασις καταργήθηκε στην Μαδρίτη με ένα διάταγμα του Ιωσήφ Βοναπάρτη. [Οι Γάλλοι αρχικά ανέχθηκαν τον θεσμό, όμως εξοργίσθηκαν όταν το θράσος των Ιεροεξεταστών υπερέβη κάθε όριο καθώς συνέλαβαν τον γραμματέα –και γνωστό διανοούμενο– του στρατηγού Μυρά με την κατηγορία της Αθεΐας!] Το 1814, επανεδραιώθηκε από τον Φερδινάνδο τον 7ον. [Έτσι επιχείρησε να ξαναρχίσει τις εργασίες της. Το 1818 εκήρυξε στην Κόρδοβα νέο διωγμό κατά των Εβραίων. Η λαϊκή αγανάκτηση εν τέλει εκορυφώθη και το 1820 η έδρα της Ιεράς εξετάσεως στην Βαρκελώνη και στην Βαλένθια καταστράφηκε.] Το 1820, το παλάτι της Ιερά Εξετάσεως καταστράφηκε από τον λαό. Το 1826, το παλαιό δικαστήριο επανήλθε. Ανεστάλη το 1834, και ακυρώθηκε από το Σύνταγμα το 1855. Παρ' όλα ταύτα, το βρίσκομε εν ισχύει ακόμα μέχρι το 1857. Τέτοια ήταν η δυσκολία για να τεθεί ένα τέρμα σ' αυτό το ίδρυμα, το οποίο κρατήθηκε στη ζωή με απεγνωσμένη ανθεκτικότητα, επικαλούμενο την ύπαρξη του στις ίδιες επικυρώσεις που διαιωνίζουν τα πιο αγιασμένα και τα πιο αρχαία διατάγματα και ιδρύματα της εκκλησίας.

Καμία *Auto da Fe*, δηλαδή δημοσία καύση αιρετικών, δεν έγινε στην Ισπανία για σχεδόν εκατόν πενήντα χρόνια. Αλλά για πολύ καιρό μετά από τότε που σταμάτησαν τα θεάματα αυτά, οι καταδικαστικές αποφάσεις εκτελούνταν κατ' ιδίαν εντός των κτηρίων της Ιεράς Εξετάσεως. Οι εκτελέσεις συνεχίσθηκαν για άλλα εκατό χρόνια.

[**ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ**]

¨Έτσι λοιπόν η Ιερά Εξέτασις έπραττε την αιμοδιψή εργασία της για [16] αιώνες [(από τον τέταρτον μέχρι και τον δέκατον ένατον.)].

Άπαντες οι Ιεροεξεταστές σε όλες αυτές τις χώρες, και για διάρκεια αιώνων, καταπιάστηκαν με την ίδια θαυμάσια δουλειά. Έδιναν στα θύματά τους μια ευκαιρία να εξαγοράσουν ατελεύτητους αιώνες «*βασάνων και πυρός*» στην επερχόμενη ζωή, διά μίας σύντομης περιόδου βασανιστηρίων και καύσεως στην παρούσα ζωή.

Όλοι τους ακολουθούσαν τις διδασκαλίες [και παραδείγματα: Του Ιησού των *Ευαγγελίων*, του Πέτρου,] του Παύλου, του Ιερωνύμου, του Ιερού Αυγουστίνου, [του Τερτυλλιανού, κ.ά.].

Καταπιάστηκαν με την καταστροφή ενός τεραστίου αριθμού σωμάτων, για να σωθεί ένα τεράστιο πλήθος ψυχών κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού.

[—ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Όλα όσα εξέθεσε ανωτέρω ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, δεν είναι παρά ένα πολλοστημόριο της μεγαλύτερης συμφοράς της ανθρώπινης ιστορίας. Οι καταστροφές πολιτισμών, έργων κοινής ωφελείας και τέχνης, η ολοσχερής καύση βιβλιοθηκών, τα 200 εκατομμύρια αθώων θυμάτων, η αποκήρυξη της επιστήμης, της φιλοσοφίας, της λογικής, της κριτικής, κλπ., έχουν καταγραφεί σε πάρα πολλούς τόμους της παγκόσμιας βιβλιογραφίας και έρευνας. Η ιστορία αυτή της Χριστιανικής λαίλαπας, μάστιγας και σκότους τόσο στη **Δύση** όσο και στην **Ανατολή** είναι το χειρότερο κακό που συνέβη μέχρι στιγμής στην ανθρώπινη ιστορία. Ο κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ερευνήσει και να μελετησει ανεπηρέαστα, αρκεί να το θελήσει. Δεν θα επαναλάβομε, στην παρούσα μελέτη, τα ήδη γεγραμμένα. Ας μην ξεχνάμε τις πράξεις του Κωνσταντίνου, του Θεοδοσίου, του Ιουστινιανού, και πολλών κληρικών όλων των βαθμίδων και καλογήρων σ' ανατολή και δύση. Θυμηθείτε το σφαγείο στρατόπεδο συγκεντρώσεως της Σκυθοπόλεως της Παλαιστίνης, κλπ.

Απ' όλα όσα εκθέσαμε σ' αυτό το κεφάλαιο, βλέπομε καθαρά ότι λογικώς τίθεται η θεολογική θεμελίωση της ιεράς εξετάσεως διά την προτεραιότητα της διασώσεως της αθάνατης ψυχής από τον Ιησού, Πέτρο, Παύλο μέχρι και τους Πατέρες. Δεν ήταν λοιπόν η Ιερά Εξέτασις διαστροφή της χριστιανικής πίστεως αλλά μια λογική εφαρμογή της. Ήταν ένα αποτελεσματικό μέσο για την διάσωση τής αθάνατης ψυχής μπροστά στην οποία το εφήμερο υλικό σώμα μπορούσε να βασανιστεί μέχρι θανάτου με τα πιο φρικτά βασανιστήρια που εφηύρε κάθε νοσηρά φαντασία.

Όμως η μεγάλη, τεράστια θα έλεγα, αξία της παρούσας μελέτης του ερευνητή Charles B. Waite έγκειται στην πέραν πάσης αμφιβολίας απόδειξη ότι αυτά τα έργα και πράξεις θεμελιώθηκαν θεολογικώς και δογματικώς ήδη εν τη γενέσει του Χριστιανισμού εντός της *Καινής Διαθήκης*. Ακόμα πολλές απ' αυτές τις θεμελιώσεις, αλλά όχι όλες, ευρίσκονται και εντός της *Παλαιάς Διαθήκης* πριν τον Χριστιανισμό.

Όλες οι σχετικές αναφορές στίχων από ολόκληρη τη *Βίβλο* ανέρχονται σε εκατοντάδες, ή μάλλον σε χιλιάδες. Ο ερευνητής Charles B. Waite παρέθεσε εδώ μόνο τις πιο χτυπητές και εγώ συμπλήρωσα τον κατάλογο με μερικές ακόμα. Πλην όμως ξανατονίζω ότι οι ενταύθα αναφορές είναι ένα πολύ μικρό μέρος όλων όσων έχουν ήδη καταγραφεί στην διεθνή βιβλιογραφία είτε από την Εβραιοχριστιανική *Βίβλο* είτε από την *Πατρολογία* «του χορού των αγίων και θεοφόρων» πατέρων της Δύσεως και της Ανατολής. Πολλές άλλες εργασίες μου περιέχουν μερικούς καταλόγους τέτοιων αναφορών.

Το ότι ο Χριστιανισμός είναι η τέλεια και αληθινή, ευγενής και ανθρωπιστική θρησκεία αποδεικνύεται εδώ, για μια ακόμα φορά, ότι είναι ένα, αλλά όχι το μόνο, μεγάλο ψέμα της χριστιανικής προπαγάνδας. Αυτό που ισχυρίζονται πολλοί, ότι τον τέλειο Χριστιανισμό τον χάλασαν οι άνθρωποι, και ειδικά μετά το μέγα τέρας τον Κωνσταντίνο, δεν ευσταθεί καθόλου, ούτε από θεολογικής ούτε από ιστορικής, κοινωνικής και ψυχολογικής απόψεως. Η παρούσα μελέτη του ερευνητή Charles B. Waite, και όχι μόνο αυτή, το αποδεικνύει περίτρανα.

Χωρίς να επεκταθούμε, αναφέρομε ότι η αποτυχία και το χάλασμα του Χριστιανισμού λόγω των ανθρώπων δεν στέκει καθόλου θεολογικώς για πολλούς λόγους. Εδώ αναφέρομε τον κυριότερο λόγο, ότι δηλαδή κατά τα έτη του Κυρίου και της Χάριτος η Εκκλησία, ο Κλήρος και ο Πιστός λαός προστατεύονται και οδηγούνται από την Θεία Προστασία και Πρόνοια και το Άγιο Πνεύμα. Άρα δεν μπορεί να υποπίπτουν σε σφάλματα. Ο ίδιος ο

αληθινός Θεός μπήκε άμεσα στο ιστορικό γίγνεσθαι των ανθρώπων! Το βάπτισμα, το σημείο του σταυρού, τα μυστήρια, η Παναγία και όλοι οι άγιοι εκδιώκουν τον Σατανά.

Οι θεολογικές θέσεις, αντιφάσεις και πολλές εντολές της *Παλαιάς Διαθήκης* όπως και πολλές θεολογικές θέσεις, αντιφάσεις, διδασκαλίες, εντολές, και πράξεις του ιδρυτή Ιησού Χριστού και των διαδόχων του Αποστόλων, της *Καινής Διαθήκης*, είχαν ήδη καταδικάσει τον Χριστιανισμό σε παταγώδη αποτυχία από πάσης απόψεως. Όλα όσα συνέβησαν ήταν λογικά και αναπόφευκτα παρεπόμενα, αποτελέσματα και προεκτάσεις όλων όσων εδογματίσθησαν εντός της *Βίβλου*. Το μόνο που έμενε ήταν να τους δοθεί το πράσινο φως. Αυτό ακριβώς τους δόθηκε από τον Κωνσταντίνον. Τα όσα έγραψαν, είπαν και έκαναν οι επίσκοποι, οι πατριάρχες, οι πάπες, και πατέρες πριν και μετά τον Κωνσταντίνον, όπως και πολλοί αυτοκράτορες και κυβερνήτες που τον διαδέχθηκαν, ήταν απόλυτα ευθυγραμμισμενα με αυτή την καταστροφική θεολογία και παράλογη λογική. Δεν πρόκειται καθόλου για παρέκκλιση.

Από κοινωνικής, ψυχολογικής, κλπ. απόψεως όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός τα έκανε μαντάρα. Προέκυψε: Πόνος, θλίψη, φόβος, τρόμος, δεισιδαιμονία, φόνος, καταστροφή, αθλιότητα, βασανιστήρια, αγραμματοσύνη, αρρώστια, αντιερωτισμός, μυστικοκοπάθεια, καχυποψία, δυστυχία, εκμετάλλευση και όλο το κακό συναπάντημα.

Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι δολίως ισχυρίζονται ότι στις χριστιανικές χώρες σήμερα έχομε την μεγίστη ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Είναι και αυτό ένα στερεότυπο επιχείρημα των προπαγανδιστών του Χριστιανισμού που είχε τεθεί και στον μέγα διανοητή Bertrand Russell. Η απάντηση είναι απλούστατη. Αυτό οφείλεται σε εντελώς άλλα αίτια και όχι στον Χριστιανισμό. (Δεν θα αναγράψομε εδώ αυτά τα αίτια, είναι πολύ γνωστά.). Ας μνημονεύομε πότε-πότε τα πολυάριθμα θύματα που έπεσαν λόγω της χριστιανικής μανίας και παραληρήματος στον βωμό της γνώσεως και της προόδου, κλπ. Μετά μιλάμε για «σήμερα». Σκέφθηκε ποτέ κανείς απ' αυτούς πόσο θα είχε προοδεύσει η γνώση, η επιστήμη και τεχνολογία εάν ο Χριστιανισμός βρισκόταν στο περιθώριο για τα 1700 χρόνια κατά τα οποία ασκούσε τη στυγνή και καταδυναστευτική εξουσία του στα μέρη εκείνα όπου είχε επικρατήσει; Πάντοτε ήταν κατά της γνώσης, της επιστήμης και της προόδου, πράγμα που θεμελιώνεται από πολλά χωρία της *Καινής Διαθήκης*, το αποφθεγματικό «*πίστευε και μη ερεύνα*» και όπως το αποδεικνύει πλήρως η ιστορία του. Μόνο το κάψιμο όλων των βιβλιοθηκών και των επιστημόνων μέχρι την Αναγέννηση φτάνει. Αν σήμερα έχομε πατήσει στη Σελήνη, χωρίς αυτή την καταστροφική λαίλαπα θα είχαμε πατήσει τον εξώτατο πλανήτη Πλούτωνα!

Τί να κάνομε τώρα; Μπορούμε να προτείνομε πάρα πολλά. Δεν θα κάνομε όμως εδώ ανάλυση της σημερινής κατάστασης. Συνοπτικά προτείνομε: Μελέτη, κρίση, λογική, έρευνα, γνώση, επαγρύπνηση, πολιτική και οικονομική δικαιοσύνη, καλώς νοουμένην ελευθερία και υπεύθυνη απόφαση με στάση. Όμως, ουαί και αλίμονο στην ανθρωπότητα αν επέλθει δεύτερος Μεσαίων. Ξέφυγε ανάπηρη και ανήμπορη, κακήν κακού, από τον πρώτο... Αλλά από τον πιθανό δεύτερο...; Θα δυνηθεί άραγε να τον ξεπεράσει;]

ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΩΣ

«(Ο Μέγας Κωνσταντίνος) τα ιερά και πάντας τους ναούς των Ελλήνων κατέστρεψε…

[...] Τους δε ναούς των Ελλήνων, πάντας κατέστρεψε έως εδάφους ο αυτός Θεοδόσιος βασιλεύς… Πολλά δε ιερά (των Ελλήνων) εποιήσεν (χριστιανικές) εκκλησίας και ηυξήθην τα των χριστιανών πλέον επί της βασιλείας αυτού… Τον δε ναό της Αρτέμιδος εποίησεν ταβλοπαρόχιον τοις κιττίζουσιν … τον δεν της Αφροδίτης ναόν εποίησεν καρουχαρείον του επάρχου των πραιτωρίων, κτίσας πέριξ οσπήτια και κελεύσας δωρεάν μένειν εν αυτοίς τα πάνυ πενιχράς πόρνας…

[...] Διωγμός γέγονεν Ελλήνων μέγας, και πολλοί εδημεύθησαν … και εκ τούτου πολύς φόβος γέγονεν. Εθέσπισε δε ο αυτός βασιλεύς* (Ιουστινιανός) *ώστε μη πολιτεύεσθαι τους ελληνίζοντας, τους δε των άλλων αιρέσεων όντας αφανείς γενέσθαι της Ρωμαϊκής πολιτείας, προθεσμίαν τριών μηνών λαβόντας εις το γενέσθαι αυτούς κοινωνούς της ορθοδόξου πίστεως… Επί δε της υπατείας τού αυτού Δεκίου, ο αυτός βασιλεύς θεσπίσας πρόσταξιν έπεμψεν εν Αθήναις, κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν μήτε νόμιμα εξηγείσθαι… Συσχεθέντες Έλληνες περιεβωμίσθησαν και τα βιβλία αυτών κατεκαύθη … και εικόνες των μυσερών θεών αυτών και αγάλματα».

Ιωάννης Μαλάλας («Χρονογραφία», Λόγος 13ος & 18ος)

Εισαγωγή

Πολλοί αφελείς ή αδαείς Χριστιανοί πιστοί ή στρατευμένοι εκκλησιαστικοί προπαγανδιστές και απολογητές δηλώνουν και ισχυρίζονται ότι στο Βυζάντιο και στην Ανατολική Ορθόδοξο Εκκλησία δεν υπήρχε Ιερά Εξέτασις. Μας λέγουν ότι η Ιερά Εξέτασις είναι δημιούργημα των Παπικών (Καθολικών) και αργότερα των Προτεσταντών (Διαμαρτυρομένων) και ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία ουδέποτε χρησιμοποίησε βία και Ιεράν Εξέτασιν. **Ουδέν ψευδότερον τούτου**, όπως θα αποδείξομε στο παρόν άρθρο περιληπτικώς!

Πρώτα απ' όλα, η ωμή βία, ο φόβος και τρόμος, η Ιερά Εξέτασις, και όλα αυτά τα παρεμφερή θεμελιώνονται θεολογικώς και πρακτικώς σε πολυάριθμα χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, των *Ιερών Ευαγγελίων* του Ιησού Χριστού, των *Επιστολών* του Παύλου, των *Πράξεων και Επιστολών* των Αποστόλων, των γραπτών και λόγων των *Εκκλησιαστικών* Πατέρων, και σε αποφάσεις συνόδων. (Όλα αυτά τα στοιχεία και τις αναφορές τα έχομε καταγράψει στο άρθρο μας: «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν». Μελετείστε το άλλη μια φορά.).

Όπως δε θα αναλύσομε εν συνεχεία, ιστορικώς η παντός είδους βία της Ορθοδόξου Εκκλησίας ήταν πολύ σκληρότερη εν συνόλω από τη βία της Δυτικής Εκκλησίας κατά τους αιώνες κοινής ή παραλλήλου δράσεως. Ακόμα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Εκκλησία, είτε Δυτική είτε Ανατολική, ήταν de facto μία Εκκλησία, η Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, μέχρι του Ιερού Φωτίου (+820-891, 9^{ος} αιών) και de juro μέχρι το +1054, το έτος δηλαδή που υπεγράφη οριστικά το σχίσμα μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Εκκλησίας.

Σύντομο Ιστορικό Περίγραμμα

Γύρω απ' αυτό το ζήτημα της Ιεράς Εξετάσεως της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας υπάρχει μια συμπαγής αποσιώπηση και εσκεμμένη συσκότιση ενισχυόμενη από την γενική άγνοια και αμορφωσιά. Όταν δε ομιλούν περί Δυτικής Ιεράς Εξετάσεως εννοούν αυτήν που προέκυψε από τον 13ο αιώνα και μετά και αποσιωπούν όλα τα φρικιαστικά γεγονότα και εγκλήματα που έλαβαν χώρα τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή κατά τους προηγούμενους αιώνες, κατά τους οποίους όπως προαναφέραμε, η Εκκλησία με την χάριν, προστασία και καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος μέχρι το +1054 ήταν «η μία και μοναδική άμπελος και σαγήνη του Ιησού Χριστού»!

Από τον 13ο αιώνα και μετά βλέπομε τη βιαία και ανεξέλεγκτη δράση της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας να περιορίζεται σημαντικά, αλλά πολύ μακράν του τελείως. Αυτό το συμβάν οφείλεται στις ιστορικές συγκυρίες και τις γεωπολιτικές ανακατατάξεις κατά τις εποχές αυτές. Δεν οφείλεται στο ότι η Ανατολική Ορθόδοξος Εκκλησία άλλαξε καταστατικό αφού προηγουμένως απέρριψε το προηγούμενο λανθασμένο καταστατικό της και επειδή κατάλαβε τα προηγούμενα λάθη της και ζήτησε συγγνώμη για τα εγκλήματά της.

Περιληπτικότατα μόνο εξηγούμε ότι: Με τις εισβολές των σταυροφόρων και την δήωση της Κωνσταντινουπόλεως το +1204 από τους σταυροφόρους της 4ης σταυροφορίας, η Βυζαντινή Αυτοκρατορία δεν έχει πλέον δυνάμεις, παραπαίει και χάνει την αυτοκυριότητά της. Η δύναμη της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, του κράτους και των αυτοκρατόρων μειώνεται κατακόρυφα. Μετά, αν εξαιρέσομε τις Μογγολικές επιδρομές, από τον 13ο αιώνα το Βυζάντιο γίνεται σταδιακά υποτελές στους Σελτζούκους και μετά στους Οθωμανούς Τούρκους για να γίνει πλήρως υποτελές το +1453. Τα νομικά, ποινικά, αστικά και δικαστικά ζητήματα περιέρχονται στην εξουσία των νέων, αλλοφύλων και αλλοθρήσκων κατακτητών. Εκτός της χριστιανικής πίστεως τώρα έχομε να κάνομε και με την μουσουλμανική και έτσι τα πράγματα μπλέκονται. Πέραν της δικαιοδοσίας που παραχωρήθηκε στην Ορθόδοξο Εκκλησία από τον πορθητή Μωάμεθ και τον εκάστοτε σουλτάνο, η Εκκλησία δεν είχε πλέον την νομική κατοχύρωση, την κρατική υποστήριξη και την αστυνομική δύναμη που έχαιρε πριν για να ασκεί την αρπακτικότητά της, να πράττει όλα εκείνα τα φρικτά εγκλήματα και να επιβάλλει όλες εκείνες τις παράλογες τιμωρίες, πράγματα που σχεδόν ανεξέλεγκτα έπραττε και επέβαλλε κατά τους Βυζαντινούς χρυσούς αιώνες της με την αρωγή των νόμων και την ανοχή ή υποστήριξη του ίδιου του κράτους.

Παρόμοια πράγματα και μάλιστα κατά την διάρκεια των ιδίων σχεδόν αιώνων ισχύουν και με το άλλο ισχυρό σκέλος της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας δηλαδή την εκκλησία της Ρωσίας (ή «απασών των Ρωσιών»). Τον 13ο αιώνα η Ρωσία υποδουλώνεται στους Μογγόλους και μετά στους Τατάρους. Τώρα η ρωσική εκκλησία χάνει και αυτή την κοσμική δύναμή της επί των εξαθλιωμένων ρωσικών λαών. Μόνο κατά το δεύτερο ήμισυ του 15ου αιώνα αρχίζει σιγά-σιγά να επανιδρύεται η ρωσική αυτοκρατορία με τον Ιβάν 3ο τον Μεγάλο και κατά τον 16ο αιώνα με τον Ιβάν 4ο τον Τρομερό. Μετά τον Ιβάν τον Τρομερό, παρά τις προσπάθειες του διαδόχου του Μπορίς Γκοντούνωφ, αυτής της τραγικής φυσιογνωμίας, για βελτίωση των πραγμάτων, επήλθε μια περίοδος 50 περίπου ετών καταστροφικής αναρχίας και εξαθλιώσεως, συνοδευομένη με επιθέσεις Πολωνών και Λιθουανών μέχρι που ανήλθαν στην εξουσία οι Ρωμανώφ και να αρχίσει πάλι η Ρωσία να ακμάζει. (Μελετήστε την σχετική Ιστορία της Ρωσίας.).

Εν παρόδω ας μην λησμονούμε εδώ κάτι που μας αφορά. Η επικράτηση του Χριστιανισμού στη Ρωσία από τον 9ο αιώνα και μετά εκόστισε τη ζωή πολλών χιλιάδων οπαδών της παραδοσιακής των θρησκείας και παγανιστών της υπαίθρου. Κάθε τόσο οι νεοφώτιστοι Χριστιανοί της ανωτέρας τάξεως των Ρως εύρισκαν σαν διασκέδαση το να πηγαίνουν στην ύπαιθρο και να εξοντώνουν όσους «παγανιστές» έτυχε να συναντήσουν. Τέτοια ήταν πάντοτε η χριστιανική αγάπη στην πράξη.

Έτσι λοιπόν ενώ από τον 13ο αιώνα και εντεύθεν η Καθολική Ιερά Εξέτασις και από τον 16ο αιώνα η Προτεσταντική Ιερά Εξέτασις οργανώνονται στη Δύση ως υπουργεία και οργιάζουν με τις ασύλληπτες νέες μεθόδους θανάτου και βασανισμού, στην Ανατολή οι ορθόδοξοι λαοί υποδουλώνονται σε αλλόφυλους και αλλόθρησκους κατακτητές με συνέπεια η Ανατολική Ορθόδοξος Εκκλησία να χάσει τη δύναμή της και το αυτεξούσιό της και εκ των πραγμάτων να μη ημπορεί πλέον να συναγωνίζεται τις Ιερές Εξετάσεις της Δύσεως σ' αυτή την ξέφρενη βιομηχανία θανάτου, φόβου, τρόμου, πόνου, φρίκης και βασανισμού.

Κωνσταντίνος – Θεοδόσιος

Μετά απ' αυτήν την συντομότατη ιστορική αναδρομή συνεχίζομε επί του θέματος του παρόντος άρθρου.

Η Βυζαντινή Ιερά Εξέτασις αρχίζει με τον Χριστιανό αυτοκράτορα «Μέγα» Κωνσταντίνο (+274-337), ο οποίος όχι μόνον απλώς νομιμοποίησε τον Χριστιανισμό, αλλά του παρέδωσε όλη την αυτοκρατορία εν λευκώ. «Δεν χάθηκε ούτε στιγμή» λέγει ο Gibbon, «για να αποκλειστούν οι ιερείς και οι κήρυκες των ξεχωριστών συνάξεων από κάθε μερίδιο αμοιβών και απαλλαγών τις οποίες ο αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος είχε τόσο απλόχερα απονείμει στους κληρικούς της ορθοδόξου εκκλησίας. Αλλά καθώς οι αιρετικοί ακόμα υπήρχαν, κάτω από το σύννεφο της βασιλικής δυσμένειας, η κατάκτηση της Ανατολής ακολουθήθηκε αμέσως από ένα διάταγμα το οποίο ανακοίνωνε την ολοκληρωτική καταστροφή τους.». (Η αναγραφή αυτή είναι από το βιβλίο του Ευσεβίου *Η Ζωή του Κωνσταντίνου*, τόμος 3, κεφάλαια 63-66.).

Υπό τον Κωνσταντίνον και τους υιούς του εξεδόθησαν διαταγές εναντίον των Δοναστιστών, οι οποίοι υπέστησαν τις πιο σκληρές τιμωρίες μέχρις ότου εσφάγησαν λίγο αργότερα από τον Ιερό Αυγουστίνο στη Βόρειο Αφρική!

Όταν οι υιοί του «Μεγάλου» Κωνσταντίνου Κωνστάντιος και ο Κώνστανς ήταν συναυτοκράτορες (π. +340 -) ο τότε νεοφώτιστος φανατικός χριστιανός Julius Firmicius απηύθυνε μια αγόρευση προς αυτούς στο μεγαλύτερο μέρος της οποίας τους παρακινούσε να αρπάζουν και να κατάσχουν τις περιουσίες όλων όσων παρέμεναν πιστοί στις παραδοσιακές θρησκείες και να δίδονται στους Χριστιανούς για δική τους χρήση. Ακόμα όλα τα στοιχεία λατρείας των παραδοσιακών θρησκειών που ομοίαζαν με τα χριστιανικά τα κατήγγειλε ως απομιμήσεις που είχε δημιουργήσει ο διάβολος.

Η Ιερά Εξέτασις συνεχίστηκε με τον Μέγα σφαγέα της Θεσσαλονίκης Θεοδόσιον τον 1ον, (+347-395). Το έτος +382 εκδίδεται διάταγμα από τον Θεοδόσιον, όλοι οι αιρετικοί και ειδικά οι Μανιχαίοι να ανιχνεύονται και να τιμωρούνται. Ήδη απ' αυτόν τον καιρό οι όροι «ιερά εξέτασις» και «ιεροεξεταστής» χρησιμοποιούνται γενικώς. Το +385, ο Πρισκιλλιανός, ο Γνωστικός και Μανιχαίος, καταδικάστηκε από τον Μάξιμο στην πόλη Treves, και θανατώθηκε με χρήση βασανιστηρίων μαζί με έξη μαθητές του.

Ένας νόμος του Ονορίου, υιού του Θεοδοσίου, το έτος +398, εκφόβησε τους καθοδηγητές ορισμένων αιρέσεων, και ιδιαιτέρως τους ιερείς των Μοντανιτών και των Ευνομι-

ανών, με εξορίες και θανατώσεις εάν αυτοί επέμεναν να συγκαλούν ή να οργανώνουν θρησκευτικές συγκεντρώσεις.

Τα διατάγματα για την εκρίζωση των παραδοσιακών θρησκειών της υπαίθρου ήταν έτι περισσότερο αυστηρότερα.

Ο Αιών των Ιερωνύμου και Αυγουστίνου

Έχοντας δημιουργηθεί κατά τον **τέταρτον** αιώνα, η Ιερά Εξέτασις ευρισκόταν σε πλήρη ακμή τον **πέμπτον** αιώνα τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή. Μιλάμε δηλαδή για τον καιρό του Ιερωνύμου (+342-420) και του Αυγουστίνου (+354-430), των δύο μεγάλων καθολικών ορθοδόξων εκκλησιαστικών πατέρων, οι οποίοι έπαιξαν πρωταρχικό ρόλο στον καθορισμό του ορθοδόξου δόγματος και εγνώριζαν καλώς τα έργα όλων όσων ήταν σαν κι' αυτούς. Αυτά καταδεικνύονται επαρκώς από τις *Επιστολές* και τα έργα των ιδίων.

Ο **Ιερώνυμος**, όπως και ο Πάπας Λέων ο Μέγας αργότερα, ήταν υπέρ της θανατικής ποινής. Ας ρίξομε λοιπόν μια ματιά στις θεολογικές διδαχές και θέσεις του Ιερωνύμου:

«Μπορούμε να ρωτήσομε» μας λέγει «πώς γίνεται ο Θεός να είναι αγαθός, ο οποίος έδωσε τον νόμο και τους προφήτες, όταν βλέπει τη ζωή των διεφθαρμένων να ευδοκιμεί, και αυτοί να μην υφίστανται τίποτα απ' αυτόν, σύμφωνα με την τιμωρία που τους αρμόζει. Έχουν πραγματικά πολλαπλασιαστεί, όλοι αυτοί που έχουν αποχωριστεί —αυτοί που με λυσσαλέα σαγόνια υλακτούν κατά του δημιουργού των— και οι οποίοι με υβριστική γλώσσα τον μέμφονται με βλάσφημους λόγους.

Αυτοί έχουν αφθονήσει —αυτοί έχουν φυτρώσει, και έχουν επεκτείνει ρίζες. Έχουν γεννήσει γιους, και έχουν προσφέρει καρπούς. Τί καρπούς έχει προσφέρει ο Μαρκίων, με το να δημιουργήσει υιούς της απιστίας; Τί ο Βασιλίδης; Τί ο Βαλεντίνος; Όσον αφορά αυτούς, πραγματικά, έχει προφητευτεί, λέγοντας: "Έχουν γεννήσει γιους, και έφεραν καρπό. Βρίσκεσαι κοντά στο στόμα των, αλλά μακριά από την καρδία τους.". Επικαλούνται τον Ιησού· αλλά δεν τον έχουν, και ούτε τον ομολογούν ως Χριστό. "*Και συ, Κύριε, με έχεις γνωρίσει, και με έχεις δοκιμάσει ενώπιον σου. Αγίασέ τους όταν έλθει η ημέρα της σφαγής των*".».

Εδώ ο Ιερώνυμος βασίζεται θεολογικώς στο χωρίο του *Ιερεμίου* 12: 1-3: «*Δίκαιος εί, Κύριε, ότι απολογήσομαι προς σε, πλήν κρίματα λαλήσω προς σε· τι ότι οδός ασεβών ευοδούται, ευθήνησαν πάντες οι αθετούντες αθετήματα; εφύτευσας αυτούς καί ερριζώθησαν· ετεκνοποιήσαντο καί εποίησαν καρπόν· εγγύς εί σύ τού στόματος αυτών καί πόρρω από τών νεφρών αυτών.* ***και συ, Κύριε, γινώσκεις με, δεδοκίμακας την καρδίαν μου εναντίον σου· άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών***.»

Ο Ιερώνυμος συνεχίζει επεξηγώντας αυτό το χωρίο. Μας λέγει λοιπόν: «Κατά ποίον τρόπο θα όφειλα να ερμηνεύσω αυτό; ***Ονομάζει τα βασανιστήρια αυτών που βασανίζονται, αγιασμό.*** (Tormenta sanctificatiomen vocateorum quitorquentur.). "*Αγίασε αυτούς,*" λέγει, "*όταν φθάσει η ημέρα της σφαγής αυτών*.". Δηλαδή, "με το να τους φονεύσεις, τους αγιάζεις."». (Id est, perhoc quod interficis eos, sanctifica eos.). —[*Εργασίες του Ιερωνύμου*, Τόμος V, 818.]. Είδατε τί ωραία που τα γράφει ο «Άγιος Εβραίος Σαμανο-Προφήτης» Ιερεμίας και τί ωραία που τα χρησιμοποιεί ο «Μέγας Πατέρας» της χριστιανικής εκκλησίας Ιερώνυμος ο Λατίνος;

Όταν ο Ιερώνυμος εξοργίστηκε επειδή ο Βιγιλάντιος απαγόρευσε τη λατρεία των λειψάνων, εξέφρασε την έκπληξή του διότι ο οικείος επίσκοπος του σκληρού αιρετικού δεν τον κατέστρεψε κατά σάρκα προς το συμφέρον της ψυχής· και ισχυριζόταν ότι ευσέ-

βεια και ζήλος για τον Θεό δεν μπορεί να είναι ασπλαχνία. Εδώ βέβαια ο Ιερώνυμος βασίζεται θεολογικώς στο χωρίο του Παύλου *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5: «*παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά* ***εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.***».

Η σκληρότητα, πράγματι, ισχυρίζεται, σε ένα άλλο σημείο των γραπτών του, είναι το πιο γνήσιο ευεργέτημα, διότι προσωρινή τιμωρία μπορεί να αποτρέψει αιωνία καταδίκη (στο πυρ το εξώτερο). —[Επιστολή 109, *ad Rip. Comment. in Naum*, 1, 9.].

Ας δούμε τώρα μερικά θέματα από τον **Αυγουστίνο** περιληπτικά. Στη νεανική του ηλικία, ο Αυγουστίνος εδίδαξε θρησκευτική ελευθερία. Αλλά αυτά ήταν οι γενικοί παλμοί της νεότητας. Καθώς προχωρούσε στην ηλικία, είδε το σφάλμα του. Στο βιβλίο του "Retractationes " (= Ανακλήσεις), αυτός ανακάλεσε τις πρώην διδασκαλίες του επ' αυτού του θέματος:

«Υπάρχουν δύο δικά μου βιβλία» μας λέγει, «ο τίτλος των οποίων είναι, "Εναντίον του Κόμματος του Δονάτου". Στο πρώτο απ' αυτά τα βιβλία είπα ότι δεν συνηγορούσα υπέρ της βιαίας επαναφοράς των σχισματικών στην κοινωνία μας διά της δυνάμεως καμίας κοσμικής εξουσίας. Πράγματι, τότε δεν συνηγορούσα υπέρ της, διότι δεν είχα ακόμα ανακαλύψει διά της εμπειρίας, ούτε σε πόση κακότητα η ατιμωρησία θα τους ενεθάρρυνε, ούτε σε πόσο καλλίτερες καταστάσεις η φιλοπονία της πειθαρχίας θα τους έφερνε.» —[Retractationes, Liber II, Caput V.]

Αφού λοιπόν έμαθε διά της εμπειρίας τα καλά αποτελέσματα «της φιλοπονίας της πειθαρχίας,» από 'κεί και μετά, ήταν απόλυτα ειλικρινής στην συνηγορία του υπέρ του διωγμού.

Στο γράμμα του προς τον Vincentius, 408 Κ.Ε., λέγει:

«Αποκλειόμαστε από τη ξεκούραση ένεκα των Δονατιστών· η καταπίεση και η διόρθωση των οποίων, από τις εξουσίες που ο Θεός όρισε, μου φαίνεται πως δεν είναι μάταιος κόπος...

Είσαι της γνώμης ότι κανείς δεν πρέπει να αναγκάζεται να ακολουθεί την ορθότητα· και όμως αναγιγνώσκεις ότι ο κύριος του οίκου είπε στους δούλους του "οποιονδήποτε βρείτε..., αναγκάστε τους να έλθουν μέσα"...

Ο Παύλος παρεδόθη για να φυλακιστεί και να του περάσουν δεσμά· αλλά ο Σατανάς είναι χωρίς αμφιβολία χειρότερος από κάθε δεσμοφύλακα· όμως σ' αυτόν ο Παύλος παρεδόθη μόνος του ένας άνδρας για την καταστροφή της σάρκας ώστε το πνεύμα να σωθεί κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού...

Γι' αυτό, μια μητέρα κάνει οτιδήποτε αληθινό και σωστό, ακόμα και όπου τα παιδιά της αισθάνονται κάτι δριμύ και οδυνηρό να περνά από τα χέρια της, αυτή δεν αποδίδει κακό για κακό, αλλά εφαρμόζει πειθαρχεία για να αποτρέψει το κακό της αμαρτίας, όχι με το μίσος που ζητά να βλάψει, αλλά με την αγάπη που ζητά να θεραπεύσει. Εάν η επιβολή διωγμού ήταν σε όλες τις περιπτώσεις μεμπτή, δεν θα είχε γραφεί στα ιερά βιβλία: "Οποιοσδήποτε συκοφαντεί μυστικά τον γείτονα του, αυτόν θα καταδιώξω" (αποκόψω). Γι' αυτό, σε μερικές περιπτώσεις, αυτός που υφίσταται τον διωγμό, έχει άδικο· και αυτός που τον επιβάλλει, έχει δίκιο...

Αληθινά, λοιπόν, αν περασμένα γεγονότα που έχουν καταγραφεί στα προφητικά βιβλία ήταν μελλοντικά σημεία, τότε εδόθη ένα σημείο, διά του βασιλέως Ναβουχοδονόσορος, και για τον καιρό κατά τον οποίον η Εκκλησία ήταν υπό τους αποστόλους και γι' αυτόν που είναι τώρα. Κατά τον καιρό των αποστόλων και των μαρτύρων, εκπληρώθηκε αυτό

το οποίο προφητεύτηκε όταν ο προαναφερθείς βασιλιάς ανάγκασε ευσεβείς και δικαίους ανθρώπους να σκύψουν μέχρι χάμω μπροστά στην εικόνα του, και έριξε μέσα στις φωτιές όλους όσους αρνήθηκαν. [Βλέπε *Δανιήλ* 3: 1-7.]. Τώρα, όμως, εκπληρώθηκε αυτό το οποίο προφητεύτηκε αμέσως μετά διά του ιδίου βασιλέως, όταν, αφού προσηλυτίστηκε για να λατρεύει το αληθινό Θεό, εξέδωσε ένα διάταγμα σε όλη την αυτοκρατορία του, ότι όποιοι ομιλούν εναντίον του Θεού των Σεδράχ, Μισάχ και Αβγεναγώ, θα υποστούν την τιμωρία που στο έγκλημά τους αξίζει. [Βλέπε *Δανιήλ* 3: 29.]. Ο πρώιμος καιρός αυτού του βασιλέως αντιπροσωπεύει τον πρώην καιρό των αυτοκρατόρων οι οποίοι δεν πίστευαν στον Χριστό, στα χέρια των οποίων οι Χριστιανοί υπέφεραν ένεκα των αχρείων. Αλλά ο ύστερος καιρός αυτού του βασιλέως αντιπροσωπεύει τον καιρό των διαδόχων του αυτοκρατορικού θρόνου, όπου τώρα πιστεύουν στον Χριστό, στα χέρια των οποίων οι αχρείοι υποφέρουν ένεκα των Χριστιανών.». —[Επιστολές του Αυγουστίνου, σελίδα 395, και μετά.].

Στα ανωτέρω αποσπάσματα ο Αυγουστίνος βασίζεται θεολογικώς στα χωρία της «*Αγίας Γραφής*»:

Λουκά 14: 23, «*και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και* ***ανάγκασον εισελθείν,*** *ίνα γεμισθή ο οίκος μου*». Το μεταφράζει ως «**cogito intrare**» (από τα λατινικά ρήματα *cogere* = αναγάζω, εξαναγκάζω και *intrare* = εισέρχομαι) και το χρησιμοποιεί ως θεολογική κάλυψη για να κατασφάζει όλους τους Δοκητιανούς – Δονατιστές της Βορείου Αφρικής που έπεσαν μέσα στην ακτίνα δράσεώς του, αφού προηγουμένως δεν κατάφερε να τους πείσει να εισέλθουν στην δική του αντίληψη χριστιανικής πίστεως. Από τότε και μετά το **«cogito intrare»,** του Αυγουστίνου, έχει μείνει παροιμιώδες.

Παύλου *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5: «*παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά* ***εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού***.» (όπως έκανε και ο Ιερώνυμος).

Δανιήλ 3: 1-7.

Δανιήλ 3: 29.

Ξανά, ομιλών για τους αιρετικούς, ο Αυγουστίνος λέγει:

«Ας πλακώσει ο θάνατος επάνω τους, και άσε τους να πάνε κάτω γρήγορα στην κόλαση· όπως ο Δαθάν και ο Αβειρών, οι συγγραφείς ενός ασεβούς σχίσματος.».
—[Επιστολές του Αυγουστίνου, σελίδες 395-420.].

Περί της θεολογικής δικαιώσεως του Αυγουστίνου διά των παθημάτων των Δαθάν και Αβειρών μελετείσετε και πάλι την «Αγίαν Γραφήν»: *Αριθμοί* κεφάλαιο 16, 26: 9-10, *Δευτερονόμιον* 11: 6, *Ψαλμός* 105 (ή 106): 17-18, *Σοφία Σειράχ* 45: 18-19, *Δ΄ Μακκαβαίων* 2: 17.

Αυτές ήταν οι διδαχές σύμφωνα με τις οποίες το κάψιμο των αιρετικών άρχισε αμέσως μετά και συνεχίστηκε κατά διαστήματα μέχρι τον δωδέκατο αιώνα, όταν πλέον οργανώθηκε σε σύστημα, και συνεχίστηκε εκτεταμένα σ' όλο τον Χριστιανικό κόσμο για πεντακόσια περίπου επί πλέον χρόνια.

Στην *Επιστολή* 104, προς τον Νεστόριον στην Κωνσταντινούπολη, (περίπου +390-451, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τα έτη +428-431) ο Αυγουστίνος γράφει:

«Μήπως κατά τύχη έχεις ακούσει για μια αναφορά, η οποία είναι ακόμα άγνωστη σε μας, ότι δηλαδή ο αδελφός μου Πασσίδιος έχει αποκτήσει εξουσία για να διαπράττει πράξεις μεγαλύτερης σκληρότητας εναντίον των πολιτών σου, τους οποίους —συγγνώμη

γι' αυτό που θα πω— αυτός αγαπά κατά τέτοιο τρόπο που πιθανότατα ευνοεί την ευτυχία τους περισσότερο από ό,τι κάνεις εσύ; Διότι το γράμμα σου δείχνει ότι αντελήφθης κάτι τέτοιο, όταν μου ζητάς να φέρεις μπροστά στα μάτια μου "**την όψη που παρουσίαζε μια πόλη από την οποία άνθρωποι καταδικασμένοι στα βασανιστήρια εσύροντο σ' αυτά," και "να αναλογισθώ τους θρήνους μανάδων και γυναικών συζύγων, γιων και πατεράδων, την καταισχύνη που αισθάνονταν εκείνοι που τυχόν επέστρεφαν, και αφήνονταν ελεύθεροι, πραγματικά, αλλά έχοντας υποστεί τα βασανιστήρια, και [ακόμα να αναλογισθώ] τη λύπη και τον στεναγμό που η θέα των πληγών και των σημαδιών τους πρέπει να ανανέωνε**."» —[Επιστολές του Αυγουστίνου, τόμος 2, σελίδα 64.]

Ιδού λοιπόν αγαπητοί αναγνώστες τι γράφει εδώ ο «Ιερός» Αυγουστίνος, ο μέγας πατέρας και φωστήρας της χριστιανικής πίστεως και εκκλησίας! Τί σχόλια έχετε να κάνετε; Κρίνετε μόνοι σας.

Ξανά: Στην επιστολή 133, (412 Κ.Ε.,) προς Μαρκελλίνον, λέγει:
«Πραγματοποίησε, Χριστιανέ δικαστή, το καθήκον ενός φιλόστοργου πατέρα. Ας μετριαστεί η αγανάκτησή σου εναντίον των εγκλημάτων τους από ανθρωπιστικές σκέψεις. Μην εξωθείσαι από την θηριωδία των αμαρτωλών πράξεών τους, για να ικανοποιήσεις το πάθος της εκδίκησης, αλλά μάλλον να συγκινείσαι από τα τραύματα που αυτές οι πράξεις έχουν επιφέρει στις ίδιες τις ψυχές τους, και να εξασκείς την επιθυμία να τους θεραπεύσεις. Μην χάσεις τώρα αυτή την πατρική φροντίδα την οποία διατήρησες όταν ασκούσες την ανάκριση, που όταν την έκανες ***αποσπούσε μαρτυρίες*** τέτοιων φρικιαστικών εγκλημάτων, χωρίς να τους ξαπλώνεις στο στρεβλωτήριο, χωρίς να αυλακώνεις τις σάρκες τους με τα σιδερένια νύχια, χωρίς να τους προκαλείς εγκαύματα με φωτιές, αλλά ***με το να τους δέρνεις με ραβδιά*** —μια μέθοδος σωφρονισμού που χρησιμοποιείται από διευθυντές σχολείων, και από τους ίδιους τους γονείς όταν συμμορφώνουν τα παιδιά, και συχνά επίσης από επισκόπους, στις καταδικαστικές αποφάσεις εκδοθείσες υπ' αυτών.

Είναι γενικώς αναγκαίο να χρησιμοποιείς περισσότερη σκληρότητα όταν κάνεις ανάκριση (εξέταση), έτσι ώστε όταν το έγκλημα έλθει στο φως, να υπάρχει χώρος για να επιδεικνύεις επιείκεια. —[Στην ίδια *Επιστολή*, σελίδα 170.]...

Μην καλείς το εκτελεστή δήμιο τώρα, όταν πλέον το έγκλημα έχει ανακαλυφθεί, αφού απέφυγες να καλέσεις μέσα τον ***βασανιστή*** κατά τον χρόνο που το ανακάλυπτες.» —[Στην ίδια *Επιστολή*.]...

Εδώ ο Αυγουστίνος παρότρυνε επιείκεια σε μια ειδική περίπτωση. Αν σ' αυτή την περίπτωση το άτομο στο οποίο απευθυνόταν, στον δικαστή ή τον ανακριτή δηλαδή, απείχε από «***το να καλέσει τον βασανιστή***,» δεν υπήρχε άραγε εκεί βασανιστής καθ' όλα έτοιμος για να τον καλέσει μέσα αν υποτεθείσθω σκεφτούμε ότι οι επείγουσες ανάγκες της περίπτωσης το απαιτούσαν;

Κλπ., κλπ., κλπ....

[Μια παρένθεση: Ήδη την εποχή του επίσκοπου Λυώνος Ειρηναίου (π. +125-203) υπήρχαν άνω των 100 διαφορετικών Χριστιανισμών και όχι ένας όπως ψευδώς ισχυρίζονται οι Χριστιανοί διά την προ-κωνσταντίνια εκκλησία ή τον Χριστιανισμό των τριών πρώτων αιώνων όπως λέγουν! Βλέπε ακόμα και *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 10-13. Τότε ο Ειρηναίος (+180-185) έγραψε το βιβλίο «*Κατά των Αιρέσεων*», στο οποίο ονομάζει όλους τους άλλους «αιρετικούς» ενώ όσους πίστευαν σαν κι' αυτόν τους ονόμασε «ορθοδόξους». Τότε εμφανίζεται διά πρώτη φορά ο όρος «ορθόδοξος» και τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* με

τους τίτλους που φέρουν! Ο Ειρηναίος επιτίθεται με μανία κατά των αιρετικών και μεταξύ άλλων τους αποκαλεί «όργανα του διαβόλου». Την εποχή εκείνη βεβαίως οι ορθόδοξοι όπως και όλοι οι Χριστιανοί ήταν ελάχιστοι και δεν είχαν καμία κοσμική δύναμη· συνεπώς δεν μπορούσαν να εξοντώσουν τους αιρετικούς των. Αλλιώς και οι αιρετικοί εκείνοι θα είχαν την τύχη η οποία επιφυλάχθηκε για όλους τους αιρετικούς από τον Κωνσταντίνο και μετά!]

Ο Αιών του Ιουστινιανού και Εντεύθεν

Δεν ήταν μόνο ακμάζουσα η Ιερά Εξέτασις κατά τις ημέρες του Ιερωνύμου και του Αυγουστίνου, αλλά τον έκτον αιώνα αποκτά πλήρη κρατική νομική διασφάλιση από τον νομικό Κώδικα του Ιουστινιανού (Ιουστινιάνειος Κώδιξ) όπως και τον κώδικα τον επονομαζόμενο κώδικα του Θεοδοσίου (Θεοδοσιανός Κώδιξ). Με τον Ιουστινιανό (+482-565) η Ιερά Εξέτασις συνεχίζεται και νομιμοποιείται συνολικά και επίσημα.

Π.χ. μέσα στον Ιουστινιάνειο Κώδικα ευρίσκομε:

(1) «Η Ιερά Εξέτασις (ανάκριση) μπορεί να επεκταθεί, ακόμη και, μέχρι θανάτου.» (***In mortem quoque inquisition tendatur***.).
(2) Το ενδέκατο κεφάλαιο έχει τίτλο: «Οι Μανιχαίοι, οπουδήποτε ευρεθούν, θα τιμωρούνται με θανατική ποινή.» (***Manichaei ubicunque reperti capitali poena plectuntur***.).

Η Ιερά Εξέτασις συνέχισε να υπάρχει με τρομακτική αγριότητα μέχρι την εκπνοή του Βυζαντίου. Τελούσε πάντοτε υπό την προστασία φρικτών νόμων του κράτους, των αυτοκρατόρων και των επισκόπων. Οι νόμοι αυτοί μπορούν να μελετηθούν από στους κώδικες που ονομάστηκαν Θεοδοσιανός Κώδιξ και Ιουστινιάνειος Κώδιξ, και μέσα σε συγγράμματα και μαρτυρίες διαφόρων Ιστορικών αυτών και μετέπειτα εποχών. Αυτούς τους νόμους, οι οποίοι αποτελούν οδύνη και καταισχύνη της ανθρωπότητας και κάθε ανθρώπινης αξιοπρέπειας, διαθέτομε στα χέρια μας σήμερα με απόλυτη λεπτομέρεια. Ένα πλήρες σύγγραμμα που καταδεικνύει κάθε σωζόμενη λεπτομέρειά τους είναι το: *The Establishment of Christianity and the Proscription of Paganism* (*Η εδραίωσις του Χριστιανισμού και η Προγραφή του Παγανισμού*), New York, The Columbia University Press, 1914, by, Maude Aline Huttmann. Μελετείστε το.

Μιλάμε για αποδεδειγμένα στοιχεία και όχι για πομφόλυγες! Ιδού ένα πολύ μικρό δείγμα δέκα τέτοιων νόμων. (Τους πολύ περισσότερους υπολοίπους μπορείτε να τους μελετήσετε μέσα από τους Κώδικες, όλη την Βυζαντινή Νομοθεσία και όλη την σχετική διεθνή αντικειμενική βιβλιογραφία.). Απολαύστε τους!

(1) **Να κλείσουν όλοι οι ναοί** σε όλες τις πόλεις και σε όλους τους τόπους της οικουμένης... Αν κάποιος με οποιαδήποτε εξουσία παραβεί [αυτόν τον νόμον] θα τιμωρηθεί με **αποκεφαλισμό**. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1.11.1.** Αυτοκράτωρ Κωνστάντιος Α΄ Πρός Ταύρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου. Δεκέμβριος του 354 μ. Χ.

(2) Απαγορεύομε σε εκείνους που έχουν **μιαρές ειδωλολατρικές πεποιθήσεις** να προσφέρουν τις καταραμένες τους θυσίες και να ασκούν όλες τις άλλες καταδικαστέες

πρακτικές τους. Διατάσσομε δε **όλα τα Ιερά και οι Ναοί τους που στέκουν ακόμη, να καταστραφούν** με πρωτοβουλία των τοπικών διοικητών και να εξαγνισθούν τα απομεινάρια τους με την ύψωση του σημείου της σεβαστής χριστιανικής θρησκείας. Όλοι ας γνωρίζουν ότι αν παραβάτης του παρόντος νόμου παραπεμφθεί με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον δικαστού, θα τιμωρηθεί με την **ποινή του θανάτου**. «**Θεοδοσιανός Κώδιξ**» **16. 10. 25.**

(3) Εάν κάποια αγάλματα βρίσκονται ακόμη μέσα στους Ναούς και τα Ιερά και **έχουν δεχθεί ή δέχονται ακόμη την λατρεία των ειδωλολατρών,** όπου κι αν συμβαίνει αυτό, θα ξεριζωθούν εκ θεμελίων, αναγνωρίζοντας ότι αυτό έχει διαταχθεί κατ' επανάληψη και πολύ συχνά. Τα ίδια τα κτίρια των Ναών που βρίσκονται μέσα σε πόλεις ή κωμοπόλεις, ή έξω από αυτές, θα παραδοθούν σε δημόσια χρήση και θα **καταστραφούν οι ανά τόπους βωμοί.** «**Θεοδοσιανός Κώδιξ**» **16. 10. 19.**

(4) Διατάσομε, **όλα τα ιερά και οι ναοί τους [των Ελλήνων]** που βρίσκονται ακόμα άθικτα, **να καταστραφούν** με διαταγή των τοπικών αρχών και να εξαγνιστούν με την ύψωση του σημείου της χριστιανικής θρησκείας... αν με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον ικανού δικαστή, εμφανιστεί κάποιος που έχει παραβλέψει αυτό τον νόμο, **θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου.** «**Θεοδοσιανός Κώδιξ**» **16. 10. 25.** Αυτοκράτορες Θεοδόσιος και Βαλεντινιανός προς Ισίδωρον, Έπαρχον Πραιτωρίου. 14 Νοεμβρίου 435.

(5) Κανείς να μην τολμήσει να αποπειραθεί αυτά που απαγορεύονται στους ανθρώπους και τα οποία διαφυλάσσονται στις ειδωλολατρικές δεισιδαιμονίες [οτιδήποτε μη χριστιανικό χαρακτηριζόταν ειδωλολατρία και δεισιδαιμονία], γνωρίζοντας ότι διαιωνίζει πράξη που αποτελεί δημόσιο έγκλημα. **Θέλομε λοιπόν τέτοιου είδους πράξεις** να αποτραπούν έτσι ώστε και αν ακόμη εξακολουθούν να συμβαίνουν [ή καταγγελθεί ότι συμβαίνουν] τέτοια πράγματα, εν γνώσει βεβαίως των ιδιοκτητών, σε κάποιο λιβάδι ή σπίτι, τότε το λιβάδι ή το σπίτι αυτό θα προσαρτηθεί στο ταμείο των ιερότατων ανδρών [δηλαδή των ιερέων της χριστιανικής εκκλησίας], ενώ ο ιδιοκτήτης τους επειδή εν γνώσει του έδωσε την συγκατάθεσή του να μιανθεί ο τόπος με τέτοια εγκλήματα [οποιαδήποτε μη χριστιανική ιερουργία κατεδικάσθη διά νόμου ως έγκλημα], θα αποπεμφθεί από το [οποιοδήποτε] αξίωμά του, **θα χάσει την περιουσία του, η οποία θα προγραφεί, και αφού υποστεί σωματικό βασανισμό με μεταλλικά όργανα, σύμφωνα με το δημόσιο και ιδιωτικό δίκαιο θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία**. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1.11.8.** Αυτοκράτορες Λέων Α΄ και Ανθέμιος προς Διόσκωρον, Έπαρχον του Πραιτορίου. Εξεδόθη το +472.

(6) Διατάζομε τους άρχοντές μας, αλλά και όσους διδάσκονται από τους θεοφιλεστάτους επισκόπους, να αναζητούν σύμφωνα με τον νόμο όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της Ελληνικής θρησκείας, έτσι ώστε να μην συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται... Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη (περιουσίες) ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους **που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού**... όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία [διατάζομε] να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι [χριστιανοί] βασιλείς είχαν απειλήσει να τιμωρήσουν την **Ελληνική πλάνη**, με τις οποίες (τιμωρίες!) προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1.10.9**, **Β 1.1.19** και **Νομοκάνονα 6.3.**

(7) Επειδή μερικοί συνελήφθησαν (αν και αξιώθηκαν το χριστιανικό βάπτισμα) **διακατεχόμενοι από την πλάνη των ανόσιων μυσαρών Ελλήνων**, να διαπράττουν εκείνα που δικαιολογημένα εξοργίζουν τον φιλάνθρωπο (βιβλικό) θεό (μας)... Αυτοί θα υποβληθούν στην αντίστοιχη τιμωρία και μάλιστα με πνεύμα επιείκειας...(!) Αν επιμείνουν στην **πλάνη των Ελλήνων**, θα υποβληθούν στην έσχατη των ποινών. Αν δεν έχουν αξιωθεί ακόμα το

σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να παρουσιαστούν στις ιερότατες εκκλησίες μας, μαζί με τις συζύγους και τα παιδιά τους και μαζί με όλους του οίκου τους, για να διδαχθούν την αληθινή πίστη των Χριστιανών. Αφού διδαχθούν και αποβάλουν την πλάνη που τους διακατείχε προηγουμένως, θα πρέπει να ζητήσουν το σωτήριο βάπτισμα. Διαφορετικά ας γνωρίζουν ότι αν παραμελήσουν να το κάνουν (να ζητήσουν δηλαδή μόνοι τους το σωτήριο βάπτισμα!) δεν θα έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτητες περιουσίας, ούτε κινητής, ούτε ακίνητης. **ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ** και θα εγκαταλειφθούν στην ένδεια και **όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της Ελληνικής θρησκείας**, έτσι ώστε να μην συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται... **Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη** (περιουσίες) ή να χαρίζει με δωρεά ότιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους **που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού...** όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία (διατάζομε) να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι (χριστιανοί) βασιλείς είχαν απειλήσει **να τιμωρήσουν την Ελληνική πλάνη**, με τις οποίες (τιμωρίες!) προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1.10.9**, **Β 1.1.19** και **Νομοκάνονα 6.3.**

(8) Διατάσσομε ότι κανείς δεν θα τιμήσει και λατρεύσει σε Ιερά που έχουν σφραγισθεί: δεν θ' αποδίδονται στο εξής τιμές προς ανόσια και αηδιαστικά αγάλματα, ούτε θα στολίζονται με στεφάνια οι ανόσιοι Ναοί, ούτε θα ανάπτονται οι βλάσφημες επιβώμιες πυρές, ούτε λιβάνια θα καίγονται, ούτε ιερεία θα θυσιάζονται, ούτε θα βρέχονται τα πάτερα με σπονδές οίνου και δεν θα διαπράττεται καμία από τις ιεροσυλίες αυτών των Θρησκειών. Όποιος αποπειραθεί να θυσιάσει ενάντια στις απαγορεύσεις που η Γαληνότης μας έχει επιβάλει και ενάντια στις απαγορεύσεις των προγενεστέρων αγιοτάτων διαταγμάτων, και κατηγορηθεί δημοσίως ενώπιον δικαστού, θα καταδικάζεται εις θάνατον και θα κατάσχεται όλη η περιουσία του. Ας γίνει επίσης γνωστό σε όλους τους αξιωματούχους ότι θα καταδικασθούν στην ίδια ποινή, αν εξακολουθήσουν να συμμετέχουν σε απαγορευμένους από τους αυστηρούς νόμους μας εορτασμούς. Εάν κάποιος επιφανής πολίτης ή διοικητής επαρχίας αποκαλυφθεί μετά από κανονική καταγγελία ότι έχει συμμετάσχει σε τέτοια κακουργήματα, θα υποχρεωθεί να πληρώσει στο αυτοκρατορικό ταμείο πενήντα λίβρες χρυσού ο ίδιος και πενήντα λίβρες χρυσού οι αξιωματούχοι της ακολουθίας του. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1. 11. 7.**

(9) Θεσπίζομε δε και νόμο, σύμφωνα με τον οποίο όλα τα μικρά παιδιά πρέπει να δέχονται το σωτήριο βάπτισμα αμέσως και χωρίς καμία αναβολή, ώστε όπως και οι μεγαλύτεροι να μπορούν να εκκλησιάζονται και να κατηχούνται στις θείες γραφές και τους θείους κανόνες.

Έτσι θα μπορούν να διαφυλάξουν την αληθινή πίστη των ορθοδόξων Χριστιανών και δεν θα επιστρέψουν ξανά στην παλαιά πλάνη. Και όσων έχουν κάποιο στρατιωτικό ή άλλο αξίωμα και περιουσία μεγάλη και για να κρατήσουν τα προσχήματα εβαπτίσθησαν οι ίδιοι ή πρόκειται να βαπτισθούν, αφήνοντας όμως τις συζύγους τους και τα τέκνα τους ή τα άλλα μέλη του οίκου τους μέσα στην **Ελληνική πλάνη**, διατάσσομε να δημευθεί η περιουσία τους, να στερηθούν όλων των πολιτικών δικαιωμάτων τους και να τιμωρηθούν όπως τους αξίζει, αφού είναι φανερό ότι έτυχαν του αγίου βαπτίσματος δίχως να έχουν πίστη, και τα ίδια δε θα υφίστανται **οι αλιτήριοι Έλληνες** και οι Μανιχαίοι, τμήμα των οποίων είναι οι Βορβορίτες. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1. 11. 10.**

(10) Ανακοινώνομε σε όλους εκείνους που έχουν γίνει Χριστιανοί και ήδη αξιωθεί το άγιο και σωτήριο βάπτισμα, ότι όποτε εντοπισθούν επιμένοντες **στην πλάνη των Ελλή-**

νων θα καταδικασθούν στην εσχάτη των ποινών. Όσοι όμως δεν έχουν αξιωθεί ακόμη το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να εμφανισθούν οικειοθελώς στην Βασιλεύουσα ή στις επαρχιακές πόλεις τους και να προσέλθουν στις αγιότατες εκκλησίες μαζί με τις συζύγους τους, τα τέκνα τους και όλα τα υπόλοιπα μέλη του οίκου τους και να κατηχηθούν στην αληθινή πίστη των Χριστιανών.

Έτσι, αφού κατηχηθούν και αποβάλουν μια για πάντα **την πλάνη που τους διακατείχε**, θα πρέπει να δεχθούν το σωτήριο βάπτισμα, διαφορετικά δεν θα έχουν κανένα απολύτως πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες κινητής ή ακινήτου περιουσίας. Θα τους αφαιρεθούν τα πάντα και θα εγκαταλειφθούν οι οικογένειές τους στην εξαθλίωση και επιπλέον οι ίδιοι θα υποβληθούν σε διάφορες ποινές. Απαγορεύομε δε κάθε διδασκαλία των πασχόντων **από την νόσο των ανοσίων Ελλήνων**, ώστε να μην μπορούν να διαφθείρουν τις ψυχές των μαθητών τους με δήθεν αλήθειες. Οι περιουσίες αυτών των ανθρώπων θα δημευθούν και οι ίδιοι θα τιμωρηθούν με εξορία.

Αν κάποιος στην επικράτειά μας κρύβεται, αλλά συλληφθεί θυσιάζων ή διαπράττων το αδίκημα της ειδωλολατρίας θα τιμωρηθεί με την εσχάτη των ποινών, με την οποία άλλωστε τιμωρούνται δικαίως και οι Μανιχαίοι και οι Βορβορίτες, γιατί κρίνομε ότι όλοι αυτοί είναι εξίσου εγκληματίες. «**Ιουστινιάνειος Κώδιξ**» **1. 11. 10.**

Διαβάζοντας λοιπόν αυτό το μικρότατο δείγμα νόμων (και όσους άλλους δεν συμπεριλάβαμε) τί έχετε να πείτε; Υπήρχε ή δεν υπήρχε νομοθετημένη Ιερά Εξέτασις παντού, τοσο στην Ανατολή όσο και στην Δύση, κατά τους δώδεκα πρώτους αιώνες; **Υπήρχε ή δεν υπήρχε εξοντωτικός διωγμός ειδικά εναντίον των Ελλήνων, των παραδοσιακών θρησκειών και των Χριστιανών αιρετικών;** Ναί ή ού; Απαντήσετε ειλικρινά. Τέτοιες νομοθετικές διατάξεις βίας και ωμότητας συνεχίζονται μέσα στους Κώδικες Ιουστινιάνειον και Θεοδοσιανόν και άλλες κρατικές και εκκλησιαστικές νομοθεσίες σχεδόν μέχρι την εκπνοή του Βυζαντίου. Σκεφτείτε ότι υπάρχει διάταξη ότι, η απιστια προς το δόγμα της αναστάσεως και τελικής κρίσεως να τιμωρείται με θάνατο. Να λοιπόν με ποιον τρόπο διδάσκεσαι το να πιστεύεις ό,τι δεν θέλεις να πιστεύεις! Ακόμα είχαν και ειδικές τανάλιες και μοχλουδάκια για να ανοίγουν τα στόματα όσων δεν ήθελαν να κοινωνήσουν. Πολλοί πιστοί των παραδοσιακών θρησκειών θεωρούσαν τα χριστιανικά μυστήρια μαγείες προς αποφυγήν. Αλλά για όσους δεν ήθελαν να μεταλάβουν την «θείαν κοινωνίαν» με το καλό, υπήρχαν οι τανάλιες που άνοιγαν τα κλειστά στόματά τους και μετά οι ιερείς έσπρωχναν κάτω τον «μετουσιωμενον» άρτον και οίνον. Οι ζημιές και οι κακώσεις καθώς και η βασανιστική αγωνία και ψυχική οδύνη που προκαλούσαν αυτές οι ενέργειες στα παθόντα άτομα είναι απερίγραπτες! Μετά πολλοί ρωτάνε, πώς επεκράτησε ο Χριστιανισμός;! Ποιά λέτε να είναι άραγε η απάντηση;

Είναι αξιοπαρατήρητο το γεγονός ότι ενώ στην αυτοκρατορία υπήρχαν πολλοί λαοί και πολλά πολιτισμικά στοιχεία, μόνο οι **Έλληνες** αναφέρονται σ' αυτούς τους νόμους και τους διωγμούς ονομαστικά, υβριστικά και κατ' επανάληψη. Μήπως λοιπόν ήλθε ο καιρός οι Χριστιανοί να λογοδοτήσουν ενώπιον των **Ελλήνων** και οι **Έλληνες** Χριστιανοί να εγκαταλείψουν αυτή την μάστιγα; Στις νομοθεσίες, στα Πατερικά κείμενα, στις αποφάσεις συνόδων, στους χριστιανικούς αφορισμούς γενικώς που μόνο τρομακτική αηδία προκαλούν, σε μερικά τροπάρια, στον ακάθιστο ύμνο, στα αναθέματα (τριπλά) και κείμενα της Κυριακής της Ορθοδοξίας, στα μηνολόγια, κ.α., ευρίσκομε πάρα πολλές παρόμοιες και παντός είδους υβριστικές και υποτιμητικές φράσεις μαζί με διωκτικά συνθήματα και κατάρες που καταφέρονται ονομαστικώς εναντίον των εθνοτήτων των Ελλήνων, Ελληνιζόντων, Αθηναί-

ων, Πλατωνιζόντων, και αιρετικών χριστιανών, χωρίς απολύτως καμία συστολή ή περιτροπή. Μόνο νοσηρές, αρρωστημένες, φαντασίες και άνθρωποι του μίσους και με ψυχολογικές διαταραχές μπορούν να γράφουν τέτοια πράγματα. Μετά έχουν την αντιφατικότητα, ανακολουθία και σχιζοφρένεια να καυχώνται ότι αποτελούν θρησκεία της αγάπης και αγαπούν και συγχωρούν ακόμα και τους εχθρούς των...! Όλα αυτά έχουν κυκλοφορήσει επαρκώς και ευρέως ώστε εύκολα μπορείτε να τα βρείτε και να τα διαβάσετε για να δείτε ακριβώς κατά πόσο λέμε την αλήθεια.

Δεν απαντάμε όμως ποτέ τους χριστιανούς και τον Χριστιανισμό τους να καταφέρονται εναντίον: Αιγυπτίων, Σύρων, Ρωμαίων, και άλλων εθνοτήτων. Λες και όλος **ο Χριστιανισμός φτιάχτηκε επί τούτου, για να διώξει δηλαδή μανιωδώς και να καταστρέψει οτιδήποτε είχε κάποιο ελληνικό χαρακτηριστικό**. Δεν αποκλείεται τελικά οι συνωμοτικές θεωρίες που υποστηρίζουν αυτή την θέση να έχουν δίκιο. Βεβαίως ο Χριστιανισμός τελικά κατάστρεψε κάθε πολιτισμό που υπήρχε εντός της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας: Αιγυπτιακό, Συριακό, Ελληνιστικό, Ελληνικό, Ελληνορωμαϊκό, κλπ. Αλλά στα γραπτά στα οποία αναφερόμαστε εδώ μόνο οι Έλληνες και τα άλλα συνώνυμά τους εμφανίζονται ονομαστικώς και σαφώς. Τί τρέχει λοιπόν; Ο Χριστιανισμός δεν άντεχε ούτε μια ρανίδα Ελληνικής σκέψης και Πολιτισμού. Γι' αυτό κάθε Ελληνικό στοιχείο έπρεπε να φύγει από τη μέση το συντομότερο δυνατό και ολοκληρωτικώς. Αμφιβάλλω αν υπάρχει αλλού στην ανθρώπινη ιστορία τέτοιο μίσος και τέτοια μανία εναντίον ενός λαού και του πολιτισμού του. Ίσως τα όσα διέπραξαν οι χριστιανοί εις τας Αμερικάς να συγκρίνονται αρκετά με την Ελληνική περίπτωση.

Σας παρακαλούμε λοιπόν να βρείτε και να μελετήσετε και τους υπόλοιπους πολύ περισσότερους νόμους, γραμμένους στο ίδιο μοτίβο οι οποίοι αφορούν στην διάδοση και επιβολή της ορθοδόξου καθολικής χριστιανικής πίστεως και στον καταβασανισμό ή την κεφαλική καταδίκη κάθε άλλης θρησκείας, γνώμης, απόψεως και περισσότερο απ' όλα του Ελληνισμού. Μόνο έτσι θα αποκτήσετε πλήρη κατανόηση της γενική εικόνας του **πως διαδόθηκε** και του **γιατί επεκράτησε** αυτή η καταστροφική λαίλαπα, η αλλοπρόσαλλη και αφύσικη μάστιγα, και η αντιφατική, σχιζοειδής και παράλογη θρησκεία του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού.

Ακόμα παρατηρούμε ότι όσο μερικοί αρχικοί νόμοι δεν απέδιδαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα τόσο σκληρότεροι νέοι νόμοι εθεσπίζοντο και τόσο σκληρότερα μέτρα και βασανιστήρια ελαμβάνοντο διά την εφαρμογή τους. Αυτό είναι που θα πει η φράση: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...». Αυτό θα πει θρησκεία της αγάπης, της συγχώρεσης και της δικαιοσύνης!

Πιο πρόσφατα, το έτος +1119, μιλάμε για 12^{ον} αιώνα δηλαδή, ο Πατριάρχης Μιχαήλ Οξίστα εξαπέλυσε διωγμό κατά των Βογομίλων και εισήγαγε ως ποινή εναντίον τους το να τους καίνε ζωντανούς. Οι Βογόμιλοι της Βαλκανικής εξοντώθηκαν με μεγάλη βαρβαρότητα. Ολίγοι διέφυγαν σε άλλα Ευρωπαϊκά μέρη και γλύτωσαν. Έχομε λοιπόν ζωντανό παράδειγμα «ανοχής και συγχωρήσεως!».

Το Αξίωμα του Κοιαισίτωρος (Quaesitor)

Ένα αξίωμα τύπου **Κοιαίστωρος** (**Quaestor**) απαντάται στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Αυτός ο Κοιαίστωρ λοιπόν, ήταν κρατικός υπάλληλος, με βασική αρμοδιότητα τον έλεγχο της διακίνησης των επαρχιωτών στις μεγάλες πόλεις. Ο αντικειμενικός σκοπός ήταν ο περιορισμός της αστυφιλίας. Κατά την κλασική Ρωμαϊκή εποχή το αξίωμα με αυτόν τον τίτλο είχε αρμοδιότητες δικασ-

τού ειρηνοδικείου, ή εισαγγελέως επί ορισμένων ποινικών αδικημάτων, ή ακόμα επέβλεπε τις υποθέσεις του κρατικού ταμείου, κλπ.

Την εποχή του Ιουστιανιανού όμως, πέραν της γραπτής νομοθεσίας περί Κοιαίστωρος (βλέπε: Νεαρά 80, έτους 539) συναντάμε και τον **Κοιαισίτωρα** (**Quaesitor**). Οι δύο λέξεις διαφέρουν μόνο κατά ένα «ιώτα» και προέρχονται από το λατινικό ρήμα "quaero = ψάχνω, αναζητώ, ερωτώ ή ζητώ να μάθω πληροφορίες, ερευνώ, διερευνώ, εξετάζω συστηματικώς, ανακρίνω".

Αν και υπάρχει η άποψη ότι πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς λειτουργό, εν τούτοις αν ερευνήσομε το θέμα εις βάθος βλέπομε ότι ο Κοιαισίτωρ είχε και μερικές αρμοδιότητες που δεν συνέπιπταν μ' αυτές του Κοιαίστωρος. Ο Κοιαίστωρ ανελάμβανε υποθέσεις κυρίως δημοσίου χαρακτήρα (οικονομικά, στρατιωτικά, εργασιακά), ενώ ο Κοιαισίτωρ, όπως βλέπομε, λειτουργούσε και ως δικαστής επί διαφορετικών ζητημάτων, κυρίως ηθικής και θρησκευτικής φύσεως. Το λεξικό «*Λεξικό Lewis and Short*», αναφέρει τον Κοιαισίτωρα και ως ανακριτή και ιεροεξεταστή. [Βλέπε λήμμα **quaesītor**, -ōris, m. id.,
http://www.perseus.tufts.edu/hopper/morph?l= quaesitor&la=la].

Σύμφωνα με τον Βυζαντινό Ιστορικό Προκόπιο «Απόκρυφη Ιστορία», παράγραφοι XX 9 – XX 12, ο Ιουστινιανός είχε ιδρύσει μερικά «παραϋπουργεία», και σε ένα εξ αυτών είχε αναθέσει αρμοδιότητες αστυνόμευσης και ορισμένων εγκλημάτων, παρ' όλον ότι η αστυνόμευση και τα σχετικά εγκλήματα καλύπτονταν θεσμικά και προ πολλού από τον Έπαρχο (Praefectus) της Πόλεως. Όπως μας πληροφορεί εν συνεχεία ο Προκόπιος, σ' αυτό το παραϋπουργείο «*έδωσε την δικαιοδοσία επί των παιδεραστούντων, και επ' εκείνων που είχαν μη νόμιμες ερωτικές σχέσεις με γυναίκες και επί οιουδήποτε δεν ελάτρευε το θείον κατά τον ορθόδοξο τρόπο*, ***δίνοντας σ' αυτόν τον υπουργό το όνομα τού "κοιαισίτωρος"*** (Quaesitor)».

Όσο για την «*Απόκρυφη Ιστορία*» (ή τα «*Ανέκδοτα*») του Ιστορικού Προκοπίου, αυτή είναι ιδιαίτερα επικριτική προς τον Ιουστινιανό, σε αντίθεση με προηγούμενα έργα του. Γι' αυτόν τον λόγο από πολλούς επιχειρείται υποβάθμισή της και προωθείται η άποψη ότι ο Προκόπιος δεν είναι αξιόπιστος Ιστορικός. Όμως, ο πανεπιστημιακός καθηγητής του πανεπιστημίου της Μελβούρνης της Αυστραλίας, Roger D. Scott, στην εργασία του: «*Malalas, The Secret History and Justinian's Propaganda*», παρουσιάζει ισχυρούς λόγους διατί η *Απόκρυφη Ιστορία* είναι «*ένα σοβαρό έργο από έναν σοβαρό ιστορικό*». (Συμβουλευτείτε το εν λόγω άρθρο.).

Παρατηρούμε λοιπόν ότι, ο Προκόπιος γράφει Κοιαισίτωρ και όχι Κοιαίστωρ. Όπως εξηγεί και ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, στο Appendix των σελίδων 519-537 του σπουδαίου ερευνητικού συγγράμματός του: History of the Christian Religion to the Year Two Hundred (200), Fifth Revised Edition, C. V. Waite & Co., Chicago 1900 – 1992, και ιδιαίτερα στην σελίδα 532, και έχομε και εμείς αναφέρει στο μέρος του εδώ κεφαλαίου υπό τον τίτλο Κωνσταντίνος – Θεοδόσιος, καθώς και πολλοί νόμοι και πολλά πεπραγμένα της εποχής εκείνης το καταμαρτυρούν, η Ιερά Εξέτασις και ο Ιεροεξεταστής (**Inquisition** και **Inquisitors** γράφει ο Waite στα αγγλικά) αρχίζει εν τοις πράγμασιν, δηλαδή de facto, ήδη με τον Κωνσταντίνον «τον μέγα άγιο» και αναφέρεται συχνά επί Θεοδοσίου και εφεξής. Την λέξη **Inquisition** την έχομε δει ήδη μέσα στους **Κώδικες** (***In mortem quoque inquisition tendatur***.).

Σύμφωνα με τούς νομικούς κώδικες **Ιουστινιάνιον** και **Θεοδοσιανόν** (μερικές διατάξεις των οποίων αναφέρομε εδώ και υπάρχουν ακόμα πολλές άλλες που δεν αναφέρομε στο παρόν άρθρο) και σύμφωνα με την παρούσα μαρτυρία του Προκοπίου κατά την οποί-

αν ο Ιουστινιανός έφτιαξε ειδικό υπουργείο και αξίωμα για τον Ιεροεξεταστή που ονόμασε Κοιαισίτορα (Quaesitor), η **Ιερά Εξέτασις** έχει πλέον λάβει και de juro ισχύν.

Σύμφωνα λοιπόν με τα όσα αναφέρει ο Προκόπιος, ο Κοιαισίτωρ ουσιαστικά ανελάμβανε και καθήκοντα ιεροεξεταστού, καθώς ασκούσε διώξεις εναντίον οιουδήποτε «***ει τω τα ες το θείον ουκ ορθώς ήσκηται***» (στην γλώσσα που ακριβώς γράφει).

Μετά ο Προκόπιος συνεχίζει λέγοντας (μετάφραση): *«Ο κοιαισίτωρ, όταν συνελάμβανε με την δύναμη του αυτούς που έκαναν τα σφάλματα εντός της δικαιοδοσίας του, θα παρέδιδε στον αυτοκράτορα οτιδήποτε ήθελε να παραχωρήσει, ενώ ο ίδιος θα γινόταν πλούσιος παρ' όλα ταύτα, και κατά παραβίαση του νόμου, με την περιουσία των άλλων ανθρώπων. Για τους υποκειμένους αυτών των υπουργών δεν χρειαζόταν ούτε να φέρουν κατηγόρους μήτε να προσκομίσουν μαρτυρίες για το ότι είχε γίνει, αλλά κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου οι άτυχοι που έπεφταν στον δρόμο τους συνέχιζαν, χωρίς να έχουν κατηγορηθεί ή καταδικαστεί, και με μεγαλύτερη μυστικότητα, να φονεύονται καθώς και να τους αφαιρούνται τα χρήματά τους».*

Βασανιστήρια διά Μεταλλικών Οργάνων

Ήδη από το + 472 ο Λέων 1ος χαρακτηρίζει επισήμως **την Ελληνική λατρεία ως δημόσιο έγκλημα**. Μόνον η υποψία τελέσεως, εις κάποιον χώρο, οποιασδήποτε Ελληνικής ή παραδοσιακής ιερουργίας έχει ως αποτέλεσμα την κατάσχεση του χώρου αυτού και βασανισμό του ιδιοκτήτου διά μεταλλικών οργάνων. Ούτος εφ' όσον επιζήσει εξορίζεται διά παντός και παραμένει ισοβίως ανάπηρος και παραμορφωμένος.

Τα μεταλλικά όργανα βασανισμού ήταν πολύ συνηθισμένα στο Βυζάντιο και είχαν έναν συγκεκριμένο στόχο. Εφ' όσον το άτομο επιζούσε όλων των βασανιστηρίων επρόκειτο να εξέλθει εξ' αυτών παραμορφωμένο και ανάπηρο ισοβίως. Πρόκειται διά στυγερά και πρωτοφανή κακουργήματα στην ιστορία του ανθρώπου που καλύπτονται και επικυρώνονται από τους νόμους του ίδιου του κράτους.

Ιδού ένα μόνο «παραδειγματάκι» χριστιανικής αγάπης της άρτι νομιμοποιηθείσης Εκκλησίας του 4ου αιώνος και της νομοθετημένης ποινικής διώξεως των πιστών της Ελληνικής θρησκείας και των άλλων θρησκειών: Απόσπασμα του νόμου του έτους + 472, με αριθμό καταλόγου Ιουστινιανείου Κώδικος 1.11.8 στα λατινικά, των Αυτοκρατόρων Λέοντος Α΄ και Ανθεμίου προς Διόσκωρον, Έπαρχο του Πραιτωρίου, που είδαμε παραπάνω. Απολαύστε το!:

> *"… si quidem dignitate vel militia quadam decorantur, amissiore militiae vel dignoitatis nec non rerum suarum proscriprione plectentur, privatae vero condicionis vel plebeii constituti* ***post cruciatus corporis operibus metallorum perpetuo deputabuntur exilio."*** **.**
>
> **Μετάφραση:**
> Εάν κάποιος απ' αυτούς [δηλαδή **τους πιστεύοντας στην Ελληνική θρησκεία**] έχει πολιτικό ή στρατιωτικό αξίωμα, θα αποπεμφθεί από το αξίωμά του και δεν θα χάσει μόνον την περιουσία του η οποία θα προγραφεί, αλλά αφού υποστεί **σωματικά βασανιστήρια διά μεταλλικών οργάνων** [δηλαδή θα καταστεί ανάπηρος και δυσειδής ισοβίως αν επιζήσει], ως ορίζει το δημόσιο και ιδιωτικό δίκαιο, **θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία**.

Άλλα Βασανιστήρια και η Σιδηρά Προσωπίς

Τα βυζαντινά βασανιστήρια περιελάμβαναν κάθε προσβολή, κακοποίηση και εξόντωση του ανθρωπίνου σώματος. Αυτά ήταν: Αποκεφαλισμός, κάψιμο στην πυρά, απαγχονισμός, στραγγαλισμός, λιθοβολισμός, ψήσιμο στη θράκα, γδάρσιμο, καταποντισμός σε ποτάμια ή στη θάλασσα πολλές φορές εντός ραμμένων σάκων γεμάτων με φίδια, ανάποδη σταύρωση, θανάτωση με βραστό νερό ή καυτό λάδι ή υπέρθερμη πίσσα, παλούκωμα, εγκαύματα με πυρωμένα σίδερα, δηλητηρίαση, τύφλωση, ακρωτηριασμός, αποκοπή ρινός, ωτίων, γλώσσης, γεννητικών οργάνων (ο όρος ήταν καυλοτόμησις) πολλές φορές μετ' εμπηγμού αιχμηρών αντικειμένων μέσα στην τομή, ευνουχισμός, διαπόμπευση, ο επί δημοσίας θέας δι' αιμορραγίας θάνατος, στρεβλώσεις, εξαρθρώσεις, δουλεία, ισόβια κάτεργα σε λατομεία και καταναγκαστικά έργα, ισόβια εξορία, ισόβια κράτηση εντός μοναστηρίων, και άλλα.

Ένα παράδειγμα μεταλλικού οργάνου βασανισμού ανάμεσα στα αναρίθμητα άλλα ήταν η **σιδηρά προσωπίς**! Αυτή ερυθροπυρούτο και κατόπι ετίθετο επ' ολίγον χρόνον επί του προσώπου του βασανιζομένου ατόμου. Αυτό υφίστατο εγκαύματα δευτέρου ή τρίτου βαθμού τα οποία επουλώνοντο διά δυσειδών ουλών οπότε πλέον έφερε εις το διηνεκές το στίγμα του «αιρετικού ή ετεροδόξου ή ετεροθρήσκου»!

Είχαμε βεβαίως και διάφορα άλλα όργανα βασανισμού όπως τους στρεβλωτήρες, τους εξαρθρωτήρες, τα σιδερένια νύχια, κλπ. Εκείνο το αισχρότατο, απόκρυφο, ψευδεπίγραφο, υστερόγραφο (1ος - 2ος αιών Κ.Ε., και όχι προ Χριστού που λένε οι Χριστιανοί), κακοηθέστατο βιβλίο *Δ΄ Μακκαβαίων*, το οποίο η *Χριστιανική Βίβλος* το παραθέτει ως παράρτημα και «θέλει και δεν θέλει» να το θέσει εντός του κανόνος της, έχει καταγράψει έναν κατάλογο τέτοιων φρικιαστικών οργάνων και ιδιαζόντως ειδεχθών βασανιστηρίων απόδίδοντας τα στον Αντίοχον Δ΄ τον Επιφανή. Δεν πρόκειται για την αρετή και την πίστη του παραμυθένιου και ενδεδυμένου με τον μανδύα της αγνότητος Εβραίου Ελεαζάρου όπως το ίδιο αναφέρει, αλλά πρόκειται για μία ψευδή προπαγάνδα η οποία αφ' ενός δημιουργούσε εθισμό και εφ' ετέρου προοιωνιζόταν και προετοίμαζε τον δρόμο για την επέλαση των επερχομένων χριστιανικών βασανιστηρίων, διαστροφών, ψυχοπαθειών, κακοηθειών και σχεδίων. (Περί αυτού του σημείου βλέπε: *The Christ Conspiracy the Greatest Story ever Sold*, by Acharya S, AUP, σελίδες 6, 10, και τις σχετικές παραπομπές στις εργασίες και έρευνες πολλών άλλων ερευνητών που το βιβλίο αυτό λεπτομερώς αναφέρει.).

Σύγκριση με την Δύση

Στη Δύση η Ρωμαιοκαθολική Ιερά Εξέτασις ήταν μία μέθοδος περισσότερο ηθικής και λιγότερο φυσικής εξοντώσεως του ανθρώπου. Εκτός τούτου μόνον θεολογικώς βασιζόμενη επέβαλλε την υποχρεωτική σωτηρία της ψυχής του αιρετικού και την απαλλαγή αυτής από τα απειράριθμα και αιώνια μαρτύρια της κολάσεως ή του καθαρτηρίου. Αλλά και επί της πυράς, ο υπογράφων την προσφερομένην ομολογίαν απολλύετο, έστω και υπό κάποιους όρους. Πρώτιστος σκοπός των ιεροεξεταστών ήταν η καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και προσωπικότητος. Για παράδειγμα, στην γνωστή περίπτωση του Τζιορντάνο Μπρούνο (1548-1600) ειδικός προς τούτο διορισθείς ιεροεξεταστής προσπαθούσε επί ένα έτος να τον νουθετήσει και να του αποσπάσει ομολογία, υποσχόμενος την πλήρη υλική και ηθική αποκατάστασή του, όπως συνέβη με τον Γαλιλαίο.

Αντιθέτως στον Ανατολικό, Ορθόδοξο, Χριστιανικό, Βυζαντινό Μεσαίωνα και στην Ορθόδοξο Βυζαντινή Ιεράν Εξέτασιν ο νόμος τού ιδίου τού κράτους χέρι-χέρι με τους κανόνες των πατριαρχών, των συνόδων και των επισκόπων ενταύθα προέβλεπε αδικήματα άξια φρικτών ποινών μέχρι βασανιστικών εξοντώσεων και δεν υπήρχε χώρος ή περιθώριο ούτε για τους δηλωσίες!

Περί Αγίου Όρους, Σαμοθράκης και Καταστροφών

Ακόμα αναφέρομε εν συντομία και μια άλλη ιστορική αλήθεια την οποία εντέχνως έχουν αποκρύψει. Το ότι δηλαδή Ελληνίδες γυναίκες ζούσαν πάντα στο Άγιο Όρος «Ο ΑΘΩΣ». Το όνομά του το έλαβε από τον αρχαίο καθεδρικό ιερό ναό του Αθώου Διός. Το σημερινό « Άγιο Όρος» ήταν κατά την αρχαία εποχή κέντρο θρησκευτικών σχολών και μυήσεως νεαρών παρθένων γυναικών, οι οποίες αφού ελάμβαναν κατάλληλη κατάρτιση εγένοντο ιερείς (ιέρειες) της Θεάς Αρτέμιδος. Μετά την αποφοίτησή των τις έστελναν να επαναγυναικωνίσουν ναούς της Θεάς Αρτέμιδος σε διάφορα μέρη της Μεσογείου. Στην πραγματικότητα σε ορισμένα μέρη των θρησκευτικών σχολών δεν ήταν επιτρεπτό να εισέλθουν άνδρες.

Η ιστορία όμως αλλάζει και μετά η παραπληροφόρηση οργιάζει καθημερινά. Το γεγονός της αλλαγής του Αγίου Όρους συνέβη το 324 μ. Χ. Ο Μέγας Κωνσταντίνος με ιδική του εντολή, το 324 μ. Χ., εκδιώκει τους γηγενείς κατοίκους, καταστρέφει τους Ναούς, και διαλύει τις γυναικείες θρησκευτικές σχολές. Με το οικοδομικό δε υλικό κτίζονται τα σημερινά μοναστήρια, τα οποία διατηρούν πλέον το «Άβατο» διά τις γυναίκες.

Υπάρχουν αρκετά βιβλία που περιέχουν πολλά στοιχεία διά το Άγιο Όρος, τα οποία οι αναγνώστες ημπορούν να διαβάσουν. Π. χ: (1) Του Ιερομόναχου Σμυρνιωτάκη, «*Το Άγιο Όρος*». (2) Του Γάλλου ερευνητή "La Carrierre", «*Οι Γνωστικοί*». (3) Του Σταγάκη Μανώλη, «*Ελλάς η Ωραία Κοιμωμένη...*». Κ.ά.

Το ίδιο φαινόμενο φοβερής και καταθλιπτικής καταστροφής συνέβη και στην Σαμοθράκη όπου τα ομώνυμα ή αλλέως Καβείρια μυστήρια ελάμβαναν χώρα! Η εντολή της καταστροφής όλων των αρχαίων κτισμάτων, έργων τέχνης, ιερών, ναών, τεμενών, κλπ. εδόθη από τον σφαγέα της Θεσσαλονίκης Μέγα Θεοδόσιο τον 1ον το έτος +391. Η καταστροφή των ωραιοτάτων αρχαίων κτηρίων, έργων τέχνης, περικαλλών ναών, τεμενών και πανέμορφων αγαλμάτων ήταν μια ολοκληρωτική κατεδάφιση. Στην Σαμοθράκη την επί τούτου καταστροφή ανέλαβε το ειδικώς διά τούτο δημιουργηθέν τάγμα των «διωγμιτών», το οποίο απεβιβάστηκε στο νησί το έτος +392. Για να κάνουν καλά τη δουλειά τους έφτιαξαν και ασβεστοκάμινα για να μετατρέπουν τα μάρμαρα σε ασβέστη. Τέτοια ήταν η αγριότητα και το μίσος των προ ολίγων ετών νομιμοποιηθέντων Χριστιανών.

Αυτού του είδους οι αισχρότατες και ολικές καταστροφές συνεχίζονται σε ολόκληρη την Βυζαντινή επικράτεια ακόμα και μετά τον 12 αιώνα. Π.χ. ο Όσιος Χριστόδουλος έλαβε εντολή από το Αλέξιο Κομνηνό περί το έτος +1080 να μην αφήσει τίποτα αρχαίο που είχε απομείνει όρθιο στα νησιά του Αιγαίου. Το έτος +1088 κατέστρεψε τον αρχαίο Ναό της Αρτέμιδος στην Πάτμο για να χτίσει στη θέση του το μοναστήρι του Ιωάννου του Θεολόγου, κλπ. Η παρέα των ψυχανωμάλων του Χριστοδούλου για μερικά έτη συνέχισαν καλά την δουλειά τους και σε άλλα νησιά, όπως την Αμοργό, κλπ. Ενώ αυτά γίνονταν τότε στο Βυζάντιο, οι Σελτζούκοι εξ ανατολών είχαν ήδη φτάσει προ των συνόρων του χωρίς κανείς να έχει δώσει και ακόμα να δίνει την προσήκουσα σημασία και βαρύτητα, [εκτός από τον δυστυχή τον Ρωμανό Δ΄ τον Διογένη (+1023-1072) ο οποίος ολίγο ενωρίτερα το έτος +1071

έκανε τη ιστορική μάχη του Μάντζικερτ, την οποία όμως έχασε για πολλούς και διαφόρους λόγους, με τρομακτικές συνέπειες για την ιστορική συνέχεια.].

Από που να αρχίσομε και που να τελειώσομε με τις καταστροφές και τις κατεδαφίσεις; Τί να πρωτοπούμε για την Γάζα, την Κύπρο, την Αίγυπτο, την Συρία, τον Λίβανο, την Μικρά Ασία, τας Αθήνας, την Ακρόπολιν, την Ιταλία, κλπ. Δεν είναι για το παρόν περιληπτικό άρθρο αυτά τα κομπλεξικά και εξοργιστικά φαινόμενα. Χρειάζονται μερικοί τόμοι ειδικοί επ' αυτών των θεμάτων. Βρείτε τους και μελετείστε τους!

Περί Σκυθοπόλεως

Στο τρίτο μέρος του βιβλίου *Πάπισσα Ιωάννα*, ο συγγραφέας Εμμανουήλ Ροΐδης καταγγέλλει το σφαγείο της Σκυθοπόλεως (μία από τις πόλεις της Δεκαπόλεως εντός του σημερινού Ισραήλ) το οποίο άρχισε επί Κωνσταντίνου και λειτουργούσε κανονικώς επί Ουάλεντος, Ουαλεντιανού και Θεοδοσίου Α΄ του «Μεγάλου». Τελείωσε επί Θεοδοσίου Β΄ του μικρού. Ήταν ο τόπος συγκεντρώσεως απ' όλα τα μέρη της αυτοκρατορίας **των Ελληνιζόντων και φιλοσοφούντων** και της εξοντώσεώς των διά μέσων πάσης θηριωδίας και βασανισμού. Πάρα πολλοί είχαν την καλή τύχη να αποθάνουν καθ' οδόν! Ο Ροΐδης βασίζεται στις μαρτυρίες των: Σωζομενού, Ζωσίμου, Λιβανίου και Αμμιανού Μαρκελλίνου.

Π.χ., περί Σκυθοπόλεως ο Αμμιανός Μαρκελίνος γράφει: Η λατρεία των Διοσκούρων κηρύσσεται εκτός νόμου θεωρηθείσα ως … «μαγική», θανατώνονται με την κατηγορία της... «μαγείας» οι ιερείς της και κλείνονται όλα τα Ιερά της. Στην Σκυθόπολη της Συρίας, παλαιά πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής Δεκαπόλεως, στήνονται τα πρώτα «στρατόπεδα θανάτου», οργανωμένα δηλαδή κέντρα βασανισμού και θανατώσεως των καταδικασθέντων Εθνικών: «... και από τα πιο απομακρυσμένα σημεία της Αυτοκρατορίας σέρνονταν δεμένοι με αλυσίδες αμέτρητοι πολίτες κάθε ηλικίας και κάθε κοινωνικής τάξεως. Και από αυτούς πολλοί πέθαιναν στη διαδρομή ή στις ανά τόπους φυλακές. Και όσοι κατόρθωναν να επιζήσουν, κατέληγαν στη Σκυθόπολη, μία απόκεντρη πόλη της Παλαιστίνης, όπου είχαν στηθεί τα όργανα των βασανιστηρίων και των εκτελέσεων» γράφει Ρωμαίος ο ιστορικός Αμμιανός Μαρκελλίνος, ενώ στο ίδιο σημείο της συγγραφής του (ΙΘ, 12) τονίζει ότι «αρκούσε να κατηγορηθεί κάποιος από κακόβουλο ρουφιάνο ότι φορούσε αποτρεπτικό φυλακτό ή ότι κάποιος τον είδε να κάθεται κοντά σε αρχαίους τάφους ή ερείπια για να καταδικασθεί σε θάνατο ως ειδωλολάτρης ή νεκρομάντης». Στα «στρατόπεδα θανάτου» της Σκυθοπόλεως θα «ανδραγαθήσουν» οι ιεροεξεταστές Μόδεστος (αντικαταστάτης του Επάρχου Πραιτωρίου Ερμογένους του Πόντου, ο οποίος είχε κριθεί... «ελαστικός» και... «ανεκτικός») και Παύλος «Ταρταρεύς» (ένας εξαιρετικά αιμοδιψής Χριστιανός, πρώην εκπαιδευτής μονομάχων). Σε εκείνους ακριβώς τους τρομερούς καιρούς θα βασανισθούν ή εξορισθούν, ανάμεσα σε άλλους, και οι Σιμπλίκιος Φιλίππου (πρώην Έπαρχος Αιγύπτου και Ύπατος), Παρνάσιος ο Αχαιός (Έλλην εκ Πατρών, πρώην Έπαρχος Αιγύπτου), καθώς και ο υπέργηρος φιλόσοφος Δημήτριος Κύθρας (με την κατηγορία ότι απλώς θυσίαζε στους Θεούς).

Παντός Είδους Καύσεις, Διωγμοί και Καταστροφές

Στη Βυζαντινή Ιεράν Εξέτασιν ανήκουν και οι συχνές καύσεις αρχαίων βιβλίων ή βιβλίων αιρετικών ή όσων άλλων βιβλίων, επειδή μόνο και μόνον δεν άρεσαν στους Χριστιανούς ειδήμονες και καλογήρους του Βυζαντίου. Τεράστιες πυρές οργανώνονταν σε δρόμους, πλατείες και στάδια πόλεων όπου υπέρογκοι σωροί βιβλίων εγίνοντο παρανάλωμα

πυρός, προς δημοσίαν τέρψιν πολλών φανατικών και λύπιν άλλων μορφωμένων παρευρισκομένων. Οι πυρές αυτές άρχισαν με τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο Α΄ τον «Μέγα», τον επίσκοπο Αλεξανδρείας Θεόφιλο, τον Ιωάννη Χρυσόστομο στην Κωνσταντινούπολη και συνεχίστηκαν αργότερα με τον «ιερόν» Φώτιο (9ος αιών) στην Κωνσταντινούπολη, ο οποίος έκαιγε ό,τι δεν του άρεσε. Το ότι στην *Μυριόβιβλό* του διέσωσε μερικές δεκάδες αρχαίων βιβλίων (σημειώστε ότι τα πολύ περισσότερα υπόλοιπα που συμπεριέλαβε είναι χριστιανικά) δεν τον απαλλάσσει από το βαρύτατο έγκλημά του, την καύση δηλαδή χιλιάδων αρχαίων βιβλίων. Μεταξύ αυτών ήταν και το σύγγραμμα του Ιστορικού Ιούστου του Γαλιλαίου, το οποίο έκαψε επειδή ο Ιούστος δεν ανέφερε τίποτα για τον Ιησού Χριστό, πράγμα που εξόργισε τον Φώτιο.

Με εντολή του Θεοδοσίου Β΄ του Μικρού το +448 καίγονται συστηματικά όλα τα βιβλία τα οποία αντιτίθενται με οποιοδήποτε θεμιτό τρόπο στον Χριστιανισμό. Τότε κάηκε συστηματικά και το δεκαπεντάτομο σύγγραμμα του Πορφυρίου «*Κατά Χριστιανών*». Νόμος αποκεφαλισμού εκδίδεται για όποιον συλλαμβανόταν να το κατέχει κρυφίως (αφού φανερώς ήταν αδύνατον). Αποτέλεσμα: Ανεξαρτήτως περιεχομένου απωλέσθηκαν σχεδόν όλα τα αρχαία βιβλία. Όσα επέζησαν είναι μόνο το ένα στις δέκα χιλιάδες, κατά τις εκτιμήσεις των ειδικών.

Από τις πληροφορίες που μας παρέχει ο μέγας Ελληνίζων διανοούμενος Μιχαήλ Ψελλός (+1018-1078), υπολογίζομε ότι την εποχή του Ιερού Φωτίου (9ος αιών) υπήρχαν δέκα φορές περισσότερα βιβλία αρχαίων από όσα έχομε εμείς σήμερα στα χέρια μας. Η απώλεια των βιβλίων αυτών έγκειται στις συχνές δημόσιες καύσεις βιβλίων που εκτελούσε ο ίδιος ο Φώτιος και οι όμοιοι στην νοοτροπία συνεργάτες και διάδοχοί του, και στην δήωση της Κωνσταντινουπόλεως από τους σταυροφόρους της 4ης σταυροφορίας το +1204. Η καταστροφή βιβλίων και έργων τέχνης το 1204 από τους Χριστιανούς της Δύσεως είναι τρομακτική.

Ο Ελληνίζων μαθητής του Ψελλού, Ιωάννης Ιταλός (+1025-1090), αναθεματίστηκε από την Ορθόδοξο Εκκλησία και στο τέλος δολοφονήθηκε από κάποιους...!

Δεν πρέπει να λησμονούμε επίσης και τη γενική ερείπωση και καταστροφή όλων των αρχαίων οικοδομημάτων, μνημείων, έργων τέχνης, βιβλιοθηκών, σχολών, κλπ. Από την ισοπέδωση του Σεραπείου και την καταστροφή της εντός αυτού βιβλιοθήκης από τον επίσκοπο Θεόφιλο στην Αλεξάνδρεια το 385 Κ.Ε. και με τις ευλογίες του Ιωάννου Χρυσοστόμου, μέχρι την καταστροφή του Ναού της Αρτέμιδος στην Έφεσο και πάλι με τις ευλογίες του Χρυσοστόμου και την τελική καταστροφή όλων των αριστουργημάτων της γλυπτικής, ζωγραφικής, αρχιτεκτονικής, το κλείσιμο των μορφωτικών σχολών, κλπ, τελικά δεν έμεινε τίποτα όρθιο! Ούτε σχολή, ούτε βιβλιοθήκη, ούτε ναός, απολύτως τίποτα...! Το γενικό σύνθημα κατά τον 4ο και 5ο αιώνα ήταν: «**ες έδαφος φέρειν**»! Οι Βυζαντινοί Χριστιανοί, με την διαστροφή και την ανωμαλία που τους διακατείχε, θεωρούσαν ότι όλα αυτά ήταν έργα διαβόλων! Πρόκειται για ένα ανεξίτηλο αίσχος και προσβολή σε κάθε έννοια πολιτισμού, ευφυΐας και αξιοπρεπείας. Για ποιο πράγμα απ' όλα να πρωτοαγανακτήσει κανείς;....

Το έτος 415 Κ.Ε. ο επίσκοπος Αλεξανδρείας Κύριλλος φανάτισε τους οπαδούς του, οι οποίοι με αρχηγό τον Πέτρο τον αναγνώστη της Εκκλησίας του Αγίου Ιωάννου της Αλεξανδρείας απήγαγαν και καταβασάνισαν την μαθηματικό και φιλόσοφο την πανέμορφη Υπατία (+370-315). Τα κατακρεουργημένα μέλη του σώματός της τα παρέδωσαν στην πυρά.

Ο Ιουστινιανός κλείνει οριστικά την Ακαδημία του Πλάτωνος το έτος +529 και όσοι από τους καθηγητές της γλίτωσαν την σφαγή (επτά τον αριθμόν) διέφυγαν την νύχτα στην αυλή του βασιλέως της Περσίας Χοσρόη.

Για ποιο πράγμα απ' όλα να πρωτομιλήσει κανείς! Τέτοια ήταν τα χάλια και η βαρβαρότητα των φανατικών και υποκριτών Χριστιανών και του εμπαθούς και ψυχανώμαλου θεολόγου αυτοκράτορα Ιουστινιανού και άλλων αυτοκρατόρων και εκκλησιαστικών παραγόντων!

Ιεροί Πόλεμοι, Μοναχοί, Εικονομαχία, Αιρετικοί, Απώλεια Περιοχών

Ακόμα αναφέρομε, επιγραμματικώς μόνον, ότι στην ιστορία του Βυζαντίου και της ανατολικής ορθοδόξου χριστιανικής εκκλησίας ανήκουν και πολυάριθμοι, πολύνεκροι και τρομακτικής αγριότητας ιεροί εμφύλιοι πόλεμοι. Για να μην παρεξηγηθούμε τονίζομε ότι δεν εννοούμε καθόλου τους πολέμους με εξωτερικούς εχθρούς ή εισβολείς, αλλά τους εσωτερικούς πολέμους λόγω θρησκευτικών ή φιλοσοφικών πεποιθήσεων. Πιο συγκεκριμένα έχομε:

Δέκα αιώνων σφαγές, διωγμούς, δολοφονίες και αναθεματισμούς κατά των διαφόρων Χριστιανών αιρετικών από τους ορθοδόξους, ασταμάτητους εξοντωτικούς διωγμούς εναντίον των **Ελληνιζόντων** και των παραδοσιακών θρησκειών είτε στις πόλεις είτε στην ύπαιθρο, την απόλυτη ισοπέδωση του αρχαίου κόσμου, την αγριοτάτη ιστορία δύο αιώνων εικονομαχίας που καταρήμαξε τα πάντα. Επί της εικονομαχίας μελετήσετε: *Τό έπος τής Εικονομαχίας,* Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005.

Σ' αυτά τα δεινά προστίθενται και τα εξής τα οποία και πάλι προέρχονται από την χριστιανική εκκλησία: Αυθαιρεσίες, μηχανορραφίες και εκβιασμοί παντός είδους του κλήρου, των καλογήρων και των μοναστηρίων, υπέρμετρη κατασπατάληση ανθρωπίνου δυναμικού, πλούτου και εδαφών για τις εκκλησίες και τα μοναστήρια, τα αναρίθμητα αναθέματα, κλπ.

Η ισοπέδωση και κατεδάφιση του αρχαίου κόσμου ήταν τόσο μανιασμένη και παραληρηματική ώστε εντελώς αλόγιστα απέρριπταν και κατέστρεφαν ακόμα και οτιδήποτε αρχαίο μπορούσε να τους είναι χρήσιμο. Π. χ: η επιστήμη, τα μαθηματικά, τα βιβλία, τα λουτρά, κλπ. Ο Μέγας Λιβάνιος από ο τέλος του 4^{ου} αιώνα τους είχε προτείνει, αντί να καταστρέφουν τα αρχαία κτήρια να τα αναμορφώσουν κατά τις παρούσες ανάγκες και να τα χρησιμοποιούν. Αλλά ούτε και αυτή τη λογική πρόταση εισάκουσαν! Τί να πει κανείς με την ψυχοπάθειά τους!

Αυτές οι πληγές και αγριότητες συνεχίζονταν ακόμα και επί Κομνηνών, τον 11^{ο} και 12^{ο} αιώνα, και σε διαφόρους βαθμούς μέχρι και την άλωση της Πόλεως από τους Οθωμανούς. Τίποτα δεν μπορούσε να τους αλλάξει μυαλά. Παντού και πάντοτε η ίδια στενοκεφαλιά και μανία. Από τα αμέτρητα παραδείγματα αναφέρομε μόνο δύο:

(1) Ας μνημονεύομε πότε-ποτέ τους πλείονες των 300 Πελοποννησίους, οι οποίοι κατά την ύστατη στιγμή, 88 χρόνια πριν την άλωση, έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη ως εθελοντές στρατιώτες για να βοηθήσουν στο να απωθήσουν τους Τούρκους απ' όλη την Βυζαντινή επικράτεια. Εξηγούν τα σχέδια τους στον αυτοκράτορα Ιωάννη Παλαιολόγο. Ο τότε Βιθυνός ραδιούργος πρωθυπουργός Απόκαυκος προσποιείται ότι τους καλοδέχεται και τους φιλοξενεί μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα του αυτοκρατορικού παλατιού. Φαντάστηκε ότι θα δημιουργώταν φασαρία και μέσα σ' αυτήν θα ήταν ευκαιρία για να

αρπάξει ο ίδιος τον θρόνο. Η ορθόδοξος εκκλησία και το πατριαρχείο τους θεώρησε αιρετικούς ως Ελληνίζοντες. Έτσι με κρυφή παρότρυνση του Απόκαυκου τους αφόρισε και διέταξε να τους συλλάβουν και να τους πνίξουν στον Βόσπορο. Τελικά η αυτοκρατορική φρουρά με τον ίδιο τον Απόκαυκο και οι φανατισμένοι ορθόδοξοι Χριστιανοί της Πόλεως και οι εκκλησιαστικοί παράγοντες όρμησαν εναντίον τους. Αυτοί αμύνθηκαν αλλά αναγκάστηκαν να οπισθοχωρήσουν εντός του ναού της **εκκλησίας του παλατιού. Εκεί μέσα τους έσφαξαν όλους!** Στην συμπλοκή φονεύτηκε και ο ραδιούργος πρωθυπουργός Απόκαυκος! (Αυτά τα ξεμπρόστιασε ο Βασίλης Μισύρης, στο βιβλίο του *Τα Άγια Ρεμάλια*, Εκδόσεις Ευρώτας, Αθήνα 1989. Σελίδες 57-58.).

(2) Μόλις 13 χρόνια πριν την άλωση η ορθόδοξος εκκλησία και το πατριαρχείο υπέκυψε στους ανθενωτικούς και αθέτησε την κανονική, οικουμενική σύνοδο της Bolognia – Ferrara, η οποία είχε υπογραφεί τόσο από τις αρχές των δυτικών όσο και από τις αρχές των ανατολικών. Έτσι εδήλωσαν ότι προτιμούσαν «καλλίτερα το σαρίκι του Τούρκου παρά την Τιάρα του Πάπα». Εκείνα τα χρόνια πολλοί ήταν αυτοί που πίστευαν ότι η «υπέρμαχος στρατηγός» θα έσωζε την Πόλη. Αυτή τη φορά όμως τους εξαπάτησε! Η άλωση επήλθε διότι όπως μας είπαν τελικά: «Ήταν θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψει!». Οπότε τίποτα το παράξενο, διότι ως γνωστόν το θέλημα του Θεού είναι ισχυρότερο από την δύναμη ή την θέληση τής «υπερμάχου στρατηγού»! Ιδού τα μαύρα χάλια τους...!

(Δεν θα επεκταθούμε στα αμέτρητα τέτοιου είδους συμβάντα. Π.χ., δεν θα μιλήσομε για το πως βρέθηκαν οι Τούρκοι στη Θεσσαλονίκη για πρώτη φορά, ούτε για την πρώιμη συνθηκολόγηση του Αγίου Όρους μαζί τους, ούτε για τα προνόμια που απήλαυσε ή εκκλησία από τους κατακτητές και πόσο **καταστροφικά** και εις βάρος των υποδούλων τα χρησιμοποίησε, κλπ. Να τα βρείτε και να τα μελετήσετε.).

Ο απολογισμός όλων αυτών των πολυετών μοιραίων γεγονότων, εμμονών και πληγών ήταν: Εκατομμύρια νεκρών, αναπήρων, βασανισθέντων και εκτελεσθέντων, υφαρπαγή ή απόσχιση πολλών περιοχώναπό την αυτοκρατορία, π.χ. η Συρία, η αυτομόληση πληθυσμών προς γειτονικούς λαούς, π.χ. στους Άραβες, η ερήμωση και τελικά η απώλεια της Μικράς Ασίας, η τεμπελιά το βόλεμα και η διαφθορά πολλών χιλιάδων ικανών νέων εντός των μοναστηρίων με αποτέλεσμα την ανυπαρξία ικανού στρατού και υπηρεσιών, η θρησκοληψία και μοιρολατρία, η καταρράκωση της οικονομίας, η αβάσταχτη φορολογία, η κάθε είδους διαφθορά, ο ηθικός ξεπεσμός, η μηχανορραφία, οι δολοφονίες, οι προδοσίες, η δημιουργία τρομερών διαχρονικών μισών, ερίδων, διχοστασιών μεταξύ αντιπάλων και αδικηθέντων, κλπ. Όλα αυτά τα συνεχή και μοιραία προβλήματα καταρήμαξαν το κράτος κοινωνικώς, ηθικώς, οικονομικώς, στρατιωτικώς, αποδεκάτισαν τους πληθυσμούς του, εμίκρυναν σταδιακά την έκταση του και τελικά επέφεραν την πλήρη καταστροφή και υποταγή του σε αλλόφυλους και αλλόθρησκους. Αυτές οι ασταμάτητες και αθεράπευτες αρρώστιες του Χριστιανικού Βυζαντίου αποτελούν ένα τεράστιο διαχρονικό κεφάλαιο καταισχύνης και καταστροφής της Βυζαντινής και Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησιαστικής Ιστορίας το οποίο έχει συστηματικά αποσιωπηθεί από την Ελληνική κρατική και εκκλησιαστική εκπαίδευση.

Φέρ' ειπείν, η διαμάχη των Ορθοδόξων με τους Νεστοριανούς κράτησε επί πολλά έτη. Όταν η Συρία χανόταν από το κράτος και έπεφτε στα χέρια των Αράβων (7^{ος} αιών) στην Κωνσταντινούπολη είχαν ακόμα σαν επίμαχο θέμα τους και σφάζονταν γι' αυτό, το τι

θα γίνει με τους Νεστοριανούς. Και όλα αυτά προς τί; Τί είπε ο Νεστόριος; Απλώς εξέφρασε την άποψη ότι ο «Λόγος» εισήλθε εις το κύημα της Εβραιοπούλας παρθένου Μιργιάμ όχι κατά την σύλληψη αλλά κατά την γέννηση και ότι η ανθρώπινη φύση του Ιησού ήταν επέκταση της θεϊκής φύσεως του. Εε... αυτό ήταν αρκετό να σφάζονται και να σκοτώνονται επί πολλά έτη και να μην φροντίσουν να διασώσουν την Συρία! Λοιπόν βγάλετε τα συμπεράσματά σας για τα χάλια τους, τον φανατισμό τους και τον σεβασμό που είχαν προς την ελευθερία της γνώμης του άλλου και προς το δικαίωμα της απόψεώς του!

Η Χρονογραφία του Πορφυρογεννήτου περιγράφει με πολλές φρικιαστικές λεπτομέρειες μέρος από τον φρικτό απολογισμό της εικονομαχίας και της νίκης των εικονολατρών ή της τελικής νίκης της Ορθοδοξίας όπως την αποκαλούν οι ορθόδοξοι Χριστιανοί. Διαβάστε την να δείτε τι εστί φρίκη, φόνος και σφαγή! Εκεί θα δείτε και θα καταλάβετε καλά το πως οι Χριστιανοί αγαπούσαν τον πλησίον τους και πως συγχωρούσαν τους εχθρούς των! Εκεί θα δείτε πώς μπουλούκια μανιακών μοναχών εκβίαζαν αυτοκράτορες και αυτοκράτειρες. Αξίζει να κάνετε το κόπο να μελετήσετε τα φρικτά και καταστροφικά αυτά γεγονότα! Επ' αυτών μελετήσετε και *Τό έπος τής Εικονομαχίας*, Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005.

Αργότερα κατά τον 11^{ον} και 12^{ον} αιώνα, ενώ οι Σελτζούκοι Τούρκοι προέλαυναν προς δυσμάς οι Κομνηνοί αυτοκράτορες αντί να δούνε τι να κάνουν για να τους εμποδίσουν και να οργανώσουν την άμυνα του κράτους, ησχολούντο με την κατασπατάληση τού αψύχου και εμψύχου υλικού με το να χτίζουν νέα μοναστήρια ή να ανακαινίζουν παλαιά. Για να αφανίσουν τους ελληνίζοντες πληθυσμούς της Αττικής, Βοιωτίας, Κορινθίας και Αργολίδος έφεραν εκεί πληθυσμούς από την περιοχή της Ιλλυρίας (Αλβανίας). Έφεραν επίσης Καταλανούς στρατιώτες για να κατασφαξουν τους ελληνίζοντες πληθυσμούς τών περιοχών αυτών. Ευτυχώς που οι ελληνίζοντες κάτοικοι ήλθαν σε συνεννόηση με του Καταλανούς και απεσοβήθη το κακό. Τέτοια ήταν τα χάλια των Κομνηνών τις συνέπειες των οποίων πληρώνομε ακόμα και σήμερα.

Ο αναγνώστης χρειάζεται να μελετήσει μερικά επαρκή συγγράμματα της αντικειμενικής Ελληνικής και διεθνούς έρευνας για να μάθει και να καταλάβει επί τέλους αυτό το ιδιαζόντως ειδεχθές κεφάλαιο της Ιστορίας, το οποίο ευρίσκεται πέραν του σκοπού του παρόντος άρθρου. Ας μάθει επί τέλους ο καθένας μας τα έργα και τις ημέρες πολλών «αγίων ανδρών» της Ορθοδόξου Εκκλησίας από Πατριαρχών μέχρι μοναχών και καλογήρων. Ας μάθομε τα έργα και τις ημέρες του Αγίου Πορφυρίου στη Γάζα, των Αγίων Εβραιοχριστιανών Τύχωνος και Επιφανείου στην Κύπρο, του Αρμενίου Νίκωνος του «Μετανοείτε» στην Πελοπόννησο, του αγροίκου Καππαδόκη Αγίου Μελετίου στην Αττικο-Βοιωτία, του καλόγερου Οσίου Χριστοδούλου στα νησιά του Νοτίου Αιγαίου, κ.ά. Βρείτε τα όλα μαζί με αναρίθμητα άλλα που δεν παραθέσαμε εδώ και μελετείστε τα. Ακόμα ας μάθομε τι ζητούσαν οι *Καταλανοί εν τή Ανατολή* και διατί. Ας μας απαντήσουν οι Χριστιανοί ειδήμονες σαφώς και άνευ περιτροπών τί ζητούσαν οι Καταλανοί εν τή Ανατολή την εποχή των Κομνηνών! (Περί τούτου υπάρχει το βιβλίο του Επαμ. Ι. Σταματιάδου, *Οι Καταλανοί εν τή Ανατολή*, Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών 32, 1869.).

Τουρκοκρατία και Εκκλησία

Κατά την τουρκοκρατία η Ορθόδοξος Εκκλησία, το Πατριαρχείο της Πόλης συνεχίζουν όσο δύνανται τους Βυζαντινούς ρυθμούς των. Η Εκκλησία και ο κλήρος (ιδίως ο ανώτερος) καθίστανται ο φόβος και τρόμος των υποδούλων και η συντριπτικά μεγαλύτερη αι-

τία της ψυχολογικής, οικονομικής, πνευματικής, μορφωτικής και πολλάκις φυσιολογικής εξαθλιώσεώς των. Η απειλή του αφορισμού πράγμα που εσήμαινε πλήρη κοινωνικόν εξοστρακισμό και καταστροφή, οι δυσβάστακτες εκκλησιαστικές εισφορές, πρόστιμα και επιτίμια που πολλάκις συνοδεύονταν με την ετσιθελική αρπαγή αγαθών, πλούτου, μέρος ή όλης της περιουσίας, κλπ, ήταν λίαν συνηθισμένα μέσα επιβολής και βασάνων κατά των υποτελών αμορφώτων λαών. Δεν ήσαν οι Έλληνες και οι λοιποί εκχριστιανισθέντες λαοί υποδουλωμένοι στους Τούρκους αλλά στην Ορθόδοξο Εκκλησία της οποίας το Πατριαρχείο, καθώς και η ίδια, ήταν υπόλογο στους Τούρκους.

Ακόμα και σήμερα βλέπομε στο ίδιο μοτίβο, π.χ., το «Κανονικόν Εκκλησιαστικόν» *Πηδάλιον*, σελίδα 77, όπου εκεί αναφέρονται όλα τα φρικιαστικά και εκφοβιστικά αλλά συνάμα αξιογέλαστα και βλακωδέστατα κείμενα του Ναξίου καλογήρου Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη. Βρείτε τα και μελετήστε τα. Αυτά τα κείμενα είναι εντός του κανόνος της σημερινής ορθοδόξου εκκλησίας η οποία καθ' όλα παρέμεινε σταθερώς βυζαντινή και καπέλωσε το Νεο-ιδρυθέν Ελληνικό κράτος. Ούτε και σήμερα δηλαδή δεν έχει τελειώσει ο Ανατολικός Μεσαίων! Απλώς καιροφυλακτεί για να δράσει με όλη του την δύναμη μόλις γι' αυτόν ανάψει το πράσινο φως.

Σαν κερασάκι στην τούρτα αναγράφομε μία από τις πολλές ρήσεις του πρώτου πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως μετά την άλωση, του θρησκόληπτου Γεωργίου Κουρτέση Γενναδίου ή Σχολαρίου. Μόλις είχε πέσει ολόκληρο το Βυζάντιο στα χέρια των Οθωμανών Τούρκων και αυτός τολμά να ειπεί: «***Χαίρε στρατιώτα Χριστού καί τής αυτού δόξης υπέρδικε, χαίρετε ώ μακάριαι χείρες τούς γούν δυσσεβείς καί αλάστορας Ελληνιστάς καί πυρί καί σιδήρω καί ύδατι καί πάσι τρόποις αξαγαγατέτης παρούσης ζωής ράβδιζε, είργε, είτα γλώσσαν αφαίρει, είτα χείραν απότεμνε, καί άν ούτω μένει κακός, θαλάττης πέμπε βυθώ.***». Ελπίζομε ότι καταλάβατε αυτό εδώ πλήρως. Αν όχι, κοιτάξετε πως θα το καταλάβετε! Τί βλέπομε λοιπόν σε αυτά εδώ τα κακοηθέστατα και ξεδιάντροπα λόγια του Γενναδίου:

Πρώτον, ότι, αυτά τα λόγια αντικατοπτρίζουν και πιστοποιούν πλήρως την πρώην ανελλιπώς λειτουργούσα Βυζαντινή Ιερά Εξέτασιν, τους Βυζαντινούς Πολιτικο-θρησκευτικούς Νόμους και τα Βυζαντινά βασανιστήρια. Τέτοια πολύ παρόμοια λόγια ευρίσκομε και στην Χρονογραφία του Πορφυρογεννήτου, κ.α., για την τύχη των ηττηθέντων εικονομάχων ή αιρετικών στα χέρια των ορθοδόξων εικονολατρών. Τί σύμπτωση άραγε! Επί της εικονομαχίας μελετήσετε και *Τό έπος τής Εικονομαχίας*, Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005, και θα μάθετε πολλά που δεν τα ξέρετε.

Δεύτερον, ότι, ο Γεννάδιος εύχεται και επιθυμεί όλα αυτά να διατηρηθούν και να συνεχιστούν με τη νέα οθωμανική τάξη πραγμάτων.

Τρίτον, ότι, όπως πάντοτε ακόμα και μετά την άλωση Ελληνιστές υπήρχαν, αλλά συνεχώς τελούσαν υπό τρομερή δίωξη, και ο βρωμερός Γεννάδιος με θράσος μυρίων πιθήκων, όπως και προκάτοχοι του, τους ονομάζει «**δυσσεβείς καί αλάστορας»** και θέλει να τους βγάλει από τη μέση διά παντός είδους βασανιστηρίων. Είναι αυτός ο ίδιος ο οποίος, αν και βιολογικά προήλθε από το γένος των Ελλήνων, εδήλωσε: «αν ερωτηθώ αν είμαι Έλλην ή Χριστιανός, τότε θα απαντήσω: Χριστιανός!». Συγκεκριμένα είπε: «*Έλλην ών τήν φωνήν, ουκ άν ποτε φαίην Έλλην είναι, διά τό μή*

φρονείν ως εφρόνουν ποτέ οι Έλληνες· αλλ' από τής ιδίας μάλιστα θέλω ονομάζεσθαι δόξης, ***και ει τις έροιτό με τίς ειμί, αποκρινούμαι Χριστιανός είναι.***»! (MS. Grec de Paris, No 778, f. 209).

Επίλογος

Ελπίζομε ότι έχομε δώσει μια συνοπτική εικόνα περί της Βυζαντινής Ιεράς Ορθοδόξου Εξετάσεως. Ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να βρει πάρα πολλά αντικειμενικά συγγράμματα επ' αυτής και να μελετήσει για να βρει πολλές λεπτομέρειες και πολλά στοιχεία που δεν παραθέσαμε λόγω συντομίας. Ακόμα με μια τέτοια μελέτη ημπορεί να πιστοποιήσει τα ολίγα στοιχεία που παραθέσαμε εδώ. Αν νομίζει ότι προπαγανδίζομε σκοπίμως, ψευδώς, ή από συμφέρον, τότε να μας διαψεύσει και να μας γελοιοποιήσει παραθέτοντας τα αληθή στοιχεία, αλλά με τις αποδείξεις τους και τις αναφορές από αντικειμενική βιβλιογραφία και όχι με πομφόλυγες! Είναι καιρός να διαφανεί η καθαρή αλήθεια και **να πάψει το μέγα ψέμα ότι**: «Στο Βυζάντιο και στην Ορθόδοξο Ανατολική Εκκλησία δεν υπήρχαν Ιερά Εξέτασις, ιεροί πόλεμοι, καταστροφές, βία, βασανιστήρια, φόβος και τρόμος, κλπ!». Αυτά όλα υπήρχαν και μάλιστα θεωρούμενα ολικώς σε πολύ αγριότερη μορφή και δράση από τα αντίστοιχα της Δυτικής Εκκλησίας τουλάχιστον κατά την διάρκεια των κοινών αιώνων δράσεως.

ΔΥΟ ΕΠΩΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

1^{ο} Pascal – 2^{ο} Chesterton

Στο παρόν άρθρο επιθυμούμε να αναπτύξομε δύο αρκετά παλαιά χριστιανικά και επώνυμα επιχειρήματα, τα οποία ακούμε πολύ συχνά και από τους εγγράμματους και από τους αγράμματους πιστούς όλων των χριστιανικών διομολογήσεων. Το μεν πρώτο σκοπό έχει να μας πείσει ότι είναι προς όφελος και συμφέρον μας το να πιστεύομε, ούτως ή άλλως, στον χριστιανικό Θεό. Το δε δεύτερο έχει σκοπό να αποδείξει ότι η χριστιανική θρησκεία είναι οπωσδήποτε η μόνη αληθινή, διότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο αληθινός Θεός. Θέλομε λοιπόν μαζί με τη διατύπωσή τους να εκφράσομε ορισμένες κρίσεις, απόψεις και αντιρρήσεις προς ενημέρωση του κοινού. Μετά καλόν είναι, ο καθένας να τα σκεφτεί λιγάκι και να τα κρίνει.

Επιχείρημα πρώτο, του Γάλλου Blaise Pascal (1623-1662): Το επιχείρημα αυτό συνήθως καλείται «*στοίχημα του Pascal*» και συνοψίζεται ως εξής:

«*Δεν μπορούμε να αποδείξομε ότι υπάρχει Θεός. Αλλά αν υπάρχει Θεός, τότε ο πιστός θα κερδίσει τα πάντα (βασιλεία των ουρανών) και ο άπιστος θα χάσει τα πάντα (κόλαση). Εάν πάλι Θεός δεν υπάρχει, τότε ο πιστός δεν χάνει τίποτα και ο άπιστος δεν κερδίζει τίποτα. Έτσι λοιπόν, με το να πιστεύομε στον Θεό έχομε τα πάντα να κερδίσομε και τίποτα να χάσομε*.»

«*Έτσι λοιπόν, με το να πιστεύομε στον Θεό έχομε τα πάντα να κερδίσομε και τίποτα να χάσομε*.», αν βεβαίως όλα συμβούν όπως ακριβώς τα προδιαγράφει και τα προβλέπει ο Pascal. Ειδάλλως, ισχύει άραγε το «*έχομε τα πάντα να κερδίσομε και τίποτα να χάσομε*»; Για να εξετάσομε λοιπόν το ερώτημα αυτό στα επόμενα.

Πρέπει να έχομε κατά νουν ότι ο Pascal από πολύ νεαρά ηλικία επέδειξε υψηλή μεγαλοφυΐα στα μαθηματικά και τη φυσική. Από της ηλικίας των ένδεκα ετών άρχισε να κάνει, χωρίς αμφιβολία, αξιοθαύμαστα επιτεύγματα και στους δύο κλάδους. Έτσι όταν εδώ ομιλεί περί του ότι «*δεν μπορούμε να αποδείξομε ότι υπάρχει Θεός*», εννοεί μαθηματική απόδειξη. Πράγματι εδώ έχει δίκιο, διότι είναι πλέον γνωστό από την αναλυτική φιλοσοφία, ότι απόδειξη υπάρξεως Θεού κατά μαθηματικόν τρόπο είναι αδύνατον να υπάρξει, εφ' όσον δεν ξέρομε περί τίνος ομιλούμε και ό,τι και να αποφανθούμε δεν υπάρχει κανένα μέσο για να εξετάσομε την ορθότητα η μη ορθότητά του. Όλες οι μακροχρόνιες προσπάθειες αποδείξεως υπάρξεως ενός εξωκοσμικού δημιουργού θεού έχουν αποτύχει. Όλα τα επιχειρήματα διαφόρων θρησκολήπτων θεολόγων και μεταφυσικών φιλοσόφων, τα οποία πολλές φορές απαντάμε και σε διδακτικά βιβλία και για τα οποία κομπάζουν οι θρησκόληπτοι, έχουν διάφορα τρωτά και αγεφύρωτα σημεία και ακολούθως αποτυγχάνουν να αποδείξουν την εκ των προτέρων τεθείσα επιθυμητή ύπαρξη ενός εξωκοσμικού θεού δημιουργού.

Παρά ταύτα ο σύγχρονος διάσημος αθεϊστής βιολόγος Richard Dawkins αναγράφει στο γνωστό του βιβλίο *The God Delusion*, ότι η ερώτηση περί υπάρξεως ή μη υπάρξεως θεού είναι θέμα χρόνου να απαντηθεί. Απλώς μέχρι τώρα δεν μπορούμε να την απαντήσομε, αλλά εν καιρώ δέοντι και δι' επιστημονικού τρόπου θα καταφέρομε να δώσομε την απάντηση. Οι φιλόσοφοι όμως διαφωνούν.

Το επιχείρημα αυτό του Pascal, το χρησιμοποίησε και ο προτεσταντίζων Έλλην, Ευγένιος Βούλγαρις (1716-1806), εναντίον του Βολτέρου (François Marie Arouet, 1694-1778) μια φορά που συναντήθηκαν σε μια συνεδρίαση. Πολύ θα θέλαμε να βλέπαμε από κοντά πως αντέδρασε ο Μέγας Σκεπτικιστής Βολτέρος σ' αυτό το σαθρότατο, εκφοβιστικό και δικολαβίστικο επιχείρημα το οποίο θα αντικρούσομε σ' αυτή την εργασία! Τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούμε εναντίον του είναι βασισμένα σε αντικειμενικά δεδομένα και στη λογική, ποτέ στον παραλογισμό.

Ως γνωστόν, ο Pascal ανετράφει ως Καθολικός και ύστερα προσεχώρησε στη σκληρή αίρεση των Γιανσενιστών. Έτσι «*Θεός*» για τον Pascal εσήμαινε τον Χριστιανικό Θεό. Το ότι «*ο πιστός θα κερδίσει τα πάντα*» σημαίνει τον πιστό Χριστιανό και τη μετά θάνατο αιώνια ζωή στη βασιλεία των ουρανών. Το ότι «*ο άπιστος θα χάσει τα πάντα*» εννοεί την καταδίκη του στην αιώνια κόλαση. Όπως βλέπομε, ο Pascal προσπαθεί να διατυπώσει το επιχείρημά του κατά γενικό τρόπο, νομίζοντας έτσι ότι εξάγει ένα γενικό θεολογικό ή φιλοσοφικό συμπέρασμα. Π.χ., μιλάει για Θεό γενικά χωρίς να κατονομάζει τον χριστιανικό Θεό. Πλην όμως οι χριστιανικές του πεποιθήσεις προδίδονται αμέσως. Εξαρτημένος πλήρως από τη χριστιανική θρησκεία και θεολογία του εκφοβισμού και του τρόμου, εκτός του ότι έβαλε σε παρένθεση τις φράσεις «*βασιλεία των ουρανών*» και «*κόλαση*», προεξοφλεί το γεγονός ότι κάθε άλλος Θεός θα ενεργήσει σύμφωνα με τη συνταγή του χριστιανικού Θεού με πιστούς και απίστους.

Στην *Καινή Διαθήκη* και τη χριστιανική θεολογία η σκληρή και αμετάτρεπτη τιμωρία των απίστων αναφέρεται συνεχώς. Έτσι ο Pascal, έχοντας κολλήσει μόνον στα χριστιανικά δόγματα, εννοεί την τιμωρία που προβλέπει ο χριστιανικός Θεός χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη τί θα γίνει, λ.χ., με έναν πιστό βουδιστή ή ινδουιστή, κλπ. Τί θα κάνει με αυτόν ο Θεός του Pascal, εφ' όσον και αυτός σε Θεό πιστεύει και μάλιστα ακράδαντα; Άραγε, επειδή πιστεύει σε διαφορετικό Θεό θα τιμωρηθεί και αυτός από τον χριστιανικό Θεό στην αιώνια κόλαση, όπως και κάθε άπιστος, ή αυτός θα αφεθεί στη δικαιοδοσία του Θεού που πιστεύει; Ο Pascal, τυφλωμένος από την χριστιανική κατήχηση από την οποία διαπαιδαγωγήθηκε, παραβλέπει εντελώς τα ερωτήματα αυτά. Το ζοφερό ερώτημα, τί θα κάνει ο χριστιανικός Θεός κατά την τελική κρίση αυτούς που δεν τον γνώρισαν ή αυτούς που πραγματικά πιστεύουν σε άλλους Θεούς ή αυτούς που είναι ειλικρινείς σκεπτικιστές δεν μπορεί να το έχει απαντήσει η χριστιανική θεολογία. Ακούει κανείς ένα σωρό από αντιφατικές και αντικρουόμενες απαντήσεις κατά το δοκούν των θιασωτών των διαφόρων χριστιανικών αιρέσεων.

(Για τη **σκληρή τιμωρία των απίστων στην Καινή Διαθήκη** βλέπε, π.χ.: *Ματθαίος* 10: 33, 11: 20-24, 24: 38-39, *Μάρκος* 6: 11, 8: 38, 16: 16, *Λουκάς* 10: 10-15, 12: 9, 13: 3, 5, 17: 26-29, 19: 27, *Ιωάννης* 3: 18, 36, 5: 29, 8: 24, 12: 48, *Πρός Ρωμαίους* 14: 23, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 1-11, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-16, *Πρός Εφεσίους* 2: 12, 5: 4-8, *Πρός Κολασσαείς* 3: 6, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 11-12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 19-20, 6: 20-21, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 12, 23, *Πρός Τίτον* 3: 9-10, *Πρός Εβραίους* 10: 28-31, *Επιστολή Α΄ Ιωάννου* 5: 10, κλπ.).

Μπορεί ο Pascal να ήταν μεγάλος μαθηματικός και φυσικός, όσον όμως αφορά τη φιλοσοφία απέτυχε οικτρά. Ήταν, βλέπετε, τυφλωμένος από τη χριστιανική πίστη και θεολογία. Γι' αυτό δεν κατάλαβε, ή μάλλον παρέβλεψε, ότι το επιχείρημά του είναι ανειλικρινές και ανήθικο αφού βασίζεται καθαρά στον εκφοβισμό που προέρχεται από έναν παρά-

λογο, μεταφυσικό και ωμό φόβο, στον οποίον ο Pascal πίστευε εκ προοιμίου. Μας υπενθυμίζει την «*Παραβολή του Πλουσίου και του Λαζάρου*», από το *Κατά Λουκά Ευαγγέλιον* 16: 19-31, και μας ωθεί να τη ξαναδιαβάσομε. Είναι ακριβώς αυτό που λένε οι ανεξέταστοι και απλοϊκοί: «*Λένε πως δεν υπάρχει κόλαση, μα αν υπάρχει;...*». Δεν είναι κανένα επιχείρημα διά την ύπαρξη του Θεού, δεν προάγει καμιά γνώση, δεν παράγει αλήθεια και ούτε πείθει ότι ούτως έχουν τα πράγματα. Είναι ένα στοίχημα τύπου καζίνου αφού ουσιαστικά στοιχηματίζεις στη μία από τις δύο εκδοχές του, σε 'κείνην που νομίζεις ότι σε συμφέρει καλλίτερα. Το να πιστεύομε στον Θεό του Pascal είναι το ελάχιστο που μπορούμε να κάνομε για να γλιτώσομε από το κακό που μας περιμένει εν εναντία περιπτώσει. Αυτό είναι και το τελικό χάρτινο επιχείρημα που τραβάνε από το μανίκι οι ιεροκήρυκες και απολογητές του Χριστιανισμού, όταν κανείς τους κλείσει όλες τις γωνίες με δεδομένα και λογικά επιχειρήματα. «*Μην πιστεύεις εσύ και θα δεις μετά τι θα πάθεις...*!».

Αυτά όμως, δεν είναι φιλοσοφία αλλά μια διαστροφική και καταστροφική θεολογία, στην οποία έχει συνηθίζει ο Χριστιανισμός από την έναρξή του μέχρι και σήμερα. Σημειώσετε ενταύθα ότι η έμπνευση φόβου, τρόμου και σκληρής ατελείωτης τιμωρίας, κλπ. είναι ένα από τα πιο αποτελεσματικά όργανα πειθούς διαφόρων οικτρών, καταστροφικών και μοιραίων διά την ανθρωπότητα θρησκειών. Έτσι ακόμα και ο Pascal, ιδίως την εποχή που έζησε, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από την εξαρτοποίηση που του είχε δημιουργήσει η μακραίωνη χριστιανική θεολογία και κατήχηση του τρόμου και της καταπίεσης. Ενώ διέθετε το ιδιοφυές ταλέντο για να γίνει ένας λαμπρότερος επιστήμονας και φιλόσοφος και να ξεφύγει από τις καταστροφικές χριστιανικές δοξασίες, η καταστροφική χριστιανική διαπαιδαγώγησή του, κυριολεκτική πλύση εγκεφάλου, τον ώθησε στο να περιμένει τη Δευτέρα Παρουσία!

Όσοι επικαλούνται αυτό το επιχείρημα, και είναι δυστυχώς πάρα πολλοί, δεν εννοούν να καταλάβουν ότι η πίστη δεν γίνεται κατά παραγγελίαν, ούτε πιστεύω επειδή με συμφέρει, όπως το θέλει ο Pascal. Αν δηλαδή, για τους λόγους μου, ειλικρινά δεν μπορώ να πιστέψω, τότε πρέπει καλά και σώνει να πιστέψω λόγω συμφέροντος ή για να σταματήσω να φοβάμαι την «*επικειμένην σπάθη τού Δαμοκλέους*» και τους φόβους που άλλοι διέσπειραν; Η θρησκευτική πίστη δεν πρέπει να μεταλλάσσεται σε θρησκοληψία, τουτέστιν μια τυφλή αφοσίωση και νομιμοφροσύνη άνευ σκέψεως και έρευνας, όπως απαιτούν όλες οι καταστροφικές θρησκείες και αυτής του Pascal συμπεριλαμβανομένης. Η θρησκευτική πίστη πρέπει να είναι ένα μέσο διά του οποίου ενστερνίζομαι ότι τα πράγματα έχουν ούτως ή αλλιώς και δεν είναι μέσο τυφλοσουρτισμού, φανατισμού, θρησκοληψίας, αναχωρητισμού και καταστροφής του πολιτισμού.

(Μια μικρή παρένθεση: Εδώ τονίζομε ότι κάθε πίστη δεν μπορεί να κάνει αλλιώς παρά να ενέχει δόση αμφιβολίας και αβεβαιότητας περί του ότι τα πράγματα έχουν ούτως. Γι' αυτό εξ' άλλου είναι και πίστη και όχι αποδεδειγμένη γνώση. Αν πιστεύεις κάτι δεν σημαίνει ότι αυτό ισχύει μόνο και μόνο επειδή το πιστεύεις. Αυτό είναι και άλλος ένας λόγος που το επιχείρημα του Pascal ονομάσθη επιτυχώς, στοίχημα του Pascal. Μπορείς να πιστεύεις κάτι επειδή δεν μπορείς να κάνεις τίποτα άλλο περί αυτού, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι το γνωρίζεις. Γι' αυτό κράτα την πίστη σου αν σου αρέσει, αλλά μην τη χρησιμοποιείς σαν επιχείρημα, ή γνώση, ή ως αιτία φανατισμού και επιθετικότητας εναντίον άλλων. Ακόμα και στην επιστημονική πίστη υπάρχει η αμφιβολία. Πολλές φορές που αυτή η αμφιβολία αποδεικνύεται βάσιμη, τότε αναθεωρούμε τις επιστημονικές θεωρίες προς μίαν εξελικτική άνοδο και βελτίωση. Η θρησκευτική πίστη όμως, μπορεί ως αυθαίρετη, να θεωρείται υπέρτατη αλήθεια από αυτούς που την πιστεύουν, αλλά ακόμα και αυτή πάσχει

συνεχώς και είναι ισχυρά δαιμονισμένη από το πρόβλημα της παντελούς ελλείψεως ασφαλών κριτηρίων, τα οποία εξασφαλίζουν την εγκυρότητα, βάσει κάποιων κανόνων, των όσων πιστεύει ένας θρησκευτικά πιστός. Ακόμα και ο θρησκευτικά πιστός έχει τουλάχιστον υποσυνείδητα το σαράκι της αμφιβολίας. Όμως δεν είναι διατεθειμένος να αναγνωρίσει φανερά κάτι τέτοιο ή να αναθεωρήσει την πίστη του τουλάχιστον οσάκις έλθει σε αντιφάσεις και αδιέξοδα. Αν και όποτε κάνει κάτι τέτοιο, τότε αλλάζει θρησκεία ή αίρεση. Γι' αυτό και έχομε χιλιάδες θρησκείες και αιρέσεις. Ο Χριστιανισμός, «αν και, κατά τους Χριστιανούς, είναι η μία και μοναδική αληθινή θρησκεία», κατέχει το χρυσό μετάλλιο στον αριθμό αιρέσεων: 33 400. Κλείνει η παρένθεση.).

Το στοίχημα του Pascal είναι επίσης επιχείρημα **ατομικής σωτηρίας** και δεν νοιάζεται καθόλου για το κοινωνικό γίγνεσθαι και τον πολιτισμό επί της γης. Αυτό το απέδειξε και ίδιος στην πράξη με το τρόπο ζωής που διάλεξε να ακολουθήσει μετά το έτος 1654 που ήταν ένα από τα πιο δημιουργικά έτη της ζωής του. Κατά λογικήν εφαρμογή της καταστροφικής θεολογίας και θρησκείας που είχε ασπαστεί, απεσύρθη πλήρως από την κοινωνία για να βιώσει ως μοναχός πλέον τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις και αποκαλύψεις, όπως ο ίδιος αναφέρει σε κάποιες σημειώσεις, μέχρι την ώρα που θα «αποδημούσε εις Κύριον». Ακόμα κατά:

1. Το καταστροφικό **ασκητικό ιδεώδες** του Χριστιανισμού (*Ματθαίος* 3: 1, 4, 4: 2, 10: 34-39, 16: 24-25, 19: 29 «*καί πάς ός αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν τού ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λείψεται καί ζωήν αιώνιον κληρονομήσει*», *Μάρκος* 1: 4, 6, 12-13, 8: 34-35, 10: 29-30, *Λουκάς* 3: 2, 4: 1-2, 12: 49-53, 14: 26, «*εί τίς έρχεται προς με καί ου μισεί τόν πατέρα καί τήν μητέρα καί τήν γυναίκα καί τά τέκνα καί τούς αδελφούς καί τάς αδελφάς, έτι δέ καί τήν εαυτού ψυχήν, ου δύναται είναί μου μαθητής.*», 18: 29-30, κλπ.),
2. Το **πρότυπο** του Αποστόλου Παύλου (*Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 27 «*...υποπιάζω μου το σώμα και δουλαγωγώ...*», *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 2-5 «*τά άνω φρονείτε, μή τά επί τής γής.... Νεκρώσατε ούν τά μέλη υμών τά επί τής γής,...*», κλπ.),
3. Το **παράδειγμα** πολλών στυλιτών, ευνούχων, αναχωρητών, ερημιτών, ασκητών και αγίων των πρώτων αιώνων και των μοναχών όλων των αιώνων του Χριστιανισμού,

ο Pascal προκαλούσε πόνους και ταλαιπωρίες στο σώμα του, με διαφόρους τρόπους, για να μην αισθάνεται ποτέ καλώς έχειν. Όταν απεβίωσε απεκαλύφθη ότι φορούσε μια φανέλα πάνω στην οποία είχε ράψει σιδηρά άγκιστρα για να τον παρενοχλούν και να τον πληγώνουν! Μιλάμε δηλαδή για τρέλα και παραλήρημα! Τον τρέλανε δυστυχώς η χριστιανική πίστη του, όπως είχε τρελάνει τόσους ερημίτες, στηλίτες, πηγαδίτες, αναχωρητές, ευνούχους, μοναχούς, σκητήτες, κλπ, επί πολλούς αιώνες! Κατ' αυτόν τον συλλογισμό θα έπρεπε ο καθένας να κάνει το ίδιο, προκειμένου να σωθεί (από τί άραγε;), και έτσι να σταματήσει η κοινωνική καλυτέρευση και ο πολιτισμός. Αυτό θα πει καταστροφική θρησκεία εν δράσει! Το ερώτημα που τίθεται εδώ είναι, τί στάση κρατά κανείς έναντι μιας τέτοιας φρικτής θρησκείας. Κάνει συνεχώς διορθωτικές κινήσεις κάτω από τις συνεχείς εξωτερικές πιέσεις που την πολιορκούν και συνεπώς καταφεύγει στην αίρεση ή την εγκαταλείπει τελείως. Επειδή εδώ πρόκειται για θρησκεία, η απάντηση κάθε ειλικρινούς ανθρώπου είναι η τελειωτική εγκατάλειψη.

Κατά τον συλλογισμό αυτόν του Pascal, για να είμαστε σίγουροι, θα έπρεπε να πιστεύομε σε όλες τις θρησκείες που βασίζονται στον φόβο και την τιμωρία μην τυχόν και κάποια άλλη θρησκεία είναι σωστή. Αν όμως επρόκειτο να πιστεύομε σε μία μόνο θρησκεία, τότε θα έπρεπε να εκλέξομε εκείνη που υπόσχεται τη χειρότερη κόλαση. Αυτή, κατά τα φαινόμενα, είναι η Μουσουλμανική ή η Ζωροαστρική θρησκεία, αλλά ποιος να ξέρει στα σίγουρα. Ποιος ξέρει αν, π.χ., ο Ισλαμικός Αλλάχ, ή ο Ζωροαστρικός Αριμάν είναι πράγματι ο αληθινός Θεός, και τότε το στοίχημα αυτό του Pascal καθίσταται πολύ πιο ριψοκίνδυνο από όσο ενομίζετο! Σ' αυτή την περίπτωση αλίμονο στους Χριστιανούς! Έχασαν το στοίχημα!

Όλες οι θρησκείες που βασίζονται στον φόβο και στην υπόσχεση μιας συνεχής φρικτής τιμωρίας που σε περιμένει αν δεν τις πιστέψεις είναι ανήθικες. Μία απ' αυτές τις θρησκείες είναι και ο Χριστιανισμός. Η πίστη σε μια τέτοια θρησκεία δεν είναι προϊόν νηφαλίων, εχεφρόνων, λογικών και κανονικών διαδικασιών και καταστάσεων. Ούτε κάποιος ενστερνίσθη αυτή τη θρησκεία επειδή επείσθη χωρίς καταναγκασμό ότι έτσι έχουν τα πράγματα. Η πίστη αυτή είναι προϊόν συνεχούς φόβου, ταλανιστικού εκφοβισμού, καταναγκασμού και παραληρήματος, δηλαδή ανωμάλων καταστάσεων και διαδικασιών. Ως εκ τούτου αυτές οι θρησκείες και πίστεις είναι ανήθικες, καταστροφικές και δεν αξίζουν κανενός σεβασμού, αλλά μόνο καταδίκης.

Κατ' αυτόν τον τρόπο σκέψεως υπάρχουν πολλοί πιστοί στον κόσμο σήμερα που ασπάζονται πολλές θρησκείες ταυτοχρόνως, παρ' όλο που η μια αντιτίθενται στην άλλη. Το κάνουν γιατί, όπως εξηγούν, είναι καλλίτερα να αγοράσουν όσο πιο πολλές ασφάλειες ζωής μπορούν αντί να αγοράσουν μόνο μία! Ιδού πόσο σχιζοφρενική έχει καταντήσει μια ανθρωπότητα που από τη μια κατέχει επιστήμες και τεχνολογία ενώ από την άλλη μαστίζεται από δεισιδαιμονίες και ανοησίες.

Ακροβατεί όποιος πιστεύει στον Θεό για τους λόγους τους οποίους υπαινίσσεται το στοίχημα του Pascal. Διότι αν υποθέσομε ότι αυτός ο Θεός του Pascal υπάρχει, τότε ως παντογνώστης και «*ετάζων νεφρούς καί καρδίας*» γνωρίζει ήδη τους πονηρούς και υστερόβουλους λόγους για τους οποίους ο πιστός αυτός πιστεύει. Δηλαδή, γνωρίζει ήδη ο Θεός ότι η πίστη του πιστού αυτού δεν είναι γνήσια και ειλικρινής, αλλά είναι υπολογιστική, ωφελιμιστική, συμφεροντολογική και επομένως κίβδηλη. Τότε λοιπόν ο Θεός, ως ηθικός τιμωρός, κατά πάσαν πιθανότητα θα τιμωρήσει δεόντως έναν, τέτοιου τύπου, υποκριτή πιστό. Βλέπομε λοιπόν και πάλι ότι το στοίχημα αυτό καθίσταται εξαιρετικά επικίνδυνο!

Δεν αληθεύει το ότι «*ο πιστός δεν χάνει τίποτα*». Με τις μεταφυσικές και θρησκευτικές πίστεις που βασίζονται στον φόβο, καταρρακώνομε ετούτη τη ζωή έναντι της προτιμήσεώς μας για μια που δεν ξέρομε μετά θάνατον και διατηρούμε ένα ψέμα αντί τιμιότητας. Ως πιστοί (ιδίως όπως τους εννοεί ο Pascal) οφείλομε να εγκαταλείψομε τη λογική και τα αντικειμενικά δεδομένα ως οδηγούς της ζωής και αντ΄αυτών να κάνομε το παράλογο και φανατικό άλμα της πίστεως· και αυτό για να πετύχομε τί, ή να φθάσομε πού; Να χάνομε τζάμπα τον καιρό μας δηλαδή! Ακόμα, οι θρησκείες απαιτούν χρόνο, ενέργεια και πολυάριθμο ανθρώπινο δυναμικό, σπαταλούν πολύτιμο υλικό και τεράστια ποσά χρημάτων, χρησιμοποιούν τεράστια έκταση καλλιεργήσιμης και οικοπεδησίμου γης, κλπ. Όλα αυτά θα μπορούσαν να διατεθούν για τις ανάγκες και την καλυτέρευση του κόσμου αυτού, αντί να πηγαίνουν χαράμι για αέρα κοπανιστό και εμπόριο ελπίδας. Επίσης, η συμμόρφωση κατά τις θρησκευτικές επιταγές καταστροφικών θρησκειών είναι ένα πολύ ισχυρό εργαλείο των τυράννων κατά του λαού και ζοφερή απειλή κατά της ευτυχίας, της ελευθερίας και του πολιτισμού.

Όπως αναφέραμε, ο ίδιος ο Pascal από ηλικία 31 ετών εγκατέλειψε την κοινωνία, τις επιστήμες και τα μαθηματικά. Έτσι η ανθρωπότητα, τα μαθηματικά και οι φυσικές επιστήμες στερήθηκαν, πολύ δυστυχώς, τις υπηρεσίες ενός μεγαλοφυούς ταλέντου. Τί κρίμα! Ποιος ξέρει πόσο θα ωφελείτο όλος ο κόσμος με επιπρόσθετες ανακαλύψεις του ιδιοφυούς Pascal. Δηλαδή ζημιώθηκαν οι επιστήμες, τα μαθηματικά, η πρόοδος και ο πολιτισμός για να ωφεληθεί μια ανόητη και καταστροφική θρησκεία και θεολογία. Το ερώτημα και πάλι είναι, τί στάση κρατάμε έναντι εννοιών που δεν μπορούν να αποδειχθούν (ψευδοεννοιών, όπως τις αποκαλεί η αναλυτική φιλοσοφία). Εγκαταλείπομε την εδώ ζωή και υποφέρομε βάσανα, που πολλές φορές εμείς επίτηδες προκαλούμε, για να κερδίσομε μιαν άλλην υποθετική, ή προσπαθούμε να δούμε τί μπορούμε να κάνομε με τούτην εδώ; Οι καταστροφικές θρησκείες καταστρέφουν την εδώ ζωή. Οι υπεύθυνοι ανθρωπιστές προσπαθούν να τη βελτιώσουν και να την κάνουν πιο ευτυχισμένη.

Μετά το 31^{ο} έτος της ηλικίας του λοιπόν, αφοσιώθηκε στη χριστιανική θρησκεία και θεολογία Πολλοί προσθέτουν και τη φιλοσοφία, αλλά εμείς διαφωνούμε ριζικά με αυτό. Ουσιαστικά έκανε μια πολύ αυστηρή χριστιανική θεολογία η οποία κατέκρινε την υποκρισία των Ιησουϊτών και ορθοδόξων Καθολικών, αλλά δεν είχε καμία σχέση με τη φιλοσοφία. Ως γνωστόν ο Pascal είχε προσχωρήσει στην αυστηρή και σκληρή ομάδα των Γιανσενιστών του επισκόπου Jansen [1], οι οποίοι είχαν αποκηρυχθεί ως αιρετικοί από τους ορθοδόξους Καθολικούς. Από κει και πέρα, οι ενέργειές του ήταν καθαρά λογικές εφαρμογές της καταστροφικής θρησκείας που εδέχθη ως απόλυτη αλήθεια. Σ' αυτό το σημείο οφείλομε να ομολογήσομε ότι ήταν ειλικρινής. Μακάρι να ήσαν όλοι ειλικρινείς σαν τον Pascal για να ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Ακόμα και το επιχείρημα - στοίχημα που αντικρούομε εδώ είναι μια τέτοια λογική εφαρμογή. Εκείνο που του διέφυγε όμως, πώς να το διακρίνει άλλωστε, είναι ότι στηριζόταν σε λάθος βάσεις. Από κει και πέρα με λανθασμένη αρχή, είναι γνωστόν ότι, διά της λογικής μπορούσε να βγάλει ό,τι συμπεράσματα ήθελε.

[Υποσημείωση 1: Cornelius Jansen, 1585-1638, Ρωμαιοκαθολικός επίσκοπος της πόλεως Ypres της Φλάνδρας, ο οποίος απέρριπτε την ελευθέρα βούληση και πίστευε στην ανένδοτη χάρη και στην περιορισμένη εξιλέωση.]

Πολλοί εξαίρουν το βιβλίο του *Pensées* (*Σκέψεις*), αλλά εμείς το απορρίπτομε. Είναι οι ιδιωτικές θρησκευτικές σκέψεις ενός φανατικά πιστού που ανήκει σε μία σκληρή χριστιανική αίρεση, ο οποίος φαντάζεται αποκαλύψεις και αναμένει το τέλος της εδώ ζωής για να μεταβεί στην επόμενη. Αυτό το βιβλίο δεν έχει καμία φιλοσοφική αξία. Με λίγα λόγια για τον Pascal η υπέρτατη αλήθεια βρίσκεται αποκλειστικά στην Εβραιοχριστιανική *Βίβλο* και η πίστη είναι πολύ ανωτέρα της λογικής. Εδώ βεβαίως εννοεί τη «θρησκευτική πίστη», η οποία είναι εντελώς διαφορετική έννοια από την «επιστημονική πίστη» και δεν πρέπει να μπερδεύεται με αυτήν. Διαφωνούμε κατάφορα και με τα δύο αυτά καταστροφικά στοιχεία της χριστιανικής θρησκείας. Η *Βίβλος* είναι πλήρης με παντός είδους αντιφάσεις, σχιζοφρένιες, λάθη, ανοησίες, παραλογισμούς, θηριωδίες, ανηθικότητες, ασχημίες, κλπ. Όλα αυτά μπορείτε να τα εντοπίσετε με μια καλή μελέτη της *Βίβλου*.

Όσον αφορά τη λογική, ποιος προτιμά αντ' αυτής τον παραλογισμό, την ανοησία, τη σχιζοφρένεια και την τυφλότητα; Να όμως που μερικοί ή μάλλον πολλοί την προτιμάνε! Π.χ., μια φορά ένας καθηγητής της χημείας, πραγματικά αποκρουστικός χαρακτήρας, για να δικαιολογήσει την χαμέρπεια και αντιφατικότητά του μαζί και την κοινωνική του αδράνεια και υποκρισία μού επετέθη λέγοντας ότι είναι εντάξει το να γίνεται κανείς παράλογος

εφ' όσον αυτό τον κάνει να αισθάνεται καλά και τον βοηθά! Τότε τον ρώτησα αν διδάσκει την χημεία διά της λογικής ή του παραλογισμού και αυτός απάντησε ότι δεν θέλει να συζητά μαζί μου! Χαρακτηριστική αυτή η αγενής συμπεριφορά και απάντηση όλων αυτών των χαμαιλεόντων! Είναι λοιπόν σοβαρά πράγματα αυτά;

Καθόλου παράξενο όμως, διότι πώς αλλιώς θα μπορούσε ο Pascal να αντιπαρέλθει όλες τις αντιφάσεις όχι μόνο της *Βίβλου* αλλά και ολοκλήρου του Χριστιανισμού; Πώς αλλιώς θα μπορούσε να δικαιολογήσει τις αυθαίρετες, σαθρές και διαστροφικές βάσεις πάνω στις οποίες στηρίζεται αυτή η καταστροφική θρησκεία; Μόνο διά του παραλογισμού, δηλαδή της θρησκευτικής τυφλής πίστεως! Δεν είναι βεβαίως μόνον ο Pascal που ενέργησε έτσι. Πάρα πολλοί πιστοί έχουν διαπράξει και ακόμα διαπράττουν τα ίδια. Μάλιστα δε, για να προσδώσουν αληθοφάνεια στη θρησκευτική τους πίστη επικαλούνται την επιστημονική τοιαύτη. Όταν λοιπόν φτάσουν στα ζόρια χρησιμοποιούν όλα αυτά τα δικολαβίστικα και σοφιστικοειδή άλματα και τεχνάσματα; Καλλίτερα, δεν σοβαρεύονται λιγάκι;

Ο Pascal προφανώς δεν μπορούσε να απελευθερωθεί από την περίφημη πρωταρχική αρχή του Χριστιανισμού: «**Πίστευε και μη ερεύνα**». Αυτήν την αρχή χρησιμοποιεί και κάθε άλλη καταστροφική θρησκεία διότι είναι η πιο βολική για να δικαιολογήσει οτιδήποτε ανόητο επιβάλλει στους οπαδούς της. Προέρχεται και αυτή από την *Καινή Διαθήκη* και την *Ιεράν Παράδοσιν*. Στη *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 7, ο Παύλος δικαιολογεί τις μεταφυσικές του δοξασίες διά της τυφλής πίστεως, ως εξής: «*... διότι* (στην εδώ ζωή) *περιπατούμε με την πίστη και όχι με την όραση*». Επίσης στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον*, 1: 3-4, ο Παύλος παραγγέλλει στον Τιμόθεον να μηνύσει στους οπαδούς τού κηρύγματός του στην Μακεδονία: «*... να μην διδάσκουν ξένες διδασκαλίες, ούτε να δίνουν προσοχή σε απέραντους μύθους και γενεαλογίες, που προκαλούν μάλλον συζητήσεις παρά εξυπηρετούν το σχέδιο του Θεού το οποίο βασίζεται στην πίστη*». Μόνο πίστη λοιπόν και όχι διερευνητικές συζητήσεις... (Βλέπε και *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 17-30, κλπ.). Στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* 20: 29 διαβάζομε: «*λέγει αυτώ ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας·* ***μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες***.». Αργότερα, μία από τις αποφάσεις της συνόδου της Εφέσου το 431 Κ.Ε. ήταν και το: «**Πίστευε τώ θαύματι καί μή ερεύνα λογισμοίς τό γινόμενον**.» (πιθανότατα εισαχθέν από τον επίσκοπο Αγκύρας, Θεόδοτο). Το ίδιο προπαγανδίστηκε και στη Δύση από τον Ιερό Αυγουστίνο και τη χριστιανική σχολή της Καρχιδόνας. Όπως για την παρθενική γέννηση και την ανάσταση έχομε και την εκκλησιαστική αποφασιστική ρήση: **«Αμφότερα γαρ εσφράγισται τοις ερευνώσι, πεφανέρωται δε τα θαύματα τοις προσκυνούσιν εν πίστει το μυστήριον»,** *Συνέκδημος*, σελίδα 352. Ο Pascal ως φανατικός Χριστιανός θεολόγος σίγουρα εγνώριζε αυτές τις αρχές.

Παρ' όλο που η γνωστικιστική εισαγωγή του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* αρχίζει με το «*Εν αρχή ήν ο Λόγος*...» ο Χριστιανισμός κατάφερε να μην έχει καμία εγγενή λογική. Εδώ, η λέξη «*Λόγος*» έχει πολλές σημασίες. Ανάμεσα όμως, σε όλες αυτές τις σημασίες την προέχουσα θέση κατέχει η λογική. Γι' αυτό εξάλλου «*Λόγος*» και «*Λογική*» έχουν την ίδια ετυμολογική ρίζα. Χωρίς λογική τα πάντα επιτρέπονται και τα πάντα ταυτοχρόνως απαγορεύονται και τα πάντα αλληλοαναιρούνται. Δεν υπάρχει επιχείρημα και δεν υπάρχει συμπέρασμα για τίποτα. Ούτε ο ίδιος ο Pascal θα μπορούσε να διατυπώσει το ενταύθα επιχείρημά του χωρίς τη λογική, όπως είδαμε πριν λίγο! Καμιά πολιτισμική πρόοδος δεν είναι δυνατή άνευ λογικής. Ή δεχόμαστε τους γραπτούς και άγραφους κανόνες της κοινής λογικής ή αλλιώς ας παραιτηθούμε από τα πάντα και να μην συζητάμε για τίποτα, προτού παρανοήσομε τελείως και αμετακλήτως και ακολουθήσομε το παράδειγμα του Pascal, του Αποστόλου Παύλου και τόσων άλλων. Οι παρανοϊκοί, προφανώς, ανήκουν στα φρενοκο-

μεία. Ας μην ξεχνάμε λοιπόν τη σοφή ρήση του μεγάλου Πλάτωνος: «*Ει τί καλό μανθάνη τις μάθημα διά λόγου μανθάνει· καί οι τά σπουδαιότατα επιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται.*».

Δεν είναι επίσης σωστό ότι «*ο άπιστος δεν κερδίζει τίποτα*». Πρώτα απ' όλα διά ποίων κριτηρίων προεξοφλεί ο κάθε Pascal ποια είναι τα πράγματα εκείνα που είναι σημαντικά και έχουν αξία για κάποιον; Η άρνηση της θρησκείας είναι συνήθως μια εξαιρετικά θετική εμπειρία απελευθέρωσης, που δημιουργεί νέες απόψεις και κοσμοθεάσεις, ελευθερία αναζήτησης και έρευνας, και απαγκίστρωση από τον φόβο. Οι ελεύθεροι στοχαστές είναι πάντοτε εκείνοι που συμμετέχουν στην πρώτη γραμμή του μετώπου της κοινωνικής και ηθικής προόδου και συμβάλουν τα μέγιστα σ' αυτές. Ο άπιστος ζει συνήθως μια πολύ καλλίτερη και χαρούμενη ζωή, βασισμένη στην κοινωνική ηθική του περιβάλλοντός του, από έναν πιστό που ζει σύμφωνα με την καταστροφική ηθική μιας θρησκείας η οποία βασίζεται στον φόβο και τον τρόμο. Ο άπιστος αντιμετωπίζει τον θάνατο με απάθεια και στωικότητα χωρίς να σκέπτεται τα επέκεινα. Ο πιστός όμως που νομίζει ότι δεν έζησε ορθώς και σύμφωνα με τις επιταγές της θρησκείας του, υποφέρει πολύ όταν αισθάνεται το τέλος να πλησιάζει. Αμφιβάλλει συνεχώς περί του ποίου στρατοπέδου θα τον κατατάξει ο Θεός του. Η βασανιστική αυτή αμφιβολία είναι πάντοτε δεμένη με τον φόβο της πιθανής επιλογής του φρικτού στρατοπέδου της τιμωρίας και έτσι ο πιστός διάγει μια αχρηστευμένη ζωή αφού είναι συνεχώς καθηλωμένη στον φόβο και τον θάνατο.

Ποια Ηθική Ύπαρξη, όπως π.χ. αυτή του Χριστιανικού Θεού ή του Αλλάχ, κλπ., θα βασανίζει επ' άπειρον έναν ειλικρινή αμφισβητία; Εάν ο Θεός είναι τόσο χαιρέκακος και άδικος, ώστε να βασανίζει κάποιον αιωνίως επειδή δεν μπόρεσε να πιστέψει αυτόν τον Θεό συγκεκριμένα, τότε οι θεϊστές (οι οποίοι δεν πίστεψαν στον Θεό του Pascal αλλά σε έναν ακαθόριστο Θεό) βρίσκονται σε χειρότερο κίνδυνο από τους αθεϊστές (οι οποίοι δεν πίστεψαν σε κανέναν Θεό). Ίσως πάλι ο Θεός να έχει ένα τόσο διεστραμμένο κρυφό βίτσιο που να καταδικάσει όλους, πιστούς και απίστους το ίδιο. (Π.χ., στον *Μασσοριτικόν Ιεζεκιήλ* 21: 8-9 ο ίδιος ο Θεός Γιαχβέχ λέγει στον προφήτη να ειπεί: «Ειπέ στη γη Ισραήλ, 'Ούτως ομίλησε ο Θεός Γιαχβέχ: Ιδού είμαι εναντίον σας! Θα τραβήξω το ξίφος μου από την θήκη του και θα εξολοθρεύσω δικαίους και αδίκους από ανάμεσα σας. Επειδή λοιπόν έχω εξολοθρεύσει δικαίους και αδίκους από ανάμεσα σας, διά τούτο το ξίφος μου θα εξέλθει από την θήκη του εναντίον κάθε σάρκας από νότο μέχρι βορρά.». Έχοντας διαβάσει αυτά εδώ ρωτάμε: Τί άκρη βρίσκει κανείς με τούτα τα λόγια; Μα είμαστε με τα καλά μας;... Αλλά οι Χριστιανοί δικαιολογούνται συνεχώς με το ρητό: «*Τίς οίδε τάς βουλάς τού Θεού*;»...). Αλλέως πως, στρέφοντας το στοίχημα από την ανάποδη, ίσως ο Θεός σώσει μόνο εκείνους που δεν τον πιστεύουν, επειδή εκτίμησε και εθαύμασε το θάρρος και την ειλικρίνειά τους.

Το τελικό συμπέρασμα του στοιχήματος: «*Έτσι λοιπόν, με το να πιστεύομε στον Θεό έχομε τα πάντα να κερδίσομε και τίποτα να χάσομε*.» δεν ισχύει καθόλου στα σίγουρα, όπως υπαινίσσεται ο Pascal. Διότι αν ο Θεός του Pascal δεν υπάρχει και εμείς τον πιστεύομε με τον τρόπο που απαιτεί, τότε όχι μόνο δεν θα κερδίσομε τίποτα μελλοντικά αλλά και θα χάσομε και πάντα τα επίγεια. Δηλαδή κυνηγώντας τη μετά θάνατον ζωή και ανταπόδοση, θα χάσομε όχι μόνο εκείνη τη ζωή αλλά και 'τούτην εδώ. Μετά υπάρχει η περίπτωση, ο Pascal να έχει κάνει λάθος και να υπάρχει Θεός μεν, αλλά να είναι κάποιος άλλος θεός και όχι ο δικός του. Οπότε, αν μιλήσομε με πιθανότητες, τις οποίες ο ίδιος ο Pascal θεμελίωσε με τον μεγαλοφυή Fermat, συμπεραίνομε τα εξής. Αφού δεν μπορούμε να αποδείξομε ότι υπάρχει Θεός, όπως το παραδέχεται και ο ίδιος ο Pascal, είναι φυσικό να πούμε ότι Θεός υπάρχει με πιθανότητα 50% και δεν υπάρχει με πιθανότητα 50%. Ας υποθέσο-

με λοιπόν ότι Θεός υπάρχει και ότι αυτός είναι ο Θεός του Pascal με πιθανότητα 50%. Εδώ μεροληπτούμε κατά πολύ υπέρ του Pascal διότι υπάρχουν δύο εκατομμύρια θεότητες οι οποίες διεκδικούν τη θέση του Θεού που υποθέσαμε ότι υπάρχει με κάποια πιθανότητα μεγαλύτερη από το μηδέν. Δίνομε δηλαδή 50% πιθανότητα στη χριστιανική θεότητα και 50% σε όλες τις άλλες μαζί. Τότε το στοίχημα του Pascal κερδίζει με πιθανότητα όχι περισσότερη (μάλλον λιγότερη) από 50% Χ 50% = 25% και επομένως χάνει με πιθανότητα τουλάχιστον 75%. Γνωρίζοντας αυτές τις πιθανότητες σας ερωτάμε, πώς θα στοιχηματίζατε;

Εν πάση περιπτώσει, η πίστη σε έναν Θεό η οποία βασίζεται σε φόβο, τρόμο και συμφέρον είναι ανήθικη, ανειλικρινής, δεν παράγει την παραμικρή γνώση περί αληθείας, δεν αποτελεί κανένα επιχείρημα για την ύπαρξη Θεού, είναι καταστροφική και δεν αξίζει καθόλου να τη θαυμάζει ή να την ακολουθεί κανείς. Συνεπώς δεν έπεται καθόλου ότι ένας τέτοιος υποθετικός Θεός αξίζει να λατρεύεται. Ή μήπως κάνομε λάθος και αξίζει λατρείας και θαυμασμού; Τί λέτε;

Επιχείρημα δεύτερο, του Άγγλου Gilbert Keith Chesterton (1874-1936): Το επιχείρημα αυτό συνοψίζεται ως εξής:

«*Σε μερικούς στίχους των Ευαγγελίων ο Ιησούς ισχυρίζεται ότι είναι Θεός αληθινός και το ίδιο συνάγεται από πολύ περισσοτέρους. Ως είναι φυσικό υπάρχουν δύο περιπτώσεις: Είτε ήταν Θεός, είτε δεν ήταν. Στη δεύτερη περίπτωση αν εγνώριζε ότι δεν ήταν Θεός, τότε ήταν ψεύτης. Αν πάλι δεν το εγνώριζε, ένας τέτοιος ισχυρισμός αποδεικνύει ότι ήταν τρελός. Αλλά δεν μπορεί να ήταν ψεύτης διότι υπέφερε φρικτά πάθη και θάνατο για τους ισχυρισμούς του. Επίσης, κατά τα γραπτά των Ευαγγελίων αποκλείεται να ήταν τρελός. Συνεπώς μόνο η πρώτη εναλλακτική περίπτωση ισχύει, ότι δηλαδή ο Ιησούς ήταν πραγματικός Θεός.*»

«*Είτε ήταν Θεός, είτε δεν ήταν.*». Αυτή η αρχή «της του τρίτου ή μέσου αποκλίσεως» όπως τέθηκε και διατυπώθηκε από τον Αριστοτέλη ισχύει μόνο αν η έννοια στην οποία αναφερόμαστε, εδώ η έννοια Θεός, είναι θεμιτή. Αν αυτή είναι ψευδοέννοια, τότε μιλάμε στο κενό χωρίς σημείο αναφοράς! Ακόμα πέραν των δυνατών εκδοχών «ψεύτης ή τρελός» μπορεί να ισχύουν και άλλες εκδοχές. Ας εξετάσομε λοιπόν στα επόμενα όλες τις δυνατές εν προκειμένω εκδοχές, πέραν της εκδοχής του «Θεού». (Με την εκδοχή του τρελού ασχολείται επίσης το **ΠΑΡΑΤΗΜΑ 2ο** στο τέλος του βιβλίου.).

Ο Chesterton ήταν συγγραφέας και ποιητής. Από αγγλικανός που ήταν προσεχώρησε στο Ρωμαιοκαθολικό δόγμα το 1922, και αυτή η μεταλλαγή του φέρει τη σφραγίδα της σε όλη την υπόλοιπη ζωή του και στα εφεξής έργα του. Ο θρησκευτικός φανατισμός του τον ώθησε στο να διατυπώσει το ανωτέρω επιχείρημα ως απόδειξη του ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος πραγματικός Θεός. Όπως το επιχείρημα του Pascal έτσι και το επιχείρημα τού Chesterton διατυπώνεται και κρίνεται βάσει λογικής και όχι πίστης. Είναι ίδιο χαρακτηριστικό όλων των φανατικών πιστών να χρησιμοποιούν την λογική οσάκις τους βολεύει και να την παραγκωνίζουν οσάκις δεν τους βολεύει. Αυτό κι' αν είναι τρέλα. Αυτό το επιχείρημα λοιπόν εξετάζομε και αντικρούομε εδώ, βάσει δεδομένων και λογικής.

Στην *Καινή Διαθήκη,* 89 φορές ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει τον εαυτόν του αμέσως ή εμμέσως είτε άλλοι τον αναφέρουν ως «*υιόν του ανθρώπου*». Αυτός ο όρος αναφέρεται τακτικά στην *Παλαιά Διαθήκη*. (Στα *Βιβλία των Προφητών* βλέπομε τον όρο τακτικά και ακόμα να αποκαλούν, ιδίως ο ίδιος ο Γιαχβέχ, τον προφήτη υιόν ανθρώπου. Βλέπε και

Ψαλμός 145: 3 ή 146: 3, *Ιώβ* 25: 6, *Δανιήλ*, κλπ. Στο απόκρυφο βιβλίο του *Ενώχ* βλέπομε αυτόν τον τίτλο παντού και να τον ιδιοποιείται αποκλειστικά ο Ενώχ.). Αναφέρονται 46 φορές όπου άλλοι τον αποκαλούν «*υιόν του Θεού*». Μεταξύ αυτών ήταν: Ο Πέτρος κατά την περίφημη και πολυσχολιασμένη ομολογία του στο *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* 16: 13-20, ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* 1: 3-4, κ.α., και διάφορα δαιμόνια σε πολλές περιπτώσεις. Ο ίδιος κάνει τέτοια δήλωση για τον εαυτόν του μόνο δύο φορές στον *Ιωάννην* 9: 35-37 και 10: 36. Επίσης, στον *Ιωάννην* 4: 25-26, βεβαιώνει την Σαμαρείτιδα ότι αυτός ήταν ο Μεσσίας ο λεγόμενος Χριστός, πράγμα που το είχε επίσης παραδεχθεί και πρωτύτερα κατά την ομολογία του Πέτρου, *Ματθαίος* 16: 13-20, *Μάρκος* 8: 27-30, *Λουκάς* 9: 18-21. Στα τρία πρώτα *Συνοπτικά Ευαγγέλια* αποκαλείται ή αναφέρεται και ως «*υιός Δαυίδ*» 14 φορές, πράγμα που το επιβεβαιώνει και ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* 1: 3, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 8 και σε άλλα σημεία των επιστολών του. Άλλοι ομολογούν ότι ήταν Θεός· ως Θεό τον ομολογούν οι:

1) Ο Ιωάννης, *Ιωάννης* 1: 1 «*ήταν με τον Θεό... και... ήταν Θεός*», 1: 14.
2) Ο ίδιος ο Χριστός Ιησούς, *Ιωάννης* 10: 30 «εγώ και ο πατήρ έν εσμεν.»
3) Ο Θωμάς, *Ιωάννης* 20: 28 «*ο Κύριός μου καί ο Θεός μου.*». [2]
4) Ο Παύλος, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 19 «*ως ότι Θεός ην εν Χριστώ κόσμον καταλλάσσων εαυτώ, …*», *Πρός Φιλιππησίους* 2: 6 «*ός εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο τό είναι ίσα Θεώ,*», *Πρός Κολασσαείς* 2: 9 «*ότι εν αυτώ κατοικεί πάν τό πλήρωμα τής θεότητος σωματικώς*». (Γνωστικιστικά σημεία εντός του Παύλου τα οποία πρέπει να εισήλθαν εντός των κειμένων από το τέλος του πρώτου αιώνα και μετά.).

[Υποσημείωση 2: Όσον αφορά τα *Ευαγγέλια*, βλέπομεν ότι μόνο στο *Κατά Ιωάννην* απαντάμε τέτοια ομολογία. Όπως μας εξηγεί ο Μέγας Ιουλιανός στα γραπτά του, ο ίδιος ο Ιησούς ουδέποτε ομολόγησε ότι ήταν Θεός και διά τούτο δεν υπάρχει καμία τέτοια ομολογία στα τρία συνοπτικά *Ευαγγέλια*. Επειδή όμως το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* είναι αρκετά μεταγενέστερο όλων των άλλων και την εποχή που γράφτηκε είχε αρχίσει εντός μερικών χριστιανικών ομάδων να επικρατεί η πεποίθηση ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν Θεός όπως και ο Πατήρ Θεός, διά τούτο ο συγγραφέας του έλαβε το θάρρος και έθεσε τέτοιες ομολογίες εντός των κειμένων του, όπως και τα διάφορα γνωστικίζοντα σημεία που υπάρχουν σπαρμενα εδώ και ‘κει λόγω των γνωστικιστικών πεποιθήσεων και επιρροών του 2ου αιώνα.]

Πολλές φορές ο ίδιος ισχυριζόταν ότι είχε διάφορες θεϊκές δυνάμεις και εξουσίες, οι οποίες σύμφωνα με την *Παλαιά Διαθήκη* ανήκαν μόνο στη δικαιοδοσία του Θεού Πατρός Γιαχβέχ. (Από την *Παλαιά Διαθήκη* κατ’ ουδένα τρόπον δεν εξάγεται ούτε το δόγμα περί μονογενούς Υιού του Θεού Γιαχβέχ, όπως το έχουν διατυπώσει οι Χριστιανοί, ούτε το δόγμα περί Αγίας Τριάδος, παρά τα φούμαρα της χριστιανικής θεολογίας. Αν θέλετε να πεισθείτε μελετήσετε την *Παλαιά Διαθήκη* και συζητήσετε το θέμα με Εβραίους ραβίνους. Ένας τύπος τού δόγματος περί Αγίας Τριάδος, αλλά όχι ταυτόσημος με τον τελικό τύπο, απαντάται για πρώτη φορά στον υπερφανατικό Τερτυλλιανό, γύρω στο +200.).

Εκτός από αυτές τις δυνάμεις και εξουσίες, μερικές φορές ισχυριζόταν και ότι ήταν Θεός, δηλαδή ίσος με τον Πατέρα Θεό. Αυτά συνάγονται και συμπεραίνονται από τους εξής στίχους, τους οποίους παραθέτομε εδώ ταξινομημένους:

1) Έχει τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες: *Ματθαίος* 9: 2-6, *Μάρκος* 2: 5-7, *Λουκάς* 5: 20-21.
2) Ο Θεός παρέδωσε στα χέρια του τα πάντα: *Ματθαίος* 11: 27, *Λουκάς* 10: 22, *Ιωάννης* 3: 35, 16: 15 (κατέχει όλα όσα έχει ο Πατήρ).
3) Θα κρίνει πάντα τα έθνη: *Ματθαίος* 25: 31-46.
4) Έχει τον έλεγχο των αγγέλων: *Ματθαίος* 13: 41-42, 24: 31, *Μάρκος* 13: 26-27, *Λουκάς* 12: 8-9.
5) Θα αποστείλει τους αγγέλους του για να συνάξουν τους εκλεκτούς του: *Ματθαίος* 24: 31, 25: 32.
6) Δίδει στον Πέτρο τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών και του απονέμει θεϊκή εξουσία: *Ματθαίος* 16: 19. Στον *Ιωάννη* 20: 22-23 δίδει Πνεύμα Άγιον (πριν την Πεντηκοστή) και θεϊκή εξουσία στους ένδεκα μαθητές.
7) Ευρίσκεται πάντα ανάμεσα σε κείνους που συγκεντρώνονται εν ονόματί του: *Ματθαίος* 18: 20.
8) Θα ανταμείψει τα καλά έργα και θα τιμωρήσει τα κακά: *Ματθαίος*13: 41-42, 16: 27, 19: 27-28, 25: 32-33.
9) Ο καθένας πρέπει να είναι πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του για χάρη του: *Ματθαίος* 10: 39, 16: 25, *Μάρκος* 8: 35, *Λουκάς* 9: 24.
10) Είναι ίσος με τον Θεό: *Μάρκος* 9: 37 «*καί ός εάν εμέ δέξηται, ουκ εμέ δέχεται, αλλά τόν αποστείλαντά με*.», *Ιωάννης* 5: 17-26, 8: 19, 17: 10.
11) Έχει εξουσία επί της ζωής του και επί πάσης σαρκός και αυτός δίδει «*ζωήν αιώνιον*»: *Ιωάννης* 10: 17-18, 17: 2
12) Κατά θεϊκό τρόπο, παραδίδει στους μαθητές του υπερφυσικές δυνάμεις: *Ματθαίος* 10: 1, *Μάρκος* 3: 15, *Λουκάς* 9: 1, 10, 19.
13) Βεβαιώνει ότι ως Θεός έχει την εξουσία να διορίζει και να αποστέλλει προφήτες: *Ματθαίος* 23: 34.
14) Θα επανεμφανισθεί καθήμενος επί των νεφελών του ουρανού: *Ματθαίος* 24: 30, *Μάρκος* 13: 26, *Λουκάς* 21: 27.
15) Ισχυρίζεται ότι είναι ο μεσάζων μεταξύ Θεού και ανθρώπων: *Ματθαίος* 10: 32-33, *Ιωάννης* 14: 6, 15: 5.
16) Το «συμβάν» της μεταμορφώσεως υπονοεί την θεότητα του Ιησού κατά τους χριστιανούς και ότι το πάθος του ήταν εκούσιο: *Ματθαίος* 17: 1-13, *Μάρκος* 9: 2-13, *Λουκάς* 9: 28-36, *Β΄ Πέτρου* 1: 17-18.
17) Είναι αιώνιος και προϋπάρχων: *Ματθαίος* 22: 45 (ήταν ο κύριος του Δαυίδ στον ουρανό πριν ακόμα έλθει στη γη), *Ιωάννης* 8: 58-59 (υπήρχε πριν τον Αβραάμ), 17: 5 (είχε δόξα μαζί με τον Θεό προτού ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος), 24 (ο Θεός τον αγάπησε πριν από τις καταβολές του κόσμου).
18) Λέγει ότι: «Οτιδήποτε ζητήσετε από τον Πατέρα εν ονόματί μου, θα σας το δώσει»: *Ιωάννης* 14: 12-14, 15: 16, 16: 23-24.
19) Ο Πατήρ θα πέμψει τον Παράκλητο εν ονόματί του: *Ιωάννης* 14: 26, 15: 26 16: 7.
20) Του εδόθη πάσα εξουσία στον ουρανό και στη γη: *Ματθαίος* 28: 18.
21) Ο Θεός του έδωσε εξουσία να δίδει αιώνια ζωή πάνω σε κάθε σάρκα (που ο ίδιος θελήσει): *Ιωάννης* 17: 2.
22) Είναι ο πρίγκιπας του κόσμου: *Ιωάννης* 16: 11.
23) Κάθεται επί θρόνου δόξης που περιστοιχίζεται από τους αγγέλους: *Ματθαίος* 15: 31, *Ιωάννης* 1: 51.

24) Όχι ο Θεός, αλλά αυτός ο ίδιος θα κρίνει τους ανθρώπους: *Ιωάννης* 5: 22, 27.
25) Ισχυρίζεται ότι: «*ίνα πάντες τιμώσι τόν υιόν καθώς τιμώσι τόν πατέρα, ο μή τιμών τόν υιόν ου τιμά τόν πατέρα τόν πέμψαντα αυτόν,*»: *Ιωάννης* 5: 23.
26) Είναι ένα με τον Πατέρα: *Ιωάννης* 10: 30, 17: 11, 22.
27) Ο Πατέρας είναι μέσα του και αυτός μέσα στον Πατέρα: *Ιωάννης* 10: 38.
28) Όποιος πιστεύει σ' αυτόν πιστεύει σ' αυτόν που τον έστειλε: *Ιωάννης* 12: 44.
29) Όποιος βλέπει αυτόν βλέπει και αυτόν που τον έστειλε: *Ιωάννης* 12: 45.
30) Όποιος πιστεύει ή βλέπει αυτόν, πιστεύει ή βλέπει και τον Πατέρα και ότι αυτός ο ίδιος είναι στον Πατέρα και ο Πατέρας σ' αυτόν: *Ιωάννης* 14: 1, 5-11, 17: 21.
31) Όποιος μισεί αυτόν μισεί και τον Πατέρα: *Ιωάννης* 15: 23-24.
32) Προήλθε από τον Πατέρα: *Ιωάννης* 16: 27-28.

Εδώ αναφέρομε ότι, πολλοί πιστοί εννοούν ή δίδουν άλλες ερμηνείες σ' αυτά τα χωρία ώστε να ισχυρίζονται πως ο Ιησούς Χριστός ουδέποτε απεκάλεσε τον εαυτόν του Θεό αλλά μόνον Υιόν του Θεού και Μεσσία Χριστό. Αυτές οι ερμηνείες μπορεί να είναι υποκειμενικές μπορεί και να μην είναι. Δεν θα μας απασχολήσουν εδώ. Εμείς προς χάριν των ορθοδόξων και τα δόγματά τους κρατάμε την «ορθόδοξη» και κυριολεκτική θέση που διατυπώσαμε στην προηγούμενη παράγραφο και που νοείται περισσότερο από το περιεχόμενο των ανωτέρω στίχων. Αν τώρα διάφορες χριστιανικές ομάδες ή αιρέσεις διαφωνούν ως προς την ερμηνεία, κλπ., αυτών των χωρίων ας κάνουν καλά μόνες τους με την ανόητη, βλακώδη και αντιφατική χριστιανική θεολογία και *Αγία Γραφή* που ασπάζονται. Προς αλήθειαν αυτής της σκληρής κριτικής προσφέρομε τις παρακάτω σχιζοφρενικές αντιφάσεις που προκύπτουν από άλλους στίχους των *Ευαγγελίων*. Απ' αυτούς τους στίχους συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν κατώτερος του Θεού Πατρός (αποκαλυφθέντος στον Μωυσή ως Γιαχβέχ) και συνεπώς δεν ήταν Θεός. Π.χ.

1) Ο Πέτρος στην πρώτη και δεύτερη ομιλία του στις *Πράξεις*, 2: 22, 24, 32 «***τούτον τον Ιησούν ανέστησεν ο Θεός,*** *ου πάντες ημείς εσμεν μάρτυρες*.», 3: 15, 4: 10, 10: 40-41, λέγει ότι ο Θεός ανέστησε και ήγειρε τον Ιησού εκ νεκρών. Δηλαδή δεν αναστήθηκε αφ' εαυτού του ως Θεός, αλλά αναστήθηκε κατόπιν επενεργείας του Θεού. Το επαναλαμβάνει και στην *Α΄ Πέτρ*ου 1: 21. Το ίδιο ακριβώς δηλώνει και ο Παύλος στις *Πράξεις* 13: 32-34, 17: 3, 31, *Πρός Ρωμαίους* 4: 24, 8: 11, 10: 9, *Πρός Γαλάτας* 1: 1, *Πρός Εφεσίους* 1: 20, *Πρός Εβραίους* 11: 19, 13: 20, κλπ.
2) Ο εκλεκτός απόστολος του Ιησού Χριστού Παύλος στην Επιστολή *Πρός Ρωμαίους* 1: 3-4 σαφώς δηλώνει ότι ο Ιησούς έγινε εκ σπέρματος Δαυίδ και όχι από το Άγιο Πνεύμα: «***περί του υιού αυτού, του γενομένου εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκα, του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης*** *εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών,*» και το επαναλαμβάνει στην *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 8. Αυτό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με το επίσημο χριστιανικό δόγμα, τον *Ματθαίον* 1: 18, 20 και τον *Λουκάν* 1: 34-35, κλπ.
3) Όπως αφηγούνται τα κανονικά *Ευαγγέλια* **ο Ιησούς Χριστός εβαπτίσθη** από τον Ιωάννη Βαπτιστή, ενέργεια εντελώς αχρείαστη εάν ήταν ίδιος με τον Θεό. Μετά, κατά την ομολογία του ιδίου του Ιησού δεν υπήρχε άνθρωπος που έχει γεννηθεί από γυναίκα ανώτερος του Ιωάννου (*Ματθαίος* 11: 11, *Λουκάς* 7: 28). Ο Ιησούς είχε γεννηθεί από γυναίκα (*Πρός Γαλάτας* 4: 4, κλπ.). Άρα ο Ιησούς ήταν κατώτερος και του Ιωάννου!

4) Αν ήταν ίδιος με τον Θεό, τότε **τί ήθελε να προσεύχεται και να παρακαλεί τον Πατέρα Θεό** όλη την ώρα, όπως αφηγούνται τα κανονικά *Ευαγγέλια*.
5) Αν ήταν Θεός τότε τί ήθελε να ομιλεί συνεχώς με αλληγορίες, μεταφορές και άλλα διάφορα ακατανόητα στοιχεία και έτσι να παραμείνουν τα λόγια του ως θέματα ερμηνείας και όχι κυριολεξίας.
6) «***Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου**· και ουδείς επιγινώσκει τον υιόν ει μη ο πατήρ, ουδέ τον πατέρα τις επιγινώσκει ει μη ο υιός και ώ εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι.*» *Ματθαίος* 11: 27 και *Λουκάς* 10: 22.
7) «*ο δε είπεν αυτώ·* ***τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη είς ο Θεός***.» *Ματθαίος* 19: 17 και *Μάρκος* 10: 18. Άρα δεν ήταν αγαθός όπως ο Θεός.
8) «*...το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων μου* ***ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοίμασται υπό του πατρός μου.***» *Ματθαίος* 20: 23, *Μάρκος* 10: 40.
9) Κανείς δεν γνωρίζει την ώρα και τη στιγμή της Δευτέρας Παρουσίας, **ούτε ο Υιός,** παρ' όλο που ο ίδιος ο Υιός θα παρουσιαστεί για δεύτερη φορά, **παρά μόνον ο Πατήρ**. *Ματθαίος* 24: 36, *Μάρκος* 13: 32, *Πράξεις* 1: 7.
10) «*και προελθών μικρόν έπεσεν επί πρόσωπον αυτού προσευχόμενος και λέγων·* ***πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο· πλήν ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ.***» *Ματθαίος* 26: 39, *Μάρκος* 14: 35, *Λουκάς* 22: 43. Αυτά όμως έρχονται σε αντίφαση με τον *Ιωάννην* 18: 11 «*είπεν ουν ο Ιησούς τω Πέτρω·* ***βάλε την μάχαιραν εις την θήκην· το ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο πατήρ, ου μη πίω αυτό;***», το οποίο και πάλι αντιφάσκει με τον *Λουκά* 22: 36-37 «*εἶπεν οὖν αὐτοῖς·* ***Ἀλλὰ νῦν ὁ ἔχων βαλάντιον ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν, καὶ ὁ μὴ ἔχων πωλήσει τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ καὶ ἀγοράσει μάχαιραν***. *λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τὸ καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει*», του οποίου ο δεύτερος στίχος αντιφάσκει και με τους προηγουμένους στίχους, κ.ά.
11) «*... **Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;***» *Ματθαίος* 27: 46, *Μάρκος* 15: 34.
12) «*ο δε Ιησούς έλεγε·* ***πάτερ**, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι. ...*» *Λουκάς* 23: 34.
13) «*... **πάτερ, εις χείράς σου παρατίθεμαι το πνεύμά μου·**...*» *Λουκάς* 23: 46.
14) Χρειάστηκε δύο προσπάθειες για να θεραπεύσει έναν τυφλό, η πρώτη απέτυχε. *Μάρκος* 8: 22-26.
15) *Ιωάννης* 7: 16 «*απεκρίθη ουν αυτοίς ο Ιησούς και είπεν·* ***η εμή διδαχή ουκ έστιν εμή, αλλά του πέμψαντός με·***».
16) Μόνον **ο Πατήρ αποστέλλει το Άγιο Πνεύμα, ο Υιός δεν μπορεί να το αποστείλει,** *Ιωάννης* 14: 26. Αλλά ο Ιωάννης έρχεται σε αντίφαση με τον εαυτόν του στον στίχο 20: 22, όπου ο ίδιος ο Χριστός ενεφύσησε και έδωσε Πνεύμα Άγιον στους ένδεκα μαθητές του. (Βρείτε άκρη με τις χριστιανικές αντιφάσεις που είναι πανταχού παρούσες, πιο πολύ και από το άγιο πνεύμα.).
17) «*... ότι* ***ο πατήρ μου μείζων μού εστι·***» *Ιωάννης* 14: 28.
18) «*... ο παράκλητος... το Πνεύμα της αληθείας* ***ό παρά του πατρός εκπορεύεται***,*...*» *Ιωάννης* 15: 26.
19) Έλαβε την εξουσία, την αποστολή και τη δόξα από τον Πατέρα. *Ιωάννης* 17: 2-5, 22.
20) *Ιωάννης* 20: 17 «*λέγει αυτή ο Ιησούς· μη μου άπτου· ούπω γαρ αναβέβηκα προς τον πατέρα μου· πορεύου δε προς τους αδελφούς μου και ειπέ αυτοίς·* ***αναβαίνω προς τον πατέρα μου και πατέρα υμών, και Θεόν μου και Θεόν υμών.***».

21) *Πράξεις* 2: 22 «*Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους. Ιησούν τον Ναζωραίον,* ***άνδρα από του Θεού αποδεδειγμένον*** *εις υμάς δυνάμεσι και τέρασι και σημείοις οίς εποίησε δι' αυτού ο Θεός εν μέσω υμών, καθώς και αυτοί οίδατε,*».
22) «*Ιησούν τον από Ναζαρέτ,* ***ως έχρισεν αυτόν ο Θεός*** *Πνεύματι Αγίω και δυνάμει, ...*» *Πράξεις* 10: 38.
23) «*περί του υιού αυτού,* ***του γενομένου εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκα,*** *του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών,*» *Πρός Ρωμαίους* 1: 3-4, 9: 5.
24) Ο Θεός Πατήρ είναι ανώτερος του Ιησού, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 3: 23, 11: 3 «*θέλω δε υμάς ειδέναι ότι παντός ανδρός η κεφαλή ο Χριστός εστι, κεφαλή δε γυναικός ο ανήρ,* ***κεφαλή δε Χριστού ο Θεός.***».
25) «*Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν εγηγερμένον εκ νεκρών,* ***εκ σπέρματος Δαυίδ,*** *κατά το ευαγγέλιόν μου,*» *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 8.
26) (Πολλοί άλλοι στίχοι στις *Πράξεις των Αποστόλων* και στις *Επιστολές*. Αναγράφομε μερικούς εντός των ενταύθα κειμένων. Βλέπε π.χ. και: *Ματθαίος* 9: 29, *Μάρκος* 5: 35, 6: 5, 9: 29, *Ιωάννης* 8: 38, 49, 11: 41-42, κλπ.).

Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε ακόμα περισσότερες τέτοιες αναφορές. Άντε λοιπόν να βρείτε άκρη μ' αυτόν τον «θεόπνευστο» κυκεώνα αλληλοαντικρουόμενων στίχων! Κι' από πάνω, μερικοί διατείνονται ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* είναι ιστορικό πρόσωπο, ενώ ιστορικές μαρτυρίες δεν υπάρχουν παρά μόνον αυτές οι αντιφατικές και μυθολογικές της *Καινής Διαθήκης*.

(Οι αντιφάσεις και παντός είδους λάθη είναι φαινόμενο συχνό πυκνό σ' όλη την *Βίβλο*. Κάπου επτά χιλιάδες, αντιφάσεις, λάθη, κλπ. έχουν εντοπιστεί και καταγραφεί στη διεθνή βιβλιογραφία. Οπότε καταλαβαίνει κανείς πόσο μπορεί να βασίζεται στα *Ευαγγέλια*, αλλά και σε ολόκληρη την *Βίβλο*, είτε σαν ιστορικά κείμενα είτε σαν κείμενα πίστεως και να τα θεωρεί θεόπνευστα. Στην προκειμένη περίπτωση οι Χριστιανοί θεολόγοι και απολογητές νομίζουν ότι ξεμπέρδεψαν την κατάσταση με το να αποδώσουν στον Ιησού Χριστό δύο φύσεις ή δύο θελήσεις. Την ανθρώπινη και την θεϊκή. Οπότε όταν ο Ιησούς συμπεριφέρεται ή ομιλεί κατά τρόπον ανάρμοστο προς την θεότητα, τότε είναι άνθρωπος, αλλιώς είναι θεός. Είδατε τί ωραία που βρήκανε τη λύση;! Τέτοιες λύσεις που δεν είναι ελέγξιμες μπορεί ο καθένας να βρει όσες του κατέβουν στη ξερή... Αλλά δεν είναι δική μας δουλειά και ούτε μας ενδιαφέρει να «ξεμπερδέψομε» τις χριστιανικές θεόπνευστες αντιφάσεις, ανοησίες, απάτες, μηχανορραφίες, κλπ., τις οποίες ούτε το άγιο πνεύμα μπορεί να ξεμπερδέψει!).

Οι περισσότεροι Χριστιανοί πιστοί ισχυρίζονται ότι τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* εγράφησαν από μαθητές του Ιησού Χριστού και από μαθητές των μαθητών. Αυτή είναι η επίσημη θέση και το μόνιμο δόγμα της εκκλησίας μαζί με το ότι οι συγγραφείς ήταν εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα (θεόπνευστοι). Όμως όλοι οι επιστήμονες και ακόμα πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι ομολογούν ότι τα *Ευαγγέλια* εγράφησαν πολύ καιρό μετά τον θανατο του υποτιθεμένου Χριστού και από αγνώστους συγγραφείς. Τα ονόματα των συγγραφέων που φέρουν δεν είναι τα ονόματα των πραγματικών συγγραφέων και διά τούτο είναι ψευδεπίγραφα κείμενα. Οι διαφορετικές, αποκλίνουσες, αντιφατικές, λανθασμένες και ασυμβίβαστες αφηγήσεις που περιέχουν αποδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας ότι αυτά δεν είναι δυνατόν να είναι γραμμένα από θεόπνευστους μαθητές και αυτόπτες μάρτυρες, όπως ο Ματθαίος και ο Ιωάννης.

Όπως λέγει ο Ευσέβιος, ο Παπίας άκουσε από κάποιον Ιωάννη Πρεσβύτερο ότι ο Μάρκος έγραψε όπως μπορούσε από μνήμης όσα άκουσε από τον Πέτρο περί του Κυρίου και ο Ματθαίος έγραψε στα Αραμαϊκά λόγια του Κυρίου. Ο Λουκάς, όπως άλλοι λένε, ήταν μαθητής του αποστόλου Παύλου και έγραψε ό,τι άκουσε από άλλους. Αλλά αυτή η μαρτυρία του Ευσεβίου μάς λέγει καθαρά ότι ο Παπίας άκουσε μόνο και συνεπώς ούτε ο ίδιος ούτε ο Πρεσβύτερος είχαν αντίγραφα αυτών των κειμένων, πράγμα εξαιρετικά ενδεικτικό για την μη ύπαρξη των γραπτών κειμένων των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά τα έτη του Παπία (μέσα 2ου αιώνος). Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Ιωάννης Πρεσβύτερος ήταν ο μαθητής Ιωάννης, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Ακόμα το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου ως έχει σήμερα γράφτηκε στα Ελληνικά και επομένως δεν μπορεί να έχει σχέση με κάποια Αραμαϊκή συλλογή Κυριακών Λογίων!

Αν ο Μάρκος έγραψε πράγματι αυτά που του είπε ο Πέτρος, τότε είναι πάρα πολύ περίεργο το ότι ξέχασε να μας αναφέρει ότι ο ίδιος ο Ιησού έδωσε την πρωτοκαθεδρία στον Πέτρο, τον έκανε θεμελιωτή της εκκλησίας του και του έδωσε τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών, κατά την ομολογία του *Μάρκος* 8: 27-30, πράγματα που ο Ματθαίος τα θυμόταν και τα αναγράφει σαφώς, *Ματθαίος* 16: 13-20!

Τα *Ευαγγέλια* αυτά εμφανίζονται για πρώτη φορά ως περιεχόμενο και με τους τίτλους που φέρουν στα γραπτά του Ειρηναίου, επισκόπου Λυώνος, κατά τα έτη 180-185 Κ.Ε., ο οποίος και εσύστησε στο εξής να είναι τα μόνα κανονικά *Ευαγγέλια*. Όμως και αυτός έγραψε: «*Το **κατά**... Ευαγγέλιον*» και όχι «Το Ευαγγέλιον του...» ή «Το Ευαγγέλιον γραμμένο από τον...». Σε κανένα *Ευαγγέλιο* δεν αποκαλύπτει ο συγγραφέας το όνομά του ούτε κάτι από τη βιογραφία του, όπως θα έπρεπε να κάνει εάν επρόκειτο να γράψει Ιστορία! Όπως φαίνεται τα *Ευαγγέλια* στα οποία αναφέρεται ο Ειρηναίος, γραμμένα σε κακά Ελληνικά, συνετάχθηκαν την εποχή εκείνη από κάποιο παλαιοδιαθηκικό, παραφιλολογικό και ψευδεπίγραφο εβραιογνωστικοχριστιανικό επιτελείο στην Αντιόχεια. Αυτό συναρμολόγησε άρπα-κόλλα σε έτοιμες χριστιανικές διαδώσεις και μύθους που κυκλοφορούσαν μέχρι τότε μαζί με διάφορα παραποιημένα αποσπάσματα από την *Παλαιά Διαθήκη* και την απόκρυφη και ψευδεπίγραφη παραφιλολογία και μετά έστειλε ένα αντίγραφο στον ξυλουργό Ειρηναίο ο οποίος είχε μεταβεί με μια ομάδα εργατών στην Λυών για ανεύρεση εργασίας!

Πριν τον Ειρηναίο, κανένας συγγραφέας δεν τα γνωρίζει ούτε τα αναφέρει ως έχουν, όπως π.χ. οι απολογητές: Αριστείδης, Κοδράτος, και Ιουστίνος ο Μάρτυρας· ο επίσκοπος Ιεραπόλεως Παπίας· ο πρώτος ιστορικός της εκκλησίας ο Εβραίος Ηγήσιππος· ούτε και ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων του Πόντου ο οποίος και επρότεινε τον πρώτο κανόνα της *Καινής Διαθήκης* κατά τη δεκαετία 135-145 Κ.Ε., άσχετα αν η εκκλησία της Ρώμης τον απέρριψε. Τα πιο παλαιά χειρόγραφα και κώδικες που υπάρχουν σήμερα φτάνουν μέχρι το έτος 350 Κ.Ε. Κατά τα έτη 325-330+ Κ.Ε. ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος διέταξε τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* να ξαναγραφούν και να αναδημοσιευτούν υπό τη γενική επιμέλεια του απατεωνίσκου δήθεν ιστορικού της εκκλησίας Ευσεβίου Καισαρείας, τα δε αρχικά κείμενά των να καταστραφούν σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ο Ευσέβιος έκανε τότε πολλές αναπροσαρμογές και προσθαφαιρέσεις. Έτσι τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* ήταν πάντοτε κείμενα πίστεως και έχουν επαναγραφεί και προσαρμοστεί πολλές φορές σύμφωνα με τις διάφορες κατά καιρούς ανάγκες... Γι' αυτό δεν έχουν απολύτως καμία ιστορική αξία.

Μια προσεκτική συγκριτική μελέτη των *Ευαγγελίων* και των *Επιστολών του Παύλου* απόδεικνύει ότι ο Ιησούς των *Ευαγγελίων* αποκλείεται να υπήρχε. Οι αντιφάσεις, τα λάθη και τα παράλογα στοιχεία που περιέχουν το αποδεικνύουν πλήρως. Δεν είναι δυνατόν

όλες αυτές οι αντιφάσεις να ισχύουν για ένα πραγματικό άτομο, ούτε τα διάφορα τερατουργήματά του να μην τα έχει σημειώσει ο Παύλος. Είναι όμως πιθανόν, κάποιος πραγματικός «Ιησούς» να υπήρχε πίσω από τον μυθολογικό Ιησού των *Ευαγγελίων* και του *Παύλου*. Αυτός, βεβαίως, πρέπει να ήταν εντελώς ασήμαντος διότι δεν τον παρατήρησε κανείς ανεξάρτητος και αμερόληπτος ιστορικός, συγγραφέας, πολιτικός, ραβίνος, κλπ. της εποχής του. Αλλά ακόμα και ένα τέτοιο ασήμαντο πρόσωπο δεν έχει αποδειχθεί ιστορικά ότι υπήρξε ποτέ. Από ό,τι στοιχεία έχομε στα χέρια μας φαίνεται εντελώς απίθανο να προκύψουν περισσότερα στοιχεία με τα οποία να μπορούμε να αποδείξομε κάτι τέτοιο στο μέλλον. [3]

[Υποσημείωση 3: Εδώ παραθέτομε την εξής σημαντικότατη ιστορική πληροφορία. Και να υποθέσομε ότι πραγματικά υπήρχε κάποιος Ιησούς πίσω απ' όλα αυτά που μυθολογούν τα *Ευαγγέλια* τότε πρέπει να ήταν εντελώς ασήμαντος διότι είναι πρόσωπο της εσωτερικής χριστιανικής μυθολογίας και δεν το αναφέρει κανείς ιστορικός, συγγραφέας, πολιτικός, ραβίνος, κρατικό αρχείο της εποχής του, όχι μόνον εξ όσων γνωρίζομε σήμερα αλλά στο έργο του *Κατά Γαλιλαίων* (Loeb Classical Library, Τόμος III, σελίδες 376-377) ο αυτοκράτορας Ιουλιανός κάνει την εξής μεγάλης ιστορικής σημασίας δήλωση: «... *ών* [εκ τών ανδρών, Ιησούς Παύλος, κ.ά. τούς οποίους αναφέρει αμέσως πριν] *είς εάν φανή τών τηνικαύτα γνωριζομένων επιμνησθείς —επί Τιβερίου γάρ ήτοι Κλαυδίου ταύτα εγίνετο—, περί πάντων ότι ψεύδομαι νομίζετε*.». (Αλλά εάν μπορείτε να μου δείξετε ότι εξ' αυτών των ανδρών [Ιησούς Παύλος, κ.ά.] έστω και ένας αναφέρεται από τους γνωστούς συγγραφείς του καιρού εκείνου, —διότι αυτά τα συμβάντα έγιναν κατά την βασιλεία του Τιβερίου ή του Κλαυδίου,— τότε έχετε το δικαίωμα να νομίζετε ότι ψεύδομαι περί πάντων των πραγμάτων.). Αυτά τα γράφει ο Μέγας Ιουλιανός ο οποίος ήταν ακέραιος χαρακτήρας και ως αυτοκράτορας είχε στη διάθεσή του όλα τα κρατικά αρχεία και τις πηγές. Επομένως ο Ιησούς ΔΕΝ είναι εξ ορισμού ιστορικό πρόσωπο, διότι ιστορικά πρόσωπα είναι όσα ρητώς αναφέρονται στις κατάλληλες πηγές.]

Ο Chesterton λοιπόν διατύπωσε αυτό το επιχείρημα, διότι είχε ως αξίωμα: «Ό,τι γράφουν τα *Ευαγγέλια*, και οι *Γραφές* γενικότερα, είναι η υπέρτατη και απαράβατη αλήθεια». Όπως και ο Pascal, δεν έλαβε καθόλου υπ' όψη του τα σοβαρά λάθη, τις αμέτρητες και αγεφύρωτες αντιφάσεις, τους παραλογισμούς, τις ανοησίες, κλπ. των γραφών, πράγματα που καταρρίπτουν τη θεοπνευστία, την αξιοπιστία και κάθε ιστορική βασιμότητά τους. Έτσι **δεν του πέρασε από το μυαλό η δυνατότητα ότι αυτά που γράφουν *Ευαγγέλια* είναι παραδόσεις και παραμυθολογήματα και όχι ιστορικά ντοκουμέντα. Δεν του πέρασε από το μυαλό ότι οι στίχοι τους οποίους επικαλέσθη ουδέποτε ελέχθησαν από κάποιον υπαρκτό ή ανύπαρκτο Ιησού, αλλά είναι εφευρήματα εσχατολόγων μεσσιανιστών και Χριστιανών συγγραφέων απατεώνων, οι οποίοι τους έβαλαν στο στόμα του**. Ούτε ότι κάποιοι εδημιούργησαν πλαστά πάθη και μια ψευδή ανάσταση για να ικανοποιήσουν δήθεν προφητείες από φρικτές παρερμηνείες ή επίτηδες διαστρεβλώσεις αποκομμένων χωρίων της *Παλαιάς Διαθήκης* και να θεοποιήσουν εκ των υστέρων κάποιον υπαρκτό ή μυθολογικό άνδρα. Ιδίως κατά τη συγκεκριμένη και ιδιαίτερη ιστορική εποχή, οι αποκαλυπτικές, μεσσιανικές και εσχατολογικές αιρέσεις, τις οποίες παρακάμπτομε εδώ, ήταν αμέτρητες.

Κατά την ιστορική εποχή του υποτιθεμένου Ιησού υπήρξαν πάρα πολλοί που αυτοβαπτίσθηκαν Μεσσίες. Ο Ιώσηπος μας αναφέρει καμιά δεκαπενταριά από δαύτους. Δεν

έφτασαν βεβαίως στο σημείο να μας πουν ότι ήσαν θεοί, αλλά απλώς απεσταλμένοι και χρισμένοι του Θεού (Μεσσίες), οι οποίοι τελικά βρήκαν τραγικό θάνατο από τους Ρωμαίους. Μερικοί μπορεί να ήταν ψεύτες και απατεώνες και να εξαπάτησαν πολύ κόσμο (π.χ. Ιούδας ο Γαλιλαίος, ένας Σαμαρείτης, ένας Αιγύπτιος, ο Θευδάς, κ.ά.), αλλά μερικούς τους πίστεψε πραγματικά το Ιουδαϊκό ιερατείο και πολύς λαός. Οι Ρωμαίοι τρόμαζαν από και ανησυχούσαν με αυτά που διακήρυτταν για πολλούς λόγους. Ένας τέτοιος τύπος, π.χ., ήταν ο Ιησούς υιός του Ανανία (Ιώσηπος, *Ιουδαϊκός Πόλεμος* 6: 300-309 ή 5.11), ο οποίος για χρόνια προφήτευε την πτώση και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, συνελήφθηκε και έπαθε πολλά βασανιστηρια από Ιουδαίους και Ρωμαίους. Αργότερα κατά τα έτη της δεύτερης επανάστασης, 132-135 Κ.Ε., έχομε τον γνωστό Συμεών Μπαρ Κοσίμπαχ. Άλλοι πάλι λόγω θρησκευτικού και εθνικιστικού φανατισμού μπορεί να επίστευαν πραγματικά ότι ήσαν Μεσσίες του Θεού. Τώρα, αυτοί πώς πρέπει να θεωρηθούν; ψεύτες ή τρελοί; Η θρησκευτική πίστη και ο φανατισμός δεν αφήνει περιθώρια να διακρίνεις την αλήθεια από το ψέμα, ούτε τη νουνέχεια από την τρέλα. Σημασία όμως έχει το γεγονός ότι, όπως και να έχουν τα πράγματα όλοι αυτοί πλήρωσαν, είτε το ψέμα τους, είτε την τρέλα τους, είτε την πραγματική φανατική τους πίστη με βασανιστήρια και τη ζωή τους την ίδια. Είτε μετανόησαν είτε όχι κατά την ανάκρισή τους, τα καμώματά τους εκρίθησαν εγκληματικά και τα πλήρωσαν με τη ίδια τη ζωή τους, ανεξάρτητα αν ήταν ψεύτες, τρελοί ή τυφλωμένοι από την πίστη τους. Ο σκληρός νόμος της εποχής εκείνης, η Ρωμαϊκή κυριαρχία και η Ιουδαϊκή ορθοδοξία, έκαστοι για τους λόγους των, δεν αναγνώριζαν τέτοια ελαφρυντικά. Κατά το επιχείρημα του Chesterton, αυτοί πρέπει να ήταν ψεύτες ή τρελοί αφού έκαστος εξ αυτών δεν ήταν ο πραγματικός Ιησούς Χριστός. **Ποιος μπορεί λοιπόν να μας αποκλείσει ότι ένας σαν κι' αυτούς ήταν και ο Ιησούς που ίσως (και πάλι ίσως) υπάρχει πίσω από *Ευαγγέλια*;**

Αλλά για να εξετάσομε λεπτομερέστερα, πάντα σύμφωνα με το επιχείρημα τού Chesterton, **αν τα γραπτά των *Ευαγγελίων* είναι ικανά να αποδείξουν ότι ο Ιησούς τον οποίον προβάλλουν δεν μπορούσε να ήταν τρελός ή ψεύτης.** Τουλάχιστον για τους άμεσα συγγενείς του, στις περιπτώσεις που τα ίδια τα *Ευαγγέλια* ομολογούν, ήταν και τρελός και ψεύτης και αγενής. Ας αναφέρομε τους στίχους αυτούς και 'σεις εξετάσετέ τους προσεκτικά.

(1) Τα *Ευαγγέλια* αναφέρουν πολλές περιπτώσεις που οι δικοί του άνθρωποι, η μάνα και τα αδέλφια του, είχαν αμφιβολίες γι' αυτόν, δεν επίστευαν σ' αυτόν ή τον θεώρησαν τρελό: *Ματθαίος* 12: 46-50, *Μάρκος* 3: 21 «*καί ακούσαντες οι παρ' αυτού εξήλθον κρατήσαι αυτόν· έλεγον γάρ ότι εξέστη*», 31-35, *Λουκάς* 2: 48-49, 8: 19-21, *Ιωάννης* 7: 5 «*ουδέ γάρ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν.*», κλπ. Αυτό δε το χωρίο του Ιωάννου είναι ιδιαιτέρως αξιοπρόσεκτο διά την μάνα και τα αδέλφια του, καθ' ότι η μάνα του είχε την συγκλονιστική εμπειρία του Ευαγγελισμού (*Λουκάς* 1: 26-38), κατά την οποία ο άγγελος την ενημέρωσε καλώς για το πως και το ποιος ήταν αυτός που επρόκειτο να γεννήσει, και είχε ήδη την τρομερή εμπειρία του πρώτου θαύματος στον γάμο της Κανά (*Ιωάννης* 2: 1-11). Αυτή πάλι με τη σειρά της πρέπει να είχε ενημερώσει τα αδέλφια του Ιησού και τον γέροντα Ιωσήφ για όλα αυτά τα συγκλονιστικά και τρομερά «συμβάντα» (βλέπε και *Ματθαίος* 1: 20)! Ανάλογα πράγματα βλέπομε και στον *Λουκάν* 2: 48-51, όταν δωδεκαετής ων επισκέφτηκε τον Ναό του Σολομώντος. Σ' αυτό το επεισόδιο η μάνα του δεν κατάλαβε την παγερή και αδιάφορη απάντησή του νεαρού γιου της! Άρα πρέπει να είχε ξεχάσει την επεξήγηση του αγγέλου κατά τον Ευαγγελισμό της. Αν αγαπητέ αναγνώστη είσαι ακόμα πιστός, αυτό εί-

ναι τω όντι άξιον απόρίας. Αν είσαι αντικειμενικός ερευνητής η απάντηση είναι απλή... Την αναφέρομε μερικώς παρακάτω στο (3) και (4).

(2) Είχε μια συνεχή εμμονή με τα δαιμόνια, τον σατανά και τον Βεελζεβούλ. Μας ανακοινώνει ότι οι αρρώστιες είναι έργα των δαιμονίων. Οι υψηλά ιστάμενοι Ιουδαίοι και πολύς λαός πολλές φορές τον θεώρησαν δαιμονισμένο! *Ματθαίος* 4: 11, 7: 22, 8: 28-34, 9: 34, 10: 25, 12: 26, 43-45, 17: 14-21, *Μάρκος* 1: 21-25, 2: 4, 3: 22, 4: 14, 5: 1-20, 7: 30, 9: 17-29, *Λουκάς* 4: 31-41, 8: 26-39, 11: 15-19, 24-26, 13: 16, 22: 3, *Ιωάννης* 7: 20, 8: 52, 10, 20, κλπ.

(3) Να μερικοί ακόμα στίχοι των *Ευαγγελίων*. *Ματθαίος* 8: 21-22 «*Έτερος δε των μαθητών αυτού είπεν αυτώ· Κύριε, επίτρεψόν μοι πρώτον απελθείν και θάψαι τον πατέρα μου. ο δε Ιησούς είπεν αυτώ· ακολούθει μοι, και* ***άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς****.», βλέπε και Λουκάς 9: 59-60. Ματθαίος 10: 34-36 «Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην·* ***ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν****. ήλθον γαρ* ***διχάσαι*** *άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· και* ***εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού****.»*, βλέπε και *Λουκάς* 12: 49-53. *Λουκάς* 14: 26 «*ει τις έρχεται προς με* ***και ου μισεί*** *τον πατέρα εαυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ψυχήν, ου δύναταί μου μαθητής είναι.*», βλέπε και *Ματθαίος* 10: 37. Τέτοιοι τρελοί στίχοι υπάρχουν ακόμα πολλοί, π.χ., *Ματθαίος* 5: 11, 13-14, 29-30, 39-42, 12: 6, 30, 41, 19: 12, Λουκάς 6: 30, 14: 26, 19: 23-26, αλλά δεν τους παραθέτομε όλους. Αυτοί νομίζω φτάνουν.

(4) Στον *Ιωάννη* 2: 4, βλέπομε την **αγενή συμπεριφορά** του Ιησού προς τη μάνα του κατά τον γάμο στην Κανά: «*λέγει αυτή ο Ιησούς· τί εμοί καί σοί, γύναι; ούπω ήκει η ώρα μου*.». (Δηλαδή: «*λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· τί υπάρχει μεταξύ εμού και 'σού, γυναίκα; η ώρα μου δεν ήλθε ακόμα*.». Η φράση «**τί εμοί καί σοί**» οπουδήποτε αλλού αναφέρεται στην *Βίβλο* υπονοεί απαρχή εχθρικών διαθέσεων και διαπληκτισμών! Βλέπε π.χ. *Λουκάς* 8: 27 και άλλα επτά σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης*.). Βλέπε και *Ματθαίος* 8: 21-22, 10: 35-36, 12: 46-50, 19: 29, *Μάρκος* 3: 31-35, 10: 29-30, 13: 12, *Λουκάς* 2: 19, 48-51, 8: 20, 14: 26 περί οικογενειακών σχέσεων και περί του πόσον ανεγνώριζε και εκτιμούσε την μάνα και τα αδέλφιά του. Απ' αυτά τα επεισόδια, καθώς και κατά πόσον τα αδέλφια και η μάνα του επίσευαν σ' αυτόν, *Ματθαίος* 12: 46-50, *Μάρκος* 3: 21 «*καί ακούσαντες οι παρ' αυτού εξήλθον κρατήσαι αυτόν· έλεγον γάρ ότι εξέστη*», 31-35, *Λουκάς* 2: 48-49, 8: 19-21, *Ιωάννης* 7: 5 «*ουδέ γάρ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν.*», κλπ., καθίσταται προφανές ότι ο Ευαγγελισμός δεν έγινε ποτέ. Αυτός είναι μια πολύ υστερόχρονη παραμυθολογία και προσθήκη μόνο στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*.

Πρέπει να τονίσομε ότι μόνο στο θαύμα της Κανά (πρώτο θαύμα κατά τον Ιωάννη και διά του οποίου επίστευσαν σ' αυτόν οι μαθητές του, αλλά ούτε πρώτο ούτε υπάρχει στους άλλους τρεις ευαγγελιστές) εμφανίζεται η μάνα του Ιησού να γνωρίζει ποιος είναι ο γιος της και να έχει εμπιστοσύνη στην υπερφυσική θαυματουργική ικανότητα του. Μετά εξαφανίζεται πλήρως από την δημόσια δράση του και εμφανίζεται κατά την σταύρωση του πενθούσα και θρηνούσα ως είναι φυσικό για έναν άνθρωπο αλλά όχι για έναν θεό! Όλες τις άλλες φορές που τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* την αναφέρουν να εμφανίζεται, παρουσιάζεται ως δυσπιστούσα, σαν μην ξέρει με ποιον έχει να κάνει και να μην του έχει καμία εμπιστοσύνη. Όποιος βρει την απάντηση σ' αυτήν την βαριά αντίφαση ας την δημοσιεύσει ανά τον κόσμο!

(5) Πολλές φορές μιλά στους μαθητές του και σε πλήθη, αλλά αυτοί δεν καταλαβαίνουν τι θέλει να τους πει (*Ματθαίος* 13: 10-13, 34, 16: 11, *Μάρκος* 4: 11-12, 8: 21, 9: 32, *Λουκάς* 2: 50, 8: 10, 9: 45, *Ιωάννης* 8: 24, 10: 6, 12: 16, 14: 1-11, 16: 17-19, κλπ.). Στα πλήθη ειδικά μιλάει με ακαταλαβίστικες παραβολές επίτηδες για να μην τον καταλαβαίνουν, όπως ομολογεί και ο ίδιος. Είναι άραγε αυτό χαρακτηριστικό θεϊκής ιδιότητος και ειλικρινούς σοφίας;

(6) Οι μαθητές αν και αυτόπτες μάρτυρες τόσων φοβερών θαυμάτων, μεταξύ των οποίων και τρεις αναστάσεις, δεν καταλαβαίνουν τίποτα και ούτε με ποιον έχουν να κάνουν! Συνεχώς αμφιβάλλουν και δυσπιστούν γι' αυτόν (*Ματθαίος* 28: 17, *Μάρκος* 16: 14, *Λουκάς* 24: 37, 41, *Ιωάννης* 20: 25, *Πράξεις* 1: 6-7, κλπ.). Ο Πέτρος όμως τον είχε ομολογήσει από πριν ως τον Μεσσίαχ Χριστό Υιόν του Θεού του ζώντος *Ματθαίος* 16: 13-20, *Μάρκος* 8: 27-30, *Λουκάς* 9: 18-21 και είχε παραστεί στην μεταμόρφωσή του με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη (*Ματθαίος* 17: 1-13, *Μάρκος* 9: 1-13, *Λουκάς* 9: 28-36), που την έκανε επί τούτου «ίνα το πάθος νοήσωσιν εκούσιον!». (Άλλη μεγάλη αντιφαση!). Πολλές φορές τους είχε εξηγήσει τα πάθη που τον περίμεναν και την ανάστασή του μετά από τρεις μέρες! Επομένως αν είχαν έστω και λίγο μυαλό θα ήξεραν πολύ καλά τί επρόκειτο να του συμβεί και ότι θα ανασταινόταν σύντομα (*Ματθαίος* 16: 21-23, 17: 9, 12, 22-23, 20: 17-19, *Μάρκος* 8: 31-33, 9: 9, 12, 10: 32-34, *Λουκάς* 9: 22, 44, 17: 25, 18: 31-33, 22: 15, 24: 44-47, *Ιωάννης* 3: 14, κλπ.). Κανένα πρόβλημα! Παρά ταύτα αυτοί δυσπιστούν και αμφιβάλουν όχι μόνο όταν τους είπαν τα νέα οι μυροφόρες, τα οποία ενόμισαν ως φλυαρίες «λήρο» γυναικών (*Λουκάς* 24: 11), αλλά ακόμα και όταν οι ίδιοι τον είδανε αναστημένο, όπως υποτίθεται. Συνεπώς, πόσο πρέπει να αμφιβάλομε εμείς;! Είναι εντυπωσιακές οι μαρτυρίες των *Ευαγγελίων* για τις προαναγγελίες των παθών και της αναστάσεως από τον Ιησού προς τους μαθητές του και για τις μετέπειτα μη αναγνωρίσεις του αναστηθέντος Ιησού και την υπερβολική δυσπιστία που κατατρέχει τους μαθητές του. (Ή αυτοί πρέπει να ήταν υπερβολικά ηλίθιοι ή αυτά που γράφει η *Καινή Διαθήκη* πρέπει να είναι εσκεμμένα ψέματα και ηλιθιότητες. Άλλη εξήγηση δεν υπάρχει! Διαλέξετε την εκδοχή που προτιμάτε. Ίδια ζημιά ή έτσι ή αλλιώς! Αλλά, τα *Ευαγγέλια* είναι θεόπνευστα και τα σκυλιά δεμένα!).

(7) Ο Ιησούς Χριστός, ενώ υποτίθεται πως είναι θεός, πολλές φορές αποφεύγει να δώσει ευθείς και σαφείς απαντήσεις και καταφεύγει σε ανθρώπινα δικολαβίστικα τεχνάσματα. Π. χ: *Ματθαίος* 21: 23-27 «*Και ελθόντι αυτώ εις το ιερόν προσήλθον αυτώ διδάσκοντι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού λέγοντες· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην; αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ερωτήσω υμάς καγώ λόγον ένα, ον εάν είητέ μοι, καγώ υμίν ερώ εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ. το βάπτισμα Ιωάννου πόθεν ην, εξ ουρανού ή εξ ανθρώπων; οι δε διελογίζοντο παρ' εαυτοίς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί ημίν, διατί ουν ουκ επιστεύσατε αυτώ· εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων,* ***φοβούμεθα τον όχλον****, πάντες γαρ έχουσι τον Ιωάννην ως προφήτην.* ***και αποκριθέντες τω Ιησού είπον· ουκ οίδαμεν. έφη αυτοίς και αυτός· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.***» Δηλαδή τους λέγει: «Αφού δεν μου απαντάτε 'σείς δεν σας απαντώ και 'γω.», ενώ αυτοί είχαν προηγηθεί με ερώτηση και συνεπώς αυτός όφειλε να απαντήσει πρώτος. Όμως απέφυγε, λες και θα πάθαινε τίποτα αν διαφώτιζε ευθέως τον πονηρό κόσμο ακόμα και αν αυτοί αρνιόνταν να δώσουν απάντηση στην εκ δευτέρου τεθείσα ερώτησή του! Δεν προσπαθεί ως θεός να διαφωτίσει τον αδαή, αδύναμο έστω και πονηρό κόσμο,

αλλά προσπαθεί διά δήθεν τεχνάσματος «να τους την φέρει», όπως λαϊκίστικα λέμε. Προσπαθεί να αποφύγει την απάντηση της τεθείσας αρχικής ερωτήσεως βρίσκοντας βολικό το γεγονός ότι *οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού ε**φοβούντο τον όχλον***! Αυτά είναι πράγματα εντελώς ανάρμοστα προς το θείο και έναν θεό που ήλθε για να μας αποκαλύψει την αλήθεια και τον σκοπό του! Για το ίδιο, εκφοβιστικό και εσχατολογικό πνεύμα βλέπε και: *Μάρκος* 11: 27-33, με το ίδιο θέμα, και *Ματθαίος* 13: 24-42, η ανήθικη, εκφοβιστική και εσχατολογική παραβολή των ζιζανίων. Μελετήσετέ την και απολαύσετέ την. Κλπ.

Ύστερα απ' όλα αυτά **ποιος μπορεί να αποκλείσει ότι ο Ιησούς είχε ξεκοπεί τόσο πολύ από την πραγματικότητα ώστε ο ίδιος να πίστευε αληθινά πως από υιός ανθρώπου, έγινε υιός Θεού και τελικά κατέληξε ίσος με τον Θεό;** Τί να σημαίνουν όλες αυτές και πολλές άλλες μαρτυρίες της *Καινής Διαθήκης*;! Η τρέλα δεν αποκλείεται καθόλου είτε από τον Ιησού, αν όντως αυτός ο ίδιος είπε τέτοια πράγματα, είτε απ' αυτούς που έγραψαν τέτοια λόγια και τα έβαλαν στο στόμα του αρχηγού τους και έτσι προρτάροντας έναν τρελό αρχηγό.

Ο ίδιος ο Ιησούς πολύ συχνά φάσκει και αντιφάσκει με όλες σχεδόν τις εντολές του και τα θέματα της διδασκαλίας του. Γενικώς, βλέπομε μια αντιφατική συμπεριφορά συνεχώς που καταντά σχιζοφρενική. Εκτός των όσων έχομε ήδη αναφέρει θα αναφέρομε ακόμα ολίγα παραδείγματα παρακάτω. Όλα τα παραδείγματα αυτού του αντιφατικού είδους είναι πάρα πολλά για να τα καταγράψομε εδώ. Θα αναφέρομε μόνο ολίγα. Όλα τα περιστατικά αντιφατικής συμπεριφοράς του Ιησού είναι πάρα πολλά και έχουν εκτεθεί σε εκατοντάδες βιβλία της παγκοσμίου βιβλιογραφίας. Έχουν καταντήσει συχνό-πυκνό θέμα των απομυθοποιητών του Χριστιανισμού. Μπορείτε όμως και 'σεις να τα βρείτε μόνοι σας με μια καλή μελέτη των *Ευαγγελίων*. Στο Ελληνικό βιβλίο: *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, Θωμάς Μάρας, Εκδόσεις Δίβρης ή Σμυρνιώτη, μεταξύ πολλών αντιφάσεων, εκτίθενται πολλά τέτοια παραδείγματα. Σημειωτέον ότι αυτό το βιβλίο απέχει πολύ από το να εξαντλήσει όλες τις αντιφάσεις όχι μόνον της ολόκληρης της *Καινής Διαθήκης* αλλά έστω των *Ευαγγελίων* και ιδιαιτέρως του ιδίου του Ιησού. Εδώ αναφέρομε τα εξής ολίγα παραδείγματα:

1. Στην «Επί του Όρους Ομιλία» *Ματθαίος* 5: 38-47 λέγει: «*Ηκούσατε ότι ερρέθη, **οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος**· Εγώ δε λέγω υμίν **μη αντιστηναι** τω πονηρω· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, **στρέψον αυτώ και την άλλην**· και τω θέλοντί σοι κριθήναι και τον χιτώνά σου λαβείν, άφες αυτώ και το ιμάτιον· και όστις σε αγγαρεύσει μίλιον εν, **ύπαγε** μετ' αυτού δύο· τω αιτούντί σε **δίδου** και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι **μη αποστραφής**. 'Ηκούσατε ότι ερρέθη, **αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρόν σου**. Εγώ δε λέγω υμίν, **αγαπάτε** τους εχθρούς υμών, **ευλογείτε** τους καταρωμένους υμάς, **καλώς ποιείτε** τοις μισούσιν υμάς και **προσεύχεσθε** υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς. όπως γένησθε υιοί του πατρός υμών του εν ουρανοίς, ότι τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους. εάν γαρ αγαπήσητε τους αγαπώντας υμάς, τίνα μισθόν έχετε; ουχί και οι τελώναι το αυτό ποιούσι; και εάν ασπάσησθε τους φίλους υμών μόνον, τι περισσόν ποιείτε; ουχί και οι τελώναι ούτω ποιούσιν;*». Βλέπε και *Λουκάς* 6: 27-29, 35. (Τα ίδια περίπου λέει και ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* 12: 14, 17-21.). Πλην όμως στον *Ματθαίο*ν 10:

14-15 (και *Μάρκον* 6: 11, *Λουκάν* 9: 5, 10: 11-12, κ.α.) λέγει: «*και ός εάν μη δέξηται υμάς μηδέ ακούση τους λόγους υμών, εξερχόμενοι έξω της οικίας ή της πόλεως εκείνης εκτινάξατε τον κονιορτόν των ποδών υμών. αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρρας εν ημέρα κρίσεως ή τη πόλει εκείνη.*». Την παραβολή των δέκα μνών στον *Λουκάν* 19: 11-27, ο ίδιος ο Ιησούς την τελειώνει με τον εξής στίχο: «***πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου.***». Αυτά τα λόγια τα βάζει ο Ιησούς στο στόμα κάποιου βασιλιά, διά του οποίου υπονοεί τον εαυτόν του, τον οποίον πολλοί υπήκοοί του για πολλούς σοβαρούς λόγους που με χιούμορ και θράσος τους αναφέρει εντός της παραβολής, δεν τον θέλανε για βασιλιά τους. Έχομε πολλά τέτοια παραδείγματα παντού. Δηλαδή εδώ βλέπομε κατάρα, εκδίκηση και έσχατη τιμωρία. Π.χ. Βλέπε: *Ματθαίος* 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ. Πού πήγε τώρα η ανεπιφύλακτη αγάπη και συγχώρεση προς τους εχθρούς; Πού;

2. Ειρηνοποιός ναί ή όχι. *Ματθαίος* 5: 9 «*μακάριοι οι* ***ειρηνοποιοί****, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται.*», *Λουκάς* 14: 2, *Ματθαίος* 10: 34-37 «***Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν****. ήλθον γαρ διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού. Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος· και ο φιλών υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος·*», και *Λουκάς* 12: 49, 22: 36. Κλπ.
3. Αγαπούσε τα μικρά παιδιά, αλλά υπεραμυνόταν της παρθενίας ως υψηλοτάτου ιδανικού. Απέκοψε έτσι τις ρίζες του έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ζωής και αγάπης. Βλέπε και το προηγούμενο. Κλπ.
4. Ο ίδιος περιφρονούσε τη μάνα και τα αδέλφια του, όπως έχομε ήδη δει, και πίστευε ότι θα τιμωρηθούν αιωνίως όλοι όσοι έχουν ασθενή θέληση... Βλέπε και: *Απόκάλυψις* 3: 15-16.
5. Επαναστάτης ναι ή όχι: *Λουκάς* 12: 49 «***Πυρ ήλθον βαλείν επί την γην, και τι θέλω ει ήδη ανήφθη!***». *Ματθαίος* 22: 21 «... *τότε λέει αυτοίς·* ***απόδοτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι*** *και τα του Θεού τω Θεώ.*». Κλπ.
6. Για το Ισραήλ ή για τα έθνη: *Ματθαίος* 10: 5-6 «*Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς παραγγείλας αυτοίς λέγων·* ***εις οδόν εθνών μη απέλθητε και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· πορεύεσθε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ****.*», 15: 24-27, *Μάρκος* 7: 26-27. Αλλά μετά έχομε: *Ματθαίος* 28: 19-20 «*πορευθέντες μαθητεύσατε* ***πάντα τα έθνη****, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν·*», *Μάρκος* 13: 10 «*και* ***εις πάντα τα έθνη δεί πρώτον κηρυχθήναι το ευαγγέλιον.***», *Λουκάς* 24: 47. Κλπ. Βρείτε την άκρη μόνοι σας αν μπορείτε....
7. Συμμετείχε στον γάμο στην Κανά, όπου έκανε το νερό κρασί αρίστης ποιότητας για να μεθύσουν οι παρευρισκόμενοι και αλλού συνεστίαζε («εσθίων και πίνων» *Ματθαίος* 11; 19, κλπ.) μετά τελωνών και αμαρτωλών (*Μάρκος* 2: 16, κλπ.). Η στάση και η ενέργειά του στον γάμο της Κανά δηλώνει επίσης ότι δεν πειράζει αν μεθάτε πότε-πότε! Και στον μυστικό δείπνο ήπιε κρασί και δήλωσε ότι του άρεσε το κρασάκι («γέννημα τής αμπέλου» *Ματθαίος* 16: 29, κλπ.). Πάει καλά, αλλ' όμως μας συμβουλεύει να ζούμε μόνο με ψωμί και να κοιμόμαστε στο χώμα.

8. Έδειξε μεγάλη ανοχή και καλοσύνη στην πόρνη, αλλά δεν έκανε το ίδιο και με τους Φαρισαίους· δύσκολα θα βρει κανείς κάτι χειρότερο από την πικρία, την κακία και την ύβριν με την οποία τους αντιμετώπιζε.
9. Στον *Ιωάννη* 7: 8 λέγει ότι δεν θα ανέβαινε στην Ιερουσαλήμ για την εορτή και αμέσως μετά, στον στίχο 7: 10, μας λέγει ότι ανέβηκε κρυφά. Ιδού τί μαρτυρεί ο *Ιωάννης* 7: 8-10 «*υμείς ανάβητε εις την εορτήν ταύτην·* ***εγώ ούπω αναβαίνω εις την εορτήν ταύτην, ότι ο καιρός ο εμός ούπω πεπλήρωται.*** *ταύτα δε ειπών αυτοίς έμεινεν εν τη Γαλιλαία.* ***Ως δε ανέβησαν οι αδελφοί αυτού, τότε και αυτός ανέβη εις την εορτήν, ου φανερώς, αλλ' ως εν κρυπτώ.***». Άρα έλεγε ψέματα!
10. Εκτός από κάτι ακραίες εντολές που δεν είναι δυνατόν να εφαρμόζονται μονομερώς (π.χ., *Ματθαίος* 5: 42, «*τω αιτούντί σε δίδου και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι μη αποστραφής*», 6: 21 «*όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται και η καρδία υμών.*» και *Λουκάς* 6: 34, 12: 34, κλπ.) δεν ανέφερε καμία λέξη ή καθοδήγηση για τα ουσιαστικά και μεγάλα προβλήματα της κοινωνικής ζωής και διά τη λύση τους. Βλέπετε, ως εσχατολόγος πιστεύει πως το τέλος του κόσμου είναι προ των θυρών και η υπάρχουσα κοινωνία δεν έχει θέση πλέον.
11. Ενώ η πορνεία και η μοιχεία ήταν θανάσιμα αμαρτήματα τόσο στην *Παλαιά Διαθήκη,* την οποία ο Ιησούς υποστηρίζει πλήρως, όσο και στην *Καινή* και ήταν καταδικασμένα και από τον Ιησού, οι πόρνες και οι αμαρτωλοί τελώνες θα εισέρχονταν στη βασιλεία των ουρανών πριν από τους Φαρισαίους και όλους τους άλλους.
12. Περιφρονούσε τις συναγωγές και τους τόπους συγκεντρώσεων, αλλά ο ίδιος θεμελίωσε την εκκλησία.
13. Είναι το αρχέτυπο του πουριτανού εσχατολόγου ανθρώπου· περιφρονητικός προς κάθε ομορφιά και χαρά της ζωής, και πικρόχολος, άδικος και εκδικητικός προς όσους διαφέρουν απ' αυτόν (*Ματθαίος* 12: 30 και *Λουκάς* 11: 23 «*ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει.*», και αμέτρητες άλλες περιπτώσεις.).
14. Εντελώς μη πρακτικός, αν όχι τρελός, στις περισσότερες από τις συμβουλές του. Είναι εντελώς παράλογο να πούμε ότι ο σύγχρονος κόσμος κάνει κάποια χρήση των οδηγιών, συμβουλών και εντολών του Ιησού Χριστού.
15. **Στα *Ευαγγέλια*, εκτός από την αγνότητα, τον αντισεξουαλισμό δηλαδή, ο ίδιος ο Ιησούς παραβίαζε όλες τις εντολές που έδινε στους άλλους.**
16. Στα επόμενα καταγράφομε και άλλα πολλά παραδείγματα αντιφατικής και σχιζοειδούς διδασκαλίας και συμπεριφοράς του Ιησού. Προσέξετέ τα στη συνέχεια.

Εν παρόδω, αναφέρομε ότι ο πολύ γνωστός Ιρλανδός δραματουργός, μουσικολόγος και σπουδαίος κριτικός George Bernard Shaw (1856 - 1950) ορθά κοφτά γράφει, στον πρόλογο του έργου του *Androcles and the Lion*, ότι ο Ιησούς ήταν τρελός (παράφρων). Δεν είναι λίγοι οι συγγραφείς και κριτικοί που χαρακτηρίζουν τον Ιησού των *Ευαγγελίων* ως μανιακό, τρελό, φρενοβλαβή [4], και διάφορα τέτοια «κοσμητικά» επίθετα. Ένας απ' αυτούς είναι ο σπουδαίος Βρετανός συγγραφέας και βιογράφος δόκτωρ Hugh Joseph Schonfield (1908? - 1988). Στο βιβλίο του *The Passover Plot* (*Η Σκευωρία του Πάσχα*) χαρακτηρίζει τον Ιησού ως μανιακό που διψούσε για εξουσία. Ο πολυμαθής Γάλλος συγγραφέας και ερευνητής δόκτωρ Paul-Louis Couchoud (1879 - 1959) δεν χτυπάει τον Ιησού ευθέως, αλλά χτυπάει με συνώνυμα λόγια αυτούς που έπλασαν τις μυθοπλασίες περί Ιησού. Συγκεκριμένα γράφει ότι, αυτές αναπτύχθηκαν μέσα σε νευρωτικά μυαλά.

[Υποσημείωση 4: Μία εκτενής εργασία τού Εργαστηρίου Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Leuven του Βελγίου στα Φλαμανδικά και μεταφρασμένη στα Αγγλικά και στα Ελληνικά (Jezus de Messias. Was het Christendom een vergissing? Antwerpen, EPO), υπό την διεύθυνση του Dr. Herman H. Somers, αποδεικνύει ότι τα κύρια πρόσωπα της *Καινής Διαθήκης* έπασχαν από παραφρενία. Ο δε λεγόμενος «Ιωάννης της Αποκαλύψεως» έπασχε από παραφρενία πολύ προχωρημένης μορφής με συνδυασμό ψευδαισθητικού παραληρήματος. Αυτήν την εργασία παρουσιάζομε στο Παράρτημα 2 στο τέλος του ανά χείρας βιβλίου.]

Ο Άγγλος φιλόσοφος, συγγραφέας, επιστήμων και μαθηματικός Bertrand Russell (1872 – 1970) στο βιβλίο του *Why I am not a Christian*, μεταφρασμένο στα Ελληνικά με τίτλο *Γιατί δεν είμαι Χριστιανός*, είναι πιο ήπιος από τους προηγουμένους και λέγει: Αν δεχθούμε τον Ιησού έτσι όπως τον παρουσιάζουν τα *Ευαγγέλια*, τότε βρίσκομε μερικά από τα πράγματα που είπε και μερικά από τα έργα που έκανε να είναι ηθικά και καλά. Αλλά, βρίσκομε και μερικά πράγματα που είπε και μερικά έργα που έκανε τα οποία είναι βλακείες και ανοησίες. Ακόμα ο Russell λέγει ότι μπορεί να θεωρήσει μερικά λόγια του Ιησού ως σοφά, αλλά ποτέ δεν θα τον θεωρούσε σοφότερο ή ηθικότερο από τον Σωκράτη, τον Κομφούκιο, ή τον Βούδα, κ.ά. Από τα ίδια τα *Ευαγγέλια*, τη γνώση της ιστορίας και της νομοθεσίας του καιρού εκείνου και με τη βοήθεια πολλών τέτοιων αναλυτών σχηματίζομε μια πολύ οικτρή εικόνα περί του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*.

Ο σπουδαίος ερευνητής Kersey Graves στα βιβλία του: (1) *The Precepts And Practical Life Of Jesus Christ*, Kessinger Publishing, και (2) *The World's Sixteen Crucified Saviors*, Christianity before Christ, Sixth Edition, AUP Publishers, 1875-2001, σελίδες 393-409, καταγράφει και αναπτύσσει 34 ηθικά και θρησκευτικά σφάλματα μαζί με 25 επιστημονικά λάθη του Ιησού των *Ευαγγελίων* παρέχοντας και τις σχετικές επεξηγήσεις και δικαιολογήσεις των συμπερασμάτων αυτών. Ακόμα αναπτύσσει την σχιζοειδή ή μάλλον σχιζοφρενική φύση του Ιησού ως ανθρώπου και του Ιησού ως θεού και κατατροπώνει τις χριστιανικές απολογητικές ψευτοδικαιολογίες, επ' αυτών των κραυγαλέων αντιφάσεων. Μερικά εξ αυτών τα αναπτύσσομε ή απλώς τα αναφέρομε εδώ.

Αυτή την απανταχού αντιφατικότητα και ανακολουθία του Ιησού εκθέτει πολλαπλώς και ο συγγραφέας Θωμάς Μάρας στο βιβλίο του: *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, Εκδόσεις Δίβρης, ή Εκδόσεις Σμυρνιώτη. Η μόνη θεολογική, υποθετική, δικαιολογία που μπορεί να της δώσει είναι ότι ο Ιησούς ως θεός κάνει ό,τι θέλει χωρίς να ρωτά κανένα και χωρίς να δίνει εξηγήσεις σε κανένα. Δίνει εντολές για τους άλλους τις οποίες ο ίδιος μπορεί να τις παραβιάζει όπως και όποτε θελήσει! Τότε βεβαία, ποια είναι η ηθική ανωτερότητα ενός τέτοιου θεού έναντι των ανθρώπων που θέλει να διδάξει; Αποτελούν η αντίφαση και η ανακολουθία χαρακτηριστικά της τελειότητος του θείου ή ιδιότητες της πανσοφίας και παντοδυναμίας;

Ακόμα για να επιτύχει τους στόχους του δεν αποκλείεται καθόλου να χρησιμοποίησε εσκεμμένα ακόμα και το ψέμα! Τί να σημαίνει άραγε η προσταγή στους μαθητές του «...*γίνεσθε ούν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί.*», *Ματθαίος* 10: 16; Έχει ή δεν έχει σχέση με το ψέμα; Όφεις ελιγμών, πονηρίας, αοριστολογίας, κλπ., και περιστεραί υποκρισίας, κλπ.; Μελετείστε και την παραβολή του «*Επαίνου του Οικονόμου της Αδικίας*», *Λουκάς* 16: 1-9, και μετά σκεφτείτε την· είναι ή δεν είναι ύποπτη και ανήθικη; Γιατί πρόσταξε τους μαθητές τους να πωλήσουν ακόμα και τα ιμάτιά τους για να αγοράσουν μαχαίρια (*Λουκάς* 22: 35-36, 38), αφού για «*τον υιόν του ανθρώπου*» το κάθε τι

ήταν προκαθορισμένο, «*καθώς γέγραπται*», για να του συμβεί (π.χ. *Ματθαίος* 26: 24, 31, 54, *Μάρκος* 9: 12, 14: 21, 27, *Λουκάς* 22: 22 «*και ο μεν υιός του ανθρώπου πορεύεται κατά το ωρισμένον· πλήν ουαί τω ανθρώπω εκείνω δι' ου παραδίδοται.*», 24: 46. κλπ.). Αλλού πάλι έλεγε «...*μή αντιστήναι τώ πονηρώ...*» (*Ματθαίος* 5: 39) και «...*πάντες γάρ οι λαβόντες μάχαιραν εν μαχαίρα αποθανούνται.*» (*Ματθαίος* 26: 52, κλπ.). **Οι πολυάριθμες αντιφάσεις στα λόγια και στις πράξεις του Ιησού αποδεικνύουν ότι έλεγε και ψέματα**. Η απλή λογική λέει ότι, σε μια αντίφαση δεν μπορούν και οι δύο αντιφατικές εκδοχές να είναι αληθείς. Όμως η μία σίγουρα είναι ψευδής και ενδεχομένως και οι δύο μπορεί να είναι ψευδείς.

(Για ανήθικες παραβολές ή παραβολές με ανήθικους ήρωες του Ιησού μελετείστε: *Ματθαίος* 13: 24-42, 24: 43-44, 25: 14-30. *Μάρκος* 3: 27. *Λουκάς* 12: 39, 16: 1-9, 18: 1-8, 19: 11-27, και *Απόκρυφο Ευαγγέλιο του Θωμά* στίχος 98.).

Μεταξύ πολλών συναφών λογίων του, το παράδειγμα της αυθαίρετης, επικίνδυνης και ετσιθελικής κατατάξεως επί του οποίου βασίζει και πολλές απειλές όπως διατυπώνεται στον *Ματθαίον* 12: 30 και *Λουκάν* 11: 23 «*ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συναγων μετ' εμού σκορπίζει.*» έχει μείνει παροιμιώδες. Στον *Μάρκον* 9: 40, αν και αναφέρεται στους μαθητές του και όχι ευθέως στον εαυτόν του, αυτό το διατυπώνει διά της λογικής ισοδυναμίας ως εξής: «*ος γαρ ουκ έστι καθ' υμών, υπέρ υμών εστιν.*». Πόθεν τώρα συνάγονται και δικαιολογούνται αυτά τα συμπεράσματα? Μόνο επειδή έτσι το θέλει ο ίδιος και όχι αλλιώς.

Εκτός τούτων, παραθέτομε ακόμα μερικά στοιχεία από τα *Ευαγγέλια* τα οποία φανερώνουν ότι **το άτομο που εκήρυττε ή έπραττε αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να είχε «σώας τάς φρένας»**. Βλέπομε δηλαδή τον Χριστό να κάνει τα εξής:

1) Μια φορά πείνασε και ζήτησε να φάγει σύκα από μια **συκιά** ενώ δεν ήταν καιρός σύκων. Επειδή φυσικά δεν βρήκε σύκα καταράστηκε και ξέρανε τη συκιά. (*Ματθαίος* 21: 18-21, *Μάρκος* 11: 12-14, 19-22.). Ποιος άραγε με τα καλά του θα ζήταγε σύκα από μια συκιά Μάρτιο ή Απρίλιο μήνα; Αν κάποιος έκανε κάτι τέτοιο, τί γνώμη θα σχηματίζατε γι' αυτόν; (Αν πάλι αυτά είναι συμβολικά, όπως διατείνονται μερικοί απολογητές, αλλά τα *Ευαγγέλια* δεν υπονοούν τέτοιο πράγμα καθόλου, τότε ποιο είναι το ηθικό δίδαγμα που βγαίνει απ' αυτόν τον συμβολισμό; Έχομε διαβάσει τουλάχιστον τρεις διαφορετικές ουρανοκατέβατες επεξηγήσεις αυτού του επεισοδίου, ή συμβολισμού αν θέλετε, αλλά εμείς ζητάμε το ηθικό δίδαγμα, αν η αφήγηση είναι συμβολική και όχι πραγματική. Δεν υπάρχει κανένα! Ακόμα, στην περιγραφή του Ματθαίου η συκιά ξεράθηκε αμέσως, «παραχρήμα»! Στον Μάρκο, την βρήκαν ξεραμένη το άλλο πρωί! Έχομε άλλη μια αντίφαση, δηλαδή.)
2) Δύο ή τρεις φορές (*Ματθαίος* 8: 28-34, *Μάρκος* 5: 1-21, *Λουκάς* 8: 26-36) έβγαλε πολλά δαιμόνια από δαιμονισμένους άνδρες και αντί να τα εξαποστείλει από 'κει που ήλθαν ή να τα εξαφανίσει (σαν παντοδύναμος που ήταν) τα έβαλε μέσα σε **αγέλες χοίρων** καθώς τα ζώα έβοσκαν ανέμελα. Τότε οι χοίροι κατατρόμαξαν σε τέτοιο βαθμό που έπεσαν από έναν κρημνό σε μια λίμνη εκεί κοντά και πνίγηκαν. Έτσι κατάστρεψε χιλιάδες ζώα (2000 λέει ο Μάρκος) και ζημίωσε πάρα πολύ τους βοσκούς και τους ιδιοκτήτες τους. Θα επιθυμούσαμε πολύ να μάθομε αν τα δαιμόνια πνίγηκαν μαζί με τους χοίρους ή σαν μπουμπουλίθρες βγήκαν πάλι στη γη για να ξαναμπούνε σ' άλλους ανθρώπους. Φαντασθείτε αλήθεια το θέαμα! Μια σχετικώς μικρή λίμνη γλυκού νερού (δεν είναι μεγάλη η λίμνη της Τιβεριάδος) με

(2000) δυο χιλιάδες πνιγμένους χοίρους (*Μάρκος* 5: 13) μέσ' 'τα νερά της! Κατάπληκτικό! Τί λέτε λοιπόν; Είναι αυτές ενέργειες λογικού ανθρώπου ή θεού;

3) Εκδίωξε βιαίως τους **εμπορευομένους** από τον ναό με ένα φραγγέλιο (*Ματθαίος* 21: 12-13, *Μάρκος* 11: 15-17, *Λουκάς* 19: 45-46, *Ιωάννης* 2: 14-16). Αυτοί δεν ευρίσκονταν εντός ή πλησίον του κυρίως ναού. Αυτό απαγορευόταν αυστηρά από τους Ιουδαϊκούς νόμους και δεν περίμεναν τον Ιησού για να τους επιβάλλει. Καταλάμβαναν καθορισμένους χώρους στο προαύλιο του ναού φτιαγμένους ειδικά γι' αυτούς. Επιτελούσαν κοινωνική εργασία και βοήθεια, διότι σκοπό είχαν να εξυπηρετούν τις ανάγκες των χιλιάδων προσκυνητών και εορταζόντων Εβραίων που έρχονταν από πολλά και μακρινά μέρη. Εκτός από την ανταλλαγή συναλλάγματος προμηθευαν ζώα για τις θυσίες, σύμφωνα με τους Ιουδαϊκούς κανόνες λατρείας, και πολλά άλλα αναγκαία για τους ταξιδιώτες. Προφανώς θα έκαναν νόμιμα, οι ασυνείδητοι ίσως και παράνομα, κέρδη, αλλά αυτή η δουλειά ήταν αναγκαία και δεν ήταν απλώς κερδοσκοπία. [Εδώ ας κάνομε και **τρεις παρατηρήσεις**: (α) Αν δεν το έγραφε η *Καινή Διαθήκη*, θα ήταν αδύνατον να πιστέψει κανείς ότι ένας μόνο άνδρας με ένα μαστίγιο θα μπορούσε να εκδιώξει τόσους πολλούς άνδρες κατά μήκος 150 μέτρων περίπου και να τους τα κάνει όλα άνω κάτω. (β) Ο *Ματθαίος*, 21: 12-13, που ήταν παρών ως ένας εν των δώδεκα, ο *Μάρκος*, 11: 15-17, και ο *Λουκάς*, 19: 45-46, αναφέρουν το επεισόδιο αυτό στο τέλος της δημοσίας δράσης του Ιησού, αλλά ο υπηρέτης της αλήθειας Ιωάννης, 2: 12-25, το αναφέρει στην αρχή της. (γ) Εις μέν τον *Ματθαίο* το επεισόδιο αναφέρεται πριν από την κατάρα προς την αποξηρανθείσα συκή, 21: 18-21, αλλά στον *Μάρκο* μετά, 11: 12-14! Πραγματικά πολύ περίεργα πράγματα. Το ποιος έχει δίκιο θα το αφήσω σε σας!].

4) Εγκαθιδρύει τον απόλυτο **προκαθορισμό**, παρά τα όσα λέγει και πράττει περί της σωτηρίας των ανθρώπων διά πίστεως, μετανοίας, καλών έργων, κλπ. ή περί ελευθερίας βουλήσεως. Ποιος ο λόγος λοιπόν για την πίστη σ' αυτόν ή τον Θεό, για τα καλά έργα, κλπ.; Το δόγμα του προκαθορισμού προϋπήρχε στην *Παλαιά Διαθήκη* και στους Εσσαίους. Στην *Καινή* επεξετάθει έτι περισσότερο και με τον Ιησού και με τον Παύλο, κλπ. Εδώ βεβαίως περιοριζόμαστε στο αντιφατικό αυτό κήρυγμα του ιδίου του Ιησού το οποίο προδίδει σχιζοφρενή άνθρωπο παρά κάποιον με τα καλά του. Ο προκαθορισμός του εκ γενετής τυφλού (*Ιωάννης* 9: 1-3-5), της προδοσίας και του ρόλου του Ιούδα, των παθών του, της επαλήθευσης υποτιθεμένων προφητειών, κλπ. είναι πολύ γνωστός. Όπως είδαμε παραπάνω, τα *Ευαγγέλια* γράφουν ότι ο ίδιος ανακοίνωσε πολλές φορές στους μαθητές του τί ήδη γέγραπται, εν τω νόμω του Μωυσέως και τοις προφήταις, γενέσθαι διά τόν υιόν τού ανθρώπου (*Λουκάς* 18: 31, 22: 22, 24: 28, κλπ.)! Ακόμα, π.χ., στον *Ιωάννην* 18: 11 «... *τό ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο Πατήρ, ου μή πίω αυτό;*». Όμως στη Γεθσημανή το είχε πιάσει μια τρομερή αγωνία μέχρι θανάτου και παρακαλούσε: «*πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο·*» (*Ματθαίος* 26: 39, κλπ.). Παρ' ολίγον δηλαδή, αυτός ο Θεός να μην μας σώσει! (Τώρα από τί, τρεχάτε να το βρείτε! Διαβάστε τα *Ευαγγέλια*!).

5) Κήρυττε τον ευνουχισμό και την πλήρη κατάργηση του **σεξουαλισμού** επί της γης διά τη βασιλεία των ουρανών (*Ματθαίος* 5: 27-30, 18: 8-9, 19: 9-12 ειδικά ο στίχος 12 είναι πολύ κραυγαλέος, *Μάρκος* 9: 43-48). Η στάση του ήταν υπέρ του ασκητισμού, της αγαμίας και της παρθενίας, πράγμα που υπερτόνισε ο Παύλος (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 1-4, 7: 25-40) και αργότερα ο Ιωάννης Χρυσόστομος. Άραγε τί θα γι-

νόταν αν όλοι έπρατταν αυτά για να πάνε στη βασιλεία των ουρανών; Έτσι ξερίζωσε κυριολεκτικά τον έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ύπαρξης, ζωής και αγάπης. Αντ' αυτών λοιπόν το μοναστήρι και ο πουριτανισμός. Καθ' όσον όμως οι αντιφατικές ενέργειές του, όπως και όλης της *Βίβλου*, δίνουν και παίρνουν αλλού φαίνεται να είναι υπέρ του γάμου (*Ματθαίος* 19: 4-6, *Μάρκος* 10: 6-9, *Ιωάννης* 2: 1-11.). Άντε να βρει κανείς την άκρη με τις αντιφάσεις.

6) Αντίθετα προς τον Μωσαϊκό Νόμο, ο οποίος εδόθη στον Μωυσή από τον «Πατέρα» του όπως υποτίθεται και πιστεύεται στον Χριστιανισμό, κατήργησε πλήρως το **διαζύγιο** (εκτός ίσως, προσοχή και πάλι ίσως, λόγω μοιχείας) και την παντρειά για δεύτερη φορά. (*Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12 και *Λουκάς* 16: 18). Βρήκε δήθεν την *σκληροκαρδία* για δικαιολογία (*Ματθαίος* 19: 8, *Μάρκος* 10: 5), τη στιγμή κατά την οποίαν ο νόμος αυτός εδόθη από τον ίδιο τον Θεό στον Μωυσή (βλέπε: *Λευιτικόν* 26: 46 και *Αριθμούς* 36: 13)! Πολύ θεϊκή δικαιολογία ανεκάλυψε ο Ιησούς Χριστός! Δεν νομίζετε; Δεν τους λέγει στα ίσια ότι θεός είμαι και τώρα αλλάζω αυτά που είχα δώσει πριν παρά μόνο προσπαθεί να βρει δικαιολογίες˙ και το χειρότερο βρήκε αυτή τη σαχλαμάρα ρίχνοντας το βάρος στον Μωυσή. Πού πήγε η θεϊκή του ιδιότητα εδώ; Πάντως τώρα όπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορείς να ξαναπαντρευτείς αν έχεις χηρέψει ή χωρίσει ακόμα και για θεμιτούς λόγους. Ούτε μπορείς να χωρίσεις τον ή την σύζυγο που πήρες αλλά δεν σου ταίριασε. Αν έκανες λάθος, «σύ όψει», διόρθωση δεν υπάρχει. Η καταπιεστική και αντικοινωνική τακτική σε όλο της το μεγαλείο!

7) Κήρυττε την απόλυτα παθητική **ανοχή του κακού** και καμία αντίδραση κατ' αυτού όπως διαβάζομε στον *Ματθαίον* 5: 39-44, 18: 21-22 και *Λουκάν* 6: 27-30. Στον *Ματθαίον* 5: 39 και στον *Λουκάν* 6: 29 διαβάζομε το παροιμιώδες: «*Εγώ δέ λέγω υμίν μή αντιστήναι τώ πονειρώ· αλλ' όστις σε ραπίσεις επί τήν δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ καί τήν άλλην*». Αυτό βεβαίως ούτε ο ίδιος το τήρησε (άλλη μια αντίφαση), όπως περιγράφεται στο επεισόδιο με το ράπισμα που εδέχθη από έναν υπηρέτη του Αρχιερέα, προς τον οποίον διαμαρτυρήθηκε αρκετά έντονα (*Κατά Ιωάννην* 18: 22-23). Η σωρεία κραυγαλέων αντιφάσεων στα λόγια και στις πράξεις του Ιησού όπως και σ' ολόκληρη τη *Βίβλο*, φανερώνουν μια σχιζοειδή κατάσταση και θεολογία και ένα σχιζοειδές ατόμο. (Υπάρχουν πολλά βιβλία στη διεθνή βιβλιογραφία που εκθέτουν όλες αυτές τις χιλιάδες αντιφάσεις. Εδώ αναφέρομε το σχετικά σύντομο βιβλίο, το οποίο είναι επικεντρωμένο στα *Ευαγγέλια* και στον Ιησού: *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, Θωμάς Μάρας, Εκδόσεις Δίβρης ή Σμυρνιώτη.).

8) Σε πάρα πολλές περιπτώσεις εξαπέλυσε φρικιαστικά **υβρεολόγια**, περιφρονητικές εκφράσεις, πλήθος τρομερών απειλών, ρήσεις ωμής βίας και πολλά εξαίσια τοιαύτα κατά διαφόρων. (Κατά πρώτον λόγο κατά των Φαρισαίων, άλλων Εβραίων που δεν τον πιστεύουν, μερικών πόλεων, των απίστων γενικότερα, των πλουσίων και των Εθνικών. Κατά δεύτερον λόγο κατά των Σαδδουκαίων, του Ηρώδη Αντίπα, μιας Ελληνίδας Συροφοινίκισας, κ.ά.). Όποιος διαβάζει αυτά τα Κυριακά Λόγια όχι μόνο ανατριχιάζει, αλλά και σίγουρα βλέπει μια ακατάσχετη οργή πέραν κάθε υγιούς μέτρου και παραβίαση εντολών που έδινε στους άλλους. Πρέπει να καταλάβομεν ότι η γλυκύτητα, η ειρηνικότητα (*Ματθαίος* 10: 34-37, *Λουκάς* 12: 49-53, 19: 26-27 «***λέγω γαρ υμίν ότι παντί τω έχοντι δοθήσεται, από δε του μη έχοντος και ό έχει αρθήσεται απ' αυτού. πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με***

βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου.», 22: 35-36, 38, κλπ.) και η πραότητα του Ιησού που μας έχουν διακηρύξει οι διάφοροι ιεροκήρυκες και απολογητές εδώ και τόσα χρόνια δεν βρίσκονται εντός των *Ευαγγελίων*... αλλά μόνο στο νου των προπαγανδιστών του Χριστιανισμού. Αντιφατικά και πάλι έχομε την εντολή να αγαπάμε ακόμα και τους εχθρούς μας, στους στίχους *Ματθαίος* 5: 44, *Λουκάς* 6: 27, 35, κλπ.

9) **Εκήρυττε μανιωδώς μια άμεση εσχατολογία**. «Το τέλος του κόσμου είναι προ των θυρών και έφτασε η ώρα να εγκατασταθεί το Μεσσιανικό Βασίλειο επί της γης.». Είναι σαφές από πάρα πολλά χωρία των *Ευαγγελίων* ότι **το Μεσσιανικό Βασίλειο είναι υλικό επί της γης και με όλες τις υλικές απολαύσεις** (*Ματθαίος* 19: 27-30, 26: 29, *Μάρκος* 10: 28-31, 14: 25, *Λουκάς* 18: 28-30, 21: 28, 22: 16, *Αποκάλυψις*, κλπ.). **Θα γίνει κυρίως για τον Ισραήλ και τονίζεται ιδιαιτέρως η ανωτερότης των Ιουδαίων** (*Ματθαίος* 6: 7, 10: 5-6, 23, 15: 22-27, *Μάρκος* 7: 26-27, *Λουκάς* 1: 68-79, 2: 32, 18: 32, 22: 30, 24: 21, *Ιωάννης* 4: 22, *Πράξεις* 1: 6). Ακόμα και στο μυστικό και περίεργο «συμβάν» της **μεταμορφώσεως** (*Ματθαίος* 17: 1-13, *Μάρκος* 9: 2-13, *Λουκάς* 9: 28-36) που σκοπόν είχε να αποδείξει την καθολική θεότητά του και ενώ είχε την ευκαιρία να αποδείξει, έστω και μυστικά, την παγκοσμιότητά του στους τρεις στενούς μαθητές του διά κάποιου καινοφανούς σημείου παγκοσμίου σημασίας, εντούτοις εμφανίζεται με τους παλαιούς Εβραϊκούς ήρωες Μωυσή και Ηλία. Αλλά και στην *Αποκάλυψιν* του Ιωάννου, οι **144.000** ξεχωρισμένοι ως άμωμοι, εκλεκτοί και εσφραγισμένοι του Θεού, προέρχονται όλοι τους μόνο από τις Ισραηλιτικές φυλές και κανέναν άλλον. Κλπ.

Αλλού όμως μιλάει αντιφατικά για τους εκ δυσμάς και ανατολάς και για έθνος που ποιεί τους καρπούς της βασιλείας, οι οποίοι θα κληρονομήσουν τη βασιλεία ενώ οι υιοί της βασιλείας θα μείνουν έξω (*Ματθαίος* 8: 11-12, 21: 43, *Λουκάς* 13: 29). Τρέχα γύρευε με τις απανταχού παρούσες αντιφάσεις! Είναι να απορεί κανείς πόσο στραβή και τρελή καταντάει αυτή η πίστη! (Εκτός από τα χωρία που έχομε ήδη αναφέρει, παραθέτομε και άλλα στον αμέσως παρακάτω κατάλογο, στο περί αμέσου εσχατολογίας τμήμα. Μελετήσετε καλά τα *Ευαγγέλια* και θα βρείτε ακόμα περισσότερα!). Οι προβλέψεις του Ιησού για τη Δευτέρα Παρουσία του και το Μεσσιανικό Βασίλειό του, παρά τη μανία και το πάθος που τα διαλαλούσε, απέτυχαν βεβαίως παταγωδώς. Αυτό φανερώνει ότι δεν πρέπει να ήταν σώος εις τάς φρένας. Κατά το κριτήριο του *Δευτερονομίου* 18: 22 ήταν ψευδοπροφήτης. Μετά απ' αυτή την παταγώδη αποτυχία και την καταστροφή του Ναού και της Ιερουσαλήμ το 70 Κ.Ε., οι χριστιανικές ομάδες μετατόπισαν το Μεσσιανικό Βασίλειο σε έναν ακαθόριστο ιδεατό κόσμο στον ουρανό. Τότε επίσης διέδωσαν ότι η Δευτέρα Παρουσία θα λάβει χώρα σε άγνωστη χρονική στιγμή που δεν την γνωρίζει ούτε ο ίδιος ο υιός, Ιησούς Χριστός, (*Ματθαίος* 24: 36, *Μάρκος* 13: 32), παρ' όλο που αυτός ο ίδιος πρόκειται να ξαναεμφανιστεί! Ιστορικά, είναι γνωστές και καταγεγραμμενες οι εσχατολογικές εμμονές και αναμονές των χριστιανικών κοινοτήτων μέχρι το 1000 Κ.Ε., αλλά και μετά. Ο Ιησούς είχε το όραμα ενός αποκαλυπτικού ονειροπόλου, και το μήνυμα του ήταν άμεσα εσχατολογικό. Όλη η *Καινή Διαθήκη* γέμει από αποκαλυπτικά και εσχατολογικά χωρία. Διά τούτο, τα κηρύγματά του Ιησού («*Κυριακά Λόγια*») δεν είχαν και ούτε έχουν πρακτική αξία και εφαρμογή στην καθημερινή ζωή. Έτσι, ουδέποτε εφαρμόσθηκαν ακόμα και από την ίδια την εκκλησία. Ο μεν Χριστιανισμός δεν έλυσε κανένα από τα προβλήματα των οποίων τη λύση επαγγέλ-

θηκε, ούτε ο κόσμος έγινε μία ποίμνη με έναν ποιμένα όπως καυχιέται ο *Ιωάννης* 10: 16, 17: 21-22. Η δε εκκλησία έγινε δεκάδες χιλιάδες κομμάτια, τα οποία άλληλοσπαράχθηκαν. Όπου επεκράτησε ο Χριστιανισμός τα έκανε μαντάρα και επήλθε πόνος, θλίψη, παραφροσύνη, παραλήρημα και καταστροφή!

Χαρακτηριστικά αναφέρομε και την εξής φοβερή αντίφαση. Στις *Πράξεις* 1: 6, λίγα λεπτά πριν την ανάληψή του, τον ερωτούν οι μαθητές του:

> «*οι μεν ουν συνελθόντες επηρώτων αυτόν λέγοντες·* ***Κύριε, ει εν τω χρόνω τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν τω Ισραήλ;***».

Τόσα τους είχε πει τόσες φορές, είχαν ιδεί τα τέρατα και τα σημεία, είχε πάθει και αναστηθεί και οδεύει προς τους ουρανούς και αυτοί κατά την έσχατη στιγμή τον ρωτάνε ξανά για την αποκατάσταση του βασιλείου του Ισραήλ εδώ και τώρα. Που ήταν αυτή η παγκοσμιότητα; Δεν την είχαν ακόμα εννοήσει μέχρι και την υστάτη στιγμή; Μα καλά, ακόμα δεν είχαν καταλάβει τίποτα;! Εσείς αναγνώστες τί έχετε να πείτε σ' αυτό το σημείο.

Αλλά στα *Ευαγγέλια* πριν απ' αυτά τα έσχατα λεπτά γράφουν ότι τελικά είχαν καταλάβει. Π.χ., *Λουκάς* 24: 44-49, κατά την εμφάνιση του Ιησού στους μαθητές του όπου και έφαγε μαζί τους ψαράκια ψημένα και κηρήθρα μελιού, γράφει:

> «*είπε δε αυτοίς· ούτοι οι λόγοι ους ελάλησα προς υμάς έτι ων συν υμίν, ότι δεί πληρωθήναι πάντα τα γεγραμμένα εν τω νόμω Μωϋσέως και προφήταις και ψαλμοίς περί εμού.* ***τότε διήνοιξεν αυτών τον νουν του συνιέναι τας γραφάς, και είπεν αυτοίς ότι ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθείν τον Χριστόν και αναστήναι εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα, και κηρυχθήναι επί τω ονόματι αυτού μετάνοιαν και άφεσιν αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, αρξάμενον από Ιερουσαλήμ****. υμείς δε εστε μάρτυρες τουτων. και ιδού εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του πατρός μου εφ' υμάς· υμείς δε καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ έως ου ενδύσησθε δύναμιν εξ ύψους.*».

Ο ίδιος(;) συγγραφέας όμως στις *Πράξεις* γράφει τα αντίθετα. Επομένως ποιοί υπέφεραν από αμνησία ή κρετινισμό; Οι μαθητές; Οι συγγραφείς; Ποιοί ή Ποιός; Ή πως είναι δυνατόν κανείς να πιστεύει σε τέτοια αντιφατικά παραμύθια και να τολμά να τα αποκαλεί ιστορικά γεγονότα και τα βιβλία που τα αναφέρουν ιστορικά;

Ο ίδιος ο Χριστός πάλι αντί να τους επιπλήξει δριμύτατα διά το ανεπίδεκτον της μαθήσεώς των και να τους καθαιρέσει λόγω ηλιθιότητας ή ξεροκεφαλιάς που δεν έπαιρνε άλλη παράταση, τους απαντά ως εξής, *Πράξεις* 1: 7-9:

> «*είπε δε προς αυτούς·* ***ουχ υμών εστι γνώναι χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ιδία εξουσία, αλλά λήψεσθε δύναμιν επελθόντος του Αγίου Πνεύματος εφ' υμάς, και έσεσθέ μοι μάρτυρες εν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης.*** *και ταύτα ειπών βλεπόντων αυτών επήρθη, και νεφέλη υπέλαβεν αυτόν από των οφθαλμών αυτών.*»,

που είναι τα ίδια πράγματα που τους είχε ξαναπεί αρκετές φορές πριν, στα *Ευαγγέλια*. Τί να βγάλει κανείς απ' αυτή την ασυναρτησία και ανοησία;...!

Πιθανότατα αυτή η θεόπνευστη και κραυγαλέα ασυναρτησία να προέκυψε από το γεγονός ότι η αρχική χριστιανική αίρεση καθώς και ο Χριστιανισμός μέχρι το μέσον του δευτέρου αιώνος ήταν καθαρά Εβραϊκή υπόθεση για την αρχηγία και την πολιτικοθρησκευτική συνέχεια του Ισραήλ. Επειδή αυτή απέτυχε, για να επιζήσει αναγκάστηκε μετά να στραφεί προς τους εθνικούς. Έτσι εδώ οι θεόπνευστοι συγγραφείς, αντιγραφείς και παραχαράκτες γράφοντας και ξαναγράφοντας και όπως τους έρχονταν, εδημιούργησαν αυτή την θεόπνευστη ακαταστασία και μπουρδολογία. Ο νοών νοείτω!

10) Κήρυττε παντελή **απαξία** και μίσος κατά του κόσμου, της γνώσεως και της σοφίας (*Ματθαίος* 11: 25-26, *Λουκάς* 10: 21). Η διακυβέρνηση του κόσμου ανήκε στον Σατανά (*Ματθαίος* 4: 1-11,18: 7, *Μάρκος* 1: 12-13, *Λουκάς* 4: 1-13, *Ιωάννης* 5: 14, 12: 31, 14: 30, 16: 11, κλπ.). Είναι πολύ γνωστά τα πολλά και διάφορα θαύματα του Ιησού εναντίον δαιμόνων και ακαθάρτων ή πονηρών πνευμάτων. Οι ασθένειες ήταν προϊόντα των δαιμόνων (*Ματθαίος* 12: 43-45, *Λουκάς* 11: 24-26 θαυμάστε: «*Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τοπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημένον. τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων.*», 13: 10-16, *Πράξεις* 8: 7, κλπ.), αλλά και αμαρτιών όπως μαρτυρείται απανταχού στην *Παλαιά Διαθήκη* και στον *Ιωάννην* 5: 14 «... *μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται.*». Όλα τα επεισόδια με δαίμονες και Σατανά (Βεελζεβούλ) είναι τόσο πολλά μεσα στα *Ευαγγέλια* και σ' όλη την *Καινή Διαθήκη* που εύκολα βγάζει κανείς το συμπέρασμα ότι την εποχή εκείνη στην Παλαιστίνη και στα περίχωρα της έβρεχε δαίμονες σχεδόν κάθε μέρα! Η **ολοκληρωτική δαιμονολογία** εμφανίζεται πολύ τακτικά στα λόγια και τα έργα του Ιησού. Τί είδους σύμπτωμα να ήταν αυτό άραγε; Έτσι λόγω του δαιμονισμένου κόσμου δεν χρειαζόταν να κάνομε καμία φροντίδα για την εδώ ζωή και την αυριανή μέρα· ούτε φαγητό, ούτε ρούχα, ούτε συγγενείς, ούτε οικογένεια, ούτε γονείς... Ο ασκητισμός, ο μοναστισμός, η καταδίκη του πλούτου και των πλουσίων, η επιδίωξη του πένθους είναι πολύ συχνά θέματα στα λόγια του Ιησού. Στέκουν λοιπόν όλα αυτά, τί λέτε; Όλα αυτά εξαίρονται και θα τύχουν αναλόγου ανταμοιβής (*Ματθαίος* 19: 29 «*καί πάς ός αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν τού ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λείψεται καί ζωήν αιώνιον κληρονομήσει*», *Μάρκος* 10: 30, *Λουκάς* 9: 59-62, 12: 22-35, 18: 29-30, κλπ.). Αυτό θα πει καταστροφική θρησκεία σε όλο της το μεγαλείο! Όπως φαίνεται, όλα αυτά είναι μια τρελή απόρροια της ολοκληρωτικής δαιμονολογίας και της άμεσης **εσχατολογίας** που μανιωδώς προπαγάνδιζε, αλλά όφειλε να γνωρίζει καλλίτερα.

11) Λογική εφαρμογή της απαξίας του κόσμου, της άμεσης εσχατολογίας, της απανταχού δαιμονοκρατίας και της αφίξεως του μεσσιανικού βασιλείου εν όσω ζούσε ο υποτιθέμενος Ιησούς είναι και το ανεφάρμοστο, καταστροφικό και ουσιαστικά τρελό κήρυγμά του **κατά της λήψεως και προβλέψεως οιασδήποτε φροντίδας για τις καθημερινές μας ανάγκες και την αυριανή μέρα,** όπως αναφέραμε αμέσως πριν. Αξίζει όμως να διαβάσετε τα εξής κείμενα: *Ματθαίος* 6: 25-34 «*Δια τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε και τι πίητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε· ουχί η ψυχή πλείόν εστι της τροφής και το σώμα του ενδύματος; εμβλέ-*

ψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι ου σπείρουσιν ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά· ουχ υμείς μάλλον διαφέρετε αυτών; τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείναι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα; και περί ενδύματος τι μεριμνάτε; καταμάθετε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν ότι ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων. Ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμερον όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιέννυσιν, ου πολλω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι; μη ουν μεριμνήσητε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πίωμεν ή τι περιβαλώμεθα; πάντα γαρ ταύτα τα έθνη επιζητεί· οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζετε τούτων απάντων. Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. Μη ουν μεριμνήσητε εις την αύριον· η γαρ αύριον μεριμνήσει τα εαυτής· αρκετόν τη ημέρα η κακία αυτής.» Τί θα γινόταν, αν αυτά εφαρμόζονταν; Και ποιος του είπε ότι αυτά όλα τα επιζητούν μόνο τα έθνη ή αυτά είναι τα μόνα πράγματα που τα έθνη επιζητούν; Οι Ιουδαίοι δηλαδή δεν τα επιζητούσαν; Πώς ζούσαν αυτοί; Με αέρα κοπανιστό; Που τα βρήκε όλα αυτά; Ακόμα για το ίδιο θέμα βλέπε και *Λουκάς* 12: 22-33 «*Είπε δε προς τους μαθητάς αυτού· διά τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε. ουχί η ψυχή πλείόν εστι της τροφής και το σώμα του ενδύματος; κατανοήσατε τους κόρακας, ότι ου σπείρουσιν ουδέ θερίζουσιν, οίς ουκ έστι ταμείον ουδέ αποθήκη, και ο Θεός τρέφει αυτούς· πόσω μάλλον υμείς διαφέρετε των πετεινών; τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείναι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα; ει ουν ούτε ελάχιστον δύνασθε, τι περί των λοιπών μεριμνάτε; κατανοήσατε τα κρίνα Πως αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν, ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων. ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμερον όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιέννυσι, πόσω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι; και υμείς μη ζητείτε τι φάγητε και τι πίητε, και μη μετεωρίζεσθε· ταύτα γαρ πάντα τα έθνη του κόσμου επιζητεί· υμών δε ο πατήρ οίδεν ότι χρήζετε τούτων· πλήν ζητείτε την βασιλείαν του Θεού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. Μη φοβού το μικρόν ποίμνιον· ότι ευδόκησεν ο πατήρ υμών δούναι υμίν την βασιλείαν. πωλήσατε τα υπάρχοντα υμών και δότε ελεημοσύνην. ποιήσατε εαυτοίς βαλάντια μη παλαιούμενα, θησαυρόν ανέκλειπτον εν τοις ουρανοίς όπου κλέπτης ουκ εγγίζει ουδέ σής διαφθείρει.*». Ποιος λοιπόν είδε ποτέ τα πετεινά του ουρανού και όλα τα ζώα γενικώς να μην ψάχνουν συνεχώς και με ανησυχία για την τροφή τους και την φωλεά τους; Απλώς κάθονται ήσυχα και περνούν την ώρα τους αμέριμνα επειδή τα τρέφει ο Γιαχβέχ; Μα είμαστε με τα καλά μας; Λοιπόν ερωτάμε επιτακτικώς: Πότε, πού, από ποιους και για πόσο καιρό εφαρμόσθηκαν όλα αυτά; Το αποτέλεσμα ποιο ήταν; Σήμερα αυτά τα λόγια είναι όχι ανεφάρμοστα, επικίνδυνα και ξεχασμένα, αλλά όποιος τους δίνει σημασία θεωρείται βλαξ από τους υπόλοιπους, κλπ. Δώσε δηλαδή εσύ ό,τι έχεις και δεν έχεις σε ελεημοσύνες για να μετατραπείς μετά και εσύ σε επαίτη και να ζητιανεύεις ελεημοσύνες από άλλους κ.ο.κ.! Αυτό θα πει κοινωνική πρόοδος! [Για ίδιες προτροπές, βλέπε και *Ιωάννης* 6: 27 και *Ματθαίος* 6: 19-21. Μετά όμως έρχεται σε αντίφαση πάλι στον *Ματθαίο* 25: 14-30, με την παραβολή των ταλάντων. Προσέξατέ όλη την παραβολή και ιδιαιτέρως τον στίχο 27. Αν και παραβολή και ίσως θέλει να κάνει σχήμα μεταφοράς, ο στίχος 25: 27 «***έδει ουν σε βαλείν το αργύριόν μου τοις τραπεζίταις, και ελθών εγώ εκομισάμην αν το εμόν συν τόκω***.» είναι προφανής αντίφαση

διότι, ακόμα και με την πιο επιεικη κριτική, κάνει παραβολή με πράγματα (αργύριον, τραπεζίτες, τοκο) που προηγουμένως διδάσκει ότι οφείλομε να τα απορρίψομε. Ακόμα και ο εκλεκτός Παύλος στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 5: 8 μας προστάζει τα αντίθετα από τον εδώ Ιησού και βγάζει και καταδικαστική απόφαση! «***ει δε τις των ιδίων και μάλιστα των οικείων ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται και έστιν απίστου χείρων***.». Τί σού λένε αυτές οι απανταχού αντιφάσεις...; Αυτό θα πει θεόπνευστη τρέλα και θεϊκή σχιζοφρένια.]

Τα χωρία επ' αυτών των θεμάτων είναι αρκετά γνωστά και πάρα πολλά. Εκτός από μερικά ακόμα που καταγράφομε παρακάτω, παραπέμπομε όλους τους ενδιαφερόμενους σε μια συστηματική μελέτη των *Ευαγγελίων*. Πλήρεις αναπτύξεις αυτών των θεμάτων, οι οποίες περιέχουν τα περισσότερα σχετικά χωρία των *Ευαγγελίων*, ευρίσκομε και στα εξής τέσσερα βιβλία τα οποία συστήνομε για καλή μελέτη:

α) ***Ελληνισμός & Χριστιανισμός***, Παν. Μαρίνης, Εκδόσεις Νέα Θέσις, σελίδες 220-221, 257-264, 540-552, κλπ.
β) ***Μυθοπλαστία Όλες οι Θρησκείες της Οικουμένης***, Κυριάκος Σιμόπουλος, Εκδόσεις Στάχυ, σελίδες 206-212, κλπ.
γ) ***Πώς Γεννιούνται Ζουν και Πεθαίνουν οι Θεοί και οι Θεές***, Εμ. Γιαροσλάβσκι, Εκδόσεις Γνώσεις και Επανέκδοση Βερέττα, σελίδες 30-44 και 86-98, κλπ.
δ) ***Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης***, Θωμάς Μάρας, Εκδόσεις Σμυρνιώτη, ή Εκδόσεις Δίβρης, ολόκληρο το βιβλίο, εκτός από κάτι σχόλια και προβλέψεις του συγγραφέα, τα οποία έγραψε παρορμώμενος από τις πολιτικές και κοινωνικές του πεποιθήσεις.
ε) ***The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount***, Gerald Friedlander, Kessinger Publishing, σελίδες 166-196, κλπ. Εδώ ο πολυμαθής συγγραφέας, Gerald Friedlander, παραθέτει λεπτομερώς και ερευνά εις βάθος τις «*Ιουδαϊκές πηγές Της Επί Του Όρους Ομιλίας*» του Ιησού των *Ευαγγελίων*. Ταυτοχρόνως αναπτύσσει μία συγκριτική μελέτη της ομιλίας σε σχέση με τις δύο υπάρχουσες παραλλαγές της, η μία στο *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον,* 5: 1-7: 29, και ή άλλη στο *Κατά Λουκάν* 6: 17-49. Επίσης υπογραμμίζει τις αντιφάσεις της, τους παραλογισμούς της, το εν πολλοίς αδύνατον της εφαρμογής της στον καθημερινό βίο, και πολλά άλλα λίαν ενδιαφέροντα σημεία. (Π.χ.: Ο *Λουκάς*, 6: 17, γράφει ότι η ομιλία αυτή έλαβε χώρα «*επί τόπου πεδινού*», παρόντων των μαθητών αυτού και πολλού πλήθους λαού, οι οποίοι ήλθαν εκεί από πολλά και μακρινά μέρη για να ακούσουν τον Ιησού. Ο *Ματθαίος*, 5: 1-2, όμως γράφει ότι έλαβε χώρα επί όρους μόνο με τους μαθητές πλησίον του.).

Στα πέντε αυτά βιβλία θα βρείτε πάρα πολλά στοιχεία από τα οποία, τουλάχιστο σε κάποιο βαθμό, θα απορήσετε και θα διερωτηθείτε για τη διανοητική υγεία και κατάσταση αυτού του ατόμου. Μελετήστε τα λοιπόν, πέραν της *Βίβλου*, και θα τρίβετε τα μάτια σας από τα πάρα πολλά οικτρά σημεία που δεν είχατε προσέξει.

Για μια μικρή επαλήθευση λοιπόν, αναγράφομε τον παρακάτω ελλιπή κατάλογο αναφορών από τα *Ευαγγέλια*, πάνω σε μερικά από τα θέματα στα οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως. Για όλα τα θέματα, τα οποία αναφέρομε εδώ, και εφ' όλης της *Καινής* ή και της *Βίβλου*, οι αναφορές επαυξάνονται κατά πολύ περισσότερο. Όπως είπαμε, μπορείτε μόνοι σας να βρείτε ακόμα πολύ περισσότερες. Στις προηγούμενες αναφορές λοιπόν προσθέσετε και τις εξής:

Περί διαζυγίου: *Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12 και *Λουκάς* 16: 18, κλπ. (Οι διατάξεις του Παύλου **περί διαζυγίου**, *Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 10-16, 39, όπως και του Μωσαϊκού Νόμου, *Δευτερονόμιον* 24: 1-4, στις περισσότερες περιπτώσεις δεν συμφωνούν με αυτές εδώ των τριών πρώτων *Ευαγγελίων*.).

Προκαθορισμός (απόλυτος και όχι σχετικός όπως διατείνονται πολλοί διαστρευλωτές της αλήθειας). Η σωτηρία (από τί;) του καθενός τελικά είναι προκαθορισμένη. Επομένως δεν υπάρχει ελευθερία βουλήσεως: *Ματθαίος* 11: 25, 12: 30, 13: 38, 43, 15: 13-14, 19: 25-26, 20: 1-16,14, 23, 22: 2-14, 24: 14, 22, 24, 31, 34, 25: 34, *Μάρκος* 2: 17, 4: 2, 10: 31, 13: 20-22, *Λουκάς* 10: 21, 11: 23, 50, 13: 24, 14: 16-24, 18: 7, 26-27, 19: 10, *Ιωάννης* 3: 15, 27, 36, 5: 21, 24, 6: 35, 37, 39, 40, 44, 54, 64-65, 8: 1, 12, 18, 47, 15: 16, 19, 17: 2, 6, 9, 14, 16, *Αποκάλυψις* 3: 5, 7: 3-8, 13: 8, 17: 8, 17, 20: 12-15, 21: 27, 22: 14, 19, κλπ. (Στις κυριότερες *Επιστολές* του Παύλου, ο προκαθορισμός επαναλαμβάνεται με πολύ πιο ισχυρό και ασύστολο τρόπο, αν είναι δυνατόν! Βλέπε και *Επιστολή Ιακώβου* 2: 5.).

Άμεση εσχατολογία: *Ματθαίος* 3: 7-10, 7: 21-23, 10: 7, 23, 11: 12-24, 13: 39-40, 49, 16: 27-28, 19: 27-30, 23: 36, 24: 4, 5, 24, 30-34, 26: 64, *Μάρκος* 1: 7-8, 15, 3: 27, 9: 1, 47, 10: 14-15, 23-25, 30, 13: 26-30, 14: 62, *Λουκάς* 6: 20-21, 7: 18-23, 9: 27, 10: 17-24, 11: 19-20, 12: 24-56, 17: 20-21, 34-35, 19: 11, 21: 25-36, 22: 35-36, 38, *Ιωάννης* 5: 25, 21: 22, *Πράξεις* 1: 6-7, 3: 20-21, *Ιακώβου* 5: 8-9, *Α΄ Πέτρου* 1: 5-7, 20, 4: 7, 17, 5: 4, *Β΄ Πέτρου* 3: 9-10, *Α΄ Ιωάννου* 2: 18, 28, 3: 2, 4: 3, *Αποκάλυψις* 1: 1, 3, 3: 11, 22: 7, 12, 20, κλπ.

Απαξία: *Ματθαίος* 6: 25-34, 19: 29 «*καί πάς ός αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν τού ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λείψεται καί ζωήν αιώνιον κληρονομήσει*», *Μάρκος* 10: 30, *Λουκάς* 10: 21 (κατά της σοφίας), 12: 22-33, 14: 26 «*εί τίς έρχεται προς με καί ου μισεί τόν πατέρα καί τήν μητέρα καί τήν γυναίκα καί τά τέκνα καί τούς αδελφούς καί τάς αδελφάς, έτι δέ καί τήν εαυτού ψυχήν, ου δύναται είναί μου μαθητής.*»), *Ιωάννης* 6: 63, κλπ.

Σκληρή τιμωρία των απίστων και απειλές: *Ματθαίος* 10: 14-15, 33, 11: 20-24, 12: 32 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 13: 30, 40, 42, 24: 38-39, 51, 25: 31-46, *Μάρκος* 3: 29 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 6: 11, 8: 38, 16: 16, *Λουκάς* 9: 5, 10: 10-15, 12: 9-10, 47-48, 13: 5, 16: 19-31, 17: 26-29, 19: 26-27, 20: 18, *Ιωάννης* 3: 18, 36, 5: 29, 8: 24, 12: 48, κλπ.

Καταδίκη των πλουσίων και του πλούτου, εγκώμιο του πένθους: *Ματθαίος* 6: 19-21, 13: 22, 19: 22-24, *Μάρκος* 4: 19, 10: 21-25, *Λουκάς* 1: 53, 6: 20-25, 8: 14, 12: 16-21, 33, 16: 19-31, 18: 23-25, (*Επιστολή Ιακώβου* 1: 9-11, 2: 5-7), κλπ.

Βία και μισαλλοδοξία: *Ματθαίος* 3: 10, 12 (φωτιά), 7: 6, 8: 22, 10: 21, 32-38, 12: 30, 13: 30, 40 (φωτιά), 15: 13, 18: 34-35 (βασανιστήρια), *Λουκάς* 3: 9, 17, 11: 23, 12: 47-53 (48 ξυλοδαρμός), 14: 23 («*ανάγκασον εισελθείν*», το «cogito intrare» του Ιερού Αυγουστίνου), 26, 17: 34, 19: 27 («*κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου*»), 22: 36-38, 49-50, *Ιωάννης* 12: 48, 15: 6 (φωτιά για την ιερά εξέταση), κλπ.

Ύβρις και οργή: *Ματθαίος* 7: 6, 8: 11-12, 13: 41-42, 15: 14, 26, 16: 23, 22: 13, 23: 13-33, 24: 51, 25: 30, *Μάρκος* 3: 5, 7: 27, 8: 33, 9: 43. *Λουκάς* 11: 29-52, 13: 28, 22: 36, 38, *Ιωάννης* 3: 36, 8: 44, *Αποκάλυψις*, κλπ.

Δουλεία: Η δουλεία για τον Ιησού, όπως και τον πατέρα του Γιαχβέχ, τους εκλεκτούς του Πέτρο-Παύλο και όλη την *Βίβλο,* ήταν μια φυσιολογική και ηθική κατάσταση.

Λουκάς 12: 41-48, κλπ. Δεν υπάρχει πουθενά εντολή κατά της δουλείας και ο Ιησούς ουδέποτε μίλησε έναντίον της· την χρησιμοποιούσε συχνά-πυκνά και φυσιολογικά στα λόγια του και στα παραδείγματά του, *Ματθαίος* 18: 23-35

Ο πράος και γλυκύς Ιησούς, ο πρίγκηψ της ειρήνης, δεν απαντάται στα *Ευαγγέλια*·είναι εξωευαγγελικό κατασκεύασμα τής φαντασίας και της προπαγάνδας των θεολόγων.

Κάθε θρησκεία και φανατική ιδεολογία έχει τους θεούς της, τους προφήτες της τους αγίους της και τους μάρτυρές της. Σε όλη την ιστορία μέχρι και σήμερα βλέπομε πολλούς να υποφέρουν να βασανίζονται και τελικά να θυσιάζονται για πίστεις, δοξασίες, θρησκείες, ιδεολογίες, καθεστώτα, κλπ. Ακόμα πολλοί θανατώνονται ένεκα των πράξεων των, τις οποίες διέπραξαν ένεκα ψεύδους ή τρέλας ή και κάτι άλλου. Τί να κάνομε λοιπόν τώρα; Να εφαρμόσομε και σ' αυτούς το επιχείρημα του Chesterton για να αποδείξομε ότι έχουν δίκιο σε ό,τι ισχυρίστηκαν ή έπραξαν, αφού και αυτοί θυσίασαν τη ζωή τους; Πόσοι φασίστες και ναζιστές υπέφεραν και θυσίασαν τη ζωή τους για την ιδεολογία τους; Το 1850, ο ιδρυτής της θρησκείας Μπαχάι, Αλή Μωχάμετ που ήταν συνήθως γνωστός με το παρανόμι «Μπαμπ», θανατώθηκε μαζί με εκατοντάδες οπαδούς του από την Περσική κυβέρνηση και τον μουσουλμανικό κλήρο. Ήδη από το έτος 1844 υπέφερε πολλά δεινά σε οικτρή μουσουλμανική φυλακή για τη θρησκεία που ίδρυσε. Ήταν ή δεν ήταν ο Μωχάμετ ο τελευταίος και ο ανώτατος προφήτης του Θεού; Έτσι ισχυριζόταν ο ίδιος και μέχρι σήμερα αυτό ισχυρίζονται οι συνεχώς αυξανόμενοι μουσουλμάνοι με απόλυτο φανατισμό. Βεβαίως δεν μαρτύρησε γι' αυτό, αλλά στην αρχή κυνηγήθηκε πολύ γι' αυτό. Πάρα πολλοί όμως πέθαναν για χάρη του προφήτη τους. Σίγουρα ήταν πανέξυπνος και όχι τρελός. Αν κανείς ισχυριστεί ότι ήταν ψεύτης, αυτό μάλλον θα γίνει αιτία εξοντωτικού ιερού πολέμου τζιχάντ. Στην προσπάθεια και στο παραλήρημά του να πετύχει τους «υψηλούς» στόχους που είχε θέσει δεν αποκλείεται να πίστεψε πως πράγματι ήταν ο μέγιστος και ο έσχατος των προφητών. Αλλά ποιος ξέρει; Προκειμένου να τους πετύχει μάλλον σύντομα κατάλαβε καλά ότι και το ψέμα αποδίδει μια χαρά. Άλλο παράδειγμα: Ο Ηρακλής έλεγε ότι ήταν γιος του Δία. Άρα έτσι πρέπει να ήταν, αφού λόγω της αρετής, των κατορθωμάτων και παθημάτων του αποκλείεται να ήταν τρελός ή ψεύτης. Δεν έχει νόημα να παραθέσομε χιλιάδες τέτοιων παραδειγμάτων. Σίγουρα θα ξέρετε κι' εσείς μερικά.

Εν κατακλείδι λοιπόν βλέπομε ότι, οι δύο υποπεριπτώσεις του «**ψεύτη**» και του «**τρελού**», που προτείνει ο Chesterton ως μόνες εναλλακτικές υποπεριπτώσεις, μπορούν κάλλιστα να ισχύουν είτε πλήρως είτε σε κάποιο βαθμό. Τα γραπτά των *Ευαγγελίων*, όπως είδαμε, όχι μόνο δεν αποκλείουν κάτι τέτοιο, αλλά μας παρέχουν πλείστα όσα στοιχεία για να βγάλομε αβίαστα ένα τέτοιο συμπέρασμα. Βλέπομε επίσης ότι αυτές δεν είναι οι μόνες δυνατές υποπεριπτώσεις αλλά υπάρχουν περισσότερες. Παραπάνω εξετάσαμε ή συμπεράναμε και τις υποπεριπτώσεις:

(α) **Μυθολογημάτων και παραδόσεων** υπόπτου προελεύσεως βαλμένων στο στόμα υπαρκτού ή μη υπαρκτού προσώπου (μυθολογικού κατασκευάσματος) από άμεσα εσχατολογικές και μεσσιανικές ομάδες και κοινότητες. (Γι' αυτές γνωρίζομε αρκετά πράγματα για να καταλάβομε πως δρούσαν και τί συνέβαινε τότε. Το ζήτημα θα είχε ξεκαθαρίσει πλήρως, αν οι Χριστιανοί δεν είχαν καταστρέψει τα περισσότερα στοιχεία και βιβλία.).
(β) **Ιεράς απάτης και σκοπιμότητας** υστέρων συγγραφέων για κάποιο υπαρκτό ή μη υπαρκτό πρόσωπο. (Π.χ., ας μην λησμονούμε τα πεπραγμένα κατά την εποχή του μεγάλου τέρατος Κωνσταντίνου και του ψεύτη Ευσεβίου Καισαρείας.).

(γ) **Διαφορετική αντίληψη** του τί είναι «ψέμα» ή «τρέλα» στον νου ενός ξεκομμενου από την πραγματικότητα και ενός που υποφέρει από τυφλή πίστη και παραληρήματα. Αυτό συμβαίνει πολύ συχνά με έναν θρησκευτικά πιστό και φανατικό, ειδικά επί πραγμάτων που πιστεύει ακράδαντα χωρίς όμως και να έχει την παραμικρή εμπειρία περί αυτών. Συμβαίνει επίσης και με φανατικούς εθνικόφρονες, κλπ. (Π.χ., είναι άραγε «ψεύτης» ή «τρελός» ένας ινδουιστής που διαλαλεί με ακράδαντη πίστη ότι ο Κρίσνα τον γλίτωσε από την αρρώστια του;).
(δ) Η συμπτωματική **ηρωοποίηση και θεοποίηση** ενός ατόμου, λόγω των συνθηκών, καταστάσεων, νόμων, νοοτροπίας, κλπ., μιας συγκεκριμένης εποχής. (Π.χ., χωρίς να θέλομε να υποτιμήσομε στο παραμικρό το θάρρος, την ακεραιότητα και τον ηρωισμό του Giordano Bruno, δεν νομίζομε ότι θα γινόταν ήρωας αν ζούσε σήμερα!).

Πιθανώς να υπάρχουν και άλλες υποπεριπτώσεις τις οποίες μπορείτε να σκεφτείτε και να βρείτε μόνοι σας. Επίσης μελετήσετε προσεκτικά τη *Βίβλον*, γραμμή προς γραμμή, και θα βρείτε και πολλά άλλα «θεσπέσια» στοιχεία και αναφορές. Δεν μπορούμε να τα καταγράψομε όλα σε ένα άρθρο.

Λοιπόν αγαπητοί αναγνώστες, αυτά τα δύο ανωτέρω επιχειρήματα, παρ' όλον ότι είναι τραβηγμένα από τα μαλλιά, έγιναν πάρα πολύ του συρμού από τότε που πρωτοεμφανίστηκαν στο απολογητικό προσκήνιο του Χριστιανισμού. Αν και τα διατύπωσαν ένας φανατικός αιρετικός και ένας φανατικός καθολικός, τα χρησιμοποιούν ανεξαιρέτως όλοι οι Χριστιανοί, ανεξαρτήτως διομολογήσεως. Τα ακούμε πολύ συχνά και τα βλέπομε να προβληματίζουν τους αδαείς και απερίσκεπτους. Ακόμα το επιχείρημα του Pascal το χρησιμοποιούν και πιστοί άλλων θρησκειών εφ' όσον, στην αρχική διατύπωσή του, δεν αναφέρει ευθέως τον χριστιανικό Θεό, αλλά μόνο τον υπαινίσσεται. Εσείς λοιπόν κρίνετε αυτά τα επιχειρήματα μαζί με τα στοιχεία, τις απόψεις, τις αντιρρήσεις και τις δυνατότητες που παραθέτομε σ' αυτή την εργασία. Μετά αποφασίσετε και φερθείτε αναλόγως. Για το καλό και την πρόοδο της ανθρωπότητας.

Σημείωση: Πολλοί απλοϊκοί, φανατικοί, χριστιανοί πιστοί θέτουν και την εξής εκφοβιστική ερώτηση, σχετική με το στοίχημα του Pascal, σε όσους απορρίπτουν τον Χριστιανισμό: «Τί θα κάνετε αν έχετε άδικο και τελικά βρεθείτε μπροστά στον Θεό των Χριστιανών κατά την τελική κρίση;». Απ' όσα έχομε αναπτύξει εδώ και αλλού μια απάντηση μπορεί να είναι η εξής: «Θα του πούμε ότι, με βάση τις "θεόπνευστες" *Άγιες Γραφές*, την θεολογία και την ιστορία σου συμπεραίνομε ότι είσαι ένας σαδιστής και βάρβαρος Θεός χωρίς λογική και συμπόνια. Διέπραξες αμέτρητους παραλογισμούς και βαρβαρότητες. Ενώ ήσουν παντοδύναμος βαριόσουν να κάνεις ένα πουφ να βγάλεις τον Σατανά και τους διαβόλους από την μέση όταν αυτοί ξέπεσαν και έχασαν την χάρη σου και ως παντογνώστης που ήσουν προεγνώριζες τι επρόκειτο να επακολουθήσει και τι κακά οι εκπεσόντες άγγελοι θα προξενούσαν σ' όλη τη δημιουργία σου. Εντοσούτω δεν έκανες τίποτα και με το πρόσχημα της ελευθέρας εκλογής απέκρυψες το ότι επίτηδες δεν έδωσες το κριτήριο της ορθής εκλογής! Κλπ.». (Πολλά πράγματα μπορεί να πει κανείς επάνω σ' αυτή την ερώτηση και πολλά σχόλια και δικαιολογήσεις να διατυπώσει επάνω στην απάντηση.).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΖΗΤΑΜΕ ΣΑΦΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Αρχίζομε με την ερώτηση:

Ερώτηση: Τί επρόδωσε ο Ιούδας;
Απάντηση: Μα το ρωτάτε; Δεν ξέρετε; Τον Χριστό για τριάκοντα αργύρια!

Μέχρις εκεί το ξέρομε καλά το θέμα. Αυτή είναι η άμεση και αβασάνιστη απάντηση, τυφλοσούρτης. Δεν ρωτήσαμε βεβαίως το γιατί επρόδωσε, αν και αυτό επίσης είναι ένα μεγάλο ερώτημα. Τα τριάκοντα αργύρια είναι μια αφελέστατη απάντηση που ικανοποιεί τους πιστούς με την πλύση εγκεφάλου που έχουν υποστεί από μωρά παιδιά. Βεβαίως τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* και πολλά τροπάρια της μεγάλης εβδομάδας δικαιολογούν την προδοσία με το να χώσουν μέσα στα κείμενα τα τριάκοντα αργύρια. Δηλαδή ο Ιούδας επρόδωσε τον Χριστό επειδή ενόσησε από φιλαργυρία. «Τότε Ιούδας ο δυσσεβής φιλαργυρίας νοσήσας εσκοτίζετο!». Δεν πείθει αυτή η δικαιολογία κανέναν αμερόληπτο ερευνητή. Τα τριάκοντα αργύρια είναι μια φτηνή δικαιολογία που αντλείται από την *Παλαιά Διαθήκη*, επειδή σύμφωνα με τον Θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο, ένας Εβραίος διατιμούσε την αξία ενός δούλου ή δούλης, φονευθέντος ή ταχθέντος ισοβίως στον Γιαχβέχ, στη φτηνή τιμή των τριάντα ή πενήντα αργυρών νομισμάτων σεκέλ, *Έξοδος* 21: 32, *Λευιτικόν* 27: 3-4, κ.ά., και έτσι θέλησαν να παρουσιάσουν άλλη μια πλασμένη (ψευδο)προφητεία.

Τα *Ευαγγέλια* και οι θεολόγοι φρόντισαν να βρούνε και άλλες θεόπνευστες δικαιολογίες όπως:

1) Η προδοσία έγινε για να εκπληρωθούν οι γραφές και να αληθέψουν οι προκαθορισμένες προφητείες της *Εβραϊκής Παλαιάς Διαθήκης*. Τώρα ποιες προφητείες, τρέχα βρες τις και διαπίστωσε αν πράγματι έχουν να κάνουν καθόλου με τις χριστιανικές αφηγήσεις των *Ευαγγελίων*. Αυτά που παρουσιάζουν ως προφητείες είναι παραποιήσεις των *Εβραϊκών Γραφών* και δεν έχουν απολύτως τίποτα να κάνουν με τις χριστιανικές αφηγήσεις. Οι Χριστιανοί όμως διαφήμισαν ψευδώς ότι πρόκειται για προφητείες βασισμένοι στην αγραμματοσύνη του πλήθους και μετά στην απαγόρευση της μελέτης των γραφών! [Εδώ πρέπει να τονίσομε ότι ή λέξη Νεβί –Νεβιείμ στον πληθυντικό– που έχει μεταφραστή ως προφήτης –τες, δεν σημαίνει στα Εβραϊκά τον μάντη που μπορεί να μαντεύει-προφητεύει τα μέλλοντα εις τους αιώνας των αιώνων. Σημαίνει τον καλό γνώστη των πραγμάτων τού καιρού του πράγμα που τον καθιστά ικανό σύμβουλο για λήψη αποφάσεων τόσο στο παρόν όσο και στο άμεσο μέλλον. Είναι λοιπόν ο πολιτικός σύμβουλος, όπως ήταν όλοι αυτοί που ονομάζονται προφήτες στην *Παλαιά Διαθήκη*. Όποιος διαβάσει τα βιβλία των προφητών, εκτός των παρεμβολών και χαλκεύσεων, βλέπει αυτό το γεγονός αβίαστα.]

2) Ο Θεός Γιαχβέχ είχε θείο σχέδιο για την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους από τη γεμάτη αγάπη αρχική κατάρα του εναντίον των πρωτοπλάστων. Παρά τα παχιά λόγια για την ελευθέρα βούληση, ο Ιούδας και η προδοσία του ήταν προκαθορισμένο μέρος του θείου σχεδίου.

Σ’ αυτό το σημείο ας να επισημάνομε και την τρομακτική εβραιο-χριστιανική (καθώς και άλλων θρησκειών) θεολογική αντίφαση περί ελευθέρας βουλήσεως. Από την μια μας λένε ότι ο άνθρωπος χαίρει ελευθέρας βουλήσεως και εκλογής, και από την άλλη ότι το κάθε τι που γίνεται ανά πάσαν στιγμή είναι «βούλησις του Θεού» των!

Θεολογία για σχιζοφρενείς δηλαδή! Χρησιμοποιούν πότε το ένα και πότε το άλλο, όπως αυτό ταιριάζει σαν δικαιολογία στην περίσταση. Έχω ακούσει και διαβάσει και τα δύο πολύαριθμες φορές! Ακόμα ενώ μιλάνε για ηθική και ευθύνη, αν το κάθε τι που γίνεται ανά πάσαν στιγμή είναι «βούλησις του Θεού», τότε δεν υπάρχει ούτε ηθική ούτε ευθύνη! Άραγε και οι ενέργειες του διαβόλου είναι και αυτές βούλησις του Θεού; Βρείτε την άκρη με αυτές τις θεολογίες, αν έχετε σώας τας φρένας!

3) Έτσι εγούσταρε ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ να παιχθεί το θείο δράμα στο θέατρο της σωτηρίας και έτσι έκανε. Κλπ.

Το ερώτημά μας εδώ έγκειται ως εξής. Βάσει των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* σε τί συνίστατο, ποιά ήταν δηλαδή τα στοιχεία που περιείχε, η προδοσία του Ιούδα; Πρωτίστως, ο Ιούδας επρόδωσε τον Χριστό ως τί; Ως εγκληματία, ως ληστή, ως στασιαστή, ως τί τέλος πάντων; Ζητάμε σαφή και αβίαστη απάντηση που βασίζεται καθαρά στις αφηγήσεις και στα στοιχεία που παραθέτουν τα τέσσερα κανονικά και θεόπνευστα *Ευαγγέλια*. Δεν ζητάμε έναν κατάλογο από εικασίες με όλα εκείνα τα: «Ίσως αυτό, αλλά όχι το άλλο» και ένα σωρό από υποθέσεις: «Αυτό μπορεί να έγινε κάπως έτσι, αλλά όχι αλλιώς» κλπ., σαν όλες αυτές τις απολογητικές απαντήσεις που συνεχώς απολαύομε από τους θεοφώτιστους θεολόγους και απολογητές όταν φτάνει ο κόμπος στο χτένι.

Τέτοιου τύπου δικαιολογίες μπορώ και 'γω να βγάλω με την σέσουλα. Πρέπει να το τονίσομε άλλη μια φορά εφ' όλης της απολογητικής, θεολογικής, κλπ., ύλης και θεμάτων: *Η εφεύρεση δικαιολογιών για να δικαιολογήσει κανείς οτιδήποτε είναι το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο.* Ιδίως όταν οι άλλοι τις πιστεύουν στα τυφλά τότε αυτοβαπτιζόμαστε και διδάκτορες της δικανικής! Π.χ., για να δικαιολογήσει κάποιος το κάπνισμα μας είπε ότι: «αυτός που δεν καπνίζει θα πεθάνει υγιής, οπότε μιας που θα πεθάνομε ας καπνίζομε για να μην πεθάνομε υγιείς και πάμε τσάμπα χαμένοι!». Αυτό ικανοποίησε σφόδρα όλους τους καπνιστές που τον άκουσαν!

Εμείς λοιπόν εδώ όπως και παντού επί των θεολογικών θεμάτων και ζητημάτων ζητάμε τις σαφείς και πλήρεις απαντήσεις που μας παρέχουν τα τέσσερα κανονικά θεόπνευστα *Ευαγγέλια* και όλα τα θεόπνευστα γραπτά της Αγίας Καθολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και αμπέλου του Θεού και Ιησού Χριστού. Δεν ζητάμε τις απαντήσεις που είναι δικαιολογίες με το να προτάσσονται συνεχώς με όλα εκείνα τα ατελεύτητα «ίσως» και «μπορεί» που καθιστούν ταυτολογία κάθε ισχυρισμό! Ή μιλάμε ευκρινώς για τα σοβαρά ζητήματα, όπως η απόλυτη θεϊκή αλήθεια για την οποία απαιτούμε να ξέρομε τι ακριβώς ισχύει, ή προσπαθούμε με κάθε κόλπο ή δόλο να δικαιολογήσομε κάτι «θεϊκές» ιστοριούλες που δεν πιάνονται ούτε με δυο ξυλαράκια! ...

Για να λοιπόν γίνω πιο σαφής εξηγώ το τί θέλω να πω. Όταν κάποιος προδώσει έναν συνάνθρωπό του, για οποιουσδήποτε λόγους, στις αρχές ή τις μυστικές υπηρεσίες ενός κράτους ή κυβέρνησης ή δικτατορίας, κλπ., η προδοσία του περιέχει πολλά και διάφορα ως εξής στοιχεία:

1) Ο προδότης που πράττει την προδοσία (κατάδοση στίς αρχές) προδίδει πάντα τον άλλον ως κάτι. Π.χ. κακοποιό, ληστή, στασιαστή, αναρχικό, κομμουνιστή, φασίστα, τρομοκράτη, ανατρεπτικό κλπ.
2) Αν ο προδιδόμενος είναι άγνωστος φυσιογνωμικά, τότε ο προδότης φροντίζει να περιγράψει όσο πιο λεπτομερέστερα γίνεται το σκίτσο του, πως φαίνεται και πως μοιάζει ο άνθρωπος αυτός. κλπ. Εί δυνατόν να δώσει και τη φωτογραφία του. Έτσι

με αυτή την περιγραφή να καθίσταται δυνατόν να αναγνωρισθεί και να συλληφθεί με πρώτη ευκαιρία.

3) Αν κρύβεται ο άνθρωπος αυτός, ο προδότης μαρτυρά που μένει, που συχνάζει, ποιες ώρες πηγαίνει σε ορισμένα μέρη, κλπ., για να καιροφυλακτήσουν και να τον πιάσουν.
4) Αν έχει μυστικά σχέδια, τρομοκρατικές ενέργειες, υποχθόνιους και ανατρεπτικούς σκοπούς ή έχει διαπράξει εγκλήματα ο προδότης φροντίζει να μάθει όλα αυτά και να τα μαρτυρήσει.
5) Ο προδότης μαρτυρά και τον τρόπο με τον οποίο ο προδιδόμενος σκέπτεται, πως δρα, πως κινείται, πως στρατολογεί άλλους, κλπ.
6) (Μόνοι σας ίσως βρείτε και άλλα στοιχεία που μπαίνουν σε μια προδοσία ανθρώπου στις αρχές ή τις μυστικές υπηρεσίες.).

Τέτοια απάντηση που να περιέχει τέτοια στοιχεία στα *Ευαγγέλια* δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει και καμιά άλλη, θεολογική, ιστορική, κλπ., από ό,τι γνωρίζω. Αντιθέτως τα *Ευαγγέλια* παρέχουν πλείστα όσα στοιχεία που ανατρέπουν κατηγορηματικώς τα ανωτέρω πέντε στοιχεία που αναφέραμε. Ο Χριστός ήταν κάθε μέρα μαζί με τον κόσμο και τις Ιουδαϊκές αρχές. Μυστικά δεν είχε. Ήταν δηλαδή μια προδοσία εντελώς αχρείαστη και για τους Ιουδαίους και για τους Ρωμαίους. Όλοι τον ξέρανε πολύ καλά και μπορούσαν να τον βρούνε πολύ εύκολα. Εκήρυττε και εδίδασκε χωρίς μυστικά. Κάθε μέρα τσακωνόταν με τους αρχιερείς, γραμματείς, φαρισαίους και εμπόρους μέσα στον Ναό. Παντού δίδασκε, έκανε θαύματα, τέρατα και σημεία. Τα τρία πρώτα, τα συνοπτικά, *Ευαγγέλια* μας λένε ότι όταν η σπείρα με τους αρχιερείς και αξιωματούχους των Ιουδαίων συνελάμβαναν τον Ιησού μέσα στη νύχτα, αυτός παραξενεύτηκε και τους είπε: «Μα καλά κάθε μέρα ήμουν στον Ναό μαζί σας διδάσκων... και δεν απλώσατε χέρια πάνω μου να με συλλάβετε και τώρα ήλθατε μέσα στην νύχτα με ξύλα και μαχαίρια... να με πιάσετε σαν ληστή...». Του Ιωάννη μας λέει ότι, ο Χριστός είπε στις Ιουδαϊκές αρχές: «Εγώ πάντα φανερά μίλησα και κρυφά δεν έχω πει τίποτα...». Του Μάρκου μας παρέχει ακόμα εκείνους τους δύο χαριτωμένους και ξεκάρφωτους στίχους για το επεισόδιο του «γυμνού νέου» που πετάχτηκε μέσα στο σκοτάδι κλπ. Τί να ήθελε άραγε ο γυμνός νεανίσκος εκείνη την ώρα της νύχτας να εμπλακεί με τους αρχιερείς και μια σπείρα 100 ρωμαίων λογχοφόρων;... Ο Ματθαίος αν και θεωρείται πιο κοντά στα «γεγονότα» δεν μας λέει τίποτα για τα στοιχεία που περιείχε η προδοσία του Ιούδα. Δηλαδή τέσσερις έγραψαν, δύο από τους οποίους (ο Ματθαίος και ο Ιωάννης) ήταν μέσα στην ομάδα των δώδεκα και άρα αυτόπτες μάρτυρες, και όμως δεν εστάθηκαν αρκετοί και ικανοί να μας δώσουν πλήρεις, ακριβείς και αλληλοστηριζόμενες πληροφορίες για ένα τόσο φυσικό και σοβαρό ερώτημα. Δεν αναφέρει κανένας τους ούτε το στοιχειώδες συστατικό της προδοσίας που αβίαστα απαιτεί μια ειλικρινής και φυσιολογική έκθεση των πραγμάτων σε τέτοιες περιπτώσεις. Δηλαδή το, ως τί ο Ιούδας πρόδωσε τον Χριστό. Ως ληστή, ως βλάσφημο, ως στασιαστή, ως τί τέλος πάντων... Περίεργα πράγματα, διότι στην περίπτωση του Ιούδα των *Ευαγγελίων* η προδοσία είναι ξαφνική, καταστροφική και χωρίς γνωστό και συγκεκριμένο κίνητρο.

Λοιπόν εμείς ρωτάμε ξανά. Ως τί επρόδωσε ο Ιούδας τον Χριστό και ποια μας λένε τα κανονικά τέσσαρα *Ευαγγέλια* ότι ήταν τα στοιχεία που περιείχε η προδοσία του;

Μαζί με αυτήν την ερώτηση ανακύπτουν και οι εξής βασικές και σοβαρές επί μέρους ερωτήσεις.

1) Γιατί μια φτωχοτάτη ομάδα Γαλιλαίων επαιτών βρήκε κάποιον Ιουδαίο, από την άλλη περιοχή της χώρας, και του ανέθεσε να είναι ο ταμίας της παρέας και να κρατάει το χρηματοφυλάκιο; Οι εντολές από τον Κύριό τους ήταν να μην έχουν μαζί τους χρήματα και να μην σκέπτονται το αύριο. Μόνο να δέχονται την αναγκαία τροφή και κατάλυμα που θα τους προσφερόταν από μέρα σε μέρα.
2) Ας υποθέσομε, αντιφατικώς βεβαίως, ότι αυτή η πάμπτωχη ομάδα υπηρετών των ασθενών και του εξαθλιωμένου όχλου χρειαζόταν κάποιον για οικονομικές υποθέσεις. Τότε γιατί βρήκαν έναν άγνωστο από την άλλη άκρη της χώρας; Ολόκληρη Γαλιλαία δεν είχε έναν λογιστή; Ο Ματθαίος ως τελώνης θα ήταν ο πλέον κατάλληλος.
3) Γιατί ο Ιούδας εδέχθη να γίνει μέλος αυτού του θιάσου;
4) Γιατί ο Ιησούς τον ανέχθηκε και τον εδέχθη στις τάξεις του;
5) Γιατί ένα τόσο πενιχρό ποσό των τριάκοντα αργυρίων ήταν ικανό να τον πείσει να κάνει μια τέτοια προδοσία εναντίον τού τόσο καλού, αγίου και θαυματουργού διδασκάλου του;
6) Τί καλλίτερο νόμισε ότι θα πετύχαινε με αυτή την προδοσία;
7) Γιατί οι άλλοι ένδεκα μαθητές δεν τον συνέλαβαν αμέσως μόλις ο Ιησούς τον απεκάλυψε ανοιχτά και φανερά κατά τον Μυστικόν Δείπνον;
8) Σε τι χρειαζόταν ο Ιούδας για να ταυτοποιήσει, διά φιλήματος, την αναγνώριση ενός πάρα πολύ γνωστού ανδρός και που όλοι ήξεραν καλά τα μέρη στα οποία εσύχνάζε;
9) Γιατί δεν τον έφεραν, έστω και αναγκαστικώς, σαν μάρτυρα στη δίκη, αλλά έφεραν ψευδομάρτυρες;
10) Για ποιο λόγο μετενόησε; Μόνο από τύψεις συνειδήσεως;
11) Γιατί η μετάνοιά του εξεδηλώθει με την άχρηστη πράξη της αυτοκτονίας του δι' απαγχονισμού, κατά τον Ματθαίο; Κατά τον Λουκά, στις *Πράξεις των Αποστόλων*, το τέλος του Ιούδα επήλθε με τελείως διαφορετικό τρόπο. Πώς γίνεται λοιπόν να υπάρχει μια τόσο κραυγαλέα αντίφαση μεταξύ Ματθαίου και Λουκά; Τί να σημαίνει άραγε αυτή η θεόπνευστη αντίφαση!;
12) Γιατί αντί της αυτοκτονίας δεν έκανε κατά τις ύστατες αυτές στιγμές ό,τι πλέον περνούσε από τα χέρια του για να σώσει, έστω και απεγνωσμένα, τον διδάσκαλό του;
13) Τελικά για ποιο λόγο ο Ιούδας επρόδωσε τον Κύριόν του; Έφταιγε άραγε η σπατάλη του πανάκριβου μύρου στη Βηθανία, τα τριάκοντα αργύρια, και τα δύο, τον έπιασε τρέλα, επειδή μπήκε μέσα του ο σατανάς, για να αληθέψουν οι γραφές της *Παλαιάς Διαθήκης*, για να παίξει καλά τον προκαθορισθέντα ρόλο του στο θέατρο της σωτηρίας του Γιαχβέχ, τί άραγε;

Όπως φαίνεται οι άγνωστοι και ανώνυμοι συγγραφείς των *Ευαγγελίων* ενεπλάκησαν σε μυθοπλασίες και σκόπιμες επαληθεύσεις δήθεν προφητειών ή αντανακλάσεις άλλων ιστοριών και μύθων. Έτσι έπρεπε να αυτοσχεδιάσουν και να κατασκευάσουν τη μορφή του Ιούδα η οποία θα εξυπηρετούσε τις μυθοπλαστίες τις οποίες εσέρβιραν στον αμόρφωτο, κακόμοιρο και αφελή κοσμάκη. Όμως καμία από αυτές τις παραπάνω χονδρικές αντιρρήσεις (τεθείσες υπό μορφήν ερωτήσεων για τον αντικειμενικό μελετητή) δεν επιτρέπεται να εισέλθει στο θείο δράμα των *Ευαγγελίων*. Οι αφηγήσεις των *Ευαγγελίων* απαιτούν την δημιουργία ενός ισχυροτάτου ξαφνικού σοκ μαζί με μία τραγική έξαρση συναισθημα-

τισμού. Με κανένα τρόπο δεν αφήνουν χώρο στη λογική, στον ορθολογισμό και στην απαγωγική μέθοδο «αιτίας και αποτελέσματος».

Σε αυτές λοιπόν τις βασικές ερωτήσεις περιμένομε απαντήσεις... από τους υπηρέτες της χριστιανικής μάστιγας, τις οποίες αν λάβομε, θα μας υποχρεώσουν τα μέγιστα.

Επί τή ευκαιρία αναφέρομε ακόμα και τις εξής ερωτήσεις για τις οποίες ζητάμε απαντήσεις βασισμένες στα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* και αποδεδειγμένες από τα γραπτά των *Ευαγγελίων* και της ιστορίας του Χριστιανισμού.

1) Ποιός τελικά κατεδίκασε τον Ιησού; Ποιός δηλαδή εξέδωσε και ποιος ανακοίνωσε την τελική καταδικαστική απόφαση; Ποιά είναι η σαφής απάντηση των θεοπνεύστων *Ευαγγελίων*;
   Το Ιουδαϊκό συνέδριο (δικαστήριο σανχεντρίν αποτελούμενο από 71 μέλη);
   Ο Καϊάφας;
   Ο Άννας;
   Ο Πιλάτος;
   Ο Ηρώδης Αντίπας;
   Ο όχλος;
   Όλοι τους;
   Κάποιος άλλος;
   Κανένας;
   Τελικά ποιός;

2) Για ποιόν, έστω τυπικό, λόγο καταδικάστηκε ο Ιησούς στην εσχάτη των ποινών και μάλιστα διά της φρικτής ρωμαϊκής σταυρώσεως; Ποιο ήταν δηλαδή το έγκλημά του για το οποίο κατεδικάσθη εις θάνατον; Τί έγραψε κάτω στα επίσημα πρακτικά της δίκης ο γραμματέας του δικαστηρίου που απεφάσισε (ή οι γραμματείς των δικαστηρίων που απεφάσισαν) αυτή τη καταδικαστική απόφαση;
   Το ότι απεκάλεσε τον εαυτόν του υιόν του Θεού (Γιαχβέχ);
   Το ότι δεν τηρούσε τον Μωσαϊκό Νόμο;
   Το ότι εβλαστήμησε τον Θεόν (Γιαχβέχ) με το να αποκαλέσει τον εαυτόν του υιόν του Θεού και άλλα παρεμφερή τοιαύτα;
   Το ότι ανέστησε τον Λάζαρο; (Σημειώσετε ότι η ανάσταση του Λαζάρου αναφέρεται μόνο στον Ιωάννη. Ο Ματθαίος και ο Πέτρος τουΜάρκου καίτοι αυτόπτες μάρτυρες δεν την εθεώρησαν τόσο σπουδαία για να την αναφέρουν.).
   Το ότι είπε ψέματα για το γκρέμισμα και την ανοικοδόμηση του ναού του Σολομώντος εντός τριών ημερών, με χέρια ή χωρίς χέρια, με θεϊκές δυνάμεις που μόνο αυτός κατείχε;
   Το ότι εξεδίωξε τους εμπόρους από τον Ναό;
   Οι συχνοί πυκνοί τσακωμοί του με τους αρχιερείς, γραμματείς και φαρισαίους που συνοδεύοντο με ισχυρά και ασύστολα υβρεολόγια;
   Η ζήλια, το μίσος και ο φθόνος των Εβραϊκών αρχόντων εναντίον του;
   Η αντιπαλότητά του με τον τετράρχη βασιλέα της Γαλιλαίας Ηρώδη Αντίπα;
   Το ότι συνωμότησε και εστράφη κατά της Ρωμαϊκής αρχής;
   Το ότι ωθούσε τον κόσμο στο να πληρώνει ή στο να μην πληρώνει φόρους στους Ρωμαίους;

Το ότι απεκάλεσε τον εαυτόν του βασιλέα του Ισραήλ;
Το ότι δεν εσέβετο τον καίσαρα;
Το ότι ήταν πολύ συμφερότερο να καταδικαστεί ένας άνδρας (εδώ ο Ιησούς) εις θάνατον από το να απολεσθεί ολόκληρος ο λαός του Ισραήλ στα χέρια του Ρωμαϊκού στρατού.
Ποιος ήταν τέλος πάντων ό λόγος από όλους αυτούς και πιθανότατα και άλλους λόγους;

3) Ποιοί συνέλαβαν τον Ιησού;
Οι Εβραίοι με δικές τους αστυνομικές δυνάμεις;
Οι Ρωμαίοι με σπείρα ή κοόρτη στρατιωτών;
Ο όχλος με ξύλα και μαχαίρια;
Τα έθνη;
Όλοι μαζί;
Μερικοί απ' αυτούς;

4) Ποιοί εσταύρωσαν τον Ιησού;
Οι Εβραίοι;
Οι Ρωμαίοι;
Τα έθνη;
Όλοι μαζί;
Μερικοί απ' αυτούς;

5) Με πόσους διαφορετικούς τρόπους τελειώνει το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* μέσα στα χειρόγραφα και στις εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* που έφθασαν μέχρις ημών από του έτους 340 Κ.Ε.; Γιατί τα πρωτότυπα κείμενα των *Ευαγγελίων* κατά τον Ειρηναίο, 180-185 Κ.Ε., εξαφανίσθηκαν;

6) Γιατί υπάρχουν πολλοί (πάνω από τέσσερις) τρόποι με τους οποίους τελειώνει το θεόπνευστο *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* μέσα στους μέχρις ημών διασωθέντας χειρογράφους κώδικες; Τί έχει συμβεί;

Όποιος απαντήσει σαφώς και επακριβώς σε όλες αυτές τις ανωτέρω τεθείσες ερωτήσεις, ή ρητορικές αντιρρήσεις αν θέλει να τις αποκαλέσει κανείς, **μαζί με τα αποδεικτικά στοιχεία των απαντήσεών του**, θα τον παρακαλέσομε θερμότατα να δημοσιεύσει παγκοσμίως τις απαντήσεις του μαζί με τα στοιχεία του. Θα κάνει μια τεραστία ευεργεσία όχι απλώς σε μας (τον γράφοντα και τους ομοϊδεάτες του) αλλά σε ολόκληρη τη δύστυχη ανθρωπότητα και τον πολιτισμό. Τον ευχαριστούμε πάρα πολύ από τώρα.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ (και όχι μόνον)

✵

Σύντομη Εισαγωγή

Πολύ μελάνι έχει καταναλωθεί για την συγγραφή βιβλίων, δοκιμίων, θεωριών, κλπ, περί Παύλου του αποστόλου των εθνών (*Πράξεις* θ΄: 15, ιγ΄: 42, 46-48, ιδ΄: 1, ιζ΄: 30, ιε΄: 12, ιη΄: 6, κα΄: 21, 25, κβ΄: 19, 21, κη΄: 28, *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 13, *Πρός Γαλάτας* β΄: 2, 7-9, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 16, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 12, β΄: 7, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 11, δ΄: 17). Η εντολή «διά πάντα τα έθνη» είχε δοθεί πρωτίστως στους ένδεκα μαθητές από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό (*Ματθαίος* κη΄: 19, *Μάρκος* ιστ΄: 15, *Λουκάς* κδ΄: 47, κλπ.), αλλά τώρα κάτι έγινε και την κατέχει ο Παύλος σχεδόν αποκλειστικά. Ποιος μπορεί άραγε να μας εξηγήσει τι συνέβη!

Αλλά σε δυο σημεία πολύ περιέργως μας λέγει ότι ο Θεός που κηρύττει ήταν ήδη κεκηρυγμένος και πεπιστευμένος σ' όλο τον κόσμο προτού ο ίδιος αρχίσει το ιεραποστολικό του έργο: *Πρός Κολασσαείς* α΄: 23 «*ει γε επιμένετε τη πίστει τεθεμελιωμένοι και εδραίοι και μη μετακινούμενοι από της ελπίδος του ευαγγελίου* ***ου ηκούσατε, του κηρυχθέντος εν πάση τη κτίσει τη υπό τον ουρανόν, ου εγενόμην εγώ Παύλος διάκονος.***» και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 16 «*και ομολογουμένως μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριον· Θεός εφανερώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν Πνεύματι, ώφθη αγγέλοις,* ***εκηρύχθη εν έθνεσιν, επιστεύθη εν κόσμω, ανελήφθη εν δόξη***.». Τώρα τί γίνεται με τούτα 'δω; Αρχίσαμε με αντιφάσεις ή με υπερβολές και ανακατωσούρες; Αλλά ας συνεχίσομε!

Περί Θεωριών

Θεωρίες επί θεωριών περί Παύλου, όπως και περί ολοκλήρου του Χριστιανισμού, άλλες υπέρ και άλλες κατά, έρχονται και πάνε. Βιβλία, το ίδιο! Π.χ., το βιβλίο του Βαυαρού Joseph Holzner με τον τίτλο *Παύλος* (μεταφρασμένο στα Ελληνικά) είναι ένα από τα ονομαστά βιβλία που ανήκουν στα υπέρ. Το γνωστό μας βιβλίο της Λιλής Ζωγράφου με τον τίτλο *Αντιγνώση τα Δεκανίκια του Καπιταλισμού* ανήκει στα κατά.

Ο δεύτερος τόμος του τριτόμου έργου του Γάλλου νεωτέρου ερευνητή Robert Ambelain *Ιησούς, Παύλος, Γολγοθάς* (μεταφρασμένο στα Ελληνικά) αναπτύσσει μια πολύ πρωτότυπη θεωρία περί Παύλου. Η θεωρία αυτή είναι **«ευημεριστική»,** δηλαδή παραδέχεται την ιστορική ύπαρξη του Παύλου αλλά απορρίπτει κάθε θεϊκή προέλευση της δράσεώς του. Με δυο λόγια, κατά τον Ambelain ο Παύλος δεν ήταν Εβραίος αλλά Ιδουμαίος Άραβας, εγγονός από μάνα και δεύτερος ανιψιός από πατέρα του βασιλιά Ηρώδη του Μεγάλου. Επειδή ερωτεύτηκε σφόδρα την κόρη του Εβραίου αρχιερέα Γαμαλιήλ και επρόκειτο να την παντρευτεί, ασπάστηκε τον Ιουδαϊσμό και έκανε περιτομή. Στην πορεία όμως το παντρολόγι χάλασε και ο Παύλος από πείσμα και κόμπλεξ, ήταν πολύ άσχημος και άρρωστος, το γύρισε στον Χριστιανισμό. Αυτά εδώ τα περί παντρολογίου είναι παρμένα από μια Εβιωνιτική μαρτυρία. Αν εξαιρέσομε τις υποθέσεις και τις θεωρίες, που προσπαθεί να προβάλλει, ίσως και μερικά αθέλητα λάθη που μπορεί να προκύψουν μέσα σε έναν τόσο

μεγάλο όγκο έρευνας, τα στοιχεία που παραθέτει ο Ambelain αξίζουν να μελετηθούν. Ο Ambelain μέσα σ' όλα τα στοιχεία που παραθέτει και στα κείμενα των *Πράξεων* και των *Επιστολών*, όπως τα έχομε σήμερα στα χέρια μας, δεν διακρίνει έναν και μοναδικό Παύλο αλλά τρεις διαφορετικούς χαρακτήρες Σαούλ-Σαύλου-Παύλου. Άλλοι, όπως ο κ. Μάριος Βερέττας και κ. Κώστας Κυριακάκης, λαμβάνοντας υπ' όψη τις τρεις *Επιστολές του Ιωάννου* και την *Αποκάλυψιν* αποφαίνονται ότι οι όροι «αντίχριστος» και «ψευδοπροφήτης» αναφέρονται στον Παύλο. Άλλοι πάλι, όπως ο Harold Leidner, τον θέλουν να ζει επ' ολίγον και μετά τα γεγονότα του 70-73 Κ.Ε., παρά την χριστιανική χρονολογία του θανάτου του μεταξύ 64 και 67 Κ.Ε. Δηλαδή, υπάρχει πλήρης ασυμφωνία μεταξύ των ερευνητών.

Βασισμένοι λοιπόν στα κείμενα του Κανόνος της *Καινής Διαθήκης*, σε ορισμένα απόκρυφα κείμενα και βιβλία, σε μαρτυρίες των Εβιωνιτών (= αρχικών πτωχών Χριστιανών Εβραίων) και σε διάφορες παραδόσεις, αντιθέτως του καθιερωμένου Παύλου, πολλοί αξιόλογοι ερευνητές ταυτίζουν τον Παύλο με τον ασήμαντο και μικρής εμβελείας Σίμωνα τον Μάγο των *Πράξεων*, τον Ψευδοπροφήτη της *Αποκαλύψεως*, τον Αντίχριστο (= αντί του Χριστού και όχι εναντίον του Χριστού) της *Α΄ Επιστολής του Ιωάννου* και τον Διοτρεφή εναντίον του οποίου ωρύεται ο Ιωάννης στην *Γ΄ Επιστολήν* του. Τα επιχειρήματά τους δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητα. Αντιθέτως είναι πολύ ισχυρά και μόνο η μηχανή του χρόνου μπορεί να τα ακυρώσει! Μερικά απ' αυτά θα τα δούμε και σε παρακάτω επί μέρους τμήματα αυτού του κεφαλαίου.

Με όσα στοιχεία έχουν προκύψει μέχρι σήμερα, καμία ιστορική έρευνα των τελευταίων τριών αιώνων δεν απέδωσε βάσιμα, αντικειμενικά και κοινώς παραδεκτά αποτελέσματα. Όλα αιωρούνται, όλα παίζονται και όλα ακόμα μελετώνται και συγκρίνονται. Σε ολίγες γενικές γραμμές οφείλομε να τονίσομε τα εξής. Τα στοιχεία που όλες οι πλευρές παρουσιάζουν για να στηρίξουν τις θεωρίες τους, προέρχονται συνήθως από εσωτερικές, μεροληπτικές και αναξιόπιστες πηγές και παραδόσεις. Τα τυχόν ιστορικά και αρχαιολογικά στοιχεία είναι πολύ ολίγα και αδιασταύρωτα για να εξαχθεί κάποιο αποδεκτό συμπέρασμα. Ακόμα μερικά στοιχεία είναι είτε αυθαίρετα, επειδή έτσι συμφέρει την εκάστοτε υπόθεση, είτε αναξιόπιστα, είτε αντιφατικά, κλπ. Δεν τηρούν δηλαδή τους κανόνες της ιστορικής επιστήμης. Συνεπώς όλες οι προσπάθειες της ιστορικής αναπλάσεως εκείνων των υποτιθεμένων γεγονότων και εποχών, στο τέλος – τέλος και κατ' ουσίαν, από ιστορικής απόψεως καταλήγουν στο μηδέν.

«Ευημεριστές» είναι εκείνοι που παραδέχονται την ιστορική ύπαρξη του Χριστού αλλά απορρίπτουν τη θεϊκή του προέλευση και ταυτότητα. Το όνομά τους το αντλούν από τον άθεο Αρχαίο Έλληνα ποιητή και ιστορικό Ευήμερο του 4ου αιώνα Π.Κ.Ε. (προ κοινής εποχής), από τη Μεσσήνη της Σικελίας. Αυτός πρώτος εισήγαγε την υπόθεση ότι οι θεοί σε πανάρχαιες εποχές υπήρξαν ως άνθρωποι. Επειδή δε έκαναν σπουδαίες πράξεις, μεγάλα κατορθώματα και έπαιξαν εξαιρετικό ρόλο στις κοινωνίες όπου έζησαν, εκ των υστέρων οι κοινωνίες αυτές τους εθεοποίησαν. Αυτή την ανάλογη θέση προβάλλουν οι ευημεριστές ερευνητές και στην περίπτωση του Χριστού. Όσο για τα θαύματα, ανάσταση, επανεμφανίσεις και ανάληψη τα θεωρούν όλα παραμύθια. Υπάρχει μία πολύ ενδιαφέρουσα σειρά βιντεοταινιών, φτιαγμένες από τους πιο διασημους ευημεριστές καθηγητές των αμερικανικών πανεπιστημίων που την προέβαλε το κανάλι PBS της αμερικανικής τηλεόρασης. Έχει τρία μέρη με τίτλους: *From Jesus to Christ*, *Apocalypse*, *Peter and Paul* (Από τον Ιησού στον Χριστό, Αποκάλυψη, Πέτρος και Παύλος).

Τέλος υπάρχουν και οι **«μυθικιστικές θεωρίες»** που υποστηρίζουν ότι ο Χριστός ή ο Παύλος είναι απλώς μυθικά πρόσωπα, δηλαδή επινοήσεις των ομάδων που τα εφεύραν. Ο

Γιάνης Κορδάτος στα βιβλία του *Αρχαίες Θρησκείες και Χριστιανισμός* και *Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός* αναφέρει μερικούς οπαδούς αυτών των μυθικιστικών θεωριών. Όπως όλοι, έτσι και αυτοί έχουν τα επιχειρήματά τους. Κανείς ιστορικός σύγχρονος ή πλησίον του Χριστού ή του Παύλου δεν τους αναφέρει. Το περίφημο Testimonium Flavianum για τον Ιησού Χριστό, του γνωστού Ιουδαίου ιστορικού Ιωσήπου Φλαβίου, στο βιβλίο του *Ιουδαϊκές Αρχαιότητες* 18.3.3 (ή 18.63), έχει αποδειχθεί ότι είναι παραχάραξη των Χριστιανών διορθωτών αντιγραφέων, με πρώτον και καλλίτερον από όλους τον (ψευδο)ιστορικό και αυλοκόλακα του μεγάλου Κωνσταντίνου, Ευσέβιο Καισαρείας, ο οποίος πρώτος από όλους το αναφέρει και το χρησιμοποιεί τον 4ον αιώνα, ενώ κανείς άλλος δεν ξέρει τίποτα γι' αυτό ακόμα και επ' ολίγον χρόνο μετά το τέλος του τέταρτου αιώνα. Άλλες αναφορές από ιστορικούς, ποιητές, κλπ. είναι πολύ πενιχρές, έμμεσες, δεν είναι σύγχρονες αλλά πολύ κατοπινές.

Περί Περιοδειών του Παύλου

Ο Χριστιανισμός είχε κηρυχθεί και από άλλους πριν κηρυχθεί από τον Παύλο. Αυτό μας το βεβαιώνει και ο ίδιος στην *Πρός Ρωμαίους* επιστολή του (ιδιαίτερα από τους στίχους α΄: 11-13 και ιε΄: 20-23) και στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 22. Αν ο Παύλος υπήρξε, είχε κάπου 15-17 χρόνια δράσης μαζί με τα διάφορα διαλείμματα μεταξύ αυτών των ετών (π.χ. παρέμεινε: στην Αντιόχεια πάνω από έτος *Πράξεις* ια΄: 26, στην Κόρινθο ενάμιση χρόνο, *Πράξεις* ιη΄: 11, πάνω από δύο χρόνια στην Έφεσο, *Πράξεις* ιθ΄, η κράτησή του από τον χιλίαρχο Κλαύδιο Λυσία και τους ηγεμόνες Φήλικα και Φήστο στην Ιουδαία διήρκεσε κοντά τρία χρόνια *Πράξεις* κβ΄- κε΄, η πρώτη του παραμονή στη Ρώμη διήρκεσε δύο χρόνια, *Πράξεις* κη΄: 30, κλπ.). Πολλοί ισχυρίζονται ότι με τα μέσα της εποχής εκείνης ήταν αδύνατον ένα άτομο να διαπράξει όλα όσα έχουν καταλογισθεί στο ενεργητικό του Παύλου σ' αυτό το σχετικώς μικρό χρονικό διάστημα.

Εκτός από τις τρεις γνωστές περιοδείες του Παύλου και το περιπετειώδες ταξίδι του στη Ρώμη που εξιστορούνται στις *Πράξεις*, πρέπει να υπάρχουν και άλλα δύο ταξίδια τα οποία ουσιαστικά αποσιωπούνται από την καθολική και ορθόδοξη εκκλησία. Μόνο ελάχιστες υποσημειώσεις ή νύξεις δίνονται κάπου-κάπου. Γιατί άραγε; Όπως αναφέρει στην επιστολή του *Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 19 εσκόπευε να πάει στο Ιλλυρικό (Αλβανία). Δεν γνωρίζομε πολλά πράγματα γι' αυτό το ταξίδι. Ο ευνούχος επίσκοπος Τύρου Δωρόθεος († 366 Κ.Ε.) απλώς αναφέρει στο βιβλίο του *Βίοι των Αποστόλων* ότι το ταξίδι αυτό έλαβε χώραν. Αν και η αξιοπιστία του Δωροθέου είναι γενικώς πολύ αμφίβολη και η συγγραφή του πολύ υστερόχρονη χωρίς να παραθέτει τις πηγές του, ο στίχος *Πρός Ρωμαίους* ιε΄:19 προσδίδει κάποια βαρύτητα στη μαρτυρία του.

Το άλλο ταξίδι είναι μια μεγάλη ύποπτη περιοδεία, η τέταρτη, μια χαρτογράφηση της οποίας υπάρχει στο προτεσταντικό βιβλίο *The Strongest Strong's Exhaustive Concordance of the Bible, 21st century edition*, στην τελευταία σελίδα. Αυτή η περιοδεία συμπεραίνεται από την μελέτη των επιστολών: *Πρός Ρωμαίους*, *Πρός Φιλήμονα*, *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και *Πρός Τίτον*, και από το γεγονός ότι ο Παύλος εφυλακίσθη δύο φορές στη Ρώμη (όχι μία). Η περιοδεία αυτή αναφέρεται επίσης στις υποσημειώσεις της αγγλικής εκδόσεως της Βίβλου *The Authorized King James Version of the Bible* και την αναφέρει επίσης ο Άγγλος καθηγητής George A. Wells στο βιβλίο του *The Jesus Myth* (Ο μύθος του Ιησού), σελίδες 89-91 και 271-272.

Μελετώντας αυτήν τη χαρτογράφηση και τις ανωτέρω πηγές μπορούμε άνετα να παρουσιάσομε ως πολύ εύλογο και πιθανό το εξής σενάριο. Ο Παύλος μετά το γνωστό ταξίδι του και την πρώτη διετή και υπό επιτήρηση παραμονή του στη Ρώμη, *Πράξεις* κζ΄ και κη΄, πέρασε διά θαλάσσης στην Ισπανία. Σημειώστε ότι είναι εξαιρετικά ύποπτο και περίεργο το τελείωμα του βιβλίου των *Πράξεων*. Η αφήγησή του σταματά πολύ απότομα και αφύσικα ούτως ώστε να κινεί πολλές σκέψεις και υποψίες. Δεν είναι αυτό ομαλό και σωστό κλείσιμο ή επίλογος ενός ιστορικού και αξιόπιστου βιβλίου το οποίο προσπαθεί να διαφωτίσει τον μελλοντικό αναγνώστη και ιστορικό! Στην επιστολή του *Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 24, 28 μας αναφέρει ο ίδιος το ότι ήθελε πολύ να πάει στην Ισπανία. Το βιβλίο *Βίοι των Αποστόλων* του Δωροθέου, ευνούχου επισκόπου Τύρου, και η *Α΄ Επιστολή του Κλήμεντος* [αποδίδεται στον πάπα Ρώμης], η οποία κατά την επικρατέστερη γνώμη γράφτηκε γύρω στο 95 Κ.Ε., περιέχουν νύξεις γι' αυτό το ταξίδι. Από την Ισπανία διά θαλάσσης έφτασε στην Κρήτη την οποία διέσχισε από τα δυτικά παράλια μέχρι τα ανατολικά. Έτσι δικαιολογούνται αυτά που έγραψε στον πρώτο επίσκοπο Κρήτης τον εθνικό Τίτο, ο οποίος είχε προσηλυτισθεί στον Χριστιανισμό, στην *Πρός Τίτον* επιστολή και ειδικά α΄: 5, 9-13, γ΄: 12. Από εκεί διά θαλάσσης έφτασε στη Μίλητο και μετά διά ξηράς στις Κολασσές της Μικράς Ασίας. Τότε πρέπει να τον φιλοξένησε δωρεάν ο φίλος του Φιλήμων, όπως του το είχε παραγγείλει με την επιστολή του *Πρός* (τον πλούσιο Χριστιανό δουλοκτήτη) *Φιλήμονα.* Ως γνωστόν την επιστολή αυτή την είχε γράψει στην Ρώμη, και στείλει από εκεί, με θέμα την επιστροφή του δραπέτη δούλου Ονησίμου του Φιλήμονα, ο οποίος είχε καταφύγει στον Παύλο όταν αυτός ήταν ακόμα στη Ρώμη. Μετά μέσω Εφέσου (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 3) και Περγάμου πήγε στην Τρωάδα (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 13) και από εκεί διά θαλάσσης πέρασε στους Φιλίππους της Μακεδονίας για να συνεχίσει μέχρι τη *Νικόπολιν* (δίπλα στη σημερινή Πρέβεζα). Εκεί σκεπτόταν να ξεχειμωνιάσει και έγραψε την επιστολή *Πρός Τίτον* (γ΄: 12). Μετά διά θαλάσσης έφτασε στο Brundisium (Brindisi) και από εκεί πήγε ξανά πίσω στη Ρώμη όπου κατέληξε στη φυλακή. Διαβάστε την επιστολή *Πρός Κολασσαείς* και την *Β΄ Πρός Τιμόθεον* ιδιαιτέρως α΄: 8, 16-17, β΄: 9, δ΄: 6, 11, 16 κλπ. Αυτή είναι η δεύτερη φυλάκιση η οποία αναφέρεται και στην *Εκκλησιαστική Ιστορία* του Ευσεβίου β΄: 22. (Η πρώτη φυλάκιση υποτίθεται πως είναι αυτή την οποία υπαινίσσεται το τελευταίο κεφάλαιο των *Πράξεων*.).

Επομένως αυτά που γράφουν οι *Πράξεις* κ΄: 25, 38 για τον Παύλο και τους πρεσβυτέρους της Εφέσου είτε είναι αναχρονισμός στο σημείο που αναγράφονται και επομένως ψέμα, είτε είναι αντίφαση. Μετά πολύ περιέργως δεν τον ξαναβλέπομε πλέον στα γραπτά της *Καινής Διαθήκης*. Μόνο παραδόσεις μεγάλων φαντασιών έχομε πλέον στα χέρια μας. Από μία καλή κριτική μελέτη των επιστολών *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και *Πρός Τίτον* φαίνεται ότι ή στην *Τρωάδα* ή στη *Νικόπολιν* ο Παύλος συνελήφθη από τη Ρωμαϊκή αστυνομία η οποία το έφερε άρον - άρον σιδηροδέσμιο στη Ρώμη και τον έριξε στη φυλακή. Ποιος να ξέρει ακριβώς για ποιους λόγους; Τί κακά και εγκλήματα εποίησε;

—Κλείνει το σενάριο—.

Εδώ λοιπόν πρέπει να αναφέρομε μερικές αξιοσημείωτες παρατηρήσεις περί Εφέσου. Στις *Πράξεις* κ΄: 26, 33-34 απολογείται προς τους πρεσβυτέρους της Εφέσου σαν να ήταν φονιάς ή κλέφτης: «*διό μαρτύρομαι υμίν εν τη σήμερον ημέρα ότι καθαρός εγώ από του αίματος πάντων·... αργυρίου ή χρυσίου ή ιματισμού ουδενός επεθύμησα· αυτοί γινώσκετε ότι ταις χρείαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι χείρες αύται.*». Ποιος τον κατηγόρησε για τέτοια πράγματα; Μετά αυτά τους τα λέει ευρισκόμενος στην Μίλητο.

Γιατί αντί να σταματήσει κατευθείαν στην Έφεσο σταμάτησε στην Μίλητο καθ' οδόν προς Ιερουσαλήμ, και από 'κει ειδοποίησε να έλθουν κρυφά οι πρεσβύτεροι της Εφέσου για να τα πούνε; *Πράξεις* κ΄: 15-18. Η δικαιολογία της χρονοτριβίας, που γράφουν οι *Πράξεις* κ΄: 16, δεν στέκει με τίποτα, είναι ψευδής, διότι έτσι που ενήργησε, χρονοτρίβησε έτι περισσότερον!. Μήπως λοιπόν αυτά είχαν σχέση με τις ταραχές που είχαν γινει στην Έφεσο από Ιουδαίους, Έλληνες και πλήθος άλλων εναντίον αυτού και των συνεργατών του, *Πράξεις* ιθ΄: 13-41, και με την «θηριομαχία του κατ' ανθρώπου» στην Έφεσο που γράφει ο ίδιος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 30-33; Περίεργα πράγματα που φαίνονται συνωμοτικά!

Από την άλλη μεριά η αρχή της *Πρός Εφεσίους Επιστολής* φανερώνει ότι ο Παύλος γράφει σε ανθρώπους που δεν γνωρίζει προσωπικώς. Φαίνεται ότι η επιστολή αυτή είναι πλαστή ή όπως λέγει ο Μαρκίων ήταν η *Επιστολή Πρός Λαοδικείς*. Ακόμα στα παλαιότερα χειρόγραφα δεν υπάρχει η ονομασία «Έφεσος» στην πρώτη φράση: α΄: 1 «*Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, τοις αγίοις τοις ούσιν εν Εφέσω και πιστοίς εν Χριστώ Ιησού·*».

Διάφοροι ερευνητές που ασχολούνται με την ιστορία της εποχής αυτής θέτουν τα εξής εύλογα ερωτήματα: Γιατί αυτή η τεράστια τέταρτη περιοδεία έχει ουσιαστικά αποσιωπηθεί από την καθολική και ορθόδοξη εκκλησία και μόνο προτεστάντες σποραδικά την αναφέρουν; Ήταν ο Παύλος ένας από τους συνωμότες και πρωτεργάτες του εμπρησμού της Ρώμης το έτος 64 Κ.Ε. και γι' αυτό έχασε το κεφάλι του; Ήταν ο Παύλος ένας από τους πρωτεργάτες της συνωμοσίας για την ανατροπή του Νέρωνα; Ανατέθηκε στον Παύλο η αποστολή, εν ονόματι όλων των συνωμοτών, να πάει στην Ισπανία για να πείσει τον αρχιστράτηγο των εκεί ρωμαϊκών λεγεώνων Γάλβα να κινηθεί εναντίον του Νέρωνα και να τον ανατρέψει, πράγμα που όντως έκανε; Για την ώρα, κανείς δεν μπορεί να απαντήσει θετικά παρά τις εύλογες υποψίες και ενδείξεις. Ίσως στο μέλλον βρεθούν στοιχεία ικανά για να δώσουν σίγουρες απαντήσεις.

Ερώτημα: Είναι ο Παύλος Ιστορικό Πρόσωπο;

Μη εκπλήττεσθε με την ερώτηση αυτή. Αν εσείς, όποιοι και αν είστε, γνωρίζετε έστω και μία ανεξάρτητη, αμερόληπτη, βάσιμη, θεμιτή και σύγχρονη ή σχετικώς σύγχρονη με τον Παύλο ιστορική αναφορά ή ένδειξη περί Παύλου να την δημοσιεύσετε να την μάθομε κει 'μεις οι υπόλοιποι οι ανά την υδρόγειον ερευνητές. Πέραν των εσωτερικών χριστιανικών αφηγηματικών αναφορών τέτοια αναφορά ή ένδειξη δεν υπάρχει πουθενά αλλού. Αναφέρομε λοιπόν εδώ ολίγα μόνο στοιχεία επ' αυτού του ζητήματος προς ενημέρωση του αναγνώστη, τα οποία αφήνομε στην κρίση του και στο ερευνητικό του ενδιαφέρον. Την ιστορικότητα τού Παύλου την εξετάζομε επίσης και σε παρακάτω τμήματα, τα οποία θα εντοπίσετε καθώς μελετάτε αυτό το κεφάλαιο, σε συνάρτηση και με άλλα ερωτήματα!

Το βέβαιον είναι ότι, αν υπήρχε κάποιος ιστορικός Παύλος (π.χ., ο πατήρ της αιρέσεως τού Σίμωνος του Μάγου, όπως πολλοί υποστηρίζουν) ή πολλοί ιστορικοί Παύλοι (οι διάφοροι ψευδώνυμοι συγγραφείς των *Πράξεων* και των κανονικών και μη κανονικών *Επιστολών*) γνωρίζομε ελάχιστα πράγματα για αυτούς. Απ' αυτά, τα περισσότερα είναι αιρετικά και έρχονται σε αντίθεση με τις καθιερωμένες θέσεις και πίστεις της Καθολικής ορθόδοξης Εκκλησίας. Συνεπώς αν υπήρχε κάποιος Παύλος θα ήταν κάποιος ασήμαντος αιρετικός και περιθωριακός. Την αίγλη τού την παραχώρησε η μετέπειτα ορθόδοξη Καθολική εκκλησία, μετά από 150 χρόνια κατά τον 2^{ο} αιώνα Κ.Ε., μόνο και μόνο για να συμπεριλάβει

στους κόλπους της και τους οπαδούς των παυλικών αιρέσεων, που πρέπει τότε να ήταν υπολογίσιμοι.

Οι Χριστιανοί παρουσιάζουν τον Παύλο ως τον γίγαντα του χριστιανικού ευαγγελικού κηρύγματος, της διαδόσεως και επιβιώσεως της θρησκείας των. Παραδόξως έκλεψε και την παράσταση από τον Πέτρο, τον οποίον ο ίδιος ο Ιησούς εδιόρισε ως αντικαταστάτη του, και τους άλλους 11 εκλεκτούς αποστόλους του ιδρυτού του Χριστιανισμού και έγινε αυτός το σκεύος της εκλογής του! Όπως λοιπόν λένε οι *Πράξεις* και οι *Επιστολές* και διαρκώς οι χριστιανοί διατείνονται, ο Παύλος όργωνε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μέσα στα 30 χρόνια δράσεώς του (από τον λιθοβολισμό του Στεφάνου περί το +35-36 μέχρι τον θάνατό του +65-66). Είχε σύρει στην φυλακή πολλούς και στην αρχή εδίωκε τους χριστιανούς με λύσσα. Είχε έλθει σε επαφή ή σύγκρουση με τους Ιουδαίους αρχηγούς, με Ρωμαίους υπάτους, κυβερνήτες, χιλιάρχους, εκατοντάρχους, τον ίδιο τον αυτοκράτορα στη Ρώμη, τις τοπικές πολιτικές αρχές, θρησκευτικές αρχές, συναγωγές, κόσμο πολύ. Εδιώχθη, εδάρη, λιθοβολήθηκε, «θηριομάχησε», κλπ. Ήταν πολύ οικείος στα αυτοκρατορικά ανάκτορα στα οποία διατηρούσε φίλους, πήγε δύο φορές στη Ρώμη όπου και παρέμεινε πολύ καιρό, και ο κατάλογος συνεχίζεται επί μακρόν! Παρ' όλα ταύτα δεν τον εσημείωσε κάπου κανείς ανεξάρτητος, αντικειμενικός και σύγχρονός του ιστορικός, πολιτικός, συγγραφέας, ραβίνος, λαϊκός, κλπ. Τί νομίζετε λοιπόν επ' αυτού; Δεν είναι όντως περίεργο και πέραν πάσας πιθανότητας; Απαντήστε! Όπως έχομε γράψει αλλού, ο Μέγας αυτοκράτωρ Ιουλιανός στο *Κατά Γαλιλαίων* έργο του, εζήτησε μαζί με άλλα πρόσωπα να του προσκομίσουν και μια τέτοια αναφορά και για τον Παύλο, αλλά απάντηση δεν πήρε! Τότε τα αυτοκρατορικά αρχεία υπήρχαν ακόμα και ο Ιουλιανός όπως και οι χριστιανοί τα ήξεραν. Αλλά εκεί μέσα δεν υπήρχε τίποτα. Ούτε μια εφημερίδα ή περιοδικό του καιρού εκείνου έγραψε κάτι για τον Παύλο και τους άλλους. Άρα ...;

Το απότομο και αφύσικο τέλος του βιβλίου των *Πράξεων* αποτελεί ισχυρή ένδειξη κατά της ιστορικότητος του Παύλου. Πως είναι δυνατόν ένα βιβλίο που κατά το ήμισυ αφιερώνεται στον Παύλο, τον εξυμνεί και προσπαθεί να τον αναδείξει σε ένα μέγιστο απόστολο να σταματά ξαφνικά χωρίς να μας μεταφέρει τι τελικά απέγινε μ' αυτόν. Δικάστηκε για καμιά άνομη πράξη του άραγε; Εκτελέστηκε, όπως 300 χρόνια μετά μερικοί πατέρες μας λένε; Ο συγγραφέας των *Πράξεων*, όποιος και αν είναι δεν μας λέγει τίποτα αν και γράφει μετά το +67. Συνεπώς;

Βεβαίως, μεταξύ των χριστιανών έχει καθιερωθεί η ιστορικότητα του Παύλου να θεωρείται δεδομένη και πέραν πάσης αμφισβητήσεως. Πολλοί όμως αμερόληπτοι επιστήμονες, ειδικοί επί των θεμάτων αυτών, την αμφισβητούν και μερικοί φτάνουν στο συμπέρασμα ότι το πρόσωπο αυτό είναι μυθικό. Άλλοι πάλι δεν την αμφισβητούν και άλλοι απλώς την θεωρούν εύλογη αναγνωρίζοντας όμως ότι δεν υπάρχουν αρκετά πειστικές αποδείξεις περί αυτής. Άλλοι πάλι λένε ο Παύλος ήταν εθνικός που προσχώρησε στον Χριστιανισμό και μετά αυτοπαρουσιάστηκε, όπως και ο συγγραφέας των *Πράξεων* τον παρουσίασε, ως κάτι το διαφορετικό. Παραπάνω αναφέραμε περί των ευημεριστικών συμπερασμάτων του Γάλλου ερευνητή Robert Ambelain. Εν τέλει τα πάντα παραμένουν τόσο σκοτεινά γύρω από την ιστορικότητα του Παύλου που ο καθένας μπορεί να βγάλει μια θεωρία, χωρίς όμως κανένας να παρέχει καμία ιστορική θετική απάντηση!

Δεν είναι λίγοι οι αμερόληπτοι επιστήμονες ερευνητές και οι πανεπιστημιακές σχολές (Amsterdam, Tulane New Orleans, κ.ά.) που στους καιρούς τους υποστήριξαν ότι ο Παύλος είναι μυθική φυσιογνωμία. Σίγουρα δεν ικανοποιεί κανένα πειστικό ιστορικό κριτήριο, πράγμα εξαιρετικά ύποπτο για ένα τέτοιο πρόσωπο και με την δράση που το δια-

φημίζουν. Αλλά υπάρχουν περισσότεροι οι οποίοι υποστηρίζουν ότι ο Παύλος πράγματι υπήρχε ή πρέπει να υπήρχε. Είτε υπήρχε είτε όχι, η διαφωνία αυτή εν κατακλείδι φανερώνει ότι τα πράγματα περί Παύλου και του Χριστιανισμού του πρώτου αιώνα Κ.Ε. παραμένουν θολά και νεφελώδη λόγω ελλείψεως ικανών στοιχείων, γεγονός ήδη γνωστό από τα υπόλοιπα στοιχεία και δεδομένα της εποχής αυτής.

Εδώ και είκοσι χρόνια περίπου εκυκλοφόρησε μέσω του διαδικτύου η εξαιρετική πραγματεία του Ιουδαίου ραβίνου Hayyim ben Yehoshua *The Myth of the Historical Jesus, Refuting Missionaries* (Ο Μύθος του Ιστορικού Ιησού, Απορρίπτοντας Ιεραποστόλους), την οποία παραθέσαμε μεταφρασμένη παραπάνω. Κατ' αυτήν όπως ο Χριστός έτσι και ο Παύλος και άλλοι είναι ημιμυθικά πρόσωπα. Τί θα πει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι η Ιστορική Επιστήμη δεν έχει κανένα στοιχείο που να ικανοποιεί τις συνθήκες της για να ισχυριστεί ότι τα πρόσωπα αυτά υπήρξαν ποτέ από ιστορικής επόψεως. 'Ολες οι αναφορές που έχομε, προέρχονται από την χριστιανική οργάνωση και τους οπαδούς της κατά εσωτερικό τρόπο που κανείς δεν διαπίστωσε με αντικειμενικά κριτήρια. Καμία ανεξάρτητη πηγή δεν επιβεβαιώνει αυτά που εκ των ένδον έχουν διαδοθεί. Η πραγματεία του Yehoshua είναι πολύ τεκμηριωμένη ώστε πραγματικά να δημιουργεί τρομερές αμφιβολίες και σοβαρά ρήγματα στο οικοδόμημα που ονομάζεται Χριστιανισμός και στην ιστορία του.

Ακόμα και οι επιστολές του Παύλου αμφισβητούνται ότι είναι δικές του για πολλούς και διαφόρους ενδιαφέροντες λόγους. Άλλοι αμφισβητούν μία, άλλοι τέσσερις, άλλοι επτά, άλλοι όλες, κ.ο.κ. Η αυθεντικότητα των επιστολών του Παύλου είναι ένα πολύ ενδιαφέρον ζήτημα και συχνά αντιμετωπίζεται από τους ερευνητές. Μελετήστε το σπουδαίο σύγγραμμα του Αμερικανού διδάκτορος θεολόγου και ερευνητού Robert Price, *The Amazing Colossal Apostle: The Search for the Historical Paul*, (Ο Καταπληκτικός Κολοσσιαίος Απόστολος: Η Έρευνα για τον Ιστορικό Παύλο), Signature Books, February 15, 2012. Δύο ακόμα απαραίτητα και έξοχα βιβλία πάνω σ' αυτά και σ' άλλα ζητήματα είναι τα *Forgery in Christianity* (Πλαστογραφία στον Χριστιανισμό) και *Is it God's Word?* (Είναι αυτό Λόγος Θεού;) του Αμερικανού δικηγόρου και δικαστικού Joseph Wheless, ο οποίος έκανε καταπληκτικές έρευνες πάνω στον Χριστιανισμό και την ιστορία του.

Άλλο ένα στοιχείο κατά της ιστορικότητας του Παύλου είναι και το εξής. Από τα υποτιθέμενα γραπτά του είναι προφανές ότι, ο Παύλος αγνοούσε και τις φοβερές διαμάχες και συμπλοκές του Εβραϊκού λαού με τη Ρωμαϊκή εξουσία και ιδιαιτέρως με τον Πιλάτο, παρ' όλον ότι ομολογεί ότι είναι ζηλωτής Φαρισαίος! Ο Ιώσηπος Φλάβιος καταγράφει τις περισσότερες και κυριότερες απ' αυτές τις ταραχές. Αλλά και στα *Ευαγγέλια* σώζονται μερικές νύξεις και μικρές περιγραφές τέτοιων διαμαχών. Ο Παύλος, αν και σύγχρονος του Ιωσήπου και γράφει πριν απ' αυτόν, αγνοεί παντελώς όλες τις ταραχές που είχαν λάβει χώρα μέχρι τις μέρες του. Πώς ήταν αυτό δυνατό από έναν μορφωμένο Φαρισαίο και ζηλωτή Ιουδαίο; Εκτός από την γνωστή πλαστογραφία, ο Ιώσηπος δεν αναφέρει τις λέξεις «Παύλος» και «Χριστιανοί»!

Αν εξαιρέσομε τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* του Παύλου, η υπόλοιπη *Καινή* δεν αναφέρει τον Παύλο (εκτός από μια χαζή και αλλοπρόσαλλη παρεμβολή στην *Β΄ Πέτρου* γ΄: 15). Η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* που κατά τους χριστιανούς γράφτηκε τρείς δεκαετίες μετά τον θάνατο του Παύλου δεν αναφέρει ούτε αυτόν ούτε καν μία από τις εκκλησίες τις οποίες ίδρυσε, παρ' όλον ότι στα τρία πρώτα κεφάλαια αναφέρει έναν κατάλογο επτά εκκλησιών και στο κεφάλαιο κα΄ (21ο) ομιλεί για τους 12 αποστόλους του Ιησού και τους οποίους δοξολογεί, αλλά δεν περιέχει καμία μνείαν για τον «μέγα» Παύλο!

Ενώ όμως οι *Πράξεις* γράφτηκαν τουλάχιστον 20 χρόνια μετά τον θάνατο του Παύλου, κατά την επίσημη χριστιανική χρονολογία, το μόνο κοινό σημείο που ο ίδιος αναφέρει με αυτές είναι το ότι πριν γίνει χριστιανός ήταν διώκτης της εκκλησίας. Και αυτό το αναφέρει επιγραμματικά και χωρίς λεπτομέρειες όπως κάνουν οι *Πράξεις*. Ο ίδιος στις *Επιστολές* του δεν μας αναφέρει τίποτα για τα συμβάντα γύρω από την μεταστροφή του (*Πράξεις* θ΄: 1-7-19, 26-27, κβ΄: 3-9-21, κστ΄: 9-14-20), για τα τρομερά κατορθώματά του που αναφέρονται στις *Πράξεις* (θ΄: 3-4, ιβ΄: 7-10, ιστ΄: 9-15, 26-31, κβ΄: 1-22, κστ΄: 13-16, κλπ.) ή το περιπετειώδες ταξίδι του στη Ρώμη (*Πράξεις* κζ΄-κη΄) κλπ. Διά ταύτα και πολλά άλλα (αφού γράφει πολύ πριν τις *Πράξεις* για εκκωφαντικά συμβάντα της ίδιας του της ζωής) όλα αυτά καθίστανται ύποπτα και μη ιστορικά. Μάλιστα δε. όπως γράφει αυτός σε διάφορα σημεία του, συμπεραίνομε ότι πολλά απ' αυτά δεν έγιναν και άρα είναι ψέματα, όπως π.χ. η ανάσταση του Ευτύχου, *Πράξεις* κ΄: 9-10, κλπ.

Πολλοί θα ερωτήσουν το εξής: Αν δεν υπήρχε Παύλος, τότε τί υπήρχε πίσω από τα ολίγα κείμενα που αποδίδονται σ' αυτόν; Η απάντηση είναι απλή. Μεταξύ των πολλών ειδών εξαιρετικά ολιγομελών και περιθωριακών χριστιανικών κοινοτήτων ένα είδος ήταν και οι Παυλικές. Μόνο αυτό γνωρίζομε. Ποιος (ή ποιοί) τις άρχισε (-σαν), τί ήταν αυτός (-τοί), πως ενώθηκαν κάτω από ένα είδος τί ακριβώς συνέβη δεν το γνωρίζει κανείς επαρκώς. Αυτά τα ερωτήματα παραμένουν σκοτεινά και αναπάντητα καθότι εξακριβωμένες αντικειμενικές μαρτυρίες δεν υπάρχουν οι δε εσωτερικές χριστιανικές πηγές είναι φύρδην μείγδην, αντιφατικές και είναι εκείνες οι σκόπιμες που μας παρέδωσε ο αμόρφωτος Κωνσταντίνος με τον απατεώνα Ευσέβιο και μερικούς Πατέρες από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Έτσι οι χριστιανοί εδώ και μερικούς αιώνες προσπαθούν να μας πείσουν για το τί έγινε βασιζόμενοι μόνο στις δικές τους εσωτερικές, απόκρυφες και ψευδεπίγραφες πηγές όπως τους τις παρέδωσαν ο Κωνσταντίνος, ο Ευσέβιος και μερικοί άλλοι συνωμότες. Αν είναι δυνατόν αυτό να καλείται ιστορική επιστήμη ή αντικειμενικότης την στιγμή κατά την οποίαν και αυτές είναι τόσο αλαλούμ και ανακόλουθες που παρά τις πολλαπλές προσπάθειες κανείς δεν μπόρεσε να τις βάλει σε καμιά λογική σειρά!

Ο αρχέγονος Χριστιανισμός, που είχε πάψει να είναι ή απλώς και μόνον μια Ιουδαϊκή υπόθεση των Νοτζρίμ, Εβιωνιτών, Αμ-χαάρτες, από τον δεύτερο αιώνα και μετά αποτελείτο κυρίως από διάσπαρτες και ασύνδετες κοινότητες, ολιγομελείς, περιθωριακές, μυστικές, κακών και ανοήτων στοιχείων που κανείς Έλλην, Ρωμαίος, Ιουδαίος ή άλλης εθνικότητος δεν των έδινε καμία σημασία παρά μόνον χλεύη και περιφρόνηση. Ήταν αμελητέα και ανόητη ποσότης. Εκτός της εξαφανίσεως ό,τι τυχόν στοιχείων υπήρχαν από τον Ευσέβιο και την παρέα του και την μετέπειτα εκκλησία (ένας από τους πιο σημαντικούς λόγους που δεν έχομε αντικειμενικές μαρτυρίες), η αρχαιολογία έχει διαπιστώσει τόσο ελάχιστα πράγματα ώστε να αδυνατεί να δώσει μια κάποια εικόνα του αρχέγονου μη Ιουδαϊκού Χριστιανισμού πριν τον Κωνσταντίνο. (Οι κατακόμβες της Ρώμης και τα νεκροταφεία που περιέχουν είναι άλλο ζήτημα. Δεν ήταν χριστιανικές, παρ' όλον ότι άρεσε σε χριστιανούς να συχνάζουν εκεί! Πέραν ορισμένων σκιτσογραφιών που διακωμωδούν τους χριστιανούς, η τεχνοτροπία των περισσότερων χριστιανικών τοιχογραφιών που περιέχουν είναι των 4^{ου} και 5^{ου} αιώνων.).

(Το ζήτημα της ιστορικότητος τού Παύλου εξετάζεται εντός περισσοτέρων ερωτημάτων μέσα σε αρκετά παρακάτω μέρη του παρόντος κεφαλαίου. Μην ξεχάσετε να τα εντοπίσετε.)

Κύριοι Σκοποί αυτής της Εργασίας

Εις την ανά χείρας εργασία δεν θα ασχοληθούμε με τα ανωτέρω θέματα, σοβαρά ζητήματα και σκανδαλώδη ερωτηματικά. Θα ασχοληθούμε μόνο με αυτά τα οποία αντιπροσωπεύει το όνομα Παύλος, έτσι όπως τα έχει καθορίσει και ταξινομήσει η «Θεόπνευστη» *Αγία Γραφή*, η «*Ιερά*» *Παράδοσις*, οι Χριστιανικές Εκκλησίες και οι Σύνοδοι, «πάντα με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος». Δεν θα μας απασχολήσει το αν ο Παύλος ήταν ή όχι ιστορικό πρόσωπο ήταν ή όχι ιστορικό πρόσωπο και ποία ήταν η πραγματική του δράση. Θα τον δεχθούμε έτσι όπως τον βρίσκομε μέσα στις *Πράξεις των Αποστόλων* και στις *Επιστολές* του και σ' αυτά που η Εκκλησία έχει διαδώσει χωρίς να αναπτύξομε καμιά ουσιαστική αντίρρηση, όπως έχουν διατυπώσει πολλοί επιστήμονες. Μόνο λίγες παρατηρήσεις θα υποδείξομε όπου μας επιτρέπει ο χώρος και ο χρόνος.

Υπάρχει μια αναφορά στην επιστολή *Β΄ Πέτρου* γ΄: 15 που μας διαβεβαιώνει για τη σοφία που δόθηκε στον Παύλο από τον ίδιο τον Θεό. Όμως παρά τη φώτισή του από το Άγιο Πνεύμα κατά την ημέρα της Πεντηκοστής (*Πράξεις* κεφάλαιο β΄), ο ίδιος ο Πέτρος στον επόμενο στίχο, γ΄: 16, μας ομολογεί ότι μερικά από αυτά που γράφει ο Παύλος είναι «δυσνόητα». Τότε για μας τους αφώτιστους θα είναι, τρέχα γύρευε, ακατανόητα!... Η Εκκλησία λοιπόν και οι κήρυκές της με μεγάλο ζήλο προπαγανδίζουν επιλεκτικά μόνον όλα εκείνα τα στοιχεία τα οποία έχουν θεωρήσει ότι είναι υπέρ του Παύλου και με τα οποία τον κολακεύουν, αποσιωπώντας τα υπόλοιπα αντιφατικά και ακατανόητα. **Επειδή όμως τα περισσότερα υπαρκτά στοιχεία είναι κατά της πολιτείας, θεολογίας και της εν γένει σκοτεινής μορφής του Παύλου, σκοπός αυτής της εργασίας είναι το να ξεμπροστιάσει όσο πιο πολλά στοιχεία που αφορούν την άλλη πλευρά του θέματος μπορεί, και να διαφωτίσει το κοινό περί αυτών και της αντίθετης απόψεως. Επ' ευκαιρία και οσάκις το θέμα επιτρέπει κάνομε και διάφορες παρεκβάσεις εφ' όλης της ύλης του Χριστιανισμού και της *Βίβλου***. Μετά απ' αυτή τη μελέτη ο καθένας ας σκεφθεί ελεύθερα και ας συμπεριφερθεί ανάλογα. Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε πολλά άλλα στοιχεία για να τα εκθέσετε επί τάπητος. Μετά ταύτα ο καθένας ημπορεί να ανατρέξει και να μελετήσει την εκτενή επιστημονική διεθνή βιβλιογραφία περί του τι εστί Παύλος!

Είναι καιρός οι **ευημεριστές** και οι **μυθικιστές** ερευνητές επιστήμονες να σταματήσουν να τσακώνονται με το τίνος η θεωρία είναι η σωστή και τίνος είναι λάθος, ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο. Τα εναπομείνατα εξωβιβλικά στοιχεία έιναι ολίγα. Γνωρίζομε καλώς ότι όλα σχεδόν τα στοιχεία καταστράφηκαν από τους χριστιανούς περισσότερο και σε λιγότερο βαθμό από τους μουσουλμάνους. Αφού όμως και οι δύο ομάδες παραδέχονται την μη θεϊκή πλευρά του ζητήματος, τότε είναι αποδοτικότερον το να συγκεντρωθούν στα γραπτά της *Αγίας Γραφής* και σ' αυτά που αιτείται η *Ιερά Παράδοσις*, να τα καταγγείλουν και να τα κτυπήσουν ως αντιφατικά και ανήθικα (με τη φιλοσοφική έννοια του όρου) κλπ. Μετά η ιστορία του ό,τι επακολούθησε αρκεί για να διαψεύσει και να κατακεραυνώσει τα πάντα. Μακάρι να υπήρχαν επαρκή ιστορικά στοιχεία και εύχομαι να βρεθούν αν κάπου πιθανώς είναι ακόμα καταχωνιασμένα ή χωμένα στη γη και τότε να δούμε με σιγουριά τι ακριβώς συνέβη. Αλλά εφόσον τέτοια στοιχεία ακόμα ελλείπουν η διαμάχη των δύο ομάδων καθίσταται ανώφελη. Αυτά που γράφουν οι ίδιες οι γραφές και ό,τι έχει ήδη διασώσει η ιστορία είναι αρκετά για να διαψεύσομε περίτρανα και να κατατροπώσομε τους «ορθόδοξα» θεολογούντες.

Καταγγέλλομε την ιστορία του φόνου, της φρίκης, της σφαγής, της πυρομανίας, των σωματικών και ψυχολογικών βασανιστηρίων, της ισοπέδωσης και της καταστροφής.

Ένα καταπληκτικό, ομορφογραμμένο, συνοπτικό, βιβλίο για την ιστορία είναι το *The Dark Side of Christian History* (Η Σκοτεινή Πλευρά της Χριστιανικής Ιστορίας) της Helen Ellebre, καθώς και το Ελληνικό βιβλίο του Βλάση Γ. Ρασσιά *Μια.. Ιστορία Αγάπης* (*Η Ιστορία της Χριστιανικής Επικρατήσεως*) και πολλά άλλα όπως, *Fighting Words: The Origins of Religious Violence* (Λόγια Πολέμου: Οι Απαρχές της Θρησκευτικής Βίας) του Hector Avalos, No Meek Messiah, Christianity's Lies, Laws and Legacy, (Ουδείς Πράος Μεσσίας, Ψέματα, Νόμοι και Κληροδότημα του Χρσιτιανισμού) του Michael Paulkovich, κλπ. Δεν έχομε ανάγκη να καταφεύγομε σε θεωρίες και εικασίες. Ας δούμε λοιπόν τι λένε οι ίδιες οι γραφές και οι παραδόσεις κάτω από το πρίσμα της απλής κοινής λογικής (1+1=2 και όχι 3.5). Αυτή την προσέγγιση, εκτός από τον Joseph Wheless, υιοθετεί και ο μέγας Άγγλος διανοητής Bertrand Russell στις πραγματείες του περί θρησκείας στη συλλογή *What I Believe* (Τί Πιστεύω) που έχει μεταφραστεί και στα Ελληνικά. Η σπουδαιότερη πραγματεία του σ' αυτό το θέμα έχει τίτλο *Why I am not a Christian* (*Γιατί δεν είμαι Χριστιανός*). Δυστυχώς υπάρχουν πολλοί που προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα καταργούν τη λογική. Σε άλλες όμως περιστάσεις της ζωής τους την επικαλούνται. Όπως μια φορά ένας φανατικός θρησκόληπτος μου είπε ότι η λογική είναι εργαλείο να το χρησιμοποιούμε στη ζωή μας, αλλά όχι να το εφαρμόζομε στον Θεό. Ο Θεός, συνέχισε, δεν είναι κάτι που το εξετάζομε στο εργαστήριο και που το βάζομε στο μικροσκόπιο. Τότε και 'γω του είπα, να τον στο τηλεσκόπιο για να τον βλέπομε όσο πιο μακριά είναι δυνατόν! Αυτή είναι η φρικτή κατάντια και η σχιζοειδής στάση.

Η απόρριψη της λογικής καταργεί κάθε συζήτηση, κάθε επιχείρημα, κάθε συμπέρασμα. Χωρίς λογική δεν υπάρχει πολιτισμένη ζωή, όσο πρωτόγονη και αν είναι. Αν φυσικά ευρίσκαμε μία ατράνταχτη απόδειξη του ότι δεν υπήρχε ο Παύλος ή ο Ιησούς των *Ευαγγελίων,* τότε αυτή θα ήταν ένα τελεσίδικο λογικό χτύπημα εναντίον όλων των δεισιδαιμονιών και πίστεων που έχουν δημιουργηθεί και βασίζονται επάνω σ' αυτούς. Αλλά δυστυχώς, επαναλαμβάνω, με τα ολίγα στοιχεία που διαθέτομε δεν μπορούμε να αποδείξομε ασφαλώς και πλήρως ούτε ότι υπήρξαν, ούτε ότι δεν υπήρξαν και αν υπήρξαν, πόσα απ' όσα λέγονται γι' αυτούς είναι μύθοι και πόσα γεγονότα. Βεβαίως υπάρχουν πάρα πολλές αμφιβολίες και επιχειρήματα για να υποθέσομε ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν υπήρξαν ποτέ. Μπορούμε όμως πιο σίγουρα να εξετάσομε, να αναλύσομε και να ασκήσομε κριτική επάνω σε όλα όσα καταλογίζονται σ' αυτούς. Αυτό λοιπόν θα κάνομε και εμείς εδώ για τον υποτιθέμενο Παύλο. Οι διαφορες θεωρίες που γράφονται βοηθούν πολύ σ' αυτά τα σημεία και απ' αυτήν την άποψη καλώς γράφονται και καλώς συγκρίνονται. Δεν χρειάζονται όμως οι τσακωμοί και οι αλληλοεπιθέσεις μεταξύ των υποστηρικτών τους. Αν η αντιεκκλησιαστική άποψη που παρουσιάζομε εδώ μας καλύπτει θεολογικά, ηθικά, κοινωνικά, πολιτιστικά, κλπ., τότε το αν υπήρχε ή δεν υπήρχε Παύλος ή Χριστός δεν έχει πλέον σπουδαία σημασία. Απλώς απορρίπτομε τις θρησκείες, αιρέσεις, δεισιδαιμονίες και προκαταλήψεις που στηρίζονται πάνω σ' αυτούς, ελευθερωνόμαστε απ'αυτές και εκεί τελειώνει αυτή η νοσηρά ιστορία.

Ποιος ήταν Παύλος
Σύμφωνα με τις Ελάχιστες Εσωτερικές Πηγές που τον Αναφέρουν

Ό,τι γνωρίζομε για τον Παύλο αναφέρεται στις *Πράξεις των Αποστόλων* στις 14 *Επιστολές* του και σε απόκρυφες παραδόσεις των Χριστιανών και της *Παράδοσής* τους. Αυτά δεν είναι επιστημονικές ιστορικές πηγές και περιέχουν πάμπολλα αντιφατικά στοιχεία

και λάθη. Εξάλλου, είναι γνωστόν ότι οι χριστιανοί ήταν οι μεγαλύτεροι καταστροφείς αντικειμενικών στοιχείων και βιβλίων καθώς και ιστορικοί παραχαράκτες. Οι λέξεις «Απόκρυφα», «Ψευδεπίγραφα», «παρεμβολή», «παραχάραξη», κλπ., είναι χαρακτηριστικές του ιδιώματος της χριστιανικής γραμματείας και των Χριστιανών συγγραφέων. Καθόλου παράξενο και αυτό φανερώνει πόσο ειλικρινείς ήταν!

Όπως προαναφέραμε από πολλούς επιστήμονες αμφισβητείται αν ποτέ υπήρξε Παύλος, για πολλούς λόγους τους οποίους θα παρακάμψομε εδώ. **Αν όμως κανείς γνωρίζει καμιά άμεση, αντικειμενική ιστορική μη χριστιανική αναφορά για τον Παύλο, να μας την πει να τη μάθομε και εμείς**.

Μάλιστα, η μυθολογία των Χριστιανών αφηγητών για τον Παύλο έφτασε στο απόγειό της με τον Άγιο γραμματισμένο φωστήρα της Εκκλησίας Ιερώνυμο (μεταφραστή της *Βίβλου* στη λατινική *Βουλγάτα*) περί το τέλος του 4ου αιώνα, που μας μεταφέρει: Όταν οι Ρωμαίοι αποκεφάλισαν τον Παύλο, έξω από τη Ρώμη, έτρεξε από την τομή γάλα αντί αίμα. Επίσης πέφτοντας το κεφάλι του κάτω έκανε δύο πηδήματα στο έδαφος και από κάθε ένα από τα τρία σημεία που χτύπησε έτρεξε μια πηγή νερού. Δηλαδή σε απόσταση μισού μέτρου έτρεξαν τρεις διαφορετικές πηγές νερού (γιατί πόσο να αναπηδήσει ένα άρτι αποκομμενο κεφάλι στο χώμα). Έτσι ο «φωστήρας» της Εκκλησίας Ιερώνυμος απέδειξε άλλη μία φορά τη βλακεία του και την αμορφωσιά του! Ενώ λοιπόν ο Ιερώνυμος μας λέει αυτές τις βλακείες (που προφανώς τις αντέγραψε από το ανόητο απόκρυφο βιβλίο του 2ου αιώνος *Πράξεις του Παύλου*), δεν γνωρίζομε το έτος θανάτου του Παύλου με ακρίβεια, αλλά οι διάφοροι εμπνευσμένοι το τοποθετούν μεταξύ του έτους 64 Κ.Ε. (κοινής εποχής) και 68 Κ.Ε. Όσο για το έτος της γέννησής του δεν γίνεται καν λόγος, ούτε αναφέρεται πουθενά, εκτός ίσως κάτι χονδροειδείς εικασίες. Οπότε ακόμα και σ' αυτά τα σημεία έχομε έλλειψη ιστορικών πληροφοριών. Δεν υπάρχει καμία εξωχριστιανική ιστορική μαρτυρία για τον Παύλο!

Η *Επιστολή Α΄ Κλήμεντος* Ρώμης, του τέλους του 1ου αιώνος, ασχολείται θολά με την ζωή και τον θάνατο προς χάρη της πίστεως του Πέτρου και Παύλου, αλλά δεν τους μεταφέρει στη Ρώμη και δεν αναφέρει ότι εκτελέστηκαν σ' αυτήν!

Εδώ, όπως προαναφέραμε, αντιμετωπίζομε τον Παύλο έτσι όπως μας τον παρουσιάζει η μισή *Καινή Διαθήκη*, χωρίς να αναπτύξομε τη μυθολογική εκδοχή. Για τα διάφορα θέματα θα δώσομε αναφορές τις οποίες παρακαλούμε τον αναγνώστη να ελέγξει προσεκτικώς. Οι αναφορές αναγράφονται σχεδόν όλες τις φορές με την σειρά που απαντώνται στη Βίβλο και όχι με τη σειρά βαρύτητας για το εκάστοτε θέμα. Γι' αυτό πρέπει να μελετηθούν όλες. Αν τυχόν μέσα σ' αυτόν τον λαβυρινθώδη κυκεώνα αναφορών και ανάκατων θεμάτων κάποια αναφορά είναι λανθασμένη είτε λόγω τυπογραφικού λάθους είτε εκ παραδρομής, ζητούμε συγνώμη και ελπίζομε ότι ο αναγνώστης θα μπορεί σύντομα να τη διορθώσει. Δεν μπορούμε να τις δώσομε όλες γιατί είναι πάρα πολλές και αφήνομε τον αναγνώστη να βρει και άλλες μόνος του. Στις *Πράξεις* και στις *Επιστολές* του ο ίδιος ο Παύλος μας το λέει ότι μεταξύ άλλων ήταν:

Φανατικός Εβραίος («ζηλωτής», *Πράξεις* κα΄: 20, κβ΄: 3, *Πρός Γαλάτας* α΄: 14, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 2, κλπ.) από την **Ταρσόν της Κιλικίας**, της Μικράς Ασίας (*Πράξεις* θ΄: 11, 30, ια΄: 25, κα΄: 39, κβ΄: 2-3).

«Φαρισαίος εκ φυλής Βενιαμίν» (*Πράξεις* ιγ΄: 1, κβ΄: 2-3, κγ΄: 6, κστ΄: 3-8, *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 1, *Πρός Γαλάτας* α΄: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 5).

Στις *Πράξεις* ιη΄: 3 μόνο, εμφανίζεται ως **σκηνοποιός** κατά το επάγγελμα και παρά αυτά που γράφει στις *Πράξεις* 20: 33-34 και *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 8-9,

ζει από τις συνδρομές άλλων που τις ζητά παντού και πάντοτε όπως αναπτύσσομε στο σχετικό μέρος παρακάτω. (Προς το παρόν βλέπε: *Πράξεις* ια΄: 15, ιη΄: 7, *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 14, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 8-9, *Πρός Φιλιππησίους* δ΄: 16, *Πρός Φιλήμονα* 22, κλπ.).

Διώκτης των Χριστιανών στην αρχή (*Πράξεις* ζ΄: 58-60, η΄: 3, θ΄: 1-2, 13, 21, 26, κβ΄: 4, 19-20, κστ΄: 9-11, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 9, *Πρός Γαλάτας* α΄: 13-14, 23, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 6, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 13, κλπ.).

Με πλήρη διδαχή της Εβραϊκής διδασκαλίας «παρά τους πόδας του Φαρισαίου (*Πράξεις* ε΄: 34) Γαμαλιήλ» (*Πράξεις* κβ΄: 3-4).

Πυρομανής όπως και η θρησκεία του (*Πράξεις* 19: 19, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 3: 15, *Πρός Εβραίους* 10: 27, όλη η *Καινή*, κλπ.)

Η **μεταστροφή του στον Χριστιανισμό** καθίσταται ύποπτη ή μάλλον κίβδηλη, διότι οι τρεις σχετικές αφηγήσεις που αναφέρονται σε τρία κεφάλαια των *Πράξεων* (θ΄: 1-7-19, 26-27, κβ΄: 3-9-21, κστ΄: 9-14-20) είναι αντιφατικές μεταξύ τους και ακόμα οι οποιεσδήποτε αρχές της Ιερουσαλήμ δεν είχαν καμία εξουσία επί των Ρωμαϊκών αρχών της Δαμασκού ώστε να εκχωρήσουν ένα μέρος τέτοιων εξουσιών στον Παύλο. Αλλά και αυτά που ο ίδιος ο Παύλος αναφέρει στις *Επιστολές* του είναι πέρα για πέρα αντιφατικά. Το περίφημο γνωμικό που συχνά οι χριστιανοί επικαλούνται σαν εκφοβιστικό επιχείρημα, «*σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν*», και το οποίο αναφέρεται για τον Παύλο στις *Πράξεις* κστ΄: 14, δεν βρέθηκε κανείς να τους πει ότι αυτό είναι λογοκλοπή από τις *Βάκχες* του Ευριπίδη, στίχος 794, όπως και πολλά άλλα μέρη του βιβλίου των *Πράξεων* είναι λογοκλοπές από τις *Βάκχες,* τον Ιώσηπο, το *Β΄ Μακκαβαίων* και αλλού. Ακόμα δεν βρέθηκε κανείς να τους πει πως του ήλθε του Εβραϊκού Θεού ομιλών στα Εβραϊκά να μεταφράσει μια Ελληνική παροιμία στον Παύλο! Ο ίδιος, σε καμία *Επιστολή* του, δεν αναφέρει απολύτως τιποτα από τα περιβόητα «συμβάντα» που του έτυχαν καθ' οδόν προς την Δαμασκό και μετά εντός της Δαμασκού με την κατήχηση του Ανανία, την ανάβλεψή του, την διαφυγή του, κλπ.

Είναι πολύ αμφίβολο το αν μπορούσαν οι Ιουδαίοι ιερείς της Ιερουσαλήμ με δικά τους εντάλματα και μια μικρή ομάδα δικής τους κρούσεως να αστυνομεύουν άλλους, ακόμα και Ιουδαίους, άλλης περιοχής όπως ήταν η Δαμασκός, χωρίς την άδεια των Ρωμαϊκών αρχών. Πολλοί ιστορικοί ερευνητές μας λένε ότι αυτό ήταν αδύνατο και ως εκ τούτου η ιστοριούλα τής μεταστροφής του Παύλου είναι παραμυθάκι του ανοήτου ή συνωμότη συγγραφέα των *Πράξεων*. Επί πλέον, τα δήθεν συμβάντα που αναφέρει ο φαφλατάς συγγραφέας των *Πράξεων* είναι ανάλογες και παράλληλες παραφράσεις των παραμυθένιων παθημάτων του Ηλιοδώρου *στο Β΄ Μακκαβαίων*, κεφάλαιο γ΄, και το παραμύθι συνεχίστηκε! Διαβάστε τα και συγκρίνετε!

Περιέργως οι μαθητές δεν επείθοντο για την μεταστροφή του και το Άγιο Πνεύμα δεν τους ειδοποίησε. Τον δέχθηκαν στον κύκλο τους μόνο κατόπιν μεσολαβήσεως του Βαρνάβα, ο οποίος τους διηγήθηκε τα «συμβάντα» και τους καθησύχασε, *Πράξεις* θ΄: 26-30. Ο ίδιος ο Παύλος, στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 13-24 χωρίς να αναφέρει τίποτα απολύτως από τα συμβάντα των Πράξεων, μας λέγει ότι μετά που ο Θεός με την χάρη του τού αποκάλυψε τον Υιόν του πήγε στην Αραβία για τρία χρόνια και ύστερα γύρισε πίσω στην Δαμασκό· όχι στην Ιερουσαλήμ εντός των ολίγων ημερών όπως μας λένε οι *Πράξεις*. Μεταξύ άλλων αντιφάσεων προς τα γραπτά των *Πράξεων*, μας πληροφορεί ότι ήταν «αγνοούμενος» από τους μαθητές, *Πρός Γαλάτας* α΄: 22, ενώ ήταν ένας πασίγνωστος σκληρός διώκτης, *Πρός Γαλάτας* α΄: 13-14, κλπ. Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 1, ιε΄: 8, απλώς αναφέρει ότι και

αυτός είδε τον Ιησού Χριστό και ήταν ο έσχατος στον οποίον φανερώθηκε ο Χριστός. Τίποτα περισσότερο. Τα τρία σενάρια των *Πράξεων* δεν υπάρχουν πουθενά στις *Επιστολές* του Παύλου. Στην *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3 και στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 13 μιλάει για βαπτίσματα αλλά, ενώ του δίδεται μια καλή ευκαιρία να μας πει κάτι, δεν αναφέρει τίποτα για την τριήμερη κατήχησή του από τον Ανανία στην Δαμασκό!

Αλλού πάλι λαμβάνει την θέση του **απολογουμένου** και τον βλέπομε να έχει άμεση ανάγκη να πείσει τους αμφιταλαντευόμενους οπαδούς του και να τους δικαιολογήσει ότι και αυτός είναι **γνήσιος και καλός απόστολος** του Χριστού αφού και σ' αυτόν αποκαλύφθηκε ο Χριστός, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 1, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 1, 8-9, 17, β΄: 4, θ΄: 1-7 «***Ουκ ειμί απόστολος;*** *ουκ ειμί ελεύθερος;* ***ουχί Ιησούν Χριστόν τον Κύριον ημών εώρακα;*** *ου το έργον μου υμείς εστε εν Κυρίω; ει άλλοις ουκ ειμί απόστολος, αλλά γε υμίν ειμι· η γαρ σφραγίς της εμής αποστολής υμείς εστε εν Κυρίω.* ***η εμή απολογία τοις εμέ ανακρίνουσιν αύτη εστί****.*...», *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 5 «***λογίζομαι γαρ μηδέν υστερηκέναι των υπερλίαν αποστόλων****. ει δε και ιδιώτης τω λόγω, αλλ' ου τη γνώσει, αλλ' εν παντί φανερωθέντες εν πάσιν εις υμάς.*», *Πρός Γαλάτας* α΄: 1, 11-12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 7 και πλήθος άλλων αναφορών που μπορείτε μόνοι σας να εντοπίσετε με μια καλή μελέτη των επιστολών. Όλα αυτά παραείναι ύποπτα για να δεχθούμε την μεταστροφή του Παύλου ως αποτέλεσμα θεϊκής επεμβάσεως και μάλιστα τόσο επισοδειακής όπως την περιγράφουν αντιφατικά οι *Πράξεις* στα τρία σημεία που την αναφέρουν.

Όπως βλέπομε λοιπόν, ο Παύλος ομιλεί διά την εμφάνιση του Χριστού σ' αυτόν και απολογείται ότι και αυτός ήταν κανονικός απόστολος σε αρκετά καίρια σημεία των *Επιστολών* του. Παρά ταύτα πουθενά δεν αναφέρει τίποτα για τα φοβερά και τρομερά επεισόδια προς την Δαμασκό εντός αυτής και μετά απ' αυτήν, που αραδιάζουν οι *Πράξεις.* Αν είναι δυνατόν να συνέβησαν τέτοια πράγματα και να τα ξέχασε τελείως! Στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 15-16 προσθέτει ότι ο Θεός τον είχε ξεχωρίσει πριν ακόμα γεννηθεί για να του αποκαλύψει τον Υιόν του και να το κάνει απόστολο των εθνών. (Αυτοί οι στίχοι θυμίζουν την κλήση του Ιερεμία ως προφήτη, *Ιερεμίας* α΄: 4-6.). Ακόμα, στην *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 7, 11 ομιλεί για συγγενείς και φίλους του που είχαν πριν απ' αυτόν τον Χριστό και είχαν γίνει απόστολοί του. Άρα δεν πρόκειται για καμιά θεαματική, εκπληκτική, ακατανόητη και υπερφυσική μεταστροφή όπως διαφημίζεται από τους χριστιανούς. Έτσι του ήλθε έτσι και έκανε και αυτά δε που γράφει ο συγγραφέας των *Πράξεων* τα κατέβασε με το μυαλό του έχοντας γνώση τα παθήματα του Ηλιοδώρου στο *Β΄ Μακκαβαίων* και του Πενθέως στις *Βάκχες*. Όπως προαναφέραμε στην αρχή του κεφαλαίου, οι φτωχοί Εβραιοχριστιανοί Εβιωνίτες τον κατηγορούσαν ότι προσχώρησε στον Χριστιανισμό ένεκα ερωτικής απογοητεύσεως και από πείσμα κατά τον Φαρισαίων αφού δεν κατάφερε να νυμφευθεί την κόρη του Φαρισαίου Γαμαλιήλ.

Ήξερε να μιλά Ελληνικά και άρα ήταν **Ελληνόφωνος**, *Πράξεις* θ΄: 29, ιζ΄: 16-34, κα΄: 37 κλπ. Ίσως, αλλά όχι σίγουρα, να ήξερε και λατινικά ως **Ρωμαίος πολίτης**, δικαίωμα που όπως λέει κληρονόμησε από τον πατέρα του, *Πράξεις* ιστ΄: 37-38, κβ΄: 25-29, κγ΄: 27, και που επιβεβαιώνεται και από τα κστ΄: 32, κη΄: 16, 30. Τα Ελληνικά του δεν ήταν σπουδαία, απλώς μιλούσε την «κοινήν Ελληνικήν» γλώσσα για να συνεννοείται. (Την εποχή εκείνη η «κοινή» έπαιζε το ρόλο που παίζει η αγγλική σήμερα.). Τα γραπτά του δεν φανερώνουν κανένα σπουδαίο Ελληνιστή. Το λέει και ο ίδιος «...ούκ εν σοφία λόγου...» *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 17 και «...ιδιώτης τώ λόγω...» *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 6. Μερικοί εξηγούν τον τελευταίο στίχο με το ότι ο Παύλος ήταν ψευδός, βραδύγλωσσος (σαν τον Μωυσή στην *Έξο-*

δον δ΄: 10, αλλά που στην υπόλοιπη *Πεντάτευχο*ν όπως και στις *Πράξεις* ζ΄: 22, εμφανίζεται ως δεινός ρήτωρ και τραγουδιστής...).

Ο παρακάτω στίχος των *Πράξεων* ιη΄: 18, φανερώνει ότι ο Παύλος ήταν **προληπτικός** και **δεισιδαίμων**:

> «*Ο δε Παύλος έτι προσμείνας ημέρας ικανάς, τοις αδελφοίς αποταξάμενος εξέπλει εις την Συρίαν, και συν αυτώ Πρίσκιλλα και Ακύλας,* ***κειράμενος την κεφαλήν*** *εν Κεγχρεαίς·* ***είχε γαρ ευχήν****.*».

Δηλαδή πιστεύει ότι με ένα κούρεμα αποδίδει κάποιο τάμα (ευχή). Περίεργο! Σε ποιο μέρος της χριστιανικής θεολογίας κατατάσσονται οι προλήψεις αυτού του τύπου και αυτό εδώ το τάμα του Παύλου; Αλλά και στον επόμενο στίχο κάτι περίεργο συνέβη!

> *Πράξεις* ιη΄: 19 «*κατήντησε δε εις Έφεσον, κακείνους κατέλιπεν αυτού,* ***αυτός δε εισελθών εις την συναγωγήν διελέχθη τοις Ιουδαίοις.***»,

Ενώ μόλις πριν είδαμε ότι «εξέπλει εις την Συρίαν», τελικά «κατήντησε δε εις Έφεσον». Ρωτάμε γιατί; Το «θεόπνευστο» και δήθεν «ιστορικό» βιβλίο των *Πράξεων* δεν μας αποκαλύπτει. Αν ήταν ένα τίμιο ιστορικό βιβλίο έπρεπε να μας δώσει την εξήγηση. Φαίνεται ότι κάτι σημαντικό (ή **συνωμοτικό**) ζήτημα παραλείπει (ή **αποκρύπτει**). Έχομε ήδη δει μερικά στοιχεία μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* και υπάρχουν ακόμα περισσότερα, από τα οποία θα αναφέρομε και άλλα παρακάτω, που μόνο διά της συνωμοσίας μπορούν να ερμηνευθούν και να κατανοηθούν!

Το Εβραϊκό όνομα του Παύλου ήταν **Σαούλ**, όνομα του πρώτου βασιλιά των Εβραίων. Το Ρωμαϊκό όνομά του ήταν **Paulus** (Πάουλους). Η αλλαγή αυτή του ονόματός του εμφανίζεται για πρώτη φορά στις *Πράξεις* ιγ΄: 9, κατά την επίσκεψή του στην Πάφο της Κύπρου και τα επεισόδιά της με τον Ρωμαίο ανθύπατο Σέργιο Παύλο και τον υποτιθέμενο «μάγο» Βαριησού-Ελυμά. Ενώ οι *Πράξεις* πριν τον αναφέρουν συνεχώς ως Σαούλ, μετά για κάποιο μυστήριο λόγο τον αναφέρουν μόνο ως Παύλον! Στα Ελληνικά, το Saul απλώς μεταγλωττίστηκε σε **Σαύλος**, όπως το βλέπομε σε μερικές από τις παραπάνω αναφορές, και το Paulus σε **Παύλος**. Η αλλαγή του ονόματός του από Σαούλ σε Παύλο είναι ένα ερωτηματικό αναπάντητο. Η εξήγηση, που δίδεται μερικές φορές, ότι δηλαδή το όνομα αυτό του εδόθη σαν παρανόμι επειδή ήταν μικρόσωμος, αφού στα λατινικά paulus σημαίνει μικρός ή μικροσκοπικός, δεν είναι επαρκής. Όσοι αναπτύσσουν θεωρίες δίνουν τη μια ή την άλλη εξήγηση με τα επιχειρήματά τους. Πάντως είναι πολύ ύποπτο το ζήτημα να αλλάξεις όνομα εκείνη την εποχή και ιδιαίτερα από Εβραϊκό σε Ρωμαϊκό, όταν δηλώνεις φανατικός Εβραίος («ζηλωτής», *Πράξεις* κβ΄: 3, *Πρός Γαλάτας* α΄: 14, ίσως και «ναζαρίτης» *Πράξεις* ιη΄: 18, κα΄: 23-24΄, κδ΄: 5) και υπέρμαχος του Μωσαϊκού Νόμου. Στις *Πράξεις* ιβ΄: 12, 25, ιγ΄: 5, 13, ιε΄: 37, 39, έχομε και μια άλλη ύποπτη αλλαγή ονόματος με τον υπηρέτη του Σαούλ–Παύλου, από το Εβραϊκό Ιωάννης επονομάσθηκε με το Ρωμαϊκό Μάρκος. Ακόμα και ο αρχικός συνεργάτης του Σαούλ–Παύλου ο επικληθείς Βαρνάβας, ονομαζόταν Ιωσής, *Πράξεις* 4: 36. Είναι όντως περίεργες και ύποπτες οι αλλαγές τόσων ονομάτων. Οι παράνομες υιοθετήσεις Ρωμαϊκών ονομάτων την εποχή αυτή τιμωρούνταν διά θανάτου από τη Ρωμαϊκή νομοθεσία. Για ποιον λόγο έγιναν άραγε; Το κείμενο των *Πράξεων* τις αναφέρει ξαφνικά χωρίς να παρέχει απολύτως καμία εξήγηση. Άραγε, πρόκειται για συνωμοτικές ενέργειες;

Με το όνομα **Σαύλος** πρωτοπαρουσιάζεται ως κάποιος άγνωστος νέος παρών στην διά λιθοβολισμού θανατική εκτέλεση του διακόνου Στεφάνου, *Πράξεις* ζ΄. Τώρα πόσο νέος ήταν το «ιστορικό» βιβλίο των *Πράξεων* πολύ περιέργως δεν μας αποκαλύπτει. Ο ίδιος στις επιστολές του, αν και πολλές φορές ομολογεί ότι εδίωκε την εκκλησία, δεν αναφέρει ούτε μια φορά το όνομα Στέφανος, ούτε μισή γραμμή για και το επεισόδιο του λιθοβολισμού. Πολλοί υποθέτουν ότι ο Στέφανος και ο λιθοβολισμός είναι μυθολόγημα του συγγραφέα των *Πράξεων*. Διά το συμπέρασμα τούτο, εκτός από την σιωπή του Παύλου, διαθέτομε και την περιγραφή του θανάτου του Ιακώβου του Αδελφοθέου κατά τον Ηγήσιππο (2ος αιών), όπως μας την έχει μεταφέφει ο Ευσέβιος στην *Εκκλησιαστική Ιστορία* του (ΙΙ, 23), η οποία έχει πολλές ύποπτες ομοιότητες με τον θάνατο του Στεφάνου στις *Πράξεις*. Όπως φαίνεται ο συγγραφέας των *Πράξεων* ήθελε να μιλήσει για κάποια ελληνιστική κοινότητα της Ιερουσαλήμ, η οποία τελικά είχε δική της αιρετική εξέλιξη και έτσι δεν ξανακούμε τίποτα περί αυτής. Διά τούτο βλέπομε σ' αυτή την ομάδα τον προσύλητο διάκονο Νικόλαο τον Αντιοχέα, *Πράξεις* στ΄: 1-7, να εγκαινιάζει την αίρεση των Νικολαϊτών εναντιον της οποίας ωρύεται ο Ιωάννης στην *Αποκάλυψιν* β΄: 1-7, 12-17. Εικάσετε ό,τι θέλετε!

Κατά την διάρκεια του λιθοβολισμού οι μάρτυρες-εκτελεστές ως όχλος μαινόμενος, άφησαν τα ρούχα τους κοντά στα πόδια του για να τους τα φυλάγει καθ' ον χρόνο αυτοί λιθοβολούσαν τον Στέφανο (*Πράξεις* ζ΄: 54-58). Ο Μωσαϊκός Νόμος όμως διατάζει ότι κατά τις εκτελέσεις διά λιθοβολισμού τα ρούχα των λιθοβολισθέντων ετίθεντο στην άκρη και όχι τα ρούχα των λιθοβολούντων. Αλλά ο αδαής συγγραφέας των *Πράξεων* δεν εγνώριζε καλά τα Εβραϊκά θέματα και έκανε και αυτό το λάθος. Ο Σαύλος ήταν σύμφωνος «συνευδοκών» με αυτή τη θανατική εκτέλεση (*Πράξεις* ζ΄: 60 — ο στίχος αυτός σε άλλες εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* αναφέρεται ως στίχος η΄: 1 —, και κβ΄: 20). Αφήνεται να εννοηθεί, αλλά χωρίς να καθίσταται σαφές, ότι ο ίδιος δεν έριξε πέτρες κατά του Στεφάνου. Τουλάχιστον έτσι προπαγανδίζει η εκκλησία! Αμέσως μετά, δυο τρεις στίχους παρακάτω (*Πράξεις* η΄: 2, 3) όταν δηλαδή ενταφίαζαν τον Στέφανο, βλέπομε έναν Σαύλο να λυμαίνεται την εκκλησία και μετά μανίας να παραδίδει για φυλάκιση άνδρες και γυναίκες. Παραδόξως όμως μέχρι το κεφάλαιο βα΄ των *Πράξεων* οι απόστολοι και μυριάδες οπαδοί και ακόλουθοί τους παρέμειναν άθικτοι!

Λίγο μετά τον διωγμό του κεφαλαίου η΄, ο Σαύλος προσήλθε στον αρχιερέα για να λάβει εντάλματα (*Πράξεις* θ΄: 1-2) να πάει στη Δαμασκό, να βρει άνδρες και γυναίκες που ανήκαν στην αίρεση του Ιησού («*της οδού*») και να τους φέρει δεμένους στην Ιερουσαλήμ. Για την εποχή εκείνη η απόσταση Ιερουσαλήμ-Δαμασκού ήταν υπολογίσιμη. Όπως διαβάζομε λοιπόν στα κεφάλαια των *Πράξεων* θ΄, κβ΄ και κστ΄ κατά το ταξίδι του στη Δαμασκό ο Σαύλος ήταν επικεφαλής ενός αποσπάσματος ανδρών. Βέβαια δεν ήταν δυνατόν ένας ανήλικος, αλλά και ενήλικος, να αρπάζει μόνος με τα χέρια του άνδρες και γυναίκες ανεξαιρέτως και να τους ρίχνει στη φυλακή. Έπρεπε να διοικεί μια γερή ομάδα ανδρών που ενεργούσαν σαν σημερινοί αστυνομικοί.

Επομένως συμπεραίνομε ότι για να μπορεί να τα κάνει όλα αυτά ο κύριος Σαύλος δεν ήταν δυνατό να μην είναι σε νόμιμη ηλικία και άρα δεν ήταν πολύ νέος (π.χ. κάτω των 20-25 ετών). Ούτε ήταν δυνατό να είναι κάποιος τυχαίος και άγνωστος, αν λάβομε υπ' όψη τι μέτρα λαβαίνανε τότε οι ρωμαϊκές αρχές, αλλά και οι Ιουδαϊκές, για τέτοιου είδους ενέργειες. Θα ήταν εντελώς αδύνατο να ξεφύγει από τη Ρωμαϊκή αστυνομία. Μετά πως ήταν δυνατόν να είναι τυχαίος και άγνωστος αφού ήταν ήδη ζηλωτής του Μωσαϊκού Νόμου και σπουδασμένος παρά τους πόδας του πολύ γνωστού Γαμαλιήλ; Οι σπουδές αυτές

χρειάζονται κάποιο χρόνο. Επομένως πόσο νέος ήταν άραγε; Οι *Πράξεις*, παρ' ότι όφειλαν, δεν μας παρέχουν καμία απάντηση!

Αλλά τότε ως Εβραίος και δη φανατικός, νομίμου ηλικίας και συνευδοκών για τη μαρτυρική εκτέλεση του Στεφάνου όφειλε να συμμετέχει στον λιθοβολισμό σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο (*Δευτερονόμιον* ιγ΄: 6, 8-10, ιζ΄: 2-7 κ.α.) που τόσο πολύ υπεραμυνόταν. Από όλα αυτά συμπεραίνομε λοιπόν ότι τα γραπτά που μας μεταφέρουν οι *Πράξεις των Αποστόλων* δεν ταιριάζουν σωστά και ο Σαύλος πρέπει να συμμετείχε ενεργά στον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Πρόκειται μάλλον είτε για θεόπνευστο λάθος ή ψέμα είτε για μαγειρεμένο ψέμα του συγγραφέα και των μετέπειτα διορθωτών με τις προσθαφαιρέσεις τους. (Π.χ. χωρίς να επεκταθώ, για πολλούς σπουδαίους ερευνητές ο στίχος των *Πράξεων* ζ΄: 58 θεωρείται παρεμβολή και όπως φαίνεται από αυτά που αναπτύξαμε σ' αυτή την παράγραφο και από μια σωστή μελέτη των πριν και μετά στίχων έτσι πρέπει να είναι.). Η εκτέλεση του Στεφάνου έγινε κατά το έτος 36 Κ.Ε. (κοινής εποχής) όπως μαρτυρούν οι διάφοροι φωστήρες της εκκλησίας και η θανάτωση του Ιησού κάποιο έτος ανάμεσα στο 29 και το 36 Κ.Ε. (Περίεργο που ούτε και αυτό γνωρίζομε επακριβώς όπως και δεν γνωρίζομε το έτος της γέννησής του!). Τότε όμως ο Σαύλος πρέπει να ήταν ήδη ενήλικας και σε τέτοια περίπτωση είναι πάρα πολύ απίθανο να μην ήξερε ή να μην είχε ακούσει τίποτα για τον Ιησού ενόσω ήταν εν ζωή ή να μην τον είχε συναντήσει κατά κάποιον τρόπο, όπως έχει διαδώσει η εκκλησία και μαρτυρούν οι *Πράξεις* και οι *Επιστολές*. (Τα κεφάλαια των *Πράξεων* θ΄, κβ΄ και κστ΄ ομιλούν περί του οράματος του Παύλου καθ' οδόν προς την Δαμασκό που ήδη έχομε προαναφέρει, και *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 8, *Πρός Γαλάτας* α΄: 15-16, κλπ., όπου ο Παύλος έχει οραματικές μεταναστάσιμες αποκαλύψεις-φανερώσεις του Χριστού.).

Οι ανακρίβειες, τα λάθη, οι ελλείψεις αναγκαίων και σαφών πληροφοριών, τα σοβαρά ερωτηματα που αφήνει αναπάντητα, η θολούρα, οι αντιφάσεις, οι εντοπισμένες παρεμβολές, το απότομο και αφύσικο κλείσιμο, κλπ. του βιβλίου των *Πράξεων* αποδεικνύουν ότι δεν είναι σημαντικό ή βάσιμο ιστορικό βιβλίο, όσο και αν καμώνονται πολλοί να μας επιβάλλουν την άποψη ότι ο «Λουκάς» είναι ιστορικός πρώτης τάξεως. Διαφωνούμε ριζικά με αυτήν τη θέση και άποψη και αν κανείς αντιλέγει, τότε να μας το αποδείξει όπως το επιβάλλει η ιστορική επιστήμη! Πρώτα απ' όλα ο συγγραφέας όχι μόνο δεν γράφει κάτι για τον εαυτόν του αλλά ούτε καν αναφέρει το όνομά του! Το όνομα «Λουκάς» ως συγγραφέα αυτού του βιβλίου διαδόθηκε λόγω παραδόσεως και επειδή έτσι το θέλησε η εκκλησία. Αυτός ο «Λουκάς» σε πολλά σημεία φάσκει και αντιφάσκει με τον Λουκά του *Ευαγγελίου*. Δεν υπάρχει καμία αδιάσειστη απόδειξη για το ποιος είναι ο πραγματικός συγγραφέας, όσες εσωτερικές παραδόσεις και να επικαλεστούν. Δεν καταλαβαίνομε πως διάφοροι που κατέχουν και πολλά πτυχία θέλουν να κατατάξουν ένα τέτοιο κατασκεύασμα στα ιστορικά βιβλία πρώτης τάξεως! Τον μόνον προφανή λόγο που μπορούμε να δούμε είναι ότι έτσι τους αρέσει ή τους συμφέρει να πιστεύουν και τίποτα παραπάνω. Οι επιστήμονες ερευνητές έχουν βγάλει το συμπέρασμα ότι οι *Πράξεις των Αποστόλων* είναι ένα προπαγανδιστικό «ιστορικό» μυθιστόρημα που αντιγράφει από ΄δω και από 'κει [Ιώσηπο, Όμηρο, Ευριπίδη, Βιργίλιο, την μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), κ.α.] και προσπαθεί να ενοποιήσει διάφορα χριστιανικά τμήματα κάτω από την Καθολική Εκκλησία.

Σημειώστε ότι στις *Πράξεις* υπάρχουν και μερικά άλλα θέματα, π.χ., ε΄: 36-37, ιβ΄: 20-23, ιγ΄: 1, κα΄: 38, κλπ., τα οποία αναφέρει ο Ιώσηπος Φλάβιος με πολύ διαφορετικό τρόπο. Έτσι δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα για την ιστορική ακρίβεια και αλήθεια των *Πράξεων*. Τα θέματα αυτά και οι προσπάθειες να δικαιολογηθούν ή να γεφυρωθούν οι διαφορές μεταξύ *Πράξεων* και Ιωσήπου δεν είναι για την παρούσα εργασία. Γενικώς εί-

ναι εμφανές ότι, το βιβλίο των *Πράξεων* δεν έχει Ιστορική αξιοπιστία, παρά τις προσπάθειες των Χριστιανών να το παρουσιάσουν σαν σπουδαίο ιστορικό βιβλίο.

Περί Επιστολών του Παύλου

Σύμφωνα με τον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* και το δόγμα των χριστιανικών εκκλησιών ο Παύλος μας άφησε 14 *Επιστολές*, ίσως επειδή ο αριθμός 14 είναι ιερός στην Ιουδαιοχριστιανική Αριθμολογία και Καμπάλα. Υποτίθεται λοιπόν ότι οι *Επιστολές* αυτές, αν και ομολογούν ότι οι πιο πολλές είναι γραμμένες από το χέρι άλλων, είναι όλες δικές του. (Π.χ. *Πρός Ρωμαίους*, από τον Τέρτιο, ιστ΄: 22, κλπ. Άλλο ένα στοιχείο για την περιορισμένη ικανότητά του Παύλου στη χρήση της Ελληνικής γλώσσας.). Πολλοί ερευνητές έχουν αμφισβητήσει το ότι όλες αυτές οι *Επιστολές* είναι του Παύλου, όπως μερικοί έχουν αμφισβητήσει και την ίδια την ύπαρξή του. Πρώτος ο Ωριγένης και όλοι μετά τον Ωριγένη αμφισβητούν μία, την *Πρός Εβραίους*. Ο R. Bultmann, κ.ά., απορρίπτουν 7 και έτσι μένουν 7 αυθεντικές, άλλος ένας ιερός αριθμός στην Ιουδαιοχριστιανική Αριθμολογία και Καμπάλα. Απορρίπτουν τις: *Πρός Εφεσίους*, *Πρός Κολασσαείς*, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον*, *Πρός Τίτον* και *Πρός Εβραίους*. Ο W. Baur, κ.ά., απορρίπτουν 10, προσθέτοντας και τις *Πρός Φιλιππησίους*, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* και *Πρός Φιλήμονα* στις προηγούμενες επτά. Ο W. Van Manen, κ.ά., απορρίπτουν όλες, κ.ο.κ. Άλλοι πάλι έχουν να προσθέσουν ότι ο Παύλος έγραψε και άλλες επιστολές οι οποίες, για λόγους που γνωρίζουν μόνο εκείνοι που αποφάσιζαν εντός των χριστιανικών συνόδων, δεν συμπεριελήφθησαν στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* (π.χ. *Επιστολή Πρός Λαοδικείς*, *Γ΄ Πρός Κορινθίους*, κ.ά.). Ο Ιουδαίος ερευνητής Hayyim ben Yehoshua στην εργασία του *The Myth of the Historical Jesus, Refuting Missionaries* (Ο Μύθος του Ιστορικού Ιησού, Απορρίπτοντας Ιεραποστόλους), που την παρουσιάσαμε σε προηγούμενο μέρος του βιβλίου αυτού, παρουσιάζει μια συνοπτική ιστορική ανασκόπηση επί των *Επιστολών* του Παύλου. Μελετείστε την. Ένα σπουδαίο σύγγραμμα που με σαφήνεια και αρκετή λεπτομέρεια πραγματεύεται τα ζητήματα αυτά είναι του μεγάλου ερευνητή Robert **Price**: ***The Amazing Colossal Apostle*** (Ο Καταπληκτικός Κολοσσιαίος Απόστολος): The Search for the Historical Paul, Signature Books, February 15, 2012.

Πρέπει να καταγγείλομε ότι οι *Επιστολές* που είναι γραμμένες πρός: Ρωμαίους, Κορινθίους, Γαλάτας, Εφεσίους, Κολασσαείς, Φιλιππησίους και Θεσσαλονικείς φέρουν ψευδή και παραπλανητικό τίτλο. Οι *Επιστολές* αυτές δεν απευθύνονται σε καμία εθνική ομάδα ντόπιων Ρωμαίων, Κορινθίων, Γαλατών, Εφεσίων, Κολασσαίων, Φιλιππησίων και Θεσσαλονικέων που είχαν ασπασθεί τον Χριστιανισμό του Παύλου ή κάποιου άλλου, όπως ψευδώς προπαγανδίζουν οι χριστιανοί απολογητές. Αυτές απευθύνονται προς Εβραίους μετοίκους ή μετανάστες που ζούσαν τον καιρό εκείνο σ' αυτά τα μέρη και εσύχναζαν στις συναγωγές. Αυτό αναγράφεται σαφώς μέσα στις ίδιες τις *Επιστολές* και στις *Πράξεις*. Ο Παύλος λοιπόν απευθύνεται καθαρά στους πιστούς Εβραίους – Ιουδαίους των μερών αυτών και αυτούς προσπαθεί να πείσει ή να συγκρατήσει, άσχετα αν καμιά φορά μέσα στους προσηλύτους εμφανιζόταν και κάποιο μεμονωμένο άτομο άλλης εθνικότητος! Κατά τα έτη που υποτίθεται ότι εγράφησαν αυτές οι *Επιστολές* (+51 – 65 Κ.Ε.), ο Χριστιανισμός ήταν καθαρή αιρετική υπόθεση των Ιουδαίων και της συναγωγής των, όπως αυτό καθίσταται σαφές από τους Εβιωνίτες, τους Νοτζρίμ τού *Ταλμούδ*, τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*. Το ψέμα αυτό που το εισήγαγε η εκκλησία ήδη από τους πρώτους αιώνες, το χρησιμοποιούν εσκεμμένα, συνω-

μοτικά και συνεχώς οι χριστιανοί απολογητές μέχρι και σήμερα διότι διαφεύγει όλων των ανεξετάστων και αδαών πιστών.

Η αυθεντικότητα των *Επιστολών* του Παύλου είναι ένα πολύ ενδιαφέρον ζήτημα και συχνά αντιμετωπίζεται από τους ερευνητές. Πάντως, όλοι οι ειδικοί ερευνητές όλων των πολυαρίθμων χριστιανικών αιρέσεων αποφαίνονται ότι η *Πρός Εβραίους Επιστολή* δεν είναι του Παύλου. Αυτό το παραδέχεται και ο καθηγητής θεολόγος Παν. Τρεμπέλας, στην εισαγωγή που κάνει πριν την ερμηνεία της *Επιστολής*, ενώ ταυτοχρόνως προωθεί την άποψη ότι την επιστολή την έγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου, ο οποίος μετά τον θάνατο του Παύλου καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου, περί το +70. Δεν μας παρέχει όμως καμία δικαιολόγηση τής απόψεως ταύτης, παρ' όλον ότι ούτε η γλώσσα ούτε το περιεχόμενο της *Επιστολής* απαντάται σε οιαδήποτε άλλη *Επιστολή* του Παύλου. Ακόμα ο στίχος ιγ΄: 23 «*Γινώσκετε τον αδελφόν Τιμόθεον απόλελυμένον,* ***μεθ' ού****, εάν τάχιον έρχηται,* ***όψομαι υμάς***.» ανατρέπει την θέση αυτή του Τρεμπέλα πλήρως αφού ο Παύλος θα πάει μαζί με τον Τιμόθεο να τους δει και ο θάνατός του χρονολογείται περί το +66. Πώς δεν το είδε αυτό ο Τρεμπέλας; ... Εκτός από ορισμένες εντοπισμενες παρεμβολές από τον 2ον αιώνα και μετά (όπως ιγ΄: 22-25) το κύριο και ιδιάζον θεολογικό μέρος τής επιστολής πρέπει να γράφτηκε πριν την καταστροφή του Ναού, τον Σεπτέμβριο του +70, διότι από τα σχετικά θέματα περί της καθημερινής αιματηρής θυσίας του Ναού και της ουρανίας θυσίας του Χριστού που συγκρίνει θα έπρεπε να είχε αναφέρει την καταστροφή αυτή εν εναντία περιπτώσει. (Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε: Earl **Doherty**, Jesus: *Neither God Nor Man - The Case for a Mythical Jesus*, Age of Reason Publications, First Edition, 2009, σελίδες 668-673.). Ο Ωριγένης περί του ποίος έγραψε την *Επιστολή*, μας λέγει ότι: «*Θεός οίδε*». Όπως όμως διαφαίνεται την έγραψε κάποιος φανατικός που προσπαθεί να συγκρατησει τους οπαδούς της δικής του απόκρυφης ομάδας. Οι παυλικοί παραχαράκτες έκαναν την παρεμβολή ιγ΄: 22-25 μετά το +150 (αφού ο Μαρκίων το +144 δεν κατατάσσει την *Επιστολή* μεταξύ των *Επιστολών* του Παύλου), για να φανεί ότι η *Επιστολή* ήταν του Παύλου και να την οικειοποιηθούν. Ήταν όμως πολύ βιαστικοί, απρόσεκτοι, αδέξιοι και καθυστερημένοι και εύκολα ανακαλύφθηκαν. Παρά ταύτα, όλες οι χριστιανικές εκκλησίες, μέχρι και σήμερα, απόδίδουν επισήμως την *Επιστολή* στον Παύλο και συνεπώς την αντιμετωπίζομε και εμείς ενταύθα ως «θεόπνευστον *Επιστολήν* του Παύλου».

Όπως αναφέραμε προηγουνένως, η αρχή της *Πρός Εφεσίους Επιστολής* φανερώνει ότι ο Παύλος γράφει σε ανθρώπους που δεν γνωρίζει προσωπικώς. Φαίνεται ότι η επιστολή αυτή είναι πλαστή ή όπως λέγει ο Μαρκίων ήταν *Επιστολή Πρός Λαοδικείς*. Ακόμα στα παλαιότερα χειρόγραφα δεν υπάρχει η ονομασία «Έφεσος» στην πρώτη φράση: α΄: 1 «*Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, τοις αγίοις τοις ούσιν εν Εφέσω και πιστοίς εν Χριστώ Ιησού·*».

Οι επιστολές αυτές όχι μόνο δεν πλησιάζουν τα έργα αρχαίων ή συγχρόνων του Ελλήνων και Ρωμαίων συγγραφέων, με δεκάδες τόμους βιβλίων μεγάλης φιλοσοφικής και επιστημονικής αξίας, αλλά γέμουν αντιφάσεων, στρεψοδικιών, κοινοτοπιών, ατιμιών, βλακειών, τετριμμένων, ανώμαλης θεολογίας, κλπ. Όπως είπαμε οι κυριότερες επιστολές του είναι γραμμένες για Εβραίους συναγωγών, διαφόρων πόλεων και περιοχών στις οποίες εκήρυξε ο Παύλος, μέσα στους οποίους εμφανιζόταν κάπου-κάπου και κάποιος εθνικός, Έλληνας, Ρωμαίος ή άλλης εθνικότητας. Διά τούτο είναι γεμάτες με Εβραϊκά στοιχεία και συνεχείς αναφορές στην *Παλαιά Διαθήκη*. Το δε χριστιανικό κίνημα στις αρχές ήταν καθαρή Ιουδαϊκή υπόθεση. Μία προσεκτική μελέτη των *Πράξεων* και των *Επιστολών* επιβεβαι-

ώνει τα συμπεράσματα αυτά πέραν πάσης αμφιβολίας, καθώς το στοιχείο αυτό αναφέρεται και καθίσταται σαφές σε πολυάριθμα χωρία τους. (Π.χ. βλέπε: *Ματθαίος* ι΄: 5-6, ιε΄: 24, *Πράξεις* θ΄: 20-23, ια΄: 19, ιγ΄: 5, 15-23, 42, 46, ιδ΄: 1, ιζ΄: 1-5, 10, 17, ιη΄: 4, 7-8, 19, ιθ΄: 8, 19, κα΄: 20-21, *Πρός Γαλάτας* β΄: 15, *Πρός Εβραίους*, και πολλές άλλες αναφορές από τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* που μπορείτε να εντοπίσετε μόνοι σας αλλά παραλείπομε εδώ.).

Το ζήτημα των Παυλικών Επιστολών εξετάζεται έτι περαιτέρω εντός περισσοτέρων ερωτημάτων και σε άλλα παρακάτω μερη του κεφαλαίου αυτού. Μην ξεχάσετε να τα εντοπίσετε. Ακόμα μελετήσετε προσεκτικά και πλήρως την καταπληκτική και λεπτομερή έρευνα του Robert **Price**, *The Amazing Colossal Apostle*: *The Search for the Historical Paul*, Signature Books, February 15, 2012.

Εδώ επισκοπικά παραθέτομε ότι: Όπως συμπεραίνουν οι επιστήμονες ερευνητές και πολλές πανεπιστημιακές σχολές οι *Επιστολές* του Παύλου που έχομε στα χέρια μας, αν κρίνομε από: «*τις αμέτρητες αντιφάσεις που περιέχουν (όχι μόνο προς τα άλλα κείμενα ή βιβλία της Καινής Διαθήκης αλλά και με τις ίδιες, σε βαθμό που μια επιστολή να περιέχει αντιφάσεις με την ίδια), την ιστορική και θεολογική ανακατωσούρα και σκοπιμότητά τους, μια εκτενή φιλολογική ανάλυση και λεκτική στατιστική σύγκριση, τα άφθονα γνωστικιστικά, νεοπλατωνικά, ζωροαστρικά, παράλογα και εσχατολογικά στοιχεία που περιέχουν, τις πολλές παρεμβολές, τους πολλούς αναχρονισμούς, τις συγκρίσεις με πολλές άλλες επιστολές του καιρού εκείνου που έμειναν εκτός κανόνος, ό,τι έχει απομείνει από τον Μαρκίωνα, τον Βαλεντίνο και τις μαρτυρίες του Τερτυλλιανού και Ιερωνύμου, μερικά εκ των κειμένων του Κουμράν και του Ναγκ Χαμμάντι, τα διάφορα χειρόγραφα που φυλάσσονται στα μουσεία*», είναι ψευδεπίγραφα συμπιλήματα, δηλαδή ανεμοσκορπίσματα και ανεμομαζέματα διάφορων κομματιών γραπτών, σημειωμάτων και μικρών επιστολών που τον καιρό εκείνο κυκλοφορούσαν αφειδώς και αντιπροσώπευαν ένα συνονθύλευμα πολλών Χριστιανισμών της εποχής εκείνης, όπως: κάποιον Παυλικό και Σιμωνιακό Χριστιανισμό (του Σίμωνος του Μάγου που πολλοί τον ταυτίζουν με τον Παύλο) στην αρχή και μετά διάφορους Γνωστικιστικούς Χριστιανισμούς του 2ου αιώνος και του τέλους του 1ου αιώνος Κ.Ε., τους Γνωστικιστικούς Χριστιανισμούς του Μαρκίωνος, του Βαλεντίνου, των εγκρατιτών, των Βαπτιστών-Εσσαίων, των Δοκειτών, των Μανδαίων και όλων των εσχατολόγων του καιρού εκείνου και όλων των εσχατολόγων και τέλος τον Καθολικό ορθόδοξο Χριστιανισμό που είχε επικεφαλής την εκκλησία της Ρώμης. Ο Καθολικός Χριστιανισμός ήθελε να συμπεριλάβει όλη την *Παλαιά Διαθήκη* αυτούσια ως την βάση και παράδοση της θρησκείας που προοιωνίζετο, πράγμα που επέτυχε. Οι Γνωστικιστές όμως όχι! Έτσι άρχισαν τα παρατράγουδα, οι ακαταλόγιστες και ακατάσχετες αντιθέσεις και οι ατελείωτες αντιφάσεις.

Τα ευκολοδιάκριτα ψευδεπίγραφα χέρια που έγραψαν, επεξεργάστηκαν και επιμελήθηκαν εκεί μέσα είναι πολλά. Τα ειδικά στοιχεία πολλών εκ των χειρών αυτών παραμένουν άγνωστα, αλλά τα χέρια του Μαρκίωνος και του Βαλεντίνου καθώς και των μαθητών τους κατέχουν εξέχουσα και αναγνωρίσιμη θέση και τέλος και εξόχως σημαντικώς το χέρι των Καθολικών ορθοδόξων που εσφράγισε αυτή την κραυγαλέα και εκτενή πλαστογραφία. Σκοπός των Καθολικών βεβαίως ήταν να εξομαλύνει τις υπάρχουσες διαφορές και αντιφάσεις και να προσεταιριστεί όλους αυτούς τους διαφόρους «διασπαστικούς και αιρετικούς» χριστιανισμούς κάτω από την ενωτική πολιτική τους για μία ενιαία καθολική χριστιανική εκκλησία.

Τα ίδια ισχύουν και για τις επτά *Καθολικές Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης*. Παρά ταύτα η αρχική και βασική θεολογία και η δικαιολόγηση του Χριστιανισμού, μαζί με το χριστιανικό κήρυγμα που βασίζεται στην φαρισαϊκή και εσσαϊκή πίστη περί αναστάσεως,

προέρχονται απ' όλες τις *Επιστολές* σε συνάρτηση με την *Παλαιά Διαθήκη* και την μπόλικη απόκρυφη και ψευδεπίγραφη βιβλιογραφία των καιρών εκείνων που αποτελεί μέρος της *Ιεράς Χριστιανικής Παραδόσεως*. Τα καθυστερημένα *Ευαγγέλια* απλώς παίζουν έναν διακοσμητικό ιστορικοποιούντα ρόλο που εισάγει έτι περισσότερες αντιφάσεις.

Προκαταρκτική Γνωριμία με την Θεολογία του Παύλου και οι Αντιφάσεις του με τον Εαυτόν του και όλη την *Βίβλο*

Η ενδελεχής μελέτη των *Επιστολών* του Παύλου μας διδάσκει μια αλλοπρόσαλλη θεολογία που είναι ένα κράμα Ιουδαϊσμού – Γιαχβισμού – Γνωστικισμού, αναμεμειγμένου με *μια δική του περίεργη θεολογία περί Χριστιανισμού πολύ αντιφατική* προς την θεολογία των *Ευαγγελίων* και μερικών άλλων επιστολών που γράφτηκαν μετά.

Στην *Πρός Ρωμαίους Επιστολή* α΄: 19-20 δίνει μια κοινότυπη «απόδειξη» της υπάρξεως του Θεού του, απλώς διά της παρατηρήσεως τής κτίσεως και του κόσμου, περίπου σαν αυτή που απαντάμε σε πολλά σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης*, πχ. τους *Ψαλμούς* ιη΄ (ή ιθ΄): 1-3, κλπ. Η κτίση και ο κόσμος που βλέπομε πρέπει να μας πείσει ότι ειδικά ο Θεός του Παύλου μόνον υπάρχει. Ο Παύλος δεν διακρίνει την ατέλεια, το κακό, το νοσηρό, κλπ., που υπάρχουν σ' αυτόν τον κόσμο. Έτσι, οι στίχοι α΄: 16-32 της ίδιας επιστολής αναπτύσσουν την ενοχή και την τιμωρία όλων όσων δεν πιστεύουν όπως και αυτός στον ίδιο Θεό. Δικαιολογίες και αντιρρήσεις δεν υπάρχουν, οι δε σοφοί που λένε ότι είναι σοφοί, κατά τον Παύλον εμωράνθησαν (στίχος 22). Η επιρροή της *Παλαιάς Διαθήκης* σ' αυτά τα κοινότυπα, αυθαίρετα, σαθρά και αναπόδεικτα επιχειρήματα-αξιώματα είναι καταφανής. Ακόμα ό Παύλος αναφέρεται τόσο συχνά στην *Παλαιά Διαθήκη* ώστε και η απλή ιδέα της απόρριψής της κατακρημνίζει όλη την θεολογία και επιστολογραφία του. Όπως σε όλη την *Παλαιά Διαθήκη* (αλλά και την *Καινή*) απαντάται η εμμονή με την οργή του Θεού και την επαγομένη εκδίκηση και τιμωρία του έτσι και οι επιστολές του Παύλου δεν πάνε καθόλου πίσω σ' αυτό το ψυχωτικό σημείο. Παρά ταύτα υπερθεματίζεται και η αγάπη του και το μαλάκωμα της καρδίας του οσάκις η περίσταση το φέρει στη μέση ή το επιβάλλει.

Ας στραφούμε τώρα στο πως η θεολογία του Παύλου υπεισέρχεται στον Χριστιανισμό. Ο Παύλος είναι ο πρώτος και κύριος θεολόγος του Χριστιανισμού. Επ' αυτού πρωτίστως και κυρίως βασίζεται η θεολογία του Χριστιανισμού και ο συγκερασμός του με τον Ιουδαϊσμό. Ο Χριστός αναφέρεται να κατάγεται μεν «*εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν*», *(Πρός Ρωμαίους* 1: 3 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 8), φέρεται δε και αντιφατικώς ως θεϊκός *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 19, *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 6 *Πρός Κολασσαείς* β΄: 9, ουράνιος, μυθικός, προαιώνιος, προορισμένος, απεσταλμένος. Π.χ., βλέπε, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 9-10 «*του σώσαντος ημάς και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ημών, αλλά κατ' ιδίαν πρόθεσιν και χάριν,* ***την δοθείσαν ημίν εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων, φανερωθείσαν δε νυν διά της επιφανείας του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού****, καταργήσαντος μεν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζωήν και αφθαρσίαν διά του ευαγγελίου*», και α΄: 15-20, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 24, η΄: 6, *Πρός Εβραίους* α΄: 2-3, κ.α.

Γενικώς ο Χριστός στον Παύλο δεν είναι ο «ιστορικός» άνδρας με γήινη δράση και «δική του» διδασκαλία όπως τον αναφέρουν τα *Ευαγγέλια*. Ο Παύλος δεν μας παραδίδει καμία διδασκαλία και δράση του Ιησού Χριστού όπως κάνουν τα *Ευαγγέλια* παρά τις αντιφάσεις και τις ασυμφωνίες τους, αλλά κάνει μια δική του θεολογική ερμηνεία περί κάποιου σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού που ποτέ δεν είχε την τύχη να συναντήσει και να γνωρίσει εν ζωή και επί της γης.

Η θεολογία του Παύλου είναι θεολογία αποκαλυπτική, εσχατολογική και σωτηριολογική ατομικής και όχι γενικής σωτηρίας, π.χ. *Πρός Ρωμαίους* α΄: 16, «*ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού* ***εστιν εις σωτηρίαν*** *παντί τω* ***πιστεύοντι****, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι.*», και απανταχού στις επιστολές του. Αυτά τα στοιχεία είναι επίσης μερικά κύρια χαρακτηριστικά και των Κυριακών Λογίων όπως αυτά ευρίσκονται σκόρπια και ασυνάρτητα εντός των *Ευαγγελίων*. Ο Παύλος αναφέρεται συνεχώς στην *Παλαιά Διαθήκη*. Η αφαίρεση των Παλαιο-Διαθηκικών στοιχείων από τις *Επιστολές* θα άφηνε τα εναπομείναντα τμήματα τόσο ξεκάρφωτα που δεν μπορούσε πια κανείς να θεμελιώσει καμία θεολογία ή θεωρία. Η θεολογία του είναι προεξοφλημένη από την *Παλαιά Διαθήκη*. Ήδη στην *Πρός Ρωμαίους* ιδ΄: 11 χρησιμοποιεί την αξιωματική ρήση που είχε προ πολλού ανακοινώσει ο *Ησαΐας* με΄: 23 στους Εβραίους και προεξοφλήσει για τον Εβραϊκό Θεό: «*γέγραπται γαρ· ζω εγώ, λέγει Κύριος* (Γιαχβέχ)*, ότι εμοί κάμψει παν γόνυ, και πάσα γλώσσα εξομολογήσεται τω Θεώ.*». Ο Παύλος και πάλι εννοεί όλο τον κόσμο αλλά στην *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 10-11 την προεξοφλεί για τον Ιησού Χριστό.

Θα αναπτύξομε αυτά τα στοιχεία εν συνεχεία σε παρακάτω τμήματα. Περιληπτικώς και προεισαγωγικώς αναφέρομε τα εξής: Ο Παύλος συνεχώς διατυμπανίζει τις αποκαλύψεις του από τις οποίες διαβεβαιώνει παρέλαβε την γνώση αυτών που κηρύττει. Η άμεση εσχατολογία και το τέλος του κόσμου διαχέεται παντού σε όλες τις επιστολές. Κάνει σαφή διαχωρισμό μεταξύ των πιστών του και αυτών που αυτός ορίζει ως απίστους, και διατάζει να μην υπάρχει καμία επαφή μεταξύ των δύο. Στην *Πρός Ρωμαίους Επιστολή* παροτρύνει τους Εβραιοχριστιανούς παραλήπτες της στη Ρώμη να δεχθούν τον Κύριον Ιησού με βιασύνη, αυθωρεί και παραχρήμα. Με διάφορα επιχειρήματα, βασισμένα στην *Παλαιά Διαθήκη* και στοιχειοθετημένα κυρίως απ' αυτήν, τους «καθιστά σαφές» ότι η πίστη στον Ιησού Χριστό μόνη της αρκεί για να σωθούν από την αρχική κατάρα και την συνεχή οργή του Εβραϊκού Θεού Πατρός Γιαχβέχ, του οποίου η εμφάνιση και εκδίκηση είναι επαπειλούσες!

Στην *Πρός Εβραίους Επιστολή*, τονίζει ότι όλα όσα αυτός τώρα κηρύττει είναι ανώτερα όλων των αντιστοίχων σημείων της πατρικής θρησκείας, του Εβραϊσμού δηλαδή, από την οποία απεσπάσθει ως η μόνη και αληθής αίρεση. Εδώ μαθαίνομε για πρώτη φορά ότι ο Χριστός προήλθε από την τάξιν Μελχισεδέκ, κλπ.

Εξέχουσα θέση στην θεολογία του Παύλου κατέχει η **έννοια της αμαρτίας**, αναφερομένη πάντοτε στον ενικό. Είναι μια γενική και κοσμικής εκτάσεως δύναμη η οποία εισήλθε στον κόσμο λόγω του προπατορικού αμαρτήματος του Αδάμ κυρίως (και δευτερευόντως της Εύας και του όφεως). Γι' αυτό και υπάρχει μια συνεχής αντιπαράθεση Χριστού και Αδάμ (π.χ. *Πρός Ρωμαίους* όλο το κεφάλαιο ε΄, ειδικά δε 12-14 «*Δια τούτο ωσπερ* ***δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε και διά της αμαρτίας ο θάνατος,*** *και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον·- άχρι γαρ νόμου αμαρτία ην εν κόσμω, αμαρτία δε ουκ ελλογείται μη όντος νόμου· αλλ'* ***εβασίλευσεν ο θανατος από Αδάμ μέχρι Μωϋσέως*** *και επί τους μη αμαρτήσαντας επί τω ομοιώματι της* ***παραβάσεως Αδάμ****, ος έστι τύπος του μέλλοντος*», κεφάλαιο στ΄, ειδικά 23 «***τα γαρ οψώνια της αμαρτίας θάνατος***, ...» παρμένος από την *Γένεσιν* β΄: 17, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 22, 45, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 3, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 13-14, κλπ.). Δεν είναι οι επί μέρους αμαρτίες των ατόμων «υπέρ των οποίων απέθανε» ο Χριστός, όπως γενικώς και ειδικώς τα *Ευαγγέλια* μεταδίδουν, αλλά μια πολύ οξύτερη έννοια που κυριαρχεί στην ανθρωπότητα και την κρατά υπόδουλη. **Το άτομο θα σωθεί από αυτή την κατάρα (του Θεού Γιαχβέχ κατά των πρωτοπλάστων και όλης της κτίσεως) μόνον διά της πίστεως, χάριτος, θυσίας, αίματος, προορισμού** όπως θα δούμε παρακάτω καθώς και στο παράρτημα που συνάπτομε

στο τέλος. (Π.χ. *Πρός Ρωμαίους* ε΄: 15 «*Αλλ΄ ουχ ως το παράπτωμα, ούτω και το χάρισμα. ει γαρ τω του ενός παραπτώματι οι πολλοί απέθανον, πολλω μάλλον η χάρις του Θεού και η δωρεά εν χάριτι τη του ενός ανθρώπου Ιησού Χριστού εις τους πολλούς επερίσσευσε.*», κλπ.).

Η έννοια της κατάρας εδώ είναι εκείνη **η αρχέγονη κατάρα** του Θεού Γιαχβέχ κατά των πρωτοπλάστων η οποία κρατά όλη την ανθρωπότητα υπόδικη κάτω από τον ζόφο της αμέσου καταστροφής και της αιωνίου τιμωρίας, ένεκα της συνεχής οργής του παναγάθου Θεού Γιαχβέχ. Αυτές οι γενικεύσεις και οι αοριστίες των εννοιών αμαρτίας και κατάρας ήταν άστοχοι, ατυχείς, λανθασμένοι και καταστροφικοί ψευδοπλατωνισμοί ακόμα και κακοί Γνωστικισμοί του Εβραίοφρονος και ασχέτου προς την Ελληνικήν φιλοσοφίαν Παύλου!

Ενώ στα επόμενε τμήματα θα αναπτύξομε πολύ περισσότερο τα κύρια μέρη της θεολογίας του Παύλου, εδώ αναφέρομε τα εξής επί μέρους ολίγα παραδείγματα αντιφατικότητας μεταξύ Παύλου και του εαυτού του, των *Ευαγγελίων*, των άλλων *Επιστολών* και της *Παλαιάς Διαθήκης*:

(1) Παύλος: δεν χρειάζονται έργα, μόνο η πίστη ή η χάρη είναι ικανή να σε σώσει, *Πράξεις* ιγ΄: 39, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 16-17, γ΄: 20-24, 27-28, 30, δ΄: 4-5, 16, ε΄: 1-5, ι΄: 9-10, 13 και ια΄: 6, *Πρός Γαλάτας* β΄: 16, γ΄: 2, 5-14, *Πρός Εφεσίους* β΄: 8-9, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, β΄: 12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10, γ΄: 15, *Πρός Τίτον* γ΄: 5. **Ιάκωβος: πίστη χωρίς έργα είναι μηδέν**, β΄: 14-26, αλλά και **Ματθαίος** ζ΄: 21, 26, ιβ΄: 49-50, ιθ΄: 16-21, κα΄: 30-31, κγ΄: 3, κε΄: 31-46 (εδώ στην **τελική κρίση** ο ίδιος ο Χριστός ζητά και εξετάζει μόνο έργα και όχι πίστη), όπως και **Λουκάς** στ΄: 46, 49, ια΄: 28 και ***Αποκάλυψις*** β΄: 23, ιη΄: 6, κ΄: 12-13. Αλλά ο στρεψόδικος και αντιφατικός **Παύλος** αντιφάσκει και με τον εαυτόν του, *Πρός Ρωμαίους* β΄: 13, ζ΄: 1, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 10, ε΄: 9-10.

(2) Τα εδάφια **κατά των πλουσίων και του πλούτου** των *Ευαγγελίων Ματθαίος* στ΄: 19-21, ιγ΄: 22, ιθ΄: 22-24, *Μάρκος* δ΄: 19, ι΄: 23-25, *Λουκάς* α΄: 53, στ΄: 20-25, η΄: 14, ιβ΄: 16-21, ιστ΄: 19-31, ιη΄: 23-25, αλλά και του Παύλου *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 7-10, του *Ιακώβου* β΄: 2-7, ε΄: 1-6 και της *Αποκαλύψεως* γ΄: 17-18, αντιβαίνουν με την *Πρός* (τον πλούσιο Χριστιανό δουλοκτήτη) *Φιλήμονα Επιστολή*.

(3) Οι διατάξεις του Παύλου **περί διαζυγίου**, *Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 10-16, 39, σε ορισμένες περιπτώσεις δεν συμφωνούν με αυτές του Ιησού των *Ευαγγελίων*, *Ματθαίος* ε΄: 31-32, ιθ΄: 1-12, *Μάρκος* ι΄: 1-12 και *Λουκάς* ιστ΄: 18.

(4) Οι στίχοι **περί «αιρετικών»** του *Ιακώβου* ε΄: 19-20 αντιβαίνουν με τον στίχο *Πρός Τίτον* γ΄: 10.

Σ' αυτό το σημείο αναγράφομε ένα **μερικό κατάλογο προφανών αντιφάσεων**, δηλαδή αντιφάσεων που δεν χρειάζονται πολλή σκέψη για να τις διαπιστώσομε. Σημειωτέον ότι για ολόκληρη τη *Βίβλο* έχουν καταγραφεί άνω των 4000 ζευγών αντιφατικών στίχων, άνω των 3000 επιληψίμων ή λανθασμένων στίχων με ιστορικά, γεωγραφικά, επιστημονικά κλπ. λάθη, τεράστιος αριθμός θηριωδιών, απειλών, καταρών, βλακειών, παραλογισμών κλπ. Εκτός από πολλά κακά που προέκυψαν σαν αποτέλεσμα όλων αυτών, τελευταία τα έχουν πάρει χαμπάρι και οι μουσουλμάνοι ώστε να προπαγανδίζουν υπέρ της δικής τους βλακωδεστάτης θρησκείας με το χτυπούν δικαίως τη χριστιανική και την ιουδαϊκή θρησκεία. Έχομε λοιπόν να αντιμετωπίσομε και αυτόν τον κίνδυνο σαν αποτέλεσμα. Παρ' όλο που στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιδ΄: 33 ο Παύλος μας λέει ότι δεν έχομε να κάνομε με Θεό

αταξίας αλλά με Θεό ειρήνης, όλα αυτά και οι ολίγες αντιφάσεις (όχι όλες) που έπονται καθώς και τα θέματα που αναπτύσσομε στη συνέχεια μας πείθουν για το αντίθετο. Πέραν των δύο παρακάτω καταλόγων αναφέρομε και άλλες αντιφάσεις μέσα σε επί μέρους παραγράφους, όπως π.χ. στο μέρος **Δουλεία και Παύλος** παρακάτω για μερικές σχετικές αντιφάσεις που σημειώνομε εκεί. Ακολούθως, σημειώσετε και ελέγξετε προσεκτικά τις ακόλουθες:

1) Πίστη και χάρη ικανή, πίστη όχι ικανή, για σωτηρία: (*Πράξεις* ιγ΄: 39, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 16-17, γ΄: 20-24, 27-28, 30, δ΄: 1-7, 16, ε΄: 1-5, ια΄: 6, *Πρός Γαλάτας* β΄: 16, γ΄: 2, 6-14, *Πρός Εφεσίους* β΄: 8-9, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 15, *Πρός Τίτον* γ΄: 5) <=> (*Πρός Ρωμαίους* β΄: 13, ζ΄: 1, *Ιακώβου* β΄: 14-26, *Ματθαίος* ζ΄: 21, ιβ΄: 49-50, ιθ΄: 16-21, κα΄: 30-31, κγ΄: 3, κε΄: 31-46, *Λουκάς* στ΄: 46, 49, ια΄: 28, *Αποκάλυψις* β΄: 23, ιη΄: 6, κ΄: 12-13)
2) Όχι στον Νόμο, ναι στον Νόμο: (*Πράξεις* ε΄: 29, ιγ΄: 39, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 17, γ΄: 20-21, 27-28, δ΄: 1-7, στ΄: 14 -15, ζ΄: 1-6, η΄: 3-4, ι΄: 4-5, ια΄: 6, *Πρός Γαλάτας* β΄: 16, 21, γ΄: 6-14, 25, *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 13, *Πρός Εφεσίους* β΄: 8-9, 15, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 2-3, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 14-16, *Λουκάς* ιστ΄: 16) <=> (*Πράξεις* κδ΄: 14, *Πρός Ρωμαίους* β΄: 13, ζ΄: 1, 12, γ΄: 31, ιγ΄: 1, 7, *Προς Τίτον* γ΄: 1, *Ματθαίος* ε΄: 17-19, κβ΄: 21, *Λουκάς* ιστ΄: 17, *Ιακώβου* β΄: 10, *Α΄ Πέτρου* β΄: 13, *Λευιτικόν* κστ΄: 46, *Αριθμοί* λστ΄: 13, *Ψαλμοί* Οβ΄ ιη΄: 8-11 ή Μασόρα ιθ΄: 7-10)
3) *Πράξεις* θ΄: 4-8 <=> *Πράξεις* κβ΄: 19
4) (*Πράξεις* θ΄: 18, κστ΄: 20) <=> *Πρός Γαλάτας* α΄: 17-18
5) *Πράξεις* θ΄: 19-20 <=> (*Πρός Γαλάτας* α΄: 17-19, β΄)
6) *Πράξεις* θ΄: 23-25 <=> *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 32-33
7) *Πράξεις* θ΄: 26-27 <=> (*Πρός Γαλάτας* α΄: 15-19, 21-24)
8) (*Πράξεις* ιγ΄: 48, *Πρός Ρωμαίους* η΄: 29-30, θ΄: 11-22, *Β΄: Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10, *Ιούδα* δ΄) <=> (*Δευτερονόμιον* λ΄: 19, *Ιησούς του Ναυί* κδ΄: 15.)
9) (*Πράξεις* ιε΄: 20, *Λευιτικόν* ιζ΄) <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 15-17
10) *Πράξεις* ιστ΄: 3 <=> *Πρός Γαλάτας* ε΄: 2
11) *Πράξεις* ιθ΄: 5 <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* ι΄: 25
12) *Πράξεις* ιθ΄: 10 <=> *Πράξεις* κ΄: 31 (2 έτη <=> 3 έτη)
13) *Πράξεις* ιη΄: 6 <=> *Πράξεις* ιη΄: 7
14) *Πράξεις* ιη΄: 8 <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 16
15) (*Πράξεις* κ΄: 9-10, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 12 και όλα τα θαύματα του Χριστού) <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 21-22
16) *Πράξεις* κβ΄: 3-4 <=> *Πράξεις* κγ΄: 1-5
17) *Πράξεις* κγ΄: 1 <=> *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 13
18) (*Πράξεις* κγ΄: 2-3, *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 13-16, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 20, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 14, *Ιωάννης* ιη΄: 19-23) <=> (*Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 14, 17-21, *Ματθαίος* ε΄: 39, 44, *Λουκάς* στ΄: 27-28, 35)
19) *Πράξεις* κστ΄: 23 <=> (θυγάτηρ του Ιαείρου, *Ματθαίος* θ΄: 18-26, *Μάρκος* ε΄: 22-43, *Λουκάς* η΄: 38-46, διάφοροι νεκροί ανεστήθηκαν όταν ο Ιησούς εξέπνευσε στον σταυρό *Ματθαίος* κζ΄: 52-53, υιός της χήρας της Ναΐν, *Λουκάς* ζ΄: 11-17, Λάζαρος, *Ιωάννης* ια΄: 1-44, υιός χήρας αναστηθείς υπό Ηλιού, *Γ΄ Βασιλειών* ιζ΄: 8-24, υιός «στείρας» αναστηθείς υπό Ελισαίου, *Δ΄ Βασιλειών* δ΄: 8-37, νεκρός ανεστήθη όταν

κατά λάθος το σώμα του άγγιξε τα κόκαλα του προ πολλού αποθανόντος Ελισαίου *Δ΄ Βασιλειών* ιγ΄: 21)

20) *Πράξεις* κζ΄: 10 <=> *Πράξεις* κζ΄: 22
21) (*Πράξεις* κη΄: 28, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 16, *Πρός Εφεσίους* β΄: 17, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 23) <=> *Ματθαίος* ι΄: 5-6, ιε΄: 24
22) (*Πρός Ρωμαίους* α΄: 3-4, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8) <=> (*Ματθαίος* α΄: 18, 20, *Λουκάς* α΄: 34-35)
23) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 12 <=> (*Ιώβ* ια΄: 7, *Ησαΐας* μ΄: 28)
24) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 13-15 <=> *Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 20
25) *Πρός Ρωμαίους* β΄: 11 <=> (*Πρός Ρωμαίους* θ΄: 11-13, *Ματθαίος* ιγ΄: 2, *Γένεσις* θ΄: 25, *Έξοδος* κ΄: 5)
26) *Πρός Ρωμαίους* β΄: 6 <=> *Πρός Ρωμαίους* β΄: 13
27) (*Πρός Ρωμαίους* γ΄: 10, 23, *Ψαλμοί* ιδ΄: 3) <=> (*Λουκάς* α΄: 6, *Α΄ Ιωάννου* γ΄: 9, *Ιώβ* α΄: 1, *Γένεσις* ζ΄: 1)
28) *Πρός Ρωμαίους* δ΄: 1-3 <=> *Ιακώβου* β΄: 21-22
29) (*Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 10-16, 39) <=> (*Ματθαίος* ε΄: 31-32, ιθ΄: 1-12, *Μάρκος* ι΄: 1-12, *Λουκάς* ιστ΄: 18)
30) (*Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 6, *Πρός Εφεσίους* β΄: 15) <=> *Ματθαίος* ε΄: 17-19
31) *Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 7-25, στίχοι αντιφατικοί μεταξύ τους
32) *Πρός Ρωμαίους* η΄: 32 <=> *Μάρκος* ιδ΄: 14
33) *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 13-15 <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιγ΄: 1-13 (ο γνωστός ύμνος της αγάπης)
34) *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 13-16 <=> (*Ματθαίος* ιγ΄: 44-45, *Λουκάς* στ΄: 27-29)
35) (*Πρός Ρωμαίους* θ΄: 22, 27) <=> *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 4
36) *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 6 <=> (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 1-5, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 16)
37) *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 13 <=> *Μιχαίας* γ΄: 4
38) *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 5<=> *Πρός Τίτον* β΄: 11
39) *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 25-26 <=> *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 14-16
40) *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 26-27 <=> *Πράξεις* ιγ΄: 46-48
41) *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 17, 19, ιδ΄: 4, 10 <=> *Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 4
42) (*Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 1-7, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 1-2, *Πρός Τίτον* γ΄: 1, *Α΄ Πέτρου* β΄: 13-17) <=> (*Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 27, στ΄: 1-11)
43) *Πρός Ρωμαίους* ιδ΄: 14 <=> (*Μάρκος* ζ΄: 14-23, *Μωσαϊκός Νόμος*)
44) (*Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 1-2, *Πρός Γαλάτας* στ΄: 1-2) <=> *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 17 (κατασκόπευση και αποστροφή), *Πρός Γαλάτας* α΄: 8, γ΄: 1-3, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 6, 14 (εδώ σαν να πρόκειται για φακέλωμα «...τούτον σημειούσθε...»)
45) (*Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 15, 33, ιστ΄: 20, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιδ΄: 33) <=> (*Έξοδος* ιε΄: 3, *Ησαΐας* να΄: 15, *Ιωήλ* γ΄: 9-10, *Ματθαίος* ι΄: 34-36, *Λουκάς* ιβ΄: 49, 51-52)
46) (*Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 1, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 28 κλπ.) <=> (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ιδ΄: 34-35, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 12 κλπ.)
47) *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 17 <=> *Πράξεις* ιη΄: 8
48) *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 6-8 <=> *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 14-16
49) *Α΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 11-15 <=> *Πρός Εβραίους* θ΄: 27
50) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 9-11 <=> *Ματθαίος* θ΄: 11-12, ια΄: 31, ιβ΄: 19, *Μάρκος* β΄: 16-17, *Λουκάς* ε΄: 29-30, ζ΄: 34
51) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 12 <=> *Ματθαίος* ζ΄: 1, *Ιακώβου* ε΄: 9

52) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1-8, 29, 32-35, 40 <=> *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 4
53) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1, 8, 25-40 <=> (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 15, γ΄: 2, 12, *Πρός Τίτον* α΄: 5-6, *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 4)
54) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 6, 12, 25, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 17) <=> *Β΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 16
55) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 19, *Πρός Γαλάτας* δ΄: 21-31, ε΄: 1-12, στ΄: 15) <=> (*Μωσαϊκός Νόμος*)
56) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 28 <=> *Α΄ Πρός Τιμόθεον* ε΄: 11-12
57) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 32, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 4) <=> (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 2, 12, *Πρός Τίτον* α΄: 5-6, *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 4)
58) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ι΄: 35 <=> *Πρός Γαλάτας* α΄: 10
59) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 14 <=> *Αριθμοί* 6: 5
60) *Α΄ Κορινθίους* ιδ΄: 34-35 <=> *Α΄ Κορινθίους* ιδ΄: 39-40
61) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 3-5 <=> *Πρός Γαλάτας* α΄: 11-12
62) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 5-7 <=> (ήταν 11 και όχι 12, όπως μας λέει ο Παύλος, αφού ο Ιούδας είχε θανατωθεί, *Ματθαίος* κη΄: 16-20, *Μάρκος* ιστ΄: 9-14, *Λουκάς* κδ΄: 13-19, *Ιωάννης* κ΄, κα΄)
63) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 10 <=> *Πρός Γαλάτας* α΄: 11-12
64) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 22, Έξοδος κ΄: 5, λδ΄: 6-7) <=> (*Δευτερονόμιον* κδ΄: 16, Ιεζεκιήλ ιη΄: 20)
65) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 35-58, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18) <=> *Αποκάλυψις* κ΄, κα΄ (περί δευτέρας παρουσίας)
66) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 36, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 1, 3) <=> *Ματθαίος* ε΄: 22
67) (*Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 6, *Πρός Γαλάτας* δ΄: 24) <=> *Β΄ Πέτρου* α΄: 20-21
68) *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄, στ΄, ζ΄: 8-10 στίχοι αντιφατικοί μεταξύ τους
69) *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 1-5 <=> (*Έξοδος* λγ΄: 20, *Ιωάννης* α΄: 18, γ΄: 13, ε΄: 37, *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 6, *Α΄ Τιμόθεον* 6: 16, *Α΄ Ιωάννου* δ΄: 12)
70) *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 8-9 <=> (*Ματθαίος* ζ΄: 7-11, κα΄: 22, *Λουκάς* ια΄: 9-13, *Ιωάννης* ια΄: 22, ιδ΄: 13, ιε΄: 7, 16)
71) *Πρός Γαλάτας* β΄ <=> *Πράξεις* ιε΄: 1-35
72) (*Πρός Γαλάτας* β΄: 4, γ΄: 24) <=> *Πρός Γαλάτας* γ΄: 24
73) *Πρός Γαλάτας* ε΄: 2 <=> *Γένεσις* ιζ΄: 10-12
74) *Πρός Εφεσίους* δ΄: 26 <=> (*Εκκλησιαστής* ζ΄: 9, *Παροιμίαι* κβ΄: 24, *Ιακώβου* α΄: 20)
75) *Πρός Εφεσίους* ε΄: 2, 25 <=> *Μάρκος* ιδ΄: 21
76) (*Πρός Κολασσαείς* β΄: 16, *Ιωάννης* ε΄: 16, *Ησαΐας* α΄: 13) <=> (*Έξοδος* κ΄: 8, κα΄: 15, *Αριθμοί* ιε΄: 32, 36)
77) *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 13 <=> (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 13-14, *Πρός Τίτον* γ΄: 10-11)
78) (*Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 4, *Πρός Εβραίους* β΄: 18) <=> *Ιακώβου* α΄: 13
79) (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 11-12, *Γ΄ Βασιλειών* κβ΄: 23, *Ιεζεκιήλ* ιδ΄: 9) <=> (*Έξοδος* κ΄: 16, *Παροιμίαι* ιβ΄: 22, *Πρός Εβραίους* στ΄: 18, *Ιακώβου* α΄: 13)
80) *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 6 <=> Ματθαίος ιη΄: 21-22
81) *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 15 <=> *Πρός Τίτον* γ΄: 10-11
82) (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 4, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 5, *Πρός Τίτον* γ΄: 9-10) <=> *Ιακώβου* ε΄: 19-20
83) *Α΄ Πρός Τιμόθεον* ε΄: 8 <=> Ματθαίος στ΄: 25-30
84) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8 <=> *Ματθαίος* α΄: 18

85) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 25-26 <=> *Πρός Τίτον* γ΄: 9-10
86) *Πρός Φιλήμονα* <=> (*Ματθαίος* στ΄: 19-21, ιγ΄: 22, ιθ΄: 22-24, *Μάρκος* δ΄: 19, ι΄: 23-25, *Λουκάς* α΄: 53, στ΄: 24, η΄: 14, ιβ΄: 16-21, ιστ΄: 19-31, ιη΄: 23-25, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 7-10, *Ιακώβου* β΄: 2-7, ε΄: 1- 6, *Αποκάλυψις* γ΄: 17-18)
87) *Πρός Εβραίους* η΄: 6-7 <=> (*Ματθαίος* ε΄: 17-19, *Ψαλμοί* ιη΄ ή ιθ΄: 7 ή 8)
88) *Πρός Εβραίους* ι΄: 4 <=> *Αριθμοί* κθ΄: 5
89) *Πρός Εβραίους* ια΄: 27 <=> *Έξοδος* β΄: 14-23, δ΄: 19
90) *Πρός Εβραίους* ιβ΄: 6 <=> (*Παροιμίαι* ιβ΄: 21, *Α΄ Πέτρου* γ΄: 13)

Συνεχίζομε με ένα **μερικό κατάλογο όχι απόλυτα προφανών αντιφάσεων**, δηλαδή αντιφάσεων για τις οποίες χρειάζεται κάποια σκέψη και συλλογισμός για να διαπιστωθούν και να καταδειχθούν. Αυτό δεν σημαίνει ότι ετούτες οι αντιφάσεις είναι ήσσονος σημασίας από τις προηγούμενες. Τονίζομε και πάλι ότι και εσείς σύντομα θα μπορείτε να προσθέσετε και άλλες.

1) (*Πράξεις* ε΄: 30, ι΄: 39, ιγ΄: 29, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 13) <=> (*Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 23, β΄: 2, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 3) (επί ξύλου <=> επί σταυρού).
2) *Πράξεις* θ΄: 7 <=> *Πράξεις* κβ΄: 19 <=> *Πράξεις* κστ΄: 14
3) (*Πράξεις* θ΄: 3-19, κβ΄: 5-21, κστ΄: 12-16) <=> *Πρός Γαλάτας* α΄: 15-24
4) *Πράξεις* θ΄: 4 <=> *Πράξεις* κβ΄: 17-20
5) *Πράξεις* θ΄: 26 <=> (Άγιο Πνεύμα δεν ειδοποίησε τους κανονικούς αποστόλους!)
6) *Πράξεις* η΄: 3 <=> *Πράξεις* κβ΄: 3 (αν δεχθούμε *Πράξεις* ε΄: 34-40 και κβ΄: 3-4)
7) *Πράξεις* ιγ΄: 29 (δεν μας λέει τίποτα για τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο) <=> (*Ματθαίος* κζ΄: 57-60, *Μάρκος* ιε΄: 42-46, *Λουκάς* κγ΄: 50-53, *Ιωάννης* ιθ΄: 38-39)
8) *Πράξεις* ιγ΄: 46-48 <=> *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 26-27
9) *Πράξεις* ιε΄: 4-29 <=> *Πρός Γαλάτας* β΄: 1-17
10) *Πράξεις* ιε΄: 34 <=> *Πράξεις* ιε΄: 40
11) (*Πράξεις* ιστ΄: 3, *Πρός Γαλάτας* β΄: 3) <=> (*Πρός Γαλάτας* γ΄: 23-25, ε΄: 1-12. Τότε διατί περιέτεμνεν αυτόν, τον Τίτον;)
12) *Πράξεις* ιη΄: 3 <=> *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 8-9
13) *Πράξεις* ιη΄: 8 <=> *Πράξεις* ιη΄: 17
14) *Πράξεις* ιη΄: 8, κβ΄: 16 <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 17
15) *Πράξεις* ιη΄: 18 <=> *Πράξεις* ιη΄: 19
16) *Πράξεις* ιθ΄: 2-3 <=> (*Ιωάννης* α΄: 31-43. Πώς είναι δυνατόν οι οπαδοί του Ιωάννου του Βαπτιστού να αγνοούν τα περί Αγίου Πνεύματος;)
17) *Πράξεις* κ΄: 18 <=> *Πρός Εφεσίους* α΄: 15
18) *Πράξεις* κα΄: 11 <=> *Πράξεις* κα΄: 31-36
19) *Πράξεις* κα΄: 17-24 <=> *Πράξεις* ιε΄: 22-35
20) *Πράξεις* κγ΄: 3-5 <=> (*Πράξεις* κβ΄: 3. Είναι αδύνατον το ότι δεν εγνώριζε τον αρχιερέα καθώς ισχυρίζεται, ως φανατικός Φαρισαίος που ήταν και εντός των πραγμάτων όπως τον είδαμε στις *Πράξεις* θ΄: 1-2 κλπ.)
21) (*Πράξεις* κη΄: 30-31, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 11-13) <=> *Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 20
22) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 4-5 <=> *Μάρκος* γ΄: 11-12
23) (*Πρός Ρωμαίους* γ΄: 23, ε΄: 12-14, 19, στ΄: 23, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 21) <=> (*Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 7, 12, η΄: 7, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 3) <=> (*Πρός Ρωμαίους* η΄: 8, 12-13) <=> (*Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 9-10)

24) *Πρός Ρωμαίους* ε΄: 10 <=> *Ιωάννης* ι΄: 11, ιε΄: 13
25) (*Πρός Ρωμαίους* ε΄: 18, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 22) <=> *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 16-23 <=> *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 9
26) *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 6-33 <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιγ΄: 1-13
27) *Πρός Ρωμαίους* ιδ΄: 20 <=> με τις διαιτητικές διατάξεις της *Παλαιάς Διαθήκης*
28) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 13, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 27) <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 16-17
29) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 32 <=> *Πρός Εφεσίους* στ΄: 12
30) *Α΄ Πρός Κορινθίους* η΄: 1 <=> *Α΄ Πρός Κορινθίους* η΄: 7
31) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιγ΄: 11 <=> (*Ματθαίος* ιη΄: 3, ιθ΄: 14, *Μάρκος* θ΄: 36-37, *Λουκάς* θ΄: 48, ιη΄: 17, *Α΄ Πέτρου* β΄: 1-3)
32) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 3 <=> *Πρός Γαλάτας* α΄: 11-12
33) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 50 <=> (Με την εν σαρκί ανάστασιν)
34) (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 51-53, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 15-17) <=> *Αποκάλυψις* κ΄: 11-15
35) *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 10 <=> *Παροιμίαι* ια΄: 31
36) (*Β΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 14, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 15-16, *Πρός Εβραίους* ιβ΄: 18-22, *Ιωάννης* ιβ΄: 35, *Ιακώβου* α΄: 17, *Ιώβ* ιη΄: 18, β΄: 22, *Ψαλμοί* ρμβ΄--ή ρμγ΄-- : 3) <=> (*Ματθαίος* στ΄: 5-8, *Β΄ Βασιλειών ή Σαμουήλ* κβ΄: 12, *Γ΄ Βασιλειών* η΄: 12, *Ψαλμοί* ιη΄: 11, ϟστ΄ --ή ϟζ΄-- : 1-2)
37) *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 5, 23 <=> (*Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 7, *Α΄ Πέτρου* β΄: 1-3 και την τόσο πολύ επαινεθείσα από τους Χριστιανούς ταπεινοφροσύνη)
38) *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 14-15 <=> *Ματθαίος* ιβ΄: 23-27
39) (*Πρός Γαλάτας* γ΄: 19, *Πρός Εβραίους* η΄: 6-7) <=> (Πανσοφία, Παντοδυνα- μία, Τελειότητα του Θεού)
40) (*Πρός Φιλιππησίους* β΄: 6, *Ιωάννης* ι΄: 30) <=> (*Ματθαίος* κδ΄: 36, *Ιωάννης* ιδ΄: 28)
41) *Α΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 16 <=> *Πρός Τίτον* γ΄: 10
42) *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8 <=> *Ματθαίος* στ΄: 5-8 (πως να προσευχόμαστε)
43) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 11 <=> (*Ματθαίος* κη΄: 19, *Μάρκος* ιστ΄: 15, για τους 11 μόνο)
44) (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 12, *Πρός Εβραίους* ιβ΄: 6, 8) <=> *Ματθαίος* ια΄: 28-30
45) *Πρός Εβραίους* ι΄: 26-31 <=> (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 17-21, εξομολόγηση, συγχώρεση και συμφιλίωση που παρέχει ο Χριστιανισμός γενικά)
46) *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 8 <=> (Όλα τα ιστορικά πεπραγμένα εντεύθεν)

Ενώ λοιπόν ο Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιδ΄: 8-9 παραγγέλλει: «*και γαρ εάν άδηλον φωνήν σάλπιγξ δω, τις παρασκευάσεται εις πόλεμον; 9 ούτω και υμείς δια της γλώσσης εάν μη εύσημον λόγον δώτε, πώς γνωσθήσεται το λαλούμενον; έσεσθε γαρ εις αέρα λαλούντες.*», βλέπομε ότι παντού και πάντοτε άλλα λέγει και άλλα κάνει.

Καλές συλλογές αντιφάσεων και σχολίων υπάρχουν στα εξής βιβλία: α) Του Θωμά Μάρα *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*. β) Οι αντιφάσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* εκθέτονται στο μεταφρασμένο στα Ελληνικά από τα γαλλικά βιβλίο του Λεό Ταξίλ *Διασκεδαστική Βίβλος*. γ) Στα βιβλία του Joseph Wheless καθώς και σε όλα τα άλλα βιβλία που αναφέρομε σε 'τούτη την εργασία και σε πολλά που δεν αναφέρομε. Είναι αδύνατο να ασχοληθεί κανείς με θέματα χριστιανικοϊστορικού περιεχομένου και να μην αναφέρει μερικές αντιφάσεις, έστω τις πιο κτυπητές, από τον τεράστιο αριθμό αντιφάσεων, παραλογισμών και λαθών που όλα τα θεόπνευστα γραπτά και έργα περιέχουν.

Γνωστικιστικά, Νεοπλατωνικά και Ζωροαστρικά Στοιχεία στον Παύλο

Οι *Επιστολές* του Παύλου περιέχουν αρκετά σαφή ή εννοούμενα **στοιχεία Γνωστικισμού και Νεοπλατωνισμού:**

Πρός Ρωμαίους ε΄: 12-21, στ΄: 11-23, όλο το κεφάλαιο η΄ (π.χ. 3: ... *εν ομοιώματι σαρκός* ..., κλπ.), *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 12-31, β΄: 1-14, γ΄: 2, ζ΄: 28, η΄: 6, ιε΄: 12-58, *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 5-11, δ΄: 2, ε΄: 1, 4, 17-20 (... *καινή κτίσις* ...), *Πρός Γαλάτας* δ΄: 3, 9, στ΄: 8, 16-17 (... *καινή κτίσις* ...), *Πρός Εφεσίους* α΄: 10, 17, 21, β΄: 2, γ΄: 9-12, 19, δ΄: 22, στ΄: 12, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 13, 15-20, 26, β΄: 3, 8, γ΄: 1-4, 9, (ουσιαστικά ολόκληρη η *Επιστολή* είναι γνωστικιστική), *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 6-11 (δόγμα της Κενώσεως), *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 16, στ΄: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10, β΄: 18, *Πρός Εβραίους* α΄: 2-3, ε΄, η΄ (ειδικά παρατηρήσετε τον στίχο 7), θ΄, ι΄. (Τα ίδια ισχύουν και για πολλά σημεία του *Ευαγγελίου του Ιωάννου* και της πρώτης *Επιστολής* του.).

Η ορολογία και φρασεολογία **Γνωστικισμού** και **Ζωροαστρισμού** είναι διάχυτη στις *Επιστολές του Παύλου* αλλά και στις άλλες *Επιστολές*, στην *Αποκάλυψιν* και στο *Κατά Ιωαννην Ευαγγέλιο*. Διαβάζομε συχνά για τον άρχοντα του κόσμου τούτου, τους άρχοντας, τους αιώνες, το φώς, την γνώσιν, την σοφία, το πλήρωμα και όλα τα παράγωγά τους μέχρι και τους επτά ουρανούς (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 3-4, κλπ.). Στην *Πρός Κολασσαείς* α΄: 15-17 διαβάζομε: «*ος εστιν εικών του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ότι εν αυτώ εκτίσθη τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε **θρόνοι** είτε **κυριότητες** είτε **αρχαί** είτε **εξουσίαι**· τα πάντα δι' αυτού και εις αυτόν έκτισται· και αυτός εστι προ πάντων, και τα πάντα εν αυτώ συνέστηκε,*», κλπ. Πρόκειται για καθαρό μείγμα γνωστικιστικής και ζωροαστρικής φρασεολογίας και ορολογίας και το σκόρπιο αυτό βιολί παίζει σχεδόν παντού.

Μετά τον Εβιωνιτκό Χριστιανισμό του 1ου αιώνος, τα στοιχεία αυτά παρεισέφρησαν μεσα στις *Επιστολές* κατά το τέλος του 1ου αιώνος και κατά τον 2ο αιώνα, ή κάποιοι άλλοι έγραψαν αυτές τις επιστολές και έβαλαν το όνομα Παύλος, ή συνδυασμός αυτών των δύο. Τέτοια στοιχεία απαντώνται συχνά και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* α΄: 1-5, 13-14, 18, κ.α., όπου ο Χριστός έγινε «ο Λόγος». «Ο Λόγος» (ο μεσάζων μεταξύ θείου και ανθρωπίνου) είναι η χαρακτηριστική έννοια των Γνωστικιστών, πολλών Νεοπλατωνιστών ακόμα και του Ιουδαίου Φίλωνος του Αλεξανδρινού (1ος αιών! Π. Κ.Ε. και Κ.Ε.). Αυτό ο χαρακτηρισμός απεδόθη στον Ιησού Χριστό από την ομάδα των Γνωστικιστών Χριστιανών, η οποία κατά τον δεύτερο αιώνα ήταν πολυπληθής, πολυσχιδής και ισχυρή. Το ίδιο ισχύει και με την προσονομασία του Ιησού «υιός του ανθρώπου», ή οποία προέρχεται από απόκρυφη Εβραϊκή αλλά και γνωστικιστική βιβλιογραφία, κλπ.

Άλλοι όροι των Γνωστικών ήταν η «αληθής» Σοφία και η «τελεία» Γνώσις. Ακόμα χαρακτηριστικό τους ήταν το από λίγο έως πολύ μίσος για το ανθρώπινο σώμα και τον υλικό κόσμο καθώς και η ασυγκράτητη αηδία τους για τον τρόπο αναπαραγωγής και διαιωνίσεως του είδους. Αποτελέσματα αυτών των τρελών δοξασιών ήταν αφύσικες πρακτικές (αγαμία, ευνουχισμός, κλπ.), άκρατος ασκητισμός (ερημιτισμός αναχωρητισμός, κλπ.), η άμεση πολύτροπη εσχατολογία, κλπ.

Τέτοιες ιδέες κυκλοφορούσαν ήδη τον πρώτο αιώνα Κ.Ε. ιδίως στην Αίγυπτο και μετ' ολίγον σε όλη την Μέση Ανατολή. Όπως όλα δείχνουν, αυτές ήταν γνωστές στους κύκλους που αντιπροσωπεύουν τα ονόματα Παύλος και Ιωάννης κατά τον 1ο και 2ο αιώνα

Κ.Ε. Αυτοί πάλι πρέπει να τις πίστευαν και να τις ενέκριναν βολικές και απόδοτικές για την αλλόκοτη πίστη που ευαγγελίζοντο.

Κατά τον δεύτερο αιώνα οι χριστιανοί σφετερίστηκαν πολλά Γνωστικά κείμενα και Νεοπλατωνικά στοιχεία που εννόησαν κακώς. Ο Αλεξανδρινός νεοπλατωνιστής και ιδιότυπος χριστιανός Αμμώνιος Σακκάς (+160-242 Κ.Ε.) ανάμειξε τον Χριστιανισμό με τον Νεοπλατωνισμό. Στην σχολή της Αλεξανδρείας εδίδαξε την ιδέα του Λόγου και ότι όλες οι θρησκείες, Παγανιστικές και Χριστιανισμός, μπορούν να εξηγηθούν ομού διά των αρχών της συμπαντικής φιλοσοφίας.

Επίσης κατά τον δεύτερο αιώνα λίγο έλειψε ο Γνωστικισμός να εξαλείψει τον ορθόδοξο Καθολικό Χριστιανισμό από προσώπου γης. Έτσι στα κείμενα του Παύλου και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* απαντάμε πολλά γνωστικιστικά και διαστρεμμένα Νεοπλατωνικά στοιχεία. Τότε υπήρχε αγώνας επικράτησης ανάμεσα στην παράταξη της Πίστης (του «πίστευε και μη ερεύνα») και στην παράταξη της Γνώσης του Γνωστικισμού. Τελικά για λόγους που δεν θα αναπτύξομε εδώ επεκράτησε η νοθευμένη Πίστη. Στον Χριστιανισμό η απιστία είναι η μεγαλύτερη αμαρτία και ισχύει: Αμφιβολία = Έλλειψη Πίστεως = Αμαρτία! Ο δε Παύλος παντού τονίζει ότι η πίστη μόνο μας σώζει και μας περιγράφει την πανοπλία της πίστεως στην *Πρός Εφεσίους* στ΄: 14-20.

Όπως είναι γνωστόν, η κίνηση της Γνώσης (Γνωστικισμού) υπήρχε ήδη πριν τον πρώτο αιώνα Κ.Ε. στην Αίγυπτο. Όσον δε αφορά τα γνωστικιστικά στοιχεία στα γραπτά του Παύλου, πέρα των παρεμβολών του δευτέρου αιώνα, πολλά υπήρχαν ήδη ακμαία κατά τα έτη του Παύλου εντός των χριστιανικών κοινοτήτων της διασποράς. Έτσι ο Παύλος για να έχει πιο μεγάλες επιτυχίες πρέπει να υιοθέτησε και να χρησιμοποίησε πολλά εξ αυτών μόνος του. Το αποτέλεσμα ήταν ένα αντιφατικό μείγμα!

Στον Παύλο απαντάμε συχνά και ζωροαστρικά στοιχεία όπως: *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 6-10, *Πρός Γαλάτας* δ΄: 3, *Πρός Εφεσίους* α΄: 16, β΄: 2, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 16, β΄: 14-15, και αλλού. Προσέξετε εδώ τα διάφορα ζωροαστρικά τάγματα αγγέλων ή δαιμόνων και την συμπαντική κακότητα του ζωροαστρικού Αριμάν, του άρχοντα του κόσμου τούτου, που έγινε ο Σατανάς των Εβραίων από την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία και μετά!

Αυτά τα κοινά στοιχεία και όσα άλλα εξετάσομε παρακάτω δεν προσδίδουν καμία ιδιαιτερότητα στον Παύλο και δεν τον κάνουν γίγαντα φιλόσοφο, ή επαναστάτη, όπως προσπαθούν καλά και σώνει μερικοί φαντασιόπληκτοι να τον παρουσιάσουν. Μάλιστα δε στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 2, ο Παύλος θεωρεί τους οπαδούς του ανίκανους πνευματικά! Ακόμα Μην ξεχνάτε ότι η αρχή της καύσης Ελληνικών βιβλίων έγινε κατ' εντολήν του Παύλου στην Έφεσο, γιατί δήθεν τα βρήκαν μαγικά ή του διαβόλου (*Πράξεις* ιθ΄: 19). Στις *Επιστολές* του μας λέει και ξαναλέει να αποφεύγομε τους φιλοσόφους και ότι η σοφία του Θεού παρουσιάστηκε στα μωρά παιδιά και στους αδαείς (π.χ. *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 25, 27, γ΄: 19-20, βλέπε και όλες τις αναφορές περί μισαλλοδοξίας παρακάτω.). Εδώ βλέπομε ότι πρόκειται για μεθοδευμένη αποβλάκωση του πλήθους και όχι για γιγαντισμό, ή φιλοσοφία, ή επανάσταση.

Ένεκα αυτών και πολλών άλλων προσμίξεων πολλοί ερευνητές επιστήμονες (π. χ: W. C. Van Manen με προηγουμένους και επομένους των Ολλανδικών σχολών) συμπεραίνουν ότι ο Παύλος είναι μια μυθική κατασκευή και ως εκ τούτου όλες οι *Επιστολές* που αποδίδονται σ' αυτόν νόθες! Π.χ. βλέπε Robert **Price**, *The Amazing Colossal Apostle*: The Search for the Historical Paul, Signature Books, Feb. 15, 2012.

Το μόνο ιστορικό στοιχείο που υπάρχει για τον Παύλο είναι το ότι στις περισσότερες *Επιστολές* που αποδίδονται σ' αυτόν υπάρχει το όνομα Παύλος. Τίποτα άλλο! Το ζήτη-

μα που παραμένει όμως είναι αν αυτό το στοιχείο από μόνο του είναι αρκετό για το άτομο τού διαμετρήματος που παρουσιάζουν οι *Πράξεις* και οι *Επιστολές*! *Επιστολές* τέτοιου τύπου κατά τον 1ον και 2ον αιώνα Κ.Ε. υπήρχαν, και έχουν διασωθεί, πάμπολλες. Αλλά οι *Επιστολές* του Παύλου περιέχουν τόσα πολλά ανάκατα και ετερόκλητα στοιχεία που διερωτάται κανείς αν αυτά εγράφησαν από ένα και το αυτό άτομο και μάλιστα τον Ιουδαίο που παρουσιάζουν οι *Πράξεις*. Φαίνεται ότι η χρήση του ονόματος Παύλος φανερώνει ότι αυτά τα κείμενα προέρχονται από διάφορες ανταγωνιζόμενες Παυλικές Εβραιοχριστιανικές μερίδες του 1ου και 2ου αιώνα Κ.Ε. Χριστιανισμοί τότε υπήρχαν πολλοί και διάφοροι!

Επιστολές αυτού του τύπου υπήρχαν πολλές και έχουν διασωθεί πολλές. Στην *Καινή Διαθήκη* εκτός από τις 14 που αποδίδονται στον Παύλο έχομε και τις 7 *Καθολικές*. Τελικά βλέπομε ότι ο Χριστιανισμός όλων των *Επιστολών* γενικώς, εντός και εκτός του κανόνος της *Καινής*, είτε προηγείται είτε έπεται αυτού των *Ευαγγελίων*, δεν παρέχει κανένα ιστορικό στοιχείο για τον Χριστό - Μεσσίαχ που παρουσιάζεται ως ο Ιησούς ή Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων*. Είναι ένας θεωρητικός, φανταστικός, απόκρυφος Χριστιανισμός που επιβάλλεται μόνο με την τυφλή πίστη και προέρχεται από τις διάφορες πίστεις, δοξασίες και παραλλαγές περί του Εβραϊκού Μεσσίαχ της Βαβυλωνιακής μετοικεσίας (6ος αιών Π. Κ.Ε.) και μετέπειτα!

Όπως όλα τα κανονικά και απόκρυφα γραπτά μαρτυρούν, ο Παύλος (ό,τι και αν αυτό το όνομα αντιπροσωπεύει), εγκαινίασε ένα μείγμα γνωστικιστικού, εγκρατιστικού, και άμεσα εσχατολογικού Χριστιανισμού με μυστήρια και παγανισμό. Δεν ακολούθησε αλλά επρόδωσε την Εβραϊκή αίρεση του Εβιωνιτικού Χριστιανισμού η οποία ήταν γνωστή από το 200 Π. Κ.Ε. περίπου και όχι απλώς παραβίασε τον Μωσαϊκό Νόμο αλλά ουσιαστικά τον ακύρωσε. Διά τούτο οι Εβιωνίτες μισούσαν τον Παύλο και τον θεωρούσαν προδότη εξωμότη. Τον 2ο αιώνα ο φανατικός οπαδός του Παύλου Μαρκίων και οι διάδοχοι του ήταν γνωστικιστές δυϊστές που απέρριπταν την *Παλαιά Διαθήκη* και θεωρούσαν τον Γιαχβέχ ως κακό δημιουργό ή δαιμόνιο. Άλλος ήταν Θεός Πατήρ του Ιησού Χριστού που ήταν ο καλός Θεός. Η τότε Καθολική ορθόδοξη Εκκλησία η οποία επέμενε να συμπεριλάβει στον Κανόνα της ολόκληρη την *Παλαιά Διαθήκη* μαζί με διάφορες άλλες Εβραϊκές γραφές θεωρούσε τον Γιαχβέχ ως καλό Θεό δημιουργό και Πατέρα του Ιησού Χριστού και έτσι εξέβαλλε τον Μαρκίωνα και τους μαθητές του. Για να μην χάσει όμως την αξιόλογη και υπολογίσιμη πελατεία των Παυλικών κοινοτήτων, όπως έκανε με τους Μαρκιωνιστές και πολλούς άλλους γνωστικιστές, προσπάθησε να δεχθεί και να ενσωματώσει τους Παυλικούς. Έτσι προσπάθησε να καθολικοποιήσει όσο ήταν δυνατόν τα περί Παύλου γραπτά. Παρά ταύτα τον 2ο έως και τον 4ο αιώνα αποφεύγει να τα χρησιμοποιεί και να τα αναφέρει όσο ημπορεί. Τα θεωρεί ακόμα πηγή αιρέσεως! Στην προσπάθειά της αυτή ενόθευσε τις *Επιστολές* και τις *Πράξεις των Αποστόλων* και εδημιούργησε έναν ασύλληπτο κυκεώνα αντιφάσεων και άλλοπροσάλλων στοιχείων, που μόνο για σχιζοφρενείς και καταστροφικούς τύπους αρμόζουν. Παρά την φώτιση του Αγίου Πνεύματος οι Χριστιανοί ουδέποτε υπήρξαν φωστήρες και έτσι δεν καταλάβαιναν ότι έχει ο καιρός γυρίσματα. Οι επιστήμονες και ερευνητές έχουν πλέον εντοπίσει τις χαλκεύσεις και τις παρεμβολές τους καθώς τις αντιφάσεις και τα λάθη τους. Έχουν πλέον ξεμπροστιαστεί ολοκληρωτικά.

Αιρέσεις ως Συνέπειες της Διδασκαλίας του Παύλου

Αν και ο Χριστιανισμός είναι η «μόνη και μοναδική αληθινή θρησκεία που εφανερώθη στους ανθρώπους κατόπιν επεμβάσεως του Παντοδυνάμου» εντοσούτω διαθέτει τα

πρωτεία στον αριθμό αιρέσεων και σχισμάτων. Ήδη από τον πρώτο αιώνα εμφανίζονται πολλές αιρέσεις. Με το τέλος του δευτέρου αιώνα οι αιρέσεις ανέρχονται περί τις 200. Σήμερα διαθέτει περί τις 33 000! Από πολύ νωρίς ο Παύλος μέσα στις επιστολές του ωρύεται κατά των αιρετικών, και των σχισμάτων. Π.χ.,

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 11-13 «εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι έριδες εν υμίν εισι. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει· εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού. μεμέρισται ο Χριστός; μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε;».
> *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 19 «δεί γαρ και αιρέσεις εν υμίν είναι, ίνα οι δόκιμοι φανεροί γένωνται εν υμίν.»,
> *Πρός Κολασσαείς* β΄: 20-23, κλπ.

Τέτοια πράγματα βλέπομε και σε πολλά άλλα σημεία των επιστολών του Παύλου (*Β΄ Πρός Κορινθίους, Α΄*, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, κλπ.)

Η **διακήρυξη της πίστης χωρίς έργα**, η εμμονή στην **άμεση εσχατολογία**, οι **κολοσσιαίες διαφορές Παύλου και Ευαγγελιστών**, κ.ά., είχαν μίαν άλλη μοιραία συνέπεια. Έγιναν, πολλές φορές, η αιτία να δημιουργηθούν αιρέσεις και σχίσματα. Η αίρεση των Μαρκιωνιτών κατά τον 2ον αιώνα, Παυλιανιστών (ή Παυλικιανών) κατά τον 3ον αιώνα και εντεύθεν και πολύ αργότερα οι Προτεστάντες 1500+ Κ.Ε., από αντίδραση έναντι της μίας αγίας αποστολικής (Ρωμαιο-)Καθολικής (Ορθοδόξου) Εκκλησίας, όρισαν, πάντα με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, θεμελιωτή των Εκκλησιών τους τον Παύλο. Βλέπετε, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία είχε τον Πέτρο, ενώ η Ανατολική Ορθόδοξη εκκλησία όρισε ιδικόν της θεμελιωτή τον Ανδρέα. Ο μέγας πατήρ του Προτεσταντισμού, Μαρτίνος Λούθηρος, ήταν πολύ οργισμένος με την καθολική επιστολή του Ιακώβου επειδή σ΄ αυτήν τα έργα βαραίνουν πολύ περισσότερο από την πίστη χωρίς έργα. Ήθελε μάλιστα να την θέσει εκτός του κανόνος της *Καινής Διαθήκης*, όπως και την *Αποκάλυψιν*. Δόγμα των Προτεσταντών είναι η σωτηρία διά της πίστεως, χάριτος, ειμαρμένης και βασίζεται στον Παύλο. Προσποιούνται όμως ότι αγνοούν αυτά που λέει ο ίδιος ο Χριστός στον *Ματθαίον* κε΄: 31-46, στην *Αποκάλυψιν* β΄: 23, ιη΄: 6, κ΄: 12-13, ο *Ιάκωβος* 14-26, κλπ., και η ζωή συνεχίζεται!

Οι Μαρκιωνίτες δεν είχαν πολλή ζωή και οι Παυλιανιστές εξοντώθηκαν πλήρως από τους Ορθοδόξους / Καθολικούς μέχρι τον 10ον αιώνα. Η φαγωμάρα των αιρέσεων με τους ορθοδόξους ήταν ένας πολύ σοβαρός λόγος μεταξύ πολλών άλλων (π.χ. η δυσβάστακτη φορολογία) που τα ανατολικά τμήματα της Ρωμαιο-Βυζαντινής αυτοκρατορίας έπεσαν αμαχητί στα χέρια των νεοφωτίστων μουσουλμάνων του Αλλάχ. Εν συνεχεία ο Προτεσταντισμός με βάση τον Παύλο ανέπτυξε τέτοια δράση, κοινωνική συμπεριφορά και ψυχολογία που μεταξύ διαφόρων καλών και κακών μας παρέσχε και τον καπιταλισμό ως κοινωνικοοικονομικό σύστημα [βλέπε το μεταφρασμένο στα Ελληνικά βιβλίο του καθηγητή Max Weber *Η Προτεσταντική Ηθική και το Πνεύμα του Καπιταλισμού* και το βιβλίο του ομοϊδεάτη, με τον Weber, καθηγητή R. H. Tawney *Religion and the Rise of Capitalism* (Θρησκεία και η Άνοδος του Καπιταλισμού)]. Τώρα να δούμε πού θα μας βγάλει αυτό το σύστημα, το οποίο ουσιαστικά έρχεται σε μεγάλη αντίφαση με πολλά τμήματα των *Ευαγγελίων* (βλέπε όλες τις αναφορές εναντίον των πλουσίων και του πλούτου που γράψαμε παραπάνω) και τη γενική ιδέα που δίνει ο Χριστιανισμός περί πλουτισμού και συγκεντρώσεως χρημάτων, κερδοσκοπίας, δανεισμού, τοκισμού, κλπ. (*Εκκλησιαστής* α΄: 1-11, β΄: 1-11, *Ματθαίος* ε΄: 40, 42, στ΄: 19-34, ιθ΄: 21-24, *Μάρκος* ι΄: 20-25, *Λουκάς* στ΄: 20-24, 30, ιβ΄: 21-23, 34, ιστ΄: 1-13,

ιη΄: 25, ιθ΄: 22-24, *Ιωάννης* στ΄: 27, *Πράξεις* δ΄: 32, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 8, *Ιακώβου* β΄: 2-7, ε΄: 1-6.). Αλλά έχομε και μερικές αναφορές που συμφωνούν με τον καπιταλισμό (*Ματθαίος* κε΄: 20-29, *Λουκάς* ιβ΄: 48, ιστ΄: 1-9, ιθ΄: 21-26, *Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 6-7. Ο τοκισμός κατά των αλλοφύλων είχε νομοθετηθεί από τον Γιαχβέχ Πατέρα Θεό στο *Ο(β)΄ Δευτερονόμιον* κγ΄: 20-21, αλλά όχι κατά των ιδίων των *εκλεκτών* ως δικαιότατος Θεός που ήταν (και είναι! και θα είναι!...). Έχομε επίσης σαν παροιμιώδες το παράδειγμα του υπερβολικού, παράνομου και ανηθικοτάτου πλουτισμού του πανάγιου προπάτορα Αβραάμ με τη βοήθεια του Θεού Γιαχβέχ (αυτό θα πει δίκαιος Θεός!), *Γένεσις* ιβ΄- κ΄. Είναι παροιμιώδης η φράση «...σου ευχόμαστε να αποκτήσεις όλα τα πλούτη και τα καλά του Αβραάμ...!». Πρέπει όμως να τονίσομε ότι όλα τα αγαθά του Αβραάμ δεν ήταν πνευματικά αγαθά ή πνευματικά χαρίσματα αλλά καθαρώς υλιστικά προϊόντα μαστροπείας, όπως σαφέστατα τα σχετικά κεφάλαια της *Γενέσεως* περιγράφουν. Ιδού λοιπόν το ηθικό παράδειγμα και ανάστημα αγίου ανδρός! Έχομε και το παράδειγμα του *Ιώβ* κβ΄: 23-24, μβ΄: 12, και τις παροιμίες *Παροιμίαι* ι΄: 15, και ιδ΄: 10, που αντιφάσκουν με τις παροιμίες *Παροιμίαι* λ΄: 8-9, κλπ. Αλλά υπάρχει τίποτα περισσότερο από αντιφάσεις και αιρέσεις στον Εβραιο-Χριστιανισμό και την ιστορία του!;

Ας σταθούμε λοιπόν λιγάκι στο παράδειγμα της αιρέσεως του Παυλιανισμού ή Παυλικιανισμού. Η **αίρεση των Παυλιανιστών** ή **Παυλικιανών** δημιουργήθηκε από τον επίσκοπο Αντιοχείας της Συρίας Παύλο τον Σαμοσατέα (γύρω στο 269 Κ.Ε.). Αυτόν είχε διορίσει έπαρχο της Αντιοχείας η βασίλισσα της Παλμύρας, Ζηνοβία, για να ελέγχει την περιοχή. Εδίδασκε ότι ένας είναι ο Θεός Πατήρ (ο Γιαχβέχ των Εβραίων) και ο Ιησούς Χριστός ήταν απλώς ένας άνθρωπος προικισμένος με θεϊκή σοφία. Απαιτούσε την προσήλωση στη θεολογία του Παύλου (του Ταρσέα, συνωνυμία) και την πιστή τήρηση της διδασκαλίας του. Η πρώτη οικουμενική σύνοδος της Νικαίας το + 325 Κ.Ε. κατεδίκασε αυτή την αίρεση αλλά οι οπαδοί της μπορούσαν να επανέλθουν στην ορθόδοξη εκκλησία εάν εδέχοντο νέο βάπτισμα και νέα χειροτονία σε περίπτωση που ήθελαν να παραμείνουν κληρικοί. Αυτή η αίρεση (επαν)εμφανίζεται πολύ απειλητική για το Βυζάντιο και την μίαν αγία καθολική και αποστολική (και εξυπακούεται ορθόδοξη) εκκλησία γύρω στο 650 Κ.Ε. Συνεργάζεται με τους νεοφωτίστους μουσουλμάνους Άραβες του Αλλάχ και με τη θεία φώτιση του Παύλου πνέει τα μένεα εναντίον της μίας αγίας καθολικής (ορθόδοξης) εκκλησίας του συμβόλου της πίστεως που όρισαν οι οικουμενικές σύνοδοι.

Βεβαίως οι χριστιανικές αιρέσεις σε όλη την ιστορική πορεία του Χριστιανισμού ανέρχονται, με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, σε μερικές χιλιάδες. Οι Παυλιανιστές (Παυλικιανοί) ήθελαν πιστή εφαρμογή της θεολογίας και διδασκαλίας του Παύλου και πιστή προσήλωση σ' αυτήν. Οι Καθολικοί/Ορθόδοξοι είχαν ήδη μαγειρέψει μία αχώνευτη σούπα *Ευαγγελίων* και Παύλου. Αν και υπάρχουν ομοιότητες σε ολίγα σημεία (μερικά τα αναφέρομε στις αναφορές), οι διαφορές είναι σοβαρότατες και αγεφύρωτες. Π.χ. οι Παυλιανιστές δεν παραδέχονταν τις διάφορες τελετουργίες και ζητούσαν την κατάργηση των εικόνων (έφεραν την εικονομαχία) και τον επαναπροσδιορισμό των μυστηρίων του βαπτίσματος και της θείας ευχαριστίας (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23-26). Από τους στίχους *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3-8 και *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 13-17, ι΄: 2, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 12, *Πρός Τιτον* γ΄: 5, κλπ, βλέπομε ότι ο Παύλος έδινε άλλη σημασία στο βάπτισμα από αυτή που δίνανε οι ορθόδοξοι. Ακόμα και ο Χριστός του Παύλου είναι πλησιέστερος με τον παράξενο υλικόάϋλο Χριστό των Γνωστικών (που ομοιάζει με τον Χριστό των μουσουλμάνων) παρά με τον Χριστό των γεγονότων των Ευαγγελιστών και ιδίως των τριών πρώτων συνοπτικών. Ο φανατισμός ήταν τόσο ισχυρός που οι Παυλιανιστές εξοντώθηκαν πλήρως μέχρι και τον δέκα-

τον αιώνα από τους Καθολικούς / Ορθοδόξους. (Μέχρι τότε ήταν **μία** Εκκλησία. Το θεόπνευστο σχίσμα υπογράφτηκε οριστικά το 1054 Κ.Ε.). Εδώ πρέπει να καταγγείλομε ότι το πειστικότερο επιχείρημα του Χριστιανισμού αλλά και των περισσοτέρων θρησκειών και αιρέσεων (αλλά όχι όλων) ήταν η βία, ο φόνος, τα φρικτά βασανιστήρια και τέλος η εξόντωση.

Ερώτημα: Οφείλεται στον Παύλο η Επιβίωση του Χριστιανισμού;

Η αντίληψη ότι **στον Παύλο οφείλεται** ουσιαστικά η ίδρυση, και κυριολεκτικά η εξάπλωση και η επιβίωση του Χριστιανισμού έχει προσβληθεί από πολλούς ερευνητές. Όπως προαναφέραμε, ο Χριστιανισμός είχε κηρυχθεί στη Ρώμη πριν πάει ο Παύλος εκεί καθώς και σε άλλα μέρη (π.χ. Ιουδαία και τα πέριξ μέρη). Ως γνωστόν, η αίρεση των Νοτζρίμ υπήρχε από τον δεύτερο αιώνα Π. Κ.Ε. Ακόμα, ο πενιχρός Εβιωνιτικός Χριστιανισμός των πτωχών του πρώτου αιώνος Κ.Ε. ήταν καθαρή Ιουδαϊκή υπόθεση. Απ' αυτόν όχι μόνο απεκόπει ο Παύλος αλλά και εστράφη προς τα έθνη καταργώντας πολλές διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου και τα τυπικά της Ιουδαϊκής λατρείας. Διά τούτα οι ορθόδοξοι Ιουδαίοι και οι Εβιωνίτες μισούσαν θανάσιμα τον Παύλον.

Παρά την θανάσιμη αντίθεση του Εβιωνιτικού Χριστιανισμού, όπως φαίνεται για τα πριν του +70 χρόνια ο Παύλος (ότι και αν αντιπροσωπεύει το όνομα αυτό) έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση, θεολογία, εξάπλωση και διατήρηση του Χριστιανισμού που επικολούθησε μετά απ' αυτήν την εξαιρετικά αντίξοη εποχή. Χωρίς τον Παύλο ο Χριστιανισμός θα είχε μάλλον αποθάνει ήδη τον πρώτον αιώνα. Την εποχή του τα *Ευαγγέλια*, κανονικά και μη κανονικά που γνωρίζομε, δεν υπήρχαν. Υπήρχαν οι Εβραϊκές μυθολογικές παραδόσεις, ιδέες και ακαθόριστες αντιλήψεις περί Μεσσίαχ, ίσως κάποιο άγνωστο πρόχειρο *Ευαγγέλιο* που είχε ο Παύλος στα χέρια του και το πολυσυζητημένο *Q*. Απ' ό,τι διαθέτομε και γνωρίζομε, συμπεραίνομε ότι αυτά τα στοιχεία ήταν εντελώς διαφορετικά από όλα όσα έχουν φθάσει στα δικά μας χέρια.

Ο Παύλος λοιπόν για να δώσει νέα ώθηση, νέα ζωή και να γλιτώσει τον Χριστιανισμό από την εξαφάνιση που τον περίμενε εντός της Ιουδαίας κατά τον 1ον αιώνα Κ.Ε., αλλά πιθανότατα και για δικούς τους προσωπικούς λόγους, για πρώτη φορά συλλαμβάνει την ιδέα να μετατρέψει τον Ιησού Χριστό από τον προσδοκώμενο απόγονο τού Δαυίδ και άνθρωπο άξιον τού Εβραίου Θεού Γιαχβέχ που θα εχρίετο Μεσσίαχ βασιλεύς των Εβραίων και θα αναδημιουργούσε το χαμένο κράτος του μυθικού βασιλιά Δαυίδ, στον μυθικό και θεωρητικό Ιησού Χριστό Σωτήρα, Υιόν του Εβραίου Θεού Πατρός Γιαχβέχ, που θα έσωζε, όπως υποθέτει, όλους τους ανθρώπους από την κατάρα και την οργή του Γιαχβέχ. Έτσι εγκαινίασε μια νέα θρησκεία εξέλιξη της προηγουμένης χριστιανικής αντιλήψεως. Ας μην ξεχνάμε ότι στις *Πράξεις* θ΄: 2, ιθ΄: 9, 23, κδ΄: 5, 14, 22, κστ΄: 5, κλπ., οι ομοεθνείς τού Παύλου αποκαλούν την θρησκεία του με την λέξη «*αίρεσιν*» ή «*οδόν*» για την οποία στον στίχο κη΄: 22 λέγουν: «*αξιούμεν δε παρά σου ακούσαι ά φρονείς· περί μεν γαρ της αιρέσεως ταύτης γνωστόν εστιν ημίν ότι πανταχού αντιλέγεται.*»! Αυτή η ενέργεια του Παύλου ήταν η πρώτη καθοριστική καμπή του αρχικού και αρχέγονου Χριστιανισμού.

Έκτοτε οι θεολογικές, δογματικές, απολογητικές και θεωρητικές βάσεις που έθεσε διατηρήθηκαν και έπαιξαν σημαντικό ρόλο σ' όλα τα επί μέρους ζητήματα της Εβραιγνωστικοπαυλικής δοξασίας στα επίσης εξαιρετικά δύσκολα έτη +70 - 140. Άρα, τουλάχιστον εν μέρει, ο Παύλος έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην επιβίωση της Εβραιοχριστιανικής δοξασίας. Ο Παύλος κατά το δεύτερον ήμισυ της ζωής του, για τους λόγους του που δεν είναι

καθαροί (η αποτυχία τού παντρολογίου του όπως μας λένε οι Εβιωνίτες που τον μισούσαν, οι πιθανότατες συνωμοτικές κινήσεις του κατά της Ρώμης, η ανώμαλη σχιζοειδής φύση και ο κομπλεξισμός του, η υστεροφημία του, η άμεση εσχατολογική μανία και διαστροφή του, κλπ.), επάσχισε με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα να διαδώσει και να διασώσει την τότε Εβραιοχριστιανική κίνηση που με τις τότε προκύψασες γεωπολιτικές, θρησκευτικές, οικονομικές και κοινωνικές καταστάσεις είχε πλέον περιέλθει σε απόγνωση και απηλείτο από άμεση εξαφάνιση. Μέχρι λίγο πριν +70 τα ψιλοκατάφερε. Αλλά, «**μόνο με τον Παύλο θα επιβίωνε ο Χριστιανισμός και μετά τον πρώτον αιώνα;».** Αυτό είναι ένα σημαντικό ερώτημα το οποίο ερευνάται.

Μόνο με τον Παυλισμό ο Χριστιανισμός θα είχε αποθάνει κατά το τέλος του πρώτου αιώνος. Αυτή τη θέση υποστηρίζει μαζί με άλλους ο σπουδαίος Καναδός ερευνητής Earl Doherty στα λίαν ενδιαφέροντα βιβλία του *The Jesus Puzzle* (Ο Γρίφος του Ιησού) και Jesus neither God nor Man (Ιησούς ούτε Θεός ούτε Άνθρωπος). Ο ερευνητής Doherty αποδίδει την επιβίωση του Χριστιανισμού σ' αυτόν που έγραψε το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* το οποίο από όλες τις πρόσφατες έρευνες θεωρείται το πρώτο, παρ' όλον ότι οι ορθόδοξοι και οι καθολικοί θεωρούν ως πρώτο του Ματθαίου. Οι γνώμες διίστανται λόγω ελλείψεως επαρκών στοιχείων. Κατόπιν όμως εκτεταμένων ερευνών και κριτικών, κατά τη σύγχρονη επικρατέστερη γνώμη, πρώτο *Ευαγγέλιο* θεωρείται το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον*.

Κατά τον Doherty και άλλους ερευνητές το *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο* είχε την μεγαλύτερη επιρροή στον μετέπειτα Χριστιανισμό και γράφτηκε όπως και όλα τα κανονικά *Ευαγγέλια* μετά τον θάνατο του Παύλου. Αυτό έπαιξε τον κυριότερο ρόλο για την τελική διαμόρφωση και διατήρηση τού Καθολικού ορθοδόξου Χριστιανισμού από το τέλος του 1ου αιώνος και μετά. Αυτό έκανε μόδα την συγγραφή *Ευαγγελίων* κατά συρροή και σ' αυτό στηρίχθηκαν τα *Ευαγγέλια* του *Ματθαίου* και του *Λουκά* και ολίγον του *Ιωάννου*. Βεβαίως, παρά τις κολοσσιαίες διαφορές μεταξύ Παύλου και *Ευαγγελίων*, και των *Ευαγγελίων* μεταξύ των, μέσα σ' όλα τα *Ευαγγέλια* διακρίνεται και μια σχετική επιρροή των *Επιστολών* του Παύλου. Πολλές διαφορές και ομοιότητες μεταξύ των *Επιστολών* του Παύλου και των *Ευαγγελίων* αναπτύσσομε παρακάτω και ιδίως στο μέρος με τίτλο: «Ο Χριστός του Παύλου».

Την παραπάνω άποψη είχε υποστηρίξει πρωτύτερα και ο W. R. Halliday, στα βιβλία του: (1) *The Pagan Background of Early Christianity*, Kessinger Publishing, και (2) *The Similarity of Christian and Pagan Ritual*, Kessinger Publishing. Από τις μελέτες και έρευνες που έχω ήδη κάνει έρχομαι να συμφωνήσω με τους διαφόρους ερευνητές στο ότι ο Χριστιανισμός τελικά επιβίωσε και έλαβε την οριστική διαμόρφωση του λόγω της συγγραφής των *Ευαγγελίων*, ανεξάρτητα από το ποιο *Ευαγγέλιο* γράφτηκε πρώτο και ποιο τελευταίο. Ιδίως με την κανονικοποίηση των τριών *Συνοπτικών Ευαγγελίων, αφού τα αλλοίωσαν,* έκαναν μια ισχυρή προσπάθεια να ιστορικοποιήσουν τον πνευματικό, ασώματο, γνωστικιστικό Χριστό και να τον κάνουν Ιησού Χριστό με γήινη δράση. Οι διάφοροι γνωστικιστικοί χριστιανισμοί, και του Παύλου μαζί, είχαν κατακερματίσει την χριστιανική κίνηση και έτσι χωρίς την ενοποιητική δύναμη της ιστορικοποιήσεως και την απαίτηση ότι ο Ιησούς Χριστός είχε προφητευτεί από όλη την Εβραϊκή Τοράχ, η κίνηση αυτή δεν είχε ελπίδα επιβίωσης. Έτσι η Καθολική ορθόδοξη Εκκλησία έπλασε και έγραψε πολλά και διάφορα και πολλάκις αντιφατικά θαύματα για να γίνη πιστευτή. Σημειώστε ότι κανένα απ' αυτά τα θαύματα δεν αναφέρεται ούτε στον Παύλο ούτε στις καθολικές *Επιστολές*.

Κατά εποχές έχουν προταθεί πολλές σειρές συγγραφής των *Ευαγγελίων*. Αλλά εν προκειμένω αυτές δεν έχουν καμία σημασία. Ο καθένας που προτείνει μια κάποια σειρά συγγραφής των *Ευαγγελίων* την υποστηρίζει με σοβαρά επιχειρήματα που δεν μπορούν να

αγνοηθούν από τους άλλους. Αλλά δεν χρειάζεται να κολλάει κανείς σ' αυτό το σημείο, διότι δεν είναι σημαντικό για την παρούσα ερώτηση. Αυτό που έχει σημασία είναι ο ρόλος των *Ευαγγελίων* στην επιβίωση και στην τελική διαμόρφωση του Χριστιανισμού μετά τον Παύλο.

Τα Νεοπλατωνικά στοιχεία που περιέχει ο Παύλος είχαν προϋπάρξει και του υποτιθέμενου Χριστού. Βλέπομε ήδη αρκετά στα έργα του Αλεξανδρινού Ιουδαίου Φίλωνος. Τα Γνωστικιστικά στοιχεία διείσδυσαν και πάλι από τον δεύτερο αιώνα και μετά που τότε είχαν γίνει πολύ της μόδας (βλέπε *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*, κλπ.). Αλλά μόνο με αυτά τα θεωρητικά στοιχεία, τις άμεσα εσχατολογικές προρρήσεις και έναν παράξενο Ιησού Χριστό, όχι γήινο αλλά μυθικό, ουράνιο επισκέπτη και αντιφατικά απόγονο τού Δαυίδ κατά σάρκα (;), πράγμα που ο Παύλος εισηγήθηκε στις *Επιστολές* και στα κηρύγματά του, και την παταγωδώς αποτυχημένη εβραιογνωστικοχριστιανική εσχατολογία, θα ήταν αδύνατο με το πέρασμα πια του χρόνου να πιστέψουν αυτές τις σαχλαμάρες ακόμα και εκείνες οι μικρές παράξενες και περιθωριακές κοινωνικές ομάδες στις οποίες απευθύνθηκε. Οι ομάδες αυτές αρχικώς ήταν Ιουδαϊκές κυρίως και ολίγα άτομα άλλων εθνοτήτων, τα οποία για τους ιδιαιτέρους λόγους των προσεχώρησαν στον τότε Χριστιανισμό. Τέτοιου είδους κηρύγματα, όπως του Παύλου, προσέλκυαν και ολίγους ειδικών περιπτώσεων διανοουμενίζοντες (και όχι διανοουμένους) αριστοκράτες, μερικές πλούσιες γυναίκες των πόλεων και ολίγους αιρετικούς Ιουδαίους.

Έτσι χωρίς ορισμένα εδάφια περί ηθικής και κοινωνικής συμπεριφοράς των *Ευαγγελίων*, η άμεσα εσχατολογική αερολογία, η απαξιωτική ηθική και οι καταστροφικές ηθικές και κοινωνικές προτροπές του Παύλου, μόνες τους, θα ήταν ανεπαρκείς και εντελώς ανίκανες να ικανοποιήσουν τον κοσμάκη από τα μέσα του δευτέρου αιώνα και μετά. Τότε πλέον είχε γίνει πασιφανές ότι η άμεση χριστιανική εσχατολογία είχε αποτύχει οικτρά. Τοτε λοιπόν αρχίζουν να κάνουν την κρούση τους τα *Ευαγγέλια* για πρώτη φορά και να καθορίζουν τον νέο ρόλο του αποτυχημένου Χριστιανισμού.

Η προσκόλληση στα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, η πλήρης καταδίκη και η σκληρή εξόντωση των αιρέσεων που βασίζονταν μόνο στην αυστηρή τήρηση της θεολογίας του Παύλου (π.χ. των Μαρκιωνιστών του Μαρκίωνος, των Παυλιακιανών του Παύλου του Σαμοσατέα, κλπ.) είναι μια ισχυρή ένδειξη που υποστηρίζει το συμπέρασμα αυτό. Ο γνωστικιστής Μαρκίων ήταν σκληρός οπαδός του Παύλου και εξεδιώχθη από τους κόλπους της εκκλησίας το +143. Στην πρώτη οικουμενική σύνοδο εσυζητήθη η αίρεση των Παυλιακιανών του Παύλου του Σαμοσατέα και απεφασίσθη ότι οι οπαδοί της μπορούσαν να γίνονται δεκτοί στην ορθοδοξία αν μετανοούσαν και εδέχοντο νέο βάπτισμα. Οι υπόλοιποι εξοντώθηκαν πλήρως μέχρι τον 8-9^{ο} αιώνα.

Εκείνο που είναι μάλλον αληθές και το υποστηρίζουν πολλοί αμερόληπτοι ερευνητές είναι το ότι, ο μεν Παύλος, πέραν της *Παλαιάς Διαθήκης* και των Ιουδαϊκών Παραδόσεων, έγραψε επί τη βάσει ορισμένων προηγουμένων γραπτών και ευαγγελίων που συνεχώς επικαλείται αλλά δεν είχαμε την τύχη να πιάσομε στα χέρια μας, τα δε τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* όσο και αν διαφοροποιούνται από τον Παύλο κατά το δεύτερο ήμισυ του δευτέρου αιώνα Κ.Ε. έλαβαν το έναυσμα τους από τις *Επιστολές* του Παύλου. Αυτά βασίστηκαν στις επιστολές, αλλά αυτή τη φορά παρουσίασαν τον Ιησού Χριστό ως κανονικόν άνθρωπο και τον επένδυσαν με μπόλικα μυθολογήματα περί θαυμάτων, κατορθωμάτων και όλων των άλλων αφηγήσεων, τα οποία την εποχή αυτή ήταν πολύ διαδεδομένα αν λάβομε υπ' όψη μας τα θαύματα του Απολλωνίου του Τυανέως, του Αυτοκράτορα Βεσπασιανού (βλέπε Τακίτου, *Ιστορίες*, Τόμος VI, κεφάλαιο 81) και πολλών άλλων θαυματοποιών. Πέραν

των μεταφυσικών υποσχέσεων αυτά τα άμεσα αποτελέσματα περί θεραπείας ασθενειών, υγείας, φαγητού, κλπ, δελέαζαν τις μάζες και αυτά έπιαναν τόπο.

Είναι ολοφάνερο, από μια καλή μελέτη του βιβλίου των *Πράξεων* (π.χ. ιγ΄: 15-50, κλπ.) και των *Επιστολών*, ότι ο Παύλος **κήρυττε στις πόλεις, στις συναγωγές, σε κάποια αριστοκρατική μερίδα, σε διανοουμενίζοντες (όχι διανοουμένους) κοσμοπολίτες και** είχε ιδιαίτερη αδυναμία να κηρύττει σε **γυναίκες, ειδικά πλούσιες** (π.χ. *Πράξεις* ιστ΄: 13-15, ιζ΄: 4, κλπ.). Τα στοιχεία που πιστοποιούν αυτό το συμπέρασμα είναι πολυάριθμα και απαντώνται σχεδόν παντού μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* και σε διάφορα απόκρυφα. Διαβάστε προσεκτικά αυτά τα βιβλία σημειώνοντας όλα τα στοιχεία περί συναγωγών και πόλεων που ο Παύλος επισκέφτηκε καθώς και τα πρόσωπα που αναφέρονται και θα το διαπιστώσετε μόνοι σας…

Όπως όμως καθίσταται εμφανές από τις *Πράξεις*, τις *Επιστολές*, πολλά άλλα κείμενα και έρευνα, το Εβραιοχριστιανικό κήρυγμα και κίνημα στην αρχή του ήταν υπόθεση καθαρά Ιουδαϊκή και Εβιωνιτική. Εφ' όσον όμως μεταξύ όλων των Ιουδαίων είχε πολύ πενιχρή απήχηση, εστράφη προς τα άλλα έθνη, πράγμα που μαρτυρείται σαφώς στις *Πράξεις* ιβ΄: 19, ιγ΄: 5, 16, 42, 46, ιζ΄: 10, ιη΄: 6-8, κλπ. και τις *Επιστολές* του Παύλου. Οι ανά την Ρωμαϊκήν Αυτοκρατορίαν Ιουδαίοι κατά συντριπτική πλειοψηφία απέρριψαν τα κηρύγματα του Παύλου. Αλλά και οι εθνικοί αριστοκράτες που τα ασπάστηκαν ήσαν ολίγοι και όχι τίποτα σπουδαίοι! Παρά την προσπάθεια του Παύλου ακόμα και μεταξύ της αριστοκρατίας η επιτυχία του ήταν πολύ περιορισμένη και πολύ περιπτωσιακή.

Βεβαίως τα γραπτά που αποδίδονται στον Παύλο καθώς και οι προηγούμενες πηγές τους, όποιες κι' αν ήταν αυτές, πρέπει να έθεσαν τις βάσεις και τις νύξεις της συγγραφής και της μυθολογίας των υστεροχρόνων τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Μετά τον πλήρη διαχωρισμό Ιουδαίων και Χριστιανών (+135 Κ.Ε.) και την οικτρή αποτυχία της εσχατολογίας των τελευταίων, οι νέες καταστάσεις που προέκυψαν απαιτούσαν νέα κείμενα διαφορετικά απ' αυτά του Παύλου και προπάντων ιστορικοποιούντα για την δικαιολόγηση και επιβίωση της Εβραιοχριστιανικής αιρέσεως! Αυτή η αναγκαιότητα επεβάλετο όχι μόνο για την συγκράτηση των οπαδών εντός της αιρέσεως αλλά και από την επιχειρηματολογία έναντίον της τόσο των Ιουδαίων όσο και των Εθνικών! Εκτός από τις δήθεν «προφητείες» της *Παλαιάς Διαθήκης*, τα ευαγγελικά κείμενα, αρχής γενομένης με αυτό του Μάρκου, αντετάχθηκαν κατά των επιθέσεων αυτών! Ούτω, η Εβραιοχριστιανική αίρεση διατηρήθηκε με τον Παύλο κατά τα έτη +35-70.

Μετά ταύτα ο Παύλος απέτυχε παταγωδώς. Οι αποκαλύψεις, φαντασιώσεις και εσχατολογίες του ουδέποτε πραγματοποιήθηκαν. Χωρίς ιστορική επιβεβαίωση, η αντιφατική και ελλιπής θεολογία του δεν έπειθε πλέον. Η Εβραιοχριστιανική αίρεση βρέθηκε σε μια ερμαφρόδιτη κατάσταση κατά το μεσοδιάστημα +70-135. Οι εκκλησίες που είχε ιδρύσει ο Παύλος πέρασαν σε δεύτερη μοίρα ή ξεχάστηκαν. Στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου* δεν υπάρχουν. Μετά τον πλήρη διαχωρισμό του από τον επίσημο Ιουδαϊκό Φαρισαϊσμό ο Εβραιοχριστιανισμός τα κατάφερε να επιβιώσει με τα *Ευαγγέλια* και γνωστικιστικά στοιχεία ως Εβραιογνωστικοχριστιανισμός! Οι ευαγγελιστές, όποιοι και αν ήταν αυτοί, ανέλαβαν την περαιτέρω επιβίωση αυτής της δοξασίας. Στο μεσοδιάστημα +70-135, ανέτρεξαν στην *Παλαιά Διαθήκη* για να βρούνε δήθεν προφητείες για τον δικό τους Μεσσίαχ και έτσι να παρουσιάσουν θεολογική δικαίωση. Συνέχισαν και το παραμύθι ότι όπου να 'ναι θα επανέλθει κατά την Δευτέραν Παρουσία του. Μετά προσπάθησαν να θέσουν όλες τις μέχρι των ημερών τους κυκλοφορούσες παραδόσεις και στοιχεία περί της αιρέσεως και του δικού τους Μεσσίαχ εντός ιστορικού πλαισίου για να γίνουν πιστευτοί. Γράφοντας σε διαφο-

ρετικά μέρη και από μνήμης και έχοντας άλλες παραδόσεις ο καθένας, τα έκαναν σαλάτα. Παρά τα κοινά σημεία και τις κοινές παραδόσεις που περιέχουν δεν συμφωνούν μεταξύ των σε έναν μεγάλο αριθμό στοιχείων και σημείων. Έτσι έφτιαξαν μια τόσο αντιφατική ακαταστασία που εύκολα ανακαλύπτεται και αναιρείται. Αυτές οι ενέργειές των όμως ήταν δεύτερη καθοριστική καμπή του Χριστιανισμού, ο οποίος μέχρι τις αρχές του 4ου αιώνος ετελούσε φύρδην μείγδην και στα περιθώρια της κοινωνίας, με εκατοντάδες αιρέσεις, τάσεις, ασάφειες και συγχωνεύσεις με κατά τόπους παγανιστικά στοιχεία, χωρίς έτσι να έχομε μια αρκετά πλήρη και σαφή εικόνα του.

Η τρίτη και μεγαλύτερη καμπή του Χριστιανισμού που επέφερε τον σύγχρονο Χριστιανισμό, ετελέστηκε και καθορίστηκε από τον διαταραγμένο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο και το επιτελείο του με πρώτον και καλλίτερο μεσ' το επιτελείο αυτό τον αρχιψεύτη Ευσέβιο Καισαρείας. Αυτοί κατασκεύασαν το χαρμάνι: Παύλου, *Ευαγγελίων*, των άλλων *Επιστολών*, *Αποκαλύψεως*, γνωστικιστικών και παγανιστικών στοιχείων, οργανωμένης κρατικής εκκλησίας, τελικών δογμάτων, κανόνων βιβλίων, κλπ., που έχει φτάσει μέχρις ημών. Με την πάροδο του χρόνου κατά εποχές και κατά τόπους το χαρμάνι αυτό υπέστη πολλές μεταβολές και όπως γνωρίζομε απέφερε τους διαφόρους συγχρόνους Χριστιανισμούς. Ως προς την αρχική των βάση όμως παραμένουν ίδιοι.

Παύλος, Καθεστηκυία Τάξη και Νέρων

Εν συνεχεία βλέπομε τον Παύλο να τάσσεται υπέρ της **καθεστηκυίας εξουσίας**, να την υποστηρίζει και να διατάζει τους πιστούς να την υπακούουν και να την υπηρετούν. Βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 1-7, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 1-2, *Πρός Τίτον* γ΄: 1. (Ο Πέτρος παραγγέλλει τα ίδια στην *Α΄ Πέτρου* β΄: 13-17). Έτσι να είναι άραγε οι γνήσιοι επαναστάτες για όσους τον θεωρούν και τον θαυμάζουν σαν τέτοιο; Είναι άξιον τρομερής απορίας πως ένας ζηλωτής Ιουδαίος που διακηρύττει έναν μονοθεϊσμό Ιουδαϊκού τύπου, τον Εβραιοχριστιανισμό, έρχεται αυτόκλητα και χωρίς εκβιασμό να παραγγέλλει διακαώς στους οπαδούς του να υπηρετούν και να υπακούουν πιστά την Ρωμαϊκή εξουσία, ότι η εξουσία αυτή είναι εκ Θεού, να προσεύχονται υπέρ των ειδωλολατρών πολυθεϊστών αυτοκρατόρων, κλπ. Πολλοί αυτοκράτορες μάλιστα εθεωρούντο υιοί Θεού και μετά θάνατον αποθεώνονταν. (Π.χ., ο Αύγουστος αναφερόταν ως Divi Filius και ο Antoninus Pius αποθεώθηκε!). Πώς λοιπόν έρχεται ο Ιουδαίος μονοθεϊστής Εβραιοχριστιανός Παύλος (εκ φυλής Βενιαμίν) να παραγγέλλει: *Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 1-7,

> «*Πάσα ψυχή εξουσίαις υπερεχούσαις υποτασσέσθω. ου γαρ έστιν εξουσία ει μη υπό Θεού· αι δε ούσαι εξουσίαι υπό του Θεού τεταγμέναι εισίν. ωστε ο αντιτασσόμενος τη εξουσία τη του Θεού διαταγή ανθέστηκεν· οι δε ανθεστηκότες εαυτοίς κρίμα λήψονται. οι γαρ άρχοντες ουκ εισί φόβος των αγαθών έργων, αλλά των κακών. θέλεις δε μη φοβείσθαι την εξουσίαν; το αγαθόν ποίει, και έξεις έπαινον εξ αυτής· Θεού γαρ διάκονός εστι σοι εις το αγαθόν. εάν δε το κακόν ποιής, φοβού· ου γαρ εική την μάχαιραν φορεί· Θεού γαρ διάκονός εστιν εις οργήν, έκδικος τω το κακόν πράσσοντι. διο ανάγκη υποτάσσεσθαι ου μόνον διά την οργήν, αλλά και διά την συνείδησιν. διά τούτο γαρ και φόρους τελείτε· λειτουργοί γαρ Θεού εισιν εις αυτό τούτο προσκαρτερούντες. απόδοτε ουν πάσι τας οφειλάς, τω τον φόρον τον φόρον, τω το τέλος το τέλος, τω τον φόβον τον φόβον, τω την τιμήν την τιμήν.*»,

και τα υπόλοιπα παρόμοια στις επιστολές *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 1-2 και *Πρός Τίτον* γ΄: 1.;

Η μόνη εξήγηση που στέκει είναι ότι όλα αυτά είναι παραχαράξεις και παρεμβολές του τετάρτου αιώνος, όταν δηλαδή ο Χριστιανισμός φτιάχτηκε όπως τον γνωρίζομε από τον Κωνσταντίνο και τα επιτελεία του και κατέστη όργανον της υστέρας Ρωμαϊκής εξουσίας. Σ' αυτό το συμπέρασμα συνηγορεί και η αντίφαση ότι στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 1-11 παραγγέλλει στους χριστιανούς της ομάδας του στην Κόρινθο να μην προσέρχονται στα ειδωλολατρικά δικαστήρια διά να λύνουν τις διαφορές τους. Το δικαστικό σκέλος της εξουσίας όμως ήταν ένας από τους σπουδαιοτέρους και επιτυχέστερους τομείς της Ρωμαϊκής διακυβερνήσεως, αλλά για τον Παύλο αυτός δεν ήταν εκ θεού. Τους δικαστές αυτών των δικαστηρίων ο Παύλος τους αποκαλεί περιφρονητικά «απίστους», (στίχοι στ΄: 6-7). Δηλαδή, ο Παύλος προσπαθεί να δημιουργήσει κράτος εν κράτει! Συνωμοσία; Έτσι φαίνεται! Ακόμα στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 27 λέγει την φρικτή ανοησία: *«αλλά τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ο Θεός ίνα τους σοφούς καταισχύνη, και τα ασθενή του κόσμου εξελέξατο* ***ο Θεός ίνα καταισχύνη τα ισχυρά,***». Τι ενοεί εδώ μ' αυτό; Ποια είναι τα ισχυρά; Πώς ξεμπερδεύεται αυτή η ισχυρή αντίφαση εφ' όσον αλλού τίθεται υπέρ της εξουσίας άνευ περιτροπών; Μήπως μπορεί κανείς χριστιανός φωστήρας να μας διαφωτίσει; Οπότε και η περίπτωση τής συνωμοσίας δεν πρέπει να απορρίπτεται εκ προοιμίου. Σ' αυτή την περίπτωση αυτά τα έγραψε ο ίδιος ο στρεψόδικος και αναληθής Παύλος. Ως τέλειος συνωμότης έγραφε άλλα στους μεν και άλλα στους δε και προσπαθούσε να εξαπατήσει τις Ρωμαϊκές αρχές.

Ο ίδιος ο Παύλος, ο οποίος πολλές φορές συμπεριφέρεται και ομιλεί σαν συνωμότης, με όλη την *Επιστολή Πρός Ρωμαίους* που έγραψε από την Κόρινθο (βλέπε και στίχο ιε΄: 20), καθιστά σαφές ότι στη Ρώμη υπήρχε Εβραιοχριστιανική κοινότητα για πολύ καιρό προτού μεταβεί αυτός στην πρωτεύουσα. Αυτό το γεγονός αποδεικνύει τον ισχυρισμό περί υπάρξεως πρωτογενών Εβραιοχριστιανικών και μετ' ολίγον Γνωστικοχριστιανικών κοινοτητων ανά την αυτοκρατορία Πέραν όμως εικασιών και παραδόσεων κανείς δεν γνωρίζει επακριβώς πως βρέθηκαν Εβραιοχριστιανοί από τόσο ενωρίς στην Ρώμη πράγμα που συνηγορεί υπέρ της συνωμοσίας.(Βλέπε και *Πρός Κολασσαείς* α΄: 23, και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 16.).

Στις *Πράξεις* ιη΄: 2-3, *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 4 και *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιστ΄: 19 απαντάμε τα ονόματα δύο *συνεργών* του Παύλου, του Ακύλα και της Πρίσκιλλας, οι οποίοι ήταν ανδρόγυνο. Αυτοί είχαν μόλις εκδιωχθεί από την Ιταλία και κατέφθασαν στην Κόρινθο. Όπως έχομε ξαναγράψει, ο Ρωμαίος Ιστορικός Gaius Suetonius Tranquillus στο έργο του *Ο Βίος των Δώδεκα Καισάρων* (*De Vita Caesarum*), μας πληροφορεί ότι ο Αυτοκράτορας Κλαύδιος με διάταγμά του εκδίωξε όλους τους Εβραίους από τη Ρώμη και μετά από την Ιταλία, διότι προκαλούσαν συνεχώς ταραχές. Ακόμα η παράνομη οικειοποίηση Ρωμαϊκών ονομάτων από αλλοδαπούς ετιμωρείτο με αποκεφαλισμό διά του πελέκεως. Τα ονόματά τους δεν είναι ούτε Εβραϊκά, ούτε Ελληνικά, ούτε Λατινικά. Η Λατινική λέξη Aquila σημαίνει Αετός (το πτηνό). Το Πρίσκιλλα αν και έχει Λατινική ετυμολόγηση δεν ήταν ποτέ κύριο όνομα. Άρα τα ονόματα αυτά είναι συνθηματικά ψευδώνυμα ή παρανόμια. Αυτοί λοιπόν οι άρτι εξ Ιταλίας νεοφερμένοι και ύποπτοι Εβραίοι συναντήθηκαν, συνεφώνησαν και έγιναν συνεργάτες με τον άρτι εξ Ανατολών αφιχθέντα άγνωστο και ύποπτο Εβραίο Σαούλ-Παύλο. Ανάλογα ερωτήματα εγείρονται και με την συνάντηση και την μετέπειτα κοινή δράση του Παύλου με τον Αλεξανδρινό Ιουδαίο Απολλώ (*Πράξεις* ιη΄: 24, ιθ΄: 1, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 12, γ΄: 4-6, ιστ΄: 12, *Πρός Τίτον* γ΄: 13). Δεν μυρίζουν αυτά όλα συνωμοτικές Εβραιο-μεσσιανικές δράσεις κατά της Ρώμης και της διεθνούς κοινότητας; Αλλιώς τί άλλο

να υποθέσει κανείς πίσω απ' αυτές τις μασημένες και ελλιπείς «θεοπνευστες» αφηγήσεις; Για περισσότερες λεπτομέρειες σ' αυτό το σημείο βλέπε και: *Η Ύποπτη Παραμονή του Απόστόλου Παύλου στην Κόρινθο*, του Μάριου Βερέττα, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001. Μερικοί ερευνητές ταυτίζουν τον Απολλώ με τον μαθητή του Μαρκίωνος, Απελλή.

Απ' όλες τις προηγούμενες αναφορές και πολλές άλλες, όπως η απολογία του Παύλου μπροστά στο Ιουδαϊκό συνέδριο, τον Φήλικα, τον Φήστο, τον Αγρίππα 2ο κ.ά., *Πράξεις* κγ΄, κδ΄, κε΄, κστ΄, κλπ, ο Παύλος παρουσιάζεται σαν να μην έχει ιδέα για τα γεγονότα που συνέβησαν ανάμεσα στον Ιησού και τον Ρωμαίο διοικητή Πιλάτο και την Ρωμαϊκή φρουρά και στρατιώτες όπως μας τα περιγράφουν τα *Ευαγγέλια*. Αφορμή να τους τα πει του δίδεται ισχυρή, π. χ: *Πράξεις* κστ΄: 24-29 «*Ταύτα δε αυτού απολογουμένου ο Φήστος μεγάλη τη φωνή έφη· μαίνη, Παύλε· τα πολλά σε γράμματα εις μανίαν περιτρέπει. ο δε, ου μαίνομαι, φησί, κράτιστε Φήστε, αλλά αληθείας και σωφροσύνης ρήματα αποφθέγγομαι. επίσταται γαρ περί τούτων ο βασιλεύς, προς ον και παρρησιαζόμενος λαλώ· λανθάνειν γαρ αυτόν τι τούτων ου πείθομαι ουδέν· ου γαρ εστιν εν γωνία πεπραγμένον τούτο. πιστεύεις, βασιλεύ Αγρίππα, τοις προφήταις; οίδα ότι πιστεύεις. ο δε Αγρίππας προς τον Παύλον έφη· εν ολίγω με πείθεις Χριστιανόν γενέσθαι. ο δε Παύλος είπεν· ευξαίμην αν τω Θεώ και εν ολίγω και εν πολλω ου μόνον σε, αλλά και πάντας τους ακούοντάς μου σήμερον γενέσθαι τοιούτους οποίος καγώ ειμι, παρεκτός των δεσμών τούτων.*», κλπ. Παρ' όλα ταύτα δεν λέγει τιποτα. Πουθενά σε όλες τις κύριες επιστολές δεν υπάρχει το όνομα του Πιλάτου.

Υπάρχει μια μοναδική και μινιμαλιστική αναφορά στο όνομα Πιλάτος στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 13, στην οποία γράφει «...*Χριστού Ιησού τού μαρτυρήσαντος επί Ποντίου Πιλάτου τήν καλήν ομολογίαν,*», τίποτα άλλο. Αυτή η αναφορά είναι άσχετη αφού μιλάει για μια «*καλήν ομολογίαν*» του Ιησού όταν ο Πιλάτος ήταν στα πράγματα και θεωρείται παρεμβολή από τους ευρευνητές. Οι τρεις λέξεις «*επί Ποντίου Πιλάτου*» άνετα και βολικά σφηνώνονται εκεί από έναν υστερόχρονο διορθωτή, πράγμα σύνηθες. Ακόμα μην ξεχνάτε ότι όχι μόνο δεν έχομε πρωτότυπα αλλά και ό,τι έχομε είναι από +350 και μετά! Αλλιώς, αν ο Παύλος εγνώριζε τα γεγονότα που αφορούσαν τον Πιλάτο και τον Ιησού, τότε θα έπρεπε να τα έχει ήδη αναφέρει πολλές φορές μέσα στις προηγούμενες μεγάλες και κύριες επιστολές του και όχι μόνο μια φορα στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον*. Είναι και αυτό ένα ισχυρό στοιχείο που φανερώνει ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* ήταν άγνωστος στον Παύλο. Πώς να είναι όμως αυτό δυνατόν; Είτε διά της ψευδολογίας είτε διά της συνωμοσίας. (Θα επανέλθομε σ' αυτά με πολύ περισσότερες λεπτομέρειες, στο μέρος «Ο Χριστός του Παύλου» παρακάτω.).

Ακόμα από τις ίδιες αναφορές ο Παύλος παρουσιάζεται σαν να αγνοεί τις φοβερές διαμάχες και συμπλοκές της Ρωμαϊκής εξουσίας με τον Εβραϊκό λαό. Αλλιώς έκανε τελείως τα στραβά μάτια και ήταν προδότης του Εβραϊκού λαού. Ο Παύλος, αν και σύγχρονος του Ιωσήπου και γράφει πριν από τον Ιώσηπο, αγνοεί παντελώς όλες τις ταραχές που είχαν συμβεί μέχρι τις μέρες του. Περίεργο! Ο Ιώσηπος Φλάβιος αργότερα θα καταγράψει τις περισσότερες και κυριότερες απ' αυτές. Αλλά και στα κατοπινά *Ευαγγέλια* σώζονται ολίγες τέτοιες νύξεις και μικρές περιγραφές τέτοιων διαμαχών. Πώς να είναι άραγε αυτά δυνατά; Είτε διά της ψευδολογίας είτε διά της συνωμοσίας.

Στην επιστολή που έγραψε από τη Ρώμη *Πρός Φιλιππησίους* (δ΄: 21-22) τους μεταφέρει ότι τους ασπάζονται όλοι οι αδελφοί και άγιοι που είναι μαζί του, «μάλιστα δε αυτοί που ανήκουν εις το προσωπικόν της οικείας του Καίσαρος». Δηλαδή βλέπομε ότι στο προσωπικό της οικίας του Καίσαρος ανήκουν ήδη πολλοί ανενόχλητοι πιστοί χριστιανοί που δεν διώκονται και με τους οποίους ο Παύλος έχει στενές σχέσεις. Το ίδιο παρατηρούμε να

έχει συμβεί και σε προηγούμενα χρόνια, διότι στην *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 11 διαβάζομε: «*ασπάσασθε Ηρωδίωνα τον συγγενή μου. ασπάσασθε τους εκ των Ναρκίσσου τους όντας εν Κυρίω.*». Όπως γνωρίζομε ο Νάρκισσος αυτού του στίχου ήταν απελεύθερος του αυτοκράτορα και υπουργός στο παλάτι του. Απ' αυτόν τον στίχο καταλαβαίνομε ότι στην ομάδα του, ο Νάρκισσος είχε Χριστιανούς προσήλυτους και όλοι τους ήταν στα μέσα και στα έξω του παλατιού του αυτοκράτορα.

Σ' αυτό το σημείο θέλομε να υπενθυμίσομε στον αναγνώστη ότι την εποχή κατά την οποία γράφει αυτά εδώ ο Παύλος, όπως και όλες τις επιστολές τους εκτός από την *Πρός Εβραίους Επιστολή*, Καίσαρ στη Ρώμη (54-68 Κ.Ε.) ήταν ο Νέρων, ο οποίος μετά έγινε ο φοβερός και μισητός αυτοκράτορας για τους χριστιανούς. Αυτό έγινε μόνον κατόπιν της τυχαίας ευρέσεως ενός κουτσουρεμένου χειρογράφου του μεγάλου Ρωμαίου ιστορικού Τακίτου στη Βενετία, που εκδόθηκε από τον Johannes de Spire το 1468 και αναφέρει τη σκληρή τιμωρία των Χριστιανών ως υπαιτίων της πυρπόλησης της Ρώμης το έτος 64 Κ.Ε. (Βλέπε το σύγγραμμα *Diegesis* (Διήγησις), κ. ά, από τον αποσκιρτήσαντα Άγγλο ιερέα της πρεσβυτεριανής εκκλησίας Rev. Robert Taylor, σελ. 392-397. Αυτό το βιβλίο είναι απαραίτητο και πρέπει να μελετηθεί από όλους.).

Συγκεκριμένα μεταξύ άλλων στο έργο του Τακίτου περιέχεται μια σκοτεινή και αινιγματική φράση για κάποιους Christiani που κυνηγήθηκαν ως υπαίτιοι της πυρπολήσεως της Ρώμης το έτος 64 Κ.Ε. Ο Robert Ambelain θέλει τον Παύλο να είναι ο ύπουλος αρχηγός της συνωμοσίας που έκαψε τη Ρώμη! Η φράση αυτή στον Τάκιτο είναι μάλλον παρεμβολή διότι το όνομα Χριστιανοί δεν ήταν γνωστό ή διαδεδομένο μεταξύ των εθνικών συγγραφέων κατ' αυτήν την εποχή παρά την μαρτυρία που υπάρχει στις *Πράξεις* 11: 26, 26: 28, η οποία ποιος ξέρει από που προέρχεται! (Ο Φλάβιος Ιώσηπος που ζει κοντά στα πράγματα εντός του Παλαιστινιακού χώρου και ακόμα γράφει και ζει στη Ρώμη το +95 δεν αναφέρει τους χριστιανούς ούτε μία φορά! Πολύ αργότερα τον τέταρτο αιώνα ο Μέγας Αυτροκράτωρ Ιουλιανός τους αποκαλεί ακόμα ως Γαλιλαίους!). Σημειώστε ότι πριν από αυτή την έκδοση του Τακίτου κανείς απολογητής, θεοφόρος πατέρας, επίσκοπος, πάπας κλπ. δεν αναφέρει ούτε επικαλείται αυτή την δίκαιη ή άδικη τιμωρία των Χριστιανών που μετά την ονόμασαν σκληρό διωγμό. Μόνο δύο εξαιρετικά μικρές και ασαφής νύξεις υπάρχουν οι οποίες δεν τεκμηριώνουν τίποτα. Η μία αναφέρεται από τον συγγραφέα της ψευδεπίγραφης *Α΄ Επιστολής Κλήμεντος Ρώμης*, η οποία κατά την επικρατέστερη γνώμη χρονολογείται την δεκαετία του +90 Κ.Ε. Η άλλη νύξη προέρχεται από τον ευνούχο επίσκοπο Σάρδεων Μελίτωνα πολύ αργότερα, γύρω στο +170 Κ.Ε. Τη νύξη του Μελίτωνα την αναφέρει και ο Άγγλος καθηγητής, George A. Wells στο βιβλίο του *The Jesus Myth*, (*Ο Μύθος του Ιησού*), σελ. 32. Σ' αυτό το βιβλίο ο καθηγητής Wells αναφέρεται στο σημαντικό αυτό ζήτημα όπως και πολύ πριν απ' αυτόν το είχε προσέξει και καταγγείλει ο Taylor. Δηλαδή για 1500 περίπου χρόνια αυτό το συμβάν αγνοείται ουσιαστικά από άπαντες. Κάτι περίεργο συμβαίνει εδώ! Επί τη βάσει όλων αυτών των στοιχείων ο Taylor και πολλοί άλλοι αντικειμενικοί ερευνητές θεωρούν την αναφορά του Τακίτου ως σίγουρη παραχάραξη!

Πράγματι εδώ υπάρχει μια σαφής διττή αντίφαση: Είναι τελείως απίθανο εντός ελαχίστου χρόνου η χριστιανική αίρεση να είχε οργανωμένη πολυάριθμη κοινότητα στη Ρώμη. Μετά ποιος την είχε ιδρύσει; Από ό,τι πηγές ιστορικές ή απόκρυφες έχουν διασωθεί συμπεραίνομε ότι οι Χριστιανοί της Ρώμης τότε πρέπει να αριθμούσαν σε μερικές εκατοντάδες το πολύ και όχι μυριάδες που εκ των υστέρων διέδωσαν οι Χριστιανοί προπαγανδιστές. Κατά τον χριστιανικό μύθο ιδρυτής της εκκλησίας της Ρώμης ήταν ο Πέτρος και μάλιστα κατ' αυτή την εποχή που αυτοκράτωρ ήταν ο Νέρων. Σύμφωνα με τις *Πράξεις*, μέχρι το

κεφάλαιο ιε΄, ο Πέτρος δεν πρέπει να είχε μεταβεί στη Ρώμη κατά τα προηγούμενα χρόνια. Ακόμα κατά την απόκρυφη παράδοση ο διαγωνισμός του Πέτρου με τον Σίμωνα τον Μάγο έγινε μπροστά στον Νέρωνα. Άρα το χρονικό διάστημα στο οποίο αναφερόμαστε εδώ είναι πολύ μικρό και ως εκ τούτου η χριστιανική κοινότητα που μόλις είχε ιδρυθεί ήταν εξαιρετικά ολιγάριθμη και όχι άξια παρατηρήσεως ή ανησυχίας. Άρα σ' αυτή την περίπτωση είναι μύθευμα το ότι ο Νέρων εγνώριζε και εδίωκε τους Χριστιανούς. Αν όμως ισχύει η εκδοχή ότι χριστιανική κοινότητα ήταν πολυάριθμη και είχε εισέλθει ακόμα και στο παλάτι και στα υπουργεία του αυτοκράτορα, τότε πώς ο Νέρων ήταν διώκτης της αφού επέτρεπε ανεμπόδιστα τον πολλαπλασιασμό των Χριστιανών και τους εδέχετο στις νευραλγικές θέσεις διαφόρων δημοσίων λειτουργών και του προσωπικού του «οίκου του Καίσαρος»;

Εδώ προσθέτομε το εξής στοιχείο. Ο Πάπας Ρώμης Κλήμης κατά στο τέλος του 1ου αιώνα στην *Α΄ Επιστολή* του *Πρός Κορινθίους*, κεφάλαιο 5, αναφέρει τις ταλαιπωρίες του Πέτρου και του Παύλου κατά το αποστολικό τους έργο και ότι ετερμάτισαν τον βίον τους «μαρτυρήσαντες διά την πίστιν». Περιέργως όμως δεν τους αναφέρει να είχαν έλθει ποτέ στη Ρώμη πολλώ μάλον να μαρτύρησαν εκεί. Όποιος μπορεί ας βάλλει σε αρμονία τις χριστιανικές κανονικές και μη κανονικές μαρτυρίες εφ' όλης της ύλης!

Ο Παύλος όπως είπαμε κήρυττε στις πόλεις, στην αριστοκρατία και ήθελε να έχει άριστες σχέσεις με την τότε υπάρχουσα εξουσία. Πέντε φορές η ρωμαϊκή εξουσία τον προστάτευσε και τον γλίτωσε από βέβαιο θάνατο. **Πρώτη** φορά στην Κόρινθο τον έσωσε ο Ρωμαίος έπαρχος Γαλλίων (*Πράξεις* ιη΄: 1-17). Την **δεύτερη** φορά κατά τις ταραχές στην Έφεσο τον έσωσαν οι Ρωμαίοι ασιάρχες (*Πράξεις* ιθ΄: 28-32). Την **τρίτη** φορά σε ταραχές στην Παλαιστίνη τον έσωσε ο χιλίαρχος Κλαύδιος Λυσίας (όχι ο Ιησούς) και οι ηγεμόνες Φήλιξ και Φήστος (*Πράξεις* κβ΄-κε΄, παρ' όλο που στις *Πράξεις* κστ΄: 24-25 ο Φήστος τον θεωρεί τρελό μανιακό!). Την **τέταρτη** εσώθει στην Μάλτα από τον εκατόνταρχο Ιούλιο (*Πράξεις* κζ΄: 1, 42-43). Τέλος την **πέμπτη** φορά τον βλέπομε στη Ρώμη, *Πράξεις* κη΄: 16-31, να διαθέτει ενοικιαζόμενο διαμέρισμα, και ένα Ρωμαίο στρατιώτη για την προστασία του και να κηρύττει *ακωλύτως*. Ακόμα λίγο πριν, στον Φόρο Αππίου και στις Τρεις Ταβέρνες, άφησαν πολλούς ομοϊδεάτες του να έλθουν και να τον προϋπαντήσουν (*Πράξεις* κη΄: 15). Δεν καταλαβαίνομε λοιπόν αυτήν «*την άλυσιν*» για την οποίαν μας μιλά στις *Πράξεις* κη΄: 20, εκτός κι αν είναι μεταφορικό σχήμα λόγου ή κάποιο άλλο μπέρδεμα! Όλα αυτά ακούγονται μυστήρια.

Πώς οι Ρωμαίοι τον σώζουν από θάνατο πέντε φορές, τον προστατεύουν και μετά από λίγο καιρό τον ρίχνουν στη φυλακή (διάβαζε *Β΄ Πρός Τιμόθεον*) και στο τέλος κατά την παράδοση τον αποκεφαλίζουν; Γιατί; (Ο αποκεφαλισμός ήταν η εσχάτη των ποινών για Ρωμαίο πολίτη, όπως ο Παύλος.). Για ποιον λόγο; Τί έπραξε; Οι Ρωμαίοι δεν ήταν εκτελεστές χάρη γούστου, ούτε κακοί κυβερνήτες, όσο και αν θέλουν να τους αμαυρώσουν αναχρονιστικά μερικοί. Πώς λοιπόν στο τέλος αποκεφαλίζουν ένα Ρωμαίο πολίτη; Μόνο επειδή κήρυττε τον Χριστιανισμό; Γι' αυτή τη συγκεκριμένη εποχή, αυτό δεν στέκει καθόλου. Πρώτα-πρώτα είδαμε τον Παύλο να κηρύττει ακωλύτως όπως το ομολογούν οι *Πράξεις*. Τί έγκλημα λοιπόν εποίησε; Τί έφταιξε;

Δυστυχώς ατράνταχτα στοιχεία για πλήρεις και θετικές απαντήσεις δεν υπάρχουν. Τί στοιχεία να μείνουν; Σκεφτείτε μόνο ότι οι χριστιανοί μετά τον, κατά την διάρκεια μάχης εναντίον των Περσών, δολοφονηθέντα αυτοκράτορα Μέγα Ιουλιανό (331-363 Κ.Ε.) κατέκαψαν τα αρχεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και την βιβλιοθήκη της Αντιοχείας. Γύρω στο έτος 600 Κ.Ε. ο μέγας Πάπας Ρώμης Γρηγόριος ο 1ος, τον οποίον η εκκλησία έκανε άγιο, έκαψε τη βιβλιοθήκη του Παλατίνου Απόλλωνος της Ρώμης, που είχε ιδρυθεί από τον Οκ-

ταβιανό Αύγουστο! Δηλαδή ιστορία 1000 ετών και από πρώτο χέρι έγινε στάχτη. Αλλά άφησαν βιβλιοθήκη άκαυτη αυτοί οι **πυρομανείς** για να αφήσουν αυτήν;! (Ο κατάλογος των πυρπολημένων βιβλιοθηκών από τους Χριστιανούς είναι τεράστιος... Αυτά μας έκαναν οι πρίγκιπες της ειρήνης και της αγάπης. Σκεφτείτε τί άλλα ακόμα θα έκαναν εάν δεν ετύχαινε να είναι τέτοιοι πρίγκιπες! «Και μη χειρότερα Θεέ μου!»). Έτσι αναγκαστικά και τελικά έχομε μόνο θεωρήσεις των όσων στοιχείων έχουν απομείνει. Μερικές βρίσκονται στα βιβλία που έχομε ήδη αναφέρει και άλλες σε άλλα πολλά.

[Εδώ οφείλομε να προσθέσομε ότι υπάρχουν κάμποσοι ερευνητές, όπως: Acharya S., R. Ambelain, F. Engels, N. Βεργίδης, κ.ά., οι οποίοι προτείνουν την θέση ότι ο Χριστιανισμός δημιουργήθηκε αρχικά στην Αλεξάνδρεια και Αίγυπτο και μετά στη Ρώμη κατά τους αιώνες 1ον Π.Κ.Ε. και 1ον Κ.Ε. Εκεί, Εβραϊκοί, Γνωστικιστικοί, Εβραίοι Φιλωνικοί, Εβραίοι Ελληνιστές, κ.ά. έφτιαξαν μια νέα θρησκεία κάνοντας ένα χαρμάνι «χάρμα» προσφέροντας έκαστος τα δικά του στοιχεία και αναμιγνύοντας τα με στοιχεία αρχαίων θρησκειών και την εισήγαγαν και στη Ρώμη. Μετά από συνωμοτικές και υπόγειες διαδικασίες προσπάθησαν αργότερα να την Εβραιοποιήσουν ολοκληρωτικά με διάφορα παραμύθια και με την απόσπαση και διαστροφή των Εβραϊκών γραφών. Αυτή την θέση βεβαίως δεν την έβγαλαν από την φαντασία τους αλλά την υποστηρίζουν με πολλά ισχυρά στοιχεία και επιχειρήματα. Έτσι π.χ. επεξηγούν την απανταχού ύπαρξη όλων αυτών των στοιχείων απ' όλες αυτές τις κατηγορίες, τα οποία υπάρχουν σ' όλα τα αρχικά Χριστιανικά γραπτά των τριών πρώτων αιώνων και στην *Καινή Διαθήκη*, τις αμέτρητες αντιφάσεις μέσα σε όλη την *Καινή Διαθήκη*, τα τρομακτικά λάθη επί του ορθοδόξου Εβραϊσμού και της γεωγραφίας της Παλαιστίνης, του Λατινισμούς, την ασυμβατότητα των *Ευαγγελίων*, και άλλα πολλά.

Σκοπός αυτών των συνωμοτών και των Ρωμαίων προσηλύτων ήταν η εκ των ένδον διάβρωση και αλλοτρίωση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας σε ένα μη παραδοσιακό αλλά κοσμοπολιτικό υβρίδιο. Άλλοι θέτουν αυτή τη συνωμοσία εντός του πλαισίου της τρομακτικής πάλης των Εβραίων κατά της Ρώμης αφού δεν μπορούσαν να καταβάλλουν τη Ρώμη στα ίσια. (Βλέπε και Παράρτημα ΙΙ κατωτέρω.).

Όπως και να έχει το πράγμα η θέση αυτή και οι υποστηρικτικές ενδείξεις μαζί με τόσες άλλες θέσεις και τις ενδείξεις τους, φανερώνει ότι οι τρεις πρώτοι αιώνες του Χριστιανισμού καλύπτονται από μία πυκνή ομίχλη. Όπως πολύ σωστά λέγει ο D. Barker δεν ξέρομε ακριβώς τι συνέβη, πράγμα απαράδεκτο για μια εξ αποκαλύψεως θρησκεία. Επίσης όπως αντιλαμβανόμαστε οι καταστροφείς των αρχικών στοιχείων έκαναν πολύ καλά την δουλειά τους. Αυτό πάλι, για άλλη μια φορά, αποδεικνύει πόσο τεχνητή και κακοφτιαγμένη είναι η ψευτοθρησκεία που ονομάσθηκε Χριστιανισμός και ότι ο Χριστιανισμός που έχομε σήμερα στα χέρια μας είναι το φρικτό δημιούργημα του Κωνσταντίνου και Ευσεβίου και των επιτελείων τους τον 4ο αιώνα.]

Προκαταρκτική Γνωριμία με την Ισότητα που Διακηρύττει ο Παύλος

Πολλοί ισχυρίζονται ότι με τους στίχους *Πρός Γαλάτας* γ΄: 26-28 ο Παύλος διακηρύττει με επαναστατικό τρόπο την **άνευ όρων καθολική ισότητα**. Αυτό το λανθασμένο συμπέρασμα οφείλεται στην απομόνωση από τα συμφραζόμενα και την παρεξήγηση αυτών των στίχων, που τις περισσότερες φορές γίνεται σκόπιμα από τους απολογητές και

προπαγανδιστές του Χριστιανισμού. Για να δούμε αυτούς τους στίχους σε κατά λέξη μετάφραση:

> «Διότι διά της πίστεως είσθε όλοι υιοί Θεού εν Χριστώ Ιησού, διότι όσοι εβαπτίσθητε εις Χριστόν, έχετε ενδυθή τον Χριστόν. Δεν υπάρχει Ιουδαίος ούτε Έλλην, δεν υπάρχει δούλος ούτε ελεύθερος, δεν υπάρχει άρρεν και θήλυ, διότι όλοι εσείς είσθε ένας άνθρωπος *εν Χριστώ Ιησού*».

Αυτή είναι η ισότητα και η επανάσταση για τον Παύλο. Προσέξετε: Ισότητα «**διά της πίστεω**ς» και **μόνον ενώπιον του Ιησού Χριστού** και όσων είναι **βαπτισμένοι εις τον Χριστόν** (προσέξετε, όχι «*εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος*» που εξαγγέλλουν τα κανονικά συνοπτικά *Ευαγγέλια*). Το **βάπτισμα** και η **πίστη** στον Χριστό είναι λοιπόν όροι απαράβατοι!

Όμως, πριν απ' αυτά ο Παύλος δεν θα ξεχάσει να επαινέσει τον Μωσαϊκό Νόμο, πράγμα που κάνει πολλές φορές, όπου και τον αποκαλεί παιδαγωγόν εις Χριστόν:

> *Πρός Γαλάτας* γ΄: 23-25 «*Προ δε του ελθείν την πίστιν **υπό νόμον εφρουρούμεθα** συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι. ωστε **ο νόμος παιδαγωγός ημών γέγονεν εις Χριστόν,** ίνα εκ πίστεως δικαιωθώμεν· ελθούσης δε της πίστεως ουκέτι υπό παιδαγωγόν εσμεν.*».

Ακόμα, η επιστολή αυτή απευθύνεται σε Ιουδαίους της διασποράς μεταξύ των οποίων πιθανόν να είχε εμπλακεί και κανένας άλλης εθνικότητος. Ιδού η απόδειξη και τι επαινετικά λόγια τούς γράφει:

> *Πρός Γαλάτας* β΄: 15 «*Ημείς **φύσει Ιουδαίοι και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,***», γ΄: 29 «*ει δε υμείς Χριστού, άρα του **Αβραάμ σπέρμα εστέ και κατ' επαγγελίαν κληρονόμοι**.*», δ΄: 28 «*ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ **επαγγελίας τέκνα εσμέν**.*», κλπ.

Το ερώτημα λοιπόν που τίθεται εδώ είναι, διατί έγραψε όλες αυτές τις φανφάρες για την ισοπεδωτική ισότητα στους ομοεθνείς του, ενώ μόνο αυτούς επαινεί ναι κολακεύει τόσο ιδιαίτερα! Την απάντηση την βρίσκομαι εάν μελετήσομε και καταλάβομε το κεντρικό πνεύμα και ζήτημα όλης της *Πρός Γαλάτας Επιστολής*. Αυτό, όπως έχομε αναπτύξει και θα αναπτύξομε και αλλού, είναι το «τεράστιο» πρόβλημα της περιτομής το οποίο αντιμετώπιζε με τους εθνικούς και εν συνεχεία γινόταν τρομερό αμάρτημα στους ομοεθνείς του. Εφ' όσον από τους Ιουδαίους κατόρθωνε να πείσει στην αίρεσή του μόνο ελαχίστους, προσπαθούσε να συμπληρώσει έναν ικανό αριθμό μελών από τους εθνικούς. Η περιτομή όμως για τους εθνικούς ήταν μία εξαιρετικά αηδιαστική και αποφευκτέα πράξη, ενώ για τους Ιουδαίους θεϊκός και συνεπώς απαράβατος νόμος. Έτσι βρέθηκε προ αυτού του απροσπέλαστου διλλήματος και ούτω αναγκάστηκε να τους γράψει όλα αυτά περί επαίνου του Μωσαϊκού Νόμου και των ιδίων αφ' ενός, και περί της ισοπεδωτικής ισότητος ενώπιον του Χριστού αφ' ετέρου, για να πεισθούν τόσον οι Ιουδαίοι όσο και οι Εθνικοί. Σ' αυτό λοιπόν το σημείο στριμώχτηκε ο Παύλος και βρήκε σαν δικολαβική λύση όλες αυτές τις στρεψοδικίες που τόσο συχνά και απανταχού του αρέσει να χρησιμοποιεί! Πράγματι, πρόκειται για στρεψοδικίες διότι η κατάργηση της περιτομής από τον Παύλο αποτελεί κατάργηση του Θεοδό-

του Μωσαϊκού Νόμου και επί πλέον λέγει ότι τώρα κατά τον καιρόν της πίστεως ο Μωσαϊκός Νόμος δεν μας χρειάζεται: «*ελθούσης δε της πίστεως ουκέτι υπό παιδαγωγόν εσμεν.*»!

Οι βαπτισμένοι και πιστοί είναι λοιπόν ίσοι και ολόιδιοι. Με τους μη πιστούς όμως, τι γίνεται; Είδαμε πρώτον ότι η ισότητά του έχει όρους. Δεύτερον, το ότι δεν είναι καθολική το ομολογεί και ο ίδιος ευθύς αμέσως, όπου δηλώνει ότι οι απόγονοι της Άγαρ (η οποία διά του Αβραάμ, κατόπιν επιθυμίας της συζύγου του Σάρας, απέκτησε τον Ισμαήλ *τον υιόν αυτής*, κλπ.) θα ριφθούν έξω, εμείς δε οι Ιουδαίοι είμαστε ανώτεροι τους! Ιδού τι γράφει:

> *Πρός Γαλάτας* δ΄: 21-31 «*Λέγετέ μοι οι υπό νόμον θέλοντες είναι· τον νόμον ουκ ακούετε; γέγραπται γαρ ότι Αβραάμ δύο υιούς έσχεν, ένα εκ της παιδίσκης και ένα εκ της ελευθέρας. αλλ' ο μεν εκ της παιδίσκης κατά σάρκα γεγέννηται, ο δε εκ της ελευθέρας δια της επαγγελίας. άτινά εστιν αλληγορούμενα. αύται γαρ εισι δύο διαθήκαι, μία μεν από όρους Σινά, εις δουλείαν γεννώσα, ήτις εστίν Άγαρ· το γαρ Άγαρ Σινά όρος εστίν εν τη Αραβία, συστοιχεί δε τη νυν Ιερουσαλήμ, δουλεύει δε μετά των τέκνων αυτής· η δε άνω Ιερουσαλήμ ελευθέρα εστίν, ήτις εστί μήτηρ πάντων ημών. γέγραπται γαρ· ευφράνθητι στείρα η ου τίκτουσα, ρήξον και βόησον η ουκ ωδίνουσα· ότι πολλά τα τέκνα της ερήμου μάλλον ή της εχούσης τον άνδρα. ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ επαγγελίας τέκνα εσμέν. αλλ' ωσπερ τότε ο κατά σάρκα γεννηθείς εδίωκε τον κατά πνεύμα, ούτω και νυν. αλλά τι λέγει η γραφή;* ***Έκβαλε την παιδίσκην και τον υιόν αυτής· ου μη γαρ κληρονομήσει ο υιός της παιδίσκης μετά του υιού της ελευθέρας. Άρα, αδελφοί, ουκ εσμέν παιδίσκης τέκνα, αλλά της ελευθέρας****.*».

Ακόμα και ο Χριστός στον *Ιωάννης* ιδ΄: 2 δηλώνει: «*εν τη οικία του πατρός μου* ***μοναί πολλαί εισιν****· ει δε μη, είπον αν υμίν· πορεύομαι ετοιμάσαι τόπον υμίν·*». Άρα υπάρχουν ετοιμασμένες βαθμίδες και όχι ισότητα!

Η εδώ ισότητα του Παύλου λοιπόν είναι **ισότητα μελλοντική, εσχατολογική, μεταφυσική και όχι κοινωνική-γήινη και μόνο για βαπτισμένους και πιστούς εις τον Χριστόν**. Αυτή η ισότητα είναι προϊόν του βαπτίσματος και της τυφλής πίστεως στον Χριστό, της πλήρους και ισοπεδωτικής διαγραφής όλων των φυσικών, κοινωνικών και πολιτισμικών διαφορών μεταξύ των πιστών, εφ' όσον ο Παύλος, ως άμεσος εσχατολόγος, πίστευε ότι η ανακαίνιση «του παντός» θα γινόταν πραγματικότητα δι' εξωκοσμικής επεμβάσεως του Χριστού στο άμεσο μέλλον και ενόσω ο ίδιος ζούσε. Εδώ και τώρα δηλαδή, δημιουργείται ένας καινοφανής, πλαστός, μη φυσικός εθνισμός, ο εθνισμός των Χριστιανών και δη των Χριστιανών κατά Παύλον!

Τα ίδια, εν μέρει, περί αυτής της φανταστικής «επαναστατικής» ισότητας λέει και στους στίχους *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 13, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 8 και *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 11. Θα επανέλθομε σ' αυτά τα θέματα και σε επόμενες παραγράφους και θα τα αναλύσομε περισσότερο. Εδώ αναφέρομε ότι, αν αφαιρέσομε τα περί Ιησού Χριστού τα υπόλοιπα υπάρχουν στον **Ρωμαίο Στωικό Σενέκα** (*de Beneficiis* III: 18) υπό την μορφή:

> «Ο Θεός δεν επηρεάζεται από έθνη, τάξεις, ή συνθήκες, αλλά όλοι, βάρβαροι και Ρωμαίοι, δούλοι και ελεύθεροι, είναι ίδιοι κάτω από την επιβλέπουσα τα πάντα Πρόνοιά του.».

Παρακάτω θα επανέλθομε σ' αυτά τα θέματα και στα περί ισότητος κατά Παύλον, ιδίως στο μέρος: **Η ουσία της Ισότητας του Παύλου**, αφού πρώτα μελετήσομε μερικά ακόμα στοιχεία της θεολογίας του, ιδίως τα εσχατολογικά που έχουν άμεση σχέση με την ισότητα αυτή. Έχομε να κάνομε δηλαδή με εσχατολογικές ρήσεις που για να πείσουν εκφράζονται με κάθε στρεψοδικία και αντιφατικότητα.

Η Έννοια της Πίστεως στον Παύλο και Μερικά Δόγματά του

Ο Παύλος πούλαγε ***πίστη, ανάσταση και ελπίδα,*** λέξεις διάχυτες μέσα στις επιστολές του. Δεν θα γράψομε κάθε στίχο με αυτές τις λέξεις, αλλά ιδιαιτέρως πρέπει να προσέξει κανείς *Πρός Ρωμαίους* η΄: 24 και *Πρός Εβραίους* ια΄: 1, που θεωρούνται «μέγιστα φιλοσοφικά συμπεράσματα» από θεολόγους, ενώ ουσιαστικά πρόκειται για κοινοτοπίες. Τώρα αν ό,τι πιστεύει ή ελπίζει κανείς έχει σχέση και με την πραγματικότητα, αυτό είναι άλλο ζήτημα για τον μέγα Παύλο. Ό,τι πιστεύεις είναι αυτομάτως και πραγματικότητα μόνο και μόνο επειδή το πιστεύεις! Μωρέ μπράβο! Δηλαδή ο Παύλος πωλούσε τυφλή πίστη, ή αλλέως αέρα κοπανιστό!

Όλες οι θρησκείες που βασίζονται στη νοσηρά θρησκευτική πίστη σου λένε: Δεν πειράζει που δεν ξέρεις, δεν χρειάζεται να ξέρεις, η αύξηση της γνώσης προξενεί άλγημα (πόνο) (*Εκκλησιαστής* α΄: 18). Φόβος υπάρχει παντού μαζί με την έλλειψη σοφίας. Η σοφία είναι ματαία (*Εκκλησιαστής* β΄: 12-26). Έτσι έχομε και το φοβερό ρητό: «Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου, Γιαχβέχ» (*Ψαλμοί* ρι΄ ή ρια΄: 10, *Παροιμίαι* α΄: 7, θ΄: 10, και προσέτι ιστ΄: 25). Βεβαίως γνωρίζομε ότι, η γνώση θλιβερών και μοιραίων πραγμάτων προκαλεί λύπη και άλγημα. Είναι αναπόφευκτο! Ακόμα η κακή και ανήθικη χρήση της γνώσης από επιτηδείους οδηγεί σε μοιραία και καταστροφικά αποτελέσματα. Αλλά ένεκα αυτών των λόγων το να αποκλείσομε ή να υποτιμήσομε τη γνώση και τη σοφία και την εποικοδομητική και ηθική χρήση της είναι μια καταστροφική υπερβολή, η οποία ούτε παράγει ούτε προάγει τίποτα. Τί πρέπει να κάνομε δηλαδή; Επειδή ζούμε ολίγο μόνο επί της γης και η ανηθικότητα καιροφυλακτεί, πρέπει να αδρανήσομε και να παραιτηθούμε από τα πάντα; Ο Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* η΄: 2 δηλώνει: «*η γνώσις φυσιοί, η δε αγάπη οικοδομεί. ει δε τις δοκεί ειδέναι τι, ουδέπω ουδέν έγνωκε καθώς δεί γνώναι·*». «Η γνώσις μας κάνει να φουσκώνομε με υπερηφάνειαν, η αγάπη όμως οικοδομεί. Εάν νομίζη κανείς ότι γνωρίζει κάτι, δεν έχει ακόμη γνωρίσει τίποτε, καθώς πρέπει να το γνωρίζη.»! Δηλαδή τα ίδια και χειρότερα.

Οποία διαφορά όλου του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού με την σοφή ρήση του Αρχαίου Έλληνος μαθητού του Σωκράτους Αντισθένους «*Αρχή σοφία η των ονομάτων επίσκεψις*», δηλάδή «η αρχή της σοφίας είναι η κατάνόηση των εννοιών των λέξεων»! Μία ρήση που την ζηλεύει ακόμα και ο γλωσσοαναλυτικός φιλόφοσος του 20ου αιώνος Wittgenstein.

Λοιπόν πίστευε, πίστευε στα τυφλά, «**πίστευε και μη ερεύνα**»! Ο Παύλος το τονίζει καθαρά: *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 7 «*δια πίστεως γαρ περιπατούμεν, ου διά είδους·*» (διότι περιπατούμε με την πίστη και όχι με την όραση). Ακόμα βλέπε και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 3-4 «*Καθώς παρεκάλεσά σε προσμείναι εν Εφέσω, πορευόμενος εις Μακεδονίαν, ίνα παραγγείλης τισί μη ετεροδιδασκαλείν μηδέ προσέχειν μύθοις και γενεαλογίαις απεράντοις, αίτινες ζητήσεις παρέχουσι μάλλον ή οικονομίαν Θεού την εν πίστει·*». Ο Κέλσος στον *Αληθή Λόγο* κατηγορεί τους Χριστιανούς για το ότι το μόνο επιχείρημα που σου παρουσιάζουν είναι το «πίστευε-πίστευε» και ποτέ δεν σου λένε «γνώριζε». Πάρα πολύ ωραία!

Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 14, για να κάνει τα μέλη της ομάδας του να πιστεύουν ο Παύλος τους λέγει: «***ει*** *δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών.*». Τί αποδεικνύει με αυτή την σοφιστεία; Τίποτα! Εφ' όσον σ' αυτόν τον υποθετικό λόγο, ο Παύλος δεν απέδειξε εκ των προτέρων την αλήθεια περί αναστάσεως Χριστού, τότε ούτε την ισχύν της πίστεώς των αποδεικνύει. Κάνει ένα σχήμα πρωθύστερο! Τα πάντα παραμένουν πάλι «πίστις», είτε αληθής είτε ψευδής. Ουσιαστικά τους λέγει, πιστεύετε αυτό που λέω εγώ και σιωπή.

Στην *Πρός Εβραίους* ια΄: 1 δίνει και έναν ορισμό της πίστεως: «***Εστί δε πίστις ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων.***». Πλην όμως η θρησκευτική πίστις σημαίνει τυφλή βεβαιότητα σε ό,τι πιστεύεις, ενώ η ελπίς ενέχει αμφιβολία. Αν λοιπόν ελπίζεις αυτό σημαίνει ότι έχεις και κάποια αμφιβολία και συνεπώς δεν έχεις βεβαία πίστη. Μετά όμως, τι σχέση έχουν αυτά με την πραγματικότητα; Μήπως αυτά που πιστεύεις ή ελπίζεις θα γίνουν καλά και σώνει; Όσα πάλι δεν βλέπεις και απλώς τα φαντάζεσαι γίνονται αυτομάτως πραγματικότητα; Ούτε μας λέγει σε τί συνίσταται ο έλεγχος τους. Έτσι έχομε μια αοριστολογία! Και ερωτάμε: Διά ποίου τρόπου ελέγχεις ό,τι δεν βλέπεις ή ελπίζεις; Ο θεολόγος Παύλος δεν απαντά πουθενά. Η φράση «*ου βλεπομένων*» φανερώνει την τυφλότητα της πίστεως που διακηρύττει.

Αφού ο Παύλος επιθυμεί ό,τι λέγει να πιστεύεται ως γεγονός και πραγματικότητα, τότε γιατί χρειάζεται η πίστις; Αν όσα εκήρυττε ήταν γεγονότα, τότε το καλλίτερο που είχε να κάνει ήταν να προσκομίσει αποδείξεις ή αποδεικτικά στοιχεία και να τελειώνει η θεωρητικολογία και η ερμηνεία του. Π.χ. τα πρακτικά της δίκης του Χριστού, μερικούς μάρτυρες των θαυμάτων του και των επανεμφανίσεών του, κ.ο.κ. Άρα ό Παύλος πούλαγε παραμύθια που μόνο με πίστη γίνονταν αποδεκτά. Δεν τον ενδιέφερε η πραγματικότητα αλλά η πίστη στην θρησκεία που ο ίδιος δημιούργησε.

Βλέπομε τον Παύλος πηγαίνει εδώ και 'κει για να ανακοινώσει «γεγονότα» υποτίθεται τα οποία αφορούσαν τον Ιησού Χριστό. Τότε γιατί βασίζει την παραδοχή τους αποκλειστικά στην πίστη και απαιτεί από τους οπαδούς του να τα πιστεύουν. Τα γεγονότα χρειάζονται αποδεικτικά και συμπαραμαρτυρούντα στοιχεία ή αποδείξεις, όχι πίστη. «Δεν πιστεύω ένα γεγονός αλλά έχω αρκετά αληθινά στοιχεία στην διάθεσή μου για να το παραδεχτώ!». Επομένως η απαίτηση πίστεως από τον Παύλο αποδεικνύει την μυθολογική αντίληψη περί κάποιου αορίστου Ιησού Χριστού και όχι την πραγματική του ύπαρξη. Επομένως, ο Παύλος άθελά του αποδεικνύει την ιστορική ανυπαρξία τού Ιησού.

Παρά την **σωτηρία διά της πίστεως** μόνον, όπως έχομε δει ήδη σε πάρα πολλές αναφορές, με τους στίχους:

> *Πράξεις* ιγ΄: 48, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 24-32, η΄: 14, 28-31, θ΄: 11-24, ια΄: 5-7, 29-35, ιβ΄: 3, 6, *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 7, ζ΄: 7, 17, ιε΄: 10, *Πρός Γαλάτας* α΄: 15, *Πρός Εφεσίους* α΄: 4-11, δ΄: 7, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 16, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10, *Πρός Εβραίους* δ΄: 3, κλπ.

ο Παύλος εγκαινιάζει το αντιφατικό δόγμα του **Προκαθορισμού** (**Predestination**) που είναι ένα από τα δόγματα της καθολικής/ορθόδοξης εκκλησίας. «Σχετικού» προκαθορισμού μας λένε οι «ειδικοί, ειδικευμένοι», αλλά δεν μας εξηγούν πώς μετράνε αυτή τη σχετικότητα. Περίεργο, διότι καταργεί την ελεύθερη βούληση την οποία οι χριστιανάρες επικαλούνται σε πολλές απροσπέλαστες περιστάσεις για να δικαιολογήσουν ορισμένες θεολογικές τους

θέσεις και απόψεις και έτσι καταντούν χειρότεροι από τους υποκριτές αφού σε πολλές περιστάσεις όχι μόνο την απορρίπτουν αλλά έχουν θεσπίσει και δόγμα που την καταργεί!

Το δόγμα αυτό απαντάται και στα *Ευαγγέλια*: *Ματθαίος* ιε΄: 13-14, ιθ΄: 25-26, κδ΄: 31, *Μάρκος* ιγ΄: 20, *Λουκάς* ια΄: 50, ιη΄: 7, 26-27, *Ιωάννης* γ΄: 27, στ΄: 44, 64-65, ιε΄: 16, ιζ΄: 9, καθώς και *Πράξεις* β΄: 39, θ΄: 15. ι΄: 39-41, ιγ΄: 48, *Α΄ Πέτρου* α΄: 1-2, *Ιούδα* δ΄, *Αποκάλυψις* γ΄: 5, ζ΄: 3-8, ιγ΄: 8, ιζ΄: 8, 17, κ΄: 12_15, κα΄: 27, κβ΄: 14, 19, κλπ.

Ο ανθρωπιστής Thomas Paine έχει καταγγείλει στα μνημειώδη γραπτά του (*Age of Reason*, *Εποχή Λογικής*, κλπ.) το δόγμα αυτό του προκαθορισμού και τον Παύλο δριμύτατα, ως βλασφημία κατά του Θεού. Ο Θεός του Paine φυσικά δεν ήταν ο Γιαχβέχ του Παύλου. Το ίδιο κάνει μεταξύ πολλών αξιολόγων κρίσεων επί του Παύλου, ως ατόμου, της διδασκαλίας του και της σχέσης του με τα *Ευαγγέλια* και ο μέγας σύγχρονος αναλυτικός φιλόσοφος Ludwig Wittgenstein στο βιβλίο *Πολιτισμός και Αξίες* (μεταφρασμένο στα Ελληνικά από τους φιλοσόφους Μυρτώ Δραγώνα-Μονάχου και Κωστή Μ. Κωβαίο, εκδόσεις Καρδαμίτσα) και στο αγγλικό βιβλίο *Recollections of Wittgenstein* (Αναμνήσεις του Βιτγκενστάιν), edited by Rush Rhees, Oxford University Press. Οι Εσσαίοι εδέχοντο το δόγμα αυτό του προκαθορισμού και της μοιρολατρείας το οποίο μετά από έξη αιώνες έγινε το περίφημο «κισμέτ» των Μουσουλμάνων. Είναι και αυτό ένα στοιχείο των θρησκειών της ερήμου!

Αλλά σαν να μην φτάνανε μόνο η **πίστη** και ο **προκαθορισμός** για τη σωτηρία της ψυχής ώστε ο Παύλος εισάγει και διδάσκει και το δόγμα της εξιλεώσεως και σωτηρίας διά **θυσίας** και **αίματος** (όπως ήταν από παλιά θεσμοθετημένο στο πολύ ενδιαφέρον για μελέτη κεφάλαιο του *Λευιτικού* ιζ΄: 11) *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 25, ε΄: 6-11, η΄: 32, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 3, *Πρός Γαλάτας* α΄: 4, γ΄: 13, *Πρός Εβραίους* θ΄: 22, **ενώ οι γυναίκες έχουν μόνον ή επί πλέον τρόπο την γέννηση τέκνων** (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 15). Άντε να βρεις άκρη! (Περί των δογμάτων του Παύλου βλέπε Παράρτημα στο τέλος του κειμένου.).

Σε αυτό το σημείο θεωρήσαμε καλό να δώσομε δύο μερικούς κατάλογους αναφορών περί *πίστεως*, *ελπίδος* και *αναστάσεως* από τον Παύλο. (Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και άλλες αναφορές.).

Για πίστη και ελπίδα

1) *Πράξεις* ιγ΄: 39, κδ΄: 14-15, 24
2) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 1-5, 12, 17, γ΄: 25, 27-28, δ΄: 1-7, 16, 20, ε΄: 1-6, 9-10, στ΄: 1-8, η΄: 22-26, ι΄: 9-10, 13, ια΄: 6, 20, ιβ΄: 3, 6, 12, ιδ΄: 1, 22-23, ιε΄: 3-4, 12-13
3) *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 10, ιγ΄: 7, 13, ιε΄: 14, 19
4) *Β΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 24, δ΄: 13, ε΄: 7, 11
5) *Πρός Γαλάτας* β΄: 16, 21, γ΄: 2, 5-14, 25-26, ε΄: 2, 6, στ΄: 10
6) *Πρός Εφεσίους* α΄: 18, β΄: 8-9, 12, δ΄: 4-5, στ΄: 16
7) *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 9
8) *Πρός Κολασσαείς* α΄: 5, β΄: 12, γ΄: 6
9) *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-14
10) *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, β΄: 12
11) *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 4, 12, 16, 19, β΄: 7, δ΄: 10, στ΄: 12
12) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 18, 22, γ΄: 10, 15
13) *Πρός Τίτον* α΄: 13, γ΄: 7
14) *Πρός Εβραίους* στ΄: 12, 18, ι΄: 19-35, όλο το κεφάλαιο ια΄. (Ο στίχος 1 αυτού του κεφαλαίου θεωρείται ως ο ορισμός της πίστεως από πολλούς χριστιανούς. Εδώ πίσ-

τη, με άλλα λόγια, ορίζεται ως η ένδειξη τής μη ενδείξεως. Να οδηγείς τον εαυτόν σου όπου γουστάρεις χωρίς κανένα κόπο! Θαυμάσια! Στον στίχο 6 όμως τονίζεται: «ή πίστις ή τίποτα» διότι μόνο με την πίστη μπορείς να πλησιάσεις τον Θεό, κλπ. Θεός δεν υπάρχει χωρίς πίστη. Η γνώση δηλαδή δεν έχει θέση!), ιγ΄: 7

Άλλη μία μεγάλη και καταδικαστική αντίφαση πάλι τούτη του Παύλου, του Χριστιανισμού και όλων των αποκαλυπτικών θρησκειών. Ενώ κατέχουν την εκ θεού αποκαλυφθείσα αλήθεια και γνώση μετά συνεχώς προπαγανδίζουν με ελπίδα και πίστη. Όταν υπάρχουν η αντικειμενική θεϊκή αλήθεια και γνώση, τότε τί θέση έχουν η πίστη και η ελπίδα; Απολύτως καμία! Ο θεός αποκαλύφθηκε για να μας δώσει την αλήθεια του, αλλά ο Παύλος βροντοφωνάζει, *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 33-34, «*Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρίματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού! τις γαρ έγνω νουν Κυρίου; ή τις σύμβουλος αυτού εγένετο*;». Τραγέλαφος!

Για ανάσταση

1) *Πράξεις* ιγ΄: 30, ιζ΄: 31-32, κγ΄: 6, κδ΄: 15, 21
2) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 4, γ΄: 25, δ΄: 25, στ΄: 4-5, 9, ι΄: 6-18
3) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 1-28, 32, 42, 50-54
4) *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 13-18, ε΄: 1-10
5) *Πρός Εφεσίους* α΄: 20
6) *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 10-12
7) *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 1
8) *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, δ΄: 13-18
9) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 18
10) *Πρός Εβραίους* στ΄: 2, ια΄: 35

Μέσα σ' αυτές τις αναφορές βλέπομε ότι η **ανάσταση των τεθνεώτων** και η **υφαρπαγή των ζώντων** και η **απόσπασή** τους από τη γη, για τον Παύλο, θα «εγένοντο εν σαρκί», αλλά με ορισμένες αναγκαίες μετατροπές στα ήδη γνωστά ανθρώπινα σώματα... Τα εκ φύσεως ανθρώπινα σώματα αποτελούν «*ασχημοσύνην*» στον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό και έτσι τα αναστημένα σώματα χρειάζονται διορθωτικές μετατροπές ... (Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται...).

Ο Χριστός του Παύλου

«**Δεν υπάρχει ούτε μία λέξη του Παυλικού Χριστιανισμού μέσα στα χαρακτηριστικά λόγια του Ιησού!**». George Bernard Shaw, *Androcles and the Lion.*

«**Στον θίασο των κοροϊδων και των απατεώνων, ο Παύλος ήταν ο πρώτος διαφθορέας των δογμάτων του Ιησού!**». *The Writings of Thomas Jefferson*, τ.15, σ. 245.

Ο Παύλος βασισμένος σε ό,τι κυκλοφορεί μέχρι την εποχή του γύρω από τις μεσσιανικές, αποκρυφιστικές και εσχατολογικές κινήσεις, αιρέσεις και ομάδες περί του Μεσσίαχ (Χριστού) των Εβραίων και στην *Παλαιά Διαθήκη*, εγκαινιάζει μία **νέα μεσσιανική, εσχατολογική και σωτηριολογική αίρεση τού Εβραϊσμού-Ιουδαϊσμού,** τον **Παυλικό Χριστιανισ-**

μό. Έχομε ήδη αναπτύξει διάφορα δόγματα και θέσεις τής θεολογίας αυτής τής αιρέσεως. Ο ίδιος ο Παύλος δεν είχε συναντήσει ποτέ τον Ιησού εν ζωή και ό,τι στοιχεία περί της ζωής και δράσεως τού Ιησού Χριστού μέσα στα γραπτά του μπορούν να θεωρηθούν ιστορικά, είναι τόσο ελάχιστα και ασαφή ώστε να μην εξάγεται κανένα ιστορικό συμπέρασμα. Μάλιστα δε το συντριπτικό βάρος των γραπτών του επιδίδεται σε έναν άυλο, πνευματικό Χριστό που ομιλεί από τον ουρανό χωρίς να έχει σώμα και αίμα ενός ιστορικού προσώπου. Αυτό καθίσταται σαφές τόσο από τα γραπτά του όσο και από την ασώματη μεταναστάσιμη εμφάνιση του Χριστού στον Παύλο που αναφέρουν σε τρία σημεία οι *Πράξεις* αντιφατικώς. Δεν έχει ακούσει ή συζητήσει τίποτα για τα συγκεκριμένα συμβάντα και γεγονότα της ζωής και της δράσεως τού Χριστού του ούτε για την διδασκαλία του!

Επ' αυτών η σύντομη απόδειξη είναι το γεγονός ότι ενώ ο Παύλος δεν είχε συναντήσει ποτέ τον Ιησού Χριστό εν ζωή αλλά γράφει πριν από τα *Ευαγγέλια*, κατά την επίσημη χριστιανική χρονολογία τα έτη 49-61 Κ.Ε., δηλαδή δυο και τρεις δεκαετίες μετά την σταύρωση και την ανάσταση τού Ιησού των *Ευαγγελίων*, δεν μας μεταφέρει καμία ιστορική μαρτυρία ή αναφορά ή θαυμασμό αυτοπτών μαρτύρων εκ των εκατοντάδων και χιλιάδων ατόμων που είχαν συναντήσει, ευεργετηθεί και κατατρομάξει απ' αυτόν τον τρομερό θαυματουργό και διδάσκαλο και είχαν ιδεί ιδίοις όμμασι τα αφάνταστα θαύματά του. Μεταξύ αυτών υπήρχαν και πάρα πολλοί αξιωματούχοι των Ιουδαϊκών και Ρωμαϊκών αρχών με τους οποίους ο Παύλος είχε συχνές επαφές, όπως μαρτυρούν οι *Πράξεις* και οι *Επιστολές*, και των οποίων οι μαρτυρίες θα αποτελούσαν καταπληκτικές ιστορικές αποδείξεις για τον αναστημένο υιόν του Θεού. Αλλά επ' αυτών τηρεί μια ύποπτη σιγή, ή μάλλον φαίνεται να μην γνωρίζει απολύτως τίποτα! Έχομε ήδη τονίσει και θα τονίσομε και στα επόμενα ότι αυτά που μέσω των *Επιστολών* του μεταφέρει ο Παύλος διά τον απαράμιλλο ήρωά του, κατά 99% τουλάχιστον όπως ομολογεί ο ίδιος, είναι δικές του απόψεις, οράσεις, παραισθήσεις, οράματα, φαντασίες, εκστάσεις, ουράνιες αποκαλύψεις, κ.ά, ακόμα και για πράγματα που πρέπει να ήταν πασίγνωστα και ξακουστά στο ευρύτατο κοινό. (Π.χ., βλέπε *Πράξεις* θ΄, ιβ΄, ιστ΄, κβ΄, κστ', *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 1-5, *Πρός Γαλάτας* α΄: 11-17, και απανταχού.). Διά τούτο και για άλλους λόγους (γλωσσικούς, ιστορικούς, ροής του λόγου και γραφής, κλπ.), τα λιγότερα του 1% των στοιχείων των *Επιστολών* που θυμίζουν κάτι από τα *Ευαγγέλια* έχουν θεωρηθεί από τους επιστήμονες ερευνητές παρεμβολές ή αλλοιώσεις ή συμπτώσεις ή επί τούτου σκόπιμες εκκλησιαστικές θέσεις που συνέβησαν κατά τις επιδιορθώσεις και επαναγραφές των *Επιστολών* κατά τον δεύτερο αιώνα. Στις επόμενες παραγράφους εξετάζομε τα επί μερους θέματα και τις λεπτομέρειες που αποδεικνύουν αυτές τις θέσεις και την αγεφύρωτη διαφορά μεταξύ του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων* και του Χριστού του Παύλου πέραν πάσης αμφιβολίας διά τον αμερόληπτο αναγνώστη.

Στους καταλόγους των αντιφάσεων του Παύλου και αλλού παραπάνω και παρακάτω, έχομε συμπεριλάβει πολλές αντιφάσεις του όχι μόνο με τους Ευαγγελιστές αλλά και με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων*. (Ρίξετε τους άλλη μια ματιά με την *Καινή Διαθήκη* στο χέρι.). Αυτό φανερώνει ότι **ο Χριστός του Παύλου και ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* είναι δύο εντελώς διαφορετικές περσόνες**. Εδώ θα αναπτύξομε και άλλα περισσότερα ισχυρά θέματα και ερωτήματα που αφορούν και αποδεικνύουν το συμπέρασμα αυτό. Ένα **συμπέρασμα που αποδεικνύει την ανυπαρξία και επομένως την τεχνητή κατασκευή και των δύο!**

Είναι γνωστό και δεν αμφισβητήθηκε ποτέ ότι από την βαβυλωνιακή αιχμαλωσία και μετά, με την ανάμιξη του Ιουδαϊσμού με τις μεσανατολίτικες δοξασίες, εδημιουργήθηκαν πολλές εσχατολογικές, μεσσιανικές κινήσεις που επίστευαν στην ανάσταση νεκρών,

κλπ. Οι Φαρισαίοι π.χ., πίστευαν και αυτοί και ακόμα πιστεύουν στον μεσσιανισμό και στην ανάσταση νεκρών, μια μεταβαβυλωνιακή δοξασία την οποία οι Σαδδουκαίοι απέρριπταν. Μία εξ αυτών των αιρέσεων, ***η οδός***, έφτασε μέχρι τους Φαρισαίους Γαμαλιήλ και τον μαθητή του Σαούλ – Παύλο και η οποία μετεξελίχθηκε στην γνωστή χριστιανική αίρεση και κίνηση. Εντός αυτής συνεχώς ακούμε το θεμελιώδες περί της αναστάσεως του Χριστού – Μεσσίαχ και περί αναστάσεως των νεκρών, κλπ, κήρυγμα. Μετά από χρόνια ο Χριστός – Μεσσίαχ έγινε Χριστός – Ιησούς, Ιησούς – Χριστός, και τέλος Ιησούς.

Όπως έχομε προείπει, ο Παύλος για να δώσει νέα ώθηση, νέα ζωή και να γλιτώσει τον Χριστιανισμό από την εξαφάνιση που τον περίμενε στην στατική του μορφή εντός της Ιουδαίας κατά τον 1ον αιώνα Κ.Ε., αλλά πιθανότατα και για δικούς τους προσωπικούς λόγους, για πρώτη φορά συλλαμβάνει την ιδέα να μετατρέψει τον Ιησού Μεσσίαχ (Χριστό), από τον προσδοκώμενο απόγονο τού Δαυίδ και άνθρωπο άξιον τού Εβραίου Θεού Γιαχβέχ που θα εχρίετο Μεσσίαχ βασιλεύς των Εβραίων και θα αναδημιουργούσε το χαμένο κράτος του μυθικού βασιλιά Δαυίδ (*Πράξεις* α΄: 6, β΄: 29-30, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 3, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, κλπ.), στον μυθικό και θεωρητικό Ιησού Χριστό Σωτήρα, Υιόν του Εβραίου Θεού Πατρός Γιαχβέχ (*Πρός Ρωμαίους* α΄: 4, κλπ.), που θα έσωζε, όπως υποθέτει, όλους τους ανθρώπους (*Πρός Ρωμαίους* γ΄: 29-30, ι΄: 12-13, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 28, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 11, κλπ.) από την αρχική κατάρα και την τρομερή οργή του Γιαχβέχ. Έτσι εγκαινίασε μια νέα θρησκεία εξέλιξη της προηγουμένης και καταδικασμένης σε εξαφάνιση χριστιανικής αντιλήψεως κατά την οποίαν η σωτηρία προοριζόταν μόνο για τους Εβραίους, όπως βλέπομε τον ίδιο τον Ιησού Χριστό να λέγει πριν τον Παύλο, στα υστερόχρονα *Ευαγγέλια*: *Ματθαίος* ζ΄: 6, ι΄: 5-6, ιε΄: 24-26, κη΄: 17, *Μάρκος* ζ΄: 27 (αλλά μετ' ολίγον βάζει νερό στο κρασί του και ως προς τους εθνικούς στον επόμενο στίχο), ιβ΄: 28-30, *Ιωάννης* δ΄: 22, πλην όμως οι Εβραίοι αρνήθηκαν αυτή την σωτηρία συντριπτικά, *Ιωάννης* α΄: 11, κλπ.

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφέρομε και τα εξής. Οι γνώμες για το πότε ο Χριστιανισμός στράφηκε προς τους εθνικούς διίστανται. Η μία γνώμη, μάλλον η επικρατέστερη, είναι ότι ο Παύλος έκανε την αρχή με ολίγους εθνικούς που ήταν της προσκολλήσεως στις Ιουδαϊκές συναγωγές που αυτός επισκεπτόταν ανά την αυτοκρατορία και τους μετέπεισε στην αίρεση του. Αυτό κατά την χριστιανική χρονολογία έγινε μέσα στο χρονικό διάστημα +40 - +65. Η άλλη γνώμη είναι ότι η στροφή έγινε μετά το +73, το έτος που έληξε η καταστροφή της Ιουδαίας με την πτώση της Μασάδας. Πολλοί φτάνουν να πουν ότι ο Παύλος πέθανε μετά το +73. Τότε οι Φαρισαίοι ραβίνοι ανέλαβαν την συνέχιση του Ιουδαϊσμού και ο Εβραιοχριστιανισμός έχασε πλέον κάθε ελπίδα να επικρατήσει επί της αρχής των Ιουδαίων. Η Δευτέρα Παρουσία που περίμενε έγινε φούμαρο! Έτσι άλλαξε πορεία και εστράφη προς του εθνικούς οι οποίοι δεν ενδιαφέρονταν για τον Εβραϊκό Ιησού Μεσσίαχ αλλά για έναν Χριστό Σωτήρα.

Έτσι ο Χριστιανισμός, παρ' όλον πλήρως αντιφατικές, κάτω από τις προκύψασες πιέσεις διετήρησε το βαρύ φορτίο και των δύο παραδόσεων: Του Εβραϊκού Ιησού Μεσσίαχ και του Χριστού Σωτήρος. Η πρώτη τον ήθελε άνθρωπο από την γενιά του Δαυίδ και η δεύτερη Υιό Θεού γεννημένο από παρθένο, μια παράδοση πολύ διαδεδομένη μεταξύ όλων των εθνικών σεκτών. Έτσι, τα *Ευαγγέλια* που γράφονταν και ξαναγράφονταν από τότε και μετά, και έβαλαν δύο αντιφατικές και σφαλερές αφηγήσεις της γεννήσεως και γενεαλογίες διά μέσω του Δαυίδ (*Κατά Ματθαίον* α΄: 1-25 και *Κατά Λουκά* α΄: 26-38, γ΄: 21-38), αλλά που τελικά είναι εντελώς άχρηστες αφού τα ίδια ταυτοχρόνως μας λένε ότι γεννήθηκε από την παρθένο Μαριάμ και το Άγιο Πνεύμα. Με τέτοιες αντιφάσεις και ψέματα προσπάθησαν να ικανοποιήσουν και τις δύο αντιμαχόμενες τάσεις του πρωτοεβραιοχριστιανισμού.

Επί πλέον κάθε χριστιανική κοινότητα έπλασε τα δικά της παραμύθια διαφορετικά από την άλλη που δεν συμφωνούσε μαζί της ή βρισκόταν μακριά της. Γι' αυτό και αντιφατικές γενεαλογίες έχομε και αντιφατικές αφηγήσεις της γεννήσεως έχομε, και πολλά άλλα αντιφατικά έχομε, όχι μόνο ανάμεσα στα δύο ανωτέρω *Ευαγγέλια*, αλλά μεταξύ όλων των *Ευαγγελίων* και όλων των «θεοπνεύστων» βιβλίων της *Καινής Διαθήκης*.

Όλες αυτές και πολλές άλλες αντίπαλες ή ασύμφωνες αλλά και πιθανές εκδοχές προκύπτουν από το γεγονός ότι τα υπάρχοντα δεδομένα και στοιχεία είναι πενιχρά, ανακριβή και αντιφατικά για να βγάλει κανείς ένα λογικό μοναδικό συμπέρασμα. Κανείς δεν γνωρίζει με επιστημονικό τρόπο και μέθοδο τί ακριβώς ήταν αυτό που λέγεται προ-κωνσταντίνιος Χριστιανισμός (των τριών πρώτων αιώνων). Χίλια δυο πράγματα μπορεί να πει ή να υποθέσει. Στο παρόν κείμενο όμως, ανεξάρτητα απ' αυτό το γεγονός συνεχίζομε επί του θέματός μας με βάση κυρίως (αλλά όχι μόνο) τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*.

***

Στις *Πράξεις* θ΄: 2, ιθ΄: 9, 23, κδ΄: 5, 14, 22, κστ΄: 5, κλπ., οι ομοεθνείς τού Παύλου αποκαλούν την νέα θρησκεία που διαδίδει με την λέξη «*αίρεσιν*» ή «*οδόν*» για την οποία στον στίχο κη΄: 22 λέγουν: «***αξιούμεν δε παρά σου ακούσαι ά φρονείς· περί μεν γαρ της αιρέσεως ταύτης γνωστόν εστιν ημίν ότι πανταχού αντιλέγεται.***»!

Σε σχέση με τον **κατοπινό Χριστιανισμό των *Ευαγγελίων***, εισαγωγικώς και επιγραμματικώς αναφέρομε ότι: **Ο Παύλος δεν γνωρίζει τίποτα από τα υποτιθέμενα «γεγονότα» των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων.* Ο Χριστός του δεν είναι ο γιος του τέκτονος** (μαραγκού ή χτίστη) **Ιωσήφ ή του Αγίου Πνεύματος και της Μαριάμ, με αδελφούς και αδελφές** (*Ματθαίος* ιβ΄: 47, ιγ΄: 55-56, *Μάρκος* γ΄: 31-35, στ΄: 3, κ.α.), **ο θαυματοποιός Ιησούς, αλλά, όπως έχομε ήδη μερικώς αναπτύξει και θα αναπτύξομε περισσότερο στο παρόν μέρος και ακολούθως, μέσα στις *Επιστολές* και την θεολογία του παρουσιάζει έναν ουράνιο, απεσταλμένο, αιθέριο, γνωστικιστικό Χριστό. Δεν μας παραδίδει καμία διδασκαλία του Ιησού Χριστού αλλά ερμηνεύει το πλανώμενο εσχατολογικό κήρυγμα περί σταυρωθέντος, αναστάντος και πάλιν ερχομένου Χριστού εντός των πλαισίων της δικής του θεολογίας.** (Π.χ. βλέπε: *Α΄ Πρός τιμόθεον* α΄: 11, στ΄: 16, κλπ.)**.**

Ο Παύλος είναι χρονολογικώς ο πρώτος συγγραφέας και θεολόγος εντός του κανόνος της *Καινής Διαθήκης*. Όμως δεν μας παρέχει καμιά **βιογραφική** περιγραφή έστω και περιληπτική για τη **ζωή** και τη **δράση** τού (Ιησού) Χριστού. Δεν αναφέρει ούτε γονείς, ούτε Βηθλεέμ, ούτε Ναζαρέτ, ούτε σφαγή νηπίων, ούτε 12 αποστόλους, ούτε... Δεν αναφέρει ούτε ένα από τα **θαύματα** ή τα **κατορθώματα** του Χριστού ούτε τον αποκάλεσε ποτέ *υιό του ανθρώπου* που το αποκαλούν τα *Ευαγγέλια* πολλές φορές. Είναι τρομερά αξιοπερίεργο το γεγονός ότι ενώ, πέραν της σταυρώσεως, της αναστάσεως και της επανεμφανίσεως, τα υστερόχρονα *Ευαγγέλια* πασχίζουν να αποδείξουν την θεϊκότητα τού Ιησού Χριστού διά της προτέρας δράσεώς του και διά των ανυπερβλήτων θαυμάτων και κατορθωμάτων του, ο Παύλος αν και γράφει πρώτος, φέρεται ως να μην γνωρίζει ή να έχει ακούσει τίποτα περί αυτών απολύτως. Ο Παύλος ομιλεί μόνον αμυδρώς περί μυστικού δείπνου, σταυρώσεως, αναστάσεως και επανεμφανίσεως όπως θα αναπτύξομε παρακάτω. Αλλά και οι αφηγήσεις αυτών των υποτιθεμένων γεγονότων εντός των *Ευαγγελίων* είναι αντιφατικές, ανακόλουθες και πολλάκις τόσο αστείες ώστε να καθίστανται αλλοπρόσαλλες μυθολογίες.

Ακόμα ο Παύλος δεν μας μεταφέρει **καμία θεολογία** ή **διδαχή** του Ιησού Χριστού. Αναπτύσσει μια δική του θεολογία και σε πολλά σημεία για να πείσει λέγει δικές του δι-

καιολογίες ενώ θα μπορούσε άνετα να αναφέρει αυτά που είπε ο ίδιος ο Χριστός των *Ευαγγελίων*. Σε άλλα πάλι σημεία ομιλεί αντιφατικώς προς τον Χριστό όπως έχομε αναφέρει σε πολλές αντιφάσεις παραπάνω και θα αναφέρομε και παρακάτω. Όσον δε αφορά το **βάπτισμα** και την **θεία ευχαριστία,** που αναφέραμε σε προηγούμενα μέρη και θα αναφερθούμε και στο παρόν, είχε διαφορετική αντίληψη από αυτήν των κανονικών *Ευαγγελίων*. Στους στίχους ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** α΄: 15 «... *λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα*.», ζ΄: 6, 12, 25 και ***Β΄ Πρός Κορινθίους*** ια΄: 17, ας λέει ότι δεν είχε εντολή από τον Κύριο πάνω στα θέματα που εκεί αναφέρει και έτσι αναγκάστηκε να πει αφ' εαυτού του ό,τι του κατέβηκε εκείνη την ώρα! Ούτε θεοπνευστία δεν είχε αυτή την ώρα!

Συνεχώς αναφέρει την φράση «(***κατά***) *το ευαγγέλιον μου*» (*Πρός Ρωμαίους* β΄: 16, μ΄: 24, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 11, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, κλπ. Αλλά και σε πολλά άλλα σημεία των *Επιστολών* του ομιλεί και με άλλες φράσεις για το ευαγγέλιο αυτό *Α΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 15, 9: 12-23, 15: 1, *Πρός Γαλάτας* α΄: 7-12, κλπ.). Μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* υπάρχουν 79 στίχοι (εκτός και μου ξέφυγε κανένας) που κάνουν νύξη για το ευαγγέλιο του Παύλου και το κήρυγμα τού ευαγγελίου αυτού. Στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 11-12, ο Παύλος δηλώνει ευθέως ότι το ***Ευαγγέλιο*** που κηρύττει δεν το παρέλαβε από άνθρωπο αλλά από τον Ιησού Χριστό δι' αποκαλύψεως! «*Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί,* ***το ευαγγέλιον το ευαγγελισθέν υπ' εμού ότι ουκ έστι κατά άνθρωπον· ουδέ γαρ εγώ παρά ανθρώπου παρέλαβον αυτό ούτε εδιδάχθην, αλλά δι' αποκαλύψεως Ιησού Χριστού***.». Βλέπε και *Α΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 15, θ΄: 12-23, ιε΄: 1, κλπ. Δι' αυτό το ευαγγέλιο, με απόλυτη εξουσία, έχει ήδη τονίζει ότι έχει απόλυτη ισχύ και δεν μπορεί να υπάρξει άλλο διαφορετικό ακόμα και αν δοθεί από τους ίδιους τους αγγέλους: *Πρός Γαλάτας* α΄: 7-9, «***ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.***». Ελπίζω να καταλάβατε πλήρως αυτές εδώ τις φράσεις! Όποιος παραδίδει ή παραλαμβάνει άλλο ευαγγέλιο να πάει στ' ανάθεμα...

Παρά τις δικαιολογίες του Παύλου με τις συχνές-πυκνές αποκαλύψεις, ο ερευνητής Charles B. Waite στο επιστημονικό βιβλίο του *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος Διακόσια), αναγράφει τους λόγους διά τους οποίους το ευαγγέλιο αυτό πρέπει να συγγράφτηκε γύρω στο +50 Κ.Ε. Δηλαδή κατά τον Waite πρόκειται για κάποιο πραγματικό ευαγγελικό σύγγραμμα διαφορετικό από τα γνωστά ευαγγέλια και όχι απλώς το ευαγγελικό κήρυγμα του Παύλου. Αυτό πρέπει να ήταν τότε σε κυκλοφορία και το χρησιμοποιούσε ο Παύλος, ειδάλλως μας γράφει **κατά** την άποψη του! Πρέπει να ήταν το πρώτο ευαγγέλιο, το οποίο αργότερα απετέλεσε την βάση του ευαγγελίου του Μαρκίωνος και ίσως μερική βάση του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου*, χωρίς όμως να ταυτίζεται καθ' ολοκληρίαν με αυτά. Άλλοι βέβαια διαφωνούν με τον Waite και επιμένουν ότι εδώ πρόκειται για ευαγγελικό κήρυγμα. Μάλλον έχουν άδικο! Εκτός από την ισχυρή και βαρύνουσα άποψη του Waite υπάρχουν και άλλες πιθανές εκδοχές! Αλλά το ότι υπήρχαν από τόσο νωρίς, 15-20 χρόνια μετά την ανάσταση τού Ιησού, διάφορα άλλα ευαγγέλια και απόψεις στην κυκλοφορία το καταφάσκει και ο ίδιος ο Παύλος στην αναφορά αυτή στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 7-9, που μόλις αναγράψαμε. Συνεπώς ο Waite πρέπει να έχει δίκιο, και η ιστορικότητα τού Ιησού ανήκει στην σφαίρα των μύθων! Είναι δηλαδή μια πλαστή μυθολογία και ως εκ τούτου ένα ωραίο ψεματάκι!

Ας σταθούμε ολίγον στην ύποπτη πρόθεση «**κατά**»... Την βλέπομε και πολύ αργότερα να την βάζει στους τίτλους των κανονικών *Ευαγγελίων* ο Ειρηναίος (+180-185). Κάνει

δηλαδή και αυτός ίδια χρήση αυτής της προθέσεως! Αλλά πως είναι δυνατόν κατά το +50 να ομιλεί πρώτος ο Παύλος κατ' αυτόν τον τρόπον δυνατό για ένα ιστορικό πρόσωπο που έκανε τέρατα και σημεία, σταυρώθηκε και αναστήθηκε 20-15 χρόνια πριν; Πως υπήρχαν δηλαδή και άλλα ευαγγέλια με άλλο κύρηγμα γύρω απ' αυτό το πρόσωπο και ο Παύλος έχει το δικό του, ή γράφει **κατά** την άποψή του. Αλλά είναι αυτό δυνατόν για ένα τέτοιο ιστορικό πρόσωπο μέσα σε 15-20 χρόνια. Σαφώς όχι! Αλλιώς, π.χ., έπρεπε να μας λέγει: «Έτσι έχουν τα πράγματα», αυτή είναι η πραγματικότητα», «Έτσι συνέβησαν τα γεγονότα».

Ο σπουδασμένος πλούσιος από την Σινώπη του Πόντου Μαρκίων, ήταν φανατικός οπαδός του Παύλου και γνωστικός εσχατολόγος, αυστηροτάτων ηθών. Κατά το πρώτο ήμισυ του δευτέρου αιώνος έφτιαξε τον πρώτο κανόνα *Καινής Διαθήκης*. Αυτός περιείχε μόνο τις δέκα πρώτες επιστολές του Παύλου από τις οποίες είχε αφαιρέσει όλα τα Εβραϊκά στοιχεία. Επίσης η σειρά τους ήταν άλλη από την εκ των υστέρων καθιερωμένη. Εκτός κανόνος είχε θέσει τις επιστολές *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον*, *Πρός Τίτον*, *Πρός Εβραίους*, τα δύο τελευταία κεφάλαια ιε΄, ιστ΄ της *Πρός Ρωμαίους* επιστολής, κ.ά. Στον κανόνα ο Μαρκίων είχε βάλει μόνο ένα ευαγγέλιο ομοιάζον με το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*, αλλά χωρίς να περιέχει κανένα Εβραϊκό στοιχείο και θέμα. Ο Εβραϊκός Θεός Πατήρ Γιαχβέχ για τον Μαρκίωνα, ήταν κακό δαιμόνιο. Η εκκλησία της Ρώμης δεν εδέχθη τις προτάσεις του Μαρκίωνος, του έδωσε πίσω τα χρήματά του και εξέβαλλε αυτόν από τους κόλπους της μεταξύ +142 - 144. Καθόλου παράξενο, διότι ακόμα αυτή την εποχή οι χριστιανικές εκκλησίες ήταν παραρτήματα ή προεκτάσεις των Ιουδαϊκών συναγωγών (Μπέιτ-Κνέσετ ή Καχαλ-ά) και οι περισσότεροι χριστιανοί ήταν Εβραίοι προσήλυτοι.

Όπως τα πράγματα δείχνουν, περί το +140-150 έγινε μια γερή επεξεργασία του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* προς απάντηση κατά του Γνωστικού Μαρκίωνος, αν λάβομε υπ' όψη αυτά που γράφει ο Τερτυλλιανός στην πολεμική του *Κατά του Μαρκίωνος*. Τότε οι συντάκτες προσέθεσαν τα δύο πρώτα κεφάλαια του Λουκά, τα οποία απ' όλους τους ειδικούς εκρίθησαν παρείσακτα και έρχονται σε αξεπέραστες αντιφάσεις με πολλά θέματα όλων των *Ευαγγελίων*. Μετά επισυνάφθηκαν οι *Πράξεις* (όχι στην μορφή που τις έχομε σήμερα) για να μας δείξουν τα εξής δύο αναληθή συμπεράσματα: (α) Την χρυσή εποχή της χριστιανικής εκκλησίας προτού εισχωρήσει η αίρεση και χαλάσει την ιδανική εικόνα και ομαλή ροή. (β) Ότι ο Παύλος ανήκε στην ορθόδοξη χριστιανική κίνηση των αποστόλων της Ιερουσαλήμ και δεν ήταν διδάσκαλος του Μαρκίωνος, όπως ο ίδιος Μαρκίων είχε ισχυρισθεί.

Μετά απ' όλα αυτά έγινε μια επεξεργασία και ανασύνταξη των *Επιστολών* του Παύλου για να ευθυγραμμίσει κατά το δυνατόν τα ανακύψαντα στοιχεία και την πολεμική κατά του Μαρκίωνος με όλα όσα που ο Παύλος είχε γράψει.

Εκτεταμένα μέρη των ποιμαντορικών επιστολών, *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και η *Πρός Τίτον*, αναφέρονται σε θέματα του δευτέρου αιώνος, άγνωστα για τον Παύλο. Επομένως αυτά δεν μπορεί να εγράφησαν απ' αυτόν. Τα υπόλοιπα μέρη των φαίνονται να είναι είτε δικά του είτε παραδόσεις που αναφέρονται σ' αυτόν. Ακόμα η έρευνα απέδειξε ότι η επιστολή *Πρός Εβραίους* αποκλείεται να γράφτηκε από τον Παύλο. Αυτό το συμπέρασμα το παραδέχονται όλοι οι επιστήμονες ανεξαιρέτως. Το παραδέχεται και ο καθηγητής θεολόγος Παν. Τρεμπέλας ενώ ταυτοχρόνως προωθεί την άποψη ότι την επιστολή την έγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου ο οποίος μετά τον θάνατο του Παύλου καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου. Δεν μας παρέχει όμως καμία δικαιολόγηση της απόψεως ταύτης. Ο Ωριγένης λέγει, ο «Θεός οίδε!» ποιος την έγραψε. Παρ' όλα ταύτα, η επιστολή ακόμα και σήμερα αποδίδεται επισήμως στον Παύλο απ' όλες

τις χριστιανικές εκκλησίες. Διά ταύτα λοιπόν, στην παρούσα ανάπτυξη, την συμπεριλαμβάνομε εντός των πλαισίων του Παύλου αφού έτσι απαιτεί η χριστιανική εκκλησία και κατήχηση.

***

Παρά τις συχνές και πυκνές αναφορές στην *Παλαιά Διαθήκη* εντός των *Επιστολών*, ο Παύλος ουδέποτε την χρησιμοποιεί δι' εξεύρεση συγκεκριμένων **προφητειών** οι οποίες εξεπληρώθησαν στον Ιησού Χριστό, πράγμα που οι Ευαγγελιστές κάνουν κατά κόρον. Βεβαίως, πολλές φορές αναφέρει τον Μωυσή, ονόματα ολίγων προφητών, τις λέξεις προφήτης – τες, προφητεία – τείες, είτε εντός άλλου περιεχομένου είτε με άλλο νόημα ακόμα και αορίστως! **Στις *Επιστολές* του ο Παύλος δεν ομιλεί για προφητείες και για προφήτες κατά την ευαγγελική έννοια: «*Τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου διά του προφήτου λέγοντος·*»** (*Ματθαίος* α΄: 22, κ.α.), **όπως κάνουν συνεχώς οι Ευαγγελιστές. Οι μετέπειτα αφηγήσεις των Ευαγγελιστών επλάσθησαν μυθολογικά βάσει των γραφών και των υποτιθεμένων προφητειών της *Παλαιάς Διαθήκης* πιστεύοντας ότι έτσι κατάφεραν να πλασάρουν έναν δήθεν «ιστορικό» Χριστό,** *Λουκάς* κδ΄: 45, *Πράξεις* ιζ΄: 11 και πολλά άλλα χωρία απανταχού στα *Ευαγγέλια* και στις *Πράξεις*.

Ο μοναδικός σχετικός στίχος των *Πράξεων* κστ΄: 27 «*πιστεύεις, βασιλεύ Αγρίππα,* ***τοις προφήταις****; οίδα ότι πιστεύεις.*» είναι λόγια του κατά πολύ υστεροχρόνου συγγραφέα των *Πράξεων* βαλμένα στο στόμα του Παύλου, πράγμα που έχει ξανακάνει και με τον Στέφανο στον στίχο ζ΄: 52 της απολογίας του. Αν ο συγγραφέας αυτός είναι ο Λουκάς, τότε βέβαια ήταν ήδη πολύ συνηθισμένος στις δήθεν προφητείες από τότε που έγραφε το *Ευαγγέλιό* του!

(Λόγω των πολλών και κραυγαλέων αντιφάσεων μεταξύ του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* και *Πράξεων* είναι αδύνατον ο ίδιος συγγραφέας να έγραψε και τα δύο βιβλία. Π.χ., στο *Ευαγγέλιο*, κδ΄: 50-51, η ανάληψη έγινε 1 ή 2 μέρες μετά την ανάσταση ενώ στις *Πράξεις*, α΄: 1-9, έγινε 40 μέρες μετά. Είναι δυνατόν ο ίδιος συγγραφέας να έγραψε κάτω μια τέτοια αντίφαση όπως και πολλές άλλες; Απαντήσετε! Εκτός πια οι παρεμβολείς και οι πλαστογράφοι αλλοίωσαν και τα δύο βιβλία σε τέτοιο βαθμό που τα έκαναν αγνώριστα και άχρηστα! Στον στίχο κ΄: 35 εμφανίζεται ο Παύλος να μεταφέρει μια ηθική εντολή του Κυρίου Ιησού: «... ***μνημονεύειν τε τον λόγον του Κυρίου Ιησού, ότι αυτός είπε· μακάριόν εστι μάλλον διδόναι ή λαμβάνειν.***». Δεν θα αναλύσομε εδώ την ηθική αξία και σχετικότητα αυτής της εντολής, αλλά αυτή η εντολή δεν υπάρχει πουθενά αλλού στην *Καινή Διαθήκη*. Ούτε καν στις *Επιστολές* του Παύλου, ενώ είχε πολλές ευκαιρίες να την επαναλάβει, ούτε στο *Κατά Λουκά Ευαγγέλιο*, ούτε στα Κυριακά Λόγια. Είναι μια φαντασία αυτού που το έγραψε και το έβαλε στο στόμα του Ιησού διά μέσω του Παύλου.).

Ενώ λοιπόν ο Χριστός Μεσσίαχ των Ευαγγελιστών, αν εξαιρέσομε τις υστερόχρονες προσθήκες και παραχαράξεις, είναι ένα κακοβαλμένο εντός ιστορικού πλαισίου μυθολογικό και κακοφτιαγμένο κατασκεύασμα περί κάποιου Ιησού που δήθεν εκπληρεί προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης*, ο Χριστός του Παύλου δεν είναι τέτοιο μυθολόγημα αλλά ένα άνευ ιστορικού πλαισίου αποκύημα της φαντασίας και της θεολογίας του Παύλου, βασισμένο και αυτό στην *Παλαιάς Διαθήκης* αλλά σε διαφορετικά χωρία της. Μερικά κύρια σημεία της θεολογίας του Παύλου έχουν ήδη αναπτυχθεί και περισσότερα θα αναπτυχθούν μέχρι το τέλος και το παράρτημα αυτού του κεφαλαίου. Παρά την απόσταση και τις πολλές διαφορές μεταξύ των δύο αυτών προσεγγίσεων του Εβραιο-Ιουδαϊκού Χριστού, Μεσσίαχ, που

έγινε Ιησούς, και στις δύο υπάρχουν ολίγα σημαντικά κοινά σημεία, έστω και αν αυτά περιγράφονται διαφορετικά, όπως: η εξ ουρανού επάνοδος του Χριστού, η άμεση εσχατολογία, η τυφλή πίστη στον Χριστό, ο φόβος, κ.ά.

Επιγραμματικώς και εν παρόδω αναφέρομε ότι, όπως πλέον είναι γνωστό μετά τον Παύλο και το +70-73, οι Εβραιοχριστιανοί προκειμένου να οικειοποιηθούν τον Μεσσίαχ των ορθοδόξων Εβραίων ανέτρεξαν στην *Παλαιά Διαθήκη* για να βρούνε δήθεν προφητείες που δήθεν αναφερόταν στον δικό τους Ιησού Χριστό. Αυτό ήταν το βαρύ επιχείρημα που αντέταξαν τότε κατά των αρχηγών και ιερέων των Ιουδαίων και δη των Φαρισαίων. Έτσι έπλεξαν σενάρια που ομοίαζαν κάπως με κείμενα *Προφητών* και *Ψαλμών*, σε άλλα κείμενα έδωσαν λανθασμένες και αυθαίρετες ερμηνείες και άλλα τα παράφρασαν όπως τους βόλευε. Απέτυχαν βεβαίως παταγωδώς με τους βιαστικούς και ανοήτους παραλληλισμούς διότι με μια παράλληλη μελέτη βλέπομε καθαρά τα λάθη και τις παραφράσεις, και ότι τα κείμενα αυτά αναφέρονται σε άλλα θέματα και όχι στον χριστιανικό Ιησού Χριστό. Π.χ., το όνομα Ιησούς δεν υπάρχει σε κανένα από τα χωρία που επικαλούνται, κλπ. Όλα αυτά διαπιστώνονται εύκολα και έχουν εκτεθεί από πολλούς μελετητές, Εβραίους και «Εθνικούς», στην διεθνή βιβλιογραφία. Σε πολλά δε σημεία οι Εβραιοχριστιανοί τα έχουν κάνει τόσο σαλάτα ώστε εύκολα βλέπει κανείς ότι δεν καταλάβαιναν τι έγραφαν και γελοιοποιούνται πλήρως.

Εντός της *Καινής Διαθήκης*, βλέπομε ότι ο Ιησούς πέραν του συχνού τίτλου του Υιού τού Ανθρώπου χρησιμοποιούσε και τον τίτλο του Υιού του Θεού. Ο Ιησούς άκουγε φωνές που τον αποκαλούσαν Υιόν του Θεού. Το ζήτημα του Υιού του Θεού είναι ουσιώδες στην αφήγηση του ευαγγελισμού και της συλλήψεως, της γεννήσεως, της ομολογίας του Πέτρου, στα επεισόδια του Ναού (δωδεκαετής και με τους εμπόρους), στην βάπτιση στον Ιορδάνη και στην μεταμόρφωση στο όρος Θαβώρ.

Ο Ιησούς, ως Υιός τού Ανθρώπου και Υιός τού Θεού ήταν πεπεισμένος ότι όλα τα βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης* υποδείκνυαν αυτόν. Το ίδιο πεπεισμένοι έγιναν συν τω χρόνω οι μαθητές, απόστολοι και ευαγγελιστές. Ο τίτλος ή η προσφώνηση τού Υιού του ανθρώπου υπάρχει σε πολλά βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης* και ιδίως στους *Προφήτες*. Έτσι στην Ιερουσαλήμ όφειλε να εισέλθει καθήμενος επί όνου για να επαληθεύσει την πρόβλεψη τού Ζαχαρία. Μπροστά στους δικαστές του έπρεπε να είναι σιωπηρός, διότι έπρεπε να είναι ο Αμνός ή το Πρόβατο τού Ησαΐα, εκτός μόνο όταν τον ερώτησαν ποιος ήταν. Τότε αυτός επιβεβαίωσε ότι ήταν ο Υιός του Θεού, ο Υιός του Ανθρώπου, ο Βασιλεύς του Ισραήλ, ο Μεσσίας, τίτλοι και προσφωνήσεις που υπάρχουν σωρηδόν και σε ποικίλα και διάφορα θέματα μέσα στην *Παλαιά Διαθήκη*. Ο Ιωάννης όμως στο *Ευαγγέλιό* του μόνο σιωπηρό δεν τον περιγράφει! Ο καθένας βλέπει καθαρά την λογική εξέλιξη αυτών των πραγμάτων από τον Δανιήλ και τον Ενώχ μέχρι τον Ιωάννη και εντεύθεν.

(Για πλήρεις αναλύσεις, λεπτομέρειες και απαντήσεις επ' αυτού του μεγάλου ζητήματος των ψευτο-προφητειών, παραπέμπομε στη βιβλιογραφία.).

***

Συνεχίζομε με το βιβλίο των *Πράξεων* στο οποίο ευρίσκομε τα εξής σημαντικά σημεία:

θ΄: 22 «*Σαύλος δε μάλλον ενεδυναμούτο και* ***συνέχυνε τους Ιουδαίους*** *τους κατοικούντας εν Δαμασκώ,* ***συμβιβάζων ότι ούτός εστιν ο Χριστός.***». (Πολύ περίερ-

γος και ύποπτος αυτός εδώ ο στίχος! Αυτή την φορά ο Παύλος δεν διώκεται από τις αρχές της πόλεως της Δαμασκού και τον Βασιλέα Αρέτα, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 31-33, αλλά κυκλοφορεί άνετα κηρύττει και δημιουργεί σύγχυση! Πώς να συνέβη άραγε αυτή η αλλαγή: Μήπως έχει σχέση με απόκρυφα κείμενα που παρουσιάζουν τον Παύλο σαν τον Χριστό ή αντικαταστάτη του; Ή μήπως έχει σχέση με τους Εβιωνίτες και μερικά άλλα κείμενα που θεωρούν τον Παύλο ως τον Σίμωνα Μάγο. Όλα αυτά χρήζουν αναλύσεως και έρευνας!).
ια΄: 25-26 «*εξήλθε δε εις Ταρσόν ο Βαρνάβας αναζητήσαι Σαύλον, και ευρών αυτόν ήγαγεν αυτόν εις Αντιόχειαν. εγένετο δε αυτούς ενιαυτόν όλον συναχθήναι εν τη εκκλησία και διδάξαι όχλον ικανόν,* ***χρηματίσαι τε πρώτον εν Αντιοχεία τους μαθητάς Χριστιανούς****.*»,
κδ΄: 5 «*ευρόντες γαρ τον άνδρα τούτον λοιμόν και* ***κινούντα στάσιν πάσι τοις Ιουδαίοις τοις κατά την οικουμένην, πρωτοστάτην τε της των Ναζωραίων αιρέσεως,****»*,
κγ΄: 1-14, μελετήσετε αυτούς τους στίχους,
κε΄: 19 «***ζητήματα δε τινα περί της ιδίας δεισιδαιμονίας είχον προς αυτόν και περί τινος Ιησού τεθνηκότος, ον έφασκεν ο Παύλος ζήν****.*», πράγμα που επαναλαμβάνεται στην *Πρός Ρωμαίους* στο κεφάλαιο στ΄ και ιδιαίτερα τους στίχους 9-10 «***ειδότες ότι Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει. ό γαρ απέθανε, τη αμαρτία απέθανεν εφάπαξ, ό δε ζη, ζη τω Θεώ***».
κη΄: 21-29, μελετήσετε αυτούς τους στίχους.

(Τα μεγαλύτερα και περιεκτικότερα χωρία την παραπομπή των οποίων αναγράψαμε εδώ, λόγω τους μήκους των δεν τα παραθέσαμε. Αυτά παρέχουν περισσότερες ισχυρές πληροφορίες επ' αυτού του θέματος. Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και άλλα χωρία μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*.).

Αυτά και άλλα χωρία, καθιστούν σαφές ότι η διδασκαλία του Παύλου είναι μια πρωτοφανής Ιουδαϊκή αίρεση. Είναι μια έκφραση Παλαιοδιαθηκικών **Ναζιραίων** και όχι Ναζωραίων, όπως εσφαλμένως αναγράφεται και έχει επικρατήσει. Όπως έχομε δει, ο ίδιος ο Παύλος ομολογεί πολλές φορές ότι ήταν **ζηλωτής** (Ναζιραίος) του Νόμου και του Ιουδαϊσμού (*Πράξεις* κα΄: 20, κβ΄: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 2, *Πρός Γαλάτας* α΄: 14, κλπ.).

Πλείστα άλλα χωρία, τα οποία μπορείτε πολύ εύκολα να εντοπίσετε μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*, μαρτυρούν ότι οι ορθόδοξοι και έννομοι Ιουδαίοι της Παλαιστίνης και όλης της αυτοκρατορίας εδίωκαν τον Παύλο παντοιοτρόπως ένεκα της νέας αιρέσεως και διδασκαλίας που αυτός εισηγείτο. Σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο ο Παύλος έπρεπε να διωχθεί και να θανατωθεί (διά λιθοβολισμού) από τους ορθοδόξους Ιουδαίους, *Έξοδος* κβ΄: 17, *Δευτερονόμιον* ιγ΄, ιζ΄, κλπ. Παρά ταύτα η Εβραϊκή *Παλαιά Διαθήκη* παραμένει η κεντρική βάση και η πηγή του διαστρεβλωμένου Ιουδαϊκού και αιρετικού κηρύγματός του. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Ουσιαστικά έχομε να κάνομε με την αίρεση του **Παυλικού Εβραιοχριστιανισμού αναμεμειγμένου με γνωστικιστικά στοιχεία.** Έτσι οι αναφορές του σε όλη την *Παλαιά Διαθήκη* και τον Μωσαϊκό Νόμο είναι αναγκαία τόσο συχνές και πυκνές που αν κανείς ήθελε να τις αφαιρέσει από τις *Επιστολές*, τα μόνα υποτιθέμενα γραπτά του, στο τέλος δεν θα έμενε σχεδόν τίποτα, ή ό,τι απέμενε θα καταντούσε τελείως ασύνδετο και άνευ συγκεκριμένου νοήματος. Το κήρυγμά του όμως και τους ανά την αυτοκρατορία Ιουδαίους συνέχεε

ή έκανε εχθρούς του, από δε τους «εθνικούς» έπειθε εξαιρετικά ολίγους και άτομα ειδικών περιπτώσεων.

Για να εξετάσομε τα ανωτέρω θέματα λεπτομερέστερα με στοιχεία και αναφορές:

***

Εντός του παρόντος κειμένου, όπως και σε άλλα κείμενά μας, εντοπίζομε ελάχιστα χωρία των *Επιστολών* του Παύλου τα οποία κάπως ενθυμίζουν ή ομοιάζουν με αντίστοιχα των *Ευαγγελίων*. Κυρίως αυτά είναι: (1) *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 14 «*ευλογείτε τους διώκοντας υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε.*», ενθυμίζει έναν στίχο από την **επί του όρους ομιλία**, ενώ όλο το κεφάλαιο ιβ΄ είναι κομμένο και ραμμένο από ειδικώς επιλεγμένα χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*. Όμως, αυτό το χωρίο ο Παύλος το προτείνει αφ' εαυτού του και δεν το αποδίδει στον Κύριο Ιησού Χριστό. Άραγε περίεργο; Όχι, είναι δικό του! Αλλιώς όφειλε να το αποδώσει ως εντολή του Κυρίου. (2) Περί Θείας Ευχαριστίας, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23 -28, το οποίο σχολιάζομε εκτενώς παρακάτω.

Τα υπόλοιπα εδάφια που αποτελούν και την συντριπτική πλειονότητα των εδαφίων όμως, ούτε ενθυμίζουν ούτε καν έχουν καμία ομοιότητα με οιαδήποτε εδάφια των *Ευαγγελίων*. Ακόμα και εδάφια που πραγματεύονται ίδια θέματα παρουσιάζουν μεταξύ τους και με τα *Ευαγγέλια* αγεφύρωτες διαφορές και αντιφάσεις. Π.χ., Η Δευτέρα Παρουσία και η Τελική Κρίση, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 7, ιε΄: 29-58, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 1-12, κλπ. Μιλά για Παρουσία και όχι για Επιστροφή του Κυρίου!

Μια τέτοια κραυγαλέα και αγεφύρωτη διαφορά αποτελεί και ο Χριστός του Παύλου συγκρινόμενος με τον Χριστό των *Κανονικών Ευαγγελίων*. Εδώ λοιπόν παρουσιάζομε πληρέστερα και σαφέστερα τις συγκρίσεις και διαφορές που αφορούν αυτούς τους Χριστούς. Ας δούμε λοιπόν τα πράγματα από κοντά:

Ο Χριστός του Παύλου σε δύο στίχους μόνον, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 3 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, κατάγεται «***εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν***». Δεν αναφέρει το Άγιο Πνεύμα και την Παρθένο Μιργιάμ όπως μας λένε ο Ματθαίος και ο Λουκάς! Η παρθενική γέννηση, ένα τόσο σημαντικό «γεγονός» και θεμελιώδες δόγμα δεν υπάρχει πουθενά στον Παύλο! Δεν την γνωρίζει αν και γράφει πρώτος σε μακρινές και ξεκομμένες ομάδες!

Απανταχού αλλού ο Χριστός αναφέρεται ή εννοείται αντιφατικώς ως θεϊκός: *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄:19 «***ως ότι Θεός ην εν Χριστώ*** *κόσμον καταλλάσσων εαυτώ, …*», *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 6 «***ός εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο τό είναι ίσα Θεώ,***», *Πρός Κολασσαείς* β΄: 9 «***ότι εν αυτώ κατοικεί πάν τό πλήρωμα τής θεότητος σωματικώς***» (γνωστικιστικά σημεία εντός του Παύλου τα οποία πρέπει να εισήλθαν εντός των κειμένων από το τέλος του πρώτου αιώνα και μετά), ουράνιος, μυθικός, προαιώνιος, προϋπάρχων, υπερφυσικός, προορισμένος, απεσταλμένος, πνευματικός, μυστικός, κοσμικός Υιός, παράγων της δημιουργίας, η υποστηρίζουσα συμπαντική δύναμη, «***ο Υιός****, η εικών, η δύναμις, η σοφία, η δόξα* ***του Πατρός***». (Πολλές απ' αυτές τις ιδέες και χαρακτηρισμούς υπάρχουν αυτούσιες στον ζωραοστρισμό, στον Ενώχ και στους Γνωστικιστές.). Βλέπε: *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 24, η΄: 6, ιε΄: 44-50, *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 4, ια΄: 4, *Πρός Γαλάτας* β΄: 19-20, δ΄: 6-14, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 15-20 «*πρωτότοκος πάσης κτίσεως*», «*πρωτότοκος εκ των νεκρών*» (παρ' όλον ότι αρκετοί «είχαν αναστηθεί» πριν απ' αυτόν). Ο στίχος *Πρός Κολασσαείς* α΄: 20 μας λέγει ότι το σύμπαν είναι ουσιαστικά αποξενωμένο από τον υπερβατικό Θεό. Ακόμα βλέπε και: *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 5-11, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 11, *Β΄ Πρός Τι-*

μόθεον α΄: 9-10 «*του σώσαντος ημάς και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ημών, αλλά κατ' ιδίαν πρόθεσιν και χάριν,* ***την δοθείσαν ημίν εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων, φανερωθείσαν δε νυν διά της επιφανείας του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού****, καταργήσαντος μεν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζωήν και αφθαρσίαν διά του ευαγγελίου*», *Πρός Εβραίους* α΄: 2-3, ή: 4, κλπ.

Από τότε συζητούσαν το ερώτημα αν ο Χριστός είχε πραγματικό ή φανταστικό, πνευματικό, κλπ. σώμα, γεγονός που δημιούργησε πολλές αιρέσεις! Η αίρεση των Δοκειτών και πολλοί Γνωστικιστές από τον 2ον αιώνα και μετά πίστευαν ότι δεν είχε πραγματικό σώμα. Μετά σου λένε ότι ο Χριστός ήταν ιστορικό πρόσωπο! Μέσα σε 30 με 80 χρόνια είχαμε ένα τέτοιο ερώτημα για κάποιον για τον οποίον, κατ' αυτόν τον χρόνο, οι Ευαγγελιστές μας παρέδωσαν μία τρομακτική δράση με τέρατα και σημεία. Αν είναι δυνατόν!

Όλα αυτά είναι γνωστικιστικά και παραφθαρμένα νεοπλατωνικά στοιχεία. Αυτά μπήκαν στο χαρμάνι των *Επιστολών* και απετέλεσαν ένα μεγάλο μέρος τους και την θεολογία τους, κατά τον πρώτο και δεύτερο αιώνα, όταν ο Γνωστικισμός κόντεψε να εξαφανίσει τον Καθολικό ορθόδοξο Χριστιανισμό. Ποια και πόσα είναι τα αυθεντικά σημεία του «ιστορικού» Παύλου (αν υπήρχε), που κυκλοφορούσαν στις χριστιανικές κοινότητες των ημερών του, αν κρίνομε από όλα τα υπάρχοντα στοιχεία και τις μαρτυρίες που έχομε στα χέρια μας, αυτά πρέπει να είναι ελάχιστα έως τίποτα. Τότε συναντάμε επίσης και τον «*Λόγον*» στο πρώτο κεφάλαιο του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου*, το οποίο περιέχει πολλά στοιχεία Γνωστικισμού. Αυτά τα πολλά και διάφορα γνωστικιστικά στοιχεία είναι σύμφωνα και με τον Γνωστικισμό του Μαρκίωνος, Βαλεντίνου, Δοκειτών, κλπ. (Αν υπήρχε κάποιος ιστορικός Παύλος γνωρίζομε μόνο ολίγα πράγματα που αποδίδονται σ' αυτόν από ανεξάρτητες και εξωβιβλικές μαρτυρίες.).

Ούτως, παρά την γενική και αόριστη αιθέρια φύση του Χριστού η οποία διαχέεται και διαμηνύεται παντού εντός των *Επιστολών* του Παύλου, αντί της πλήρως σωματικής του Ιησού των κανονικών *Ευαγγελίων* στα οποία, τρώγει, πίνει, συναναστρέφεται μετά τελωνών, αμαρτωλών και πορνών, θεραπεύει, διδάσκει, τσακώνεται, οργίζεται, υβρίζει, λιγοψυχά, ξανατρώγει και ξαναπίνει μετά την ανάστασή του, κλπ., ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* α΄: 3-4 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, καταγράφει την κατάφωρη αντίφαση με τον εαυτόν του και τους Ευαγγελιστές, ότι ο Χριστός,προήλθε «*εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν*» και όχι από το Άγιο Πνεύμα με τη βοήθεια της Παρθένου Εβραιοπούλας Μιργιάμ, όπως κατάφατικά μας λένε ο *Ματθαίος* α΄: 18 και ο *Λουκάς* α΄: 34-35, και μετά «*απεδείχθη Υιός Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα* ...». Στην *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 5-6 όμως τον παρουσιάζει κατ' ευθείαν ίσο με τον Θεό «*τούτο γαρ φρονείσθω εν υμίν ό και εν Χριστώ Ιησού,* ***ος εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ***,»! (Έχομε να κάνομε με συνεχείς αντιφάσεις, μπαλώματα, ψεύδη, μπουρδουκλώματα, στρεψοδικίες, απάτες, ...).

Ο Παύλος αναφέρει τον Ιησού Χριστό ως Υιόν του Θεού και ομιλεί για κάποιο Πνεύμα Αγιωσύνης, αλλά απ' αυτές τις αοριστολογίες δεν εξάγεται το δόγμα της Αγίας Τριάδος και του ομοουσίου όπως ακριβώς τα διατύπωσαν οι χριστιανικές σύνοδοι και οι Πατέρες του τετάρτου και πέμπτου αιώνος. Ένας τύπος τού δόγματος αυτού, αλλά όχι ταυτόσημος με τον τελικό τύπο, απαντάται για πρώτη φορά στον υπερφανατικό Τερτυλλιανό, γύρω στο +200.

Εν συντομία, η βάση της διδασκαλίας και θεολογίας του Παύλου αφορά:

(α) Την **αρχική κατάρα** και **οργή** του Θεού Γιαχβέχ λόγω του **αμαρτήματος και της πτώσεως του Αδάμ** (και της εξαπατήσεως τής Εύας από τον όφιν) (*Πρός Ρωμαίους* ε΄: 12-

14, όλο το κεφάλαιο στ΄, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 22, 45, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 3, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 13-14) που καταράστηκε με αιώνιες τιμωρίες τους πάντες και τα πάντα εις πάντας τους αιώνας!

Η σωτηρία απ' αυτά τα δεινά επιτυγχάνεται με το να ομολογούμε τον Κύριον Ιησού, και να πιστέψομε και να βάλομε στην καρδία μας ότι ο Θεός τον ανέστησε (*Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3-13 ειδικά στίχος 8 «*ει δε απεθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ,*», ι΄: 9 «***ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδία σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήση·***», βλέπε και: *Πρός Γαλάτας* δ΄: 6-7, *Πρός Εβραίους* κεφάλαιο γ΄). Όμως όπως και πριν έτσι και μετά θα μας πει ότι όλοι μας θα σωθούμε διά της θυσίας τού Ιησού Χριστού (*Πρός Ρωμαίους* ε΄: 18 «*Άρα ουν ως δι' ενός παραπτώματος εις πάντας ανθρώπους εις κατάκριμα, ούτω και δι' ενός δικαιώματος εις πάντας ανθρώπους εις δικαίωσιν ζωής.*», στ΄: 3-13 ειδικά στίχος 7 «*ο γαρ αποθανών δεδικαίωται από της αμαρτίας.*», *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 22, κλπ.). Αλλά και πάλι αντιφατικά θα μας ανακοινώσει ότι η σωτηρία του καθενός εξαρτάται από την εύνοια και το έλεος του Θεού και τον προκαθορισμό του (*Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3-13, θ΄: 16-23 όπου εδώ μας αφηγείται και την τρομερή παραβολή του καραμέως που όποια αγγεία θέλει τα διαφυλάττει γερά και όποια δεν του αρέσουν τα καταστρέφει.). Άντε να βρει κανείς άκρη με τον Παύλο!...

Είναι η θεωρία μιας θεολογίας που ξεκινά από το αξίωμα του πεπτοκότος κόσμου. Αυτό είναι το πιο αυθαίρετο, ανόητο και καταστροφικό αξίωμα που γέννησαν ποτέ τα πιο νοσηρά ανθρώπινα μυαλά! Μετά ταύτα ο κόσμος οφείλει υποχρεωτικά να σωθεί! Αλλιώς, έτσι και δεν δεχθεί την υποχρεωτική σωτηρία, τον πήρε και τον σήκωσε η οργή και η κατάρα του Παναγάθου!

(β) Την **αμαρτία και τον θάνατο,** ως συμπαντικές δυνάμεις όπως έχομε ήδη προείπει και σε άλλα μέρη (εξετάστε τα πάλι). *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 23 «*πάντες γαρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού,*», ε΄: 12-14, 19, όλο το κεφάλαιο στ΄, ειδικά στο στίχο 23 λέγει: «***τα γαρ οψώνια της αμαρτίας θάνατος***, ...» (που είναι παρμένο από την *Γένεσιν* β΄: 17), ζ΄: 1-25, η΄: 1-12, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 21, κλπ. (Βλέπε και *Ιωάννης* ιστ΄: 8, *Πράξεις* ι΄: 42, *Α΄ Ιωάννου* α΄: 8.).

Ακόμα η αμαρτία προέρχεται κυρίως από την σάρκα (*Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 5, η΄: 6-8, 12-13 «*Άρα ουν, αδελφοί, οφειλέται εσμέν* ***ου τη σαρκί του κατά σάρκα ζήν· ει γαρ κατά σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν· ει δε Πνεύματι τας πράξεις του σώματος θανατούτε, ζήσεσθε.***», *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 5, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 10, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 13-25, κλπ.) πράγμα που είναι αντιφατικό προς την τέλεια δημιουργία τού Θεού του. Πρόκειται για ένα αηδιαστικό γνωστικιστικό στοιχείο που επίσης εταίριαζε τέλεια με την εσχατολογική παράνοια που διακατέχει τον ψυχοπαθολογικό Παύλο καθώς και με το μίσος όλων των χριστιανών κατά του σώματος! Στην *Πρός Ρωμαίους* α΄: 18-32, *Πρός Εφεσίους* δ΄: 18-19, κ.α., βλέπομε και την προκαθορισμένη αμαρτία επί των ανθρώπων ένεκα της οργή του Θεού. (Γι' αυτό κατά τον *Ματθαίο* στ΄: 13 πρέπει να παρακαλούμε: «*και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού….*».). Παραπάνω αναφέραμε και το δόγμα του Προκαθορισμού και θα το ξαναδούμε στο παράρτημα που παραθέτομε στο τέλος του κεφαλαίου αυτού.

Από την άλλη μεριά και πάντα αντιφατικά, όπως συνηθίζει, θα μας πει ότι η αμαρτία καθορίζεται από τον Νόμο και δεν υπάρχει αμαρτία χωρίς τον Νόμο (*Πρός Ρωμαίους* γ΄: 20 «... ***διά γαρ νόμου επίγνωσις αμαρτίας***.», ε΄: 13 «***άχρι γαρ νόμου αμαρτία ην εν κόσμω, αμαρτία δε ουκ ελλογείται μη όντος νόμου·***», 20-21, στ΄: 15-23 ειδικά στίχος 15 «*Τί*

ουν; ***αμαρτήσομεν ότι ουκ εσμέν υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν; μη γένοιτο.***», ζ΄: 7 «*Τί ουν ερούμεν; ο νόμος αμαρτία; μη γένοιτο·* ***αλλά την αμαρτίαν ουκ έγνων ει μη διά νόμου·***», 8-24, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 3, *Α΄ Πρός τιμόθεον* α΄: 9, κλπ.). Αλλά και πάλι θα μας πει ότι μόνο η αγάπη αρκεί για την εκπλήρωση του Νόμου (*Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 9-10 «*το γαρ ου μοιχεύσεις, ου φονεύσεις, ου κλέψεις, ουκ επιθυμήσεις, και ει τις ετέρα εντολή, εν τούτω τω λόγω ανακεφαλαιούται, εν τω, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. η αγάπη τω πλησίον κακόν ουκ εργάζεται·* ***πλήρωμα ουν νόμου η αγάπη***.»), πράγμα μακράν της πραγματικότητος της *Παλαιάς Διαθήκης* αλλά και της *Καινής*, όπως καθένας μπορεί να διαπιστώσει εάν μελετήσει τον Μωσαϊκό Νόμο εντός της *Πεντατεύχου* και την *Παλαιά* και την *Καινή Διαθήκη*.

Άντε να βρει κανείς άκρη με τον Παύλο!... Μέσα στους στίχους *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3-23 μπλέκει με ακατάστατες σοφιστείες, ασάφειες και στρεψοδικίες τρία πράγματα ο αθεόφοβος! Την σωτηρία διά πίστεως, την σωτηρία διά χάριτος και την υπακοή στον Νόμο! Για να μην λέγει κανείς ότι απομονώνομε στίχους έξω από τα συμφραζόμενα, σας παρακαλούμε να διαβάσετε ολόκληρα τα κεφάλαια της ***Πρός Ρωμαίους ε΄, στ΄ και ζ΄*** και δείτε μόνοι σας και ειλικρινά αν μπορείτε να βρείτε την άκρη και το τέλος του μπλεγμένου κουβαριού που παρουσιάζει εκεί μέσα!

(γ) Κάποιον **Ιησού Χριστό** που για να μας σώσει απέθανε **επί σταυρού** ή κρεμασμένος «***επί ξύλου***» (όπως τονίζει ο Παύλος και η *Καινή*: *Πράξεις* ε΄: 30, ι΄: 39, ιγ΄: 29, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 13, *Α΄ Πέτρου* β΄: 24, φράση παρμένη από την *Παλαιά Διαθήκη*, *Γένεσις* μ΄: 19, *Δευτερονόμιον* κα΄: 22-23, *Ιησούς του Ναυή* η΄: 29, *Εσθήρ* η΄: 7, κλπ.), **για τον οποίον ο Παύλος επιμένει ότι ζει** (*Πράξεις* κε΄: 19, *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 9-10). Αυτός ο Παυλικός Χριστός, κατά την άμεση εσχατολογία του Παύλου, πρόκειται να επανεμφανιστεί εντός ολίγου και θα σώσει από την κατάρα, την οργή, την αμαρτία και τον θάνατο μόνον όσους είχαν την τύχη και την θέληση να πιστέψουν σ' αυτόν! (Βλέπε τα εσχατολογικά μέρη των δύο *Πρός Θεσσαλονικείς Επιστολών*.).

Η θυσία του Χριστού είναι εξιλεωτική διά τις αμαρτίες μας, ανάλογη ή για αντικατάσταση των συχνών και πυκνών θυσιών πολλών και διαφόρων αρτιμελών και ακηλιδώτων ζώων που περιγράφονται σ' όλη την *Παλαιά Διαθήκη* διά τον εξευμενισμό του Γιαχβέχ (*Πρός Ρωμαίους* η΄: 3). Στον ίδιο στίχο αναφέρει και ότι «...*ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας* ***εν ομοιώματι σαρκός*** *αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί,*». Δηλαδή ο σταυρωθείς Χριστός ήταν σε ομοίωμα σαρκός και όχι πραγματική σάρκα. Άρα τί είδους θυσία ήταν αυτή; Το ότι ο πραγματικός ή σαρκικός Χριστός δεν σταυρώθηκε στην πραγματικότητα αλλά κάποιο ομοίωμά του, το πιστεύουν οι γνωστικοί και οι μουσουλμάνοι.

Αναφωνούμε λοιπόν αυτό που λέγει ο ίδιος ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 33 «*Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρίματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού!*». Στο τέλος αυτού του κεφαλαίου έχομε παραθέσει ένα παράρτημα στο οποίο αναπτύσσομε πολύ περισσότερον μερικά απ' αυτά τα δόγματα του Παύλου και με περισσότερες αναφορές από τον ίδιο και την *Καινή Διαθήκη*. (Διαβάστε το Παράρτημα.). Μετά απ' αυτές τις βάσεις ο Παύλος αναπτύσσει τα διάφορα επί μέρους ζητήματα, τις δικαιολογήσεις του και όλα τα σχετικά.

Στο κεφάλαιο ιε΄ της *Α΄ Πρός Κορινθίους*, το οποίο είναι γεμάτο με γνωστικιστικά στοιχεία, μετά την εισαγωγή ο Παύλος τονίζει στους Κορινθίους ότι υπάρχει το **φυσικό** και το **πνευματικό σώμα**. Το μεν πρώτο αντιπροσωπεύεται από τον Αδάμ, το δε δεύτερο από

τον Χριστό. Ο Αδάμ ως γήινη ύπαρξη, χοϊκός, είναι φτιαγμένος από γήινα υλικά, ενώ ο Χριστός ως πνευματική ύπαρξη είναι φτιαγμένος από ουράνια. Ο στίχος ιε΄: 45 γράφει «***ούτω και γέγραπται· εγένετο ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος Αδάμ*** [Χριστός] ***εις πνεύμα ζωοποιούν·***». Όπως έχομε δει και πρωτύτερα ο Παύλος για να βασίσει και να δώσει αιτία και ύπαρξη στην θεολογία του, αντιπαραβάλλει τον Αδάμ με τον Χριστό πολλές φορές, ιδίως στην *Πρός Ρωμαίους* κεφάλαια ε΄, στ΄, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 21, κλπ. Με τον Αδάμ εισήλθε η αμαρτία στον κόσμο και με την θυσία του Χριστού όλος ο κόσμος εξιλεώθηκε από την οργή και κατάρα του του Εβραϊκού Θεού Πατρός Γιαχβέχ, αλλά με την προϋπόθεση ότι πιστεύει αυτή την ιστοριούλα.

Το συμπέρασμα τού κεφαλαίου ιε΄ της *Α΄ Πρός Κορινθίου* είναι ότι ο Χριστός ευρίσκεται πλήρως στην πνευματική σφαίρα και δεν αναφέρεται καθόλου ως φυσικός άνθρωπος. Πολλοί αντιτείνουν ότι το εννοεί! Αλλά σε ένα τόσο μεγάλο θεολογικό κεφάλαιο (58 στίχων), κεφαλαιώδους σημασίας για την θεολογία του Παύλου και απευθυνόμενο σε νεοφωτίστους ευρισκομένους σε μακρινή από την Ιουδαία περιοχή, μια τέτοια παράλειψη είναι αξιοσημείωτη και καθόλου εύλογη.

Βεβαίως η σύγκριση αυτή δεν έχει συμμετρία. Διότι ενώ δι' ενός ανθρώπου, του Αδάμ, εισήλθε η αμαρτία στον κόσμο και αυτομάτως όλοι που υπήρξαν και όσοι θα υπάρξουν είναι αμαρτωλοί, είτε φταίνε είτε όχι, και θα τιμωρηθούν στην αιωνία κόλαση, αλλά από την άλλη μεριά η σωτηρία κάποιου διά της θυσίας ενός ανθρώπου ή Υιού του Θεού ή Θεού, του Ιησού Χριστού, δεν είναι αυτόματη. Ο κάθε κάποιος χρειάζεται να πράξει κάτι. Πρέπει να μπει στον κόπο, είτε του έρχεται είτε όχι, και να πιστέψει στη εξιλεωτική θυσία και ανάσταση του Ιησού και να τα βάλει στη καρδιά του, ή να τον ευνοήσει ο ίδιος ο Παναγαθος. Αλλιώς σωτηρία δεν έχει! (*Πρός Ρωμαίους* ι΄: 9-10, θ΄: 16-24, κλπ). Πάρα Πολύ Ωραία!

Όπως έχομε δει πολλές φορές και θα δούμε ακόμα, σε μερικά σημεία ο Παύλος λέγει άλλα αντί άλλων. Μερικές φορές ανακατώνει τον φυσικό και τον πνευματικό χώρο και στρεψοδικεί. Η στρεψοδικία στον Παύλο είναι πολύ σύνηθες φαινόμενο. Αν όμως τα βάλομε όλα κάτω η επικρατούσα ιδέα του Παύλου για τον Χριστό είναι ότι ο Χριστός ήταν πνευματικό σώμα και δεν τον είχε συλλάβει ως ύπαρξη επί της γης.

Ο γήινος Χριστός των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* όμως, ουδέποτε ανέφερε τον Αδάμ και το προπατορικό αμάρτημα σε οτιδήποτε έστω και το παραμικρό. Ουδέποτε εδήλωσε ότι τα προκαθορισμένα πάθη του (ποτήριον) αποτελούν εξιλεωτική θυσία για το αμάρτημα αυτό και πρέπει να λάβουν χώρα για να σωθεί το ανθρώπινο γένος από την αρχική κατάρα και οργή του Θεού Πατρός, Γιαχβέχ. Αυτά δεν υπάρχουν στα *Ευαγγέλια* παρά μόνο στον Παύλο, την χριστιανική κατήχηση και δικαιολόγηση! Αυτό που γράφει ο Ευαγγελιστής *Ιωάννης* α΄: 29 «*...ίδε ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου*.» το λέγει ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και όχι ο Ιησούς. Ακόμα στον *Ιωάννη* α΄: 12-13, γ΄: 3, 5, 13-18 ευρίσκομε ολίγα επιγραμματικά σωτηριολογικά μηνύματα. Σ' αυτά, όπως και στον Παύλο, ευρίσκομε την σωτηρία διά πίστεως, με το να δεχθούμε τον Ιησού Χριστό και να πιστεύσωμεν εις αυτόν! Το προπατορικό αμάρτημα όχι μόνο δεν υπάρχει αλλά ούτε καν υπονοείται. Τα ονόματα Αδάμ και Εύα, η αμαρτία τους, κλπ., δεν υπάρχουν πουθενά στα *Ευαγγέλια* και στις *Πράξεις*! (Βλέπε επίσης *Ματθαίος* κα΄: 28 και *Μάρκος* ι΄: 45.).

Όλες αυτές οι θεολογίες περί Αδάμ, αμαρτίας και θεϊκού σχεδίου σωτηρίας από την διαρκή και αμείωτη οργή του Παναγάθου δεν πρέπει να είναι του Παύλου κατά την δεκαετία 50-60 Κ.Ε. Φαίνεται ότι είναι οι μαγειρεμένες θεολογίες της Καθολικής ορθοδόξου Εκκλησίας κατά τον 2ο και 3ο αιώνα Κ.Ε., όταν η Εκκλησία έπρεπε να παρουσιάσει στους

πιστούς της την θεολογική δικαιολογία υπάρξεως και καταξιώσεως αυτής της νέας και κακοφτιαγμένης θρησκείας. Έτσι απέσπασαν τις εβραϊκές γραφές και τις διέστρεψαν για να επιτύχουν τους σκοπούς των. Στην κατήχησή τους οι χριστιανοί, πολύ αργότερα, επεξέτειναν αυτό το δόγμα, του Παύλου υποτίθεται, με το να αποσπάσουν, παραφράσουν και παρερμηνεύσουν τον ακόλουθο στίχο της *Γενέσεως* γ΄: 15, τον οποίον ο Παύλος δεν αναφέρει πουθενά. «*και έχθραν θήσω ανά μέσον σου και ανά μέσον της γυναικός και ανά μέσον του σπέρματός σου και ανά μέσον του σπέρματος αυτής· αυτός σου τηρήσει κεφαλήν, και συ τηρήσεις αυτού πτέρναν.*», που δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κατάρα εναντίον και η τιμωρία κατά του φιδιού από τον Πατέρα Θεόν Γιαχβέχ. Οι χριστιανοί προπαγάνδισαν αυτόν τον στίχο ως δήθεν εξαγγελία υποσχέσεως και προφητείας του Θεού Πατρός Γιαχβέχ περί μελλοντικής αποστολής και, όπως και στις προχριστιανικές θρησκείες, της εξιλεωτικής θυσίας τού Σωτήρος Υιού του, που όπως υποτίθεται έθεσε αξιωματικά ο Παύλος, για να μας απαλλάξει από την αρχική οργή και κατάρα του και την αιώνια κόλαση που πρόκειται να επακολουθήσει. Πολύ θεϊκά ακούγονται όλα αυτά τα πράγματα! Τί λέτε;

Στην επιστολή *Πρός Εβραίους* ε΄, στ΄, ζ΄, κλπ., ο Παύλος αναπτύσσει μια πολύ βαρετή θεολογία για να μας πείσει ότι ο Χριστός σαν **καινοφανής**, ουράνιος και ανώτατος αρχιερεύς προέρχεται από **την τάξη του Μελχισεδέκ** [*Γένεσις* ιδ΄: 17-23, *Ψαλμοί* ρθ΄ (ρι΄): 4] και όχι από την τάξη του Ααρών. Αυτό είναι αίρεση διότι οι Εβραίοι αρχιερείς, σύμφωνα με τις θεϊκές επιταγές και τον Μωσαϊκόν Νόμον, όφειλαν να προέρχονται από την τάξη του πρώτου αρχιερέα των Εβραίων Ααρών, αδελφού του αρχηγού, νομοθέτη και προφήτη Μωυσή, της φυλής των Λευϊτών [*Ο(β)΄ Έξοδος* κη΄: 1-3, κθ΄, λη΄: 1, λθ΄: 21, μ΄: 10-14, *Ο(β)΄ Λευιτικόν* η΄: 1-36, θ΄: 1-4, ι΄, *Ο(β)΄ Αριθμοί* γ΄ ολόκληρο, η΄: 5-26, ιστ΄: 9-11, ιζ΄: 6-28, ιη΄: 7-23, κε΄: 10-13, λε΄: 1-8, *Δευτερονόμιον* ιη΄: 1-14, κλπ. (Η *Μασόρα* έχει μερικές αναφορές ίδιες και άλλες διαφορετικές.)].

Η προέλευση τού Χριστού ως ανωτάτου αρχιερέα από την τάξη του Μελχισεδέκ έχει γίνει δόγμα της χριστιανικής εκκλησίας. Ο Ιησούς Χριστός είναι ανώτερος και αξιότερος του Μωυσέως που έχρισε τον αδελφό του Ααρών, κατ' εντολήν του Θεού Γιαχβέχ και Πατέρα του Ιησού Χριστού, πρώτον αρχιερέα των Εβραίων. Πολύ περίεργα πράγματα! Χρειαζόμαστε ολόκληρη θεολογία για να αποδείξομε ότι ένας αποκαλυφθείς θεός (ο Χριστός) είναι ανώτερος ενός ανθρώπου (του Μωυσέως). Βγάλετε τα συμπεράσματά σας! Αλλά και η νέα θρησκεία που εγκαινιάζει, του Εβραιοχριστιανισμού είναι και αυτή ανώτερη του Ιουδαϊσμού (πράγμα που είχε ξαναπεί στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 4-18). Η αόριστα αναφερομένη θυσία του Χριστού ανατρέπει και καταργεί την αιματηρή καθημερινή θυσία του Ναού. Ο Μωσαϊκός Νόμος και η *Παλαιά Διαθήκη*, αν και δόθηκαν από τον ίδιο τον Θεό Πατέρα Γιαχβέχ, τώρα καταργούνται και πάνω από όλα τίθενται: η τυφλή πίστη, μια άμεση εσχατολογία του καιρού εκείνου και η πλήρης απαξία του φυσικού κόσμου.

Κατά τους Εβραίους η αποκάλυψη του θεού Γιαχβέχ προς τους ανθρώπους τελείωσε με τον Μωυσή. Για τους Χριστιανούς όμως η αποκάλυψη συνεχίζεται και τελειώνει με τον Ιησού Χριστό. Το ποιος έχει δίκιο θα το αφήσομε μεταξύ αυτών των δύο και όταν ξεκαθαρίσουν το «τρομερό» αυτό ζήτημα ας μας ανακοινώσουν τι αποφάσισαν.

Γενικώς ο Χριστός στον Παύλο δεν είναι ο «ιστορικός» άνδρας με γήινη δράση, λυτρωτικό σχέδιο και «δική του» διδασκαλία όπως τον παρουσιάζουν τα *Ευαγγέλια*. Ο Παύλος δεν μας παραδίδει καμία διδασκαλία και δράση του Ιησού Χριστού όπως κάνουν τα *Ευαγγέλια*, παρά τις αντιφάσεις και τις ασυμφωνίες τους, αλλά κάνει μια δική του θεολογική ερμηνεία περί κάποιου σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού που ποτέ δεν είχε την τύχη να τον συναντήσει επί της γης και να τον γνωρίσει εν ζωή (π.χ., *Α΄ Πρός*

Τιμόθεον α΄: 11, στ΄: 16, κλπ.). **Την θεολογία και το ευαγγέλιο που κηρύττει, ο ίδιος συχνά-πυκνά δηλώνει ότι τα παρέλαβε από αποκαλύψεις και οράματα**. Έτσι προσπαθεί να περάσει στους άλλους αυτά που λέγει και να τα δικαιολογήσει δι' αυτών. **Η θεολογία του Παύλου λοιπόν είναι αποκαλυπτική και όχι βασισμένη στα «γεγονότα που τόσοι πολλοί έζησαν» με τον Κύριον Ιησού κατά την διάρκεια της δράσεώς του και στη θεολογία και την διδαχή που ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς παρέδωσε σε όλους**. Πολύ περίεργο!

Ο Παύλος γράφει και κηρύττει σε ανθρώπους που βρίσκονταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την Ιουδαία, οι οποίοι δεν είχαν ιδέα τι έγινε εκεί με τον **άνδρα,** όπως ομολογεί στους Αθηναίους, *Πράξεις* ιζ΄: 31 *"…εν **ανδρί** ώ ώρισε,…"*, και «..., ***άνθρωπος** Χριστός Ιησούς*» *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 5. (Δηλαδή όχι Θεόν ή Υιόν του Θεού! Οι αντιφάσεις τέλος δεν έχουν.). Είναι όμως πολύ περίεργο και ύποπτο το ότι δεν αναφέρει τίποτα βιογραφικό ή ένα γεγονός από τη ζωή και τη δράση αυτού του **ανθρώπου**. Σε σχέση με όλα τα στοιχεία και τα συμβάντα που περιέχουν τα *Ευαγγέλια*, αυτά που αναφέρει ο Παύλος στις *Επιστολές* του είναι τόσο ελάχιστα και ασαφή ώστε να μην ημπορεί κανείς να μορφώσει κάποια εικόνα αυτού του ανθρώπου επί της γης. Όχι μόνο δεν παρουσιάζει την γήινη ιεραποστολική δράση και λυτρωτικό σχέδιο του Ιησού και τόσα άλλα που έχομε ήδη αναφέρει, αλλ' ούτε καν **την βιαστική και άδικη δίκη** εναντίον του.

Πουθενά δεν αναφέρει τους **Φαρισαίους,** τους **Σαδδουκαίους** και τα **επεισόδια** τους με τον Ιησού Χριστό! (Ο ίδιος, μόνο μία φορά μέσα στις επιστολές του, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 5, λέγει ότι ήταν Φαρισαίος. Αυτό είναι όλο! Στις *Πράξεις* αυτό αναφέρεται περισσότερο.). Παρ' όλον ότι ο Παύλος ομολογεί ζηλωτής Φαρισαίος, εντοσούτω δεν αναφέρει απολύτως τίποτα, ούτε καν νύξη, από τους διαπληκτισμούς και τα «ουαί» του Ιησού με τους Φαρισαίους και τους Γραμματείς. Αυτά προφανώς δεν έγιναν ποτέ και είναι επινοήσεις των Ευαγγελιστών οι οποίοι έγραψαν μετά την καταστροφή του +70, ενώ ο Παύλος γράφει πριν απ' αυτήν. Τότε η αρχηγία του Ιουδαϊσμού περιήλθε στα χέρια των Φαρισαίων και των Γραμματέων. Η χριστιανική αίρεση αντιτάχθηκε στους Φαρισαίους για να αναλάβει αυτή την αρχηγία του Ιουδαϊσμού, εφ' όσον οι Σαδδουκαίοι, Εσσαίοι, Ζηλωτές, κλπ. είχαν εκλείψει. Δεν τα κατάφερε όμως! Στα χρόνια της δράσεως τού υποτιθεμένου Χριστού (εντός των ετών +29 - +36), η πολιτική και θρησκευτική εξουσία ανήκε στους Σαδδουκαίους και τούς υπηρέτες τους και δεν είχε λόγο να στραφεί με τέτοια οργή, ανάρμοστη για θεό, κατά των Φαρισαίων και των Γραμματέων.

Όπως έχομε ήδη αναφέρει και καταγράψει ο Παύλος έρχεται σε πολυάριθμες και αγεφύρωτες αντιφάσεις με τα *Ευαγγέλια* και την *Καινή Διαθήκη*, ακόμα και με τον εαυτόν του! Σε διάφορα επίμαχα θέματα δεν συμβουλεύεται τις θέσεις και τις εντολές του ιδίου του Ιησού. Π.χ., **στο επίμαχο ζήτημα της δίαιτας**, *Πρός Ρωμαίους* ιδ΄: 14, κ.α., ο Παύλος δεν επικαλείται την θέση του Ιησού, *Μάρκος* ζ΄, κ.α., η οποία του ταίριαζε τέλεια. **Στο ζήτημα της εφαρμογής του Μωσαϊκού Νόμου** ο Παύλος δεν έλαβε καθ' όλου υπ' όψη του την αντίθετη προς αυτόν θέση του Ιησού, *Ματθαίος* ε΄: 18, ιθ΄: 17, *Μάρκος* ι΄: 19, *Λουκάς* ι΄: 26, κλπ.! Για περισσότερα τέτοια θέματα εξετάσετε και τα χωρία:

> *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 7 (περί του ψεύδους του Παύλου), στ΄: 3-5, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 15 (περί βαπτίσματος), στ΄: 12-13, ζ΄: 6, 12, 25 (εδώ δεν είχε εντολή ή αποκάλυψη από τον Κύριο, ενώ στα *Ευαγγέλια* ο Κύριος έδωσε ρητές εντολές περί γάμου και διαζυγίου), θ΄: 19-23, ι΄: 23. *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 13, ια΄: 17, ιβ΄: 16, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 15-18, κλπ.

Ακόμα και για την **προσευχή** στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8 διατάσσει: «***Βούλομαι ουν προσεύχεσθαι τους άνδρας εν παντί τόπω, επαίροντας οσίους χείρα****ς χωρίς οργής και διαλογισμού.*». Ο Χριστός όμως, πριν από τον Παύλο στον *Ματθαίον* στ΄: 5-8 διατάσσει: «*Και όταν προσεύχη, ουκ έση ώσπερ οι υποκριταί, ότι φιλούσιν εν ταις συναγωγαίς και εν ταις γωνίαις των πλατειών εστώτες προσεύχεσθαι, όπως αν φανώσι τοις ανθρώποις· αμήν λέγω υμίν ότι απέχουσι τον μισθόν αυτών.* ***συ δε όταν προσεύχη, είσελθε εις τον ταμιείον σου, και κλείσας την θύραν σου πρόσευξαι τω πατρί σου τω εν τω κρυπτώ****, και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ αποδώσει σοι εν τω φανερώ ...*». Ιδού λοιπόν άλλη μια μεγάλη αντίφαση μεταξύ Χριστού και Αποστόλου ακόμα και στο **ερώτημα πως να προσεύχομαστε**! Διάλεξε και πάρε!

Βγάζομε λοιπόν εύκολα και αβίαστα το συμπέρασμα: «**Ο Παύλος πουθενά δεν μας παραδίδει μια κάποια θεολογία ή διδαχή του Ιησού Χριστού, ούτε στηρίζει τις απόψεις και τις εντολές του στις εντολές και τις θέσεις του Ιησού. Απλώς μας παραδίδει δικές του "αποκαλύψεις" και έρχεται σε πολλές αντιφάσεις με το ίδιο τον Θεό Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων*, για τη ζωή και τη δράση του οποίου δεν παραθέτει τίποτα!**».

***

Ο Παύλος κινεί την χριστολογική θεολογία του γύρω από έναν **τυπικό άξονα**: «*τελευταίο δείπνο, σταύρωση, ταφή, ανάσταση, επανεμφάνιση*»! Ο άξονας αυτός είναι γυμνός διότι δεν τίθεται εντός ιστορικού πλαισίου και δεν παραθέτει καμία συγκινητική ή παραστατική αναφορά ή λεπτομέρεια όπως κάνουν τα *Ευαγγέλια*!

Έτσι, στις παρακάτω αναφορές, οι οποίες είναι ασαφείς, ελλιπέστατες και αντιφατικές ή άσχετες με τα *Ευαγγέλια*, μας λέγει ελάχιστα, ατεκμηρίωτα και εκτός ιστορικού πλαισίου πράγματα για τα εξής θέματα:

(1) Εκτός του ότι ο Χριστός, προήλθε «*εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν*», *Πρός Ρωμαίους* α΄: 3-4 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, και όχι από το Άγιο Πνεύμα με τη βοήθεια της Παρθένου Εβραιοπούλας Μιργιάμ, όπως καταφατικά μας λένε ο *Ματθαίος* α΄: 18 και ο *Λουκάς* α΄: 34-35, και μετά «*απεδείχθη Υιός Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα ...*», πουθενά αλλού ο Παύλος δεν αναφέρει κανένα στοιχείο για τη **γέννηση του Ιησού Χριστού**. Πουθενά δεν υπάρχει το τρομερό «γεγονός» της παρθενικής γεννήσεως, η μάνα του Χριστού **Μιργιάμ** και ο υποτιθέμενος (ή πραγματικός, ποιός ξέρει;) πατέρας του **Ιωσήφ** (ή το Άγιο Πνεύμα, αν θέλετε).

Με την *Πρός Γαλάτας Επιστολή* ο Παύλος απευθύνεται προς τους Εβραίους της Γαλατίας της Μικράς Ασίας και προσπαθεί να τους συγκρατήσει στην ομάδα του διότι άρχισαν να διαφεύγουν και να παρασύρονται σε άλλες αιρέσεις. Στον στίχο δ΄: 4 τους λέγει κάτι που μερικοί το θεωρούν ιστορική μαρτυρία: «***ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου****, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού,* ***γενόμενον εκ γυναικός****, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν.*». Αυτή είναι μια αόριστη φράση διότι δεν παρέχει κανένα συγκεκριμένο ιστορικό στοιχείο. Δεν κάνει καν τον κόπο να αναφέρει στους Ιουδαίους αυτούς: Πότε ακριβώς ήλθε αυτό το ***πλήρωμα*** ή ποια ήταν η ***γυναίκα*** αυτή, η μάνα του Υιού του Θεού. Δεν χρειάζεται πολλή θεολογία για να καταλάβει κανείς ότι αν κάποιος γεννήθηκε, σίγουρα κάποια γυναίκα τον εγέννησε. Δεν αναφέρει ότι **είχε προφητευθεί**, από τον Ησαΐα (εσφαλμένως βεβαίως, *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* 1: 23), και ότι ήταν και παρέμεινε **παρθένος**! Δεν αναφέρει τίποτα απολύτως για τον **ευαγγε-**

λισμό της, τα εκστατικά «**γεγονότα**» *της* **γεννήσεως**, κλπ., λες και οι παραλήπτες της επιστολής τα ήξεραν ήδη όλα τέλεια. Πουθενά δεν υπάρχει η **Βηθλεέμ, η σφαγή των νηπίων, η Αίγυπτος, η Ιερουσαλήμ (**περιτομή την ογδόη ημέρα**,** δωδεκαετής στον Ναό, κλπ.), η **Ναζαρέτ** και πουθενά δεν τον αναφέρει ως **Ναζωραίο** ή **Ναζαρηνό**. Ακόμα τους λέγει: «***ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση***», δηλαδή αυτούς που τελούν υπό τον Μωσαϊκόν Νόμον και άρα τους Εβραίους. Το ρήμα «***απόλάβωμεν***» είναι σε πρώτο πρόσωπο (μεταξύ αυτού και αυτών δηλαδή) και συνεπώς τους λέγει ότι το ζήτημα τού Χριστού είναι Εβραϊκή αιρετική υπόθεση. Το βλέπομε σαφώς και στην *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 16-18 «*ει δε η απαρχή αγία, και το φύραμα· και ει η ρίζα αγία, και οι κλάδοι. Ει δε τινες των κλάδων εξεκλάσθησαν, συ δε αγριέλαιος ων ενεκεντρίσθης εν αυτοίς και συγκοινωνός της ρίζης και της ποιοτητος της ελαίας εγένου, μη κατακαυχώ των κλάδων· ει δε κατακαυχάσαι, ου συ την ρίζαν βαστάζεις, αλλ' η ρίζα σε.*». Η ρίζα εδώ είναι ο Εβραϊσμός-Γιαχβισμός και ο μεσσιανισμός του, τα δε υπόλοιπα είναι η νέα αίρεση την οποία προωθεί ο Παύλος! Την εντολή του Ιησού Χριστού διά «*πάντα τα έθνη*» δεν τους την αναφέρει παρ' όλον ότι αυτοβαπτίστηκε απόστολος των εθνών. (Αυτή ήταν κατοπινό παραμυθάκι.). Περίεργα πράγματα; Τί λέτε;

Έτσι φαίνεται πως οι Προτεστάντες βασισμένοι στον Παύλο δεν αποδίδουν καμία σημασία και τιμή στην Παναγία. Την θεωρούν απλώς ώς ένα μέσο που χρησιμοποίησε ο Θεός και τίποτα παραπάνω.

(2) Στην *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 1-23, όπου για πρώτη φορά αναφέρει το **βάπτισμα** και στους στίχους 3-5 λέγει: «***ή αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν;*** *Συνετάφημεν ουν αυτώ διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα ώσπερ ηγέρθη Χριστός εκ νεκρών διά της δόξης του πατρός, ούτω και ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν. ει γαρ σύμφυτοι γεγόναμεν τω ομοιώματι του θανάτου αυτού, αλλά και της αναστάσεως εσόμεθα,*». Δηλαδή δεν αναφέρει τίποτα περί του **βαπτισματος του Ιησού** κατά το οποίο «έγιναν εκείνα τα τρομακτικά γεγονότα». Η έννοια που αποδίδει στο βάπτισμα εδώ («***εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν***») είναι διαφορετική απ' αυτή που προσδίδουν τα *Ευαγγέλια* για την άφεση αμαρτιών. Ο Ιησούς ομιλεί περί βαπτίσματος στην **Αγία Τριάδα, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.** Η Αγία Τριάς στο Παύλο είναι άγνωστη διότι τότε δεν είχε ακόμα εφευρεθεί ή εισαχθεί στον Χριστιανισμό. Διά τούτο ο Παύλος και οι μαθητές του βαπτίζουν μόνο εις το όνομα του Χριστού, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 27 «*όσοι γαρ εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε*», κλπ.

Επί του θέματος του βαπτίσματος ουσιαστικά αναφέρει κάτι περίεργα, αποκρυφιστικά και θεολογικά ανάκατά λόγια που θυμίζουν μυστήρια αρχαίων θρησκειών και τα οποία ετελούντο συνεχώς κατά την εποχή του Παύλου. Την ίδια εποχή είχαμε θανάτους, ταφές και αναστάσεις πολλών και διαφόρων θεοτήτων με πολυάριθμους συγκρητισμούς μεταξύ των!

Ο Παύλος πάντα ενεργεί όπως μιλά στην *Πρός Γαλάτας* γ΄: 26-27 "*πάντες γαρ* ***υιοί Θεού εστε διά της πίστεως εν Χριστώ Ιησού****· όσοι γαρ εις Χριστόν* ***εβαπτίσθητε****, Χριστόν ενεδύσασθε.*". Δηλαδή μιλά με αοριστίες και με οδηγό μόνο την πίστη. Ποτέ δεν αναφέρει ένα «ιστορικό γεγονός», όπως η **βάπτιση** του Ιησού που εγκαινίασε το μυστήριο του Βαπτισματος! Ακόμα απλώς και μόνο αναφέρει διά τα μέλη των εκκλησιών του «*εις Κύριος, μία πίστις,* ***εν βάπτισμα****·*» στην *Πρός Εφεσίους* δ΄: 5. Τίποτα άλλο ως προς το τι είναι αυτό και τι σημασία έχει!

Άρα δεν γνωρίζει τίποτα για την **βάπτιση του Ιησού** από τον **Ιωάννη τον Βαπτιστή,** τον οποίον επίσης ουδέποτε αναφέρει, και δεν γνωρίζει τίποτα για «τα εκθαμβωτικά συμβάντα που την συνόδεψαν»!

Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 14-17 γράφει: «*ευχαριστώ τω Θεώ* ***ότι ουδένα υμών εβάπτισα*** *ει μη Κρίσπον και Γάϊον, ίνα μη τις είπη ότι εις το εμόν όνομα εβάπτισα. Εβάπτισα δε και τον Στεφανά οίκον· λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα.* ***ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν****, αλλ' ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου, ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού.*», ερχόμενος έτσι σε κατάφορη αντίφαση με τον Χριστό των *Ευαγγελίων*, *Ματθαίος* κη΄: 19 «*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος,*», *Μάρκος* ιστ΄: 16, και *Πράξεις* β΄: 38, και αρνούμενος την σημασία του βαπτίσματος που διακηρύσσεται στα *Ευαγγέλια*.

Αυτά έρχονται σε αντίφαση με τα ακατάστατα και ανυπόστατα που γράφει ο συγγραφέας των *Πράξεων* ιθ΄: 1-5, για τον Παύλο ομιλούντα περί Αγίου Πνεύματος, του βαπτίσματος που εκτελούσε ο Ιωάννης και του βαπτίσματος των Ιουδαίων και μαθητών του Απολλώ της Εφέσου εις το όνομα του Κυρίου Ιησού, για τα οποία ο Παύλος δεν γράφει ούτε λέξη στις *Επιστολές* του. Αυτοί ομολογούν ότι εβαπτίσθηκαν στο Βάπτισμα του Ιωάννου αλλά δεν άκουσαν τίποτα διά το Άγιο Πνεύμα. Πώς είναι δυνατόν;

(3) Ομιλεί για κάποιον **μυστικό δείπνο και θείαν ευχαριστίαν** του Κυρίου Ιησού την νύκτα που «παρεδίδετο»**,** *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23-26, «***εγώ γαρ παρέλαβον από του Κυρίου ό και παρέδωκα υμί****ν, ότι* ***ο Κύριος Ιησούς*** *εν τη νυκτί ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και* ***είπε·*** *λάβετε φάγετε· τούτό μου εστι το σώμα το υπέρ υμών κλώμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν. Ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εστίν εν τω εμω αίματι· τούτο ποιείτε, οσάκις αν πίνητε, εις την εμήν ανάμνησιν. οσάκις γαρ αν εσθίητε τον άρτον τούτον και το ποτήριον τούτο πίνητε, τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε,* ***άχρις ου αν έλθη****.*».

Υπάρχουν όμως μερικά πολύ παράξενα και ανώμαλα σημεία:

(α) Ο **προδότης Ιούδας** και ο ρόλος που έπαιξε στο θείο δράμα δεν αναφέρονται απολύτως πουθενά στον Παύλο. Ο Παύλος δεν γνωρίζει τίποτα περί Ιούδα του ρόλου και της προδοσίας του. Έτσι δεν αναφέρει πουθενά ούτε μια λέξη γι' αυτόν! Ούτε καν το όνομά του! Τί λέτε; Περίεργο;

(β) Στον στίχο 23 ομολογεί ότι «**εγώ γάρ παρέλαβον από τού Κυρίου ό καί παρέδωκα υμίν**»! Δηλαδή αυτό το τόσο γνωστό και διαδεδομένο «γεγονός της ευχαριστίας» μεταξύ των μαθητών και όλων των τότε πιστών στον Ιησού Χριστό, ο Παύλος δεν το ήξερε αλλά το έμαθε από τον Κυρίον δι' αποκαλύψεως. Δεν έτυχε να του το πει κανένας. Όπως μας λέγει στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 18-20 είχε ήδη συνομιλήσει με τον Πέτρο και τον Ιάκωβο τον αδελφόθεον, κ.ά. Όμως χρειαζόταν ειδική αποκάλυψη για έναν τόσο γνωστό και διαδεδομένο γεγονός μεταξύ των μαθητών και όλων των τότε χριστιανών! Γιατί;

(γ) Τελειώνει το λογύδριο του Κυρίου Ιησού με την φράση «**άχρις ου αν έλθη**.». Αυτή δεν υπονοεί ανάσταση μετά από 36 ώρες (ή 3 ημέρες), αλλά κάποια Παρουσία μετά από αόριστο χρόνο!

(δ) Ενώ στην *Πρός Εβραίους* ζ΄: 1-3 και θ΄: 19-20 έχει πάλι την ευκαιρία να μας δώσει τα στοιχεία της ευχαριστίας, εντούτοις δεν αναφέρει τίποτα.

(ε) Το εγχειρίδιο της εκκλησίας κατά το τέλος του πρώτου αιώνα, *Διδαχή* (*των Δώδεκα Αποστόλων*), δεν περιέχει τίποτα για ευχαριστία, θάνατο και ανάσταση. Ούτε καν στο

κεφάλαιο 11 στο οποίο δίνει οδηγίες στους αποστόλους, ιεροκήρυκες και προφήτες τι πρέπει να διδάσκουν στις περιοδείες των. Τα ίδια ισχύουν με το *Ευαγγέλιο του Θωμά* και το ανασυνταγμένο κείμενο κείμενο ***Q***.

Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ι΄: 20-21 όμως, διαβλέπομε ότι υπήρχαν *θείαι ευχαριστίαι* και άλλων θρησκειών. Αποδεδειγμένα υπήρχαν στον Μιθραϊσμό, σε διάφορα Μυστήρια, στον Ορφισμό, κλπ. Αυτό που γράφει ο *Ιωάννης* στ΄: 56 «*ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ.*» είναι αυτολεξεί παρμένο από την Μιθραϊκή θεία ευχαριστία!

Απ' ότι φαίνεται λοιπόν, ο Παύλος είχε συμμετάσχει σε κάποιο δείπνο ευχαριστίας και μυστηρίων, πράγμα πολύ σύνηθες εντός του τεραστίου συγκρητισμού θρησκειών που υπήρχε τότε. Τον καιρό εκείνον δρούσαν πολλές αποκρυφιστικές, μυστικές ή αφανείς μεσσιανικές, εσχατολογικές και χριστολογικές οργανώσεις που επεδίδοντο και αυτές σε τέτοιου είδους μυστήρια. Ο Παύλος μετά πάσαρε στους άλλους την εμπειρία του καλυμμένη πίσω απ' αυτές εδώ τις αχρείαστες αποκαλύψεις. Αυτό το δήθεν μυστήριο, με την παταγώδη αποτυχία των ανοήτων και τρελών Εβραιοχριστιανικών εσχατολογιών, με την πάροδο του χρόνου αντικατέστησε τα κοινά συσσίτια των «Αγαπών» του Εβιωνιτικού Χριστιανισμού, δήθεν προς ανάμνηση του μυστικού δείπνου του Ιησού. Δεν υπήρχε απολύτως κανένας λόγος ο δείπνος αυτός να είναι μυστικός, διότι ήταν το πατροπαράδοτο Εβραϊκό σεδέρ, δηλαδή το δείπνο του Πάσχα που από πολλούς αιώνες είχε καθιερώσει ο Μωυσής, όπως τα συνοπτικά *Ευαγγέλια* καθιστούν σαφές. Ούτε ένας τόσο καθιερωμένος και πασίγνωστος δείπνος χρειαζόταν αποκαλύψεις που δεν ξέραμε για να μας τις ανακοινώσει ο Παύλος.

Αυτά τα χωρία έγιναν αργότερα η αφορμή για την πλήρη σκηνή του μυστικού δείπνου και της θείας ευχαριστίας εντός δήθεν ιστορικού πλαισίου από τους συνοπτικούς ευαγγελιστές, αλλ' όχι κι' από τον Ιωάννη. Είναι εξαιρετικά περίεργο το γεγονός ότι το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* δεν παραθέτει την παράδοση του «ακρογωνιαίου μυστηρίου της θείας ευχαριστίας»! Πώς έγινε και ξέφυγε αυτό το πράγμα από την προσοχή του επιστήθιου μαθητή, ευαγγελιστή, θεολόγου και αυτόπτη μάρτυρα Ιωάννη, παρ' όλον ότι αναφέρει τον Μιθραϊκό στίχο στ΄: 56 που μόλις αναγράψαμε; Παντού αντιμετωπίζομε περίεργα πράγματα!

(4) Παρ' όλο που πρώτος απ' όλους ο Παύλος αναφέρεται στα **σεπτά πάθη** του Χριστού δεν μας παρέχει μια έστω υποτυπώδη περιγραφή τους ή έστω ένα γεγονός ή μια λεπτομέρεια από εκείνες που περιέχουν τα *Ευαγγέλια* (*Πράξεις* ιγ΄: 26-29, *Πρός Εβραίους* β΄: 5-18, θ΄: 26). Δεν αναφέρει τίποτα για: Σύλληψη, συνοπτική και άδικη Δίκη, Πραιτώριο, Πιλάτο, Ηρώδη Αντίπα, Άννα, Καϊάφα, Εκατόνταρχο, Γολγοθά, Κρανίου Τόπο, Ιωσήφ Αριμαθαία, Νικόδημο, Ιερουσαλήμ, Καινό Μνήμα ή Μνημείο, Κενό Τάφο, Μυροφόρες, κλπ.

Αυτή η σιωπή είναι καθ' όλα ύποπτη και ενδεικτική διότι, όταν ο Παύλος ομιλεί και καυχιέται για τα δικά του πάθη, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23-33, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 5-8, δίνει αρκετές λεπτομέρειες έστω και εν συντομία. Για τον Κύριον του όμως δεν είχε την ευαισθησία να γράψει κάτι, αφού αυτός πρώτος έγραφε σε ανθρώπους που δεν είχαν ιδέα και ζούσαν πολύ μακριά από την Παλαιστίνη. Απλώς θέλει να κάνει θεολογία την οποία πρέπει να αποδεχθούν αυτοί προς τους οποίους απευθύνεται.

Στην θεολογία του Παύλου ο Χριστός, (αν και Θεός ομοούσιος τώ Πατρί), προκειμένου να υποστεί το **πάθος** έγινε για μικρό χρονικό διάστημα κατώτερος των αγγέλων (*Πρός Εβραίους* β΄: 7). Τα ίδια υμνολογούνται και στην *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 5-11, γ΄: 10, όπου

τιθεται για πρώτη φορά το **δόγμα της κενώσεως** των θεϊκών ιδιοτήτων του Χριστού προκειμένου να υποστεί το **πάθος**. Στην δε *Πρός Ρωμαίους* η΄: 3 έχει ήδη δηλώσει ότι: «...*ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας **εν ομοιώματι σαρκός** αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί,*». Δηλαδή **ο σταυρωθείς Χριστός** ήταν σε ομοίωμα σαρκός και όχι πραγματική σάρκα, στοιχείο που πιστεύουν οι γνωστικοί και οι μουσουλμάνοι. Μελετήστε όλους αυτούς τους στίχους για να μάθετε πόσο συνεπώς θεολογεί ο πρώτος θεολόγος του Χριστιανισμού και μετά διαλέγετε και παίρνετε! (Βλέπε και *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23, ιε΄: 3-7, 35-58, κλπ.).

Από τις *Επιστολές*, καθίσταται σαφές ότι ο Παύλος παρουσιάζεται σαν να μην έχει ιδέα για τα γεγονότα που συνέβησαν ανάμεσα στον Ιησού και τον Ρωμαίο διοικητή **Πιλάτο,** την Ρωμαϊκή φρουρά και τους στρατιώτες όπως μας τα περιγράφουν τα *Ευαγγέλια*. Πουθενά σε όλες τις κύριες επιστολές δεν υπάρχει το όνομα του Πιλάτου. Υπάρχει μια μοναδική και μινιμαλιστική αναφορά στο όνομα Πιλάτος στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 13, στην οποία γράφει: «...*Χριστού Ιησού του μαρτυρήσαντος **επί Ποντίου Πιλάτου** την καλήν ομολογίαν,*», τίποτα άλλο. Η άσχετη αυτή αναφορά μαζί με τους στίχους στ΄: 12-13-14 «*αγωνίζου τον καλόν αγώνα της πίστεως· επιλαβού της αιωνίου ζωής, εις ην και εκλήθης και ωμολόγησας την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων. παραγγέλλω σοι ενώπιον του Θεού του ζωοποιούντος τα πάντα και Χριστού Ιησού του μαρτυρήσαντος **επί Ποντίου Πιλάτου** την καλήν ομολογίαν, τηρήσαί σε την εντολήν άσπιλον, ανεπίληπτον μέχρι της επιφανείας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,*». Αυτή θεωρείται παρεμβολή από τους αμερόληπτους ερευνητές για τους εξής λόγους:

(α) Η λέξη «*μαρτυρήσαντος*», εδώ σημαίνει ότι έδωσε μαρτυρία και «*την καλήν ομολογίαν*», όπως επεξηγεί το ίδιο το κείμενο και όχι ότι υπέστη μαρτύριο και πάθος. (Η λέξη «*επί*» από μερικούς εξηγείται με χρονική έννοια, «όταν» δηλαδή ο Πιλάτος ήταν στα πράγματα, ενώ από άλλους «μποστρά ή ενώπιον» του Πιλάτου!). Στους τρεις αυτούς στίχους ο Παύλος παρακινεί τον Τιμόθεο να κάνει και αυτός μια ανάλογη μαρτυρία και ομολογία όπως και ο Ιησούς Χριστός και δεν έχουν να κάνουν τίποτα με την υποτιθέμενη δίκη και πάθος και κάνει έναν ατυχή και ανάρμοστο παραλληλισμό Τιμοθέου-Ιησού και Θεού-Πιλάτου. Ακόμα ο Ιησούς των συνοπτικών *Ευαγγελίων* δεν *ωμολόγησε* απολύτως καμίαν *καλήν ομολογίαν* ενώπιον του Πιλάτου. Το *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου είναι κατά πολύ υστερότερο του Παύλου και των ποιμαντορικών επιστολών «του» για να το επικαλεσθούμε εδώ. Άρα η παραχάραξη αυτή πρέπει να έλαβε χώρα κατά τα μέσα του 2ου αιώνος!

(β) Αμέσως μετά στον στίχο 16, δηλώνει το εξής άκρως περίεργον: «*ο μόνος έχων αθανασίαν, φως οικών απρόσιτον, **ον είδεν ουδείς ανθρώπων ουδέ ιδείν δύναται**·...* ». Δηλαδή ένας γνωστικιστικός, αιθέριος Χριστός που κανείς δεν είδε και κανείς δεν μπορεί να δει. Μα καλά, ο Παύλος δεν είχε ακούσει για τα θαύματα και την δράση του ιστορικού Ιησού των *Ευαγγελίων*; Νωρίτερα στην ίδια επιστολή α΄: 11, γράφει «***κατά το ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού, ό επιστεύθην εγώ.***». Δηλαδή δεν ήταν ο Ιησούς η πηγή της διδασκαλίας του Παύλου αλλά κάποιο *Ευαγγέλιο* της δόξης του Θεού! Ο Παύλος δεν μας μεταφέρει καμία διδασκαλία του Ιησού Χριστού παρ' όλον ότι αυτός έγραψε πρώτος! Άντε κανείς να ξεμπερδέψει αυτόν τον ανεμόμυλο αντιφάσεων και ασυναρτησιών.

(γ) Οι τρεις λέξεις «***επί Ποντίου Πιλάτου***» μόνες τους, άνετα και βολικά σφηνώνονται εκεί, όπως και οι τρεις στίχοι κατά τους ερευνητές, από έναν υστερόχρονο διορθωτή, πράγμα σύνηθες. Αλλιώς, πώς και γιατί δεν έχει αναφέρει τίποτα απολύτως περί Πιλάτου στις κύριες, εκτενείς και θεολογικές *Επιστολές* του που τις έγραψε για να διδάξει και να

ενημερώσει ολόκληρες ομάδες ατόμων και όχι μεμονωμένα άτομα; Επίσης όλοι οι αντικειμενικοί ερευνητές θεωρούν την *Α΄ Πρός Τιμόθεον Επιστολήν*, όπως και την *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και την *Πρός Τίτον*, ως ψευδεπίγραφη που γράφτηκε πολύ μετά τον Παύλο από άγνωστο συγγραφέα. Άρα η αναφορά της αυτή στον Πόντιο Πιλάτο ως πολύ υστερόχρονη και από άγνωστο χέρι (πιθανότατα του Καθολικού Χριστιανού Πολυκάρπου Σμύρνης) δεν προσδίδει καμία βαρύτητα, πολλώ μάλλον απόδειξη εγκυρότητας.

(δ) Μην ξεχνάτε ότι, όχι μόνο δεν έχομε πρωτότυπα αλλά και ό,τι έχομε είναι από +350 και μετά! Αυτές οι ίδιες τρεις λέξεις εμφανίστηκαν στο 4ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως, όπως αυτό θεσπίστηκε από την σύνοδο της Νικαίας το +325 και μετά, ως εξής: «*στραυρωθέντα τε υπέρ ημών* ***επί Ποντίου Πιλάτου*** *καί παθόντα καί ταφέντα*»! Άλλη μία ένδειξη υστερόχρονης παρεμβολής.

(Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε: Earl **Doherty**, Jesus: *Neither God Nor Man - The Case for a Mythical Jesus*, Age of Reason Publications, First Edition, 2009, σελίδες 660-662.).

Αν ο Παύλος εγνώριζε τα γεγονότα που αφορούσαν τον Πιλάτο και τον Ιησού, τότε θα έπρεπε να τα έχει ήδη αναφέρει πολλές φορές μέσα στις προηγούμενες εκτενείς και κύριες επιστολές του. Αυτό είναι ένα από τα ισχυρά στοιχεία που φανερώνουν ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* ήταν άγνωστος στον Παύλο.

Ακόμα ο Παύλος παρουσιάζεται να αγνοεί πλήρως τις φοβερές διαμάχες και συμπλοκές της Ρωμαϊκής εξουσίας με τον Εβραϊκό λαό. Αλλιώς έκανε τελείως τα στραβά μάτια και ήταν προδότης του Εβραϊκού λαού. Ο Παύλος, αν και σύγχρονος του Ιωσήπου και γράφει πριν από τον Ιώσηπο, αγνοεί παντελώς όλες τις ταραχές και διαμάχες που είχαν συμβεί μέχρι τις μέρες του, αν και πολλές απ' αυτές είχαν σχέση με τον Ιησού σύμφωνα με τα *Ευαγγέλια*. Περίεργο! Ο Ιώσηπος Φλάβιος αργότερα θα καταγράψει τις περισσότερες και κυριότερες απ' αυτές. Αλλά και στα κατοπινά *Ευαγγέλια* σώζονται ολίγες τέτοιες νύξεις και μικρές περιγραφές τέτοιων διαμαχών. Αυτό αποτελεί ένα ισχυρό στοιχείο κατά της ιστορικότητας του Παύλου, ή υπέρ της ψευδολογίας ή της συνωμοσίας του. Ακόμα δεικνύει ότι ο Παύλος αγνοεί τις αφηγήσεις, τις παραδόσεις και τα «γεγονότα» των *Κανονικών Ευαγγελίων*. Συνεπώς έχομε να κάνομε με μυθολογίες!

Αλλά και τα ελάχιστα στοιχεία που έχομε ήδη αναφέρει, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 3, *Πρός Γαλάτας* δ΄: 4-5 *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 13, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, τα οποία μπορούν να θεωρηθούν κάπως ιστορικοπούντα, αναφέρονται τόσο αστήρικτα και ξεκάρφωτα, χωρίς κανένα ιστορικό πλαίσιο, που μόνο επινοήσεις του γράψαντος, ή αντανακλάσεις και προσαρμογές χωρίων της *Παλαιάς Διαθήκης* (πράγμα που ο Παύλος το συνηθίζει πολύ συχνά μεσα στις *Επιστολές* του), ή αντανακλάσεις των τότε μυθολογιών περί διαφόρων σωτηριακών παγανιστικών θεών, ή υστερόχρονες παρεμβολές, μπορούν να θεωρηθούν.

(5) Η **σταύρωση** αναφέρεται στα χωρία: *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 6, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 17-18, 23, β΄: 2, 8, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιγ΄: 4, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 1, 13, ε΄: 11, 24, στ΄: 12, 14, *Πρός Εφεσίους* β΄: 16, *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 8, γ΄: 18, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 20, β΄: 14, *Α΄ Θεσσαλονικείς* β΄: 15, *Πρός Εβραίους* στ΄: 6, ιβ΄: 2.

Ο Παύλος αναφέρει την σταύρωση του Ιησού Χριστού απλώς και αορίστως διά της ονομασίας της ή τεχνηέντως και βολικώς ως την αρχαία Εβραϊκή τιμωρία τού κρεμάσματος «***επί ξύλου***» (δένδρου) της *Παλαιάς Διαθήκης*, πράξη που εθεωρείτο κατάρα από τους δεισιδαίμονες Εβραίους: *Γένεσις* μ΄: 19, *Δευτερονόμιον* κα΄: 22-23 «*Εάν δε γένηται εν τινι*

αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και ***κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου****, ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού* ***επί του ξύλου****, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη, ότι* ***κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου****·...»*, *Ιησούς του Ναυή* η΄: 29, *Εσθήρ* η΄: 7, *Πράξεις* ε΄: 30, ι΄: 39, ιγ΄: 29, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 13 «***Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα****· γέγραπται γαρ·* ***επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου****·*». (Τελικά ομιλούσε σε Εβραίους που μόνο την *Παλαιά Διαθήκη* εγνώριζαν, και δεν τους αναγγέλλει τίποτα καινούργιο.). Όπως αναλύσαμε παραπάνω, έτσι και εδώ όπως και παντού ο Παύλος βλέπει και κηρύττει έναν Χριστό να θυσιάζεται ως εξιλεωτική θυσία για την αμαρτία τού Αδάμ και όλων των απογόνων του, και για τον κατευνασμό της τρομερής οργής και φρικώδους κατάρας του Γιαχβέχ. Τίποτα άλλο! (Βλέπε και *Α΄ Πέτρου* β΄: 24, κλπ.).

Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 23, β΄: 2 όμως, όπως και στην *Πρός Γαλάτας* γ΄: 3, με μεγάλη οργή και απολογητική μανία προς τους έτοιμους να αποσκυτρήσουν αντάρτες των εκεί Παυλικών ομάδων αναφωνεί: «***ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον***,». Δεν ομιλεί σε παρελθόντα χρόνο για τον συγκεκριμένο σταυρωθέντα Ιησού Χριστό, όπως κάνει το Σύμβολο της Πίστεως της Νικαίας αργότερα, το έτος +325, αλλά για «***Χριστόν εσταυρωμένον***». Ούτε καν χρησιμοποιεί οριστικό άρθρο, πράγμα που το κάνει συχνάκις. Κηρύττει «Χριστόν» και όχι «Τον Χριστόν» δηλαδή «Τον Ιησού Χριστόν»! Έναν αόριστο Χριστό που μόνον αυτός εννοεί, αλλ' όχι οι αντιρρησίες των ομάδων του. Επί της σταυρώσεως αυτού του εσταυρωμένου δεν μας μεταφέρει απολύτως κανένα ιστορικό στοιχείο, ούτε χρονικό, ούτε τοπικό, ούτε όνομα, κλπ. Αντ' αυτών αναφέρει κάπου-κάπου μερικά μυθολογικά και ζωροαστρικά στοιχεία περί των αρχόντων και του άρχοντος του κόσμου τούτου, εννοώντας τον Σατανά ή Αριμάν, *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 8, κλπ. Η σταύρωση για τον Παύλο είναι μεταφορική και πνευματική όχι σωματική, όπως και ο ίδιος κάνει την μεταφορά αυτή για τον εαυτόν του στην *Πρός Γαλάτας* β΄: 19-20. Είναι καθαρός γνωστικισμός τον οποίον πιστεύουν και οι μουσουλμάνοι. Δι' αυτούς το σώμα του Χριστού ουδέποτε σταυρώθηκε! Επίσης ο γνωστός Παυλικός αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων είχε απορρίψει την παρθενική σωματική γέννηση και εκήρυττε ότι ο Υιός του Θεού κατέβηκε από τον ουρανό πλήρως αναπτυγμένος, όχι ως σώμα αλλά ως πνεύμα. Αυτή την πίστη καταπολεμεί η *Α΄ Ιωάννου Επιστολή*.

Έτσι δήθεν καταφέρνει να αποφύγει να δώσει την ιστορική επεξήγηση που απαιτείται άμεσα από τις ανέλπιστες και επικίνδυνες περιστάσεις που προέκυψαν, τόσο στους Κορινθίους όσο και στους Γαλάτες Εβραιοπαυλοχριστιανούς αντάρτες των ομάδων του. Όπως παντού έτσι και εδώ δεν θέτει κανένα ιστορικό πλαίσιο και μιλά γενικά και αόριστα χωρίς, ούτε εδώ ούτε και ποτέ του, να αναφέρει οτιδήποτε περί των συμβάντων που προηγήθηκαν της σταυρώσεως ή που την συνόδευσαν όπως: σύλληψη, άδικη δίκη, εξευτελισμό και δάρσιμο, μεταφορά στον Γολγοθά ή Κρανίου τόπο, σκότος, σεισμός, τα τελευταία λόγια του Ιησού, ανάσταση νεκρών αγίων, σχίσιμο του καταπετάσματος, τον διαμερισμό των ρούχων του Ιησού, κλπ. Αντ' αυτών στους στίχους α΄: 19-25 της *Α΄ Πρός Κορινθίους,* γράφει τις προβατοποιούσες σαχλαμάρες: «*γέγραπται γαρ· απολώ την σοφίαν των σοφών, και την σύνεσιν των συνετών αθετήσω. που σοφός; που γραμματεύς; που συζητητής του αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός την σοφίαν του κόσμου τούτου; επειδή γαρ εν τη σοφία του Θεού ουκ έγνω ο κόσμος διά της σοφίας τον Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά της μωρίας του κηρύγματος σώσαι τους πιστεύοντας. επειδή και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν, αυτοίς δε τοις κλητοίς, Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν· ότι το μωρόν του Θεού σοφώτερον των ανθρώπων εστί, και*

το ασθενές του Θεού ισχυρότερον των ανθρώπων εστί.». Πολλές άλλες τέτοιες σαχλαμάρες και στρεψοδικίες υπάρχουν πριν και μετά και στις δύο επιστολές. Πολύ θα θέλαμε να γνωρίζαμε τι επιτυχία είχαν αυτές οι δύο επιστολές στις δύο ομάδες που τις έστειλε.

Παρ' όλα ταύτα ο Παύλος γράφει πρώτος και ως εκ τούτου ευρίσκεται χρονικά πιο κοντά στα υποτιθέμενα «γεγονότα» και απευθύνεται σε ομάδες που βρίσκονται μακρυά από την Ιουδαία και δεν γνωρίζουν τίποτα γι' αυτά! (Αλλά και ο Ιωάννης στην *Αποκάλυψιν* 11: 8, πολύ αργότερα, δεν μας παρέχει απολύτως τίποτα το Ιστορικό διά την σταύρωση τού Κυρίου αυτών!). Πώς μπορεί λοιπόν αυτό να εννοηθεί;

Συνεπώς δεν ομιλεί για την συγκεκριμένη σταύρωση των *Ευαγγελίων*, αλλ' ομιλεί για κάποιο αόριστο, φανταστικό ή υποθετικό συμβάν που το ενεπνεύσθηκε από τις παραπάνω αναφορές της *Παλαιάς Διαθήκης* για να στηρίξει επ' αυτού την αίρεση και την διδασκαλία που εγκαινιάζει περί θυσίας και εξιλεώσεως και ακολούθως το επενδύει με μια γνωστικίζουσα, δαιμονολογική και εσχατολογική θεολογία και αναγκαστικά στρέφεται κατά των σοφών και της σοφίας. (Βλέπε και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄:20-21)

Σύμφωνα μ' αυτήν την θεολογία, στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 8, γράφει: «*ην ουδείς των **αρχόντων του αιώνος τούτου** έγνωκεν· ει γαρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν·*». Δι' αυτό το χωρίο ο Γνωστικός Μαρκίων, ο ημιγνωστικός Ωριγένης, κ.π.ά., εξηγούν ότι εννοεί τους δαίμονες και τις υπερφυσικές κακές δυνάμεις και όχι τους ανθρώπους, τον λαό και τους άρχοντες των Ιουδαίων και των Ρωμαίων **Άρα, παρά τις διαφορές και τις αντιφάσεις τους, εδώ δεν έχομε να κάνομε με την σταύρωση που εκθέτουν οι Ευαγγελιστές και οι Μαθητές, αλλά με σταύρωση της φαντασίας, του γνωστικισμού και ζωροαστρισμού του Παύλου!** Βλέπε *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 6-10, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 14-15, κλπ.

Μετά ταύτα οι διάφοροι Χριστιανισμοί κάτω από την ομπρέλα του Καθολικού Χριστιανισμού και της εκκλησίας της Ρώμης έκριναν σκόπιμο, βολικό και πειστικό να δώσουν ιστορική, φυσική και σωματική υπόσταση στον πνευματικό, ουράνιο και ασώματο Χριστό και να τον μεταμορφώσουν στον Ιησού των *Ευαγγελίων*!

Η εσχατολογική φράση «*του αιώνος τούτου*» απαντάται σε όλες τις πτώσεις σε πολλά σημεία της *Καινής Διαθήκης*. Νόμιζαν ότι ο τότε τούτος αιών τελειώνει και όπου να 'ναι θα είχαν τον καινούργιο αιώνα της αποκαλύψεως και της σωτηρίας, κλπ.

Τον καιρό εκείνο, η πίστη ότι οι δαίμονες έλεγχαν όλο τον κόσμο ήταν πάρα πολύ διαδεδομένη μεταξύ των Εβραϊκών και γνωστικιστικών αιρέσεων. Στο ήμισυ αυτού του κεφαλαίου, ο Παύλος ασχολείται με συστάσεις περί της πάλης κατά των πονηρών πνευμάτων. Στην *Α΄ Ιωάννου* ε΄: 18-19 διαβάζομε: «*Οίδαμεν ότι πας ο γεγεννημένος εκ του Θεού ουχ αμαρτάνει, αλλ' ο γεννηθείς εκ του Θεού τηρεί εαυτόν, **και ο πονηρός*** [=διάβολος] ***ουχ άπτεται αυτού.** Οίδαμεν ότι εκ του Θεού εσμεν, **και ο κόσμος όλος εν τω πονηρώ κείται.***».

Όχι όμως μόνον ο κόσμος αλλά και οι ουρανοί: *Πρός Εφεσίους* στ΄: 12 «***ότι ουκ έστιν ημίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις.***». Αυτή η ίδια πεποίθηση μαρτυρείται πάρα πολλές φορές σ' ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη*, στην απόκρυφη βιβλιογραφία και στην ηλίθια δαιμονολογία του καιρού αυτού. Έτσι επίστευαν ότι η νέα αποκαλυπτική εποχή είναι προ των θυρών και η εκ του καλού Θεού αποστολή της θα ανατρέψει τους δαίμονες και τις κακές δυνάμεις και θα επιφέρει νέα τάξη πραγμάτων τόσο στη γη όσο και στον ουρανό.

(6) Για την **ταφή,** *Πράξεις* ιγ΄: 29, *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 4, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 4. Οι πρώην ομόδοξοί του Φαρισαίοι **Ιωσήφ** ο απ' Αριμαθαίας και ο **Νικόδημος,** οι Γυναίκες, το Καινό Μνήμα ή Μνημείο, ο Κενός Τάφος, οι Μυροφόρες, κλπ., δεν αναφέρονται απολύτως πουθενά, όπως και τίποτα άλλο.

(7) Το σπουδαιότερο και ισχυρότερο εργαλείο πειθούς για τον Παύλο είναι η **ανάσταση**: *Πράξεις* ιγ΄: 30, ιζ΄: 31-32, κγ΄: 6, κδ΄: 15, 21, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 4, γ΄: 25, δ΄: 25, στ΄: 4-5, 9, ι΄: 6-18, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 1-28, 32, 42, 50-54, *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 13-18, ε΄: 1-10, *Πρός Εφεσίους* α΄: 20, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 10-12, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, δ΄: 13-18, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 18, *Πρός Εβραίους* στ΄: 2, ια΄: 35.

Με αυτό το εργαλείο προσπαθεί να πείσει τους πάντες και τα πάντα ότι πρέπει να πιστεύουν όλα όσα τους διδάσκει. Ο εκ του Δαυίδ κατά σάρκαν Ιησούς ήταν ο Χριστός που τον ανέδειξε ο Θεός σε Υιόν του με το να τον αναστήσει. Ως εκ τούτου άπαντες πρέπει να πιστεύουν στην δευτέρα έλευσή του και στην ανάσταση νεκρών. Εάν δεν πιστεύομε όλα αυτά τότε η πίστη μας είναι κενή! *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο ιε΄ και *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 13-18, ε΄: 1-10, κλπ.

Στην *Πρός Ρωμαίους* γράφει τους περίεργους στίχους, ι΄: 6-7 «*η δε εκ **πίστεως** δικαιοσύνη ούτω λέγει· μη είπης εν τη **καρδία** σου, τις αναβήσεται εις τον ουρανόν; τούτ' έστι Χριστόν καταγαγείν· ή τις καταβήσεται εις την άβυσσον; τούτ' έστι Χριστόν εκ νεκρών αναγαγείν*». Τί να εννοεί άραγε;

Ας δούμε όμως και άλλο ένα σημαντικό και ιδιαίτερο σημείο περί της αναστάσεως τού Χριστού όπως την μεταδίδει ο Παύλος. Γράφει και παραγγέλλει και τα εξής:

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 12-18: *«Ει δε Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πως λέγουσί τινες εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ έστιν; ει δε ανάστασις νεκρών ουκ έστιν, ουδέ Χριστός εγήγερται· **ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών**. ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν, είπερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται· ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. **ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών·** έτι εστέ εν ταις αμαρτίαις υμών. άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστω απώλοντο.».*
> *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 8-10 (συνέχεια των στίχων 6-7 που μόλις αναγράψαμε): *«αλλά τι λέγει; εγγύς σου το ρήμά εστιν, εν τω στόματί σου και εν τη καρδία σου· **τούτ' έστι το ρήμα της πίστεως ό κηρύσσομεν. ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδία σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήση·** καρδία γαρ πιστεύεται εις δικαιοσύνην, στόματι δε ομολογείται εις σωτηρίαν.».*

Αλλά μόλις πριν, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄:1-8, ανακοινώνει το γεγονός ότι ο Χριστός μετά την ανάστασή του φανερώθηκε σ' όλους τους αποστόλους και σε πάνω από 500 άλλους πολλοί των οποίων είναι ακόμα εν ζωή. Όταν λοιπόν, όπως ο ίδιος ομολογεί, προέκυψαν πολλοί εντός των ομάδων του οι οποίοι δεν παραδέχονταν ότι υπάρχει ανάσταση και το διακήρυτταν, αντί να συστήσει στους επιστολοαποδέκτες του μερικούς από τους 500 και πλέον και να τους πει ορίστε και ρωτήστε μερικούς απ' αυτούς να σας επιβεβαιώσουν το γεγονός, απλώς τους επιτάσσει να το πιστεύουν και μάλιστα *εν τη καρδία* (συναισθηματισμός δηλαδή). Δηλαδή αντικαθιστά την γνώση με συναισθηματισμό και πίστη, και χρησιμοποιεί κυκλικά επιχειρήματα και στρεψοδικίες, ένα παραλήρημα δηλαδή! Σημειωτέον ότι δεν αναφέρει τίποτα ούτε για τους κοιμηθέντας ούτε και για τους επιζώντας των πλέον

των 500 στους οποίους φανερώθηκε ο αναστηθείς Χριστός. Όλα αυτά λοιπόν πρέπει να τα πιστέψετε μόνο και μόνο επειδή έτσι επιβάλλει ο Παύλος! Τι χρειαζόταν όμως η πίστη για ένα τέτοιο φαινόμενο, αν υπήρχαν εκατοντάδες μαρτύρων που ημπορούσαν να πιστοποιήσουν την εγκυρότητα αυτού του υπερφυσικού ισχυρισμού; Μάλιστα δε, αναστάσεις νεκρών έχομε με τον προφήτη Ηλία και τον μαθητή του Ελισσαίο, ο Χριστός ανέστησε 3 νεκρούς πριν αναστηθεί ο ίδιος, ο Πέτρος ανέστησε την νεκρή Ταβιθά όπως γράφουν οι *Πράξεις* θ΄: 38-41, τότε έλεγαν ότι και ο Απολλώνιος Τυανεύς είχε αναστήσει μια νεκρή κοπέλα, κ.οκ. Άρα, τον καιρό εκείνον οι αναστάσεις ήταν φαινόμενο αρκετά σύνηθες! Προσέτι δε και ο ίδιος ο Παύλος ανέστησε τον Εύτυχον όπως γράφουν οι *Πράξεις* κ΄: 9-10, αλλά εν προκειμένω το ξέχασε όπως ξέχασε και τις άλλες αναστάσεις που αναφέρομε!

Ο Παύλος δεν αναφέρει καμία λειτουργική και λυτρωτική δράση του Χριστού ως ανθρώπου επί της γης. Έτσι, παρά τα ελλιπή και ασαφή λόγια του στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 3-8, σε πολλά άλλα σημεία αναφέρει την ανάσταση του Χριστού ως **ζήτημα συναισθηματισμού (της καρδίας) και πίστεω**ς και όχι λογικού επιχειρήματος ή «δεδομένου γεγονότος» σωματικής αναστάσεως του Ιησού Χριστού. Έλαβε δε χώρα από την γη κατ' ευθείαν στον ουρανό και αντί ως σώμα κατ' ευθείαν ως πνεύμα! Δεν μεσολάβησε η παρεπιδημία του Ιησού στη γη και δεν συνέβη καμία επανεμφάνιση διότι έτσι το θέλησε ο Θεός. Αυτό είναι άλλη μια μεγαλειώδης αντίφαση με τα *Ευαγγέλια* και με τον εαυτόν του. Προς ταύτα βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 6-10, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 3-8, 12-16, 49-50, *Πρός Γαλάτας* δ΄: 6-7, *Πρός Εφεσίους* α΄: 20, *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 6-11, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 14, *Πρός Εβραίους* γ΄, ι΄: 12. Αυτό το ίδιο επιβεβαιώνει και ο Πέτρος στην *Α΄ Πέτρου* γ΄: 18.

(Ο Παύλος εκτός από ψέματα, βία, δολιότητες, κλπ., προκαλούσε και τον συναισθηματισμό εάν αυτός απέδιδε. Η γνώση, η κρίση, η λογική, οι πραγματικές μαρτυρίες και δεδομένα δεν είχαν θέση στον Παύλο, παρά μλόνο η πίστη, ο συναισθηματισμός και το παραλήρημα· η τρέλα δηλαδή. Πάρα πολύ ωραία!)

Ανεξάρτητα από το ό,τι πίστευε ο Παύλος για το τι συνέβη στον Χριστό του, πουθενά δεν είπε ότι το αναζωογονημένο σώμα του Χριστού εξήλθε από τον τάφο. Στον Παύλο και στην χριστιανική θεολογία το πνεύμα του Ιησού αρκεί. Το φυσικό σώμα δεν έχει σημασία. Διά τούτο αμέσως μετά ο Παύλος θα προσθέσει *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 50 «*Τούτο δε φημί, αδελφοί, ότι σάρξ και αίμα βασιλείαν Θεού κληρονομήσαι ου δύνανται, ουδέ η φθορά την αφθαρσίαν κληρονομεί*.». Αν και σε πολλούς στίχους ο Παύλος αναφέρει το **σώμα του Χριστού**, γι' αυτόν το σώμα του Χριστού ήταν ή ομοίωμα ή μυστικισμός ή αλληγορία! Π.χ. διαβάστε: *Πρός Ρωμαίους* η΄: 3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 12, 27, *Πρός Εφεσίους* ε΄: 30, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 9, 17, κλπ.

Τις **Μυροφόρες** γυναίκες των *Ευαγγελίων* που ήταν οι πρώτοι μάρτυρες της αναστάσεως και σ' αυτές παρουσιάστηκε πρώτα κατά τον *Ματθαίον* κη΄: 9-10, ενώ κατά τον *Ιωάννην* κ΄: 14-17 πρώτα παρουσιάστηκε μόνο στην Μαγδαληνή, δεν τις αναφέρει πουθενά. Αλλά και η έννοια και η παράδοση του **κενού τάφου** για τον Παύλο ήταν άγνωστες! (Βεβαίως, και στα *Ευαγγέλια* αυτά τα επεισόδια είναι πολύ κακογραμμένα.).

Σοβαρότατο ζήτημα δημιουργείται από το γεγονός ότι ο Παύλος εκήρυττε και έγραφε το νέο μήνυμά του μόνο με βάση την **ανάσταση** κάποιου αόριστα εσταυρωμένου ή κρεμασμένου Χριστού. Αυτά που γράφει στην *Α΄ Προς Κορινθίους* ιε΄: 3-8 αντιφάσκουν προς τα *Ευαγγέλια* όταν λέγει ότι ο αναστηθείς Χριστός εμφανίσθη πρώτα στον Κηφά (Πέτρο) και μετά στους δώδεκα και σε πολλούς άλλους. (Βλέπε και *Πράξεις* ιγ΄: 31.). Αν και η ανάσταση ήταν το κυριότερο πειστήριό του ακόμη και ο ίδιος έχει σοβαρό πρόβλημα με αυτό, διότι στην *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 10-12 γράφει: «***του γνώναι αυτόν και την δύναμιν***

της αναστάσεως αυτού *και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος τω θανάτω αυτού, ει πως καταντήσω εις την εξανάστασιν των νεκρών. ουχ ότι ήδη έλαβον ή ήδη τετελείωμαι,* ***διώκω δε ει και καταλάβω****, εφ' ω και κατελήφθην υπό του Χριστού Ιησού.*». Μας λέει δηλαδή, ότι ακόμη **και ο αυτός δεν έχει καταλάβει καλά-καλά την ανάσταση** και προσπαθεί να την καταλάβει. Πράγματι, οσάκις ο Παύλος αναφέρεται στην Ανάσταση του Χριστού γράφει ασαφώς και τόσο φειδωλά ώστε αφήνει αιωρούμενη την ιδέα ότι πρόκειται είτε για το σχήμα λόγου της μεταφοράς ή για μια ανάσταση όχι σωματική αλλά πνευματική και σύμφωνα με την δική του αντίληψη. Διά τούτο και δεν αναφέρει πουθενά κάτι τι για τα έργα και τις ημέρες του αναστημένου Ιησού Χριστού επί της γης. Τι έκανε άραγε ο Χριστός που αναστήθηκε κατά τις 40 ημέρες που λένε οι *Πράξεις* ότι παρέμεινε επί της γης; Κανείς δεν τον ρώτησε; Περίεργα πράγματα για έναν θεόπνευστο απόστολο, σκεύος της εκλογής του ιδίου του Ιησού Χριστού που κηρύττει με βάση την Ανάσταση ένα τόσο τρομακτικό και θεμελιώδες συμβάν!

Πώς να καταλάβει ο δυστυχής την ανάσταση, αφού ο Χριστός του είχε αιθέρια φύση αντί της πλήρως σωματικής του Ιησού των κανονικών *Ευαγγελίων*; Αυτή η αντίληψη ήταν πολύ διαδεδομένη μεταξύ διαφόρων αιρέσεων των πρώτων αιώνων, ιδίως των Γνωστικών, και ήταν ο ήλιος της δικαιοσύνης της κοινότητας του Qumran! Ούτως, δεν αναφέρει τίποτα απολύτως από τις ανάκατες και αντιφατικές αφηγήσεις των τεσσάρων *Ευαγγελίων* περί της αναστάσεως τού Ιησού, αυτού του θεμελιώδους συμβάντος!

Τέλος, στον άξονα της θεολογίας του περιλαμβάνει και μια κάποια άμεσα εσχατολογική **ανάσταση σωμάτων**! Ομιλεί, κηρύττει και προσπαθεί να πείσει με βάση όχι μόνο την **ανάσταση** τού Ιησού Χριστού, αλλά και την **ανάσταση νεκρών** και **σωμάτων**: *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 1-12, κλπ. Μέσα στις αναφορές που έχομε αναγράψει βλέπομε ότι η ανάσταση των τεθνεώτων, για τον Παύλο, θα «εγένετο εν σαρκί», αλλά με ορισμένες αναγκαίες φυσικές μετατροπές στα ήδη γνωστά ανθρώπινα σώματα... Τα εκ φύσεως ανθρώπινα σώματα αποτελούν «*ασχημοσύνην*» στον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό και έτσι τα αναστημένα σώματα χρειάζονται επιδιορθώσεις... Οι ζώντες κατά τον καιρό της αναστάσεως τών νεκρών θα υφαρπάζονταν και θα αποσπώνταν από το έδαφος και θα υφίσταντο και αυτοί τις ίδιες αναγκαίες μεταροπές.

Μέσα στις επιστολές του ο Παύλος ομιλεί για την ανάσταση είτε ως ιδέα, συμπαντική δύναμη και μελλοντικό ενδεχόμενο είτε ως γεγονός που πραγματοποιήθηκε με τον Χριστό. Ως ιδέα εμφανίζεται στον βαβυλωνιακό και μεταβαβυλωνιακό Ιουδαϊσμό με κυρίους αντιπροσώπους τον Ιεζεκιήλ, τον Δανιήλ, τους Φαρισαίους και τους Εσσαίους. Όπως όλα δείχνουν, το κίνημα τής αναστάσεως και το χριστολογικό (Μεσσιανικό) κίνημα στον Ιουδαϊσμό συνέκλιναν. Από το 100 Π.Κ.Ε. πολλοί είχαν ασπαστεί και τις δύο πίστεις, όχι πάντοτε με τον ίδιο τρόπο. Μετά το +73 προέκυψαν οι δύο παρατάξεις των Φαρισαίων και αυτών που ονομάστηκαν Χριστιανοί.

Στις *Πράξεις* κστ΄: 23 «*ει παθητός ο Χριστός, ει πρώτος εξ αναστάσεως νεκρών φως μέλλει καταγγέλλειν τω λαω και τοις έθνεσι.*» βλέπομε τον Παύλο να θέλει τον Χριστό «*πρώτον εξ αναστάσεως νεκρών*» ενώ έχομε πολλούς αναστάντας πριν απ' αυτόν. Π.χ., θυγάτηρ του Ιαείρου, *Ματθαίος* θ΄: 18-26, *Μάρκος* ε΄: 22-43, *Λουκάς* η΄: 38-46, διάφοροι νεκροί ανεστήθηκαν όταν ο Ιησούς εξέπνευσε στον σταυρό, *Ματθαίος* κζ΄: 52-53, υιός της χήρας της Ναΐν, *Λουκάς* ζ΄: 11-17, Λάζαρος, *Ιωάννης* ια΄: 1-44, υιός χήρας αναστηθείς υπό Ηλιού, *Γ΄ Βασιλειών* ιζ΄: 8-24, υιός «στείρας» αναστηθείς υπό Ελισαίου, *Δ΄ Βασιλειών* δ΄: 8-37, νεκρός ανεστήθη όταν κατά λάθος το σώμα του άγγιξε τα κόκαλα του προ πολλού απο-

θανόντος Ελισαίου, *Δ΄ Βασιλειών* ιγ΄: 21. Αποτελεί και αυτό μια μεγάλη αντίθεση εντός της χριστιανικής δογματικής.

Ενώ στα γραπτά και στα κηρύγματα που προσπαθούσε να πείσει τους θιασώτες του για την ανάσταση νεκρών και σωμάτων θα τον υποβοηθούσε τέλεια, δεν αναφέρει πουθενά έστω μια από τις αναστάσεις που έκανε ο ίδιος ο Χριστός, όπως της θυγατέρας του Ιαείρου *Μάρκος* ε΄: 35-43, του υιού της χήρας στη Ναΐν *Λουκάς* ζ΄: 11-17, ούτε καν **την ανάσταση του «τετραημέρου» φίλου του Χριστού Λαζάρου** *Ιωάννης* ια΄: 1-44. (Για την τελευταία ίσως να δικαιολογείται αφού και τα τρία πρώτα *Ευαγγέλια* την έχουν αγνοήσει! Σκεφτείτε ότι ακόμα και ο Ματθαίος που ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές και συνεπώς είδε αυτό το εκθαμβωτικό θαύμα με τα μάτια του μαζί με τους άλλους, δεν το γράφει στο *Ευαγγέλιό* του! Φαίνεται ότι αυτό το θαύμα δεν τον εντυπωσίασε αρκετά ενώ τον είχε εντυπωσιάσει η θεραπεία του πυρετού της πενθεράς του Πέτρου, *Ματθαίος* η΄: 14-15. Καταπληκτικό!). Ούτε αναφέρει πουθενά την ανάσταση των Αγίων της Μεγάλης Παρασκευής, *Ματθαίος* κζ΄: 52-53. Το χειρότερο όμως είναι ότι δεν θυμάται το θαύμα της αναστάσεως του νεκρού **Ευτυχούς**, το οποίο ο ίδιος διέπραξε στην Τρωάδα, *Πράξεις* κ΄: 7-12. Υπήρχε καλλίτερο επιχείρημα απ' αυτό για να πείσει όποιους ήθελε; Παρά ταύτα, ο Παύλος προσπαθεί να πείσει όσους αμφέβαλλαν για την ανάσταση σωμάτων με οτιδήποτε άλλα μέσα εκτός απ' αυτά τα καταπληκτικά θαύματα! Περίεργα πράγματα!

Αλλά και μεταξύ των μελών των ομάδων του Παύλου είχε δημιουργηθεί τεράστιο πρόβλημα με την ανάσταση. Στις δύο επιστολές *Πρός Κορινθίους* όπως και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 17-18: «*… ων εστιν **Υμέναιος** και **Φιλητός**, οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, **λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν**.*», βλέπομε ότι μεταξύ των οπαδών του Παύλου υπήρχαν πολλοί που είχαν ή εσχημάτισαν διαφορετικές αντιλήψεις για την ανάσταση ή τις αναστάσεις, μέσα σ' αυτή την τεράστια ακαταστασία περί αναστάσεων που είχε δημιουργήσει ο Παύλος και ο Εβραιογνωστικοχριστιανισμός γενικότερα. Έτσι δημιουργώνταν πολλές ταραχές, διαμάχες και αιρέσεις μεταξύ των ολίγων μελών των ομάδων του Παύλου. Έτσι ο ***Υμέναιος*** *και* ***Φιλητός*** διαδίδουν ότι η ανάσταση έγινε και πέρασε η μόδα της, ό,τι και αν σημαίνει αυτό μέσα στο κεφάλι τους, και ανατρέπουν την πίστη πολλών. Ο Παύλος και πάλι προσπαθεί απεγνωσμένα να επιβάλλει την δική του αντίληψη. Έτσι τον μεν **Υμέναιο** τον έστειλε στον διάολο όπως ο ίδιος το τονίζει στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 20 «*ων εστιν **Υμέναιος** και Αλέξανδρος, **ους παρέδωκα τω σατανά**, **ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν**.*», τους δε Κορινθίους Εβραίους οπαδούς του, προσπαθεί να τους συγκρατήσει όσο μπορεί. Μελετήσετε ολόκληρες τις δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολές* για να δείτε τι κακό έγινε! Αλλιώς δώσετε προσοχή τους στίχους *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο ιε΄ και *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 13-18, ε΄: 1-10.

Άλλοι πάλι όπως ο Δημάς, *Β΄ ΠρόςΤιμόθεον* δ΄: 10, ο Αλέξανδρος ο Χαλκεύς, *Β΄ ΠρόςΤιμόθεον* δ΄: 14, κ.ά., τον εγκατέλειψαν. Δεν πίστεψαν στην ανάσταση... Σχίσματα και αιρέσεις παντού «για τέτοια ιστορικά γεγονότα»!

Πρέπει επίσης να τονίσομε και τα εξής: Οι Φαρισαίοι πίστευαν στα πνεύματα και στην ανάσταση νεκρών, πίστεις που είχαν υιοθετήσει από τους Ζωροάστρες. Οι Σαδδουκαίοι δεν πίστευαν σε τίποτα απ' αυτά. Βλέπε και *Πράξεις* 4: 2, 23: 8. Ο Παύλος ομιλεί σ' αυτούς αλλά δεν γνωρίζουν ούτε έχουν ακούσει τίποτα για αναστημένο Ιησού. Πρωτύτερα ο Φαρισαίος Γαμαλιήλ, *Πράξεις* 5: 33-39, ενώ επικαλείται τον Γιαχβέχ διά να διασώσει τους μαθητές δεν έχει ιδέα για ανάσταση του Ιησού, πράγμα που στην προκειμένη περίσταση ταίριαζε τέλεια ως σωτήριο επιχείρημα.

Ακόμα, η πέτρα σκανδάλου μεταξύ των ορθοδόξων Ιουδαίων του Σανχεντρίν και των Ιουδαιοχριστιανών ή άλλων Χριστιανών ήταν η θανάτωση του Θεού Ιησού Χριστού σε πρώτο πλάνο και η ανάστασή του σε δεύτερο, αφού τουλάχιστον οι Φαρισαίοι πίστευαν σε αναστάσεις. Βλέπομε όμως ότι ο μεν Στέφανος και το κόμμα του πλήρωσαν αυτόν τον καυγά παρά το ότι στην απολογία του έκανε μια επανάληψη της Τοράχ και δεν είπε τίποτα φοβερά και τρομερά περί σταυρώσεως και αναστάσεως τού Ιησού (*Πράξεις* 7: 1-60 και 8: 1). Αλλά οι δώδεκα μαθητές (*Πράξεις* 5: 33-42) και ο Παύλος (*Πράξεις* 23: 1-11) γλίτωσαν από την οργή του Σανχεντρίν ενώ αυτοί εκήρυτταν αυτά! Πώς ήταν δυνατόν αυτό όταν αυτοί οι Ιουδαίοι ιθύνοντες είχαν ήδη κατηγορηθεί μερικές φορές για την θανάτωση του Θεού Ιησού; (*Πράξεις* 2: 22-24, 3: 14-15, 4: 1-22, κλπ.).

Για να λήξει το θέμα με την παρθενική γέννηση και την ανάσταση έχομε την εκκλησιαστική αποφασιστική ρήση: ***«Αμφότερα γαρ εσφράγισται τοις ερευνώσι, πεφανέρωται δε τα θαύματα τοις προσκυνούσιν εν πίστει το μυστήριον»,*** *Συνέκδημος*, σελίδα 352. Ούτως, ουδέν πρόβλημα! «Πίστευε και μη Ερεύνα!».

(8) Η μετά την ανάσταση **επανεμφάνιση** τού Ιησού αναφέρεται μόνο στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 5-8 «*και ότι ώφθη Κηφά* [Πέτρο;], *είτα τοις δώδεκα· έπειτα ώφθη επάνω πεντακοσίοις αδελφοίς εφάπαξ, εξ ων οι πλείους μένουσιν έως άρτι, τινές δε και εκοιμηθησαν· έπειτα ώφθη Ιακώβω, είτα τοις αποστόλοις πάσιν· έσχατον δε πάντων ωσπερεί τω εκτρώματι ώφθη καμοί.*». Αυτό είναι όλο!

Εδώ μιλάει περί μερικών **επανεμφανίσεων** του Χριστού στον Κηφά [Πέτρο;], στους 12, σε άλλους 500, τον Ιάκωβο και τον ίδιο τις οποίες τα *Ευαγγέλια* αγνοούν. Κάνει το λάθος με τους 12, διότι είχαν μείνει 11 εφ' όσον ο προδότης **Ιούδας** ήταν ήδη νεκρός και ο Ματθίας των *Πράξεων* α΄: 13-26, δεν τον είχε ακόμη αναπληρώσει όταν «εγένοντο» οι επανεμφανίσεις του Ιησού. Η εκλογή του Ματθία για να αναπληρώσει την θέση του Ιούδα έγινε μετά την ανάληψη όπως μας «εξιστορούν» οι *Πράξεις* α΄: 9-26! Μετά ταύτα, κανείς μα κανείς απ' αυτούς τους 500 δεν έγραψε κάτι κάπου περί της εμπειρίας του όταν είδε τον αναστημένο Χριστό. Μερικοί θα είχαν συνομιλήσει και μαζί του. Τα δε *Ευαγγέλια* αγνοούν τους 500. Βλέπε και τους βιτσιόζικους στίχους *Πράξεις* 10: 40-41, ότι δεν παρουσιάστηκε σε όλο τον λαό αλλά μόνο σε 'κείνους που είχε «*προκεχειροτονημένους*» ο Θεός. Διατί; Ο στίχος των 500 θεωρείται υστερόχρονη τσαπατσούλικη παρεμβολή.

Βλέπομε και πάλι ότι ο Παύλος δεν είχε ιδέα περί του **Ιούδα,** της προδοσίας και της τύχης του και γι' αυτό δεν τον αναφέρει πουθενά! Ο Παύλος όχι μόνο δεν γνωρίζει τον Ιούδα και το ρόλο του αλλά και με τους 12 δεν συνδιαλέγεται στην περισσότερη δράση του. Εκτός δύο περιστατικών που συνάντησε τον Πέτρο (*Πρός Γαλάτας* α΄: 18, β΄: 11-21) και μια φορά που συνάντησε τον Ιάκωβο τον αδελφόθεο που δεν ήταν στην ομάδα των 12 (*Πρός Γαλάτας* α΄: 19) και τους υποσχέθηκε να μαζεύει και να τους στείλλει χρήματα, δεν αναφέρονται πουθενά άλλες επαφές μαζί τους. Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα!

Τις λιγοστές φορές κατά τις οποίες ο Παύλος ομιλεί συντομότατα για κάποια επανεμφάνιση τού αναστηθέντος Χριστού αφήνει την εντύπωση ότι η εμφάνιση ήταν σαν οπτασία, ή πνεύμα, ή όραμα, ή φαντασίωση, ή παραλήρημα του παρατηρητή και όχι μια πραγματική σωματική εμφάνιση, όπως ακριβώς έχομε ήδη ιδεί ότι έγινε και με τον ίδιο στις τρεις αντιφατικές αφηγήσεις που αναφέρουν οι *Πράξεις*. Τα *Ευαγγέλια* μπλέκουν με εξαιρετική αδεξιότητα τις σωματικές και τις οραματικές εμφανίσεις. Ο Παύλος όμως γλίτωσε απ' αυτό το μπλέξιμο διότι δεν ομιλεί για σωματικές εμφανίσεις του αναστηθέντος Χριστού και είναι εξαιρετικά σύντομος με τις οπτασιακές εμφανίσεις που αναφέρει.

Στον ίδιο τον Παύλο ο Χριστός εμφανίστηκε σαν οπτασία, όπως έχομε ήδη δει σε τρία σημεία των *Πράξεων* θ΄: 1-7-19, 26-27, κβ΄: 3-9-21, κστ΄: 9-14-20, παρά σαν ανθρώπινο σώμα. Στις *Επιστολές* του δεν έχει αναφέρει πουθενά τα επεισόδια καθ' οδόν προς την Δαμασκό, αλλά τελείως εφαπτομενικά δηλώνει ότι και σ' αυτό ενεφανίσθη ο Κύριος (*Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 1, *Πρός Γαλάτας* α΄: 12). Συνεπώς καθώς βάζει όλες αυτές οι επανεμφανίσεις του Ιησού Χριστού στο ίδιο σακί, τις εννοεί ως οπτασίες και όχι ότι συνέβησαν σε πραγματικό σώμα σαρκός. Πουθενά στις *Επιστολές* του δεν έχει αναφέρει το πραγματικό σαρκικό σώμα του Χριστού που τρώγει και πίνει και ξανατρώγει και ξαναπίνει μετά την ανάστασή του, όπως καταφατικά δηλώνουν τα *Ευαγγέλια*.

Προς τους Εβραιο-Παυλο-Χριστιανούς της Κορίνθου γράφει από την Έφεσο και δεν κάνει τον κόπο να τους πληροφορήσει πως, που, πότε, τον είδαν ο ίδιος και αυτοί που ισχυρίζεται. Άσε τους Εβραίους της Κορίνθου που ζούσαν πάνω από χίλια χιλιόμετρα μακριά απ' την Παλαιστίνη και δεν είχαν ιδέα, να βρούνε αυτοί την άκρη για τα ερωτήματα αυτά και αυτοί να βρούνε και να εξετάσουν τους μάρτυρες για τους οποίους γράφει ότι ζούσαν ακόμα! Γι' αυτές τις παρουσιάσεις ο Παύλος δεν μεταφέρει απολύτως καμία ιστορική πληροφορία, λες και μιλούσε σε ανθρώπους που ήδη ξέρανε πως είχαν τα «γεγονότα» και απλώς τους τα υπενθυμίζει, ενώ δεν είχαν ιδέα!

Έτσι έχομε πάλι μια μεγάλη αντίφαση με τα *Ευαγγέλια* όπου ο Χριστός παρουσιάστηκε πρώτα στην Μαγδαληνή όπως με στόμφο τονίζει ο *Ιωάννης* κ΄: 1-18, ή στις Μυροφόρες όπως τονίζει ο *Ματθαίος* κη΄: 1-10, κλπ. Οι Μυροφόρες βεβαίως εκτός από τα *Ευαγγέλια* δεν αναφέρονται πουθενά αλλού στην υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη*.

(9) Η **ανάληψη** όπως περιγράφεται στα *Ευαγγέλια* του *Μάρκου* ιστ΄: 19 και του *Λουκά* κδ΄: 50-51 και στις *Πράξεις* α΄: 6-11, δεν υπάρχει πουθενά στον Παύλο. Απλώς πότε-πότε γράφει ότι ο Ιησούς ανέβει στον ουρανό και ευρίσκεται μαζί με τον πατέρα του ή στα δεξιά του: π.χ. *Πρός Ρωμαίους* η΄: 34, *Πρός Εφεσίους* α΄: 20, δ΄: 8-10, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 1, *Α΄ Θεσσαλονικείς* α΄: 10, *Πρός Εβραίους* η΄: 1, ι΄: 12, κ.α. Τίποτα άλλο!

(10) Η **Παρουσία του Κυρίου** και η Τελική Κρίση αναφέρεται στις: *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 29-58, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 1-12, κλπ. Πουθενά δεν την αναφέρει ως **Δευτέρα** Παρουσία, αλλά απλώς Παρουσία, λες και δεν υπήρχε πρώτη! Όπως την περιγράφει στις δύο *Πρός Θεσσαλονικείς Επιστολές* είναι όμοια με την περιγραφή της καθόδου του Υιού στο απόκρυφο και ψευδεπίγραφο βιβλίο *Ανάληψις του Ησαΐα* και όχι με αυτά που γράφει το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο* 25: 31-46 και η *Αποκάλυψις του Ιωάννου*! Η περιγραφή της Δευτέρας Παρουσίας και της Τελικής Κρίσεως στον *Ματθαίο* και στην *Αποκάλυψιν* κ΄, κα΄ δεν συμφωνεί με την Παρουσία που περιγράφει ο Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄ και στην *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄.

Η φράση «**άχρις ου αν έλθη**.», στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 26, δεν υπονοεί ανάσταση μετά από 36 ώρες (ή 3 ημέρες), αλλά κάποια Παρουσία μετά από αόριστο χρόνο!

Οι λέξεις «**κόλαση**», «**γέεννα**» και οι φράσεις με «**αιώνια τιμωρία**» και «**αιωνίους βασανισμούς**» που υπάρχουν σωρηδόν στα *Ευαγγέλια* δεν απαντώνται πουθενά στον Παύλο. Τεράστιες οι διαφορές μεταξύ Παύλου και *Ευαγγελίων* σε όλα τα σημεία και σ' όλα τα μέτωπα, πράγμα που αποδεικνύει την διαφορετική εξέλιξη των διαφόρων Χριστιανισμών και συνεπώς το ψευδές ολοκλήρου του χριστιανικού οικοδομήματος. Μεταξύ Παύλου και Ευαγγελιστών «*χάσμα μέγα εστήρικται*», θα έλεγε ο *Λουκάς* ιστ΄: 26.

Η άμεση εσχατολογική και καταδικαστική ρήση κατά των συμπατριωτών του στην *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 13-16, «*Διά τούτο και ημείς ευχαριστούμεν τω Θεώ αδιαλείπτως, ότι παραλαβόντες λόγον ακοής παρ' ημών του Θεού εδέξασθε ου λόγον ανθρώπων,*

αλλά καθώς εστιν αληθώς, λόγον Θεού, ος και ενεργείται εν υμίν τοις πιστεύουσιν. υμείς γαρ μιμηταί εγενήθητε, αδελφοί, των εκκλησιών του Θεού των ουσών εν τη Ιουδαία εν Χριστώ Ιησού, ότι τα αυτά επάθετε και υμείς υπό των ιδίων συμφυλετών καθώς και αυτοί υπό των Ιουδαίων, των και τον Κύριον αποκτεινάντων Ιησούν και τους ιδίους προφήτας, και ημάς εκδιωξάντων, και Θεώ μη αρεσκόντων, και πάσιν ανθρώποις εναντίων, κωλυόντων ημάς τοις έθνεσι λαλήσαι ίνα σωθώσιν, εις το αναπληρώσαι αυτών τας αμαρτίας πάντοτε. ***έφθασε δε επ' αυτούς η οργή εις τέλος.***», θεωρείται παρεμβολή κυρίως για τους εξής λόγους:

(α) Τα πολύ σοβαρά συμβάντα που αντανακλούν τα λόγια αυτά αναφέρονται μόνο εδώ και πουθενά αλλού στα γραπτά του Παύλου. Αν ήταν δικά του τότε έπρεπε να τα αναφέρει πολλές φορές σε σημεία που ταίριαζαν πλήρως λόγω της βαρύτητας και της σημασίας των. Παρά ταύτα και παρά την οργή, το μίσος και τα κατσαδιάσματα που ο Παύλος εκφράζει εναντίον πολλών, πουθενά αλλού δεν εκφράζεται με τόσο έντονα λόγια οργής και μίσους εναντίον των ομοεθνών του. Μάλιστα δε στην *Πρός Γαλάτας Επιστολή* τους επαινεί με τα λόγια: β΄: 15 «*Ημείς φύσει Ιουδαίοι* ***και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,***», γ΄: 29 «*ει δε υμείς Χριστού, άρα του* ***Αβραάμ σπέρμα εστέ και κατ' επαγγελίαν κληρονόμοι***.», δ΄: 28 «*ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ* ***επαγγελίας τέκνα εσμέν.***», κλπ! Στην δε *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 1-2 **εντελώς αντίθετα** προς την *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 13-16, γράφει ότι ο Θεός **δεν** εγκατέλειψε τον απ' αρχαίων χρόνων προορισμένο λαόν του: «*Λέγω ουν,* ***μη απώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού; μη γένοιτο·*** *και γαρ εγώ Ισραηλίτης ειμί, εκ σπέρματος Αβραάμ, φυλής Βενιαμίν.* ***ουκ απώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού ον προέγνω****...».* (Εδώ έχομε και τον προκαθορισμό και την ανωτερότητα του Ισραήλ!).

(β) Μέσα στους στίχους αυτούς υπονοείται η καταστροφή της Ιερουσαλήμ και της Ιουδαίας (+66-73 Κ.Ε.), η οποία έγινε μετά τον θάνατο του Παύλου. (Αν και υπάρχουν μερικοί ερευνητές που ισχυρίζονται ότι ο Παύλος απέθανε μετά απ' αυτή την καταστροφή, η θέση αυτή έρχεται σε αγεφύρωτη αντίθεση με την επίσημη θέση όλων των χριστιανικών εκκλησιών εδώ και 2000 χρόνια!).

(γ) Η φράση «*κωλυόντων ημάς τοις έθνεσι λαλήσαι ίνα σωθώσιν, εις το αναπληρώσαι αυτών τας αμαρτίας πάντοτε.*» αντανακλά τις διαμάχες και αντιθέσεις των ραββινικών Ιουδαίων και Εβραιοχριστιανών που προέκυψαν μετά το +73 και τις περισσότερες φορές έχουν να κάνουν και με Ιουδαίους της διασποράς και όχι της Ιουδαίας. Την δε βαριά κατηγορορία «*τον Κύριον αποκτεινάντων Ιησούν και τους ιδίους προφήτας,*» έπρεπε να την είχε προαναφέρει στο ια΄ κεφάλαιο της *Επιστολής Πρός Ρωμαίους*, λόγω του σχετικού ή αναλόγου περιεχομένου και όχι εκεί να γράφει άλλα!

(δ) Εδώ η ευθύνη της θανατώσεως του Ιησού ρίπτεται εξ' ολοκλήρου επάνω στους Ιουδαίους. Στα *Ευαγγέλια* όμως η ευθύνη ανήκει και στους Ιουδαίους και στους Ρωμαίους κατά μέγα μέρος. Πως είναι δυνατόν να έχει κάνει ένα τέτοιο σφάλμα ο πρώτος επίσημος χριστιανός συγγραφέας Παύλος; Αυτό μας λέγει ότι η παρεμβολή αυτή έγινε κατά τον δεύτερο αιώνα (πιθανότατα από κάποιον θεσσαλονικέα Εβραιοχριστιανό, μερικά χρόνια μετά την δεύτερη Ιουδαϊκή καταστροφή του +132-135 Κ Ε.). Τότε οι Εβραιοχριστιανοί άρχισαν να καλοπιάνουν τους εθνικούς πολύ περισσότερο από κάθε προηγούμενη φορά, και ένεκα του ανερχομένου μίσους των εναντίον των ομοαίματών τους αυτοί προπαγάνδισαν την παράδοση ότι ολόκληρη η ευθύνη για την θανάτωση του Ιησού επιπίπτει στους Ιουδαίους οι οποίοι τον καιρό αυτόν εκπροσωπεύονταν από τον Φαρισαϊκό Ραββινικό Ιουδαϊσμό.

(ε) Από τους ειδικούς και συγκριτικούς φιλολόγους η γλώσσα των στίχων αυτών διεγνώσθη ως μη Παυλική. Αν αυτοί οι στίχοι αγνοηθούν τελείως και από τον προηγού-

μενο στίχο πάμε στον αμέσως επόμενο, η ροή και το νόημα του γραπτού λόγου συνεχίζονται ομαλώς. Με αυτούς τους στίχους η ροή διακόπτεται.

(Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε: Earl **Doherty**, Jesus: *Neither God Nor Man - The Case for a Mythical Jesus*, Age of Reason Publications, First Edition, 2009, σσ. 657-659. Άλλοι βεβαίως γυρνάνε το επιχείρημα από την πλευρά κατά την οποία αφού η επιστολή αυτή περιέχει πολλά τέτοια ασύμφωνα και κίβδηλα χωρία, τότε ολόκληρη η επιστολή δεν είναι του Παύλου αλλά είναι ψευδεπίγραφη και παραπλανητική.).

***

Ποιος να ξέρει άραγε πώς συνδέονται όλα αυτά μεταξύ τους. Πρέπει να συνδέονται διά πλαστογραφιών και υστεροχρόνων παρεμβολών. Δυστυχώς δεν έχομε τα πρωτότυπα για να ελέγξομε! Π.χ., το ίδιο συμβαίνει και με τις δύο αντιφατικότατες γενεαλογίες του Χριστού, η μία στον *Ματθαίο* α΄: 1-20 και η άλλη στον *Λουκάν* γ΄: 23-38. Μελετήστε τις, είναι για γέλια! Γι' αυτό και ο Παύλος παραγγέλλει στον Τιμόθεον και τον Τίτον να αποφεύγουν τις συζητήσεις και τις εξετάσεις των γενεαλογιών (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 4, *Πρός Τίτον* γ΄: 9). Κάτι ήξερε!

Ο Παύλος οσάκις αναφέρεται σε κάποιον συμβάν περί Ιησού Χριστού ουδέποτε το θέτει εντός οιουδήποτε ιστορικού πλαισίου. Όλα όσα αναφέρει είναι άνευ ιστορικής δεοντολογίας και ιστορικού περιεχομένου. Γράφει αοριστίες και άντε τρέχα βρες τις ή πίστευε στις αποκαλύψεις του! Π.χ. γράφει: «*παρέδωκα γάρ υμίν εν πρώτοις ό καί παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ τών αμαρτιών ημών* ***κατά τας γραφάς*** *και ότι ετάφη, καί ότι εγήγερται τή τρίτη ημέρα* ***κατά τάς γραφάς***», *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 3-4, κλπ. Η φράση «*κατά τάς γραφάς*» επαναλαμβάνειται στο 5ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως ως εξής: «*και αναστάντα τή τρίτη ημέρα κατά τάς γραφάς*». Όπως και στην περίπτωση *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 13, «...*Ιησού Χριστόν μαρτυρήσαντα επί Ποντίου Πιλάτου*...» που εξετάσαμε παραπάνω, έτσι και εδώ έχομε αντιγραφή!

Αυτά λοιπόν έγιναν «κατά τας γραφάς», αλλά κατά την πραγματικότητα ο Παύλος δεν μεταφέρει στους αναγνώστες του απολύτως τίποτα. Ο ίδιος ο Παύλος δεν εξηγεί ποιες είναι αυτές οι γραφές. Για την σταύρωση και τα πάθη τουλάχιστον, οι ευαγγελιστές μερικά χρόνια (15 - 150) μετά τον θάνατο του Παύλου, βρήκαν μερικές δήθεν προφητείες στην *Παλαιά Διαθήκη*, πλαστά αποκυήματα της φαντασίας, της διαστροφής και της συνωμοσίας των. Αλλά για την ανάσταση την τρίτη ημέρα «*κατά τάς γραφάς*», τις επανεμφανίσεις και την ανάληψη δεν υπάρχουν ούτε πλαστές προφητείες, ούτε γραφές που να αναγράφονται εντός της *Καινής Διαθήκης*. Αργότερα οι χριστιανοί απολογητές δήθεν ανεκάλυψαν τους προφητικούς στίχους: *Ψαλμοί* β΄: 7, ιστ΄ (ιε΄): 10, *Ησαΐας* νγ΄: 10 και *Ωσηέ* στ΄: 2, οι οποίοι δεν έχουν τίποτα να κάνουν με την τριήμερη ανάσταση του Ιησού Χριστού. (Γι' αυτό οι Καθολικοί λένε ότι αυτοί οι στίχοι απλώς την υπαινίσσονται.). Οι Ευαγγελιστές όμως δεν τους αναφέρουν. Συνεπώς είναι άκυροι! Είναι μια κατοπινή εφεύρεση!

Η αοριστία της φράσεως «*κατά τάς γραφάς*» και το κενό που αφήνει είναι σκόπιμα και παραπλανητικά. Προήλθε είτε από τον ίδιο τον Παύλο, αν όντως αυτός έγραψε αυτές τις γραμμές, είτε από τους υστεροχρόνους συντάκτες και παρεμβολείς. Αυτοί προσπαθούσαν, όσο ήταν δυνατό, να δικαιολογήσουν με δήθεν προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης* ότι ο Ιησούς ήταν ο πραγματικός αναμενόμενος Μεσσίας, Χριστός, και συνεπώς ο Χριστιανισμός είναι η μόνη εξ αποκαλύψεως αληθινή θρησκεία!

Πάνω σ' αυτές τις παρατηρήσεις έχουν γραφτεί πολλά βιβλία και αποτελούν ένα ισχυρότατο επιχείρημα των μυθικιστών περί του ότι ο Χριστός είναι μυθολογικό πρόσωπο. Διότι ας μην ξεχνάμε ότι τα πρώτα γραπτά της *Καινής Διαθήκης*, σύμφωνα με ομόφωνο συμπέρασμα όλων των Χριστιανών θεολόγων και των ειδικών επιστημόνων, είναι οι *Επιστολές* του Παύλου. Αυτές δε, τις έγραψε για ανθρώπους που βρίσκονταν πολύ μακριά από την Ιουδαία. Αυτοί πάλι ως νεοφώτιστοι, δεν εγνώριζαν τίποτα περί Ιησού, εκτός ίσως από αυτούς που ήταν στη Ρώμη οι οποίοι ίσως να είχαν ακούσει λίγα πράγματα πριν τους τα γράψει ο Παύλος, όπως ο ίδιος ομολογεί στην *Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 20.

Συνεπώς: Ο Παύλος έχει κατά νουν άλλον Ιησού Χριστό απ' αυτόν που έχουν οι Ευαγγελιστές, χωρίς με αυτό να υπονοούμε ότι και οι Ευαγγελιστές συμφωνούν μεταξύ των. Αφήνομε λοιπόν στους χριστιανούς απολογητές να μας ξεκαθαρίσουν ποιος έχει τελικά δίκιο! Ο Παύλος ή ποιος από τους Ευαγγελιστές! Ενώ ο καθένας θα επικαλείτο τα εκκωφαντικά «πεπραγμένα» του «ιστορικού» Ιησού των Ευαγγελιστών, «γεγονότα» που θα είχαν αφήσει εσαεί άναυδους τους πάντες και τα πάντα, ο Παύλος δεν κάνει καμία χρήση αυτών! Αυτή είναι η στάση την οποίαν παρατηρούμε διάχυτη μέσα στα γραπτά του Παύλου! Τί συμβαίνει λοιπόν;

Ο Παύλος δεν γνωρίζει τον γήινο, ιστορικό όπως υποτίθεται, Ιησού Χριστό των *Κανονικών Ευαγγελίων*, γεγονός που αποδεικνύει ότι τόσον ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελιστών όσο και του Παύλου είναι μύθος, δηλαδή ψέμα! Απ' όσα γράφει ο Παύλος **ένα συμπέρασμα** που βγαίνει είναι ότι αν ήταν ειλικρινής, τότε στο νου του είχε κάποιον αποκρυφιστικό, άυλο, πνευματιστικό Χριστό και απευθυνόταν προς αποκρυφιστικές οργανώσεις (cults), αιρέσεις του Ιουδαϊσμού τύπου «υιών φωτός» και Qumran, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* ε΄: 5 «***πάντες υμείς υιοί φωτός εστε και υιοί ημέρας.*** *ουκ εσμέν νυκτός ουδέ σκότους*.». Ο Χριστός του Παύλου είναι ανάλογος με όλους εκείνους τους παγανιστικούς σωτηριολογικούς θεούς της εποχής εκείνης, οι οποίοι κατά την Άνοιξη έτρωγαν ένα δείπνο, έκαναν μια ευχαριστία, έπασχαν, θάπτονταν και μετά από τρεις μέρες ανασταίνονταν.

Επομένως με βάση όσα στοιχεία έχομε ήδη εξετάσει βγαίνει και το συμπέρασμα ότι: Οτιδήποτε γράφει και κηρύττει ο Παύλος δεν είναι ιστορικές μαρτυρίες. Εάν λοιπόν νομίζει ότι ομιλεί αληθώς, τότε αυτά που λέει είναι αποκυήματα της φαντασίας, πίστεως, φανατισμού και θεολογίας του, τα οποία αν και δεν τα έμαθε από προηγούμενες παραδόσεις εντούτοις τα πιστεύει ως αληθή. Εάν πάλι ομιλεί όντως αληθώς, τότε οι παραδόσεις των *Ευαγγελίων* είναι ψευδείς και πρέπει να καταγγελθούν και να απορριφθούν! Αν όμως οι παραδόσεις των *Ευαγγελίων* είναι σωστές, τότε ο Παύλος ομιλεί ψευδώς, πράγμα που το συνηθίζει, και πρέπει να καταγγελθεί και να απορριφθεί ως ψεύτης! Αυτό το χριστιανικό δίλημμα αρκεί για να καταρρεύσει ολόκληρος ο Χριστιανισμός!

***

Ειρήσθω επί τη ευκαιρία ότι, αυτή η σιωπή γύρω από τα βιογραφικά στοιχεία και την ανθρώπινη, γήινη, ιεραποστολική και σωτήρια δράση του Ιησού Χριστού δεν απαντάται μόνο στον Παύλο, αλλά και σε όλες τις επτά *Καθολικές Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης*, στην *Επιστολή Α΄ Κλήμεντος* (που αποδίδεται στον Πάπα Ρώμης, κατά το τέλος του 1^{ου} αιώνα), *Επιστολή του Βαρνάβα*, κ.ά. Ιδού μερικά χτυπητά παραδείγματα: Στην επιστολή *Α΄ Πέτρου* β΄: 21-25, στην *Α΄ Κλήμεντος* κεφάλαιο 16, και *Βαρνάβα* ε΄: 8, απαντάμε παραφράσεις μερικών στοιχείων του κεφαλαίου 53 του δευτέρου (ή τρίτου) Ησαΐα που κάπως θυμίζουν τα *Ευαγγέλια* και τίποτα παραπάνω. Στην *Α΄ Πέτρου* γ΄: 18 «*ότι και Χριστός άπαξ περί*

αμαρτιών έπαθε, δίκαιος υπέρ αδίκων, ίνα ημάς προσαγάγη τω Θεω, ***θανατωθείς μεν σαρκί, ζωοποιηθείς δε πνεύματι·***», έχομε ότι ο Χριστός θανατώθηκε κατά σάρκα αλλά ζωοποιήθηκε κατά πνεύμα. Δηλαδή δεν αναστήθηκε κατά σάρκα όπως φωνάζουν οι ευαγγελιστές! Στην *Α΄ Ιωάννου* ε΄: 6-12 δεν γίνεται κανένας λόγος για την «εν σαρκί» ανάσταση και την «εν σαρκί» επανεμφάνιση, αλλά όλα γίνονται με την βοήθεια της πίστεως και την μαρτυρία του Αγίου Πνεύματος! Σαν να μην τα είδε ποτέ κανείς!

Στην *Β΄ Πέτρου* α΄: 16-18 το σημαντικό γεγονός προβάλεται να είναι **η μεταμόρφωσις εις το ιερόν όρος** και δεν αναφέρει τίποτα για ανάσταση. (Ελέγξετε την *Επιστολή* να τα δείτε μόνοι σας!). Είναι αξιοπαρατήρητο λοιπόν ότι όλες οι παρατηρήσεις και τα συμπεράσματα περί ελλείψεως ιστορικών πλαισίων, αοριστιών, αντιφάσεων προς τα *Ευαγγέλια* καθώς και μεταξύ των που απαντάμε απανταχού στις *Επιστολές* του Παύλου, ισχύουν ομοίως και στις επτά *Καθολικές Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης*! Όπως και ο Παύλος έτσι και όλοι οι συγγραφείς των *Καθολικών Επιστολών*, κ.ά., δεν αναφέρουν τίποτα για τον Ιησού ως διδάσκαλο ή θαυματοποιό!

Ακόμα, σ' όλα αυτά τα πρώτα κείμενα της *Καινής Διαθήκης*, τα οποία όπως υποτίθεται εγράφησαν από τους πρώτους και μεγαλυτέρους αποστόλους του Χριστιανισμού, δεν αναφέρεται πουθενά και από κανέναν ούτε μια επίσκεψη ούτε ένα προσκύνημα στα μέρη όπου εγεννήθηκε, έδρασε, έκανε θαύματα, έπαθε, ετάφη και ανέστη ο Υιός του Θεού, Ιησούς Χριστός! Σύμπτωση;...

Αν, προτού γνωρίσομε τι γράφουν τα *Ευαγγέλια*, μελετήσομε όλες τις *Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης* (14 του Παύλου και 7 Καθολικές), οι οποίες μάλιστα εγράφησαν πριν από τα *Ευαγγέλια*, τότε δύσκολα σχηματίζομε την εικόνα κάποιου υπάρξαντος ανθρώπου, διδασκάλου, θαυματοποιού και πουθενά δεν υπάρχει η εικόνα κάποιου του οποίου τον τάφο βρήκανε κενό ή κάποιου που αναστήθηκε «εν σαρκί»! Συνεχώς βλέπομε την επενέργεια της πίστεως και του Αγίου Πνεύματος, αποκαλύψεις, οράματα, και πνευματικά εφευρήματα. Π.χ. βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 26, ιδ΄: 24-25, *Πρός Εφεσίους* γ΄: 5, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 2, κλπ., *Α΄ Πέτρου* α΄: 20 καθώς και τα χωρία *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 21-26, *Πρός Εβραίους* θ΄: 26, ομιλούν σε ενεστώτα χρόνο. Δεν υπάρχει τίποτα το ιστορικοποιούν. Στα χωρία *Πρός Ρωμαίους* α΄: 1-4, ι΄, ια΄, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 21-31, *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 7-11, *Πρός Τίτον* α΄: 3, ο Παύλος αναφέρει θέματα στα οποία μόνος του δημιουργεί την ευκαιρία να μιλήσει για τη ζωή και τη δράση του Ιησού, εντούτοις δεν λέγει τίποτα.

Οπότε, τί ιστορική βάση περί Χριστιανισμού ή ιστορική απόδειξη περί Ιησού Χριστού μπορεί να αποτελεί η *Καινή Διαθήκη*; Καμία! **Ο Χριστός των *Επιστολών του Παύλου*, των *Καθολικών Επιστολών*, καθώς και ενός μεγάλου μέρους του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* είναι ένας αφηρημένος γνωστικιστικός Χριστός και όχι ο Χριστός που έχει την ανθρώπινη μορφή και δράση των τριών πρώτων Συνοπτικών Ευαγγελιστών**. Σε όλη την *Καινή Διαθήκη* υπάρχει η συνεχής αντίφαση του αν ο Χριστός ήταν δημιούργημα ή δημιουργός· είναι ίδιος με τον δημιουργό ή απαύγασμα τού δημιουργού και το τελειότερο μέσο επικοινωνίας με την δημιουργία του. Άκρη δεν βρίσκεις και μπορείς να δικαιολογήσεις ή να αναιρέσεις κάθε απάντηση επ' αυτού του ερωτήματος! Μετά μιλάνε για θεοπνευστία και ιστορικότητα!

Το Σύμβολο της Πίστεως, της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας, +325 και μετά, χειροτέρεψε αυτή την αντίφαση! Π. χ: *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 23-24 «*απαρχή Χριστός, έπειτα οι Χριστού εν τη παρουσία αυτού·* ***είτα το τέλος, όταν παραδώ την βασιλείαν τω Θεώ και πατρί, όταν καταργήση πάσαν αρχήν και πάσαν εξουσίαν και δύναμιν***.» έρχεται σε αντίφαση με το Σύμβολο της Πίστεως, άρθρο 2, «*Καί εις έναν Κύριον Ιησούν Χριστόν,*

τόν υιόν τού Θεού τόν Μονογενή, τόν εκ τού Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων τών αιώνων. Φώς εκ Φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού γεννηθέντα, ού ποιηθέντα, ομοούσιον τώ Πατρί δι' Ού τά πάντα εγένετο.», κ.ο.κ. Όλα αυτά έγιναν αιτίες πολλών αιρέσεων, διωγμών, φόνων, καταστροφής και διαστροφής.

Παρατηρούμε ακόμα τα εξής:

(α) Τα τέσσερα *Κανονικά Ευαγγέλια* και η *Αποκάλυψις* γράφτηκαν μετά τον θάνατο του Παύλου και αγνοούν τον Παύλο. Ίσως δικαιολογημένα, αλλά ίσως και όχι. Ποιος ξέρει θετικά; Κανείς! Μόνο οι *Πράξεις* τον αναφέρουν, τις οποίες, καθώς η επίσημη εκκλησία έχει διαδώσει, τις έγραψε ο Ευαγγελιστής Λουκάς (ο ιατρός άραγε, *Πρός Κολασσαείς* δ΄: 14, κλπ.;) ως συνέχεια του *Ευαγγελίου* του, χωρίς να υπάρχει καμία απόδειξη γι' αυτό. Είναι και αυτό ένας ψευδής ισχυρισμός.

(β) Άλλο σοβαρό ζήτημα είναι ότι η *Αποκάλυψις* δεν αναφέρει ούτε τον Παύλο ούτε και τις εκκλησίες τις οποίες ίδρυσε, αν και γράφτηκε αρκετά χρόνια μετά τον Παύλο. Δεν του παρέχει καμία τιμητική θέση ακόμα και στον στίχο κα΄: 14, στον οποίον αναφέρει τιμητικώς τους άλλους μαθητές, παρ' όλο ότι αυτός ήταν «*σκεύος της εκλογής*» του ιδίου του Ιησού Χριστού και Θεού, *Πράξεις* θ΄: 15. Επίσης, η περιγραφή της δευτέρας παρουσίας και της τελικής κρίσεως στην *Αποκάλυψιν* κ΄, κα΄ δεν συμφωνεί με την περιγραφή που δίδεται από τον Παύλο στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο ιε΄ και στην *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* κεφάλαιο δ΄.

(γ) Το ίδιο και οι επτά *Καθολικές Επιστολές*, εκτός από τους δύο πολύ περίεργους στίχους της *Β΄ Πέτρου* γ΄: 15-16 που θεωρούνται παρεμβολή, δεν αναφέρουν τίποτα περί Παύλου. Μάλιστα δε, η *Επιστολή του Ιακώβου* είναι τόσο αντίθετη με πολλές από τις διδασκαλίες του Παύλου ώστε ο Μαρτίνος Λούθηρος επεδίωξε να την θέσει, μαζί με την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, εκτός του Κανόνος της *Καινής Διαθήκης*. Δεν τα κατάφερε όμως.

Δεν νομίζετε ότι κάτι περίεργο και πολύ σοβαρό συμβαίνει πίσω απ' όλα αυτά; Όσα λοιπόν δεχόμαστε εδώ προς στιγμήν, για το χατίρι των χριστιανών θεολόγων και για να μην επεκταθούμε σε ιστορική αναζήτηση και ανάπλαση, τα δεχόμαστε με όλες τις επιφυλάξεις. Αυτά τα σοβαρά προβλήματα και εύλογα ερωτήματα που εκθέτομε ας φροντίσουν να τα λύσουν και απαντήσουν με σιγουριά και απόδειξη οι φωστήρες της χριστιανικής πίστεως.

***

Ανακεφαλαιώνομε λοιπόν και λέμε: Πέραν πολύ ολίγων στίχων που θυμίζουν στίχους των *Ευαγγελίων*, τουλάχιστον το 99% του έργου του Παύλου δεν έχει να κάνει με: τη ζωή, τη δράση, τη διδασκαλία, τα θαύματα, τα γεγονότα των παθών, της αναστάσεως, των επανεμφανίσεων και της αναλήψεως τού Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*.

Οι ολίγοι στίχοι οι οποίοι θυμίζουν κάτι από τα *Ευαγγέλια* πρέπει να είναι: είτε παρεμβολές, είτε κοινότοπες φράσεις και περιγραφές της εποχής εκείνης τις οποίες επαναλαμβάνει ο Παύλος, είτε σκόπιμες αυθαιρεσίες του, είτε τις λαμβάνει από την *Παλαιά Διαθήκη* και τις προσαρμόζει κατά το δοκούν, είτε πολύ πιθανόν οι μεταγενέστεροι Ευαγγελιστές τις πήραν από τον Παύλο και την *Παλαιά Διαθήκη*ν και τις διαμόρφωσαν όπως ήθελαν. Οι Ευαγγελιστές και ο Παύλος εχρησιμοποίησαν την *Παλαιά Διαθήκη* κατά κόρον αλλά με διαφορετικούς τρόπους.

Οι στίχοι του Παύλου που ενθυμίζουν κάτι από τα *Ευαγγέλια* αποτελούν ολιγότερο του 1% του έργου του Παύλου. Οπότε και αν ακόμα τους παραδεχθούμε ως αυθεντικούς και όχι παρεμβολές ή σκόπιμες αυθαιρεσίες του ιδίου ή άλλων, μένει κανείς άναυδος από τον Χριστό που ο Παύλος παρουσιάζει στο υπόλοιπο 99% του έργου του. Οι διδασκαλίες που σποραδικά μεταφέρει είναι δικές του επινοήσεις και κατά μάλλον ή ήττον αναμασήματα στίχων της *Παλαιάς Διαθήκης* που αυτός ειδικώς επέλεξε. Ούτε την διδασκαλία του Χριστού, έστω αυτήν που περιέχεται στα σκόρπια *Κυριακά Λόγια*, μας μεταφέρει. Φτάνει δε στο σημείο να λέγει: ***Α΄ Πρός Κορινθίους ζ΄*: 6** «*τούτο δε λέγω* ***κατά συγγνώμην, ου κατ' επιταγήν***.»**, 12** «*τοις δε λοιποίς εγώ λέγω,* ***ουχ ο Κύριος***· *ει τις αδελφός γυναίκα έχει άπιστον, και αυτή συνευδοκεί οικείν μετ' αυτού, μη αφιέτω αυτήν*·»**, 25** «*Περί δε των παρθένων* ***επιταγήν Κυρίου ουχ έχω, γνώμην δε δίδωμι*** *ως ηλεημένος υπό Κυρίου πιστός είναι.*», ***Β΄ Πρός Κορινθίους*** ια΄: 17 «***ό λαλώ, ου λαλώ κατά Κύριον****, αλλ' ως εν αφροσύνη, εν ταύτη τη υποστάσει της καυχήσεως*.», κλπ. Εδώ δηλαδή ο Παύλος ομολογεί ότι δεν έχει επιταγές του Κυρίου, αλλ' ούτε και αποκαλύψεις ή θεοπνευστία! Προσέτι ομολογεί εν πάση ειλικρινεία ότι μας λέγει δικά του λόγια! Μετά όμως έρχεται στην ***Β΄ Πρός Τιμόθεον*** *Επιστολήν* και γράφει γ΄: 16: «***πάσα γραφή θεόπνευστος*** *και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη*,». Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα με τις αντιφάσεις αυτού του αλλοπρόσαλλου ατόμου!

Ο Παύλος πάρα πολλές φορές προσπαθεί να πείσει τους άλλους επί πολλών «συμβάντων, γεγονότων» και ζητημάτων της θεολογίας του, διά του τεχνάσματος των αποκαλύψεων και οραμάτων που ισχυρίζεται πως είχε. Για μερικά όμως, οι αποκαλύψεις και τα οράματα ήταν εντελώς αχρείαστα διότι τα πράγματα που του αποκαλύφθηκαν ήταν κοινώς διαδεδομένα και γνωστά μεταξύ των τότε χριστιανών και οπαδών του Ιησού Χριστού, όπως μαρτυρούν τα *Ευαγγέλια*, οι *Πράξεις* και μερικές από τις άλλες *Επιστολές*!

Τί **γενικό συμπέρασμα** λοιπόν βγαίνει από την σύγκριση των αφηγήσεων του Παύλου με τις αφηγήσεις των *Ευαγγελίων*; Αυτά τα στοιχεία είναι ισχυρώς διαφωτιστικά διά τις ψευδαισθήσεις, παραισθήσεις, τα ψέματα του Παύλου, τα μυθεύματα των *Ευαγγελίων* και ολόκληρης αυτής της φτιαχτής, επινοημένης και ψευδούς θρησκείας του Παυλικού Εβραιοχριστιανισμού! Τονίζομε λοιπόν και πάλι ότι:

Καίριο πλήγμα κατά της ιστορικότητος του Ιησού Χριστού είναι ο Χριστός του Παύλου καθώς και η σιωπή του Παύλου επί του Ιησού Χριστού και Υιού του Ανθρώπου των *Ευαγγελίων*. Όλα τα ανωτέρω περιληπτικά στοιχεία φανερώνουν ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* όπως και οιοσδήποτε αφανής αλλά υπάρξας Ιησούς Χριστός ήταν άγνωστος στον Παύλο. Τότε όμως αν δεχθούμε ότι ο Παύλος είναι ιστορικό πρόσωπο κατά την εποχή που διατείνονται ότι έζησε, έδρασε και μας παρέδωσε τα γραπτά του, αναγκαστικά πρέπει να δεχθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός, όπως τον παρουσιάζουν ο Παύλος και τα *Ευαγγέλια*, δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο αλλά μια μυθολογική διαπλοκή! Αν πάλι ο Παύλος με τις αποκαλύψεις και τα οράματά του έχει δίκιο, τότε τα *Ευαγγέλια* αποτελούν προφανή μυθολογική διαπλοκή! Δεν μένει παρά να συμπεράνομε ότι τα πάντα είναι μυθολογικές διαπλοκές και ούτως ο Ιησούς Χριστός ουδέποτε υπήρχε.

Συνεπώς και ο Παύλος και ο Ιησούς είναι χριστιανικά μυθιστορήματα και τίποτα παραπάνω. Δηλαδή ψευτιές! Βεβαίως τα γραπτά που αποδίδονται στον Παύλο καθώς και οι προηγούμενες πηγές και παραδόσεις, όποιες κι' αν ήταν αυτές, πρέπει να έθεσαν τις

βάσεις και τις νύξεις της συγγραφής και της μυθολογίας των υστεροχρόνων τεσσάρων *Κανονικών Ευαγγελίων*. Γενικώς, όλες οι *Επιστολές* της *Καινής* δεν γνωρίζουν τον Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων*, αν και αυτές κατά την χριστιανική παραδοχή και ομολογία εγράφησαν 30 - 50 χρόνια πριν από τα *Ευαγγέλια*.

Μετά τον πλήρη και αμετάκλητο διαχωρισμό Χριστιανών και Ιουδαίων (+135 Κ.Ε.) και την οικτρή αποτυχία της εσχατολογίας των πρώτων, οι νέες καταστάσεις που προέκυψαν απαιτούσαν νέα κείμενα διαφορετικά απ' αυτά του Παύλου και προπάντων ιστορικοποιούντα για την δικαιολόγηση και επιβίωση τής Εβραιοχριστιανικής αιρέσεως! Αυτή η αναγκαιότητα επεβάλετο όχι μόνο για την συγκράτηση των οπαδών εντός της αιρέσεως αλλά και από την επιχειρηματολογία εναντίον της τόσο των Ιουδαίων όσο και των Εθνικών! Έτσι τα υστερόχρονα *Ευαγγέλια* διατήρησαν αναγκαστικά τα ελάχιστα σημεία που έκριναν σκόπιμα από τον Παύλο αφού όμως πρώτα τα επεξεργάστηκαν κατά τις απαιτήσεις του καιρού των. Τα επεξέτειναν και τα ανάπλασαν εντός δήθεν «ιστορικών» σκηνών και πλαισίων. Ακόμη με το πέρασμα του χρόνου σκόπιμες και αναγκαίες παρεμβολές έλαβαν χώρα τόσο στα γραπτά του Παύλου όσο και των *Ευαγγελίων*.

Στα *Ευαγγέλια,* βλέπομε όχι μόνο έναν διαφορετικό Χριστό αλλά και έναν διαφορετικό Χριστιανισμό, όπως έχομε αναλύσει. Επί πλέον, ο Χριστιανισμός των *Ευαγγελίων*, αν και πάλι βασίζεται πλήρως στην *Παλαιά Διαθήκη*, προσπαθεί να αποκοπεί από τον τότε επικρατούντα ή επικρατήσαντα Ιουδαϊσμό. Έτσι βλέπομε όλες εκείνες τις γνωστές, τραγελαφικές και αμείλικτες διαμάχες του Χριστού με όλους τους ιθύνοντες Ιουδαίους, κλπ. Αντιθέτως, ο Παύλος δεν ήθελε έναν Χριστιανισμό ξεκομμένο από τον Ιουδαϊσμό, αλλά έναν Ιουδαϊσμό μεταλλαγμένο ή έστω προσαρμοσμένο στον δικό του Χριστιανισμό.

Ο Χριστιανισμός είναι εν γένει μια από τις αιρέσεις του Ιουδαϊσμού. Αν λοιπόν θεωρήσομε ως ορθόδοξο τον Χριστιανισμό των *Ευαγγελίων*, τότε ο Παύλος εδημιούργησε μια αίρεση της αιρέσεως, της αιρέσεως... Ειδάλλως ο Χριστιανισμός των *Ευαγγελίων* αποτελεί αίρεση της αιρέσεως, της αιρέσεως... Κουλουβάχατα δηλαδή...! Αυτή η αντίφαση έχει δημιουργήσει αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ Καθολικών-Ορθοδόξων και Διαμαρτυρομένων.

Τα συμπεράσματα που αναπτύξαμε στο παρόν μέρος και οι διαφορετικοί Χριστοί της *Καινής Διαθήκης* (Παύλου, *Συνοπτικών Ευαγγελίων* και *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου*), τί ειρωνεία, αποτελούν το βαρύτερο επιχείρημα των μυθικιστών κατά της ιστορικότητος του Ιησού ή του Παύλου αναλόγως. (Μεταξύ των τριών *Ιωαννικών Επιστολών*, κυρίως όμως της πρώτης, και του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* τα προβλήματα είναι παρόμοια και το ίδιο ισχυρά με αυτά που αναπτύξαμε εδώ.). Αυτό το επιχείρημα είναι εξαιρετικά ισχυρό ή μάλλον απροσπέλαστο για τους γνώστες και ειλικρινείς ερευνητές Χριστιανούς, πολλοί των οποίων, μεταξύ αυτών και ο υποφαινόμενος, τελικά απεσκίρτησαν από την Εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα, έγιναν πολέμιοί της και την εξέθεσαν θαρραλέα με ομιλίες, ερευνητικές εργασίες, εμπεριστατωμένα συγγράμματά και την κατήγγειλαν! Αναγνώστες τί λέτε, έπραξαν καλώς ή κακώς;

Περιτομή και Ακροβυστία

Μια **σημείωση** πρωτού πάμε πάλι πίσω στη θεολογία του Παύλου. Οι πιο συχνά απαντώμενες λέξεις του Παύλου είναι *η πίστις*, *η αγάπη*, *η ελπίς*, *η χάρις*, *η ανάστασις*, *ο νόμος*, δηλαδή ο Μωσαϊκός Νόμος. Μετά όπως φαίνεται είναι η ***περιτομή* και η *ακροβυστία*.** Βλέπομε ότι στην αποστολική σύνοδο των *Πράξεων* ιε΄, συζητήθηκε το ζήτημα αυτό,

αλλά σαφής απάντηση δεν δόθηκε. Φαίνεται ότι επιδεξίως αποφεύχθηκε να δοθεί τελεσίδικη λύση. Έτσι αφού μελετήσετε το κεφάλαιο ιε΄ των *Πράξεων* συνεχίσετε με τους εξής στίχους με τη σειρά που τους παραθέτομε:

Α΄ Πρός Κορινθίους ζ΄: 17, 19, *Πρός Ρωμαίους* β΄: 25, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 2, *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 1-2, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 6, β΄: 7.

Μετά από τη μελέτη αυτών των αναφορών αποφασίσετε μόνοι σας τί καταλάβατε ή καλλίτερα τί αισθανθήκατε! Αηδιάζει κανείς να διαβάζει κάθε λίγο και λιγάκι γι' αυτό το πετσάκι. Δεν το αφήνουν καλύτερα στην ησυχία του μόνο δώστου συνέχεια αυτό το βιολί με την περιτομή και την ακροβυστία. Είναι ντροπή και μωρία να αναπτύσσει κανείς ένα μέρος της θεολογίας του με αφορμή την πόσθη! Αυτήν βρήκαν οι Εβραιοχριστιανοί για να ασχολούνται... Δεν είχαν τίποτα καλλίτερο! Αλήθεια, τί θεόπνευστο, υπερβολικά σοβαρό και υψίστης σημασίας αυτό το ζήτημα που αντιμετώπισε η αρχική χριστιανική εκκλησία και ο Θεός της! Τί να πρωτοπεί και τι να πρωτοθαυμάσει κανείς με τις Εβραιοχριστιανικές μωρίες! Βρε που καταντήσαμε!....

Ωραίο σημάδι αλήθεια βρήκε ο θεός της ερήμου Γιαχβέχ να δώσει στον φίλο του Αβραάμ για να ξεχωρίζει τους εκλεκτούς του (*Γένεσις* ιζ΄: 10-14 και *Πρός Ρωμαίους* δ΄: 10-13)! Σαν τους κτηνοτρόφους που σφραγίζουν τα ζώα τους με κάποιο σημάδι χαραγμένο στα αυτιά ή στα μάγουλα των ζώων. Εξάλλου η περιτομή υπήρχε ήδη πριν τον υποτιθέμενο Αβραάμ στην Αίγυπτο και Αφρική καθώς και στους ιθαγενείς της Αυστραλίας. Δεν φανταζόμαστε να έφτασε ο Αβραάμ μέχρις εκεί! Εσείς αναγνώστες τί λέτε; Έχομε άδικο;

Τελικά στην *Πρός Γαλάτας* στ΄: 15-16 θα ανακοινώσει ότι: «*εν γαρ Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή τι ισχύει ούτε ακροβυστία, αλλά καινή κτίσις. και όσοι τω κανόνι τούτω στοιχήσουσιν, ειρήνη επ' αυτούς και έλεος, και επί τον Ισραήλ του Θεού*.» Δηλαδή πολλή φασαρία, αντί να ανακοινώνει αυτό το τελικό συμπέρασμα του παντού και πάντοτε και να τελειώνει αυτή η ανόητη ιστορία.

Αποκαλύψεις και Εσχατολογία στην Θεολογία του Παύλου

Η θεολογία του Παύλου είναι ***αποκαλυπτική*** και ***άμεσα εσχατολογική***. Δηλαδή:

(1ο) Την θεολογία του, όπως συχνά πυκνά ο ίδιος δηλώνει, την παρέλαβε από οράματα και αποκαλύψεις. Η θεολογία του Παύλου είναι δηλαδή αποκαλυπτική και δεν βασίζεται στα «γεγονότα» τα οποία τόσοι πολλοί έζησαν με τον Κύριο Ιησού Χριστό κατά την διάρκεια της δράσεώς του, ούτε και βασίζεται στη θεολογία και τις εντολές που παρέδωσε σε όλους ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Ποτέ δεν αναφέρει ή παρουσιάζει ένα αυτόπτη μάρτυρα ή έναν στον οποίον ο Ιησούς έκανε κάποιο θαύμα! Δεν αναφέρει ούτε έναν τόπο ούτε μια χρονολογία! Ακόμη, δεν μας παραδίδει μια κάποια θεολογία ή διδαχή έστω μια παραπομπή του Ιησού Χριστού, αλλά μας παραδίδει δικές του αποκαλύψεις και ερμηνείες. (Περίεργα πράγματα!).

(2ο) Δεν ασχολείται, ο Παύλος, με τη θεολογική θεώρηση των εσχάτων, αλλά με το άμεσο τέλος του κόσμου στον οποίον ζούσε, αφού όπως ήταν πεπεισμένος και σύμφωνα με τη θεοπνευστία του, το τέλος αυτό βρισκόταν προ των θυρών και θα συνέβαινε συντομότατα κατά την διάρκεια της ζωής του. Η εσχατολογική εποχή επ-

ρόκειτο να εγκαινιαστεί εντός ολίγου και νέα τάξη πραγμάτων θα επικρατούσε τοσο στον ουρανό όσο και στην γη. Η πίστη στον Ιησού Χριστό (και σ' όλα τα περί αυτόν) αρκούσε για να γίνει κανείς άξιο μέλος αυτής της νέας ευτυχισμένης εποχής και να σωθεί από την φοβερή οργή και κατάρα τού Θεού Πατρός ένεκα της αμαρτιας, της ενδόσεως στον διάβολο, κλπ!

Εκτός από την βασική και αρχική έννοια της αμαρτίας και της κατάρας που είδαμε παραπάνω, η θεολογία του Παύλου έχει και άλλον έναν βασικό άξονα περιστροφής, την άμεση εσχατολογία. Προσπαθεί να την περάσει στους άλλους με την δικαιολογία οραμάτων, αποκαλύψεων και του ότι και αυτός εκλήθη ως απόστολος από τον Κύριο. (Όσο για τα περί πλήρους απαξίας του υπάρχοντος φυσικού κόσμου στην Θεολογία του Παύλου βλέπε το σχετικό μέρος παρακάτω.).

Οι ατελεύτητες αντιφάσεις, τα αντιφατικά και καταστροφικά δόγματά τού Παύλου (που έχομε δει μέχρις εδώ και θα δούμε ακόμα παρακάτω) καθώς και η συμπεριφορά του φανερώνουν άνθρωπο υποκριτή και σχιζοφρενή. Η έμμονη εσχατολογία του και ο συνεχής φόβος πρέπει να έπαιξαν σημαντικό ρόλο προς αυτή την κατάντια. Τέτοιες και τόσο πολυάριθμες αντιφάσεις, καταστροφικότητες, αποκαλύψεις και οράματα μόνο διά της εμμονής στην άμεση εσχατολογία και τον συνεχή φόβο, και διά των ψυχολογικών διαταραχών και ανωμαλιών μπορούν να εννοηθούν, ερμηνευθούν και δικαιολογηθούν. Πολλές τέτοιες ιδέες, εμμονές και εντολές συναντάμε στα γραπτά και τις αηδιαστικές θεωρίες των Γνωστικών καθώς και σε πολλά απόκρυφα χριστιανικά κείμενα της εποχής αυτής, π.χ. το *Ευαγγέλιο της Σαλώμης*, κλπ. Όπως φαίνεται τα γραπτά του Παύλου έχουν επηρεαστεί πολύ απ' αυτές τις ανόητες και καταστροφικές δοξασίες.

Αφού μελετήσομε και κρίνομε προσεκτικά τις παρακάτω αναφορές

Πράξεις ιγ΄: 2, ιστ΄: 9-10, κα΄: 11, κγ΄: 11, κζ΄: 23-24, *Πρός Ρωμαίους* η΄: 18-26, ιγ΄: 11-14, ιστ΄: 20, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 7-8, β΄: 6, δ΄: 5, ζ΄: 1, 8, 20-33 «... 29 **τούτο δε φημι, αδελφοί, ο καιρός συνεσταλμένος το λοιπόν εστιν, ίνα και οι έχοντες γυναίκας ως μη έχοντες ώσι**, ...» (μελετήσετε όλους τους στίχους), ι΄: 11, ια΄: 26, *Β΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 14, στ΄: 2, ιε΄: 52, *Πρός Γαλάτας* α΄: 4, γ΄: 29, *Πρός Εφεσίους* α΄: 10, γ΄: 5, στ΄: 12, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 26, β΄: 2, γ΄: 4-10, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 5-6, 10, 21, β΄: 6-16, γ΄: 14, 19-20, δ΄: 4-6 «... **μηδέν μεριμνάτε, αλλ' εν παντί τη προσευχή** ... », *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, β΄: 16, δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, 17 «**αδιαλείπτως προσεύχεσθε**,», 23, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 7-10, β΄, γ΄: 5, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 1, στ΄: 14-15, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 12, γ΄: 1-9, δ΄: 10, *Πρός Τίτον* β΄: 11-13, γ΄: 4-6, *Πρός Εβραίους* α΄: 1-2, θ΄: 26, ι΄: 25, 36-38, ια΄, ιγ΄: 14,

πάνω στα άμεσα εσχατολογικά θέματα του Παύλου βλέπομε τα εξής:

1) Πολλές και διάφορες αποκαλύψεις, τις οποίες ισχυρίζεται ότι είχε..., πολλές από τις οποίες φανερώνουν ότι ήταν άτομο παραληρηματικό, ανισόρροπο και ψυχοπαθές! Ακόμα βλέπομε και δαιμονολογίες, π.χ. *Πρός Εφεσίους* στ΄: 12, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, κλπ.
2) Οι εντολές που δίνει στους πιστούς σκοπόν έχουν να τους αποτρέψουν από το να ασχολούνται με την καθημερινότητα και να μεριμνούν για τα εγκόσμια, διότι το τέλος είναι εγγύς και δεν έχει πια νόημα η ενασχόληση με τα εγκόσμια, τις εργασίες, τον γά-

μο, τις γυναίκες, τα τέκνα, κλπ. Μόνο συνεχής προσευχή! Άρα δίδει καταστροφικές εντολές. Ο παρών κόσμος είναι ανάξιος λόγου, αμαρτωλός και θα ανατραπεί συντομότατα. Ο Κύριος θα φέρει έναν νέον κόσμο με νέα τάξη σε όσους πίστεψαν σ' αυτά τα λόγια, κλπ. Στους άλλους όμως ...; Καθαρές γνωστικιστικές αντιλήψεις και αυταπάτες!

3) Από τις επιστολές *Πρός Ρωμαίους*, *Α΄*, *Β΄ Πρός Κορινθίους* και *Α΄, Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* είναι σαφές ότι ο ίδιος πιστεύει πως η επιστροφή του Κυρίου θα γίνει κατά την διάρκεια της ζωής του. Μόνο μέσα σ' αυτό το πλαίσιο μπορούν να εννοηθούν οι χίμαιρές του και οι ακραίες καταστροφικές εντολές του.

Ας μην λησμονάμε ότι η Χριστιανική αίρεση του Εβραϊσμού άρχισε ως μία άμεσα εσχατολογική κίνηση Ναζιραίων-Νοτζίμ, υιών φωτός, μεσσιανιστών, ονειροπώλων του μυθικού Δαυίδ, κλπ. Έτσι παρόμοια μηνύματα άμεσης εσχατολογίας, εκτός από τις παραπάνω αναφορές στον Παύλο, διατυμπανίζονται συχνά σε όλο το μήκος της *Καινής Διαθήκης*:

Ματθαίος γ΄: 7-10, ζ΄: 21-23, ι΄: 7, 23, ια΄: 12-24, ιστ΄: 27-28, ιγ΄: 39-40, 49, ιθ΄: 27-30, κγ΄: 36, κδ΄: 4, 5, 24, 30-34, κστ΄: 64, *Μάρκος* α΄: 7-8, 15, γ΄: 27, θ΄: 1, 47, ι΄: 14-15, 23-25, 30, ιγ΄: 26-30, ιδ΄: 62, *Λουκάς* στ΄: 20-21, ζ΄: 18-23, θ΄: 27, ι΄: 17-24, ια΄: 19-20, ιβ΄: 24-56, ιζ΄: 20-21, 34-35, ιθ΄: 11, κα΄: 25-36, κβ΄: 35-36, 38, *Ιωάννης* ε΄: 25, κα΄: 22, *Πράξεις* α΄: 6-7, γ΄: 20-21, *Ιακώβου* ε΄: 8-9, *Α΄ Πέτρου* α΄: 5-7, 20, δ΄: 7, 17, ε΄: 4, *Β΄ Πέτρου* γ΄: 9-10, *Α΄ Ιωάννου* β΄: 18, 28, γ΄: 2, δ΄: 3, *Αποκάλυψις* α΄: 1, 3, γ΄: 11, κβ΄: 7, 12, 20, κλπ.

Αυτή η οικτρή αποτυχία της άμεσης εσχατολογίας του Παύλου καθώς και όλης της *Καινής Διαθήκης* αρκεί και μόνο διά την απόδειξη του ψέματος και την απόρριψη όλου του χριστιανικού οικοδομήματος και των χιμαιρών του!

Αυτή η **άμεση εσχατολογία του Παύλου** είχε μοιραίες προεκτάσεις. Στην οργάνωση της Θεσσαλονίκης πολλοί είχαν ήδη πεθάνει χωρίς το τέλος του κόσμου και η επιστροφή του Κυρίου να έχουν ακόμα φανεί στον ορίζοντα. Αυτοί όμως πίστευαν ότι αυτό θα γίνει ενόσω όλοι ήταν εν ζωή *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 16-18, και *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 2. Τότε άρχισαν οι εν ζωή να παραπονούνται και να γκρινιάζουν στον Παύλο. Έτσι αυτός για να δικαιολογηθεί τους έγραψε τα λόγια παρηγοριάς, ελπίδας, ενίσχυσης και προτροπής που βλέπομε στα εδάφια: *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, 23, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 7-10, β΄, γ΄: 5. Τους παρακαλεί να περιμένουν ακόμα λίγο και σε λίγο καιρό ο Κύριος τους θα φανεί εν μέσω των νεφελών εν φωνή σάλπιγγος και θα είναι και αυτός μεταξύ των ζώντων που θα αρπαγούν. Εν τω μεταξύ ας παρηγορεί ο ένας τον άλλον, κλπ.

Ιδού οι χίμαιρές του, δώσετε προσοχή: *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, «*Ου θέλομεν δε υμάς αγνοείν, αδελφοί, περί των κεκοιμημένων, ίνα μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα. ει γαρ πιστεύομεν ότι Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός τους κοιμηθέντας διά του Ιησού άξει συν αυτώ. τούτο γαρ υμίν λέγομεν εν λόγω Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι εις την παρουσίαν του Κυρίου ου μη φθάσωμεν τους κοιμηθέντας· ότι αυτός ο Κύριος εν κελεύσματι, εν φωνή αρχαγγέλου και εν σάλπιγγι Θεού καταβήσεται απ' ουρανού, και οι νεκροί εν Χριστώ αναστήσονται πρώτον, έπειτα ημείς οι ζώντες οι περιλειπόμενοι άμα συν αυτοίς αρπαγησόμεθα εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις αέρα, και ούτω πάντοτε συν Κυρίω εσόμεθα. ΄Ωστε παρακαλείτε αλλήλους εν τοις λόγοις τούτοις.*».

Στους Κορινθίους όμως, ο στρεψόδικος Παύλος εξήγησε αλλιώς την ασθένεια και τον θάνατο πολλών.

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 27-32 «*ώστε ος αν εσθίη τον άρτον τούτον ή πίνη το ποτήριον του Κυρίου αναξίως, ένοχος έσται του σώματος και αίματος του Κυρίου. δοκιμαζέτω δε άνθρωπος εαυτόν, και ούτως εκ του άρτου εσθιέτω και εκ του ποτηρίου πινέτω· ο γαρ εσθίων και πίνων αναξίως κρίμα εαυτώ εσθίει και πίνει, μη διακρίνων το σώμα του Κυρίου. διά τούτο εν υμίν πολλοί ασθενείς και άρρωστοι και κοιμώνται ικανοί. ει γαρ εαυτούς διεκρίνομεν, ουκ αν εκρινόμεθα· κρινόμενοι δε υπό του Κυρίου παιδευόμεθα, ίνα μη συν τω κόσμω κατακριθώμεν.*».

Δηλαδή πολλοί μεταξύ των Κορινθίων οπαδών του Χριστιανισμού του ασθένησαν και πολλοί πέθαναν επειδή έφαγαν και ήπιαν αναξίως το σώμα και το αίμα τους Κυρίου. Πολύ ατράνταχτη εξήγηση!

Επίσης στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, κεφάλαιο β΄, παρουσιάζει μια δήθεν προφητεία, που πρέπει να προηγηθεί της ημέρας του Κυρίου. Αυτή προφητεύει περί του «***ανθρώπου της αμαρτίας***» και «***υιού της απωλείας***» (β΄: 3), και του «***ανόμου***» (β΄: 8) ο οποίος θα θεωρούσε τον εαυτόν του ως Θεό και θα καθόταν στον Ναό του Θεού (β΄: 4), τον γνωστό Ναό της Ιερουσαλήμ. Η αποκορύφωση αυτού του κεφαλαίου β΄ είναι το ότι ο Θεός θα εξουσιοδοτήσει αυτόν τον «άνομον» να βάζει τους ανθρώπους σε πειρασμό για να πιστεύουν ψέματα, β΄: 11-12 που είναι και Εσσαϊκή αντίληψη. Αυτό όμως έρχεται σε αντίφαση με την *Πρός Εβραίους* στ΄: 18 όπου ο Θεός δεν ψεύδεται (και είναι λογικό) και με την *Ιακώβου* α΄: 13 όπου ο Θεός δεν βάζει σε πειρασμό κανένα. Μερικά απ' αυτά τα χωρία του Παύλου υπενθυμίζουν χωρία των ανοήτων και αισχρών βιβλίων των *Ιωήλ* και *Δανιήλ*..

Ουσιαστικά σ' αυτά τα εδάφια της *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* ο Παύλος προσπαθεί να δικαιολογήσει την καθυστέρηση της παρουσίας του Κυρίου (χωρίς να την αναφέρει ποτέ τους ως Δευτέρα Παρουσία, σαν να μην υπήρχε ποτέ πρώτη) και να εξαγοράσει χρόνο με αυτή την δήθεν προφητεία. Αυτή είναι ακόμα μια στρεψοδικία και αντίφαση του Παύλου διότι στους δύο προηγουμένους στίχους ήδη έγραψε: β΄: 1-2 «*Ερωτώμεν δε υμάς, αδελφοί, υπέρ της παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και ημών επισυναγωγής επ' αυτόν, εις το μη ταχέως σαλευθήναι υμάς από του νοός μήτε θροείσθαι μήτε διά πνεύματος μήτε διά λόγου μήτε δι' επιστολής ως δι' ημών,* ***ως ότι ενέστηκεν η ημέρα του Χριστού****.*».

Ακόμα στον στίχο γ΄: 10 «..., *τούτο παρηγγέλλομεν υμίν, ότι ει τις ου θέλει εργάζεσθαι, μηδέ εσθιέτω.*», τους παροτρύνει να εργάζονται για να ζουν, αντί να τους παραγγείλλει να φάνε πρώτα όλα όσα έχουν μαζεμένα αφού ο Κύριος θα φαινόταν εντός ολίγου χρόνου και στην νέα τάξη ουρανού και γης που φαντάζεται ο Παύλος η εργασία δεν θα είχε πλέον νόημα. (Άλλη μια αντίφαση και αρλουμπολογία.).

(Εντελώς ίδια προβλήματα αντιμετωπίζονται και σ' όλο το κεφάλαιο γ΄ της *Β΄ Πέτρου*. Ειδικά τον στίχο 4, τον εδικαιολόγησαν διά της παρεμβολής του στίχου γ΄: 8. Αυτός πάλι έρχεται σε άμεση αντίφαση με τον επόμενο στίχο γ΄: 9. Τόσο μυαλό κουβαλούσαν οι χριστιανοί παρεμβολείς και παραχαράκτες. Τέτοιες ήταν οι εσχατολογικές χίμαιρες των χριστιανών των δύο πρώτων αιώνων αλλά και μετά που τα έκαναν παντού μαντάρα. Μελετήσετε το κεφάλαιο γ΄ της *Β΄ Πέτρου* να τα δείτε.).

Αυτή την δήθεν προφητεία την ταυτίζουν σήμερα οι διάφοροι θεολόγοι με τις αποκαλυπτικές προφητείες περί θηρίου και ψευδοπροφήτη της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου*. Αυτή η δήθεν προφητεία, αν δεν είναι κόλπο του Παύλου για να ξεφορτωθεί τις αντιρρήσεις και τα παράπονα των Θεσσαλονικέων, αντανακλά τον αναβρασμό και τις προβλέψεις για την τελική σύγκρουση των Ιουδαίων με τη Ρώμη, εφ' όσον η επιστολή αυτή εγράφη περί το τέλος του +52 ή αρχές του +53 Κ.Ε. Σ' αυτή την περίπτωση αυτόν τον οποίον υπαινίσσεται ο Παύλος δεν είναι άλλος παρά ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ. Τέτοιες αποκαλυπτικές και εσχατολογικές προρρήσεις και αντιλήψεις είχαν ήδη διαμορφωθεί και συνοδευτεί με αιματηρά επεισόδια ενωρίτερα, επί αυτοκράτορος Γαΐου Καλιγούλα (37-41 Κ.Ε.). Αυτός έστησε το άγαλμα τού ανδριάντα του μέσα στον Ναό της Ιερουσαλήμ πράγμα που, όπως και στην περίπτωση τού Αντιόχου Δ΄ του Επιφανούς, θεωρήθηκε ως «βδέλυγμα ερημώσεως», καθ' ότι λόγω αυτής της ενέργειας οι ιερείς του Ναού και οι ευσεβείς πιστοί εγκατέλειψαν τον Ναό μετ' αηδίας.

Βεβαίως, η τελική έκβαση αυτής της σύγκρουσης ήταν η ερείπωση της Ιερουσαλήμ και την καταστροφή του Ναού το έτος +70 και της Μασσάδας το +73. Τότε, κατά την *Παράδοση*, ο Παύλος ήταν ήδη θανών. Η δε προφητεία του παρέμεινε προφητεία για να βασανίζει μέχρι σήμερα τα μυαλά των αφελών και αδαών αλλά και πολλές χριστιανικές αιρέσεις (π.χ., Μαρτύρων του Ιαχωβά, κ.ά.).

Παρέκβαση

Μικρή Ιστορική Αναδρομή περί Ιουδαϊκών Εσχατολογιών

«Προφητείες» αυτού του αποκαλυπτικού και εσχατολογικού είδους είχαν αρχίσει να γράφονται από την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας τον έκτο αιώνα Π. Κ.Ε. Συστηματικά και περισσότερον όμως τις συναντάμε να γράφονται και να διαδίδονται την εποχή των Σελευκιδών κατά τον δεύτερον αιώνα Π. Κ.Ε. Ένα χαρακτηριστικό ψευδοπροφητικό και ψευδεπίγραφο βιβλίο της εποχής αυτής είναι του *Δανιήλ*. Αυτό εγράφη το 166 ± 1 Π.Κ.Ε. και έπαιξε κατά μάλλον ή ήττον τον μεγαλύτερο και βασικότερο ρόλο στην Εσσαϊκή, Φαρισαϊκή και Χριστιανική άμεση εσχατολογία και στον άκρατο μεσσιανισμό που επακολούθησαν. Πολλά ατυχή αιματηρά επεισόδια συνέβησαν επί βασιλείας του Αντιόχου Δ΄, του Επιφανούς, 177-164 Π. Κ.Ε. Ο Αντίοχος, μεταξύ πολλών πεπραγμένων, εβεβήλωσε και τον Ιουδαϊκό Ναό του Γιαχβέχ ποικιλοτρόπως. Αφιέρωσε τον Ναό στον Ολύμπιο Δία, έχτισε ειδωλολατρικό βωμό, εθυσίαζε χοίρους, κλπ. Αυτά και άλλα γεγονότα εναντίον των Ιουδαίων εξώθησαν τα πράγματα στην εθνικοθρησκευτική επανάσταση των Μακκαβαίων. Το βιβλίο του *Δανιήλ* αποκαλεί τον Αντίοχον και τις εντός του Ναού πράξεις του, «βδέλυγμα ερημώσεως» του Ναού, κλπ. (θ΄: 27, ιβ΄: 11). Δηλαδή, όλα όσα ο Αντίοχος διέπραξε στον Ναό ανάγκασαν τους Ιερείς και τους ευσεβείς Ιουδαίους να τον εγκαταλείψουν μετ' αηδίας και να τον θεωρούν πλέον έρημο! Ο ρόλος του Αντιόχου Επιφανούς τότε είναι ανάλογος του ρόλου του Ανόμου Ρωμαίου Αυτοκράτορος τώρα, για τον Παύλο. (Σημειώσετε ότι: Το εσχατολογικό και αποκαλυπτικό βιβλίο του *Δανιήλ* αναφέρεται στην *Καινή Διαθήκη*, *Ματθαίος* κδ΄: 15, *Μάρκος* ιγ΄: 14, *Πρός Εβραίους* ια΄: 33, κλπ., και έχει πολλές ομοιότητες με την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*.).

Η προφανής αποτυχία της Δευτέρας Παρουσίας και της εγκαταστάσεως τής Βασιλείας των Ουρανών επί της γης κατά την διάρκεια των δύο ή τριών πρώτων γενεών των Χριστιανών, είχε ως αποτέλεσμα την επανεξέταση και τον επαναπροσδιορισμό του Χρι-

στιανισμού και την οριστική αποστασία του από τη μητρική του θρησκεία τον Εβραϊσμό. Η αποστασία αυτή άρχισε με την αποτυχία της πρώτης επαναστάσεως των Εβραίων εναντίον των Ρωμαίων τα έτη 66-73 Κ.Ε. Ως αποτελέσματα είχε την πλήρη ερείπωση της Ιερουσαλήμ, την καταστροφή του Ναού το 70 Κ.Ε., την ομαδική αυτοκτονία της Μασάντα το 73 Κ.Ε., τον θάνατο και τον εκπατρισμό πολύ λαού. (Ο αναμενόμενος Μεσσίας δεν φάνηκε για να τους σώσει). Τότε άρχισε και η μεγάλη φαγωμάρα των Χριστιανών (ουσιαστικά Εβραιοχριστιανών) με τους Φαρισαίους για το ποια ομάδα θα αναλάβει την πρωτοκαθεδρία και τα ηνία στην εκ των πραγμάτων νέα συνέχιση του Ιουδαϊσμού, χωρίς τον Ναό και την Ιερουσαλήμ.

Μην ξεχνάτε ότι πριν από αυτά τα γεγονότα και ο Παύλος και ο συμπαθών τους Χριστιανούς διδάσκαλός του, Γαμαλιήλ (*Πράξεις* ε΄: 34-39), ήταν Φαρισαίοι. Ακόμα στον *Ιωάννη* γ΄: 1 βλέπομε τον Ιησού να συνομιλεί με τον Φαρισαίο Νικόδημο και με πολλή οικειότητα να του αναπτύσσει την πνευματική διδασκαλία του. Ο Νικόδημος ξαναεμφανίζεται με τον Φαρισαίο Ιωσήφ, τον ευσχήμονα βουλευτή, κατά τον ενταφιασμό του Ιησού, *Ιωάννης* ιζ΄: 38-40. Μετά το +70-73 όμως προέκυψε φοβερός ανταγωνισμός και φαγωμάρα που στα *Ευαγγέλια* αναφέρεται συχνά και συγκεκαλυμμένα πίσω από όλες εκείνες τις γνωστές ύβρεις, απειλές και τα πασίγνωστα ουαί! ... (*Ματθαίος* κγ΄, *Μάρκος* ιβ΄: 38-40, *Λουκάς* ια΄: 29-54, *Ιωάννης* η΄: 44 κλπ.) που προφανώς έρχονται σε άμεση αντίφαση με αυτά που διδάσκει ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία *Ματθαίος* ε΄: 22, 39, 44 και *Λουκάς* στ΄: 27-29, 35. Ακόμα πολλές φορές διαβάζομε ότι ο Ιησούς εθεράπευε τα Σάββατα, λες και το έκανε επίτηδες μόνο και μόνο για να τσακωθεί και διαπληκτισθεί ο ίδιος και ο θεραπευθείς με τους Φαρισαίους! Δεν μπορούσε να θεραπεύσει τις άλλες έξη ‘μέρες ώστε να είναι και απόλυτα ευθυγραμμισμένος με τον Θεόδοτο Μωσαϊκό Νόμο του πατέρα του Γιαχβέχ, αλλά έπρεπε να είναι Σάββατο! Αν μερικοί πούνε ότι έτσι έτυχε, τους απαντάμε ότι στον Θεό δεν υπάρχει τύχη. Μπορούσε να θεραπεύσει μια μέρα νωρίτερα ...

Ιστορικώς, γνωρίζομε ότι στα χρόνια του Ιησού οι Φαρισαίοι είχαν ελαχίστη δύναμη και επιρροή για να δικαιολογηθούν όλες αυτές οι επιθέσεις εναντίον τους, όπως τις αναφέρουν τα *Ευαγγέλια*. Αριθμούσαν γύρω στις (6000) έξη χιλιάδες ήταν μετριοπαθείς και η επιρροή τους ήταν κυρίως επί του λαού της υπαίθρου. Η πολιτική, θρησκευτική και οικονομική δύναμη ανήκε αποκλειστικώς στους Σαδδουκαίους και Ρωμαίους. Επίσης, η ηθική διδασκαλία του Φαρισαίου Χιλλέλ του πρεσβυτέρου, κατά τα παιδικά έτη του Ιησού, περιέχει σχεδόν όλη την ηθική διδασκαλία των *Ευαγγελίων*. Μετά όμως την παταγώδη αποτυχία της μεγάλης επανάστασης των Εβραίων κατά των Ρωμαίων, την ερείπωση της Ιερουσαλήμ και την καύση του Ναού, οι Σαδδουκαίοι και Εσσαίοι εξαφανίζονται και εμφανίζονται οι Φαρισαίοι ως οι συνεχιστές και εντολοδόχοι της επιβίωσης του Ιουδαϊσμού, υπό το νέο πρόσωπο του Ραβινικού Ιουδαϊσμού. (Ραβίνος = διδάσκαλος. Απαντάται συχνά στα *Ευαγγέλια* και είναι αναχρονισμός των μετά το 70 Κ.Ε. ετών.).

Τότε και μέσα στην τρομακτική φαγωμάρα που προέκυψε οι Εβραιοχριστιανοί φέρνουν για πρώτη φορά τα *Ευαγγέλια* στο προσκήνιο, δηλαδή 40-60 χρόνια μετά τον σταυρικό θάνατο και την ανάσταση του ιδρυτή τους και 20-30 χρόνια μετά τις *Επιστολές* του Παύλου. (Πολύ περίεργη και ύποπτη αυτή η καθυστέρηση, δεν νομίζετε;). Επίσης τότε, πρωτοεμφανίζεται η συναγωγή ως τόπος λατρείας του Γιαχβέχ εντός του Ιουδαϊκού χώρου, χωρίς θυσίες και ολοκαυτώματα, αφού ο μόνος Ναός και μοναδικός τόπος λατρείας και θυσιών δεν υπήρχε πλέον. Εντός αυτής της συναγωγής οι Φαρισαίοι Ραβίνοι είχαν συντριπτικά τη μεγαλύτερη επιρροή και πλειοψηφία, εν συγκρίσει με τους ελαχίστους Χριστιανούς αντιπάλους, που ερμήνευαν τις Εβραϊκές γραφές κατά τον αιρετικό χριστιανικό τρό-

πο. Στα *Ευαγγέλια* μαζί με όλες εκείνες τις προσβολές και ύβρεις κατά των Φαρισαίων, διαβάζομε συχνά και την κατηγορία εναντίον τους για «πρωτοκαθεδρίες» και «πρωτοκλησίες». Επίσης, κατά τους ιστορικούς και πολλούς θεολόγους η εκδίωξη από τη συναγωγή όλων εκείνων που ομολογούσαν τον Ιησού ως Μεσσία (Χριστόν) άρχισε γύρω στο έτος 85 Κ.Ε. Έτσι μερικές αναφορές των *Ευαγγελίων* για τη συναγωγή αποτελούν και αυτές αναχρονισμό, όπως *Ιωάννης* θ΄: 22, 34-35, ιβ΄: 42, ιστ΄: 2 κλπ.

Η αποστασία των Εβραιοχριστιανών και ο διαχωρισμός τους με τους ορθοδόξους Ιουδαίους ολοκληρώθηκε με την αποτυχία της δεύτερης επανάστασης των Ιουδαίων της Παλαιστιανικής χώρας κατά των Ρωμαίων (132-135 Κ.Ε.), 70 χρόνια μετά την έναρξη και την αποτυχία της πρώτης. Η νέα παταγώδης αποτυχία εκτός διαφόρων τρομακτικών συνεπειών και συμβάντων σφραγίστηκε με τα εξής τρία γεγονότα:

1) Τον θάνατο του αρχηγού της επανάστασης Συμεών Μπαρ Κόκχμπα(χ) το 135 Κ.Ε., που είχε χριστεί (ψευδο)μεσσίας από τον αρχιερέα Ακίμπα. (Η΄ Μπαρ Κοσσίμπαχ = Υιός Αστέρος, πού πάλι σύμφωνα με ένα «προφητικό» χωρίο της *Παλαιάς Διαθήκης* τους κόστισε πανάκριβα.). Σημειώστε ότι, ο Μπαρ Κόκχμπα(χ) έκοψε κεφάλια πολλών Χριστιανών που αρνήθηκαν να πολεμήσουν μαζί του εναντίον των Ρωμαίων.
2) Την σφαγή 600 000 Ιουδαίων.
3) Την πλήρη εξαφάνιση της Ιουδαϊκής επικράτειας και τον διασκορπισμό του εναπομείναντος Ιουδαϊκού έθνους, κατ' εντολήν του αυτοκράτορα Αδριανού.

Μέχρι τώρα αντί για τον επίγειο σωτήρα Μεσσία που θα αποκαθιστούσε το κράτος του Δαυίδ, σύμφωνα με τις ψευδοπροφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης*, μόνο καταστροφές και συμφορές βρήκαν τον «εκλεκτό λαό του Θεού», που κυρίως οφείλοντο στη φανατική θρησκοληψία και στον στενοκέφαλο μεσσιανισμό του. Έτσι λοιπόν τώρα, οι Χριστιανοί αλλάζοντες πορεία εισάγουν μία νέα απώτερη μεταφυσική ενός εξώκοσμου πατέρα Θεού που θα ξαναστείλει τον Υιόν Του δεύτερη φορά, για να μας πιάσει ξαφνικά στη φάκα («ως κλέπτης» *Ματθαίος* κδ΄: 43-44, κε΄: 1-13 παραβολή των δέκα παρθένων, μια ανόητη καθαρά μεταφυσική παραβολή και όχι ελεημοσύνης όπως ψευδώς προπαγανδίζουν μερικοί χριστιανοί, *Λουκάς* ιβ΄: 39-40, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* ε΄: 2, 4, *Β΄ Πέτρου* γ΄: 10, *Αποκάλυψις* του Ιωάννου γ΄: 3, ιστ΄: 15) και θα μας ανταμείψει ή τιμωρήσει αναλόγως των πράξεών μας. Η Βασιλεία των Ουρανών μετατέθηκε σε άγνωστο μέρος στον ουρανό και η Δευτέρα Παρουσία θα γίνει εντελώς ξαφνικά σε άγνωστη χρονική στιγμή που μόνον ο Πατήρ γνωρίζει (σημειώστε ότι ο Υιός εδήλωσε άγνοια αυτής της στιγμής) *Ματθαίος* κδ΄: 36-51, κε΄: 31-46, *Μάρκος* ιγ΄: 32-37, *Λουκάς* ιβ΄: 40, κλπ.

Έτσι, ενώ μετά οι Χριστιανοί την περίμεναν το έτος 500 Κ.Ε., αναγκάστηκαν να την μετατοπίσουν στο έτος 1000 Κ.Ε. Με την αλλαγή της πρώτης χιλιετίας Χριστιανισμού στην Ευρώπη, αφού φυσικά η Δευτέρα Παρουσία δεν έγινε, οι κοινωνικές ανωμαλίες και διαταραχές που δημιούργησε ήταν πέραν κάθε προβλέψεως. Αυτό θα πει αποβλάκωση! Ευτυχώς με την αλλαγή της δεύτερης χιλιετίας ο κόσμος (εκτός κάτι ελαχίστων βαρεμένων) είχε βάλει πλέον μυαλό και δεν επανελήφθησαν οι ίδιες ανοησίες.

Ας προσθέσομε ακόμη ότι, οι Εβραίοι επλήρωσαν πολύ ακριβά αυτή την αποστασία για 1700 χρόνια στα χέρια των χριστιανικών εθνών. Μόνο τελευταία η καθολική εκκλησία διά του πάπα Ρώμης εζήτησε συγγνώμη και άφεση αμαρτιών από τον Εβραϊκό λαό και αφαίρεσε από το *Ευαγγέλιο* του *Ματθαίου* τον στίχο κζ΄: 25 «*τό αίμα αυτού εφ' ημάς καί επί τά τέκνα ημών*»! Τούτο αποδεικνύει άλλη μια φορά την θεοπνευστία των γραφών! Με-

τά, τί έννοια είχε αυτός ο στίχος αφού ο ίδιος ο Χριστός από τον σταυρό συγχώρεσε όλους τους διώκτες του κλπ. (*Λουκάς* κγ΄: 34) και στην «Επί του Όρους Ομιλία» μας διδάσκει να αγαπάμε τους εχθρούς μας και να ευλογούμε όσους θέλουν το κακό μας και πολλά τοιαύτα (*Ματθαίος* ε΄: 39, 44, *Λουκάς* στ΄: 27-29, 35, και Παύλος *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 14, 17-21); (Άλλη μία αντίφαση!).

Ευτυχώς που υπήρχαν αυτές οι διδασκαλίες και οι στίχοι, αλλιώς ποιος ξέρει τί περισσότερα κακά θα πάθαινε η ταλαίπωρη ανθρωπότητα στα χέρια των Χριστιανών!

⅄ Κλείνει η Παρέκβαση ⅄

Η Πλήρης Απαξία του Φυσικού Κόσμου στην Θεολογία του Παύλου

Η θεολογία του Παύλου κηρύττει κατά κόρον την **απαξίαν *του κόσμου, των αισθήσεων, της κοινωνικής ζωής και την αξία της εθελουσίας ταλαιπωρίας και των σκληρών δοκιμασιών του σώματος*** (όπως έχομε ήδη δει στις *Πράξεις* ε΄: 40-41) που ανοίγει την θύρα σε κάθε είδους ασκητικές πρακτικές με κάθε είδους υπερβολές και αφυσικότητες.

Ο Παύλος για την ***εδώ ζωή*** δεν έδινε δεκάρα τσακιστή. Αυτό γίνεται σαφές από τις παρακάτω αναφορές και από πάρα πολλά άλλα σημεία, για τα οποία παρακαλούμε τον αναγνώστη να εντοπίσει αφού μελετήσει με μεγάλη προσοχή την *Καινήν Διαθήκην*.

> *Πράξεις* κ΄: 23-24, *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 20, ζ΄: 5, 24-25, η΄: 6, 12-13, 18, ιβ΄: 12, ιγ΄: 14, ιδ΄: 20-21, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 4-5, ζ΄: 1-40, 20-33 (μελετήσετε αυτά εδώ καλώς), 37, 40, θ΄: 25-27 «...**υποπιάζω μου το σώμα και δουλαγωγώ**...», *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 18, ε΄: 1, 6-10, στ΄: 9-10, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 13, 16-17, 19, 24, στ΄: 8, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 12, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 19-20, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 15, 20 (όπου πρωτοσυναντάμε ένα σύμπαν ουσιαστικά αποξενωμένο από έναν υπερβατικό Θεό, **Γνωστικισμός**), 24, γ΄: 2-5 «**Να σκέπτεσθε τα πράγματα εκεί επάνω** [δηλ. κοντά στον ουράνιο Θεό] **και όχι τα επίγεια**... **Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας επί της γης**...», *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 21, γ΄: 19-20, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 4, 22, *Πρός Τίτον* β΄: 12-13, *Πρός Εβραίους* ι΄: 34, ια΄: 13-16, 26, ιβ΄: 1-13, ιγ΄: 14 «**Διότι δεν έχομε εδώ μόνιμη πόλη, αλλά επιζητούμε την μέλλουσα**» κα. (Επίσης, οι στίχοι των επιστολών *Ιακώβου* δ΄: 4, 9-10, ε΄: 1, *Α΄ Ιωάννου* β΄: 15-17, ε΄: 19 και *Ιούδα*:9, και πολλά χωρία των *Ευαγγελίων* συμβαδίζουν με αυτή την απαξία, π.χ. *Ματθαίος* στ΄: 28-34, *Ιωάννης* στ΄: 63, και σε όλη την *Καινή*, όπως και οι βίοι Αγίων, Μοναχών, Στυλιτών, κλπ.)

Αυτή η υπερβολική απαξία εκτός του ότι είναι θεολογική θέση σε όλο τον Χριστιανισμό και τον Γνωστικισμό, στον Παύλο υποδαυλίζεται και από την τρομακτική άμεση εσχατολογία του και τον Γνωστικισμό που συνεχώς χρησιμοποιεί. Διά τούτο τα χωρία της εσχατολογίας, του Γνωστικισμού και τις απαξίας συμπλέκονται και αλληλεξαρτώνται.

Όπως και σε άλλα σημεία έτσι και εδώ έχομε μερικές στρεψοδικίες του Παύλου: *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 5 «*μη ουκ έχομεν εξουσίαν αδελφήν γυναίκα περιάγειν, ως και οι λοιποί απόστολοι και οι αδελφοί του Κυρίου και Κηφάς;*», *Πρός Κολασσαείς* β΄: 20-23 «*Ει ουν απεθάνετε συν τω Χριστώ από των στοιχείων του κόσμου, τι ως ζώντες εν κόσμω δογματίζεσθε, μη άψη μηδέ γεύση μηδέ θίγης - α εστι πάντα εις φθοράν τη αποχρήσει- κατά τα εντάλματα και διδασκαλίας των ανθρώπων; άτινά εστι λόγον μεν έχοντα σοφίας εν εθελο-*

θρησκεία και ταπεινοφροσύνη και αφειδία σώματος, ουκ εν τιμή τινι προς πλησμονήν της σαρκός.», κλπ.

Η απαξία του φυσικού κόσμου είναι και αυτή αίρεση έναντι του ορθοδόξου Ιουδαϊσμού, ο οποίος κηρύττει *Ψαλμός* ιη΄ (ιθ΄): 1, 2: «*Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα.*», *Ψαλμός* ργ΄, (ρδ΄): 24 «*ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε· πάντα εν σοφία εποίησας, επληρώθη η γη της κτίσεώς σου.*», και πάρα πολλά τοιαύτα. Ας βρούνε την άκρη με τις αμέτρητες αιρέσεις μεταξύ Εβραιοϊουδαϊσμού και Εβραιοχριστιανισμού τού ιδίου Θεού, οι «σοφοί» χριστιανοί, εφ' όσον όπως έχομε πολλές φορές προαναφέρει και ο Παύλος και ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* έχουν πολλαπλώς και αξιωματικά διαγράψει, υβρίσει και μωράνει τους μη χριστιανούς σοφούς και φιλοσόφους. Έτσι τους ήλθε και έτσι έκαναν!

Την πολυφημισμένη τελειότητα της δημιουργίας του Γιαχβέχ την παραδέχονται τόσο οι Χριστιανοί όσο και οι Εβραίοι. Κάνουν πως δεν βλέπουν τις τόσες ατέλειες και τις τόσες αντιφάσεις της. Όταν τους τις υποδείξεις έχουν έτοιμη την θεολογική απάντηση που εισήγαγε πρώτος ο Παύλος: «Ο κόσμος χάλασε λόγω του αμαρτήματος τών πρωτοπλάστων και των συνεχιζομένων αμαρτιών μας. Όταν όμως έλθει η ώρα ο θεός θα ξαναφτιάξει τον κόσμο όπως ήταν πριν την εισδοχή της αμαρτίας στον κόσμο.». Άντε τώρα να αποδείξει κανείς αν αυτά που λένε ισχύουν ή δεν ισχύουν!

Η Ασθένεια του Παύλου

Ο Παύλος υμνεί την ασθένειά του (***σκόλοψ***) επανειλημμένα παρόλο που όπως μας μεταφέρει παρακάλεσε τον Κύριο τρεις φορές να του την απομακρύνει (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 5-10). Επειδή όμως ο Κύριος δεν του την απομάκρυνε, βρήκε μια δικαιολογία - στρεψοδικία που μόνο ο Παύλος και οι όμοιοί του που υποφέρουν από θρησκευτικό παραλήρημα μπορούν να ξεστομίσουν: «Διότι η δύναμίς μου αναδεικνύεται τελεία, όταν είμαι ασθενής... κλπ.». Τότε γιατί παρακάλεσε τρεις φορές; Μία δεν του έφτανε; Εκτός αυτού του εδαφίου της *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 5-10 για την ασθένεια του Παύλου μελετήσετε ακόμα:

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ι΄:10, ια΄: 6, 30, ιβ΄: 5-10, *Πρός Γαλάτας* δ΄: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 24.

Έτσι οι στίχοι *Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 8-9 έρχονται σε άμεση θεολογική αντίφαση με *Ματθαίο* ζ΄: 7-11, κα΄: 22, *Λουκά* ια΄: 9-13, *Ιωάννη* ια΄: 22, ιδ΄: 13-14, ιε΄: 7, 16. Ακόμα, οι ασθένειες στα *Ευαγγέλια* αποδίδονται σε διάφορα δαιμόνια (*Ματθαίος* ιβ΄: 43-45, *Λουκάς* ια΄: 24-26 θαυμάστε: «*Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημένον. τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων.*», ιγ΄: 10-16, *Πράξεις* η΄: 7, ιθ΄: 12, κλπ., αλλά και σε αμαρτίες όπως μαρτυρείται απανταχού στην *Παλαιά Διαθήκη* και στον *Ιωάννην* ε΄: 14 «... *μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται.*».). Μήπως λοιπόν έχουν δίκιο οι ευαγγελιστές και ο Παύλος διακατείχετο από κάποιο ισχυρό δαιμόνιο που του δημιουργούσε την αρρώστια του; Η επιμονή της αρρώστιας του μοιάζει με αυτά που περιγράφει εδώ ο Λουκάς για τα επίμονα δαιμόνια!

Ο Robert Ambelain αποδίδει την ασθένεια του Παύλου, ορθώς ή εσφαλμένως, σε κληρονομική σύφιλη. Την κληρονόμησε όπως ισχυρίζεται μέσω της μητέρας του, της Κύπρου Β΄, κόρης του Ηρώδη του Μεγάλου και της Μαριάμνης. Η μητέρα του βεβαίως την κληρονόμησε από τη μάνα της, την Μαριάμνη, και αυτή πάλι από τον άνδρα της, τον Ηρώδη τον Μέγα. Ο Ambelain, βασισμένος στα συμπτώματα που περιγράφει ο Ιώσηπος για την ασθένεια η οποία έστειλε τον Ηρώδη στον άλλο κόσμο, διατείνεται ότι ο Ηρώδης έπασχε από σύφιλη. Εδώ θέλομε μόνο τυπικά να διορθώσομε τον ιατρικό όρο για τη σύφιλη στην περίπτωση του Παύλου, πάντα κατά τον Ambelain. Πρόκειται για «συγγενή σύφιλη» και όχι «κληρονομική σύφιλη», αν εξ ορισμού η κληρονομική σύφιλη εννοηθεί αυτή που μεταδίδεται μέσω γονιδίων. Αυτή βεβαίως δεν υπάρχει, είναι αδύνατη! Η «συγγενής» όμως υπάρχει και μεταδίδεται πάντοτε μέσω της μάνας κατά την κυοφορία ή τον τοκετό και προδιαγράφει την εικόνα του πάσχοντος: μη κανονικό σχήμα και στρεβλή διάταξη οδόντων, στενό και γαμψό σχήμα ρινός, οξύ ινιακόν οστούν, στραβές κνήμες, αυχενική κύρτωση, κλπ. Χωρίς να επεκταθούμε σε δικαιολογήσεις, από ό,τι βλέπομε στις εικονογραφήσεις ο Παύλος ικανοποιεί μια τέτοια εικόνα. Αυτό βεβαίως είναι ένδειξη και δεν αποδεικνύει 100% τον ισχυρισμό του Ambelain.

Επαναλαμβάνομε ότι στην συγκεκριμένη περίπτωση, ο όρος «κληρονομική σύφιλη» από αυστηρής επιστημονικής και ίσως ετοιμολογικής απόψεως είναι λανθασμένος, αλλά έτσι έχει επικρατήσει στην καθημερινή συνομιλία. Ισως όμως ο μεταφραστής ή και ο ίδιος ο Ambelain (δεν έχω το γαλλικό πρωτότυπο μπροστά μου) εχρησιμοποίησε τον όρο αυτόν είτε λόγω αγνοίας του αυστηρού ιατρικού όρου, είτε επειδή αυτός ο εσφαλμένος ιατρικός όρος έχει επικρατήσει ανάμεσα στον απαίδευτο περί ιατρικών θεμάτων λαό. Όμως με αφορμή αυτό το τυπικό και ασήμαντο λάθος ορισμένοι κακόβουλοι Χριστιανοί απολογητές, των οποίων τα ονόματα δεν θα αναγράψω εδώ, βρήκαν την ευκαιρία να επιτεθούν στο εκτενές έργο του Ambelain, προποιούμενοι ότι βρήκανε πάτημα γερό! Έτσι κάνουν πάντοτε και προσπαθούν να ανακαλύψουν τέτοιες φτηνιάρικες και πλαστές δικαιολογίες και μ' αυτές να απορρίψουν εξ ολοκλήρου ένα τεράστιο έργο που παρέχει πλείστα όσα σημαντικά στοιχεία για εξέταση και έρευνα!

Πρέπει να ομολογήσομε ότι είναι πολύ δυσχερές το να αποφανθούμε τι ήταν ο σκόλοψ του Παύλου, για τον οποίον γράφει διάφορες στρεψοδικίες και ανοησίες όπως είδαμε στις επιστολές του: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 10: 10, 11: 6, 30, 12: 5-10, *Πρός Γαλάτας* 4: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 24. Ακόμη δυσχερέστερο είναι το ερώτημα εάν υπήρχε η σύφιλη κατά την αρχαιότητα. Ο R. Ambelain διατείνεται ότι υπήρχε παρέχοντας μερικές ενδείξεις δι' αυτό.

Η Αγάπη προς τον Θάνατον

Στην θεολογία του Παύλου μια ακόμα αρετή ήταν η ***αγάπη προς τον θάνατον*** (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 6, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 21-26, «21 Εμοί γαρ το ζήν Χριστός **και το αποθανείν κέρδος**....», κλπ.) εφόσον η εγκόσμια ζωή εθεωρείτο φυλακή (στοιχείο Γνωστικισμού). Η αγάπη προς τον θάνατο είναι ένα κτυπητό γνώρισμα των *Αποκρύφων* και της *Γνωστικιστικής Γραμματείας*.

Στους τέσσερις πρώτους αιώνες έχομε κύματα Χριστιανών που έγιναν αναχωρητές, ασκητές, ερημίτες, στυλίτες, πηγαδίτες, τρωγλοδύτες, ευνούχοι (π.χ. οι αιρέσεις των Εγκρατιστών και των Βαλεσίων της Αιγύπτου, ο θεολόγος Ωριγένης ο χαλκέντερος Αλεξανδρεύς, Δωρόθεος Επίσκοπος Τύρου, Μελίτων Επίσκοπος Σάρδεων κ.ά., σύμφωνα με τον

Ματθαίο ιθ΄: 12, αλλά σε αντίθεση με το πνεύμα της *Γενέσεως* λη΄: 1-11 και τον Μωσαϊκό Νόμο *Λευιτικόν* κα΄: 16-23, *Δευτερονόμιον* κγ΄: 2 κλπ.), μοναστές, μοναχοί, καλόγεροι, ρακένδυτοι, λασπωμένοι, λυγδιάρηδες, κλπ.

Έχομε π.χ. τον ανεκδιήγητο πατέρα, θεολόγο και απολογητή Τερτυλλιανό (+155 – 220 Κ.Ε.) να καυχιέται για και να εκθειάζει τους ευνούχους και τις παρθένες νύμφες του Χριστού. Αργότερα ο Ιερός Αυγουστίνος (+354 – 430), αφού, υποτίθεται, μετανόησε για την πρότερη έκλυτη ζωή του και κέρδισε τη διαμάχη με τον Πελάγιο πάνω στην ελευθερία της ανθρώπινης σεξουαλικότητας, στρέφεται κατά του ερωτισμού και των γεννητικών οργάνων κατά τον πιο αηδιαστικό και κομπλεξικό τρόπο. Κυριολεκτικά φρικιαστικό τρόπο ... Η σεξουαλική πράξη είναι αμαρτία, ακόμα και για αναπαραγωγή· μια παλαιά καταστροφική γνωστικιστική αντίληψη την οποία ενσωμάτωσε ο ανόητος και καταστροφικός Χριστιανισμός.

Είναι πασίγνωστο ότι οι χριστιανοί τότε —και για μερικούς αιώνες μετά— εκμηδένιζαν την επί της γης ζωή για να κερδίσουν την επουράνια. Ακόμα και τον 4ον αιώνα ο Καππαδόκης Βασίλειος ο Μέγας μάς το τονίζει αυτό ρητά σε εκείνο το «πολυδιαφημισμένο» μικρό βιβλιαράκι προς *τούς νέους, όπως αν εξ Ελληνικών ωφελοίντο λόγων*. Τριάντα (30) σελιδούλες είναι όλο κι' όλο το καθαρό κείμενό, αλλά άχρηστο, ανόητο και καταστροφικό. Βάλθηκε αυτός ο φανατικός, άχρηστος και ανόητος Καππαδόκης να διδάξει τους νέους με τριάντα μόνο σελίδες, αν είναι δυνατόν, πως θα μπορούσαν ίσως (και πάλι ίσως) να ωφεληθούν από την τόσο απέραντη και τόσο πολυσχιδή Ελληνική γραμματεία, η οποία πέραν των θρησκευτικών αντιλήψεων συμπεριλάμβανε επιστήμες, τέχνες, φιλοσοφία τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη. Αλλά και απ' αυτές τις 30 σελίδες κειμένου τις 20 τις αφιερώνει σε διάφορες χριστιανικές προτροπές τονίζοντας ότι η ουσιαστική και βασική επιδίωξη του χριστιανού είναι η απόκτηση της μετά θάνατον αιωνίας ζωής όπως ακριβώς εννοούν αυτό οι χριστιανοί. Αυτός ο βλάξ ήταν τόσο άσχετος με την Αρχαίαν Ελληνική Γραμματείαν! Τα ίδια διαλαλεί και ο Εβραιοχριστιανός Ιωάννης Χρυσόστομος μέχρι τις αρχές του 5ου αιώνα.

Η θερμή παράκληση των πρώτων Χριστιανών ήταν να έλθει το τέλος του κόσμου όσο πιο σύντομα γινόταν, «***παρελθέτω ο κόσμος ούτος***». Ο συνήθης χαιρετισμός τους ήταν η Αραμαϊκή φράση «*Μαράν Αθά*», που σημαίνει «*Έρχου ώ Κύριε*» (βλέπε *Διδαχή* 10, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιστ΄: 22, ίδια ιδέα *Πρός Φιλιππησίους* δ΄: 5, κλπ.). Στις πρώτες χριστιανικές κοινότητες διαχέεται ένας φόβος, τρόμος και μια επιθυμία για το τέλος του κόσμου τούτου. Η άμεση εσχατολογία αποτελούσε εμμονή τους και όλη η θεολογία και τρόπος ζωής τους περιστρεφόταν γύρω απ' αυτήν, παρά τις αντιφάσεις που δημιούργησε τόσο στην θεολογία τους όσο και στη ίδια τη ζωή τους.

Το σόφισμα «**φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν**.» που χρησιμοποιεί ο Παύλος για να «αποδείξει δήθεν την ανάσταση νεκρών», στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 32 «*ει κατά άνθρωπον εθηριομάχησα εν Εφέσω, τι μοι το όφελος; ει νεκροί ουκ εγείρονται, φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν.*», ουδέποτε εξέφρασε τον αρχαίον κόσμο. (Αυτό το κεφάλαιο ιε΄ της *Α΄ Πρός Κορινθίους* είναι ένα πολύ περίεργο κείμενο που χρήζει προσοχής και αναλύσεως!). Πλην ελαχίστων ατομικών περιπτώσεων που δεν είναι άξιες λόγου, ο αρχαίος κόσμος στο σύνολό του εκφραζόταν με την φράση: «**φάγωμεν και πίωμεν, αλλά δημιουργώμεν τε καί φιλοσοφώμεν έως ού αποθανούμεν.**». Όμως, η εσχατολογική, πλήρως απαξιωτική, καταστροφική, κλπ, θεολογία του Παύλου, όπως την έχομε εξετάσει μέχρι τώρα, και ολόκληρη η θεολογία του Χριστιανισμού, αντικατέστησε

και τις δύο αυτές παροιμιακές φράσεις με την: «**Αδρανήσωμεν πλήρως τε και συντομώτερον τελευτώμεν, αύριον τε γαρ αποθνήσκομεν και μεθαύριον αναστηθώμεν.**»!

Για τον Χριστιανισμό δεν υπάρχει ούτε εξέλιξη ούτε πολιτισμός. Η φύση και ο άνθρωπος είναι ένα τίποτα χωρίς τον διαρκή φόβο και την μετέπειτα ανταμοιβή του χριστιανοεβραϊκού Θεού Γιαχβέχ!

Οι Μόνοι Απόλυτοι Εθνισμοί στον Παύλο: Πιστός – Άπιστος

Για τον Εβραιοθρεμμένο Παύλο **υπάρχουν δύο εθνισμοί**, *οι πιστοί* και *οι άπιστοι*. Οι φυσικοί εθνισμοί για τον Παύλο καταργούνται (*Πρός Γαλάτας* γ΄: 26-28, και *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 13, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 8, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 9-11, στα οποία θα επανέλθομε όταν μιλήσομε παρακάτω για την ισότητα που κηρύττει ο Παύλος). Έτσι εγκαινιάξει έναν νέο φανατικό υπερατσισμό με τρομακτικές συνέπειες για την ιστορική συνέχεια της ανθρωπότητος!

Ωρύετο κατά των απίστων, απαγόρευε τη συναναστροφή μαζί τους και προοιωνίζετο την φρικτή τιμωρία τους:

> *Πρός Ρωμαίους* ιδ΄: 23, *Α΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 1-11, *Β΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 14-16, *Πρός Εφεσίους* β΄: 12, ε΄: 4-8, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 6, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 11-12, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 19-20, στ΄: 20-21, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 12, 23, *Πρός Τίτον* γ΄: 9-10, *Πρός Εβραίους* ι΄: 28-31.

(Και τα *Ευαγγέλια* κηρύττουν τη **σκληρή τιμωρία των απίστων**, π. χ: *Ματθαίος* ι΄: 33, ια΄: 20-24, *Μάρκος* στ΄: 11, η΄: 38, ιστ΄: 16, *Λουκάς* ι΄: 10-15, ιβ΄: 9, ιγ΄: 5, ιθ΄: 27, *Ιωάννης* γ΄: 18, 36, η΄: 24, ιβ΄: 48, και *Επιστολή Α΄ Ιωάννου* ε΄: 10, κλπ.).

Περί **δύο εθνισμών**, *Εβραίων και μη-Εβραίων* [*Εθνικούς* (που είναι κακή απόδοση των Ο(β)΄ του Εβραϊκού: Γκογίμ = αγέλη, σμήνος, μη Εβραίοι) *Gentiles, Φιλισταίους, Philistines*] έχομε στην *Παλαιά Διαθήκη*, π.χ. *Ησαΐας* νβ΄: 11, *Ιεζεκιήλ* κ΄: 34, *Σοφονίας* γ΄: 20, *Ζαχαρίας* ι΄: 8, κ.α. Ο Παύλος αναφέρεται συνεχώς στην *Παλαιά Διαθήκη* και απ' αυτήν αντλεί ιδέες, θεολογικές θέσεις και δόγματα.

Σε περίπτωση απίστου, δηλαδή μη παυλικού χριστιανού, συζύγου, ο Παύλος επέτρεπε και το διαζύγιο (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 15). Οι άπιστοι για τον Παύλο δεν ήταν μόνο αυτοί που δεν δέχονταν την πίστη ως παράγοντα στη ζωή τους και στη σκέψη τους, όπως οι άθεοι, αλλά όσοι δεν ήταν πιστοί και μέλη της **οργάνωσής** του.

Το ότι επρόκειτο για ισοπεδωτική **οργάνωση** και δημιουργία νέου εθνισμού, εκτός πολλών άλλων στοιχείων, προκύπτει ιδιαιτέρως από τους στίχους:

> *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 1-2, 17 (κατασκόπευση και αποστροφή), *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 10-13, στ΄: 15, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 3-4, *Πρός Γαλάτας* α΄: 8, στ΄: 10, *Πρός Εφεσίους* δ΄: 2-6, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 6, 14 (εδώ πρόκειται για φακέλωμα «...τούτον σημειούσθε...»), *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 7, 17. Βλέπε και *Α΄ Πέτρου* β΄: 9-10.

Οι τρεις λεγόμενες ποιμαντορικές επιστολές, *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και *Πρός Τίτον*, ασχολούνται κυρίως με εντολές και κανονισμούς της οργάνωσης για τις σχέσεις, συμπεριφορά και ποίμανση μεταξύ ποιμενόντων και ποιμνίων. Όλοι όσοι ανήκαν σε άλλες θρησκείες ανεξαιρέτως ήταν άπιστοι για τον Παύλο. Φαίνεται πολύ εκνευρισμένος με τους

Κορινθίους και δεν ανέχεται καμιά παρέκκλιση από τη γραμμή που τους δίνει αυτός *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 10-13 και *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 3-4. Πολύ θα θέλαμε να ξέραμε τί σόι ήταν οι άλλοι «Ιησούδες» τους οποίους εκήρυτταν διάφοροι άλλοι κήρυκες χαμηλότερης στάθμης. Τί να έγινε άραγε η φώτιση του Αγίου Πνεύματος σαν εκείνη στο θαύμα της Πεντηκοστής (*Πράξεις* β΄: 1-4) με δαύτους; Οργίζεται με τους Γαλάτας (*Πρός Γαλάτας* γ΄: 1-3) όταν αυτοί δεν πιστεύουν ακριβώς αυτά που τους λέγει και οπισθοδρομούν στην πίστη που αυτός κηρύττει. Τους αποκαλεί **ανόητους** δύο φορές ερχόμενος έτσι σε κατάφορη αντίθεση με τον ίδιο τον Χριστό, σύμφωνα με τον *Ματθαίο* ε΄: 22. Εκεί ο Χριστός δηλώνει ότι όποιος οργίζεται κατά του αδελφού του και τον αποκαλεί βλάκα ή ανόητο είναι ένοχος και θα τιμωρηθεί στη «γέενναν τού πυρός».

Βέβαια ήξερε να υβρίζει από παλιά, όπως στην περίπτωση του αρχιερέα όπου προσποιήθηκε ότι δεν τον εγνώρισε, *Πράξεις* κγ΄: 3, κ.ά. Στην *Πρός Τίτον* επιστολή α΄: 10-13 καθυβρίζει τους Κρήτες ότι είναι πάντοτε ψεύτες (κλεμμένο από ένα ποίημα του Αλεξανδρινού ποιητή Καλλιμάχου), κακά θηρία και χαραμοφάηδες («γαστέρες αργαί»). Διατάζει τον Τίτο ότι πρέπει να τους αποστομώνει και να τους ελέγχει απότομα «ίνα υγιαίνωσιν εν τή πίστει». Στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 13-15 υβρίζει κάποιους αλλά δεν μας λέγει ποιους.

Έτσι έχομε από τόσο νωρίς τα πρώτα σπέρματα **μισαλλοδοξίας, διαχωρισμού, εξοστρακίσεως μέχρι θανατώσεως διαφωνούντων,** ή εκφερόντων απλώς άλλη γνώμη ακόμα και σε ασήμαντα θέματα, με τις *Επιστολές* του Παύλου. Ήταν η απαρχή του απολύτου ρατσισμού, του ολοκληρωτικού διωγμού, της ιεράς εξετάσεως η οποία εκτός του Παύλου βασίστηκε και σε πολλά χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, των *Ευαγγελίων*, των *Πράξεων*, των *Καθολικών Επιστολών* (αναφέρομε μερικά αμέσως πιο κάτω), στα έργα πατέρων (πρωτίστως του Ιερωνύμου και του Αυγουστίνου, κ.ά.), στις νομοθεσίες από τον «Άγιο!» Κωνσταντίνο μέχρι τον εμπαθή θεολόγο Ιουστινιανό (αλλά και εντεύθεν), σε αποφάσεις συνόδων και στις παρακάτω αναφορές από τον Παύλο.

> *Πράξεις* ιγ΄: 8-11, *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 17 (κατασκόπευση και αποφυγή των διαφωνούντων), *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 2-5, 13, ι΄: 14-20, ιε΄: 33, ιστ΄: 22, *Β΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 14-17, ζ΄: 8-12, ια΄: 13-15, *Πρός Γαλάτας* α΄: 7-9, γ΄: 1-3, ε΄: 12, *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 14-15, γ΄: 2, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 8, γ΄: 6, 14, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 3-4, 8, στ΄: 4-5, 20, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 14-16, 22-24, γ΄: 5, *Πρός Τίτον* α΄: 11, γ΄: 9-11, *Πρός Εβραίους* ι΄: 28-31, ιγ΄: 9

Γενικώς ο Παύλος και οι Εβραιοχριστιανοί από την εποχή που έχασαν την ευκαιρία του να ηγηθούν του Ιουδαϊκού λαού και της συνεχίσεως της Ιουδαϊκής παραδόσεως, επεδίωκαν την δημιουργία ενός δικού τους εθνισμού επί τη βάσει παρερμηνειών και ψευδοπροφητειών της *Παλαιάς Διαθήκης*. Αυτό καθίσταται σαφές και από τα πρώιμα γραπτά τους, όπως:

> *Πρός Εφεσίους* δ΄: 1-6 «*Παρακαλώ ουν υμάς εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω* ***αξίως περιπατησαι της κλήσεως ης εκλήθητε****, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη, σπουδάζοντες τηρείν* ***την ενότητα*** *του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης.* ***εν*** *σώμα και* ***εν*** *Πνεύμα, καθώς και εκλήθητε εν* ***μιά*** *ελπίδι της κλήσεως υμών·* ***εις*** *Κύριος,* ***μία*** *πίστις,* ***εν*** *βάπτισμα·* ***εις*** *Θεός και πατήρ πάντων, ο επί πάντων, και διά πάντων, και* ***εν πάσιν ημίν****.*».

Α΄ Πέτρου β΄: 6-10 «*διότι περιέχει εν τη **γραφή**· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεύων επ' αυτώ ου μη καταισχυνθή. υμίν ουν η τιμή τοις πιστεύουσιν, απειθούσι δε λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου. οί προσκόπτουσι τω λόγω απειθούντες, εις ό και ετέθησαν. υμείς δε **γένος** εκλεκτόν, **βασίλειον** ιεράτευμα, **έθνος** άγιον, **λαός** εις περιποίησιν, όπως τας αρετάς εξαγγείλητε του εκ σκότους υμάς καλέσαντος εις το θαυμαστόν αυτού φως· οί ποτε ου **λαός**, νυν δε **λαός Θεού**, οι ουκ ηλεημένοι, νυν δε ελεηθέντες.*», κλπ.

Παύλος και Σοφία, Φιλοσοφία, Μισαλλοδοξία, Βία

Έχομε ήδη αναγράψει πολλές αναφορές μισαλλοδοξίας, κλπ, του Παύλου. Ανατρέξετε τις ξανά. Εδώ προσθέτομε ακόμα μερικές **μισαλλόδοξες αναφορές**, πολλές των οποίων εντέλλονται την αποφυγή συζητήσεων και επιχειρηματολογίας και πολλές στρέφονται **εναντίον της ευφυΐας**, **σοφίας και φιλοσοφίας** που ήταν ο κορμός της σκέψης των Ελλήνων. Ο Παύλος ουσιαστικά κηρύττει: «Ζήτω η αγραμματοσύνη και η βλακεία! Ο θεός θέλει αγραμμάτους και βλάκες!». Σας παρακαλούμε μελετήσετε προσεκτικά:

Πράξεις ιη΄: 5-6, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 18-22-32, γ΄: 9, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 18-30 με άκρον άωτον βλακείας τους στίχους 25-26, β΄: 5-7, γ΄: 18-20, ι΄: 14-25, ιε΄: 33, *Πρός Γαλάτας* α΄: 8, *Πρός Εφεσίους* δ΄: 4-7, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 8, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 4, στ΄: 4-5, 20-21, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 14, 16, 23, *Πρός Τίτον* γ΄: 9-10, (και *Ματθαίος* ια΄: 25-27, *Λουκάς* ι΄: 21-22).

Τί να πούμε εμείς αφού τα λέει όλα ο Γίγας Παύλος; Κάτω η Σοφία! Ζήτω η Βλακεία και η Άγνοια! Αλλά έτσι έρχεται και πάλι σε κατάφορη αντίφαση με τον Ιάκωβο ο οποίος στην καθολική επιστολή του α΄: 5 λέγει: «*Ει δε τις υμών λείπεται σοφίας, αιτήτω παρά του διδόντος Θεού πάσιν απλώς και ουκ ονειδίζοντος, και δοθήσεται αυτώ·*».

Αυτές οι προτροπές του Παύλου προς αποφυγή σοφών, φιλοσόφων, κλπ, προφανώς δημιουργούν μισαλλοδοξία και αποφυγή κάθε επιχειρήματος και συζητήσεως. Δηλαδή, προωθεί την μεθοδευμένη αποβλάκωση των μελών της οργάνωσής του όπως και κάθε χριστιανικής οργανώσεως από τότε και εφεξής.

Για έτι περαιτέρω σαχλαμάρες και φανατισμό του Παύλο μελετήσετε προσεκτικά τους παρακάτω στίχους ή καλλίτερα ολόκληρα τα κεφάλαια εντός των οποίων ευρίσκονται:

Πράξεις ιθ΄: 12, *Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 17, θ΄: 21, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 23, ζ΄: 1, 9, 33, ια΄: 14, ιδ΄: 35, ιε΄: 52, *Πρός Γαλάτας* α΄: 9, *Πρός Εφεσίους* β΄: 3, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 21, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 13.

Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και άλλους τέτοιους στίχους. Τελειωμό δεν έχουν. Μελετήσετε και το σημαντικό παράρτημα στο τέλος αυτού εδώ του κεφαλαίου περί των δογμάτων του Παύλου, την προέλευσή τους, μερικές συνέπειές των και όλα τα περί ιεράς εξετάσεως, να δείτε τί γίνεται!

Αυτή όμως η **μισαλλοδοξία** κατέστη και μοιραία για τη μετέπειτα εξέλιξη του Χριστιανισμού – Παυλισμού και με συνέπειες τρομακτικών διαστάσεων για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ο Χριστιανισμός εξελίχθηκε στην πλέον μισαλλόδοξη και βίαιη θρησκεία που γνώρισε η ιστορία της ανθρωπότητας με εκατομμύρια αθώα θύματα και ανυπολόγιστες καταστροφές στο χρεωστικό της ιστορίας του.

[Η εξόντωση των θεωρουμένων αιρέσεων από τους καθολικούς / ορθοδόξους, ο εκχριστιανισμός διά φόνων, σφαγών, βασανιστηρίων και εξοντωτικών νόμων διαφόρων λαών με άλλες θρησκείες και παραδόσεις μεταξύ των οποίων ήταν και οι Έλληνες, η καταστροφή του Ελληνικού και Ελληνο-Ρωμαϊκού πολιτισμού και άλλων πολλών πολιτισμών, η σφαγή της Κεντρικής Ευρώπης (των Σαξόνων, Μαγυάρων, κλπ.) και της νότιας Γαλλίας (των Καθαρών, Αλβιγηνών, Βαλδεσίων, κλπ.), οι θρησκευτικοί πόλεμοι, οι σταυροφορίες, η Ιερά Εξέτασις, το κάψιμο «μάγων» και «μαγισσών», η εξόντωση των λαών της Αμερικανικής Ηπείρου, και πολυάριθμα άλλα τέτοια γεγονότα.]

Σε αυτό το σημείο της **βίας και της μισαλλοδοξίας** και τα *Ευαγγέλια* δεν υστερούν: *Ματθαίος* ζ΄: 6, ι΄: 32-38, ιη΄: 34-35 (βασανιστήρια), *Λουκάς* ιβ΄: 45-53 (ξυλοδαρμός), ιδ΄: 23 («ανάγκασον εισελθείν», το «cogito intrare» του Αυγουστίνου), 26, ιθ΄: 27 (κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου), κβ΄: 36-38, 49-50, *Ιωάννης* ιβ΄: 48, ιε΄: 6 (φωτιά για την ιερά εξέταση), *Πράξεις* ε΄: 1-11 (πάθημα του Ανανίου και της Σαπφείρης) κλπ. Θαυμάστε επίσης και την επιστολή *Β΄ Ιωάννου* 10-11. Για καλή τύχη της ανθρωπότητας όμως, οι Χριστιανοί συγχωρούσαν και αγαπούσαν ακόμα και τους εχθρούς τους και προσεύχονταν για όλους όσους ήθελαν ακόμα και το κακό τους και τέτοια τοιαύτα (*Ματθαίος* ε΄: 39, 44, *Λουκάς* στ΄: 27-29, 35 καθώς και *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 14, 17-21)!... Ευτυχώς που οι Χριστιανοί ήξεραν και αυτά τα διδάγματα! Αλλιώς τι άλλα χειρότερα θα είχε υποστεί η δύστυχη ανθρωπότητα!... Αργότερα, οι νομοθετικοί κώδικες των Θεοδοσίου και Ιουστινιανού κ.ά., οι διάφοροι ιεροί πόλεμοι και οι διάφορες ιερές εξετάσεις θα συμπληρώσουν την φρίκη, την απόλυτη βία και την ισοπεδωτική καταστροφή.

Οι Απανταχού Συνδρομές που Ζητούσε ο Παύλος

Ο Παύλος στην επιστολή του *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 7, 17 διατάζει τα μέλη της **οργάνωσής του** να θυμούνται πάντοτε το παράδειγμα των αρχηγών και προεστών (ηγουμένων) της οργάνωσης, καθώς και να πείθονται και να υποτάσσονται τελείως σ' αυτούς. Δίνει βεβαίως και την αιτιολόγηση γιατί πρέπει να εκτελούν αυτή την επαναστατική ντιρεκτίβα της τυφλής υποταγής, αλλά εμάς δεν μας ενδιαφέρει διότι δεν είμαστε μέλη τέτοιων οργανώσεων. Αν στα μέλη αρέσει, εμάς μας περισσεύει. Αλλά τα μέλη ας γνωρίσουν πλήρως το καταστατικό της οργάνωσής τους και μετά ας αποφασίσουν με πλήρη επίγνωση. Μετά ο Παύλος διατάζει και μερικές φορές ευχαριστεί τα μέλη της οργάνωσής του, να παρέχουν **συνδρομές** (εισφορές, «λογίαι») για να ζουν αυτοί που κηρύττουν το Ευαγγέλιο, γιατί αυτό γίνεται κατά διαταγήν του Θεού (Κυρίου) και για να βοηθούν τα πτωχά μέλη της οργάνωσης. Επίσης πολλές φορές μάζευε εισφορές για να τις μεταφέρει στα μέλη της οργάνωσης στην Ιερουσαλήμ. Δηλαδή επιβάρυνε τους πιστούς του σε όλα τα μέρη που επισκεπτόταν, - ασχέτους με την Ιερουσαλήμ -, για να δώσει τα εμβάσματά τους στην ιερουσαλημική οργάνωση (των «στηλών» όπως την αποκάλεσε στην *Πρός Γαλάτας Επιστολήν* β΄: 7-10).

Βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* ιε΄: 25-28, ιστ΄: 1-2, *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 4-14-23, ιστ΄: 1-4, *Β΄ Πρός Κορινθίους*: στ: 10, η΄, θ΄, ια΄: 8-9, *Πρός Γαλάτας* β΄: 1-10, στ΄: 6, *Πρός Φιλιππησίους* δ΄: 10-19, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 9, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* ε΄: 17 και *Πρός Φιλήμονα* 22

Επίσης στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* γ΄: 9 (όπως και *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 12, 15) μεταξύ των υπολοίπων δηλώνει ότι έχουν (αυτός ο Παύλος και η παρέα του) δικαίωμα («ούχ ότι ούκ έχομεν εξουσίαν...») για τις συνδρομές (άσχετα αν σ' αυτήν ειδικά την περίπτωση δεν το εξάσκησαν, όπως λένε…). Στις *Πράξεις* δ΄: 34-37 είχαμε ήδη τις δωρεές που «ετίθεντο παρά τους πόδας των Αποστόλων» και στο ε΄: 1-11 περιγράφεται το φοβερό πάθημα του Ανανίου και της Σαπφείρης που αξίζει πολύ να μελετηθεί με κριτική.

Ο Εβραιοσπουδασμένος Παύλος προφανώς εγνώριζε το «**Κάρπωμα του Κυρίου**» ή τα τεράστια πλούτη του Λευιτικού Ιερατείου (π.χ. *Δευτερονόμιον* ιη΄: 11-14, κλπ.), που διατάζει Κύριος ο Γιαχβέχ, διά του Μωσαϊκού νόμου εκτρώματος, τον πτωχό και καταταλαιπωρημένο λαό των Εβραίων να παρέχουν στο Ιερατείο, εκτός από τον **Νόμον της Δεκάτης ή του Δεκατισμού**, *Λευιτικόν* κζ΄: 30-32, *Αριθμοί* ιη΄: 21-24 και *Δευτερονόμιον* ιβ΄: 17, ιδ΄: 22-29, κστ΄: 12- 19. Στα τέσσερα τελευταία βιβλία της Πεντατεύχου, δηλαδή στα βιβλία που περιέχεται αυτός ο απάνθρωπος, σκληρότατος και πάρα πολλές φορές ανόητος Νόμος του Μωυσή (του ανθρώπου που είδε μερικές φορές τον Θεό με τα μάτια του όπως μας λέει σε μερικά σημεία η *Πεντάτευχος*, *Έξοδος* κδ΄: 10-11, λγ΄: 11 κλπ., κατ' αντίθεση προς τον *Ιωάννη* α΄: 18 και *Α΄ Ιωάννου* δ΄: 12 που μας δηλώνει «Θεόν ουδείς εώρακε πώποτε» και προς την *Έξοδον* λγ΄: 20) περιγράφονται και διατάσσονται όλα όσα εκτός της Δεκάτης όφειλε ο πτωχός και καταταλαιπωρημένος λαός της ερήμου να προσφέρει στη Λευιτική Μάστιγα. Τα τάματα, οι θυσίες, οι προσφορές οφειλημάτων παντός είδους (μπόλικα είδη) μαζί με πολλές άλλες υποχρεώσεις, τα άμφια των ιερέων, τα σκεύη και τόσα άλλα αντικείμενα πέραν του Νόμου του Δεκατισμού αποτελούσαν πλέον όχι τον Νόμο του Δεκατισμού αλλά τον Νόμο του Αποδεκατισμού! Κάθε Λευίτης ιερέας έπρεπε να έχει τέσσερα στομάχια και άλλα τόσα θησαυροφυλάκια για να μπορεί να στοιβάξει όλα αυτά. Ένας μερικός κατάλογος απ' αυτές τις φοβερές θεϊκές επιβαρύνσεις, παρμένος μέσα από την ίδια την *Βίβλο*, αναπτύσσεται στο βιβλίο του Μιχάλη Καλόπουλου *Βιβλική Θρησκεία, ο Ένοπλος Δόλος*, Κεφάλαιο Β΄ σελ. 62-69. Αξίζει να μελετηθεί αυτό το βιβλίο καθώς επίσης και το βιβλίο του Joseph Wheless *Debunking the Laws of Moses* (Απογύμνωση των Νόμων του Μωυσέως). Καλλίτερα όμως διαβάστε ολόκληρη τη θεόπνευστη *Πεντάτευχο*. Θα διδαχθείτε κάτι και θα «ευφρανθείτε σοφίαν πνευματικήν» (στομαχικήν, σεξουαλικήν, διαστροφικήν, φιλαργυρικήν, κλπ.).

Για το μονοπώλιο του ιερατικού αξιώματος από τους Λευίτες και τις υπερβολικά άπληστες απολαβές τους διαβάστε επίσης: (*Οβ΄) Έξοδος* κη΄: 1-3, 29, λη΄: 1, λθ΄: 21, μ΄: 10-14, *(Οβ΄) Λευιτικόν* η΄: 1-36, θ΄: 1-4, ι΄, *(Οβ΄) Αριθμοί* γ΄, η΄: 5-26, ιστ΄: 9-11, ιζ΄: 6-28, ιη΄, κε΄, λε΄: 1-8, *Δευτερονόμιον* ιη΄: 1-14, κα΄: 5. Αλλά και στο βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* ιστ΄, κγ΄- κστ΄ έχομε ξανά διατάξεις περί Λευιτών, ιερέων και άλλων αξιωματούχων του Ναού. Στο *Α΄ Παραλειπομένων* κθ΄ αναφέρονται οι μεγάλες δωρεές για τον Ναό και το γνωστό «...*τα σα εκ των σων*...» προέρχεται από τον στίχο 14. Για τις απολαβές του ιερατείου, που τελειωμό δεν έχουν, βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* λα΄. (Στην Εβραϊκή *Μασόρα Τανάχ* μερικές αναφορές είναι ίδιες και άλλες είναι διαφορετικές.).

Σήμερα ζούμε την ίδια κατάσταση. Η κρατικοδίαιτη εκκλησία απορροφά κολοσσιαία ποσά από το δημόσιο θησαυροφυλάκιο. Είναι άμεση και απόλυτη ανάγκη να επιβάλει

το κράτος **πλήρη διαχωρισμό Κράτους και Εκκλησιών!** Όσοι γουστάρουν να πιστεύουν αυτές τις «ιστοριούλες» ας αναλάβουν αποκλειστικά και τη διατροφή του ιερατείου τους και τη συντήρηση των ναών τους. Δεν οφείλει ο άπιστος ή ο αλλόθρησκος ή ο αιρετικός να πληρώνει με τους φόρους του και τα χρήματά του σωματεία και οργανώσεις στα οποία δεν είναι μέλος και δεν συμφωνεί μαζί τους. **Η πίστη και οι θρησκείες δεν είναι μέλημα του κράτους και του κρατικού προϋπολογισμού, αλλά των πιστών τους**. Πρέπει λοιπόν να εφαρμοστούν οι διαταγές του γίγαντα Παύλου – για τις υποχρεωτικές συνεισφορές και δοσίματα των Χριστιανών – (όπως και ο θεόδοτος Μωσαϊκός Νόμος της Δεκάτης όπως τον εφαρμόζουν οι προτεσταντικές εκκλησίες) και να σταματήσει το κράτος να έχει ως υπαλλήλους του τους κληρικούς κάθε είδους και όλες τις σχετικές επιβαρύνσεις τους. Ας τα βρούνε μόνοι τους και ας εφαρμόσουν τις θεόπνευστες εντολές της πίστεώς τους, όπως έκαναν π.χ. η Λυδία, η Φοίβη, η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας (*Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 1-4) και πολλοί άλλοι συνεργοί του Παύλου τους οποίους αναφέρει στις *Επιστολές* και τις *Πράξεις*.

Εδώ επί πλέον προσθέτομε ότι, μεταξύ των συνεργατών του Παύλου φέρεται να ήταν και ο «αριστοκράτης(;)» Έραστος, που αναφέρεται ως ο οικονόμος της πόλεως της Κορίνθου στην *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 22. Στις *Πράξεις* ιθ΄: 22, ένας Έραστος παίρνει διαταγές από τον Παύλο να πάει στην Μακεδονία και αναφέρεται ως διάκονός του. Τέλος υπάρχει άλλη μια αναφορά στην *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 20, ότι ο Έραστος παρέμεινε στην Κόρινθο.

Στα αρχαία ερείπια της Κορίνθου έχει βρεθεί το όνομα αυτό, πράγμα που μερικοί ευημεριστές ερευνητές το χρησιμοποιούν ως επιχείρημα για να υποστηρίξουν τις θεωρίες τους περί του «αριστοκράτου» μαθητού τού Παύλου. Οι αντικειμενικοί ερευνητές θεωρούν την *Β΄ Πρός Τιμόθεον Επιστολήν*, όπως και την *Α΄ Πρός Τιμόθεον* και την *Πρός Τίτον*, ως ψευδεπίγραφη που γράφτηκε πολύ μετά τον Παύλο από άγνωστο συγγραφέα. Άρα η αναφορά της αυτή στον Έραστο ως πολύ υστερόχρονη και από άγνωστο χέρι (πιθανότατα του Καθολικού Χριστιανού Πολυκάρπου Σμύρνης) δεν προσδίδει καμία βαρύτητα, πολλώ μάλλον απόδειξη εγκυρότητας. Αλλά πώς μπορούμε να ξέρομε ότι το όνομα των ερειπίων αντιπροσωπεύει τον Έραστο των Παυλικών Επιστολών; Αδύνατον! Όπως όμως φαίνεται, ο Έραστος των *Επιστολών*, αν όντως υπήρχε, ήταν ο διαχειριστής των οικονομικών της ομάδας του Παύλου στην πόλη της Κορίνθου και όχι ο Ρωμαίος αξιωματούχος των οικονομικών της πόλεως. Σ' αυτό το συμπέρασμα συνηγορούν τα περιεχόμενα των ανωτέρω τριών αναφορών και το γεγονός ότι το όνομα Έραστος δεν είναι Ρωμαϊκό και δεν υπάρχει πουθενά στην Ελληνική γραμματεία! Πρέπει να ήταν φτιαχτό παρανόμι παραγόμενο από τις λέξεις «έρωτας», «εραστής», «ερωμένος», κλπ., και στις ομάδες του Παύλου τα παρανόμια και οι αλλαγές ονομάτων ήταν συχνά φαινόμενα. Επί πλέον, ένας υψηλόβαθμος αξιωματούχος Ρωμαίος, την εποχή εκείνη, ήταν αδύνατο να παίρνει διαταγές και παραγγελίες από έναν Ιουδαίο Παύλο, για το που να πάει, που να τρέξει, που να παραμείνει και να ήταν διάκονός του όπως μαρτυρούν οι ανωτέρω αναφορές. Μάλιστα δε, λόγω των καθηκόντων που τού επεβάλλοντο από την Ρωμαϊκή αρχή έπρεπε να παραμένει σχεδόν όλο τον καιρό στην Κόρινθο.

Παύλος και Γυναίκες

Για την **αντιμετώπιση και την θέση της γυναίκας** στον Παύλο και κατ' επέκταση σε όλο τον Χριστιανισμό δεν χρειάζεται τίποτα άλλο παρά να μελετήσομε τις παρακάτω αναφορές. Γυναίκες μελετήσετε τους παρακάτω στίχους μόνες σας ελεύθερα και απολαύστε:

Α΄ Πρός Κορινθίους ζ΄: 1-4, ζ΄: 25-40. (Ενώ εδώ, στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο ζ΄, βλέπομε τον Παύλο να εκδηλώνεται σαφέστατα κατά των φυσιολογικών σχέσεων με τις γυναίκες, να είναι κατά του γάμου, εκτός πια και η πύρωση είναι πέραν ελέγχου στον στίχο ζ΄: 9, και να παροτρύνει όλους προς διατήρηση της παρθενίας, μετά όμως έρχεται ο ίδιος στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 3 να φωνάζει εναντίον εκείνων που εμποδίζουν τον γάμο. Αυτό τί λέτε, είναι ή δεν είναι αντιφατικό κλπ;). ια΄: 1-16 (Η γυναίκα οφείλει να έχει την κεφαλή της καλυμμένη κατά τις διάφορες εκδηλώσεις λατρείας και από την ανάλυση των στίχων 5- 6 βλέπομε ότι ουσιαστικά απαγορεύει το κούρεμα και το ξύρισμα για τις γυναίκες. Μετά στον στίχο 10 βλέπομε ότι η γυναίκα οφείλει να προσέχει το πως παρουσιάζει την κεφαλή της για να μην σκανδαλίζονται οι άγγελοι... Στον στίχο 14 απαγορεύει στους άνδρες να έχουν μακριά μαλλιά.). ιδ΄: 34-35. *Πρός Εφεσίους* ε΄: 22-33. *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 18-19. *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 9-15 (στον στίχος 15 η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννάει παιδιά), γ΄: 11, ε΄: 5-16 (**αυτό ειδικότερα για τις χήρες που «θα χαρούν πάρα πολύ όταν το διαβάσουν!**»), *Β΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 6-7, *Πρός Τίτον* β΄: 3, 5. Στο θέμα αυτό της γυναίκας και ο συνάδελφός του Πέτρος δεν πάει πίσω, *Α΄ Πέτρου* γ΄: 1-7.

Ιδού τι διεστραμμένα πράγματα παραγγέλλει ο Παύλος στο ζήτημα της παντρειάς και των χηρών. Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 8-9 γράφει: «***Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι.***», παρά τα μετέωρα λόγια τού σταθερά αντιφατικού Παύλου στην *Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 2-3 «*η γαρ ύπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδεται νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήργηται από του νόμου του ανδρός. άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίς χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστίν από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω·*». Στην *Πρός Ρωμαίους* δηλαδή αναφέρει μια διάταξη χωρίς να συστήνει καμιά εντολή, δική του ή θεϊκή, για το μετά επί του πρακτέου όπως κάνει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους*. Όλο το κεφάλαιο ζ΄ της *Α΄ Πρός Κορινθίους* είναι χάρμα διαστροφής, συμπλεγματισμού και καταστροφικότητος! Οφείλομε να ομολογήσομε ότι ο Παύλος, «προς τιμήν του...», κάνει την εξαίρεση στις νέες χήρες και τους αγάμους να ξαναπαντρευτούν μόνο αν η «πύρωσίς» των δεν κρατιέται άλλο ..., σαν δεν ντρεπόμαστε λιγάκι! Αν όμως η «πύρωσίς» των ελέγχεται κατά κάποιον τρόπο..., τότε καλόν είναι να μείνουν όπως και αυτός ..., δηλαδή άγαμοι, ... κλπ. Επαναλαμβάνει το ίδιο και χειρότερο πνεύμα στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* ε΄: 5-16 και θα χαρείτε πάρα πολύ τον τρόπο με τον οποίο στολίζει τις νέες χήρες και τους όρους που τους βάζει. Μελετήσετε αυτό το χωρίο προσεκτικά και αναλύσετέ το. (Ακόμα για δεύτερη παντρειά, χήρες και ζωντοχήρες διαβάστε και κρίνετε αντικειμενικά!: *Ματθαίος* ιθ΄: 9-10, *Μάρκος* ι΄: 11-12, *Λουκάς* ιστ΄: 18.).

Η αντιμετώπιση της γυναίκας η γενική στάση του Παύλου κατά του γάμου καθώς και η υπεροχή της παρθενίας (*Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1-4, ζ΄: 25-40), όπως περιγράφονται στον Παύλο (και εις την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, π.χ. ιδ΄: 4), είχε ως αποτέλεσμα και την καταδίκη του ερωτικού στοιχείου είτε ως αμοιβαία συναισθηματική έλξη είτε ως σεξουαλική απόλαυση είτε ως τεκνοποίηση. Η καταδίκη αυτή αρχίζει από την *Γένεσιν β΄, γ΄* με τον μύθο της δημιουργίας, της εξαπάτησης και της κατάρας κατά της Εύας και όλη την *Πεντάτευχο*, συνεχίζεται με τον Παύλο και την *Αποκάλυψιν* και μετά με τους Αγίους, Θεοφόρους Πατέρες. Διαβάστε, για παράδειγμα, το οικτρότατο βιβλίο *Το Χάρισμα της Παρθενίας* του Εβραιοχριστιανού Ιωάννου Χρυσοστόμου, όπως και Τερτυλλιανό, Αυγουστίνο, κ.α. και κρί-

νετε. Με τους απίθανους συμπλεγματισμούς και παραλογισμούς των ανωτέρω η καταδίκη αυτή έγινε οριστική και ολοκληρωτική. Έτσι έχομε τις αφύσικες ακρότητες του αυτοευνουχισμού και τον ακούσιο ευνουχισμό άλλων, την αποστροφή προς το θήλυ στοιχείο, το γυμνό, τον έρωτα και την ερωτική ικανοποίηση με όλα τα ψυχοσωματικά παρεπόμενα, προβλήματα και ανωμαλίες. Αυτή η καταδίκη εξαφάνισε τη γυναικεία φύση ως παράγοντα στην κοινωνία και κατέστησε τη γυναίκα απλώς βρεφομηχανή. Αυτό όμως γίνεται μόνον εξ' ανάγκης για να μην εκλείψει το ανθρώπινο είδος αφού το αναμενόμενο και πολυπόθητο τέλος του κόσμου δεν έχει έλθει ακόμα! «Κατ' οικονομίαν» όπως λογίως αρέσει στους Χριστιανούς να λένε. Παρά τη θυσία του Χριστού που ο Παύλος διδάσκει, και παρά την υπεροχή και την ανώτερη θέση της παρθενίας που εγκωμιάζει εδώ, και παρά την προτροπή του «για τους άνδρες είναι καλλίτερα να μην αγγίζουν γυναίκες», *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1, η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννάει παιδιά (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 15). Άλλη μια περίεργη αντίφαση, μαζί και με αυτά που μας λέει στην *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 4. Τί έχει συμβεί άραγε;

Η εκκλησία όμως θεωρεί ακόμα και την τεκνοποιία ως αμαρτία για να εξάρει την παρθενία. Κατά τον *Ψαλμόν* ν΄ (να΄): 7 (5) «... Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου...». Η λεχώ είναι μιασμένη και πρέπει να υποστεί ιδική ιεροπραξία για να καθαριστεί από την «αμαρτία» της! Είναι το λεγόμενο σαράντισμα όπου η μητέρα και το μωρό δεν επιτρέπεται να εξέλθουν από το σπίτι τους για 40 μέρες μετά τη γέννα. Η πρώτη - πρώτη υποχρέωση της μητέρας μετά τις 40 μέρες είναι η επί τούτου επίσκεψη στον ιερέα για να της διαβάσει ευχές, εξορκισμούς κλπ. για να εξιλεώσει την «αμαρτία» της. Αυτά βασίζονται και σε διάφορες διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου (π.χ. *Λευιτικόν* ιβ΄: 1-8). Η γυναίκα εξαίρεται ιδιαιτέρως όταν πάψει να είναι γυναίκα! Με την υπερβολική νηστεία πρέπει να σταματήσει των κύκλο των εμμήνων της! Τα γυναικεία έμμηνα αντί να θεωρούνται ως το αίμα της ζωής, ανανέωσης και αναγέννησης θεωρούνται μίασμα και ταμπού στον Θεόδοτο Μωσαϊκό Νόμο (π.χ. *Λευιτικόν* ιε΄: 1-33, ιη΄: 19, κ΄: 18, κλπ.). Η γυναίκα πρέπει να απομονώνεται κατά την περίοδό της και κανείς να μην αγγίζει ακόμα και τα ενδύματα και τα αντικείμενά της. Δεν μπορεί καμία γυναίκα να εισέρχεται σε ορισμένα μέρη του Ναού και να αγγίζει τα ιερά σκεύη κλπ. Τελικά με τον πουριτανισμό του Προτεσταντισμού και τον ανταγωνισμό του με την αντιμεταρρύθμιση των καθολικών φτάσαμε στην αστική καπιταλιστική κοινωνία, η οποία κατά τους δύο-τρεις τελευταίους αιώνες κατόρθωσε να μετατρέψει τη γυναίκα σε δευτερεύοντα άνδρα. Έτσι τώρα η γυναίκα από τη μια προσπαθεί να μιμείται τον άνδρα, ενώ από την άλλη τον εκδικείται. Οι νευρώσεις, σχιζοειδείς παθήσεις και ψυχοσωματικές διαταραχές έφτασαν στο ζενίθ τους.

Ο Παύλος φαίνεται να παρακινεί τους άνδρες να αγαπούν τις συζύγους τους στους στίχους *Πρός Εφεσίους* ε΄: 25, 33, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 19. Αλλά αυτοί είναι μόνο δύο στίχοι μέσα σε 50 άλλους. Για το ολικό συμπέρασμα πρέπει να μελετήσομε όλους τους στίχους που αναφέρονται στις γυναίκες. Μετά μόνοι σας βγάλετε συμπέρασμα. Θέλομε να μας πει ο οιοσδήποτε θεόπνευστος κληρικός τί είδους αποτέλεσμα θα προέκυπτε, αν εφαρμόζαμε τον παράλογο στίχο ζ΄: 1 της *Α΄ Πρός Κορινθίους*; **Αν για τη βασιλεία των ουρανών δεν άγγιζε κανείς γυναίκα αλλά άνδρες και γυναίκες πηγαίναμε όλοι στα μοναστήρια, τότε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αυτής της εντολής;** Τί άλλο να περιμένει κανείς από εσχατολόγους αυτής της αισχίστης νοοτροπίας που περίμεναν το τέλος του κόσμου ενόσω αυτοί ζούσαν; (Ξαναδιαβάστε *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 24-40 κλπ. για να πεισθείτε.). Αμέσως μετά στον στίχο ζ΄: 2 ο Παύλος μάς παραχωρεί το δικαίωμα να έχομε μόνο μία γυναίκα επειδή υπάρχει και η πορνεία. Τί σοφός λόγος αλήθεια που είναι αυτός για να έχεις

μία γυναίκα;! Μόνον αυτόν τον υβριστικό και υποτιμητικό λόγο βρήκε ο «μέγας κομπλεξάρας» Παύλος; Δυστυχώς!

Το θέμα των ερωτικών σχέσεων των δύο φύλλων και του ερωτισμού ως αυθυπάρκτου δυνάμεως διαιωνίσεως και δημιουργίας μέσα στις *Επιστολές* του Παύλου και σ' όλο τον Χριστιανισμό, αποτελεί έναν κυκεώνα καταστροφικών και ψυχοπαθολογικών αντιφάσεων. Μόνο άμεσα εσχατολόγοι τρελοί, κομπλεξικοί και ανώμαλοι μπορούν να γράφουν και να επιβάλλουν τέτοια πράγματα. Έτσι πήραν στον λαιμό τους εκατομμύρια αθώων ανθρώπων με ταλαιπωρίες, ψυχώσεις, νευρώσεις, τρέλα και φρικτό θάνατο. Τι να πρωτοεκφέρει κανείς. Όσα και να πει δεν φτάνουν για να καταδικάσει αυτή την εξωφρενική ψυχοπάθεια. Ας μην συνεχίσω περισσότερο. Μόνοι βγάλετε συμπεράσματα.

(**Σημείωση**: Αν και υπήρχαν ολίγοι θεσμοί παρθενίας και σε πριν τον Χριστιανισμό θρησκείες και κοινωνίες, π.χ. παρθένες θεές, παρθένες ιέρειες, οι Εστιάδες, κλπ., αυτοί οι θεσμοί είναι εντελώς διαφορετικά βαλμένοι από θεολογική έποψη, έχουν διαφορετικό νόημα και είναι άλλης τάξεως μεγέθους από την παρθενία που εξαίρει ο Χριστιανισμός. Η χριστιανική παρθενία ουσισαστικά είναι ολική και άρα καταστροφική! Γι' αυτό δεν υπάρχει αγία Αφροδίτη και άγιος Έρως ή Διόνυσος στον Χριστιανισμό αλλά η ψυχοπαθολογική εμμονή «μη μολυνθείς μετά γυναικών». Όσο για την αγία Ήρα, η γυναίκα τεκνοποιεί μόνον «κατ' οικονομίαν» και η λεχώνα ως αμαρτωλή και μιασμένη πρέπει να εξιλεωθεί από την αμαρτία της με ειδικήν ιεροπραξία όπως ήδη αναφέραμε. Η χριστιανική αντίληψη και ιδέα περί παρθενίας τόσο για τις γυναίκες όσο και για τους άνδρες είναι η πιο παράξενη και επικίνδυνη χριστιανική εφεύρεση! Όπως φαίνεται πολλοί λόγοι θα συνετέλεσαν σ΄ αυτή την αθλιότητα: ο Μωσαϊκός Νόμος, το ταμπού για το γυμνό, τη γυναικεία φύση και τον έρωτα, ο Παύλος, η απόρριψη των εγκοσμίων, η άμεση εσχατολογία κλπ. Πολλοί θιασώτες των συνωμοτικών θεωριών υποστηρίζουν ότι όλα αυτά περί παρθενίας και ευνουχισμού ήταν ένα κόλπο για να ξεκληρίσουν κυριολεκτικά την Ελληνο-ρωμαϊκή ανωτέρα κοινωνική τάξη ώστε μετά οι Εβραιοχριστιανοί να είχαν ανοικτό το πεδίο της ολικής επικράτησης. Ήταν δηλαδή ένα μέσο πάλης και νίκης εναντίον του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου αφού είχαν καταλάβει ότι στρατιωτικώς δεν είχαν ελπίδα να το επιτύχουν. Ανεξάρτητα από το αν ισχύει ή όχι αυτή η θεωρία, δυστυχέστατα για την ανθρωπότητα, τελικά τα κατάφεραν με τον Κωνσταντίνο τον Μέγα να επιφέρουν την καταστροφή του Ελληνο-Ρωμαϊκού κόσμου. Δεν θα αναπτύξομε περισσότερες επεξηγήσεις περί της χριστιανικής και μη χριστιανικής παρθενίας εδώ, αλλά για περισσότερες λεπτομέρειες διαβάσετε δύο σχετικά άρθρα στο περιοδικό *Ελληνικόν Πάνθεον*, τεύχη 17 και 19. − Επίσης σήμερα, πολύ δυστυχώς, οι μουσουλμάνοι αντιμετωπίζουν τη γυναίκα και την παρθενία της κατά απάνθρωπο, κτηνώδη και υποβιβαστικό τρόπο. Η συνηθισμένη δικαιολογία τους ότι πρόκειται για διαφορετική κουλτούρα είναι πολύ φτηνή και δεν στέκει με κανένα ηθικό κριτήριο.).

Παύλος, Γυναίκες και Μωσαϊκός Νόμος

Αν συγκρίνομε αυτά που λέει ο Παύλος για τις γυναίκες με αυτά που γράφει ο αλλοπρόσαλλος **Μωσαϊκός Νόμος**, τότε θα συμφωνούσαμε ότι σε ολίγα σημεία ο Παύλος τα λέει κάπως πιο καλά από αυτόν τον **«Θεόδοτον Νόμον!»**. Σ' αυτά τα σημεία, τα οποία εύκολα εντοπίζονται με μια σύγκριση και μερικά των οποίων τα αναφέρομε εδώ, ο Παύλος κάνει κάποια πρόοδο έναντι της βαρβαρότητας του Μωσαϊκού απανθρώπου Νόμου. Προ-

σοχή όμως διότι υπάρχει και μεγάλη οπισθοδρόμηση. Π.χ. ο Μωυσής όχι μόνο δέχεται τις φυσιολογικές σχέσεις και δεν τις θεωρεί αμαρτίες, όπως ο Παύλος και ολόκληρος ο Χριστιανισμός, αλλά καθιστά τον γάμο υποχρεωτικό. Ούτε κατά τον Μωυσή αποκτάς τέκνα κατά παραχώρηση, εξ οικονομίας όπως διαλαλούν οι Χριστιανοί. Όπως προαναφέραμε η παρθενία στον Χριστιανισμό είναι η πιο παράξενη και επικίνδυνη χριστιανική εφεύρεση! (Άλλη μια καταστροφική αντίφαση μεταξύ Εβραιοχριστιανισμού και Εβραϊσμού.).

Σ' όλες σχεδόν τις *Επιστολές* του αναφέρει τον **Μωσαϊκόν Νόμον** συνεχώς και προσπαθεί να τον ευθυγραμμίσει με τον **Παυλικό Χριστιανισμό,** τη **νέα αίρεση του Ιουδαϊσμού** που ο αυτός εγκαινιάζει. Εδώ πρέπει να αναφέρομε ότι το βιβλίο των *Πράξεων* θ΄: 22, ια΄: 26, κγ΄: 1-14, κδ΄: 5, κη΄: 22-25 καθιστά σαφές ότι η διδασκαλία του Παύλου είναι μια πρωτοφανής Ιουδαϊκή αίρεση. Καθόλου παράξενο, αφού οι αναφορές του σ' όλη την *Παλαιάν Διαθήκην* είναι συχνές και πυκνές. Στην δε *Πρός Γαλάτας* γ΄: 24, ο Εβραιόφρων Παύλος ονομάζει τον Μωσαϊκόν Νόμον «*παιδαγωγόν εις Χριστόν*»! (Μελετήστε όλο το κεφάλαιο γ΄ της *Πρός Γαλάτας Επιστολής*.).

Η προσπάθειά του να ευθυγραμμίσει τον Μωσαϊκό Νόμο με αυτή τη νέα αίρεση καταντά αντιφατική και ευτράπελη. Από τη μια προσπαθεί να πείσει τους πάντες ότι ο Νόμος αυτός είναι ο άγιος νόμος του Θεού (*Πρός Ρωμαίους* ζ΄: 12) τον οποίον ακόμα και οι εθνικοί, ως διά μαγείας, γνωρίζουν (*Πρός Ρωμαίους* β΄: 14-16) και ότι είναι νόμος δίκαιος και αγαθός που παραδόθηκε με τη μεσολάβηση των αγγέλων (*Πρός Γαλάτας* γ΄: 17-19), πράγμα που είχε τονίσει και ο διάκονος Στέφανος στην απολογία του (*Πράξεις* ζ΄: 53). Από την άλλη όμως, πάρα πολλές φορές συστήνει πράγματα άλλοτε εντελώς και άλλοτε εν μέρει, αν όχι τελείως, αντίθετα προς τον Νόμο. Άλλες φορές πάλι καταργεί τελείως τον Νόμο «κατά το δοκούν», όπως στις περιπτώσεις της περιτομής και ορισμένων διατάξεων διαίτης.

Εξετάσετε λοιπόν ολόκληρο τον κατάλογο των αντιφάσεων που παραθέσαμε προηγουμένως (ιδιαιτέρως τις αντιφάσεις {1), 2)}) και αλλού, όπως την *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 20-21, κλπ. Πρόκειται για ένα κανονικό τουρλού που δεν συμμαζεύεται! Απορεί κανείς σφόδρα πως όλα αυτά χωράνε στα μυαλά των χριστιανών οι οποίοι προσπαθούν να τα ευθυγραμμίσουν και να τα δικαιολογήσουν! Για να διαπιστώσετε αυτήν την ασύστολη ασυμφωνία και αλλοπροσαλλοσύνη μελετήστε τους παρακάτω στίχους με τη σειρά που τους παραθέτομε:

Πράξεις ιγ΄: 39, [Ο Παύλος λέγει ότι η πίστη στον Ιησού συμπληρώνει την ισχύν και την ατέλεια του Νόμου:] *και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω* [τω Ιησού] *πας ο πιστεύων δικαιούται*.
Ματθαίος ε΄: 17-18, [Ο Ιησούς επιβεβαιώνει την πλήρη ισχύν του Νόμου μέχρι Δευτέρας Παρουσίας:] *Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται*. (Βλέπε και *Λουκάς* ιστ΄: 17, 29.).
Πρός Ρωμαίους στ΄: 14, [Ο Παύλος καταργεί τον Νόμο] *αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν*.
ζ΄: 1, [Ο Παύλος αντιφάσκει πλήρως προς τον προηγούμενο στίχο!] *Ή αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ. ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζη*;

ζ΄: 6, [Ο Παύλος σχεδόν αμέσως αναιρεί ό,τι είπε πριν διά του αντίθετου:] *νυνί δε κατηργήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ωστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος*.

Πρός Γαλάτας γ΄: 10, [Ο Παύλος και πάλι επιβεβαιώνει την διαχρονική ισχύν του Νόμου και των διατάξεών του:] *Οσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά·*

Πρός Ρωμαίους δ΄: 14-15, [Ο Παύλος πριν ήλθε σε κατάφορη αντίφαση με τον εαυτόν του εφ' όσον είχε ήδη 'πεί:] *ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήργηται η επαγγελία· ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις*.

Πρός Γαλάτας γ΄: 19, [Ο Παύλος καταργεί το δεύτερον ήμισυ της προηγουμένης ρήσεώς του με το πρώτον ήμισυ της εδώ νέας:] *Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι' αγγέλων εν χειρί μεσίτου*.

Α΄ Ιωάννου γ΄: 4, [Ο Ιωάννης αγανακτισμένος επιλαμβάνεται του προβλήματος που δημιουργεί η τρομερή ανωμαλία του Παύλου και θέτει τα πράγματα καλλίτερα.] *Πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί, και η αμαρτία εστίν η ανομία*.

Πρός Ρωμαίους ζ΄: 12, [Εδώ ο Παύλος εξαίρει τον Νόμο ξεχνώντας όλα τα άλλα που έχει πει εναντίον του] *ώστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή*.

[και συνεχίζει με την πνευματική ισχύν του Νόμου] ζ΄: 14, *οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν*.

Πρός Γαλάτας γ΄: 22-23, [Ο Παύλος αρνείται αυτά που είπε ο Ιησούς και αυτά που είπε ο ίδιος στους Εβραίους της Ρωμης και έτσι στους Εβραίους της Γαλατίας ανακοινώνει ότι ο Νόμος τους κρατούσε στα δεσμά της αμαρτίας αλλά η αποκαλυφθείσα πίστη στον Ιησού αχρηστεύει τον Νόμο] *αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι*.

Πρός Ρωμαίους γ΄: 19, [Ο Παύλος όμως, στους Εβραίους της Ρώμης είχε πει ότι ο Θεός Γιαχβέχ έδωσε τον Νόμον για να βουλώσει κάθε στόμα και όλος ο κόσμος να γίνει ένοχος μπροστά στον Θεό!] *Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεώ*,

(Ο Ιάκωβος στην *Επιστολή* του β΄: 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «**όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος**.». Τί σου είναι αυτή η χριστιανική λογική!).

Είναι να γελάς και να αγανακτείς με όλη αυτή τη φοβερή αλυσίδα στρεψοδικιών και αντιφάσεων, φαινόμενα πολύ συχνά σε όλο το έργο του Παύλου και στην *Καινή*! Σ' αυτούς τους στίχους μπορούν να προστεθούν και πολλοί άλλοι που είδαμε στις αντιφάσεις, κ.α. Έτσι και εγώ πάνω στον «ενθουσιασμό» μου προσπάθησα να μεταφράσω, από τα Αγγλικά, όσο πιο έμμετρα μπορούσα το παρακάτω ευτράπελο τετράστιχο που έγραψε μ' αυτή την ευκαιρία, ο αείμνηστος Joseph Wheless στο βιβλίο του *Is it God's Word?* (=

Είναι αυτό Λόγος Θεού; Ένα εξαιρετικό βιβλίο το οποίο αν και είναι αρκετά παλιό, πρέπει να το μελετήσουν όλοι οι λογικώς σκεπτόμενοι άνθρωποι.):

Στριμμένο προς τα μέσα και στριμμένο προς τα έξω
έχει κάνει τον κόσμο να απορεί πολύ
εάν το φίδι που έκανε αυτό το αυλάκι
πήγαινε προς τη δύση ή την ανατολή!

Τα θέματα που ευρίσκονται στον Παύλο και αφορούν τον Μωσαϊκόν Νόμον έρχονται σε κατάφορη αντίθεση με τον ίδιο το Ιησού Χριστό των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ο οποίος όχι μόνο υποστηρίζει τον Νόμον αλλά και λέγει ότι μπορεί κανείς να κερδίσει την αιώνια ζωή διά της τηρήσεως των εντολών του νόμου και των δικών του. Διαβάστε προσεκτικά: *Ματθαίος* ε΄: 17-19, ιθ΄: 17, *Μάρκος* ι΄: 19, *Λουκάς* ι΄: 26, *Ιωάννης* ιδ΄: 15, ιε΄: 10, κλπ. Ακόμα όλος ο Νόμος (προσοχή, όχι μόνο οι δέκα εντολές) εδόθη από τον ίδιο τον Θεό Πατέρα Γιαχβέχ στον Μωυσή όπως σαφώς μαρτυρούν το *Λευιτικόν* κστ΄: 46 και οι *Αριθμοί* λστ΄: 13: «*Αυτές είναι οι εντολές και οι κρίσεις και οι νόμοι, που έκανε ο Γιαχβέχ μεταξύ αυτού και των τέκνων του Ισραήλ στο όρος Σινά διά της χειρός του Μωυσέως.*». Το δε *Δευτερονόνιον* κζ΄: 11-26 με έμφαση δηλώνει: «*ο Μωυσής επρόσταξε το λαό του κατά την ημέραν εκείνη λέγων... Επικατάρατος να είναι κάθε άνθρωπος ο οποίος δεν μένει σταθερά υπάκουος σε όλες τις εντολές αυτού του Νόμου και δεν τηρεί αυτές. Και όλος ο λαός όφειλε να πει: Αμήν.*»! Άρα ο Παύλος είναι καταραμένος από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ! Ποιόν να πιστέψομε λοιπόν τώρα, μέσα σ' αυτή την τεράστια σύγχυση; Την *Ιεράν Πεντάτευχον* «του θεοστάλτου Μωυσέως», τον Παύλο, ή τον Ιησού; Ας μας απαντήσουν άνευ περιτροπών, οι φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας!

Επανερχόμενοι στο ζήτημα της τελείως υποβαθμισμένης θέσης της γυναίκας και την διαπίστωση του τρόπου με τον οποίον ο περίφημος θεϊκός Νόμος του Μωυσή αντιμετωπίζει τη γυναίκα διαβάστε:

> *Αριθμοί* ε΄: 11-31. *Λευιτικόν* ιβ΄: 1-8, ιε΄: 19-30, ιη΄: 19, κ΄: 18. *Δευτερονόμιον* κα΄: 15, κβ΄: 13-21, κδ΄: 1-4. (Διάταξη διαζυγίου. Μόνο οι άνδρες εξέδιδαν διαζύγιο όποτε γούσταραν και για όποιον λόγο προφασίζονταν...) κλπ.

Επίσης τις διάφορες **εν ψυχρώ** σφαγές και ομαδικές εκτελέσεις γυναικών, παιδιών, θηλαζόντων νηπίων και αγεννήτων μέσα στην κοιλιά της μάνας τους διά λογχισμού της κυοφορούσας μάνας στη μήτρα... (**ζήτω η φρίκη!**) και τους βιασμούς παρθένων, άλλοτε αιχμαλώτων πολέμων άλλοτε όχι (τα γεγονότα στη Μωάβ *Αριθμοί* κε΄: 1-18, τα παροιμιώδη γεγονότα της γης Μαδιάμ, «τα κάνανε γης Μαδιάμ» λέει η παροιμία!, *Αριθμοί* λα΄, *Δευτερονόμιον* β΄: 26-37, γ΄: 6-7, κ΄, *Α΄ Βασιλειών* ή *Α΄ Σαμουήλ* ιδ΄: 48, ιε΄: 1-9, *Β΄ Βασιλειών* ή *Β΄ Σαμουήλ* η΄, ιβ΄: 26-31, *Δ΄ Βασιλειών* η΄: 12, ιε΄: 16, και πολλά άλλα τέτοια επεισόδια και νομικές διατάξεις του θεοδότου Μωσαϊκού Νόμου).

Υπάρχουν και πάρα πολλά άλλα επεισόδια σπαρμένα παντού μέσα στη θεόπνευστη *Παλαιά Διαθήκη*, όπου η γυναίκα ήταν καθαρά κάτω από την αυθαιρεσία του ανδρός. Ας αναφέρομε δύο παραδείγματα: Μωυσής, ο πρώτος διδάξας το «ου μοιχεύσεις» διέπραξε τουλάχιστον διγαμία, εφ' όσον ενώ αρχικά έλαβε ως σύζυγό του τη Σεπφώρα, κόρη του αρχιερέα των Μαδιανιτών Ιοθόρ (*Έξοδος* β΄: 21-22), μετά τον βλέπομε να έχει ως γυναίκα και μία αλλοδαπή Αιθιόπισσα (*Αριθμοί* ιβ΄: 1-15). Το να παντρευτεί Εβραίος αλλοδα-

πή, ή να πράξει πολυγαμία το απαγόρευε ο ίδιος ο Νόμος του Μωυσέως και ο Γιαχβέχ είχε δώσει ρητές εντολές, *Γένεσις* κδ΄: 3, κη΄: 1, *Έξοδος* λδ΄: 16, *Λευιτικόν* ιη΄: 18, κε΄, *Δευτερονόμιον* ζ΄: 3-5, και αλλού, π.χ. *Κριταί* ιδ΄: 3-4. (Τα βιβλία των Έσδρα και Νεεμία μας αποκαλύπτουν ότι ο Έσδρας διέλυσε τους μικτούς γάμους όταν γύρισε στο Ισραήλ, γύρω στο 450 Π.Κ.Ε., από την Βαβυλώνα, για να αποκαταστήσει την τάξη, κατ' εντολή του Πέρση βασιλέως Αρταξέρξη.). Επιπλέον ο Μωυσής τιμωρεί σκληρά τα αδέρφια του, Μιργιάμ και Ααρών, επειδή του άσκησαν κριτική σ' αυτό το ζήτημα που ο ίδιος δημιούργησε.

Τώρα **γιατί δεν τα αναφέρει όλα αυτά** και πολλά τοιαύτα ο Εβραιογραμματισμένος Παύλος, είναι μάλλον επειδή βασίζεται στην καταθλιπτική αμάθεια και αποκοίμιση του πλήθους. Αλλά μήπως **το ίδιο δεν γίνεται και σήμερα;!** Άλλο παράδειγμα είναι η βαρβαρότατη συμπεριφορά του Δαυίδ, ο οποίος αναφέρεται πλειστάκις ως ο εκλεγμένος από τον Θεό βασιλιάς, σύμφωνος με την καρδία του Θεού (*Πράξεις* ιγ΄: 22 και σε πάρα πολλά σημεία των βιβλίων *Α΄, Β΄ Βασιλειών* ή *Σαμουήλ* και *Α΄, Β΄ Παραλειπομένων*), προς την πρώτη του γυναίκα Μιχόλ, κόρη του βασιλιά Σαούλ, που τον αγαπούσε πολύ, καθώς και τα επεισόδια με τη γυναίκα του στρατηγού του, Ουρίου του Χετταίου, τον οποίο δολοφόνησε με σατανικό τρόπο για να πάρει τη γυναίκα του, ενώ είχε δικό του χαρέμι με εκατό γυναίκες. Απ' αυτές οι πιο πολλές ήταν παλλακίδες και λίγες ήταν οι νόμιμες σύζυγοι (*Β΄ Σαμουήλ* ή *Β΄ Βασιλειών* ια΄ κλπ.). Οι τρεις απ' τις δέκα πασίγνωστες αυστηρές εντολές, «ου φονεύσεις», «ου μοιχεύσεις» και «ουκ επιθυμήσεις...» που είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός Γιαχβέχ στο όρος Σινά (*Έξοδος* κ΄: 13-14, *Δευτερονόμιον* ε΄: 17-18), δεν δημιούργησαν κανέναν ενδοιασμό στον εκλεκτό αγαπημένο του Γιαχβέχ βασιλιά Δαυίδ! Σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο (*Λευιτικόν* κ΄: 10, *Αριθμοί* λε΄: 16-34, *Δευτερονόμιον* κβ΄: 22 κλπ.) έπρεπε να θανατωθούν (δια λιθοβολισμού) και οι δύο μοιχοί και δολοφόνοι. Εδώ σημειώστε ότι τα αμαρτήματα και εγκλήματα του βασιλιά Δαυίδ δεν ήταν **μόνον** αυτά που διέπραξε με την Βηρσαβεέ εις βάρος του δύστυχου Ουρία, όπως πολύ εσφαλμένα πιστεύεται από τους αδιάβαστους. Τα βιβλία της *Παλαιάς Διαθήκης Α΄, Β΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών, Γ΄ Βασιλειών* και *Α΄, Β΄ Παραλειπομένων* περιέχουν ένα τεράστιο αριθμών εγκλημάτων, θηριωδιών και αμαρτημάτων αυτού του εκλεκτού του Θεού, των γιων του και των περί αυτόν.

Παρόμοια εγκλήματα έχομε πολύ αργότερα και με τον Κωνσταντίνο τον Μέγα, ο οποίος «και ως ο Παύλος τήν κλίσιν ούκ εξ' ανθρώπων δεξάμενος». Τα ίδια συνέβαιναν επίσης και με πολλούς άλλους υψηλά ισταμένους. Π.χ. τον γιο του Δαυίδ και της Βηρσαβεέ, τον μοιχό αλλά πάνσοφο Σολομώντα, με τις 701 (επτακόσιες μία) γυναίκες (συζύγους) εκ των οποίων η μία ήταν ή κόρη του Φαραώ, *Γ΄ Βασιλειών* γ΄: 1 και 300 (τριακόσιες) παλλακίδες. Ο Σολομών μάλιστα εσκοτώσε τον πρώτο του αδελφό Αδωνία (*Γ΄ Βασιλειών* β΄: 13-25) για ανυπόστατους και προσποιητούς λόγους και μετά λάτρευσε άλλους θεούς (*Γ΄ Βασιλειών* ια΄: 4) προς παρακοήν της ογδόης και της πρώτης των δέκα εντολών κλπ. Αυτό θα πει δικαιοσύνη για τον λαουτζίκο! Αυτός ο Θεός της ερήμου Γιαχβέχ ήταν όλος δικαιοσύνη και αγάπη! Μελετήσετε λοιπόν τα τέσσερα θαυμάσια αυτά βιβλία *Σαμουήλ* και *Βασιλειών* καθώς και τα δύο των *Παραλειπομένων Χρονικών*. Είναι όλα τους ένας έξοχος θησαυρός αντιφάσεων, θηριωδιών παραλογισμών, αγριοτήτων και ό,τι άλλο θέλετε φανταστεί. Για όλα αυτά ο κύριος Παύλος τηρεί σιγή ιχθύος! Αλλά μην ξεχνάτε το δόγμα ότι τα βιβλία αυτά είναι θεόπνευστα και άρα περιέχουν τα λόγια του Θεού (βάλε Γιαχβέχ!).

Παρ' όλα τα εξαίσια που αραδιάζει ο Παύλος για τις γυναίκες και ότι δεν πρέπει να τις αγγίζομε καθόλου, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1, μετά στο στίχο *Α΄ Πρός Κορινθίους* θ΄: 5, τον βλέπομε να διαμαρτύρεται: «*μήπως δέν έχομεν καί ημείς δικαίωμα νά περιφέρωμεν εις τάς περιοδείας μας αδελφήν γυναίκαν, διά νά μάς υπηρετή καθώς πράττουν καί οι λοι-*

ποί απόστολοι καί οι αδελφοί τού Κυρίου καί ο Κηφάς;». Δηλαδή του άρεσε (και τους άρεσε) για τα καλά η υπηρεσία των γυναικών! Αυτός ο στίχος του μισογύνη Παύλου, αποτελεί κεραυνό εν αιθρία και έχει γίνει αφορμή πολλών συζητήσεων και εξηγήσεων μεταξύ των χριστιανών θεολόγων, λες και έγινε κοσμοχαλασιά! Μερικοί ισχυρίζονται ότι αυτή η γυναίκα είναι η Θέκλα ενώ άλλοι λένε ότι ο Παύλος είχε παλλακίδα. Μια παράδοση που εξιστορείται στο απόκρυφο βιβλίο «*Οι Πράξεις του Παύλου και της Θέκλας*» αναφέρει ότι η Θέκλα όταν άκουσε τον Παύλο να κηρύττει σ' ένα σπίτι στο Ικόνιο, εγκατέλειψε την οικογένειά της και τον αρραβωνιαστικό της και τον ακολούθησε σε μερικά από τα μέρη που πήγε. Δεν ήμουν εκεί και δεν ξέρω θετικά. Όποιος ενδιαφέρεται ας μελετήσει το απόκρυφο αυτό βιβλίο ή το βιβλίο *Παύλος* του Robert Ambelain, ιδιαιτέρως το κεφάλαιο 10 που επιγράφεται «Ο Παύλος και οι γυναίκες» και μερικά άλλα βιβλία που αναφέρομε σ' αυτή την εργασία. Σημασία έχει ότι, παρά την υποβάθμιση της γυναίκας, άρεσε στον μισογύνη Παύλο να λαμβάνει τις υπηρεσίες μιας γυναίκας, όποιες και αν ήταν αυτές, κατά τις περιοδείες του. (Ειρήσθω εν παρόδω: υπάρχει μια ανάλογη ιστορία για τον εκκλησιαστικό φωστήρα Ιερώνυμο με μια χήρα, η οποία όταν πέθανε ο άντρας της τον ακολούθησε και τον υπηρετούσε πιστά όταν αυτός πήγε και έμεινε και μελετούσε για πολύ καιρό στην Παλαιστίνη, κλπ...).

Αυτά που μας λέει ο Παύλος για τη γυναίκα δείχνουν ότι η θέση της υποβιβάσθηκε παρά προβιβάσθηκε, αν τη συγκρίνομε με τη θέση της γυναίκας σε ορισμένες κοινωνίες τότε αλλά και πολύ πριν. Η γυναίκα στην αρχαία Σπάρτη έπαιζε κοινωνικό ρόλο εφάμιλλο του ανδρός κατ' αναλογίαν. Είναι γνωστή η ελευθερία των *φαινομηρίδων* της Σπάρτης και ο ρόλος τους στην κοινωνία και τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών. Στην αρχαία Αθήνα οι γυναίκες ως σύζυγοι ήταν άτομα απόλυτου σεβασμού, ενώ οι Εταίρες αναδεικνύονταν πολλάκις σε άτομα μεγάλης καλλιτεχνικής, πολιτικής και μορφωτικής αξίας. Π.χ. η Ασπασία του Περικλέους, η Θαΐς που τελικά έγινε και σύζυγος του στρατηγού του Μ. Αλεξάνδρου Πτολεμαίου του Σωτήρος, η Λαΐς της Κορίνθου κλπ. είναι πολύ γνωστές. Στη Ρώμη έχομε τις συζύγους και τις κυρίες της Ρωμαϊκής κοινωνίας που είχαν μεγάλο ρόλο και επιρροή. Η οικοδέσποινα της Ρώμης ήταν απόλυτα σεβαστό άτομο και έχομε παραδείγματα σπουδαίων κυριών όπως η Λιβία, η Οκταβία, κ.α. (Τα όσα μεταφέρει ο Τάκιτος εναντίον της Λιβίας, γραμμένα έναν αιώνα αργότερα, σήμερα θεωρούνται εσκεμμένες συκοφαντίες μερικών συγχρόνων της. Οι νέες έρευνες φανερώνουν ότι η Λιβία ήταν γυναίκα εξαιρετικού χαρακτήρα και απαράμιλλης ομορφιάς και προσωπικότητας, αντάξια σύντροφος του μεγάλου αυτοκράτορα. Π.χ. Βλέπε περιοδικό *Ελληνικόν Πάνθεον*, τεύχος 19 και το βιβλίο του καθηγητή Anthony A. Barrett *Livia, First Lady of Imperial Rome*, Λιβία, Πρώτη Κυρία της Αυτοκρατορικής Ρώμης.). Ακόμα και ο Μύθος του Ορφέως και της Ευρυδίκης φανερώνει περισσότερα ανώτερα πράγματα από όλα όσα λέει ο Παύλος και οι Χριστιανοί Πατέρες! Όλα αυτά όμως για τον Εβραίο Παύλο που ήξερε μόνο την ακατονόμαστη *Παλαιά Διαθήκη* και την Εβραϊκή παράδοση ήταν πράγματα όχι απλώς άγνωστα αλλά και αδιανόητα. Η χαρά της ζωής, του έρωτα και του γάμου καθώς και η ενεργός δράση της γυναίκας στις λατρείες των θρησκειών (ιέρειες) ήταν για τον Εβραιόφρονα Παύλο πέρα για πέρα απαγορευμένα, όπως και τα απαγορεύει μέσα στις επιστολές του.

Ας δούμε επίσης και μερικά αποτελέσματα της «επανάστασης» του «γίγαντα» Παύλου τα οποία πιστοποιούν ότι πράγματι η θέση της γυναίκας υποβιβάστηκε. Η Υπατία εξοντώθηκε με τον πιο βάρβαρο τρόπο από τους χριστιανούς και με ηθικό αυτουργό τον Άγιο, Πατριάρχη Αλεξανδρείας Κύριλλο (415 Κ.Ε.), επειδή είχε μεγάλη μόρφωση και δίδασκε δημόσια άνδρες, πράγμα απαγορευμένο από τον Παύλο, όπως είδαμε ανωτέρω (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 11-12, κλπ.). Όταν έκανε διάλεξη η Υπατία είχε τεράστιο πλήθος ακροα-

τών, κυρίως ανδρών, ενώ όταν μίλαγε ο Κύριλλος το ακροατήριό του μετριόταν στα δάχτυλα..., κλπ. Για περισσότερη ανάλυση του θέματος περί γυναικών και άλλων σχετικών θεμάτων από τους Θεοφόρους Πατέρες, διαβάστε: Τερτυλλιανό (π.χ. «Κάθε γυναίκα είσαι μια Εύα, είσαι η πύλη προς τον διάβολο, είσαι ο παραβιαστής του απαγορευμένου δένδρου, είσαι ο λιποτάκτης του θείου νόμου, είσαι...»), Ιερώνυμο, Βοήθιο (π.χ. «Η γυναίκα είναι ένας ναός χτισμένος πάνω σε ένα υπόνομο»), Ιωάννη Χρυσόστομο (π.χ. «Η γυναίκα είναι αναγκαίο κακό», «Η γυνή άπαξ ωμίλησε και το παν κατέστρεψε»), Ωριγένη (που αυτοευνουχίσθηκε για να μη σκανδαλίζεται από τις γυναίκες και για χάρη της βασιλείας των Ουρανών, *Ματθαίος* ιθ΄: 12), Κλήμη Αλεξανδρείας (π.χ. «Κάθε γυναίκα οφείλει να είναι γεμάτη ντροπή και μόνο από τη σκέψη ότι είναι γυναίκα»), Ιγνάτιο Λογιόλα, Ιερό Αυγουστίνο (π.χ. «Οι γυναίκες δεν πρέπει να έχουν απολύτως καμιά διαφώτιση ή παιδεία. Αλλά πραγματικά πρέπει να απομονώνονται γιατί είναι η αιτία των μισητών και ακουσίων στύσεων στους αγίους άνδρες»), Καλβίνο, Odo της Cluny (π.χ. «Το να αγκαλιάζεις μια γυναίκα είναι σαν να αγκαλιάζεις ένα τσουβάλι κοπριά»), Μαρτίνο Λούθηρο (π.χ. «Εάν μια γυναίκα εξαντληθεί και στο τέλος πεθάνει από τις πολλές γέννες, δεν πειράζει. Άστε τη να πεθάνει από τις γέννες, γι' αυτό τον λόγο υπάρχει...» εδώ εφαρμόζεται η *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 15), πουριτανισμό του Προτεσταντισμού που βασίστηκε στον Παύλο, κ.α. Ο κατάλογος όλων των μαργαριταριών από τους ανά τους αιώνες φωστήρες του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού εναντίον των γυναικών είναι «άπειρος». Αυτά που βάλαμε εδώ είναι μόνο ένα μικρό δείγμα. Άραγε, τελείωσε η διαμάχη των θεολόγων (του Παυλο-χριστιανισμού) αν οι γυναίκες έχουν ή όχι ψυχή; ...

Όπως αναπτύσσομε στο παράρτημα αυτού του μέρους, αποκορύφωση της «επανάστασης» του Παύλου ήταν η δημιουργία ιερών εξετάσεων και το κάψιμο ή το πνίξιμο ή η θανάτωση δι' άλλων χριστιανικών βασανιστηρίων δεκάδων χιλιάδων αθώων γυναικών (και μερικών χιλιάδων ανδρών) επειδή τις θεωρούσαν καλά και σώνει μάγισσες (και μάγους), που τελείωσε γύρω στο 1850+ (αν και σποραδικά κρούσματα υπήρχαν και μετά). Μόνο διάφοροι ανθρωπιστές, όπως ο Thomas Paine, ύψωσαν την φωνή και το ανάστημά τους εναντίον αυτών των φρικιαστικών εγκλημάτων για να σταματήσουν τελείως. Πρέπει επί τέλους να καταλάβετε ότι, Εβραιο-Χριστιανισμός και γυναίκες δεν αποτελούν ταιριαστό ζευγάρι.

Δουλεία και Παύλος

Ας δούμε και τα στοιχεία της «επανάστασης» του Παύλου κατά της **δουλείας.** Εκτός από την εκτενή νομοθεσία περί δούλων που υπάρχει στην θεόπνευστη, όπως υποτίθεται, *Πεντάτευχο* του Μωυσέως (*Γένεσις* θ΄: 25, *Έξοδος* κα΄: 2, 7, *Λευιτικόν* κε΄: 45-46, κλπ.) και σε μερικά ακόμα σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης* (*Ιωήλ* γ΄: 8, κλπ.) στην *Καινή Διαθήκη* έχομε και τα καταπληκτικά μαργαριτάρια του Παύλου και μερικά των *Ευαγγελίων* και των άλλων *Επιστολών*. Λοιπόν περί δούλων διαβάσετε οπωσδήποτε προσεκτικά, απολαύσετε και κρίνατε μόνοι σας τα κάτωθι χωρία και αποφασίσατε κατά πόσο ελευθέρωσε τους δούλους η «επανάσταση» του «γίγαντα» Παύλου:

Πρός Ρωμαίους ιδ΄: 4, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 20-24, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 1-8, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 22-25, δ΄: 1, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 1-2, *Πρός Τίτον* β΄: 9-11, Όλη η *Επιστολή Πρός Φιλήμονα*. (Τα ίδια λέει και ο «Μέγας» Πέτρος, *Α΄ Πέτρου* β΄: 18-20.).

Μόνο στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 10 προσπαθεί να πει κάτι εναντίον των «*ανδραποδιστών*» για να το ανατρέψει παταγωδώς, εντός ολίγου, στους στίχους στ΄: 1-2 της ίδιας επιστολής. Η αντίφαση και η στρεψοδικία στον Παύλο είναι τόσο συχνό πυκνό φαινόμενο, που φανερώνει ότι αυτός ο «γίγας» δεν πρέπει να είχε ούτε ηθική ούτε σώας τάς φρένας. (Αντίφαση έχομε εδώ και με *Ματθαίο* κγ΄: 10 και *Ησαΐα* νη΄: 6. Αντιφάσεις απανταχού!).

Ας δώσομε λίγη προσοχή στο χωρίο *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 20-24: «***έκαστος εν τη κλήσει ή εκλήθη, εν ταύτη μενέτω. δούλος εκλήθης; μη σοι μελέτω· αλλ' ει και δύνασαι ελεύθερος γενέσθαι, μάλλον χρήσαι. ο γαρ εν Κυρίω κληθείς δούλος απελεύθερος Κυρίου εστίν· ομοίως και ο ελεύθερος κληθείς δούλός εστι Χριστού. τιμής ηγοράσθητε· μη γίνεσθε δούλοι ανθρώπων. έκαστος εν ω εκλήθη, αδελφοί, εν τούτω μενέτω παρά τω Θεώ.***». Ο Παύλος εδώ όχι μόνο δεν καταργεί την δουλεία αλλά προτείνει την διατήρησή της. Επιτάσσει όλοι οι δούλοι να μείνουν στη θέση τους χωρίς να ζητούν τα δικαιώματα και την ελευθερία τους. Το να είστε δούλοι δεν πειράζει καθόλου γιατί τελικά οι μεν δούλοι είναι απελεύθεροι του Χριστού και αγορασμένοι απ' αυτόν με κάποια τιμή, μια πολύ γνωστή παλαιοδιαθηκική θεολογική δικαιολόγηση περί «*της τιμής του τετιμημένου*»! Ο Υιός Θεός Χριστός σάς εξαγόρασε με την θυσία του για να ηρεμήσει τον Θεό Πατέρα του από την οργή του. Δούλοι μην στεναχωριέστε καθόλου διότι και οι ελεύθεροι δούλοι του Χριστού είναι και αυτοί. Οπότε να μένετε όλοι στην θέση σας!

Μπορούμε προς στιγμήν να δώσομε ένα ελαφρυντικό στον Παύλο! Ίσως να έλεγε αυτά όπως και όλα όσα μας λέγει στα άλλα χωρία για απόλυτη υπακοή των δούλων προς τους κυρίους των (διαβάστε τα από την «*Αγία*» *Γραφή*), κλπ., βασισμένος στην πεποίθηση ότι το τέλος του κόσμου ήταν επικείμενο και δεν είχε πολλή σημασία η κατάσταση τού καθενός. Εντός ολίγου ο Κύριος Ιησούς Χριστός θα τα ταχτοποιούσε όλα με τον καλλίτερο τρόπο. Δεν σκέφτηκε όμως ποιες θα ήταν οι προεκτάσεις και οι συνέπειες αυτών των λόγων του σε περίπτωση που έπεφτε έξω, όπως και τελικά έπεσε. Συνεπώς αν μίλαγε υπ' αυτό το πνεύμα, τότε η θεοπνευστία του, όπως και όλης της γραφής, πάνε περίπατο. Όπως και να το δούμε λοιπόν το πράγμα βλέπομε ότι ο Χριστιανισμός είναι μια ασυνεπής, ψευδής και κακοφτιαγμένη τεχνητή θρησκεία. Ούτως και στο ζήτημα της δουλείας τα έκανε μούσκεμα και επέφερε την καταστροφή εκατομμυρίων ανθρώπων.

Όλη η επιστολή *Πρός Φιλήμονα* γράφτηκε από τον Παύλο για να ζητήσει από τον πλούσιο Χριστιανό Φιλήμονα να δείξει επιείκεια στον δούλο του Ονήσιμο, που είχε δραπετεύσει. Αντί να του πει να του χαρίσει την ελευθερία και αφού ήταν πλούσιος να του πληρώσει και όλα τα απλήρωτα μεροκάματα, τον παρακαλεί να τον δεχτεί πίσω ως «αδελφόν αγαπητόν» (στίχος 16), που σ' αυτή την περίπτωση σημαίνει να μην τον ξυλοφορτώσει (*Ματθαίος* ιη΄: 34-35, *Λουκάς* ιβ΄: 45-48). Σύμφωνα με τους κανονισμούς της εποχής εκείνης η τιμωρία για τη δραπέτευση δούλου ήταν ένα γερό ξυλοφόρτωμα και κακομεταχείρηση. Από τους στίχους 10-22 της επιστολής διαφαίνονται τα εξής: Ο δούλος Ονήσιμος κατά την απόδρασή του είχε κλέψει και κάτι τι από τον πλούσιο Χριστιανό δουλοκτήτη Φιλήμονα. Αλλιώς πώς να πάει από τις Κολασσές της Μικράς Ασίας στη Ρώμη χωρίς φράγκο στην τσέπη; Κατέφυγε στον Παύλο, προφανώς χωρίς να γνωρίζει τις δουλοκτητικές του πεποιθήσεις, τις οποίες καταγράφει ξεδιάντροπα μέσα στις Επιστολές του! Ο δυστυχής φυγάς μάλλον θα είχε ακούσει για τα κηρύγματα της δήθεν αγάπης του Παύλου. Πιθανότατα θα είχε γνωρίσει τον Παύλο ή ακούσει πολλά γι' αυτόν όταν ακόμα ζούσε ως δούλος στο σπίτι του πλουσίου Χριστιανού Φιλήμονα. Ο Παύλος αμφιταλαντεύτηκε ως προς το τί να πράξει με το κτήμα του Φιλήμονα. Να το κρατήσει για δική του εξυπηρέτηση ή να το επιστρέψει; Όπως βλέπομε ο ίδιος ο Ονήσιμος δεν είχε καμία γνώμη και απόφαση για το

άτομό του. Τελικά ο Παύλος αποφάσισε να το επιστρέψει μαζί με την επιστολή, την οποία φαίνεται ότι υπαγόρευσε να την γράψει ο ίδιος ο Ονίσημος, αφού βεβαίως του έγραψε και ισχυρές φιλοφρονήσεις. Αλλά όχι χωρίς αντάλλαγμα. Συγχρόνως, του γράφει, ετοίμαζέ μου και δωρεάν φιλοξενία! Σε τελική ανάλυση ο Παύλος αντί να προσφέρει άσυλο στον δυστυχή ικέτη, τον ξεπούλησε σαν εμπόρευμα στον πλούσιο Χριστιανό φίλο του με αντάλλαγμα ένα τραπέζωμα.

Αφού όλα αυτά τα συμβάντα είχαν να κάνουν με κατοίκους των Κολασσών, δεν πρέπει να ακούγονται παράξενα αυτά που γράφει στην *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 22-25 «*Οι δούλοι υπακούετε κατά πάντα τοις κατά σάρκα κυρίοις, μη εν οφθαλμοδουλίαις, ως ανθρωπάρεσκοι, αλλ' εν απλότητι καρδίας, φοβούμενοι τον Θεόν. και παν ό,τι εάν ποιήτε, εκ ψυχής εργάζεσθε, ως τω Κυρίω και ουκ ανθρώποις, ειδότες ότι από Κυρίου απολήψεσθε την ανταπόδοσιν της κληρονομίας· τω γαρ Κυρίω Χριστώ δουλεύετε· ο δε αδικών κομιείται ό ηδίκησε, και ουκ έστι προσωποληψία.*». Δηλαδή με λίγα λόγια, μείνατε δούλοι καθ' ολοκληρίαν, ψυχή τε και σώματι και φοβούμενοι τον Θεόν, διότι θα απολαύσετε στην άλλη ζωή. Αμέσως μετά έχομε άλλη μια από 'κείνες τις απανταχού στρεψοδικίες και υποκρισίες του Παύλου, *Πρός Κολασσαείς* δ΄: 1 «*Οι κύριοι το δίκαιον και την ισότητα τοις δούλοις παρέχεσθε, ειδότες ότι και υμείς έχετε Κύριον εν ουρανοίς.*». Αυτό κι' αν είναι υποκρισία! Αυτή είναι η δικαιοσύνη και η ισότητα του Παύλου, «Ήξεις, αφήξεις...»! Πώς το μεν συμβιβάζεται με το δε, μόνο ο Παύλος το «ξέρει»!...

Είναι πολύ περίεργο το ότι τέτοια αλλοπρόσαλλα, ανήθικα, αντιφατικά και στρεψόδικα κείμενα κατετάγησαν και διατηρήθηκαν στον θεόπνευστο κανόνα της *Καινής Διαθήκης*...! Μάλλον όμως ήξεραν καλά τι έκαναν αυτοί που τα κατέταξαν στον κανόνα... Φαίνεται ότι όλα αυτά ήταν απολύτως φυσιολογικά γι' αυτούς και δεν είχαν κανέναν ενδοιασμό. Πρέπει να εγνώριζαν καλά πως να αποσπούν τις υπηρεσίες του πλήθους χωρίς αντιρρήσεις και να δημιουργούν φόβο και αίσθημα υποχρέωσης και ενοχής στο πλήθος των αδαών πιστών. Πρέπει να εγνώριζαν καλά πως να μετατρέπουν σε δούλους της θεοκρατικής πολιτικής και θρησκευτικής εξουσίας τις εξαθλιωμένες μάζες.

Επίσης είναι αξιοπαρατήρητο το ότι ο Παύλος δεν αναφέρει τίποτα για το Ιωβηλαίον Έτος, κατά το οποίο σύμφωνα με τον θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο έπρεπε να απελευθερωθούν οι Εβραίοι δούλοι από τους Εβραίους κυρίους τους (*Λευιτικόν* κε΄). Αντ' αυτού βλέπομε όμως να διατάζει τους δούλους να υποτάσσονται στους κυρίους τους κατά πάντα σαν να εργάζονται στον ίδιο τον Κύριο (*Πρός Κολασσαείς* γ΄: 22-25 κλπ.). Εδώ σε θέλω!

Οι χριστιανοί από θέση ισχύος και με τη *Βίβλο* στο χέρι, βασισμένοι στον παιδαριώδη μύθο της μέθης και της γύμνωσης του αγίου προπάτορα Νώε (που είχε σαν συνέπεια ο μικρότερος γιος του, ο Χαμ, να τον δει ολόγυμνο, να του φανεί αστείο το όλο θέαμα ώστε να γελάσει κλπ, –σπουδαία τα λάχανα!–. Έτσι ο Χαμ επέσυρε στο κεφάλι του γιου του Χαναάν και των απογόνων του, πράγμα που ερμηνεύτηκε στους Χαναναίους και στη μαύρη φυλή, την κατάρα του πατέρα του, *Γένεσις* θ΄: 18-27,) και στις ξεδιάντροπες δουλοκτητικές διατάξεις της Πεντατεύχου και τις πεποιθήσεις του «γίγαντα» Παύλου, εδουλοποίησαν εκατοντάδες χιλιάδων ανθρώπων από Αφρική και Ασία με τον πιο απάνθρωπο τρόπο που γνώρισε ποτέ η ιστορία. Αυτός ο θεσμός της δουλείας στα χριστιανικά έθνη έληξε πριν 100 περίπου χρόνια, όχι όμως λόγω του Χριστιανισμού, αλλά λόγω των λαϊκών και μη επαναστάσεων, εμφυλίων πολέμων, των κοσμικών εξουσιών, συνταγμάτων, νομοθετημάτων, της αντίδρασης και κατακραυγής των μη χριστιανών διαφωτιστών και ανθρωπιστών, όπως ο Thomas Paine, και πολλών άλλων. Κατά την χριστιανική εποχή μέχρι και

πρόσφατα το ποσοστό των δούλων στον κόσμο παρέμεινε το ίδιο όπως και πριν και σε πολλά μέρη που πρωτοπάτησαν οι χριστιανοί αυξήθηκε κατακόρυφα (π.χ. Αμερική, κ.α.).

Ενώ βεβαίως δουλεία υπήρχε, μπορούμε να πούμε σε όλα τα μήκη και τα πλάτη, πριν τον Χριστιανισμό, το ζήτημα εδώ είναι ότι ο Χριστιανισμός όχι μόνο δεν κατάργησε τη δουλεία, τουλάχιστον στα μέρη όπου εδραιώθηκε, αλλά επί πλέον της έδωσε θρησκευτικό περιεχόμενο και νόημα μαζί με θεολογικό υπόβαθρο. Τα χωρία από τον Παύλο, την Πεντάτευχο και τα *Ευαγγέλια* αρκούν γι' αυτό. Όμως σαν να μην ήταν αυτά αρκετά, οι Εκκλησιαστικοί Πατέρες, με καλλίτερο τον Εβραιοχριστιανό Ιωάννη Χρυσόστομο προσέθεσαν και πολλά άλλα! Ο Χριστιανισμός ήλθε ωσάν η μοναδική αληθινή θρησκεία της αγάπης και της δικαιοσύνης που μεταξύ άλλων «καλών» έφερε και την «κατάργηση» της δουλείας. Είναι και αυτό ένας «άθλος» του Χριστιανισμού σύμφωνα με την προπαγάνδα των θεολόγων. Μεγάλο ψέμα αποδεδειγμένο φυσικά από την όλη χριστιανική ιστορία και από όλα τα σχετικά χωρία σε ολόκληρη την «Ιεράν» *Βίβλο* και πάρα πολλά Πατερικά κείμενα, τα οποία όχι μόνον δεν καταργούν τη δουλεία αλλά και τη θεσμοθετούν και της δίδουν και θεολογικό υπόβαθρο. Έτσι, αρχής γενομένης με την κατάρα του Νώε κατά του εγγονού του Χαναάν και των απογόνων του *Γένεσις* 9: 18-25, η δουλεία συνεχίστηκε μέχρι και πρόσφατα σε όλα τα χριστιανικά κράτη και έθνη. Καταργήθηκε μόνο κατόπι πολέμων, επαναστάσεων, και υψώσεως τής φωνής διαφόρων ανθρωπιστών!

Ψεύδη, Δολιότητες και Αοριστολογίες του Παύλου

Οι παρακάτω στίχοι στα κείμενα τού Παύλου κυριολεκτικά **ξαφνιάζουν διά την τιμιότητα (ατιμία) τους**. Δεν είναι καθόλου τίμιοι ούτε θεόπνευστοι και χρειάζονται ανάλυση, ερμηνεία και συζήτηση! Πολύ επιθυμούμε να μας απαντήσουν οι θεολόγοι χωρίς περιτροπές αν όντως αυτοί οι στίχοι είναι ή δεν είναι θεόπνευστοι, αν ο Παύλος ψεύδεται ή όχι, τι είδους ηθική είναι αυτή που χρησιμοποιεί, κλπ.! Περιμένομε λοιπόν ξεκάθαρες απαντήσεις και όχι ψευτομπαλώματα και ψευτοδικαιολογήσεις που έχομε πια βαρεθεί να τις ακούμε:

> *Πράξεις* θ΄: 22, *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 5, 7 «***Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;***», *Α΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 12, θ΄: 19-23, ι΄: 23, 31, 35 (ι΄: 35 έρχεται σε αντίφαση με *Πρός Γαλάτας* α΄: 10). *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 6, ε΄: 13, ζ΄: 16, ιβ΄: 16 (ουσιαστικά ολόκληρα τα κεφάλαια ια΄ και ιβ΄), *Πρός Γαλάτας* β΄: 2, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 15-18, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 11-12, *Προς Εβραίους* ια΄: 31 (όπου επαινεί το ψέμα της πόρνης Ραάβ).

Για να πεισθείτε λοιπόν για τις δολιότητες, τις ψευδολογίες και τις ατιμίες του Παύλου (εκτός από τις κατά συρροήν αντιφάσεις και στρεψοδικίες του, οι οποίες ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες και έχουν εκτεθεί σε διεθνείς καταλόγους), εξετάστε προσεκτικά και ιδιαιτέρως αυτά τα εδώ χωρία. Καλλίτερα και πληρέστερα όμως, μελετήσετε καλά όλες τις *Επιστολές* του σε σχέση με την υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη* και μεταξύ των. Μετά βγάλετε τα συμπεράσματά σας μόνοι σας και αποφασίσετε!

Όπως φαίνεται, ο Παύλος για να κερδίσει πιστούς στην οργάνωσή του χρησιμοποιούσε κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο. Έκανε τα πάντα. Απ' αυτούς τους στίχους βλέπομε ότι **εψεύδετο** και χρησιμοποιούσε κάθε **δόλον**. Έρχομαι να συμφωνήσω με τον αείμνηστο

Joseph Wheless, ότι **το μόνο αληθές που μας είπε ή μας έγραψε ο Παύλος** είναι αυτός ο περίφημος και «θεόπνευστος» στίχος στην *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**»! Τίποτα άλλο! Στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 8 εμφανίζεται και **ιερόσυλος**: «**άλλας εκκλησίας εσύλησα** λαβών οψώνιον προς την υμών διακονίαν, και παρών προς υμάς και υστερηθείς ου κατενάρκησα ουδενός·». Πρόκειται για μεταφορά ή για πονηρία του Παύλου;

(Αλλά και ο Χριστός στον *Μάρκο* 4: 12 λέγει το απατηλό και ανόητο: «*ίνα βλέποντες βλέπωσι και μη ίδωσι, και ακούοντες ακούωσι και μη συνιώσι,* ...», κ.α. Ακόμα για εξαπάτηση βλέπε: *Γ΄ Βασιλειών* κβ΄: 23 «*και νυν ιδού έδωκε Κύριος πνεύμα ψευδές εν στόματι πάντων των προφητών σου τούτων, και Κύριος ελάλησεν επί σε κακά.*», *Ιεζεκιήλ* ιδ΄: 9, κ. π.ά.).

Πολλοί χριστιανοί ερμηνευτές, πατέρες και απολογητές προσπαθούν να δικαιολογήσουν την χριστιανική απάτη και ψέμα με το «σκοπός αγιάζει τα μέσα». Αυτά λένε επινοήθηκαν έτσι για να εξυπηρετήσουν καλούς σκοπούς. Από την άλλη όμως σου λένε «ου ψευδομαρτυρήσεις»! Πολλοί Πατέρες χρησιμοποίησαν κάθε δολιότητα και πολλοί έλεγαν ότι το αμόρφωτο πλήθος («λεφούσι») χρειάζεται πολλούς μύθους (παραμύθια και σαχλαμάρες) για να μάθει να πιστεύει και να συμμορφώνεται (βλέπε: Taylor, *Diegesis*, Chapter VI, etc.). Σημειώσετε ότι, ο Ευσέβιος Καισαρείας, εκείνος ο «μέγας επιμελητής και εκκλησιαστικός ιστορικός», ο δόκτωρ Ιερώνυμος, ο Αυγουστίνος, εκείνος ο μοιραίος για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό και επονομασθείς Ιερός, ο Ιωάννης Χρυσόστομος, κ.π.ά., χρησιμοποίησαν τα ίδια ανήθικα μέσα όπως ακριβώς κάνουν και οι κατά καιρούς, μέχρι και σήμερα, επώνυμοι και ανώνυμοι απολογητές και προπαγανδιστές του Χριστιανισμού. Τί λέτε, να είναι σύμπτωση;

Η Φοβέρα ως Μέσο του Παύλο

Η φοβέρα ήταν ένα πολύ συχνά χρησιμοποιούμενο μέσο στον Παύλο, όπως και σε ολόκληρο τον Χριστιανισμό. Ο Χριστιανισμός είναι κατ' εξοχήν η θρησκεία της φοβέρας και αιωνίας εκδικήσεως. (Η φοβέρα φαίνεται να είναι το πιο αγαπητό μέσο όλων των θρησκειών. «Κι' ο Άγιος φοβέρα θέλει!».). Η *Παλαιά Διαθήκη*, τα *Ευαγγέλια*, η *Αποκάλυψις* και τα *Απόκρυφα* βρίθουν από **φοβέρες** (έναν εσκεμμένο νοσηρό εκφοβισμό). Εδώ θα αρκεστούμε σε μερικές αναφορές **από τον Παύλο** τις οποίες ανατρέξετε προσεκτικά:

1) *Πράξεις* ιη΄: 6, ιθ΄: 17
2) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 18, β΄: 3, 5, ια΄: 20
3) *Α΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 13, 15 (**τί σόι σωτηρία είναι πάλι ετούτη εδώ;**), ε΄: 4-5, ιστ΄: 22
4) *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 10-11, ζ΄: 11
5) *Πρός Εφεσίους* δ΄: 6, ε΄: 6, 8, 21, 33, ζ΄, 15
6) *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 12
7) *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 6
8) *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 10, β΄: 16, δ΄: 18
9) *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* α΄: 8-9
10) Α΄ *Πρός Τιμόθεον* α΄: 20
11) *Πρός Εβραίους* στ΄: 8, ι΄: 26-31, ιβ΄: 29

Όπως βλέπομε και ο Παύλος δεν υστερεί στην συχνή χρήση της φοβέρας, του εκφοβισμού και της θεϊκής εκδικήσεως. Είναι κοινό γνώρισμα όλων των θεολογικών χριστιανικών κειμένων.

Δαιμονολογία – Διαβολολογία στον Παύλο

Η αποκρουστική παράκρουση της δαιμονολογίας – διαβολολογίας που εμφανίζεται με τον ύστερο Εβραϊσμό (*Ιώβ*, ύστερος *Ησαΐας*, *Διαθήκη Σολομώντος*, κλπ.) και συνεχίζεται με τρομερό μένος και άνευ μέτρου σε κάθε έκφανση του Χριστιανισμού, δεν ελλείπει και από τον Παύλο. Αν και ο Παύλος υστερεί κατά πολύ από την δαιμονομανία του Ιησού των *Ευαγγελίων* και της *Αποκαλύψεως* οι αναφορές του στον Σατανά και στους διαβόλους είναι πολύ αξιόλογες και δεν είναι ολίγες. Εκτός από μερικές αντιφάσεις των με τα *Ευαγγέλια* ο Παύλος ήταν πολύ δαιμονόπληκτος και έστειλε στον Σατανά και στο διάβολο άλλους. Αυτές απαντώνται στους εξής στίχους:

1) *Πράξεις* η΄: 7, ιθ΄: 12, 15-16
2) *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 20
3) *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 5, ζ΄: 5
4) *Β΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 11, δ΄: 4 (βλέπε σχετικά και *Α΄ Ιωάννου* ιβ΄: 31, ιστ΄: 11), ια΄: 14
5) *Πρός Εφεσίους* δ΄: 27, στ΄: 11
6) *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 18
7) *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 9
8) *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 20, γ΄: 6-7, 10, ε΄: 15
9) *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 26
10) *Πρός Τίτον* β΄: 3
11) *Πρός Εβραίους* β΄: 14

Διαβάσετε αυτούς τους στίχους να δείτε πόσο καλά ο Παύλος χρησιμοποιεί τον εκφοβισμό διά του Σατανά και των διαβόλων, πράγμα που κάνει ο Εβραιοχριστιανισμός συνεχώς με άκρατο και υστερικό τόνο.

Αυτή η αισχρότητα και διανοητική διαταραχή της Εβραιογνωστικόχριστιανικής μαστιγας κατέστη ένα από τα πιο αποδοτικά και συμφερότερα μέσα μεν, αλλά και ένα από τα πιο βασανιστικά και καταστροφικά μέσα κατά της ανθρωπίνης αξιοπρεπείας και γαλήνης δε.

(Περί διαβολολογίας βλέπε και *Α΄ Πέτρου* ε΄: 6, την *Αποκάλυψιν* και απανταχού στην *Καινή Διαθήκη*.).

Παύλος, Ομοφυλοφιλία και Ευνουχισμός

Για όσους νομίζουν (γιατί υπάρχουν πολλοί αδαείς και αφελείς) ότι ο Χριστιανισμός ανέχεται ή συγχωρεί την **ομοφυλοφιλία** αναφέρομε ότι ο Παύλος καταδικάζει τους ομοφυλόφιλους και δηλώνει ότι δεν πρόκειται να εισέλθουν στην βασιλεία των ουρανών:

Πρός Ρωμαίους α΄: 18-32, *Α΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 9-11, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 8-11. (Τέτοιες απόλυτες καταδίκες έχομε επίσης στην *Αποκάλυψιν* κβ΄: 14-15, και για τιμωρία διά εξοστρακίσεως, θανάτου, κλπ. στην εδώ ζωή έχομε στην *Παλαιά Διαθή-*

κη, *Λευιτικόν* ιη΄: 22, κ΄: 13, *Δευτερονόμιον* κβ΄: 5, κγ΄: 18-19. Επομένως όσοι ομοφυλόφιλοι είναι Χριστιανοί ας λάβουν τα μέτρα τους!).

Ας μην ξεχνάμε ότι τα χριστιανικά έθνη, το Βυζάντιο, η Δύση, κλπ. εκτός από δούλους είχαν και ευνούχους.Ο ευνουχισμός νεαρών αγοριών (castrati) που προορίζονταν για ισόβιοι ψάλτες στις χριστιανικές εκκλησίες κλπ., για να διατηρήσουν την προεφηβική τους φωνή, δικαιολογήθηκε από τους Πάπες με τον στίχο *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιδ΄: 34 «...αι γυναίκες υμών εν ταίς εκκλησίαις σιγάτωσαν...» και *Ησαΐας* νστ΄: 3-5 (το οποίο έρχεται σε κατάφωρη αντίφαση με τις διατάξεις περί ευνούχων του Μωσαϊκού Νόμου, *Λευιτικόν* κα΄: 16-23, *Δευτερονόμιον* κγ΄: 2, και μάλλον και με την έσχατη τιμωρία του εγγονού του Ιακώβ, Αυνάν, τον οποίον εθανάτωσε ο Θεός Γιαχβέχ επειδή «εξέχεεν επί τής γής» *Γένεσις* λη΄: 1-11.).

Μερικοί μελετητές προσπαθώντας να ερμηνεύσουν τους παρακάτω στίχους ισχυρίζονται ότι αυτοί οι στίχοι έχουν να κάνουν με τον **ευνουχισμό** και ότι ο ίδιος ο Παύλος κατά πάσαν πιθανότητα κατάντησε ευνούχος: *Α΄ Πρός Κορινθίους* β΄: 14-15, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 17, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 12, στ΄: 15, *Πρός Εφεσίους* δ΄: 22, 24, *Πρός Καλασσαείς* γ΄: 9.

Για τον στίχο στην *Πρός Γαλάτας* ε΄: 12 είναι πιθανόν, αν και πολλοί ερευνητές έχουν αντίθετη γνώμη, αλλά όχι για τον εαυτό του. Αλλά για τους υπόλοιπους στίχους δεν είμαι σε θέση να ισχυριστώ ότι «ψυχικός» = «φυσικός» αντί «πνευματικός άνθρωπος», «καινή κτίσις», «καινός άνθρωπος» έχουν να κάνουν με υπαινιγμούς περί ευνουχισμού. ΄Ισως ναι ίσως όχι, δεν ξέρω σίγουρα. Άλλες ερμηνείες αυτών των φράσεων μιλούν περί αναγεννημένου ανθρώπου. Ας αποφασίσουν οι ειδικοί, αν όμως ημπορούν στα σίγουρα, με αυτά τα ακαταλαβίστικα τουρλουμπούκια!

Η Ουσία της Ισότητας του Παύλου

Ύστερα απ' όσα μέχρι τούδε έχομε ιδεί και εξετάσει κλείνομε σ' αυτό το σημείο τον κύκλο περί της ισότητας κατά τον Παύλον τον οποίον είχαμε αρχίσει πρωτύτερα με τα χωρία: *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄:13, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 26-28, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 8 και *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 11. Επαναλαμβάνομε ότι, **η ισότητα που διέκηρυττε ο Παύλος *ήταν ένα εσχατολογικό και μετεσχατολογικό ζήτημα.*** Δηλαδή, οι άμεσες εσχατολογικές εξελίξεις επιβάλλουν ανεξαιρέτως την ισότητα που αυτός αντιλαμβάνεται και την εγκατάληψη των καθημερινών φροντίδων. Μπροστά στο άμεσο τέλος του κόσμου, της επανόδου του Ιησού Χριστού και της προ των θυρών νέας εποχής, *η ισότητα αυτή αφορούσε μόνον τα μέλη της οργάνωσής του*, *εννοείτο μόνον ενώπιον του καθ' οδόν Ιησού Χριστού, εξασφαλιζόταν διά της πίστεως και οποιεσδήποτε τωρινές διαφορές των μελών είτε εθνολογικές, είτε κοινωνικές, τάξεως, φύλου, κλπ., δεν παίζουν κανένα ρόλο πλέον. Οι καθημερινές φροντίδες είναι πλέον ανώφελες και ματαιότητα.* Το είχε εξάλλου προειπεί και στην *Πρός Ρωμαίους Επιστολή* ιβ΄: 3-5:

«*Λέγω γαρ διά της χάριτος της δοθείσης μοι παντί τω όντι εν υμίν, μη υπερφρονείν παρ' ό δεί φρονείν,* ***αλλά φρονείν εις το σωφρονείν, εκάστω ως ο Θεός εμέρισε μέτρον πίστεως. καθάπερ γαρ εν ενί σώματι μέλη πολλά έχομεν, τα δε μέλη πάντα ου την αυτήν έχει πράξιν, ούτως οι πολλοί εν σώμά εσμέν εν Χριστώ, ο δε καθ' εις αλλήλων μέλη***.».

Μιλάμε για ισότητα ελπιζομένη, μεταφυσική, εσχατολογική, ενώπιον του Χριστού που εξασφαλίζεται μόνο διά της πίστεως που κηρύττει ο Παύλος. Δεν είναι κοινωνική και πραγματική ισότητα επί της γης, για όλα τα έθνη και όλους τους πολίτες ενώπιον της κοινωνίας και των προβλημάτων της, παρά τις ελάχιστες γενικολογίες που συγκεχυμένα παρουσιάζει στο κεφάλαιο ιβ΄ της *Πρός Ρωμαίους Επιστολής*. Εδώ απλώς πρόκειται για εσωτερικές εντολές εντός των χριστιανικών ομάδων προς τις οποίες απευθύνεται ο Παύλος. Στην δε *Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 1-7, ερχόμενος ως συνήθως σε αντίφαση με τον ευατόν του, *αγνοεί την ισότητα και την απαλοιφή των τάξεων που διακηρύττει* και συστήνει την κάθε υπακοή προς κάθε εξουσία. Αλλιώς η παρακοή έχει ως συνέπεια την τιμωρία η οποία μάλιστα είναι θεϊκή. (Βλέπε και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 1-2 και *Πρός Τίτον* γ΄: 1.). Σημειώσετε ότι η λέξη «γνώση» δεν υπάρχει στον Παύλο και η πίστη που διαλαλεί είναι τυφλή.

Το ότι όλα όσα συμπεραίνομε ισχύουν για την ισότητα που διακηρύττει ο Παύλος και ότι η ισότητα αυτή δεν θα πραγματοποιηθεί εξελικτικά αλλά, όπως έχομε ήδη αναφέρει μερικές φορές, μόνον κατόπι άμεσης εξωκοσμικής επεμβάσεως του Κυρίου, το αποδεικνύει επακριβώς και το περίφημο εδαφίο της *Επιστολής Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 20-22. Το εδάφιο αυτό καθιστά τα πράγματα καθαρά και χωρίς παρεξήγηση. Ο Παύλος εδώ, όπως και πάντοτε, δεν παραλείπει να τονίζει την επενέργεια της πίστεως. Απολαύστε το όπως το αποδίδει ο θεολόγος καθηγητής Τρεμπέλας:

> **«Καθένας είς τήν κατάσταση πού ευρέθη, όταν εκλήθη από τόν Θεό, είς αυτήν άς μένη. Εκλήθης είς τήν πίστιν είς καιρόν, πού ήσουν δούλος; Μή σέ μέλη διά τήν κατάστασιν αυτήν τής δουλείας σου. Αλλά και άν ημπορής νά γίνης ελεύθερος, χρησιμοποίησε μάλλον τήν δουλείαν καί προτίμησε νά μείνης δούλος. Διότι εκείνος, πού εκαλέσθη από τόν Κύριον είς τήν πίστιν, είς καιρόν πού ήτο δούλος, είναι απελεύθερος τού Κυρίου, ό οποίος τόν εχειραφέτησε καί τόν έκαμε πνευματικώς** [σημειώστε: τίποτα διά σωματικώς, κοινωνικώς] **ελεύθερον. Τό ίδιο καί εκείνος, πού εκαλέσθη είς τήν πίστιν, ενώ ήτο ελεύθερος, είναι δούλος Χριστού.»**

Έχετε καμία αμφιβολία για την έννοια αυτού εδώ του χωρίου; Είναι σαφέστατο και δεν πρέπει να μας ξενίζει, διότι ο Παύλος ήταν ένας φανατικός πιστός, άμεσα εσχατολόγος και τίποτα παραπάνω. Η ισότητα αυτή προϋποθέτει και επιβάλλει την πλήρη αδιαφορία επί των κοινωνικών φροντίδων, ανισοτήτων και αδικιών. Ο καιρός διά τον Παύλο ήταν πλέον πολύ λίγος, όπως το διαλαλεί σαφώς και άνευ περιτροπών στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 29 «***τούτο δε φημί, αδελφοί, ο καιρός συνεσταλμένος το λοιπόν εστιν, ίνα και οι έχοντες γυναίκας ως μη έχοντες ώσι,*** ... » (προσέξατε: «*το λοιπόν έστιν,*»), *Πρός Εβραίους* ιγ΄: 14 «***ου γαρ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν.»,*** και απανταχού. Ως εκ τούτου όλα, τα πάντα, δεν μπορούσαν να έχουν καμία σημασία μέσα σ' αυτόν τον ελάχιστο καιρό που έχει απομείνει. Μετ' ολίγον ο επανερχόμενος Κύριος θα κανόνιζε πάντα τα μέλλοντα!

Έτσι λοιπόν η ισότητα του Παύλου ακόμα και αυτή που συχνά βροντοφωνάζει στην *Πρός Γαλάτας* γ΄: 26-28, και *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 13, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 8, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 9-11,

> «***πάντες γαρ υιοί Θεού εστε διά της πίστεως εν Χριστώ Ιησού· όσοι γαρ εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ ΄Ελλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ· πάντες γαρ υμείς εις εστε εν Χριστώ Ιησού.***»

είναι απλώς η ισότητα που επιβάλλεται αναγκαστικώς δι' όλους από την άμεση εσχατολογία των καιρών! Η ισότητα αυτή προϋποθέτει την πλήρη διάλυση των φυσικών εθνισμών, των διαφορετικών πολιτισμών, των κοινωνικών τάξεων καθώς και την απόρριψη των φύλων. **Η μόνη καθοριστική διαφορά είναι «πιστός-άπιστος».** Ο καιρός τελειώνει και ουδεμία άλλη διαφορά ή φροντίδα έχει πλέον σημασία! Όλοι είμαστε και θα είμαστε το ίδιο ενώπιον του Κυρίου Ιησού Χριστού, ακόμα και ανατομικά όπως εξηγεί διά τα νέα σώματα στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 35-58, κ.α. Εντός ολίγου θα μας κρίνει και θα μας κατατάξει ο Κύριος: *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 1-12, κλπ! Το χωρίο

> *Πρός Κολασσαείς* 3: 2-6: «***τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης. απεθάνετε γαρ, και η ζωή υμών κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεω· όταν ο Χριστός φανερωθή, η ζωή ημών, τότε και υμείς συν αυτώ φανερωθήσεσθε εν δόξη. Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επί της γης,*** *πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν, και την πλεονεξίαν, ήτις εστίν ειδωλολατρία, δι' α έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας*»,

μόνο εντός αυτού του εσχατολογικού και ισοπεδωτικού πνεύματος μπορεί να εννοηθεί. Αλλιώς πως να νοηθεί το «***Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επί της γης,»;*** Αυτή η εντολή δίδεται στους Εφεσίους από τον Παύλο για αυτό τον καιρό που αυτοί και ο ίδιος ζούσαν τότε. Χωρίς την άμεση εσχατολογία και προσμονή, αυτή η εντολή θα ήταν τρελή και πλήρως καταστροφική, όπως ακριβώς ισχύει και για την εντολή του στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1 «***Περί δε ων εγράψατέ μοι, καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι·»***, κ.α.! Προσέξατε: είχε αλληλογραφία με τους Κορινθίους επ' αυτών των ερωτημάτων και ζητημάτων!

Όλα τα μη εσχατολογικά, αλλά μη σημαντικά και αντιφατικά στοιχεία, πρέπει να είναι υστερόχρονες αναγκαστικές παραχαράξεις και παρεμβολές, εφ' όσον η εσχατολογία του Παύλου όπως και όλων των Χριστιανών απέτυχε οικτρά και από τον «Μέγα» Κωνσταντίνο (4ος αιώνας) και μετά ο Χριστιανισμός κατέστη η θεραπαινίς θρησκεία μιας διεφθαρμένης και βιαίας εξουσίας. Ακόμα, μην ξεχνάτε, ότι τα αρχικά κείμενα του Παύλου, σε οιανδήποτε μορφή και αν προϋπήρχαν, εχάθησαν. Έχομε μόνο αυτά που διεσώθησαν στα χειρόγραφα από τον 4ο αιώνα και μετά.

Επί πλέον για την **ισότητα του Παύλου** έχομε και τα ακόλουθα χωρία και στίχους από τα οποία συμπεραίνονται τα ίδια πράγματα. Μελετήσετε:

> *Πρός Ρωμαίους* α΄: 16-32, β΄: 1-29, θ΄: 6-33, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 9-13, ζ΄: 15, *Β΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 14-16, η΄: 14-15, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 1-5, *Πρός Εφεσίους* β΄: 2-3, δ΄: 17-29, *Πρός Φιλιππησίους* γ΄: 1-3, *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 6, δ΄: 1, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 5-10, 20, ε΄: 11-15, στ΄: 3-10, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 16-18, 22-23, *Πρός Τίτον* α΄: 10-13, γ΄: 10-11

Αν λοιπόν βάλομε όλες τις αναφορές κάτω, τότε εύκολα συμπεραίνομε ότι **η ισότητα μεταξύ των πιστών της οργάνωσης** του Παύλου είχε την έννοια της *ισοπέδωσης* και *εξαθλίωσης* εδώ στη γη, εφ' όσον επί της γης η πραγματική ισότητα δεν έχει έννοια ή αξία και ούτως ή άλλως θα την απολάμβαναν οι πιστοί του συντομότατα ενώπιον του Ιησού Χριστού χωρίς τις καθημερινές φροντίδες. (Βλέπε και *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 4-5.). Ήταν δηλα-

δή μια μεταφυσική ισότητα των εσχάτων καιρών για τα μέλη της οργάνωσής του που θα λάμβανε χώρα στο άμεσο μέλλον, ενώπιον του Ιησού Χριστού ή στον ουρανό ή επί της γης. Αυτά λοιπόν που συχνά μας λέγει στην *Πρός Γαλάτας* γ΄: 28, και στις άλλες παρόμοιες με αυτήν αναφορές: *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 13, *Πρός Εφεσίους* στ΄: 8 και *Πρός Κολασσαείς* γ΄: 11, μόνον διά της άμεσης εσχατολογίας και της άρδην ανατροπής της συμπαντικής τάξεως πραγμάτων λαμβάνουν νόημα, και εννοούν: (α) Την *πραξικοπηματική κατάργηση* των φυλετικών εθνοτήτων. (β) Την αδιαφορία στο αν είναι κανείς φτωχός ή πλούσιος. (Βλέπε και *Β΄ Πρός Κορινθίους* στ΄: 10, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 17-19, παρ' όλους τους μύδρους κατά των πλουσίων που έχομε ήδη αναφέρει από τα *Ευαγγέλια* όπου οι φτωχοί κλπ. καθησυχάζονται και μακαρίζονται με την υπόσχεση ότι θα φάνε, κλπ. στον ουρανό. *Ματθαίος* ε΄: 1-12, *Λουκάς* στ΄: 20-23, *Επιστολή Ιακώβου* β΄: 5, κλπ.). (γ) Την αδιαφορία στο αν είναι κανείς δούλος ή ελεύθερος. (Βλέπε και *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 20-22, *Πρός Τίτον* β΄: 9-11.). (δ) Την αφύσικη κατάργηση των δύο φύλων με όλες τις σχετικές γεννητικές, σωματικές και ψυχολογικές συνέπειες. (Βλέπε και *Α΄ Πρός Κορινθίους* ζ΄: 1, κλπ.). Όπως βλέπομε, χρησιμοποιεί το «*ούκ ένι*» που είναι τύπος του υπαρκτικού *εστί*!

[Καταπληκτικά άρθρα τα οποία μεταξύ άλλων ενδιαφερόντων θεμάτων περιέχουν και πολλά στοιχεία για τη θεολογία του Παύλου υπάρχουν στο περιοδικό *Ελληνικόν Πάνθεον*, τεύχη 8, 9 και 10. Επίσης το βιβλίο της Λιλής Ζωγράφου *Αντιγνώση - Τα Δεκανίκια του Καπιταλισμού* γράφτηκε ουσιαστικά για να καταγγείλει τον Παύλο και τα έργα του. Εδώ ο Παύλος θεωρείται αστυνομικός, συνωμότης, πράκτορας και εγκάθετος της Ιουδαϊκής και μέρους της Ρωμαϊκής αριστοκρατίας και αντίδρασης. Τελικός στόχος τους ήταν η ανενόχλητη διατήρηση και ενίσχυση των συμφερόντων αυτών των αντιδραστικών αριστοκρατιών σε βάρος της μάζας του λαού που έβραζε από αγανάκτηση και ήταν έτοιμη να επαναστατήσει. Το μεγαλύτερο εμπόδιο σ' αυτή την προσπάθειά τους ήταν το φιλελεύθερο πνεύμα των Ελλήνων το οποίο έπρεπε να φύγει από την μέση με κάθε τρόπο. Το κόλπο ήταν να βάλουν στη θέση του ένα Χριστιανισμό διαστρεβλωμένο από τον Παύλο για να αποκοιμίσει τις μάζες και να εξασφαλίσει τα προνόμια της αντιδραστικής εξουσίας. Αυτό δικαιολογεί αρκετά τη σωρεία αντιφάσεων μεταξύ του Παύλου και των υπολοίπων θεόπνευστων συγγραφέων της *Καινής Διαθήκης* καθώς και την εντός ολίγου χρόνου την ολοκληρωτική καταστροφή του Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού Πολιτισμού κλπ. από τον Χριστιανισμό. Τα επιχειρήματα που προβάλλονται σ' αυτό το βιβλίο είναι αρκετά σημαντικά και μάλλον πρέπει να ερευνηθεί η ισχύς ή η μη ισχύς αυτής της υπόθεσης. Ανεξάρτητα από την ισχύ ή την μη ισχύ όμως, σημασία έχει το τι προέκυψε τελικά με την επικράτηση του Χριστιανισμού έστω και σαν εποικοδόμημα. Το αποτέλεσμα ήταν πέρα για πέρα θλιβερό και καταστροφικό!

Μια άλλη πολύ ενδιαφέρουσα ερευνητική εργασία περί Χριστιανισμού και Παύλου έχει δημοσιευτεί από τον μορφωμένο ραβίνο **Marcus Eli Ravage** με τίτλο: **"On the Essence of Christianity"** {= Επί της Ουσίας του Χριστιανισμού}. Part I: The Century Magazine, January 1928, Volume 115, Number 3 pages 346-350. Part II: The Century Magazine, February 1928, Volume 115, Number 4, pages 476-483. Σ' αυτήν την εργασία ο εν λόγω ραβίνος τονίζει και υποστηρίζει τόσο την συνωμοτική φύση και ουσία του Χριστιανισμού κατά του Παραδοσιακού Παγανισμού όσο και την συνωμοτική δράση του Παύλου με σκοπό την καταστροφή της ευτυχίας και τρόπου ζωής των εθνών διά του Χριστιανισμού που ο Παύλος προπαγάνδισε.].

Η Θεοπνευστία και τα Παράλογα του Παύλου

Είναι **θεολογικώς πολύ περίεργο** το ότι, αφ' ενός ο Παύλος ομιλεί, διατάζει και κηρύττει πλήθος από αλλοπρόσαλλα, ανόητα και αντιφατικά πράγματα, ενώ αφ' ετέρου πολύ συχνά και κατ' επανάληψη μέσα στις επιστολές του μας διαβεβαιώνει ότι όλες οι Γραφές είναι θεόπνευστες και ότι οτιδήποτε γράφει το παρέλαβε από τον Θεό και Χριστό εξ αποκαλύψεως. (Το ότι η *Αγία Γραφή*, δηλαδή η *Παλαιά* μαζί με την *Καιννή Διαθήκην*, είναι «*θεόπνευστος*», ως γνωστόν, είναι ακρογωνιαίο δόγμα όλων των χριστιανικών εκκλησιών.). Οι αναφορές στον Παύλο σ' αυτό το σημείο της **θεοπνευστίας** του και των γραφών είναι πάμπολλες:

Πράξεις κ΄: 24, *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 24, ιδ΄: 24-26, ιε΄: 4 (ακόμα και για βιβλία προηγουμένων εποχών) *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 7-8, β΄: 7, 13, γ΄: 10, ζ΄: 40, ια΄: 23, ιδ΄: 36-37, *Β΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 21-22, β΄: 14, ε΄: 5, ια΄: 4, ιβ΄: 1-10, *Πρός Γαλάτας* α΄: 11-12, ε΄: 22-25, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 24, Α΄ *Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 4, δ΄: 8, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 11, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* γ΄: 16, *Πρός Τίτον* α΄: 3, *Β΄ Πέτρου* α΄: 20-21, γ΄: 15, κλπ.

Αλλά πολύ περιέργως στην ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** α΄: 15 «... *λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα*.», ζ΄: 6, 12, 25 (γάμος, διαζύγιο, παρθενία, κλπ.) και ***Β΄ Πρός Κορινθίους*** ια΄: 17-18 αυτή η θεοπνευστία σταμάτησε! Μας λέει ότι, δεν είχε εντολή από τον Κύριο, πάνω σ' αυτά θέματα και έτσι αναγκάστηκε να πει αφ' εαυτού του ό,τι του κατέβηκε εκείνη την ώρα! Σ' αυτά τα θέματα όμως, ο Κύριος είχε μιλήσει στον *Ματθαίο*, 5: 31-32, 19: 1-12, 28: 19, *Μάρκο* 10: 1-12, 16: 15-16, *Λουκά* 16: 18, *Πράξεις* 1: 5, κ.α., αλλά φαίνεται τα ξέχασε και η θεοπνευστία δεν του τα θύμισε! Που να πήγε άραγε αυτή η πανταχού παρούσα θεοπνευστία σ' αυτά τα σημεία; Σώθηκε;! Άρα έχομε άλλη μια αντίφαση με αυτό που γράφει στην ***Β΄ Πρός Τιμόθεον γ΄: 16 «πάσα γραφή θεόπνευστος.»***! Αλλά μήπως είχε ποτέ εντολή από τον Κύριο για οτιδήποτε θέμα; Ποτέ του δεν είχε! Σε ένα ευαγγέλιό του συνεχώς αναφέρεται και σε αποκαλύψεις, για τις οποίες φωνάζει και καυχιέται και οι οποίες κάθε άλλο παρά θεϊκές ακούγονται!

Πολύ επιθυμούμε να μάθομε από τους φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας αν εκτός απ' απ' αυτούς τους στίχους και οι παρακάτω στίχοι είναι θεόπνευστοι. Εξετάστε τους πολύ καλά:

Πράξεις θ΄: 22, *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 5, 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**». *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 16, στ΄: 12, θ΄: 19-23, ι΄: 23, 31, 35, *Β΄ Πρός Κορινθίους* ε΄: 13, ζ΄: 16, ιβ΄: 16, *Πρός Γαλάτας* β΄: 2, *Πρός Φιλιππησίους* α΄: 15-18, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 11-12.

Περιμένομε την απάντηση των χριστιανών φωστήρων οπωσδήποτε! (Για το κύρος της γραφής βλέπε και: *Ιωάννης* ι΄: 35, κ.α.). Στην *Πρός Γαλάτας* δ΄: 24 ο Παύλος γράφει: «*άτινά εστιν* ***αλληγορούμενα***...». Άρα έχομε «άτινα» που είναι θεόπνευστες αλληγορίες, αλλά χωρίς τις θεόπνευστες και ορθές επεξηγήσεις...! Βλέπε και *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄: 6. Έτσι έρχεται σε αντίφαση με την *Β΄ Πέτρου* α΄: 20-21. (Τα πάντα διαθέτει το μαγαζί και ότι θέλομε παίρνομε! Πάρα πολύ ωραία!).

Παρά την αντίφαση με τον *Ιωάννη* γ΄: 13 και με τον εαυτό του, *Πρός Ρωμαίους* ι΄: 6 και *Α΄ Πρός Τιμόθεον* στ΄: 16, μια φορά ο Παύλος πήγε μέχρι τον τρίτο ουρανό για να μιλήσει με τον Θεό και μετά ξανακατέβηκε (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ιβ΄: 1-5). Για το «γεγονός» αυτό γίνεται πλάκα χοντρή στο σατυρικό έργο *Φιλόπατρις ή Διδασκόμενος* το οποίο αποδίδεται στον γίγαντα Ελληνόφρονα Λουκιανό τον Σαμοσατέα, ο οποίος έζησε έναν αιώνα περίπου μετά τον Παύλο. Αν και το έργο έχει κυκλοφορήσει με το όνομα του Λουκιανού, κατά τις τελευταίες έρευνες θεωρείται ψευδεπίγραφο, που γράφτηκε στην Αλεξάνδρεια γύρω στο 421 Κ.Ε. Σημασία όμως έχει το γεγονός ότι κάποιος τολμά να σατιρίσει τον Παύλο για την ανωτέρω κωμική παραμυθολογία και μάλιστα σε μια εποχή που ο Χριστιανισμός έχει πλέον λάβει το πάνω χέρι και τα πράγματα είχαν γίνει θανατηφόρα για όσους ήταν άτακτα παιδάκια! (Π.χ. Υπατία, 415 Κ.Ε. Την ίδια εποχή περίπου έχομε επίσης στην Αλεξάνδρεια τον ποιητή Παλλαδά, για ένα διάστημα μαθητή της Υπατίας, που με διάφορα σατυρικά, θλιμμένα και λυπηρά επιγράμματα περιγράφει την συμφορά που βρήκε τους Έλληνες και τον πολιτισμό τους από την καταστροφική υστερική μανία της μάστιγας του Χριστιανισμού.).

Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιδ΄: 1-40 (βλέπε και *Πράξεις* ιθ΄: 6), μας επεξηγεί το χάρισμα της γλωσσολαλιάς (άναρθρες κραυγές και ασυναρτησίες), την σχέση του με το χάρισμα της προφητείας και πως πρέπει να εκτελούνται. Όμως στον στίχο ιδ΄: 9 έχει δηλώσει: «*ούτω και υμείς διά της γλώσσης εάν μη εύσημον λόγον δώτε, Πως γνωσθήσεται το λαλούμενον; έσεσθε γαρ εις αέρα λαλούντες.*». Είναι πραγματικό «βλακείας και αντιφάσεως ανάγνωσμα! Πρόσχωμεν!». Διαβάστε αυτή την αναφορά και να πείτε ειλικρινά τι καταλάβατε! (Ποιος ξέρει τί θα συνήθιζε να φουμάρει ή να καταπίνει για να λέει τέτοιες ασυναρτησίες.). Άλλα συγγράμματα που αναφέρουν ή κοροϊδεύουν τις γλωσσολαλιές του Παύλου είναι και τα εξής: *Αληθής Λόγος* του Κέλσου, *Περί Περεγρίνου Τελευτής* του Λουκιανού, το μεταφρασμένο στα Ελληνικά βιβλίο *Η Καταγωγή του Χριστιανισμού* του Karl Kautsky, τα επί του Χριστιανισμού συγγράμματα τού Γιάνη Κορδάτου και του Robert Ambelain. Λοιπόν ρωτάμε: Δεν είναι όλα αυτά προσβολή για τον τέλειο, παντοδύναμο και πάνσοφο Θεό εις βάρος της τέλειας, ανεξίτηλης και διαχρονικής ηθικής και λογικής Του; Τί είδους παντοδυναμία έχει τότε και πού είναι η τελειότητα και η πανσοφία Του; Τα ίδια και παρόμοια προβλήματα αντιμετωπίζουν διαφοροι θεολόγοι και παπάδες όταν δούνε τα σκούρα (αλλά προσπαθούν να τα αποφεύγουν όπως ο διαβολος το λιβάνι) με εκείνο τον νόμο έκτρωμα του Μωυσή, που όπως ισχυρίζονται και γράφει η *Εβραϊκή Διαθήκη* δόθηκε στον Μωυσή από τον ίδιο τον Θεό Γιαχβέχ, ο οποίος μετά έγινε κατά περίεργο τρόπον ο Θεός Πατήρ των Χριστιανών και ο Αλλάχ των Μουσουλμάνων. (Ο νοών νοησάτω!). Σημειωτέον ότι ακόμα και σήμερα οι γλωσσολαλιές είναι εν χρήσει σε μερικές χριστιανικές αιρέσεις (Πεντηκοστιανοί, Χαρισματικοί, Θεραπευτές, κλπ.).

Άλλες αναφορές που τις θεωρούμε **παραλογισμούς, ανοησίες και ασυναρτησίες** είναι και οι εξής: (Διαβάστε τις και κρίνετε μόνοι σας αν συμφωνείτε. Εμείς απλώς τις υποδεικνύομε.).

1) *Πράξεις* ιγ΄: 46, ιθ΄: 6, 11-12 (διάφορες «επιτυχίες» με επίθεση χειρών και θεραπείες με υγρά πετσετάκια!)
2) *Πρός Ρωμαίους* α΄: 23-24, 26, γ΄: 5, ε΄: 12, 16-20 (στο στίχο 20 ακούγεται σαν να μιλά ο Rasputin ή σαρκαστικά ο Luis Buñuel στο κινηματογραφικό του έργο *Viridiana*, αλλά σύντομα προσπαθεί να τον αναιρέσει, στ΄: 1-2), ζ΄: 7-25, θ΄: 21-22, ια΄: 30-32 (άλλος ένας ισχυρός Ρασπουτινισμός), ιδ΄: 1, 22-23

3) *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 18-30, β΄: 14, στ΄: 19, ζ΄: 25-40, ι΄: 10-11, 20, ια΄: 14, ιδ΄: 38, ιε΄: 32, 36
4) *Β΄ Πρός Κορινθίους* γ΄, στ΄, ζ΄: 8-10
5) *Πρός Γαλάτας* γ΄: 10-14, ζ΄: 10, 18
6) *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 11-12
7) *Α΄ Πρός Τιμόθεον* ε΄: 9-15
8) *Πρός Εβραίους* α΄: 10, η΄: 6-7, ιβ΄: 6-8

Οι ρασπουτινισμοί περί αμαρτίας και συγχωρήσεως, όπως τους θέτει ο Παύλος, αποτελούν ένα σπουδαίο δόγμα των Προτεσταντών. Σου λένε: «Είμαστε όλοι αμαρτωλοί και θα συγχωρηθούμε· ακόμα και αν ξανάαμαρτήσομε, πάλι θα συγχωρηθούμε. Μας δίδεται χάρις!...». Έτσι συνεχίζουν να αμαρτάνουν και η ζωή συνεχίζεται! Αλλά δεν υπάρχουν μόνο οι πονηροί Προτεστάντες· όλοι οι Χριστιανοί όλων των αποχρώσεων και αιρέσεων χρησιμοποιούν κατά περίσταση όλα αυτά τα υποκριτικά κόλπα.

Τί να πούμε εμείς περί παραλογισμού, όταν ο ίδιος ο Παύλος στην *Πρός Εβραίους Επιστολή*, η΄: 6-7, μας λέει καθαρά πως ο Θεός έδωσε την πρώτη του διαθήκη στους ανθρώπους ελλιπή (βλέπε και *Πράξεις* ιγ΄: 39) και με λάθη (**όχι άμεμπτη**) και γι' αυτό μετά χρειάστηκε να δώσει την άμεμπτη δεύτερη. «Τίς Θεός Μέγας ώς ο Θεός τού Παύλου» λοιπόν! Υπάρχει άραγε λογική θεολογική εξήγηση σε αυτό το νευραλγικό σημείο; Τη μόνη «πειστική» εξήγηση που είχα την τύχη να ακούσω μου την έδωσε φωναχτά ένας πρωτοσύγκελος του οποίου το όνομα δεν θα απαθανατίσω εδώ: «Αυτό είναι δική του δουλειά! [του Θεού, δηλαδή]». Έχετε ακούσει ποτέ σας τόσο καταπληκτική, τόσο έξυπνη, τόσο πειστική εξήγηση;! Πείθει ακόμα και τα ζώα! Άξιος λειτουργός του Υψίστου Γιαχβέχ! Τώρα αν η δεύτερη διαθήκη τελεί και αυτή υπό αναθεώρηση, αυτό μόνο ο Θεός το ξέρει, αφού είναι δική του δουλειά και «τίς οίδε τάς βουλάς τού Θεού;» ή όπως μας λέει ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* ια΄: 33 «*ανεξιχνίαστοι αι οδοί του Θεού*». Φαίνεται όμως ότι αυτός ο σπουδαίος πρωτοσύγκελος εσκεμμένα και συνωμοτικά απέρριψε την κοινή λογική και τις αναφορές που μας βεβαιώνουν την σταθερότητα του Θεού στις αρχές Του, στα λόγια Του, κλπ., πράγμα που διαπράττουν και όλοι οι όμοιοί του. Π.χ.:

> *Έξοδος* 3: 14-15, 34: 6-7, *Αριθμοί* 23: 19, *Δευτερονόμιον* 32: 4, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Α΄ Βασιλειών*) 15: 29, *Ψαλμοί* 19: 7-10 (ή 18: 8-11), 33: 10 (ή 32: 11), *Ησαΐας* 55: 11, *Ιεζεκιήλ* 24: 14, *Μαλαχίας* 3: 6, *Σοφία Σειράχ* 22: 23 (ή 24), *Πρός Εβραίους* 6: 18 (δεν ψεύδεται), 13: 8, *Επιστολή Ιακώβου* 1: 17, κλπ.

(Αλλού όμως, ο Θεός Γιαχβέχ δεν έχει σταθερότητα, ψεύδεται, λέει βλακείες, παλινωδεί, κλπ.! Πολύ ασταθής θεός!).

Παρ' όλον ότι ο Παύλος ήταν θεόπνευστος τον βλέπομε να έχει ανάγκη τα βιβλία και πιο πολύ τις μεμβράνες *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 13 «*τον φαιλόνην, ον απέλιπον εν Τρωάδι παρά Κάρπω, ερχόμενος φέρε, και τα βιβλία, μάλιστα τας μεμβάνας*.». Περίεργον!

Ερώτημα: Πώς ο Παύλος Υπερσκέλισε τον Πέτρο;

Θέλομε να θέσομε και μία **θεολογική ερώτηση** για την οποία επιθυμούμε απάντηση είτε από θεολόγο είτε από ειδήμονα ιερωμένο μέχρι και καλόγερο της Ορθοδόξου ή Καθολικής ή Προτεσταντικής αιρέσεως ή οιασδήποτε άλλης αιρέσεως από τον τεράστιο

συρφετό των χριστιανικών αιρέσεων που εμφανίστηκαν από την απαρχή του Χριστιανισμού μέχρι σήμερα (πολλές φορές και πριν την απαρχή, περίεργο!). Στο Ευαγγέλιο του *Ματθαίου* ιστ΄: 13-20 διαβάζομε ότι ο Χριστός άφησε πίσω του ως οικοδόμο της Εκκλησίας του τον Πέτρο και του έδωσε και τα κλειδιά της Βασιλείας των Ουρανών. Επίσης στο Ευαγγέλιο του *Ιωάννου* κα΄ βλέπομε τον Χριστό να αφήνει τον Πέτρο αντικαταστάτη του και ποιμένα των προβάτων του. (Σημειώστε επίσης ότι στους *Ματθαίον* δ΄: 18-22, ι΄: 2, *Μάρκον* α΄: 14-20, γ΄: 16, *Λουκάν* ε΄: 1-11 προσέξετε αυτό ιδιαιτέρως, στ΄: 14 και *Πράξεις* α΄: 13 ο Πέτρος καταλογίζεται ως πρωτόκλητος, ενώ στον *Ιωάννην* α΄: 40-43 εμφανίζεται ως δευτερόκλητος, αφού πρωτόκλητος είναι ο αδερφός του Πέτρου, Ανδρέας. Η Εκκλησία εορτάζει τον Ανδρέα ως πρωτόκλητο κάθε 30 Νοεμβρίου. Επίσης τον θεωρεί ως τον ιδρυτή της ανατολικής ορθοδόξου εκκλησίας. Από πού ως πού, ο Θεός μόνο ξέρει!).

Πώς όμως ξαφνικά, από το κεφάλαιο ιε΄ των *Πράξεων* και μετά, ο Πέτρος χάνεται από το προσκήνιο και τον υπερφαλαγγίζει ο παρείσακτος Παύλος; Μάλιστα δε, στην *Πρός Γαλάτας* β΄: 11-21, ο Παύλος επιτίθεται στον Πέτρο και του τα ψάλλει κατάμουτρα κατά τέτοιο τρόπο που λες ότι ο Πέτρος δεν είχε λάβει την Εντολή και την Πρωτοκαθεδρία από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό! Μεταξύ άλλων ο Παύλος τον χαρακτηρίζει αξιοκατάκριτο και υποκριτη! Κλπ. Πολύ παράξενα πράγματα!

(Σημειώστε ότι πολλοί τσακωμοί υποδηλούνται στην *Καινή Διαθήκη*. Ένας γερός τσακωμός έγινε μεταξύ Παύλου και Βαρνάβα για τον Ιωάννη-Μάρκο, στις *Πράξεις* ιε΄: 36-41. Απορούμε γιατί σ' αυτές τις περιπτώσεις το Άγιο Πνεύμα δεν τους φώτιζε μόνο τους άφησε να τσακώνονται! Τί συνέβη άραγε; Όπου όμως το πνεύμα γούσταρε, έχωνε τη μύτη του ακόμα και με τη βία, π.χ., *Πράξεις* ιγ΄: 2, 9-11, ιστ΄: 6-10, κα΄: 11, κλπ!).

Αν και ο Χριστός, κατά τον Παύλο, μετά την ανάστασή του παρουσιάστηκε στους 12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 5 (όχι στους 11 κατά τα συνοπτικά *Ευαγγέλια* αφού ο Ιούδας έλλειπε ή 10 κατά τον *Ιωάννην* κ΄: 24 αφού και ο Θωμάς έλλειπε), ο Παύλος δεν συνδιαλέγεται με αυτούς τους δώδεκα ούτε τους υπολογίζει· σαν να μην υπάρχουν! Μόνο στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 18-19 μας λέγει ότι συνάντησε τον Πέτρο και τον εκτός των 12 Ιάκωβο, για 15 ημέρες. Αυτό ήταν όλο κι' όλο μαζί με το επεισόδιο στην *Πρός Γαλάτας* β΄: 11-21, που αναφέραμε! Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνουν αυτά;

Εν συνεχεία στην *Πρός Γαλάτας* α΄: 22-23 γράφει: «*ήμην δε αγνοούμενος τω προσώπω ταις εκκλησίαις της Ιουδαίας ταις εν Χριστω· μόνον δε ακούοντες ήσαν ότι ο διώκων ημάς ποτε νυν ευαγγελίζεται την πίστιν ην ποτε επόρθει,*». Μα καλά πως είναι δυνατόν να μην τον είχε δεί κανένας όταν εδίωκε και έσερνε στη φυλακή τους πάντες και τα πάντα; Μόνο ακουστά τον είχαν; Άλλα πάλι αδύνατα πράγματα εδώ! Τα συμπεράσματα δικά σας με όλες αυτές τις αντιφάσεις!

Η *Ιερά Παράδοσις*, η άλλη μεγάλη ισότιμη και ισόκυρη με τη *Βίβλο* (*Αγία Γραφή*) πηγή της χριστιανικής πίστεως μας λέει ότι ο πρώτος επίσκοπος της πρώτης χριστιανικής Εκκλησίας των Ιεροσολύμων δεν ήταν ο Πέτρος, αλλά ο Ιάκωβος, ο επικαλούμενος Αδελφόθεος. Τι έγινε άραγε ο Πέτρος; Ήταν ή δεν ήταν ο οικοδόμος της Εκκλησίας του Χριστού; Ήταν λοιπόν ή δεν ήταν ο Πέτρος ο αντικαταστάτης του Χριστού ως ο ποιμήν των προβάτων του; Πώς γίνεται ο πρώτος επίσκοπος να είναι άλλος; Πώς γίνεται να τον υπερφαλαγγίσει ο εκ των υστέρων προσήλυτος Παύλος; Τί απαντήσεις υπάρχουν γι' αυτά τα ερωτήματα; Βλέπομε δηλαδή ότι συνέβησαν δύο παραγκωνισμοί του θεϊκά επιλεγμένου Πέτρου. Ο πρώτος από τον Ιάκωβο που στην αρχή δεν πίστευε στον Ιησού και ο δεύτερος από τον παρείσακτο και διώκτη Παύλο!

[Σημειώστε ότι οι Προτεστάντες παρ' όλον ότι γνωρίζουν την *Ιεράν Παράδοσιν* δεν την θεωρούν ισότιμη και ισόκυρη πηγή με την *Αγία Γραφή* όπως κάνουν οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι. Βασισμένοι σ' αυτά που λέγει ο Ιησούς στο *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* ζ΄: 1-13 συγκεντρώνονται στην *Βίβλο*, απορρίπτοντας την *Παράδοσιν*. Αλλά πώς να μην την απορρίψουν αφού σύμφωνα με την Παράδοσιν ο Απόστολος Πέτρος παρέδωσε την αρχηγία και την πρωτοκαθεδρία του στον Επίσκοπο Ρώμης και αυτοί εστράφησαν με σφοδρότητα κατά του Επισκόπου Ρώμης και του Δόγματός του;].

Ο Χριστός στον *Ματθαίον* ι΄: 5-6, ιε΄: 24 προστάζει τους 12 μαθητές του να μην πατήσουν «εις οδόν εθνών και πόλιν Σαμαρειτών... κλπ.». Όμως, λίγο χρόνο πριν τον θάνατό του έρχεται σε αντίφαση με τον εαυτόν του (αν και Θεός!) και τους λέγει ότι το Ευαγγέλιο πρέπει να κηρυχθεί πρώτα-πρώτα «εις πάντα τα έθνη», *Ματθαίος* κδ΄: 14, κστ΄: 13, *Μάρκος* ιγ΄: 10. Αν και Θεός, μετά την ανάστασή του είχε ξεχάσει πλέον τελείως (μάλλον λόγω του θανάτου του!) αυτά που είχε διατάξει τους μαθητές του στον *Ματθαίον* ι΄: 5-6, και με στόμφο τους αποστέλλει (εξ ου και απόστολοι) να κηρύξουν σε όλα τα έθνη μαζί με όλες τις σχετικές γνωστές διατάξεις περί βαπτίσματος κλπ... (*Ματθαίος* κη΄: 19-20, *Μάρκος* ιστ΄: 15, *Λουκάς* κδ΄: 47, *Πράξεις* α΄: 8 κλπ.).

Με τον Πέτρο και τους άλλους μαθητές υπάρχει και άλλη μία πολύ σοβαρή αντίφαση. Στις *Πράξεις* κεφάλαιο ι΄ εξιστορούνται τα απίθανα και τρομακτικά «συμβάντα και οράματα» που χρειάστηκαν για να πείσουν τον Πέτρο να διδάξει τον εθνικό εκατόνταρχο Κορνήλιο τα περί Ιησού Χριστού και τον λόγο του Θεού. Εκεί ξαναδίδεται στον Πέτρο και σε όλους ουσιαστικά, η εντολή του κηρύγματος «εις πάντα τα έθνη». Αλλά όλοι απορούν και εξίστανται με όλα αυτά, ο δε Πέτρος χρειάστηκε σειρά οραμάτων και διαταγών, λες και άπαντες είχαν λησμονήσει την πρόσφατη εντολή του Κυρίου των (*Ματθαίος* κη΄: 19-20, *Μάρκος* ιστ΄: 15, *Λουκάς* κδ΄: 47). Βγάλετε λοιπόν τα συμπεράσματά σας! Η σημασία της ιστοριούλας περί του εκατοντάρχου Κορνηλίου στο βιβλίο των *Πράξεων* ι΄: 1-41 (όπως και άλλων χωρίων της *Καινής Διαθήκης*), είναι ότι ο Χριστιανισμός αρχικά ήταν μια αιρετική Εβραϊκή υπόθεση, μείγμα πολλών τάσεων του αιρετικού Εβραϊσμού, και τίποτα άλλο. Στην αρχή οι Εβραιοχριστιανοί δεν εδέχοντο στον Χριστιανισμό τους εξ εθνικών χριστιανούς. Μετά όμως ένεκα αναγκών και πιέσεων άλλαξαν και τους εδέχοντο.

Παρά ταύτα, εντός πολύ ολίγου χρόνου οι Απόστολοι και ο Πέτρος χάνονται παντελώς από το προσκήνιο και τους επισκιάζει πλήρως ένας νέος προσήλυτος, ύποπτος, τέως διώκτης. Ακόμα ο Παύλος ήταν και αντιφατικός προς αυτούς αφού εκήρυττε άλλα αντί άλλων σε σχέση με τον Ιησού Χριστό και τους Αποστόλους των *Ευαγγελίων*! Δεν ισχυρίζομαι ότι ένας νεοφώτιστος δεν είχε το δικαίωμα να κηρύττει. Αλλά εδώ βλέπομε ότι αυτοί που ήταν οι Μαθητές και πρωτίστως έλαβαν και ξαναέλαβαν την εντολή του κηρύγματος και του τριαδικού βαπτίσματος εις «πάντα τα έθνη» από τον ίδιο τον Χριστό και Θεό δεν φαίνονται πουθενά πλην ολίγων εξαιρέσεων και για λίγο χρόνο. (Π.χ., στις *Πράξεις* β΄- η΄, ιε΄, βλέπομε μόνο τους Πέτρο, Ιωάννη και Φίλιππο. Ο Ιάκωβος Αδελφόθεος δεν άνηκε στους 12.). Ο Πέτρος φέρεται ακόμα ως απόστολος των εθνών και στις *Πράξεις* ι΄, ια΄: 1-19, ιε΄: 14, 19, εν αντιφάσει με αυτά που γράφει ο Παύλος στην *Πρός Γαλάτας* β΄: 1-10. Τελικά όμως, την παράσταση και την δόξα την έκλεψε ένας άλλος, ο οποίος, όπως παραδέχονται οι διάφορες εκκλησίες και μαρτυρούν οι *Πράξεις των Αποστόλων* και οι *Επιστολές*, δεν είχε καν συναντήσει και γνωρίσει τον Ιησού Χριστό εν ζωή (στα κεφάλαια των *Πράξεων* θ΄, κβ΄ και κστ΄ περί του οράματος του Παύλου καθ' οδόν προς την Δαμασκό που ήδη έχομε αναφέρει, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 8, *Πρός Γαλάτας* α΄: 15-16, κλπ. όπου ο Παύλος έχει οραμα-

τικές μεταναστάσιμες αποκαλύψεις). Τί εξήγηση έχει πάλι ετούτο το περίεργο «γεγονός»; Δεν έχομε δει καμιά συγκεκριμένη σοβαρή και πειστική απάντηση από τους ειδήμονες θεολόγους και ιερωμένους. Πολύ επιθυμούμε να δούμε τις απαντήσεις τους, διότι εμείς έχομε ήδη κάνει την έρευνά μας. Η απάντηση υπάρχει στο σπουδαίο βιβλίο *The Church that was Founded on Lies and Forgeries*, 1931, (Η Εκκλησία που Θεμελιώθηκε στα Ψέματα και στις Πλαστογραφίες) του μεγάλου Αμερικανού συγγραφέα - ερευνητή Joseph Wheless. Μελετήστε το να δείτε τί ραδιουργίες συνέβησαν!

Το μυστήριο είναι ότι παρά την φόρα που είχε πάρει ο Παύλος, τις πολλές και περιπετειώδεις περιοδείες του, τα βροντώδη κηρύγματά του, τα παθήματά του για τα οποία καυχιέται (*Β΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23-33, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 5-8), τις εκκλησίες που ίδρυσε σε πολλά μέρη, και το ότι από τον ίδιο τον Κύριον, στις *Πράξεις* θ΄: 15, δηλώνεται ρητώς: «*είπε δε προς αυτόν ο Κύριος· πορεύου, ότι σκεύος εκλογής μοί εστιν ούτος του βαστάσαι το όνομά μου ενώπιον εθνών και βασιλέων υιών τε Ισραήλ·*», *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 12, κλπ., μετά όμως δεν τον αναφέρει κανένας απόστολος τις επτά καθολικές επιστολές, εκτός από την *Β΄ Πέτρου* γ΄: 15. Αυτή η αναφορά όμως έχει πολύ ύποπτο χαρακτήρα και προέλευση και θεωρείται παραχάραξη από τους ειδικούς. Σκεφτείτε ότι, ούτε η *Αποκάλυψις του Ιωάννου*, η οποία όπως οι μας λένε Χριστιανοί γράφτηκε κάπου 30 χρόνια μετά τον θανατο του Παύλου, δεν τον αναφέρει καθόλου και έτσι δεν του παρέχει καμιά ξεχωριστή τιμητική θέση όπως κάνει για τους άλλους αποστόλους στον στίχο κα΄: 14. Ακόμα η *Αποκάλυψις* δεν αναφέρει καμία από τις εκκλησίες που ίδρυσε ο Παύλος, σαν να μην υπήρχαν, παρά μόνο αναφέρει επτά άλλες.

Προφανώς υπήρχαν πολλές και διάφορες χριστιανικές τάσεις και σέκτες με ισχυρές διαμάχες και διαφορές. Πετρική, Παυλική, Ιακωβική, Εβιωνιτική, Εθνική, Νικολαϊτική, Γνωστικιστική, Δυϊστική, κλπ. Άλλες επεκράτησαν, άλλες χάθηκαν, άλλες διατηρήθηκαν για κάποιο χρόνο, άλλες αναμείχθηκαν, κλπ.

Η Εκτός *Πράξεων* και *Επιστολών* Σιγή Περί Παύλου και η Σημασία της

Μέχρι στιγμής λοιπόν, έχομε δει ότι ο Παύλος πέραν από τις *Πράξεις*, τις *Επιστολές* του και την εμβόλιμη μικρή αναφορά στην *Β΄ Πέτρου* γ΄: 15, δεν αναφέρεται πουθενά αλλού μέσα στην *Καινή Διαθήκη*. Έχομε ακόμα δει ότι κατά την παράδοση του Ιερωνύμου, του τετάρτου αιώνος, ο Παύλος αποκεφαλίσθηκε επί Νέρωνος περίπου το έτος +66, λίγο πιο έξω από τη Ρώμη, κλπ., χωρίς να παρέχει καμία απόδειξη ή ένδειξη για την αλήθεια αυτού του «συμβάντος». Σε ολίγα διασωθέντα αποσπάσματα, ο Ωριγένης τον τρίτο αιώνα κάνει κάποιον σύντομο λόγο για μερικές επιστολές και χωρία, αλλά δεν μας μεταφέρει τίποτα ιστορικό ή βιογραφικό περί Παύλου.

Κατά τους τρεις πρώτους αιώνες και εκτός *Καινής Διαθήκης*, ο Παύλος αναφέρεται ή υπονοείται όπως ισχυρίζονται μόνο σε σχέση με: (1) Τους Ιουδαίους Εβιωνίτες του δευτέρου ημίσεως του 1ου αιώνος, οι οποίοι τον μισούσαν θανάσιμα ως αποστάτη, προδότη και εξωμότη. (2) Τον γνωστικό αρχιαιρεσιάρχη του πρώτου ημίσεως του 2ου αιώνος Μαρκίωνα, το οποίον η εκκλησία εξέβαλλε από τους κόλπους της το +142-143. (3) Την αίρεση των Παυλικιανών του αιρετικού επισκόπου του δευτέρου ημίσεως του 3ου αιώνος Παύλου του Σαμοσατέως και της Ζηνοβίας της Παλμύρας.

(1) Η αναφορά των Εβιωνιτών δεν είναι σαφής. Ομιλεί για κάποιον ορθόδοξο Ιουδαίο ο οποίος επειδή τον εγκατέλειψε μια Ιουδαία μνηστή του, πιθανότατα η κόρη του Γα-

μαλιήλ των *Πράξεων*, εξωμότησε από το ορθόδοξο Ιουδαϊκό Εβιωνιτικό κίνημα και εστράφη προς άλλο αιρετικό που αθετούσε τον Μωσαϊκό Νόμο και άλλα ορθόδοξα δόγματα τού Ιουδαϊσμού. Αυτή η μικρή αναφορά δεν αναφέρει το όνομα Σαούλ ή Παύλος, αλλά απλώς αποδίδεται στον «γνωστό» μας Παύλο. Όπως είδαμε σ' αυτήν την αναφορά, βασίζει την θεωρία του ο Robert Ambelain. Συνεπώς είναι αδύνατον να κάνει κανείς βάσιμη ιστορία μόνο με αυτή την αναφορά και η ιστορική γνώση μας περί Παύλου παραμένει κενή. Σημειώνομε ακόμα ότι κατά το πρώτο ήμισυ του 2ου αιώνος ο Μάρτυς Ιουστίνος δεν αναφέρει πουθενά τον Παύλο και τα γραπτά του ενώ έπρεπε να γνωρίζει περί αυτού. Για ένα μόνο ασαφές σημείο του, οι νυν χριστιανοί ισχυρίζονται ότι αναφέρεται στον Παύλο. Αλλά … ;

(2) Οι άλλες αναφορές εκτός του ότι είναι ελάχιστες για έναν τέτοιο «γίγαντα», όπως τον παρουσιάζουν οι *Πράξεις των Αποστόλων*, οι *Επιστολές* και η Εκκλησία, δεν έχουν σχέση με αυτά που αναφέρονται μέσα στην *Καινή Διαθήκη*, με μόνη εξαίρεση το ότι ο Μαρκίων ομιλεί για κάποιες *Επιστολές*. Για τον Μαρκίωνα όμως, οι *Πράξεις των Αποστόλων* δεν υπήρχαν! Όλα όσα αφορούν τον Μαρκίωνα εκτός του ότι είναι ολίγα, τα γνωρίζομε από το υβρεολόγιο και τις εύκολα διαπιστούμενες ψευτιές που του αφιερώνει ο Τερτυλλιανός 65 χρόνια αργότερα και από τα πολύ υστερόχρονα αποσπάσματα τών: Επιφανείου, Ιερωνύμου και Αυγουστίνου του 4ου και 5ου αιώνος. Αυτά τα μετακωνσταντίνια χριστιανικά κείμενα μάς λένε ολίγα πράγματα για τον Μαρκίωνα και τις απόψεις του και δεν μας αποκαλύπτουν καθόλου ποιος και τι ήταν ο Παύλος του Μαρκίωνος και οι *Επιστολές* στις οποίες αναφέρεται· ούτε παρέχουν καμία ιστορική απόδειξη για τον Παύλο του βιβλίου των *Πράξεων* και της *Καινής Διαθήκης*. Δυστυχώς, δεν έχομε τα γραπτά του *Κανόνος* τού Μαρκίωνος για να εξετάσομε το περιεχόμενο και τους τίτλους που είχαν το *Ευαγγέλιο* και οι *Επιστολές* που χρησιμοποιούσε!

Ακόμα υπάρχει το εξής φοβερό παράδοξο: Ενώ ο Μαρκίων θεωρείται φανατικός οπαδός του Παύλου, τον βλέπομε, πάση θυσία, να προσπαθεί να απαλλάξει τον Χριστιανισμό από τα Ιουδαϊκά στοιχεία. Πως όμως μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο, όταν οι παυλικές *Επιστολές* αναφέρονται συνεχώς, έστω και με αιρετική ερμηνεία, στην *Παλαιά Διαθήκη*; Αν σβήσομε όλες τις αναφορές του Παύλου στην *Παλαιά Διαθήκη* θα μείνουν μόνο ολίγες ασύνδετες παράγραφοι και όλη η θεολογία, δογματική και δικαιολογία τού Παύλου κρημνίζονται τελείως.

Όπως φαίνεται ο Μαρκίων ενόμισε ότι βρήκε την λύση διά της γνωστικιστικής του αντιλήψεως περί Γιαχβέχ ως ψευδοθεού και κακού δαιμονίου και διά της υιοθετήσεως ενός μόνο *Ευαγγελίου* απηλλαγμένου από τα Ιουδαϊκά στοιχεία. Ούτως τουλάχιστον γλίτωσε από χιλιάδες αντιφάσεις! Αλλά τότε τί να ήταν άραγε το περιεχόμενο των *Επιστολών* του Παύλου που είχε κατά νουν ο Μαρκίων; Ο Μαρκίων ήταν παραδεδεγμένως οπαδός της παυλικής μερίδας του Χριστιανισμού και όπως φαίνεται κράτησε τις Παυλικές μορφές ως προς την νέα δογματική περί Ιησού Χριστού Υιού του Καλού Θεού Πατρός, όχι του Γιαχβέχ, και ως προς την εσχατολογία που εγκαινίασε ο Παύλος, αλλά απέρριψε σχεδόν όλο το περιεχόμενο και την ουσία των *Επιστολών* του. Αλλιώς αυτό το προφανές παράδοξο παραμένει άλυτο ή σχιζοφρενικό!

Ο Μαρκίων λοιπόν εμφανίζεται ξαφνικά περί τα έτη +140-145 ως αυτόκλητος οπαδός του Παύλου και δημιουργεί έναν κανόνα της *Καινής Διαθήκης* στον οποίο έχει βάλει ένα μόνο *Ευαγγέλιο* και επτά από τις καλούμενες *Επιστολές* του Παύλου, αλλά και αυτές παραλλαγμένες. Παρά τις χρηματικές του προσφορές απεβλήθη από τους κόλπους της Εκκλησίας της Ρώμης περί το +143, λόγω αιρετικότητας. Κατά την παράδοση ο Παύλος πέθανε 75 χρόνια προτού εμφανιστεί ο Μαρκίων στο προσκήνιο. Ό,τι πάλι γνωρίζομε για τον

Μαρκίωνα προέρχεται κατά το μέγα μέρος από υστερόχρονους χριστιανούς επικριτές του και απ' αυτά συμπεραίνομε ότι προσπαθούσε να κάνει και να επιβάλλει (ακόμη και διά χρημάτων) μία διαφορετική γνωστικιστική χριστιανική θρησκεία βασισμένη κατά μέγα μέρος αλλ' όχι καθ' ολοκληρίαν στην Παυλική παράδοση και πλευρά του Χριστιανισμού. Άλλωστε, ήδη από τοτε υπήρχαν πολλοί διαφορετικοί Χριστιανισμοί. Συνεπώς άλλος ένας δεν θα χάλαγε τη σούπα! Αλλά αυτά που υπάρχουν γύρω από τον Μαρκίωνα δεν μας μεταφέρουν κανένα ιστορικό στοιχείο ούτε για τον Παύλο ούτε για τις *Επιστολές* του. Η Παυλική, θεωρητική, γνωστικιστική πλευρά του Χριστιανισμού απ' ότι γνωρίζομε και διαφαίνεται και στις *Καθολικές Επιστολές*, υπήρχε μέσα στον κυκεώνα των χριστιανικών αιρέσεων και τάσεων, αλλά το ερώτημα αν υπήρχε Παύλος και αυτός ήταν ο δημιουργός και απόστολός της παραμένει ιστορικά αναπάντητο! Όλα τα περί Μαρκίωνος θέτουν σκέψεις και απορίες αλλά δεν απαντούν το ερώτημα αυτό κατά την επιστημονική έποψη της Ιστορικής επιστήμης.

(3) Όσον αφορά την γνωστικίζουσα αίρεση των Παυλικιανών, η πρώτη οικουμενική σύνοδος (+325) την κατεδίκασε. Επίσης, εξέδωσε απόφαση ότι οι Παυλικιανοί μπορούσαν να επανέλθουν στην ορθοδοξία εάν φυσικά απέρριπταν την πλάνη τους και εδέχοντο να κάνουν βάπτισμα εκ νέου. Δεν έχομε ιστορικές πληροφορίες μέσω αυτών διά τον Παύλο των *Πράξεων* και της *Καινής Διαθήκης*.

Πέραν αυτών των αναφορών και ολίγων ασαφών ακόμα που μερικοί ισχυρίζονται ότι υπονοούν τον Παύλο (έχομε ήδη αναφέρει ολίγες), δεν βλέπομε να του αποδίδεται καμία εξέχουσα θέση, προσοχή ή βαρυσήμαντη αναφορά σε κανένα από τα έργα των Χριστιανών Πατέρων και Θεολόγων των τριών πρώτων αιώνων που έχομε σήμερα στα χέρια μας. Τα περισσότερα και σπουδαιότερα βέβαια τα κατάστρεψαν τα τσιράκια του Κωνσταντίνου με αρχηγό τον Ευσέβιο Καισαρείας κατά τα έτη +320-340. Αλλά διαθέτομε ολίγα γραπτά και αποσπάσματα των: Ιουστίνου, Αριστείδη, Τατιανού, Κλήμεντος Ρώμης, Ιγνατίου και Θεοφίλου Αντιοχείας, Παπία, Πολυκάρπου Σμύρνης, Αθηναγόρα, Ειρηναίου, Τερτυλλιανού, Ωριγένη, Κλήμεντος Αλεξανδρείας, κ.ά. Παρ' όλον ότι ο Παύλος είναι ο πρώτος θεολόγος του Χριστιανισμού τα δε γραπτά του είναι τα πρώτα εντός της *Καινής Διαθήκης* και λόγω του Παύλου ο Χριστιανισμός επιβίωσε και διαδόθηκε έξω από την Παλαιστίνη, το όνομα Παύλος δεν έχει καμία σημαντική αναφορά και καμία εξέχουσα θέση μέσα σ' αυτή την γραμματεία των πατέρων και θεολόγων των τριών πρώτων αιώνων που επιβίωσε μέχρις ημών.

Υπάρχουν τα εξής απόκρυφα, πλαστά και ανώνυμα, κατά το πλείστον γνωστικιστικά και εγκρατιστικά κείμενα, 2ου και 3ου αιώνος, σε σχέση με τον Παύλο: *Η Επιστολή του Παύλου Πρός Λαοδικείς*, Οι *Επιστολές του Αποστόλου Παύλου Πρός Σενέκα*, Οι *Επιστολές του Σενέκα Πρός τον Απόστολο Παύλο*, *Πράξεις του Παύλου και της Θέκλας*, Η *Προσευχή του Αποστόλου Παύλου*, *Γ΄ Πρός Κορινθίους*, *Η Αποκάλυψις του Παύλου, Πράξεις του Παύλου, Το Κήρυγμα εις το Ικονίον*, Η *Αποκάλυψις του Παύλου* που βρέθηκε στο Ναγκ Χαμάντι, Το *Κοπτικό Παράρτημα* στην *Αποκάλυψιν του Παύλου*. Εκτός από την *Γ΄ Πρός Κορινθίους* αυτά τα απόκρυφα γνωστικο-εγκρατιστικά κείμενα, όπως και τα γραπτά των Πατέρων του δευτέρου και τρίτου αιώνος, περιέχουν ελάχιστα έως μηδαμινά πράγματα που να ενθυμίζουν τις *Επιστολές* του Παύλου και τις κανονικές *Πράξεις των Αποστόλων*.

Οι *Πράξεις του Παύλου και της Θέκλας*, π.χ., είναι ένα πλαστό κείμενο όπως ομολογεί μετ' αηδίας ακόμα και ο Τερτυλλιανός. Αυτό το κείμενο μαζί με τις *Πράξεις του Παύλου* είναι το μόνο κείμενο μεγάλου μήκους. Τα άλλα είναι μικρού μεγέθους. Έχει να κάνει με

μικρές χριστιανικές ομάδες εντός της Μικράς Ασίας! Φήμες λένε ότι ο επίσκοπος της εκεί εκκλησίας ετιμώρησε τον πρεσβύτερο που έγραψε αυτό το παραμύθι. Ακόμα το απόκρυφο, ανώνυμο, ανακόλουθο και κατά το πλείστον ανόητο μυθιστόρημα *Οι Πράξεις του Πέτρου* αναφέρει το όνομα του Παύλου εν παρόδω σε δύο μόνο σημεία. Αυτά τα κείμενα φανερώνουν ότι μόνο φήμες γύρω στο όνομα Παύλος κυκλοφορούσαν σε ολίγες χριστιανικές κοινότητες και εντός αποκρύφων παραμυθιών. Δεν μας παρέχουν όμως καμία βιογραφική ή ιστορική πληροφορία για το άτομο αυτό ούτε για τη σχέση του με τις κανονικές *Πράξεις των Αποστόλων* και τις *Επιστολές* που αποδίδονται στον Παύλο. Πότε γεννήθηκε, τί ήταν, τί έκανε, κλπ., ερωτήματα τα οποία οι *Πράξεις των Αποστόλων* ή δεν απαντούν καθόλου ή προσπαθούν να απαντήσουν αλλά ανεπιτυχώς. Μπορεί το άτομο αυτό να είναι πολύ περιορισμένης σημασίας και δράσεως και όλα τ' άλλα δημιουργήματα μυθοπλασίας. Δεν μπορούμε να βγάλομε κανένα ιστορικό συμπέρασμα.

Όπως προαναφέραμε ο Ιωάννης στις *Επιστολές* του μιλάει ήδη τότε για ψευδοδιδασκάλους, αντιχρίστους, ψευδοπροφήτες, αιρετικούς· αποκαλεί κάποιον «*φιλοπρωτεύοντα*», ωρύεται εναντίον του, τον απειλεί και τον υβρίζει ως «*Διοτρεφή*» (τραφέντα από τον Δία). Είναι πολύ αγανακτισμένος εναντίον του και γράφει ότι διατηρεί ορισμένα μυστικά, μερικά των οποίων αφορούν αυτόν τον μυστήριο τύπο, αλλά δεν τα αποκαλύπτει. Ποιος ξέρει τι να ήταν αυτά! Τί κρίμα που δεν τα έγραψε! Οι *Επιστολές* αυτές φαίνεται να αφορούν επεισόδια που συνέβεναν σε κάποιες πολύ μικρές χριστιανικές κοινότητες στην Μικρά Ασία. Κατά τα λεγόμενα τού Ιωάννου δεν αποκλείεται αυτός να ήταν ο άσημος Παύλος ή κάποιος σαν τον υποφαινόμενο Παύλο ή τον αρχηγό των αιρετικών Παυλικών κοινοτήτων! *Ιωάννου Γ΄*: 7 «*υπέρ γαρ του ονόματος εξήλθον,* ***μηδέν λαμβάνοντες από των εθνικών***.», κ.ά. (Οι *Επιστολές Β΄* και *Γ΄ Ιωάννου* έχουν πολύ γούστο!). Ακόμα αυτό που γράφει στην *Α΄ Επιστολή* 4: 3: «*και παν πνεύμα ό μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι· και τούτό εστι το του* ***αντιχρίστου*** *ό ακηκόατε ότι έρχεται,* ***και νυν εν τω κόσμω εστίν ήδη***.», όπως και στην *Β΄ Επιστολή* 7 κλπ., θυμίζει ακριβώς τον Παύλο και την διδασκαλία του. Αυτόν άραγε ονομάζει ο Ιωάννης «*αντιχρίστον νυν ήδη εν τω κόσμω*»!; Πάντως μας λέγει ότι ο αντίχριστος είναι ήδη τώρα στον κόσμο παρών, ενώ στην *Αποκάλυψιν* η λέξη αντίχριστος δεν υπάρχει! Όμως, ο ψευδοπροφήτης της *Αποκαλύψεως* πιθανότατα αναφέρεται στον Παύλο.

Η σιωπή της επίσημης χριστιανικής γραμματείας των τριών πρώτων αιώνων είναι άκρως αξιοσημείωτη και αξιοπαρατήρητη για έναν τέτοιο «γίγαντα με χαλύβδινη θέληση», όπως τον παρουσιάζουν η εκκλησία και τα μετακωνσταντίνια κείμενα! Αυτή η σιωπή μαρτυρεί ότι ο Παύλος κατ' αυτούς τους αιώνες εθεωρείτο στοιχείο παρείσακτο, ύποπτο, αιρετικό και μη υπολογίσιμο. Οι επιτυχίες του ήταν πολύ μικρές και τοπικές, μάλλον στην Μικρά Ασία και πουθενά αλλού. Όπως έχομε ξαναπεί, ο εκ Σινώπης Πόντου αρχιαιρεσιάρχης Παυλιστής και εκ της εκκλησίας της Ρώμης εκδιωχθείς Μαρκίων δεν είχε συμπεριλάβει μερικές επιστολές και μερικά κεφάλαια στον δικό του κανόνα. Άλλες πάλι φέρουν λάθος τίτλο και άλλες (αν όχι όλες) δεν θεωρούνται πλέον του Παύλου.

Σκοτεινή σιωπή επικρατεί και με τους στενούς συνεργάτες του Παύλου: τους εξ Ιταλίας υπόπτους Ιουδαίους Ακύλα και Πρίσκιλλα και τον Αλεξανδρινό Ιουδαίο λόγιο Απολλώ. Εκτός απ' αυτές τις αναφορές: *Πράξεις* ιη΄: 2-3, 24, ιθ΄: 1, *Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 4, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 12, γ΄: 4-6, ιστ΄: 12, 19, *Πρός Τίτον* γ΄: 13, δεν γνωρίζομε τίποτα άλλο για αυτούς. Υπάρχουν και άλλα πρόσωπα μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* για τα οποία δεν γνωρίζομε τίποτα εκτός από έναν ή δύο στίχους που αναφέρονται εκεί. Πολύ περίεργο, για τους πρωτεργάτες του Χριστιανισμού!

Επομένως, αν υπήρχε Παύλος, πράγμα που ιστορικώς δεν έχει αποδειχθεί πλήρως, πρέπει να ήταν κάποιο ασήμαντο πρόσωπο του πρώτου αιώνα το οποίο διέσπασε τον Εβιωνιτικό αυθεντικό Χριστιανισμό. Ήθελε για τους λόγους του να κάνει δική του αίρεση και εκκλησία. Οι επιτυχίες τού προσηλυτισμού που ασκούσε μεταξύ Εθνικών και Ιουδαίων (κυρίως της διασποράς) ήταν πολύ περιορισμένες. Η αίγλη που εκ των υστέρων απέλαβε πρέπει να άρχισε με τον εσχατολόγο και γνωστικό οπαδό του Μαρκίωνα από το +140 και μετά.

Η αίγλη αυτή έφτασε στο αποκορύφωμά της με τους επαίνους και τις τιμές που του απέδωσε η κρατικοποιημένη χριστιανική εκκλησία από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Τότε ήταν η εποχή όπου ο Νεο-Χριστιανισμός έγινε η επίσημη κρατική θρησκεία και τότε αναγνωρίστηκε και εγκωμιάστηκε η εκτός Παλαιστίνης δράση του Παύλου. Τότε πρέπει να υπερτονίστηκε η πενιχρά επιτυχία του κηρύγματος του Παύλου στους εθνικούς της αυτοκρατορίας και η εγκατάλειψη του Μωσαϊκού Νόμου. Ακόμη, τότε πρέπει να προεβλήθηκαν ή ίσως χαλκεύτηκαν οι παραινέσεις του υπέρ της κρατικής εξουσίας και των βασιλέων αυτοκρατόρων όπως τις έχομε ήδη αναφέρει μερικές φορές από τις *Επιστολές Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 1-7, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 1-2, *Πρός Τίτον* γ΄: 1.

Μερικές πανεπιστημιακές σχολές θεωρούν ότι ο Παύλος είναι μυθολογικό κατασκεύασμα και οι *Επιστολές* εσωτερικά χριστιανικά γραπτά τα οποία υπέστησαν πολλές επεξεργασίες σε διάφορα χρονικά διαστήματα. Σήμερα η επίσημη επιστήμη θεωρεί τις *Πράξεις* ως κατασκευασμένο μυθολόγημα των χριστιανών χωρίς κανένα ιστορικό ψήγμα. Επομένως ότι γνωρίζομε για τον Παύλο (οτιδήποτε αντιπροσωπεύει αυτό το όνομα) προέρχεται μόνο από αυτά τα ολίγα εσωτερικά χριστιανικά γραπτά μιας ομάδας χριστιανικών κοινοτήτων και δεν διαθέτομε απολύτως καμία εξωτερική η ουδέτερη μαρτυρία.

Όταν τον τέταρτον αιώνα ορισμένα κλιμάκια των Κωνσταντίνου και Ευσεβίου και μερικά άλλα λίγο αργότερα, απεφάσισαν ποια βιβλία και με τί περιεχόμενο θα έμπαιναν στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης*, τότε βλέπομε τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* του Παύλου να καταλαμβάνουν το ήμισυ της *Καινής*. Μετά ταύτα παρατηρούμε να δημιουργείται μια συνεχής ερμηνεία και ακατάσχετη ανάπτυξη αυτών των κειμένων από Πατέρες, θεολόγους, απολογητές, κλπ., μαζί με την αποτυχημένη προσπάθεια να τις ευθυγραμμίσουν με τα *Ευαγγέλια*. Φαίνεται λοιπόν ότι για κάποιους λόγους που δεν γνωρίζομε ο Ευσέβιος και η παρέα του και μερικοί άλλοι μετά από λίγα χρόνια απεφάσισαν να βάλουν τα κείμενα αυτά στον ορθόδοξο κανόνα της *Καινής Διαθήκης* παρά τις αντιφάσεις και τις ανωμαλίες που δημιουργούσαν. Κανείς δεν ξέρει τί ακριβώς συνέβη, πώς και με πόση βιασύνη σκέφτηκαν ή ποία ήταν η μόρφωση αυτών των ατόμων και αυτών προς τα οποία απευθύνοντο!

Όπως μας λένε οι ιστορικοί, στα συμβούλια και στις συνόδους οι ισχυρότερες (όχι κατ' ανάγκη βάσει του αριθμού οπαδών) και οι πιο εκβιαστικές (π.χ. Αθανάσιος, κ.ά.) μερίδες και κόμματα πέρασαν την γραμμή και τα γραπτά της αρεσκείας των κατόπι μεγάλων διαμαχών και διαπληκτισμών. Οι ασθενέστερες ομάδες έλαβαν το στίγμα του αιρετικού και έπρεπε να εξαφανιστούν. Κάτω από την πίεση και την βιασύνη του Κωνσταντίνου και των ασταθών και αμφιρρόπων ετών που επακολούθησαν έφτιαξαν μέσες άκρες το αλλοπρόσαλλο χαρμάνι του *Κανόνος* και των *Δογμάτων* που γνωρίζομε. Τελικά ούτε και αυτό διατήρησε την ενότητα, αλλ' αντιθέτως προέκυπταν έτι περισσότερες αιρέσεις και σχίσματα από τότε μέχρι σήμερα. Αυτή τη νοσηρά ιστορία την πλήρωσε ο κοσμάκης με εκατομμύρια ζωές, βασανιστήρια, εξορίες και καταστροφές.

Στην πρώτη «οικουμενική» σύνοδο (Νίκαια Βιθυνίας, +325 Κ.Ε.) πρόεδρος ήταν ο ίδιος ο Κωνσταντίνος· ήταν ο πλέον ακατάλληλος διότι ήταν αμόρφωτος και ούτε τον Χρισ-

τιανισμό εγνώριζε ούτε τον είχε ασπασθεί διά του βαπτίσματος τότε. Επομένως από θεολογικής επόψεως δεν μπορούσε να είναι αυτός που προέδρευε επί της θεμελιώσεως του χριστιανικού δόγματος! Παρ' όλα ταύτα αυτός ήταν ο πρόεδρος ανάμεσα σε όσους επισκόπους και κληρικούς έτυχε να πάνε. Η παρουσία του ήταν κατά το πλείστον πολιτική και εκφοβιστική και διά τούτο η σπάθη του εσείσθη μερικές φορές μέσα στις συνεδριάσεις! Ο Αθανάσιος πάλι εξεβίασε τα πάντα διά του εμπορικού στόλου που διέθετε για να τροφοδοτεί την αυτοκρατορία με τα σιτηρά της Αιγύπτου. Αυτό θα πει γνήσια θρησκεία!

Όπως έχομε ξαναγράψει, δεν γνωρίζομε πλήρως τί ακριβώς ήταν ο εκτός Παλαιστίνης, Εβραϊσμού και Συναγωγής Χριστιανισμός των τριών πρώτων αιώνων. Γνωρίζομε βεβαίως ότι ήταν ένα μείγμα περιθωριακών ολιγομελών κοινοτήτων με κάποια πενιχρή θεολογική βάση ή σύνδεση και πολλές τρομοκρατικές εσχατολογικές εμμονές, αλλά χωρίς ενιαία θρησκευτική ανάπτυξη. Τα γνωστικιστικά στοιχεία ήταν αμέτρητα.Τα μέλη τους ήταν άτομα ύποπτα, αντιδραστικά, αντικοινωνικά, ανόητα και παραληρηματικά! Αυτά τα περιθωριακά στοιχεία έτυχε να προσηλυτίσουν την αμόρφωτη και προβληματική μάνα του Κωνσταντίνου, Ελένη. Ο Κωνσταντίνος έχοντας ιδιαίτερη αδυναμία και παθολογική εμπιστοσύνη προς τη μάνα του (πράγμα που αποδεικνύεται από το τρομακτικό επεισόδιο του θανάτου της δεύτερης γυναίκας του Κωνσταντίνου, Φαύστας) συνεκάλεσε ένα κλιμάκιο «σοφών» (μεταξύ αυτών ήταν ο Εθνικός Σώπατρος, ο Ευσέβιος, κ.ά.) για να του φτιάξουν μια θρησκεία με βάση τις πίστεις και θρησκοληψίες της μάνας του. Έτσι προέκυψε ο επίσημος και σημερινός Χριστιανισμός του Κωνσταντίνου, οποίος είναι πλήρως ακατάστατος, ανακόλουθος, αντιφατικός και διαφορετικός από όλους τους διαφόρους αρχέγονους Εβραιο-Γνωστικο-Χριστιανισμούς!

Εκτός της εξαφανίσεως ότι τυχόν στοιχείων υπήρχαν, από τον Ευσέβιο και την παρέα του, η αρχαιολογία έχει διαπιστώσει τόσο ελάχιστα πράγματα ώστε να αδυνατεί να δώσει μια κάποια εικόνα του αρχέγονου μη Ιουδαϊκού Χριστιανισμού, από το +135 Κ.Ε. μεχρι τον Κωνσταντίνο. Οι κατακόμβες της Ρώμης και τα νεκροταφεία που περιέχουν δεν είναι μόνο χριστιανικό ζήτημα, όπως ψευδώς οι χριστιανοί έχουν διαδώσει. Οι κατακόμβες δεν ήταν χριστιανικές, παρ' όλον ότι άρεσε σε χριστιανούς να συχνάζουν εκεί! Μέσα σ' αυτές, υπάρχουν χριστιανικές και μη χριστιανικές τοιχογραφίες αρκετά ενδεικτικές για τα ολίγα πράγματα που συνέβαιναν εκεί μέσα τότε και για τις λοιδορίες των μη χριστιανών προς τους χριστιανούς. Έχομε επίσης τα ολίγα αιρετικά ψευδεπίγραφα Γνωστικοχριστιανικά βιβλία που ευρέθησαν το 1945 στην Περιοχή Ναγκ Χαμμάντι της Άνω Αιγύπτου και μερικά θρύμματα παπύρων. Πέραν τούτων το μόνο προκωνσταντίνιο ανασκαφέν αρχαιολογικό εύρημα είναι ένα μικρό και ενδεές χριστιανικό σπίτι στην πόλη Δούρα Ευρωπό που βρίσκεται στην ανατολική όχθη του ποταμού Ευφράτη στην βόρεια Μεσοποταμία εντός της σημερινής Συρίας. Η Ελληνιστική και μετά Ελληνορωμαϊκή αυτή πόλη (300 Π. Κ.Ε. – 256 Κ.Ε.) ήταν μεγάλος εμπορικός κόμβος και διέθετε πλούσια πολυτελή Ιουδαϊκή συναγωγή και πλούσιο πολυτελές Μιθραίο. Τα εντός των κτισμάτων αυτών ευρήματα φυλάσσονται σήμερα στο μουσείο της Δαμασκού.

Όλες αυτές οι παρατηρήσεις έχουν πολύ μεγάλη σημασία για το αν ο Παύλος ήταν ή δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο, για το αν σ' αυτόν οφείλεται ή όχι η επιβίωση και διάδοση του Χριστιανισμού, για την απήχηση, επιτυχία, βάρος και κύρος που είχε, για την ορθοδοξία και την συμφωνία του προς τα *Ευαγγέλια*, για την όλη ιστορία και κατασκευή αυτής της τεχνητής και κακοφτιαγμένης θρησκείας, κ.ο.κ. Το σημαντικό ερώτημα που παραμένει είναι: Ο «Μέγας» Παύλος, αυτός που μετά τον Ιησού κήρυξε και διαλάλησε τον Χριστιανισμό πρώτος και με το πάθος που καυχώνται οι χριστιανοί, γιατί δεν υπάρχει πουθενά σε κα-

μία επίσημη χριστιανική ή μη χριστιανική πηγή πέραν του μυθιστορηματικού βιβλίου των *Πράξεων*, των υποτιθεμένων δικών του *Επιστολών*, και ολίγων αποκρύφων και υστεροχρόνων κειμένων που προαναφέραμε; Ας μας δώσουν απάντηση οι φωστήρες και οι πράκτορες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας!

Περί «Ύμνου της Αγάπης»

Πολλά έχουν λεχθεί επαινετικά για τον **ύμνο της αγάπης**, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιγ΄: 1-13. Βεβαίως ο Παύλος αναφέρει ή κηρύττει την αγάπη και την αλληλοϋποστήριξη μεταξύ των οπαδών του σε μερικά σημεία των επιστολών του, όπως *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 9-10, ιγ΄: 8-10, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 14, *Πρός Εφεσίους* ε΄: 1-2, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* ε΄: 12-16, κλπ. Έχομε να κάνομε για την αγάπη που προέρχεται κυρίως από τις δέκα εντολές (*Έξοδος* κ΄: 1-17, *Δευτερονόμιον* ε΄: 1-33), και από το *Λευιτικόν* ιθ΄: 18, 34. Αυτή η αγάπη απευθύνεται προς τους πιστούς των χριστιανικών οργανώσεων του Παύλου, όπως ακριβώς και «η αγάπη προς τον πλησίον» του *Λευιτικού* και άλλων σχετικών χωρίων της *Παλαιάς Διαθήκης* τόσο στην γραφή όσο και στην πράξη απευθύνονται μόνον προς τον πλησίον Ισραηλίτη και κανέναν άλλον. Γι' αυτό στα γραπτά του Παύλου έχομε συχνές πυκνές αναφορές από την *Παλαιά Διαθήκη* οι οποίες λαμβάνονται όπως ταιριάζουν καλλίτερα κατά περίσταση, άσχετα αν μεταξύ τους και εν συνόλω φάσκουν και αντιφάσκουν. Ο Παύλος γνωρίζει ότι υπήρχαν πολλές διαμάχες μεταξύ των οπαδών του και προς αποφυγήν αυτών εντέλλεται ομόνοια και αλληλοϋποστήριξη και όχι αντεκδικήσεις!

Μελετώντας αυτά τα κείμενα βλέπομε ότι πρόκειται για εσωτερικές εντολές, παρά τις ελάχιστες γενικότερες θέσεις που προσπαθεί να παρουσιάζει στο κεφάλαιο ιβ΄ στην *Πρός Ρωμαίους*. Τελικά παραμένει εντός των χριστιανικών ομάδων. Αυτό ακόμα αποδεικνύεται και από τις αμέτρητες αντιφάσεις στα λόγια και στις πράξεις του Αποστόλου σε σχέση με την αγάπη ή την συγχώρεση που απαντώνται απανταχού στις *Επιστολές* του και στο βιβλίο των *Πράξεων των Αποστόλων*, όπως θα αναπτύξομε εν συντομία εντός ολίγου.

Το ίδιο ισχύει και για την αγάπη που κηρύττεται στο *Ευαγγέλιο* και στις τρεις *Επιστολές του Ιωάννου*. Από μία κριτική μελέτη του *Ευαγγελίου* αυτού και των τριών *Επιστολών* του Ιωάννου βλέπομε ότι απευθύνεται μόνο προς τις Ιωαννικές χριστιανικές κοινότητες.

Δεν νομίζω να υπάρχει κανείς που να απορρίπτει την αγάπη σαν μεγάλο παράγοντα για τη βελτίωση της ζωής και της ευτυχία των ανθρώπων. Πλην όμως εδώ για τον φημισμένο ύμνο έχω να κάνω τις εξής παρατηρήσεις:

Είναι γεγονός ότι οι στίχοι 1-7 και 13 του ύμνου έχουν μια ποιητικότητα που προκαλεί συγκίνηση σε πολλούς (ιδίως όταν απαγγέλλεται σε ένα κινηματογραφικό έργο με κατάλληλη μουσική υπόκρουση και φωτισμό όπως «*Η Μπλε Ταινία*» του Πολωνού μεταφυσικού σκηνοθέτη Krzysztof Kieslowski).

Όμως η απεριόριστη και άνευ όρων αγάπη που τα πάντα πιστεύει και τα πάντα υπομένει όπως την κηρύττει εδώ ο Παύλος (ιδίως στον στίχο 7) δεν είναι η νουνεχής αγάπη αλλά αυτή που καθιστά το άτομο πρόβατο και χωρίς αμυντικούς μηχανισμούς στις αντιξοότητες του κόσμου. Έρχεται σε αντίφαση με τον εαυτό του όταν στους στίχους *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 13-15 υποδηλώνει την αγάπη και το μίσος ως εργαλεία του ίδιου του Θεού. Εκτός και για τον Θεό ισχύουν άλλα απ' αυτά που λέει! Υπάρχει και άλλη αντίφαση του στίχου 11 με *Ματθαίον* ιη΄: 3, ιθ΄: 14, *Μάρκον* θ΄: 36 -37, ι΄: 13-16, *Λουκάν* θ΄: 48, ιη΄: 17 και *Α΄ Πέτρου* β΄: 1-3.

Μετά, από τον στίχο 9 μέχρι τον 12, διαβλέπομε ότι ο ύμνος (που τελειώνει με τον στίχο 13) είναι καθαρά μεταφυσικός και έχει να κάνει με την μέλλουσα ζωή στην οποίαν πιστεύει ο Παύλος φανατικά και προπαγανδίζει με κάθε μέσο. Τότε και εκεί ελπίζει ο Παύλος ότι θα αποκτήσει την τέλεια γνώση αντί της μερικής που έχει τώρα στον εδώ φυσικό κόσμο. Τότε θα βλέπει «πρόσωπον προς πρόσωπον» [τον Θεό Γιαχβέχ]. Κατά κάποιο περίεργο τρόπο δηλαδή, έχει κάνει ένα μπουρδούκλωμα αγάπης και μεταφυσικής γνώσης ή αγάπης για κάποια μεταφυσική γνώση που μόνο ο Παύλος φαντάζεται. Είναι πολύ περίεργο τί θέση έχουν αυτοί οι στίχοι (8-12) εντός του ύμνου αυτού της αγάπης. Καθαρά, είναι εκτός θέματος! Τί να έχει συμβεί άραγε; Δεν αποκλείεται να συνέβη κάποια παρεμβολή ή χάλκευση. Συνεπώς, αυτός ο ύμνος ως μεταφυσικός, ασαφής και αντιφατικός προς τα άλλα χωρία που παραθέσαμε εδώ είναι ανεφάρμοστος στη φυσική ζωή επί της γης. Ιδού παραθέτομε τον ύμνο, *Α΄ Κορινθίους* κεφάλαιο ιγ΄, εξετάστέ τον προσεκτικά, βγάλετε μόνοι σας συμπεράσματα και αποφασίσετε αν έχομε δίκιο ή άδικο:

1 Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον. 2 και εάν έχω προφητείαν και ειδώ τα μυστήρια πάντα και πάσαν την γνώσιν, και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ειμι. 3 και εάν ψωμίσω πάντα τα υπάρχοντά μου, και εάν παραδώ το σώμά μου ίνα καυθήσωμαι, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι. 4 Η αγάπη μακροθυμεί, χρηστεύεται, η αγάπη ου ζηλοί, η αγάπη ου περπερεύεται, ου φυσιούται, 5 ουκ ασχημονεί, ου ζητεί τα εαυτής, ου παροξύνεται, ου λογίζεται το κακόν, 6 ου χαίρει επί τη αδικία, συγχαίρει δε τη αληθεία· 7 πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει. 8 η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει. είτε δε προφητείαι, καταργηθήσονται· είτε γλώσσαι, παύσονται· είτε γνώσις, καταργηθήσεται. ***9 εκ μέρους δε γινώσκομεν και εκ μέρους προφητεύομεν· 10 όταν δε έλθη το τέλειον, τότε το εκ μέρους καταργηθήσεται. 11 ότε ήμην νήπιος, ως νήπιος ελάλουν, ως νήπιος εφρόνουν, ως νήπιος ελογιζόμην· ότε δε γέγονα ανήρ, κατήργηκα τα του νηπίου. 12 βλέπομεν γαρ άρτι δι' εσόπτρου εν αινίγματι, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον· άρτι γινώσκω εκ μέρους, τότε δε επιγνώσομαι καθώς και επεγνώσθην.*** *13 νυνί δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα· μείζων δε τούτων η αγάπη.*

Ας δούμε και τον ίδιο τον Παύλο κατά πόσον εφάρμοσε αυτήν την αγάπη που εκήρυττε. Έχομε ήδη ιδεί τον Παύλο στην Κόρινθο (*Πράξεις* ιη΄: 6) να καταριέται, να υβρίζει τον αρχιερέα (*Πράξεις* κγ΄: 3), να υποστηρίζει τη δουλεία, να εκνευρίζεται και να αποκαλεί τους Γαλάτες ανόητους, να τα ψάλλει υβριστικά στον Πέτρο και να καθυβρίζει τους Κρητικούς. Δεν συγχωρεί, αλλά καταριέται τον Αλέξανδρο τον χαλκέα για τα κακά που του έκανε να του τα ξεπληρώσει ο Κύριος, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* δ΄: 14, όπως και με τον Υμέναιον και τον Αλέξανδρον, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 20. Επίσης έχομε το πάθημα του Βαριησού-Ελύμα στην Πάφο της Κύπρου, *Πράξεις* ιγ΄: 6-11. Πού πήγε τότε η απεριόριστη και άνευ όρων αγάπη που τα πάντα υπομένει; Στην *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 13-14 μας διαβεβαιώνει ότι ο Θεός **δεν διέπραξε αδικία** εις βάρος του Ησαύ (*Γένεσις* κε΄: 19-34, κζ΄) με το να τον μισήσει και αμέσως στους στίχους θ΄: 15-16 βλέπομε ότι ο Θεός ελεεί επιλεκτικά αυτούς που θέλει, ώστε ακόμα και ο Θεός με τις επιλογές του περιορίζει την αγάπη. Όλοι οι στίχοι *Πρός Ρωμαίους* θ΄: 6-33 είναι ένας καθαρός Γιαχβισμός αντίθετος με την άνευ όρων αγάπη του Παύλου στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιγ΄: 1-13. Άρα η συμπεριφορά του Παύλου είναι αντιφατική προς

τα λόγια του ύμνου. («Δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις!».). Και ερωτούμε: Ποιος έχει δίκιο, ο Παύλος, ο Γιαχβέχ, ή ο Θεός; Όπως βλέπομε, το περίφημο «αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ...», δεν τηρήθηκε από τον Παύλο και τους χριστιανούς από τότε μέχρι σήμερα. Μόνο ελάχιστες και μεμονωμένες αφηγήσεις ιδιωτικών περιπτώσεων έχουν να μας ανακοινώσουν.

Ο τελικός στίχος (13) περιέχει και μίαν αντίφαση. Κατά την θεολογία του Παύλου όπως και όλου του Χριστιανισμού το μέλημα του χριστιανού είναι να σώσει την ψυχή του από την κατάρα του Θεού Πατρός Γιαχβέχ και να κερδίσει την αιώνιον βασιλεία. Έχομε αναφέρει πολλές φορές και δει σε πολλούς στίχους πως ο Παύλος σαφώς καταγράφει ότι αυτό το επιτυγχάνομε διά της πίστεως (τυφλής πίστεως), παρά τα όσα ομιλεί για αγάπη και ελπίδα σε άλλους στίχους. Εδώ όμως θεωρεί την αγάπη μεγαλύτερη (μείζονα) από την πίστη η οποία και μόνη πρόκειται να μας σώσει από την οργή του Θεού του! Άντε λοιπόν να βρεις άκρη με τον Παύλο.

Τί τελικά ισχύει πίσω απ' όλες αυτές τις κραυγαλέες και ακατάπαυστες αντιφάσεις τόσο στην θεωρία όσο και στην πράξη; Μόνο η ιστορική και φιλολογική εξέταση των κειμένων μπορούν να ρίξουν φως σ' αυτό τον κυκεώνα. Το τελικό συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι έχομε να κάνομε με: ανακατώματα, παραχαράξεις, παρεμβολές, κλπ, αγραμμάτων συνωμοτών που μπάλωναν τα πράγματα όσο μπορούσαν κατά εποχές και κατά περιστάσεις.

Επίλογος

Ως συμπλήρωμα όλων όσων ήδη εγγράψαμε μεταφέρομε ότι: Ο διαπρεπής θεολόγος Johanness Weiss συνοψίζοντας την Παυλική θεολογία γράφει μεταξύ άλλων τα εξής σημαντικά τα οποία συνηγορούν με όλα τα σχετικά πού έχομε αραδιάσει σ' αυτό το κεφάλαιο.

«*Τά πνευματικά ρεύματα τού καιρού συναντήθηκαν σ' αυτόν: Προφητική ευσέβεια της Παλαιάς Διαθήκης, ραββινικός Ιουδαϊσμός* [τουτέστιν Φαρισαϊσμός], *διαφωτισμός τού Ελληνιστικού Ιουδαϊσμού, δυαρχικός ασκητικός Γνωστικισμός. Επιπρόσθετα οι έντονες απαιτήσεις τού ηθικού κηρύγματος τού Ιησού είναι παρούσες, η ζώσα εσχατολογική έμφαση γιά τό τέλος τού αιώνος τούτου, πού βρίσκομε στόν Βαπτιστή, στόν Ιησού καί στήν αρχέγονη εκκλησία καί —πάνω απ' όλα— η ενθουσιώδης πεποίθηση πώς η σωτηρία τού τελικού αιώνα ήδη ανέτειλε ... Κι' ήταν ακριβώς αυτή η θεολογία ... ο φορέας μέ τόν οποίον η επιρροή του διατηρήθηκε στήν ιστορία. Πραγματικά, φαίνεται ωσάν τό ρεύμα τού Παυλιανισμού, από τά χρόνια λίγο μετά τήν γένεσή του, κύλισε μέσα από υπογείους κρυφούς δρόμους μέχρις ότου ανακαλύφθηκε ξανά κυρίως μέ τό έργο τού αιρετικού Μαρκίωνος. Αυτή όμως η θεώρηση τού πράγματος είναι σωστή μόνον κατά ένα μέρος. Ο Παύλος έφερε στόν Χριστιανισμό ώς παγκόσμια θρησκεία τό ύδωρ τής ζωής από τήν θρησκεία τής Παλαιάς Διαθήκης, από τό κήρυγμα τού Ιησού καί τής αρχέγονης εκκλησίας κι έτσι προστάτεψε τόν Χριστιανισμό από πλήρη εξελληνισμό˙ ...*». (*Ο αρχέγονος Χριστιανισμός*, Κέντρο βιβλικών ερευνών Άρτος τής Ζωής, Αθήναι 1983, σελίδα 91.).

Εδώ βέβαια ο Johannes Weiss σταματά πρόωρα. Δεν μας εξηγεί μια τρομακτική αντίφαση. Είναι φαεινότερον ηλίου ότι απ' όπου και να πιάσεις τον Χριστιανισμό σε αντίφαση και παραλογισμό θα καταλήξεις. Έτσι και εδώ η αντίφαση έγγειται στον Χριστιανισμό

που έφτιαξε ο Μαρκίων και ήθελε να επικρατήσει. Από την μια μεριά ο Μαρκίων επιθυμεί και δημιουργεί έναν Χριστιανισμό απηλλαγμένο από όλα τα εβραϊκά, γιαχβικά και παλαιοδιαθηκικά στοιχεία, αλλά από την άλλη εισάγει έναν Χριστιανισμό που στηρίζεται στην Παυλική θεολογία η οποία με τη σειρά της στηρίζεται στην *Παλαιά Διαθήκη*. Οι αναφορές στην *Παλαιά Διαθήκη* μέσα στις *Επιστολές* που αποδίδονται στον Παύλο (αλλά και στις άλλες) είναι τόσο συχνές και καίριες ώστε η εξάλειψή τους θα κατέληγε στην πλήρη αποσύνθεσή τους και ό,τι θα απέμενε δεν θα είχε κανέναν ειρμό και συναφές νόημα. Οπότε τίθενται τα ερωτήματα: (1) Πώς δεν το είδε αυτό ο Μαρκίων; ... (2) Γιατί ο διάσημος θεολόγος Johannes Weiss δεν έκανε μια προσπάθεια περαιτέρω για να εξηγήσει αυτή την τρομακτική αντίφαση; ...

Με μια καλή μελέτη τού ανωτέρω κεφαλαίου μπορούμε να σχηματίσομε μια καλή απάντηση στο πρώτο ερώτημα. Ακόμα στο ίδιο ερώτημα η εξήγηση που στέκει ισχυρότερα απ' όλες όσες έχω βρει στις έρευνες μου, είναι αυτή που παρέχεται διάχυτη μέσα στο καταπληκτικό ερευνητικό σύγγραμμα του σπουδαίου ερευνητή **Robert Price**, *The Amazing Colossal Apostle*: *The Search for the Historical Paul*, Signature Books, February 15, 2012.

Εδώ τελειώνω αγαπητοί αναγνώστες, γνωρίζοντας ότι δεν έχω εξαντλήσει πλήρως αυτό το τεράστιο θέμα. Ακόμα και ένας βαρύς τόμος δεν θα έφτανε. Δώσαμε μόνο νύξεις χωρίς να αναπτύξομε κάθε θέμα σε όλη του την έκταση. Υπάρχουν ακόμα πολλά θέματα που δεν αναπτύξαμε στην παρούσα εργασία. Π.χ. η προβληματική επίσκεψη του Παύλου στην Αθήνα και ο προβληματικός λόγος του στον Άρειο Πάγο, που αναφέρονται μόνο στις *Πράξεις* ιζ΄, η παραμονή του και οι ταραχές στην Έφεσο *Πράξεις* ιθ΄, η σχέση του με τους Ναζαρίτες, Εσσαίους και Ζηλωτές *Πράξεις* κα΄: 17-26 και κγ΄: 12-21, η σχέση της διδασκαλίας του Παύλου, των πατέρων Αυγουστίνου, Ιερωνύμου κ.ά.., των *Ευαγγελίων* και των *Καθολικών Επιστολών*. Τα δόγματα τού Παύλου και όλα όσα έχουν να κάνουν με την θεολογική θεμελίωση της Ιεράς Εξετάσεως αναπτύσσονται στο σημαντικό παράρτημα που έπεται. Ως γνωστόν, αυτά τα δόγματα εθέσπησαν την καταστροφή της σάρκας διά φρικτοτάτων βασανιστηρίων και θανατικών εκτελέσεων διά διαφόρων φοβερών μεθόδων, για να σωθεί το πνεύμα, η ψυχή, και να γλιτώσει ο υπόδικος μερικά από τα μάλλον πιο φοβερά βασανιστήρια της κολάσεως και του καθαρτηρίου. Ζήτω ο παραλογισμός, η βιομηχανία του φόνου και η φρίκη...! Αυτά τα θέματα όμως μπορείτε να τα μελετήσετε στα διάφορα βιβλία που αναφέρονται εντός της εργασίας αυτής. Υπάρχουν και πολλές παραπομπές που δεν συμπεριλήφθηκαν. Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και να προσθέσετε και άλλες αναφορές και να θέσετε και άλλα πολλά ερωτήματα... Η αναγραφή και επεξήγηση κάθε παραπομπής της παρούσας εργασίας μαζί με τους διαφόρους συσχετισμούς των διαφόρων παραπομπών θα είχε αυξήσει τον όγκο της πάνω από δέκα φορές. Σας προτείνω λοιπόν να μελετήσετε καλά όχι μόνο ετούτη την εργασία, αλλά και τις παραπομπές της, τη Βίβλο ολόκληρη και όλα τα βιβλία στα οποία έχω αναφερθεί. «Ερευνάτε τάς γραφάς» και «*γνώσεσθε τήν αλήθειαν, καί η αλήθεια ελευθερώσει υμάς*» (*Ιωάννης* η΄: 32). Μετά μόνοι σας αφού σκεφτείτε πολύ καλά να αποφασίσετε αμερόληπτα για τη στάση σας προς όλα αυτά χωρίς φόβο και πάθος. Είναι όλα αυτά θεόπνευστα, δοσμένα από έναν λογικό Θεό, πατέρα, παντοκράτορα, πάνσοφο, πανάγαθο, παντοδύναμο ή πρόκειται για κάτι άλλο...; Καλείστε να απαντήσετε με ειλικρίνεια, τουλάχιστον για τους εαυτούς σας. Δώσετε απάντηση στην ερώτηση: Τί ισχύει τελικά πίσω απ' όλες αυτές τις κραυγαλέες και ακατάπαυστες αντιφάσεις και τί σημαίνει η ιστορική καταστροφή που επηκολούθησε;

***

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

Συνεχίζομε περί Παύλου με την μετάφραση των συνοπτικών αλλά πολύ περιεκτικών σελίδων 520-528, του εξαιρετικού ερευνητικού συγγράμματος:

History of the Christian Religion to the Year Two Hundred (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200). By: Charles B. Waite, A. M., Fifth Edition – Revised. Chicago, 1900.

Ο συγγραφέας εξετάζει και παρουσιάζει μερικά μόνο από τα δόγματα τού Παύλου· όχι όλα! Τα δόγματα που εξετάζει ο εδώ ερευνητής είναι πολύ σπουδαία και τα παρουσιάζει με μεγάλη ακρίβεια. Άλλα περισσότερα δόγματα τού Παύλου έχομε ήδη εξετάσει και παρουσιάσει εντός του ανωτέρω κείμενου και αλλού.

Ο μεταφραστής, χάριν πληρεστέρας εκθέσεως τού θέματος, έθεσε εντός αγκυλών [-] μερικές επιπλέον σημειώσεις, πληροφορίες και αναφορές εντός του κειμένου της μετάφρασης, τις οποίες μόνοι σας μπορείτε εύκολα να εντοπίσετε και να διαπιστώσετε.

ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

[με συμπληρωματικές αναφορές απ' όλη την *Καινή Διαθήκη*]

Η διά ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΞΙΛΕΩΣΗ. —Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς το πως δύναται οιοσδήποτε να αρνηθεί το ότι ο Παύλος εδίδαξε το δόγμα της εξιλέωσης. Οι απόψεις του εκφράζονται με ικανώς σαφή γλώσσα στα επόμενα χωρία, όλα τα οποία ελήφθησαν από τις επιστολές του, τις οποίες οι Γερμανοί κριτικοί παραδέχονται ως γνήσιες:

«*όν προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού* ***αίματι****, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων*» —*Πρός Ρωμαίους* 3: 25.

«*έτι γαρ Χριστός όντων ημών ασθενών κατά καιρόν υπέρ ασεβών απέθανε. μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται· υπέρ γαρ του αγαθού τάχα τις και τολμά αποθανείν. συνίστησι δε την εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ημών Χριστός υπέρ ημών απέθανε. πολλώ ουν μάλλον δικαιωθέντες νυν εν τω* ***αίματι*** *αυτού σωθησόμεθα δι' αυτού από της οργής. ει γαρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεώ διά του θανάτου του υιού αυτού, πολλω μάλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα εν τη ζωή αυτού· ου μόνον δε, αλλά και καυχώμενοι εν τω Θεώ διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου νυν την καταλλαγήν ελάβομεν.*» —*Πρός Ρωμαίους* 5: 6-11.

«*ός γε του ιδίου υιού ουκ εφείσατο, αλλ' υπέρ ημών πάντων παρέδωκεν αυτόν, πως ουχί και συν αυτώ τα πάντα ημίν χαρίσεται;*» —*Πρός Ρωμαίους* 8: 32.

«*παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς*» —*Α΄ Πρός Κορινθίους* 15: 3.

«*του δόντος εαυτόν υπέρ των αμαρτιών ημών, όπως εξέληται ημάς εκ του ενεστώτος αιώνος πονηρού κατά το θέλημα του Θεού και πατρός ημών,*» —*Πρός Γαλάτας* 1: 4.

Βλέπε επίσης: —*Πρός Γαλάτας* 3: 13, «*Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα· γέγραπται γαρ·* ***επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου****·*». [Βλέπε και *Γένεσις* 40: 19, *Δευτερονόμιον* 21: 22-23, *Ιησούς του Ναυή* 8: 29, *Εσθήρ* 8: 7, και *Πράξεις* 5: 30, 10: 39, 13: 29, *Πρός Γαλάτας* 3΄: 13, *Α΄ Πέτρου* 2: 24.].

[*Α΄ Πρός Κορινθίους* 15: 3 «*παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι* ***Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών*** *κατά τας γραφάς,*».

Πρός Εφεσίους 1: 7 «***εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού****, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,*»

Πρός Εβραίους 9: 11-22 «*Χριστός δε παραγενόμενος αρχιερεύς των μελλόντων αγαθών διά της μείζονος και τελειοτέρας σκηνής, ου χειροποιήτου, τούτ' έστιν ου ταύτης της κτίσεως, ουδέ δι'* ***αίματος*** *τράγων και μόσχων, διά δε του* ***ιδίου αίματος*** *εισήλθεν εφάπαξ εις τα Άγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. ει γαρ το* ***αίμα*** *ταύρων και τράγων και σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τους κεκοινωμένους αγιάζει προς την της σαρκός καθαρότητα, πόσω μάλλον το* ***αίμα του Χριστού****, ος διά Πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τω Θεω, καθαριεί την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεώ ζώντι; Και διά τούτο διαθήκης καινής μεσίτης εστίν, όπως, θανάτου γενομένου εις απολύτρωσιν των επί τη πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την επαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιωνίου κληρονομίας. όπου γαρ διαθήκη, θάνατον ανάγκη φέρεσθαι του διαθεμένου· διαθήκη γαρ επί νεκροίς βεβαία, επεί μήποτε ισχύει ότε ζη ο διαθέμενος. Οθεν ουδ' η πρώτη χωρίς* ***αίματος*** *εγκεκαίνισται· λαληθείσης γαρ πάσης εντολής κατά τον νόμον υπό Μωϋσέως παντί τω λαώ, λαβών το* ***αίμα*** *των μόσχων και τράγων μετά ύδατος και ερίου κοκκίνου και υσσώπου, αυτό τε το βιβλίον και πάντα τον λαόν ερράντισε λέγων· τούτο το* ***αίμα*** *της διαθήκης ης ενετείλατο προς υμάς ο Θεός. και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω* ***αίματι*** *ομοίως ερράντισε. και σχεδόν εν* ***αίματι*** *πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και* ***χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεσις.***».

Πρός Εβραίους 10: 10 «εν ω θελήματι ηγιασμένοι εσμέν **διά της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού** εφάπαξ.».]

[Για το ίδιο δόγμα βλέπε και: *Ματθαίος* 26: 28, *Πράξεις* 20: 28, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 24-25, *Πρός Κολασσαείς* 1: 14, *Πρός Εβραίους* 9: 26-28, 10: 29, *Α΄ Πέτρου* 1: 2, 18-20, *Α΄ Ιωάννου* 1: 7, *Αποκάλυψις* 1: 5, 5: 9, 7: 14. Το δόγμα αυτό είναι γερά θεμελιωμένο!]

ΔΙΚΑΙΩΣΗ διά ΠΙΣΤΕΩΣ. —Ο Παύλος ήταν εξ ίσου καθαρός στην αναγγελία αυτού του δόγματος. Π.χ. βλέπε:

Πρός Ρωμαίους 1: 16, «*ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω* ***πιστεύοντι****, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι.*»,

Πρός Ρωμαίους 3: 22-24, «*δικαιοσύνη δε Θεού διά* ***πίστεως*** *Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους* ***πιστεύοντας****· ου γαρ εστι διαστολή· πάντες γαρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού, δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι διά της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού,*»,

Πρός Ρωμαίους 3: 30, «*επείπερ εις ο Θεός ος δικαιώσει περιτομήν εκ* ***πίστεως*** *και ακροβυστίαν διά της* ***πίστεως****.*»,

Πρός Ρωμαίους 4: 5, «*τω δε μη εργαζομένω,* ***πιστεύοντι*** *δε επί τον δικαιούντα τον ασεβή, λογίζεται η* ***πίστις*** *αυτού εις δικαιοσύνην,*»,

Πρός Ρωμαίους 4: 16 «*δια τούτο εκ **πίστεως**, ίνα κατά χάριν, εις το είναι βεβαίαν την επαγγελίαν παντί τω σπέρματι, ου τω εκ του νόμου μόνον, αλλά και τω εκ **πίστεως** Αβραάμ, ος εστι πατήρ πάντων ημών,*»,

Πρός Ρωμαίους 5: 1, «*Δικαιωθέντες ουν εκ **πίστεως** ειρήνην έχομεν προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,*»,

Πρός Γαλάτας 2: 16 «*ειδότες δε ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη διά **πίστεως** Ιησού Χριστού, και ημείς εις Χριστόν Ιησούν **επιστεύσαμεν**, ίνα δικαιωθώμεν εκ **πίστεως** Χριστού και ουκ εξ έργων νόμου, διότι ου δικαιωθήσεται εξ έργων νόμου πάσα σάρξ.*». Κλπ.

[*Πρός Ρωμαίους* 3: 27-28 «*Πού ουν η καύχησις; εξεκλείσθη. Διά ποίου νόμου; των έργων; ουχί, **αλλά διά νόμου πίστεως**. λογιζόμεθα ουν **πίστει δικαιούσθαι άνθρωπον χωρίς έργων νόμου**.*».

Πρός Ρωμαίους 6: 8 «***ει δε απεθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ***,».

Πρός Ρωμαίους 10: 9 «***ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδία σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήση·***».

Πρός Εφεσίους 2: 7-8 «*ίνα ενδείξηται εν τοις αιώσι τοις επερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλούτον της **χάριτος** αυτού εν χρηστότητι εφ' ημάς εν Χριστώ Ιησού.* ***τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον,***».

Για το ίδιο δόγμα έχομε και: *Ιωάννης* 3: 16-18, 11: 25-26, *Πράξεις* 10: 43, 16: 31.

Αυτά έρχονται σε καθαρή αντίφαση με τον Ιάκωβον, *Καθολική Επιστολή Ιακώβου* 2: 17 «*ούτω και η **πίστις, εάν μη έργα έχη, νεκρά***», 2: 20, κλπ.]

[**ΔΙΚΑΙΩΣΗ δι' ΕΡΓΩΝ** —Βεβαίως ο συνεχώς φάσκων και αντιφάσκων Παύλος δεν αντιφάσκει μόνο με τον Ιάκωβον2: 14-26, αλλά και με τον εαυτόν του. Σε 4 σημεία αντιφατικώς λέγει ότι εμείς και οι χήρες μπορούμε να σωθούμε και με έργα:

Πρός Ρωμαίους 2: 5-7 «*κατά δε την σκληρότητά σου και αμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτώ οργήν εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και **δικαιοκρισίας του Θεού, ος αποδώσει εκάστω κατά έργα αυτού**, τοις μεν καθ' **υπομονήν έργου αγαθού δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζητούσι ζωήν αιώνιον**,*»,

Πρός Ρωμαίους 2: 13 «*ου γαρ οι ακροαταί του νόμου δίκαιοι παρά τω Θεω, **αλλ' οι ποιηταί του νόμου δικαιωθήσονται**.*».

Β΄ Πρός Κορινθίους 5: 9-10 «*διό και φιλοτιμούμεθα, είτε ενδημούντες είτε εκδημούντες, ευάρεστοι αυτώ είναι. τους γαρ πάντας ημάς φανερωθήναι δεί έμπροσθεν του βήματος του Χριστού**, ίνα κομίσηται έκαστος τα διά του σώματος προς α έπραξεν, είτε αγαθόν είτε κακόν.*** »

Α΄ Πρός Τιμόθεον 2: 10 «*αλλ' ό πρέπει γυναιξίν **επαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι' έργων αγαθών**.*»,

Α΄ Πρός Τιμόθεον 5: 9-10 «*Χήρα καταλεγέσθω μη έλαττον ετών εξήκοντα γεγονυία, ενός ανδρός γυνή, **εν έργοις καλοίς μαρτυρουμένη, ει ετεκνοτρόφησεν, ει εξενοδόχησεν, ει αγίων πόδας ένιψεν, ει θλιβομένοις επήρκεσεν, ει παντί έργω αγαθώ επηκολούθησε**.*».

Για το ίδιο δόγμα βλέπε και *Ματθαίος* 7: 21, 12: 49-50, 19: 16-21, 21: 30-31, 23: 3, 25: 31-46, *Λουκάς* 6: 46, 49, 11: 28, *Πρός Ρωμαίους* 2: 13, 7: 1, *Ιακώβου* 2: 14-26, *Αποκάλυψις* 2: 23, 18: 6, 20: 12-13.

Μετά απ' αυτές τις αντιφάσεις και τις τρικλοποδιές βρείτε 'σεις την άκρη. Τί να πρωτοπεί και να πρωτοθαυμάσει κανείς με αυτόν τον Παύλο! Σε όλα τα ζητήματα φάσκει και αντιφάσκει. Οι αντιφάσεις και δολιότητές του ανέρχονται σε εκατοντάδες. Για την μνημειώδη αντιφατικότητα και κατά συνέπεια ψευδολογία του Παύλου όπως και όλης της *Καινή Διαθήκης* εδώ θα περιοριστούμε στο παράδειγμα του Μωσαϊκού Νόμου. Μελετήσετε τα παρακάτω αποσπάσματα με τη σειρά που τα παραθέτομε και αφού τα κατανοήσετε βγάλετε μόνοι σας τα συμπεράσματά σας:

Πράξεις 13: 39, *και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω πας ο πιστεύων δικαιούται*.

Ματθαίος 5: 17-18, *Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται*. (Βλέπε και *Λουκάς* 16: 17, 29.).

Πρός Ρωμαίους 6: 14, *αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν*.

7: 1, *Η αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ. ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζη*;

7: 6, *νυνί δε κατηργήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ώστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος*.

Πρός Γαλάτας 3: 10, *Οσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά·*

Πρός Ρωμαίους 4: 14-15, *ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήργηται η επαγγελία· ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις*.

Πρός Γαλάτας 3: 19, *Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι' αγγέλων εν χειρί μεσίτου*.

Α΄ Ιωάννου 3: 4, *Πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί, και η αμαρτία εστίν η ανομία*.

Πρός Ρωμαίους 7: 12, *ώστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή*.

7: 14, *οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν*.

Πρός Γαλάτας 3: 22-23, *αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι*. (Καλλίτερα και πληρέστερα μελετήσετε ολόκληρο το κεφάλαιο 3 της *Πρός Γαλάτας Επιστολής*.).

Πρός Ρωμαίους 3: 19, *Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεώ,*.

Εκτός από ολίγες εξαιρέσεις, τα περί Μωσαϊκού Νόμου τουΠαύλου έρχονται σε κατάφορη αντίθεση με τον ίδιο το Ιησού Χριστό των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ο οποίος όχι μόνο υποστηρίζει τον Νόμο αλλά και λέγει ότι μπορεί κανείς να κερδίσει την αιώνια ζωή διά της τηρήσεως των εντολών του νόμου και του ιδίου. Διαβάστε προσεκτικά: *Ματθαίος* ε΄: 17-19, ιθ΄: 17, *Μάρκος* ι΄: 19, *Λουκάς* ι΄: 26, *Ιωάννης* ιδ΄: 15, ιε΄: 10, κλπ. Ο Ιάκωβος μάλιστα στην *Επιστολή* του β΄: 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «***όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος***.». Ποιόν να πιστέψομε; Τον Παύλο, τον Ιάκωβο ή τον Ιησού; Ας μας απαντήσουν οι φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας!]

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ. —Αυτά τα δόγματα διεκηρύχθησαν από τον Παύλο σε γλώσσα, εάν είναι δυνατόν ακόμα περισσότερο σαφή [από τη γλώσσα των προηγουμένως αναφερθέντων δογμάτων]. Π.χ., βλέπε:

Πρός Ρωμαίους 8: 28, «*Οίδαμεν δε ότι τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν, τοις κατά πρόθεσιν* ***κλητοίς*** *ούσιν·*»,

Πρός Ρωμαίους 8: 30, «*ους δε* ***προώρισε****, τούτους και* ***εκάλεσε****, και ους* ***εκάλεσε****, τούτους και εδικαίωσεν, ους δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε.*»,

Πρός Ρωμαίους 9: 11-24, «*μήπω γαρ γεννηθέντων μηδέ πραξάντων τι αγαθόν ή κακόν, ίνα η κατ΄* ***εκλογήν*** *του Θεού πρόθεσις μένη, ουκ εξ έργων, αλλ΄ εκ του* ***καλούντος****, ερρέθη αυτή ότι ο μείζων δουλεύσει τω ελάσσονι, καθώς γέγραπται· τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε Ησαύ εμίσησα. Τί ουν ερούμεν; μη αδικία παρά τω Θεω; μη γένοιτο. τω γαρ Μωϋσή λέγει· ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτείρω. άρα ουν ου του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού. λέγει γαρ η γραφή τω Φαραω ότι εις αυτό τούτο εξήγειρά σε, όπως ενδείξωμαι εν σοί την δυναμίν μου, και όπως διαγγελή το όνομά μου εν πάση τη γη. άρα ουν ον θέλει ελεεί, ον δε θέλει σκληρύνει. Ερείς ουν μοι· τι έτι μέμφεται; τω γαρ βουλήματι αυτού τις ανθέστηκε; μενούνγε, ω άνθρωπε, συ τις ει ο ανταποκρινόμενος τω Θεω; μη ερεί το πλάσμα τω πλάσαντι, τι με εποίησας ούτως; ή ουκ έχει εξουσίαν ο κεραμεύς του πηλού, εκ του αυτού φυράματος ποιήσαι ό μεν εις τιμήν σκεύος, ό δε εις ατιμίαν; ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίσαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία σκεύη οργής* ***κατηρτισμένα*** *εις απώλειαν, και ίνα γνωρίση τον πλούτον της δόξης αυτού επί σκεύη ελέους, ά προητοίμασεν εις δόξαν, ους και εκάλεσεν ημάς ου μόνον εξ Ιουδαίων, αλλά και εξ εθνών,*»,

Πρός Ρωμαίους 11: 5-7, «*ούτως ουν και εν τω νυν καιρώ λείμμα* ***κατ' εκλογήν*** *χάριτος γέγονεν. ει δε χάριτι, ουκέτι εξ έργων· επεί η χάρις ουκέτι γίνεται χάρις. ει δε εξ έργων, ουκέτι εστί χάρις· επεί το έργον ουκέτι εστίν έργον. Τί ουν; ό επιζητεί Ισραήλ, τούτο ουκ επέτυχεν, η δε* ***εκλογή*** *επέτυχεν· οι δε λοιποί επωρώθησαν,*». Κλπ.

[*Πράξεις* 13: 48 «*ακούοντα δε τα έθνη έχαιρον και εδέξαντο τον λόγον του Κυρίου, και επίστευσαν* ***όσοι ήσαν τεταγμένοι εις ζωήν αιώνιον****·*»

Αν και λέγει: *Α΄ Πρός* Τιμόθεον 2: 3-4 «*τούτο γαρ καλόν και απόδεκτον ενώπιον του σωτήρος ημών Θεού,* ***ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν****.*».

Πρός Τίτον 2: 11-13: «***Επεφάνη γαρ η χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις****, παιδεύουσα ημάς ίνα αρνησάμενοι την ασέβειαν και τας κοσμικάς επιθυμίας σωφρό-*

νως και δικαίως και ευσεβώς ζήσωμεν εν τω νυν αιώνι, προσδεχόμενοι την μακαρίαν ελπίδα και επιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού,».

Αλλά και πάλι λέγει: *Πρός Ρωμαίους* 9: 22 «*ει δε θέλων ο Θεός ενδείξασθαι την οργήν και γνωρίσαι το δυνατόν αυτού ήνεγκεν εν πολλή μακροθυμία* ***σκεύη οργής κατηρτισμένα εις απώλειαν,***» και

Πρός Ρωμαίους 9: 27 «*Ησαΐας δε κράζει υπέρ του Ισραήλ· εάν ή ο αριθμός των υιών Ισραήλ ως η άμμος της θαλάσσης,* ***το κατάλειμμα σωθήσεται·***»]

Στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 4: 4 «*εν οίς ο θεός του αιώνος τούτου (διάβολος, σατανάς) ετύφλωσε τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι αυτοίς τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ος εστιν εικών του Θεού.*», ο Θεός αφήνει τον σατανά να δρά κατά των ανθρώπων και έτσι να χάνουν την σωτηρία. Άρα το σωτήριο σχέδιο του δεν πήγε καλά και κατά μάλλον ή ήττον απέτυχε.

Για το ίδιο δόγμα βλέπε και: *Μάρκος* 4: 11-12, *Λουκάς* 8: 10, *Ιωάννης* 6: 44, 65, 12: 40, *Α΄ Ιωάννου* 5: 18, *Α΄ Πέτρου* 1: 18-20 και *Β΄ Πέτρου* 2: 9.]

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Η θυσία ως εξιλέωση των αμαρτιών, ήταν ένα δόγμα πολύ γνωστό στους Ιουδαίους (Εβραίους). Είχε επικρατήσει μεταξύ όλων των εθνών της αρχαιότητας. Η πρακτική αυτή είχε την αρχή της, καθώς είναι γνωστόν, στην υποτιθεμένη ανάγκη της εξευμενίσεως ενός οργισμένου θεού. Για τον κατευνασμό της θεϊκής οργής γίνονταν προσφορές, αρχικά από τους καρπούς της γης, μετά των ζώων. Μεταξύ των Ιουδαίων το επικρατούν δόγμα αναφέρεται στην επιστολή *Πρός Εβραίους* 9: 21-22: «***και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω αίματι ομοίως ερράντισε. και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεσις.***». [Καλλίτερα ακόμα, ξαναδιαβάσετε ολόκληρο το χωρίο *Πρός Εβραίους* 9: 11-22, το οποίο παραθέσαμε ανωτέρω.]

[Αυτό είναι παρμένο από πολλά σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης*. Π.χ. μελετείστε: *Γένεσις* 4: 1-7, *Έξοδος* 24: 8, 29: 36, *Λευιτικόν* 4: 7, 5: 11-13, 8: 15, 19, 30, 14: 2-57, 15: 3-30, 16: 14-15, 18-19, 26-27, 17: 11, *Αριθμοί* 6: 10-14, 19: 17-18, 31: 22-24, *Ψαλμοί* 50 (ή 51): 21, 65(ή 66): 15, κ.ά. Ακόμα βλέπε: *Πρός Εφεσίους* 1: 7, «*εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά* ***του αίματος*** *αυτού, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,*», *Ματθαίος* 26: 28, «*τούτο γαρ εστι* ***το αίμά μου*** *το της καινής διαθήκης το περί πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών.*», κλπ. Ειρήσθω εν παρόδω ότι η έρευνα απέδειξε η επιστολή *Πρός Εβραίους* δεν γράφτηκε από τον Παύλο. Αυτό το συμπέρασμα το παραδέχεται και ο Τρεμπέλας, ο οποίος συμφωνεί με την άποψη ότι την επιστολή την έγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου ο οποίος καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου.].

Εάν το αίμα αμνών και τράγων ημπορούσε να κατευνάσει την οργισμένη Θεότητα και να την παρακινήσει να συγχωρέσει τις αμαρτίες του λαού, πόσο φυσική ήταν η μετάβαση στην ιδέα, ότι ο θάνατος ενός προσώπου έκτατης αρετής, και ιδιαιτέρως ενός που εθεωρείτο ότι ο ίδιος είναι Υιός του Θεού, θα κατεργαζόταν την συγχώρηση των αμαρτιών όλου του κόσμου. Όσο πιο μεγάλη η θυσία, τόσο περισσότερο επεκτεταμένος ο εξευμενισμός.

Οι αρχαίοι ήσαν οικείοι, επίσης, με τη ιδέα της θυσίας υπό τη μορφή σταύρωσεως. Απ' αυτές τις σταυρώσεις οι πιο σημαντικές ήταν: του Κρισνά της Ινδίας, Π.Κ.Ε. γύρω στο 1200· του Ινδουιστή, Βούδα Σάκια, Π.Κ.Ε. 600· του Θουλή της Αιγύπτου, Π.Κ.Ε. 1700· και του Μίθρα, της Περσίας, Π.Κ.Ε. 600.

Είναι δυνατόν ο Παύλος να μην είχε ακούσει τίποτα για αυτούς τους αρχαίους σωτήρες; Εν τούτοις δεν ήταν ολιγότερο ειλικρινής με το να πιστεύει ότι ο αληθινός σωτήρας είχε τώρα παρουσιαστεί. Είναι αληθές ότι ο ίδιος ο Ιησούς, ουδεμία φορά κατά την διάρκεια της προκαταρκτική ανακρίσεως, είτε μπροστά στο συνέδριο, είτε μπροστά στον Πιλάτο, είτε καθ' οδόν προς την εκτέλεση, είτε κατά την σταύρωση, έδωσε κανέναν υπαινιγμό ότι επρόκειτο να αποθάνει διά τις αμαρτίες του κόσμου.

Παρ' όλα ταύτα, ο Παύλος, ο οποίος δεν είχε λάβει μέρος στα Μεσσιανικά όνειρα των άλλων αποστόλων, του ίδιου του Ιησού, λογικώς παρακινήθηκε να θεωρήσει τα πάθη κατά την σταύρωση ως μία θυσία. Εάν επρόκειτο να εγκαταλείψει μια θρησκεία εξιλέωσης, έπρεπε τότε να αρπάξει μια άλλη, η οποία συμπεριλάμβανε μια εξιλέωση ακόμη υψηλότερου χαρακτήρα.

Αυτή η ιδέα της εντεταλμένης εξιλέωσης, στην οποίαν ο Παύλος οδηγήθηκε φυσικά και λογικά, κατά την μετάβαση του από την Ιουδαϊκή στην Χριστιανική πίστη, έγινε σ' αυτόν η απορροφούσα σκέψη, η εμψυχωτική αρχή της επακόλουθης ζωής του. Από τότε και μετά επρόκειτο να γνωρίζει μόνο τον Ιησού και αυτόν εσταυρωμένο διά τις αμαρτίες τού κόσμου.

Για την εξιλέωση, η δικαίωση διά πίστεως δεν ήταν τίποτα πλέον παρά ένα παρεπόμενο συμπέρασμα. Η θυσία έπρεπε να γίνει αποδεκτή από εκείνον διά τον οποίον είχε γίνει. Εάν η πίστη του ήταν αρκετή, θα πλενόταν στο το αίμα του Ιησού και θα καθαριζόταν απ' αυτό.

[Ο Ιησούς Χριστός των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ουδέποτε ανέφερε τον Αδάμ και το προπατορικό αμάρτημα σε οτιδήποτε έστω και το παραμικρό. Ουδέποτε εδήλωσε ότι τα προκαθορισμένα πάθη του αποτελούν εξιλεωτική θυσία για το αμάρτημα αυτό και έπρεπε να λάβουν χώρα για να σωθεί το ανθρώπινο γένος από την κατάρα και την οργή του Θεού Πατρός, Γιαχβέχ. Αυτά δεν υπάρχουν στα *Ευαγγέλια*, παρά μόνο στον Παύλο και μετέπειτα στην χριστιανική κατήχηση και δικαιολόγηση!

Τα θεολογικά δόγματα τού Παύλου είναι καινοφανή για τον Εβραϊσμό. Οι Εβραίοι ουδέποτε φαντάστηκαν έναν Μεσσίαχ Υιόν του Γιαχβέχ ή ομοούσιον με τον Θεό Πατέρα Γιαχβέχ, για να εξιλεώσει όλο τον κόσμο από το αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας. Ο Μεσσίαχ των Εβραίων ήταν ένας άνθρωπος ειδικά επιλεγμένος από τον Γιαχβέχ για να επανιδρύσει το χαμένο κράτος του Δαυίδ και να εγκαθιδρύσει ειρήνη και την ευτυχία στον εκλεκτό λαό του. Για τις αμαρτίες τους είχαν την ημέρα του εξιλασμού. Η κατάργηση ή ακόμα η αλλοίωση του Μωσαϊκού Νόμου ήταν θανάσιμο αμάρτημα για τους Εβραίους. Η καταγωγή του Ιησού ως Μεγάλου Αρχιερέως από τον Μελχισεδέκ και όχι τον Ααρών ήταν μεγάλη παράβαση του θεϊκού Νόμου όπως και η κατάργηση της περιτομής, κ ά.

Ο Παύλος ομολογεί ότι ήταν Εβραίος και ζηλωτής του Νόμου. Φαρισαίος που μορφώθηκε «παρά τους πόδας» του μεγάλου διδασκάλου Φαρισαίου Γαμαλιήλ. Τότε γεννιέται το ερώτημα πώς στις κύριες και μεγάλες επιστολές του (*Πρός Ρωμαίους*, δύο *Πρός Κορινθίους*, *Πρός Γαλάτας*, *Πρός Εβραίους*) αναπτύσσει τόσο καινοφανή και αντίθετα προς τον Εβραϊσμό δόγματα; Πως του κατέβηκαν μαζί με τα ψεύδη και τις στρεψοδικίες του; Αν είναι δικά του τότε είναι προφανές ότι ο Παύλος αποσπάσθηκε από τον ορθόδοξο Ιουδαϊ-

σμό και έκανε δική του αίρεση για λόγους που δεν έχομε εξακριβώσει με αποδείξεις. Μηπως όμως δεν είναι δικά του αλλά χριστιανικά δόγματα που παρεισέφρησαν αργότερα και τα έβαλαν στις *Επιστολές* του Παύλου;

Έχομε ήδη αναφέρει ότι πολλοί επιστήμονες αμφισβητούν την ύπαρξη του Παύλου και άλλοι όλες τις *Επιστολές* του. Μήπως αυτή η τρομερή αντίφαση είναι μια ισχυρή ένδειξη του ότι έχουν δίκιο; Ή μήπως έχουν δίκιο οι Εβιωνίτες για όσα του καταμαρτυρούν;]

Ο προκαθορισμός δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια άλλη μορφή του δόγματος περί μοιραίου των Εσσαίων. Αν και ήταν μορφωμένος Φαρισαίος ο Παύλος είχε υιοθετήσει πολλές απόψεις των Εσσαίων, και ήταν κορεσμένος μέχρις εσχάτων από την μοιρολατρία αυτής της αίρεσης.

Υπάρχουν άλλα δόγματα του Αποστόλου τα οποία μέχρι στιγμής έχουν παρακρατηθεί στην αφάνεια, αλλά είναι μεγάλης σημασίας για την ανάπτυξη της Χριστιανικής θρησκείας που επακολούθησε. Αυτά λοιπόν πρέπει τώρα να εξετάσομε.

ΔΟΓΜΑΤΑ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ.

«ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΣΑΡΚΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΊΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· Η΄, ΝΑ ΦΟΝΕΥΣΕΙΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Η ΨΥΧΗ.»

«*Όλως ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοις έθνεσιν ονομάζεται, ώστε γυναίκά τινα του πατρός έχειν.*

και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ, και ουχί μάλλον επενθήσατε, ***ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών*** *ό το έργον τούτο ποιήσας!*

εγώ μεν γαρ ως απών τω σώματι, παρών δε τω πνεύματι, ***ήδη κέκρικα*** *ως παρών* ***τον ούτω τούτο κατεργασάμενον,***

εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συναχθέντων υμών και του εμού πνεύματος συν τη δυνάμει του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά ***εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού***.»

«*τι γαρ μοι και τους έξω κρίνειν; ουχί τους έσω υμείς κρίνετε; τους δε έξω ο Θεός κρίνει.* ***και εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών***.» —*Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 1-5, 12-13.

[Στον στίχο 1 έχομε την πληροφορία μόνο τι ήταν το αδίκημα κάποιου. Ότι δηλαδή κάποιος γιος είχε σεξουαλικές σχέσεις με την μητριά του. Δεν αναφέρεται τίποτα για τις συνθήκες υπό τις οποίες συνέβη, αν ήταν όντως ή όχι ένοχος ο αδικήσας γιος, και αν τελικά ένοιαξε τον πατέρα του που μάλλον υπονοείται πως ήταν ο αδικηθείς χωρίς να είναι σίγουρο. Ο αδικηθείς μπορεί να ήταν η γυναίκα του πατέρα, δηλαδή η μητριά του γιου. Αν εμβαθύνομε στον τρόπο με τον οποίον ο Παύλος αναφέρει εδώ τα συμβάντα, φαίνεται αρκετά αμφίβολο ότι ένοιαξε καθόλου τον πατέρα και μάλλον όλα να έγιναν κοινή συναινέσει. Π.χ., στον στίχο *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 6 ο Παύλος αντιδρά ως εξής: «*Ου καλόν το καύχημα υμών. ουκ οίδατε ότι μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί;*». Δεν βλέπομε κανέναν να διαμαρτύρεται για αδίκημα, αλλά αντιθέτως ο στίχος 2 φανερώνει σαφώς ότι κανένας από τη σύναξη της Κορίνθου δεν νοιάστηκε για το συμβάν και επομένως δεν υπήρχε ούτε αδικήσας ούτε αδικηθείς. Όλα αυτά για τον Παύλο είναι ψιλά γράμματα και παραβλέπονται. Άλλο είναι το ζήτημα που τον καίει όπως θα δούμε στη συνέχεια και αυτός μόνος,

από ό,τι είχε ακούσει και εν τη απουσία του, το θέτει ως έσχατο έγκλημα. Έτσι το ποινικό δίκαιο, ο αστικός κώδικας και η εγκεκριμένη δικαστική διαδικασία δεν έχουν καμία θέση για τον Παύλο. Το μόνο που τον νοιάζει είναι το καταστατικό της εκκλησίας όπως το εννοούσε αυτός και μόνον. Όπως θα δούμε στη συνέχεια η κατάληξη ήταν πάρα πολύ λυπηρή για όλους, όπως σαφώς δηλώνεται στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 7: 7-11. Η θανάτωση τού γιου, την οποία επιζητούσε επιμόνως ο Παύλος, θα ήταν άκρως οδυνηρή και καταστροφική για τον πατέρα όταν μάλιστα ό,τι και αν έκανε ο γιος του όπως διαφαίνεται δεν τον ενόχλησε πολλώ μάλλον να τον αδίκησε. Μετά, οι Χριστιανοί κοκορεύονται για μετάνοια και συγχώρεση. Εδώ δεν εδόθη καμία ευκαιρία!]

Τί εννοεί ο Παύλος εδώ; Διάφοροι ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από την έξωση εκ της εκκλησίας.

Εντούτοις, δεν ήταν τέτοια η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο απόστολος, για τον κατ' ευθείαν αποκλεισμό από την εκκλησία. Οι αδελφοί έπρεπε να:

«**αποσυρθούν**» εφ' εαυτού των απ' τέτοιους πονηρούς (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 5, *«παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν.* ***αφίστασο*** *από των τοιούτων.*», *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 6, «*Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,* ***στέλλεσθαι*** *υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.*»)·

ή από τέτοιους έπρεπε να «**απομακρυνθούν**» (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 5, «*έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. και* ***τούτους αποτρέπου***.»)·

ή έπρεπε **να τους αποφεύγουν** (*Πρός Ρωμαίους* 16: 17 «*Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, σκοπείν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα παρά την διδαχήν ην υμείς εμάθετε ποιούντας, και* ***εκκλίνατε απ' αυτών***·»)·

ή να τους «**σημειώνουν**» ή να τους «**προειδοποιούν**» και «να μην κάνουν καθόλου παρέα» μαζί τους (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 14, «*ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, τούτον* ***σημειούσθε****, και* ***μη συναναμίγνυσθε αυτώ****, ίνα εντραπή·*»).

[Ακόμα βλέπε: *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-15, «***Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις****· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου;*», (και *Α΄ Ιωάννου* 2: 12-17, *Β΄ Ιωάννου* 10-11).

Και ο Ιησούς σε μερικά σημεία είχε ανάλογη γλώσσα για επίλυση διαφορών. *Ματθαίος* 5: 22-26, «*Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εικη ένοχος έσται τη κρίσει· ος δ' αν είπη τω αδελφώ αυτού ρακά, ένοχος έσται τω συνεδρίω· ος δ' αν είπη μωρέ,* ***ένοχος έσται εις την γέενναν του πυρός****. Εάν ουν προσφέρης το δώρόν σου επί το θυσιαστήριον κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρόν σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου, και* ***ύπαγε πρώτον διαλλάγηθι τω αδελφώ σου****, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρόν σου.* ***Ίσθι ευνοών τω αντιδίκω σου ταχύ έως ότου ει εν τη οδώ μετ' αυτού, μήποτέ σε παραδώ ο αντίδικος τω κριτή και ο κριτής σε παραδώ τω υπηρέτη, και εις φυλακήν βληθήση****· αμήν λέγω σοι,* ***ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου αποδώς τον έσχατον κοδράντην****.*»

18: 15-17, «*Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν*

ρήμα. εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησία· ***εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης.*** ».].

Ο Παύλος διέταξε την εκκλησία της Κορίνθου «***εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών***». Η λέξη που χρησιμοποιείται είναι *εξαρείτε* «= απομακρύνατε, βγάλετε από τη μέση ή από ανάμεσα» από το ρήμα *εξαιρώ*˙ ή σύμφωνα με σωστότερο ανάγνωσμα, *αρείτε,* από το ρήμα *αίρω.*

Τώρα ποία η σημασία του *αίρω* και *του εξαιρώ*;

Το ακόλουθο είναι ένας από τους ορισμούς που δίνονται από τους Liddell και Scott: «Να σηκώσεις και να απομακρύνεις, να απομακρύνεις, να θέσεις τέρμα στο: αργότερα, να φονεύσεις.».

Έτσι, ένας από τους ορισμούς του *εξαιρέω*, συνηρημένος τύπος του οποίου είναι το *εξαιρώ*, είναι, «φονεύω, θανατώνω, σκοτώνω, βγάζω από τη μέση».

Εμείς αναγνωρίζομε ότι η φράση «*εξαρείτε τον πονηρόν*» χρησιμοποιείται με την έννοια «βγάλετε από τη μέση [δια θανατώσεως] τον πονηρόν = κακόν, άνομο, παλιάνθρωπο, διεφθαρμένο»˙ όπως όταν λέμε σε έναν φίλο, «Αυτός έφυγε από τη μέση.». Τω όντι, αυτή είναι η κοινή χρήση της φράσεως και των ισοδυνάμων της σε άλλες γλώσσες για περισσότερα από δυο χιλιάδες χρόνια.

Στην *Καινή Διαθήκη* υπάρχουν συχνά παραδείγματα της χρήσης του ρήματος *αίρω* κατ' αυτήν την έννοια.

Παραδείγματος χάριν:

Ματθαίος 24: 39 «*και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλυσμός και* ***ήρεν*** *άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου.*».

Λουκάς 23: 18 «*ανέκραξαν δε παμπληθεί λέγοντες·* ***αίρε*** *τούτον, απόλυσον δε ημίν Βαραββάν·*». Βλέπε επίσης *Ιωάννης* 19: 15, και *Πράξεις* 21: 36.

Ιωάννης 17: 15 «*ουκ ερωτώ ίνα* ***άρης*** *αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού*».

Ιωάννης 15: 2 «*παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν,* ***αίρει*** *αυτό, και παν το καρπόν φέρον,* ***καθαίρει*** *αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη.*».

Ιωάννης 11: 48-50 «*εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και* ***αρούσιν*** *ημών και τον τόπον και το έθνος. εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερεύς ων του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν, ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται.*».

Πράξεις 8: 33 «*εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού* ***ήρθη****· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι* ***αίρεται*** *από της γης η ζωή αυτού.*».

Πράξεις 22: 22 «*Ήκουον δε αυτού άχρι τούτου του λόγου, και* ***επήραν*** *την φωνήν αυτών λέγοντες·* ***αίρε*** *από της γης τον τοιούτον· ου γαρ καθήκεν αυτόν ζήν.*».

Ούτως η φιλολογική ένδειξη είναι υπερβολική.

Αν όμως υπήρχε κάποια αμφιβολία διά την σημασία αυτού του κεφαλαίου, και για την πρόθεση του αποστόλου, θα πρέπει [η αμφιβολία αυτή] να εξαλειφθεί από την ανάγνωση της επομένης επιστολής προς την ιδίαν εκκλησία, εις την οποίαν αναφέρει την ίδια πράξη. Στην επόμενη επιστολή λέγει:

«*ου μόνον δε εν τη παρουσία αυτού, αλλά και εν τη παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ' υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιπόθησιν, τον υμών* ***οδυρμόν****, τον υμών* ***ζήλον*** *υπέρ εμού,* ***ώστε με μάλλον χαρήναι,***

ότι ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, ***ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην****· βλέπω γαρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ωραν,* ***ελύπησεν υμάς****.*

νυν χαίρω*, ουχ ότι* ***ελυπήθητε****, αλλ' ότι* ***ελυπήθητε*** *εις μετάνοιαν·* ***ελυπήθητε γαρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί ζημιωθήτε εξ ημών****.*

η γαρ ***κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν*** *αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.*

ιδού γαρ αυτό τούτο, το ***κατά Θεόν λυπηθήναι*** *υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν* ***σπουδήν****, αλλά απολογίαν, αλλά* ***αγανάκτησιν****, αλλά φόβον, αλλά επιπόθησιν, αλλά* ***ζήλον****, αλλά* ***εκδίκησιν****! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τω πράγματι.*

άρα ει και έγραψα υμίν, ουχ ***είνεκεν του αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν του αδικηθέντος, αλλ' είνεκεν του*** *φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον του Θεού.*

Δια τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τη παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον ***εχάρημεν επί τη χαρά Τίτου, ότι αναπέπαυται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών****·*» —[*Β΄ Πρός Κορινθίους* 7: 7-13.].

Ο απόστολος δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την μεριά του κατηγορουμένου. Ούτε ενδιαφέρθηκε καθόλου για 'κείνον που αδικήθηκε. Η μόνη φροντίδα ήταν αυτή για την εκκλησία. Και τώρα που η εκκλησία είχε εξεγερθεί, και μέσα στην αγανάκτηση και τον ζήλο της πήρε εκδίκηση από τον ανομούντα, αυτός, ο Παύλος, ικανοποιήθηκε.

[Δεν ξέρομε βεβαίως πόσον ο Εβραιόφρων Παύλος είχε κατά νουν: (1) την κατάρα του Ιακώβ κατά του υιού του Ρουβήν επειδή ο Ρουβήν ανέβηκε εις την κλίνην του πατρός του και «έκανε κάτι» με μια από τις γυναίκες του πατρός του *Γένεσις* 49: 3-4, (2) τα παθήματα των δέκα γυναικών και παλλακίδων του προφητάνακτος Δαυίδ επειδή τις τακτοποίησε όλες ο υιός Αβεσσαλώμ, *Β΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών* 15: 16, 16: 15-23, 20: 3, (3) την διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου, *Λευιτικόν* 20: 11 «και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι.». Όμως κατά καμίαν έννοιαν δεν δηλώνει ή υπονοεί κάτι τέτοιο στις επιστολές του, παρ' όλο που η παυλική ομάδα της Κορίνθου αποτελείτο σχεδόν όλη από Ιουδαίους της διασποράς.

Τελικά ο Παύλος και Τίτος χάρηκαν με την έκβαση των πραγμάτων, και όπως διαβάζομε χάρηκαν πολύ. Απ' ό,τι γράφεται στις δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολές*, πρέπει να ήταν ο Τίτος και η Χλόη (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 11) αυτοί που ειδοποίησαν τον Παύλο περί των συμβάντων. Επίσης στην *Επιστολή Πρός Γαλάτας* ο Παύλος έχει εξοργισθεί σε άκρατο βαθμό. Αναθεματίζει, μπλέκει τα λόγια του, υβρίζει τους πάντες και τα πάντα ακόμα και τον Πέτρο (*Πρός Γαλάτας* 2: 11-21). Παρακάτω θα ασχοληθούμε εκτενώς και με τον στίχο *Πρός Γαλάτας* 5: 12. Από τις αναφορές εκ των *Επιστολών* που έχομε ήδη γράψει εδώ και πολλές άλλες που δεν έχομε γράψει συμπεραίνομε ότι ο Παύλος πάντα είχε τους ανθρώπους του για να κατασκοπεύουν άτομα και πράγματα. Η Ιερά Εξέτασις εφάρμοσε πολύ πιστά αυτή την τακτική.]

Είχε [ο Παύλος] εκ προοιμίου καταδικάσει τον ανομούντα, και είχε εξαγγείλει καταδικαστική πρόταση, και το είχε κάνει αρκετά ξεκάθαρο ότι επιθυμούσε [απαιτούσε] η πρόταση [΄ του] να εκτελεστεί. Το ότι αυτό συνέβη, φαίνεται καθαρά από τη γλώσσα της δεύτερης επιστολής.

[Εδώ πρέπει να προσθέσομε ότι: Ο Παύλος στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2:1-11, συνιστά αγάπη προς τον μετανοήσαντα. Αυτό οφείλομε να το αναφέρομε διότι πολλοί διεστραμμένοι απολογητές της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας το χρησιμοποιούν για να απαλλάξουν τον Παύλο από την κακία, τη δικτατορία και την αγριότητά που έχει επιδείξει εν προκειμένω. Εδώ απλώς δίδει μια γενική και αφηρημένη εντολή αγάπης και μετανοίας, η οποία όμως λαμβάνει ισχύ όταν μόνο αυτός ο ίδιος κρίνει ότι η μετάνοια τού αμαρτήσαντος έγινε εντός των πλαισίων που αυτός έθεσε. Ο Παύλος ως μέγας εγωιστής οικειοποιείται την ανώτατη αρχή μέσα στις ομάδες των πιστών του και μόνον αυτός ως αυθεντία επικυρώνει ό,τι θέλει και όταν αυτός νομίζει ότι οι όροι του ικανοποιήθηκαν επαρκώς. Γι' αυτό, π.χ., βλέπομε και το θράσος του στον στίχο 2: 9 όπου γράφει: «εις τούτο γαρ και έγραψα, **ίνα γνώ την δοκιμήν υμών**, **ει εις πάντα υπήκοοί εστε**» κλπ. Ακόμα και σ' αυτό το σημείο **δοκιμάζει** τα μέλη της ομάδας του και απαιτεί υπακοή «**εις πάντα**»! Πλήρης δικτατορία δηλαδή! Αν ψυχαναλύσομε την κατάσταση αυτών των μελών φτάνομε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ήσαν σχιζοειδή, πλήρως προβατοποιημένα και εντελώς εξαθλιωμένα πνευματικώς! Διότι αντί να τον εξαποστείλουν από 'κει που ήλθε αυτά υπομένουν τυφλά οτιδήποτε τους επιτάσσει! Ας μελετήσομε λοιπόν τα παράξενα και αλλοπρόσαλλα του εδαφίου *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2: 1-11:

«*Έκρινα δε εμαυτώ τούτο, το μη πάλιν εν λύπη ελθείν προς υμάς. ει γαρ εγώ λυπώ υμάς, και τις εστιν ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού; και έγραψα υμίν τούτο αυτό, ίνα μη ελθών λύπην έχω αφ' ων έδει με χαίρειν, πεποιθώς επί πάντας υμάς ότι η εμή χαρά πάντων υμών εστιν. εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδίας έγραψα υμίν διά πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθήτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ην έχω περισσοτέρως εις υμάς. Ει δε τις λελύπηκεν, ουκ εμέ λελύπηκεν, αλλά, από μέρους ίνα μη επιβαρώ, πάντας υμάς. ικανόν τω τοιούτω η επιτιμία αύτη η υπό των πλειόνων· ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή ο τοιούτος. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην. εις τούτο γαρ και έγραψα, ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε. ω δε τι χαρίζεσθε, και εγώ· και γαρ εγώ ει τι κεχάρισμαι ω κεχάρισμαι, δι' υμάς εν προσώπω Χριστού, ίνα μη πλεονεκτηθώμεν υπό του σατανά· ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν.*»

Βλέπομε ότι, αν και συνδέει αυτά που γράφει εδώ με αυτά που έγραψε στην πρώτη επιστολή η σχέση τους με το επεισόδιο της *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5, το οποίο εξετάζομε εδώ, είναι καθαρά στρεψόδικη. Ενώ, όπως έχομε καταστήσει σαφές ανωτέρω, π.χ. με το «*παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.*» και με τα τόσα άλλα, ο Παύλος εκ προοιμίου έχει καταδικάσει τον ανομούντα, εδώ τώρα γράφει: «*ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή* ***ο τοιούτος****. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην*», κλπ. Το «*δι' υμάς εν προσώπω Χριστού,*» είναι ένα αφηρημένο κόλπο όπως και ολόκληρο το εδάφιο είναι ένα προπαρασκευαστικό βήμα διά τους παραλήπτες της επιστολής, ούτως ώστε στο κεφάλαιο 7 να επέλθει σαν καταπέλτης. Διότι στο κεφάλαιο 7 βλέπομε καθαρά τη γλώσσα και το ύφος να αλλάζει ριζικά. Όχι μόνον επανέρχεται σαφώς στο επεισόδιο, τη γλώσσα και το ύφος του κεφαλαίου 5 της *Α΄ Πρός Κορινθίους*, αλλά τώρα χρησιμοποιεί διαφορετικά κριτήρια, π.χ. της δικής του χαρά και του Τίτου με

όλες τις συγκαλυμμένες κακοήθειές του κλπ., και δηλώνει ευθέως: «*ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή,* ***ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην...»*** κλπ**.,** μαζί με όλες τις άθλιες στρεψοδικίες που μόλις ανωτέρω παραθέσαμε. Από τα ίδια τα γραπτά του, ευκολότατα αποδεικνύεται ότι ο Παύλος είναι ένας δόλιος και πονηρός στρεψόδικος. Η σχέση των κεφαλαίων *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2 και 7 αποτελεί ένα παράδειγμα μέσα στα τόσα άλλα. Μερικές φορές έχει το θράσος να το ομολογεί και ο ίδιος. Π.χ. *Πράξεις* 9: 22, *Πρός Ρωμαίους* 3: 7 «***Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;***» (το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος!), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18, και πολλά άλλα. Έτσι λοιπόν φθάνομε αβιάστως στα παρακάτω συμπεράσματα τών «αγίων και θεοφόρων πατέρων», τα οποία ο Waite έκανε το κόπο να μας καταγράψει:]

Το συμπέρασμα που βγήκε εξ αυτού του κεφαλαίου [*Β΄ Πρός Κορινθίους* 7] από τον Τερτυλλιανό [ήδη στο τέλος δευτέρου και αρχές τρίτου αιώνα], τον Αμβρόσιο [δεύτερον ήμισυ του τετάρτου αιώνα], και άλλους πατέρες της εκκλησίας, ήταν, «ότι το άτομο μπορεί να καταστραφεί για να σωθεί η εκκλησία.».

[Είναι πολύ γραφικές, εκφοβιστικές για τους αφελείς, και φαιδρές συνάμα οι περιγραφές του πυρός και των βασάνων στην αιώνια κόλαση στα γραπτά του Τερτυλλιανού! Φανερώνουν άτομο πάσχον τρομερά από πολύ άσχημες ψυχο-πνευματικές διαταραχές!]

Ούτε οι σύγχρονοι σχολιαστές μπορούν εύκολα να βγάλουν κάποιο άλλο συμπέρασμα.

Στο Comm. Phil., 1855, του Scott Henry, προτείνεται ότι ο Παύλος επρόκειτο να χτυπήσει τον ανομούντα με μια τρομακτική αρρώστια ενώ βρισκόταν ανάμεσα τους, κατά τον χρόνο που αυτοί ήταν συγκεντρωμένοι, έτσι ώστε θα ήταν υποχρεωμένοι λόγω της αρρώστιας να τον μεταφέρουν έξω από τον τόπο της συγκεντρώσεώς τους. — [Σελίδα 272, αναφέροντας τον Bloomfield και τον Rosenmueller.].

Ο Olshausen παραδέχεται ότι η φράση «**αιρείν εκ μέσω»** πραγματικά σημαίνει «να εξαλήψεις, δηλαδή, να θανατώσεις»˙ αλλά νομίζει ότι ο αποκλεισμός από την εκκλησία πρέπει να εννοηθεί ως πνευματικός θάνατος. — [Comm. On 1st and 2nd Cor. in 20th vol. Clarke's Theo. Lib. Ed. 1855, p. 88].

Ο Dean Stanley ειλικρινώς παραδέχεται ότι ο Παύλος πιθανότατα σκόπευε τον θάνατο τού ανομούντος. —[On the Epistles to the Corinthians, 5th edition, London, 1882, pp. 77, 78.].

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ.

«*όφελον και* ***αποκόψονται*** *οι αναστατούντες υμάς.*» —[*Πρός Γαλάτας* 5: 12].

Μας παρακαλούν ευγενικά επίσης να καταλάβομε αυτό το χωρίο απλώς σαν μια έκφραση της επιθυμίας του αποστόλου ότι ορισμένα πρόσωπα θα έπρεπε να αποκλεισθούν από την εκκλησία. Αλλά κατείχε και ασκούσε [ο ίδιος] το δικαίωμα να διευθύνει τον αποκλεισμό μελών από την εκκλησία. Τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί επανειλημμένως.

—[*Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 5, «*παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν.* ***Αφίστασο από των τοιούτων.***», *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 5, «*έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι.* ***και τούτους αποτρέπου.***», *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 6, «*Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,* ***στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος*** *και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.*», και 14, «*ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής,* ***τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτώ****, ίνα εντραπή·*».]

Σ' αυτή την περίπτωση «όφελον και = θα ήθελα ακόμη και» είναι κάτι που μπορεί να γίνει αλλά για το οποίο δεν είχε την δύναμη απολύτως να το διατάξει.

Ξανά: «όφελον και αποκόψονται». Είναι ο αποκλεισμός από την εκκλησία τέτοια ακραία τιμωρία για να δικαιολογήσει τη χρήση της λέξεως «και»;

«***όφελον και αποκόψονται*** *οι αναστατούντες υμάς.*».

Αποκόψονται από το ρήμα *αποκόπτω*. Ποία η σημασία αυτού του ρήματος;

Οι αρχικοί ορισμοί του ρήματος *κόπτω*, που δίδονται από τους Liddell και Scott, είναι οι εξής:

1. Επιτίθεμαι, κτυπώ, κόβω.
2. Κτυπώ κάτω, πίπτω, φονεύω.
3. Αποκόπτω, τεμαχίζω, εκτέμνω.

Με την Ελληνική πρόθεση *από*, το ρήμα *αποκόπτω* ορίζεται από τις ίδιες αυθεντίες ως «κόπτω από, πελεκώ από, ρίπτω εκτός θέσεως, εκτέμνω».

Ας ρίξομε μια ματιά και σε άλλα μέρη της *Καινής Διαθήκης* όπου χρησιμοποιείται:

1. *Μάρκος* 9: 43, «*και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου,* ***απόκοψον*** *αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,*»
2. *Μάρκος* 9: 45, «*και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε,* ***απόκοψον*** *αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,*»
3. *Ιωάννης* 18: 10, «*Σίμων ουν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον του αρχιερέως δούλον και* ***απέκοψεν*** *αυτού το ωτίον το δεξιόν· ην δε όνομα τω δούλω Μάλχος.*»
4. *Ιωάννης* 18: 26, «*ηρνήσατο ουν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων του αρχιερέως, συγγενής ων ου* ***απέκοψε*** *Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τω κήπω μετ' αυτού;*»
5. *Πράξεις* 27: 32, «*τότε οι στρατιώται* ***απέκοψαν*** *τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν.*»

Είναι δυνατόν να υπάρχει αμφιβολία για την σημασία αυτής της λέξης; Ο Παύλος εύχεται αυτές οι εκκλησίες να κάνουν ό,τι αυτός επιθυμούσε να κάνει και η εκκλησία στην Κόρινθο. Επιθυμούσε οι ανομούντες να «**αποκοπούν**» από προσώπου γης.

Στα *Commentaries* (σχόλια) του Adam Clarke ευρίσκομε το ακόλουθο σχόλιο επ' αυτού του χωρίου:

«Στην πρώτη ματιά φαίνεται ότι οι απόστολοι προσεύχονταν για την καταστροφή των ψευδοδιδασκάλων οι οποίοι είχαν διαστρέψει τις εκκλησίες της Γαλατίας.»

Ο πολυμαθής σχολιαστής δεν μας πληροφορεί πως μπορεί να απαλειφθεί η πρώτη εντύπωση που μας δημιουργεί η ανάγνωση αυτού του χωρίου.

Ο Olshausen λέγει: «Η κατάρα της τιμωρίας κατά των αντιπάλων.»

Το βιβλίο Pulpit Commentary των Spence και Extell υποστηρίζει τη θεωρία της αυτο-αποκοπής —δηλαδή την ευχή οι ίδιοι να ακρωτηριάσουν τους εαυτούς των· και πολύ εκφραστικά αποκηρύττει την κατασκευασμένη υπόθεση η οποία θέλει τον απόστολο να αναφέρεται απλώς στην έξωση (αφορισμό) —[Commentary on Galatians, p. 248]

Η θεωρία του αυτο-ακρωτηριασμού είναι απλώς παράλογη. Κατ' αυτήν την άποψη, ο Παύλος λέγει: «Θα ήθελα αυτούς που σας αναστατώνουν ει δυνατόν να αυτο-ακρωτηριάζονταν.» Πώς όμως αυτό θα ανακούφιζε την εκκλησία;

Όχι· ο Παύλος ήθελε αυτούς τους αιρετικούς να θανατωθούν.

Τους είχε ήδη προφέρει καταραμένους (τους αναθεμάτισε):

«*ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού.*

αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω.» —[*Πρός Γαλάτας* 1: 7, 8.].

Και ξανά:

«*ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.*» —[*Πρός Γαλάτας* 1: 9.].

Τώρα, ποία να είναι η σημασία της κατάρας του αναθεματισμού;

Στο βιβλίο *Ιησούς του Ναυή* 6: 17, 18, διαβάζομε το εξής:

«*και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστίν εν αυτη, Κυρίω Σαβαώθ· πλήν Ραάβ την πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστίν εν τω οίκω αυτής.*

αλλά υμείς φυλάξεσθε σφόδρα από του αναθέματος, μήποτε ενθυμηθέντες υμείς αυτοί λάβητε από του αναθέματος και ποιήσητε την παρεμβολήν των υιών Ισραήλ ανάθεμα και εκτρίψητε ημάς·»

Ξανά, στο κεφάλαιο 7, στίχος 12:

«*και ου μη δύνωνται οι υιοί Ισραήλ υποστήναι κατά πρόσωπον των εχθρών αυτών· αυχένα επιστρέψουσιν έναντι των εχθρών αυτών, ότι εγενήθησαν ανάθεμα· ου προσθήσω έτι είναι μεθ' υμών, εάν μη εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.*»

Μεταξύ των Εβραίων, το να αναθεματιστείς ήταν ζήτημα προσήκουσας τιμωρίας.

«*Εάν δε γένηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και* ***κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου****,*

ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού ***επί του ξύλου****, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη,* ***ότι κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου****· και ου μη μιανείτε την γην, ην Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.*» —[*Δευτερονόμιον* 21: 22-23.].

Οποιοσδήποτε ήταν καταραμένος ή αναθεματισμένος θα μπορούσε νομίμως να θανατωθεί.

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης πριν την μετατροπή του —και ήταν ακόμα διώκτης. Το πνεύμα της δίωξης [αναθεματισμού] διαχέεται παντού μέσ' τα γραπτά του.

«*ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν,* ***ήτω ανάθεμα****. μαράν αθά.*» —[*Α΄ Πρός Κορινθίους* 16: 22].

[Στην *Πρός Γαλάτας* 1: 6-9, «*Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως* ***μετατίθεσθε*** *από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού* ***εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο****, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς* ***ή άγγελος εξ ουρανού*** *ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν,* ***ανάθεμα έστω****. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε,* ***ανάθεμα έστω****.*» δηλώνει ότι ακόμα και αν άγγελος εξ ουρανού κηρύξει σ' αυτούς άλλο ευαγγέλιο αυτοί οφείλουν να πιστεύουν το δικό του. Αλλιώς να πάνε στ' ανάθεμα.]

Στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 8[-9], «*εν πυρί φλογός,* ***διδόντος εκδίκησιν*** *τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,* [*οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,*]» ο Κύριος Ιησούς αναφέρεται [υπό του Παύλου] ότι «**παίρνει εκδίκηση**» πάνω [στους άθεους] και σε κείνους που δεν υπακούουν το Ευαγγέλιό του.

Στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20, «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά****, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.*». Παρέδωσε στον Σατανά τον Υμέναιο και τον Αλέξανδρο, οι οποίοι είχαν αποχωρήσει από την πίστη.

Στην *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 4: 14, «*Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο·* ***αποδώη αυτώ ο Κύριος κατά τα έργα αυτού****·*».

Στην *Πρός Τίτον* 1: 10-11, «*Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάλιστα οι εκ περιτομής,* ***ους δεί επιστομίζειν****, οίτινες όλους οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δεί αισχρού κέρδους χάριν.*» αναφέρεται σε 'κείνους εντός της εκκλησίας που ήταν ανάγωγοι και μάταιοι συζητητές και απατεώνες, και παραγγέλλει [στον Τίτο] ότι **πρέπει να τους κλείνει το στόμα**.

Στις *Πράξεις* 13: 8-11, **ο Παύλος αντιπροσωπεύει τον τιμωρό του Ελύμα** διά τυφλώσεως, αυτού του «υιού του διαβόλου», ο οποίος είχε αντιταχθεί στον Βαρνάβα και τον [απόστολο] Παύλο, με την προσπάθειά του να αποτρέψει τον ανθύπατο [Ρωμαίο Σέργιο Παύλο] από την πίστη.

[«*ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτω γαρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως. Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και ατενίσας προς αυτόν είπεν· ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιε διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφων τας οδούς Κυρίου τας ευθείας; και νυν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ' αυτόν αχλύς και σκότος, και περιάγων εζήτει χειραγωγούς.*».]

Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ο Παύλος ισχυροποιούσε τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως. Αυτά τα θεμέλια είχαν ήδη τεθεί από τα ίδια τα δόγματά του και από τις διδασκαλίες και το παράδειγμα τού Πέτρου· και αυτοί οι απόστολοι πάλι ενθαρρύνονταν από τις καταγγελίες του ίδιου του Ιησού κατά των απίστων. Αυτοί που θεμελίωσαν την Ιεράν Εξέτασιν επίσης ενθαρρύνονταν από τις επικυρώσεις (του Ιησού) των τιμωριών διά βασανιστηρίων [και φωτιάς]. (*Ματθαίος* 3: 10, «*ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν* ***εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται****.*». 3: 12, «*ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε* ***άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω****.*». 13: 30, «*άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα μέχρι του θερισμού, και εν καιρώ του θερισμού ερώ τοις θερισταίς·*

συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και ***δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά****, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.*». 13: 40-42, «*ώσπερ ουν* ***συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται,*** *ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου. αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν,* ***και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντω****ν.*». 18: 34-35, «*και οργισθείς ο κύριος αυτού* ***παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς*** *έως ου αποδω παν το οφειλόμενον αυτώ. Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.*» κλπ. *Μάρκος* 16: 16, «*ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται,* ***ο δε απιστήσας κατακριθήσεται****.*». *Λουκάς* 12: 47, «*εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού,* ***δαρήσεται πολλάς****·*», 14: 23, «*και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και* ***ανάγκασον εισελθείν****, ίνα γεμισθή ο οίκος μου.*», *Λουκάς* 19: 27, «*πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και* ***κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν*** *μου.*», κλπ. *Ιωάννης* 15: 6, «*εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και* ***εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται****.*». Αυτό απετέλεσε την θεολογική δικαιολογία της χρήσεως της φωτιάς μαζί με τα χωρία του *Ματθαίου* που αναφέραμε, 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ, και πολλά χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, κλπ.).

Θα έχομε την ευκαιρία, στη συνέχεια, να παρατηρήσομε ότι με το πέρασμα του χρόνου αυτά τα θεμέλια σταδιακά ισχυροποιήθηκαν. Αλλά μια επί πλέον περίσταση πρέπει να αναφερθεί εδώ. Υπήρχε ένα έγγραφο σε γενική κυκλοφορία από τα πρώιμα χρόνια της εκκλησίας, και τον καιρόν εκείνο εθεωρείτο ως έχον υψηλό κύρος. Είχε τίτλο, «*Η Επιστολή του Κλήμεντος προς Ιάκωβον*». Είναι μεταφρασμένο στον 17^{ο} τόμο της συλλογής «*Προ Νικαίας Χριστιανική Βιβλιοθήκη*».

Σ' αυτή την επιστολή, ο Κλήμης περιγράφει την χειροτονία του. Μας λέγει ότι όταν ο Πέτρος κόντευε να πεθάνει, αφού μαζεύτηκαν οι αδελφοί (στη Ρώμη), επέθεσε (ο Πέτρος) τα χέρια του στον Κλήμεντα, ως ο επίσκοπος, και του μετέδωσε την εξουσία του «***δέειν και λύειν***» (αμαρτίες), κλπ., και για 'κείνον που θα είχε παράπονα και διαφορές τον καθιστούσε Πρόεδρο της Αλήθειας, και αφού εδήλωσε ότι ένας τέτοιος αμαρτάνει κατά του Χριστού και προσβάλλει τον Πατέρα όλων, ο Πέτρος συνέχισε ως εξής:

«Από 'δω και μπρος, **αυτός δεν θα ζήσει**˙ και γι' αυτό αρμόζει σε όποιον προεδρεύει να κατέχει τη θέση ιατρού˙ και να μην περιθάλπει την οργή ενός παραλόγου κτήνους.».

[Σ' αυτό το κεφάλαιο βλέπομε ότι ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, διαφωνεί ριζικώς με την καθιερωμένη ερμηνεία του χωρίου «***όφελον και αποκόψονται οι αναστατούντες υμάς****.*» (*Πρός Γαλάτας* 5: 12), όπως συνεχώς την απαντάμε σε όλες τις ερμηνευτικές εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* μετά το τέλος της συνόδου του Τριδέντου το 1563 και σε μερικές πριν απ' αυτήν. Γράφουν δηλαδή ότι ο Παύλος εκφράζει εδώ μια ειρωνικού τύπου επιθυμία. Διότι ενώ δεν κηρύττει την περιτομή, πολλοί την επιζητούν και αναστατώνουν τους Γαλάτες. (Στην πραγματικότητα πρόκειται για χριστιανοΕβραίους που ζούσαν στα μέρη της Γαλατίας της Μικράς Ασίας, *Πρός Γαλάτας* 2: 15, «*Ημείς* ***φύσει Ιουδαίοι*** *και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,*», 4: 28 «*ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ* ***επαγγελίας τέκνα εσμέν****.*», κ.α.). Συνεπώς, όπως ερμηνεύουν οι ορθόδοξοι ερμηνευτές, με το γράψιμό του σ' αυτό το σημείο, ο Παύλος εύχεται ειρωνικά το εξής: «Αυτοί που επιζητούν την περιτομή και σας αναστατώνουν δεν πάνε καλύτερα και να ευνουχισθούν τελείως!». Δηλαδή με το

«***και αποκόψονται***» εννοεί την ολοσχερή αποκοπή γεννητικών οργάνων και όχι μόνο της ακροβυστίας. Ο Waite όμως προσπαθεί να αποδείξει ότι ο Παύλος δεν εννοεί καθόλου αυτό. Κυριολεκτικά επιθυμεί την πλήρη εξολόθρευση όλων αυτών των ατόμων, μόνο που οι περιστάσεις σ' αυτή την περίπτωση δεν του επιτρέπουν να το επιβάλλει όπως το έκανε πριν με την εκκλησία της Κορίνθου.

Όπως και να έχει το πράγμα από διάφορα χωρία των επιστολών του αποδεικνύεται ότι ο Παύλος πρέπει να είχε κάποιο σοβαρό σύμπλεγμα και σοβαρή εμμονή με τα γεννητικά όργανα, την πόσθη και τον ερωτισμό. Φαίνεται πως τον ενοχλούσαν σφόδρα! Παντού διαχέεται ένας αντιερωτισμός. Κάθε τόσο το ίδιο βιολί με την ακροβυστία και την περιτομή...! Βαριέσαι και σιχαίνεσαι να το συναντάς συνέχεια. Πολλοί φτάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται ότι ο ίδιος ο Παύλος πρέπει να ήταν ευνούχος! Όπως αναφέραμε στο πρώτο μέρος της εργασίας αυτής περί της ασθενείας του Παύλου, ο Γάλλος ερευνητής Robert Ambelain διαγιγνώσκει ότι υπέφερε από κληρονομική ή ακριβέστερα συγγενή σύφιλη που ήταν ο σκόλοψ του, τον οποίον ύμνησε μέσα στις επιστολές του. Πρέπει να ομολογήσομε όμως ότι είναι πολύ δυσχερές το να αποφανθούμε ποίος ήταν ο σκόλοψ του Παύλου, για τον οποίον γράφει διάφορες στρεψοδικίες και ανοησίες στις επιστολές του: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 10: 10, 11: 6, 30, 12: 5-10, *Πρός Γαλάτας* 4: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 24. Ακόμη δυσχερέστερο είναι το ερώτημα εάν υπήρχε η σύφιλη κατά την αρχαιότητα.]

ΤΕΛΟΣ ΠΑΡΑΤΗΜΑΤΟΣ Ι

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ

Παραθέτομε την παρακάτω ομιλία του ερευνητού Ελευθερίου Διαμαντάρα περί του ποίος επυρπόλησε τη Ρώμη το έτος +64. Πρόκειται για μία εμπεριστατωμένη και συντόμως καλογραμμένη έκθεση συνωμοτικής απόψεως περί Παύλου την οποίαν υποστηρίζουν πολλοί ερευνητές, όπως ο Robert Ambelain, ο Νίκος Βεργίδης, η Λιλή Ζωγράφου μαζί με αυτούς που έχουν συμπεριλάβει στις αναφορές τους και αρκετοί άλλοι. Τα στοιχεία που χρησιμοποιούν από τις *Πράξεις των Αποστόλων*, τις *Επιστολές* του Παύλου, την *Αποκάλυψιν* του Ιωάννου, άλλα απόκρυφα ή κανονικά χριστιανικά κείμενα και τα έργα ορισμένων Ιστορικών εκείνων των ετών σε συνάρτηση με πολλά στοιχεία που έχομε ήδη εκθέσει στο κυρίως κεφάλαιο πριν, υποστηρίζουν μίαν εξαιρετική και μη απορρίψιμη θέση περί της αληθείας αυτής της εγκληματικής συνωμοτικής πράξεως. Παρά ταύτα τα αλληλοσυγκρουόμενα κείμενα, οι πολύάριθμες αντιφάσεις και οι κατά εποχές παρεμβολές συσκοτίζουν το όλο ζήτημα σε μεγάλο βαθμό. Προσέτι, η καταστροφή και απώλεια χιλιάδων στοιχείων μάς αποτρέπουν, έστω και σε μικρό βαθμό, από την απόλυτη ιστορική βεβαιότητα. Πιθανότατα η εύρεση χαμένων στοιχείων και κάποια επαρκής αρχαιολογική ανακάλυψη να δώσει την σίγουρη απάντηση στο μέλλον, εάν βέβαια δεν την αποκρύψει το υπάρχον εβραιο-χριστιανικό παγκόσμιο κατεστημένο του συμφέροντος και της διαπλοκής.

Παρατηρούμε ότι οι τρείς ανωτέρω ερευνητές παραδέχονται μόνο την ανθρώπινη (όχι θεϊκή) φύση και ύπαρξη του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*, όχι βεβαίως όπως μας την παρέχουν τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, αλλά ως ενός καλού επαναστάτη ο οποίος ήλθε σε

αντίθεση με το τότε κατεστημένο της Παλαιστίνης και επλήρωσε τις ιδέες του με την ίδια την ζωή του. Αυτός, κατά τις γραφές δίδαξε μία ηθική διδασκαλία αλλά δεν εδημιούργησε καμιά θρησκεία. Η σύλληψη της δημιουργίας θρησκείας από αυτόν οφείλεται στην συνωμοτική σκέψη του Παύλου και των πατρόνων του, ο οποίος πρώτος δημιουργεί μία θεωρητική ψευτοθεολογική και ανακόλουθη κάλυψη βασισμένη στην *Παλαιά Διαθήκη* και τον Εβραϊσμό και συνάμα αλλοιώνει και κακοποιεί το έργο και την διδασκαλία του Ιησού. Όμως, η διδασκαλία και το έργο του Ιησού είτε είναι κατά μέγα μέρος άγνωστα, είτε αντιπροσωπεύονται επαρκώς από τα Κυριακά Λόγια εντός των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Όπως έχομε εκθέσει σε πολλά κείμενα πρόκειται είτε για επαναλήψεις μερικών γνωστών οικουμενικών καλών εντολών, είτε για παραμύθια, είτε για υπερβολές, αφυσικότητες, ανοησίες, κλπ. Συνεπώς, τί να κακοποιήσει κανείς από τα ήδη γνωστά και παραδεδεγμένα ή από τα ήδη κακοποιημένα ή άχρηστα; Ή πώς να συγκρίνει κανείς κάτι γνωστό με κάτι άγνωστο; Αδύνατον!

Αυτή η θρησκεία τεχνηέντως ονομάσθηκε Χριστιανισμός αντί Παυλισμός. Ως φανατικός Ιουδαίος και Φαρισαίος υποστηρικτής του Μωσαϊκού Νόμου, είχε σκοπό την διάβρωση και την καταστροφή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας προς χάριν και ανάδειξη του Ισραήλ, με την ταυτόχρονη και αναγκαία καταπόντιση τού Ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Όσο για τον αφανισμό του Ελληνικού πολιτισμού, αυτός ο στόχος είχε τεθεί από την εποχή των προφητών όπως διαβάζομε στα γραπτά τους και αργότερα, τον δεύτερο αιώνα Π.Κ.Ε., από τους Μακκαβαίους. Τώρα λοιπόν που οι καιροί ήταν κατάλληλοι, ορίσθηκε ο Παύλος να είναι το οργανωτικό και εκτελεστικό όργανο αυτής της συνομωσίας.

Όλες αυτές οι εύλογες υποθέσεις και θεωρίες βασίζονται κατά μεγάλο μέρος στην *Καινή Διαθήκη* και στα διάφορα εμφανή και απόκρυφα ευαγγέλια και χριστιανικά βιβλία. Το πρόβλημα που υπάρχει είναι το ότι με βάση αυτές τις πηγές οι οποίες είναι ακαθορίστου προελεύσεως και αφερέγγυες, δεν είναι ιστορικά εξακριβωμένες, μπορούν να εξαχθούν πολλά και ποικίλα συμπεράσματα. Σε προηγούμενα κεφάλαια έχομε εκθέσει και άλλες απόψεις, οι οποίες έρχονται σε αντίθεση με αυτές εδώ τις υποθέσεις. Εν κατακλείδι όμως, εκείνο το οποίο εξάγεται απ' όλη αυτή την τεράστια και δαιδαλώδη κατάσταση ως το τελικό, λογικό και σίγουρο συμπέρασμα είναι ότι: «Ο Χριστιανισμός δεν είναι η εκ θεϊκής αποκαλύψεως υπέρτατη και σαφής αλήθεια αλλά μία σκόπιμη και τεχνητά κατασκευασμένη θρησκεία, αντιφατική, παράλογη, ανερμάτιστη και καταστροφική.». Δεν είναι δυνατόν να κατήλθε εξ ύψους ο ίδιος ο θεός, για να αποκαλύψει σε λίγους και εκλεκτούς την αλήθεια και τα μυστήρια και να τα σφραγίσει με τον προσωρινό θάνατο του, και αντί της σαφούς και καθαρής γνώσεώς των μας πάρεξε τρομακτικές αντιθέσεις αλληλοσυγκρουόμενων δοξασιών και αιρέσεων, ώστε ακόμα και σήμερα να μην είμαστε βέβαιοι για το τι ήθελε να μεταδώσει. Τα πάντα καθίστανται θέματα ερμηνείας και επί δύο χιλιάδες χρόνια έχουν χυθεί ποταμοί αίματος από τους φανατισμένους και δογματικούς παρτιζάνους των χιλιάδων χριστιανικών αιρέσεων. Επί πλέον όλα αυτά τα περίεργα και αντιφατικά είχαν ως απότέλεσμα την μιαρή καταστροφικότητα, ωμή βία, άμετρη οπισθοδρόμηση, εκατομμύρια αθώα θύματα, κλπ. Επίσης αποδεικνύεται και αυτό που πολλοί ερευνητές απ' όλο τον κόσμο και ανά καιρούς έχουν ισχυρισθεί, ότι δηλαδή οι 2-3 πρώτοι αιώνες του Χριστιανισμού είναι τόσο ασαφείς και ομιχλώδεις που δεν μπορούμε να εξακριβώσομε ούτε πως ακριβώς άρχισε αυτό το φαινόμενο ούτε πως εξελίχθηκε κατ' αυτή την διάρκεια.

Όλα τα στοιχεία που ο εδώ ερευνητής έχει επιλέξει έχουν και αφ' αυτού των μεγάλη σημασία. Αυτά πέραν της κεντρικής θέσεως που υποστηρίζεται εδώ, επιδεικνύουν την αντιφατικότητα και ασυναρτησία των χριστιανικών γραφών και δογμάτων που δημιουργήθηκαν μέσα σε ένα μεγάλο χρονικό διάστημα λόγω ενός μεγάλου αριθμού παραγόντων όπως και ο ερευνητής εξηγεί και εμείς έχομε πολλαπλώς εξηγήσει σε διάφορα κεφάλαια του παρόντος βιβλίου.

Με την ευγενική άδεια του συγγραφέως λοιπόν, παραθέτομε:

ΝΕΡΩΝ ΄Η ΠΑΥΛΟΣ,
ΠΟΙΟΣ ΕΠΥΡΠΟΛΗΣΕ ΤΗΝ ΡΩΜΗ;

ΑΝΤΙΚΡΟΥΩΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΣΤΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΝΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ Η ΑΠΙΘΑΝΗ ΣΥΝΟΜΩΣΙΑ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

Αθήναι, Απρίλιος 2008

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑΣ
Ερευνητής - Μελετητής Ιστορίας - Φιλοσοφίας
Συγγραφέας Λέκτωρ Φιλοσοφίας
Επίτιμος Ακαδημαϊκός της Ακαδημίας της Νεαπόλεως Ιταλίας

Φίλτατοι Εταίροι Συνέλληνες,

Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας και για την συμμετοχήν σας στην σημερινή μας σύναξη και σας υπόσχομαι, ότι θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος και ακριβολόγος, και ότι τα στοιχεία που θα παρουσιάσω έχουν ιστορικές βάσεις και αποδείξεις και δεν αποτελούν καρπόν αυθαιρεσίας, ούτε και εμπάθειας, αλλά είναι έργον μακροχρονίου έρευνας και μελέτης, που αισθάνομαι την ανάγκη να την κοινωνήσω μαζί σας.

Ο κάθε σοβαρός ερευνητής οφείλει εάν σέβεται τον εαυτόν του, αλλά και το ακροατήριόν του να φέρει καθαρούς λευκούς κρυστάλλινους και όχι παραμορφωτικούς φακούς, να εξιστορεί τα αληθή γεγονότα και τα συμπεράσματα να εξάγονται στο τέλος κατόπιν γονίμου διαλόγου. Προς άρσιν κάθε παρανοήσεως και συμπληρώσεων, τονίζω κανείς δεν διδάσκει κανέναν, ο μόνος διδασκόμενος είναι πάντοτε ο εκάστοτε ομιλητής, διότι εντρυφά και εμβαθύνει στο εξεταζόμενο θέμα αρκετό καιρό, εάν φυσικά σέβεται το ακροατήριό του και δεν ενεργεί σκόπιμα και κακόβουλα.

Το σημερινό μας θέμα είναι από τα πλέον δύσκολα, διότι είναι ταμπού και έχει εδραιωθεί επί 1900 και πλέον χρόνια, με μία παραπληροφόρηση και με ένα θρησκευτικό φανατισμό και μίσος που δύσκολα ανατρέπονται, αλλά θα πρέπει σαν τέκνα του Ελληνικού φωτός να μην μας πτοεί τίποτα. Διότι Θείον, Φως και Αλήθεια είναι έννοιες συγκλίνουσες και ταυτόσημες, που μόνον με τον Έλληνα Λόγο και λόγο είναι δυνατόν να τις προσεγγίσουμε και να τις κατανοήσουμε εν μέρει και όχι με την άκρατο, άλογο και στείρα πίστη και την κατ' αποκάλυψιν αλήθεια, που επινόησαν διάφοροι για τους δικούς τους σκοπούς ανά τους αι-

ώνες, οδηγώντας έτσι την ανθρωπότητα σε ποταμούς αίματος, στον σκοταδισμό και στην σημερινή επάρατο νεοβάρβαρη παγκοσμιοποίηση.

Αλλά ας εισέλθουμε στο θέμα διότι η κλεψύδρα είναι αμείλικτη: Που δεν είναι άλλο από το ερώτημα των σκεπτομένων ανθρώπων για δύο Χιλιετίες. **«Το ποιος έκαψε την Ρώμη και γιατί παραποίησαν την ιστορική αλήθεια;».**

Ας εξετάσουμε εν συντομία τον βίο και την πολιτεία του πρωταγωνιστή Σαούλ, που δεν είναι αντίστοιχα Παύλος στα Λατινικά, όπως ψέματα μας έχουν μάθει. Το **Paulus** στα Λατινικά σημαίνει ο Κοντός – ο Κουτσός και ο Δύσμορφος και δεν έχει καμία σχέση το πραγματικό του όνομα, **Saul που στα εβραϊκά σημαίνει κυνηγός,** αυτοί που τον χαρακτήρισαν έτσι ήταν γιατί τον γνώρισαν από κοντά και τον χρησιμοποίησαν για τους δικούς σκοπούς και επιδιώξεις.

Φέρεται ότι γεννήθηκε στην Ταρσό της Κιλικίας, άρα ήταν Ιουδαίος της διασποράς, δηλαδή μιλούσε και έγραφε την Ελληνική γλώσσα και όπως ο ίδιος δηλώνει κατ' επανάληψιν ήταν φανατικός Ιουδαίος της αυστηράς πατρώας θρησκείας, **«περιτομή οκταήμερος εκ γένους Ισραήλ πεπαιδευμένος κατ' ακρίβειαν του του πατρώου νόμου, εκ της φυλής Βενιαμίν, Εβραίος εξ Εβραίων κατά νόμον Φαρισαίος.»** *(Πρός* Φιλιπησίους γ΄: 5, κλπ.).

Από τον πατέρα του είχε κληρονομήσει την Ρωμαϊκή Ιθαγένεια (*Πράξεις* κβ΄: 25-28), η Ρωμαϊκή ιθαγένεια πολύ σπάνια μπορούσε να αποκτηθεί με μεγάλη δωροδοκία η την απένειμαν δια εξαιρετικάς υπηρεσίας προς το Ρωμαϊκό κράτος. Αλήθεια τι υπηρεσίες είχε προσφέρει η οικογένειά του; Δεν είναι πουθενά καταχωρημένη, από 3000 σελίδες των συγχρόνων του ιστορικών Σουετώνιου, Φλαβίου Ιωσήπου, Τάκιτου και Πετρωνίου έχουν διασωθεί μόλις 250.

Σε νεαρά ηλικία πήγε στην Ιερουσαλήμ και σπούδασε κοντά στον φανατικό Γαμαλιήλ, έτσι έγινε ορθόδοξος Εβραίος που υπηρετούσε με απόλυτο φανατισμό τον Μωσαικό Νόμο. Έγινε τυφλό όργανο του Σανχεδρίν και με απειλές, διώξεις και φόνους κατά των χριστιανών, πάντοτε επ' αμοιβή προσπαθούσε να σταματήσει το έργο τους (*Πράξεις*: θ΄: 1 & κβ΄: 4-5). Και ενώ πήγαινε ως κυνηγός κεφαλών στην Δαμασκό για να οδηγήσει μία ομάδα χριστιανών στην Ιερουσαλήμ για να δικαστούν, όπως αναφέρεται τρείς φορές στις *Πράξεις* (θ΄: 1 -19, κβ΄: 5-16, κστ΄: 11-20) (η αφήγηση είναι διαφορετική και στις τρεις αναφορές, γιατί έχει γραφεί σε τρεις διαφορετικές περιόδους και από διαφορετικούς συγγραφείς, όπως όλα σχεδόν τα ιερά κείμενά τους), άκουσε την φωνή «*Σαούλ, Σαούλ τί με διώκεις*», τυφλώθηκε, σε τρείς μέρες βρήκε το φως του κ.τ.λ. γνωστά και από τρομερός διώκτης έγινε ο πλέον θερμός υποστηρικτής των διωκομένων του, κατά τον Λουκά, που όπως γνωρίζετε είναι ο κύριος συντάκτης των *Πράξεων* που τις έγραψε 40 χρόνια αργότερα, με τις πολύάριθμες αντιφάσεις και επεμβάσεις όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Μία λεπτομέρεια που πιθανόν δεν την γνωρίζετε. Έπεσε λιμός, μόλις άρχισε την νέα του καριέρα όταν βρισκόταν στην Αντιόχεια, και ανέλαβε αυτός με τον μαθητή του τον Βαρνάβα να κάνουν έναν μεγάλο έρανο για την ανακούφιση των Χριστιανών της Ιερουσαλήμ, και μετά επέστρεψε στην Συρία (*Πράξεις* ιγ΄: 1 & *Πρός Γαλάτας* α΄: 18-21). Μετά άρχισε να τα-

ξιδεύει πάντοτε με τον Βαρνάβα, (που τον αποκαλούσε Δία και τον εαυτόν του Ερμή. Βλέπε: *Πράξεις Παύλου και Θέκλης* και *Πράξεις των Αποστόλων* ιδ΄: 12).

Επισκέφθηκαν με τον Ιωάννη Μάρκο την Κύπρο και την Πέργη της Παμφυλίας όπου κήρυτταν σε συναγωγές, εκεί ο Μάρκος και ο Βαρνάβας διαφώνησαν μαζί του και τον εγκατέλειψαν, επειδή ξεκίνησε να κηρύττει στους Εθνικούς, κατά παράβαση των συμφωνιών και των υποσχέσεών του, διότι οι Ιουδαίοι διαφωνούσαν ισχυρά με αυτό το σχέδιό του. Εκεί βρίσκεται η μεγάλη απόκρυψη και συσκότιση, από ποιους πήρε την εντολή να δημιουργήσει την εκκλησία μεταξύ των Εθνικών-Ελλήνων; Μόλις αυτά έγιναν γνωστά στην Ιερουσαλήμ επήλθε μεγάλη αναταραχή μεταξύ των απλών Ιουδαίων, πως ήταν δυνατόν ο Εθνικός να αποδεχθεί τον μεσσία και όχι τον Ισραήλ; Άρα οι εξ Εθνικών προσήλυτοι έπρεπε να κάνουν την περιτομή και να τηρούν τον Μωσαϊκό Νόμο.

Πως ο Σαούλ από κυνηγός κεφαλών προσχώρησε πρόσφατα στην μικρή ομάδα των Ιουδαίων οπαδών τού Χριστού, να κηρύττει και να πράττει του κεφαλιού του; Έτσι άρχισε μία φαινομενική ψυχρότητα με τους απλούς Ιουδαίους και ακολούθησαν και κάποιες διώξεις γι' αυτό και τον αποκάλεσαν εξωμότη (*Πράξεις* κεφάλαια θ΄, ιγ΄, ιδ΄, ιζ΄, ιη΄, ιθ΄, κ΄, & κη΄). Διότι πολλοί εύρισκαν την προσωπικότητά του και την ρητορικήν του απεχθή. Τότε ο Σαούλ αναθεώρησε σε αρκετά σημεία τον Μωσαϊκό νόμο και κυρίως εμπνεύσθηκε την μετά θανατο δικαίωση για τους προσχωρώντας και ας παρέβαιναν τον Νόμο, ήταν μία πρωτότυπη πατέντα που είχε μεγάλη ανταπόκριση στο αμαθές πλήθος, **«την διακήρυξη της Δικαιώσεως και την μετά θάνατον ανάσταση, όσων συλλήβδην προσχωρούσαν».** Εδώ κακογράφει και αλλοιώνει τα Αρχαία μυστήρια, διότι κατ' αυτόν όποιος είναι εν Χριστώ έχει εκπληρώσει τα πάντα και μετά θάνατον δικαιούται τα πάντα. Επίσης εκείνος επέτρεψε στους εθνικούς να παρευρίσκονται στις συναγωγές, αλλά να μην έχουν επαφή με τους «ειδωλολατρικούς ναούς των» (*Πρός Γαλάτας* β΄: 10).

Ένεκα αυτού διεφώνησε για δεύτερη φορά με τον Βαρνάβα και τον αντικατέστησε με τον Σίλα και άρχισε να περιοδεύει τον Ελλαδικό χώρο Τρωάδα, Μακεδονία, Θράκη, Αθήνα και επί 18 μήνες προσπαθούσε να ιδρύσει εκκλησία στην ελευθεριάζουσα Κόρινθο (*Πράξεις* ιζ΄: 22-31). Τότε τον κατήγγειλαν οι ίδιοι οι Ιουδαίοι στον Ανθύπατο της Αχαΐας (Πελοποννήσου) Γαλλίωνα, το +52, και ο Ρωμαίος ανώτατος διοικητής και δικαστής τον απήλλαξε από κάθε κατηγορία, και εκείνος συνέχισε ανενόχλητα το ανθελληνικό του έργο.

Είναι η δεύτερη επίσημη εκδήλωση της ανοχής και της στηρίξεώς του από το επίσημο Ρωμαϊκό κράτος η πρώτη ήταν όταν του παραχώρησαν διεθνές Ρωμαϊκό διαβατήριο, ακολούθησαν και άλλες πολλές, διότι έπρεπε να ολοκληρώσει το ειδεχθές έργο του, δηλαδή την διάλυση του ανεπανάληπτου Ελληνικού οικουμενικού πολιτισμού, και την επικράτηση του διεθνούς Σιωνισμού.

Αυτά τα λίγα για τον Σαούλ από τα ίδια τους τα κείμενα, που βρίθουν ανακριβειών και αυτοαναιρέσεων, γιατί τονίζω γράφτηκαν από διαφορετικούς, ως επί το πλείστον φανατικούς και αμαθείς ρασοφόρους και σε μεγάλες χρονικές περιόδους, εκτός και των εκατοντάδων επεμβάσεων που υπέστησαν με Παπικές και Αυτοκρατορικές εντολές. Τα της ζωής και το έργο του Λαμπρού και Μεγάλου Φιλέλληνα αυτοκράτορα Νέρωνα θα αναφερθούν στο κυρίως θέμα μας.

Είναι γνωστό στους αδέσμευτους ερευνητές - μελετητές της ιστορίας, ότι δια μέσου των αιώνων, έχουν επέλθει απαλοιφές, αλλοιώσεις, προσθήκες και επεμβάσεις σε ιστορικά και χριστιανικά κυρίως κείμενα, διότι ενοχλούσαν με τις αποκαλυπτόμενες αλήθειες και τα πραγματικά γεγονότα που είχαν λάβει χώρα, τις διάφορες ηγεσίες των εκκλησιών και των διαφόρων δογμάτων ανά τους αιώνες.

Είναι καιρός πλέον να αποκατασταθεί η Ιστορική Αλήθεια και η Πραγματικότητα, για να μπορέσουμε να πάρομε την οδόν της Αληθείας, που οδηγεί στο Φως, την γνώση και την Θέωση.

Ο μυστηριώδης, ο γνωστός άγνωστος, ο παράξενος ταξιδευτής Σαούλ - Κυνηγός – Παύλος πέθανε κατά τας γραφάς το + 64, σαν Ρωμαίος Πολίτης με αποκεφαλισμό, δύο όμως σημαντικοί εκκλησιαστικοί συγγραφείς, ο Ευσέβιος Καισαρείας (Άγιος) και ο Ιερώνυμος (Άγιος και αυτός), που πρώτος μετέφρασε στα Λατινικά από τα Ελληνικά και Εβραϊκά την Αγία τους Γραφή, η οποία ονομάσθηκε VULGATA και που μέχρι σήμερα είναι η επίσημη αναγνωριζομένη μετάφραση από το Βατικανό, μας βεβαιώνουν ότι πέθανε το 67 μ.Χ. Όμως είχε συλληφθεί το 64 μ.Χ. λίγες ημέρες μετά τον εμπρησμό της Ρώμης, κατά τον οποίον μεταξύ των τεραστίων καταστροφών, κάηκαν σπουδαία και σημαντικά πολιτιστικά και θρησκευτικά μνημεία των «ειδωλολατρών» στην Ρώμη, όπως ο Ιππόδρομος, το Παλατίνο (από τον ιδρυτή της Ρώμης τον Αρκάδα Πάλλαντα), οι ναοί της Εκάτης, του Διός, του Ηρακλέους, το Πάνθεον και πολλά άλλα.

Έντεχνα τότε κυκλοφόρησε η φήμη ότι ο ίδιος ο Νέρων είχε βάλει την φωτιά, αλλά σε κάθε σοβαρό μελετητή μόνο ένα πικρό χαμόγελο προκαλεί αυτή η επικρατήσασα ψευδής φήμη.

Τουλάχιστον από αυτά που μας αφηγούνται οι αξιόλογοι ιστορικοί εκείνης της περιόδου Τάκιτος και Σουετώνιος, αποκλείεται ο Νέρων να γνώριζε ή να συμμετείχε σε αυτό το μεγάλο έγκλημα. Ο Νέρων ήταν μία λεπτή και καλλιτεχνική προσωπικότητα. Εκτιμούσε τα ιερά όλων των θρησκειών που υπήρχαν στην Ρώμη. Ήταν ο πρώτος μη Χριστιανός αυτοκράτωρ που νομοθέτησε υπέρ των πτωχών και των σκλάβων. Είχε απαγορεύσει τις μονομαχίες γιατί απεχθανόταν τις αιματοχυσίες. Ανέβαλλε συνεχώς την υπογραφή της εκτελέσεως των καταδικαστικών αποφάσεων, έτσι έδινε χρόνο στους καταδικασθέντες να πεθαίνουν από φυσικά αίτια. Είχε σταματήσει όλες τις πολεμικές εχθροπραξίες για να σταματήσει το εμπόριο των σκλάβων που πλούτιζε τους συγκλητικούς. Υπήρξε πάντοτε φιλέλλην, είχε επισκεφθεί δύο φορές την Ελλάδα όπου συμμετείχε στους Ολυμπιακούς αγώνες, ελευθέρωσε την Πελοπόννησο και απήλλαξε για πέντε χρόνια την Ελλάδα από την φορολογία. Αυτή η φιλολαϊκή και φιλελληνική του πολιτική είχε εξοργίσει την αδίστακτη πλουτοκρατία της Ρώμης και τους φανατικούς οπαδούς της νέας αιρέσεως του Εβραιοχριστιανισμού. Αυτές οι δύο τάξεις από κοινού προετοίμαζαν την δολοφονία του, με επικεφαλής σύνδεσμό τους, τον προσωπικό του δάσκαλο Σενέκα.

Την ημέρα του εμπρησμού της Ρώμης, ο Νέρων την ανηγόρευσε σε ημέρα πένθους και έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να ανακουφίσει, να βοηθήσει τα θύματα και να αποκαταστήσει τις τεράστιες ζημιές. Επομένως για έναν σοβαρό ερευνητή της εποχής εκείνης, είναι

αδύνατον να δεχθεί ότι ο Νέρων διέπραξε ένα τόσο βαρύ έγκλημα, με τέτοια διαγωγή και τοσο ευγενική ψυχή.

Ο Τάκιτος μας πληροφορεί ότι την ημέρα της μεγάλης συμφοράς, συναντούσες στους δρόμους περίεργους ανθρώπους με αναμμένους δαυλούς στα χέρια, που τους πετούσαν μέσα στα σπίτια για να δυναμώνουν και επεκτείνουν την πυρπόληση.

Ποιοι ήταν όμως αυτοί που έσκαβαν κρυφά και άτιμα τον λάκκο του Νέρωνος; Πρώτος απ΄ όλους ο δάσκαλός του ο Σενέκας, ο πρώην στωικός φιλόσοφος και κρυπτοχριστιανός που σκεπτόταν με τον ίδιο τρόπο όπως ο Γάλβας και ο Πισόνε και τόσοι άλλοι από τον «οίκο του Καίσαρος» (*Πρός Φιλιππησίους* δ΄: 22).

Ποιος ήταν ο αδελφός του Σενέκα; Ο Γαλλίων, ανθύπατος της Αχαΐας που δεν ανέκρινε και δεν πήρε ποτέ απολογία του Παύλου. Δεν είναι όντως παράξενο, που ενώ ο Παύλος είχε συλληφθεί στην Κόρινθο, ελευθερώθηκε από τον ίδιο τον Γαλλίωνα (*Πράξεις* ιη΄: 12-17) δίχως τουλάχιστον να απολογηθεί, με την μεσολάβηση του Ελληνίζοντος Εβραίου Αρχισυναγώγου Σωσθένη. Δεν είναι επίσης παράξενο που ο Παύλος αλληλογραφούσε με τον Σενέκα; Ποιοι ήταν αυτοί από τον «οίκο του Καίσαρος» που από την καρδιά της Ρώμης έστελναν τους αδελφικούς χαιρετισμούς στους αδελφούς των στους Φιλίππους; Είναι οι Σενέκας, Πισόνε και Βούρος; Και ο Επαφρόδιτος; Δεν είναι παράξενο ο συνεργάτης και συνεταίρος στην εργασία και στον αγώνα με τον Παύλο (*Πρός Φιλιππησίους* β΄: 25 & δ΄: 18) να είναι το ίδιο πρόσωπο [(;) Έχουν το ίδιο όνομα. Να είναι απλή σύμπωση μόνο;] που έχωσε το μαχαίρι στον λαιμό του Νέρωνος, γιατί ο ίδιος δεν είχε το κουράγιο να αυτοκτονήσει;

Αλλά υπάρχει ακόμη κάτι παράξενο στην «*Αποκάλυψιν*» του Ιωάννη: Η γυναίκα που είχε δει την μεγάλη πόλη (Ρώμη) η οποία έχει υπό την εξουσίαν της όλους τους Βασιλείς της γης ... μία ημέρα θα γεμίσει πληγές και θα καεί από την φωτιά και κάθε καπετάνιος, οι ναύτες και όσοι εργάζονται στην θάλασσα θα δούνε τον καπνό από μακριά ενώ αυτή θα καιγεται (κεφάλαια 17 και 18). Δεν προαναγγέλλεται ο εμπρησμός; Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η *Αποκάλυψις* είναι ένα αποκρυφιστικό βιβλίο. Διαβάζουμε στην αρχή του 13ου κεφαλαίου των *Πράξεων* ακόμη ένα παράξενο. «Ήσαν στην κοινότητα της Αντιοχείας προφήτες και διδάσκαλοι δηλαδή ο Βαρνάβας, ο Συμεών ο αποκαλούμενος Νίγερ, ο Λούκιος ο Κυρηναίος, ο Μαναήν ο παιδικός σύντροφος του Τετράρχη Ηρώδη Αγρίππα και ο Παύλος». [Εκτός του Βαρνάβα τα άλλα ονόματα απαντώνται στον Ιώσηπο. Πώς άραγε; Σύμπτωση ή αντιγραφή και παραμυθοποίηση!]. Ο Μαναήν ήταν εκείνος που κατά τον εμπρησμό της Ρώμης το +64, ξεσήκωσε τους εθνικιστές - ζηλωτές Εβραίους της Παλαιστίνης σε εξέγερση εναντίον της Ρώμης.

Συνδέοντας όλα αυτά τα ονόματα με τα γεγονότα, οδηγούμεθα στο παράξενο συμπέρασμα ότι η σύλληψη του Παύλου και η μεταφορά του στην Ρώμη, ήταν μέρος ενός καλά οργανωμένου σχεδίου που σκοπό είχε την ανατροπή του φιλέλληνος Νέρωνα δια της πυρπολήσεως τής Ρώμης και την ανόρθωση των Εβραίων στην Ιερουσαλήμ. Τα γεγονότα μιλάνε μόνα τους. Ενώ τον συνέλαβαν στον ναό του Σολομώντος και κινδύνευε η ζωή του (*Πράξεις* κα΄: 22-23), ο Ρωμαίος χιλίαρχος δήμαρχος της πόσεως Κλαύδιος Λυσίας με όλη του την στρατιωτική δύναμη, επενέβη για να τον πάρει από τα χέρια των Εβραίων.

Τώρα αυτός ήταν ελεύθερος μέσα στην «φυλακή». Ενώ απ' έξω ο λαός κραύγαζε εναντίον του, ο δήμαρχος Λυσίας του επιτρέπει να ομιλεί με στρατιωτική προστασία. Τώρα ο Παύλος αν και ήταν φυλακισμένος, αισθάνεται άνετα. Ο ανηψιός του Περσίνος, γιός της αδελφής του, τον επισκέπτεται δίχως καμία δυσκολία στην φυλακή και τον πληροφορεί ότι οι Ιουδαίοι ορκίσθηκαν να τον σκοτώσουν (*Πράξεις* ιγ΄–ιδ΄). Ο Παύλος κάλεσε τον εκατόνταρχο και του είπε να οδηγήσει τον ανηψιό του στον χιλίαρχο για να τον πληροφορήσει κάτι σημαντικό.

Αφού τον άκουσε ο χιλίαρχος, είπε στον νεαρό να μη πει σε κανέναν άλλον την πληροφορία του. Κατόπιν κάλεσε δύο εκατόνταρχους και τους διέταξε να σχηματίσουν ένα σώμα από 200 στρατιώτες, 70 ιππείς και 200 τοξότες για να μεταφέρουν τον Παύλο στις εννέα το βράδυ, ώστε να μη το καταλάβουν οι κατήγοροί του, από την Ιερουσαλήμ στην Καισάρεια της Παλαιστίνης, που απέχουν περίπου 200 χιλιόμετρα, και αυτό για να φθάσει σώος και ασφαλής και να τεθεί υπό την κρίση του Ρωμαίου κρατίστου ηγεμόνα Φήλικα. Ο Κλαύδιος Λυσίας συνέταξε επιστολή με όλο το ιστορικό του Παύλου προς τον Φήλικα (*Πράξεις* ιγ΄: 23 – 27). Επίσης είναι παράξενο ότι ο φυλακισμένος Παύλος γνώριζε με λεπτομέρειες το περιεχόμενο του εμπιστευτικού φακέλου που μετέφεραν οι εκατόνταρχοι στον ηγεμόνα.

Μετά από πέντε ημέρες έφθασε ο αρχιερέας Ανανίας με τους προύχοντες στην Καισάρεια, ο Παύλος εν τω μεταξύ διέμενε στο Πραιτώριο. Συνάντησαν τον Φήλικα και ο ρήτωρ Τερτύλλος ιστόρησε το κατηγορητήριο παρόντος του Παύλου, ειπών μεταξύ των άλλων ότι ο άνθρωπος αυτός είναι λοιμός που κινεί σε στάση τους Ιουδαίους σε όλον τον κόσμο, αφού προσπάθησε να βεβηλώσει και το ιερόν του Ναού, και σύμφωνα με τον νόμο μας τον κρίναμε. Αλλά επενέβη ο Λυσίας με πολύ βία και μας τον πήρε από τα χέρια μας (*Πράξεις* κδ΄: 1-9).

Στην απολογία του ο Παύλος, σαν καλός Φαρισαίος, τονίζει ότι λατρεύει τον Θεό των πατέρων του, κατά την κατήχηση που έχει πάρει, που αυτοί ονομάζουν πίστη και ότι αυτή είναι σύμφωνα με τον νόμο και έχει αποκαλυφθεί από τους προφήτες, δηλώνει ότι έχει την ελπίδα του στον Θεό των προφητών και ότι θα υπάρξει μία ανάσταση δικαίων και αδίκων (*Πράξεις* κδ΄: 14-15).

Γιατί σ' αυτήν την επίσημη απολογία του δεν κάνει καμία αναφορά ότι είναι οπαδός και κήρυκας της τριαδικότητος του Θεού; Γιατί δεν αναφέρεται στον μονογενή Υιό και στο Άγιο Πνεύμα;

Ο Φήλικας δεν τον ελευθέρωσε αμέσως, λέγοντας ότι ήθελε να μάθει περισσότερα από τον χιλίαρχο όταν αυτός θα πήγαινε στην Καισάρεια. Δίνει όμως εντολή στον εκατόνταρχο να παραμείνει υπό κράτηση ο Παύλος και να τυγχάνει «διευκολύνσεων» για να μπορούν οι φίλοι του να του συμπαρίστανται και να τον συντρέχουν (*Πράξεις* κδ΄: 23-24). Το πιο παράδοξο είναι ότι ο Φήλικας συνοδευόμενος από την σύζυγό του, τον επισκεπτόταν συχνά. Ο παράξενος περιορισμός διήρκεσε δύο χρόνια, διέδωσαν ότι τάχα ο Φήλικας ήθελε χρήματα για να τον ελευθερώσει. Αλλά από που ο Παύλος μπορούσε να έχει χρήματα; Μήπως από το εμπόριο των σκηνών, που χρόνια το είχε σταματήσει; Ποιοι ήταν αυτοί που τον υπηρετούσαν και με τι χρήματα τους πλήρωνε για δύο και πλέον χρόνια;

Εν τω μεταξύ ο Φήλικας αντικαταστάθηκε από τον Πόρκιο Φέστο και οι Ιουδαίοι όμως δεν είχαν ξεχάσει τον Παύλο. Παρά την περίεργη «απολογία» του, δεν είχαν ικανοποιηθεί, παρουσιάσθηκαν στον νέο κράτιστο ηγεμόνα Φέστο και του ζήτησαν να τον στείλει πίσω στην Ιερουσαλήμ για να δικαστεί. Αυτή την φορά επικεφαλής των Ιουδαίων προυχόντων είναι ο αρχιερέας Ανανίας. Τι συμβαίνει όμως εδώ; Μέχρι χθες ο Παύλος, ο φανατικός Φαρισαίος Σαούλ (= διώκτης στην Εβραϊκή), ήταν το καταδιωκτικό και εκτελεστικό τους όργανο...

Η κράτησή του ήταν φαινομενική και ενορχηστρωμένη όπως φαίνεται, γιατί μέχρι χθες ήταν ένα πιόνι τους. Ο νέος ηγεμόνας πληροφορήθηκε και καθοδηγήθηκε από τον απερχόμενο, έτσι απέρριψε το αίτημα των Ιουδαίων και επέτρεψε στον Παύλο να συναντηθεί και να ομιλήσει ελεύθερα με αυτούς. Το πλέον περίεργο στην υπόθεση αυτή είναι ότι το βασιλικό ζεύγος Ηρώδη Αγρίππα και Βερενίκης βρέθηκαν, τυχαία ίσως, στην Καισάρεια και παρεχώρησαν μία επίσημο ακρόαση στον Παύλο. Την επομένη, ο Αγρίππας και η Βερενίκη με μεγάλη συνοδεία, πήγαν στην αίθουσα ακροάσεων, συνοδευόμενοι από όλες τις αρχές (*Πράξεις* κε΄– κστ΄).

Προς τι τέτοια μεγαλοπρέπεια και τιμή για μία «κοινωνική» πληγή που παρακινεί τους Ιουδαίους σε όλον τον κόσμο να εξεγερθούν; Είναι μήπως ο Σενέκας ανακατεμένος σ’ αυτήν την υπόθεση; Δεν είναι παράξενο ένας βασιλιάς να συνδιαλέγεται κατ’ επανάληψη με τον «οικουμενικό ανατροπέα του» και να του λέει «αστειευόμενος», για λίγο ακόμη θα με έπειθες να με κάνεις χριστιανό (*Πράξεις* κστ΄, κη΄). Ενώ η όλη δικαστική ατμόσφαιρα ήταν υπέρ του Παύλου, εκείνος έριξε το γάντι. Ζήτησε να δικασθεί από το αυτοκρατορικό δικαστήριο στην Ρώμη γιατί ήταν Ρωμαίος πολίτης. Τίτλος πολύ τιμητικός, που τον είχαν απόνήμει στον πατέρα του ή σ’ αυτόν; Για εξαίρετες υπηρεσίες προς την Ρώμη;

Το ζήτησε αυτό γιατί είχε καταλάβει ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να ελευθερωθεί από ένα ανώτερο δικαστήριο και να βρεθεί στην καρδιά της αυτοκρατορίας και να εφαρμόσει τα σχέδιά του. Ο Αγρίππας είπε στον Φέστο: Αυτός θα μπορούσε να ελευθερωθεί εάν δεν είχε προσφύγει με την έφεσή του στον Καίσαρα (*Πράξεις* κστ΄, λβ΄).

Δηλαδή η έφεση του απέκλεισε την απελευθέρωσή του... Στην Ρώμη δεν γνώριζε μόνο τους Σενέκα, Πισόνε, Βούρο, Γάλβα, Επαφρόδιτο και τόσους άλλους από τον οίκο του Καισαρος, ήταν σε επαφή επίσης και με άλλες σημαίνουσες προσωπικότητες που τους μνημονεύει στις επιστολές του: Χαιρετίστε τους οικείους του Αριστόβουλου, χαιρετίστε τον συγγενή μου Ηρωδίωνα, και εκείνους του οίκου του Ναρκίσσου (*Πρός Ρωμαίους* ιστ΄: 10-12).

Με αυτές τις προϋποθέσεις ο Παύλος μεταφέρθηκε στην Ρώμη. Το ταξίδι του ήταν μακρύ, περιπετειώδες και ναυάγησε αρκετές φορές (*Πράξεις* κζ΄-κη΄). Όταν το πλοίο προσάραξε σε μία νησίδα της Μάλτας, η φρουρά του φοβούμενη να μη δραπετεύσουν οι μεταγόμενοι, σκέφθηκε να τους σκοτώσει όλους. Αλλά ο εκατόνταρχος είχε οδηγίες να τον προστατεύει και να τον πάει οπωσδήποτε στην Ρώμη, δεν τους το επέτρεψε. Τρείς μήνες αργότερα ο Παύλος ήταν στην Ρώμη.

Εκεί στην Ρώμη αρχίζει μία νέα σειρά παραδοξοτήτων που αφορούν την εκεί παραμονή του, περιορισμένος και σε αναμονή της κρίσεως τού δικαστηρίου, περνάει τρία ολόκληρα

χρόνια σε σπίτι που είχε ενοικιάσει, δέχεται όλους όσους ήθελε δίχως καμία απαγόρευση ή περιορισμό (*Πράξεις* κη΄, λ΄). Μέχρι σήμερα δεν έχει αποκαλυφθεί ποιος πλήρωνε το ενοίκιο και όλες τις δαπάνες διαβιώσεώς του. Με πλήρη ελευθερία προσκαλεί στο σπίτι του τους εξέχοντας Ιουδαίους που κατοικούσαν στην Ρώμη (*Πράξεις* κη΄: 17-20). Αλλά οι Ιουδαίοι είχαν μεταφερθεί βιαίως στην Ρώμη και ήσαν μήπως οι σκλάβοι της «οικίας του Καίσαρος»; Ποιος είχε φροντίσει να τοποθετηθούν εκεί και τι εντολές είχαν πάρει; Γιατί ένας υπόδικος να θέλει να συναντά ειδικά αυτούς; Οι *Πράξεις* αναφέρουν ότι στους προσκεκλημένους του είπε ότι εκείνη την περίοδο ήταν αλυσοδεμένος εξ αιτίας «της ελπίδος του Ισραήλ». Τι ακριβώς σήμαινε αυτή «η ελπίδα» ειδικά για τους συνομιλητές του, μήπως την ανάσταση των νεκρών ή την ανάσταση του λαού και του έθνους από τον Ρωμαϊκό ζυγό; Δηλαδή όταν οι ταξιδιώτες προς τους Εμμαούς με επικεφαλής τον Παύλο, ομιλούν για τον Ιησού ότι αυτός ήταν το πεπρωμένο της απελευθερώσεως τού Ισραήλ, εννοούσαν ότι θα κληρονομούσαν τον παράδεισο;

Όταν ο Παύλος λέει στους Ιουδαίους ότι πάει να δικαστεί εξ αιτίας της «ελπίδος του Ισραήλ» δεν είναι σαν να τους έλεγε ότι είναι ένας Ζηλωτής κρατούμενος; Ένα ακόμη παράξενο στοιχείο, όταν οι προύχοντες των Ιεροσολύμων εξοργισμένοι από όσα τους έλεγε τον καταδίκασαν με την ποινή του θανάτου, γιατί δεν τον λιθοβόλησαν όπως έκαναν με τον Στέφανο; Τι είδους καταδίκη ήταν αυτή που δεν εκτελέστηκε; Οι *Πράξεις* αναφέρουν ότι οι Εβραίοι της Ρώμης δεν γνώριζαν τίποτε για την άφιξή του στην πόλη (κη΄: 21) αγνοώντας [αντιφάσκοντας] ότι προηγουμένως αναφέρουν ότι τον περίμεναν στην είσοδο της Ρώμης με τιμές (κή: 15). Επίσης αναφέρουν ότι έμεινε «φυλακισμένος» για δύο χρόνια.

Η αυτοκρατορική δικαιοσύνη ήταν τόσο αργή; Και γιατί η περιγραφή διακόπτεται τόσο απότομα; Ο κραταιότατος Θεόφιλος δεν είχε την περιέργεια ή και την αγωνία να μάθει τι τέλος είχε ο Παύλος; (Ο Λουκάς ήταν μαθητής του Παύλου και τον ακολούθησε στο ταξίδι του από την Καισάρεια στην Ρώμη. Ο Θεόφιλος ήταν από την ανωτάτη κοινωνική τάξη και πολύ πλούσιος. Προσηλυτίσθηκε στον Χριστιανισμό από τον Λουκά και χάριν αυτού ο Λουκάς έγραψε το *Ευαγγέλιό* του και τις *Πράξεις των Αποστόλων*. Ο Θεόφιλος ήταν προστάτης του Παύλου και του Λουκά. Γιατί όμως απότομα αποσιωπάται από τα κείμενα και δεν ξαναβρίσκομε το όνομά του πουθενά;).

Όλες αυτές οι παράξενες συμπτώσεις μας οδηγούν να κάνουμε την «αμαρτωλή» σκέψη ότι ο Παύλος είχε σχέση με τον εμπρησμό της Ρώμης και γι' αυτό φρόντισε να πάει στην Ρώμη, ενώ μπορούσε όπως είδαμε να ελευθερωθεί αφού η διεθνικότητά του ήταν το άλλοθί του. Μπορούμε να πούμε ότι οι άνθρωποί του που κατοικούσαν στην Ρώμη, τον είχαν «ελευθερώσει».

Γεγονός αναμφισβήτητο είναι ότι υπήρξε ένα προκαθορισμένο σχέδιο και θα ήταν εύκολο να οργανωθεί μία «φυγή» του μετά από τον πανικό που θα επακολουθούσε από τον εμπρησμό. Αλλά οι αλήθειες βγαίνουν δύσκολα και με το σταγονόμετρο, λόγω του γεγονότος ότι τα κείμενα της *Καινής Διαθήκης* έχουν αλλοιωθεί κατ' επανάληψη για να εξυπηρετήσουν άνομους και δογματικούς σκοπούς των φανατικών. Ο Παύλος δραπέτευσε και ανεχώρησε εσπευσμένα για να κρυφτεί στην Τροία, όπου και συνελήφθη σαν συνεργός και συνένοχος των εμπρηστών και μεταφέρθηκε κατεπειγόντως στην Ρώμη. Ο χρόνος της παρουσίας του Παύλου στην Ρώμη και ο εμπρησμός της συμπίπτουν και με την σιγή – απόκ-

ρυψη αυτού του τρομερού συμβάντος εκ μέρους των *Πράξεων*, είναι τυχαίο ή παράξενο και τι σημαίνει;

Διαβάζομε ένα μέρος από την τελευταία επιστολή του, που έστειλε από την Ρώμη στον φίλο του Τιμόθεο που βρισκόταν στην Έφεσο. (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 3-8). «Δοξάζω τον Θεό γιατί τον υπηρέτησα πάντοτε με αγνή συνείδηση όπως οι πρόγονοί μου ... δεν ντρέπομαι για το μαρτύριο του Κυρίου μας ούτε και για μένα που είμαι αλυσοδεμένος για εκείνον». Εδώ διασαφηνίζει ότι η πίστη του στον Θεό είναι αυτή που διδάχτηκε από τους προγόνους του και ότι ο Θεός είναι ο προστάτης και ελευθερωτής του Εβραϊκού λαού. Από τον Τιμόθεο ζητεί να μη ντρέπεται για τον Ιησού που καταδικάσθηκε σαν πολιτικός εγκληματίας και να μην ντρέπεται ούτε και για εκείνον που βρίσκεται «αλυσοδεμένος» στην Ρώμη. Γιατί μπορεί ένας πιστός μαθητής να ντρέπεται για τον δυστυχούντα μεγάλο διδάσκαλό του;

Ποια υπήρξε η πραγματική κατηγορία που του απαγγέλθηκε κατά την δευτέρα σύλληψή του στην Ρώμη, που έκανε τους μαθητές και τους συνεργάτες του να ντρέπονται; Αποκαλύπτεται διά βραχέων. Πρέπει αυτός να ήταν ο λόγος για τον οποίον τον εγκατέλειψαν ο Φύγγελος, ο Ερμογένης, όλοι της Ασίας, ο Δημάς, ο Κρεσσέντε και άλλοι, ενώ ο Αλέξανδρος ο Χαλκουργός, του προξένησε πολλά δεινά (α΄: 15-18, δ΄: 9-16). Όμως ποια δεινά; Λέει ότι τον εγκατέλειψαν μετά την πρώτη απολογία του. Δηλαδή τα άτομα που τον εγκατέλειψαν ήσαν και οι μάρτυρες υπερασπίσεώς του, που τους είχε πάρει μαζί του από την Καισάρεια στην Ρώμη. Πως λοιπόν δεν αναφέρονται στις *Πράξεις* κατά την περιγραφή του ναυαγίου;

Ή φράση «η πρώτη μου απολογία» έχει προστεθεί (ως συνήθως) από κάποιον μεταγενέστερα. Όταν για τον Παύλο όλα πήγαιναν καλά, δηλαδή του είχαν επιτρέψει να ενοικιάσει σπίτι, να δέχεται ελεύθερα όποιον ήθελε και να απολαμβάνει μία ελευθερία πρωτόγνωρη για έναν υπόδικο, πως και αλλάζουν έτσι απρόοπτα τα πράγματα και σώζεται από το στομα του λέοντος; (δ΄: 17). Εφ' όσον ήταν Ρωμαίος υπήκοος δεν μπορούσε να γίνει βορά των λεόντων, γιατί όμως κάνει μνεία μία τέτοια ανακρίβεια; Ενώ ο συντάκτης-τες των *Πράξεων* είναι τόσο ακριβολόγοι, για όλες τις συλλήψεις του Παύλου, γιατί το αποσιωπούν αυτό; Μετά τον εμπρησμό εγκατέλειψε τον περιορισμό και έφυγε αμέσως κρυφά για την Τροία, εκεί κρύφτηκε στο σπίτι του Κάρπου.

Ότι τις φωτιές τις έβαλαν οι Χριστιανοί και ότι αρχηγός τους ήταν ο Παύλος, έγινε δεκτό από την διοίκηση αμέσως. Έτσι ενήργησαν κεραυνοβόλα και με βίαιο τρόπο τον συνέλαβαν και τον μετέφεραν στην Ρώμη. Να γιατί εγκαταλήφθηκε από φίλους και συντρόφους.

Ο Παύλος παρακαλεί να έλθει στην Ρώμη ο Τιμόθεος, και να του φέρει τις μεμβράνες και τον χιτώνα του (δ΄: 13). Κατά τις *Πράξεις* και τις *Επιστολές* του, έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα χρόνια από την διαμονήν του στην Έφεσο με τον Τιμόθεο. Πως δικαιολογείται και τι συμβαίνει μετά τόσα χρόνια θυμάται τα έντυπά του και τον χιτώνα που ήταν παρατημένα τόσον καιρό; Τέλος προστάζει να διαφυλαχθή η παρακαταθήκη. Ποια άραγε;

Ας θυμηθούμε για λίγο, τον Σουετώνιο που αναφέρει ότι πολλοί και αξιόλογοι άνθρωποι έβλεπαν διάφορα άτομα να κρατούν αναμμένους δαυλούς, δεν επενέβησαν όμως, γιατί όλοι αυτοί ήσαν σκλάβοι του αυτοκράτορος. Κατά τύχη ίσως ήταν «οι άγιοι του Αυτοκρα-

τορικού οίκου» (*Πρός Φιλιππησίους δ΄*: 22). Μέχρι σήμερα έχουν καταφέρει να πείσουν την πλειοψηφία του κόσμου ότι την φωτιά την έβαλε ο «παράφρων» Νέρων που ήταν παθιασμένος με την ποίηση. Διέδωσαν με επιτυχία ότι έκαψε την Ρώμη για να δη πως τάχα καιγόταν η Τροία και να εμπνευσθή και εκείνος ένα ποίημα αριστούργημα, όπως ο Όμηρος την Ιλιάδα (άρα ο Όμηρος κατά τους Χριστιανούς του 64 μ.Χ. είχε παραστεί αυτόπτης μάρτυς του εμπρησμού της Τροίας. Πόσα στοιχεία μας έχουν στερήσει...).

Όμως είναι γνωστό ότι οι πρώτοι που έσκαβαν τον λάκκο του Νέρωνος ήταν η ίδια του η μάνα και ο πλέον έμπιστος, ο δάσκαλός του ο Σενέκας. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι οι Χριστιανοί έκαψαν κατ' επανάληψη την Βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, δύο φορές την Αγία Σοφία, ότι σκότωσαν με τον πλέον βάρβαρο και ειδεχθή τρόπο και έκαψαν το σώμα της μεγάλης Αλεξανδρινής φιλοσόφου και μαθηματικού Υπατίας.

Τέλος οι επί αιώνες μαυροφορεμένες φιγούρες (στην αρχή ήσαν Εβραίοι που με την πάροδο του χρόνου είχαν μετεξελιχθεί με τον προσηλυτισμό σε όργανά τους οι Χριστιανοί, γιατί διατηρούσαν ένα βαθύ μίσος κατά των Ελλήνων, των Ρωμαίων και των έργων του πολιτισμού των), περιφερόταν στον ευρύ Ελληνικό χώρο, έχοντας στο ένα χέρι δαυλούς και στο άλλο σφυριά, έκαιγαν και έσπαζαν κάθε τι το Ελληνικό – ειδωλολατρικό κατ' αυτούς.

Ο Ρωμαίος ιστορικός Τάκιτος αναφέρει ότι ο εμπρησμός της Ρώμης έγινε τον Ιούλιο του +64 και ότι την ημέρα αυτή ο Νέρων απουσίαζε γιατί ήταν στην γενέτειρά του, το Άντιο. Αλλά από τις μυστικές επιστολές του Σενέκα διαβάζουμε ότι η πυρπόληση ξέσπασε τον Μάρτιο του +64.

Το ποιος λέει την αλήθεια, συμπεράνετέ το εσείς αγαπητοί αναγνώστες. Γνωρίζομε ότι τον Μάρτιο του +64, ο φίλος και συνεργάτης του Παύλου Μαναήν ο οποίος ήταν σύντροφος του Ηρώδου του Τετράρχου (*Πράξεις* ιγ΄: 1-2) εκήρυξε την επανάσταση κατά των Ρωμαίων. Λοιπόν πότε κάψανε την Ρώμη; Ασφαλώς τον Μάρτιο του +64. Μπορούμε να δεχθούμε ότι ο Τάκιτος το λησμόνησε; Όχι μετ' επιτάσεως, γιατί κάποιο χέρι (όπως τόσες άλλες φορές) διόρθωσε το κείμενο του Τακίτου, ούτως ώστε η Εβραϊκή εξέγερση να μη συμπέσει με τον εμπρησμό της Ρώμης. Γιατί αρχηγός της εξέγερσης ήταν ο Μαναήν. Όταν όμως «διόρθωναν» τον Τάκιτο, οι πλαστογράφοι αγνοούσαν τα γραπτά του Σουετώνιου, κατά τα οποία ο Νέρων τον Ιούλιο του +64 βρισκόταν στην Ολυμπία για να συμμετάσχει στους Ολυμπιακούς αγώνες. Είναι γνωστό ότι ετελούντο ανά τετραετία και κατά τον μήνα Ιούλιο.

Τέλος δε, από τα πλέον παράδοξα είναι ότι ο φίλος τού Παύλου Λουκάς, που τον συνόδευσε από την Καισάρεια έως την Ρώμη και παρέμεινε μαζί του όλον τον χρόνο, δεν αυτοαναφέρεται στις *Πράξεις*, που είναι δικό του έργο, αλλά ούτε πουθενά αλλού, γιατί όλα αυτά αποσιωπούνται; Η μήπως αφαιρέθησαν;

Κλείνοντας αυτήν την έρευνα-μελέτη των αναμφισβήτητων στοιχείων, πρέπει να σημειώσομε ότι ο Παύλος είχε γαλουχηθεί από το «Μεσσιανικό κίνημα», δηλαδή αυτό που οι Σικάριοι (μαχαιροβγάλτες-ζηλωτές) δεν κατόρθωσαν πριν κάποια χρόνια να επιτύχουν, ο Παύλος το εκτέλεσε με δογματικό – θρησκευτικό – φιλοσοφικό τρόπο και με αλληγορική μέθοδο και επιτηδειότητα, εμβολιάζοντας την Εβραϊκή χίμαιρα στην Ελληνολατινική πραγματικότητα.

Ο Παύλος είναι ο φανατικός Μεσσιανικός Ζηλωτής που αγωνίστηκε για το Εβραϊκό όραμα που συνίστατο στην απελευθέρωση του λαού του και την υποταγή όλου του κόσμου σ' αυτόν διά του Γιαχβέχ.

Ο Παύλος σαν καλός Φαρισαίος, ήταν ο εκφραστής, με κάθε μέσον, του καθαρού Εβραϊσμού. Ο Εβραϊσμός με τον Παύλο εκδικείται τον Ελληνισμό, εξ αιτίας της ανωτερότητός του σε όλους τους τομείς. Ο Εβραϊσμός πάντοτε μισούσε και υπολόγιζε σαν μεγαλύτερο εχθρό του τον Ελληνικό πολιτισμό και τις επιτεύξεις του και αυτό αποδεικνύεται από τα επίσημα γραπτά τους, τουλάχιστον από τον 7^{ο} αιώνα π.Χ. Γιατί η δύναμη του Ελληνισμού βασίζεται στην γνώση, στην ελευθερία του πνεύματος και της συνειδήσεως και όχι σε μία τυφλή πίστη. Όταν οι Εβραίοι μιλούσαν για παγανιστές και ειδωλολάτρες, εννοούσαν τους Φιλισταίους - Έλληνες, τον πολιτισμό τους και τις φιλοσοφικο-θρησκευτικές αντιλήψεις των.

Ο Παυλισμός δεν είναι ο πρώτος ιδεαλιστικός Χριστιανισμός, ο Παύλος πρόδωσε, πλαστογράφησε και αλλοίωσε τον Χριστό και δεν θα είχε επιβληθεί στον Ελλαδικό τουλάχιστον χώρο, εάν οι Ρωμαίοι δεν είχαν υποδουλώσει, μόνον δια των όπλων, τους Έλληνες.

Η Εβραϊκή επικράτηση ήταν τηλε-εντελλομένη, ο Παύλος έπαιξε τον ρόλο της ωρολογιακής βόμβας στα θεμέλια του Ελληνισμού και του πολιτισμού του. Αυτόν τον Ελληνικό πολιτισμό και το αδάμαστο πνεύμα του που ελεύθερο και άσπιλο θαυμάστηκε, όπως αναφέρουν, από τον Ιησού, ο Παύλος ρύπανε.

Ο Χριστιανισμός του Ιησού και ο «Χριστιανισμός» του Παύλου είναι δύο λέξεις που ηχούν το ίδιο, αλλά είναι εντελώς διαφορετικού περιεχομένου και ουσίας. Και κάτι σημαντικό: ο Ιησούς δεν εξήγγειλε και ούτε δημιούργησε καμία θρησκεία, ο Παύλος λανσάρισε και δημιούργησε την νέα Εβραϊκή αίρεση, η οποία πρέπει να ονομάζεται Παυλισμός και όχι Χριστιανισμός.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑΣ

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟ

Αντί Προλόγου

Ο Ευαγγελιστής Mike Gendron ίδρυσε την Proclaiming the Gospel Ministry (Ιερατική Αποστολή για την Εξαγγελία του Ευαγγελίου), ήταν πρώην Ρωμαιοκαθολικός για 37 χρόνια και απεφοίτησε από την Dallas Theological Seminary (Θεολογική Ιερατική Σχολή του Ντάλλας). Το βιβλίο του *Preparing Catholics for Eternity* (Προετοιμάζοντας Καθολικούς για Αιωνιότητα), μαζί με άλλες πραγματείες επί των *Ευαγγελίων*, βιντεοταινίες και τριμηνιαίες επιστολές προσφέρονται για να βοηθηθούν οι Ρωμαιοκαθολικοί να αυξάνουν σε χάρη και γνώση του Ιησού Χριστού.

Εδώ ο θεολόγος Mike Gendron πνέει τα μένεα κατά του καθολικού δόγματος και μαζί παίρνουν τα σκάγια και το ορθόδοξο δόγμα τουλάχιστον για όσα σημεία είναι κοινά με το καθολικό τοιούτο. Σκεφτείτε ότι χρειάστηκε 37 χρόνια για να καταλάβει το λάθος του και αντί να εγκαταλείψει αυτή την ασυναρτησία του Χριστιανισμού εξ ολοκλήρου, όπως κάνουν και έκαναν πολλοί ιερείς και θεολόγοι που επί τέλους ξύπνησαν, μετεπήδησε στο άλλο χάρμα χαρμάνι τον Προτεσταντισμό και έθεσε ως σκοπόν του την σωτηρία των Καθολικών!

Ένα λαμπρό παράδειγμα αποτελεί ο καθηγητής Hector Avalos του Πολιτειακού Πανεπιστημίου της Iowa στην πόλη Aimes των ΗΠΑ. Ο κύριος καθηγητής ανετράφη στο Μεξικό ως Προτεστάντης. Τελείωσε με διδακτορικό την θεολογική σχολη του Πανεπιστημίου Harvard και έμαθε εβραϊκά, αρχαία ελληνικά και λατινικά. Είχε τάξει σκοπό της ζωής του να μεταστρέψει όλους τους Μεξικάνους από τον Καθολικισμό στον σωστό Χριστιανισμό, τον Προτεσταντισμό. Όταν όμως είδε και κατάλαβε την χαβούζα και το τουρλουμπούκι όλου του Χριστιανισμού, της θεολογίας και της ιστορίας του, έγινε όχι απλώς αθεϊστής αλλά στρατευμένος αθεϊστής. Σήμερα είναι ένα από τα διασημότερα πρόσωπα του αθεϊσμού σε όλο τον κόσμο, και έχει γράψει πολλά βιβλία καταπέλτες εναντίον του Χριστιανισμού και της θρησκείας γενικότερα.

Σε πολλά άρθρα μας έχομε αναπτύξει και τονίσει την δημιουργία αιρέσεων στον Ιουδαϊσμό, την μητρική θρησκεία του Χριστιανισμού, καθώς και στον Χριστιανισμό από τον 1ον κιόλας αιώνα! Τα αμέτρητα: ασάφειες, αφυσικότητες, σκληρότητες, υπερβολές, φανατισμός, εκδικητικότητα, αντιφάσεις, λάθη, ερμηνείες, παρερμηνείες, λάθος αντιγραφές, αλλοιώσεις, παρεμβολές, κπλ., δημιούργησαν μία σούπα που δεν τρώγεται ούτε καταπίνεται.

Οι σχεδόν εξ' ολοκλήρου διαφορετικοί Χριστιανισμοί των *Επιστολών* και των *Ευαγγελίων* (ιδιαιτέρως των τριών πρώτων συνοπτικών) έκαναν το θαύμα τους! Δημιούργησαν έναν τεράστιο αριθμών χριστιανικών αιρέσεων και σχισμάτων που κατασπαράχτηκαν με κάθε αγριότητα! Τι να είχαν στον νου τους άραγε όλοι εκείνοι οι «θεοφόροι» πατέρες που σταδιακά έφτιαξαν τον κανόνα τόσο της *Καινής Διαθήκης*, όσο και της Χριστιανικής *Παλαιάς*;

Για να δούμε λοιπόν εν περιλήψει τι έγραψε ο κύριος Mike Gendron.

1. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία

Η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία πάντοτε ταυτίζεται με τον Χριστιανισμό επειδή υποστηρίζει τέσσερα θεμελιώδη σημεία της Χριστιανικής πίστεως:

1) Την θεϊκή φύση του Χριστού
2) Τον Τριαδικό Θεό
3) Την παρθενική Γέννηση, και
4) Την εν σώματι ανάσταση και επιστροφή του Χριστού στη Γή.

Παρά ταύτα, η Καθολική διδαχή αντιτίθεται στο ακόλουθο βιβλικό άρθρο πίστεως που είναι το πιο ουσιώδες για την Χριστιανή πίστη – *το άρθρο δικαιώσεως μόνο διά πίστεως*. Το Βατικανό όχι μόνο αρνείται αυτό το άρθρο πίστεως, αλλά προσέτι καταδικάζει οποιονδήποτε το πιστεύει. Άλλα Καθολικά άρθρα αρνούνται ότι το έργο της λυτρώσεως του Χριστού έχει τελειώσει και ότι η δική Του εξιλεωτική θυσία αρκεί διά την σωτηρία. Δι' αυτόν τον λόγο ο Ρωμαιοκαθολικισμός πρέπει να στιγματιστεί σαν αποστατική εκκλησία και οι Καθολικοί χρειάζονται να ευαγγελιστούν εκ νέου.

Με περισσοτέρους από ένα δισεκατομμύριο Καθολικούς στον κόσμο και μία αυξανόμενη οικουμενική κίνηση για να ενώσει όλες τις θρησκείες κάτω από την δύναμη και την επιρροή του Πάπα, η αλήθεια που αφορά τον Ρωμαιοκαθολικισμό πρέπει να λεχθή.

Οι πολύτιμες ψυχές που είναι τυφλωμένες από θρησκευτική απάτη πρέπει να υπακούσουν την πρώτη εντολή του Ιησού «*πεπλήρωται ο καιρός και ήγγικεν η βασιλεία του Θεού· μετανοείτε και πιστεύετε εν τω ευαγγελίω.*» (*Μάρκος* 1: 15).

2. Λίγες Λέξεις για την Παρακίνηση των Καθολικών

Είναι σημαντικό να καταλάβομε ότι οι κληρικοί και οι λαϊκοί που διδάσκουν την Ρωμαιοκαθολική πίστη δεν είναι άνθρωποι που απατούν και έχουν κακή πρόθεση. Αυτοί απλώς παραδίδουν ότι έχουν διδαχθεί, πιστεύοντας ότι αυτό είναι η αλήθεια. Πολλοί καθολικοί έχουν ζήλο για τον Θεό αλλά αυτός δεν βασίζεται σε βιβλική γνώση.

Προσευχή, αγάπη, συμπάθεια και κατανόηση χρειάζονται μαζί με την δύναμη των Λόγων του Θεού για να διαπεράσει κανείς τις καρδιές τους. Υπομονή χρειάζεται για να ξεμπλέξει κανείς τους Ρωμαιοκαθολικούς από το δογματικό δίχτυ μέσα στο οποίο έχουν αιχμαλωτιστεί: «*Βλέπετε μη τις υμάς έσται ο συλαγωγών διά της φιλοσοφίας και κενής απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ου κατά Χριστόν·*» (*Πρός Κολασσαείς* 2: 8).

3. Μια Σύντομη Ιστορία του Καθολικισμού

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ιχνηλατεί την ιστορία της στο ότι η εκκλησία θεμελιώθηκε από τον Χριστό (*Ματθαίος* 16: 18 «*καγώ δε σοι λέγω ότι συ ει Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν, και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής.*». Ο Πέτρος ομολογεί τον Χριστό ως τον Βράχο και τον Κύριο Ακρογωνιαίο Λίθο της εκκλησίας

(*1η Πέτρου* 2: 5-8 «*και αυτοί ως λίθοι ζώντες οικοδομείσθε, οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, ανενέγκαι πνευματικάς θυσίας ευπροσδέκτους τω Θεω διά Ιησού Χριστού· διότι περιέχει εν τη γραφή· ιδού τίθημι εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, έντιμον, και ο πιστεύων επ' αυτώ ου μη καταισχυνθή. υμίν ουν η τιμή τοις πιστεύουσιν, απειθούσι δε λίθον ον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος εγενήθη εις κεφαλήν γωνίας και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου. οί προσκόπτουσι τω λόγω απειθούντες, εις ό και ετέθησαν.*»), η οποία αποτελείται από εκείνους που είναι άμωμοι ναι υποτάσσονται στον Χριστό (*Πρός Εφεσίους* 5: 24 «*αλλ' ωσπερ η εκκλησία υποτάσσεται τω Χριστώ, ούτω και αι γυναίκες τοις ιδίοις ανδράσιν εν παντί.*», 27 «*ίνα παραστήση αυτήν εαυτώ ένδοξον την εκκλησίαν, μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλ' ίνα ή αγία και άμωμος.*»). Μετά τον θάνατο των Αποστόλων η εκκλησία αγνόησε τις προειδοποιήσεις τους ότι κάποιοι άνθρωποι θα ξεσηκωθούν ανάμεσά τους και θα διαστρέψουν την αλήθεια για να την οδηγήσουν σε λαθεμένο δρόμο. Από την αρχική αποστολική εκκλησία των αγιασμένων, ταπεινών, καταδιωγμένων πιστών παρήχθη εξελικτικά ένα κοσμικό ίδρυμα τρομακτικού πλούτου, δυνάμεως, και πολιτικής επιρροής.

Τον τέταρτο αιώνα ο Κωνσταντίνος ένωσε την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία με το να συνενώσει τον Παγανισμό με τον Χριστιανισμό. Αφού διόρισε τον εαυτόν του ως τον Εφημεριο του Χριστού, ανεβίβασε τους «αλλαξοπιστήσαντες» σε θέσεις επιρροής και εξουσίας. Αυτοί οι διομολογούντες Χριστιανοί έφεραν τις παγανιστικές τους τελετές, θεούς, και θεές μέσα στην εκκλησία. Αναθηματικά κεριά, αγιασμοί, άμφια, εικόνες, λείψανα, μενταγιόν και το καθαρτήριο (purgatory) δεν ήταν ποτέ μέρη της αποστολικής εκκλησίας.

Στους αιώνες που επηκολούθησαν η Εκκλησία αγνόησε την επίπληξη του Χριστού κατά της παραδόσεως όταν είπε: «*μάτην δε σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας εντάλματα ανθρώπων. αφέντες γαρ την εντολήν του Θεού κρατείτε την παράδοσιν των ανθρώπων, βαπτισμούς ξεστών και ποτηρίων, και άλλα παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιείτε. και έλεγεν αυτοίς· καλώς αθετείτε την εντολήν του Θεού ίνα την παράδοσιν υμών τηρήσητε.*», «*ακυρούντες τον λόγον του Θεού τη παραδόσει υμών ή παρεδώκατε. και παρόμοια τοιαύτα πολλά ποιείτε.*» (*Μάρκος* 7: 7-9, 13). Οι σύνοδοι της Εκκλησίας άρχισαν να θέτουν την Παράδοση υπεράνω της Γραφής και κατεδίκασε τους αντιθέτους των. Πολλοί αφοσιωμένοι άνθρωποι έλαβαν την ρετσινιά των αιρετικών και κατάδιώχτηκαν επειδή υπερασπίζονταν την εξουσιαστική αυθεντικότητα των Γραφών.

Κατά τον 12ο αιώνα η Ρωμαιο-Καθολική Εκκλησία είχε γίνει το πιο ισχυρό ίδρυμα στον κόσμο. Χρησιμοποίησε την απεριόριστη θρησκευτική και πολιτική δύναμή της να ανεβάζει και να καταβιβάζει βασιλείς και βασίλισσες. Φορολόγησε τον κόσμο χωρίς έλεος και κάτασχε την περιουσία τους για να γίνει τον πιο πλούσιο ίδρυμα πάνω στη γη. Ο Πάπας προσέφερε στις στρατιές των σταυροφοριών πλούτη και αιωνία ευτυχία για να σκοτώνουν Μουσουλμάνους, αιρετικούς, και οποιονδήποτε απαρνιόταν την παπική υπερτερότητα.

Μετά την Μεταρρύθμιση κατά τον 16ον αιώνα, η Καθολική Εκκλησία έχασε την αναγνώρισή της ως επίσημη κρατική εκκλησία στα περισσότερα μέρη του κόσμου και δεν ημπορούσε πλέον να θανατώνει τους αντιπάλους της. Η νέα στρατηγική είναι να ενώσει όλες τις θρησκείες του κόσμου διά μέσου κοινών ηθικών αξιών.

4. Μερικοί Όροι του Καθολικισμού (από την Καθολική Κατήχηση του 1994)

Αλάνθαστες διδασκαλίες – Ο Πάπας και οι επίσκοποι δεν μπορούν να κάνουν λάθος όταν διακηρύττουν ένα καθορισμένο δόγμα που αφορά την πίστη και τα ήθη (891).
[Οι αριθμοί αυτοί εντός παρενθέσεων δηλώνουν τον αριθμό παραγράφου εντός της ανωτέρω Καθολικής Κατηχήσεως. Catechism of the Catholic Church, San Francisco, CA; Ignatius Press, 1994.

Απόκρυφα – Δεκαπέντε γραπτά που συντάχθηκαν κατά την διάρκεια 400 ετών μεταξύ της *Παλαιάς* και της *Καινής Διαθήκης*. Δώδεκα εξ αυτών εδήλώθηκαν ως θεόπνευστα και προστέθηκαν στον Καθολικό Κανόνα το 1546.

Αφέσεις – Τα μέσα για την άφεση της προσωρινής τιμωρίας ένεκα αμαρτιών. Κερδίζονται με τα καλά έργα και μπορούν να εφαρμοστούν για τις αμαρτίες και ζώντων και νεκρών (1471-79).

Άχραντα Μυστήρια – Επτά τελεσφόρα σημεία χάριτος που είναι απαραίτητα για την σωτηρία και που υπ' αυτών η θεϊκή ζωή απονέμεται (1129).

Θεία Ευχαριστία – Ένα ψωμάκι που ισχυρίζονται ότι περιέχει το σώμα, αίμα, ψυχή και θεότητα του Ιησού Χριστού (1374), που πρέπει να λατρεύεται, να καταναλώνεται και να αγιοποιείται (1378).

Θεία Λειτουργία – Η συνέχιση τής θυσίας του Ιησού Χριστού στο Τόπο του Κρανίου (1367) η οποία μεταφέρει την επενέργεια της λυτρώσεως (1405), καθησυχάζει την οργή του Θεού και εξιλεώνει τις αμαρτίες ζώντων και νεκρών (1371, 1414).

Θανάσιμη αμαρτία – Μια πολύ σοβαρή αμαρτία που διεπράχθη με πλήρη γνώση και συγκατάβαση (1857). Αυτοί που πεθαίνουν σ' αυτή την κατάσταση κατέρχονται κατ' ευθείαν στην κόλαση (1035).

Καθαρτήριο – Ένα μέρος στο οποίο τιμωρούνται εκείνοι που απέθαναν με την χάρη του Θεού και εξαγνίζονται διά πυρός από τις αμαρτίες για τις οποίες έχουν ήδη συγχωρεθεί (1030-32, 1471).

Μετάνοια – Το μυστήριο της εξομολογήσεως αμαρτιών που διεπράχθησαν μετά το βάπτισμα σε έναν ιερέα για συγχώρεση και συμφιλίωση με τον Θεό και την Εκκλησία (1456).

Οπτασία – Η αντίληψη ενός ασωμάτου προσώπου συχνάκις συνδεόμενο με ένα επείγον μήνυμα. Το Βατικανό έχει αυθεντικοποιήσει πολλές ορατές ή ακουστικές συναντήσεις με την Παρθένο Μαρία σ' όλο τον κόσμο.

Ροζάριο (κομποσκοίνι) – Μία έκφραση αφοσιώσεως στην Μαρία, που ανεπτύχθη κατά τον 11^{ον} αιώνα από τον Πέτρο τον Ερημίτη, και που χρησιμοποιεί χάνδρες για να μετράς 53 επαναλαμβανόμενες προσευχές προς την Μαρία, 6 προς τον Πατέρα, και 6 προς την Τριάδα.

Συγχωρητέα αμαρτία – Μια αμαρτία που αξίζει μόνο προσωρινή τιμωρία και δεν απόστερεί τον διαπράξαντα την αμαρτία από την χάρη και την φιλία του θεού ή την αιωνία ευτυχία.

5. Μερικές Ρωμαιοκαθολικές Παραδόσεις και τα έτη που εθεσπίστηκαν.

1) Η εξαγγελία ότι ο νηπιοβαπτισμός αναγεννά την ψυχή, + 431.
2) Η θεία λειτουργία ως αναπαράσταση της θυσίας του Ιησού, +500.
3) Παρουσία στην θεία λειτουργία έγινε υποχρεωτική κάτω από την τιμωρία θανάσιμης αμαρτίας, +1000.
4) Η αγαμία των κληρικών διετάχθη από τον Πάπα Γρηγόριο 7ο, +1079.
5) Ροζάριο, επανάληψη της προσευχής με χάνδρες, εφευρέθηκε από τον Πέτρο τον Ερημίτη, + 1090.
6) Η απονομή αφέσεων εδραιώθηκε για να ελαττώσει τον χρόνο στο Καθαρτήριο, + 1190.
7) Η Μετουσίωση εξαγγέλθηκε από τον Πάπα Ιννοκέντιο 3ο και η εξομολόγηση αμαρτιών στους ιερείς, ετέθη από το Πάπα Ιννοκέντιο 3ο, + 1215.
8) Το Καθαρτήριο ανεβιβάσθη από πίστη σε δόγμα από την Σύνοδο της Φλωρεντίας, + 1538.
9) Η *Παράδοση* αιτήθηκε ισόκυρη με την *Βίβλο* από την Σύνοδο του Τριδέντου, + 1545.
10) Η άμωμη σύλληψη της Μαρίας, εξαγγέλθηκε από τον Πάπα Πίο 9ο, +1854.
11) Το αλάθητο του Πάπα, εξαγγέλθηκε από την Σύνοδο του Βατικανού, + 1870.
12) Η παρθένος Μαρία εξαγγέλθηκε συν-λυτρωτής με τον Ιησού από τον Πάπα Βενέδικτο 15ο, +1922.
13) Η Ανάληψη της Παρθένου Μαρίας στους Ουρανούς, εξαγγέλθηκε από τον Πάπα Πίο 12ο, +1950.

6. Αντιφάσεις
της Ρωμαιοκαθολικής Κατηχήσεως με την Ρωμαιοκαθολική Βίβλο

Εδώ αντιπαραβάλομε πως η Ρωμαιοκαθολική Διδασκαλία λαμβανόμενη από την Κατήχηση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (ΡΚΕ) αντιβαίνει και αντιφάσκει με την Ρωμαιοκαθολική *Βίβλο* (την *Βίβλο*). (Θέτομε εντός παρενθέσεως τον αριθμό παραγράφου της Ρωμαιοκαθολικής Κατηχήσεως.).

Α. Δόγματα Αφορώντα τον Ιησού

Ιησούς ο Σωτήρ.

Βίβλος: *Πρός Τίτον* 3: 5 «*ουκ εξ έργων των εν δικαιοσύνη ων εποιήσαμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτού έλεον έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου,*».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι «διά του θανάτου και της αναστάσεώς Του, ο Ιησούς Χριστός έχει ‘‘ανοίξει’’ τις θύρες των ουρανών σε μας» (1026). Κάθε άτομο πραγματοποιεί την σωτηρία του διά της χάριτος και διά των καλών έργων (1477).

Ιησούς ο αναμάρτητος Λυτρωτής.

Βίβλος: *1η Πέτρου* 1: 17-18 «*και ει πατέρα επικαλείσθε τον απροσωπολήπτως κρίνοντα κατά το εκάστου έργον, εν φόβω τον της παροικίας υμών χρόνον αναστράφητε, ειδότες ότι ου φθαρτοίς, αργυρίω ή χρυσίω, ελυτρώθητε εκ της ματαίας υμών αναστροφής πατροπαραδότου*,».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι η Μαρία είναι αναμάρτητη συν-Λυτρωτής. «Χωρίς ούτε μία αμαρτία να την βαραίνει, έδωσε τον εαυτόν της καθ' ολοκληρίαν στο πρόσωπο και στο έργο του Υιού της. Το έκανε αυτό διά να υπηρετήσει το μυστήριο της λυτρώσεως με Αυτόν… Με το να είναι υπάκουη έγινε η αιτία της λυτρώσεως για τον εαυτόν της και για ολόκληρο το γένος των ανθρώπων» (494).

Ιησούς ο Υποστηρικτής μας και ο μόνος Μεσάζων.

Βίβλος: *1η Πρός Τιμόθεον* 2: 5 «*εις γαρ Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς,*»,

1η Ιωάννου 2: 1 «*Τεκνία μου, ταύτα γράφω υμίν ίνα μη αμάρτητε· και εάν τις αμάρτη, παράκλητον έχομεν προς τον πατέρα, Ιησούν Χριστόν δίκαιον*».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι «η Μαρία όχι μόνο δεν έθεσε την αποστολή της για την σωτηρία στην άκρη, αλλά διά της πολλαπλής μεσολαβήσεώς της συνεχίζει να μας φέρνει τα δώρα της αιωνίας σωτηρίας.» Αυτή «είναι … Υποστηρίκτρια … Μεσολαβήτρια» (969).

Ο Ιησούς εξιλεώνει τις αμαρτίες μας.

Βίβλος: *Πρός Ρωμαίους* 3: 25 «*ον προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων*».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι αμαρτίες εξιλεώνονται στο καθαρτήριο διά «του απολυμαντικού πυρός» και ότι εμείς «πρέπει να πασχίζομε για να δεχθούμε αυτή την προσωρινή τιμωρία της αμαρτίας ως απονομή χάριτος» (1030-31, 1472-75).

Ο Ιησούς τελείωσε το έργο της λυτρώσεως.

Βίβλος: *Πρός Εβραίους* 7: 27-28 «*ος ουκ έχει καθ' ημέραν ανάγκην, ωσπερ οι αρχιερείς, πρότερον υπέρ των ιδίων αμαρτιών θυσίας αναφέρειν, έπειτα των του λαού· τούτο γαρ εποίησεν εφάπαξ εαυτόν ανενέγκας. ο νόμος γαρ ανθρώπους καθίστησιν αρχιερείς έχοντας ασθένειαν, ο λόγος δε της ορκωμοσίας της μετά τον νόμον υιόν εις τον αιώνα τετελειωμενον*.».

Η ΡΚΕ αρνείται ότι έχει τελειώσει. «Η θυσία του Χριστού και η θυσία της Θείας Ευχαριστιας είναι μία και μοναδική θυσία … ο ίδιος ο Χριστός που προσέφερε τον εαυτόν του μια φορά στην αιματηρή θυσία επί του βωμού του σταυρού τώρα περιέχεται και προσφέρεται κατά αναίμακτο τρόπο» (1367). Η θυσία «προσφέρεται διά την αποκατάσταση των αμαρτιών και των ζώντων και των νεκρών» (1414).

Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση Του παρέχουν τον μόνο τρόπο για να σωθείς.

Βίβλος: *Πράξεις* 4: 12 «*και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δεί σωθήναι ημάς.*».

Η ΡΚΕ αρνείται αυτό με το να ισχυρίζεται ότι «η Καθολική Εκκλησία είναι απαραίτητη για την σωτηρία» (846) και «το σχέδιο της σωτηρίας επίσης περιέχει αυτούς που παραδέχονται τον Δημιουργό, μεταξύ των οποίων πρώτοι και καλλίτεροι είναι οι Μουσουλμάνοι» (841).

Το χυμένο αίμα Του είναι το μόνο λύτρο για την άφεση αμαρτιών.

Βίβλος: *Πρός Εβραίους* 9: 22 «*και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεσις.*», 10: 18 «*όπου δε άφεσις τούτων, ουκέτι προσφορά περί αμαρτίας.*».

Η ΡΚΕ διδάσκει «μια συγχώρεση είναι μια άφεση μπροστά στον Θεό της προσωρινής τιμωρίας που οφείλεται σε αμαρτίες των οποίων η ενοχή έχει ήδη συγχωρεθεί, η οποία … μπορεί να εφαρμοστεί και για τους ζώντες και για τους νεκρούς» (1471).

Ιησούς μας καθαρίζει από την αμαρτία.

Βίβλος: *Πρός Εβραίους* 1: 3 «*ος ων απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού, φέρων τε τα πάντα τω ρήματι της δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος των αμαρτιών ημών εκάθισεν εν δεξιά της μεγαλωσύνης εν υψηλοίς,*»,
Πρός Κολασσαείς 1: 22 «*εν τω σώματι της σαρκός αυτού διά του θανάτου, παραστήσαι υμάς αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους κατενώπιον αυτού,*».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι «όλοι που αποθνήσκουν εντός της χάριτος και της φιλίας του Θεού, αλλά ακόμη δεν έχουν εξαγνιστεί πλήρως … υφίστανται εξαγνισμό, έτσι ώστε να επιτύχουν την ιερότητα που είναι αναγκαία για να εισέλθουν στην χαρά των ουρανών» (1030).

Ιησούς, η Κεφαλή της Εκκλησίας.

Βίβλος: *Πρός Εφεσίους* 1: 22-23 «*και πάντα υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού, και αυτόν έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη εκκλησία, ήτις εστί το σώμα αυτού, το πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου.*».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι ο Πάπας «ένεκα της αποστολής του ως ο Εφημέριος του Χριστού, και ως ο ποιμήν ολόκληρης της Εκκλησίας κατέχει πλήρως, ανωτάτη και καθολική εξουσία πάνω σε όλη την Εκκλησία, μια εξουσία την οποία δύναται να ασκεί χωρίς κανένα εμπόδιο (882). Ασκεί το *αλάθητον* όταν «διά μιάς καθοριστικής πράξεως εξαγγέλλει ένα δόγμα που έχει σχέση με την πίστη και τις ηθικές αξίες» (891).

Ιησούς, ο συντόμως πάλιν ερχόμενος Βασιλεύς.

Βίβλος: *Πράξεις* 1: 11 «*οί και είπον· άνδρες Γαλιλαίοι, τι εστήκατε εμβλέποντες εις τον ουρανόν; ούτος ο Ιησούς ο αναληφθείς αφ' υμών εις τον ουρανόν, ούτως ελεύσεται, ον τρόπον εθεάσασθε αυτόν πορευόμενον εις τον ουρανόν*».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι ο Ιησούς επανέρχεται καθημερινώς στις Άγιες Τράπεζες των Καθολικών εκκλησιών για να λατρευτεί: «Το σώμα και αίμα … ψυχή και θεότητα του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού … περιέχεται αληθώς, πραγματικώς και κατ' ουσίαν κατά την Θείαν Ευχαριστία» (1374-78).

Β. Το Δόγμα της Σωτηρίας

Η σωτηρία εξαγγέλλεται στο *Ευαγγέλιο*.

Βίβλος: *Πρός Ρωμαίους* 1: 16 «*ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι.*»,
1η Πρός Κορινθίους 15: 1-4, «*Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, δι' ου και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε. παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τάς γραφάς,*»,.
Πρός Γαλάτας 1: 6-9 «*Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως μετατίθεσθε από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.*».
ΡΚΕ κηρύττει ένα διαφορετικό ευαγγέλιο με το να απαιτεί επιπρόσθετες αξιώσεις για την σωτηρία μεταξύ των οποίων είναι: τα μυστήρια (1129), αξιέπαινες θείες λειτουργίες (1405), να είσαι μέλος της εκκλησίας (846), καθαρτήριο (1030), αφέσεις (1498), και βάπτισμα (1256).

Η Σωτηρία προέρχεται από τον θεό, όχι από τον άνθρωπο.

Βίβλος: *Πρός Εφεσίους* 1: 13 «*εν ω και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ω και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τω Πνεύματι της επαγγελίας τω Αγίω,*»,
Ιωάννης 1: 12-13 «*όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού, οί ουκ εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν.*».
Η ΡΚΕ διδάσκει «Το Βάπτισμα είναι το μυστήριο της αναδημιουργίας … άνευ του οποίου κανείς δεν μπορεί να εισέλθει στην βασιλεία του Θεού» (1213, 1215).

Η Σωτηρία επιτυγχάνεται διά της πίστεως, όχι διά έργων.

Βίβλος: *Πρός Εφεσίους* 2: 8-9 «*τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται.*»,
Ψαλμοί 48 (ή 49) 7-9 «*οι πεποιθότες επί τη δυνάμει αυτών και επί τω πλήθει του πλούτου αυτών καυχώμενοι, αδελφός ου λυτρούται, λυτρώσεται άνθρωπος; ου δώσει τω Θεω εξίλασμα εαυτού και την τιμήν της λυτρώσεως της ψυχής αυτού. και εκοπίασεν εις τον αιώνα*».
Η ΡΚΕ διδάσκει σωτηρία διά πίστεως και έργων. Οι άνθρωποι ημπορούν να επιτύχουν την δική τους σωτηρία και ταυτοχρόνως να συνεργαστούν στο να σώσουν τους αδελφούς των διά καλών έργων και αφέσεων (1477, 1479).

Η σωτηρία επιτυγχάνεται διά της χάριτος, όχι δι' επιβαρυντικής αξίας.

Βίβλος: *Πρός Ρωμαίους* 3: 24 «*δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι διά της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού,*», 11: 6 «*ει δε χάριτι, ουκέτι εξ έργων· επεί η χάρις ουκέτι γίνεται χάρις. ει δε εξ έργων, ουκέτι εστί χάρις· επεί το έργον ουκέτι εστίν έργον.*».

Η ΡΚΕ αρνείται ότι η χάρις δικαιώσεως απονέμεται χωρίς επιβαρυντική αξία. «Ημπορούμε να κερδίσομε για τους εαυτούς μας και για άλλους όλες τις χάριτες που χρειάζονται για να απόκτήσομε αιώνια ζωή» (2027).

Η απόρριψη της Σωτηρίας είναι η Κόλαση

Βίβλος: *2α Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 8-9 «*εν πυρί φλογός, διδόντος εκδίκησιν τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού*,».

Η ΡΚΕ διδάσκει ότι «Αμέσως μετά τον θάνατο οι ψυχές αυτών που αποθνήσκουν σε κατάσταση θανάσιμης αμαρτίας κατέρχονται στην κόλαση, όπου υποφέρουν … στο αιώνιο πυρ» (1035).

Γ. Το Ευαγγέλιο της Χάριτος αποκαλύπτει:

Ιησού Χριστόν, την ζωήν του, θάνατον και ανάσταση. *1η Πρός Κορινθίους* 15: 1-4 «*Γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, δι' ου και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε. παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τάς γραφάς*,».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Ένα σύστημα μυστηρίων, αφέσεων αμαρτιών, καθαρτηρίου και προσευχών για τους νεκρούς (1032, 1571-79, 1498).

Η σωτηρία επιτυγχάνεται μόνο διά του Χριστού. *Πράξεις* 4: 12 «*και ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δεί σωθήναι ημάς.*».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία επιτυγχάνεται διά της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (846).

Η σωτηρία είναι δώρο της χάριτος του θεού. *Πρός Εφεσίους* 2: 8-9 «*τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται.*».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία δωρίζεται με το να κάνεις καλά έργα (1815, 1821, 2010, 2027).

Η σωτηρία επιτυγχάνεται μόνο διά πίστεως. *Πρός Εφεσίους* 2: 8-9 «*τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται.*».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία επιτυγχάνεται διά πίστεως συν τον νόμο, μυστήρια, και καλά έργα (1129, 1131).

Η σωτηρία αποκτάται διά του Χριστού. *Πρός Ρωμαίους* 5: 9 «*πολλω ουν μάλλον δικαιωθέντες νυν εν τω αίματι αυτού σωθησόμεθα δι' αυτού από της οργής.*».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία αποκτάται διά του ανθρώπου (2010, 2027).

Η σωτηρία αποκτάται κατά την στιγμή που ο αμαρτωλός πιστεύει στο Ευαγγέλιο. *Πρός Εφεσίους* 1: 13-14 «*εν ω και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ω και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τω Πνεύματι της επαγγελίας τω Αγίω, ος εστιν αρραβών της κληρονομίας ημών, εις απολύτρωσιν της περιποιήσεως, εις έπαινον της δόξης αυτού*.».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η σωτηρία αποκτάται διά μιάς διαδικασίας από το βάπτισμα μέχρι το καθαρτήριο (161-2, 1254-55).

Η σωτηρία εξασφαλίζεται από τον Θεό. *Ιωάννης* 10: 27-30 «*τα πρόβατα τα εμά της φωνής μου ακούει, καγώ γινώσκω αυτά, και ακολουθούσί μοι, καγώ ζωήν αιώνιον δίδωμι αυτοίς, και ου μη απόλωνται εις τον αιώνα, και ουχ αρπάσει τις αυτά εκ της χειρός μου. ο πατήρ μου, ος δεδωκέ μοι, μείζων πάντων εστί, και ουδείς δύναται αρπάζειν εκ της χειρός του πατρός μου. εγώ και ο πατήρ εν εσμέν*».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Ποτέ δεν εξασφαλίζεται σ' αυτή την ζωή (1036, 2005).

Οι αμαρτίες εξιλεώνονται από το αίμα του Χριστού. *Πρός Ρωμαίους* 3: 25 «*ον προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων*».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Οι αμαρτίες εξιλεώνονται με το να υποφέρομε μέσα στο Καθαρτήριο (1030-31).

Η Σωτηρία μεγαλύνει μόνο τον Θεό. *Πρός Εφεσίους* κεφάλαιο 1 «*Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, τοις αγίοις τοις ούσιν εν Εφέσω και πιστοίς εν Χριστώ Ιησού· χάρις υμίν και ειρήνη από Θεού πατρός ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού. Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο ευλογήσας ημάς εν πάση ευλογία πνευματική εν τοις επουρανίοις εν Χριστώ, καθώς και εξελέξατο ημάς εν αυτώ προ καταβολής κόσμου είναι ημάς αγίους και αμώμους κατενώπιον αυτού, εν αγάπη προορίσας ημάς εις υιοθεσίαν διά Ιησού Χριστού εις αυτόν, κατά την ευδοκίαν του θελήματος αυτού, εις έπαινον δόξης της χάριτος αυτού, εν ή εχαρίτωσεν ημάς εν τω ηγαπημένω, εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού, ης επερίσσευσεν εις ημάς εν πάση σοφία και φρονήσει, γνωρίσας ημίν το μυστήριον του θελήματος αυτού κατά την ευδοκίαν αυτού, ην προέθετο εν αυτώ εις οικονομίαν του πληρώματος των καιρών, ανακεφαλαιώσασθαι τα πάντα εν τω Χριστώ, τα επί τοις ουρανοίς και τα επί της γης, εν αυτώ, εν ω και εκληρώθημεν προορισθέντες κατά πρόθεσιν του τα πάντα ενεργούντος κατά την βουλήν του θελήματος αυτού, εις το είναι ημάς εις έπαινον δόξης αυτού, τους προηλπικότας εν τω Χριστώ· εν ω και υμείς ακούσαντες τον λόγον της αληθείας, το ευαγγέλιον της σωτηρίας υμών, εν ω και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε τω Πνεύματι της επαγγελίας τω Αγίω, ος εστιν αρραβών της κληρονομίας ημών, εις απολύτρωσιν της περιποιήσεως, εις έπαινον της δόξης αυτού. διά τούτο καγώ, ακούσας την καθ' υμάς πίστιν εν τω Κυρίω Ιησού και την αγάπην την εις πάντας τους αγίους, ου παύομαι ευχαριστών υπέρ υμών μνείαν υμών ποιούμενος επί των προσευχών μου, ίνα ο Θεός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο πατήρ της δόξης, δώη υμίν πνεύμα σοφίας και*

αποκαλύψεως εν επιγνώσει αυτού, πεφωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδίας υμών, εις το ειδέναι υμάς τις εστιν η ελπίς της κλήσεως αυτού, και τις ο πλούτος της δόξης της κληρονομίας αυτού εν τοις αγίοις, και τι το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αυτού εις ημάς τους πιστεύοντας κατά την ενέργειαν του κράτους της ισχύος αυτού, ην ενήργησεν εν τω Χριστώ εγείρας αυτόν εκ νεκρών, και εκάθισεν εν δεξιά αυτού εν τοις επουρανίοις υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος και παντός ονόματος ονομαζομένου ου μόνον εν τω αιώνι τούτω, αλλά και εν τω μέλλοντι· και πάντα υπέταξεν υπό τους πόδας αυτού, και αυτόν έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη εκκλησία, ήτις εστί το σώμα αυτού, το πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου.».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Η Μαρία και οι άγιοι επίσης μεγαλύνονται (1476-77).

Το έργο της Σωτηρίας έχει τελειώσει. *Ιωάννης* 19: 30 «*ότε ουν έλαβε το όξος ο Ιησούς είπε, τετέλεσται, και κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα*.».

Το Ευαγγέλιο του Ρωμαιοκαθολικισμού αποκαλύπτει: Αυτό το έργο συνεχίζεται διά της καθημερινής θυσίας (611, 1405).

7. Προετοιμάζοντας τους Καθολικούς για την Αιωνιότητα.

Ο καλλίτερος τρόπος διά του οποίου οι Ρωμαιοκαθολικοί μπορούν να προετοιμαστούν για την αιωνιότητα είναι να υπακούσουν την πρώτη εντολή του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού. Διατάζει τον καθένα «*να μετανοήσει και να πιστέψει στο Ευαγγέλιο*» (*Μάρκος* 1: 15). Μετάνοια είναι η αλλαγή του νουν που αποδίδεται από τον Θεό και που οδηγεί στην γνώση της αλήθειας «*εν πραότητι παιδεύοντα τους αντιδιατιθεμένους, μήποτε δω αυτοίς ο Θεός μετάνοιαν εις επίγνωσιν αληθείας,*» (*2α Πρός Τιμόθεον* 2: 25). Η αλήθεια για την αιώνια ζωή βρίσκεται στο Ευαγγέλιο το οποίο είναι η δύναμις του Θεού διά την σωτηρία του καθενός που πιστεύει σ' αυτό «*ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι,*» (*Πρός Ρωμαίους* 1: 16). Η πίστη στο Ευαγγέλιο είναι το να εμπιστεύεσαι τον Ιησού Χριστό μόνο για την σωτηρία σου «*γνωρίζω δε υμίν, αδελφοί, το ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην υμίν, ό και παρελάβετε, εν ω και εστήκατε, δι' ου και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην υμίν ει κατέχετε, εκτός ει μη εική επιστεύσατε. παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τάς γραφάς,*» (*1η Πρός Κορινθίους* 15: 1-4). Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να σταματήσομε να εμπιστευόμαστε οτιδήποτε αντιτίθεται στο τέλειο, τελειωμένο και καθ' όλα επαρκές έργο τού Σωτήρος. Οι Καθολικοί πρέπει να απαρνηθούν τα καλά έργα, τις αφέσεις αμαρτιών, το καθαρτήριο, τα μυστήρια, και την θυσία κατά την Θεία Λειτουργία ως μέσα διά την σωτηρία. Δεν μπορούμε να φέρομε τίποτα στον σταυρό εκτός από τις αμαρτίες μας διότι ο μόνος τρόπος διά του οποίου ο Θεός σώζει τους αμαρτωλούς είναι διά της χάριτος και διά μέσου της πίστεως στον Ιησού Χριστό «*τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται*.»(*Πρός Εφεσίους* 2: 8-9).

Η Ρωμαιοκαθολική οδός για την αιωνιότητα έχεις ως εξής:
Οι αρετές και οι αξίες των εκλεκτών πηγαίνουν σε ένα εκκλησιαστικό θησαυροφυλάκιο στους ουρανούς, έτσι ώστε να διανεμηθούν στους πιστούς του καθαρτηρίου και να σωθούν (1471-70).
Η (αυτο)δικαίωση εκτιμάται διά της υπακοής.
Η αδικία στερείται χάριτος και προορίζεται για την κόλαση.
Πεθαίνοντας με θανάσιμη αμαρτία σε στέλλει κατ' ευθείαν στην κόλαση.
Πεθαίνοντας με αρκετή δικαιοσύνη σε στέλλει κατ' ευθείαν στους ουρανούς.
Πεθαίνοντας κάπου ανάμεσα χωρίς τέλεια δικαιοσύνη σε στέλλει στο καθαρτήριο.

Εν αντιθέσει έχομε: *Πρός Ρωμαίους* 10: 3 «*αγνοούντες γαρ την του Θεού δικαιοσύνην, και την ιδίαν δικαιοσύνην ζητούντες στήσαι, τη δικαιοσύνη του Θεού ουχ υπετάγησαν.*», και 3: 10 «*καθώς γέγραπται ότι ουκ έστι δίκαιος ουδέ εις,*».

Η Βιβλική οδός προς την αιωνιότητα έχει ως εξής:

Η εκ Θεού δικαιοσύνη αποδίδεται διά δικαιώσεώς Του. Ιδού πως:

Πρός Ρωμαίους 8: 30 «*ους δε προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ους εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσεν, ους δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε.*».

Αγιοποίηση: *1η Πρός Θεσσαλονικείς* 5: 25 «*Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης αγιάσαι υμάς ολοτελείς, και ολόκληρον υμών το πνεύμα και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού τηρηθείη.*».

Μόνον η Πίστη: *Πρός Τίτον* 3: 5 «*ουκ εξ έργων των εν δικαιοσύνη ων εποιήσαμεν ημείς, αλλά κατά τον αυτού έλεον έσωσεν ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινώσεως Πνεύματος Αγίου,*».

Πρός Φιλιππησίους 3: 9 «*και ευρεθώ εν αυτώ μη έχων εμήν δικαιοσύνην την εκ νόμου, αλλά την διά πίστεως Χριστού, την εκ Θεού δικαιοσύνην επί τη πίστει,*».

Πρός Ρωμαίους 5: 17 «*μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται· υπέρ γαρ του αγαθού τάχα τις και τολμά αποθανείν.*».

2α Πρός Κορινθίους 5: 21 «*τον γαρ μη γνόντα αμαρτίαν υπέρ ημών αμαρτίαν εποίησεν, ίνα ημείς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεού εν αυτώ.*».

Δικαίωση είναι μια μόνιμη κρίση του Θεού ή οποία δηλώνει τον αμαρτωλό ως δικαιωθέντα ένεκα της πίστεως του στον Χριστό. Ο Θεός συνεχίζει να βλέπει τον αμαρτωλό σαν να είναι δικαιωθείς ακόμα και εάν αμαρτάνει, διότι η βάση για την δικαίωση είναι η δικαιοσύνη τού Χριστού. Αμαρτωλός ή άγιος βίος δεν έχει κανένα αποτέλεσμα στην δικαίωση. Ένα άτομο ή έχει την δικαιοσύνη του Θεού και προορίζεται για την βασιλεία των ουρανών, ή είναι άδικο και προορίζεται για την κόλαση. Η δικαιοσύνη του Θεού δίδεται ως δώρο σε εκείνους που εμπιστεύονται την μία και μόνη προϋπόθεση του Θεού για τις αμαρτίες – τον αναπληρωτικό εξιλασμό και την ανάσταση του Χριστού, και την πίστη στον Χριστό μόνο, όπως:

Ιωάννης 5: 24 «*αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πέμψαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν.*»

Πρός Ρωμαίους 3: 21 «*Νυνί δε χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεού πεφανέρωται, μαρτυρουμένη υπό του νόμου και των προφητών,*».

Πρός Εφεσίους 2: 1-9 «*Και υμάς όντας νεκρούς τοις παραπτώμασι και ταις αμαρτίαις, εν αις ποτε περιεπατήσατε κατά τον αιώνα του κόσμου τούτου, κατά τον άρχοντα της εξουσίας του αέρος, του πνεύματος του νυν ενεργούντος εν τοις υιοίς της απειθείας· εν οίς*

και ημείς πάντες ανεστράφημέν ποτε εν ταις επιθυμίαις της σαρκός ημών, ποιούντες τα θελήματα της σαρκός και των διανοιών, και ήμεν τέκνα φύσει οργής, ως και οι λοιποί· ο δε Θεός πλούσιος ων εν ελέει, διά την πολλήν αγάπην αυτού ην ηγάπησεν ημάς, και όντας ημάς νεκρούς τοις παραπτώμασι συνεζωοποίησε τω Χριστώ· χάριτί εστε σεσωσμένοι· και συνήγειρε και συνεκάθισεν εν τοις επουρανίοις εν Χριστώ Ιησού, ίνα ενδείξηται εν τοις αιώσι τοις επερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλούτον της χάριτος αυτού εν χρηστότητι εφ' ημάς εν Χριστώ Ιησού. τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον, ουκ εξ έργων, ίνα μη τις καυχήσηται.».

Το να είσαι άδικος σημαίνει ότι είσαι πνευματικώς νεκρός προοριζόμενος για την κόλαση. Αρνούμενος τον Χριστό και το ευαγγέλιό Του σε αφήνει καταδικασμένο στην κόλαση: *Ιωάννης* 12: 48 «*ο αθετών εμέ και μη λαμβάνων τα ρήματά μου, έχει τον κρίνοντα αυτόν· ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρινεί αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα·*».

Τρείς ερωτήσεις που πιθανόν θα παίξουν καθοριστικό ρόλο για τον αιώνιο προορισμό ενός Ρωμαιοκαθολικού:

1. **Είστε βέβαιος ότι θα μεταβεί στους Ουρανούς όταν αποθάνει;**

Η Καθολική διδασκαλία δηλώνει ότι οιοσδήποτε ισχυρίζεται πως έχει επιβεβαίωση σωτηρίας διά μέσου της δυνάμεως και του ελέους του θεού έχει διαπράξει την αμαρτία της αυθαδείας (2092).

2. **Γνωρίζετε ότι η δικαία δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί τιμωρία για όλες τις αμαρτίες;**

Η Καθολική διδασκαλία δηλώνει ότι οι συγχωρητέες αμαρτίες δεν αποφέρουν θάνατο στην ψυχή ή αιωνία τιμωρία (1472).

3. **Πιστεύετε ότι το Καθαρτήριο σάς εξαγνίζει από τις αμαρτίες σας;**

Αυτή η δοξασία αρνείται την επάρκεια της θυσίας του Χριστού διά τον εξιλασμό της αμαρτίας (1473).

Αντί Επιλόγου

Ένα πολύ απλό και ευλογότατο ερώτημα που ο καθένας θέτει για όλα αυτά που εδώ καταμαρτυρούν οι Προτεστάντες και που δεν είναι όλα όσα έχουν στους καταλόγους των, είναι το εξής: «Οι Καθολικοί, μαζί και οι Ορθόδοξοι τουλάχιστον καθ' όσον αυτά αφορούν και αγγίζουν και αυτούς, δεν έχουν δει και εξετάσει τις διαμαρτυρίες αυτές μαζί με τις σχετικές βιβλικές αναφορές;».

Η απάντηση είναι απλουστάτη: «Όχι μόνο τα έχουν δει και εξετάσει αλλά και τα έχουν ψειρίσει και ξεσκονίσει. Αρκεί να δείτε τις σημειώσεις και ερμηνείες που έχουν όλοι τους καταγράψει μέσα στις ιερές γραφές των!».

«Και τότε ποιος έχει δίκιο;». Απάντηση: «Όλοι και Κανένας!».

«Μα πώς γίνεται αυτό το σχιζοφρενικό;». «Γίνεται διότι για όλα τα δόγματα όλων αυτών των εκκλησιών υπάρχουν χωρία εντός των ιερών και θεοπνεύστων γραφών και ερμηνείες τους για να τα φτιάξεις και να τα βασίσεις.».

Αυτό είναι το οικτρό χάλι των ιερών θεοπνεύστων γραφών του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού! Τα χωρία στα οποία βασίζονται οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι για πολλά από τα δόγματά τους τα έχω καταγράψει σε άλλα άρθρα, αλλά δεν τα έχω συμπεριλάβει όλα. Εδώ επίσης δεν τα παραθέτω λόγω χώρου και χρόνου. Βρείτε μια καλή πλήρη δογματική των Καθολικών και των Ορθοδόξων και θα τα δείτε όλα εκεί μέσα! Ακόμα και το φιλιόκβε (δηλαδή η εκπόρευση του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού) μπορεί να βασιστεί σε πολλά χωρία της *Καινής Διαθήκης* και να απορριφτεί από άλλα χωρία πάλι της *Καινής Διαθήκης*. Διαβάστε την και θα τα βρείτε εύκολα. Μάλιστα στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* μπορείτε να βρείτε χωρία και για τις δύο περιπτώσεις! (Π.χ.: Υπέρ του φιλιόκβε: *Ιωάννης* 3: 35, 15: 26 διφορούμενος στίχος, 16: 7, 15, 17: 22, 20: 21-22. Κατά του φιλιόκβε: *Ιωάννης* 14: 25, 15: 26.).

Στην συντριπτική πλειοψηφία της προτεσταντικής κοινωνίας, έχω παρατηρήσει ότι, το μίσος των Προτεσταντών κατά των Καθολικών είναι ισχυρό και ασίγαστο. Δεν επιθυμούν καμία ένωση μαζί τους και δεν τους θεωρούν Χριστιανούς. Σε περίπτωση ανάγκης πολλοί προτιμούν παγανιστικές μεθόδους από τις καθολικές (π.χ. φασκομηλιά ή δενδρολίβανο αντί αγιασμού). Βγάλετε συμπέρασμα!

Παρατηρούμε ότι οι Προτεστάντες πιστεύουν στον απόλυτο προορισμό (προκαθορισμό), πράγμα που πρέπει να προκαλεί την απόλυτη αδράνεια. Παρά ταύτα οι Προτεστάντες έχουν υπάρξει πολυπράγμονες και κάθε άλλο παρά αδρανείς σε όλη τους την ιστορία. Ακόμα οι Προτεστάντες διατείνονται ότι η πρόθεση του Θεού είναι να σωθεί όλος ο κόσμος. Παρά ταύτα διατηρούν τον απόλυτο προορισμό. Μόνο η χριστιανική σχιζοφρένεια δημιουργεί αυτά τα σχιζοφρενικά φαινόμενα και αυτούς τους αντιφατικούς συνειρμούς! Το δόγμα του προορισμού ή καθορισμού ή προκαθορισμού του Παύλου και εφεξής το επέκρινε δριμύτατα ο μέγας ανθρωπιστής Thomas Paine.

Οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι, όπως λένε, πιστεύουν στον σχετικό προορισμό. Έχουν μετριάσει δηλαδή αυτό το παράλογο και ανήθικο δόγμα που εγκαινίασε ο αλλοπρόσαλλος Παύλος, αλλά ούτε και οι ίδιοι καταλαβαίνουν τι λένε. Αν τους ρωτήσεις να σου εξηγήσουν τι σημαίνει «σχετικός προορισμός», θα ακούσεις πολλά που δεν πιάνονται ούτε με δυο ξυλαράκια. Όταν υπάρχει προορισμός ή προκαθορισμός αυτομάτως είναι απόλυτος! Αλλιώς τι να κάνομε, να τον αλλάζομε και να τον προσαρμόζομε στην πορεία; Τότε αυτό δεν είναι καν προορισμός ή προκαθορισμός!

Σε άλλα πάλι σημεία για τα οποία διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους βλέπομε ότι οι διαφορές είναι ασήμαντες ή προκύπτουν λόγω διαφορών στην ερμηνεία. Συχνή πυκνή αυτή η ασθένεια μεταξύ των αιρέσεων του Χριστιανισμού. Αλλά σε πολλά σημεία οι διαφορές είναι θεμελιώδεις, όπως π.χ.: (1) Έχομε ή δεν έχομε προκαθορισμό; (2) Κερδίζεις την βασιλεία των ουρανών με το να κάνεις καλά έργα ή μόνο με την πίστη; (3) Ισχύει ή δεν ισχύει το φιλιόκβε; Κοκ. Πέραν του ότι σε πολλά χωρία ο καθένας αποδίδει την σημασία ή την ερμηνεία που του αρέσει ή τον συμφέρει, υπάρχουν πολύ περισσότερα χωρία που είναι αντιφατικά με άλλα. Κάθε αντίφαση μπορεί να δημιουργήσει δυο αντιμαχόμενες αιρέσεις.

Ακόμα παρατηρούμε ότι οι Προτεστάντες προτιμούν περισσότερο, αλλ' όχι αποκλειστικώς, την χρήση του όρου «Χριστός» ενώ οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι του «Ιησούς Χριστός» ή απλώς «Ιησούς». Αυτό γίνεται διότι οι Προτεστάντες έχουν ρίξει το περισσότερο βάρος στον Χριστιανισμό των *Επιστολών*, εκτός της *Επιστολής του Ιακώβου* που αντιφάσκει με αυτά που αιτούνται (και την οποίαν ο Λουθήρος ήθελα να θέσει εκτός κανόνος αλλά δεν τα κατάφερε), και στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον*, ενώ οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι έχουν ρίξει το περισσότερο βάρος στον Χριστιανισμό των *Ευαγγελίων*. Στα διάφορα

γραπτά, απόκρυφα, αντικανονικά και κανονικά από το –200 μέχρι το +300 βλέπομε τον όρο «Χριστός» να μετατρέπεται σταδιακά στον «Ιησούς Χριστός» και τέλος «Ιησούς».

Είδαμε καθαρά επίσης ότι οι Προτεστάντες απορρίπτουν την Παράδοση ως πηγή πίστεως, πράγμα που το βασίζουν στα χωρία της *Γραφής* που ανεγράφησαν ανωτέρω και άλλα που αναφέρομε ευθύς αμέσως. Ακόμη το βασίζουν και στο ότι σχεδόν για κάθε χριστιανική παράδοση υπάρχει και μία άλλη αντιφατική προς αυτή. Οι χριστιανικές παραδόσεις είναι ανεπιβεβαίωτες, δεν γνωρίζομε την προέλευσή τους και πάρα πολλές έχουν απόδειχθεί κίβδηλες ή προερχόμενες από τον παγανισμό. Βλέπομε όμως καθαρά ότι και ο Ιησούς και ο Παύλος απορρίπτουν τις παραδόσεις των ανθρώπων και των κοινωνιών και παρακινούν τους πιστούς τους να κρατούν μόνο αυτά που αυτοί τους παρέδωσαν. Π.χ. Βλέπε: *Ματθαίος* 15: 1-3, 6, *Μάρκος* 7: 3-5, 7-9, 13, *Πρός Κολασσαείς* 2: 8 «*Βλέπετε μη τις υμάς έσται ο συλαγωγών διά της φιλοσοφίας και κενής απάτης, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ου κατά Χριστόν·*» και μετά *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 1-2 «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού. Επαινώ δε υμάς, αδελφοί, ότι πάντα μου μέμνησθε και καθώς παρέδωκα υμίν τας παραδόσεις κατέχετε.*», *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 15 «*Άρα ουν, αδελφοί, στήκετε, και κρατείτε τας παραδόσεις ας εδιδάχθητε είτε διά λόγου είτε δι' επιστολής ημών.*», 3: 6, κλπ. Οι Καθολικοί και οι Ορθόδοξοι, διά δόγματος, θεωρούν την *Παράδοση* ισόκυρη με την *Αγία Γραφή* (την θεόπνευστη *Βίβλο* τους) και την αποκαλούν *Ιερά Παράδοσις*! Βρείτε τώρα ποιοι έχουν δίκιο και ποιοι άδικο!

Στο προηγούμενο κεφάλαιο έχομε ένα μέρος με δύο μεγάλους καταλόγους αντιφάσεων τού Παύλου με τον εαυτόν του και την υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη*. Οι Προτεστάντες προτιμούν την Εβραιο-Παυλική θεολογία πάνω απ' όλα και τα δόγματα τής σωτηρίας διά της πίστεως και μόνον και του απολύτου προκαθορισμού (προορισμού) τα έχουν εξαγάγει από τον Παύλο. Αλλά αυτά έρχονται σε κατάφορη αντίφαση με τα *Ευαγγέλια*, ιδίως τα *Συνοπτικά* και με την *Επιστολή του Ιακώβου* και άλλα μέρη όλης της *Βίβλου* που μας λένε ότι χωρίς καλά έργα δεν υπάρχει σωτηρία. Βρείτε την άκρη με αυτή την σχιζοειδή ασυναρτησία. Ξαναδιαβάσετε αυτό το μέρος να δείτε τι ανακατωσούρα γίνεται! Αν βρείτε την άκρη ίσως μπορέσετε να σώσετε τον Χριστιανισμό από το μαύρο χάλι του!

Ένα θετικό στοιχείο που καταδεικνύεται απ' αυτόν τον παραπάνω καταιγισμό είναι ότι για άλλη μια φορά καταδεικνύεται αυτό που ισχύει και πολλές φορές έχομε καταγράψει και εξαγγείλει, ενώ οι χριστιανοί προπαγανδιστές το αποκρύπτουν τουλάχιστον από τα αμόρφωτα θύματά τους! Ότι δηλαδή το καινοφανές, θεμελιώδες, αιτιολογικό και πρώτιστο μήνυμα του Χριστιανισμού είναι η δική του σωτηρία και η δική του εσχατολογία. Είναι δηλαδή μήνυμα σωτηριολογικό και εσχατολογικό μαζί με την εξ αποκαλύψεως αλήθεια και την επέμβαση του Θεού στο ιστορικό γίγνεσθαι των ανθρώπων. Βάσει των χωρίων που ανεφέρθησαν και πολλών άλλων που παρελήφθησαν εδώ, οι διαξιφισμοί και σκοτωμοί μεταξύ όλων των χριστιανικών αιρέσεων γίνονται λόγω του τρόπου διά του οποίου κερδίζεις ή χάνεις την σωτηρία και για το τι ακριβώς σημαίνει η χριστιανική εσχατολογία μετά θανατον ή μετά την Δευτέρα Παρουσία. Τι είναι δηλαδή η αιωνία ζωή ευτυχίας στην βασιλεία των ουρανών ή ακατάπαυστης τιμωρίας στην κόλαση. Ποιες είναι οι σωστές και ποιες οι μη σωστές ερμηνείες αυτών των ερωτημάτων! Τα άλλα μηνυματάκια περί αγάπης καλών έργων, αντιερωτισμού, κλπ., είναι δευτερεύοντα και επιτελούνται ή εγκαταλείπονται λόγω των πρωτίστων. Όταν πρόκειται να προσηλυτίσεις αλλοθρήσκους ή να σφάξεις αιρετικούς όλα αυτά πάνε περίπατο, όπως έχει συμβεί πλειστάκις τα τελευταία 1700 χρόνια χωρίς κανένα οίκτο. Πάμπολλοι πολιτισμοί και 200 000 000 αθώοι άνθρωποι πλήρωσαν με την ζωή τους αυτή την σχιζοφρενή λαίλαπα.

«***πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου***.».

—Ιησούς Χριστός, *Λουκάς* 19: 27. —

Όταν ο Καθολικός Σχολαστικός Άγιος Θωμάς Ακουίνας **(**1225 – 7-3-1274) εμβολίαζε τον Καθολικισμό με την Λογική, την Επιστημονικότητα και τον Αριστοτέλη δεν είχε την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος να καταλάβει τι δοχείο σκωλήκων άνοιγε. Εκτός του ότι λογική, επιστήμη και Αριστοτέλης είναι αντίθετα προς τον δογματισμό και τον φανατισμό μιας θρησκευτικής πίστης, συνέβη έτσι ώστε αργότερα να επηρεαστεί ο Μαρτίνος Λούθηρος (10-11-1483 – 18-2-1546) απ' αυτά. Πέραν των πολιτικών αυθαιρεσιών, τυραννικών τακτικών, οικονομικών αδικιών, καταχρήσεων, κλπ. που ο Ρωμαιοκαθολικισμός διέπραττε σε πολλά μέρη και ειδικά στη Γερμανία, πράγματα που εξώθησαν πολλούς στην μεταρρύθμιση (Λούθηρο, Καλβίνο, Ζβίγκλιο, κ.ά.) η αριστοτελική λογική και επιστημονικότητα έπαιξαν και αυτές τον ρόλο τους. Έτσι όταν οι Προτεστάντες επεκράτησαν, εκεί όπου επεκράτησαν, μετά από πολέμους και τρομακτικές σφαγές με τους Καθολικούς, εκτός του ότι μετέφρασαν την *Βίβλο* στις εθνικές γλώσσες, έκαναν σχολές για να απόδείξουν λογικώς και επιστημονικώς αυτά που γράφει η *Βίβλος*, την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού, και όλα τα βασανιστικά αγκάθια σ' αυτό το αλλοπρόσαλλο οικοδόμημα. Τελικά, μετά από μερικά χρόνια, κατάλαβαν ότι δεν μπορούν να αποδείξουν τίποτα. Έτσι, πολλοί ήσαν οι Προτεστάντες λόγιοι που εγκατέλειψαν τον Χριστιανισμό και εστράφησαν εναντίον του. Ονομαστός προτεστάντης θεολόγος που αρνήθηκε τον Χριστιανισμό και την ιστορική ύπαρξη τού Ιησού Χριστού, μεταξύ πολλών προτεσταντών, ήταν και ο γνωστός Γερμανός πολυμαθής Herman Samuel Reimarus (12-22-1694, 1-3-1768), ο οποίος κατέληξε να είναι θεϊστής φιλόσοφος. Οι άλλοι που παρέμειναν πιστοί και αφοσιωμένοι δικαιολογήθηκαν με τις γνωστές φράσεις: «η πίστη δεν χρειάζεται απόδειξη», «αυτά τα πιστεύομε διότι έτσι μας αρέσει.» και όλα αυτά τα παράλογα! Έτσι και αυτοί κατατυράννησαν πολύ κόσμο, έφτιαξαν δική τους Ιερά Εξέταση, κλπ.

Οι Προτεστάντες σε αντίθεση προς τον πλήρη σκοταδισμό των Καθολικών, ώθησαν και ανάπτυξαν την επιστήμη πιστεύοντας ότι θα τους βοηθούσε στις προσπάθειες των. Είναι η εποχή που αρχίζει να σπάζει το σκοτάδι που επέβαλε ο Χριστιανισμός στην οικουμενη και σ' αυτό το σημείο ο Προτεσταντισμός έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Σήμερα όμως παρατηρούμε το αντίθετο. Οι μεν Καθολικοί προσπαθούν να οικειοποιηθούν την επιστήμη όσο δύνανται για να δείξουν έτσι τον προοδευτισμό τους, ενώ οι Προτεστάντες την εγκαταλείπουν και προπαγανδίζουν αμέτρητες αντιεπιστημονικές θέσεις και διαστροφές επιστημονικών αποτελεσμάτων διά των οποίων προσπαθούν να δικαιολογήσουν την *Βίβλο* στο κάθε τι! Οι Καθολικοί απεφάσισαν να φιλήσουν το χέρι της επιστήμης αφού δεν μπορούν να το κόψουν. Οι Προτεστάντες πάλι προσπαθούν να το στρίψουν μεχρι αποκοπής. Μια γενική παλαβομάρα παντού και πάντοτε δηλαδή.

Αυτό είναι το φρικτό τουρλουμπούκι του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού που προκάλεσε και προκαλεί έναν απέραντο αριθμό αιρέσεων, μίσος, φανατισμό, φόνο, μια ακατάληπτη σχιζοφρένεια και στυγνή καταστροφικότητα. Πρόκειται για θρησκεία θυμάτων ή τρελών και όσων επιθυμούν να τρελαθούν.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ

«***ει γάρ η αλήθεια του Θεού εν τω εμώ ψεύσματι επερίσσευσεν εις την δόξαν αυτού, τί έτι καγώ ως αμαρτωλός κρίνομαι,***».

Μετάφραση: «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;».**

— Απόστολος Παύλος, *Πρός Ρωμαίους Επιστολή*, 3: 7. —

«***επειδή γαρ εν τη σοφία του Θεού ουκ έγνω ο κόσμος διά της σοφίας τον Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά της μωρίας του κηρύγματος σώσαι τους πιστεύοντας. επειδή και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν,***».

Μετάφραση: **«Διότι αφού, κατά την σοφίαν του Θεού, ο κόσμος δεν εγνώρισε με την σοφίαν του τον Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός δία της μωρίας τού κηρύγματος να σώσει εκείνους που πιστεύουν. Οι Ιουδαίοι (ως απόδειξιν) θέλουν θαύματα, οι δε Έλληνες ζητούν σοφίαν (λογικήν), εμείς όμως κυρήττομεν Χριστόν εσταυρωμένον, ο οποίος εις μεν τους Ιουδαίους είναι σκάνδαλον, εις δε τους Έλληνας μωρία,**».

— Απόστολος Παύλος, *Α΄ Πρός Κορινθίους Επιστολή*, 1: 21-23. —

1. Εισαγωγή

Μια προσεκτική μελέτη της Χριστιανικής απολογητικής από τον 1ο και 2ο αιώνα Κ.Ε. μέχρι και σήμερα (με πρώτους γνωστούς απολογητές τον Αθηναίο Αριστείδη, + 119 Κ.Ε., τον Επίσκοπο Αθηνών Quadratus –Κοδράτος–, +121 Κ.Ε., τον εκ Παλαιστίνης Ιουστίνο, «φιλόσοφο και μάρτυρα» όπως αρέσει στους Χριστιανούς να τον αποκαλούν, +140-150 Κ.Ε., τον Αθηναίο Αθηναγόρα, +176 Κ.Ε., κ.ά., αρκετά έργα ή αποσπάσματα εκ των έργων τους ή αναφορές του Ευσεβίου σώζονται), οδηγεί στα γενικά συμπεράσματα που αναπτύσσομε εδώ περιληπτικά. Τα συμπεράσματά μας δεν μπορεί να είναι όλα όσα μπορούν να εξαχθούν επ' αυτού του αχανούς θέματος. Θα αποφύγομε μερικά κεφάλαια αυτού του αχανούς θέματος, τις πιο πολλές λεπτομέρειες και πολλά στοιχεία για να μην επεκταθούμε από άρθρο σε πολυσέλιδο βιβλίο. Ακόμα δεν μπορούμε να καταγράψομε όλες τις σχετικές αναφορές από τη *Βίβλο*. Είναι υπερβολικά πολλές και θα αρκεστούμε μόνο σε ολίγες. Όμως, η διεθνής βιβλιογραφία πάνω στο θέμα μας είναι εκτενής και πλήρης ώστε ο κάθε ενδιαφερόμενος αναγνώστης και ερευνητής μπορεί να βρει ό,τι παραλείπομε για να το ερευνήσει.

2. Μέθοδοι και τακτικές

Εκ πρώτης όψεως, η Χριστιανική απολογητική εμφανίζεται ως ρητορικό όργανο, δηλαδή όργανο του προφορικού και γραπτού λόγου, η χρήση του οποίου σκοπό έχει την αποσαφήνιση, προβολή και απόδειξη της υπερτάτου και εξ αποκαλύψεως αληθείας των «θέσεων» της Χριστιανικής θρησκείας και συνεπώς η ανθρωπότητα οφείλει να την αποδεχθεί

και όχι να την διώκει. Πρέπει να τονίσομε για άλλη μια φορά ότι δεν πρέπει να γελιώμαστε με τον Χριστιανισμό: Καθ' όν χρόνον ήταν θρησκεία του περιθωρίου ή μιας μειοψηφίας, οι υποστηρικτές και προπαγανδιστές του φώναζαν και γκρίνιαζαν και ικέτευαν για ανεκτικότητα, αποδοχή και ειδική μεταχείριση. Αλλά μόλις έγινε η θρησκεία ή η δήθεν ιδεολογία των εξουσιαστών και των ισχυρών, οι προσκείμενοί του συνέχιζαν για αιώνες την ισοπέδωση, τα βασανιστήρια, τους φόνους και την λαφυραγώγηση εκατομυρίων αθώων θυμάτων ανά τον κόσμο.

Παρά τους ανωτέρω της σκοπούς όμως, η Χριστιανική απολογητική παρακάμπτει πλήρως την λογική συνδιαλλαγή, την οποία διαλαλεί ο Θεός Γιαχβέχ προς τους Εβραίους διά του Προφήτου *Ησαΐα* 1: 18 «*και **δεύτε διαλεχθώμεν**, λέγει Κύριος* (Γιαχβέχ)*· και εάν ώσιν αι αμαρτίαι υμών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ, εάν δε ώσιν ως κόκκινον, ως έριον λευκανώ.*», και κατά βάθος και ουσία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα κόλπο, μια σοφιστικοειδής (και όχι σοφιστική) τεχνική η οποία χρησιμοποιεί διάφορα τεχνάσματα, γενικολογίες, παραπλανητικές απαντήσεις, κόλπα και παρόλες, σοφιστείες, τρικλοποδιές, εντυπώσεις, μορφασμούς, διάφορα σχήματα λόγου, μπερδέματα, κατάργηση ή διαστροφή της λογικής με λογικά σφάλματα και άλματα, κατάργηση της κριτικής, συσκότιση της Ιστορίας, παραποίηση γεγονότων και δεδομένων, κλπ. για να:

(1) **Δικαιολογεί** με κάθε μέσο κάθε λάθος, αυθαιρεσία, αντίφαση και παραλογισμό που υπάρχει εντός της Χριστιανικής πίστεως.
(2) Να **συγκρατεί** τα θύματα των αδαών ή ημιμαθών και εξαθλιωμένων πιστών στις αγκάλες της Χριστιανικής πίστεως και να αρπάζει εντός αυτών τους επιπολαίους και εκείνους που δεν έχουν καμία διάθεση για έρευνα, λογική εξέταση και κρίση.
(3) Να **χρησιμοποιεί** τη γκρίνια, την ικεσία και κάθε άλλο παρόμοιο μέσο για να προκαλεί την ανοχή, την συμπάθεια, τον οίκτο, κλπ., των μη Χριστιανών, αντιπάλων και μη, ώστε η Χριστιανική θρησκεία να καρπούται ειρηνική συνύπαρξη όταν ήταν αδύνατη κατά τους τρεις πρώτους αιώνες.
(4) Να **δικαιολογεί** κάθε είδους βία, νοθεία και καταστροφή που ήταν προς όφελός της όταν έγινε ισχυρή από τον «Μέγα» Κωνσταντίνο και μετά.
(5) Να **επιδεικνύει** ψευδόμενη κάποιες ηθικές αρχές, τελετουργίες, μυστήρια, κλπ., ως Χριστιανικές πρωτοτυπίες, ενώ όλα αυτά προϋπήρχαν σε πάρα πολλές προηγούμενες θρησκείες, διδασκαλίες, φιλοσοφικές τάσεις και σχολές. Μεταξύ αυτών ήταν οι: Νεο-πυθαγόρειοι, νεο-πλατωνικοί, στωικοί, σοφιστές, θεραπευτές της Αιγύπτου, γνωστικοί, ζωροάστρες, μιθραϊστές, γυμνοσοφιστές (βουδιστές, ινδουιστές), η σχολή του Εβραίου γραμματοδιδασκάλου Χιλλέλ του Πρεσβυτέρου (παππού του Γαμαλιήλ των *Πράξεων των Αποστόλων* 5: 33-41), διάφοροι άλλοι Εβραίοι ραβίνοι, κ.ά.
(6) Να **καυχάται** διά κοινωνικούς άθλους του Χριστιανισμού, τους οποίους ουδέποτε διέπραξε, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται: Η κατάργηση της δουλείας, η καλυτέρευση της κοινωνικής θέσεως της γυναίκας, η απεμπόληση μυθολογιών και δεισιδαιμονιών ως ψεύδη, κλπ.

(Εδώ οφείλομε να διευκρινίσομε ότι η σχολαστική φιλοσοφία στη Δυτική Εκκλησία καθώς και όλες οι αλλοπρόσαλλες και βίαιες προσπάθειες συνόδων κλπ. για τη διατύπωση και

την κατοχύρωση του δόγματος δεν είναι μέρος της απολογητικής και δεν πρέπει να μπερδεύονται μ' αυτήν.).

Σήμερα, όπως και κατά την Βυζαντινή εποχή, στις διάφορες ιερατικές σχολές διδάσκουν το μάθημα της «ρητορικής». Αυτό δεν έχει καθόλου το νόημα που είχε η Ρητορική στην Αρχαία Ελλάδα και Ρώμη. Το νόημά του ήταν και είναι ταυτόσημε με το νόημα της χριστιανικής απολογητικής. Όπως και σε όλη τους την δισχιλιετή ιστορία, αυτό που συνεχώς προσπαθούν να μάθουν είναι το πως θα καταφέρουν να μπαλώσουν και να καμουφλάρουν τα συνεχώς προκύπτοντα ερωτήματα, προβλήματα, ζητήματα, αντιφάσεις, ανοησίες, βλακείες, κλπ. επί της χριστιανικής πίστεως αντί να τα ξελασπώσουν με ορθά επιχειρήματα και να παρέξουν πειστικές απαντήσεις διά την αλήθειαν που αυτοί μόνο κατέχουν και οι άλλοι δεν ημπορούν να δουν. Προσπαθούν να ανακαλύψουν ψευδοεπιχειρήματα, μπερδέματα, υπεκφυγές, διαστροφές λόγων και νοημάτων, κλπ., για να αντιπαρέλθουν τους αντιρρησίες και αμερολήπτους ερευνητές οι οποίοι συνεχώς και πειστικώς ανακαλύπτουν πόσο διάτρητη, φτιαχτή, επινενοημένη και ψευδής είναι η χριστιανική θρησκεία. Πολλές φορές προκειμένου να φτάσει στα συμπεράσματά της, η χριστιανική απολογητική εξιδανικεύει συστηματικά κάθε τι το παράλογο ή συμπτωματικό το οποίο ήθελε συναντήσει ή στο οποίο ήθελε σκοντάψει, αλλ' όμως φαινόταν πως με την εξιδανίκευσή του θα απέβαινε προς συμφέρον της, παρακάμπτοντας κάθε απλή ή σύνθετη λογική, κάθε απλό ή σύνθετο επιχείρημα.

Όλα αυτά φανερώνουν το παράλογο, το ψευδές και το ανέντιμο των επιχειρημάτων τών χριστιανών απολογητών και θεολόγων όπως και της πίστεώς των. Όλα αυτά ξεμπροστιάζουν την κατάσταση, τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους. Παρά τον παραλογισμό, το ψεύδος και το παραλήρημά τους, πολλοί απ' αυτούς, μέσα στην σύγχυση, την πλύση εγκεφάλου και την πεποίθηση που τους διακατέχει αδυσώπητα, νομίζουν ότι καλώς πράττουν! Όμως, τόσο φτηνιάρικα και ανέντιμα είναι τα μέσα με τα οποία οι χριστιανοί απολογητές και θεολόγοι προσπαθούν να αγρεύουν και συγκρατούν τους αδαείς και τους αφελείς, οι οποίοι ατυχώς ή δυστυχώς αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού, στην σαγήνη της χριστιανικής πίστεως. Ιδού τα μέσα τους και ιδού τα χάλια τους!

Με άλλα λόγια η Χριστιανική απολογητική ουδέποτε απέδειξε ούτε προσπάθησε ή έθεσε ως στόχο της το να αποδείξει με αντικειμενικό (λογικό) τρόπο την υπέρτατη και αδιάσειστη αλήθεια αυτής της εξ αποκαλύψεως πίστεως και συνεπώς «γνώσεως». Τέτοια απόδειξη ή προσπάθεια αποδείξεως δεν υπάρχει πουθενά. Αυτό που έκαναν όλοι οι απολογητές όλο κι όλο είναι με όλα τα παραπάνω αθέμιτα μέσα και τεχνάσματα να προσπαθούν να μπαλώνουν τις ανοησίες, αντιφάσεις και τα άτοπα του Χριστιανισμού οσάκις οι φωστήρες του προκαλούντο δι' αυτά από ερευνητές και σκεπτικιστές. Όμως, με μια σαφή και καθαρή απόδειξη της αλήθειας που κατείχαν θα έλυναν ανά πάσα στιγμή κάθε ζήτημα ή ερώτημα. Αφού όπως ισχυρίζοντο, κατείχαν την υπέρτατη αλήθεια η οποία τους αποκαλύφθηκε άνωθεν διά θείας παρεμβολής, τότε λογικώς έπρεπε να έχουν στη διάθεσή τους και μπόλικους, αδιάσειστους, πειστικούς και ευκολονόητους τρόπους, εν ανάγκη και αυτούς άνωθεν αποκαλυφθέντας, ή τουλάχιστον έναν τέτοιο τρόπο για να διαλύουν κάθε αμφιβολία και αμφισβήτηση και να απαντούν σαφώς σε κάθε ερώτηση και πρόκληση περί της σαθρότητας και του αμφιβόλου της νέας αυτής πίστεως, «γνώσεως» και θρησκείας. Παρ' όλα ταύτα κατάφευγαν σε κάθε είδους παραπλανητικά τεχνάσματα, κόλπα και κολπάκια, γε-

νικολογίες, προκλήσεις εντυπώσεων και τρικλοποδιές για να μπερδέψουν κατά το δυνατόν τον αντίπαλο. Αν πάλι μέσα σ' όλα τύχαινε ο αντίπαλός τους να κάνει κάπου ένα λαθάκι, ακόμα και επουσιώδες, αυτοί αμέσως εδράττοντο της ευκαιρίας για να ισχυριστούν ότι όλα όσα ο αντίπαλος ξεμπροστιάζει είναι εσφαλμένα και συνεπώς όλοι πρέπει να τον αγνοήσουν. «Να του τη φέρουν» όπως λέμε λαϊκίστικα σήμερα. Όπως ακριβώς κάνει ένας δικηγόρος που έχει στο δικαστήριο έναν εγκληματία πελάτη και προσπαθεί με κάθε κολπάκι και παραθυράκι του ατελούς ανθρώπινου νόμου να πείσει τους δικαστές ότι ο πελάτης του είναι αθώος. Το τελικό καταφύγιο των απολογητών για να υπερασπίσουν τις πίστεις και τα δόγματά τους είναι το να κάνουν την ίδια την απολογητική τους δόγμα!

Πολύ περισσότερο όμως σε μια τέτοια αντιπαράθεση οι απολογητές εσκόπευαν να φανούν οι νικητές μπροστά στους ανεγκέφαλους πιστούς των, οι οποίοι όχι μόνο γνώση δεν κατείχαν αλλά είχαν χάσει ή και οι ίδιοι απεμπολήσει κάθε ικανότητα και θέληση κρίσεως. Η νίκη αυτή είναι προφανώς ευκολότατη όταν κριτές είναι ένα πλήθος προκατειλημμένων αδαών και ανεξετάστων της θρησκευτικής Χριστιανικής πίστεως. Το ζητούμενο όμως πάντα ήταν το ξεκαθάρισμα της αλήθειας και όχι το ποιος θα νικήσει κλέπτοντας την παράσταση. Τις πιο πολλές φορές που δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν λογικώς και ξεκάθαρα ένα ερώτημα ή ζήτημα που τους ετίθετο, προσπαθούσαν να αυγατίσουν με περιφερειακές μισοκουβέντες ή έφευγαν από το ένα θέμα στο άλλο και απαντούσαν σε άλλα πράγματα. Μάλλον και οι γλωσσολαλιές τους, θα ήταν πολύ πιο βολικές σε τέτοιες κρίσιμες περιπτώσεις. Αυτές τις γλωσσολαλιές, το άκρον άωτον της βλακείας δηλαδή, τις εκθειάζει ο Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους Επιστολή*, κεφάλαιο 14, και τις κατατάσσει στα εκ θεού χαρίσματα. Ο Κέλσος, στον «*Αληθή Λόγο*», τις καταγγέλλει ως απόδειξη της αποβλάκωσης των πιστών. Ο Λουκιανός ο Σαμοσατεύς τις σατιρίζει στο έργο του «*Περί Περεγρίνου Τελευτής*». Οι γλωσσολαλιές είναι εν ενεργεία και σήμερα σε μερικές Χριστιανικές αιρέσεις (π.χ., Πεντηκοστιανοί).

Ο «μέγας θεολόγος» Γρηγόριος Ναζιανζηνός ο Καππαδόκης, ο οποίος συγκαταλέχθηκε στους «Τρείς Ιεράρχας, Προστάτας των Ελληνικών Γραμμάτων», ορθά κοφτά λέγει (όπως μας το μεταφέρει νοηματικώς η Helena Blavatsky): «*Τίποτα δεν μπορεί να επιβληθεί καλλίτερα στον κόσμο από τη μωρολογία· το λιγότερο που καταλαβαίνουν το περισσότερο θαυμάζουν.*». Τί ειλικρινής και αξιοθαύμαστη ρήση του Γρηγορίου! «*Επειδή τό μέν ραδίως ληπτόν, άπαν ευκαταφρόνητον· τό δέ υπέρ ημάς, όσω δυσεφικτότερον, τοσούτω θαυμασιώτερον καί γυμνάζειν τόν πόθον άπαν τό διαφύγον τήν έφεσιν.*» (Λόγος ΙΔ, *Περί Φιλοπτωχίας*, ΛΓ. Μελετήσετε όλον αυτόν τον λόγο να δείτε τι θα πει προβατοποίηση, από τον Μέγα Θεολόγο Γρηγόριο!). Μια πλήρως αντιεπιστημονική ρήση που ομοιάζει με τις απάτες και τις σαχλαμάρες του Τερτυλλιανού! Είχε λοιπόν ή δεν είχε δίκιο ο Κέλσος;

Η παραβολή των ζιζανίων, την οποίαν είπε ο Ιησούς Χριστός στους μαθητές του και στους όχλους, είναι μια ανήθικη και πονηρή παραβολή. Προσπαθεί να επιβάλλει την τυφλή πίστη μέσω του εκφοβισμού διά της αμετακλήτου τιμωρίας όλων όσων δεν πιστεύουν τυφλά αλλά επιχειρηματολογούν. Αυτοί είναι τα ζιζάνια με τα οποία οι καλοί πιστοί (ο σίτος) πρέπει να αποφεύγουν κάθε συζήτηση μην τυχόν από την επιχειρηματολογία μεταπεισθούν μερικοί απ' αυτούς και εγκαταλείψουν την χριστιανική πίστη. Μετά όμως, όταν έλθει η κατάλληλη ώρα, ο Χριστός θα κατακαύσει τα ζιζάνια μια για πάντα. Ιδού η παραβολή:

Ματθαίος 13: 24-30 «Άλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων· ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω σπείραντι καλόν σπέρμα εν τω αγρώ αυτού· εν δε τω καθεύδειν τους ανθρώπους **ήλθεν αυτού ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια ανά μέσον του σίτου** και απήλθεν. ότε δε εβλάστησεν ο χόρτος και καρπόν εποίησε, τότε εφάνη και τα ζιζάνια. προσελθόντες δε οι δούλοι του οικοδεσπότου είπον αυτώ· **κύριε, ουχί καλόν σπέρμα έσπειρας εν τω σω αγρω; πόθεν ουν έχει ζιζάνια;** ο δε έφη αυτοίς· εχθρός άνθρωπος τούτο εποίησεν. οι δε δούλοι είπον αυτώ· **θέλεις ουν απελθόντες συλλέξωμεν αυτά; ο δε έφη· ου, μήποτε συλλέγοντες τα ζιζάνια εκριζώσητε άμα αυτοίς τον σίτον· άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα μέχρι του θερισμού, και εν καιρω του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά,** τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.»

Οι μαθητές ήταν τόσο αργόστροφοι ώστε ο Ιησούς αναγκάστηκε να τους παραδώσει την εξήγηση αυτής της ανήθικης παραβολής, στους στίχους του *Ματθαίου* 13: 36-42. Ειδικά στους στίχους 13: 39-42 λέγει: «ο δε εχθρός ο σπείρας αυτά εστιν ο διάβολος· **ο δε θερισμός συντέλεια του αιώνός εστιν·** οι δε θερισταί άγγελοί εισιν. ωσπερ ουν **συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται, ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου**. *Αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν,* ***και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.***». Ίσως όμως να δικαιολογούνται διότι όσο απλοϊκοί κι' αν ήταν, μάλλον δεν θα μπορούσαν να φανταστούν ότι ο θεός της αγάπης μπορούσε να είναι κάτι τέτοιο και η εσχατολογία για την οποία μιλούσε ήταν τόσο άμεση!

Τελικά δηλώνει ότι: ή πιστεύεις σε μένα ασυζητητί ή καίγεσαι! Εδώ ο Ιησούς θέλει να μας πει να αποφεύγομε αυτούς που επιχειρηματολογούν και εγείρουν ζητήματα – γίνονται ζιζάνια – και όταν έρθει η ώρα του θερισμού θα τους περιποιηθεί με κατάκαυση. Αυτός είναι ο θεός που είναι μόνο αγάπη! Δεν τον ενδιαφέρει η σωτηρία όλων ώστε με πειστικά επιχειρήματα και με τις θεϊκές ικανότητές που διαθέτει να πείσει και τα ζιζάνια να τον δεχθούν και να τα σώσει, αλλά το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να μην του ξεφύγει κανένας εξ όσων ήδη πιστεύουν εις αυτόν. Γι' αυτό διατάζει, να αφήσετε τα ζιζάνια ήσυχα μέχρις ότου έλθει η ώρα του διαχωρισμού και τότε εγώ θα τα κατακαύσω! Πολύ ηθικός θεός αυτός του Ιησού Χριστού! Τί λέτε; Αυτή εδώ η παραβολή προδιαγράφει την φωτιά της Ιεράς Εξετάσεως, τον εκφοβισμό ως μόνο μέσο πειθούς και την στάση αποφυγής επιχειρημάτων και δεδομένων από τους χριστιανούς απολογητές και πιστούς, όπως και ο Παύλος παραγγέλλει:

Α΄ Πρός Τιμόθεον 1: 4 «*μηδέ προσέχειν μύθοις και γενεαλογίαις απεράντοις, αίτινες ζητήσεις παρέχουσι μάλλον ή οικονομίαν Θεού την εν πίστει·*»,
Β΄ Πρός Τιμόθεον 3: 4 «*έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημενοι. και τούτους αποτρέπου.*»,
Πρός Τίτον 3: 9-10 «*μωράς δε ζητήσεις και γενεαλογίας και έρεις και μάχας νομικάς περιίστασο· εισί γαρ ανωφελείς και μάταιοι. αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού,*».

Αυτή η περιφρόνηση και απέχθεια προς τον κατ' αυτόν αιρετικόν που με αυτή την φράση εκδηλώνει ο Παύλος ή όποιος πονηρός χριστιανός έγραψε αυτή την ωμή φράση, φανερώνει τον φανατισμό του, την αυθαιρεσία του και προ παντός την αδυναμία του για έλλογη επικοινωνία και συζήτηση μαζί του. Βάσει ποίων κριτηρίων ο γράψας αυτή την φράση κρίνει τον αιρετικό; Προφανώς βάσει των ιδικών του! Πέραν τούτων ουδέν και αυτός μόνος κατέχει την απόλυτη αλήθεια! Εκτός τούτων αυτά έρχονται και σε αντίφαση με αυτά που μας παραγγέλλει ο Ιάκωβος στην *Επιστολή* του:

> *Ιακώβου* 5: 19-20 «*Αδελφοί, εάν τις εν υμίν πλανηθή από της αληθείας, και επιστρέψη τις αυτόν, γινωσκέτω ότι ο επιστρέψας αμαρτωλόν εκ πλάνης οδού αυτού σώσει ψυχήν εκ θανάτου και καλύψει πλήθος αμαρτιών.*».

Τι να κάνομε! Αντιφάσεις παντού και πάντοτε!

Αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός ενώ είναι θεός, πολλές φορές αποφεύγει να δώσει ευθείς και σαφείς απαντήσεις και καταφεύγει σε ανθρώπινα δικολαβίστικα τεχνάσματα. Π. χ:

> *Ματθαίος* 21: 23-27 «*Και ελθόντι αυτώ εις το ιερόν προσήλθον αυτώ διδάσκοντι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού λέγοντες· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην; αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ερωτήσω υμάς καγώ λόγον ένα, ον εάν είητέ μοι, καγώ υμίν ερώ εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ. το βάπτισμα Ιωάννου πόθεν ην, εξ ουρανού ή εξ ανθρώπων; οι δε διελογίζοντο παρ' εαυτοίς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί ημίν, διατί ουν ουκ επιστεύσατε αυτώ· εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων,* ***φοβούμεθα τον όχλον****, πάντες γαρ έχουσι τον Ιωάννην ως προφήτην.* ***και αποκριθέντες τω Ιησού είπον· ουκ οίδαμεν. έφη αυτοίς και αυτός· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.***», *Μάρκος* 11: 27-33, κλπ.

Δηλαδή τους λέγει: «Αφού δεν μου απαντάτε 'σείς δεν σας απαντώ και 'γω.», ενώ αυτοί είχαν προηγηθεί με ερώτηση και συνεπώς αυτός όφειλε να απαντήσει πρώτος. Όμως απέφυγε, λες και θα πάθαινε τίποτα αν διαφώτιζε ευθέως τον πονηρό κόσμο ακόμα και αν αυτοί αρνιόνταν να δώσουν απάντηση στην εκ δευτέρου τεθείσα ερώτησή του! Δεν προσπαθεί ως θεός να διαφωτίσει τον αδαή, αδύναμο έστω και πονηρό κόσμο, αλλά προσπαθεί διά δήθεν τεχνάσματος «να τους την φέρει», όπως λαϊκίστικα λέμε. Προσπαθεί να αποφύγει την απάντηση της τεθείσας αρχικής ερωτήσεως βρίσκοντας βολικό το γεγονός ότι *οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού ε****φοβούντο τον όχλον***! Αυτά είναι πράγματα εντελώς ανάρμοστα προς το θείο και έναν θεό που ήλθε για να μας αποκαλύψει την αλήθεια και τον σκοπό του! Ωραίος θεός αυτός που έδωσε το πρώτο τέτοιο ανήθικο παράδειγμα αποφυγής και αποβλάκωσης στους απολογητές του. Αν και θεός χρειάζεται απολογητές για να ξελασπώσει! Πολύ ωραία!

Έτσι οι πιστοί χριστιανοί και οι ακράδαντοι απολογητές τους, οσάκις αντιμετωπίζουν ή τους παρατίθενται θεολογικές αντιφάσεις και αντιφατικές πραγματικότητες απαντούν: «κάποια εξήγηση θα έχουνε κι' αυτά!...», «ίσως και κάποτε μάθομε την απάντηση με κάποια θεϊκή φώτιση και αποκάλυψη!...». Αυτό λοιπόν θα πει θεϊκή φανέρωση του απ' αιώνος μυστηρίου με την αποκάλυψή της και ακράδαντη θρησκευτική πίστη!

Μια άλλη γνωστή μέθοδος και παλιά τακτική των απολογητών είναι αυτή που λέει ότι, «αν δεν ημπορείς να χτυπήσεις το μήνυμα, τότε χτύπα τον μηνυτή του». Έτσι πολλές φορές χρησιμοποιούν συκοφαντίες, λάθος πληροφορίες και ψέματα εναντίον του μηνυτή για να πείσουν τους άλλους να μην δώσουν σημασία στο μήνυμά του. Οι απολογητές κάνουν συχνή χρήση αυτής της μεθόδου, όπως έχει συμβεί και με μένα και με πολλούς άλλους που γνωρίζω ή έχω μελετήσει τα έργα τους στα οποία εκθέτουν τις εμπειρίες τους. Η Χριστιανική ιστορία και βιβλιογραφία αποδεικνύει σαφώς ότι οσάκις οι Χριστιανοί απολογητές δεν μπόρεσαν να βρουν επιχειρήματα και στοιχεία διά να ανατρέψουν κάποιο νευραλγικό σημείο που κάποιος είχε γενικώς διαπιστώσει ή τους είχε υποβάλλει σε μια αντιπαράθεση, τότε κατάφυγαν σε κάθε αθέμιτο μέσο, όπως π.χ., η ύβρις, το μίσος, η συκοφαντία, κλπ. Αντί να επιχειρηματολογήσουν κατά του θέματος και του σημείου που ετέθη υπ' όψη τους άρχισαν να καταφέρονται εναντίον εκείνου που τους το έθεσε. (Πρόκειται για σκόπιμη εφαρμογή του λογικού σφάλματος που αποκαλείται ad hominem.)

Οι τρόποι και οι τακτικές που χρησιμοποιούν οι Χριστιανοί απολογητές για να δικαιολογήσουν πάση θυσία αυτά που πιστεύουν καθώς και η συμπεριφορά την οποίαν επιδεικνύουν, φανερώνουν το κατά πόσο είναι αλήθεια όλα όσα διατείνονται και για τα οποία προσπαθούν να πείσουν τους άλλους. Μια αληθινή και εξ αποκαλύψεως θρησκεία και ο λόγος του μόνου αληθινού Θεού της, νομίζομε, δεν χρειάζεται τέτοια μέσα. Η αλήθειά μιας τέτοιας θρησκείας και του Θεού της, νομίζομε, πρέπει να είναι καθαρός ουρανός που αστραπές δεν φοβάται. Πρέπει να είναι σαφής, απλή και κατανοητή από όλους και χωρίς περιτροπές. Δεν θα έπρεπε καν να χρειάζεται και να υπάρχει απολογητική. Δεν μπορούμε να δεχτούμε πως ένας πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός θέλει να μπερδεύει συνεχώς τους ανθρώπους με τις ακαταστασίες, αντιφάσεις και ακαταλαβίστικες αλήθειές του και να χρειάζεται συνεχώς απολογητές για να του τις ξεμπερδεύουν. Με τον χριστιανικό Θεό και την απολογητική του όμως έχομε να κάνομε με κάθε είδους ακαταστασία, αντιφατικότητα, αυθαιρεσία, δόγμα, ισχυρισμό χωρίς κανένα φερέγγυο στοιχείο, κλπ. Άλλοτε πάλι έχομε απαντήσεις παραπλανητικές και τόσο δαιδαλώδεις που δεν βρίσκεις άκρη, ούτε αρχή, ούτε τέλος.

Όπως λοιπόν ο αείμνηστος Robert Taylor[1] μας γράφει συχνά στα συγγράμματά[2] του, το πιο πειστικό, κατά τη γνώμη του, κριτήριο για την απόρριψη της ιστορικότητας του Ιησού και όλων όσων πρεσβεύει η Χριστιανική θρησκεία είναι το ότι ο ίδιος και όλοι οι ορθολογιστές και σκεπτικιστές μέχρι την εποχή του έπρεπε να υποφέρουν στον μέγιστο βαθμό το μίσος, την ατιμία, τη διαβολή και στο τέλος φυλακίσεις και βασανιστήρια από τους Χριστιανούς απολογητές και αξιωματούχους, για τις ερωτήσεις και αντιρρήσεις που τους υπέβαλαν. Έχομε βεβαίως το θεολογικό παράδειγμα του Αποστόλου Παύλου: *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20:

> «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά,***[3] *ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.*»

Ο Παύλος ξέρει καλά να διαβολοστέλλει, όπως το είχε ξανακάνει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5! Βλέπε και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 16-18:

«***τας δε βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο****· επί πλείον γαρ προκόψουσιν ασεβείας, και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν έξει· ων εστιν Υμέναιος και Φιλητός, οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν.*».

Έτσι και ο Taylor, εκτός από διάφορα χρηματικά πρόστιμα που του επεβλήθησαν, υβρίστηκε, συκοφαντήθηκε και στο τέλος φυλακίστηκε και βασανίστηκε δύο φορές. Στα συγγράμματά του λοιπόν γράφει αρκετές φορές ότι επί τέλους κατάλαβε, εξ ιδίας πείρας, ποια είναι τα μόνα πειστικά και αποστομωτικά επιχειρήματα των Χριστιανών ... Δυστυχώς, και η σημερινή κατάσταση οδηγεί σταθερά την κοινωνία στον ίδιο βλακώδη και τυραννικό μεσαίωνα, αν δεν αντιδράσουν όλοι όσοι καταλαβαίνουν πέραν των θρησκευτικών πίστεων και δεισιδαιμονιών. Τα μεγάλα πνεύματα οφείλουν να κάνουν κάτι πάλι, αλλιώς μαύρες και σκοτεινές μέρες περιμένουν την ανθρωπότητα...

{[1] Robert Taylor, Edmonton της Αγγλίας 18-8-1784, Tours της Γαλλίας 5-6-1844. Αγγλικανός ευαγγελικός ιερέας που απεσκίρτησε από τον Χριστιανισμό όταν μελέτησε αρκετά και ανεκάλυψε την τρομακτική αντιφατικότητα, τα λάθη, την ανακολουθία και την καταστροφικότητα αυτής της θρησκείας. Στο τέλος κατέληξε απλώς θεϊστής όπως γράφει ο ίδιος.}

{[2] Τα συγγράμματα αυτά είναι: (1) The Diegesis, Kessinger Publishing, or Health Research Publications. (2) Syntagma of the Evidence of the Christian Religion, Kessinger Publishing. (3) The Devil's Pulpit, Kessinger Publishing.}

{[3] Πολλοί σημερινοί αλλά και παλαιότεροι Χριστιανοί όλων των χριστιανικών αιρέσεων, κυρίως όμως ορθόδοξοι, θεωρούν πουλημένους στον Σατανά ή τους Εβραιοσιωνιστές όλους όσους ασκούν κριτική επί του Χριστιανισμού και επί των αντιφάσεων, της διδασκαλίας, της θεολογίας και της ιστορίας του. Κύριε τάδε να μάθεις να μην κρίνεις αλλά να πιστεύεις στα τυφλά και να αναμασείς αυτά που μόνο ακούς. Μόνο τότε είσαι καλός ορθόδοξος χριστιανός. Αλλιώς είσαι όργανο του Σατανά και των Εβραίων! Εκτός από τον Παύλο είχαμε βεβαίως και τον Εβραιοχριστιανό Ιωάννη Χρυσόστομο στην Κωνσταντινούπολη να ωρύεται κατά των Ιουδαίων επειδή πολλοί χριστιανοί επισκέπτονταν την συναγωγή και οι Εβραίοι δεν ήθελαν να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Αυτή η νοοτροπία επικράτησε από τότε μέχρι και σήμερα. Οι κριτικοί του Χριστιανισμού όμως δεν παύουν να συμπεριλαμβάνουν και να στηλιτεύουν μαζί με τον Χριστιανισμό και τον Εβραϊσμό της ερήμου που είναι η μαμά του Χριστιανισμού. Ιδού η λογική των! Άντε να βρεις λογική στο μυαλό αυτών των ανθρωπίνων όντων! Δεν μπορούν καν να δουν ότι ο Χριστιανισμός προήλθε ως αίρεση από τον Εβραϊσμό και οι ίδιοι πρώτοι απ' όλους θα έπρεπε να προσκυνούν τους Εβραίους για το καλό που τους δώσανε!...}

Πρέπει να το τονίσομε άλλη μια φορά και μια για πάντα και εφ' όλης της απολογητικής, θεολογικής, κλπ, ύλης και θεμάτων: «*Η εφεύρεση δικαιολογιών, ιδίως όταν χρησιμοποιούνται πολλά κόλπα, λογικά σφάλματα και άλματα, για να δικαιολογήσει κανείς οτιδήποτε είναι το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο.*». Όταν ακόμα οι άλλοι τις πιστεύουν στα τυφλά, τότε άνετα αυτός ο επιτήδειος μπορεί να αυτοβαπτίζεται και διδάκτωρ της δικανικής! Π.χ. για να δικαιολογήσει κάποιος το κάπνισμα μας είπε ότι: «αυτός που δεν καπνίζει θα πεθά-

νει υγιής, οπότε μιας που θα πεθάνομε ας καπνίζομε για να μην πεθάνομε υγιείς και πάμε τσάμπα χαμένοι!». Αυτό ικανοποίησε σφόδρα όλους τους καπνιστές που τον άκουσαν! Πάρα πολύ ωραία! Τέτοιου τύπου δικαιολογίες μπορεί ο καθένας να βγάλει με την σέσουλα.

Αν ο Χριστιανισμός ήταν η αληθής και εξ αποκαλύψεως θρησκεία δεν θα είχε ανάγκη καμίας απολογητικής. Όλα όσα τον αφορούν θα ήταν απολύτως καθαρά και ξάστερα χωρίς τριακόσιες ερμηνείες και αμέτρητα «ίσως»! Όπως πιστεύουν οι χριστιανοί, ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος και κατέβηκε στη γη για να μας αποκαλύψει την αλήθεια, αλλά δυστυχώς ό,τι μας είπε έχει ανάγκη απολογητικής, ερμηνειών, εξηγήσεων και συνταιριασμάτων με όλα εκείνα τα «ίσως» ή με το «κάποια εξήγηση θα υπάρχει και γι' αυτό ή για 'κείνο», κλπ. Δηλαδή, κατέβηκε λοιπόν ο ίδιος ο Θεός στη γη έπαθε, εσταυρώθη, απέθανε, κλπ, για να μας επικυρώσει μεταφορές, παρομοιώσεις και σχήματα λόγου. Έκτοτε όμως όλοι οι χριστιανοί προσπαθούν να εξακριβώσουν τι να εννοεί άραγε με το ένα ή με το άλλο, αλλά ό,τι και να πούνε δεν είναι ποτέ τους σίγουροι. Από την άλλη μεριά όμως οι χριστιανοί διά της βίας απαίτησαν και απαιτούν από όλους τους άλλους να πιστεύουν αυτά τα παραμυθάκια με τις μεταφορές και τις παρομοιώσεις, αλλιώς δεν πρόκειται να σωθούν και θα πάνε στην αιώνια κόλαση! Αυτό θα πει θράσος! Μια φορά, ένας καθολικο-ορθόδοξος, φανατικός και αλλοπρόσαλλος σε βαθμό κακουργήματος, μου είπε ότι το θαύμα του Ιησού που εχόρτασε τα πλήθη με πέντε άρτους και ολίγα ιχθύδια είναι μεταφορά και όχι κυριολεξία. Ένας παρευρισκόμενος χριστιανός άλλης αιρέσεως διεμαρτυρήθη και επέμενε ότι είναι κυριολεξία. Τότε του ζήτησα να μου υποδείξει όλα τα χωρία που είναι μεταφορές και όλα όσα είναι κυριολεξίες, αλλά αρνήθηκε διότι εγνώριζε τις συνέπειες. Δεν θα έμενε τίποτα κυριολεκτικό για να στηρίξει την ανόητη αυτή πίστη που την διατηρούσε μόνο και μόνο επειδή έτσι γούσταρε και έτσι τον είχαν μάθει από μικρό παιδί, και κατά τον νουν παρέμεινε παιδί μια για πάντα! Αυτό θα πει «εποικοδομητική» και «διαπαιδαγωγική» θρησκεία! «Θρησκεία των αιρέσεων και της σχιζοφρένειας», και όμως επεκράτησε! Αυτά είναι τα φρικτά χάλια της ανθρωπότητας μέχρι και σήμερα.

Ο Χριστιανισμός είναι ψευδής, τεχνητή και κακοφτιαγμένη θρησκεία και γι' αυτό χρειάζεται αυτή την συνεχή απολογητική για να ρίχνει στάχτη στα μάτια των τυφλών οπαδών του, να μπαλώνει τα αδικαιολόγητα και αλλόκοτα και να προσπαθεί να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα με την κατάργηση κάθε λογικής! Ακόμα μέχρι και σήμερα, δηλαδή 2000 χρόνια μετά τον Ιησού Χριστό, πέραν ορισμένων αυθαιρέτων δογμάτων τα οποία ετέθησαν κατόπιν πολλών αγρίων διαμαχών στις συνόδους, τα υπόλοιπα πράγματα δεν έχουν ξεκαθαρίσει. Κάθε αίρεση λέει τα δικά της, τα οποία είναι και τα μόνα «σωστά». Εμείς όμως εδώ και παντού επί των θεολογικών θεμάτων και ζητημάτων ζητάμε τις σαφείς και πλήρεις απαντήσεις που οφείλουν να μας παρέχουν τα τέσσερα κανονικά θεόπνευστα *Ευαγγέλια* και όλα τα θεόπνευστα γραπτά της Μίας Αγίας Καθολικής Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και Αμπέλου του Θεού και Ιησού Χριστού. Δεν ζητάμε τις απαντήσεις που είναι δικαιολογίες αφού συνεχώς προτάσσονται με όλα εκείνα τα ατελεύτητα «ίσως» και «μπορεί» που καθιστούν ταυτολογία κάθε ισχυρισμό! Ή μιλάμε ευκρινώς και επακριβώς για την απόλυτη, θεϊκή και αποκαλυφθείσα αλήθεια διά την οποία ξέρομε τι μας γίνεται, αλλιώς απλώς προσπαθούμε να δικαιολογήσομε κάτι «θεϊκές» ιστοριούλες που δεν πιάνονται ούτε με δυο ξυλαράκια! ... Κάλλιστα με τον ίδιο τρόπο θα μπορούσαμε να δικαιολογήσομε και να πιστέψομε τα παραμύθια της Canterbury!

Ιδού, για προκαταρκτικό παράδειγμα, μια ερμηνεία που έδωσε χριστιανός θεολόγος απολογητής για τη λέξη «γενεά» από τον *Ματθαίον* 24: 33-34 «*ούτω και υμείς όταν ίδητε ταύτα πάντα, γινώσκετε ότι εγγύς εστιν επί θύραις. αμήν λέγω υμίν, ου μη παρέλθη η* ***γενεά*** *αύτη έως αν πάντα ταύτα γένηται.*» μέσα σε μια τάξη θρησκευτικών. Υπενθυμίζομε ότι στο κεφάλαιο 24 του *Ματθαίου* ο Ιησούς ομιλεί διά το τέλος του κόσμου, την δευτέρα παρουσία και τα σημεία που θα τα προμηνύσουν. Ό Ιησούς κατηγορηματικά δηλώνει ότι όλα αυτά θα γίνουν προτού παρέλθει η γενεά αυτή, πράγμα που το έχει πει καμιά εικοσαριά φορές μέσα στα τέσσερα τα *Ευαγγέλια* είτε με παρόμοια είτε με πιο ισχυρά λόγια. Έλα όμως που πέρασαν 2000 χρόνια και τίποτα απ' αυτά δεν έγινε! Έτσι λοιπόν ο εν λόγω χριστιανός θεολόγος απολογητής είπε ενώπιον της τάξεώς του ότι η λέξη «**γενεά**» εδώ σημαίνει «όλο το ανθρώπινο γένος από τον Ιησού μέχρι της συντελείας των αιώνων». Ως εκ τούτου ο Ιησούς δεν έπεσε και ούτε θα πέσει έξω. Βέβαια ο πονηρός αυτός απολογητής δεν ανέφερε καθόλου τι ρόλο παίζει η αντωνυμία «**αύτη**» που συνοδεύει την λέξη «γενεά». Όσο για το πλήθος των άλλων αναφορών των *Ευαγγελίων* στο ίδιο ζήτημα με λόγια ακόμα πιο ισχυρά και σαφή, π.χ. *Ματθαίος* 16: 28 «**αμήν λέγω υμίν, εισί τινες των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ίδωσι τον υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν τη βασιλεία αυτού**.», κλπ, δεν έβγαλε τσιμουδιά. Οι ανεξέταστοι και πρωτόγνωροι μαθητές της τάξεως έδειξαν ικανοποιημένοι με αυτή την ερμηνεία η οποία έλυσε τον γρίφο και την πίστεψαν διότι αφού τους την εξέφρασε ο ειδικός, εε... τότε έτσι πρέπει να είναι! Έτσι ο θεολόγος μας δικαιώθηκε «πλήρως» αφού οι αδαείς μαθητές τον πίστεψαν χωρίς αντίρρηση. Τα υπόλοιπα σχόλια γι' αυτόν τον χριστιανό θεολόγο απολογητή επαφίενται σε σας!

Άλλη φορά πάλι ένας θεολόγος στο κατηχητικό που πήγαινα, για να αποδείξει στους νέους και φοβισμένους μαθητές ότι οπωσδήποτε υπάρχει θεός τύπου Γιαχβέχ, βρήκε σαν επιχείρημα το γεγονός ότι ο αετός έχει πολύ καλλίτερη όραση από τον άνθρωπο, η μέλισσα μπορεί και πετάει σε ευθεία γραμμή ενώ ο άνθρωπος δεν μπορεί, όπως και δεν μπορεί να φτιάξει ζωή και μπόλικα άλλα τέτοια παραδείγματα. Επομένως υπάρχει θεός και αυτός είναι ο θεός του Μωυσέως Γιαχβέχ και η Αγία Τριάς! Βεβαίως ο άνθρωπος μπορεί να κάνει τα ίδια και καλλίτερα -ζωή όχι ακόμα ίσως και ποτέ- διά της τεχνολογίας που έχει αναπτύξει, αλλά αυτό δεν το ανέφερε. Περιττό επίσης να πούμε ότι δεν ανέφερε καθόλου έστω μερικά απ' όλα τα κουτσόστραβα που λαμβάνουν χώρα κάθε μέρα και ώρα στη φύση. Τελικά όμως, και τίποτα απ' όλα αυτά να μην μπορεί να κάνει ο άνθρωπος, αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα εκτός από την αδυναμία και τις πεπερασμένες δυνατότητες του ανθρώπου. Όπως λέμε, τί σχέση έχει ο φάντης με το ρετσινόλαδο;! Θέλομε όμως να σας δείξομε πόσες και τι κολπατζίδικες δικαιολογίες μπορεί να βγάλει κανείς για να εξασφαλίσει ένα προδικασμένο αποτέλεσμα που ως εσφαλμένο έπρεπε να το απορρίψει εξαρχής, ιδίως όταν ομιλεί ασυζητητί σε αδαείς ή επιρρεπείς. Ιδού τα χάλια αυτών των σκοταδιστών! Στο επόμενο μέρος και σε άλλα που έπονται παρουσιάζομε και άλλα τέτοια παραδείγματα ψευτοδικαιολογιών των απολογητών.

Ένα ακόμα παράδειγμα με έναν χριστιανό διδάσκαλο και ιεροκήρυκα της αμερικανικής τηλεοράσεως 3ABN, που παρακολούθησα με τα μάτια και τ' αυτιά μου. Ένα κορίτσι γύρω στα 12 του χρόνια, ρώτησε τον ιεροκήρυκα που δίδασκε μικρούς και μεγάλους μπροστά στην τηλεόραση τού εν λόγω θρησκευτικού τηλεοπτικού σταθμού, την εξής απορία: «Αφού η *Βίβλος* περιγράφει την δημιουργία του κόσμου, πριν 6500 περίπου χρόνια, και

ότι επακολούθησε μετά, γιατί δεν αναφέρει τους δεινοσαύρους;». Ο ιεροκήρυξ έκανε ένα μορφασμό για να δείξει ότι σκέπτεται και απάντησε ως εξής: «Ξέρετε κάτι; Δεν είναι σίγουρο ότι ο δεινόσαυρος ήταν σαρκοφάγος!». Μετά όλοι, μικροί και μεγάλοι, έμειναν σιωπηλοί για λίγα δευτερόλεπτα, έδειξαν ότι ικανοποιήθηκαν κάπως, δεν έφεραν αντιρρήσεις και ο ιεροκήρυξ συνέχισε την αγόρευσή του με άλλα προπαγανδιστικά θέματα. Αφήνομε αυτό το επεισόδιο στην κρίση σας! Σκεφτείτε μόνο τί κοινωνίες οικοδομούνται από τέτοιους ψεύτες και τι ενεργούς πολίτες διαπλάθουν! Ιδού θρησκεία για τρελούς! Άλλοι πάλι πιστοί χριστιανοί για το ίδιο θέμα λένε ότι, ο θεός έβαλε τα απολιθώματα των δεινοσαύρων στη γη για να δοκιμάσει την πίστη μας! Ιδού πόσο εύκολα φτιάχνει κανείς δικαιολογίες για «αγρίους» και για να δικαιολογήσει μια ηλίθια πίστη!

Ένα άλλο εσκεμμένο και μαγειρεμένο ψέμα που διαδίδουν είναι το ότι βρήκανε την κιβωτό του Νώε, ή ότι επιστημονική αποστολή πήγε και την βρήκε και άλλες τέτοιες ψευτιές. Αυτό ουδέποτε έγινε και πάρτε το χαμπάρι: Παρά τις μαρτυρίες του Ιησού Χριστού, του Παύλου και του Πέτρου περί του αντιθέτου (*Ματθαίος* 24: 37-39, *Λουκάς* 17: 26-27, *Πρός Εβραίους* 11: 7, *Α΄ Πέτρου* 3: 20, *Β΄ Πέτρου* 2: 5) ο βιβλικός κατακλυσμός ουδέποτε έγινε και κιβωτός του Νώε δεν υπάρχε ούτε υπάρχει. Αυτοί οι τρεις είτε έκαναν λάθος, είτε δεν ήξεραν τι τους γίνεται (είχαν κατακλυσμό ή κιβωτό στο κεφάλι τους), είτε έλεγαν ψέματα! Έλα σου όμως που στο μοναστήρι της Πάτμου διαφυλάσσουν μια σανίδα της κιβωτού! Τί τρομερή απόδειξη είναι πάλι αυτή!

Όταν πάλι επιστήμονες παλαιοντολόγοι βρήκανε αποτυπώματα πελμάτων δεινοσαύρων στο Τέξας, ξεραμένα σε στερεοποιηθέντα πηλό, ένας χριστιανός πήγε με ένα σκαρπέλο και έξυσε μερικά αποτυπώματα ανθρωπίνων πελμάτων για να αποδείξει ότι, άνθρωποι και δεινόσαυροι συνυπήρχαν. Βέβαια η απάτη αυτή εξακριβώθηκε αμέσως και ο χριστιανός μας ξεφτιλίστηκε και μας απέδειξε άλλη μια φορά την ποιότητα της χριστιανικής ηθικής και απολογητικής!

Άλλη φορά πάλι ένας ιερέας της Επισκοπιανής εκκλησίας σε σχετική ερώτηση εξήγησε ότι οι στίχοι:

> *Ματθαίος* 10: 34-37 «*Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν. ήλθον γαρ διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού. Ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος· και ο φιλών υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος·*»

έχουν να κάνουν με την εσχατολογία! Παντού δηλαδή δίνουν ψευδείς, μαγειρεμένες εξηγήσεις και παραπλανητικές απαντήσεις! (Έχομε άπειρα άλλα τέτοια παραδείγματα, που δεν έχει νόημα να τα καταγράψομε! Βλέπε και *Λουκάς* 12: 49-53, 19: 27, 22: 36, 38, κλπ.)

Γνωρίζω έναν τεράστιο κατάλογο από τέτοια γελοία παραδείγματα που αποδεικνύουν την ατιμία, το ψεύδος και τον παραλογισμό όλων αυτών των απολογητών, ιεροκυρήκων, κλπ. Δεν χρειάζεται όμως να συνεχίσω. Πρέπει ήδη να έχετε μπει στο νόημα... Όποιος, επί πλέον και πέραν της ατιμίας, επιθυμεί να μελετήσει και να εξετάσει όλα τα λογικά σφάλματα και άλματα που κατά κόρον χρησιμοποιούν επίτηδες ή κατά λάθος οι απολογητές όλων

των χριστιανικών αιρέσεων, καθώς και απολογητές άλλων θρησκειών, τον παραπέμπομε στις σελίδες 24-33 τού πολύ εξαιρετικού βιβλίου τού Διδάκτορος Jason Long: *Biblical Nonsense, A Review of the Bible for Doubting Christians*, iUniverse, Inc., 2005. Αυτές οι σελίδες αξίζουν πολύ τον κόπο να μελετηθούν!

3. Η επιλεκτική χρήση των γραφών, με παράδειγμα: Ο χρόνος ελεύσεως της «βασιλείας των ουρανών»

Άλλη συχνότατη και παραπλανητική τακτική είναι και η εξής: Προκειμένου οι απολογητές να δικαιολογήσουν κάτι διά των Εβραιογνωστικοχριστιανικών γραφών επιλέγουν από τις γραφές ό,τι ταιριάζει στην περίπτωση που αντιμετωπίζουν ενώ κάνουν την πάπια ***(ποιούνται την νύσσα***) για πάμπολλα άλλα χωρία τα οποία αποδεικνύουν ακριβώς την αντίθετη θέση αυτής της περίπτωσης. Οι Χριστιανικές γραφές είναι πλήρεις αντιφάσεων και λαθών, ούτως ώστε βάσει αυτών μπορείς να ισχυριστείς ό,τι θέλεις! Ακόμα, και τα πιο αντιφατικά ή αντίθετα ζητήματα και συμπεράσματα! Π.χ., η ιστοριούλα του Άβελ και Κάιν γέμει αντιφάσεων, αλλά μια φορά που την συζητούσα με δύο θεολόγους αυτοί δεν έβλεπαν ούτε μία αντίφαση! Ούτε το πως βρήκε την γυναίκα του, ούτε η ολόκληρη πόλη στην οποία μετώκησε ο Κάιν ήταν αντιφάσεις γι' αυτούς. Διαβάστε την στην *Γένεσιν* 4: 1- 18 σε σχέση με όλα τα προηγούμενα κεφάλαια και θα βρείτε πλήθος αντιφάσεων μόνοι σας. Οι «*ορθοτομούντες τόν λόγον τής σής αληθείας*» ξέρουν να κάνουν πολύ ορθώς επιλεγμένες ορθοτομήσεις!...

Εδώ αναφέρω και ένα ενδεικτικότατο παράδειγμα αυτού του είδους τακτικής μέσα από τα «άπειρα» παραδείγματα που εγώ ο ίδιος ο επώνυμος αντιμετώπισα δι' ανταλλαγής μηνυμάτων με ανωνύμους απολογητές. Ως γνωστόν τα ***Ευαγγέλια*** μιλάνε για μια άμεση εσχατολογία, δηλαδή για την έλευση της βασιλείας των ουρανών επί της γης καθ' ον χρόνο ζούσε ο υποτιθέμενος Χριστός. Π.χ. βλέπε: *Ματθαίος* 10: 7, 23, 16: 27-28, 19: 27-30, 24: 30-34, *Μάρκος* 9: 1, 13: 26-30, *Λουκάς* 9: 27, 12: 37-40, 56, 19: 11, 21: 25-36, *Ιωάννης* 5: 25, 21: 22, κλπ.

Στον στίχο 19: 28 του *Ματθαίου*, μέσα σε όσα ο ίδιος ο Χριστός υπόσχεται στους μαθητές τους, τούς αναγγέλλει και την εσχατολογική προφητεία: «*ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι υμείς* ***οι ακολουθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.***». Εδώ όμως ο Ιησούς, αν και Θεός, δεν προέβλεψε ότι ο Ιούδας θα τον επρόδιδε και μετά θα αυτοκρεμαζόταν, όπως καθαρά μας περιγράφει ο ευαγγελιστής *Ματθαίος*, 26: 13-16, 47-50, 27: 3-5, που ήταν μέσα στην ομάδα των δώδεκα, και συνεπώς είτε στην επίγεια ζωή είτε στην μελλοντική ζωή ο Ιούδας δεν θα καθόταν σε κανέναν θρόνο. Εδώ τώρα τί γίνεται; Έχομε πάλι άλλη μια μεγαλοπρεπή αντίφαση! Άραγε του Θεού Ιησού ή του θεοπνεύστου ευαγγελιστή Ματθαίου; Καθόλου παράξενο όμως αφού οι αντιφάσεις του θεοπνεύστου αυτού βιβλίου ανέρχονται σε χιλιάδες.

Πολλές φορές διάφοροι άνθρωποι και λαός καθώς και οι μαθητές του ερωτούν τον Χριστό να τους περιγράψει πώς θα είναι η βασιλεία των ουρανών. Οι περιγραφές που τους δίνει είναι διάφορες παιδιάστικες ή ακαταλαβίστικες παραβολές και παρομοιώσεις που είναι ουσιαστικά ή υπεκφυγές ή ανοησίες. Π.χ. βλέπε: *Ματθαίος* 13: 10-13 «*Και προσελθόντες*

οι μαθηταί είπον αυτώ· διατί εν παραβολαίς λαλείς αυτοίς [στους λαϊκούς ***όχλους*** *δηλαδή]; ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ότι υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών,* ***εκείνοις δε ου δέδοται.*** *όστις γαρ έχει, δοθήσεται αυτώ και περισσευθήσεται· όστις δε ουκ έχει, και ό έχει αρθήσεται απ' αυτού.* ***διά τούτο εν παραβολαίς αυτοίς λαλώ, ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη ακούωσι μηδέ συνώσι,***», *Μάρκος* 4: 10-12, *Λουκάς* 9-10, κλπ. Έτσι ο ίδιος ο Θεός Ιησούς ήλθε σε κατάφορη αντίφαση με τον εαυτόν του διότι λίγο πριν εδήλωνε: *Ματθαίος* 11: 25 «*Εν εκείνω τω καιρώ αποκριθείς ο Ιησούς είπεν· εξομολογούμαί σοι, πάτερ, κύριε του ουρανού και της γης,* ***ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών, και απεκάλυψας αυτά νηπίοις*** **[**που ήταν οι **όχλοι**]**·**». Ας μας ξεμπερδέψουν αυτή την τρομερή αντίφαση του Θεού τους οι απολογητές!

Όπως στην παραβολή των ζιζανίων που αναφέραμε παραπάνω έτσι και εδώ ο Ιησούς αποκρύπτει την αλήθεια. Δεν παραδέχεται ή δεν κομπάζει ευθέως για ψέματα και δολιότητες όπως ο Απόστολός του Παύλος, αλλά του αρέσει να αποκρύπτει την αλήθεια και να μην δίνει σαφείς και ευθείς απαντήσεις (βλέπε και Ματθαίος 21: 23-27, ειδικά τον στίχο 27, *Μάρκος* 11: 27-33), πράγμα εντελώς ανάρμοστο προς την θεότητα! Ο Παύλος βέβαια ήταν θεόπνευστος άνθρωπος, αλλά ο Ιησούς ως θεός που ήταν δεν θα του κόστιζε τίποτα να δίνει καθαρές και αληθείς απαντήσεις ευθέως αντί να θολώνει τα νερά! Αν λοιπόν ο ιδρυτής του Χριστιανισμού συμπεριφέρεται έτσι, τότε έχουν κάποιο ελαφρυντικό οι χριστιανοί απολογητές να είναι χειρότεροί του!

Πάντως είναι σαφές ότι ο Χριστός τους λέγει και ξαναλέγει για «εδώ και τώρα»! Π.χ. βλέπε: *Μάρκος* 10: 28-31 «*Ήρξατο ο Πέτρος λέγειν αυτώ· ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι. αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν· αμήν λέγω υμίν,* ***ουδείς εστιν ος αφήκεν οικίαν ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν εμού και ένεκεν του ευαγγελίου, εάν μη λάβη εκατονταπλασίονα νύν εν τω καιρώ τούτω οικίας και αδελφούς και αδελφάς και πατέρα και μητέρα και τέκνα και αγρούς*** *μετά διωγμών, και εν τω αιώνι τω ερχομένω ζωήν αιώνιον. πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.*», *Ματθαίος* 19: 27-30, *Λουκάς* 18: 28-30, κ.α. Το προσέξατε, είναι απολύτως σαφές: **νύν εν τω καιρώ τούτω**, και μαζί με όλες τις υλικές ανταμοιβές που παραθέτει! Για να γίνομε ακόμα πιο σαφείς και ο μεν *Ματθαίος* 19: 29 γράφει: «*και πας ος αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου,* ***εκατονταπλασίονα λήψεται*** *και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει.*», ο δε *Λουκάς* 18: 29: «*ο δε είπεν αυτοίς· αμήν λέγω υμίν ότι ουδείς εστιν ος αφήκεν οικίαν ή γονείς ή αδελφούς ή γυναίκα ή τέκνα ένεκεν της βασιλείας του Θεού,* ***ος ου μη απολάβη πολλαπλασίονα εν τω καιρώ τούτω*** *και εν τω αιώνι τω ερχομένω ζωήν αιώνιον.*».

Ακόμα, σε πολλές από τις προηγούμενες αναφορές ο Χριστός λέει ότι πολλοί που έστεκαν μπροστά του και πολλοί της υπάρχουσας γενεάς δεν θα γευθούν τον θάνατο προτού γίνουν όλα αυτά τα περί βασιλείας και πολλά τέτοια τοιαύτα. Στον Μυστικό Δείπνο αναφέρει ότι δεν θα ξαναπιεί το κρασί (*το γέννημα της αμπέλου*) προτού έλθει «*εν τή βασιλεία τού Θεού*» (*Ματθαίος* 26: 29, *Μάρκος* 14: 25, *Λουκάς* 22: 16). Είναι σαφές ότι δεν πρόκειται για μεταφορικό σχήμα λόγου όπως πολλοί προσπαθούν να δικαιολογήσουν. Οι αναφορές σε όλα αυτά τα θέματα τελειωμό δεν έχουν! Αγαπητοί αναγνώστες βρείτε τις όλες μόνοι σας για να δείτε του λόγου το αληθές! Πολύ νομίζουν ότι ξεφεύγουν με το να λένε ότι αυτά είναι μεταφορές και σύμβολα. Ποτέ τους όμως δεν μας εξηγούν πώς το ξέρουν

και τελικά τί μεταφέρουν ή τί συμβολίζουν! Μετά πάλι αν είναι έτσι, ο Χριστός «κατήλθε εξ ύψους» για να μας αποκαλύψει την πραγματική θεϊκή αλήθεια και όχι για να την μπουρδουκλώσει με ακατάπαυστα σχήματα λόγου που κανείς δεν ξέρει πως να ερμηνεύει μετά βεβαιότητος ώστε μετά να αρχίζουν εκείνα τα ατελείωτα κατεβατά των «ίσως» και των «μπορεί» ...

Έθεσα λοιπόν υπ' όψη των απολογητών την προφανή αντίφαση που βγαίνει απ' αυτή την αρλουμπολογία. Ότι δηλαδή όλες αυτές οι άμεσα εσχατολογικές ρήσεις και υποσχέσεις ακόμα δεν έχουν πραγματοποιηθεί ενώ έχουν παρέλθει εκατοντάδες γενεών, εντός δύο χιλιετιών, κλπ. Τότε αυτοί ως απάντηση βρήκαν έναν και μοναδικό στίχο, που απαντάται μόνο στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* 17: 21, στον οποίον ο Χριστός παρουσιάζεται να λογομαχεί, ως συνήθως, με τους Φαρισαίους (και πολύ περιέργως όχι τους Σαδδουκαίους) και να τους λέγει: «... *η βασιλεία του Θεού εντός υμών εστιν.*» («η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας.»).

[Ειρήσθω εν παρόδω ότι, αυτή η φράση είναι αυτούσια παρμένη από τους Εβραίους Ραβίνους, βλέπε *Τ. Β. Μπεραχόθ* 13^{α}, κ.α. Η ίδια υπάρχει και στους Στωικούς υπό την μορφή: «*Το Άγιο Πνεύμα κατοικεί εντός ημών*» (π.χ., βλέπε κεφάλαιο περί Στωικών του βιβλίου *Conflict of Religions in the Early Roman Empire* – Διαμάχη Θρησκειών στην Πρώιμη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία –, του T. R. Glover). Σημειώστε ότι όλη η *Καινή Διαθήκη* έχει αντιγράψει πάρα πολλά σημεία της κανονικής Εβραϊκής *Παλαιάς Διαθήκης*, της γραμματείας των *Ραβίνων* όπως των: Χιλλέλ του Πρεσβυτέρου, Φίλωνος Ιουδαϊκού Αλεξανδρινού, Ραμπάν Γιοχαννάν Μπεν Ζακχάι, Ιωσήπου Φλαβίου, κ.ά., όλων των *Αποκρύφων* Ιουδαϊκών βιβλίων, ιδίως των μεταβαβυλωνιακών, των διαφόρων *Δευτεροκανονικών* βιβλίων και του *Ταλμούδ*.]

[Ακόμα ειρήσθω εν παρόδω ότι, εκτός από τα ***Ευαγγέλια*** όπως είδαμε παραπάνω, οι **άμεσα εσχατολογικές αναφορές** εμφανίζονται σ' όλη την ***Καινή Διαθήκη***. Μόνοι σας μελετείσετε καλά την *Καινή* και υπογραμίσετε τις όλες! Βλέπε και:

1. ***Πράξεις*:** 1: 6-7, 3: 20-21, κλπ.
2. ***Επιστολαί*:** *Πρός Ρωμαίους* 8: 18-26, 13: 11-14, 16: 20, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 7- 8, 2: 6, 4: 5, 7: 1, 8, 20-24, 29-33, 10: 11, 11: 26, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2: 14, 6: 2, 15: 52, *Πρός Γαλάτας* 1: 4, 3: 29, *Πρός Εφεσίους* 1: 10, 3: 5, *Πρός Κολασσαείς* 1: 26, 2: 2, 3: 4-10, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 5-6, 10, 21, 2: 6-16, 3: 14, 19-20, 4: 4-5, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 10, 2: 15-16, 4: 13-18, 5: 1-11, 23, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 7-10, κεφάλαιο 2, 3: 5, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 4: 1, 6: 14-15, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 12, 3: 1-9, 4: 10, *Πρός Τίτον* 2: 11-13, 3: 4-6, *Πρός Εβραίους* 1: 1-2, 9: 26, 10: 25, 36-38, κεφάλαιο 11, *Ιακώβου* 5: 8-9, *Α΄ Πέτρου* 1: 5-7, 20, 4: 7, 17, 5: 4, *Β΄ Πέτρου* 3: 9-10, *Α΄ Ιωάννου* 2: 18, 28, 3: 2, κλπ.
3. ***Αποκάλυψις*:** 1: 1, 3, 3: 11, 22: 7, 12, 20, κλπ.

Μελετήσετε και κρίνετε αυτές τις αναφορές. Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και άλλες αναφορές άμεσα εσχατολογικού περιεχομένου που πιθανώς μας ξέφυγαν.].

Έτσι λοιπόν οι διάφοροι ανώνυμοι και απολογητές νόμισαν ότι και το πρόβλημα αντιπαρήλθαν και σε μένα έδωσαν την αρμόζουσα αποστομωτική απάντηση. Αντί να ομολογήσουν ότι αυτός ο στίχος έρχεται σε κραυγαλέα αντίφαση με πολλούς άλλους στίχους που ανάφερα σ' αυτούς, αυτοί χρησιμοποίησαν αυτόν τον ένα και μοναδικό στίχο σαν διέξοδο στο μεγάλο αντιφατικό πρόβλημα που τους έθεσα. Έτσι νόμισαν ότι απέκρυψαν την δολιότητά τους πράγμα που αποδεικνύει την εντιμότητά τους. Μετά έμειναν επαναπαυμένοι με αυτό το κολπάκι, ενώ αυτό δεν μας αντιλέγει απολύτως τίποτα διότι:

- Πρώτον: Αυτός ο στίχος είναι άσχετος με την εσχατολογική έλευση του μεσσιανικού βασιλείου επί της γης, είτε η βασιλεία του Θεού είναι εντός είτε εκτός ημών! Είναι δηλαδή μια υπεκφυγή του ίδιου του Χριστού προς τους Φαρισαίους όπως τίθεται το ζήτημα στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*, σε σχέση με όλα τα υπόλοιπα επί του ιδίου θέματος εντός όλων των *Ευαγγελίων*. Αλλ' εκτός των άλλων βιβλίων της *Καινής*, αντιπαραβάλετε αυτόν τον στίχο με τον ίδιο τον *Λουκάν* 13: 22-30, 16: 19-31, 21: 25-36 να δείτε πόσο διαφορετικά ο ίδιος μας τα λέει αλλού. (Αυτά είναι άλλες αντιφάσεις εντός του ιδίου θεοπνεύστου βιβλίου της θεόπνευστης *Καινής* που γράφτηκαν από τον ίδιο θεόπνευστο συγγραφέα!).
- Δεύτερον: Οι ανώνυμοι απολογητές προσποιήθηκαν ότι ξέχασαν τα ίδια τα δόγματα της Χριστιανικής θρησκείας περί εσχάτης αναστάσεως, εσχάτης κρίσεως, εσχάτης και αιωνίου τιμωρίας ή ανταμοιβής τα οποία βασίζονται στην ίδια την *Καινή Διαθήκη*. Διαβάσετε όλα εκείνα τα ωραία που μας λέει ο *Ματθαίος* 25: 31-46: «... *κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου*.», «... *εις το πύρ το αιώνιον το ητοιμασμένον τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού*.», «*και απόλεύσονται ούτοι εις κόλασιν*[4] *αιώνιον, οι δέ δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον*.».

{[4] Ο Ιησούς, σύμφωνα με τα Χριστιανικά κανονικά *Ευαγγέλια*, δίδαξε το δόγμα της αιωνίου τιμωρίας διά της φωτιάς και των βασάνων της κολάσεως χρησιμοποιώντας την λέξη Γέεννα (κάπου 12 φορές), δηλαδή γη και κοιλάδα του Εννώμ, όπου τα πτώματα κακοποιών, ζώων θυσιών και κατά εποχές νηπίων θυσιών εκαίγοντο, σαν σύμβολο για τον τόπο όπου οι πράττοντες τα φαύλα θα ετιμωρούντο στο εγγύς εσχατολογικό μέλλον. Γέεννα είναι σύντμηση και παραφθορά του Γη + Χεννώμ που ήταν όπως είπαμε η κοιλάδα του Εννώμ λίγο έξω από την Ιερουσαλήμ, όπου πέταγαν και έκαιγαν κακοποιούς και εγκληματίες ζωντανούς ή νεκρούς, κλπ. Άρα πρόκειται για την ονομασία αυτής της κακόφημης περιοχής την οποία αργότερα οι Χριστιανοί παρέφθειραν και την έκαναν ομώνυμη με την κόλαση που αυτοί οι διεστραμμένοι προοιωνίζονται...

Σημειώστε ακόμα ότι, οι στίχοι τού *Ματθαίου* 25: 35-36 (*επείνασα* …, *εδίψησα* …, *γυμνός* …), στο εδάφιο τής τελικής κρίσεως και ανταποδόσεως, ευρίσκονται πανομοιότυποι στο πολύ αρχαιότερο *Βιβλίο των Νεκρών* της Αιγυπτιακής θρησκείας, όπου κάθε νεκρός που κατεβαίνει στον Άδη κρίνεται και ανταμείβεται από τον Όσιρι, βάσει αυτών και άλλων καλών ή κακών έργων που έπραξε κατά την επίγεια ζωή του.}

- Τρίτον: Μελετήστε και την παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου *Λουκάς* 16: 19-31 και πόσοι θα σωθούν *Λουκάς* 13: 22-30. Ακόμα βλέπε: *Ματθαίος* 25: 31-46, *Ιωάννης* 5: 28-29 «*μη θαυμάζετε τούτο· ότι έρχεται ώρα εν ή πάντες οι εν τοις μνημείοις ακούσονται της φωνής αυτού, και εκπορεύσονται οι τα αγαθά ποιήσαντες*

εις ανάστασιν ζωής, οι δε τα φαύλα πράξαντες εις ανάστασιν κρίσεως.». Μελετήστε και όλη την *Αποκάλυψιν*!

Οπότε τί νόημα έχουν όλες αυτές οι υποσχέσεις και διαβεβαιώσεις, οι κρίσεις, οι καταδίκες, οι αιώνιες ανταμοιβές και αιώνιες τιμωρίες και τα τόσα δόγματα, αν «η βασιλεία του Θεού είναι απλώς και μόνον εντός ημών» και δεν υπάρχει τίποτα άλλο πέραν τούτου;... Όλα τα παραπάνω χωρία της *Καινής*, τα σχετικά δόγματα και πίστεις είναι πολύ γνωστά πράγματα ακόμα και στα μικρά Χριστιανόπουλα. Είναι και ισχυρά αποτελεσματικά μέσα εκφοβισμού. Γιατί άραγε οι «ορθοτομούντες» απολογητές προσποιήθηκαν σε μένα ότι δεν τα εγνώριζαν; Απλούστατα η ορθοτόμησή τους ήταν καθαρή υπεκφυγή και ψεύδος ή νόμισαν ότι έχουν να κάνουν με έναν αδιάβαστο σαν όλους αυτούς τους οποίους κοροϊδεύουν κάθε μέρα και θα μπορούσαν να του ξεφύγουν εύκολα! Παρά την άπειρη αγάπη του Θεού Γιαχβέχ, οι απειλές της αιωνίας τιμωρίας στην κόλαση με τους διαβόλους και οι υποσχέσεις αιωνίας ζωής δίπλα στον θρόνο του Κυρίου Γιαχβέχ δεν δέχονται παρερμηνείες και γι' αυτό είναι σαφή δόγματα της Χριστιανικής θρησκείας. Ας διαβάσουν λίγο την δογματική τους. (Εκτός τον *Ησαΐα* και τον *Ιεζεκιήλ* και η *Αποκάλυψις* αναφέρει σε πολλά σημεία τον θρόνο του Θεού Γιαχβέχ με κάποιο θυσιαστήριο, εικοσιτέσσερις πρεσβύτερους, τέσσερα ζώα, λιβάνια και καπνούς, και διάφορα άλλα σύνεργα!).

Άρα βλέπομε πως σε κάθε τι όλοι αυτοί οι «ορθοτομούντες» απολογητές θα κάνουν μια κατάλληλη ορθοτόμηση του «Θείου Λόγου», δηλαδή θα βρουν κάτι άλλο άσχετο για ψευτοδικαιολογία και υπεκφυγή. Απολύτως καμία συνέπεια και τιμιότητα δηλαδή, πράγμα που παρατηρείται σε ολόκληρο τον Χριστιανισμό, την ιστορία του, τη *Βίβλο* και την *Απολογητική*! Δεν είναι λίγοι αυτοί που μου έχουν δηλώσει ότι είχαν ακριβώς ανάλογες εμπειρίες με τέτοιους χριστιανικούς απολογητές. Πέραν της ανωνυμίας και του κρυφτούλι, είχαν: υπεκφυγές, παραπλανητικές απαντήσεις, συσκοτίσεις, και όλα αυτά τα αντικανονικά κόλπα που αποδεικνύουν πόση αλήθεια φέρουν οι ίδιοι και πόση η ίδια η θρησκεία τους! Περιττόν να γράψομε ότι, όσα και να τους παρουσιάσεις ή αντιτείνεις μετά, δευτερολογία δεν υπάρχει. Αυτοί μένουν ήσυχοι πίσω από το κρύψιμό τους και την ανωνυμία τους.

4. Ανεξέταστη πίστη αντί λογικής συζητήσεως

Όταν οι απολογητές χάσουν κάθε λογικό ή θεολογικό επιχείρημα τότε καταφεύγουν σε ένα αλλόκοτο σόφισμα: Σου λένε ότι την *Βίβλο*, τον Χριστό, τον Χριστιανισμό τα βάζεις στην καρδιά σου και δεν τα βάζεις στο μυαλό σου ή στο μικροσκόπιο. Αυτό βεβαίως σημαίνει να τα δεχθείς εκ προοιμίου συναισθηματικώς χωρίς να τα εξετάσεις, έτσι επειδή τα γουστάρεις, και αν είναι δυνατόν να τα κάνεις βιώματά σου έτσι αξιωματικώς. Κύριε τάδε, δεν τα εξετάζεις και δεν τα ψειρίζεις αλλά τα δέχεσαι αυτομάτως διά της θρησκοληπτικής πίστεως και συμμορφώσεως. Αν όμως έχουν έτσι τα πράγματα τότε γιατί έχουν καταναλώσει εκατοντάδες χιλιάδες σελίδες με το να γράφουν ερμηνείες και εξηγήσεις των γραφών, κατηχήσεις και κανόνες, κλπ; Γιατί έχουν συγκαλέσει πάρα πολλές συνόδους για να αποφασίσουν το δόγμα; Γιατί έχουν φονεύσει πολλά εκατομμύρια αντιφρονούντων ή μη μετατρεψίμων; Γιατί εξηγούν την δημιουργία του κόσμου, την ύπαρξη ζωής, την δημιουργία του ανθρώπου διά της *Βίβλου*; Γιατί αντιμάχονται με κάθε μέσο όλες τις επιστημονικές θεωρίες που αντιβαίνουν τις πίστεις των; Γιατί αυτοί θεωρούν τους εαυτούς των ως οι μονοπωλητές τις αλήθειας; Γιατί μάχονται με κάθε μέσο όλες τις πολιτικές και κοινωνικές απο-

φάσεις και αλλαγές που δεν τους συμφέρουν; Γιατί άλλα τέτοια χιλιάδες γιατί; Αυτό αποδεικνύει άλλη μια φορά όχι μόνο την σύγχυσή τους αλλά και την ανειλικρίνεια τόσον των ιδίων όσο και της θρησκείας που τυφλά υπηρετούν! Λες και η θρησκευτικότητα ή η κοσμοθέαση τών ανθρώπων είναι απλώς ζήτημα γούστου, λες και πρόκειται για παγωτό, ή συναισθηματισμού, λες και πρόκειται για τον πρώτο έρωτα, και όχι ζήτημα λογικών, αληθινών και σταθερών βάσεων. Ιδού τα χάλια και η κατάντια τους!

Με άλλα λόγια οι απολογητές θεολογούν και δογματίζουν χωρίς κανένα απροκατάληπτο, ερευνητικό και επιστημονικό υπόβαθρο. Τα επιχειρήματά τους είναι ακατάστατες θεολογίες και δόγματα. Κάτι ισχύει μόνο και μόνο επειδή έτσι το θέσπισαν σύνοδοι, θεολόγοι και Πατέρες και επειδή ετέθη ως δόγμα. Πάει και τελείωσε αξιωματικά! Πολλάκις η υποβολή μιας ερωτήσεως ή ενστάσεως σε ένα θέμα έχει σαν απάντηση έναν λαβύρινθο ερμηνειών ή πιθανών απαντήσεων χωρίς τελικά να δίδεται μια σαφής και συγκεκριμένη απάντηση. Για ένα συγκεκριμένο ερώτημα ή ζήτημα που θα έπρεπε να έχει σχετικώς σύντομη και σαφή απάντηση σε παραπέμπουν σε κάποια βιβλιογραφία για να βρεις την απάντησή του. Αυτή πάλι σε οδηγεί σε άλλη και μετά σε άλλη βιβλιογραφία άνευ τέλους. Έτσι για ένα συγκεκριμένο ερώτημα ή θέμα που όφειλε να έχει σαφή και σύντομη απάντηση αναλώνετε κανείς σε ένα χάος ερμηνειών, πιθανών απαντήσεων, μαγειρεμένων δικαιολογιών και πολλών τόμων θεολογικών βιβλίων χωρίς τελικά να λαμβάνει ποτέ ξεκάθαρη και σίγουρη απάντηση.

Η ύπαρξη χιλιάδων αντιφατικών χωρίων και η έλλειψη κάθε στοιχειώδους λογικής είναι ένας, αλλά όχι ο μόνος, από τους λόγους του τεραστίου αριθμού Χριστιανικών αιρέσεων ήδη από τον 1ον αιώνα, δηλαδή από το ξεκίνημα αυτής της «απόλυτα αληθινής θρησκείας»! Βεβαίως και το αντίστροφο ισχύει. Ότι δηλαδή, οι πάμπολλες αιρέσεις εδημιούργησαν μια τεράστια συλλογή αντιφατικών χωρίων. Περίεργα πράγματα για τη μόνη και πλήρη, θεϊκή, απόλυτη αλήθεια! Αλλά συγνώμη, ξέχασα: «Αυτά έγιναν γιατί ο διάβολος, ο σατανάς, δεν έπαψε να σκανδαλίζει και να παραπλανά τον κόσμο, ακόμα και μετά την ανάσταση του σωτήρος!». Το λέει και ο Ειρηναίος, στο «*Κατά Αιρέσεων*» βιβλίο του, ότι οι αιρετικοί ήταν όργανα του διαβόλου. Ήδη στα χρόνια (180-185 Κ.Ε.) του Ειρηναίου (επισκόπου Λυώνος, Γαλλίας[5]) οι αιρέσεις ήταν πάνω από εκατό. (Επισήμως σε όλη την ιστορία του Χριστιανισμού ανέρχονται σε 33 0000, αλλά ανεπισήμως σχεδόν κάθε άνθρωπος που ομολογεί Χριστιανός είναι και μια αίρεση!). Βλέπετε: «**Για να γλιτώσει ο Θεός φτιάχτηκε ο διάβολος. Αλλά για τη δημιουργία του διαβόλου θα πρέπει να ζητηθούν κάποιες ευθύνες από τον** – παντοδύναμο κλπ. δημιουργό – **Θεό**.» (Sigmund Freud).

{[5] Δεν πρέπει να μένουν πεπλανημένες εντυπώσεις σχετικώς με την κοινωνιολογία και των αριθμό των Χριστιανών. Αυτοί κατά τα έτη +180-185 Κ.Ε., κατά τα οποία εκδίδονται και κυκλοφορούν τα *Ευαγγέλια* —ενώ έως τότε, ας τονισθεί, ουδεμία παράδοση περί ιστορικού Ιησού υπάρχει ως καλώς γνωρίζομε εκ των συγγραμμάτων του εν λόγω Ειρηναίου—, ήσαν ολίγοι και σε πολλές περιοχές της αυτοκρατορίας όπως η Γαλλία ήσαν ανύπαρκτοι τόσον το έτος 180 όσον και το 280 Κ.Ε.! Όπως φαίνεται τα *Ευαγγέλια* στα οποία αναφέρεται ο Ειρηναίος, γραμμένα σε κακά Ελληνικά, συνετάχθηκαν την εποχή εκείνη από κάποιο παλαιοδιαθηκικό, παραφιλολογικό και ψευδεπίγραφο εβραιογνωστικοχριστιανικό επιτελείο στην Αντιόχεια. Αυτό συναρμολόγησε με εξαιρετική προχειρότητα και βιασύνη και σε κακή γλώσσα (την λεγομένη Κοινή Ελληνική) έτοιμες χριστιανικές δια-

δώσεις, κείμενα και μύθους που κυκλοφορούσαν μέσα στις εβραιογνωστικοχριστιανικές κρυφές και φανερές ομάδες μέχρι τότε. Ακόμα αντέγραψε πολλά σημεία, ιστοριούλες και «συμβάντα» από άλλες εθνικές πηγές. Μαζί ανεκάτεψε και διάφορα παραποιημένα αποσπάσματα από την *Παλαιά Διαθήκη* για θεολογική κάλυψη και δικαιολόγηση ή ως δήθεν προφητείες. Εκτός από την *Παλαιά Διαθήκη*, τα δυϊστικά στοιχεία και την ανόητη και αλλοπρόσαλλη δαιμονολογία και αγγελολογία, τα αντέγραψε κυρίως από την απόκρυφη και ψευδεπίγραφη παραφιλολογία που μέχρι τότε κυκλοφορούσε εν αφθονία στην Μέση Ανατολή. Μετά απ' αυτή την πρόχειρη και κακογραμμένη σύνταξη έστειλε ένα αντίγραφο στον ξυλουργό Ειρηναίο. Ο Ειρηναίος και το εκκλησίασμά του δεν ήταν παρά μια μικρή ομάδα τεχνιτών οικοδόμων εκ Μικράς Ασίας οι οποίοι μετέβησαν στην Λυών για ανεύρεση εργασίας. Ο Ειρηναίος, καίτοι άγιος και θεοφόρος πατέρας, ως μη έχων το χάρισμα τής γλωσσολαλιάς (*Πράξεις* 2: 5-12, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 14: 1-25) αντιμετώπισε εκεί μεγάλη δυσκολία διότι δεν καταλάβαινε τις κελτικές διαλέκτους της περιοχής. —Το εκκλησίασμα τών Χριστιανών αποτελείτο αποκλειστικώς από μέλη της ολιγομελούς τάξεως των ελευθέρων επαγγελματιών όπως αυτό έχει αναλυθεί εκτενέστατα σε πολλές ερευνητικές εργασίες επί της κοινωνιολογίας του Χριστιανισμού.—.}

Δεν επιχειματολόγησαν ποτέ οι Χριστιανοί απολογητές από τη θέση της ισχύος, πειστικότητας και βεβαιότητας που η όντως αληθής γνώση παρέχει και έπρεπε να είχαν δεδομένη εκ του Θεού των, για να δείξουν απ' ευθείας, λογικά και χωρίς περιτροπές την απόλυτη αλήθεια τής εκ θεϊκής αποκαλύψεως πίστεως και «γνώσεώς» τους. Παντού και πάντοτε και όπου υπήρχε τρύπα στον σαθρότατο και ξεφτισμένο καμβά τους (και υπήρχαν συνεχώς χιλιάδες τρύπες) προσπαθούσαν εκ των υστέρων και κατόπι μόνον προκλήσεως των αμφισβητούντων και σκεπτικιστών να ράψουν κάποιο άχρηστο μπάλωμα, που νόμιζαν ότι εξυπηρετούσε την τότε παρούσα στιγμή. Όμως, το τελικό και μόνο επιχείρημα που τους απέμενε, όπως κραυγάζει ο «Μέγας» Κέλσος στον «*Αληθήν Λόγον*», ήταν: «**Πίστευε, πίστευε, πίστευε... Ποτέ γνώριζε...**». «Ο νοών νοησάτω!».

Το «**πίστευε και μη ερεύνα**»[6] και παρόμοια μηνύματα έχομε σε όλα τα γραπτά της νέας μονοθεϊστικής δοξασίας. Βεβαίως αυτήν την αρχή χρησιμοποιεί και κάθε άλλη καταστροφική θρησκεία διότι είναι η πιο βολική για να δικαιολογήσει οτιδήποτε επιβάλλει στους οπαδούς της. Στα πρώτα π.χ. γραπτά όπως, στη *Β΄ Πρός Κορινθίους* στο κεφάλαιο 5 όπου ο Παύλος αναπτύσσει τις μεταφυσικές του δοξασίες, στον στίχο 7 δίνει την εξής δικαιολόγηση: «*... διότι* (στην εδώ ζωή) ***περιπατούμε με την πίστη και όχι με την όραση***». Τέρμα λοιπόν οι αισθήσεις, μόνον η τυφλή πίστη υπάρχει και καθοδηγεί... Επίσης στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον*, 1: 3-4, ο Παύλος παραγγέλλει στον Τιμόθεον να μηνύσει στους οπαδούς τού κηρύγματός του στη Μακεδονία «*...να μην διδάσκουν ξένες διδασκαλίες, ούτε να δίνουν προσοχή σε απέραντους μύθους και γενεαλογίες, που προκαλούν μάλλον συζητήσεις παρά εξυπηρετούν* ***το σχέδιο του Θεού το οποίο βασίζεται στην πίστη***». Μόνο πίστη λοιπόν και όχι διερευνητικές συζητήσεις... (Ακόμα βλέπε: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 17-30, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 20-21 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 16-18.). Στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* 20: 29 διαβάζομε: «*λέγει αυτώ ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας·* ***μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες.***». Αργότερα, μία από τις αποφάσεις της συνόδου της Εφέσου, το 431 Κ.Ε., ήταν και το: «***Πίστευε τω θαύματι και μη ερεύνα λογισμοίς το γινόμενον.***». Το ίδιο προπαγανδίστηκε και στη Δύση από τον Ιερό Αυγουστίνο και τη Χριστιανική σχολή της Καρχηδόνας. Όπως για την παρθενική έννηση και την ανάσταση έχομε και την εκκλησιαστική

αποφασιστική ρήση: **«*Αμφότερα γαρ εσφράγισται τοις ερευνώσι, πεφανέρωται δε τα θαύματα τοις προσκυνούσιν εν πίστει το μυστήριον*»,** *Συνέκδημος*, σελίδα 352. Στον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό όμως εύκολα διακρίνομε την εξελικτική τάση «**ερεύνα και πράττε επιστήμην**».

{[6] Η φράση «*ερευνάτε τας γραφάς*» δεν υπάρχει πουθενά στην *Καινή Διαθήκη* υπό προστακτική έννοια. Μόνο στον *Ιωάννην* απαντάται μια φορά υπό οριστική έννοια (το ρήμα είναι σε οριστική έγκλιση): 5: 39 «*ερευνάτε τας γραφάς, ότι υμείς δοκείτε εν αυταίς ζωήν αιώνιον έχειν· και εκείναί εισιν αι μαρτυρούσαι περί εμού·*». Την ακούμε πολλές φορές παραπλανητικώς από τους αμαθείς χωρίς να υπάρχει καμία διαπίστωσή της απ' αυτούς. Η εκκλησία μόνο τα εγκώμια επί των γραφών επιδοκίμαζε, ποτέ όμως την κριτική μελέτη και έρευνά των. Για πολλούς αιώνες αν κανείς έκανε τέτοιο λάθος, τότε ήταν χαμένος μέχρι την δευτέρα παρουσία. Ακόμα στον *Ιωάννην* 20: 29 «*λέγει αυτώ ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες.*». Η ρήση είναι σαφής. Πίσετυε χωρίς να δεις και θα είσαι μακάριος. Πλήρης προβατισμός δηλαδή!}

Ένα συχνό και απλοϊκό παράδειγμα αυτής της κατάστασης είναι το εξής. Ο Παύλος στην *Πρός Εβραίους Επιστολήν* 8: 6-7 (βλέπε και *Πράξεις* 13: 39) μας λέει καθαρά ότι ο Θεός έδωσε την πρώτη του διαθήκη στους ανθρώπους ελλιπή και με λάθη (όχι άμεμπτη όπως λέει) και γι' αυτό μετά χρειάστηκε να δώσει την άμεμπτη δεύτερη. Αυτό το βλέπομε και στη δογματική της Χριστιανικής θρησκείας, διότι η *Καινή Διαθήκη* έρχεται ως συμπλήρωση, εκπλήρωση και δικαίωση της *Παλαιάς*. Υπάρχει άραγε λογική θεολογική εξήγηση και δικαιολόγηση σ' αυτό το νευραλγικό αντιφατικό σημείο της παλινδρομήσεως και αυτοαναιρέσεως του Παντοδυνάμου; Τη μόνη «πειστική» εξήγηση που είχα την τύχη να ακούσω και την οποία μου έδωσε φωναχτά ένας αγριεμένος πρωτοσύγκελος, του οποίου το όνομα δεν θα απαθανατίσω εδώ, είναι η εξής: «Αυτό είναι δική του δουλειά!». [Δηλαδή, του Θεού δουλειά.]. Πολύ συχνά επίσης ακούμε: «Θεός είναι και ό,τι θέλει κάνει!» που είναι απάντηση με ακριβώς το ίδιο νόημα. Δηλαδή σαν να σου λένε: Δεν μας ενδιαφέρει αν έχεις θεμιτές απορίες και ερωτήσεις. Δεν σε λαμβάνομε υπ' όψη. Εσύ όμως πίστευε, πίστευε στα τυφλά και μη ρωτάς για τίποτα, ακόμα και αν ο Θεός που σου σερβίρομε είναι παράλογος και αντιφατικός. Έχομε δηλαδή να κάνομε με απαντήσεις πλήρους υπεκφυγής, οι οποίες προσβάλουν τις ιδιότητες του Θείου! Τις πιο πολλές φορές τις συμπληρώνουν και με τα εξής λόγια: «Ίσως με πίστη, αποκάλυψη και προσευχή να σου δοθεί η απάντηση που ζητάς.». «Κάποια εξήγηση θα έχει κι' αυτό, αλλά δεν τη ξέρομε τώρα. Ίσως τη βρούμε αργότερα.». «Δεν εξηγούνται όλα με τη λογική». «Είναι σχήμα λόγου, μεταφορά, παρομοίωση, παραβολή, αλληγορία, κλπ.». «Η Γραφή αλλού ερμηνεύεται κατά γράμμα και αλλού μεταφορικώς.». «Δεν μπορούμε να τα καταλάβομε όλα». «Αυτό μόνο ο Θεός το ξέρει», «ο Θεός οίδε» όπως γράφει ο Ωριγένης μερικές φορές, κλπ. Όπως ακριβώς μας λέει ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* 11: 33 «ανεξιχνίαστοι αι οδοί τού Θεού», ή αυτό που ακούμε συχνά: «Τίς οίδε τάς βουλάς τού Θεού;». Αυτές λοιπόν είναι οι «πειστικές» απαντήσεις που μας παρέχουν οι απολογητές σε αμέτρητα τέτοια κρίσιμα θεολογικά και αντιφατικά σημεία. Δηλαδή, υπεκφυγές, τυφλή πίστη, να μην έχεις κρίση και νόηση, να μην ρωτάς, κλπ. Ζωώδης κατάσταση δηλαδή! Άξιος λειτουργός του Υψίστου ο πρωτοσύγκελος που προανέφερα! Παρ' όλα ταύτα στην *Β΄ Πέτρου* 1: 20-21 για την θεοπνευστία κι την ερμηνεία των γραφών διαβάζομε: «*τούτο πρώτον γινώσκοντες, ότι* ***πάσα προφητεία γραφής ιδίας επιλύσεως ου γίνεται****. ου γαρ θελήματι ανθρώπου ηνέχθη ποτέ προφητεία, αλλ΄ υπό Πνεύματος*

Αγίου φερόμενοι ελάλησαν άγιοι Θεού άνθρωποι.». Συνεπώς όλες οι παραπάνω δικαιολογίες πάνε περίπατο! Συνεπώς αυτά που λένε ο Παύλος, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 3: 6, *Πρός Γαλάτας* 4: 24 «*άτινά εστιν* ***αλληγορούμενα****.*...».., ο Ωριγένης, και αμέτρητοι άλλοι, σε σχέση με τις ερμηνείες έρχονται σε άμεση αντίφαση μ' αυτό το χωρίο. Αν όλα τα δύσκολα χωρία γίνονται μεταφορές και αλληγορίες τότε γιατί όχι και ολόκληρη η Γραφή να μην είναι ένα αλληγορικό παραμυθάκι που ο καθένας μπορεί να το ερμηνεύει όπως του γουστάρει; Όταν ανοίξεις την θύρα τής μεταφοράς και της αλληγορίας σ' αυτά τα θέματα όλα καταντούν παραμύθια! Η Γραφή πρέπει να εννοεί αυτό που γράφει, ή όχι;

Αν τώρα, η δεύτερη διαθήκη τελεί και αυτή υπό συνεχή αναθεώρηση όπως έτσι γίνεται, αυτό «μόνο ο Θεός το ξέρει» αφού είναι δική του δουλειά. Φαίνεται όμως ότι αυτός ο σπουδαίος πρωτοσύγκελος, ο οποίος «γνωρίζει πολύ καλά» με ποιους τρόπους ο Θεός εκτελεί την δουλειά του, και όλοι οι όμοιοί του, απολογητές και μη, εσκεμμένα και συνωμοτικά απορρίπτουν αφ' ενός την κοινή λογική και αφ' ετέρου επίτηδες κάνουν πως ξεχνούν την πανσοφία, την παντογνωσία και το αλάθητο του Θεού, καθώς και τις πάμπολλες βιβλικές αναφορές που μας βεβαιώνουν για την σταθερότητα του Θεού στις αρχές του, στις κρίσεις του, στα λόγια του, στις υποσχέσεις του, στις πράξεις του, κλπ. Π.χ. βλέπε: *Έξοδος* 3: 14-15, 34: 6-7, *Αριθμοί* 23: 19, *Δευτερονόμιον* 32: 4, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Α΄ Βασιλειών*) 15: 29, *Ψαλμοί* 19: 7-10 (ή 18: 8-11), 34: 10 (ή 33: 11), *Ησαΐας* 55: 11, *Ιεζεκιήλ* 24: 14, *Μαλαχίας* 3: 6, *Σοφία Σειράχ* 22: 23 (ή 24), *Πρός Εβραίους* 6: 18 (δεν ψεύδεται), 13: 8, *Επιστολή Ιακώβου* 1: 17, και απανταχού. Αλλιώς τί σόι Θεός θα ήταν αυτός βεβαίως, αν έκανε λάθη, έλεγε ψέματα και δεν ήξερε να κάνει σωστά τη δουλειά του, ώστε να μετανιώνει για τις αποφάσεις και τις πράξεις του ώστε μετά να επανέρχεται για να τις διορθώσει...

Ενώ λοιπόν ο Παύλος στην *Πρός* Ρωμαίους 11: 33 μας λέει: «*ανεξιχνίαστοι αι οδοί τού Θεού*», και ακόμα ακούμε συχνά: «Τίς οίδε τάς βουλάς τού Θεού;», αμέσως μετά και ο Παύλος και οι απολογητές είναι έτοιμοι και να εξιχνιάσουν και να ερμηνεύσουν «τάς βουλάς τού Θεού». Από την μια μεριά ομολογούν ότι δεν τις κατέχουν, είναι ακατάληπτες, ανεξιχνίαστες, κλπ. και αμέσως μετά γίνονται εξιχνιάσιμες και προχωρούν να μας δώσουν και τις εξηγήσεις που γουστάρουν. Ιδού η σχιζοειδής κατάσταση τους! Ήλθε ο Θεός στη γη και ακόμα τρωγόμαστε με το τι ήθελε να πει!

Ακόμα απαντάμε συχνά και την τακτική της αποφυγής. Όταν η συζήτηση είναι δύσκολη και απροσπέλαστη τότε σταμάτα να συζητάς. Όταν η συζήτηση αποβαίνει επικίνδυνη για τις δοξασίες μας τότε να μην προσπαθείς να έχεις διάλογο για να βγάλεις συμπέρασμα και μετά να προσαρμοστείς αναλόγως. Εμείς κύριοι έχομε μονόλογο, πάει και τελείωσε. Ούτε θα μας βάλετε σε σκέψεις με τις εύλογες ερωτήσεις σας. Κύριε τάδε: «*Ού μέ πείσεις κάν μέ πείσης!*». Ο «Παύλος» μας λέγει σαφώς: *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 4: 7 «***τους δε βεβήλους και γραώδεις μύθους παραιτού****, γύμναζε δε σεαυτόν προς ευσέβειαν*», *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 16-18 «***τας δε βεβήλους κενοφωνίας περιϊστασο****· επί πλείον γαρ προκόψουσιν ασεβείας, και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν έξει·*», 23 «***τας δε μωράς και απαιδεύτους ζητήσεις παραιτού****, ειδώς ότι γεννώσι μάχας·*». *Πρός Τίτον* 3: 10 «*αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν* ***παραιτού****.*». Ίδια μηνύματα επαναλαμβάνονται και στις τρεις επιστολές του Ιωάννου μαζί με μισαλλοδοξία και μίσος. Διαβάστε τις. Αυτά βεβαίως έρχονται σε κάποια αντίφαση με την *Επιστολή του Ιακώβου* 5: 19-20 «*Αδελφοί, εάν τις εν υμίν πλανηθή από της αληθείας, και επιστρέψη τις αυτόν, γινωσκέτω ότι ο επιστρέψας*

αμαρτωλόν εκ πλάνης οδού αυτού ***σώσει ψυχήν εκ θανάτου και καλύψει πλήθος αμαρτιών.***». Βεβαίως και ο Ιάκωβος υπονοεί ότι η αλήθεια είναι μόνο αυτή που αυτός εννοεί και όχι του άλλου που τον έχει ήδη προδικάσει ως αμαρτωλό ή πεπλανημένο.

Ο ανεκδιήγητος θεολόγος και απολογητής Τερτυλλιανός (τέλος δεύτερου και αρχές τρίτου αιώνα), ο οποίος στο τέλος κατάντησε και αιρετικός, με αφορμή την υποτιθεμένη ανάσταση του Ιησού και την υποσχεθείσα ανάσταση των ανθρωπίνων σωμάτων, είχε ισχυριστεί τα εξής δύο παροιμιώδη αποφθέγματα:

1) «*Αυτό το πιστεύω επειδή είναι απίστευτο.*»
2) «*Αυτό είναι δυνατό επειδή είναι αδύνατο.*»

Ως προς το πρώτο, μπορούμε να πούμε ότι κάθε Τερτυλλιανός έχει τουλάχιστον θεωρητικά το δικαίωμα να πιστεύει ό,τι είναι απίστευτο ακόμα και το πιο αλλόκοτο αφού έτσι γουστάρει και εφ' όσον βεβαίως δεν βλάπτει κανένα. Εδώ βλέπομε και πάλι ότι αυτή η ρήση θέτει εκ ποδών την έρευνα στη θρησκευτική πίστη αυτού του τύπου. Όταν κάποιος πει: «αυτό το πιστεύω επειδή έτσι μου γουστάρει», τότε είναι προφανές ότι κάθε λογικό και επιστημονικό επιχείρημα ή αντίρρηση παύει να έχει ισχύ εμπρός στο εκ των προτέρων τεθέν θρησκευτικό γούστο του... Αλλά ως προς το δεύτερο, η κατάσταση είναι σχιζοφρενική. Διότι όταν κάτι είναι «αδύνατον», τότε λογικώς δεν είναι «δυνατόν». Εδώ δεν μιλάμε με όρους θρησκευτικής πίστεως αλλά με εμπειρικούς όρους. Η δυνατότητα κάποιου ενδεχομένου και η διαπίστωσή της είναι εμπειρικά φαινόμενα και ως εκ τούτου οι έννοιες «δυνατόν» και «αδύνατον» είναι αντίθετες. Συνεπώς η συνύπαρξη τους με το αυτό ενδεχόμενο είναι αντίφαση. Έτσι λοιπόν μόνο μια σχιζοειδής διανοητική κατάσταση μπορεί να ομιλεί περί ταυτοχρόνου συνυπάρξεώς των. Τα αποτελέσματα τέτοιων σχιζοειδών ισχυρισμών μόνο καταστροφικά δύνανται εν κατακλείδι να αποβούν. Αφού τα πάντα είναι δυνατά και ταυτοχρόνως αδύνατα και μάλιστα με θείαν επικύρωση, τότε μπορείς να λες και να κάνεις ό,τι σου καπνίσει. Έτσι η καταστροφική ιδιότητα και μανία του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού απεδείχθη πλήρως στη θεωρία και στην πράξη από ολόκληρη τη γραμματεία, την ιστορία και τα πεπραγμένα του. Εύγε κύριε ανεπανάληπτε Τερτυλλιανέ!

5. Επίκληση μαρτυρίων και ασκητισμού

Μερικοί επικαλούνται το μαρτύριο ελαχίστων Χριστιανών διά την πίστη τους ή τον μοναχισμό περισσοτέρων ως απόδειξη της ορθότητας της Χριστιανικής πίστεως. Αυτά δεν αποτελούν καμία επιχειρηματολογία ούτε λογική απόδειξή αυτής της ορθότητας. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι φανατικές στάσεις φανατικών πιστών που κάθε μεταφυσική πίστη, ενίοτε και φυσική, χωρίς έρευνα δημιουργεί και ειδικά όταν υπόσχεται ότι με το μαρτύριο αυτό ή την εγκατάλειψη των εγκοσμίων θα ανταμειφθεί μυριάκις στη μετά θάνατον ζωή.

Αν αυτές οι στάσεις αποτελούσαν λογικές αποδείξεις της ορθότητας της Χριστιανικής πίστης, τότε κάθε θρησκεία και ιδεολογία θα ήταν εξ ίσου λογικώς ορθή, εφ' όσον κάθε θρησκεία και ιδεολογία έχει έναν ικανό αριθμό μαρτύρων, ασκητών και αγίων. **Ο φανατικός προτιμά να αποθάνει γι' αυτά που πιστεύει και υποστηρίζει παρά να παραδεχθεί τα λάθη και την πλάνη του και συνεπώς να τα απορρίψει και μετά να αρχίσει τη ζωή του επί νέων βάσεων**.

Τα μαρτύρια των αποστόλων Παύλου, Πέτρου, Ιακώβου, Ανδρέα, Θωμά, Βαρθολομαίου, Ματθαίου, Φιλίππου, όπως και άλλων μαρτύρων είναι μυθολογίες οι οποίες επλάσθησαν από το τέλος του 2ου αιώνα και μετά. Δεν αναφέρονται ούτε στην *Καινή Διαθήκη* ούτε σε φερέγγυες ιστορικές μαρτυρίες. Στις διάφορες εσωτερικές χριστιανικές παραδόσεις που αναφέρονται, οι αφηγήσεις και εκδοχές τους είναι διαφορετικές και αλληλοσυγκρουόμενες, γεγονός που αποδεικνύει την ψευδότητά τους.

Εδώ ας σημειώσομε και τα εξής πολύ σημαντικά. Οι Χριστιανοί μάρτυρες δεν ανέρχονται σε μυριάδες ή εκατομμύρια όπως ακούμε πολύ συχνά. Οι περισσότεροι διωγμοί για τους οποίους φωνασκούν δεν έγιναν ποτέ, ούτε οι Χριστιανοί, εκτός ολίγων, είχαν το σθένος για το οποίο υπερηφανεύονται. Αυτά είναι αποδεδειγμένα ψέματα της Χριστιανικής προπαγάνδας. Εκτός από τους διωγμούς[7] επί αυτοκρατόρων Δεκίου[8] και Διοκλητιανού[9], γίνονταν και κάτι τοπικές μικροσυμπλοκές με τον γειτονικό πληθυσμό για διαφόρους λόγους, κυρίως οικονομικών συμφερόντων και κοινωνικών ή θρησκευτικών διαπληκτισμών. Από όλα τα αντικειμενικά στοιχεία που έχομε στα χέρια μας οι ζηλωτές μάρτυρες ήταν μόνο ολίγες χιλιάδες και τίποτα περισσότερο. Η δίωξή τους δεν είχε θρησκευτικά αίτια όπως ισχυρίζονται καθότι υπήρχε απόλυτη θρησκευτική ελευθερία. Τα αίτια ήταν οικονομικά, πολιτικά, πολιτισμικά και το ότι ηρνούντο να συμμετέχουν στις εορτές της αυτοκρατορίας, στον στρατό, κλπ. Αντ' αυτών προτιμούσαν να υβρίζουν τον Ελληνορωμαϊκό πολιτισμό, να αυτοευνουχίζονται (πράξη αυστηρά απαγορευμένη από τον Ρωμαϊκό Νόμο αλλά την εφάρμοζαν οι Εγκρατίτες, οι Βαλέσιοι της Αιγύπτου, πολλοί επίσκοποι, ασκητές, ερημίτες, κ.ά.), να εγκαταλείπουν την κοινωνία και τον πολιτισμό και να γίνονται αναχωρητές, στυλίτες και ερημίτες! Έτσι καταντούσαν συνεχής παραβίαση του κρατικού νόμου και ακατάπαυστη πρόκληση των Ρωμαϊκών αρχών και του τοπικού πληθυσμού. Επίσης, πάρα πολλοί Χριστιανοί ασκητές, στυλίτες και αναχωρητές προκαλούσαν μόνοι τους πολλά δεινά στους εαυτούς των όπως και πολλοί μάρτυρες το μαρτύριο τους μόνο και μόνο διά να λάβουν τη μετά θάνατον «εκατονταπλασίονα» ανταπόδοση (*Ματθαίος* 19: 27-29, *Μάρκος* 10: 28-30.). Διά τούτο η εκκλησία του 4ου αιώνος απαγορεύει την αυτο-πρόκληση μαρτυρίου και την διακηρύττει αντικανονική. Συνεπώς σκεφτείτε τί γινότανε πριν!

{[7] Ουδείς διωγμός κατά των πεποιθήσεων υπήρξε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία όπου επικρατούσε τέτοια θρησκευτική ελευθερία που ο σημερινός κόσμος είναι αδύνατο να την φανταστεί. Έχει μείνει παροιμιώδες ότι: «Εις την Ρώμη συναντούσες ευκολότερα έναν θεό παρά έναν άνθρωπο!». Οι λεγόμενοι «διωγμοί» ήταν τοπικές αντιδράσεις του κράτους κατά των συνεχών κρουσμάτων απειθείας και των συνωμοτικών ανατρεπτικών ενεργειών των χριστιανών. Ανεζητούντο οι ένοχοι των εγκληματικών πράξεων και ουδείς εθίγετο λόγω των πεποιθήσεών του! Ουδείς συστηματικός διωγμός υπήρξε! Π.χ. Οι διωγμοί επί Νέρωνος (+64) και Δομιτιανού (+94 - 96) αναφέρονται διά πρώτην φορά το +170 από τον επίσκοπο των Σάρδεων Μελίτωνα τον ευνούχο. Αυτά που γράφει είναι καθαρές υπερβολές. Την εποχή του Νέρωνος οι χριστιανοί (όσοι και εάν υπήρχαν) στη Ρώμη ήσαν ελάχιστοι και όχι μυριάδες! Άλλες έρευνες, βασισμένες σε ιστορικά στοιχεία και σε παραδόσεις των ιδίων των χριστιανών (π.χ., βλέπε: Κυρτάτας Ι. Δημήτρης, *Απόκρυφες Ιστορίες, Μύθοι και Θρύλοι από τον Κόσμο των Πρώτων Χριστιανών*, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 2003-2004, σελίδες 64-65), έχουν απαλλάξει τον Αυτοκράτορα Δομιτιανό (+81 - 96 Κ.Ε.) από την χριστιανική φήμη ότι εξαπέλυσε διωγμό κατά των χριστιανών και αιματοκύλισε την αυτοκ-

ρατορία. Εκείνο που έκανε ήταν ότι, ανέκρινε μερικούς χριστιανούς ταραξίες και ετιμωρούσε όσους ευρίσκοντο ένοχοι εγκληματικών πράξεων. Άλλους φτωχούς και κακομοίρηδες, τους ερωτούσε να του εξηγήσουν τί πίστευαν και τί έκαναν, και εάν δεν ήσαν ένοχοι τους άφηνε ελευθέρους, αισθανόμενος κάποια περιφρόνηση για την κατάντια και την βλακεία τους. Αντιθέτως ο Χριστιανισμός όταν κατέλαβε την εξουσία εγκαινίασε και εξαπέλυσε τον πραγματικό, ανελέητο, ολοκληρωτικό και ιδεολογικό διωγμό! }

{[8] Ο Χριστιανισμός γίνεται γνωστός τόσον στο κοινό, όσον και στις κρατικές αρχές το +250. Τότε ο αυτοκράτωρ Δέκιος εις τα πλαίσια τής εθνοποιητικής διαδικασίας και τής, απαραιτήτου διά ην άμυνα κατά των Βαρβάρων, τονώσεως τού εθνικού φρονήματος, οργάνωσε εθνικές εορτές σε όλες τις πόλεις τής Ελληνικής Οικουμένης. Τότε έκπληκτοι οι αξιωματούχοι είδαν κάποιους ταραχοποιούς οίτινες αυτοβούλως ύβριζαν τον Ελληνικόν Πολιτισμόν και την Αυτοκρατορίαν, ονομάζοντες εαυτούς Χριστιανούς! Από τότε εκκινεί η δημοσία ιστορία τού Χριστιανισμού! Εις δε την Σμύρνη κατά τις εορτές αυτές εμφανίσθηκαν τέτοιοι ταραχοποιοί μπροστά στον έπαρχο οι οποίοι είχαν αλυσοδέσει τους εαυτούς των και απαιτούσαν να μαρτυρήσουν (να αποθάνουν δηλαδή διά μαρτυρίου) διότι εφωνασκούσαν ότι ήταν Χριστιανοί. Ο έπαρχος έκπληκτος ανεφώνησε τότε: «μου φαίνεται ότι τρελαθήκαμε όλοι» και συνέχισε: «Αν αυτοί θέλουν να αποθάνουν τότε να πάνε να πηδήξουν στον κρημνόν», που βρισκόταν εκεί πλησίον. Ο Μέγας Δέκιος δεν πρόφθασε να δώσει λύση στο καινοφανές χριστιανικό πρόβλημα διότι εφονεύθει σε μάχη κατά των Γότθων σε ελώδη περιοχή παρά το δέλτα του Δουνάβεως το 251 Κ.Ε. προτού καν κλείσει δύο έτη ως αυτοκράτωρ. (Έτσι ο Δέκιος είχε την τιμή να είναι ο πρώτος Αυτοκράτωρ που εχάθη εις μάχην!).}

{[9] Ο λεγόμενος διωγμός του Διοκλητιανού (302-303 Κ.Ε.) δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η μόνη γενικότερη προσπάθεια ελέγχου των χριστιανών (όχι όμως της ιδεολογίας των), οι οποίοι και επυρπόλησαν το αυτοκρατορικό ανάκτορο στην Βιθυνία της Μικράς Ασίας. Το αίτιο του διωγμού ήταν το γεγονός ότι κατά την κατοχή της Αλεξανδρείας υπό της Παλμύρας (+269-274) οι χριστιανοί της πόλεως ταχθέντες υπέρ της Ζηνοβίας (+240 - ;;; , κυβερνήτου της Παλμύρας) και του εγκαθέτου της, χριστιανού επισκόπου Παύλου του Σαμοσατέως, άρχισαν να αποσφάττουν συστηματικώς όσους Έλληνες, Ρωμαίους και Εβραίους ηδύναντο!}

6. Θαύματα

Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα θαύματα. Στην αρχαιότητα υπήρχαν πάρα πολλοί «θαυματοποιοί». Εκτός του μυθικού θεού της Ιατρικής Ασκληπιού, υπάρχουν και ιστορικά πρόσωπα, όπως ο Απολλώνιος Τυανεύς, ο Αυτοκράτωρ Βεσπασιανός Φλάβιος Σαβίνος ο οποίος στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου θεράπευσε έναν τυφλό διά λάσπης φτιαγμένης με χώμα και πτύσμα του και έναν κουλό μόνο με το άγγιγμά του (βλέπε Τακίτου, *Ιστορίες*, Τόμος VI, κεφάλαιο 81), ο Ραβίνος Χανίνα Μπεν Ντόσα (*Μπερακόθ* 17[β], 34[β], *Εκκλησιαστής Ράμπα* 1: 1, *Μισνά* 5: 5) κ.ά. Κάθε θρησκεία παρουσιάζει έναν μεγάλο κατάλογο θαυμάτων δικής της δικαιοδοσίας. Τα θαύματα της *Καινής Διαθήκης* έχουν ομόλογα θαύματα στην *Παλαιά Διαθήκη*, στα θαύματα του Απολλωνίου του Τυανέως και σε άλλες αρχαιότερες θρησκείες[10]. Ακόμα και τα περισσότερα κείμενα της *Καινής Διαθήκης* ευρίσκουν αντίστοιχα στην μετάφραση της *Παλαιάς Διαθήκης* των εβδομήκοντα(δύο) στα οποία οι κυριό-

τερες λέξεις παραμένουν ίδιες, στα Ομηρικά Έπη, στον Ιώσηπο στα οποία αναμειγνύουν μερικά ιστορικά πρόσωπα (Ηρώδης, Αρχέλαος, Αντίπας, Πιλάτος και έναν σωρό άλλοι Ρωμαίοι, Αννας, Καϊάφας, κοκ.), στον Απόλλώνιο Τυανέα, κλπ.

{[10] Μια διευκρίνηση αναφορικώς με τις «θαυματουργικές» θεραπείες στα Ασκληπιεία: Όλες τελούνται στο πλαίσιο του Κοσμικού Νόμου και δεν αποτελούν «θαύματα» στην πραγματικότητα. Αυτό εξ άλλου φανερώνει και ο μύθος, κατά τον οποίον όταν ο Ασκληπιός επεχείρησε να αναστήσει έναν άνθρωπο εκ νεκρών απετράπη από τον Δία διά του κεραυνού του, διότι νεκροί δεν ανασταίνονται.

Στον Χριστιανισμό έχομε να αντιμετωπίσομε και τον εξής τραγέλαφο: Τα μεν Χριστιανικά θαύματα, τα διαπράττει ο Θεός Γιαχβέχ διά δικής του άμεσης παρέμβασης ή διά του Υιού του Γιοσούαχ (Ιησού) ή διά παρακλήσεως αγίων ανθρώπων (μεταξύ των οποίων εξέχουσα θέση κατέχει η Παναγία). Όλα δε τα μη Χριστιανικά θαύματα τα διαπράττει ο διάβολος. 'Αλλο ένα δυϊστικό χριστιανικό δόγμα! Όπως προαναφέραμε στη ρήση του Sigmund Freud, με το δίπολο θεού – διαβόλου (ζωροαστρικός δυϊσμός ή δυαδισμός) ο καθένας μπορεί να ερμηνεύσει τα πάντα χωρίς πολλές κουβέντες και άνευ αποδείξεων. Έτσι νομίζουν ακόμα ότι ευκόλως εξηγούν και δικαιολογούν την ύπαρξη του «κακού» και την πάλη του με το «καλό» μέσα στην τέλεια δημιουργία ενός παντοδυνάμου και παναγάθου Θεού. Παραβλέπουν όμως ότι το πρώτο – πρώτο βήμα του συλλογισμού των είναι αντιφατικό και λανθασμένο ώστε όλος ο συλλογισμός τους να πάει περίπατο. Ένας τρόπος να τεθεί αυτό το πρώτο βήμα είναι ο εξής: Αφού ο Θεός που έφτιαξε τα πάντα και είναι τέλειος, πάνσοφος και παντοδύναμος, τότε πως έφτιαξε το κακό και τους υπηρέτες του τον διάβολο σατανά και τους αγγέλους αυτού μέσα στην τέλεια δημιουργία του? Μόνοι σας μπορείτε να διατυπώσετε και άλλους τρόπους. Μετά πάλι, αφού είναι παντοδύναμος και πανάγαθος γιατί με ένα φυσιματάκι του, «παφ», δεν σβήνει τους διαβόλους μια για πάντα να τελειώσομε με δαύτους;...}

Αν εξαιρέσομε διάφορες σκηνοθετημένες απάτες ή φανταστικές αφηγήσεις, κάθε σύμπτωση ή δυσεξήγητο φαινόμενο ή φαινόμενο που μπορεί να συμβαίνει από καιρού εις καιρόν αλλά κανείς να μην έχει ασχοληθεί για να βρει την επιστημονική ή κάποια εξήγησή του, η εκάστοτε ψευδής θρησκεία το οικειοποιείται ως ιδικό της θαύμα. Έτσι το παρουσιάζει σαν υπερβατικό (υπερφυσικό) φαινόμενο του οποίου η φυσική εξήγηση είναι αδύνατο να βρεθεί ποτέ. Διά τούτο οφείλομε να το δεχόμαστε και να το πιστεύομε ως θαύμα του θεού της, χωρίς να ρωτάμε τίποτα περί της εξηγήσεώς του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η εν λόγω θρησκεία προκειμένου να εξυπηρετήσει τους σκοπούς της εξισώνει την έννοια του «μη εξηγηθέν» με την έννοια του «μη εξηγήσιμο». Άλλο μπέρδεμα που συχνά διαπράττει, είναι η εξίσωση του «εξωλόγου» με «υπερφυσικό θαύμα» (π.χ., διάφορα ψυχικά ή παραψυχολογικά φαινόμενα, παραληρήματα, Poltergeist, κλπ.).

Δεν θα καταπιαστούμε εδώ με το ήδη γνωστό, αναλελυμένο και πολυδημοσιευμένο ζήτημα περί των θαυμάτων της *Βίβλου*. Κρίνοντας τις αφηγήσεις πολλών εξ αυτών βλέπει κανείς εύκολα ότι πρόκειται για ψευδείς μυθοπλασίες και φανταστικές ανοησίες. Όποιος ενδιαφέρεται ας ανατρέξει στην σχετική παγκόσμαι βιβλιογραφία.

7. Ιδιορρυθμίες πρωτοχριστιανών

Οι απολογητές, ανάμεσα στις δραστηριότητές τους, ανέπτυξαν και την εφεύρεση παντός είδους δικαιολογιών για να δικαιολογούν τις ιδιαιτερότητες (χούγια) και τις ακρότητες των Χριστιανών κατά τους τρεις πρώτους αιώνες (πράγμα που συνεχίστηκε διά μέσου των αιώνων, με τις αναγκαίες προσαρμογές, μέχρι και σήμερα).

Τέτοιες ιδιαιτερότητες, οι περισσότερες των οποίων ήταν παράνομες ήταν: ζωή φόβου και τρόμου, η άμεση προσμονή τού τέλους τού κόσμου, ή άμεση εσχατολογία, η άρνηση στρατεύσεως, η διατήρηση της παρθενίας ως υπερτάτου αρετής, η αγαμία, η εκτός νόμου πράξη του ευνουχισμού (Βαλέσιοι, Εγκρατίτες, κ.ά.), ο αντιερωτισμός, η απλυσιά, οι παράξενες μυστικές τελετές τους, οι διάφορες εκδηλώσεις αναχωρητισμού, η άρνηση συμμετοχής στις εορτές της αυτοκρατορίας, η άρνηση τιμών προς τον αυτοκράτορα, οι ύβρεις κατά του πολιτισμού, οι διάφοροι τσακωμοί τους, πολλάκις μοιραίοι, με μη Χριστιανούς και μεταξύ των αιρέσεων τους, κλπ. (Αυτά κι' αν είναι στοιχεία καταστροφικής θρησκείας!). Έτσι καταντούσαν συνεχής παραβίαση του κρατικού και τοπικού νόμου, ακατάπαυστη πρόκληση των Ρωμαϊκών αρχών και της τοπικής αστυνομίας, προκλητικοί ταραξίες τοπικών κοινοτήτων και κοινής ησυχίας. Μόνοι τους επέσυραν την οργή των Ρωμαϊκών και τοπικών αρχών εναντίον τους με φυλακίσεις, τιμωρίες και τοπικές διώξεις. Οι ταραξίες και ποινικοί υπόδικοι ανακαλύπτονταν και ελάμβαναν ό,τι προέβλεπε ο νόμος κατά περίπτωση. Αυτές τις τιμωρίες οι χριστιανοί θα τις ονομάσουν αργότερα διωγμούς και δη μαζικούς! Άλλο ένα μεγάλο ψέμα της χριστιανικής προπαγάνδας και διαστρεβλώσεως! Δεν είναι ολίγες οι περιπτώσεις που οι αρχές τούς απήλλαξαν λόγω βλακείας ή οίκτου.

Παρ' όλα ταύτα ο Ιησούς είχε παραγγείλει: *Μάρκος* 12: 17 «*και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· απόδοτε τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ· και εθαύμασαν επ' αυτώ.*». Ο Παύλος παραγγέλλει την υποταγή στους νόμους, προσευχή υπέρ των βασιλέων και τονίζει ότι κάθε εξουσία προέρχεται από τον Θεό, κλπ: *Πρός Ρωμαίους* 13: 1-7, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 1-2, *Πρός Τίτον* 3: 1. Ο Πέτρος παραγγέλλει τα ίδια στην *Α΄ Πέτρου* 2: 13-17. Επομένως, οι χριστιανοί δεν θα αμάρταναν αν απέδιδαν τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και έκαναν όλα όσα τους είχαν παραγγείλει ο Παύλος και ο Πέτρος. Οι πρωτοχριστιανοί προφασίζονταν ως αμαρτίες και βλασφημίες το να αποδώσουν τιμές στην αυτοκρατορία και τον αυτοκράτορα και αντ' αυτών προτιμούσαν τα μαρτύρια. Αλλά ο Ιησούς, ο Παύλος και ο Πέτρος τους διέταξαν άλλα! Άρα παρέβησαν τον Ιησού, τον Παύλο και τον Πέτρο!

Καθώς όμως οι αντιφάσεις τους δεν λείπουν από πουθενά, ούτε από τα γραπτά τους, ούτε από τις τακτικές και τις πράξεις τους, ούτε από τον τρόπο ζωής τους, έτσι και εδώ απαντάται μια αντίφαση. Ο θλιβερός επιγραμματογράφος και ποιητής Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς (περίπου 365 – 420 Κ.Ε.) περιγράφει μια αντιφατικότητα των μοναχών, οι οποίοι κυριολεκτικά κατέστρεφαν την Αίγυπτο κατά την διάρκεια της ζωής του, στο εξής δίστιχο επίγραμμα:

Ει μοναχοί, τί τοσοίδε; τοσοίδε δέ, πώς πάλι μούνοι;
ώ πληθύς μοναχών ψευσαμένη μονάδα.

Αλλά και για τις πάμπολλες καινούργιες ιδιοτροπίες και τις αμέτρητες αιρέσεις των Χριστιανών που προέκυψαν μετά τους τρεις πρώτους αιώνες, οι νεώτεροι απολογητές εδημιούργησαν νεώτερες δικαιολογίες, στρεψοδικίες και παραλογισμούς που βασίζονται πάντα στην θεολογία στην παράδοσή τους, και στην προτίμηση τού ιδιαιτέρου δόγματος στο οποίο ανήκουν.

Γνωρίζω ένα μοναστήρι στο οποίο ο ηγούμενος κατά τα έτη 1976-1977 ενήργησε να εγκαταστήσει όχι μόνο τηλέφωνο αλλά και ηλεκτρικό ρεύμα. Πέραν του ηλεκτροφωτισμού όπως έλεγε, να έχουν οι καλόγεροι και κανένα ψυγειάκι, και καμιά ηλεκτρική κουζινίτσα, ... Σε άλλα μοναστήρια, είδα στις εφημερίδες, ότι βάλανε και τηλεοράσεις! Καλή η καλογερική, σε στέλλει στον παράδεισο, αλλά καλά και τα επιτεύγματα τού πολιτισμού...!

8. Αρχαίοι μύθοι και Χριστιανικά μυθολογήματα

Στο δογματικό επίπεδο απαντάμε πολλούς απολογητές να επικαλούνται αρχαίους και παγανιστικούς μύθους που ήταν καταπληκτικά παρόμοιοι με τους δικούς τους για να δικαιολογήσουν την ύπαρξη και την αλήθεια της δικής τους νέας θρησκείας και να πείσουν μερικούς Ρωμαίους αυτοκράτορες να μην τους διώκουν, κλπ. Τέτοιοι μύθοι αναφέρονταν σε διάφορα θρησκευτικά μυστήρια και τελετές, άμωμη σύλληψη, παρθενική γέννηση, κάθοδος και άσματα αγγέλων, αστήρ τύπου Βηθλεέμ, σφαγιασμός νηπίων, βάπτιση, πάθος θεού ή αποθεωμένου θνητού (ήρωα, ημιθέου), σταύρωση, ενταφιασμός, ανάσταση, ανάληψη, κλπ. Επίσης αναφέρονταν και σε διάφορα θαύματα θεραπειών νόσων, βαδίσματος επί υδάτων, χορτασμού πεινασμένων, αναστάσεως νεκρών, κλπ.

Το αν οι αρχαιότεροι μύθοι, που επικαλέστηκαν οι Χριστιανοί απολογητές, ήταν αληθείς ή όχι δεν τους απασχόλησε καθόλου ως θεμιτό μέσον αποδείξεως της δικής τους απολύτου αλήθειας. Εφ' όσον οι Χριστιανοί είχαν καταδικάσει κάθε άλλη θρησκεία ως ψευδή, τότε λογικά αυτό το επιχείρημά τους ήταν ένα δικολαβίστικο ψευδοεπιχείρημα. Επικαλέστηκαν όμως τους αρχαίους μύθους οσάκις τους χρειάστηκαν μόνο και μόνο επειδή ήταν βολικότατο μέσο για να εξυπηρετήσουν τον προσωρινό σκοπό που είχαν στο νου τους. Το περίεργο εδώ είναι ότι κάμποσοι απολογητές (π.χ., Ιουστίνος, Firmicus Maternus, Τερτυλλιανός, Ειρηναίος, κ.ά.) απέδωσαν την τρομερή ομοιότητα πολλών αρχαίων μύθων με τους ιδικούς τους, και ιεροτελεστιών με τις δικές τους, σε πονηρή και παραπλανητική ενέργεια του σατανά. Λένε δηλαδή ότι ο σατανάς οσφρύετο την από στιγμή σε στιγμή έλευση του σωτήρα στον κόσμο και θέλησε έτσι να παραπλανήσει τα πλήθη των εθνικών. (Τους Ιουδαίους άραγε; Αυτούς τους άφησε έξω!).

Ο Εβραιοσαμαρίτης Ιουστίνος στην *Πρώτη Απολογία*, κεφάλαια 14 και 15, γράφει τα εξής (μεταφράζω):

> «Όταν εμείς λέμε ότι αυτός, ο Ιησούς Χριστός, ο διδάσκαλός μας, δημιουργήθηκε χωρίς σεξουαλική ένωση, εσταυρώθη, απέθανε, ανεστήθη και ανελήθφη εις τούς ουρανούς, δεν εισηγούμαστε τίποτα διαφορετικό απ' ότι εσείς πιστεύετε σχετικώς με τους γιους του θεού Διός.».
> «... Γεννήθηκε από παρθένο, παραδεχόμαστε από κοινού αυτό που εσείς πιστεύετε για τον θεό Περσέα.».

«Διότι όταν λένε ότι ο Διόνυσος ανεστήθη και ανέβη στους ουρανούς, δεν είναι αυτό ένδειξη ότι ο διάβολος απεμιμήθη την προφητεία;»

Λίγο αργότερα ο αλλοπρόσαλλος Τερτυλλιανός, στο έργο του *de Corona* (*περί του Στεφάνου*) παράγραφος 15, γράφει (μεταφράζω):

«**Ας προσέξομε καλά τα μηχανεύματα του διαβόλου**, **ο οποίος συνηθίζει να μιμείται μερικά πράγματα του Θεού με κανέναν άλλο στόχο αλλά με την αφοσίωση των υπηρετών του, να μας ντροπιάζει και να μας καταδικάζει.**».

Ο Firmicus Maternus, ένας από τους πρώτους Λατίνους πατέρες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής εκκλησίας, στο βιβλίο του «*Τα Λάθη Των Αισχρών Θρησκειών*», για παράδειγμα γράφει:

«**Habet ergo diabolus christos suos, et quia ipse antichristus est ad infamiam nominis sui miseros homines scelerata societate perducit.**».

Liber de *errore profanarum religionum*, xxii.

Μετάφραση: Άρα ο διάβολος έχει τους δικούς του Χριστούς και επειδή ο ίδιος είναι ο Αντίχριστος, σύμφωνα με το κακόφημο όνομά του, οδηγεί τους κακόμοιρους ανθρώπους σε μια αμαρτωλή κοινωνία.

Αυτή η δοξασία διατηρήθηκε και για κάμποσους αιώνες μετά. Για παράδειγμα, όταν οι γιοί του «Μεγάλου» Κωνσταντίνου, Κωνστάντιος και Κώνστανς, ήταν συναυτοκράτορες (π. +340 -) ο τότε νεοφώτιστος φανατικός χριστιανός Julius Firmicius απηύθυνε μια αγόρευση προς αυτούς. Στο μεγαλύτερο μέρος της, τους παρακινούσε να αρπάζουν και να κατάσχουν τις περιουσίες όλων όσων παρέμεναν πιστοί στις παραδοσιακές θρησκείες και να δίδονται στους Χριστιανούς για δική τους χρήση. Στο υπόλοιπο μέρος της, κατήγγειλε όλα τα στοιχεία λατρείας των παραδοσιακών θρησκειών που ομοίαζαν με τα χριστιανικά ως απομιμήσεις που είχε δημιουργήσει ο διάβολος. Σε όλους αυτούς τους χριστιανούς φωστήρες λοιπόν, βλέπομε τον διάβολο να έχει την διορατικότητα ώστε να έλθει στον κόσμο πριν από τον Χριστό για να δημιουργήσει τα χαρακτηριστικά στοιχεία του Χριστού μέσα στον Παγανιστικό κόσμο και να τον παραπλανήσει. Έτσι λοιπόν βάλθηκε ο διάβολος να μπερδέψει τους παγανιστές, κατ' αυτούς τους «μεγίστους φωστήρας»! Μόνο που ο παντοδύναμος και πανάγαθος θεός τους δεν τον εμπόδισε αλλά τον άφησε! Αυτό θα πει απροσπέλαστη θεοπνευστία των χριστιανών φωστήρων!

Άλλοι πάλι (π.χ. ο Ωριγένης, οι σφετεριστές των «*Σιβυλλικών Χρησμών*», κ.ά.) απέδωσαν την ομοιότητα αυτήν στο θεϊκό σχέδιο του Θεού Πατρός, Γιαχβέχ, για να προετοιμάσει τον κόσμο να δεχτεί τον σωτήρα Υιό του, Γιοσούαχ = Ιησού τον επονομαζόμενο Χριστό, ο οποίος θα εγένετο (θε)άνθρωπος τη στιγμή που ο Πατήρ είχε ορίσει. Περιέργως, στους σφετεριστές των «*Σιβυλλικών Χρησμών*» ανήκει και ο αντιφατικός Ιουστίνος. Τί να κάνομε: στον Χριστιανισμό οι αντιφάσεις είναι εξαρχής «πανταχού παρούσαι και τα πάντα πληρούσαι»!

Τελικά ο κόσμος δεν πείστηκε στο να δεχθεί τον σωτήρα του και την αιώνια ζωή, παρά μόνο όταν από το 313 Κ.Ε. και εντεύθεν του ετέθη η μοναδική εκλογή υποχρεωτικής σωτηρίας: Ή γίνεσαι Χριστιανός ή νεκρός. Διάλεξε και πάρε!

«**Γίνου Χριστιανός ή φονεύσω σε.**».

Όσον αφορά την απεμπόληση των μυθολογιών και δεισιδαιμονιών ο Χριστιανισμός κατάφερε να αντικαταστήσει τις αρχαιότερες μυθολογίες και δεισιδαιμονίες με τις δικές του [11]. Μας σέρβιρε τους Εβραϊκούς μύθους και τις Εβραϊκές δεισιδαιμονίες και τους (τις) επεξέτεινε με πολλούς (-ές) δικούς (-ές) του και με τρομερές παρερμηνείες των αρχικών. Οι κλεψίτυποι μύθοι της *Γενέσεως* (Αδάμ-Εύα-Όφις-Δένδρον, κλπ.) είναι γνωστοί. Αν πάλι θέλετε να απόλαύετε ισχυρή δόση δεισιδαιμονίας και δαιμονολογίας διαβάστε από περιέργεια τα βιβλία του *Ιώβ*, του *Τωβίτ*, της *Αποκαλύψεως*, κλπ. Οι περισσότεροι Εβραϊκοί μύθοι είναι επηρεασμένοι από τους Ασσυριακούς, Βαβυλωνιακούς, Χαλδαϊκούς, Ζωροαστρικούς, Αιγυπτιακούς ακόμα και Ελληνικούς μύθους ή είναι κακιές παραλλαγές αυτών. Έπειτα, εκτός από τη μυθολογία της *Καινής Διαθήκης* (π.χ., το άστρο της Βηθλεέμ, η σφαγή των νηπίων από τον βασιλιά Ηρώδη τον Μέγα, κλπ.), η εκκλησία υπέκλεψε και μετάλλαξε πολλούς αρχαίους μύθους. Ένα παράδειγμα είναι ο αρχαίος Ελληνικός μύθος του Περσέως, της Ανδρομέδας και Δράκοντος, ο οποίος βρίσκει ομολόγους μύθους σε όλους τους Ινδοευρωπαϊκούς λαούς ακόμα και στους Αιγυπτίους. Αυτός μεταλλάχθηκε στον μύθο του εφίππου στρατηλάτη Αγίου Γεωργίου της βασιλοπούλας και του Δράκοντος... Άλλος μυθικός άγιος έχει αποδειχθεί να είναι και ο Άγιος Δημήτριος[12]! Οι μύθοι του άστρου της Βηθλεέμ και της σφαγής των νηπίων από τον βασιλιά Ηρώδη τον Μέγα έχουν αντιστοίχους στην ινδική μυθολογία του Χάρη Κρίσνα. [Περίεργα πράγματα! Αφού εσφαγιάσθηκαν 14000 αρσενικά βρέφη κάτω των δύο ετών, τότε η Βηθλεέμ της Ιουδαίας θα έπρεπε να είχε τουλάχιστον 250000 κατοίκους, δηλαδή περισσότερο πληθυσμό από την Ιερουσαλήμ την μεγαλύτερη πόλη της περιοχής! Η Βηθλεέμ όμως ήταν ένα μικρό και ασήμαντο χωριό, γνωστή μόνο διότι από εκεί καταγόταν ο Ιεσσαί και ο γιος του ο βασιλιάς Δαυίδ. (Σημειώστε εν παρόδω ότι υπάρχει και Βηθλεέμ της Γαλιλαίας.). Οι χριστιανικοί μύθοι δίνουν και παίρνουν!].

{[11] Εδώ επιβάλλεται μια διάκριση: Ο Ελληνικός μύθος είναι μια ιστορία, διήγηση, η οποία, ανεξαρτήτως του ιστορικού χαρακτήρα της, είναι συμβολική και υποκρύπτει ένα βαθύτερο νόημα, διδαχή και πολλές φορές φυσικό και απροσπέλαστο νόμο. Αντιθέτως, οι χριστιανικές ιστορίες και αφηγήσεις μπορούν να αποκληθούν «μυθολογικές» με την τρέχουσα έννοια του όρου, καθώς επιζητούν να ληφθούν κυριολεκτικά αντί να ερμηνευθούν συμβολικά με αποτέλεσμα το άτοπον (λ. χ. «η δημιουργία των πρωτοπλάστων», «η άμμωμος σύλληψις», κλπ.).}.

{[12] 1) Το άρθρο “Thessalonica’s Patron: Saint Demetrius or Emeritus?”, Harvard Theological Review, July 2000, του καθηγητή David Woods, κονιορτοποιεί τους, ούτως ή άλλως σαθρούς, ισχυρισμούς των Ορθοδόξων περί της δήθεν ιστορικότητας του, αγνώστου εις τα μαρτυρολόγια έως του 450 Κ.Ε., Αγίου Δημητρίου και αποδεικνύει ότι πρόκειται δι’ άτεχνο προσπάθεια των Χριστιανών μετά το 362 Κ.Ε., όταν ο Θεοδόσιος ο Α΄ σκέφτηκε να ορίσει ως πρωτεύουσάν του την Θεσσαλονίκη, να την στολίσουν δι’ ενός Ισπανού στρατιωτικού Αγίου ως αντανάκλαση και alter ego του ιδίου του Θεοδοσίου.

2) Άλλοι σπουδαίοι ερευνητές, μεταξύ των οποίων είναι και ο καθηγητής Μετσοβίου Πολυτεχνείου Μανόλης Κορρές (παγκόσμια αυθεντία στην ιστορία, αρχιτεκτονική και αρχαιολογία) και ο καθηγητής φιλολογίας και ιστορίας Γεώργιος Α. Μαύρος, υποστηρίζουν την εξής εξήγηση: Όταν κατά τον πέμπτον αιώνα μια βορειοευρωπαϊκή γοτθική ορδή λεηλάτησε την πόλη Singidunum (σημερινό Βελιγράδιον), οι κάτοικοι της πόλεως που γλίτωσαν τη ζωή τους από τη συμφορά που τους βρήκε κατέφυγαν στην Θεσσαλονίκη όπου έφεραν μαζί τους και την εικόνα ενός υπαρκτού Αγίου προστάτη τους, του Νέστορος. Τότε οι Θεσσαλονικείς Χριστιανοί επέδωσαν στον Άγιο Νέστορα έναν πάτρωνα που δεν ήταν άλλος από τον μυθολογικό Άγιο Δημήτριο. Έτσι βλέπομε τον καινοφανή άγιο για πρώτη φορά στα μαρτυρολόγια από το 450 Κ.Ε. και μετά.}.

Εν κατακλείδι οι Χριστιανοί απολογητές και πατέρες καταδίκασαν όλους τους προηγουμένους μύθους των άλλων λαών ως αισχρά ψεύδη και παρουσίασαν και προπαγάνδισαν τους δικούς τους ως απολύτως αληθείς. Οι άλλοι λαοί ήσαν δεισιδαίμονες και βυθισμένοι στο σκοτάδι ενώ αυτοί σταμάτησαν κάθε δεισιδαιμονία και μας έφεραν το φως! Ουδέν ψευδότερον όλων τούτων! Έτσι επέβαλαν με κάθε βία και τρόμο το αυθαίρετο χριστιανικό αξίωμα: «ό,τι λένε και πιστεύουν οι άλλοι είναι αυτομάτως λάθος ή ψέμα ενώ ό,τι λένε και πιστεύουν αυτοί είναι αυτομάτως η απόλυτη αλήθεια, την οποίαν οφείλουν να πιστεύουν άπαντες»! Είδατε λοιπόν τί έκαναν αυτοί που σέβονται και επικαλούνται την ελευθερία εκλογής και το δικαίωμα γνώμης όταν τους παρεδόθη η εξουσία εν λευκώ; Έτσι με την δογματική και διαστροφική τους δεισιδαιμονία απέβησαν η χειρότερη μάστιγα που γνώρισε η ιστορία του ανθρώπου.

Ας μην ξεχνάμε και την τεράστια δαιμονολογία που έχει αναπτύξει ολόκληρη η *Καινή Διαθήκη* και η Εκκλησία. Δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων από δαίμονες παντού και πάντοτε! Αυτοί κυριαρχούν παντού και σκανδαλίζουν. Πού να καταγράφομε όλα αυτά τα ανιαρά τώρα ..., δεν έχομε χώρο και χρόνο! Νομίζομε ότι είναι αρκετά γνωστά και τα αναφέρομε εδώ και 'κει μέσα στα διάφορα κείμενα μας. Επίσης για τη λειψανολογία και λειψανολατρία μαζί με την εικονολατρία και μπογιατολατρία, περιοριζόμαστε εδώ στο να πούμε ότι ξεπέρασαν κάθε όριο φαντασίας. Είναι όλα καταγραμμένα στην εκτεταμένη παγκόσμια βιβλιογραφία. Μελετείστε τα!

Εδώ αναφέρομε μόνο τα εξής ολίγα περί μιάς σινδόνος. Ένα από τα τελευταία λάβαρα της λειψανολατρείας-λειψανολογίας είναι η σινδών του Torino στην Ιταλία. Αυτή είχε καταντήσει η απόδειξη της αληθείας της χριστιανικής πίστεως για πολλούς αφελείς και ευχολόγους χριστιανούς. Ενώ πάντα ήταν κλειδαμπαρωμένη μέσα σε μια γυάλινη θήκη, το έτος 1988 ο Πολωνός Πάπας Ιωάννης Παύλος ΙΙ, επέτρεψε να εξετασθεί από τρία μεγαλύτερα και σπουδαιότερα εργαστήρια του κόσμου. Αυτά ήταν: το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, το Πανεπιστήμιο της Αριζόνας και το Ομοσπονδιακό Ελβετικό Ινστιτούτο Τεχνολογίας. Και τα τρία εφήρμοσαν την μέθοδο χρονολογήσεως διά του ραδιενεργού άνθρακος 14, και ανεξάρτητα το ένα από το άλλο απεφάνθησαν τα ίδια αποτελέσματα. Η σινδών είναι προϊόν του 13^{ου} ή 14^{ου} αιώνος. Εγώ προσωπικώς, την 13^{η} Νοεμβρίου 2003, και ώρα 8: 10 μ.μ, ηρώτησα τον διάσημο καθηγητή της χημείας Frank Sherwood Rowland (γ. 1927) του Πανεπιστημίου Irvine της Καλιφορνίας, (βραβευθέντα με βραβείο Nobel το 1995 διά τις εργασίες του επί της ατμοσφαιρικής χημείας, και ο οποίος τότε ευρίσκετο στο Πανεπιστήμιο Hamline της Minnesota όπου εργάζομαι διά να δώσει ειδικές διαλέξεις), πόσο ακριβής εί-

ναι σήμερα η χρονολόγηση δι' αυτής της μεθόδου. Η απάντησή του ήταν ευθεία: «Για χρονολογήσεις εντός των τελευταίων 10 000 ετών, η ακρίβεια είναι συν ή πλην 50 χρόνια!». Μετά όμως μου απεκάλυψε κάτι άλλο πολύ σημαντικό. Η κόρη του κ. καθηγητή εργάζεται στην Ιταλία ως διδάκτωρ της Ιστορίας της Τέχνης και μεταξύ άλλων είχε ασχοληθεί και με την σινδόνα του Torino. Αυτή λοιπόν διεπίστωσε ότι το άτομο που εικονίζεται επί της σινδόνος φέρεται ως σταυρωμένο με το ένα πόδι επί του άλλου. Αυτή η τεχνοτροπία διά την απεικόνιση εσταυρωμένων εμφανίζεται από το τέλος του 6ου αιώνα και μετά, ενώ πριν τους απεικόνιζαν επί του σταυρού με τα πόδια το ένα δίπλα στο άλλο, όπως δηλαδή εσταύρωναν τους καταδίκους τον πρώτο αιώνα σύμφωνα με τα ευρήματα της Αρχαιολογίας και τις μαρτυρίες των ιστορικών, κ.ά. Επομένως βάσει αυτού του στοιχείου και μόνον η σινδών του Torino δεν έχει να κάνει τίποτα με τον υποτιθέμενο Ιησού Χριστό. Παρ' όλα ταύτα και ενώ πολλά βιβλία έχουν γραφεί για να περιγράψουν την απάτη που κρύβεται πίσω από την σινδόνα, πολλοί χριστιανοί ανά τον κόσμο ακόμα και τώρα, προσπαθούν να αποδείξουν ότι η σινδών του Torino είναι η σινδών του μυθολογουμένου Ιησού Χριστού και ότι και τα τρία κορυφαία εργαστήρια έκαναν λάθος στη χρονολόγησή της. Μερικοί δε απ' αυτούς ισχυρίζονται ότι είναι σε θέση να αποδείξουν ότι η χρονολόγησή της κείται εντός των ετών 29-36 Κ.Ε., όπως ακριβώς και εκ των προτέρων επιθυμούσαν. Ακόμα μία ειρωνεία είναι και η εξής: Ενώ αυτό το λάβαρο είναι ένα τεκμήριο της Καθολικής εκκλησίας και οι περισσότερες Προτεσταντικές αιρέσεις όπως και οι Ορθόδοξοι μισούν του Καθολικούς και ουδόλως επιθυμούν την ένωση μαζί τους, είναι κυρίως Προτεστάντες Ευαγγελιστές εξ Αμερικής αυτοί που εκ των υστέρων βάλθηκαν να αποδείξουν την αυθεντικότητα της σινδόνος. Αυτοί δηλαδή που ως μόνο επιχείρημα προβάλουν την πίστη και δεν δίνουν μεγάλη σημασία στα υπόλοιπα και επί πλέον είναι αυτοί που δεν εμπιστεύονται και μισούν τους Καθολικούς θανάσιμα, τώρα αυτοί βαλθήκανε για να πρωτοστατήσουν στην παλινόρθωση αυτής της απάτης!

9. Εξαφάνιση και παραχάραξη τεκμηρίων

Τα ανωτέρω περί των αρχαιοτέρων μύθων κλπ. είναι ένα μόνο παράδειγμα, αλλά αντιπροσωπεύει τη Χριστιανική απολογητική στο σύνολό της μαζί με τις αντιφάσεις και τις ανοησίες της. Καθόλου παράξενο αφού ήδη όλες οι γραφές τους, κανονικές και μη, έγεμαν με χιλιάδες αντιφάσεις, λάθη και παραλογισμούς.

Από τον τέταρτο αιώνα Κ.Ε. και εφεξής παρατηρούμε το εξής φοβερό φαινόμενο. Οι Χριστιανοί εξαφανίζουν όχι μόνο τα πρωτότυπα των *Ευαγγελίων* τους και τα αντικαθιστούν με νέες εκδόσεις αλλά εξαφανίζουν συστηματικά και κάθε αντίλογο. Τα πρωτότυπα των *Ευαγγελίων* καθώς και των άλλων βιβλίων της *Καινής* όφειλαν να τα διαφυλάξουν ως κόρη οφθαλμού, όπως ακριβώς διαφύλαξαν «λείψανα αγίων τους» που φτάνουν μέχρι τον Εβραίο ζηλωτή Γιοκχαννάν τον επονομαζόμενον από τους Χριστιανούς Βαπτιστή (π.χ., μαλλιά, δόντια, δάχτυλα) και τον ίδιο τον Ιησού ή Γιοσούαχ (π.χ., 17 «αυθεντικές» ακροβυστίες της περιτομής του). Γιατί δηλαδή οι Εβραίοι κατάφεραν, από τον πρώτο αιώνα και μετά και κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες, να διαφυλάξουν τη *Μασσορίτικη* έκδοση της *Παλαιάς Διαθήκης*, η οποία βασιζόταν σε αντίγραφα των πέντε προηγουμένων αιώνων; Οι Χριστιανοί εξαφάνισαν και την πρώτη μετάφραση της *Καινής Διαθήκης* στη Λατινική, την καλούμενη *Ιτάλα*, από την οποία ελάχιστα αποσπάσματα έχουν σωθεί, ενώ ο Πατήρ Ιερώνυμος την είχε στα χέρια του όταν έκανε την μετάφραση που επονομάσθηκε *Βουλγάτα* κα-

τά το δεύτερον ήμισυ του τέταρτου αιώνα. Από τα χριστιανικά κείμενα των τριών πρώτων αιώνων, εκτός ελαχίστων, δεν έμεινε ουσιαστικά τίποτα!

Οι Χριστιανοί λοιπόν κατάσφαξαν κάθε αντιφρονούντα ή σκεπτικιστή και κατέκαψαν κάθε βιβλίο αντιφρονούντος ή κατά την κρίση τους αιρετικού. Κατέκαψαν και όλες τις αρχαίες βιβλιοθήκες. Η καταστροφή των βιβλιοθηκών από την Περσία, Βόρειο Αφρική, Ευρώπη μέχρι την Κεντρική Αμερική ήταν ολοκληρωτική. Άρχισε τον τέταρτον αιώνα με την βιβλιοθήκη της Αντιοχείας και τις 22 βιβλιοθήκες της Αλεξανδρείας και τελείωσε τον δέκατο όγδοο με την βιβλιοθήκη της Γουατεμάλας. Ο κατάλογος της απωλείας είναι υπέρογκος και δεν θα τον παραθέσομε εδώ. Απλώς αναφέρομε ότι μαζί με την αρχαία φιλοσοφία, επιστήμη, γνώση και τέχνη περί παντός επιστητού κατέκαψαν και τα αρχεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ιστορία χιλίων ετών δηλαδή. Τα αρχαία έργα που έχουν σωθεί μέχρι σήμερα αντιστοιχούν σε ποσοστό ένα προς δέκα χιλιάδες (1/10000). Εκτός ελαχίστων δεν έμεινε τίποτα!

Μεταξύ των απολεσθέντων πρωτο-Χριστιανικών και μη τεκμηρίων ανήκουν: Η πρώτη Χριστιανική εκκλησιαστική ιστορία του Χριστιανο-Εβραίου ιστορικού του 2ου αιώνος Ηγησίππου και τα έργα του Παπία (2ος αιών). Πολλά έργα του Ωριγένη (2ος -3ος αιών) με μεγαλύτερη απώλεια το τεράστιο έργο *Τετραπλά-Εξαπλά-Οκταπλά-Εννεαπλά*. Το αρχικό Εβραϊκό κείμενο της *Παλαιάς Διαθήκης* το οποίο μετέφρασαν οι «Εβδομήκοντα(δύο)» μαζί με την αρχική του μετάφραση. Οι τρεις μεταφράσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* στα Ελληνικά των Εβραίων Ελληνιστών του 2ου αιώνος: του εκ Πόντου προσηλύτου Ακύλα, του Εβιωνίτου Συμμάχου και του Εβιωνίτου Θεοδοτίωνος. Αυτές έγιναν προς αντίδραση κατά της τότε χριστιανικής *Παλαιάς Διαθήκης*, η οποία ήταν η λογοκριμένη χριστιανική έκδοση των Εβδομήκοντα(δύο). Το δεκαπεντάτομο σύγγραμμα (μεταξύ +300 και 350) του Πορφυρίου «*Κατά Χριστιανών*», διά το οποίο και εξεδόθη ειδικός νόμος, επί Θεοδοσίου του Β΄ του μικρού, το έτος +448, να παραδίδεται στη φωτιά και να αποκεφαλίζεται όποιος το κατέχει κρυφίως. Το υποτιθέμενο «*Δια Τεσσάρων*» του Χριστιανού Γνωστικού αιρετικού Τατιανού (2ος αιών). Το σύγγραμμα (+137-156) του ιστορικού Φλέγοντος του Τραλλιανού. Τα συγγράμματα του ιστορικού Θαλλού [13] (+180-220 Κ.Ε.) ο οποίος έγραψε για την ιστορία της Ελλάδος και της Ασίας και έκανε αντίλογο κατά του Ιησού των χριστιανικών *Ευαγγελίων*. Το σύγγραμμα (+80-100) του ιστορικού Ιούστου του Γαλιλαίου (+35-100 περίπου) το οποίο έκαψε ο εξαγριωμένος Ιερός Φώτιος στην Κωνσταντινούπολη τον 9ον αιώνα επειδή δεν ανέφερε απολύτως τίποτα για τον Ιησού Χριστό. Το σύγγραμμα (+221) του Χριστιανού εκκλησιαστικού ιστορικού Ιουλίου Αφρικανού (Sextus Julius Africanus, περίπου 160-240, Κ.Ε.). Το ένα τρίτο των έργων τού Ιουδαίου Φίλωνος Αλεξανδρέως, (1ος αιών, σύγχρονος του υποτιθεμένου Ιησού), κλπ. Ο κατάλογος μπορεί να συνεχιστεί στο «άπειρον». (Βλέπε και μέρη 12 και 13, παρακάτω.). Δηλαδή οι «άδολοι και αληθείς» Χριστιανοί κατάφεραν να μην διαφυλάξουν τα σημαντικότερα έργα των πρωτο-Χριστιανών συγγραφέων και τις κυριότερες πηγές των τριών πρώτων αιώνων. Όχι μόνο κατάστρεψαν όλα αυτά τα τεκμήρια αλλά από τον τέταρτο αιώνα και μετέπειτα αλλοίωσαν και τα *Ευαγγέλιά* τους και την *Βίβλο* τους. Τί να πρωτοπούμε περί Χριστιανικών σκοπιμοτήτων;!

{[13] Η ακριβής χρονολόγηση της ζωής και δράσεως του ιστορικού Θαλλού, αν τελικά τέτοιο πρόσωπο υπήρχε, είναι εξαιρετικά δυσχερής και μάλλον αδύνατος λόγω της καταστροφής και διαστροφής των σχετικών στοιχείων. Από διαφόρους τοποθετείται από τα μέσα του 1ου αιώνος μέχρι τα μέσα του 3ου αιώνος. Έχομε και χρονολόγηση προ Χριστού αλλά

δεν θεωρείται βάσιμη. Διερωτάται λοιπόν κανείς αν πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο. Ο Επίσκοπος Αντιοχείας Θεόφιλος τον αναφέρει περί το +180 στην επιστολή του *Πρός Αυτόλυκον*, 3: 29. Ο Charles B. Waite τοποθετεί το σύγγραμμα του Θαλλού περί το +220. Απ' αυτόν αντέγραψε ο Χριστιανός συγγραφέας Ιούλιος Αφρικανός περί το +221. Μερικοί χριστιανοί διατείνονται σκοπίμως και εσφαλμένως ότι ο Θαλλός έγραψε κατά το έτος +52. Αυτό φανερώνει την ασχετοσύνη τους ή την ανειλικρίνειά τους! Βλέπε: George A. **Wells**, *Did Jesus exist?* Revised Edition, Pemberton, London 1975-1986, σελίδα 13. }

Μερικά συγγράμματα, τα οποία επέζησαν μέχρι τις μέρες μας, όπως του Ιωσήπου Φλαβίου, μπέν Ματτιτιάου, ελογοκρίθησαν με βαρβαρότητα διά πολυαρίθμων προσθαφαιρέσεων, αλλοιώσεων, παρεμβολών, πλαστογραφιών, κλπ. Και το έργο του Φίλωνος του Αλεξανδρινού διεσώθη μόνο κατά τα δύο τρίτα. Ο «*Αληθής Λόγος*» του Μεγάλου Κέλσου διεσώθη κατά 85% περίπου, κατά καλή συγκυρία, μέσα στο βιβλίο «*Κατά Κέλσου*» του ζηλωτή θεολόγου Ωριγένου, αυτοευνουχισθέντος ένεκα της Χριστιανικής ανοησίας και παραληρήματος (βλέπε: *Ματθαίος* 19: 12). Αυτό ανασυντάχθηκε για πρώτη φορά στα Ελληνικά από τον Γερμανό επιστήμονα Otto Glöckner, εκδόσεις A. Marcus und E. Webers, Bonn, 1924. Μόνο το σχετικά μικρού μήκους «*Κατά Γαλιλαίων*» του αυτοκράτορος Μεγάλου Ιουλιανού για κάποιους λόγους που δεν γνωρίζω, έφτασε μέχρι τις μέρες μας.

Η παραχάραξη και διαστροφή των αρχικών κειμένων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Εβραιοχριστιανικής *Βίβλου*, της Χριστιανικής και μη Χριστιανικής Γραμματείας είναι μνημειώδεις. Έχουν δημιουργήσει έναν κυκεώνα χιλιάδων λαθών, έναν λαβύρινθο χιλιάδων αντιφάσεων, έναν δαίδαλο χιλιάδων αντικρουομένων κειμένων, παρεμβολών, εντολών, κλπ. Έχομε ήδη αναφέρει πολλά τοιαύτα στοιχεία σε πολλά και διάφορα μέρη του ανά χείρας βιβλίου. Ακόμα πολλές φορές έχομε καταγγείλει ότι, η Εκκλησία και οι αντικοινωνικοί καλόγεροί της επιδίδονταν πάντοτε μέχρι και πρόσφατα σε πλαστογραφήσεις, παραχαράξεις και ερμηνείες, παρερμηνείες και ψευτοδικαιολογίες. Εδώ παραθέτομε και τις παρακάτω τέσσερις ομολογίες χριστιανών πατέρων των πρώτων αιώνων, όπου οι ίδιοι ομολογούν και αποδεικνύουν τα τοιαύτα κατορθώματά τους ήδη από τον δεύτερο αιώνα Κ.Ε.

- Ο Ωριγένης εις το *Υπόμνημα εις Ματθαίον* σημειώνει ότι: *«Ει μεν μη περί άλλων πολλών διαφωνία ην προς άλληλα των αντιγραφέων έσται πάντα· τα κατά Ματθαίον μη συνάδειν αλλήλοις, ομοίως δε και τα λοιπά ευαγγέλια, νυν δε, δηλονότι πολλή γέγονεν η αντιγράφων διαφορά, είτε από ραθυμίας τινών αντιγραφέων, είτε από τόλμης τινών μοχθηρός διαθέσεως των γραφομένων, είτε από των τα εαυτοίς δοκούντα εν τη διορθώσει προστεθέντων ή αφαιρουμένων.*».
- Ο Ρουφίνος πάλι, μεταφράζοντας στα Λατινικά, απ' τα Ελληνικά, το έργο του Ωριγένη *Περί Αρχών* (*Principatibus*), παραδέχεται ότι: *«Κάθε φορά που συναντούσα στο ελληνικό πρωτότυπο κάποιο σκανδαλώδες εδάφιο, το διασκεύαζα, το μίκραινα, ή και το αφαιρούσα ακόμα, ώστε ο αναγνώστης να μη συναντάει τίποτα, που να του κλονίζει την πίστη.*».
- Ο Ειρηναίος στο *Έλεγχος και ανατροπή της ψευδωνύμου γνώσεως*, γνωρίζοντας από πρώτο χέρι τις παραποιήσεις που γίνονται, ικετεύει τον κάθε μελλοντικό αντιγραφέα του: *«Να παραβάλεις το αντίγραφό σου με το αρχικό τοιούτο κείμενο και ακόμα μη παραλείψεις να μεταφέρεις στο αντίγραφο αυτή μου την παράκληση.*».

- Ενδεικτικότατο είναι και το ακόλουθο κομμάτι του 2ου αιώνα από την *Επιστολή Ιγνατιου προς Φιλαδελφείς*: *«Άκουσα μερικούς να λένε ότι δεν πιστεύουν σ' αυτά που γράφει το Ευαγγέλιο, αν δεν τα δουν γραμμένα στα πιο αρχαία κείμενα. Όταν τους απαντούσα πως τα ίδια λέγαν κι αυτά, μου λέγανε: "Απόδειξέ το"*.».

«***γέγραπται γαρ· απολώ την σοφίαν των σοφών,***
και την σύνεσιν των συνετών αθετήσω.»
Απόστολος Παύλος, *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 19.

10. Θρύμματα παπύρων και *Ευαγγέλια*

Έχομε ήδη γράψει πολλά για τα κανονικά *Ευαγγέλια* σε άλλα μέρη αυτού του πονήματος στα οποία σας παραπέμπομε για άλλη μια φορά. Εδώ προσθέτομε και τα εξής. Οι σημερινοί απολογητές για να αποδείξουν την γνησιότητα των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* και της *Καινής Διαθήκης* γενικότερα, μας παρουσιάζουν τρία θρύμματα παπύρων, μεγέθους γραμματοσήμων, που περιέχουν ελάχιστες λέξεις ή φράσεις από τα *Ευαγγέλια*. Είναι και αυτό ένα προτεσταντικό επιχείρημα που το χρησιμοποιούν όλοι ανεξαιρέτως, ορθόδοξοι και μη. (Βλέπετε, όταν κάτι βολεύει την κατάσταση τότε δεν πειράζει ποιος το πρωτοπαρουσίασε. Ας είναι ο πιο αιρετικός, ας είναι και ο διάβολος!).

Περιληπτικότατα έχομε να πούμε τα εξής. Οι αρχαιότεροι ελλειπείς ή σχεδόν ολοκληρωμένοι κώδικες της *Καινής* οι οποίοι διατηρούνται στα μουσεία του κόσμου σήμερα είναι των ετών από το 350 Κ.Ε. και εντεύθεν (Vaticanus, Sinaiticus, κλπ.). Τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* με τους τίτλους των αναφέρονται διά πρώτη φορά στο βιβλίο *Κατά Αιρέσεων* του Ειρηναίου Λυώνος, το 185 Κ.Ε. Αλλά τα πρωτότυπα των *Ευαγγελίων* που είχε ο Ειρηναίος στα χέρια του δεν διεσώθησαν για να δούμε αν είναι τα ίδια με τα *Ευαγγέλια* που εμείς έχομε σήμερα στα χέρια μας. Οι Πατέρες και οι Απολογητές προγενέστεροι του Ειρηναίου δεν τα γνωρίζουν καθόλου ούτε ως το περιεχόμενο ούτε ως τους τίτλους που προέβαλε ο Ειρηναίος. Οι τέσσερις συγγραφείς των είναι υποθετικοί και γι' αυτό έβαλε στον κάθε τίτλο την πρόθεση «κατά». Πριν τον Ειρηναίο έχομε μια αμυδρή νύξη για κάποιο *Ευαγγέλιο* από τον Ιουστίνο. Αυτά που γράφει ο Ιουστίνος είναι τόσο λίγα ώστε να μην ημπορεί να εξαχθεί κανένα συμπέρασμα. Οι Χριστιανοί πιθανολογούν ότι πρόκειται για το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*. Ακόμα στην *Απολογία* 50 και στον *Διάλογο με τον Τρύφωνα* 53 ο Ιουστίνος λέγει ότι οι μαθητές του Ιησού έφυγαν και διασκορπίστηκαν μετά τη σταύρωσή του, ενώ τα *Ευαγγέλια* λένε κατά την σύλληψή του. Αυτό δηλώνει ότι είτε ο Ιουστίνος εγνώριζε άλλη παράδοση απ' αυτήν των υστεροχρόνων *Ευαγγελίων* είτε τα *Ευαγγέλια* υπέστησαν αλλοιώσεις, γεγονός επιβεβαιωμένο!

Υπάρχει και μια ύποπτη αναφορά του Ευσεβίου (4ος αιών), πολύ μετά τον Ειρηναίο, στον Παπία ο οποίος έζησε πριν τον Ειρηναίο. Μας λέγει ότι κάποιος Μάρκος έγραψε τις αναμνήσεις του Πέτρου όταν ήταν στη Ρώμη. Το έργο του Παπία δεν το διέσωσε, καθώς όφειλε και μπορούσε πολύ εύκολα, ο Ευσέβιος για να δούμε τί ακριβώς περιείχε. Το ότι ο Πέτρος βρέθηκε στη Ρώμη είναι αποδεδειγμένος μύθος, οπότε αυτή η αναφορά είναι άλλο ένα ψέμα του ψευτο-Ευσεβίου. Υπάρχει και μια παλαιότερη αναφορά για κάποιο Εβιωνιτικό *Ευαγγέλιο* των Εβραίων το οποίο οι Χριστιανοί το αποδίδουν στον Ματθαίο χωρίς να έχουν απολύτως κανένα στοιχείο γι' αυτό. Ο «Ματθαίος», στο *Ευαγγέλιο* που έχομε σήμε-

ρα, αντέγραψε από τον Μάρκο και από το ***Q***. Ο Ευσέβιος λοιπόν λέγει ότι, ο Παπίας άκουσε από κάποιον Ιωάννη Πρεσβύτερο ότι ο Μάρκος έγραψε όπως μπορούσε από μνήμης όσα άκουσε από τον Πέτρο περί του Κυρίου και ο Ματθαίος έγραψε στα Αραμαϊκά λόγια του Κυρίου. Ο Λουκάς, όπως άλλοι λένε, ήταν μαθητής του αποστόλου Παύλου και έγραψε ό,τι άκουσε από άλλους. Αλλά αυτή η μαρτυρία του Ευσεβίου μας λέγει καθαρά ότι ο Παπίας άκουσε μόνο και συνεπώς ούτε ο ίδιος ούτε ο Πρεσβύτερος είχαν αντίγραφα αυτών των κειμένων, πράγμα εξαιρετικά ενδεικτικό για την μη ύπαρξη των γραπτών κειμένων των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά τα έτη του Παπία (μέσα 2^{ου} αιώνος). Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Ιωάννης Πρεσβύτερος ήταν ο μαθητής Ιωάννης, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Ακόμα το *Ευαγγέλιο* του Ματθαίου ως έχει σήμερα γράφτηκε στα Ελληνικά και επομένως δεν μπορεί να έχει σχέση με κάποια Αραμαϊκή συλλογή Κυριακών λογίων!

Αν ο Μάρκος έγραψε πράγματι αυτά που του είπε ο Πέτρος, τότε είναι πάρα πολύ περίεργο το ότι ξέχασε να μας αναφέρει ότι ο ίδιος ο Ιησού έδωσε την πρωτοκαθεδρία στον Πέτρο, τον έκανε θεμελιωτή της εκκλησίας του και του έδωσε τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών, κατά την ομολογία του *Μάρκος* 8: 27-30, πράγματα που ο Ματθαίος τα θυμόταν και τα αναγράφει σαφώς, *Ματθαίος* 16: 13-20!

Αν τώρα οι Απολογητές και οι Πατέρες πριν τον Ειρηναίο εγνώριζαν τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, τότε για πάρα πολλούς λόγους θα τα ανέφεραν μέσα στα πολλά και διάφορα γραπτά τους. Θα τους ήταν απαραίτητα και πάρα πολύ χρήσιμα στην επιχειρηματολογία και την έκθεση που προσπαθούσαν να παρουσιάσουν. Εντοσούτω δεν τα αναφέρουν πουθενά! Πολλοί, όπως π.χ. ο Τερτυλλιανός, χτυπάνε, υβρίζουν και αναθεματίζουν τον Μαρκίωνα, ο οποίος το 140 Κ.Ε. παρουσίασε ένα *Ευαγγέλιο* που περιέχει πολλά κοινά σημεία με τα *Συνοπτικά Ευαγγέλια*, κυρίως του Λουκά. Δεν βλέπομε όμως πουθενά καμίαν αναφορά από τα τρία πρώτα κανονικά *Συνοπτικά Ευαγγέλια* να παρατίθεται εναντίον του Μαρκίωνος. Δηλαδή, στα σημεία στα οποία ακριβώς διαφέρει ο Μαρκίων από τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν έχομε απολύτως καμιά αντιπαράθεση και σύγκριση από τους Απολογητές και τους Πατέρες παρμένη απ' αυτά, πράγμα που θα ήταν συντριπτικό επιχείρημα υπέρ τους στην διαμάχη τους με τον Μαρκίωνα. Ακόμα τα ιστορικά, γεωγραφικά, Εβραϊκά και στατιστικά λάθη, οι αραμαϊσμοί, λατινισμοί και σολοικισμοί που περιέχουν φανερώνουν ότι αυτά δεν εγράφησαν από γνήσιους Εβραίους όπως ο Χριστός και οι μαθητές του αλλά από άσχετους με τον Παλαιστινιακό χώρο, κακούς χρήστες της Ελληνικής γλώσσας και κακούς γνώστες του Εβραϊσμού και του Παλαιστιανικού γεωγραφικού χώρου. Ουσιαστικά τα *Ευαγγέλια* είναι συμπιλήματα διαφόρων περιθωριακών και αποκρύφων παραδόσεων, τα οποία πήραν την πρώτη διαμόρφωσή τους πιθανότατα από τον ίδιο τον Ειρηναίο! Η τελική μορφή την οποίαν έχομε εμείς άρχισε με τον Ευσέβιο και τον Κωνσταντίνο και συνεχίσθηκε για πολλούς αιώνες μετά!

Αλλά ας μην πάμε μακριά. Όλες οι 21 επιστολές της *Καινής* και η *Αποκάλυψις* δεν αναφέρουν τίποτα γι' αυτά τα *Ευαγγέλια*, ούτε καν τα θυμίζουν, ενώ κάλλιστα θα τα χρειάζονταν και θα ταίριαζαν σε πολλά σημεία τους αν αυτά υπήρχαν από τα μέσα του πρώτου αιώνος Κ.Ε. Ο Χριστός του Παύλου είναι εντελώς διαφορετικός από τον Χριστό των *Ευαγγελίων*! Ο Παύλος, αν και είναι ο πρώτος συγγραφέας στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης*, δεν μας μεταφέρει καμία διδασκαλία ή θεολογία του ιδίου του Ιησού όπως και κανένα βιογραφικό στοιχείο περί αυτού! Έρχεται και σε πολλές και κατάφορες αντιφάσεις με τα *Ευαγγέλια*.

Αυτό είναι πολύ περίεργο αλλά για μας πολύ σημαντικό. Τα τέσσερα ονόματα των συγγραφέων τους έχουν αποδειχθεί πλασματικά. Δεν γνωρίζομε τους πραγματικούς συγγραφείς των. Είναι δηλαδή ψευδεπίγραφα κείμενα! Ο Ευαγγελισμός της παρθένου Εβραιοπούλας Μιργιάμ, η Βάπτιση του Ιησού, κ.ά. είναι προσθήκες του 3ου και 4ου αιώνα. Γι' αυτό και μέσα στα *Ευαγγέλια* υπάρχουν ένα σωρό εκκωφαντικές αντιφάσεις επ' αυτών των υποτιθεμένων υπερφυσικών γεγονότων. Οι δε διατάξεις που αφορούν τις εορτές, την τιμή και τη λατρεία της Εβραιοπούλας Μιργιάμ διατυπώθηκαν κατά τη σύνοδο της Εφέσου το έτος 431 Κ.Ε. Μέχρι τότε ακόμα και οι άγιοι Πατέρες την είχαν πετάξει στην άκρη. Εκτός του Ευαγγελισμού (που αναφέρεται μόνο στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*) οι άλλες εορτές (των γονέων της Ιωακείμ και Άννης, εισοδίων, ταφής, αναστάσεως, και αναλήψεώς της, κ.ά.) βασίστηκαν σε απόκρυφες πηγές (κυρίως σε μερικά *Απόκρυφα Ευαγγέλια*) τις οποίες οι καθολικοί ορθόδοξοι κατά βολικό τρόπο απεκάλεσαν Ιερά Παράδοση (μέρος της), μετά από τέσσερις αιώνες.

Είναι επίσης γνωστή η επανέκδοση των τεσσάρων «κανονικών» *Ευαγγελίων*, εντός ολοκλήρου της *Βίβλου*, η οποία έγινε κατόπιν εντολής του Μεγάλου Κωνσταντίνου και κάτω από την επίβλεψη του Ευσεβίου, για να αποσταλούν στις διάφορες εκκλησίες το έτος 330 Κ.Ε. Αλλά και οι μέχρι νυν επιζήσαντες κώδικες έχουν σημαντικότατες διαφορές, παραλείψεις, σοβαρά λάθη και κραυγαλέες αντιφάσεις μεταξύ των. Οι τελευταίοι 12 στίχοι του *Μάρκου*, το τελευταίο κεφάλαιο (21) του *Ιωάννου* και η κατάληξη του *Ματθαίου* είτε παραλείπονται τελείως, είτε αναφέρονται μερικώς, είτε απαντώνται διαφορετικά από κώδικα σε κώδικα. Έχουν εντοπιστεί πάρα πολλές κατοπινές παρεμβολές σε ολόκληρη την *Καινή* που φτάνουν μέχρι και την εποχή του Ολλανδού Ερασμου (1466- 1536) και ίσως και αργότερα. Π.χ., *Α΄ Ιωάννου* 5: 7 '*ότι τρείς εισιν οι μαρτυρούντες εν τώ ουρανώ*,' «*ο Πατήρ, ο Λόγος και το Άγιον Πνεύμα, καί ούτοι οι τρείς έν εισι·*», *Αποκάλυψις Ιωάννου* 22: 18-19, κλπ. Εκτός των πολυαρίθμων παρεμβολών που έχουν εντοπιστεί σε όλο το μήκος της *Καινής*, άλλο ένα πολύ σημαντικό στοιχείο είναι και ο τεράστιος αριθμός αντιφάσεων και λαθών που περιέχει η *Καινή* όχι μόνο σε όλο της το μήκος, αλλά και εντός των βιβλίων της κατ' ιδίαν, παρ' όλον ότι έγιναν πολλές εναρμονιστικές προσπάθειες και προτάσεις. Επομένως εκτός του ότι τα αρχαιότερα διασωθέντα χειρόγραφα είναι του 350 Κ.Ε., τα κανονικά *Ευαγγέλια* που έχομε σήμερα στα χέρια μας υπέστησαν πάρα πολλές αλλοιώσεις και παρεμβολές επί πολλούς αιώνες ώστε να μην είναι δυνατόν να ξέρομε πλήρως και σαφώς από ποιον γράφτηκε τί και πότε! Όλες αυτές οι αλλοιώσεις, παρεμβολές χαλκεύσεις κλπ. δεν είχαν άλλο σκοπό παρά να εξυπηρετούν το συμφέρον, τις ανάγκες και την θεολογία της κατά τόπους και εποχές συνεχώς αναθεωρημένης και αναμορφωμένης Χριστιανικής πίστεως, δογματικής και θρησκείας, που «ως η μόνη εκ Θεού δοθείσα απόλυτη αλήθεια χρειαζόταν συνεχή αναθεώρηση και κατά εποχές και τόπους αναπροσαρμογή»!

Με όλα αυτά τα στοιχεία λοιπόν κατά νουν τα τρία θρύμματα παπύρων που επιδεικνύονται σήμερα δεν αποδεικνύουν απολύτως τίποτα για την γνησιότητα των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Χρονολογούνται κατά την εποχή του Ειρηναίου και επομένως δεν αποδεικνύουν τίποτα για την ύπαρξή των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά το πρώτο ήμισυ του 1ου αιώνα Κ.Ε. μέχρι τον Ειρηναίο (+185 Κ.Ε.). Το μεγαλύτερο περιέχει λέξεις στην προσθία και οπισθία όψη από τις οποίες συμπαιρένεται ότι πρόκειται για τους στίχους του Ιωάννη 18: 31-34, 37-38 αντιστοίχως. Ο κώδικας του είναι **P52** και χρονολογείται στην παλαιότερη περίπτωση μεταξύ +125-160 Κ.Ε. Από τα Κατά Ματθαίον, Μάρκον και Λουκά *Ευαγγέλια*, τα

παλαιότερα κομμάτια που σώζονται είναι του 3ου και 4ου αιώνος. Αν πάλι τα *Ευαγγέλια* υπήρχαν υπό κάποιαν μορφή, τα τρία θρύμματα δεν ημπορούν να μας πληροφορήσουν τίποτα γι' αυτή τη μορφή. Είναι μόνο τρία κομμάτια πολύ μικρού μεγέθους, μεγέθους γραμματοσήμων. Οι λέξεις που περιέχουν και φράσεις που συμπεραίνονται μπορεί κάλλιστα να προέρχονται από διάφορα άλλα κείμενα ή άλλα ευαγγέλια, απόκρυφα, ψευδεπίγραφα, αιρετικά, κλπ., που ως γνωστόν τότε κυκλοφορούσαν σωρηδόν μεταξύ των Εβραιογνωστικοχριστιανικών κοινοτήτων και αργότερα καταδικάστηκαν ως μη ορθόδοξα και μη κανονικά. Όλα αυτά τα ευαγγέλια είχαν πολλά κοινά και μη κοινά σημεία μεταξύ τους. Αν π.χ. εξετάσομε τα *Απόκρυφα Ευαγγέλια* και τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης* που έχομε σήμερα στα χέρια μας θα βρούμε πολλές κοινές όχι μόνο λέξεις και φράσεις αλλά και παραγράφους με τα κανονικά *Ευαγγέλια* και όλη την *Καινή Διαθήκη*. Κάνετε μόνοι σας μια τέτοια σύγκριση και πολύ σύντομα θα το διαπιστώσετε. Άλλο παράδειγμα είναι το *Ευαγγέλιο* του αρχιαιρεσιάρχη Μαρκίωνος κατά το 140 Κ.Ε., το οποίο περιέχει πολλές κοινές φράσεις και παραγράφους με τα *Συνοπτικά Ευαγγέλια*, ιδίως του Λουκά. Ίσως τότε, το ευαγγέλιο του Μαρκίωνος να ήταν το αυθεντικό αφού αυτό εμφανίζεται 45 χρόνια πριν τον Ειρηναίο. Αλλά δεν είναι ανάγκη να πάμε τόσο μακριά! Τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* μοιράζονται μεταξύ τους έναν μεγάλο αριθμό κοινών φράσεων. Εάν δε περιοριστούμε στα τρία πρώτα τα *Συνοπτικά*, τότε ο αριθμός των κοινών φράσεων αλλά και παραγράφων είναι τεράστιος.

Λαμβάνοντες λοιπόν όλα αυτά υπ' όψη, ακόμα και αν αυτά τα κομματάκια παπύρων όντως χρονολογηθούν εντός των τριών ή δύο πρώτων αιώνων Κ.Ε., με τις τόσο λίγες ευαγγελικές λέξεις και φράσεις που περιέχουν δεν είναι ικανά να αποδείξουν τίποτα περισσότερο εκτός του ότι αυτές οι λέξεις και φράσεις ήταν στερεότυπες και επαναλαμβάνονταν σωρηδόν σε μια «σχετικώς τεράστια» εσωτερική, αποκρυφιστική, ψευδεπίγραφη ή ανώνυμη και τεχνητή βιβλιογραφία η οποία κυκλοφορούσε κατά τους δύο ή τρεις πρώτους αιώνες Κ.Ε., και από ό,τι γνωρίζομε και κατά τους δύο αιώνες Π. Κ.Ε. Έχομε δηλαδή να κάνομε με φράσεις κλισέ τις οποίες αναμασούσαν όλοι αυτοί οι γραφείς και παπαγάλοι που ανήκαν στις διάφορες απόκρυφες Εβραιοχριστιανικές, και Γνωστικοχριστιανικές αποκαλυπτικές και εσχατολογικές ομάδες και κοινότητες. Το αναμάσημα αυτό καθίσταται φανερό με μια μελέτη των αποκρύφων βιβλίων που διαθέτομε σήμερα. Όμως, αυτή η βιβλιογραφία, ως σύνολο και περιεχόμενο, παρέμεινε άγνωστη στην εκτός των προσηλύτων και των ομάδων αυτών κοινωνία καθώς και στο σύνολο των μορφωμένων ανθρώπων. Ήταν γνωστή μόνον εντός των εσωτερικών κλειστών ομάδων και των προσηλύτων τους όπως προαναφέραμε. Οι μορφωμένοι, αντικειμενικοί και αμερόληπτοι συγγραφείς και επιστήμονες όλων των κλάδων και ειδικοτήτων αυτών των αιώνων δεν την αναφέρουν πουθενά, πλην ελαχίστων άνευ ουσίας και σημασίας νύξεων, οι περισσότερες των οποίων είναι κατακριτικές, σαρκαστικές και χλευαστικές (π.χ. του Κέλσου, του Λουκιανού του Σαμοσατέως, Πορφυρίου, κλπ.). Αυτό σημαίνει ότι, ως σύνολο και περιεχόμενο αυτή η εσωτερική βιβλιογραφία ήταν ασήμαντη και ανάξια προσοχής ή χρήσεως στην κοινωνική ή οποιαδήποτε αρένα κατά τους τρεις πρώτους αιώνες Κ.Ε. Ήταν κείμενα μυστικοπαθείας, ψευδολογίας, παραμυθολογίας, ανοησίας, βλακείας, φόβου, τρόμου, περιθωριακά και κατά το πλείστον ψευδεπίγραφα ή ανώνυμα ορισμένων περιθωριακών, άμεσα εσχατολογικών και καταστροφικών ομάδων του Εβραιοχριστιανισμού και του Γνωστικοχριστιανισμού που έπνεαν τα μένεα κατά του πολιτισμού, του ανθρώπου της κοινωνίας και του κράτους.

Μερικά γραπτά και αποσπάσματα αποδίδονται σε επωνύμους (Ιουστίνος, Ειρηναίος, Τατιανός, Παπίας, Τερτυλλιανός, Κλήμης Αλεξανδρείας, Ωριγένης, κ.ά.), αλλά και αυτά έγιναν γνωστά μετά τον Κωνσταντίνο διά των εσωτερικών πηγών και πάλι, κυρίως διά του Εβραιοχριστιανού ψευδο-ιστορικού Ευσεβίου. Εκτός του ότι πολλά εξ αυτών κατατάγησαν στα αιρετικά γραπτά από τους μετακωνσταντινίους ορθοδόξους και άλλα δεν έχουν κριθεί ακόμα, όλα όσα έχουν διασωθεί πόρρω απέχουν από το να παρέξουν ακριβή ή πλήρη εικόνα του προκωνσταντινίου Εβραιογνωστικοχριστιανισμού! Αυτά τα ολίγα έργα ή αποσπάσματα αυτών των επωνύμων και οι αναφορές σ' αυτούς από υστεροχρόνους χριστιανούς συγγραφείς και θεολόγους, πιστοποιούν πλήρως όλα όσα συμπεραίνομε και καταμαρτυρούμε εδώ! Εξετάστέ τα!

Τί μπορεί να σημαίνει το ότι ο Ειρηναίος πρώτος κατά το 185 Κ.Ε. αναφέρει τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* ενώ οι προηγούμενοί του δεν τα γνωρίζουν και εμείς πάλι δεν έχομε τα ιδικά του πρωτότυπα στα χέρια μας για να δούμε τί έγραψε;

- Ένα πράγμα που μπορεί να σημαίνει είναι ότι ο ίδιος Ειρηναίος μάλλον τα συνέταξε και τα έγραψε μόνος του συγκαταλέγοντας διάφορα κείμενα και παραδόσεις που κυκλοφορούσαν εδώ και κει και που αυτός θεώρησε κατάλληλα και κατάλληλες. Βέβαια το τι έγραψε ο Ειρηναίος πόρρω απέχει απ' ότι εμείς έχομε σήμερα, λόγω των συνεχών παρεμβολών, αλλοιώσεων και χαλκεύσεων! Εκείνη την εποχή ο Ειρηναίος αποφάσισε να δράσει διότι ο Χριστιανισμός είχε κομματιαστεί σε εκατοντάδες αιρέσεις, η κάθε μία των οποίων είχε το *Ευαγγέλιό* της, γεγονός που θα είχε αποτέλεσμα την διάλυση και την εξαφάνισή του. Ιδιαιτέρως ο Γνωστικισμός και οι νεοπλατωνικές ιδέες τον απειλούσαν με πλήρη εξαφάνιση. Έτσι έθεσε ως κανονικά και ορθόδοξα μόνο τέσσερα *Ευαγγέλια* διότι όπως εξηγεί και σύμφωνα με την θεόπνευστη *Παλαιά Διαθήκη* «*τέσσερις ήταν οι γωνίες της γης και τα κύρια σημεία του ορίζοντος!*». (Πολύ ευφυής ο λόγος της γης τραπέζι!). Αυτός έβαλε για πρώτη φορά τους τίτλους των με την πρόθεση «*Κατά*» και τα ονόματα των συγγραφέων των. Με τον μικρό αυτόν αριθμό (4), σε σχέση προς τον τεράστιο αριθμό όλων των *Ευαγγελίων* που τότε ήσαν εν χρήσει, προσπάθησε να διατηρήσει κάποια πολυπλευρία και κάποια ενότητα. Δεν έθεσε όμως ένα και μοναδικό *Ευαγγέλιο* όπως λογικώς έπρεπε να πράξει και έτσι με ένα και μοναδικό *Ευαγγέλιο* να περιορίσει τις αντιφάσεις και τις διαφορετικές τάσεις σε πολύ μεγάλο βαθμό. Θέλησε να διατηρήσει κάποια ποικιλία και πλουραλισμό ώστε να συγκρατήσει περισσότερους οπαδούς στις χριστιανικές τάξεις. Αλλιώς θα είχε μείνει αυτός και καμιά εβδομηνταπενταριά εργάτες που είχε πάρει μαζί του.
- Ένα άλλο θέμα που μπορεί να σημαίνει είναι το ότι πιθανόν να υπήρχε κάποιος παλαιότερος πυρήνας αυτών των *Ευαγγελίων* ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα που σωρηδόν υπήρχαν κατά τον πρώτον και δεύτερον αιώνα Κ.Ε. και τα οποία ήταν είτε ψευδεπίγραφα είτε αγνώστων ή ασημάντων συγγραφέων. Αυτά όπως όλα είχαν μικρή και τοπική μόνο κυκλοφορία εντός των ομάδων και των κοινοτήτων τους και αυτά έτυχε να τα γνωρίζει ο Ειρηναίος και η ομάδα του, ή αυτά του άρεσαν περισσότερο απ' όλα τ' άλλα. Έτσι κατά την δράση του εναντίον των αιρέσεων εθέσπισε αυτά ως μόνα κανονικά αφού βεβαίως προηγουμένως τους έκανε μια κατάλληλη επιμέλεια. Γι' αυτό τα γνωρίζει μόνο αυτός και κανένας από τους προηγουμένους του και γι' αυτό στους τίτλους των αρχίζει με την πρόθεση «κατά»! Αλλά επαναλαμβάνομε ό,τι

> είχε ο Ειρηναίος στα χέρια του ή ό,τι έγραψε ο ίδιος εμείς δεν το έχομε σήμερα για να το δούμε και να το εξετάσομε...

Το μόνο διασωθέν έργο του Ειρηναίου είναι το τρίτομο βιβλίο του *Κατά Αιρέσεων* (*Adversus Haeresies*), το οποίο θεωρείται ένα από τα σπουδαιότερα χριστιανικά τεκμήρια πριν από την σύνοδο της Νικαίας, 325 Κ.Ε. Σ' αυτό το έργο (τόμος ΙΙ, κεφάλαιο 12, παράγραφοι 3, 4, 5 ή Ante-Nicaea Vol. 5, 2. 22, σελίδα 196) ο Ειρηναίος γράφει το εξής πολύ σημαντικό: Ο Ειρηναίος αποκηρύττει ως αίρεση το ότι ο Ιησούς έδρασε μόνο έναν χρόνο κατά μίαν παράδοση και τρία κατ' άλλην, όπως ακριβώς δηλώνουν τα τρία νυν *Συνοπτικά Ευαγγέλια* και το *Κατά Ιωάννην* αντιστοίχως. Ο Ειρηναίος ισχυρίζεται ότι ο Ιησούς έδρασε και εκήρυξε περί τα είκοσι έτη και εσταυρώθηκε όταν ήταν 50 και όχι 30-33 ετών όπως ισχυρίζονται οι ορθόδοξοι Χριστιανοί. Εξηγεί και τους λόγους διά τους οποίους δεν ημπορεί να παραδεχθεί αυτές τις παραδόσεις. Ένας λόγος είναι ότι τόσο λίγος καιρός δεν έφτανε για να περιθάλψει ο Ιησούς όλους αυτούς για τους οποίους ήλθε στη γη. Άλλος λόγος είναι οι ίδιες οι μαρτυρίες των ιδίων των μαθητών του Χριστού, ιδίως του Ιωάννου, πολλών πρεσβυτέρων και άλλων οι οποίοι επιστοποίησαν αυτά που αυτός ισχυρίζεται. Και τέλος ερωτά: «Ποιους θα πρέπει λοιπόν να πιστέψομεν;»! (Αυτούς τους μάρτυρες, ή αυτές τις παραδόσεις;). Βλέπομε λοιπόν εδώ μια τρομερή διαφωνία μεταξύ των *Ευαγγελίων* και των όσων ισχυρίζεται ο Ειρηναίος στο έργο του.

(Οι χριστιανοί συνήθως ισχυρίζονται ότι ο Ιησούς έζησε 33 χρόνια. Αυτό είναι υποκλοπή της ηλικίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η οποία έγινε επειδή ακόμα και κατά τους πρώτους αιώνες Κ.Ε. ο πρόωρος θάνατος του Αλεξάνδρου και οι μύθοι περί αυτού γενικώς ήταν πολυσυζητημένα και λαοφιλή θέματα.).

Περί τα έτη +200 - 210 ο Τερτυλλιανός κτυπά τον Μαρκίωνα με ύβρεις και ψευτιές. Τον κατηγορεί ότι είχε διαφθείρει το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*. Τα αποσπάσματα που αναφέρει από το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* των ημερών του και τα συγκρίνει με τα αντίστοιχα του *Ευαγγελίου του Μαρκίωνος* για να αποδείξει την κατηγορία του είναι διαφορετικά απ' αυτά που το σημερινό *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* περιέχει.

Απ' αυτά τα στοιχεία κ.ά. συμπεραίνομε ότι τα σημερινά *Ευαγγέλια* σίγουρα διαφέρουν σημαντικά από αυτά που είχε κατά νουν και εξέδωσε ο Ειρηναίος. Ο Ειρηναίος είχε στα χέρια του διάφορες παραδόσεις από τις οποίες διάλεγε αυτές που του φαίνονταν εύλογες ενώ απέρριπτε όσες ο ίδιος θεωρούσε παράλογες. Επίσης βλέπομε ότι ακόμα και τότε (180 - 185 Κ.Ε.) υπήρχαν διαφορετικές παραδόσεις για τη δράση του Ιησού και δεν είχαν εξακριβώσει ούτε καν την διάρκειά της. Ο Ευσέβιος και οι άλλοι μετά τον Κωνσταντίνο δεν διέσωσαν τα χριστιανικά έργα των τριών πρώτων αιώνων να βλέπαμε πόσες διαφορετικές και αποκλίνουσες παραδόσεις υπήρχαν, κλπ! Έρχονται λοιπόν μετά οι χριστιανοί απολογητές και προπαγανδιστές να μας επιβάλλουν να πιστέψομε ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* και της *Καινής Διαθήκης* είναι ιστορικό πρόσωπο!

Εν κατακλείδι τα *Ευαγγέλια* και ουσιαστικά ολόκληρη η *Καινή* είναι κείμενα πίστεως και τίποτα παραπάνω. Επανεκδόσεις με πάρα πολλές αναπροσαρμογές, παρεμβολές και χαλκεύεις, οι οποίες έχουν εντοπιστεί από τους ειδικούς, έλαβαν χώρα κατά την διάρκεια πολλών αιώνων. Αυτό αποδεικνύει την συνεχή αναπροσαρμογή τους για να καλύψει τις κατά

τόπους και χρόνους συνεχείς και αυξανόμενες ανάγκες και αντιφάσεις αυτής της παράλογης πίστεως παρ' όλον ότι αυτή απεκαλύφθη εξαρχής από τον ίδιο τον Θεό! Από τον Κωνσταντίνο «τον Μέγα Άγιο» και μετά όλα αυτά τα στοιχεία εξυπηρετούσαν επί πλέον πολιτικές και συμφεροντολογικές σκοπιμότητες. Επί πλέον τα *Ευαγγέλια* όπως και άλλα βιβλία της *Καινής* είναι ψευδεπίγραφα (π.χ., η *Πρός Εβραίους Επιστολή* του Παύλου, κ.ά.) ενώ άλλα έχουν κριθεί ως κατά πάσαν πιθανότητα ψευδεπίγραφα (π.χ., *Β΄ Επιστολή Πέτρου*, *Αποκάλυψις του Ιωάννου,* κ.ά.). Ως εκ τούτου τα *Ευαγγέλια* όπως και ολόκληρη η *Καινή Διαθήκη* δεν έχουν απολύτως καμία ιστορική αξία! (Βλέπε και το παρακάτω μέρος περί ψευδεπιγράφων.).

Οι απολογητές δεν ομιλούν καθόλου για τον *Πάπυρο* 75 (P^{75}) ο οποίος χρονολογείται περί το 200 Κ.Ε. (15 χρόνια μετά τον Ειρηναίο) και περιέχει ένα μικρό κομματάκι από το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*, κεφάλαιο 23. Όπως φαίνεται αυτό γίνεται διότι το πρώτο ήμισυ του στίχου 34: «*ο δε Ιησούς έλεγε· πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι.*» δεν υπάρχει μέσα στον πάπυρο. (Το δεύτερον ήμισυ του στίχου είναι: «*διαμεριζόμενοι δε τα ιμάτια αυτού έβαλον κλήρον.*», το οποίον είναι ανακόλουθο ως προς το πρώτο.). Οπότε θα έχουν κακά ξεμπερδέματα αν τον αναφέρουν. Πώς θα μας εξηγήσουν το ότι ένας τόσο παλαιός πάπυρος δεν περιέχει αυτό το σημαντικότατο και νευραλγικό κομματάκι, στο οποίο ο Ιησούς συγχωρεί από τον σταυρό αυτούς που τον εστραύρωσαν, όταν μάλιστα αυτή η πράξη του, διά την οποίαν καμώνονται και υπερηφανεύονται, αναφέρεται μόνο στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* και πουθενά αλλού; (Βλέπε: Bart D. Ehrman, *Misquoting Jesus*, σελίδες 190 - 195.). Έχομε λοιπόν και εδώ άλλη μια απόδειξη ότι στα *Ευαγγέλια* έχουν γίνει πολλές προσθαφαιρέσεις σύμφωνα με τις ανάγκες των καιρών και της πίστεως και συνεπώς ότι δεν είναι τα ίδια με αυτά που έγραψε ο Ειρηναίος!

Αναφέρομε το σημαντικό στοιχείο ότι, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά επιδεικνύουν 12 θρύμματα παπύρων από αντίγραφα της χαμένης, αρχικής και πρωτότυπης μετάφρασης των Εβδομήκοντα(δύο) της *Παλαιάς Διαθήκης* στα οποία υπάρχει το όνομα της Εβραϊκής θεότητας με το τετραγράμματον ΓΧΒΧ (*Γιαχβέχ*) αμετάφραστο και γραμμένο με τους τέσσερις Εβραϊκούς χαρακτήρες σε όλα τα σημεία όπου στη σημερινή, επίσημη και καθιερωμένη μετάφραση βλέπομε τη Χριστιανική φράση «*Κύριος ο Θεός*». Σε κάθε ορθόδοξη μετάφραση σε άλλη γλώσσα ή ανάγνωση της *Μασόρας* βλέπομε ή ακούμε την λέξη «Γιαχβέχ» να αντικαθίσταται από την λέξη «Χασέμ = το όνομα του Θεού», διότι το «Γιαχβέχ» απαγορεύεται να διαβαστεί και να προφερθεί, από τον σαφή νόμο τού *Λευιτικού* 24: 16: «*ονομάζων δε το όνομα Κυρίου, θανάτω θανατούσθω· λίθοις λιθοβολείτω αυτόν πάσα η συναγωγή Ισραήλ· εάν τε προσήλυτος, εάν τε αυτόχθων, εν τω ονομάσαι αυτόν το όνομα Κυρίου, τελευτάτω.*», βλέπε και *Έξοδος* 20: 7 και *Δευτερονόμιον* 5: 11. Το φαινόμενο αυτό εμφανίζεται περί τις 7500 φορές εντός της *Μασόρας*.

Τελικά ερωτούμε τους χριστιανούς απολογητές και μη να μας απαντήσουν στα εξής: Αν όπως λένε τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* εγράφησαν από τους αγίους, θεόπνευστους και εμπνευσμένους συγγραφείς των μέσα στο δεύτερο ήμισυ του πρώτου αιώνος, τότε:

α) Γιατί οι χριστιανοί δεν διατήρησαν τα πρωτότυπα αυτά πάση θυσία, αλλά αντ' αυτών έχομε κείμενα από το + 350 Κ.Ε. και μετά;

β) Γιατί και πώς εμφανίστηκαν δεκάδες άλλων αντικανονικών *Ευαγγελίων* σε αντίθεση προς τα τέσσερα μόνα θεόπνευστα;
γ) Γιατί δεν διέσωσαν όλα τα κείμενα τών: Ηγησίππου, Ειρηναίου, Παπία και πολλών άλλων.
δ) Γιατί ο μόνος αληθινός και παντοδύναμος Θεός τους επέτρεψε να χαθούν τα κείμενα των εμπνευσμένων ευαγγελιστών του και έτσι να επικρατήσει μετά μια ακατάσχετη ακαταστασία;

11. Ψευδεπίγραφα

Σήμερα λοιπόν πολλοί απολογητές καλυπτόμενοι πίσω από την ανωνυμία γράφουν ό,τι θέλουν και όπως το θέλουν και σε ότι θέλουν, χωρίς να παραθέτουν τις επιστημονικές έρευνες και κριτικές πάνω στο θέμα, τις οποίες το κοινό δεν γνωρίζει. Όταν δε κάποιος τους καταμαρτυρήσει, τότε χρησιμοποιούν κάθε λασπολογία και κακοήθεια εναντίον του, αφού η ανωνυμία τους προστατεύει ικανοποιητικά. Στην δε επιχειρηματολογία τους η ψευδεπιγραφία διαφόρων κειμένων τους έρχεται πάρα πολύ βολική.

Βεβαίως από τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, έχομε το συχνότατο φαινόμενο *ανωνύμων*, *ψευδεπιγράφων* (ή *ψευδωνύμων*), *αποκρύφων*, κλπ., έργων. Μπορούμε να πούμε ότι αυτές οι λέξεις αποτελούν ίδιον γνώρισμα του Εβραιο-Γνωστικο-Χριστιανισμού, αν δεν είναι συνώνυμες μόνο με τον καθαρό Χριστιανισμό.

Όπως έχομε προαναφέρει, ακόμα και τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, είναι ψευδεπίγραφα. Αυτό σημαίνει ότι δεν τα έγραψαν οι συγγραφείς των οποίων τα ονόματα φέρουν, αλλά άλλοι οι οποίοι έμειναν άγνωστοι, αφού τα τέσσερα ονόματα που έχουν καθιερωθεί είναι ψευδή. Αυτό είναι το συμπέρασμα πολλών αμερολήπτων επιστημονικών ερευνών. Οι προτεστάντες παραδέχονται το συμπέρασμα αυτό, χωρίς να ορρωδούν διά την πίστην των μόνο και μόνο επειδή τους αρέσει. Οι καθολικοί και οι ορθόδοξοι, κολλημένοι στον στείρο δογματισμό τους, απορρίπτουν το συμπέρασμα αυτό κυριολεκτικά, χωρίς όμως να προσκομίζουν κανένα πειστικό επιχείρημα εναντίον του.

Το φαινόμενο της ψευδεπιγραφίας και προσθαφαιρέσεων ήταν συχνό και συνεχίσθηκε επί πολλά έτη. Η τελική προειδοποίηση της *Αποκαλύψεως*, 22: 18-19 «*Μαρτυρώ εγώ παντί τω ακούοντι τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου. εάν τις επιθή επί ταύτα, επιθήσει ο Θεός επ' αυτόν τας πληγάς τας γεγραμμένας εν τω βιβλίω τούτω· και εάν τις αφέλη από των λόγων του βιβλίου της προφητείας ταύτης, αφελεί ο Θεός το μέρος αυτού από του ξύλου της ζωής και εκ της πόλεως της αγίας, των γεγραμμένων εν τω βιβλίω τούτω.*», φανερώνει ακριβώς ότι αυτό το φαινόμενο των προσθαφαιρέσεων ήταν πολύ του συρμού μέσα την «αληθινή και αποκαλυφθείσα θρησκεία». Ως παρείσακτη (παρεμβολή του Εράσμου αιώνες μετά), φανερώνει ότι κάτι ήξερε αυτός που την έβαλε!

Ένα άλλο απλό παράδειγμα ψευδεπιγράφων έργων είναι του Διονυσίου του Αρεοπαγίτου. Αυτά έχουν αποδειχθεί ότι εγράφησαν τον πέμπτον αιώνα από κάποιον που ήθελε για δικούς του λόγους να αποκρύψει την ταυτότητά του. Μερικές μέθοδοι αποδείξεων έγιναν διά της συγκριτικής φιλολογίας και από τα νεοπλατωνικά στοιχεία που τα γραπτά αυτά περιέχουν. Δεν ήταν δυνατόν τον πρώτον αιώνα, που υποτίθεται ότι έζησε ο Διονύσιος, να αναφέρει νεοπλατωνικά στοιχεία του Πρόκλου, ο οποίος έζησε τον πέμπτον αιώνα, κλπ.

Μάλλον ο συγγραφέας ήταν κάποιος ασήμαντος και έτσι χρησιμοποιώντας το όνομα κάποιου «μεγάλου» αγίου, έστω και μυθολογικού, ήλπιζε ότι τα έργα του θα είχαν μεγάλο αντίκτυπο όπως τελικά είχαν. Έτσι πολλές φορές ο συγγραφέας αυτών των κειμένων αναφέρεται με το παρανόμι «Ψευδο-Διονύσιος». Ως γνωστόν ο Διονύσιος «Αρεοπαγίτης» αναφέρεται στην *Καινή Διαθήκη* μόνο σε ένα στίχο, *Πράξεις* 17: 34. Μετά ταύτα πουθενά αλλού. Τον τέταρτον αιώνα ο τερατολόγος Ευσέβιος τον αναφέρει σαν δεύτερο επίσκοπο Αθηνών (πρώτον έχει τον Παύλο) στο έργο του *Εκκλησιαστική Ιστορία* (ή καλλίτερα «*Εκκλησιαστική Μυθιστορία*»). Πέραν τούτων εκλείπουν τα πάντα περί αυτόν από όλες τις ιστορικές πηγές.

Όπως είναι γνωστόν οι *Πράξεις των Αποστόλων*[14] καθώς και ολόκληρη η *Καινή Διαθήκη* δεν είναι ιστορικό βιβλίο, ο δε Ευσέβιος ψεύδεται ασυστόλως. Δεν τον ενδιαφέρει η αλήθεια όπως ομολογεί. Έτσι περί Διονυσίου Αρεοπαγίτου υπάρχουν μόνο κάτι Χριστιανικές παραδόσεις οι οποίες επλάσθησαν από αγνώστους εκ των υστέρων. Π.χ., λένε ότι, όταν σταύρωναν τον Ιησού, ο τότε παγανιστής Διονύσιος έτυχε να βρίσκεται στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και από 'κει «ήταν ο μόνος που είδε» την τρίωρη μεσημεριάτικη «έκλειψη ηλίου» (που δεν έγινε!) και ανεφώνησε (;) το γνωστό παραμυθένιο ρητό που απέδωσε σ' αυτόν η χριστιανική παράδοση του τετάρτου αιώνος: «Σήμερον ή Θεός πάσχει ή το πάν απώλετο»! Ακόμα λένε ότι αργότερα, μετά την προσχώρησή του στον Χριστιανισμό, πήγε στο Παρίσι (άραγε για ψώνια;) όπου και απέθανε. Προς τιμήν του έχουν οικοδομήσει το στάδιο του Saint Dennis που μπορεί να επισκεφτεί κανείς στο Παρίσι σήμερα. Μόνο σε παραμύθια μπορεί να βρει κανείς τέτοιες φαντασιώσεις.

{[14] Πρέπει ο αναγνώστης να λάβει υπ' όψη του ότι η σύγχρονη ιστορική και θεολογική επιστήμη απορρίπτει ολοσχερώς τις *Πράξεις των Αποστόλων* ως φορέα – ακόμη και ψηγμάτων – ιστορικών στοιχείων. Παρά την αντίθετη γνώμη των φανατικών, που θεωρούν κάποιον Λουκά φίλο του Παύλου, ο οποίος υποτίθεται ότι τις έγραψε, ως ιστορικό πρώτης τάξεως, είναι γεμάτες με μυθεύματα, σφάλματα και παρεμβολές, δεν παρέχουν χρονολογίες και τελειώνουν αφύσικα και απότομα, κλπ. Από την σύγκρισή τους με τα έργα του Ιωσήπου συμπεραίνομε χωρίς αμφιβολία ότι ο συγγραφέας τους ή οι χαλκευτές τους έριχναν πολλές ματιές σ' αυτά, αλλά τα παράλλαζαν και δημιουργούσαν λάθη. Περιέχουν και πολλές αντιφάσεις εντός του κειμένου των και ανατιφάσεις με το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο*!}

12. Βιβλίο του Δανιήλ.
Άλλο ένα χτυπητό παράδειγμα ψευδεπιγραφίας και παραμυθολογίας

Εδώ δεν θα επιχειρήσομε να εκθέσομε όλη την τεράστια τερατολογία, ανακρίβεια, παραποίηση, ανιστορικότητα, το ψεύδος, κλπ. αυτού του βιβλίου. Έχουν γραφτεί πολλοί τόμοι στην διεθνή βιβλιογραφία για την κιβδηλότητά του. Απλώς ολίγες νύξεις και παρατηρήσεις (μία των οποίων είναι πρωτότυπη) θα κάνομε. Τα υπόλοιπα τα αφήνομε στον ενδιαφερόμενο αναγνώστη να τα βρει και να τα πιστοποιήσει. Οφείλει βεβαίως να γνωρίζει καλά την ιστορία τουλάχιστον από το 700 μέχρι το 100 Π. Κ.Ε.

Το βιβλίο του Δανιήλ, προφητικό υποτίθεται, οι πιστοί των χριστιανικών και εβραϊκών αιρέσεων ισχυρίζονται και διαλαλούν ότι γράφτηκε στην Βαβυλώνα από τον Δανιήλ, επωνο-

μασθέντα και Βαλτάσαρ από τον Βαβυλώνιο βασιλέα, συνετό και δίκαιο νεαρό, επιλεγμένο προφήτη του Γιαχβέχ, κατά την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία της εβραϊκής ανωτέρας και άρχουσας κοινωνικής τάξεως.

Για να δούμε πολύ σύντομα πως είχε η ιστορία της μετοικεσίας ή ακριβέστερον των 3 μετοικεσιών. Από την Εβραϊκή Ιστορία, και το βιβλίο *Δ΄ Βασιλειών* 21: 26, κεφάλαια 22 και 23, ο βασιλιάς Ιωσίας ο υιός του Αμών (και της Ιεδιδά, βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* 33: 25, 34: 1-32, 35: 1-25, κλπ.), σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων το – 609 σε ηλικία 39 ετών. Άφησε τέσσερις γιους: τον Ιωάχαζ ή Ιωανάν, τον Ελιακίμ ή Ιωακίμ, τον Ματθανίαν ή Σεδεκίαν, και τον Σαλούμ, *Δ΄ Βασιλειών* 23: 30, 23: 34, 24: 17, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15. Η πρώτη σημαντική μετοικεσία έγινε μεταξύ – 604-602, επί βασιλέως Ιωακίμ (και Ιωακείμ) δεύτερου γιου του Ιωσία, *Δ΄ Βασιλειών* 23: 34-37, 24: 1-5, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, *Δανιήλ* 1: 1-2, κλπ. Ο Ιωακίμ δεν μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα μαζί με τους άλλους. Ο Ναβουχοδονόσορ τον έκανε υποτελή βασιλέα. Αλλά 3 χρόνια μετά ο Ιωακίμ επαναστάτησε και μετ' ολίγον απέθανε. Περίπου 7 ή 8 χρόνια αργότερα και μετά από ταραχές, μόλις που είχε αναλάβει ως βασιλεύς ο γιος τού Ιωακίμ, ονόματι Ιωαχίμ κατά τους Ο΄(β΄) αλλά Ιωαχίν κατά την *Μασόρα* και την έκδοση του King James, κ.ά., ο Ναβουχοδονόσορ επανεκστρατεύει κατά της Ιουδαίας και τιμωρεί σκληρά με νέα μετοικεσία *Δ΄ Βασιλειών* 24: 6-16. Ο Ιωαχίμ-Ιωαχίν με όλη του την οικογένεια, δεν είχε την τύχη του πατέρα του. Μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα και αυτός πρέπει να είναι ο Ιεχονίας του *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 16 και του *Ματθαίου* 1: 10-11. (Σημειώστε ότι μεταξύ των βιβλίων των *Βασιλειών* και των *Παραλειπομένων* πολλά ονόματα έχουν παραλλαγές. Εδώ το «ν» της *Μασόρας* ταιριάζει με το «ν» του Ιεχονία.). Η τελευταία και χειρότερη μετοικεσία έλαβε χώρα μεταξύ – 586-585, επί βασιλέως Σεδεκία, τρίτου γιου του Ιωσία, ο οποίος είχε την τύχη να είναι ο τελευταίος βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα. Αυτός και η οικογένεια του είχαν φρικιαστική τύχη στα χέρια του εξαγριωμένου πλέον βαβυλωνίου βασιλιά. Εθανάτωσε τα παιδιά του μπροστά στα μάτια του, μετά τον ετύφλωσε, τον έντυσε με λινάτσες και τον έσυρε αλυσοδεμένο στην Βαβυλώνα. Εκεί απέθανε στο σπίτι ενός μυλωνά στο οποίο έζησε το τέλος της ζωής του σε κακό χάλι. Αυτή την φορά ο Ναβουχοδονόσορ ετιμώρησε πολύ σκληρά την Ιουδαϊκή άρχουσα τάξη για την ανυπακοή, αναξιοπιστία και μπαμπεσιά της, *Δ΄ Βασιλειών* 25: 1-26, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, κλπ. Ακόμα ο Ναός του Γιαχβέχ τα γραπτά που περιείχε και μέρος της Ιερουσαλήμ καταστράφηκαν από τους Βαβυλωνίους.

(Τα επεισόδια από τον Μανασσή, παππού του νεαρού βασιλέως Ιωσία, τον θλιβερότατο Σεδεκία, τρίτο γιο του Ιωσία και τελευταίου βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα, μέχρι το διάταγμα του βασιλέως των Περσών Κύρου στην συνέχεια, αναφέρονται συχνά στην *Παλαιά Διαθήκη*. Βλέπε *Βασιλειών*, *Παραλειπομένων*, *Έσδρας*, *Νεεμίας*, *Δανιήλ* και σε διάφορα άλλα χωρία που δεν νομίζω ότι χρειάζεται να τα καταγράψω όλα εδώ. Ο βασιλιάς Ιωσίας, υιός Αμών, απέθανε 5-6 χρόνια πριν η Βαβυλώνα αρχίσει να επεμβαίνει στις Ιουδαϊκές υποθέσεις με εκστρατείες και μετοικεσίες. Ο πρόωρος χαμός του στην μάχη κατά των Αιγυπτίων, προκάλεσε μεγάλο θρήνο και οδυρμό στο Λευιτογιαχβικό ιερατείο τού τότε συμβουλάτορα προφήτη Ιερεμία που αναγράφεται στο βιβλίο της *Παλαιάς Διαθήκης* «*Θρήνοι*». Πρόκειται για μοιρολόγια για τον αγαπητό και πειθήνιο βασιλιά του ιερατείου τον νεαρό Ιωσία. Ενώ λοιπόν ο Ιωσίας απέθανε τουλάχιστον 5 χρόνια προτού καν οι Βαβυλώνιοι μπούνε στις υποθέσεις της Ιουδαίας, ούτε τους συνάντησε στο δρόμο του, ο *Ματθαίος*, 1: 11, αναφέρει ότι: «*Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί*

της μετοικεσίας Βαβυλώνος.», δηλαδή εγέννησε τα εγγόνια του αντί τα παιδιά του, και που, στην Βαβυλώνα που δεν είχε πάει ποτέ του, κλπ. Άντε βρείτε την άκρη με την άπειρη θεοπνευστία των γραφών...).

Το βιβλίο του *Δανιήλ*, όπως έχουν αποδείξει οι επιστήμονες, με πρώτο τον Πορφύριο στο πολύτομο έργο του κατά των Χριστιανών και το οποίο οι χριστιανοί κατέκαψαν, είναι ψευδεπίγραφο, υστερόγραφο και γράφτηκε στο Ισραήλ κατά τα έτη 166-165 Π.Κ.Ε. Δεν γράφτηκε σε καμιά Βαβυλώνα από κάποιον πρωθυπουργό της Βαβυλώνας, Δανιήλ, μέσα στα έτη της βαβυλωνίου αιχμαλωσίας, 604 ή 585-535 Π.Κ.Ε., όπως οι Χριστιανοί θεολόγοι λανθασμένα ή ψευδώς κραυγάζουν. Πρόκειται για ένα ανάκατο, ασουλούπωτο, νοσηρό, εσχατολογικό, μεσσιανικό βιβλίο με πολλά κραυγαλέα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις. Ενώ ως υστερόγραφο «δεν προφητεύει τίποτα απολύτως για το παρελθόν», και επί πλέον μερικές προβλέψεις του για τα έτη που γράφτηκε, μερικές των οποίων αφορούν τον Αντίοχο, έπεσαν έξω, παρά ταύτα οι Χριστιανοί το έχουν κατατάξει στα μεγάλα προφητικά βιβλία. Το βιβλίο του *Δανιήλ* που έχομε στα χέρια μας είναι γεμάτο με τρομερά ιστορικά λάθη και εξεζητημένα παραμύθια που εύκολα συμπεραίνεται ότι κανένας Δανιήλ, επονομασθείς και Βαλτάσαρ, πρωθυπουργός για 65 χρόνια και βάλε τεσσάρων Βαβυλωνίων βασιλέων (και τριών ακόμα που παρεμβάλλονται ανάμεσα στους τέσσερις, αλλά στο βιβλίο του τους αγνοεί ο θεόπνευστος πρωθυπουργός τους!), δεν το έγραψε τον 6^{ο} αιώνα Π.Κ.Ε.

Μερικοί χριστιανοί θεολόγοι πιεζόμενοι κάτω από το βάρος της αλήθειας και της επιστημονικής δεοντολογίας παραδέχονται ότι το *Βιβλίο του Δανιήλ* πράγματι γράφτηκε κατά τα έτη 166-165 Π.Κ.Ε. και τω όντι περιέχει πολυάριθμα ιστορικά λάθη. Αλλά, όπως και πάντοτε έτσι και τώρα προσπαθούν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Εμένα προσωπικώς μου έχουν πει ότι το βιβλίο μεν εγράφη από αγνώστους συγγραφείς ειδικά τότε για να τονώσει το πεσμένο ηθικό των Εβραίων που επαναστάτησαν κατά των Ελληνιστών Εβραίων και των Ελλήνων Σελευκιδών (πράγμα αληθές), αλλά παρά τα λάθη που περιέχει, κατέγραψαν εκεί μέσα τα γεγονότα και τις προφητείες που συνέβησαν με τον υποτιθέμενο Δανιήλ στην Βαβυλώνα 400 χρόνια πριν και εντωμεταξύ οι Εβραίοι τα μετέφερναν προφορικώς, από στόμα σε στόμα, μέχρι τότε. Μόνο που αυτά είναι τωρινές και ανεξέλεγκτες δικαιολογίες βγαλμένες μόνο κατόπιν της πιέσεως και των επιχειρημάτων των επιστημόνων, ενώ για 2000 χρόνια μας σερβίρανε άλλα πράγματα!

Τα συμβάντα που το υστερόγραφο (περί το 166 Π. Κ. Ε) και ψευδεπίγραφο βιβλίο του Δανιήλ επικαλείται ουδέποτε συνέβησαν. Είναι παραμύθια! Το αποδεικνύουν περίτρανα οι επιστήμες της Ιστορίας και Αρχαιολογίας σε σχέση με όλα τα κραυγαλέα και εξόφθαλμα ιστορικά λάθη και αντιφάσεις που το βιβλίο περιέχει. Επιστημονικώς, έχει αποδειχθεί ότι είναι ένα ψευδεπίγραφο βιβλίο του 165 ± 1 Κ.Ε., που γράφτηκε από κάποιον άγνωστον ή κάποιους αγνώστους στο Ισραήλ για να φανατίσει τους Εβραίους εναντίον του Αντιόχου Δ΄ του Επιφανούς, των Ελλήνων, των Ελληνιζόντων Εβραίων, κ.ά., κατά την επανάσταση των Μακκαβαίων. Αυτά, τα είχαν καταγγείλει πρώτοι ο Κέλσος και ο Πορφύριος, των οποίων τα συγγράμματα οι χριστιανοί έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να τα εξαφανίσουν και να μην τα διαφυλάττει κανείς στην βιβλιοθήκη του, επί ποινή θανάτου. Στην διεθνή βιβλιογραφία υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα τα οποία εκθέτουν το πλήθος των τρομακτικών ιστορικών λαθών και ασυνεπειών του βιβλίου του *Δανιήλ* και συνεπώς αποδεικνύ-

ουν την κιβδηλότητα και αχρηστότητά του. Ανατρέξετε την βιβλιογραφία να βρείτε τις σχετικές έρευνες.

Στην επίσημη Εβραϊκή *Μασόρα* το βιβλίο του *Δανιήλ* δεν κατατάσσεται στα προφητικά βιβλία, αλλά στην ομάδα των «γραπτών». Οι Εβραίοι αν και το έχουν βάλει στον κανόνα τους πάντα το θεωρούν ύποπτο και το αντιμετωπίζουν με ισχυρή δυσπιστία. Έτσι ναι μεν υπάρχει στον κανόνα της *Μασόρας* αλλά εν αμφιβόλω. Δεν το έχουν θέσει μεταξύ των *Προφητών*· απλώς το έχουν κατατάξει στα περιθωριακά και ύποπτα *Γραπτά*.

Εκείνο που μπορεί να έχει συμβεί είναι το ότι κάποιος συνετός και δίκαιος νέος, ονόματι Δανιήλ, έζησε μαζί με τους αιχμαλώτους Εβραίους στην Βαβυλώνα τον καιρό εκείνο, αν λάβομε υπ' όψιν την αναφορά στο όνομα αυτό από τον διαταραγμένο σαμανοπροφήτη μεσούγκα Ιεζεκιήλ (14: 14, 20 και 28: 3) και την απόκρυφη ιστοριούλα της Σωσάννας και των δύο γερόντων! Πρέπει όμως να πούμε ότι στον Ιεζεκιήλ τής Μασόρας το όνομα «Δανιήλ» σε εβραϊκούς χαρακτήρες, γράφεται διαφορετικά από ότι στο βιβλίο του Δανιήλ. Διαφέρει κατά ένα εβραϊκό γράμμα! Ακόμα, η ιστοριούλα της Σωσάννας που για την Μασόρα και τον Προτεσταντισμό θεωρείται απόκρυφη, είναι πιθανόν να είναι η μόνη που βασίζεται σε αληθινό συμβάν ένεκα του οποίου ο κατά τα άλλα αφανής Δανιήλ έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως από τον Ιεζεκιήλ και όλους τους ομοεθνείς του και έτσι η μνήμη του έμεινε ζωντανή για μερικούς αιώνες μετά ταύτα!

Εν συντομία, τα δέκα δευτεροκανονικά βιβλία της *Χριστιανικής Παλαιάς Διαθήκης* τα οποία οι Εβραίοι έχουν θέσει εκτός του κανόνα της *Τανάχ* και το βιβλίο του *Δανιήλ* γράφτηκαν αυτές τις εποχές. Εκτός από το βιβλίο *Σοφία Σειράχ*, το οποίο περιέχει μερικά σοβαρά και διδακτικά μέρη, τα άλλα είναι ψευδεπίγραφα και κακέκτυπα δημιουργήματα νοσηρών φαντασιών. Τί να πρωτοπεί κανείς για τέτοιες ανοησίες και ψευτιές!... Και όμως, επεκράτησαν!

Το βιβλίο του *Δανιήλ* (εβραϊστί Ντανγιέλ = ο Θεός κριτής μου) είναι θεμελιώδους σημασίας για τους Χριστιανούς, τους Εβραίους Χασιντείμ και την αλλοπρόσαλλη ψευδή θεολογία τους. Αλλά το αντίγραφο που έχουν στα χέρια τους, παρά την προσπάθεια του Εβιωνίτη Θεοδοτίωνος κατά τον δεύτερο αιώνα, να το συμμαζέψει και να το διορθώσει, είναι τόσο απαράδεκτο ώστε ποιος ξέρει τι θα ήταν τα χάλια του πρωτοτύπου.

Η χριστιανική μεσσιανική κίνηση άρχισε γύρω στο 200 Π. Κ.Ε. Αφού έλαβε διάφορες μορφές και ονομασίες καθώς και διαφόρους Χριστούς (Δανιήλ, Παύλου, Συνοπτικών, Ιωάννου, Απόκρυφους, Γνωστικιστικούς, και πολλούς άλλους) κατέληξε σ' αυτό που σήμερα ονομάζομε Χριστιανισμό, με κυρία μορφή τον Χριστό του Κωνσταντίνου (βλέπε κεφάλαιο 5: Robert M. Price, *The Da Vinci Fraud, Why The Truth is Stranger Than Fiction*, Prometheus Books, 2005.).

Πολλά μέρη του βιβλίου του Δανιήλ ομοιάζουν πολύ με αντίστοιχα μέρη του άλλου νοσηρού βιβλίου της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου*. Στην *Καινή Διαθήκη*, αναφέρεται στα χωρία: *Ματθαίος* κδ΄: 15, *Μάρκος* ιγ΄: 14, *Πρός Εβραίους* ια΄: 33. Ακόμα, η Γη είναι επίπεδη: *Ματθαίος* 4: 5-8, *Λουκάς* 4: 5, *Ησαΐας* 11: 12, *Δανιήλ* 4: 10-11, *Αποκάλυψις* 7: 1.

Όλοι οι Χριστιανοί το έχουν περί πολλού. Το επικαλούνται πολλοί χριστιανοί Πατέρες, ιδίως ο συμπλεγματικοί Ιερώνυμος και Αυγουστίνος. Περιέχει τα παραμύθια: Περί 2 ονείρων του Ναβουχοδονόσορα, της θεόρατης εικόνας του βασιλιά, των τριών παίδων και φίλων του Δανιήλ, της τρομερής (παραμυθένιας) καμίνου του Ναβουχοδονόσορος, του λάκκου λεόντων δύο φορές, του δείπνο του μετέπειτα βασιλιά Βαλτάσαρ που τον αναφέρει ως υιόν του Ναβουχοδονόσορα ενώ δεν είχαν καμιά συγγένεια, και του αστραγάλου χειρός που έγραψε στον τοίχο το «μανέ θεκέλ φάρες», της εναέριας μεταφοράς του Αβακούμ από την Παλαιστίνη στην Βαβυλώνα, της παραδοχής του Γιαχβέχ ως μόνου αληθινού θεού από τους Βαβυλωνίους και Πέρσες βασιλείς, της επταετούς μεταμορφώσεως του Ναβουχοδονόσορος σε ταύρο, του Δράκοντος και του Βήλ, κλπ. Διαβάστε το βιβλίο αν έχετε όρεξη να διαβάσετε μεταξύ άλλων και παραμύθια ανάλογα της κοκκινοσκουφίτσας!

Ακόμα περιέχει: διάφορες «προφητείες από το παρελθόν» μεταμφιεσμένες σε μια επί τούτου περίεργη γλώσσα για να φαντάζουν, πολλές νύξεις για: Χριστό (Μεσσίαχ), υιό του ανθρώπου, ανάσταση νεκρών, τέσσερις αυτοκρατορίες, την αποκατάσταση της βασιλείας του θεού επί της γης, και άλλα παραμύθια...

Μερικοί στίχοι του ενθυμίζουν στίχους των επιστολών του Παύλου (π.χ. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5, *Δανιήλ* 3: 1-7, 29).

Μέσα στις επιστολές του ο Παύλος ομιλεί για την ανάσταση είτε ως ιδέα, συμπαντική δύναμη και μελλοντικό ενδεχόμενο είτε ως γεγονός που πραγματοποιήθηκε με τον Χριστό. Ως ιδέα εμφανίζεται στον βαβυλωνιακό και μεταβαβυλωνιακό Ιουδαϊσμό με κυρίους αντιπροσώπους τον Ιεζεκιήλ, τον υποτιθέμενο Δανιήλ, τους Φαρισαίους και τους Εσσαίους. Όπως όλα δείχνουν, το κίνημα τής αναστάσεως και το χριστολογικό (Μεσσιανικό) κίνημα στον Ιουδαϊσμό συνέκλιναν. Από το 100 Π. Κ.Ε. πολλοί είχαν ασπαστεί και τις δύο πίστεις, αλλ' όχι πάντοτε με τον ίδιο τρόπο. Μετά την καταστροφή του +66-73 προέκυψαν οι δύο αντίπαλες παρατάξεις των παραδοσιακών Φαρισαίων και αυτών που αποσπάστηκαν και ονομάστηκαν Χριστιανοί.

Επίσης στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, κεφάλαιο β΄, παρουσιάζει μια δήθεν προφητεία, που πρέπει να προηγηθεί της ημέρας του Κυρίου. Αυτή προφητεύει περί του «***ανθρώπου της αμαρτίας***» και «***υιού της απωλείας***» (β΄: 3), και του «***ανόμου***» (β΄: 8) ο οποίος θα θεωρούσε τον εαυτόν του ως Θεό και θα καθόταν στον Ναό του Θεού (β΄: 4), τον γνωστό Ναό της Ιερουσαλήμ. Η αποκορύφωση αυτού του κεφαλαίου β΄ είναι το ότι ο Θεός θα εξουσιοδοτήσει αυτόν τον «άνομον» να βάζει τους ανθρώπους σε πειρασμό για να πιστεύουν ψέματα, β΄: 11-12 που είναι και Εσσαϊκή αντίληψη. (Αυτό όμως έρχεται σε αντίφαση με την *Πρός Εβραίους* στ΄: 18 όπου ο Θεός δεν ψεύδεται, και είναι λογικό, και με την *Ιακώβου* α΄: 13 όπου ο Θεός δεν βάζει σε πειρασμό κανένα.). Μερικά απ' αυτά τα χωρία του Παύλου υπενθυμίζουν χωρία των ανοήτων και αισχρών βιβλίων των *Ιωήλ* και *Δανιήλ*..

«Προφητείες» αυτού του αποκαλυπτικού, μεσσιανικού και εσχατολογικού είδους είχαν αρχίσει να γράφονται από την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας τον έκτο αιώνα Π. Κ.Ε. Συστηματικά και περισσότερον όμως τις συναντάμε να γράφονται και να διαδίδονται την εποχή των Σελευκιδών κατά τον δεύτερον αιώνα Π. Κ.Ε. Το βιβλίο του *Δανιήλ* είναι ένα χαρακτηριστικό ψευδοπροφητικό και ψευδεπίγραφο της εποχής αυτής. Αυτό έπαιξε κατά

μάλλον ή ήττον τον μεγαλύτερο και βασικότερο ρόλο στην Εσσαϊκή, Φαρισαϊκή και Χριστιανική άμεση εσχατολογία και στον άκρατο μεσσιανισμό που επακολούθησαν.

Πολλά ατυχή αιματηρά επεισόδια συνέβησαν επί βασιλείας του Αντιόχου Δ΄, του Επιφανούς, 177-164 Π. Κ.Ε. Ο Αντίοχος, μεταξύ πολλών πεπραγμένων, εβεβήλωσε και τον Ιουδαϊκό Ναό του Γιαχβέχ ποικιλοτρόπως. Αφιέρωσε τον Ναό στον Ολύμπιο Δία, έχτισε ειδωλολατρικό βωμό, εθυσίαζε χοίρους, κλπ. Αυτά και άλλα γεγονότα εναντίον των Ιουδαίων εξώθησαν τα πράγματα στην εθνικοθρησκευτική επανάσταση των Μακκαβαίων. Το βιβλίο του *Δανιήλ* αποκαλεί τον Αντίοχον και τις εντός του Ναού πράξεις του, «*βδέλυγμα ερημώσεως»* του Ναού, κλπ. (θ΄: 27, ιβ΄: 11). Δηλαδή, όλα όσα ο Αντίοχος διέπραξε στον Ναό ανάγκασαν τους Ιερείς και τους ευσεβείς Ιουδαίους να τον εγκαταλείψουν μετ' αηδίας και να τον θεωρούν πλέον έρημο (ένεκα βδελύγματος ερημώσεως)! Ο ρόλος του Αντιόχου Επιφανούς τότε, είναι ανάλογος του ρόλου του Ανόμου Ρωμαίου Αυτοκράτορος για τον Παύλο.

Η Εβραϊκή εορτή Χάνουκαχ που εορτάζεται μέσα στον Δεκέμβριο κάθε έτους, προέρχεται από αυτή εδώ την εποχή της επαναστάσεως τών Μακκαβαίων. Είναι η εορτή των Εγκαινίων ή Επαναφιερώσεως του Δευτέρου Ναού του Γιαχβέχ. Δυόμισι χρόνια περίπου μετά την έναρξη της επαναστάσεως ο Ιούδας Μακκαβαίος (γιος του Ασμοναίου ιερέα Ματταθία) επανακατέλαβε την Ιερουσαλήμ από τον Αντίοχο και επικύρωσε την επιτυχία του με συνθήκη. Τότε επανέφερε τον Ναό στον Γιαχβέχ, γκρέμισε τους βωμούς και απολύμανε τους τοίχους με φωτιά. Εόρτασε το γεγονός ανάβοντας πολλά φώτα και τις επτάφωτες ή εννεάφωτες λυχνίες, μενόρες. Γι' αυτό η Χάνουκαχ ονομάζεται και εορτή των φώτων.

Είναι πλέον αποδεδειγμένο πολλαπλώς ότι κατά την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας (6ος αιών Π. Κ. Ε) και μετέπειτα, μαζί με τις διάφορες προφητείες περί της αναγνωρίσεως του Γιαχβέχ ως του μόνου αληθινού θεού από τα όλα έθνη, πέραν του Ισραήλ, και τα όνειρα των Εβραίων περί του Γιαχβικού απεσταλμένου Μεσσίαχ που θα αποκαθιστούσε το χαμένο κράτος του Δαυίδ και θα διαφώτιζε όλα τα άλλα έθνη είτε με το καλό είτε με το άγριο, εμφανίστηκαν και πολλές θρησκευτικές αιρέσεις και διαφορές μεταξύ των Εβραίων. Τότε η Εβραϊκή θρησκεία μετεβλήθη κατά πολύ, ενσωματώνοντας διάφορα μεσανατολίτικα στοιχεία. Διαβάστε το υποτιθέμενο προφητικό *Βιβλίο του Δανιήλ* για να πάρετε μια καλή ιδέα περί αυτών των αιρέσεων, αλλά και τον Ιεζεκιήλ και τους ύστερους Ησαΐες. Αυτό το γεγονός το παραδέχονται και οι Εβραίοι, οι οποίοι πολλές φορές το εκθέτουν σαφώς στις έρευνές τους. Από την Βαβυλώνα και μετά βλέπομε π.χ., τις δοξασίες και πίστεις περί Σατανά Εωσφόρου και περί αναστάσεως των νεκρών σωμάτων, τον όρο «υιός του ανθρώπου», τον Ζωροαστρικό δυϊσμό, κλπ.

Τότε εμφανίζονται πολλά μεσσιανικά, εσχατολογικά, οραματιστικά και αποκαλυπτικά βιβλία, άλλα κανονικά και άλλα απόκρυφα που έχομε αναφέρει και σε άλλα σημεία στα οποία μπορείτε να ανατρέξετε. Αυτά είναι όμοια με τα ανάλογα βιβλία της βαβυλωνιακής και μεταβαβυλωνιακής εποχής. Μεταξύ των κανονικών βιβλίων αυτής της εποχής συγκαταλέγονται το *Βιβλίο του Δανιήλ*, το *Βιβλίο του Ιωήλ* και τα κεφάλαια 9-14 του *Βιβλίου του Ζαχαρία*. Σκοπόν είχαν να εμποδίσουν τον Εβραϊκό λαό να ελληνίζει και να τον εμψυχώσουν να πολεμήσει κατά των Ελλήνων και των Ελληνιζόντων. Όχι μόνο τα βιβλία αυτά δεν είναι προφητικά (ως γραμμένα μετά τα γεγονότα) αλλά πρόκειται για συρραφές ηλιθιοτή-

των, λαθών, σκοπιμοτήτων, φαντασιώσεων, παραλογισμών και ανακριβειών που μόνο παμπόνηροι ή τρελοί ή τρελαμένοι ή παρανοϊκοί άνθρωποι μπορούν να γράψουν. Έτσι οι πραγματικοί συγγραφείς των περισσοτέρων απ' αυτά βιβλίων κρύβονται πίσω από την ανωνυμία ή την ψευδεπιγραφία. Δηλαδή, δεν αναφέρουν καθόλου ποιος τα έγραψε ή έχουν αναγράψει ψευδή ονόματα συγγραφέων που είναι είτε τελείως φανταστικά είτε ονόματα παλαιοτέρων διασήμων ανθρώπων. Το βιβλίο του Δανιήλ όπως και του Ιωήλ και πολλά άλλα είναι ψευδεπίγραφα. Πολλά τέτοια ανόητα και βλακώδη στοιχεία αναμεμειγμένα με Ιστορία υπάρχουν και στα τέσσερα ανώνυμα (ανεπίγραφα) βιβλία των Μακκαβαίων.

Παρ' όλα ταύτα οι μεσσιανικές αναμονές με το άμεσο τέλος του υπάρχοντος κόσμου και την εμφάνιση ενός καινούργιου ήσαν τόσο έντονες που συνεχίσθηκαν για πολλά χρόνια μετά. Έχομε πάρα πολλά παραδείγματα εσχατολογικών ομάδων κατά τον δεύτερον αιώνα, λ.χ. των Μαρκιωνιτών, Μοντανιτών και πολλών άλλων, οι οποίοι στο τέλος ευρέθησαν επαίτες στους δρόμους. Αυτό το εσχατολογικό βιολί συνεχίσθηκε και μετά το έτος 1000 Κ.Ε. Τον δεύτερο αιώνα εκτός του αιρετικού Μαρτίνου Μοντανού και οι μεγάλοι Πατέρες της χριστιανικής εκκλησίας Ιουστίνος, Παπίας, Ειρηναίος και Τερτυλλιανός βασισμένοι σε δήθεν προφητείες των Παλαιο-Διαθηκικών προφητών Ησαΐα, Ιεζεκιήλ, Δανιήλ, κ.ά, πίστευαν στην άμεση εσχατολογία με την επανεμφάνιση του Μεσσία τους, την ανοικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ και την εγκαθίδρυση της χιλιετούς βασιλείας του επί της γης. Ο Μέγας Άγιος Βασίλειος, 4ος αιών, έτρεμε από τον φόβο του μην τυχόν η εσχατολογία αυτή εκπληρωθεί στις μέρες του, δεν αντέξει τα δεινά της και χάσει την βασιλεία των ουρανών! Να μυαλά να μάλαμα! Ακόμα μέχρι και σήμερα έχομε πολλά τέτοια παραδείγματα. Οι Μάρτυρες του Ιαχωβά ή Χιλιαστές, οι ορθόδοξοι Εβραίοι και διάφορες Ευαγγελιστικές αιρέσεις είναι καθημερινώς σε αναμονή και επιφυλακή! Λάβετε τα μέτρα σας...!

[Σημείωση: Ανάλογα συμπεράσματα έχομε και για το παραμυθένιο βιβλίο του Ιωνά το οποίο γράφτηκε στις αρχές του 3ου αιώνα Π.Κ.Ε., ενώ η πρωτεύουσα των Ασσυρίων, Νινευή, καταστράφηκε από τους Βαβυλωνίους περί το έτος 632 Π.Κ.Ε.]

13. Οι απολογητές και η χρήση του Ευσεβίου, με παράδειγμα: Η υποτιθεμένη Έκλειψη Ηλίου κατά την Σταύρωση του Ιησού

Όπως αναφέραμε στο μέρος (9.), τα συγγράμματα των εθνικών ιστορικών και συγγραφέων Φλέγοντος, Θαλλού, και Πορφυρίου, 2ος αιών – αρχές 4ου αιώνος, το σύγγραμμα του χριστιανού Ιουλίου Αφρικανού, 3ος αιών, και το σύγγραμμα του Γαλιλαίου ιστορικού Ιούστου της Τιβεριάδος 1ος αιών, κ.ά., έχουν απολεσθεί. Τί έχει απομείνει για να διασωθούν αυτά;! Σήμερα όμως διάφοροι αυτοβαπτισθέντες απολογητές, που συνήθως τελούν εν ανωνυμία, μας παραθέτουν «αποσπάσματα» του Φλέγοντος και του Θαλλού, τα οποία ισχυρίζονται ότι φέρουν μαρτυρίες για τον σεισμό και την έκλειψη ηλίου που δήθεν έγιναν κατά τη σταύρωση του υποτιθεμένου Ιησού. Κατ' αυτόν τον τρόπον οι απολογητές νομίζουν ότι μάς παρέχουν «ιστορικές» πλέον «αποδείξεις» περί της ιστορικής υπάρξεως τού κατ' αυτών «θρυλουμένου Ιησού που αποδείχθηκε να είναι ο προφητευμένος μυθολογικός Χριστός».

Σημειώστε ότι την έκλειψη ηλίου (ή το σκοτάδι πάνω σε όλη τη γη) την αναφέρουν ο *Ματθαίος* 27: 45, ο *Μάρκος* 15: 33 και ο *Λουκάς* 23: 44. Ο Ιωάννης την αγνοεί. Το σχίσιμο τού καταπετάσματος τού ναού στα δύο, από πάνω ως κάτω, το αναφέρουν ο *Ματθαίος* 27: 51, ο *Μάρκος* 15: 38 και ο *Λουκάς* 23: 45. Ο Ιωάννης το αγνοεί. Αλλά τα υπόλοιπα μυθολογικά συμβάντα, περί σεισμού, ανεώξεως πολλών μνημείων, αναστάσεως πολλών νεκρών στην Ιερουσαλήμ, κλπ., τα αναφέρει μόνο ο *Ματθαίος* 27: 51-53, ενώ οι άλλοι τρεις κανονικοί ευαγγελιστές τα αγνοούν.

Όλα αυτά τα δήθεν ανεξάρτητα ιστορικά «αποσπάσματα» είναι μια πλάνη που διενεργείται είτε από σκοπιμότητα, είτε από άγνοια, είτε από τυφλή ή σκόπιμη πίστη στα γραπτά του Ευσεβίου Καισαρείας. Αυτά τα αποσπάσματα, όπως τα χρησιμοποιούν οι διάφοροι νεοχριστιανοί απολογητές, μας τα παρουσιάζει ο Ευσέβιος μέσα στην «*Εκκλησιαστική Ιστορία*» του και σε άλλα έργα του. Τα αποσπούν από εκεί και δεν γεμίζουν ούτε δυο σελίδες. Είναι ελάχιστα και ξεκομμένα. Έτσι δεν αποτελούν κριτήρια της επιστήμης της Ιστορίας γι' αυτό και για τους εξής λόγους. Ο Ευσέβιος έχει πλέον αποδειχθεί, επιστημονικώς και πολλαπλώς, ότι ήταν μέγας πλαστογράφος και ψευδολόγος και ουδέποτε φρόντισε να διασώσει την αλήθεια και τις πηγές που ο ίδιος χρησιμοποίησε. Τις πηγές τις κατάστρεψε. Π.χ., το σύγγραμμα του Εβραιοχριστιανού ιστορικού του 2ου αιώνος Κ.Ε. Ηγησίππου και το σύγγραμμα του Χριστιανού ιστορικού του 3ου αιώνος Κ.Ε. Ιουλίου Αφρικανού, από τα οποία ο Ευσέβιος αντιγράφει κατά το πρώτο ήμισυ του 4ου αιώνος, έχουν ολοκληρωτικά χαθεί. Απορεί κανείς για ποιους λόγους ο Ευσέβιος δεν φρόντισε να διασώσει τέτοια ντοκουμέντα. Λόγω της θέσεως και της δυνάμεώς του μια ρητή διαταγή του για να επανεκδοθούν και να διαφυλαχθούν τα συγγράμματα αυτά αρκούσε. Ούτε τα γραπτά του Υποαποστολικού Πατέρα Παπία, (60−140 ή κατ' άλλους 70−155 Κ.Ε.), επισκόπου Ιεραπόλεως Φρυγίας, διέσωσε. Λέγεται ότι ο Παπίας έγραψε πέντε βιβλία, σχετικά με τις προφητείες για τον Κύριο, τα λόγια του Κυρίου, κλπ., τα οποία έχουν απολεσθεί. Μόνο λίγα κομματάκια αναφέρονται από τον Ευσέβιο και άλλους Πατέρες. Ο Ευσέβιος, ούτε λίγο ούτε πολύ, λέγει ότι ο Παπίας έγραψε βλακείες. Συγκεκριμένα στην *Εκκλησιαστική Ιστορία* του (3: 39), ο Ευσέβιος γράφει: «Ο Παπίας ήταν άνθρωπος πολύ μικρού νου (*σφόδρα γάρ τοι σμικρός ών τόν νούν*), αν τον κρίνομε από τα ίδια τα λόγια του.». Αυτό και αν είναι ύποπτο!... Ήλθε ο Ευσέβιος τον 4ο αιώνα για να διορθώσει και να κρίνει τους πατέρες και τις πηγές του 2ου αιώνα...

Κατά το πρότυπο του Αποστόλου Παύλου, (*Πρός Ρωμαίους* γ΄: 7, «***Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;»***, αυτό είναι το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος), ο Ευσέβιος χρησιμοποίησε κάθε δόλιο μέσο για να υποστηρίξει και να προπαγανδίσει το δήθεν αληθές της νέας Χριστιανικής θρησκείας, όπως αυτή διεμορφώθη κατά το πρώτο ήμισυ του 4ου αιώνα. Ουσιαστικά η νέα μορφή της Χριστιανικής θρησκείας ήταν δημιούργημα του Ευσεβίου με τη συνεργασία μιας ομάδας συγχρόνων του Χριστιανών μελετητών, αλλά και εθνικών όπως ο Σώπατρος, κατόπιν αυστηρής απαίτησης και εντολής του αυτοκράτορα Μεγάλου Κωνσταντίνου, ο οποίος πριν ολίγο καιρό είχε γίνει μονοκράτορας. Ο Ευσέβιος όμως απεδείχθη πολύ βιαστικός και απρόσεκτος πλαστογράφος. Έτσι οι πλαστογραφίες του ανακαλύφτηκαν σχετικά εύκολα από πολλούς αμερόληπτους ερευνητές επιστήμονες, αρκετοί των οποίων προέρχονταν από διάφορες Χριστιανικές διομολογήσεις. Ένας τέτοιος ήταν και

ο Charles B. Waite, ο οποίος έγραψε το βιβλίο *History of the Christian Religion to the Year 200* (μελετήστε τις σελίδες 332-337.).

Έτσι λοιπόν βλέπομε ότι τα αποσπάσματα που παραθέτει ο Ευσέβιος περί σεισμού, εκλείψεως ηλίου, κλπ. αναφέρονταν σε άλλο σεισμό (που έγινε στη Βιθυνία της Μικράς Ασίας, πολύ μακριά από την Ιερουσαλήμ) και σε άλλη έκλειψη ηλίου. Απλώς ο Ευσέβιος τα προσάρμοσε όσο αυτός νόμισε αρκετά για να ταιριάσουν με τους μύθους του Ματθαίου. Πλην όμως προδόθηκε από τα εξής:

1) Το ίδιο το **πρόχειρο και βιαστικό γράψιμό** του, διότι δεν προσάρμοσε φιλολογικώς την δική του γλώσσα με την γλώσσα των αρχικών συγγραφέων.
2) Από τις **αναφορές των ιδίων αποσπασμάτων** από Χριστιανούς συγγραφείς πριν τον Ευσέβιο, π.χ. τον Ωριγένη κ.ά., που είναι εντελώς διαφορετικές.
3) Από το γεγονός ότι οι αρχικοί ιστορικοί, που μόλις αναφέραμε, ήταν και παρέμειναν «**παγανιστές εθνικοί**». Οπότε αν ανάφεραν μέσα στα ιστορικά τους συγγράμματα αυτά τα συμβάντα ως αληθινά και πραγματικά, όπως θέλουν να μας τα παρουσιάσουν ο Ματθαίος και ο Ευσέβιος, τότε είναι πέραν πάσης φαντασίας το γεγονός ότι αυτοί παρέμειναν παγανιστές αντί να ασπαστούν την νέα «αληθινή» θρησκεία του Χριστιανισμού. Έχει γούστο, ο Φλέγων και ο Θαλλός να έγραφαν ιδιοχείρως ως αληθή γεγονότα την έκλειψη ηλίου, τον σεισμό και την ανάσταση των νεκρών της Μεγάλης Παρασκευής όπως μας τα παρουσιάζει ο Ματθαίος και να μη γίνουν Χριστιανοί απορρίπτοντες αμέσως τον παγανισμό! [15]

{[15] Αυτά είναι ανάλογα με εκείνη την πλαστογραφημένη μαρτυρία του Ιωσήπου (*Ιουδαϊκή Αρχαιότητα* 18: 3: 3 ή 18: 63-64), όπου ο μεν Ιησούς Χριστός ομολογείται (από τον Ιώσηπο υποτίθεται) ως σοφός Ιουδαίος Μεσσίας και τριήμερος αναστηθείς εκ νεκρών, ο δε Ιώσηπος όχι μόνον δεν προσχώρησε στον Χριστιανισμό απορρίπτοντας τον Ιουδαϊσμό, αλλά παρέμεινε ορθόδοξος Φαρισαίος μέχρι τον θάνατό του! (Αν αμφιβάλλετε, διαβάστε το βιβλίο της αυτοβιογραφίας του). Αυτή η μαρτυρία, το Testimonium Flavianum, αποτελεί άλλη μία πλαστογραφία του Ευσεβίου, όπως έχομε αναπτύξει στο μέρος (9.).

Όσο για τους αναστηθέντας νεκρούς και τα άλλα φαινόμενα της Μεγάλης Παρασκευής αναφέρονται μόνο από τον Ματθαίον. Ο Ιωάννης που συνεχώς καυχιέται ότι λέγει την αλήθεια και ήταν αυτόπτης μάρτυς στα γεγονότα τού Πάθους δεν αναφέρει τίποτα απ' αυτά. Δεν είδε και δεν άκουσε τίποτα. Τί λέτε; Περίεργο;! Ο Μέγας Αυτοκράτωρ Ιουλιανός στο *Κατά Γαλιλαίων* έργο του δικαίως απορεί πως κανένας άλλος εκτός του Ματθαίου δεν αναφέρει ούτε πληροφορήθηκε τίποτα. Ούτε Ρωμαίος συγκλητικός, στρατιωτικός, κυβερνήτης, ούτε κανένας Ιουδαίος άρχων, ραβίνος, κλπ., ούτε κανένας άλλης εθνικότητος. Όλη η υφήλιος αγνόησε αυτά τα τρομακτικά «γεγονότα»! Οπότε τί νομίζετε; Ψεύδεται ο Ματθαίος; Ναί ή ού;}

4) Ο **Θαλλός και ο Φλέγων** έζησαν κατά τον 2ο και 3ο αιώνα. Οπότε τίθεται το εξής ερώτημα: Οι περιγραφές των φυσικών φαινομένων που υπήρχαν στα συγγράμματά τους αφορούσαν φυσικά φαινόμενα τα οποία είτε συνέβησαν κατά την διάρκεια της ζωής των και που οι ίδιοι παρατήρησαν ή άκουσαν περί αυτών, είτε αφορούσαν φυσικά φαινόμενα που υποτίθεται ότι συνέβηκαν πριν 150 χρόνια τουλάχιστον; Αν υποθέσομε ότι ισχύει η δεύτερη εκδοχή, τότε ως επιστήμονες και ιστορικοί

θα έπρεπε να παραθέσουν τις πηγές τους και κάποιες ημερομηνίες. Όμως ο αντιγραφέας Ευσέβιος δεν μας ανακοινώνει καμιά τέτοια πληροφορία, όπως και θα όφειλε να πράξει αν ήταν σωστός ιστορικός, και η οποία θα ισχυροποιούσε έτι περισσότερο τους ισχυρισμούς του. Όπως όμως αποδείχθηκε από τα συγγράμματα του Ωριγένη και άλλων προηγουμένων Χριστιανών συγγραφέων, οι οποίοι αναφέρονται στον Θαλλό και τον Φλέγοντα ισχύει η πρώτη εκδοχή και ο Ευσέβιος[16] αποδεικνύεται άλλη μια φορά δόλιος πλαστογράφος.

{[16] Οι ατιμίες του Ευσεβίου έχουν καταδειχθεί πολλαπλώς στην παγκόσμια έρευνα και βιβλιογραφία. Ήδη εδώ με τα στοιχεία μας δεικνύομε μερικές. Δεν δικαιούται ο Ευσέβιος την εμπιστοσύνη που αποδίδεται σ' έναν ιστορικό. Ο ίδιος ομολογεί ότι δεν τον ενδιέφερε η αλήθεια αλλά το συμφέρον της Νέας Χριστιανικής πίστεως! Στην σύνοδο της Νικαίας το +325 έπαιξε το ρόλο του πολιτικάντη και περίμενε να δει προς τα που θα έγερνε τελικά η πλειοψηφία με την οποία στο τέλος συνυπέγραψε. Επίσης όλα τα στοιχεία συγκλίνουν στο ότι αυτός επλαστογράφησε το γνωστό και πολύ συζητηθέν Testimonium Flavianum στον Ιώσηπο (βλέπε μέρος 9.). Ο Δρ Χριστιανός θεολόγος Κωνσταντίνος Σιαμάκης, δεν κατεδέχθει να συμπεριλάβει αυτές τις ψευτο-μαρτυρίες του Φλέγοντος και Θαλλού στο λεπτομερές σύγγραμμά του: *Εξωχριστιανικές Μαρτυρίες γιά τό Χριστό καί τούς Χριστιανούς*, Εκδόσεις «Άθως», Αθήναι, 2000. Ευρίσκονται όμως, μαζί με διάφορες άλλες, στο σύγγραμμα του Charles B. Waite, *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (200), Fifth Revised Edition, C. V. Waite & Co., Chicago 1900 – 1992, ο οποίος τις τιτλοφορεί *Παραχαράξεις του Ευσεβίου* και μας μεταφέρει όλα τα αποδεικτικά στοιχεία.}

Επί πλέον, είναι **επιστημονικώς αποδεδειγμένο** ότι, δεν είναι δυνατό να γίνει έκλειψη ηλίου κατά την περίοδο πανσελήνου και ως γνωστόν το Εβραϊκό Πάσχα (Πεσάχ) εορτάζεται πάντα εντός τέτοιας περιόδου. Επίσης, μια ολική έκλειψη ηλίου διαρκεί μερικά μόνο λεπτά (10 - 30) και σε μικρό τόπο˙ όχι τρεις ώρες και σε όλη τη γη όπως επιθυμούν οι τρεις πρώτοι ευαγγελιστές.
Ένας ακόμα λόγος που αποδεικνύει ότι η έκλειψη ηλίου[17] (το σκοτάδι πάνω σε όλη τη γη) των τριών συνοπτικών δεν έγινε ποτέ μάς τον παρέχει το ***Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο***. Για να δούμε γιατί:

1. Στον μεν *Ματθαίον* 27: 45 διαβάζομε: «*Από δέ έκτης ώρας σκότος εγένετο επί πάσαν την γήν έως ώρας ενάτης.*». Δηλαδή σύμφωνα με τις σημερινές ώρες το σκοτάδι άπλωσε πάνω σε όλη τη γη από τις δώδεκα το μεσημέρι, ώρα έκτη, κατά την μέτρηση των ωρών της ημέρας την εποχή του υποτιθεμένου Ιησού, η οποία άρχιζε στις έξη το πρωί. Κράτησε μέχρι τις τρεις το απόγευμα (ώρα ενάτη), δηλαδή τρεις ολόκληρες ώρες.
2. Στον *Μάρκον* 15: 33 διαβάζομε: «*Γενομένης δέ ώρας έκτης σκότος εγένετο εφ' όλην τήν γήν έως ώρας ενάτης·*».
3. Στον δε *Λουκάν* 23: 44 διαβάζομε: «*Ήν δέ ωσεί ώρα έκτη καί σκότος εγένετο εφ' όλην τήν γήν έως ώρας ενάτης, τού ηλίου εκλείποντος,*».
4. Τώρα πάρετε την *Καινή Διαθήκη* και διαβάστε: *Ιωάννης* 19: 13-16. Ιδιαιτέρως στον στίχο 14 διαβάζομε: «***ήν δέ παρασκευή τού πάσχα, ώρα δέ ωσεί έκτη· και* (ο Πιλάτος) *λέγει τοίς Ιουδαίοις· ίδε ο βασιλεύς υμών.***». Στον δε στίχο 16 παρακάτω, δια-

βάζομε: «***τότε ούν*** (ο Πιλάτος) ***παρέδωκεν αυτόν αυτοίς*** (στους Ιουδαίους) ***ίνα σταυρωθή.***».

{[17] Ας λάβομε επίσης υπ' όψη μας ότι το θέμα του σεισμού ή των μεταθανατίων εμφανίσεων λύεται ως εξής: Όλος ο Ελληνικός Κόσμος εγνώριζε ότι ο **Ρωμύλος** απεθεώθη αναληφθείς εις τους ουρανούς εν μέσω σφοδρής καταιγίδας, σάλου, σεισμού, και σκότους τόσου ώστε να μην ηδύνατο κανείς να δει τα γύρω του, και ότι κατόπιν επανεμφανίσθη καθ' οδόν σε φίλο του Συγκλητικόν εις τον οποίον ανακοίνωσε τα συμβάντα της αποθεώσεώς του και όρισε την ίδρυση ναού και τα σχετικά της λατρείας του. Όλη αυτή την ιστορία αντέγραψαν προχείρως οι Χριστιανοί διά να την αποδώσουν στον ιδικόν τους θεό. Κατόπιν βλέπομε τον εκατόνταρχον να λέγει: «Αληθώς υιός Θεού είναι αυτός» (*Ματθαίος* 27: 54). Τί σημαίνει αυτή η φράση; Απλούστατα, οι Χριστιανοί έβλεπαν στα νομίσματα της εποχής την προτομή του Αυγούστου με την φράση DIVI F(ILIUS) (= Υιός Θεού = Υιός του αποθεωθέντος Ιουλίου Καίσαρος) και έλεγαν: «Ο ιδικός μας Θεός είναι DIVI FILIUS!».}

Για να εξετάσομε λοιπόν προσεκτικά τί καινούργια μάς αποκαλύπτει αποκαλύπτει ο «θεόπνευστος και φιλαλήθης **Ιωάννης**»:

1) **Πρώτον**: Δεν ήταν ακόμα ημέρα του Πάσχα αλλά παρασκευή του Πάσχα (δηλαδή η προπαρασκευαστική ημέρα για το Σάββατο που επόταν και ήταν η ημέρα του Πάσχα σύμφωνα με τον Ιωάννη). Οι τρεις συνοπτικοί μας βεβαιούν ότι το τελευταίο δείπνο, η δίκη, η σταύρωση και η ταφή έγιναν την ημέρα του Πάσχα που εκείνο το έτος έπεφτε ημέρα Παρασκευή. Ο Ιωάννης όμως μας λέγει ότι η δίκη, η σταύρωση και η ταφή συνέβησαν μεν ημέρα Παρασκευή, αλλά αυτή ήταν η προπαρασκευαστική ημέρα του Πάσχα τού έτους εκείνου, το όποίο κατά τον Ιωάννη έπεφτε Σάββατο. (Άλλη μια κραυγαλέα αντίφαση των θεοπνεύστων γραφών και ευαγγελιστών.).
2) **Δεύτερον**: Στις δώδεκα το μεσημέρι της Παρασκευής ο Πιλάτος ακόμα ασκούσε δικαστικά καθήκοντα και λογομαχούσε με τους Ιουδαίους. Τώρα πως να δίκαζε άραγε ο Πιλάτος και πως να λογομαχούσε με τον Ιουδαϊκό όχλο μέσα στο σκοτάδι, αφού στους τρεις συνοπτικούς το σκοτάδι είχε αρχίσει ήδη στις δώδεκα το μεσημέρι, ας μας το απαντήσουν οι απολογητές...
3) **Τρίτον**: Ο *Μάρκος*, 15: 25, δηλώνει σαφώς ότι: «*ην δε ώρα τρίτη και εσταύρωσαν αυτόν.*». Δηλαδή, εσταύρωσαν τον Ιησού στις εννέα το πρωί. Άρα, ο Ιησούς ήταν ήδη σταυρωμένος τουλάχιστον για τρεις ώρες όταν, στον Ιωάννη, ο Πιλάτος μετά το μεσημέρι (και μέσα στα σκοτεινά), παρέδωσε τον Ιησού στους Ιουδαίους για να σταυρωθεί (χωρίς να μας πει ποιοι θα εκτελούσαν την σταύρωση). Άρα η σταύρωση, όπως ο Ιωάννης αποκαλύπτει, έγινε το νωρίτερο γύρω στις μία η ώρα το απόγευμα και μέσα στο σκοτάδι, αν ήταν δυνατόν! Πώς; Ας μας απαντήσουν οι φωστηρες της Χριστιανικής μάστιγας. Ο Μάρκος ως ευαγγελιστής ήταν απαραιτήτως θεόπνευστος, μάλιστα δε, λένε ότι αυτά που έγραψε τα έμαθε από τον μέγα μαθητή Πέτρο που ήταν στον όμιλο των δώδεκα. Πώς λοιπόν γεφυρώνονται οι θεόπνευστες τρομακτικές αντιφάσεις μεταξύ Μάρκου, Λουκά, Ματθαίου και Ιωάννου; Κύριοι απολογητές τί πειστικά επιχειρήματα έχετε για να μάς απαντήσετε;
4) **Τέταρτον**: Ο Ιωάννης ανήκε στην ομάδα των δώδεκα πρωτοστατούντων μαθητών, ακολουθούσε τον Ιησού παντού και πάντοτε, ήταν ο φίλτατος μαθητής του Ιησού. Εκτός από αυτόπτης μάρτυς όπως ομολογεί ο ίδιος, ως ευαγγελιστής ήταν απαραι-

τητως «θεόπνευστος» και ο ίδιος μας τονίζει ότι «*η μαρτυρία του είναι αληθής*» (21: 24), πράγμα για το οποίο οι άλλοι τρεις δεν καυχώνται. Παρακολούθησε την δίκη και την σταύρωση. Ακόμα ο εσταυρωμένος διδάσκαλός του μίλησε και στη μάνα του και στον Ιωάννη που ήταν δίπλα της (19: 26 -27). Πάντως το σκοτάδι που πλάκωσε από τις δώδεκα το μεσημέρι πάνω σ' όλη τη γη και σίγουρα θα ήταν σοβαρό εμπόδιο για να διεκπεραιωθούν σωστά και ωραία όλα όσα συνέβησαν δεν το αναφέρει πουθενά. Άρα δεν έγινε!

Η **πρώτη** των ανωτέρω παρατηρήσεων χρήζει περισσοτέρας επεξηγήσεως και αναφορών από τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*. Το ότι το Πάσχα των τριών συνοπτικών έπεφτε ημέρα Παρασκευή ομολογείται στον *Ματθαίο* 27: 62, *Μάρκο* 15: 42 και *Λουκά* 23: 54. Τα επεισόδια του πασχαλινού τελευταίου ή μυστικού δείπνου, της συλλήψεως του Ιησού, της βιαστικής δίκης, της σταύρωσης και της ταφής, κλπ., αναφέρονται στα κεφάλαια *Ματθαίος* 26, 27, *Μάρκος* 14, 15 και *Λουκά* 22, 23. Στον Ιωάννη όμως, όπως αναφέραμε, η Παρασκευή αυτή ήταν η παραμονή του Πάσχα το οποίο έπεφτε ημέρα Σάββατο, πράγμα που επαναβεβαιώνει ο Ιωάννης και παρακάτω στους στίχους 19: 31 και 42. Ακόμα στον Ιωάννη ο Ιησούς δεν είχε πασχαλινό δείπνο (Σεδέρ). Συγκεκριμένα μας λέγει: *Ιωάννης* 13: 1-2 «***Προ δε της εορτής του πάσχα*** *ειδώς ο Ιησούς ότι ελήλυθεν αυτού η ώρα ίνα μεταβή εκ του κόσμου τούτου προς τον πατέρα, αγαπήσας τους ιδίους τους εν τω κόσμω, εις τέλος ηγάπησεν αυτούς.* ***και δείπνου γενομένου****, του διαβόλου ήδη βεβληκότος εις την καρδίαν Ιούδα Σίμωνος Ισκαριώτου ίνα αυτόν παραδώ,*». Εδώ λοιπόν ο Ιωάννης μας ομιλεί αόριστα για κάποιο δείπνο που έγινε προ της εορτής του Πάσχα και όχι για το πασχαλινό δείπνο το βράδυ που προηγείται της ημέρας του Πάσχα όπως μας λένε οι άλλοι τρεις. (Μέσα στις *Άγιες Γραφές* οι θεόπνευστες αντιφάσεις είναι πιο πανταχού παρούσες όπως και το Άγιο Πνεύμα!). Ο αγαπητός και επιστήθιος μαθητής Ιωάννης καίτοι παρών δεν αναφέρει το μεγα, τρομερό, φρικτό και θεμελιώδες Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, όπως το αναφέρουν οι άλλοι τρεις, αλλά το νίψιμο των ποδών των μαθητών από τον Ιησού κατά το δείπνο (13: 4-14) που δεν το αναφέρουν οι άλλοι. (Άλλη μια κραυγαλέα αντίφαση. Τί συμβαίνει τελικά με τους θεοπνεύστους ευαγγελιστές; Ποιός γράφει αληθώς και όπως έγιναν τα «γεγονότα»;).

Ο «τελευταίος» ευαγγελιστής που έγραψε το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* καταπιάνεται από την αρχή του *Ευαγγελίου* του με ψευτοθεολογίες και αμνούς. (1: 29 «... *ίδε ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου.*» και 1: 36). Έτσι φτιάχνοντας και άλλες θεολογίες έφτιαξε έναν μυθολογικό Ιησού ο οποίος δεν έφαγε τον πασχαλινόν αμνόν (κατά τον μυστικόν δείπνον, όπως μας λένε οι άλλοι τρεις), αλλά με το να σταυρωθεί κατά την παραμονή του Πάσχα έγινε ο ίδιος πασχαλινός αμνός για τους άλλους κατά το βράδυ που προηγείται της ημέρας του Πάσχα. Αυτή η επινόηση του Ιωάννου είναι μια ψευτοθεολογική αιτία για τις μεγάλες αντιφάσεις που ο ίδιος δημιουργεί σε σχέση με τους άλλους τρεις, η οποία για άλλη μια φορά αποδεικνύει ότι οι ευαγγελιστές δεν μας παρέδωσαν γεγονότα και ιστορία αλλά δικές τους επινοήσεις με ψευτοθεολογίες και μυθεύματα για να δημιουργήσουν μια ψευτοθρησκεία. (Όσο για θεοπνευστία, έχομε βαρεθεί να την αναφέρομε!).

Όπως και να έχουν τα πράγματα, όλα τα συμβάντα που μας αφηγούνται και οι τέσσερις ευαγγελιστές από την ετοιμασία του τελευταίου δείπνου μέχρι τον ενταφιασμό που έκαναν ο Ιωσήφ με τον Νικόδημο έγιναν μέσα 24 ώρες περίπου. Επειδή αυτά είναι πολλά και

δεν είχαν ολιγόλεπτη διάρκεια πρέπει να γίνονταν με κινηματογραφική ταχύτητα. Αναφέρομε επιγραμματικά μόνο και εσείς διαβάσετε τις λεπτομέρειες και εκτιμήσετε την χρονική διάρκεια του καθενός: Προετοιμασία, δείπνο και ευχαριστία ή νίψιμο ποδών, προδοσία Ιούδα, πορεία προς Γεσθημανή και στάθμευση εκεί, σύλληψη και μεταφορά στο συνέδριο, ανακρίσεις από Άννα, Καϊάφα, Πιλάτο, Ηρώδη και ξανά Πιλάτο, παράδοση στον όχλο και στρατιώτες, βάδην προς Γολγοθά ή Κρανίου Τόπον, σταύρωση μέχρι εκπνοής, διαπίστωση θανάτου και αίτηση του σώματος, αποκαθήλωση, επάλειψη με σμύρνα και αλόη, τύλιγμα με σινδόνη και οθόνια, ενταφιασμός, κλπ., έγιναν μέσα σε 24 ώρες. Διαβάσετε όλα αυτά και τις υπόλοιπες λεπτομέρειες μέσα στα τέσσερα *Ευαγγέλια* και εκτιμήσετε μια λογική χρονική διάρκεια που χρειάστηκε το καθένα να δείτε τι γίνεται. (Μερικές χρονικές διάρκειες δίνονται μέσα στα *Ευαγγέλια* ή υπολογίζονται απ' αυτά που γράφουν. Π.χ., ο Ιησούς μεχρι που εξέπνευσε έμεινε πάνω στον σταυρό 6 ώρες, κλπ.). Ώστε λοιπόν, οι ιθύνοντες Ιουδαίοι κατασπατάλησαν με απόλυτη βιασύνη κάθε λεπτό της εορτής του Πάσχα (ή της παραμονής του) με αυτά τα συμβάντα και τίποτα άλλο, αντί να βάλουν τον Ιησού στη φυλακή και μετά από μια-δυο μέρες με την ησυχία τους και όσο χρόνο ήθελαν, να κανόνιζαν τι θα τον έκαναν. Περίεργα πράγματα.

Εσείς που διαβάζετε ετούτες δω τις λέξεις τί λέτε; Τί αμερόληπτα συμπεράσματα βγάζετε μόνοι σας; Αν όλα τα παραπάνω «γεγονότα» συνέβησαν όπως γράφουν οι τέσσερις θεόπνευστοι ευαγγελιστές τότε ποιος έχει δίκιο; Αν πράγματι έγιναν μέσα στο σκοτάδι «του καταμεσήμερου της ημέρας της Ιουδαίας κατά τον λαμπρό μήνα Νισάν (Μάρτιος-Απρίλιος)», τότε γιατί άραγε αυτός ο θεόπνευστος ευαγγελιστής και φιλαλήθης Ιωάννης[18] δεν το ανέφερε τουλάχιστο μέσα σε δυο στίχους; Ή μήπως αυτό το φαινόμενο του φάνηκε τόσο φυσιολογικό και τόσο σύνηθες ώστε να το αγνοήσει; Πολύ αταίριαστες οι τέσσερις ευαγγελικές αφηγήσεις, αλλά ταιριάζουν μόνο μέσα στα μυαλά των απολογητών και αυτών που δεν τις γνωρίζουν!

{[18] Το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* έχει τόσο πολλές και τεράστιες διαφορές με τα άλλα τρία *Ευαγγέλια* ώστε να αποτελεί ακόμα ένα στοιχείο για την μη ύπαρξη του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*. Αυτός είναι καθαρά ένας μύθος, δηλαδή ψέμα, και τίποτα παραπάνω. Ότι αναφέρομε εδώ είναι ένα πολύ μικρό μέρος των όλων διαφορών. Σημειώνομε ακόμα μία. Τα τρία πρώτα *Ευαγγέλια* αφηγούνται μια δράση του Ιησού που κράτησε το πολύ ένα έτος, ενώ ο Ιωάννης παρουσιάζει μια δράση που κράτησε τουλάχιστον τρία έτη. Κλπ.

Αυτό που λέγει ο θεολόγος ευαγγελιστής *Ιωάννης* 18: 31 «*είπεν ουν αυτοίς ο Πιλάτος· λάβετε αυτόν υμείς και κατά τον νόμον υμών κρίνατε αυτόν. είπον ουν αυτώ οι Ιουδαίοι· ημίν ουκ έξεστιν αποκτείναι ουδένα·*» δεν ευσταθεί σε καμία περίπτωση. Οι Ιουδαίοι μπορούσαν να εκτελέσουν κάποιον σύμφωνα με τους νόμους των, όπως έγινε με τον Πρωτομάρτυρα Στέφανο και με την πόρνη (*Ιωάννης* 8: 1-11), κλπ, όταν εδώ μάλιστα ό ίδιος ο Ρωμαίος κυβερνήτης Πιλάτος τους παρέχει την άδεια να το πράξουν! Ο Πιλάτος πάλι, ο επί σειρά ετών Ρωμαίος σκληρός ηγεμών, δεν χρειαζόταν μαθήματα από τον Ιουδαϊκό όχλο ως προς τα δικαιώματα που είχαν ή δεν είχαν. Αυτό λοιπόν είναι άλλη μια θεολογική φαντασίωση του Ιωάννου ο οποίος έχει «το χιούμορ και το θράσος» να μας επεξηγήσει στον επόμενο στίχο γιατί το έγραψε: 32 «*ίνα ο λόγος του Ιησού πληρωθή ον είπε σημαίνων ποίω θανάτω ήμελλεν αποθνήσκειν.*». Αυτό το στοιχείο φανερώνει περίτρανα τα στημένα παραμύθια και τις θεολογίες που είχαν στον νους τους οι διάφορες χριστιανικές ευαγγελι-

κές τάσεις και τα οποία μετά το +73 προσπαθούσαν να προπαγανδίσουν. Τίποτα παραπάνω και τίποτα το ιστορικό!}

Κύριοι ψευτοαπολογητές και θεολόγοι καλείστε και προκαλείστε να απαντήσετε σαφώς και άνευ περιτροπών σε αυτά τα ερωτήματα και όχι να κρατάτε το αδαές πλήθος των πιστών μέσα στο σκοτάδι και στην έκλειψη παντός φωτός ακόμα και λαμπερού φωτός του καυτού ήλιου του μεσημεριού! Αν πάλι θέλετε να μιλήσετε για σεισμούς και εκλείψεις, τότε γιατί «ποιείσθε την νύσσα» επί του γεγονότος ότι ο διάσημος Ρωμαίος φυσιοδίφης επιστήμων Πλίνιος ο Πρεσβύτερος (+23 - 79 Κ.Ε.), ο οποίος κατέγραψε τα διάφορα αναπάντεχα και ασυνήθη φυσικά φαινόμενα των εποχών του (σεισμούς, εκλείψεις ηλίου και σελήνης, κλπ.), δεν αναφέρει τίποτα δικά σας. Ενώ είχε ταξιδέψει διά τη συλλογή και την περιγραφή τών φαινομένων τούτων ανά την αυτοκρατορία και χρονικώς έζησε πολύ κοντά στα παραμύθια σας, δεν αναφέρει απολύτως τίποτα για τα διάφορα θαύματα και φαινόμενα που αναφέρονται στα *Ευαγγέλια* γύρω από τον Ιησού Χριστό. Εσείς όμως τα σερβίρετε στους ανυποψίαστους αδαείς; Συγχαρητήρια!

Καλείστε επίσης να απαντήσετε για τις χιλιάδες αντιφάσεις, λάθη, παραλογισμούς, θηριωδίες και ανοησίες που περιέχει η θεόπνευστη Εβραιοχριστιανική *Βίβλος* και η αντιφατική παράλογη και καταστροφική θεολογίας σας. (Όλα μαζί είναι τουλάχιστον 7000 καταγεγραμμένα σε καταλόγους.). Απορρίπτετε όλα τα επιστημονικά συμπεράσματα και όλες τις επιστημονικές μεθόδους μόνο και μόνο για να δικαιολογήσετε την *Βίβλο* και όχι την αλήθεια. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Πάνσοφος Θεός της *Βίβλου* και της *Παραδόσεώς* σας υπέφερε από ακατάσχετη σύγχυση και τώρα έβαλες εσάς να δείτε πως θα τα μπαλώσετε! Καλή επιτυχία!

14. Καταγωγή του Χριστιανισμού και παραχάραξη της Ιουδαϊκής παραδόσεως

Μία άλλη μεγάλη αντίφαση της Χριστιανικής απολογητικής είναι και η εξής. Ενώ κατά το θαύμα της Πεντηκοστής, όπως περιγράφεται στις «θεόπνευστες» *Πράξεις των Αποστόλων*, κεφάλαιο 2, όλοι οι Απόστολοι την πρωίαν της Πεντηκοστής ως εκ του θαύματος της επιφοιτήσεως του αγίου πνεύματος υπό μορφή πυρίνων γλωσσών, ομίλησαν απταίστως όλες τις γλώσσες του κόσμου, από την άλλη μεριά πολλοί χριστιανοί Πατέρες και θεολόγοι δηλώνουν κατηγορηματικώς ότι ο Θεός Πατήρ Γιαχβέχ είχε προνοήσει διά του θεϊκού σχεδίου του ώστε να ομιλήσει ολόκληρος ο περί την Μεσόγειο κόσμος την Κοινήν Αλεξανδρινή Ελληνική διάλεκτο, για να διαδοθεί ο Χριστιανισμός δι' αυτής. Ακόμη και ο Μέγας Αλέξανδρος, χωρίς να το γνωρίζει, είχε καταστεί όργανο του Γιαχβέχ! Έχομε ακόμα και την εκδοχή των γλωσσολαλιών, της τρέλας και αποβλάκωσης δηλαδή, που όπως προαναφέραμε τις εκθειάζει ο Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους*, κεφάλαιο 14. Ποίαν εκδοχή λοιπόν προτιμάτε; Απορούμε όμως διατί ο Πατήρ Γιαχβέχ δεν προτίμησε τη γλώσσα του περιουσίου λαού του στην οποία ήταν γραμμένος και ο ιερός λόγος του, της *Παλαιάς Διαθήκης*! Ακόμα απορούμε διατί οι άγιοι και θεοφόροι Πατέρες από τον τέταρτο αιώνα και μετά δεν έγραψαν στην ακραιφνή θεϊκή γλώσσα των *Ευαγγελίων*, την Κοινή, αλλά αττίκιζαν!

Εκτός από τις διάφορες παραπλανητικές ή γενικόλογες ή περιφερειακές απαντήσεις, οι απολογητές μαζί με τους ορθόδοξους εκκλησιαστικούς πατέρες μονοπωλούσαν και την ερ-

μηνεία των γραφών. Μόνο αυτοί καταλάβαιναν τις γραφές σωστά και γι' αυτό όλοι οι άλλοι έπρεπε να τους ακούν χωρίς ιδίαν γνώση, κρίση και χωρίς αντίρρηση. Ακόμα και οι Εβραίοι οι οποίοι έγραψαν τις δικές τους γραφές με τα χεράκια τους έπρεπε και αυτοί να ακούν τυφλά τους Χριστιανούς στο πως πρέπει να τις κατανοούν! Η συνεχής χρήση, παρερμηνεία και διαστρέβλωση των Εβραϊκών γραφών από τους Χριστιανούς θεολόγους και απολογητές είναι ένα τεράστιο ζήτημα που πολλάκις έχει προκαλέσει σφοδρές διαμάχες, μίση, φανατισμούς, διώξεις, σφαγές, καταστροφές, κλπ., μεταξύ Χριστιανών και Εβραίων. Βεβαίως και οι Εβραϊκές γραφές δεν είναι τίποτα σπουδαία πράγματα. Πέραν των θηριωδιών, ανοησιών, βαρβαροτήτων, κλπ. που περιέχουν πρόκειται για ένα μείγμα αντιγραφής και συρραφής γραπτών τεσσάρων ομάδων: Ελοχιμιστών, Γιαχβιστών, Δευτερονομιστών και Ιερέων. Ήλθαν μετά οι Χριστιανοί και με την αντιφατική θεολογία τους τις έκαναν έτι χειρότερες.

Πολλές πιθανές θεωρίες και απόψεις έχουν προταθεί για την απαρχή και την άνοδο του Χριστιανισμού. Υπάρχουν λόγου χάρη, συνωμοτικές, μυθολογικές, παγανιστικές, ενοποιητικές, συγκριτικές, ηλιοαστρολογικές, αστρολογικές, αστροθεολογικές, κλπ., θεωρίες. Η κάθε μια έχει τα δικά της επιχειρήματα, τα οποία δεν είναι ευκαταφρόνητα. Π.χ. η ίδια η *Παλαιά Διαθήκη* περιέχει πολλά ηλιοαστρολογικά και αστρολογικά στοιχεία. Όμως από τις έρευνες πολλών αμερολήπτων επιστημόνων, μεταξύ των οποίων υπήρχαν πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι, Εβραίοι ερευνητές, αρχαιολόγοι και πολλοί άλλοι επιστήμονες, βγαίνει το συμπέρασμα ότι: «***Ο Χριστιανισμός άρχισε ως μεσσιανική, αποκαλυπτική και άμεσα εσχατολογική αίρεση του Ιουδαϊσμού***.». Τα παλαιότερα Ιουδαϊκά και Χριστιανικά γραπτά που έχουν σωθεί επ' αυτού του θέματος, η μελέτη της ζωής των πρώτων Χριστιανών, τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, όλα τα απόκρυφα και ψευδεπίγραφα βιβλία των δύο πρώτων αιώνων προ και μετά Κοινής Εποχής, οι εμμονές όλων των πρωτοχριστιανικών αιρέσεων, ολόκληρη η *Καινή Διαθήκη*, κλπ., περιέχουν πάρα πολλά και ισχυρά στοιχεία για να εξαχθεί το συμπέρασμα αυτό. «Η εσχατολογική εποχή έφθασε και ευρίσκεται προ των θυρών. Ετοιμαστείτε καταλλήλως διότι νέα τάξη πραγμάτων θα επέλθει τόσο εις τον ουρανό όσο και εις την γη, από τον ήλιο της δικαιοσύνης, τον διδάσκαλο, τον δικαστή, (και ένα σωρό άλλους τίτλους και επίθετα), που πρόκειται να αποκαλυφθεί, κλπ.». Η φράση «... ***του αιώνος τούτου***...**»** και όλες οι παρεμφερείς φράσεις (π.χ., «... ***του κόσμου τούτου***...**»**, κλπ.) απαντώνται απανταχού στην *Καινή Διαθήκη* και φανερώνουν ακριβώς αυτή την άμεση εσχατολογία την οποία καταγγέλλομε! Αργότερα, με την παταγώδη αποτυχία της άμεσης εσχατολογίας η αίρεση εξελίχθη σε **σωτηριολογική και εσχατολογική τού μέλλοντος αιώνος.**

Ειδικά σε όλο το μήκος και το πλάτος της αλλοιωμένης και επεξεργασμένης *Καινής Διαθήκης* που έχομε σήμερα στα χέρια μας ισχυρά υποφώσκει η άμεση εσχατολογία. Διαβάσετε όλη την *Καινή Διαθήκη* με προσοχή και θα την δείτε! Οι παραχαράκτες, παρεμβολείς και επεξεργαστές του τετάρτου αιώνος και μετέπειτα δεν κατάφεραν να αποβάλουν αυτά τα στοιχεία. Ήταν τόσο πολλά που δεν θα ξέρανε μετά πως να επανασυνδέσουν τα υπόλοιπα. Από την άλλη μεριά πάλι είναι πάρα πολύ βολικά για την τρομοκράτηση του αδαούς και αγράμματου ποιμνίου των πιστών προβάτων! Αλλά η παταγώδης αποτυχία της προσμονής και της άμεσης εσχατολογίας των πρωτο-χριστιανών ομολογείται εμμέσως ή σαφώς και εντός της *Καινής* Διαθήκης στους στίχους: *Ματθαίος* 24: 14, *Μάρκος* 9: 1, 13: 32, *Λουκάς* 19: 11, 21: 20, 22: 69, *Ιωάννης* 21: 23, *Πράξεις* 1: 6-7, *Β΄ Πέτρου* 3: 3-10, κλπ., οι οποίοι εί-

ναι υστερόχρονες παρεμβολές για να διασωθεί, εί δυνατόν, το κύρος των «θεϊκών» εσχατολογικών προγνωστικών. Έχομε και τους στίχους *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 4: 13-18, 5: 1-11, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 1-12, κ.ά.

Είναι πλέον αποδεδειγμένο πολλαπλώς ότι κατά την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας (6ος αιών Π. Κ. Ε) και μετέπειτα, μαζί με τις διάφορες προφητείες περί της αναγνωρίσεως του Γιαχβέχ ως του μόνου αληθινού θεού από τα όλα έθνη, πέραν του Ισραήλ, και τα όνειρα των Εβραίων περί του Γιαχβικού απεσταλμένου Μεσσίαχ που θα αποκαθιστούσε το χαμένο κράτος του Δαυίδ, εμφανίστηκαν και πολλές θρησκευτικές αιρέσεις και διαφορές μεταξύ των Εβραίων. Η Εβραϊκή θρησκεία μετεβλήθη τότε κατά πολύ, ενσωματώνοντας διάφορα μεσανατολίτικα στοιχεία. Διαβάστε το υποτιθέμενο προφητικό *Βιβλίο του Δανιήλ* για να πάρετε μια καλή ιδέα περί αυτών των αιρέσεων, αλλά και τον Ιεζεκιήλ και τους ύστερους Ησαΐες. Αυτό το γεγονός το παραδέχονται και οι Εβραίοι, οι οποίοι πολλές φορές το εκθέτουν σαφώς στις έρευνές τους. Από την Βαβυλώνα και μετά βλέπομε π.χ., τις δοξασίες και πίστεις περί Σατανά Εωσφόρου και περί αναστάσεως των νεκρών σωμάτων, τον όρο «υιός του ανθρώπου», τον Ζωροαστρικό δυϊσμό, κλπ.

Η Χριστιανική αίρεση λοιπόν, σύμφωνα με τις Εβραϊκές πηγές και παραδόσεις, γίνεται αντιληπτή κατά τις αρχές του 2ου αιώνα Π. Κ.Ε. και πρέπει να είχε αρχίσει ήδη από τον 3ον αιώνα Π. Κ.Ε. Οι Εβραίοι την ονόμαζαν αίρεση των «*Νοτζρί-μ*». (Το τελικό «μ» είναι η κατάληξη πληθυντικού.). Παραβάλετε αυτόν το όρο με τον: «Ναζαρίτης, Ναζαρηνός και στο τέλος Ναζωραίος». Αυτή η αίρεση είχε κοινά και μη κοινά σημεία με τους Φαρισαίους (π.χ. ανάσταση νεκρών), τους Εσσαίους (π.χ. ο ήλιος της δικαιοσύνης και οι υιοί του φωτός, φράση αρκετά συχνή στην *Καινή Διαθήκη*), τους Ζηλωτές ή Κανανίτες (π.χ. αγώνας κατά της επικρατούσης εξουσίας, ανατροπή της τάξεως πραγμάτων και υποστήριξη της φτωχολογιάς), κ.ο.κ. Πολλοί την ταυτίζουν με τους Θεραπευτές της Αιγύπτου και άλλων τόπων γύρω από την Παλαιστίνη ή τουλάχιστον πρέπει να είχε στενή σχέση μ' αυτούς (π.χ. διάφορες θεραπείες και θαύματα). Στις αρχές, αυτή η αίρεση των *Νοτζρίμ* πρέπει να ήταν ολιγάριθμη και περιθωριακή και συνεπώς όχι ανησυχητική για την επικρατούσα τάξη πραγμάτων αυτών των εποχών και ήταν μόνο ενδο-Ιουδαϊκό ζήτημα. Γι' αυτό δεν γίνεται καμία ιδιαίτερη μνεία δι' αυτήν από ιστορικούς ή μεγάλους συγγραφείς αυτών των εποχών. Την απαντάμε μόνο σε μερικά Εβραϊκά βιβλία και στο *Ταλμούδ*, αλλά και εκεί εκ παραδρομής και χωρίς να της αποδίδεται μεγάλη σημασία.

Κάθε λίγο και λιγάκι όλο και κάποιος Μεσσίας, δαυιδικής καταγωγής όπως υποτίθεται, εμφανιζόταν από κάποια αίρεση για να αποκαταστήσει το χαμένο κράτος του προπάτορά του Δαυίδ και πλήρωνε την παραφροσύνη του με τη ζωή του. Κάθε αίρεση αυτών των εποχών ήθελε τον ιδικόν της Μεσσία και μόνο αυτόν να αναλάβει την κοσμική και τη θρησκευτική εξουσία του Ισραήλ. Έτσι εδημιουργούντο συχνές και μεγάλες διαμάχες μεταξύ των. Πέραν των βιαίων συγκρούσεων και της επιβολής των νομικών διαδικασιών επί ποινικών, πολιτικών και αστικών αδικημάτων οι διαμάχες αυτές διεξάγοντο και στα εξής πεδία: Στην ερμηνεία των γραφών και προφητειών, στην οργάνωση και διαχείριση του Ναού της Ιερουσαλήμ, στα θρησκευτικά ερωτήματα και τρόπους λατρείας, στα πολιτειακά ζητήματα, στα κοινωνικά προβλήματα, στις διαφορές επί μεταφυσικών απόψεων και δοξασιών (π.χ. ανάσταση νεκρών, μετά θάνατον ζωή, Σατανάς, δαιμόνια, κλπ.), στην εγκυρότητα και νομιμότητα του αρχιερέως ή του βασιλέως, κ.ά.

Μετά την Βαβυλώνα και την Περσία κατά την Ελληνιστική εποχή, το Μεσσιανικό πάθος με μια τεράστια σχετική προπαγάνδα ξαναάναψε κυριολεκτικά με τα θρησκευτικοπολιτικά κινήματα των άκρως φανατικών ορθοδόξων Χασιδαίων (Ευλαβών) και των στενών συνοδοιπόρων τους Φαρισαίων. Οι Χασιδαίοι και Φαρισαίοι δεν εδέχοντο καμία παρέκκλιση από τον Εβραϊκό ορθόδοξο τρόπο ζωής, απόλυτα σύμφωνο με όλες τις διατάξεις του αρχαίου Μωσαϊκού Νόμου. Οι Φαρισαίοι συμφωνούσαν με αυτές τις θέσεις αλλά ανέμειξαν την παλαιά Εβραϊκή θρησκεία με μερικές Περσικές, Ζωροαστρικές και Αιγυπτιακές δοξασίες. Αυτές οι δύο ομάδες εστράφησαν μετά μανίας εναντίον όλων των ομοεθνών τους που ελλήνιζαν έστω και στο παραμικρό.

Τότε εμφανίζονται πολλά μεσσιανικά, εσχατολογικά, οραματιστικά και αποκαλυπτικά βιβλία, άλλα κανονικά και άλλα απόκρυφα που έχομε αναφέρει και σε άλλα σημεία στα οποία μπορείτε να ανατρέξετε. Αυτά είναι όμοια με τα ανάλογα βιβλία της βαβυλωνιακής και μεταβαβυλωνιακής εποχής. Μεταξύ των κανονικών βιβλίων αυτής της εποχής συγκαταλέγονται το *Βιβλίο του Δανιήλ*, το *Βιβλίο του Ιωήλ* και τα κεφάλαια 9-14 του *Βιβλίου του Ζαχαρία*, τα οποία έχομε συζητήσει και αλλού εντός του παρόντος άρθρου και εντός άλλων άρθρων μας. Σκοπόν είχαν να εμποδίσουν τον Εβραϊκό λαό να ελληνίζει και να τον εμψυχώσουν να πολεμήσει κατά των Ελλήνων και των Ελληνιζόντων. Όχι μόνο τα βιβλία αυτά δεν είναι προφητικά (ως γραμμένα μετά τα γεγονότα) αλλά πρόκειται για συρραφές ηλιθιοτήτων, λαθών, σκοπιμοτήτων, φαντασιώσεων, παραλογισμών και ανακριβειών που μόνο παμπόνηροι ή τρελοί ή τρελαμένοι ή παρανοϊκοί άνθρωποι μπορούν να γράψουν. Έτσι οι πραγματικοί συγγραφείς των περισσοτέρων απ' αυτά βιβλίων κρύβονται πίσω από την ανωνυμία ή την ψευδεπιγραφία. Δηλαδή, δεν αναφέρουν καθόλου ποιος τα έγραψε ή έχουν αναγράψει ψευδή ονόματα συγγραφέων που είναι είτε τελείως φανταστικά είτε ονόματα παλαιοτέρων διασήμων ανθρώπων. Το βιβλίο του Δανιήλ όπως και του Ιωήλ και πολλά άλλα είναι ψευδεπίγραφα. Πολλά τέτοια ανόητα και βλακώδη στοιχεία αναμεμειγμένα με Ιστορία υπάρχουν και στα τέσσερα ανώνυμα βιβλία των Μακκαβαίων.

Παρά ταύτα όλη αυτή η ψευδής, βαρετή, κακογραμμένη και ανόητη προπαγάνδα είχε ένα μερικό αποτέλεσμα, αφού οι δημιουργοί της είχαν πονηρούς σκοπούς και απευθύνονταν σε αγράμματους, αφελείς, άξεστους, άπλυτους, ασθενείς και εξαθλιωμένους. Αυτοί πίστεψαν στο μεσσιανικό μήνυμα, αφού αυτό θα τους έβγαζε από τα μαύρα χάλια τους ή στην αποκατάσταση του ονειρεμένου κράτους του ημιμυθικού βασιλέα Δαυίδ από τον ειδικά χρισμένο Μεσσίαχ του Γιαχβέχ! Το κράτος αυτό μετά επρόκειτο να ζήσει μέσα σε μια αιώνια ειρήνη και ευδαιμονία, καθ' ότι ο Εβραϊκός βάρβαρος θεός της ερήμου Γιαχβέχ ως ο μόνος πραγματικός θεός θα αποκαλυπτόταν σε όλους τους λαούς του κόσμου και θα τους επέβαλε την λατρεία του, καταργώντας ταυτοχρόνως κάθε άλλον ψεύτικο θεό, και επιβάλλοντας τους μόνο αυτό που συνέφερε τον εκλεκτό λαό του!

Μέσα σ' αυτό το τρομερό μεσσσιανικό πάθος και μήνυμα ήλθε σαν δώρο ουρανοκατέβατο η αντάρτικη επανάσταση των Ασμοναίων – Μακκαβαίων κατά των επιγόνων του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Πρώτος αρχηγός της επανάστασης ήταν ο Ασμοναίος Ματταθίας που άρχισε την επανάσταση κατά του Αντιόχου Δ΄ του Επιφανούς το έτος 167 Π. Κ.Ε. Η επανάσταση συνεχίσθηκε για 70 περίπου χρόνια με τους γιους και εγγονούς του Ματταθία. Οι ικανοί και έξυπνοι αντάρτες Μακκαβαίοι (Σφύρες ή Σφυριά) εκμεταλλευόμενοι την διαφθορά, τις

διχόνοιες και τις βλακείες των επιγόνων, καθώς και τις επεμβάσεις της Ρώμης στα θέματα της Ασίας, επανίδρυσαν 80 χρόνια περίπου μετά το 167 Κ.Ε., το κράτος των ορίων του δαυιδικού κράτους για να το χάσουν μέσα από τα χέρια τους κατά το έτος 62 Π. Κ.Ε., όταν δηλαδή το κατέλαβαν οι Ρωμαϊκές λεγεώνες του Πομπηίου. Οι Ασμοναίοι – Μακκαβαίοι δεν ήσαν δαυιδικής καταγωγής και ελλήνιζαν πολύ. Ο τρόπος ζωής των και αυτός που ήθελαν να επιβάλλουν στο νέο κράτος τους ήταν ένα μείγμα παραδοσιακού Εβραϊκού και Ελληνιστικού τρόπου ζωής. Γι' αυτό μετά τον θάνατο του ήρωά τους και δευτέρου αρχηγού της επαναστάσεως Ιούδα – Μακκαβαίου, σε μάχη κατά των Σελευκιδών του Δημητρίου του Α΄ το έτος 160 Π. Κ.Ε., αντιμετώπισαν πολλές επικίνδυνες εσωτερικές και εμφύλιες διαμάχες. Οι διαμάχες αυτές υποκινούνταν από τους ορθοδόξους Εβραίους και όλες τις μεσσιανικές αιρέσεις οι οποίες πολλές φορές εξήγειραν δίπλα τους και τον αγράμματο και εξαθλιωμένο λαό. Όλα αυτά τα έκαναν επειδή επίστευαν ότι ο Μεσσίας μόνο απόγονος του Δαυίδ μπορούσε να είναι και επειδή δεν εδέχοντο οιανδήποτε παράβαση του ορθοδόξου Εβραϊσμού και οιαδήποτε στοιχεία Ελληνιστικού τρόπου ζωής.

Εδώ αναφέρομε το χτυπητό παράδειγμα του Αλεξάνδρου Γιανναίου, ο οποίος εκυβέρνησε ως βασιλιάς και αρχιερέας από (106-103) μέχρι (79-76 Π. Κ.Ε.). Παρά τους πολλούς πολέμους που ο ίδιος διεξήγαγε και με τους οποίους επέτυχε ασμένως τα όρια του κράτους Δαυίδ (πάνω-κάτω), η βασιλεία του ήταν γεμάτη από πολλές εμφύλιες διαμάχες και αγωνία. Στον *Ιουδαϊκό Πόλεμο* Ι: 88-89 και 94-98, και στις *Ιουδαϊκές Αρχαιότητες* XIII: 372-376 ο Ιώσηπος μας περιγράφει τα κύρια σημεία εμφυλίων συγκρούσεων του Αλεξάνδρου με τον Ιουδαϊκό λαό που υποκινείτο από τους λαϊκιστές Φαρισαίους των πόλεων. Από τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης* συμπεραίνομε ότι με τους μοναστικούς Εσσαίους ο Αλέξανδρος τα πήγαινε καλά, ειδικά οσάκις αυτοί διέκειντο εχθρικά προς τους Φαρισαίους. Τον Οκτώβριο του 94 Π. Κ. Ε, κατά την διάρκεια της εορτής Σουκκότ (Σκηνοπηγίας) στην Ιερουσαλήμ, ο Αλέξανδρος ως αρχιερέας προσεχώρησε επιδεικτικά στο κόμμα των Ελληνιζόντων Σαδδουκαίων και αρνήθηκε να κάνει σπονδές με αγιασμό. Αυτά τα έκανε επίτηδες για να εξωθήσει τον λαό σε επανάσταση. Ο λαός τσίμπησε το δόλωμα του Αλεξάνδρου και οι στρατιώτες του για να καταστείλουν την επανάσταση εξόντωσαν πάνω από 6 000 ομοεθνείς στον πέριξ του Ναού χώρο. Άρχισε εξαετής εμφύλιος πόλεμος κυρίως κατά των Φαρισαίων, κατά την διάρκεια του οποίου πάνω από 50 χιλιάδες άτομα έχασαν τις ζωές τους. Τα έτη 90-87 Π. Κ.Ε. οι Φαρισαίοι εζήτησαν την στρατιωτική βοήθεια του Δημητρίου Γ΄ της Αντιοχείας τον οποίον στο τέλος επρόδωσαν. Έτσι το έτος 86 Π. Κ.Ε., μετά από βραχεία εξορία στην οποία υπέπεσε ο Γιανναίος ένεκα παγίδας που του έστησαν οι Φαρισαίοι, επανήλθε στην Ιερουσαλήμ και εσταύρωσε 800 προύχοντες Φαρισαίους αφού πρώτα κατέσφαξε τις οικογένειές τους μπροστά στα μάτια τους. Την ίδια νύχτα διέφυγαν 8000 Φαρισαίοι από την Ιερουσαλήμ για να σωθούν. Οι περισσότερες λεπτομέρειες δεν είναι για το παρόν θέμα μας. Γι' αυτές και άλλα γεγονότα μελετήσετε την ιστορία της περιοχής κατ' την εποχή αυτή.

Εκτός από το *Ταλμούδ* ακόμα και σήμερα οι Ιουδαίοι ραβίνοι εκφράζουν το μίσος τους και τις κατηγορίες τους κατά των Ασμοναίων που διαδέχθηκαν τον Ιούδα τον Μακκαβαίο. Το ζήτημα, εν προκειμένω, είναι η από τότε ιστορική ύπαρξη των μεσσιανικών αιρέσεων και κινημάτων και οι τρομακτικές διαμάχες τους με το ιερατείο των Ελληνιζόντων Σαδδουκαίων και την εκάστοτε ηγεσία του Ιουδαϊσμού, οσάκις αυτή εκρίνετο ανορθόδοξη και μη δαυιδική. Τα γεγονότα με τον Γιανναίο και όλα τα παρόμοια κατά την διάρκεια της δυνασ-

τείας των Μακκαβαίων πριν και μετά απ' αυτόν, έπαιξαν ουσιαστικό και καθοριστικό ρόλο για την επακολουθήσασα εξέλιξη του Ιουδαϊσμού και την αναβίωση του Εβραϊκού Μεσσιανισμού. Σ' αυτά τα γεγονότα αντλεί τις ρίζες του και ο Χριστιανισμός με το θρησκευτικοπολιτικό κίνημα των Ναζιραίων Ναζίρ ή Νοτζρίμ, οι οποίοι προϋπήρχαν από την εποχή των Κριτών. Αυτοί οι Ναζιραίοι παραφράστηκαν λανθασμένα στην Ελληνική γλώσσα σε Ναζωραίους κατά την Κ.Ε. και απετέλεσαν την έναρξη της χριστιανικής κινήσεως. Ένεκα όλων αυτών των γεγονότων και των αναγκών της θεολογίας τους οι Χριστιανοί εφρόντισαν να θέσουν τα τρία *Βιβλία των Μακκαβαίων* εντός του κανόνα της *Βίβλου* και να διαφυλάξουν ένα ψευδεπίγραφο τέταρτο ως απόκρυφο, ενώ ο Ιουδαϊσμός και ο Προτεσταντισμός τα έχουν θέσει εκτός του κανόνος.

Αυτή η πάλη των διαφόρων αιρέσεων, σεκτών και μεσσιανικών κινημάτων συνεχίστηκε ακόμα πιο έντονα αν ήταν δυνατόν, την εποχή της Ηρωδιανής Δυναστείας. Αυτή άρχισε υπό την αυστηρά επίβλεψη των Ρωμαϊκών στρατευμάτων με τον συμβολικό βασιλέα Ιωάννη Υρκανό Β΄ τον Μακκαβαίο και συνεχίστηκε με τον θετό γιο του, πρίγκιπα, Αντιπάτρο τον Ιδουμαίο (48 – 39 Π. Κ.Ε.). Μετά συνεχίστηκε με τον γιο τού Αντιπάτρου, Ηρώδη τον Μέγα (39 – 4 Π. Κ.Ε.), τον γιο του Ηρώδη του Μεγάλου, Αρχέλαο (4 Π. Κ.Ε. – 6 Κ.Ε.), και την άμεση Ρωμαιοκρατία και Τετραρχία μετά το 6 Κ.Ε. Αυτή η πάλη των Νοτζρίμ, Φαρισαίων, Εσσαίων, Ζηλωτών και Σικαρίων, η κοινότητα του Κουμράν, η αποτυχημένη επανασταση των Ζηλωτών κατά της προσαρτήσεως τής Ιουδαίας στη Ρώμη και της φορολογίας που οι Ρωμαίοι επέβαλαν, το +6 Κ.Ε. (με αρχηγό τον Ιούδα Γαυλανίτη που στο τέλος στραυρώθηκε από τους Ρωμαίους) και η πρώτη μεγάλη επανάσταση των Ιουδαίων κατά των Ρωμαίων (66 – 73 Κ.Ε.) και η φοβερή αποτυχία της μετάλλαξαν τον αρχικό Χριστιανισμό και καθόρισαν τον Χριστιανισμό τού πρώτου αιώνα Κ.Ε. Αλλά και αυτός άλλαξε μορφή και τροποποίησε την θεολογία και τις θεωρίες του μετά το +135 Κ.Ε., το έτος της τελειωτικής καταστροφής της Ιουδαίας, με την τρομερή αποτυχία τής δεύτερης μεγάλης επανάστασης των Ιουδαίων κατά των Ρωμαίων. Η μόνη Χριστιανική αίρεση που παρέμεινε αφοσιωμενη στην αρχική αίρεση των Νοτζρίμ ήταν οι Εβραίοι Εβιωνίτες. Αυτοί διατηρήθηκαν για μικρό χρονικό διάστημα μετά το 135 Κ.Ε., έμειναν ολιγάριθμοι και σύντομα οι νεο-χριστιανοί τούς έβαλαν στην άκρη. Τον 5^{ο} αιώνα έπαψαν να υπάρχουν. Ολίγα γραπτά τους έχουν διασωθεί μέχρι σήμερα. Τα περισσότερα έχουν χαθεί όπως και τόσα άλλα γραπτά των τριών πρώτων αιώνων Κ.Ε. Μισούσαν θανάσιμα τον Παύλο και τον είχαν αποκηρύξει ως αποστάτη.

[Υπήρχε και άλλη μία επανάσταση τών Εβραίων τής διασποράς τών ανατολικών επαρχιών τής αυτοκρατορίας, ιδίως Κύπρο, Κυρήνη και Μεσοποταμία, εναντίον τής Ρώμης κατά τα έτη 115-117 Κ.Ε. Αυτή μετά από πολλές σφαγές εκατέρωθεν κατεστάλη πλήρως στην Μεσοποταμία από τον Ρωμαίο στρατηγό Quietus.]

Ακόμα, βλέπομε καθαρότατα ότι η βάση του Χριστιανισμού είναι ολόκληρη η *Παλαιά Διαθήκη*. Άνευ της *Παλαιάς Διαθήκης* η *Καινή* καταρρέει σαν χάρτινος πύργος, πράγμα προφανέστατο από τις συνεχείς αναφορές της στην *Παλαιά* και τις διάφορες δηλώσεις τού Ιησού και του Παύλου. Εξέχουσα θέση κατέχει η *Πεντάτευχος*, ο *Μωσαϊκός Νόμος,* οι *Ψαλμοί* και οι *Προφήτες*, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι τα υπόλοιπα βιβλία είναι ήσσονος σημασίας. Η μεγάλη διαφορά με τις τότε ισχυρές ομάδες του Ιουδαϊσμού, έγκειται στο ότι η ερμηνεία που οι Νοτζρίμ αποδίδουν στην *Παλαιά Διαθήκη* είναι άμεσα επηρεασμένη από την Βαβυλωνιακή και μεταβαβυλωνιακή απόκρυφη και δευτεροκανονική βιβλιογρα-

φία, την ανάσταση νεκρών, τον Ζωροαστρισμό και τον δυϊσμό του, τον Βεελζεβούλ Σατανά, τα δαιμόνια, τις δοξασίες των Χαλδαίων και των πέριξ αυτών λαών, κλπ. Ενώ όλα αυτά τα στοιχεία σιγά-σιγά μπήκαν στον Ιουδαϊσμό, από ομάδα σε ομάδα είχαν άλλη βαρύτητα και άλλη ερμηνεία. Π.χ., οι Σαδδουκαίοι δεν πίστευαν σε ανάσταση νεκρών, κλπ! Επί πλέον πρέπει να ξανατονίσομε ότι εκτός όλων τούτων των στοιχείων, ολόκληρη η *Παλαιά Διαθήκη* που έχομε στα χέρια μας είναι γεμάτη με ηλιοαστρολογικά, αστρολογικά και αστροθεολογικά στοιχεία και με κακοαντιγραμμένους μύθους των διαφόρων λαών της Ανατολικής Μεσογείου και Μέσης Ανατολής. Πρέπει όμως να τονίσομε ότι, μια καλή συνοπτική μελέτη τού Ραβινικού Φαρισαϊσμού και σύγκρισή του με τον Χριστιανισμό αποκαλύπτει πλήρως και μετά μεγάλης εκπλήξεως τα κοινά και μη κοινά σημεία και όλη την συγγένεια, κοινή καταγωγή, διάσπαση και διαχωρισμό αυτών των δύο αδελφών θρησκειών.

Παρά τις μεγάλες διαφορές της με τον ορθόδοξο κορμό του Ιουδαϊσμού η Χριστιανική αίρεση Νοτζρίμ παρέμεινε προσκολλημένη στον Ιουδαϊσμό και καιροφυλακτούσε να αρπάξει τα ηνία της θρησκευτικής και κοσμικής αρχηγίας. Ο Μεσσίας έπρεπε να είναι δικός της και έπρεπε αυτός να αρπάξει την θρησκευτική και την κοσμική εξουσία τού κράτους Δαυίδ που θα αποκαθίστατο εκ νέου. Ως γνωστόν, στον Ιουδαϊσμό η θρησκευτική και η κοσμική εξουσία πήγαιναν χέρι – χέρι. Την εποχή του υποτιθεμένου Ιησού (29 – 36 Κ.Ε.) η αντιπαλότητα της αιρέσεως των Νοτζρίμ, όπως και πολλών άλλων αιρέσεων, ήταν εναντίον των Σαδδουκαίων. Αυτοί κατείχαν την θρησκευτική εξουσία με τις ευλογίες της Ρώμης και όση πολιτική και οικονομική εξουσία τους επέτρεπε η Ρώμη. Οι Φαρισαίοι κατ' αυτήν την εποχή δεν είχαν καμία εξουσία παρά μόνον καιροσκοπούσαν. Αριθμούσαν γύρω στις (6000) έξη χιλιάδες και έχαιραν κάποιας υπολογίσιμης συμπάθειας από τον εξαθλιωμένο λαό. Όλες οι αιρέσεις ήθελαν να βγάλουν τους Σαδδουκαίους από την μέση για δύο κυρίως λόγους. Ό ένας λόγος ήταν πολιτικός ως φίλοι και συνεργάτες της Ρώμης και ο άλλος ήταν οι βίαιες θρησκευτικές διαφωνίες τους με τους Σαδδουκαίους όσον αφορά πολλές θρησκευτικές πεποιθήσεις, τρόπους λατρείας, την διαχείριση του Ναού υπ' αυτών, κ.ά.

Μέχρι το έτος 70, ή μάλλον 73 το έτος Μασσάδας, Κ.Ε., η Χριστιανική αίρεση ήταν ουσιαστικά καθαρή Ιουδαϊκή υπόθεση και η θεολογία της πέραν των μεσσιανικών, αποκαλυπτικών και εσχατολογικών προρρήσεων συνίστατο στην ερμηνεία που αυτή απέδιδε στην *Παλαιά Διαθήκη* και στην εφαρμογή του Μωσαϊκού Νόμου. Όπως δείχνουν όλα, σ' αυτήν συμμετείχαν αποκλειστικά μερικοί Ιουδαίοι της Παλαιστίνης και του γύρω χώρου, της διασποράς και της Αιγύπτου. Ο αριθμός των μελών της πρέπει να ήταν εξαιρετικά μικρός. Κατά την επανάσταση του 66-73 Κ.Ε. φαίνεται ότι ήταν ουρά των Ζηλωτών.

Αν κατά την εποχή αυτή υπήρχαν χριστιανοί όπως περίπου τους εννοούμε σήμερα, πρέπει να ήταν όχι μόνον πολύ ολίγοι αλλά και εξαιρετικά ασήμαντοι και απαρατήρητοι. Πρέπει να αποτελούσαν μια εντελώς αποκρυφιστική οργάνωση ή οποία δεν είχε ακόμα βγει από τον κουκούλι της! Επειδή δεν τους σημειώνει κανένας σύγχρονος Ιουδαίος ιστορικός ή ραβίνος της περιοχής πουθενά, όπως λ. χ., ο Φίλων, ο Ιούστος, ο Ιώσηπος, ο Χιλλέλ, ο Μπεν Ζακχάι, κ.ά., όπως και δεν τους αναφέρει και κανένας Έλληνας, Ελληνιστής ή Ρωμαίος, πολλοί αμφιβάλλουν ότι πραγματικά υπήρχαν. Αυτοί οι συγγραφείς όμως αναφέρουν πολλές άλλες κινήσεις, μεταξύ των οποίων υπήρχαν πολλές ασήμαντες, καθώς και καταγράφουν τα διάφορα προβλήματα των περιοχών τους και τις προστριβές τους με τους Ρωμαίους, κλπ. Οι χριστιανοί όμως επιμένουν ότι η οργάνωσή τους ήλθε σε βίαιες προστριβές με

Ιουδαίους και Ρωμαίους ήδη από το +30 Κ.Ε. και εφεξής! Τότε πώς εξηγείται αυτή η ηχηρή σιωπή όλων των μη-χριστιανών συγγραφέων; Δεν τους είδε ή άκουσε κανένας;

Όπως και να έχει το πράγμα οι Νοτζρίμ-Εβιωνίτες της εποχής αυτής δεν έχουν τον τύπο, την μορφή και την έννοια των Χριστιανών που προήλθαν απ' αυτούς μετά το τέλος και την τραγική αποτυχία της επαναστάσεως, το έτος +73 Κ.Ε. Αλλά και οι Χριστιανοί αυτοί είναι διαφορετικοί από 'κείνους που προέκυψαν μετά το τέλος της δευτέρας επαναστάσεως, το έτος +135 Κ.Ε., όπως θα αναλύσομε παρακάτω. Και αυτοί πάλι με την σειράς τους είναι εντελώς διαφορετικοί από τους Χριστιανούς που ήθελε ο Ειρηναίος κατά το τέλος του δευτέρου αιώνος, και απ' αυτούς που καθόρισαν ο Κωνσταντίνος και ο Ευσέβιος με τα επιτελεία τους, και οι οικουμενικές σύνοδοι από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Τότε ανεκάτεψαν πολλά θρησκευτικά και αστροθεολογικά στοιχεία και πολλές θρησκευτικές δοξασίες, παρμένες από κάπου 60 θρησκείες και αιρέσεις, και έτσι παρήγαγαν τον πρώτο πυρήνα του σημερινού Χριστιανισμού. Π.χ. η εορτή των Χριστουγέννων ήταν η αστροθεολογική εορτή του Αηττήτου Ηλίου (Solis Invictis), κατά τον εορτασμό του χειμερινού ηλιοστασίου (21-25), την οποίαν υπέκλεψαν οι χριστιανοί και την επέβαλαν ως Χριστούγεννα τότε (+325-337). Ακόμα τα χριστουγεννιάτικα δένδρα είναι παγανιστικά στοιχεία και σύμβολα αυτής της εορτής. Τα ίδια ισχύουν και για πολλές άλλες χριστιανικές εορτές (π.χ., του Άη Γιάννη του Κλείδωνα, εν μέρει του Πάσχα, του Ευαγγελισμού, κλπ.). Η βρεφοκρατούσα ή θηλάζουσα τον Χριστό Παναγία είναι υποκλοπή της βρεφοκρατούσας ή θηλάζουσας Αιγυπτιακής Ίσιδος που κρατεί τον Ώρο, και άλλων θηλαίων θεοτήτων της Μέσης Ανατολής και Ινδιών. Μετά ταύτα οι Νεο-Χριστιανοί απεφάσισαν και νομοθέτησαν ότι, όποιος παρέκκλινε απ' αυτό το μείγμα που το ονόμασαν Χριστιανική Ορθοδοξία της μίας αγίας καθολικής και αποστολικής εκκλησίας θα θανατώνεται! (Διαβάσετε τους τότε νόμους και και ιστορικά συμβάντα και θα τα δείτε!).

Μερικοί σύγχρονοι ερευνητές υποστηρίζουν ότι υπήρχαν πολλοί Εβραιοχριστιανοί εντός της Ιερουσαλήμ στο πλευρό των Ζηλωτών κατά την πολιορκία. Μεταξύ αυτών είναι τουλάχιστον 25 καθηγητές των σπουδαιοτέρων πανεπιστημίων των Η. Π. Α. που έφτιαξαν την σειρά των οπτικοακουστικών ταινιών "*From Jesus to Christ*, *Apocalypse*, *Peter and Paul* ". Πολλοί ερευνητές ειδικά υποστηρίζουν ότι γι' αυτούς τους Εβραιοχριστιανούς γράφτηκε η *Επιστολή Πρός Εβραίους*, χωρίς όμως και αυτό να είναι βέβαιο, διότι άλλοι ερευνητές έχουν διαφορετική γνώμη. Οι πρώτοι ισχυρίζονται ότι κάποιος μαθητής του Αποστόλου Παύλου έγραψε από μνήμης την επιστολή μεταφέροντας πιστά τις απόψεις του Παύλου στους πολιορκουμένους για να τους δώσει ηθική και ψυχική τόνωση μπροστά στις σκληρές δοκιμασίες που αντιμετώπιζαν. Μεταξύ αυτών ανήκει και ο καθηγητής θεολόγος Π. Ν. Τρεμπέλας, (βλέπε την εισαγωγή του σ' αυτήν την επιστολή εντός της εκδόσεώς του της *Καινής Διαθήκης*). Ο πλησιέστερος προς τα γεγονότα Ωριγένης, για την *Πρός Εβραίους Επιστολήν* λέγει ότι μόνο ο «Θεός οίδε» ποιος και γιατί την έγραψε!

Μερικοί μελετητές και ερευνητές αυτών των γεγονότων (μεταξύ αυτών ο θεολόγος Johannes Weiss, και ο Will Durant) υποστηρίζουν ότι κατά την πολιορκία της Ιερουσαλήμ οι Χριστιανοί-Νοτζρίμ έφυγαν και πήγαν στην Πέλλα της Δεκαπόλεως για να περιμένουν την έκβασή της. (Εντός αυτών των πλαισίων ερμηνεύουν τα χωρία *Ματθαίος* 24: 15-22, *Μάρκος* 13: 14-20, *Λουκάς* 18: 7-8, κλπ.). Όμως νέες έρευνες όπως και έρευνες Εβραίων ερευνητών, ιστορικών και μελετητών αυτών των θεμάτων δεικνύουν ότι επρόκειτο για μια περιο-

ρισμένη αποχώρηση Εβιωνιτών της υπαίθρου (αμ χαάρτες) ή της πόλεως, όσων επρόφτασαν να διαφύγουν, και όχι για ολοκληρωτική χριστιανική αποχώρηση όπως μερικοί φανατικοί επιμένουν. Η αρχική υπόθεση για χριστιανική αποχώρηση βασίζεται σε μια αναφορά από τον Ευσέβιο (*Εκκλησιαστική Ιστορία* III, 5, 3), ο οποίος μας λέγει ότι βασίζεται σε προγενέστερούς του (π.χ. στον Παπία, κ.ά.). Δεν μας παραδίδει όμως ικανές και διασταυρωμένες πληροφορίες, τις δε πηγές αυτών των ολίγων πληροφοριών δεν τις διέσωσε όπως θα όφειλε αλλά τις κατέστρεψε. Έτσι και εδώ τίθεται και πάλι το ερώτημα κατά πόσον ο Ευσέβιος λέγει αλήθεια ή ψέματα. Φαίνεται ότι επ' αυτών των πληροφοριών πρέπει να υπήρχαν κάποιες παλαιές πηγές και παραδόσεις Εβραιοχριστιανικής προελεύσεως. Όμως δεν τις έχομε διότι ο δολοπλόκος Ευσέβιος εφρόντισε να τις εξαφανίσει. Κανείς δεν μπορεί να εμπιστεύεται τον Ευσέβιο.

Από το +60 έως το +74, ο Ιώσηπος Φλάβιος ήταν ιθύνων παράγων στις Εβραϊκές υποθέσεις. Κατά τον μεγάλο πόλεμο των Εβραίων εναντίον των Ρωμαίων, ήταν στρατηγός στη Γαλιλαίας για τρία χρόνια και μετά έγινε ευνοούμενος του αυτοκράτορα Βεσπασιανού και του γιου του, αρχιστρατήγου Τίτου. Αυτός καθώς και τα Εβραϊκά Χρονικά που περιγράφουν λεπτομερώς αυτά τα γεγονότα δεν αναφέρουν πουθενά την λέξη «χριστιανός...»! Θα μας πει λοιπόν ο Ευσέβιος 250 χρόνια μετά και χωρίς τεκμηρίωση τι έγινε; Αν είναι δυνατόν; Τα χρόνια αυτά, από επιστημονικής απόψεως, παραμένουν σκοτεινά διά τον Χριστιανισμό!

Αυτά τα έτη στην Πέλλα της Δεκαπόλεως υπήρχε ήδη μια μικρή ομάδα Εβιωνιτών-Νοτζρίμ. Αυτοί ήσαν εκεί ανεξάρτητα από την ομάδα των Νοτζρίμ της Ιερουσαλήμ και όλης της Ιουδαίας που συμμετείχαν στην επανάσταση και όσων τυχόν κατέφυγαν εκεί. Σύμφωνα λοιπόν με τις σύγχρονες έρευνες στην πρώτη επανάσταση κατά των Ρωμαίων πολλοί από τους Νοτζρίμ συμμετείχαν ενεργώς και ενθέρμως παρά το πλευρό των Ζηλωτών. Η καταστροφική έκβασή της όμως, ερνημεύθη υπ' αυτών ως τιμωρία του Θεού εναντίον των διεφθαρμένων Ιουδαϊκών θρησκευτικών και πολιτικών αρχών οι οποίες είχαν ήδη διαπράξει πολλά εγκλήματα, φόνους και βιαιοπραγίες εναντίον τους. Ακόμα όλα αυτά τα τρομερά συμβάντα ερμηνεύθηκαν και ως σημεία εκπληρώσεως όλων των μεσσιανικών, εσχατολογικών και αποκαλυπτικών προρρήσεών τους. Η έλευση του Μεσσία των ήταν ήδη προ των θυρών. Μέσα στις εσχατολογικές αναφορές των *Ευαγγελίων* που ήδη έχομε δώσει, διαβάζομε και τις άμεσα εσχατολογικές προρρήσεις και φράσεις «... αλλ' ούπω εστί το τέλος», «... και τότε ήξει το τέλος», κλπ.

Είναι όντως αξιοπαρατήρητο το ότι ενώ ο Ιώσηπος ζει στενά και συμμετέχει σε όλα αυτά τα μοιραία και θλιβερά γεγονότα της πατρίδας του και του λαού του, ουδέν αναφέρει περί χριστιανών. Ούτε η λέξη «Εβιωνίτης» και τα παράγωγά της υπάρχουν. Αναφέρει μερικές ασήμαντες οργανώσεις και περιστατικά των αλλά όχι την χριστιανική «οδόν». Τί να σημαίνει λοιπόν αυτό το γεγονός, πράγμα που ισχύει και με τον Φίλωνα και τον Ιούστο της Τιβεριάδος; Να αφαιρέθηκαν αυτά τα στοιχεία εκ των υστέρων αποκλείεται διότι αυτά θα ήταν ό,τι καλλίτερο δώρο για τους χριστιανούς ιστορικούς.

Το έτος 70 Κ.Ε. λοιπόν, με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και την πυρπόληση τού Ναού του Γιαχβέχ από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα του Τίτου, εδημιουργήθηκαν νέες συνθήκες για την εθνική και θρησκευτική επιβίωση του Ιουδαϊσμού. Οι Σαδδουκαίοι με την καταστροφή

του 70 Κ.Ε., οι Εσσαίοι με την καταστροφή του Κουμράν το 71 Κ.Ε. και το μεγαλύτερο μέρος των Ζηλωτών με την καταστροφή της Μασάντα το 73 Κ.Ε. χάνονται ολοσχερώς από το προσκήνιο μια για πάντα. Η ερείπωση της Ιερουσαλήμ, η πυρπόληση του Ναού και η καταστροφή της Ιουδαίας γενικότερα απετέλεσαν ανεπανόρθωτα πλήγματα από πάσης απόψεως σε όλα τα Μεσσιανικά, εσχατολογικά και αποκαλυπτικά κινήματα. Έτσι τα ηνία της αρχηγίας περιήλθαν στους Φαρισαίους Ραβίνους τους οποίους ο εξαθλιωμένος λαός συμπαθούσε περισσότερο. Αυτοί δεν ήθελαν την κατά μέτωπο σύγκρουση με τη Ρώμη και εξήλθαν δικαιωμένοι. Κατ' αυτή την εποχή και πέραν αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία μεταξύ των ιθυνόντων.

Ας μην λησμονούμε τους Φαρισαίους Μασσορίτες και την δράση τους μετά την καταστροφή μαζί με τον μεγάλο Φαρισαίο Γιοκχαννάν Βεν Ζακχάι οι οποίοι κυριολεκτικά έσωσαν τον Ιουδαϊσμό από βεβαία εξαφάνιση, όπως εξιστορεί το *Ταλμούδ*. Μάλιστα δε, ο Γιοκχαννάν Βεν Ζακχάι με άμεσο κίνδυνο της ζωής του δραπέτευσε διά τεχνάσματος από την πολιορκούμενη Ιερουσαλήμ μόνο και μόνο για να διασώσει την Ιουδαϊκή παράδοση και το έθνος. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, καταστροφές και αντιπαλότητες χάθηκε η πολυπόθητη ευκαιρία των Εβραιοχριστιανών για την αρχηγία και την εκπροσώπηση του Ιουδαϊσμού κατά τις απόψεις των. Ήσαν άλλωστε ελάχιστοι και ουρά των Ζηλωτών ούτως ώστε να αγνοηθούν από τους πάντες και πολύ περισσότερο από τους Φαρισαίους. Όπως είπαμε ούτε οι ιστορικοί της εποχής τούς αναφέρουν πουθενά. Ο Μεσσίας τους δεν επανεμφανίσθη, όλες δε οι μεσσιανικές, αποκαλυπτικές και εσχατολογικές προρρήσεις τους απέτυχαν παταγωδώς. Το αναμενόμενο τέλος του κόσμου και η πολυπόθητη ανακαίνισή του δεν συνέβησαν. Τότε λοιπόν και κάτω απ' αυτές τις συνθήκες και αποτυχίες συνετελέσθη η πρώτη αποστασία και η Εβραιοχριστιανική αίρεση των Νοτζρίμ απεσχίσθη σε αρκετά μεγάλο βαθμό από τον ραβινικό Φαρισαϊκό Ιουδαϊσμό και άρχισε να κάνει πολιτικο-θρησκευτικές επιθέσεις εναντίον του. Διατήρησε όμως και επαφές μαζί του και παρασιτούσε επ' αυτού. Δεν μπορούσε να ορθοποδήσει μόνη της ακόμα. Γι' αυτό ενώ η αίρεση αρχίζει να αλλάζει μορφή και τύπο, από 'δώ και πέρα βλέπομε τις πρώτες Χριστιανικές «Εκκλησίες» να αναπτύσσονται εντός των Εβραϊκών συναγωγών (Μπέιτ-Κνέσετ ή Καχαλ-ά), γεγονός που καταμαρτυρείται απανταχού στην *Καινή Διαθήκη*.

Το αρχικό μήνυμα των Νοτζρίμ ήταν Μεσσιανικό, Ιουδαϊκό, αποκαλυπτικό και άμεσα εσχτολογικό με τελική έκβαση την ανακαίνιση του κόσμου από τον Γιαχβέχ ή τον «Ήλιον της Δικαιοσύνης» και τους «Υιούς του Φωτός», φράσεις που απαντώνται και στα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, στην *Καινήν Διαθήκην* και σε άλλη Χριστιανική φιλολογία. Με την τρομακτική αποτυχία της επαναστάσεως των ετών +66-73 Κ.Ε., την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, την πυρπόληση του Ναού του Γιαχβέχ, την καταστροφή του Κουμράν το +71 Κ.Ε. και της Μασάντα το +73 Κ.Ε., και την μη επανεμφάνιση του Γιαχβέχ, ή του Μεσσία, ή του «Ηλίου της Δικαιοσύνης» στους «υιούς του φωτός», το μήνυμά τους γίνεται αναγκαστικά **μελλοντολογικό και σωτηριολογικό**. Γι' αυτό τον σκοπό χρειάζονται επί πλέον ηθικές και πρακτικές διδασκαλίες. Έτσι υποκλέπτουν και σφετερίζονται τις ηθικές διδασκαλίες διαφόρων ραβίνων, όπως του Χιλλέλ του Πρεσβύτερου, του Γιοκχαννάν Μπεν Ζακχάι, και πολλών άλλων.

Τα πασίγνωστα επεισόδια, ύβρεις, κατάρες, διδασκαλίες, παραινέσεις, κλπ., κατά των Φαρισαίων που περιέχουν όλα τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν αντανακλούν τίποτα άλλο παρά τις

τεράστιες διαμάχες και αψιμαχίες των Νεο-Νοτζρίμ Χριστιανών εναντίον των Φαρισαίων. Βλέπε επίσης και *Ματθαίος* 27: 25, *Ιωάννης* 8: 44 (αντίφαση με *Ματθαίον* 10: 5-6. Για αντιεβραϊσμό βλέπε και *Αποκάλυψις* 3: 9). Αυτά δεν είχαν καμία θέση στα έτη 29-35 κατά τα οποία τα εκστομίζει ο Ιησούς κατά των Φαρισαίων όπως μας αναφέρουν τα κανονικά *Ευαγγέλια*, διότι τότε στο προσκήνιο ήταν οι Σαδδουκαίοι και όχι οι Φαρισαίοι του περιθωρίου. Με την σύγχυση που προέκυψε, τις νέες καταστάσεις και συνθήκες οι οποίες διαμορφώθηκαν κατ' αυτά τα έτη της καταστροφής, η αρχηγία περιήλθε φυσιολογικά στους Φαρισαίους. Είτε η συγγραφή των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά κάποια μορφή άρχισε το νωρίτερο τότε, είτε κάποιοι άγνωστοι ή γνωστοί (σαν τον Ειρηναίο) τα συνέταξαν αργότερα και έβαλαν μέσα και αρκετά στοιχεία τέτοιων διαμαχών, το ζήτημα παραμένει το ίδιο: Ότι δηλαδή, **από το +70 Κ.Ε. και μετά επέρχεται αδυσώπητη διαμάχη μεταξύ των Εβραιοχριστιανών και των Φαρισαίων για θρησκευτική και πολιτική εξουσία, καθώς και για ορθή Ιουδαϊκή θεολογία και την ορθή αντιπροσώπευση του Ιουδαϊσμού.** Όσον αφορά τους Εβραίους, **σ' αυτή την εσωτερική διαμάχη σαρωτικοί νικητές εξήλθαν οι Φαρισαίοι.**

Απ' αυτή την εποχή και μετά, διάφορες Χριστιανικές ομάδες και κοινότητες άρχισαν να εμφανίζονται εδώ και 'κει σε διάφορα σημεία της αυτοκρατορίας (αλλά και εκτός αυτής όπως: Αραβία, Μεσοποταμία, Αιθιοπία). Μερικές πρέπει να υπήρχαν και νωρίτερα αλλ' από 'δώ και 'μπρος γίνονται γνωστές. Αυτές, όπως στην αρχή έτσι και τώρα, κατά συντριπτική πλειοψηφία ήταν επηνδρωμένες από Εβραίους. Οι υπόλοιποι ήταν ολίγοι Εθνικοί παρείσακτοι! Η κάθε μία έγραφε ό,τι ήθελε και ό,τι της ταίριαζε κατά περίσταση. Έτσι δημιουργήθηκαν πολλές Χριστιανικές τάσεις, αντιλήψεις, δοξασίες, θεολογίες, αιρέσεις, αφηγήσεις, μυθοπλασίες, κλπ. Τα γραπτά τους δημιούργησαν έναν κυκεώνα μυθολογιών, εσχατολογιών, αποκαλύψεων, αντιφάσεων, απόσπασης και διαστροφής των Εβραϊκών γραφών και μια αρλουμπολογία σωτηριολογίας, δογμάτων πίστεως και ακραίων, πολλές φορές καταστροφικών, ηθικών αρχών. Τα άλλα στοιχεία περί απαρχής του Χριστιανισμού που παρουσιάζουν οι υπόλοιπες θεωρίες που προαναφέραμε, φαίνονται υστερότερα των Νοτζρίμ του 3ου και 2ου αιώνα και των Εβιωνιτών του 1ου αιώνα Π.Κ.Ε. Αυτά πρέπει να μπήκαν στην πορεία από το τέλος του 1ου αιώνος Π. Κ.Ε. και μετά.

Ο «Χριστιανισμός» των Νοτζρίμ και Εβιωνιτών εντός της Παλαιστίνης και στα περίχωρά της ήταν ακατάστατος και δεν είχε αποκτήσει μία πλήρως αποκρυσταλλωμένη θεωρητική βάση. Ήταν Ιουδαϊκή αίρεση των εξαθλιωμένων και αγραμμάτων αμ-χαάρτες. Έτσι, από 'δω και 'μπρος, όπου βρέθηκε εκτός Παλαιστίνης και μετά την φρικτή καταστροφή των ετών +66-73 και εντός Παλαιστίνης, αλώθηκε και μεταλλάχτηκε. Με την καταστροφή της Ιουδαίας κατά τα έτη +66-73, η βάση του διαλύθηκε και διασκορπίστηκε, οι ελπίδες του ψυχορράγησαν, η δε Ιουδαϊκή αρχηγία περιήλθε στους Φαρισαίους. Στα εκτός Παλαιστίνης μέρη όπου πάτησε πόδι (Αίγυπτο, Συρία, Μεσοποταμία, Πετραία Αραβία, Μικρά Ασία, Ιταλία, κλπ.), αναμείχθηκε, κατά τόπους και κατά εποχές, με τις διάφορες τοπικές αντιλήψεις και δοξασίες, οικειοποιήθηκε πολλούς μύθους εθνικών και παγανιστών, πολλούς τρόπους λατρείας, τελετουργίας και μυστήρια, μηχανισμούς διοικήσεως, κλπ. Συνεπώς έχασε την καθαρή, αρχική Εβραϊκή ομοιογένεια, βάση και αντίληψη και μεταλλάχτηκε σε ένα αλλόκοτο και ανάκατο υβρίδιο. Π.χ. στην Αίγυπτο βλέπομε να υπερτερούν γνωστικιστικά, θεραπευτικά στοιχεία και μερικά στοιχεία από την αρχαία Αιγυπτιακή θρησκεία και μυθολογία. Τα περί ευαγγελισμού, παρθενογεννήσεως, τριημέρου αναστάσεως, ηλιοαστρικών ή αστρολογικών ή αστροθεολογικών στοιχείων, νεκρών, κ.ά., είναι κυρίως Αιγυπτιακής προελεύ-

σεως. Στην Μέση Ανατολή εμφανίζονται τα Μιθραϊκά στοιχεία όπως η θεία ευχαριστία, ο Μανιχαϊσμός, και διάφορα αστρολογικά και μυθολογικά στοιχεία των Χαλδαιο-Βαβυλωνίων, κλπ. Στα κέντρα Ελληνικού πολιτισμού σύντομα κάνουν την εμφάνισή τους τα Νεοπλατωνικά, Νεοπυθαγόρεια, Στωικά στοιχεία, κ.ο.κ. Τοιουτοτρόπως, η χριστιανική «οδός» αναγκάστηκε να φέρει το βάρος της Ιουδαϊκής παραδόσεως και τα βάρη των κατά τόπους παγανιστικών, θρησκευτικών, φιλοσοφικών και άλλων πάραδόσεων. Ούτως κατήντησε ένα περίεργο, ανάκατο, αλλοπρόσαλλο και αντιφατικό μείγμα. Ακραιφνής παρέμεινε μόνο ο Παλαιστινιακός Εβιωνιτικός Χριστιανισμός, ο οποίος όμως εξαλείφθηκε σύντομα από το +73 μέχρι το τέλος του 2ου αιώνος.

Όπως έχομε προαναφέρει οι τρεις μεταφράσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* στα Ελληνικά των Εβραίων Ελληνιστών του 2ου αιώνος: του εκ Πόντου προσηλύτου Ακύλα, του Εβιωνίτου Συμμάχου και του Εβιωνίτου Θεοδοτίωνος, έγιναν προς αντίδραση κατά της τότε χριστιανικής *Παλαιάς Διαθήκης*, η οποία ήταν η λογοκριμένη χριστιανική έκδοση των Εβδομήκοντα (δύο). Αυτό έγινε διότι σ' αυτήν την μετάφαση κατέφυγαν οι χριστιανοί και την διαστρέβλωσαν όσο ημπορούσαν για να δικαιολογήσουν τις θέσεις των ενώπιον των ορθοδόξων εκπροσώπων του Ιουδαϊσμού Φαρισαίων. Αν και τότε αυτές οι τρεις μεταφράσεις μαζί με την *Μασόρα* ανταγωνίστηκαν σθεναρά αυτή την μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), μόνο αναφορές άλλων και λίγα αποσπάσματα σώζονται σήμερα και έτσι κατά μέγα μέρος δεν μας είναι γνωστές. Αυτό το γεγονός όπως και άλλα στοιχεία φανερώνουν ότι οι Εβραίοι και οι Εβιωνίτες Χριστιανοί αντετάχθηκαν στον εξελισσόμενο Χριστιανισμό του 2ου αιώνος με επιχειρήματα και θεολογικές θέσεις. Ο Εβιωνιτικός Χριστιανισμός όμως εξαλείφθηκε σύντομα ενώ ο επικρατήσας Χριστιανισμός από τον δεύτερο αιώνα και μετά αναμείχθηκε με γνωστικισμό (Λόγος, κλπ.), με παγανισμό (Θεία Ευχαριστία, Αγία Τριάς, κλπ.), με διάφορες τελετουργίες, κλπ. Από τον 4ο αιώνα και μετά έχομε την σημερινή διαμόρφωση του Χριστιανισμού που είναι ένα τεράστιο, αλλοπρόσαλλο και καταστροφικό μείγμα αιρέσεων, αντιφάσεων, ανοήτων παραδόσεων και καταστροφικότητας. Βάσει των τότε διαστρεβλωμένων ερμηνειών τής μετάφρασης των Εβδομήκοντα(δύο) οι χριστιανοί άρχισαν να γράφουν τα νέα *Ευαγγέλιά* τους, διαφορετικά από τα προηγούμενα των διαφόρων χριστολογικών λογίων και θεωριών. Τώρα περιέχουν την Δαυιδική καταγωγή τού Χριστού (Μεσσίαχ) τους, το ότι είναι υιός του θεού Γιαχβέχ, παλαιοδιαθηκικές προφητείες που εκπληρώθηκαν σ' αυτόν, θαύματα κατά το πρότυπο προηγουμένων θαυματουργικών αφηγήσεων, κλπ. Τώρα έθεσαν τον Ιησού Χριστό κατά 45 χρόνια ενωρίτερον εντός κάποιου θολού και ανεπιβεβαίωτου ιστορικού πλαισίου.

Άτομα τύπου Σαούλ-Παύλου με αρχηγικές τάσεις και νεωτεριστικές θέσεις κυριολεκτικά μετάλλαξαν τον καθαρό Εβραϊκό, Παλαιστινιακό Χριστιανισμό. Τα άτομα αυτά και οι προκύψασες νεο-χριστιανικές κοινότητες έχοντας βλέψεις πολιτικής, κοινωνικής και θρησκευτικής επικρατήσεως ή ένστικτα και αισθήματα εκδικήσεως κατά της Ρώμης, φαίνεται ότι συνέλαβαν συνωμοτικές ιδέες και έπραξαν συνωμοτικές και παράνομες ενέργειες, οι οποίες ετιμωρήθηκαν από τις Ρωμαϊκές αρχές. Πολλές ενέργειες, καταστροφικές εντολές και θεολογίες, για τις οποίες κατηγορούνται εντός της διεθνούς βιβλιογραφίας και ιστορίας όπως και σε διάφορα σημεία του ανά χείρας έργου, συνηγορούν υπέρ αυτής της συνωμοσίας! Ο ίδιος ο Παύλος, ο οποίος πολλές φορές συμπεριφέρεται και ομιλεί σαν συνωμότης, με όλη την *Επιστολή Πρός Ρωμαίους* που έγραψε από την Κόρινθο, καθιστά σαφές ότι στη Ρώμη υπήρχε Εβραιοχριστιανική κοινότητα για πολύ καιρό προτού μεταβεί αυτός στην

πρωτεύουσα (βλέπε και στίχο 15: 20). Αυτό το γεγονός αποδεικνύει τον ισχυρισμό περί υπάρξεως πρωτογενών Εβραιοχριστιανικών και μετ' ολίγον Γνωστικοχριστιανικών κοινοτήτων ανά την αυτοκρατορία. Πέραν όμως εικασιών και παραδόσεων κανείς δεν γνωρίζει επακριβώς πως βρέθηκαν Εβραιοχριστιανοί από τόσο ενωρίς στην Ρώμη. Αυτή η άγνοια και η σύνδεση με την μετέπειτα κοινή δράση του Παύλου με άτομα άγνωστα και ύποπτα όπως ο Ακύλας, η Πρίσκιλλα, ο Απολλώς, κ.ά. συνηγορούν υπέρ της συνωμοσίας (*Πράξεις* 18: 2-3, 24, 19: 1, *Πρός Ρωμαίους* 16: 4, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 12, 3: 4-6, 16: 12, 19, *Πρός Τίτον* 3: 13. Για περισσότερες λεπτομέρειες σ' αυτό το σημείο βλέπε και: *Η Ύποπτη Παραμονή του Αποστόλου Παύλου στην Κόρινθο*, του Μάριου Βερέττα, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001.). Παρατηρούμε μια έμμονη τάση αυτών των χριστιανών, η οποία εκφράζεται και στις *Πράξεις* 25: 10-12, 26: 32, στην *Πρός Ρωμαίους* 15: 19-24, κλπ., να επιδιώκουν συνεχώς την επέκταση προς Δυσμάς και ειδικά την εγκατάστασή τους στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, την Ρώμη!

Από στοιχεία που προέκυψαν από τις έρευνες μέχρι σήμερα φαίνεται ότι κατ' αυτήν την εποχή, πριν και μετά το +70 Κ.Ε. δηλαδή, υπήρχαν ήδη στην κυκλοφορία και διάφορα άλλα *Ευαγγέλια*, τα οποία ήταν πολύ διαφορετικά από αυτά τα τέσσερα τα οποία πολύ αργότερα εθεσπίστηκαν ως τα μόνα κανονικά. Π.χ., Η *Quelle* (= πηγή, στα γερμανικά) με τα λόγια και ρητά του Ιησού, το *Ευαγγέλιο των Εβιωνιτών*, το *Ευαγγέλιο* το οποίο επικαλείται συνεχώς ο Παύλος, το *Ευαγγέλιο* από το οποίο αντέγραψε ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων εκ Σινώπης του Πόντου, κ.ο.κ. Πέραν των πιθανών και περιορισμένων πυρήνων των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* (αν αυτοί οι πυρήνες γράφτηκαν τότε), γράφτηκαν πολλά και διάφορα άλλα *Ευαγγέλια*, τα οποία αργότερα χαρακτηρίστηκαν είτε απόκρυφα, είτε αιρετικά, είτε αντικανονικά, κλπ. Σήμερα γνωρίζομε την ύπαρξη περί των εξήντα τέτοιων *Ευαγγελίων*. Τελευταία εξεδόθη και το *Ευαγγέλιο του Ιούδα* το οποίο έκανε γερό πάταγο ένεκα των τρομερών και αγεφυρώτων αντιθέσεών του με τα κανονικά *Ευαγγέλια*. Ανεξάρτητα από το τί λέει αυτό το καινοφανές αρχαίο *Ευαγγέλιο*, εκείνο που αποδεικνύεται περίτρανα είναι το ότι οι θέσεις τις οποίες υποστηρίζομε εδώ έχουν άλλο ένα επιβεβαιωτικό στοιχείο. Το δε *Ευαγγέλιο του Θωμά* παρέχει μια πολύ ισχυρή ένδειξη για την πραγματική ύπαρξη της θεωρητικής *Quelle*!

Πλην όμως, να μην ξεχνάμε ότι τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* που έχομε σήμερα στα χέρια μας τα αναφέρει με τους τίτλους των και διά πρώτη φορά ο Ειρηναίος ως επίσκοπος Λυώνος το έτος +185 Κ.Ε. Συνεπώς, ως έχουν αυτά σήμερα γράφτηκαν πολύ μετά το +70 Κ.Ε. και όπως φαίνεται όλες αυτές οι παραδόσεις και διαδόσεις περί των γεγονότων γύρω από το έτος +70 Κ.Ε. μεταφέρθηκαν είτε προφορικώς είτε γραπτώς και συμπεριελήφθησαν εκ των υστέρων και εκ του ασφαλούς εντός των κανονικών *Ευαγγελίων*. Η σύγκρουση των Χριστιανών με τους Ιουδαίους - Φαρισαίους ραβίνους είχε αρχίσει πολύ πριν το +185 Κ.Ε. και συνεχίσθηκε για πολλά έτη μετά. Έτσι οι προφητείες περί της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και του Ναού και όλες οι δήθεν φιλονικίες του Ιησού με τους Φαρισαίους και οι ύβρεις κατ' αυτών καθώς και η παραβολή με την άστοχη σύγκριση του Τελώνου και του Φαρισαίου, *Λουκάς* 18: 9-14, ήταν πολύ βολικά στοιχεία για τους Χριστιανούς του +185 Κ.Ε. στην μάχη τους εναντίον του ραβινικού Φαρισαϊκού Ιουδαϊσμού. Έτσι τα έβαλαν στο στόμα του Ιησού και μέσα στα κείμενά τους εκ του ασφαλούς και επειδή τους συνέφερε! Ακόμα όπως προαναφέραμε, τα κανονικά *Ευαγγέλια* αναθεωρήθηκαν και ξαναγράφτηκαν μπόλικες φορές κατά τους επόμενους τρεις αιώνες και πολύ αργότερα. Παρ' όλα ταύτα και

αυτά δεν συμφωνούν μεταξύ τους σε πάρα πολλά σημεία και περιέχουν τρομακτικές αντιφάσεις και διαφωνίες. Το έτος +330 Κ.Ε. δεν υπάρχει πλέον τίποτα από τα πρωτότυπα. Όλα τα προηγούμενα αντίγραφα και εκδόσεις των *Ευαγγελίων* μαζί με το μεγαλύτερο και κυριότερο μέρος της Πρωτο-Χριστιανικής βιβλιογραφίας, των τριών πρώτων αιώνων, χάνονται μυστηριωδώς (;) και μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί τίποτα απ' αυτά.

Εδώ πρέπει να τονίσομε εν συντομία την τεραστία και αγεφύρωτη αντίφαση μεταξύ των *Ευαγγελίων* και του κηρύγματος του Παύλου. Ενώ ο Παύλος υποτίθεται ότι δρα και γράφει πριν από τους ευαγγελιστές, δεν μας μεταφέρει κανένα ουσιαστικό και συγκεκριμένο βιογραφικό και ιστορικό στοιχείο περί Μεσσία Ιησού όπως δεν μας μεταφέρει και καμία διδασκαλία του. Το μήνυμά του είναι βεβαίως αποκαλυπτικό, άμεσα εσχατολογικό και σωτηριολογικό επικαλυμμένο με μια παράξενη δική του αντιφατική θεολογία. Το γεγονός ότι πέραν της *Καινής Διαθήκης* και αποκρύφων κειμένων κανείς μα κανείς δεν έχει σημειώσει τον Παύλο έχει θέσει πολλά πράγματα υπό αμφισβήτηση. Το όλο ζήτημα είναι τεράστιο και όχι επί του παρόντος. Τα ερωτήματα που προκύπτουν από την αναδίφηση των *Επιστολών* όχι μόνο του Παύλου αλλά και όλων των υπολοίπων της *Καινής Διαθήκης* είναι αμέτρητα, απροσπέλαστα και καθοριστικά. Εδώ αναφέρομε ότι άλλοι αμφισβητούν την ύπαρξή του Παύλου εξ' ολοκλήρου, άλλοι ισχυρίζονται ότι έδρασε και μετά το +70 Κ.Ε., άλλοι αμφισβητούν όλες ή μερικές από τις επιστολές του, κ. ό. κ. Καλούμε τους απολογητές και φωστήρες του Χριστιανισμού να βρουν την πειστική λύση και γεφύρωση σ' αυτά τα τεράστια χάσματα της ιστορίας και της συνέπειας τής μόνης αληθινής και απόλυτης θρησκείας. Για τις στερεότυπες αλλά αστήρικτες απαντήσεις που έχουν μαγειρέψει εδώ και πολλούς αιώνες δεν έχουν προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο πέραν της πίστεώς των και όλων όσων οι δικοί τους ανά τους αιώνες μετά από πολλές και σκληρές διαμάχες αποφάσισαν τελικά να δεχθούν ως απαντήσεις.

Επανερχόμαστε στα πασίγνωστα επεισόδια, ύβρεις, κατάρες, διδασκαλίες, παραινέσεις, κλπ., κατά των Φαρισαίων που περιέχουν τα κανονικά *Ευαγγέλια*. Αυτά όλα δεν στέκουν θεολογικώς, διότι αυτά δεν είναι γνωρίσματα μιας καλοπροαίρετης και φιλεύσπλαχνης θεότητας η οποία είναι τέλεια και όλο αγάπη, δεν αντιτείνεται καθόλου στο κακό και συγχωρεί και σώζει το απολωλός. (Βεβαίως οι θεολογικές και ιστορικές αντιφάσεις εντός της *Καινής*, ολόκληρης της *Βίβλου* και της ιστορίας του Χριστιανισμού είναι κάτι το απερίγραπτο σε ποσότητα και ποιότητα!). Ενταύθα όμως υπάρχει η εξής μεγάλη ιστορική αντίφαση. Οι γνωστοί πικρόχολοι διαξιφισμοί του Ιησού με τους Φαρισαίους μέσα στα έτη από το 29 έως ίσως το 36 Κ.Ε. δεν έχουν καμιά θέση, διότι την θρησκευτική και πολιτική εξουσία κατ' αυτή την εποχή την κατείχαν αποκλειστικά οι Σαδδουκαίοι, οι οποίοι εξυπηρετούσαν τα Ρωμαϊκά συμφέροντα. Οι ιστορικώς υπάρξαντες αρχιερείς Άννας και Καϊάφας ήταν Σαδδουκαίοι, αλλά αυτό το σημαντικό στοιχείο περνάει απαρατήρητο και από τα *Ευαγγέλια* και από τους πιστούς χριστιανούς. Γιατί άραγε; Οι Φαρισαίοι αυτή την εποχή δεν είχαν σπουδαία δύναμη για να δικαιολογούνται τέτοιες ισχυρές επιθέσεις εναντίον τους εκ μέρους του Ιησού, πράγμα που δεν βλέπομε να συμβαίνει κατά των Σαδδουκαίων. Εκτός και ήταν ζηλωτής και ως επαναστάτης κατά της Ρώμης εστράφη κατά της μετριοπάθειας και της αυτοσυγκράτησης των Φαρισαίων, οι οποίοι διέβλεπαν ως μάταια μια επανάσταση κατά της Ρώμης. Αλλά τότε κατά μείζονα λόγο θα έπρεπε να στραφεί πολύ περισσότερο κατά των Σαδδουκαίων που από ολίγον έως πολύ ήσαν εγκάθετοι της Ρώμης. Τέτοιο όμως θέμα με τους Σαδδουκαίους δεν ετέθη πουθενά στα *Ευαγγέλια*. Πέραν τούτου στα *Ευαγγέ-*

λια βλέπομε ότι οι επιθέσεις κατά των Φαρισαίων είναι επί προσωπικής, θρησκευτικής και κοινωνικής βάσεως και όχι επαναστατικής και κατά της Ρώμης. Ως εκ τούτου, η μόνη εύλογη ιστορική και επιστημονική εξήγηση είναι ότι οι διάφοροι ευαγγελιστές έβαλαν αυτά τα στοιχεία μέσα στα *Ευαγγέλια* όταν τα έγραψαν, σε κάποια μορφή, μετά το 70 Κ.Ε., όπου ως γνωστόν από τότε και μετά οι Σαδδουκαίοι και οι Εσσαίοι έπαψαν να υπάρχουν. Ο λόγος για τον οποίο προέκυψαν αυτοί οι ασύστολοι διαξιφισμοί και η τεράστια φαγωμάρα μεταξύ της Χριστιανικής «οδού» και των Φαρισαίων ραβίνων ήταν το ότι τότε επήλθε εμφύλια διαμάχη για το ποιος απ' τους δύο θα αναλάμβανε την πολιτική αρχηγία και τη νέα θρησκευτική αντιπροσώπευση, κατεύθυνση, και λατρεία τού Ιουδαϊσμού. Έτσι οι διάφοροι «ευαγγελιστές» για να δώσουν κύρος σ' αυτά τα στοιχεία, τα έβαλαν στο στόμα του Μεσσίαχ και Θεού των Ιησού ώστε να μπορέσουν να εξυπηρετήσουν κατά το δυνατό καλλίτερα τις ανάγκες και τις επιδιώξεις της αίρεσής των.

Αναφέρομε το εξής στοιχείο το οποίο θεωρούμε πολύ σημαντικό χωρίς να αναπτύξομε το γιατί. Η Καινή Διαθήκη αναφέρεται στους Φαρισαίους (-ος) 100 φορές, στους Σαδδουκαίους 14, στον Ιούδα Κανανίτη ή Ζηλωτή 2, στον επαναστάτη Ιούδα τον Γαλιλαίο 1 φορά, στους Σικαρίους 1 και στους Εσσαίους 0 (μηδέν)! Αυτό δε, συμβαίνει για μια εποχή (+29-36 Κ.Ε.) κατά την οποίαν οι Σαδδουκαίοι ήταν αυτοί που είχαν αποκλειστικά τις πρωτοκαθεδρίες και την εξουσία, ως εγκάθετοι της Ρώμης, και οι Ζηλωτές (Κανανίτες), Σικάριοι και Εσσαίοι δημιουργούσαν θρησκευτικά και πολιτικά επεισόδια καθημερινώς στις πόλεις και στην ύπαιθρο, ενώ οι Φαρισαίοι κοιτούσαν τα διαβάσματά τους, την διδασκαλία τους και τηρούσαν μετριοπαθή και επιφυλακτική πολιτική με καιροφυλακτική επαναστατική στάση. Σκεφτείτε το λιγάκι... Όλα τα Φαρισαϊκά στοιχεία που απαντώνται στην *Καινή Διαθήκη*, τα οποία είναι δυσαναλόγως πολλά, καθαρώς αντανακλούν τις Φαρισαϊκές διδασκαλίες και τις συνθήκες και καταστάσεις που δημιουργήθηκαν μετά το έτος +70 Κ.Ε και τίποτα παραπάνω...

Ένας άλλος σοβαρός λόγος της θεολογικής επικάλυψης όλων των αντι-Εβραϊκών και αντιφαρισαϊκών στοιχείων, οργής, μένους, μίσους, πικρίας, κλπ., των *Ευαγγελίων* με το να τα βάλουν στο στόμα του Υιού του Θεού Ιησού, ήταν και για να εμποδίζουν τις διαρροές από τις ολιγομελείς Εβραιοχριστιανικές ομάδες προς τους πλειοψηφούντες Φαρισαίους μετά την τρομακτική σύγχυση που επήλθε ύστερα από την καταστροφή και την απραγματοποίητη εσχατολογία. Στα *Ευαγγέλια* αυτές οι διαρροές προδίδονται και από τις συχνές – πυκνές εντολές του Ιησού κατά των Φαρισαίων, τις προφυλάξεις από τις διδασκαλίες τους, κλπ., καθώς και από τις προειδοποιήσεις του Ιησού προς τους μαθητές του για διώξεις και προσαγωγές τους σε δικαστήρια, προτροπές για ακλόνητη πίστη μέχρι θανάτου και ασταμάτητες υποσχέσεις προς όλους τους μέχρι τέλους πιστούς με μεγάλες εσχατολογικές ανταμοιβές και ένδοξη νίκη. Προς τους χλιαρούς και μη σταθερούς δίνει υποσχέσεις οργής, μίσους, πικρίας, εσχατολογικής απολογίας, εμετού, και ατελεύτητης τιμωρίας. Σε μερικά σημεία διαβλέπομε κάποια προσέγγιση με πολύ ολίγους διαλλακτικούς Φαρισαίους. Εκτός ανωνύμων στην *Καινή Διαθήκη* έχομε τους τρεις γνωστούς και ονομαστούς: Νικόδημος, Ευσχήμων Ιωσήφ και Γαμαλιήλ. Παρ' όλο ότι γι' αυτούς ο λόγος γίνεται για χρόνους πριν το 70 Κ.Ε., ενώ τα γραπτά αυτά εγράφησαν μετά το +70 Κ.Ε., τολμάμε να υποδείξομε ότι και οι αναφορές σ' αυτούς αντανακλούν τις καταστάσεις μετά το +70 Κ.Ε. που περιγράφομε εδώ εν συντομία. Το επεισόδιο της συνομιλίας του Ιησού με τον Νικόδημο (*Ιωάννης* 3: 1-21) αντανακλά όχι μόνο κάποια προσέγγιση αλλά πιθανή μυστική διαρροή μικρής εκτά-

σεως προς την αντίθετη κατεύθυνση. Το ίδιο ισχύει και με τα διάφορα σημεία στα οποία αναφέρεται ο ευσχήμων βουλευτής Ιωσήφ. Η αφήγηση περί Γαμαλιήλ, *Πράξεις* 5: 34-42, αντανακλά διαλλακτικότητα και κάποια προσέγγιση με τους μετριοπαθείς.

Από το +73 Κ.Ε. μέχρι το +135 Κ.Ε. η χριστιανική αίρεση παραμένει ακόμα μέσες-άκρες Ιουδαϊκή υπόθεση. Οι χριστιανοί της εποχής αυτής καιροφυλακτούν και περιμένουν την έκβαση κάποιων πραγμάτων και την Δευτέρα Παρουσία! Ο πλήρης διαχωρισμός Ιουδαϊσμού και Πρωτοχριστιανισμού, η δεύτερη και τελική αποστασία δηλαδή, συνετελέσθη το έτος +135 Κ.Ε. Τότε συνετρίβει κυριολεκτικά η Ιουδαϊκή επικράτεια μετά την παταγώδη αποτυχία της δεύτερης μεσσιανικής επανάσταση των Εβραίων κατά των Ρωμαίων, επί αυτοκράτορος Αδριανού. Αυτή τη φορά η επανάσταση οργανώθηκε από τους Φαρισαίους και τα υπολείμματα των Ζηλωτών με αρχηγό τον ψευτομεσσία και απατεώνα Συμεών Μπαρ Κοσίμπαχ τον οποίον ευλόγησε και έχρισε ως Μεσσίαχ του Ισραήλ ο Φαρισαίος αρχιερέας Ακίμπαχ. Η Χριστιανική αίρεση αυτή τη φορά ήταν πολύ επιφυλακτική προς την επανάσταση αυτή. Κράτησε απόσταση από τον Μπαρ Κοσίμπαχ διότι δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει ως Μεσσία. Είχε ήδη δικό της Μεσσία, τον Ιησού, στον ουρανό. Ακόμα και αυτή την φορά οι Χριστιανοί ανέμεναν την Δευτέρα Παρουσία και «δεν πήγαν στην Πέλλα»· απλώς περίμεναν την τελική έκβαση της επανάστασης χωρίς να συμμετέχουν σ' αυτήν. Ο Μπαρ Κοσίμπαχ έκοψε πολλά κεφάλια από δαύτους επειδή αρνήθηκαν να συμπολεμήσουν. (Εδώ ο Ευσέβιος δεν παρέχει καμία πληροφορία!). Με τα νέα σημεία των καιρών οι Μεσσιανικές, εσχατολογικές και αποκαλυπτικές φαντασίες τους αναθερμάνθηκαν και καιροφυλακτούσαν. Πλην όμως απέτυχαν οικτρά. Η αποτυχία που επακολούθησε ήταν πολύ πιο τρομακτική από την πρώτη. Η Ιουδαία διαλύθηκε ολοσχερώς και τα λείψανα του Ιουδαϊκού έθνους διασκορπίστηκαν ή επωλήθησαν ως δούλοι. Τότε η Χριστιανική αίρεση «οδός» αντιμετώπισε επειγόντως την άμεση ανάγκη να δημιουργήσει μια νέα θεολογία αφού η παλαιά απέτυχε παταγωδώς. Μετά το τέλος και την τρομακτική αποτυχία και της δεύτερης επανάστασης το 135 Κ.Ε. η μεταλλαγή και διαμόρφωση των Χριστιανών γίνεται έτι περισσότερο έντονη, διαφορετική και αποξενωμένη από τους γονείς των, Νοτζρίμ, και τελικά καθοριστική.

Όπως και το έτος 70 Κ.Ε. έτσι και τώρα το ίδιο και χειρότερα, όλες οι αποκαλυπτικές και εσχατολογικές προρρήσεις και αναμονές τους απέτυχαν οικτρά και ο ουράνιος Μεσσίας τους, Ιησούς, δεν επανήλθε στη γη. Μόνο σε ένα πράγμα είχαν δίκιο, ότι δηλαδή, ο Μπαρ Κοσίμπαχ δεν ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας. Έτσι τώρα η δημιουργία μιας νέας θεολογίας κατέστη πια ζήτημα επιβιώσεως, ζωής και θανάτου. Νέες αλλαγές, μορφές, τύποι, τροποποιήσεις, μέθοδοι, εσχατολογίες, στόχοι, κλπ, εισήχθηκαν. Τότε ξαναπροπαγάνδισαν την σωτηριολογία τους, την αιώνια τιμωρία, το τέλος και την ανακαίνιση του κόσμου κατά την Δευτέρα Παρουσία του Μεσσία και Σωτήρος Ιησού, με την διαφορά ότι αυτή την φορά θα λάβει χώρα εις άγνωστον μελλοντικό χρόνο τον οποίον κανείς δεν γνωρίζει ει μη μόνον ο Θεός Πατήρ. «*Περί δε της ημέρας εκείνης και ώρας ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι των ουρανών, ει μη ο πατήρ μου μόνος.*», *Ματθαίος* 24: 36. Περιέργως ούτε ο ίδιος ο Ιησούς την γνωρίζει, παρ' όλον ότι αυτός θα παρουσιαστεί εκ δευτέρου και είναι Θεός ομοούσιος τω Πατρί!

Παρ' όλα ταύτα οι μεσσιανικές αναμονές με το άμεσο τέλος τού υπάρχοντος κόσμου και την εμφάνιση ενός καινούργιου ήσαν τόσο έντονες που συνεχίσθηκαν για πολλά χρόνια μετά. Έχομε πάρα πολλά παραδείγματα εσχατολογικών ομάδων κατά τον δεύτερον αιώνα,

λ.χ. των Μοντανιτών και πολλών άλλων, οι οποίοι στο τέλος ευρέθησαν επαίτες στους δρόμους. Αυτό το εσχατολογικό βιολί συνεχίσθηκε και μετά το έτος 1000 Κ.Ε. Τον δεύτερο αιώνα εκτός του αιρετικού Μαρτίνου Μοντανού και οι μεγάλοι πατέρες της χριστιανικής εκκλησίας Ιουστίνος, Παπίας, Ειρηναίος και Τερτυλλιανός βασισμένοι σε δήθεν προφητείες των Παλαιο-Διαθηκικών προφητών Ησαΐα, Ιεζεκιήλ, Δανιήλ, κ. ά, πίστευαν στην άμεση εσχατολογία με την επανεμφάνιση του Μεσσία τους, την ανοικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ και την εγκαθίδρυση της χιλιετούς βασιλείας του επί της γης[19]. Ακόμα μέχρι και σήμερα έχομε πολλά τέτοια παραδείγματα. Οι Μάρτυρες του Ιαχωβά ή Χιλιαστές[20] και διάφορες ευαγγελιστικές αιρέσεις είναι καθημερινώς σε αναμονή και επιφυλακή!

{[19] Βλέπε Μεγάλη Αμερικανική Εγκυκλοπαίδεια, τόμος 20, σελίδα 828, λήμμα «Χιλιασμός». Τελικώς αυτοί οι άγιοι και θεοφόροι πατέρες απατήθηκαν οικτρώς! Τί λέτε, περίεργον;}

{[20] Όπως οι άγγελοι και Γιαζάτας και τα τάγματά τους, ο Σατανάς = Εωσφόρος αστήρ ή Αριμάν, οι διάβολοι = εκπεσσόντες αστέρες και τα τάγματά τους, ο δυϊσμός 'καλού και κακού' και η μεταξύ των αδιακοπη πάλη (που είναι η πάλη των αγγέλων και των Γιαζάτας κατά του Αριμάν και των υπηρετών του) με την τελική νίκη του καλού (βλέπε και *Αποκάλυψις* κεφάλαιο 12), έτσι και ο Χιλιασμός που απαντάμε σε πολλές Εβραιοχριστιανικές αιρέσεις και σε όλον τον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό γενικότερα, (βλέπε *Ιώβ*, *Αποκάλυψις* 20: 1-6, και τα κεφάλαια 20, 21, 22, κλπ.) προέρχεται από τον Ζωροαστρισμό του οποίου είναι δόγμα (βλέπε: *Zand-i Vohuman Yasht* 3: 62). Εκεί έχομε διαδοχικές εποχές χιλίων ετών εκάστη των οποίων θα τελειώσει με κατακλυσμό αιρέσεως (ασυμφωνίας) και καταστροφής, μέχρι την τελική καταστροφή του κακού και του πνεύματός του υπό ενός θριαμβευτού βασιλέως της ειρήνης κατά το τέλος της τελευταίας χιλιετούς περιόδου. «Τότε ο Σαοσγιάντ αποκαθιστά ξανά όλα τα δημιουργήματα αγνά και η ανάσταση και η ύπαρξη του μέλλοντος λαμβάνουν χώρα.». (Οποία ομοιότης!). Όλα τα ζωροαστρικά και βαβυλωνιακά στοιχεία μπήκανε στο Εβραϊσμό κατά την Βαβυλώνια αιχμαλωσία και μετά. Η Χριστιανική αίρεση του Εβραϊσμού υιοθέτησε σχεδόν όλα αυτά τα στοιχεία και μετά τα επεξεργάστηκε και παρουσίασε με δικό της τρόπο που δεν απέχει πολύ από τους Ζωροάστρες και τους Εβραίους.}

Επίσης τότε εδόθη η γραμμή να στραφούν «προς πάντα τα έθνη» για να αποκτήσουν περισσότερους οπαδούς, εισφορές χρημάτων, εγκαταστάσεις και στέγες εκκλησιών, κλπ. Δεν υπήρχαν πια οι παλαιστινιακές εγκαταστάσεις των συναγωγών (Μπέιτ-Κνέσετ ή Καχαλ-ά) ούτε ο κορμός του Ιουδαϊσμού επί του οποίου παρασιτούσαν. Έψαξαν και βρήκαν μερικά χωρία περί αποκαλύψεως και αναγνωρίσεως του Ιουδαϊκού Μεσσία και του Θεού Γιαχβέχ όχι μόνο από τους Εβραίους αλλά και από τα υπόλοιπα έθνη εντός των γραπτών του **δευτέρου** και **τρίτου** Ησαΐα (προσοχή όχι του κανονικού Ησαΐα Μπεν Αμώς αλλά των παραχαρακτών της βαβυλωνιακής και μεταβαβυλωνιακής εποχής) και μερικών άλλων προφητών των ιδίων περιόδων. Έτσι και πάλι δι' αυτών των δήθεν προφητειών νόμισαν ότι πέτυχαν την θεολογική κάλυψη που εχρειάζοντο. Αντί της Εβραϊκής Φαρισαϊκής *Μασόρας* κάνουν χρήση της μεταφράσεως των Εβδομήκοντα(δύο) και έτσι δημιουργούν μεγάλες θεολογικές διαμάχες και ιστορικές ρήξεις με τους Ιουδαίους. Σε αντίδραση, τρεις Ιουδαίοι Ελληνιστές, ο Εβιωνίτης Σύμμαχος, ο Ακύλας και ο Εβιωνίτης Θεοδοτίων, μεταφράζουν στα Ελληνικά την *Μασόρα*. Δυστυχώς οι μεταφράσεις των δεν έχουν διασωθεί εκτός ολίγων αποσπασμάτων. Γιατί λέτε άραγε; Ποιος τις εξαφάνισε; ...

Εδώ πρέπει να διευκρινίσομε ότι η δράση των Αποστόλων και του Παύλου όπως αυτή περιγράφεται στις *Πράξεις των Αποστόλων* και σ' όλες τις *Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης* κατά το μέγιστο μέρος αφορά Εβραίους εντός της Παλαιστίνης και της πλησίον περιοχής καθώς και Εβραίους της διασποράς στα διάφορα μέρη και αστικά κέντρα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της Μεσοποταμίας. Το όλο εγχείρημα δηλαδή ήταν καθαρή Εβραϊκή υπόθεση και όχι πάντων των εθνών. Κάπου – κάπου εμφανίζονται μερικοί εξ εθνικών όπως, ο Τίτος, ο Κορνήλιος, ο Τιμόθεος, ο Τρόφιμος, ο Νικόλαος, ίσως η Λυδία και ολιγάριθμοι άλλοι. Αν βασιστούμε στην *Καινή Διαθήκη* αυτοί αποτελούσαν περιπτώσεις εξαιρετικά μεμονωμένες και σχέσεις προσωπικής γνωριμίας και γι' αυτό υπερτονίζονται. Δεν αποτελούσαν καμία δύναμη ή ομάδα με σχετικά μεγάλο αριθμό μελών η οποία προσεχώρησε στον Εβραιοχριστιανισμό. Μάλιστα δε, η πλειοψηφία των Εβραίων της διασποράς είχε υιοθετήσει Ελληνικά και Ρωμαϊκά ονόματα όπως Στέφανος, Ακύλας, Πρίσκιλλα, Σωσθένης, κλπ. Βλέπομε ακόμα και Αποστόλους να αλλάζουν τα ονόματά τους από Εβραϊκά σε Ελληνικά ή Ρωμαϊκά (Σαύλος έγινε Παύλος, ένας Ιωάννης των *Πράξεων* έγινε Μάρκος, κλπ.). Οι Εβραίοι της διασποράς οι οποίοι ομιλούσαν την Ελληνική ή την Λατινική γλώσσα και είχαν κάποια Ελληνορωμαϊκή παιδεία πολλάκις απεκαλούντο Ελληνιστές. Προς αυτούς τους Εβραίους λοιπόν κατευθυνόταν η δράση και οι *Επιστολές* των Αποστόλων και του Παύλου.

Εδώ προσθέτομε και τα εξής. Ο αυτοκράτωρ Μέγας Ιουλιανός μας δηλώνει καθαρά, στο έργο *Κατά Γαλιλαίων*, ότι ο Ιησούς, ο Παύλος, ο Κορνήλιος (*Πράξεις* κεφάλαιο 10) και ο Σέργιος (*Πράξεις* 13: 7) δεν είναι ιστορικά πρόσωπα. Δεν αναφέρονται από κανέναν και πουθενά. Αυτή είναι και η θέση πολλών ερευνητών και όλα τα περί Παύλου είναι Χριστιανικά παραμυθάκια. Ο Παύλος δεν αναφέρεται από καμιά ιστορική πηγή παρά μόνο στην *Καινή Διαθήκη* και σε απόκρυφες Χριστιανικές ιστοριούλες. Πάει και τελείωσε. Αυτό είναι εξαιρετικά ύποπτο και απίθανο αν δεχθούμε όλη τη δράση που η *Καινή Διαθήκη* αναγράφει πως είχε. Όταν λοιπόν μιλάμε περί Παύλου βρισκόμαστε σε εντελώς ανεπιβεβαίωτη περιοχή. Πολλοί ερευνητές ισχυρίζονται πως αν υπήρχε κάποιος Παύλος αυτός πρέπει να έδρασε μετά την καταστροφή του 70 Κ.Ε. σύμφωνα με τις νέες συνθήκες και τη νέα θεολογία. Διά τούτο οι Εβιωνίτες οι οποίοι παρέμειναν προσκολλημένοι στον Ιουδαϊσμό τον μισούσαν θανάσιμα. Αυτά δε που μας μεταφέρουν οι *Πράξεις* είναι παραποιήσεις και πλαστές διηγήσεις παρορμούμενες από άλλους συγγραφείς, όπως τον Ιώσηπο και τον Φίλωνα, κ.ά. Μακάρι να ξέραμε τι ακριβώς συνέβη. Πάντως το τελικό συμπέρασμα που βγαίνει μετά βεβαιότητας είναι ότι τα πάντα περί πρωτοχριστιανισμού είναι θολά, ανεπιβεβαίωτα και αμφισβητήσιμα, εκτός και πιστέψομε στα τυφλά αυτά που μας λένε οι Χριστιανοί από τον 4^{ο} αιώνα και μετά. Αλλά και αυτά είναι γεμάτα με λάθη και πάρα πολλές κραυγαλέες αντιφάσεις που δεν δικαιολογούνται για ιστορικά πρόσωπα. Επομένως και η πίστη σ' αυτά καταντά παράλογη και σχιζοειδής και ουσιαστικά βίτσιο.

Όσα λοιπόν μας περιγράφει η *Καινή Διαθήκη* αφορούσαν Εβραίους μέσα στους οποίους κάπου-κάπου εμφανιζόταν για δικούς του λόγους και κανένας μη Εβραίος. Σημειώνομε ακόμα ότι σύμφωνα με τις σύγχρονες έρευνες και τα συμπεράσματα πολλών Εβραίων ερευνητών αλλά και πολλών Χριστιανών θεολόγων το λεγόμενο βιβλίο της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου* ήταν αρχικώς Εβραϊκό βιβλίο που εγράφη από φανατικό Γιαχβιστή Εβραίο ο οποίος μοιρολογούσε την ερείπωση της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους το 70 Κ.Ε. (Η ολοκληρωτική καταστροφή της Ιουδαίας συνέβη το 135 Κ.Ε.). Μετά το βιβλίο αυτό υπεκλάπη

από τους Εβραιοχριστιανούς, τουλάχιστον κατά μέγα μέρος, οι οποίοι αφού για μερικούς αιώνες του έκαναν μερικές απαραίτητες μετατροπές, προσαρμογές και προσθήκες το παρουσίασαν ως ιδικόν τους προφητικό βιβλίο[21] Στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* το έβαλαν κατά το τέλος του τέταρτου αιώνα, μετά τη λήξη της διαμάχης του Ιερού Αυγουστίνου και του Αθανασίου επισκόπου Αλεξανδρείας. Ο μεν πρώτος ζητούσε να συμπεριληφθεί στον κανόνα η *Αποκάλυψις*, ο δε δεύτερος το γνωστικίζον *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον*. Οι δύο αντίπαλοι τελικά συνεφώνησαν να συμπεριληφθούν και τα δύο βιβλία στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* και έτσι έληξε η διαμάχη μεταξύ τους.

{[21] Όπως αναφέραμε παραπάνω πολλοί μεγάλοι πατέρες της χριστιανικής εκκλησίας του δευτέρου αιώνα βάσισαν την χιλιαστική εσχατολογία τους στους Παλαιο-Διαθηκικούς προφήτες. Αυτός ο ίδιος χιλιασμός επαναλαμβάνεται και στην *Αποκάλυψιν* 20: 1-6, (και η συνέχειά του περιγράφεται στα κεφάλαια 20, 21 και 22).

Όπως έχομε προαναφέρει, πολλοί είναι οι επιστήμονες και ερευνητές, εκ των οποίων μερικοί είναι Εβραίοι, που υποστηρίζουν ότι η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* ήταν Εβραϊκό κείμενο αρχικώς το οποίο στη συνέχεια υπεκλάπη από τους Χριστιανούς οι οποίοι του έκαναν τις αναγκαίες χριστιανικές μετατροπές. Ο κορμός τού κειμένου όμως, είναι οι θρηνωδίες και οι κατάρες κάποιου Εβραίου συγγραφέως λόγω της συμφοράς του + 70 Κ.Ε., της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και της πυρπολήσεως του Ναού του Γιαχβέχ. Γι' αυτό και παρηγορείται με την σκέψη της αντικαταστάσεως της παλαιάς και κατεστραμμένης Ιερουσαλήμ από μια νέα ουρανοκατέβατη Ιερουσαλήμ διά μιάς θεϊκής επεμβάσεως του Γιαχβέχ, κλπ. Αυτή η επιστημονική εκδοχή, η οποία βασίζεται σε υπέρογκο πλήθος στοιχείων, καταδεικνύει ότι η νυν *Αποκάλυψις του Ιωάννου* είναι ένα διαστρεβλωμένο και ψευδεπίγραφο βιβλίο. Πρόκειτια για *Αποκάλυψιν* βρωμερού Ιεζεκιηλικού τύπου και είναι μια από τις πάρα πολλές αποκαλύψεις που έχουν γραφεί και αλλοιωθεί.

Ο ερευνητής Μιχάλης Κοκκινόφτας στο βιβλίο του *Σχέδιο Αρμαγεδδών*, Εκδόσεις Δίον, 2000, έχει κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα και σπουδαία ποσοστιαία ανάλυση επί των λέξεων, της γλώσσας και των χωρίων που χρησιμοποιεί ο συγγραφεύς της *Αποκαλύψεως*. Ανεξαρτήτως ολίγων απόψεων, υποθέσεων και εκτιμήσεων που ο συγγραφέας έχει διατυπώσει, μερικά σημαντικά και ελέγξιμα συμπεράσματα της έρευνάς του είναι τα εξής: Η γλώσσα της *Αποκαλύψεως* είναι μια κακίστη χρήση της Κοινής Ελληνιστικής διαλέκτου. Εν κατακλείδι (σελίδες 356-358), αντικειμενικώς υπελόγισε (**αντικειμενικώς**, διότι οι αριθμοί και οι συγκρίσεις είναι αντικειμενικά δεδομένα που μπορούν να ελεγχθούν από τον καθένα και δεν είναι προσωπικές απόψεις) ότι: 97.56% των χωρίων είναι παρμένα από την *Παλαιά Διαθήκη* είτε αυτολεξεί, είτε σχεδόν αυτολεξεί, είτε σε κάποιο βαθμό παραφρασμένα αλλά με το ίδιο περιεχόμενο και νόημα προς αντίστοιχα χωρία της *Παλαιάς*. Επομένως μόνον 2.44% των χωρίων της *Αποκαλύψεως* δύνανται να αποδοθούν στον συγγραφέα της! Ως προς τις κύριες λέξεις και έννοιες το 88.21% εξ αυτών είναι δανεισμένες από την *Παλαιά Διαθήκη* και μόνο 11.79% είναι επινοήσεις του συγγραφέως.

Αυτή η ανάλυση αποδεικνύει το συμπέρασμα της υποκλοπής που αναφέραμε παραπάνω, αν και η *Αποκάλυψις* περιέχει μερικές κοινές φράσεις και εικόνες με τα *Ευαγγέλια*, μερικές *Επιστολές* και τα *Απόκρυφα*. Κοινές πηγές αυτών των φράσεων και εικόνων σ' όλη αυτή την βιβλιογραφία είναι η *Παλαιά Διαθήκη* και ή άμεση εσχατολογία του καιρού αυτού εντός των Εβραιοχριστιανικών και Γνωστικιστικών κοινοτήτων. Η ανάλυση αποδεικνύει επίσης το συμπέρασμα του κ. Μιχάλη Κοκκινόφτα ότι η *Αποκάλυψις* δεν είναι κανένα αληθές, ανεξιχνίαστο, δυσχερές, προφητικό, θεόπνευστο, αποκαλυπτικό, κλπ., χριστιανικό, βι-

βλίο. Αυτή η ψευδής θέση, εδώ και πολλούς αιώνες μέχρι και σήμερα, προπαγανδίζεται από τους Χριστιανούς προς εκφοβισμό των μαζών αλλά και με πολλούς αξιόλογους μορφωμένους στα θύματά των. Απλούστατα πρόκειται για ένα Εβραιογενές, αυθαίρετο, ποταπό, παραμυθολόγημα και αισχρό ρυπαρογράφημα γκρίνιας και εκδικήσεως το οποίο περιέχει υστερότερες (εντοπισμένες) χριστιανικές και εσχατολογικές παρεμβολές. Ο αρχικός Εβραίος συγγραφέας σκοπόν είχε να εκφράσει το πένθος και την θλίψη που του επέφερε η καταστροφή των ετών +66 – 73 Κ.Ε., προς τον Εβραϊκόν θεόν του Γιαχβέχ και να ευχηθεί για σκληρή εκδίκηση εναντίον όλων των ανθρώπων εκτός ολίγων εκ των «εκλεκτών», την οποία αηδιαστικά τον εκλιπαρεί να αποδώσει! Ακόμα οραματίζεται την εμφάνιση μιας Νέας Ιερουσαλήμ τεραστίου μεγέθους και ακατάσχετης φαντασίας. Οι υστερότεροι χριστιανικοί υποκλοπείς, ανασυντάκτες και διορθωτές του αισχροτάτου αυτού βιβλίου δεν είχαν κανέναν άλλον σκοπό παρά την χρήση του διά τον συνεχή και διαχρονικό εκφοβισμό και την στυγνή καταπίεση των χριστιανικών μαζών, από τις ημέρες τους μέχρι τον μυθικό Αρμαγεδδώνα.

Πρόκειται για ένα βλακοδέστατο, αχρειότατο, μιαρό συμπίλημα μωρίας με απολύτως καμίαν αξίαν εκτός του βραβείου βλακείας, ατιμίας και πονηρίας που πανηγυρικότατα εισπράττει. Δεν υπάρχει τίποτα το αποκαλυπτικό, το προφητικό ή το ακατανόητο μέσα σ' αυτό το ηλίθιο και αηδιαστικό τερατούργημα, που χρησιμεύει μόνο για την βάρβαρη καταπίεση ανοήτων, αφελών, απλοϊκών και θυμάτων!

Περί διαφόρων χριστιανικών υποκλοπών μελετείστε τουλάχιστον τα εξής μνημειώδη ερευνητικά έργα:

1. Gerald Friedlander, The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount, Kessinger Publishing.
2. Hyman E. Goldin, The Case of the Nazarene Reopened, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.
3. Randel Helms, Gospel Fictions, Prometheus Books, 1989.
4. Harold Leidner, The Fabrication of the Christ Myth, Survey Books, 1999.
5. Albert Schweitzer, The Quest of the Historical Jesus, Introduction by James M. Robinson, Collier Books, 1968.
6. Joseph Wheless, Forgery in Christianity, Kessinger Publishing.
7. Joseph Wheless, Is it God's Word?, Kessinger Publishing.
8. Hayyim Ben Yehoshuah, Refuting the Missionaries.

}

Η νέα Εβραιογνωστικοχριστιανική θεολογία κάτω από τις νέες συνθήκες και τη συνθλιπτική πίεση της επιβίωσης και του χρόνου μαζί με την αγραμματοσύνη του μικρού αριθμού των περιθωριακών οπαδών της απέβη πρόχειρη, βιαστική, ακατάστατη, παράλογη και αντιφατική. Σε σύντομο χρονικό διάστημα εξελίχθη σε ένα αλλοπρόσαλλο μείγμα του Ιουδαϊσμού και πολλών άλλων ετεροκλήτων θρησκευτικών, παγανιστικών, φιλοσοφικών, μυστικιστικών, κλπ., τάσεων. Εκείνη την εποχή υπήρχαν πάρα πολλές τέτοιες τάσεις, πολλές από τις οποίες ήταν συγκριτικές. Έτσι επακολούθησαν τεράστιες θεολογικές και ιστορικές διαμάχες ανάμεσα σε Χριστιανούς από τη μια μεριά και Εβραίους ραβίνους (Φαρισαίους δηλαδή) και εθνικούς φιλοσόφους και ιστορικούς από την άλλη. Οι επιθέσεις εκατέρωθεν ήταν πολύ σφοδρές. Όπως οι αρχικοί Νοτζρίμ Εβραιοχριστιανοί, έτσι τελικά και οι Χριστιανοί ποτέ δεν εγκατέλειψαν το όνειρό τους να είναι αυτοί οι αποκλειστικοί εκπρόσωποι του

ορθού Ιουδαϊσμού. Αυτοί πίστευαν και ακόμα πιστεύουν ότι μόνο αυτοί κατανοούν και ερμηνεύουν σωστά τις Εβραϊκές γραφές. Αμέσως ετέθη και η απροσπέλαστη αμφισβήτηση για την ιστορικότητα του Ιησού η οποία μέχρι και σήμερα δεν έχει καταλήξει πουθενά, παρά τη σαφή δήλωση του αυτοκράτορα Ιουλιανού, στο έργο του *Κατά Γαλιλαίων*, ότι ο Ιησούς δεν είναι ιστορικό πρόσωπο. Για τον ζηλωτή Γιοκχαννάν (Ιωάννης Βαπτιστής) και για τον Απόστολο Παύλο θέμα ιστορικότητας δεν ετέθη. Όμως και γι' αυτά τα δύο πρόσωπα δεν έχομε αποδείξεις ότι πρόκειται για ιστορικά πρόσωπα. Βλέπετε λείπουν ικανά ιστορικά κριτήρια και για τους δύο. Είναι πρόσωπα εσωτερικής παράδοσης των Εβραιοχριστιανών χωρίς να υπάρχουν ικανά αντικειμενικά ιστορικά κριτήρια δι' αυτά. Έτσι ακόμα και σήμερα γίνονται πολλές αντιπαραθέσεις περί των δύο αυτών ανδρών, αλλά χωρίς θετική τελική απάντηση. Μετ' ολίγον, δεν άργησαν και οι κατά τόπους φυσικές και βίαιες διαμάχες των Χριστιανών με τον κόσμο και τις αρχές της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, κλπ., για πολλούς και διαφόρους λόγους που δεν είναι επί του παρόντος.

Πολύ σύντομα είχαμε ως αποτέλεσμα έναν πολύ μεγάλο αριθμό Χριστιανικών αιρέσεων. Η κάθε μια αγωνίζεται για απόκτηση οπαδών και επικράτηση. Τον 2ο αιώνα παρ' ολίγον να επικρατήσουν οι Γνωστικοί. Μέχρι το έτος 185 Κ.Ε., κατά το οποίο ο Ειρηναίος εισάγει τον όρο «*ορθόδοξος*» και επιτίθεται εναντίον τών κατά την άποψή του «αιρετικών» και τους αποκαλεί όργανα του διαβόλου, οι Χριστιανικές αιρέσεις υπολογίζονται άνω των εκατό. Σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα η κάθε αίρεση έλεγε ότι της κατέβαινε περί Ιησού και Χριστιανικής θεολογίας και σωτηριολογίας. Αυτό το γεγονός συνηγορεί υπέρ της μη ιστορικότητας του Ιησού. Δεν είναι δυνατόν για ένα ιστορικό πρόσωπο με τόση δημόσια και τρομακτική δράση σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα και στον τόσο μικρό χώρο της Παλαιστίνης να προκύψουν τόσο πολλές σφοδρά αντιμαχόμενες, αντιδιαμετρικές και αλληλομισούμενες απόψεις. Η ολοκληρωτική επικράτηση των «ορθοδόξων» κατέστη δυνατή μόνο στις αρχές του 4ου αιώνα επειδή το επέβαλλε ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος με το επιτελείο του, όπως έχομε πολλές φορές τονίσει. Παρά την διά εξουσιαστικού καταναγκασμού επικράτηση των ορθοδόξων, οι οποίοι εδημιούργησαν την «καθαγιασμένη τελική» μορφή του Χριστιανισμού και «την μίαν αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν εκκλησίαν», επακολούθησαν διωγμοί εναντίον των άλλων αιρέσεων, σφαγές κατά των αρχαίων θρησκειών και ολοκληρωτικές πολιτισμικές καταστροφές. Οι δε αιρέσεις, φαγωμάρες και σχίσματα αυτής της μάστιγας αυξάνονται και πληθύνονται μέχρι και σήμερα κάτω από την θείαν πρόνοιαν του Γιαχβέχ και την φώτιση και καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος!.

Μετά ταύτα, όπως προαναφέραμε, η Χριστιανική θρησκεία άρχισε να παίρνει τη σημερινή μορφή της τον τέταρτο αιώνα με τον αυτοκράτορα Μεγάλο Κωνσταντίνο, τον Ευσέβιο και μια ομάδα συγχρόνων μελετητών. Οι Χριστιανοί την εποχή αυτή, κατά τους πολύ ευνοϊκούς υπολογισμούς του Gibbon που βασίστηκε μόνο στα στοιχεία της Ρώμης, δεν υπερέβαιναν το 5% του πληθυσμού της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Μάλλον πρέπει να ήταν λιγότεροι του 3%, κατά τους υπολογισμούς άλλων ιστορικών, διότι στην ύπαιθρο δεν είχαν καμία επιτυχία. Τώρα η μορφή του Χριστιανισμού καταντά πολύ περισσότερο μεταλλαγμένη απ' αυτήν που πήρε μετά την δεύτερη αποστασία τούς δύο προηγούμενους αιώνες. Παρ' όλα ταύτα, δεν οριστικοποιήθηκε μέσα στον τέταρτο αιώνα αλλά εξελισσόταν και μεταλλασσόταν για πολλούς αιώνες μετά· μπορούμε να πούμε μέχρι και σήμερα και ακόμα δεν έχει τελειώσει. Ακόμα και σήμερα δεν ξέρομε τελικά πια είναι η συγκεκριμένη μορφή του. Παρά την απόλυτη και θεϊκή αλήθειά του, εκατοντάδες σύνοδοι, συμβούλια, εγκύκλιοι,

αποφάσεις, διατάγματα, δόγματα, σχίσματα, κλπ. άρχισαν τότε και συνεχίζονται μέχρι σήμερα χωρίς να έχουν ξεμπερδέψει την κατάσταση. Νόμοι και ολόκληρες νομοθεσίες θεσπίζονταν για πολλούς αιώνες, ουσιαστικά μέχρι προσφάτως, για να εξαναγκάσουν τον κόσμο να γίνουν και να παραμείνουν Χριστιανοί. Όπου αυτοί οι νόμοι δεν απέδιδαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα τότε εφαρμόζονταν τα πρωτοφανή βασανιστήρια, η διά παντός τερατώδους τρόπου θανατική εξόντωση και οι κυριολεκτικοί καταστροφικοί διωγμοί. Η καταβαράθρωση κάθε εκφράσεως και επιτεύγματος του αρχαίου κόσμου σε όλα τα μήκη και τα πλάτη όπου επάτησαν οι Χριστιανοί ήταν ολοκληρωτική. Δεν υπήρχε κανένας σεβασμός, λύπη, οίκτος, αναστολή... Τα έκαναν όλα κεραμιδαριό. Πέραν μιας πολύ μικρής και ιδιάζουσας μερίδας του πληθυσμού, οι Χριστιανοί δεν έπεισαν κανέναν διά της πειθούς. Παραλείπομε τις ενταύθα λεπτομέρειες, διότι αυτές αποτελούν ένα γνωστό, τεράστιο, ιστορικό κεφάλαιο το οποίο έχει στοιχειοθετηθεί και εξαντληθεί πλήρως στη διεθνή έρευνα.

Η κατάσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πιστών που ανήκουν σε όλα τα Χριστιανικά τμήματα και αιρέσεις από άποψη γνώσεως της Εβραιοχριστιανικής *Βίβλου*, της Χριστιανικής παραδόσεως, της ιστορίας της Χριστιανικής πορείας, της κατήχησης, δογματικής, λειτουργικής, αποστολικών κανόνων, κλπ. είναι από αξιοθρήνητη έως εκνευριστική. Αυτό ίσχυε καθ' όλη τη Χριστιανική πορεία και ιστορία. Η συντριπτική πλειοψηφία των Χριστιανών πιστών όχι μόνο δεν κατέχει τίποτε από τα βασικά στοιχεία αυτών των θεμάτων της πίστεώς των αλλ' ούτε θέλει να μάθει. Εντοσούτω αυτοί οι πιστοί φανατικοί απαιτούν να επιβάλλονται, να μην ακούνε τίποτα και όποτε τους βολεύει για ιδίους λόγους να καταφεύγουν συνεχώς στην αίρεση. Η μέθοδος της συνεχούς συγχωρήσεως, η οποία δημιουργεί συνεχή ανευθυνότητα, τους έρχεται πολύ βολική. Όταν δε κάποιος τους λέγει ορισμένα πράγματα τα οποία ακούγονται παράξενα ή μη θεμιτά τότε εξανίστανται και ισχυρίζονται ότι ψεύδεται. Αν όμως τους τα επιδείξει στις γραφές τους, τότε αρχίζουν να επικαλούνται άγνοια, άλλες έννοιες, ψευτοαιτιολογήσεις, υπεκφυγές, κλπ. Κύριε δεν έχει σημασία τί γράφει εκεί μέσα! Εγώ πιστεύω! Ό,τι και να λες, εγώ πιστεύω. Πιστεύω διότι φοβούμαι ή δεν ξέρω γιατί! Κλπ. Έτσι έχει προκληθεί μια τρομακτική πνευματική εξαθλίωση της κοινωνίας, η οποία στις μέρες μας έχει λάβει τρομακτικά επικίνδυνες διαστάσεις. Το τί θα προκύψει εντός ολίγου απ' αυτό το οικτρό χάλι, αποτελεί ένα σοβαρότατο πρόβλημα υπάρξεως.

Όπως και να έχει το ζήτημα, όλη η θεολογική δικαιολογία υπάρξεως του Χριστιανισμού γράφεται επισήμως και διά πρώτη φορά στις Επιστολές του Παύλου, κυρίως *Πρός Ρωμαίους*, *Α΄* και *Β΄ Πρός Κορινθίους*, *Πρός Εβραίους* κλπ. Με δυο λέξεις μπορεί να αποκρυσταλλωθεί ως εξής. «*Ο Χριστιανισμός θεμελιώνεται στο προπατορικό αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας και την απολύτρωση του ανθρωπίνου γένους από την αμαρτία, την ολοκληρωτική αρχική κατάρα και την τρομακτική συνεχή οργή του Θεού Πατρός Γιαχβέχ διά της θυσίας τού Υιού του. Διά της πτώσεως των πρωτοπλάστων η αμαρτία και η δράση του Σατανά και των διαβόλων του, ωσάν Πλατωνικές ιδέες, εισήλθαν στον κόσμο και ο κόσμος πρέπει υποχρεωτικά να σωθεί, από την συνεχή και τρομερή οργή του Παναγάθου Θεού, ο οποίος εκτός από τον Αδάμ και την Εύα καταράστηκε όλους τους απογόνους των και ολόκληρη την δημιουργία του εις πάντας τους αιώνας*».

Ο πρώτος θεολόγος και συγγραφέας του Χριστιανισμού, ο Απόστολος Παύλος υπερτονίζει το σημείο αυτό στις επιστολές του και η θεολογία του στρέφεται γύρω απ' αυτό. Εκεί τίθε-

ται η αρχή του όλου εγχειρήματος! Βλέπε π.χ. *Πρός Ρωμαίους* 5: 6-21, κ.α. Ο καταραμένος όφις του μύθου του Παραδείσου και των Πρωτοπλάστων για τους Χριστιανούς είναι ο Σατανάς ο οποίος διαθέτει μυριάδες διαβόλων υπηρετών. Ο Σατανάς και οι διάβολοί του είναι τώρα πανταχού παρόντες στην τέλεια δημιουργία, αντιστρατεύονται τον Παντοδύναμο Θεό και πρέπει να κατατροπωθούν. Έτσι ο Θεός Πατήρ «*σωτηρίαν ηργάσατο εν μέσω της γης*». Από 'δω και 'μπρος αέναος αγών διεξάγεται κατά του Σατανά και των διαβόλων. Το σχέδιο της σωτηρίας αρχίζει σχεδόν αμέσως μετά την πτώση στο βιβλίο της *Γενέσεως*. Ολόκληρη η διαστρευλωμένη χριστιανική *Παλαιά Διαθήκη* περιγράφει τα φοβερά και τρομερά βήματα αυτού του σχεδίου του Παντοδυνάμου. Αυτό κράτησε πέντε με έξη χιλιάδες χρόνια κατά τους εξαιρετικά περίεργους υπολογισμούς που μας παρέχει η *Παλαιά. Διαθήκη*. Στην *Καινή Διαθήκη* έχομε τον τελικό εξευμενισμό της οργής του Φιλευσπλάχνου. Αυτός επιτεύχθηκε διά της σταυρικής θυσίας του «*ομοουσίου τω Πατρί*» Υιού Του Θεού, Ιησού Χριστού. Για το πως παίχθηκε αυτό το θείο δράμα το οποίο και έκλεισε την τελευταία σκηνή του θεάτρου της σωτηρίας, η *Καινή Διαθήκη* μας προσφέρει τέσσερις περιγραφές. Από 'δω και 'μπρος η Θεότητα εισήλθε ενεργώς εντός του ιστορικού γίγνεσθαι της ανθρωπότητας. (Πριν άραγε, απλώς έριχνε καμιά ματιά απ' έξω όπως διεκήρυττε ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων;!). Τώρα ο Γιαχβέχ, θριαμβευτής πλέον, έγινε ο πηδαλιούχος της ανθρώπινης ιστορίας. Αλήθεια, μήπως έχετε μελετήσει πόσο θαυμάσια εξελίχθηκε η ανθρώπινη ιστορία από τότε που ο Γιαχβέχ πήρε το πηδάλιο στα χέρια του; Από κει και πέρα αν πιστέψομε και κολλήσομε σ' αυτή την «ιστοριούλα» σωθήκαμε και θα κληρονομήσομε την αιώνια βασιλεία των ουρανών στον παράδεισο και στους κόλπους του Αβραάμ... Αλλιώς, μας πήρε και μας σήκωσε!... Καταδικαστήκαμε αιωνίως στη φλεγόμενη αιώνια κόλαση του Σατανά και των διαβόλων με ακατάπαυστα βασανιστήρια που μόνο η νοσηρά φαντασία των χριστιανών μπορεί ή δεν μπορεί να διανοηθεί... Ο «καταραμένος όφις» του μύθου του παραδείσου των πρωτοπλάστων τον οποίον η χριστιανική θεολογία ταύτισε με τον Σατανά (ή τον αστέρα Εωσφόρο, που είναι ο πλανήτης Αφροδίτη!) και οι υπηρέτες του διάβολοι (εκπεσόντες αστέρες, διάττοντες και κομήτες!) μας περιμένουν στο άσβεστο πυρ της αιωνίου κολάσεως για να μας περιποιηθούν με κάθε βασανιστήριο που μπορεί ή δεν μπορεί να φανταστεί κάθε νοσηρά φαντασία. Αυτή είναι η θεολογική δικαιολόγηση και καταξίωση του Χριστιανισμού όπως την διατύπωσαν οι φωστήρες του. Αυτή έγινε και η αιτία κάθε βίας, μισαλλοδοξίας, και συμφοράς!

Αυτά όλα είναι βεβαίως η βολική εξήγηση αυτού του αντιεπιστημονικού μύθου από τους Χριστιανούς και η θεολογική δικαιολόγηση της υπάρξεως του Χριστιανισμού. Αυτά όμως έγιναν και αιτία κάθε βίας, μισαλλοδοξίας, συμφοράς και καταστροφής. Είναι ένα απλούστατο παράδειγμα σχιζοφρενικής «λογικής» και καταστροφικής θεολογίας. Η Χριστιανική θεολογία, εκτός από την ύπαρξη των απειραρίθμων και πανταχού παρόντων διαβόλων, δικαιολογεί την ύπαρξη κάθε κακού στον κόσμο (δισεκατομμυρίων επιβλαβών ιών και μικροβίων, εκατομμυρίων ασθενειών, χιλιάδων φυσικών καταστροφών, συνεχών κατασπαράξεων ζώων από άλλα ζώα, απείρων αδικιών, πόνου, θλίψης, πένθους, λύπης, στεναγμού,... και ο κατάλογος συνεχίζεται επ' άπειρον) διά της ατελεύτητης οργής του Θεού της (Γιαχβέχ), ένεκα των ανθρωπίνων αμαρτιών και κυρίως λόγω του προπατορικού αμαρτήματος. Ο Θεός λόγω του προπατορικού αμαρτήματος τού Αδάμ και της Εύας καταράστηκε εσαεί ολόκληρη τη δημιουργία Του. Εξακολουθεί συνεχώς να εξοργίζεται μαζί της ένεκα νέων ανθρωπίνων αμαρτιών ώστε να παίρνει συνεχώς εκδίκηση διά των απείρων κακών που δημιουργεί. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, επιτρέπει και στον σατανά και στους διαβό-

λους υπηρέτες του να σκανδαλίζουν συνεχώς τους ανθρώπους, να τους ωθούν προς την αμαρτία, να τους προξενούν πολλά κακά και έτσι να υπονομεύουν συνεχώς την τέλεια δημιουργία τού Παντοδυνάμου. Π.χ. οι ασθένειες είναι προϊόντα των δαιμόνων (*Ματθαίος* 12: 43-45, *Λουκάς* 11: 24-26, θαυμάστε θεϊκήν σοφίαν: «*Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημένον. τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων.*», 13: 10-16, *Πράξεις* 8: 7, κλπ.), αλλά και αμαρτιών (όπως ομολογείται απανταχού στην *Παλαιά Διαθήκη* και στον *Ιωάννην* 5: 14 «... *μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται.*»). Μετά όμως γυρνούν οι Χριστιανοί να μας ανακοινώσουν με απόλυτη βεβαιότητα ότι «ο Θεός αγάπη εστί» και ότι ο Χριστιανισμός ήταν εκείνος που έφερε το μήνυμα της αγάπης στον κόσμο. Μας λένε επίσης με «πλήρη γνώση και βεβαιότητα» ότι όλα αυτά τα άπειρα και ανατριχιαστικά κακά τα επιτρέπει ή τα προκαλεί ο Πανάγαθος διά παιδαγωγικούς ή δοκιμαστικούς λόγους ακόμα και επί ανθρώπων που δεν έχουν φταίξει σε τίποτα.

Οι Εβραίοι της *Παλαιάς Διαθήκης* υπέκλεψαν τον μύθο της δημιουργίας τού Αδάμ και της Εύας από την Μεσοποταμία ή την Αίπτυπτο ή και τις δύο χώρες, αλλά του απέδωσαν εντελώς διαφορετική έννοια. Ο μοναδικός Θεός του Αβραάμ και του Μωυσέως, Γιαχβέχ, είναι ο χριστιανικός Θεός. Αυτόν τον θεό οι Χριστιανοί κατάφεραν να μεταλλάξουν σε Αγία Τριάδα τρείς με πέντε αιώνες περίπου μετά την γέννηση του Θεανθρώπου και κατόπι πολλαπλών σκληρών διαμαχών και συνόδων. Η *Παλαιά Διαθήκη* δεν μιλάει πουθενά για Αγία Τριάδα όπως μας το πιστοποιούν και οι ίδιοι οι Εβραίοι που την έγραψαν. Συγκεκριμένα μας λένε ότι, πουθενά και ουδέποτε στην Εβραϊκή θρησκεία και παράδοση υπάρχει οιαδήποτε ιδέα περί τριαδικού θεού, πράγμα που παραδέχεται και το επιστημονικό σύγγραμμα *Harper's Bible Dictionary*, Madeleine S. Miller and J. Lane Miller, Seventh Edition, Harper Row, Publishers 1952-1961. Ακόμα και σε ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη*, όπου ο Ιησούς υποτίθεται ότι ήλθε για να μας αποκαλύψει την γνώση, την αλήθεια και λογική, πουθενά δεν αποκαλύπτεται σαφώς αυτό το τρελό δόγμα! Από τον τέταρτο αιώνα και μετά οι Χριστιανοί χρειάστηκαν τουλάχιστον τρεις συνόδους φιλονικιών και αψιμαχιών για να το διατυπώσουν και να το θεσμοθετήσουν.

Αυτή είναι εξω-Εβραϊκή σύλληψη και απαντάται σε πολλές άλλες αρχαίες θρησκείες από Αίγυπτο μέχρι Ινδίες. Ας κόπτονται οι Χριστιανοί ότι η *Παλαιά Διαθήκη* υπαινίσσεται την τριάδα σε δυο - τρία γνωστά χωρία της *Γενέσεως*, τα οποία αυτοί σκοπίμως παρερμήνευσαν όπως τους βόλευε. Π.χ., *Γένεσις* 1: 26 «*και είπεν ο Θεός·* ***ποιήσωμεν*** *άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν, και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί γης.*». Εδώ σκοπίμως παρερμήνευσαν τον πληθυντικό μεγαλοπρεπείας «***ποιήσωμεν***» της Εβραϊκής γλώσσας ή τον πληθυντικό της Εβραϊκής *Τανάχ* (*Παλαιάς Διαθήκης*) «Ελοχίμ=θεοί», ή μάλλον του κατά εποχές Εβραϊκού πολυθεϊσμού. Ακόμα οι Χριστιανοί νομίζουν ότι σε μερικά σημεία στα οποία η *Παλαιά Διαθήκη* αναφέρει κατά κάποιον τρόπο τον αριθμό «τρία» εννοεί την Αγία Τριάδα! Π.χ., *Γένεσις* 18: 2 «[ο Αβραάμ] *αναβλέψας δε τοις οφθαλμοίς αυτού είδε, και ιδού* ***τρεις*** *άνδρες ειστήκεισαν επάνω αυτού· και ιδών προσέδραμεν εις συνάντησιν αυτοίς από της θύρας της σκηνής αυτού και προσεκύνησεν επί την γην.*», κλπ. Το πώς αυτό το «***τρεις***» εννοεί την Αγία Τριάδα των χριστιανών διαφεύγει

της νοημοσύνης κάθε επιστήμονα ερευνητή και κάθε Εβραίου! Ο Μεσσίας ή Χριστός της *Παλαιάς Διαθήκης* και Ιουδαϊκής παραδόσεως ήταν έμπνευση της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας. Απλώς, ήταν άνθρωπος Δαυϊδικής καταγωγής και όχι εξ Αγίου Πνεύματος, τον οποίον θα απέστελλε ο Γιαχβέχ στους Εβραίους για να αποκαταστήσει το χαμένο κράτος Δαυίδ. Δεν ήταν ούτε Υιός του, ούτε ομοούσιος ή ίδιος με τον Πατέρα Θεό Γιαχβέχ και όλα αυτά τα χριστιανικά δογματικά ακαταλαβίστικα, τα οποία στους Εβραίους ήταν όχι μόνο άγνωστα αλλά και αποκρουστικά.

Για να μη μακρηγορούμε λοιπόν, αναφέρομε ότι οι περισσότερες αδίστακτες διαστρεβλώσεις και εξωφρενικές παρερμηνείες των Εβραϊκών κειμένων που έγιναν, ως επί το πλείστον επίτηδες, από τους Χριστιανούς συνίστανται κυρίως στα εξής σημεία:

1) Σε πάρα πολλές τρομερές παρερμηνείες διαφόρων γεγονότων ή ποιητικών κειμένων.
2) Σε αλλαγές ή λάθος μεταφράσεις διαφόρων σημαντικών λέξεων.
3) Κακή χρήση της Εβραϊκής ή Αρχαιο-Εβραϊκής γλώσσας ένεκα κακής ή ελλιπούς γνώσεως αυτής και της Εβραϊκής παραδόσεως.
4) Σε αλλοιώσεις ή απαλείψεις διαφόρων στίχων, παραγράφων και κεφαλαίων.
5) Σε περί τις 300 προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης* οι οποίες κατηγορηματικά και εξακριβωμένα δηλώνομε ότι είναι: (α) είτε ανύπαρκτες, (β) είτε παραφρασμένες επί τούτου, (γ) είτε τεθιμένες εκτός θέματος επί τούτου, (δ) είτε δήθεν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων* ενώ αναφέρονται σε άλλα πράγματα, (ε) είτε κείμενα προς τα οποία οι ευαγγελιστές και οποιοιδήποτε άλλοι έγραψαν και προσάρμοσαν εκ των υστέρων σε αντίστοιχα πλασματικά «συμβάντα», έτσι ώστε τα παλαιοδιαθηκικά κείμενα να φαντάζουν σαν προφητείες. Πλαστογραφίες και αλχημείες δηλαδή!

   Οι δήθεν προφητείες που είναι παρμένες από την *Παλαιά Διαθήκη* είναι ειδικά επιλεγμένοι, αποσπασμένοι, παραφρασμένοι και διαμορφωμένοι στίχοι για να καλύψουν τις ανάγκες των ευαγγελιστών. Πλην όμως στην *Παλαιά Διαθήκη* υπάρχουν εκατοντάδες άλλοι στίχοι που αναιρούν στους στίχους των προφητειών και όλη την θεολογία περί Ιησού Χριστού. Οι χριστιανοί απολογητές μας λένε ότι αυτοί οι στίχοι δεν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό. Δεν μας λένε όμως και με ποιο κριτήριο ξεχωρίζουν αυτούς που αναφέρονται μέσα σ' αυτό το μπάχαλο που λέγεται *Παλαιά Διαθήκη*! Φυσικά το κριτήριο αυτό είναι: «όσοι στίχοι μεν μας βολεύουν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό και όσοι δεν μας βολεύουν δεν αναφέρονται!».

   Οι ψευτο-προτητείες αποτελούν από μόνες τους ένα μεγάλο κεφάλαιο εκατοντάδων σελίδων για ανάπτυξη και κατάδειξη του χριστιανικού ψέματος, παραποιήσεως και διαστροφής, που δεν θα το παρουσιάσομε εδώ διεξοδικώς. Περιληπτικά μόνο λέμε: Όλες οι υποτιθέμενες προφητείες που αναφέρονται στην *Καινή Διαθήκη* και υπάρχουν στην *Παλαιάν* αναφέρονται σε εντελώς διαφορετικά πράγματα και όχι στα θέματα των χριστιανικών αφηγήσεων. Έχουν γίνει πλήρεις μελέτες και εκδοθεί πολλά συγγράμματα από πάρα πολλούς επιστήμονες, μεταξύ των οποίων υπάρχουν και πολλοί Εβραίοι επιστήμονες ή ραβίνοι, επί όλων αυτών των δήθεν προφητειών. Εξηγούν με κάθε λεπτομέρεια και πέραν πάσης αμφιβολίας σε τι αναφέρονται και τι θέλουν να πουν όλα αυτά τα εντελώς ξεκομμένα από το περι-

βάλλον τους και παραφρασμένα αποσπάσματα, τα οποία στην *Καινή Διαθήκη* φιγουράρουν σαν προφητείες. Με μια καλή μελέτη ο καθένας εύκολα μπορεί να αναγνωρίσει σε τι αναφέρονται και τι ακριβώς διατυπώνουν. Ειδικά οι Εβραίοι οι οποίοι τα έγραψαν με τα χεράκια τους έχουν σαφώς αναλύσει σε τι αναφέρονται και τι εννοούν. Δεν περίμεναν την υστερόχρονη χριστιανική αίρεση να τους τα διδάξει! Όπως είπαμε υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα, τα οποία επεξηγούν όλα αυτά τα θέματα, για να μελετήσουν και να μάθουν οι ενδιαφερόμενοι αναγνώστες. Αρκετά ευρίσκονται στην βιβλιογραφία μας. Πρωτίστως όμως, ας μελετήσουν επισταμένως την ίδια την *Παλαιά Διαθήκη* σε συνάρτηση με την Ιστορία των καιρών και των συμβάντων εκείνων, και ύστερα ή και ταυτόχρονα μερικές υποβοηθητικές αναλύσεις ερευνητών. Μετά ας εξετάσουν τα αντίστοιχα εδάφια της *Καινής Διαθήκης* και μετά πολύ εύκολα μόνοι τους θα κατανοήσουν όλα όσα εμείς εδώ καταμαρτυρούμε ή παραλείπομε.

Οι περί τους 25 καθηγητές των μεγαλύτερων πανεπιστημίων των Η.Π.Α. που έφτιαξαν την βιντεοταινία *From Jesus to Christ*, ομολογούν ότι αυτές οι προφητείες ήταν εφεύρημα και εγράφησαν μετά το +73 Κ.Ε. Τότε η χριστιανική αίρεση κατέφυγε στην *Παλαιά Διαθήκη* για να βρει και να παρουσιάσει τα έσχατα επιχειρήματά της προς τους ορθοδόξους Φαρισαίους και συνεχιστές τους Ιουδαϊσμού, υπέρ του ισχυρισμού τους ότι αυτοί είχαν στις τάξεις τους τον πραγματικό Μεσσίαχ, ο οποίος όχι μόνο είχε ήδη έλθει κλπ., αλλά και επρόκειτο να ξανάρθει εντός ολίγου για δεύτερη φορά! Σ' αυτή την σφοδρή και βιαστική αντιπαράθεση τα έκαναν μούσκεμα με την ακαταστασία τους και την σκοπιμότητά τους. Τελικά δεν έπεισαν σχεδόν κανένα Φαρισαίο ή οπαδό των Φαρισαίων και έμεινα ολίγοι και μόνοι.

Η χριστιανική αίρεση (αποκαλουμένη ως *οδός* ή *αίρεσις των Ναζωραίων* και *δεισιδαιμονία* στις *Πράξεις* 9: 2, 24: 5, 22, 25: 19), μετά την καταστροφή του + 70-73, στην προσπάθεια της να αναλάβει αυτή τα ηνία του Ιουδαϊσμού ανέτρεξε στην *Παλαιά Διαθήκη* και πλάσαρε ως προφητείες για τον δικό της Μεσσίαχ (υπάρξαντα ή μυθολογικό) όσα αποσπάσματα εβόλευαν την ακροσφαλή κατάστασή της. Οι προφητείες αυτές ευρίσκονται εντός των *Ευαγγελίων* κυρίως, και ολίγες εντός των υπολοίπων βιβλίων. Μερικές εξ αυτών δεν υπάρχουν πουθενά στην *Παλαιά*. Όσες υπάρχουν, είναι παραφρασμένες και αφορούν τον Ιουδαϊκόν λαό, τους αρχηγούς του, τον προφήτη που τις γράφει ή συγγενικά του πρόσωπα και άλλα διαφορετικά θέματα. Οι χριστιανοί απέσπασαν τα κείμενα αυτά, τα προσάρμοσαν ή τα παράφρασαν και μετά τα εκόλλησαν στον δικόν τους μυθολογικό Ιησού Χριστό. Σε άλλες περιπτώσεις έπλασαν και κατέγραψαν ένα φανταστικό συμβάν που να ταιριάζει και έτσι να φανεί ότι εκπληρώθηκε μια δήθεν προφητεία κάποιου κειμένου της *Παλαιάς*.

Αξιοπαρατήρητο είναι το γεγονός ότι ενώ **το όνομα Ιησούς** (το οποίο σημαίνει ο Γιαχβέχ σώζει ή ο Γιαχβέχ σωτήρ μου) το συναντάμε πολλές φορές μέσα στην *Παλαιά Διαθήκη* (π.χ. στον *Ιησού του Ναυή*, στον *Ζαχαρία*, κ.α.), παρ' όλα ταύτα δεν αναγράφεται σε κανένα απ' όλα αυτά τα ξεκομμένα δήθεν προφητικά αποσπασματάκια της *Παλαιάς Διαθήκης* τα οποία στην *Καινή* αναφέρονται σαν δήθεν προφητείες περί του υποτιθεμένου προφητευθέντος Ιησού Χριστού. Με μια προσεκτική μελέτη εύκολα βλέπομε ότι αυτά τα αποσπάσματα σε καμία περίπτωση δεν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό, ούτε καν τον υπονοούν! Αν κανείς αμφιβάλλει γι' αυτό, δεν έχει παρά να αντιπαραβάλλει πιστά ολόκληρα τα κείμενα της *Παλαιάς*

(και της *Μασόρας*) με τα αντίστοιχα της *Καινής*! Μετά ας γράψει καθαρά και αντικειμενικά μια μεγάλη διατριβή επ' αυτού του εκτενούς και σπουδαίου θέματος, αφού εμείς αδυνατούμε να την παραθέσομε εδώ λόγω χώρου και χρόνου.

Σ' αυτό το σημείο, επιθυμούμε να κάνομε και την εξής ερώτηση: Ενώ οι Χριστιανοί ισχυρίζονται (ψευδώς ή εσφαλμένως βεβαίως) ότι η *Παλαιά Διαθήκη* περιέχει εκατοντάδες προφητειών για τον Ιησού Χριστό, αυτές φτάνουν μέχρι και την σταύρωσή του! Μετά τί έγινε; Διατί δεν μας παρέχει καμιά προφητεία για την αποκαθήλωσή του, την ταφή του (εκτός ίσως μία), τον κενό τάφο, την ανάστασή του, τις Μυροφόρες, τις επανεμφανίσεις του, την ανάληψή του, την δευτέρα παρουσία του, την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, κλπ; Τί συμβαίνει μ' αυτά τα βαρύγδουπα «γεγονότα»; Δεν ήταν αυτά τα «γεγονότα» άξια προφητειών από τον Μωυσή, όλους τους προφήτες, τους ψαλμούς, κλπ., ή γι' αυτά η προφητική ικανότητα και θεοπνευστία στέρεψε; Αναμένομε την απάντηση των θεολόγων! Εμείς, κατόπιν εκτενής έρευνας, ξέρομε την δική μας! Όπως φαίνεται ο μύθος της αναστάσεως κλπ. ανεπτύχθη μετά την συγγραφή των προηγουμένων προφητειών ή στην *Παλαιά Διαθήκη* δεν βρέθηκαν κειμενάκια που να ταιριάζουν σ' αυτόν. Τα θεολογικά αυτά θέματα δεν ήταν ακόμα της μόδας τα έτη +70-73· έγιναν μετά.

Αυτά τα υποτιθέμενα συγκλονιστικά γεγονότα επλάσθησαν και προσετέθηκαν στις χριστιανικές αφηγήσεις αργότερα όταν πλέον η μόδα των προφητειών είχε λήξει και δεν είχε πλέον νόημα ή αποτέλεσμα! Η διαμάχη Χριστιανών και Φαρισαίων είχε πλέον κρίνει του Φαρισαίους ως συντριπτικούς νικητές και ως τους νέους καθοδηγητές του Ιουδαϊκού λαού. Αυτή η πρόσθεση λοιπόν πρέπει να συνέβη μετά την τρομακτική αποτυχία της δεύτερης επανάστασης των Ιουδαίων κατά των Ρωμαίων το +135. Τότε ακριβώς έγινε και το τελικό και αμετάκλητο σχίσμα Χριστιανισμού – Φαρισαϊσμού και δεν υπήρχε πλέον χρεία περισσοτέρων προφητειών για να πείσουν κανένα. Από τότε και μετά οι Χριστιανοί ξανάγραψαν τα *Ευαγγέλια* τους μπόλικες φορές και παρέμειναν με την εσχατολογία τους και την προσμονή της Δευτέρας Παρουσίας. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν ότι τα *Ευαγγελία* τους δεν είναι θεόπνευστα κείμενα όπως επιμένει το δόγμα τους, αλλά μια κυριολεκτική σαλάτα! Γι' αυτό είναι τέσσερα και όχι ένα σωστό και πλήρες.

6) Σε προσθήκες διαφόρων κεφαλαίων και 10-12 μεταβαβυλωνιακών βιβλίων στον κανόνα της *Παλαιάς Διαθήκης* ως Δευτεροκανονικών, τα οποία ο Ιουδαϊσμός και υστερότερα ο Προτεσταντισμός απέρριψαν ως μη κανονικά και υπόπτου προελεύσεως.
7) Στην κατάταξη του ψευδεπιγράφου βιβλίου του Δανιήλ (που γράφτηκε κατά τα έτη 167-164 Π. Κ.Ε.) στους προφήτες, ενώ για του Εβραίους θεωρείται ύποπτο και διά τούτο το κατέταξαν απλώς στα γραπτά (αγιόγραφα) και όχι στους προφήτες.
8) Στην καταστροφή πρωτοτύπων πηγών και στην κατόπι δημιουργία αναμασημάτων, τα οποία σε πολλές περιπτώσεις που κατέστη δυνατόν, η έρευνα απέδειξε ότι διαστρέφουν τα αρχικά κείμενα. Π.χ., δεν έχομε το πρωτότυπο της μετάφρασης της *Παλαιάς Διαθήκης* των Εβδομήκοντα(δύο) αλλά ότι μας παρέδωσαν γι' αυτήν μετά τον τέταρτο αιώνα, ούτε τις μεταφράσεις του Συμμάχου, του Ακύλα και του Θεοδοτίωνος (εκτός από ελάχιστα αποσπάσματά τους και αναφορές άλλων), την *Ιτάλα*, την Ιστορία του Ηγησίππου, τα γραπτά του Παπία, του Ωριγένους και χίλια δυο άλλα συγγράμματα...

Έτσι λοιπόν οι κύριοι Χριστιανοί απολογητές και θεολόγοι χρησιμοποιούν τα Εβραϊκά θρησκευτικά κείμενα οσάκις και όπως τους βολεύουν, ενώ όταν δεν τους βολεύουν ισχυρίζονται ότι οι Εβραίοι δεν τα έχουν εννοήσει ορθώς. Αυτοί δηλαδή που τα έγραψαν και τα έζησαν διά μέσου των αιώνων δεν καταλαβαίνουν τί γράψανε και δεν ξέρουν τα βιώματά τους, αλλά θα τους τα εξηγήσουν καλλίτερα οι αιρετικοί και οι παρείσακτοι. Όπως ανωτέρω αναλύσαμε οι Εβραίοι Νοτζρίμ και οι πρώτοι Εβραιοχριστιανοί καιροφυλακτούσαν να αρπάξουν την θρησκευτική και πολιτική εξουσία του Ιουδαϊσμού χωρίς τελικά να τα καταφέρουν. Από τον δεύτερο αιώνα Κ.Ε. μέχρι και σήμερα όμως βλέπομε συνεχώς τους μεταλλαγμένους σε Χριστιανούς αποστάτες και τους μετέπειτα ιδιόρρυθμους και συνεχώς μεταλλασσομένους Χριστιανούς να ισχυρίζονται ότι αυτοί είναι οι μόνοι σωστοί εκπρόσωποι και κληρονόμοι της θρησκείας των γονέων τους Ιουδαίων και ότι ο παγκόσμιος Ιουδαϊσμός οφείλει να γίνει μέρος του Χριστιανισμού, είτε με το καλό είτε με την ωμή βία, αν επιθυμεί να σωθεί. Ουδέποτε εγκατέλειψαν αυτήν την ιδέα και οι σωτήριες βιαιοπραγίες των Χριστιανών κατά των Εβραίων αρχής γενομένης με τον ίδιο τον Κωνσταντίνο μέχρι και πρόσφατα είναι ίδιες και χειρότερες με αυτές που διέπραξαν κατά οποιασδήποτε άλλης αίρεσης ή θρησκείας. Ο Κωνσταντίνος πρώτος εξέδωσε ένα καταδικαστικό μνημόνιο κατά των Εβραίων ως «θεοκτόνων». Εντός ολίγου ο Ιωάννης Χρυσόστομος ωρύεται εναντίον τους! Από τότε και μετά οι Χριστιανοί έγιναν τα κάκιστα παιδιά που εστράφησαν με πρωτοφανή βία, μίσος και φονικότητα κατά των γονέων τους και προσπάθησαν πολλάκις να τους εκτοπίσουν και να τους επιβάλλουν αυτά που πιστεύουν! Έτσι εδημιούργησαν μια οικτρή, αμήχανη και καταστροφική ψυχολογία μεταξύ των ιδίων και των γονέων τους!

Αν εξαιρέσομε το γεγονός ότι η σέκτα των Νοτζρίμ – Εβιωνιτών ήταν από την αρχή γνήσια υπόθεση και αίρεση του Ιουδαϊσμού εν συγκρίσει με τούς επικρατούντες Ιερείς, Σαδδουκαίους και Φαρισαίους και ενδιαφερόταν μόνο για τα Ιουδαϊκά θρησκευτικά, κοινωνικά και πολιτικά θέματα, η ειρηνική συνύπαρξη του Χριστιανισμού με τον ραβινικό Ιουδαϊσμό μετά το 135 Κ.Ε. ήταν αδύνατη και για έναν άλλον λόγο. Ο Εβραϊσμός – Ιουδαϊσμός ήταν θρησκεία διά το έθνος των Εβραίων από αρχαιοτάτων χρόνων. Παρ' όλον ότι μέσα σε μια χιλιετία εγνώρισε μεταβολές, εξελίξεις και προσαρμογές, οι Εβραίοι την έφτιαξαν μόνοι τους και την έκοψαν και έραψαν στα μέτρα τους. Δεν τους την επέβαλε κανένας έξωθεν. Σύμφωνα με το αυθαίρετο και απόλυτα ρατσιστικό αξίωμα που έθεσαν, ήταν ο «εκλεκτός λαός του μοναδικού δικού των Θεού». Οι άλλοι λαοί ήταν «γκογίμ» δηλαδή αγέλη, που οι Εβδομήκοντα(δύο) κακώς μετέφρασαν διά της λέξεως «εθνικοί». Μόνο αν γίνονταν δούλοι των Εβραίων ή υποδεέστεροί τους, ή έπαιρναν ασυζητητί την Εβραϊκή φώτιση, μόνο τότε θα έβρισκαν κάποια χάρη δίπλα τους. Έτσι παρά τις θεολογικές διαφορές που οι διάφορες τάσεις των είχαν και παρά τις διαφορετικές ερμηνείες και παρερμηνείες που έδιναν στον *Νόμο και τους Προφήτας*, μόνο βάσει αυτού του γεγονότος δεν ήταν δυνατόν οι εθνικιστές Εβραίοι να δεχθούν έναν Χριστιανισμό υβρίδιο, ο οποίος αυτοαποκαλείτο «*Νέον Ισραήλ*» και που προσπαθούσε να κατασπαράξει όλα τα έθνη ανεξαιρέτως κάτω από μια καινοφανή, ιδιότυπη, αιρετική Εβραϊκή πίστη που θα δεχόταν αρχηγούς και εξ εθνικών. Πώς να δεχτούν κάτι τέτοιο όταν είχαν υπάρξει για αιώνες υποτελείς σε Ασσυρίους, Βαβυλωνίους, Πέρσες, Επιγόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου και Ρωμαίους; Ο εθνικισμός τους και η θρησκευτική αποκλειστικότητά τους δεν τους το επέτρεπαν! Μελετώντας τις *Πράξεις των Αποστόλων* και τις *Επιστολές* βλέπομε καθαρά ότι ο Παύλος με το κήρυγμά και την δράση του, παρ' όλον ότι χρησιμοποιούσε κάθε δόλο, ψεύδος, βία, πανουργία και στρεψοδικία, είχε

μηδαμινά αποτελέσματα όχι μόνο μεταξύ των Εθνικών αλλά μεταξύ των Ιουδαίων τόσο της Παλαιστίνης όσο και της Διασποράς. Η δράση του παρέμεινε παράνομη και εξωμοτική για τους Ιουδαίους, ύποπτη και ανόητη για τους μη Ιουδαίους, τα δε κηρύγματά του ανόητα και ανακόλουθα.

Ο Χριστιανισμός λοιπόν ως αίρεση εκ πηγών Ισραήλ οικειοποιήθηκε και διαστρέβλωσε την Ιουδαϊκή παράδοση και τις Ιουδαϊκές γραφές διά να καταδείξει την ιδιαιτερότητα και μοναδικότητά του αλλά και την διαφοροποίησή του από την Εβραϊκή πατρική θρησκεία. Αλλά και ως κοσμοπολιτική θρησκεία της Υστέρας εποχής, δεν είχε βεβαίως ιδική του παράδοση, τύπους και μέσα εκφράσεως και έτσι έλαβε και διαστρέβλωσε ό,τι υπήρχε έτοιμο εμπρός του, χωρίς όμως να διατηρήσει καμία αρχή ή ουσία από την αρχαιότητα και τους λαούς μέσα στους οποίους ανδρώθηκε! Από τον Ελληνικό και Ελληνορωμαϊκό πολιτισμό αναγκαστικά χρησιμοποίησε μόνο την γλωσσική μορφή και λεκτική έκφραση αλλά απέρριψε κάθε αρχή, κοσμολογία και ουσία του. Έτσι, ο κόσμος έχει μια βραχύτατη και γραμμική ιστορία, 5000 ετών μόνο που όπου να 'ναι τελειώνει και θα αρχίσει μια νέα ουράνια εποχή. Ο παραδοσιακός Ευρωπαϊκός μονισμός τώρα αντικαθίσταται από τον μεσοανατολίτικο δυϊσμό των ερήμων, του Ζωροαστρισμού και του καταστροφικού Γνωστικισμού, με θεούς και δαίμονες, τζίνια και γιαζάτες, καλό και κακό και την αέναη πάλη μεταξύ όλων αυτών των ανοησιών. Όσο και αν ο καθολικός ορθόδοξος Χριστιανισμός φωνασκεί μετά μανίας και φόνου, και ψευδώς φυσικά, ότι ο ορθόδοξος Χριστιανισμός δεν είναι δυϊσμός, δεν ημπορεί να ξεφύγει απ' αυτές τις καταβολές του. Ο Χριστιανισμός είναι δυϊσμός πράγμα εμφανές από μια ανάγνωση των ιερών βιβλίων του και των πεπραγμένων του. Η άρνησή του σ' αυτό το σημείο εδημιούργησε πλήθος αιρέσεων και μια βιομηχανία φόνου για την τιμωρία των! Ακόμα, η ενδυμασία των χριστιανών ιερωμένων συνίσταται από ένα μείγμα της ενδυμασίας των Εβραίων ιερέων και ραβίνων, όπως αυτή περιγράφεται στην *Πεντάτευχο*, και της ενδυμασίας των ιερέων των ηλιακών θεοτήτων της μέσης ανατολής, ιδιαιτέρως δε της Συρίας. Ο αρχαίος βουκολικός θεός Πάν τώρα χρησιμεύει διά την απεικόνιση του κυρίου Σατανά (ή Αριμάν του Ζωροαστρισμού) που τον βρίσκομε να συνομιλεί και να στοιχηματίζει με τον κύριο θεό Γιαχβέχ στο υποκλαπέν και παραμυθένιο βιβλίο του Ιώβ. Η πυρολατρεία των ζωροαστρών μεταφέρεται στον Χριστιανισμό με την τεράστια κατανάλωση κεριών. Όπως φαίνεται ο Χριστιανισμός κατόρθωσε να εισαγάγει έναν μόνο νέο σύμβολο τον χριστιανικό σταυρό, που δεν έχει ακριβώς το σχήμα «Τ» των σταυρών των ρωμαϊκών σταυρώσεων. Ο θεός Γιαχβέχ από μονοϋπόστατος τώρα μετατρέπεται σε τρισυπόστατο. Κ.ο.κ.

Εν κατακλείδι το συμπέρασμα που εξάγεται από αμερόληπτη επιστημονική έρευνα είναι το εξής: **«Ο Χριστιανισμός άρχισε μεν από τα τέλη του 3ου και αρχές του 2ου αιώνος Π.Κ.Ε. ως μεσσιανική, αποκαλυπτική και άμεσα εσχατολογική αίρεση του μεταβαβυλωνιακού Ιουδαϊσμού, κατά δε τον 1ον, 2ον και 3ον αιώνα Κ.Ε. κατέληξε ως: Ένα αντιφατικό, αλλοπρόσαλλο, παράλογο, αποσπασματικό, διεστραμμένο, συνωμοτικό και καταστροφικό μείγμα: Εβραϊσμού-Ιουδαϊσμού (βιβλικού, προφητολογικού, φαρισαϊκού, εσσαϊκού, μεσσιανικού, εσχατολογικού, πρωτο-γνωστικιστικού, ζωροαστρικού, εβιωνιτικού, Βαπτιστών, Μανδαίων, σατανολογίας, αγγελολογίας, διαβολολογίας, εκδικήσεως), Ζωροαστρικού και Μεσανατολικού Δυϊσμού, Αιγυπτιακού και Μεσανατολικού Γνωστικισμού (μεσάζοντος Λόγου, σωτηριολογίας, μίσους κατά της ανθρώπινης φύσεως, φοβέρας, αιώνιας τιμωρίας, πολλών καταστροφικών στοιχείων, κλπ.), Αιγυπτιακού Θεραπευ-**

τισμού, Θαυματολογίας, Δοξασιών της Ερήμου, Αγγελολογίας και Δαιμονολογίας, πολλών αποκομμένων Παγανιστικών και Πολυθεϊστικών Μυθολογιών και Θρησκειών, διαφόρων παλαιών και νεοτέρων Δοξασιών και Φιλοσοφιών. Όλα τα ανωτέρω δεν ήταν απλώς εκ των υστέρων αναμείξεις με τον Χριστιανισμό αλλά εκ των προτέρων πηγές υλικού και δημιουργίας του. Διά ταύτα από τον 1ο αιώνα Κ.Ε. και πάντοτε, αυτό το μείγμα ήταν ένα συνονθύλευμα πολλών αιρέσεων και δοξασιών και όχι μία ενιαία θρησκεία. Η δε νέα παράγωγος θρησκεία των Κωνσταντίνου και Ευσεβίου, του 4ου αιώνος Κ.Ε., παρέμεινε και πάλι ένα τέτοιο συνονθύλευμα παρά τις τροποποιήσεις και τις εξομαλύνσεις, η δε έκτοτε διατύπωση και επιβολή των Δογμάτων το έκανε τρισχειρότερο. Τα αποτελέσματα των χριστιανικών αιρέσεων, εκκλησιών, σχισμάτων, αντιφάσεων, αγριοτήτων, πολέμων, καταστροφών, καταρρακώσεων τού πνεύματος και τής αξιοπρεπείας, κλπ., που γνωρίζομε, ήταν οι χειρότερες σελίδες της παγκοσμίου ιστορίας.».

15. Ερμηνείες, Παρερμηνείες, Ψευτοδικαιολογίες ...

Οι ερμηνείες και οι παρερμηνείες των Αγίων Γραφών δίνουν και παίρνουν μέσα στην Ιερά Παράδοση, στην Κατήχηση, στην Απολογητική, στις Θεοφώτιστες Συνόδους, στους Ιερούς Κανόνες, κλπ. Δεν υπάρχει τίποτα το συγκεκριμένο αλλά ένας τεράστιος κυκεώνας αντιφάσεων και μια διαρκής σύγχυση. Ό,τι θέλεις συμπεραίνεις και ό,τι θέλεις απορρίπτεις. Ό,τι θέλεις μπορείς να το βασίσεις κάπου, σε κάποιο χωρίο, κλπ. Δεν υπάρχει η μία και αληθινή ερμηνεία αλλά εκατομμύρια παρερμηνείες με εκατομμύρια ψευτοδικαιολογίες! Ο Λόγος του αληθινού πανσόφου και παντοδυνάμου θεού κατάντησε θέμα ερμηνείας και εξηγήσεως από τους κοινούς θνητούς! Ήλθε στη γη έπαθε, απέθανε και ανέστη και ακόμα δεν μας είπε ποια είναι τέλος πάντων η σωστή ερμηνεία της αποκαλύψεώς του. Ή γιατί δεν μας τα είπε τελείως καθαρά, τουλάχιστον τη δεύτερη φορά, ώστε να μην χρειάζεται απολύτως καμιά ερμηνεία; Πάνσοφος και παντογνώστης ήταν, δεν θα του έπεφτε κόπος! Όλες αυτές οι ερμηνείες και οι παρερμηνείες οφείλονται βεβαίως στην ίδια την απαρχή, εξέλιξη και ιστορία του Χριστιανισμού, στην διαμάχη των χριστιανών με τους ορθόδοξους Ιουδαίους και τους εθνικούς, στο ότι οι ίδιες οι ιερές γραφές, *Βίβλος*, *Παράδοσις*, κλπ., γέμουν με χιλιάδες λάθη, αντιφάσεις, παραλογισμούς, ανοησίες, βλακείες, υπερβολές, εκφοβισμούς, αδικίες, βία, κ.ο.κ., και στο ότι η ιστορική αλήθεια της μεν *Βίβλου* είναι σχεδόν ανύπαρκτη και επομένως είναι ένα τεχνητό μυθολόγημα, της δε *Παραδόσεως* είναι εντελώς υποκειμενική που υπηρετούσε κατά τόπους και εποχές σκοπιμότητες, συμφέροντα, και πως τα έβλεπε τα θέματα ο κάθε ερμηνευτής, κλπ!

Έχομε ήδη καταγγείλει ότι ο πρώτος που χρησιμοποίησε δολιότητες, ψευδολογίες και ατιμίες ήταν ο Παύλος. Εκτός του ότι οι κατά συρροήν αντιφάσεις και στρεψοδικίες του ιδίου ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες, (που έχουν εκτεθεί σε πολλούς διεθνείς καταλόγους), δεν έχετε άλλο να κάνετε παρά να μελετήσετε προσεκτικώς όλες τις επιστολές του σε σχέση με την υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη* και μεταξύ των. Ιδιαιτέρως εξετάσετε: *Πρός Ρωμαίους* 3: 5, 7 που παραθέσαμε στην αρχή, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, 31, 35 (10: 35 έρχεται σε αντίφαση με *Πρός Γαλάτας* 1: 10), *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 13, 7: 16, 12: 16, *Πρός Γαλάτας* 2: 2, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 11-12. Αφού διαβάσετε αυτά τα χωρία και τα καταλάβετε βγάλετε τα συμπεράσματά σας και αποφασίσετε! Αλλά και ο Χριστός στον *Μάρκο* 4: 12 λέγει το απατηλό: «*ίνα βλέποντες βλέπωσι και μη ίδωσι, και ακούοντες ακούωσι και μη συνιώσι,* ...», κ.α. Ακόμα για εξαπάτηση βλέπε: *Γ΄*

Βασιλειών 22: 23 «*και νυν ιδού έδωκε Κύριος πνεύμα ψευδές εν στόματι πάντων των προφητών σου τούτων, και Κύριος ελάλησεν επί σε κακά.*», *Ιεζεκιήλ* 14: 9, κ.ά.

Πολλοί χριστιανοί ερμηνευτές, πατέρες και απολογητές προσπαθούν να δικαιολογήσουν την χριστιανική απάτη και ψέμα με το «σκοπός αγιάζει τα μέσα». Αυτά λένε επινοήθηκαν έτσι για να εξυπηρετήσουν καλούς σκοπούς. Από την άλλη όμως σου λένε «ου ψευδομαρτυρήσεις»! Πολλοί Πατέρες χρησιμοποίησαν κάθε δολιότητα και πολλοί έλεγαν ότι το αμόρφωτο πλήθος («λεφούσι») χρειάζεται πολλούς μύθους (παραμύθια και σαχλαμάρες) για να μάθει να πιστεύει και να συμμορφώνεται (βλέπε: Taylor, *Diegesis*, Chapter VI, etc.). Σημειώσετε ότι, ο Ευσέβιος Καισαρείας, εκείνος ο «μέγας επιμελητής και εκκλησιαστικός ιστορικός», ο δόκτωρ Ιερώνυμος, ο Αυγουστίνος, εκείνος ο μοιραίος για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό και επονομασθείς Ιερός, ο Ιωάννης Χρυσόστομος, κ. π. ά., χρησιμοποίησαν τα ίδια ανήθικα μέσα όπως ακριβώς κάνουν και οι κατά καιρούς, μέχρι και σήμερα, επώνυμοι και ανώνυμοι απολογητές και προπαγανδιστές του Χριστιανισμού. Τί λέτε, να είναι σύμπτωση;

Ο Παύλος πονηρός ων, εγκαινιάζει την παρερμηνεία ή ερμηνεία των γραφών κατά το δοκούν με το δολιότατο αξίωμα των Χριστιανών θεολόγων και απολογητών ότι η *Αγία Γραφή* ερμηνεύεται είτε κατά γράμμα (δηλαδή κυριολεκτικώς) είτε αλληγορικώς (μεταφορικώς) (π.χ. *Β΄ Πρός Κορινθίους* 3: 6, *Πρός Γαλάτας* 4: 24). Αυτό τό πονηρό αξίωμα το τονίζει και ο Ωριγένης. Δεν μας λένε όμως καθόλου τα κριτήρια διά των οποίων ξεχωρίζουν τα αλληγορικά από τα κυριολεκτικά χωρία. Προφανώς ούτε και οι ίδιοι τα γνωρίζουν, εκτός βεβαίως και πρόκειται για προφανείς περιπτώσεις σχημάτων λόγου για τις οποίες δεν χρειαζόμαστε θείαν επιφοίτηση. Έτσι έρχονται σε αντίφαση με *Β΄ Πέτρου* 1: 20-21 όπως έχομε αναφέρει πιο λεπτομερώς στο μέρος 4 ανωτέρω. (Ξαναδιαβάστε!). Όπως φαίνεται όλη η *Βίβλος* είναι ένα αλληγορικό παραμυθάκι

Μια περίπτωση προφανούς μεταφοράς που δεν χρειαζόμαστε θείαν επιφοίτησιν για να το καταλάβομε, είναι η γνωστή «παραβολή του σπορέως», *Λουκάς* 8: 4-15. Εδώ πράγματι ο Χριστός λέγει μια εύκολη παραβολή (μεταφορά δηλαδή) με συμβολικά ή παραβολικά λόγια. Όσοι έχουν τελειώσει δημοτικό εύκολα καταλαβαίνουν τι θέλει να πει. Οι μαθητές του όμως, ήταν τόσο καθυστερημένοι που του εζήτησαν την εξήγηση διότι όπως αναφέρεται δεν καταλάβαιναν τι ήθελε να πει. (8: 9 «***Επηρώτων δε αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· τις είη η παραβολή αύτη;***»). Ας δεν βαριέται, το παραβλέπομε! Μια άλλη τετριμμένη μεταφορά είναι αυτό που λέει ο Ιησούς στον Νικόδημο, *Ιωάννης* 3: 3 «*απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτώ· αμήν αμήν λέγω σοι,* ***εάν μη τις γεννηθή άνωθεν,*** *ου δύναται ιδείν την βασιλείαν του Θεού.*», δηλαδή «*Ο Ιησούς απεκρίθη, "Αλήθεια αλήθεια σου λέγω, εάν δεν γεννηθή κανείς άνωθεν (αναγεννηθή), δεν μπορεί να ιδή την βασιλείαν του Θεού."*». Εδώ αφ' ενός υπάρχει η επεξηγηματική λέξη «άνωθεν» και αφ' ετέρου για τον ίδιο τον Νικόδημο έχομε τις μαρτυρίες ότι: 3: 1 *«ήν δε άνθρωπος εκ των* ***Φαρισαίων, Νικόδημος*** *όνομα αυτώ,* ***άρχων των Ιουδαίων.***», και 3: 10 «*απεκρίθη Ιησούς και είπεν αυτώ· συ ει ο* ***διδάσκαλος του Ισραήλ*** *και ταύτα ου γινώσκεις;*». Δηλαδή ο Νικόδημος ήταν μορφωμένος Φαρισαίος, άρχων των Ιουδαίων και διδάσκαλος τού Ισραήλ. Παρ' όλα ταύτα ο «βλάξ των βλακών» Νικόδημος δεν καταλαβαίνει τι σημαίνει η φράση του Ιησού και τον ρωτάει ως εξής: 3: 4 «*λέγει προς αυτόν ο Νικόδημος·* ***Πώς δύναται άνθρωπος γεννηθήναι γέρων ων; μη δύναται εις την κοιλίαν της μητρός αυτού δεύτερον εισελθείν και γεννηθήναι;***». Τουτ' έσ-

τιν: «Πώς μπορεί να γεννηθή ένας άνθρωπος όταν είναι γέρων; Μήπως μπορεί διά δευτέραν φοράν να εισέλθη εις την κοιλίαν της μητέρας του και να γεννηθή;». Άκουσον – άκουσον! Αν είναι δυνατόν ένας γέρων, μορφωμένος, Φαρισαίος, άρχων και διδάσκαλος του Ισραήλ να κάνει μια τέτοια γελοιωδεστάτην ερώτηση και να ζητά επεξήγηση σ' αυτό το προφανές σχήμα λόγου; Και με την λέξη «άνωθεν» τί έγινε; Άραγε δεν την άκουσε; Ιδού τα χάλια των θεοπνεύστων ευαγγελικών κειμένων! Το Άγιο Πνεύμα διά της χειρός του εδώ Ευαγγελιστού εζωγράφισε τον μορφωμένο γέροντα διδάσκαλο Νικόδημο πιο βλάκα και από ένα παιδί καθυστερημένο. Τα αφήνομε στην κρίση σας.

Δεν καταλαβαίνομε γιατί ένας παντοδύναμος και πάνσοφος Θεός διατύπωσε την θεόπνευστον και ιερά γραφή του με μια πλήρη ακαταστασία, ασυναρτησία, αντιφατικότητα, βλακεία και ανακολουθία αντί να την διατυπώσει με απόλυτη σαφήνεια και κυριολεξία ώστε και κατανοητή να είναι από τους πάντες και τίποτα να μη καθίσταται θέμα ερμηνείας ή αιρέσεως ή παρεξηγήσεως! Τώρα πως μπορούν και καταλαβαίνουν αυτό το γεγονός οι διάφοροι απολογητές και ιεροκήρυκες είναι άξιον απορίας και ίσως (προσοχή: ίσως) μόνον αυτοί να μπορούν να μας το εξηγήσουν...

Εν παρόδω αναφέρομε ότι, λόγω της τρομερής υπερβολής, αντιφατικότητος και ανακολουθίας των λόγων και των πράξεων του Ιησού Χριστού που συνεχώς ευρίσκομε ακόμα και εντός των μικρών κειμένων των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ο πολύ γνωστός Ιρλανδός δραματουργός, μουσικολόγος και σπουδαίος κριτικός George Bernard Shaw (1856 - 1950) ορθά κοφτά γράφει, στον πρόλογο του έργου του *Androcles*, ότι ο Ιησούς ήταν τρελός (παράφρων). Δεν είναι ολίγοι οι ερευνητές, συγγραφείς και κριτικοί που χαρακτηρίζουν τον Ιησού των *Ευαγγελίων* όχι μόνον ως ανακόλουθο αλλά και ως μανιακό, τρελό, φρενοβλαβή [22], και διάφορα τέτοια «κοσμητικά» επίθετα. Ένας απ' αυτούς είναι και ο γνωστός, σπουδαίος Βρετανός συγγραφέας και βιογράφος δόκτωρ Hugh Joseph Schonfield (1908? - 1988). Στο βιβλίο του *The Passover Plot* (*Η Σκευωρία του Πάσχα*) χαρακτηρίζει τον Ιησού ως μανιακό που διψούσε για εξουσία. Ο πολυμαθής Γάλλος συγγραφέας και ερευνητής δόκτωρ Paul-Louis Couchoud (1879 - 1959) δεν χτυπάει τον ίδιο τον Ιησού ευθέως, αλλά χτυπάει με συνώνυμα λόγια και επίθετα αυτούς που έπλασαν αυτές τις οικτρές ευαγγελικές μυθοπλασίες περί Ιησού. Συγκεκριμένα γράφει ότι, αυτές ανεπτύχθησαν μέσα σε νευρωτικά και αρρωστημένα μυαλά.

{[22]: Μία εκτενής εργασία τού Εργαστηρίου Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Leuven του Βελγίου στα Φλαμανδικά και μεταφρασμένη στα Αγγλικά (Jezus de Messias. Was het Christendom een vergissing? Antwerpen, EPO), υπό την διεύθυνση τού Dr. Herman H. Somers, αποδεικνύει ότι τα κύρια πρόσωπα της *Καινής Διαθήκης* έπασχαν από παραφρενία. Ο δε λεγόμενος «Ιωάννης της Αποκαλύψεως» έπασχε από παραφρενία πολύ προχωρημένης μορφής με συνδυασμό ψευδαισθητικού παραληρήματος.}

Ο Άγγλος φιλόσοφος, συγγραφέας, επιστήμων και μαθηματικός Bertrand Russell (1872 – 1970) στο βιβλίο του *Why I am not a Christian*, μεταφρασμένο στα Ελληνικά με τίτλο *Γιατί δεν είμαι Χριστιανός*, είναι πιο ήπιος από τους προηγουμένους και λέγει: Αν δεχθούμε τον Ιησού έτσι όπως τον παρουσιάζουν τα *Ευαγγέλια*, τότε βρίσκομε μερικά από τα πράγματα που είπε και μερικά από τα έργα που έκανε να είναι ηθικά και καλά. Αλλά, βρίσκομε και μερικά πράγματα που είπε και μερικά έργα που έκανε τα οποία είναι βλακείες και ανοη-

σίες. Ακόμα ο Russell λέγει ότι μπορεί να θεωρήσει μερικά λόγια του Ιησού ως σοφά, αλλά ποτέ δεν θα τον θεωρούσε σοφότερο ή ηθικότερο από τον Σωκράτη, τον Κομφούκιο, ή τον Βούδα, κ.ά. Από τα ίδια τα *Ευαγγέλια*, τη γνώση της ιστορίας και της νομοθεσίας του καιρού εκείνου και με την βοήθεια πολλών τέτοιων αναλυτών σχηματίζομε μια πολύ οικτρή εικόνα περί του Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*.

Ο ερευνητής Kersey Graves στα βιβλία του: (1) *The Precepts And Practical Life Of Jesus Christ*, Kessinger Publishing, και (2) *The World's Sixteen Crucified Saviors*, Christianity before Christ, Sixth Edition, AUP Publishers, 1875-2001, or Kessinger Publishing Company, σελίδες 393-409, καταγράφει και αναπτύσσει 34 ηθικά και θρησκευτικά σφάλματα μαζί με 25 επιστημονικά λάθη του Ιησού των *Ευαγγελίων* παρέχοντας και τις σχετικές επεξηγήσεις και δικαιολογήσεις των συμπερασμάτων αυτών. Ακόμα αναπτύσσει την σχιζοειδή ή μάλλον σχιζοφρενική φύση του Ιησού ως ανθρώπου και του Ιησού ως θεού και κατατροπώνει τις χριστιανικές απολογητικές ψευτοδικαιολογίες, επ' αυτών των κραυγαλέων αντιφάσεων. Μερικά απ' αυτά τα αναπτύσσομε ή απλώς τα αναφέρομε εδώ.

Αυτή την απανταχού αντιφατικότητα και ανακολουθία του Ιησού εκθέτει πολλαπλώς και ο συγγραφέας Θωμάς Μάρας στο βιβλίο του: *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης*, Εκδόσεις Δίβρης, ή Εκδόσεις Σμυρνιώτη. Η μόνη θεολογική, υποθετική, δικαιολογία που μπορεί να της δώσει είναι ότι ο Ιησούς ως θεός κάνει ό,τι θέλει χωρίς να ρωτά κανένα και χωρίς να δίνει εξηγήσεις σε κανένα. Δίνει εντολές για τους άλλους τις οποίες ο ίδιος παραβιάζει όπως και όποτε θελήσει! Τότε βεβαία, ποια είναι η ηθική ανωτερότητα ενός τέτοιου θεού έναντι των ανθρώπων που θέλει να διδάξει; Αποτελούν η αντίφαση και η ανακολουθία χαρακτηριστικά της τελειότητος του θείου ή ιδιότητες της πανσοφίας και παντοδυναμίας; Ας μας απαντήσουν σαφώς και άνευ περιτροπών οι απολογητές.

Μερικοί χριστιανοί απολογητές (όχι όλοι) κατά καιρούς και περιστάσεις αναγνωρίζουν εν τίνι μέτρω την υπερβολή, το ανεφάρμοστο, την αντιφατικότητα, την ανακολουθία και τον συμβιβασμό πολλών λόγων, διδαγμάτων και πράξεων του Θεού της *Βίβλου* και του Ιησού των *Ευαγγελίων* όπως και την τεράστια αντίφαση μεταξύ της *Παλαιάς Διαθήκης* και Μωσαϊκού Νόμου από την μια μεριά και της *Καινής Διαθήκης* από την άλλη. Βεβαίως, πρώτος ο Παύλος στην *Πρός Εβραίους Επιστολήν* 8: 6-7 μας λέγει καθαρά πως ο Θεός έδωσε την πρώτη του διαθήκη στους ανθρώπους ελλιπή (βλέπε και *Πράξεις* 13: 39) και με λάθη (**όχι άμεμπτη**) και γι' αυτό χρειάστηκε μετά να μας δώσει την άμεμπτη δεύτερη. Υπάρχει άραγε λογική θεολογική εξήγηση σε αυτό το νευραλγικό σημείο; Την μόνη «πειστική» δικαιολόγηση που είχα την τύχη να ακούσω μου την έδωσε φωναχτά ένας πρωτοσύγκελος του οποίου το όνομα δεν θα απαθανατίσω εδώ: «Αυτό είναι δική του δουλειά! [του Θεού, δηλαδή]». Έχετε ακούσει ποτέ σας τόσο καταπληκτική, τόσο έξυπνη, τόσο πειστική εξήγηση;! Τώρα αν η δεύτερη διαθήκη τελεί και αυτή υπό αναθεώρηση, αυτό μόνο ο Θεός το ξέρει, αφού είναι δική του δουλειά, και «τίς οίδε τάς βουλάς τού Θεού;» ή όπως μας λέει πάλι ο Παύλος «ανεξιχνίαστοι αι οδοί του Θεού» στην *Πρός Ρωμαίους* 11: 33. Όπως όμως φαίνεται αυτός ο σπουδαίος πρωτοσύγκελος εσκεμμένα και συνωμοτικά απέρριψε την κοινή λογική και τις αναφορές που μας βεβαιώνουν την σταθερότητα του Θεού στις αρχές Του, στα λόγια Του, στα έργα Του, κλπ., πράγμα που συχνά διαπράττουν και όλοι οι όμοιοί του. Π.χ.

Βλέπε: *Έξοδος* 3: 14-15, 34: 6-7, *Αριθμοί* 23: 19, *Δευτερονόμιον* 32: 4, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Α΄ Βασιλειών*) 15: 29, *Ψαλμοί* 19: 7-10 (ή 18: 8-11), 34: 10 (ή 33: 11), *Ησαΐας* 55: 11, *Ιεζεκιήλ* 24: 14, *Μαλαχίας* 3: 6, *Σοφία Σειράχ* 22: 23 (ή 24), *Πρός Εβραίους* 6: 18 (δεν ψεύδεται), 13: 8, *Επιστολή Ιακώβου* 1: 17, κλπ.

Ούτως, και οι απολογητές, και οι θεολόγοι, κ.ά., χρησιμοποιούν την αντίφαση και την ανεντιμότητα οσάκις την χρειάζονται ως μέσο διεξόδου, επειδή γνωρίζουν καλώς την άγνοια και την τυφλή πίστη και υποταγή του κοσμάκη!

Η χριστιανική θεολογία ακόμα μας διδάσκει ότι ο Θεός έδωσε αυτόν τον βάρβαρο και παράλογο νόμο στον Μωυσή επειδή στην κοινωνική κατάσταση που βρίσκονταν τότε οι τότε ημιάγριοι Εβραίοι δεν θα μπορούσαν να καταλάβουν και να δεχθούν έναν άλλο νόμο που θα ήταν τέλειος. Δηλαδή ο πάνσοφος και παντοδύναμος Θεός έκανε κάποιους συμβιβασμούς τους οποίους έπρεπε να διορθώσει μετά από χίλια χρόνια και βάλε. Αλλά και την εποχή που έδωσε την *Καινή Διαθήκη*, η κοινωνική κατάσταση των εκλεκτών του Θεού δεν ήταν πολύ καλύτερη. Λίγη μελέτη της σχετικής Ιστορίας μας πείθει γι' αυτό. Αν πάλι ο Θεός χρειαζόταν έναν λαό ο οποίος έπρεπε να καταλαβαίνει τα σχέδια του, τότε δεν μπορούσε να βρει κάποιον άλλο με πιο ανεβασμένο πολιτιστικό και κοινωνικό επίπεδο; Ενώ, όπως διαβάζομε στην *Έξοδον* (π.χ. 4: 21, 9: 12, 10: 1, 20, 27, 11: 10, 13: 15, 14: 8 κα., το λέει και ο «μέγας!» Παύλος *Πρός Ρωμαίους* 9: 17-18,), όποτε ήθελε σκλήρυνε την καρδίαν του Φαραώ για να τον τιμωρήσει μετά αμείλικτα (σαν να του έστηνε πονηρή παγίδα!), με τον εκλεκτό λαό του δεν μπορούσε να κάνει όχι μόνο την καρδίαν τους πιο μαλακή αλλά ούτε και το μυαλό τους πιο ικανό και επιδεκτικό ώστε να καταλαβαίνουν ένα σωστό και τέλειο νόμο ευθύς εξ' αρχής. Κάτι τέτοια μασήματα και αναμασήματα ακούμε. Ψευτοδικαιολογίες αγαπητοί μου! Το τραγικό είναι ότι ο πολύς λαός χάφτει όλα αυτά τα καταστροφικά χωρίς να τα σκεφτεί καθόλου. Μετά λοιπόν ο Θεός είτε εν γνώσει του από την αρχή, είτε το έμαθε στην πορεία, αποφάσισε να δώσει στους ανθρώπους μια καινούργια Διαθήκη διά των διδασκαλιών και παθημάτων του Υιού Του Ιησού Χριστού. Το μυστήριο είναι ότι αυτή τη φορά οι Εκλεκτοί απέρριψαν τη Νέα Διαθήκη του Θεού τους και έτσι αναγκάστηκε ο Θεός τους να την πασάρει στους εθνικούς (διαβάστε π.χ. *Λουκάς* 20:9-18, *Ιωάννης* 1: 11, *Πράξεις* 13: 46-48, 18: 6 κ.α. να τα δείτε καθαρά). Τί λοιπόν ωραία που τα γράφουν, εεε...! Ποιος να ξέρει τώρα αν θα μας δώσει πάλι και πότε καμιά πιο καινούργια και πιο σωστή ώστε αυτή τη φορά να τη δεχτούνε ακόμη και οι Εκλεκτοί του; Ευτυχώς όμως που οι εκλεκτοί του την απέρριψαν και έτσι αναγκάστηκε να στραφεί προς τους καημένους τους εθνικούς! Τυχεροί λοιπόν οι εθνικοί αφού δι' αυτού του ασυλλήπτου θεϊκού σχεδίου συνετελέσθει η σωτηρία τους! Αλλιώς, σε ενάντια περίπτωση κατά την οποίαν οι Εβραίοι θα εδέχοντο τη Νέα Διαθήκη οι εθνικοί δεν θα σώζονταν; Αυτό θα πει θεϊκό σχέδιο σωτηρίας όλου του ανθρωπίνου γένους! Πολύ κολπατζίδικο!

Παρ' όλα ταύτα, στο *Ευαγγέλιο* του *Ματθαίου* 5: 17-18 και του *Λουκά* 16: 17, 29, βλέπομε ότι ο Χριστός δηλώνει καθαρά το εξής: «Μην νομίσετε ότι ήλθα να καταλύσω τον νόμο και τους προφήτες. Δεν ήλθα να καταργήσω αλλά να συμπληρώσω (ή να τον τηρήσω). Αλήθεια σας λέγω, έως ότου παρέλθει ο ουρανός και η γη ούτε ένα γιώτα ή ένα κόμμα δεν θα καταργηθεί από τον νόμο, μέχρις ότου γίνουν όλα.». Ο Ιάκωβος μάλιστα στην *Επιστολή* του β΄: 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του

νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «**όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος**.».

Βλέπομε δηλαδή ότι ο Χριστός δεν καταλύει ή καταργεί τίποτα απ' αυτόν τον άγριο, βάρβαρο και βλακώδη νόμο· μόνο να συμπληρώσει θέλει. Ο Μωσαϊκός Νόμος δηλαδή έχει ελλείψεις που πρέπει να συμπληρωθούν. Άρα δόθηκε ελλιπής από τον Θεό αρχικά (π.χ. *Πράξεις* 13: 39, *Πρός Εβραίους* 8: 6-7). Όταν όμως μελετήσομε το κεφάλαιο 5 του *Ματθαίου* παρατηρούμε ότι σε μερικά σημεία *διορθώνει* τον νόμο, δηλαδή καταργεί τα προηγούμενα και στη θέση τους βάζει νέα, υποτίθεται, πιο σωστά (ή μάλλον σωστά *αυτή* τη φορά, αλλά ποιος μπορεί να ξέρει;). Π.χ. βλέπε

> *Ματθαίος* 5: 27-28, 31-32, 33-34, 38-39, 43-44, 15: 11, *Μάρκος* 2: 18-20, 7: 15, *Λουκάς* 11: 37-38, 13: 10-16, *Ιωάννης* 5: 8-11, 8: 4-11 κα.

Σε αυτά εδώ δεν έχομε μια απλή συμπλήρωση για κάτι που λείπει ή είναι ελλιπές, αλλά κατάφορη διόρθωση και κατάργηση, που σημαίνει αντικατάσταση του ήδη υπάρχοντος από κάτι άλλο, το σωστό — υποτίθεται. Αυτό προφανώς έρχεται σε αντίφαση με τους στίχους *Ματθαίος* 5: 17-18, *Λουκάς* 16: 17, και με τις ίδιες τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου εφόσον τις αλλάζει. Έτσι και ο Ιησούς δεν είναι και αυτός άμοιρος αντιφάσεων και ανοησιών. Το περίεργο είναι ότι και οι παλαιές και οι νέες διατάξεις δόθηκαν από τον ίδιο πάνσοφο και παντοδύναμο Θεό Πατέρα του Ιησού. Σ' αυτά οι θεολόγοι και οι απολογητές έχουν παρασκευάσει κάτι στερεότυπες ψευτοδικαιολογίες γιατί δεν αντέχουν καμιά κριτική, όπως τη σύντομη κριτική ή την προβολή ερωτήσεων που έχομε κάνει εδώ. Μόνο με διάφορες τέτοιες σοφιστείες παρηγορούνται, αλλά με το δίκιο τους αφού αυτές πιάνουν τόπο στα αυτιά των αδαών και αφελών. Βλέπεις «ο κόσμος πιστεύει στα αυτιά του παρά στα μάτια του!».

Προσπαθώντας λοιπόν οι θεολόγοι και οι απολογητές να υπερασπίσουν και να δικαιολογήσουν αυτά όλα τα αδικαιολόγητα μας λένε ότι «ο Θεός Πατήρ (Γιαχβέχ) και ο Υιός του, Ιησούς Χριστός, εν γνώσει τους εδίδαξαν μερικά λάθη ή απέκρυψαν ορισμένες αλήθειες, επειδή εγνώριζαν την απαγορευτική άγνοια και αμορφωσιά των ανθρώπων των καιρών εκείνων και την ανικανότητά τους για να μάθουν όλα τα σωστά θεία και αληθή». Εάν αυτό είναι σωστό και ο Θεός της *Βίβλου* μαζί με τον Υιόν του εδίδαξαν και αλήθειες και ψέματα, τότε εγείρονται πάρα πολλές ερωτήσεις. Πώς ημπορούμε να γνωρίζομε ποιο είναι ποιο; Με ποιον κανόνα μπορούμε να τα ξεχωρίζομε αφού ούτε ο Πατήρ Θεός ούτε ο Υιός Θεός μας έδωσαν κανέναν; Ή πώς μπορούμε να καθορίσομε αν εδίδαξαν κάτι το αληθές και δεν είναι όλα ψέματα; Εάν αυτή η δικαιολογία ισχύει για την Εβραιο-Χριστιανική θρησκεία τότε γιατί να μην ισχύει και για τα λάθη, κλπ, που υπάρχουν σε όλες τις άλλες θρησκείες εναντίον των οποίων οι χριστιανοί κόπτονται; Εάν αυτή ισχύει στην μια περίπτωση, γιατί να μην ισχύει και στην άλλη; Ποια είναι η ηθική ανωτερότητα ενός τέτοιου θεού έναντι των ανθρώπων που θέλει να διδάξει; Αποτελούν η αντίφαση, η ανακολουθία και ο ασύστολος συμβιβασμός χαρακτηριστικά της τελειότητος του θείου ή ιδιότητες της πανσοφίας και παντοδυναμίας; Πάρα πολλές άλλες τέτοιες ερωτήσεις ανακύπτουν για τις οποίες παρακαλούμε τους απολογητές να μας τις απαντήσουν σαφώς και να μας διαφωτίσουν! Ήδη όμως αυτές οι ερωτήσεις αποδεικνύουν πάρα πολλά...!

Μερικοί που υποτιμούν την νοημοσύνη μας για να δικαιολογήσουν πολλά ανόητα ή ανώμαλα χωρία των ιερών γραφών ισχυρίζονται ότι είναι συμβολικά. Η λέξη συμβολικά έχει γίνει πολύ της μόδας! Ενώ οι εντολές, λέξεις, έννοιες, κλπ., είναι σαφείς και μονοσήμαντες αυτοί βρήκαν την ψευτοδικαιολογία του συμβολικού. Ποτέ τους όμως δεν μας λένε τι συμβολίζουν και τι ηθικά διδάγματα εξάγονται απ' αυτές τις σαχλαμάρες ή ανώμαλες ιστοριούλες! Και μην μας αναφέρει κανείς, φερ' ειπείν, την «παραβολή του σπορέως», *Λουκάς* 8: 4-15. Εδώ πράγματι ο Χρίστος λέγει μια εύκολη παραβολή με συμβολικά ή παραβολικά λόγια. Εύκολα καταλαβαίνουν όλοι τι θέλει να πει. Οι μαθητές του βέβαια ήταν τόσο καθυστερημένοι που του ζήτησαν και την εξήγηση. Τέλος πάντων, αυτό το παραβλέπομε. Σπανιότατα κάποιος ξεχασμένος, παλιός και μάλλον αιρετικός χριστιανικός θεολόγος μας παρέχει κάποιον συνήθως υποκειμενικό συμβολισμό σε κάτι απλό ή διφορούμενο, αλλά για να τον ξέρεις πρέπει να έχει τύχει να έχεις διαβάσει τα κείμενά του. Στην πλειονότητα τους όμως τα διάφορα χωρία των ιερών γραφών είναι σαφή και δεν συμβολίζουν τίποτα απολύτως παρά εννοούν κυριολεκτικά μόνο αυτά που γράφουν. Π.χ., τί να συμβολίζουν άραγε τα χωρία:

> *Έξοδος* 23: 19 «*τας απαρχάς των πρωτογεννημάτων της γης σου εισοίσεις εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σου.* ***ουχ εψήσεις άρνα εν γάλακτι μητρός αυτού***.», (εντολή του Αγίου και Θεϊκού Μωσαϊκού Νόμου!).
> *Λευιτικόν* 27: 29 «***και παν, ό εάν ανατεθή από των ανθρώπων, ου λυτρωθήσεται, αλλά θανάτω θανατωθήσεται.***», (εντολή του Αγίου Θεϊκού Μωσαϊκού Νόμου!).
> *Ματθαίος* 1: 18 «*Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ην. μνηστευθείσης γαρ της μητρός αυτού Μαρίας τω Ιωσήφ,* ***πριν ή συνελθείν αυτούς ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου.***», (δήλωση του Ματθαίου)!.
> *Ματθαίος* 5: 28 «*Εγώ δε λέγω υμίν ότι* ***πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού.***», (δήλωση του Ιησου Χριστού)!.
> *Β΄ Πρός Κορινθίους* 12: 16 «*Έστω δε,* ***εγώ ου κατεβάρησα υμάς, αλλ' υπάρχων πανούργος δόλω υμάς έλαβον.***», (δήλωση του Παύλου)!

Ο κατάλογος τέτοιων χωρίων και στίχων μπορεί να συνεχισθεί επί μακρόν και να καλύψει την συντριπτική πλειοψηφία των αγίων γραφών!

Ακόμα, προκειμένου οι χριστιανοί θεολόγοι και απολογητές να δικαιολογήσουν ή να βρούνε κάτι να πούνε για θέματα τα οποία δεν υπάρχουν στη *Βίβλο* αλλά ανήκουν στη χριστιανική πίστη, καταφεύγουν σε απόκρυφες πηγές και παραδόσεις, μέχρι και *Απόκρυφα Ευαγγέλια* τα οποία ως γνωστόν έχουν τεθεί εκτός των κανόνων των ιερών βιβλίων. Διάφορες επιμέρους πίστεις και εορτές έχουν παρεισφρήσει στη χριστιανική θρησκεία λόγω ανεπιβεβαίωτων παραδόσεων και αποκρύφων πηγών. Π.χ., όλα όσα γνωρίζομε περί των: Γονέων «αγίων θεοπατόρων Ιωακείμ και Άννης», παιδικών χρόνων, εισοδίων, κλπ., της Εβραιοπούλας Μιργιάμ είναι γραμμένα με πάσα λεπτομέρεια σε μερικά απόκρυφα μη κανονικά *Ευαγγέλια*. Τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν αναφέρουν απολύτως τίποτα γι' αυτά τα θέματα. Η χριστιανική εκκλησία δικαιολογείται λέγοντας ότι αυτά προέρχονται από την *Ιεράν Παράδοσιν* ενώ στην πραγματικότητα πίσω απ' αυτές τις παραδόσεις κρύβονται τα *Απόκρυφα Ευαγγέλια*. Πολλές φορές βλέπομε και εικόνες με παραστάσεις απ' αυτές τις παραδόσεις.

Εκτός των *Αποκρύφων Ευαγγελίων* στις απόκρυφες πηγές συμπεριλαμβάνονται και χιλιάδες επιφυλλίδες με:

1) Σκέψεις, παραισθήσεις, ιδιοτροπίες και αποκαλύψεις καλογήρων, καλογριών, ερημιτών, αναχωρητών, στηλιτών, μοναχών, ευνούχων, ομφαλοσκόπων, κλπ.
2) Βίους υπαρκτών και ανυπάρκτων αγίων.
3) Θαυματολογίες, σατανολογίες και δαιμονολογίες. (Διαβάστε το δήθεν απόκρυφο βιβλίο *Διαθήκη Σολομώντος* ή *Σολομωνική* και συγκρίνετε το με την δαιμονολογία που υπάρχει σε όλη την *Καινή Διαθήκη* και με τους εξορκισμούς των Βασιλείου του «Μεγάλου» και Ιωάννου του «Χρυσοστόμου». Μόλις πριν λίγα χρόνια εκυκλοφόρησε το βιβλίο *Πόλεμος Κατά του Σατανά*, του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, Χριστοδούλου, κλπ.).
4) Κάθε είδους δεισιδαιμονικές και νοσηρές ιστοριούλες (π.χ. *Τωβίτ*, *Βίος του Μεγάλου Αντωνίου*, κ.ά.).

Οι απολογητές λοιπόν, πέραν των γραπτών της *Βίβλου*, των Πατέρων [23], των Συνόδων, κλπ., χρησιμοποιούν και αυτά τα ανυπόστατα και διεστραμμένα κείμενα οσάκις τα κρίνουν βοηθητικά ή βολικά. Άντε τώρα ένας υγιής νους να ασχολείται και να χάσει την ζωή του με αυτήν την τεράστια πληθώρα όλων αυτών των αυθαιρέτων, ανοήτων και ανυποστάτων κειμένων.

{[23] Η *Ελληνική* και *Λατινική Πατρολογία* έχει εκδοθεί από διαφόρους εκδοτικούς οίκους. Π.χ., αυτή που επιμελήθηκε ο Αββά J. -P. Migne, η οποία περιέχει και αρκετά αιρετικά και απόκρυφα βιβλία χωρίς να τα έχει ξεκαθαρίσει, αποτελείται από 162 Ελληνικούς (Παρίσι, 1857-1886) και 217 Λατινικούς (Παρίσι, 1844-1864) τόμους. Σ' αυτούς προστίθενται και άλλοι πέντε ή περισσότεροι τόμοι (εξαρτάται από την έκδοση), με τον τίτλο *Φιλοκαλία*, που περιέχουν τα έργα ή τα λόγια των λεγομένων Νηπτικών Πατέρων, οι οποίοι ήταν ασκητές, ερημίτες και αναχωρητές. Αν κάτι αξίζει μέσα σ' όλους αυτούς τους τόμους ήταν γνωστό από πριν και δεν περιμέναμε ούτε τους «Αγίους Θεοφόρους» Πατέρες να το δογματίσουν ούτε τους άπλυτους αναχωρητές της ερήμου να μας το ανακοινώσουν. Δεν μας είπαν κάτι καινούργιο που δεν το ξέραμε, αλλά απλώς αναμασούν γνωστά πράγματα μαζί με τις δικές τους αερολογίες.

Το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτών των τόμων είναι σαν «*την κόπρον του Αυγείου*» που χρειάζεται έναν νέον Ηρακλή για να την καθαρίσει. Αυτό συμβαίνει κυρίως για τους εξής λόγους:

1ος) Ολόκληρη η *Πατρολογία* πέραν από τις θεολογικές σάλτσες, ασυναρτησίες, παραλογισμούς και αυθαιρεσίες είναι γεμάτη με χιλιάδες «μαργαριτάρια» τα οποία είναι: Ύβρεις, κατάρες, εξορκισμοί, σατανολογίες, διαβολολογίες, χλευασμοί, απαξία, καταστροφικοί κομπλεξισμοί, διαστροφές, καταστροφικές παραινέσεις, ασκητικοί κανόνες, δογματισμοί, αντιφάσεις, αιρετικές παρεκκλίσεις, λάθη, ψεύδη, ανοησίες, σαχλαμάρες, απειλές, αντιπαιδαγωγικότητα, τιμωρίες, χαιρεκακία, αμέτρητος και ασύστολος ανθελληνισμός, κλπ.

2ος) Η ορθόδοξη μετακωνσταντίνια εκκλησία δεν έχει φροντίσει να ξεχωρίσει και μας δώσει τον κατάλογο των μη αιρετικών και θεοπνεύστων *Πατερικών κειμένων* από

όλον αυτόν τον κυκεώνα των έργων των Πατέρων της. Έτσι άλλα είναι εντελώς αιρετικά, άλλα ολίγον αιρετικά, άλλα είναι εντάξει ως προς τα μέτρα της, κ.ο.κ., με όλες τις διαβαθμίσεις αιρετικότητας, χωρίς να βρίσκει κανείς άκρη ή συνεννόηση. Αυτό συμβαίνει πολλές φορές και με τα κείμενα ενός και του αυτού Πατρός. Όπως μας λένε μερικοί θεολόγοι το ίδιο ισχύει και για ορισμένα κείμενα της *Αγίας Γραφής*, (αν είναι δυνατόν!). Επειδή το θέμα αυτό είναι βεβαίως πάρα πολύ μακροσκελές δεν θα επεκταθούμε σε περισσότερες λεπτομέρειες. Αναφέρομε μόνον ότι η ορθόδοξη μετακωνσταντίνια εκκλησία κατέστρεψε τα περισσότερα γραπτά των τριών πρώτων αιώνων. Άλλα γραπτά πάλι, όπως π.χ. πολλά του του Ωριγένη, του Τατιανού, κ.ά., τα.απεκήρυξε ως αιρετικά. Έβγαλε εκτός των κανόνων της τον ευνουχισμό, την επίτηδες πρόκληση μαρτυρίου, την παντελή αποχή από την ερωτική πράξη μεταξύ νομίμων συζύγων, και άλλες τακτικές και συνήθειες που οι χριστιανοί των προηγουμένων αιώνων εφήρμοζαν πολύ συχνά. Επομένως ο μετακωνσταντίνιος Χριστιανισμός δεν είναι συνέχεια του προκωνσταντινίου, αλλά μια ριζοσπαστική αίρεσή του προσαρμοσμένη στους σκοπούς του Κωνσταντίνου και του κράτους που αυτός διαμόρφωσε, στις καταστάσεις και απαιτήσεις των νέων καιρών, κλπ. Επίσης έχει πάρει τα μαθήματά της από την πρώην αποτυχημένη εσχατολογία, την άρνηση των Ιουδαίων να γίνουν χριστιανοί και την πολεμική Ιουδαίων και Εθνικών. Αλλά και πάλι η αποτυχία αυτής της νέας αιρέσεως ήταν ολοκληρωτική και παταγώδης.

3ος) Όλοι οι Πατέρες, Νηπτικοί και μη, ήταν άνθρωποι που μίσησαν τον εδώ κόσμο με σκοπό να κερδίσουν τον άλλον τον μελλοντικό, σύμφωνα με τις προτροπές του ιδρυτή τού Χριστιανισμού. Ουσιαστικά ήταν αναχωρητές, εσχατολόγοι, άγαμοι, άτεκνοι, ανέραστοι, ευνούχοι, κατά πλειοψηφίαν αγράμματοι και αμόρφωτοι. Οπότε ήλθαν αυτοί οι άπλυτοι, άξεστοι και πλήρως απαξιωτικοί για τον κόσμο και τον πολιτισμό για να βάλουν τα γυαλιά στους φιλοσόφους, στους επιστήμονες, στους καλλιτέχνες και στους μορφωμένους! Τί ειρωνεία, αν είναι δυνατόν! Έτσι μέσα στα γραπτά τους ευρίσκομε συνεχώς τετριμμένες κοινοτοπίες, απίθανες ασυναρτησίες, πρωτότυπες ανοησίες, τρανές βλακείες, άφθαστους κομπλεξισμούς, καταστροφικές παραινέσεις, κλπ. Είναι καιρός πια η κοινωνία με υπευθυνότητα να μελετήσει και να καταγγείλει όλα αυτά τα καταστροφικά στοιχεία και να αποτινάξει την θρησκεία που τα επιβάλλει.}

Πέραν της τεράστιας σατανολογίας-δαιμονολογίας και των σατανολογικών ύβρεων, όπως π.χ. «είσαι όργανο του σατανά», «ο διάβολος έχει εισέλθει μέσα σου» (κανένας incubus ή succubus άραγε;) και όλα αυτά τα βλακώδη και αηδιαστικά τοιαύτα, η πρόκληση και καλλιέργεια μεταφυσικής αλλά και φυσικής φοβίας εύρισκαν πολύ συχνά ειδική προτίμηση ως μέσα πειθούς στους απολογητές. Αυτά όλα βεβαίως υπάρχουν εν αφθονία μέσα στην *Καινή Διαθήκη* και είναι θέσεις του Ιησού Χριστού και των Αποστόλων του. Συνεπώς ουδέν το παράξενο με αυτή την συνέπεια των Πατέρων και των απολογητών. Κατ' αντίθεση με την αιωνία ανταμοιβή και ευτυχία δίπλα στον θρόνο του Γιαχβέχ ή στον παράδεισο, η μετά θάνατον αιώνια τιμωρία της φλεγόμενης κολάσεως και τα μαρτύρια τα οποία οι δαίμονες πρόκειται αιωνίως να διαπράττουν στους αντιρρησίες, απίστους και αμαρτωλούς απαντώνται συχνάκις στους απολογητές. Είναι πιστεύω αρκετά γνωστά τα ειδεχθή γραπτά του Τερτυλλιανού κ.ά. επί αυτού του θέματος. Αλλιώς να τα βρείτε και να βεβαιωθείτε περί της πειστικής ευφράδειας αυτού του «σπουδαίου Χριστιανού θεολόγου» του δευτέρου και τρίτου αιώνα. Τώρα πώς όλα αυτά συμβιβάζονται με την άπειρη αγάπη και τελειότητα του Θεού, ένας θεός ξέρει!

16. Υποτιθέμενα κοινωνικά επιτεύγματα και ηθική διδασκαλία

Στον κοινωνικό τομέα έχομε πολλές φορές και σε διάφορα κεφάλαια αναλύσει μετά πολλών αποδεικτικών στοιχείων ότι ο Χριστιανισμός όχι μόνο δεν κατήργησε την δουλεία στα μέρη όπου επεκράτησε, αλλά αντιθέτως την επολλαπλασίασε κατά πολύ και την έκανε πολύ σκληρότερη από ποτέ. Με την *Παλαιά* και *Καινή Διαθήκη*, τον Παύλο, τον Πέτρο, τους Πατέρες (π.χ. Ιερός Αυγουστινος, ο ημιεβραϊκής καταγωγής Ιωάννης Χρυσόστομος, κ.ά.), κλπ. Θεσμοθετεί την δουλεία και της παρέχει θεολογικό υπόβαθρο. Οί δούλοι τώρα ξυλοφορτώνονται ανηλεώς από τους κυρίους των, έχοντας θεολογική βάση τον λόγον του Ιησού: «***εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, δαρήσεται πολλάς·***», *Λουκάς* 12: 47, κ.ά. Όλα αυτά τα ιστορικά πραγματολογικά και θεολογικά στοιχεία έχουν συγκεντρωθεί και καταδειχθεί στο πρόσφατο βιβλίο τού σπουδαίου καθηγητή ερευνητή Hector Avalos, *Abolitionism, and the Ethics of Biblical Scholarship*, Sheffield Phoenix Press, 2011.

Επίσης έχομε καταδείξει ότι ο Χριστιανισμός ουδέποτε καλυτέρευσε την κοινωνική θέση της γυναίκας. Από τον Παύλο, τους Πατέρες, όλα τα ιερά βιβλία και τα λόγια τους, η γυναίκα τώρα μετατρέπεται σε υποδεέστερο και κομπλεξικό υποχείριο που δεν πρέπει να μορφώνεται, να καλοπίζεται και να ομιλεί. (Έχομε αναπτύξει όλα αυτά σε διάφορα κεφάλαιά μας).

Από κοινωνικής, ψυχολογικής, κ.ά. απόψεως όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός τα έκανε μαντάρα. Προέκυψαν: Πόνος, θλίψη, φόβος, τρόμος, δεισιδαιμονία, αναχωρητισμός, φόνος, καταστροφή, αθλιότητα, βασανιστηρια, αγραμματοσύνη, βρωμιά, απλυσιά, αρρώστια, αντιερωτισμός, μυστικοκοπάθεια, νεύρωση, καχυποψία, μισαλλοδοξία, ενοχή, δυστυχία, εκμετάλλευση, αιρέσεις, εξοστρακισμοί, αφορισμοί, θρησκευτικοί αλλά και μη θρησκευτικοί πόλεμοι, εκατομμύρια αθώα θύματα και όλο το κακό συναπάντημα. Σε όλους τους τομείς τα πράγματα έγιναν τρισχειρότερα από ότι ήταν πριν!

Ο Ιησούς είχε το όραμα ενός αποκαλυπτικού ονειροπόλου, και το μήνυμά του ήταν άμεσα εσχατολογικό. Όπως είδαμε παραπάνω, όλη η *Καινή Διαθήκη* γέμει από αποκαλυπτικά και εσχατολογικά χωρία. Διά τούτο, τα κηρύγματα του Ιησού («*Κυριακά Λόγια*») δεν είχαν και ούτε έχουν πρακτική αξία και εφαρμογή στην καθημερινή ζωή. Ήταν λόγια με κύρια χαρακτηριστικά την άμεση εσχατολογία, την απαξία, τον φόβο και τις απειλές. Ως εκ τούτου, ο Ιησούς καθίσταται εντελώς μη πρακτικός στις περισσότερες συμβουλές του. Έτσι, αυτές ουδέποτε εφαρμόσθηκαν ακόμα και από τον ίδιο τον Ιησού την ίδια την εκκλησία και τους πιστούς. Ο μεν Χριστιανισμός δεν έλυσε κανένα από τα προβλήματα των οποίων τη λύση επαγγέλθηκε, ούτε ο κόσμος έγινε μία ποίμνη με έναν ποιμένα όπως καυχιέται ο *Ιωάννης* 10: 16, 17: 21-22, η δε εκκλησία έγινε δεκάδες χιλιάδες κομμάτια, τα οποία αλληλοσπαράχθηκαν. Όπου επεκράτησε ο Χριστιανισμός τα έκανε μαντάρα και επήλθε πόνος, θλίψη, παραφροσύνη και καταστροφή. Είναι παράλογο να πούμε ότι ο σύγχρονος κόσμος κάνει κάποια χρήση των οδηγιών, συμβουλών και εντολών του Ιησού Χριστού. Το μόνο λοιπόν επιχείρημα των απολογητών που μένει, ύστερα απ' αυτό το χάλι, είναι η προσδοκία της Δευτέρας Παρουσίας, η θεία ανταπόδοση, η αιωνιότητα της κολάσεως έναντι του αιωνίου παραδείσου και ο εκφοβισμός. Τίποτα άλλο· καμία γνώση, καμία λογική. Έτσι ακριβώς με

φοβέριζε μια φορά κάποιος φανατικός Χριστιανός δεισιδαίμων με τη φράση: «Η αιωνιότητα είναι πολύ μακρά χρονική διάρκεια για να την χάσεις...».

Όπως προαναφέραμε οι Χριστιανοί εμόστραραν πολλές ήδη εν ενεργεία ηθικές αρχές άλλων θεωριών ως ιδικές τους. Οικειοποιήθηκαν τις περισσότερες και σημαντικότερες ηθικές αρχές του Εβραίου Φαρισαίου Χιλλέλ του Πρεσβυτέρου. Ονόμασαν ετσιθελικά τον Αρχαίο Έλληνα φιλόσοφο Σωκράτη «χριστιανό προ Χριστού», ένεκα της ηθικής του, την οποία υπεράσπισε με την ίδια τη ζωή του. (Πρώτος ο Ιουστίνος τον ονομάζει "πρόδρομο του Ιησού Χριστού" στην *Δευτέρα Απολογία* του, 10, PG 6.461.). Οι ιεραπόστολοι Ιησουίτες που πρωτογνώρισαν την κοινωνία της Κίνας, κατά τον 16^{ον} και 17^{ον} αιώνα, δεν πίστευαν στα μάτια τους ότι μια τέτοια κοινωνία που δεν είχε ακούσει τίποτα περί Ιησού Χριστού είχε φτάσει από χιλιάδες χρόνια πριν σε ένα πολύ αναπτυγμένο κοινωνικό και ηθικό σύστημα που είχε πολλές αρχές όμοιες με Χριστιανικές αντίστοιχες. Βλέπετε η ηθική ήταν μονοπώλιο του θεού των Χριστιανών. Τότε λοιπόν αναγκαστικά βρήκαν την εξής «σοφή εξήγηση»: Ο Γιαχβέχ είχε αποκαλύψει στους Κινέζους διά μαγικού, μυστικού τρόπου την ηθική την οποίαν ήδη είχαν. Έτσι οι Κινέζοι, για 3500 χρόνια και βάλε, ζούσαν σε ένα Γιαχβικοχριστιανικό ηθικό σύστημα χωρίς να το έχουν πάρει πρέφα! (Βλέπε κάτι ανάλογο για τον Μωσαϊκό Νόμο και τους Εθνικούς στον Παύλο, *Πρός Ρωμαίους* 2: 14-16,.).

Εκτός από την *Παλαιά Διαθήκη*, διάφορα απόκρυφα, ψευδεπίγραφα και υστερόγραφα βιβλία οι απολογητές ισχυρίζονται ότι και πολλοί ονομαστοί εθνικοί προφήτευσαν την έλευση του Ιησού Χριστού. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνουν:

1. Τους Κινέζους φιλοσόφους και κοινωνιολόγους **Κιγγ**, **Τσε Σου** και τον μεγάλο **Κομφού Τσου** –Κομφούκιο–.
2. Τους Λαούς: **Σιαμαίους**, **Κεϋλανού**ς, **Ιάπωνες**, **Πέρσες**, **Αιγυπτίους**, και **Ινδούς** –βλέπε: Μαυρικίου, Ιστορία των Ινδιών τόμος Β΄: 52–.
3. Τους Έλληνες φιλοσόφους **Σωκράτη** και **Πλάτωνα** –λόγω των αποσπασμάτων: *Αλκιβιάδης* Β΄: 13-14, *Απολογία Σωκράτους* ΙΗ΄. Ε΄: 31-32, *Πολιτεία* Β΄. 40: 4-5–, καθώς και τον τραγικό ποιητή **Αισχύλο** –λόγω του αποσπάσματος: *Προμηθεύς Δεσμώτης* 1025-1030–.
4. Τον Ρωμαίο ποιητή **Βιργίλιο** –λόγω του αποσπάσματος: *Εκλογαί* IV. V. 4–.
5. Μέρη της Αιγυπτιακής μυθολογίας –περί *Ίσιδος, Όσιρι* και *Ώρου*, τους *Σιβυλλικούς Χρησμούς,* κλπ.–.
6. Μέρη της Ελληνικής μυθολογίας –π.χ. τον *μύθο της Πανδώρας*, κλπ.–.

Και ο κατάλογος συνεχίζεται... Δεν υπάρχουν μεγαλύτερα ψέματα και χειρότερες διαστροφές απ' αυτούς τους ισχυρισμούς! Είναι άξιοι χλευασμού και καγχασμού!

Είναι άξιον απορίας και ψυχολογικής αναλύσεως η επιμονή και το πάθος των Χριστιανών απολογητών για εφεύρεση προφητειών και δικαιολογιών αδιαφορώντας για κάθε διαστρέβλωση των νοημάτων, των περιεχομένων και της ιστορίας των κειμένων. Καμία νοσηρά φαντασία δεν θα έβγαζε τέτοια συμπεράσματα αποσπώντας λίγες γραμμές από κείμενα εδώ κι' εκεί για να ανακαλύψει δήθεν προφητείες περί του Ιησού Χριστού και της ελεύσεώς του. Είναι χαρακτηριστικό των Χριστιανών να ιδιοποιούνται διάφορα κείμενα, γεγονότα και φαινόμενα ενώ δεν έχουν καμιά σχέση μ' αυτούς. Το φαινόμενο αυτό είναι πολύ

σύνηθες και αποδεικνύει άλλη μια φορά κατά πόσο είναι αληθινά αυτά που ισχυρίζονται. Ακόμα και οι προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης* δεν αναφέρονται σε κανένα Χριστιανικό Ιησού Χριστό. Είναι καθαρή η διαστροφή και η διαστρέβλωση των κειμένων αυτών από τους Χριστιανούς. Το γεγονός αυτό έχει καταδειχθεί από πολλούς αμερόληπτους ερευνητές και ο καθένας μπορεί να βεβαιωθεί αν μελετήσει ολόκληρα τα αντίστοιχα κείμενα από την *Παλαιά Διαθήκη* κατά λέξη και τα αντιπαραβάλει με τις δήθεν προφητείες που «αναγράφονται» στην *Καινή*. Έχουν δίκιο οι Εβραίοι ραβίνοι και οι Εβραίοι μελετητές των γραφών τους όταν διαμαρτύρονται. Η *Μασόρα* και οι Εβραϊκές εξηγήσεις αυτών των κειμένων και αφηγήσεων είναι πολύ σαφείς και καθαρές. Δεν έχουν καμιά σχέση με τους Χριστιανούς και τις θεολογίες τους. Ένα πολύ περίεργο και ενδιαφέρον γεγονός είναι και το εξής: Η *Παλαιά Διαθήκη* δεν περιέχει απολύτως καμία προφητεία για κανένα από τα τρομερά «γεγονότα» της ανάστασης, των επανεμφανίσεων, της ανάληψης, της δευτέρας παρουσίας, του ευαγγελισμού, της βάπτισης, της ιδρύσεως της εκκλησίας, κ.ά. Η *Καινή* δεν αναφέρει καμιά προφητεία από την *Παλαιά* γι' αυτά τα βαρύγδουπα σημεία της δράσεως του Μεσσία. Τί συνέβη άραγε και όλα ετούτα τα εκκωφαντικά «συμβάντα», τα άφησε απροφήτευτα: Δεν είναι πράγματι άξιον περιεργείας και εξηγήσεως; Τί έχετε να μας πείτε κύριοι χριστιανοί απολογητές και θεολόγοι; Περιμένομε τις απαντήσεις σας!

Με την ευκαιρία του Κομφουκίου θα μιλήσομε λίγο για τον Χρυσό Κανόνα. Ο «**χρυσούς κανών»** απαντάται στον Κομφούκιο και υπό παθητική και υπό ενεργητική μορφή. Οι Χριστιανοί κομπάζουν ότι ο Κύριός τους μας τον παράδωσε διότι μόνο ο Θεός ήταν δυνατόν να διατυπώσει κάτι τέτοιο ενώ οι άνθρωποι μόνοι τους δεν θα μπορούσαν να σκεφτούν μια τόσο απλούστατη και κοινότυπη ρήση. Συγκεκριμένα ο Κομφούκιος περί τα έτη 550-500 Π.Κ.Ε. γράφει (μεταφράζω από αγγλικό κείμενο): «***Κάνε στον άλλον ό,τι νομίζεις ότι αυτός πρέπει να κάνει σε σένα· και να μην κάνεις στον άλλον ό,τι νομίζεις ότι δεν πρέπει να γίνεται σε σένα. Αυτός είναι ο μόνος νόμος που χρειάζεσαι. Αυτός*** [ο νόμος] ***είναι το θεμέλιο και η αρχή όλων των υπολοίπων.***». Τώρα από περιέργεια συγκρίνατέ τον με αυτόν που έχει ο *Ματθαίος* 7: 12 «***Πάντα ουν όσα αν θέλητε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, ούτω και υμείς ποιήτε αυτοίς· ούτος γαρ εστιν ο νόμος και οι προφήται.***», και ο *Λουκάς* 6: 31 «***και καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως.***». Ποιος τα λέει λοιπόν πιο καλά, πιο πλήρη και ποιος ήταν ο πρώτος;

Ο μέγας διανοητής και ερευνητής Άγγλος Bertrand Russell στο βιβλίο του *Why I am not a Christian*, το οποίο υπάρχει και σε Ελληνική μετάφραση με τίτλο *Γιατί Δεν Είμαι Χριστιανός*, Εκδόσεις Αρσενίδη, μας λέει ότι αυτός ο κανόνας υπήρχε και στον Βούδα, ο οποίος ήταν σύγχρονος του Κομφουκίου. Ακόμα, υπήρχε στους Βραχμάνους των Ινδιών ήδη τον 4^{ο} αιώνα Π.Κ.Ε. με την μορφή: «**Αυτή είναι η επιτομή του καθήκοντος: Μην κάνεις τίποτα στους άλλους το οποίο θα προξενούσε πόνο εάν γινόταν πάνω σου.**». Στους Ζωροάστρες εμφανίζεται πολύ πρωιμότερα, περί το 1500 Π.Κ.Ε. με την μορφή: «**Η μόνη φύση που είναι καλή είναι εκείνη που απέχει από το να κάνει στον άλλον οτιδήποτε είναι κακό για την ίδια.**». Στους Έλληνες Σωκράτη και Πλάτωνα ευρίσκομε ισοδύναμες φράσεις και παραινέσεις. Π.χ., ο Σωκράτης στον *Κρίτωνα του Πλάτωνος* (49a-b) λέγει: «**Αν πρόκειται να αδικήσω ή να αδικηθώ, τότε θα προτιμήσω να αδικηθώ παρά να διαπράξω αδικία.**», και στον *Γοργία* (474b) «**Εγώ γάρ δή οίμαι καί εμέ καί σέ καί τούς άλλους ανθρώπους τό αδικείν τού αδικείσθαι κάκιον ηγείσθαι**». Ο δε φιλόσοφος Πυθαγόρας το 6^{ο} αιώνα Π.Κ.Ε. είπε: «**Εκείνα που δεν πρέπει να κάνομε δεν πρέπει ούτε να τα σκεπτόμαστε**.».

Ο ραβίνος Χιλλέλ ο Πρεσβύτερος και η σχολή του κατά τα έτη 50 Π. Κ.Ε. μέχρι τα έτη του υποτιθεμένου Ιησού (απέθανε περί το έτος 10 Κ.Ε.) εδίδασκε το γνωστό: «***Ό σύ μισείς, ετέρω μή ποιήσης. Ούτος έστι ο νόμος όλος, τα δε λοιπά σχόλια γίγνονται!***» (*Ταλμούδ, Σαββάτ* 31^{α}). Αυτό επίσης απαντάται και στο δαιμονολογικό βιβλίο το παραμύθι του *Τωβίτ* (απόκρυφο για τους Εβραίους και τους Προτεστάντες, κανονικό για τους Ορθοδόξους και Καθολικούς), 4: 15 «***καί ό μισείς, μηδενί ποιήσης.***». (Σε μερικές εκδόσεις και στον *Τωβίτ* απαντάται υπό τη μορφή: «***Ό σύ μισείς, ετέρω μή ποιήσης***». Υπ' αυτήν την μορφή όμως απαντάται από τον 6^{ο} αιώνα Π.Κ.Ε. στον Κλεόβουλο τον Ρόδιο, έναν από τους 7 σοφούς της Αρχαίας Ελλάδος!). Ο Χιλλέλ ο Πρεσβύτερος εδίδασκε λοιπόν ότι: Αυτό το ρητό αποτελούσε την επιτομή ολοκλήρου του νόμου. Αυτό μόνο αρκούσε. Όλοι οι άλλοι νόμοι ήταν υποδεέστεροι και απλώς σχόλια.

Δεν υπάρχει λοιπόν αμφιβολία ότι οι υστερόχρονοι και ανώνυμοι συγγραφείς των δύο *Ευαγγελίων κατά Ματθαίου* και *Κατά Λουκά* υπέκλεψαν αυτόν τον κανόνα και μας τον παρουσίασαν ως βγαλμένο αποκλειστικά και μόνο από το στόμα του θεού Ιησού. Ο Παύλος ο οποίος γράφει πριν τους Ευαγγελιστές δεν αναφέρει αυτόν τον «βαρύγδουπο» θεϊκό κανόνα. Εάν ένας τέτοιος κανόνας ήταν «καινοφανής» και τόσο βαθύς και δύσκολος που μόνον ο Ιησούς, με την ιδιότητα του Θεού, θα μπορούσε να συλλάβει και να διατυπώσει, δεν νομίζετε ότι ο Παύλος κάπου έπρεπε να τον αναφέρει; Μπορούμε επίσης να υποστηρίξομε σε κάποιο βαθμό, όπως και τα ανωτέρω μεγάλα πνεύματα υπεστήριξαν, ότι αυτός ο κανόνας, κατά μάλλον ή ήττον, θα έθετε σε αχρηστία πολλούς από τους άλλους νόμους, αν όχι όλους, αλλά υπό την προϋπόθεση ότι θα εφαρμοζόταν από όλους. Στην περίπτωση όμως που ο «έτερος» δεν τον εφαρμόζει, δεν μπορείς εσύ μονομερώς πλέον να τον εφαρμόζεις συνεχώς. Καταντάς κορόιδο και συνεχώς αδικημένος. Σ' αυτό το σημείο λοιπόν, της αδικίας που προέρχεται από τους άλλους, χρειαζόμαστε τους υπόλοιπους νόμους, κλπ.

Εκτός απ' όλους τους ανωτέρω χρυσούς κανόνες του Κομφουκίου, του Βούδα, των Βραχμάνων, των Ζωροαστρών, του Τωβίτ, του Χιλλέλ του Πρεσβυτέρου και Σωκράτους – Πλάτωνος, ο Kersey Graves στα βιβλία του: (1) *The Three Pillars Of The Christian Faith: The Miracles, Prophesies, And Precepts*, Kessinger Publishing, και (2) *The World's Sixteen Crucified Saviors, Christianity before Christ*, Sixth Edition, AUP Publishers, 1875-2001, σελίδες 348-349, καταγράφει ισοδυνάμους ή σχεδόν ισοδυνάμους χρυσούς κανόνες και των ακολούθων σοφών: Πιττακού Μυτιληναίου 650 Π.Κ.Ε., Θαλή Μιλησίου 564 Π.Κ.Ε., Πυθαγόρου Σαμίου 550 Π.Κ.Ε., Sextus του Πυθαγορείου 406 Π.Κ.Ε., Αριστοτέλη 385 Π.Κ.Ε., Αριστίππου 365 Π.Κ.Ε., Ισοκράτη 338 Π.Κ.Ε. Ο χρυσούς κανών δηλαδή, υπήρχε πολύ πριν τον Ιησού Χριστό και τον διατύπωσαν πολλοί. Αν ψάξομε την προ Χριστού, αλλά και την μετά Χριστό, βιβλιογραφία θα τον βρούμε και σε πολλούς άλλους σοφούς. Από την συχνή επανάληψή του καταλαβαίνομε βεβαίως ότι οι διάφοροι ηθικοί άνδρες έπρεπε να τον βροντοφωνάξουν εφ' όσον η αυθαιρεσία και η κακοήθεια είναι γνωρίσματα του ατελούς ανθρώπου. Πλην όμως, από τις πολυάριθμες, ανεξάρτητες, ισοδύναμες ή σχεδόν ισοδύναμες και κατά τις διάφορες εποχές διατυπώσεις του, καταλαβαίνομε ότι ο «**χρυσούς κανών**» ήταν κοινή αντίληψη και μια τετριμμενη λογική δήλωση ή εντολή. Δεν ήταν τίποτα το δύσκολο για να το ανακαλύψομε ή να το μάθομε ή να το προφέρομε και για το οποίο οπωσδήποτε χρειαζόμασταν «τον Θεό να κατεβεί στη γη» για να μας το πει! Ήταν μια κοινοτοπία!

Συχνά ακούμε και άλλο ένα απολογητικό επιχείρημα που συνήθως προφέρουν οι απλοϊκοί. Μας λένε ότι η Χριστιανική Εκκλησία έχει να παρουσιάσει πολλούς αγίους ανθρώπους που θυσιάστηκαν ανιδιοτελώς για τους φτωχούς και τους αναξιοπαθούντες, συντηρεί φιλανθρωπικά και ευαγή ιδρύματα, διαπράττει αγαθοεργίες, συμμετείχε στους αγώνες του έθνους, κλπ. Δεν αρνούμαστε ότι αυτά μόνο σε μικρό βαθμό είναι αληθή. Λέμε σε μικρό βαθμό διότι κατά το μέγα μέρος αυτά τα καλά έργα είναι μεμονωμένα, ενώ τα θεολογικώς και μη θεολογικώς δικαιολογημένα κακά και φαύλα που έχει διαπράξει κατά συρροήν ανά τους αιώνες είναι ασυγκρίτως περισσότερα και χειρότερα από όλες τις αγαθοεργίες της μαζί. Τα κακά και τα φαύλα τα έχομε καταγγείλει ήδη πολλαπλώς, οπότε ας περιοριστούμε στις αγαθοεργίες και να εξετάσομε τι συμπέρασμα βγαίνει απ' αυτές.

Μπροστά σε όλο τον κλήρο και όλους τους μοναχούς, όλοι όσοι έκαναν αγαθοεργίες είναι πολύ ολίγοι. Τα φιλανθρωπικά ιδρύματα είναι καλά μεν, αλλά αποτελούν ένα πολύ μικρό μέρος του προϋπολογισμού της χριστιανικής εκκλησίας, των εξόδων της και των ανεκτιμήτων θησαυρών που έχει καταχωνιάσει στα θησαυροφυλάκιά της. Πρέπει να πούμε ότι σε πολλές περιπτώσεις αυτά έγιναν με ανήθικες και καταπιεστικές μεθόδους, καταναγκασμό και υστεροβουλία. Δεν ήταν πάντοτε οι αγαθοεργίες μερικών χριστιανών αγνές και τίμιες! Αν ολίγοι κληρικοί συμμετείχαν ή θυσιάστηκαν στους αγώνες του έθνους, αυτό το έπραξαν ως Έλληνες με ελληνική εθνική συνείδηση και για να βοηθήσουν τους ομοεθνείς τους που υπέφεραν κάτω από την μπότα του κατακτητή, όχι κατ' εντολήν αλλά κατά παράβαση των χριστιανικών επιταγών. Ο Χριστιανισμός δεν είναι εθνική θρησκεία αλλά κοσμοπολιτική που θέλει να καπελώσει όλο τον κόσμο το ίδιο. Άσχετα προς τις συνεχείς παραβιάσεις των ανοήτων και αντιφατικών χριστιανικών επιταγών, ως χριστιανός οφείλεις να μην φονεύεις ακόμα και εν αμύνη, να μην εκδικείσαι ο ίδιος αλλά να αφήνεις την εκδίκηση στον Γιαχβέχ, να μην ευλογείς τα όπλα του εθνικού στρατού αλλά να είσαι ειρηνοποιός, να αγαπάς τους εχθρούς σου, να στρέφεις και την αριστεράν, να φροντίζεις αποκλειστικά για να σώσεις την ψυχή σου και να εισέλθεις στην βασιλεία των ουρανών, κλπ. Αυτά λένε οι ιερές χριστιανικές γραφές, οι δογματικές, οι Πατέρες, κλπ.

Το τελικό και ουσιαστικό ζήτημα όμως είναι το αν ο Χριστιανισμός είναι αληθής και όχι μια φτιαχτή, ψευδής και καταστροφική θρησκεία. Με το να κάνει μερικές αγαθοεργίες και να επιδεικνύει μερικά άτομα υψηλού ηθικού αναστήματος, αυτό σημαίνει ότι τα δόγματα και οι μεταφυσικές διδασκαλίες του έγιναν αυτομάτως αληθείς; Λόγω των αγαθοεργιών, αλήθεψαν άραγε όλα τα τέρατα και σημεία και οι προφητείες της *Βίβλου*; Προφανώς όχι. Αγαθοεργίες και άτομα υψηλού ηθικού αναστήματος απαντώνται παντού και σε σχεδόν όλες τις ομάδες, θρησκείες, αθέους, κλπ. Άρα, είναι όλοι αυτοί εξ ίσου αληθείς; Αν εγώ ισχυρίζομαι ότι «ο ήλιος ανατέλλει από την δύση και όποιος δεν το παραδέχεται πρέπει να φεύγει από την μέση», έχω δίκιο επειδή κάνω μερικές αγαθοεργίες;

Όπως έχομε πολλές φορές τονίσει και αποδείξει ο Χριστιανισμός είναι μια φτιαχτή, ψευδής και ιδιαζόντως καταστροφική κοσμοπολιτική θρησκεία. Όσες αγαθοεργίες και αν έκανε ή πρόκειται να κάνει δεν αποδεικνύουν ότι αυτά που διατείνεται και διδάσκει είναι τα αληθή, ούτε ημπορούν να αναπληρώσουν τον φρικτό πόνο που έχει επιφέρει και τις γιγαντιαίες καταστροφές και ζημιές που έχει διαπράξει κατά την ιστορική του πορεία. Έχομε ξαναπεί ότι στον κόσμο ήλθε με σκοπό να τον σώσει από την κατάρα του οργισμένου Εβραϊκού θεού Γιαχβέχ και να μας διδάξει την δήθεν «αληθινή» μεταφυσική του. Τί έχομε λοι-

πόν; Η μεταφυσική του Χριστιανισμού ξαφνικά αλήθεψε λόγω μερικών καλών έργων; Επί πλέον η χριστιανική ηθική και κοινωνιολογία επί του πρακτέου είναι πολύ μακράν του ό,τι καλλίτερο υπάρχει και οι εντολές που αφορούσαν την διάπραξη καλών έργων προϋπήρχαν και υπάρχουν σε όλες τις πολιτισμένες κοινωνίες, χριστιανικές και μη. Δεν κατέβηκε ο Θεός στη γη και εσταυρώθηκε για να μας αποκαλύψει τα ήδη γνωστά! Ήλθε λένε για να μας σώσει από την κατάρα που εξέδωσε κατά του Αδάμ, της Εύας και όλης της φύσεως που δημιούργησε...!

Επικροτούμε και συγχαίρομε κάθε πραγματικό και υψηλό ηθικό ανάστημα καθώς και τις τίμιες μη υστερόβουλες αγαθοεργίες, απ' όπου και αν προέρχονται· και αυτά ημπορούν πράγματι να προέρχονται από πολλά σημεία και κατευθύνσεις και όχι μόνο από ένα και μία. Αυτά όμως δεν αποδεικνύουν το ψευδοθεώρημα ότι ο Χριστιανισμός είναι αληθής, συνεπής και εποικοδομητική θρησκεία με αληθινή θεολογία και κοσμοθεωρία και ούτε δικαιολογούν στο παραμικρό την επί δεκαεπτά αιώνων ιδιαζόντως εγκληματική, εκβιαστική, συμπλεγματική και καταστροφική δράση και ιστορία του που ήταν λογική απόρροια του της νοσηράς θεωρίας και θεολογίας του και του δογματισμού του.

Εδώ ας προσθέσομε ακόμη ότι, τα φοβερά κατορθώματα, τα άδικα αλλά προκαθορισθέντα πάθη, η νικηφόρα ανάσταση και η εκκωφαντική ανάληψη τού ενσαρκωθέντος δευτέρου προσώπου της τριαδικής θεότητας θα έπρεπε να ήταν τόσο γνωστά και τρομακτικά, τόσο εκθαμβωτικά, που θα ήταν θέματα επικαιρότητας ακόμα και σήμερα. Αντ' αυτού όμως, ο ενσαρκωμένος θεός διέφυγε στους ουρανούς ως κλέπτης και από τότε ακόμη άφησε όλα αυτά στον χώρο της πίστεως και όχι της γνώσεως. Αν μπορείς να τα πιστέψεις, έχει καλώς! Αν όμως δεν μπορείς, τότε εσύ ευθύνεσαι και θα τιμωρείσαι αιωνίως! Αντί δηλαδή η ύπαρξη και η δράση αυτού του υβριδικού Εβραιογνωστικοχριστιανικού Γιαχβέχ να είναι θέμα γνώσεως, γι' αυτό εξάλλου ενσαρκώθηκε και ήλθε για να μας μεταδώσει την ορθή γνώση, παρ' όλα ταύτα η ύπαρξη και η δράση του παρέμεινε ζήτημα πίστεως.

«**Αν πράγματι θεός υπήρχε αυτό θα ήταν θέμα γνώσεως**
και όχι ζήτημα πίστεως με το οποίο μας αποβλακώνουν όλες οι θρησκείες!».

17. Μερικά συμπεράσματα

Αυτά τα δόλια μέσα, που μόλις ανωτέρω και εν συντομία αναπτύξαμε, εκτός από τους παλαιούς και νέους απολογητές, τα βρίσκομε πλήρως κατοχυρωμένα εντός σχεδόν όλης της *Καινής Διαθήκης* καθώς και σε πάρα πολλούς (αν όχι όλους τους) Πατέρες, όπως π.χ. τον κομπλεξικό και ψεύτη Αυγουστίνο, τον δόλιο Ιερώνυμο, τον πλαστογράφο και διαστρεβλωτή της ιστορίας τον δόλιο Ευσέβιο Καισαρείας, και πάρα πολλούς άλλους όλων των χριστιανικών ομάδων και αιρέσεων. Από την *Καινή Διαθήκη*, π.χ., μελετήστε προσεκτικά το παρακάτω μικρό δείγμα αναφορών και εμβαθύνατε:

> *Πράξεις* 9: 22*, Πρός Ρωμαίους* 3: 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**» (**το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος**!), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18.

Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε πάρα πολλές άλλες τέτοιες αναφορές σε ολόκληρη τη *Βίβλο*, την *Πατρολογία*, την *Ιερά Παράδοση,* την *Κατήχηση*, τη *Λειτουργική* και την *Εκκλησιαστική Ιστορία*. Αρκεί να μελετήσετε! Δυστυχώς σήμερα παρά τα τόσα μέσα τεχνολογίας και τα τόσα βιβλία που εκδίδονται ή υπάρχουν στις βιβλιοθήκες και συλλογές δεν υπάρχει προθυμία για μελέτη και έρευνα αυτών των σοβαρών θεμάτων. Ας είναι καλά τα κόμιξ, τα παράξενα, τα άνευ ουσίας μυθιστορήματα, κλπ. Οι σαχλαμάρες δηλαδή!

Ιδού ένδεκα αξιοπρόσεκτα σημεία (όχι όλα) της χριστιανικής δεισιδαιμονίας:

1) **Μοιρολατρία**: «Οτιδήποτε συμβαίνει είναι Θεού θέληση· έτσι θέλει ο Θεός και αυτός το επιτρέπει· εμείς δεν πρέπει να τον αντιστρατευόμαστε!».
2) **Απαισιοδοξία**: «Μας αξίζει να παθαίνομε και να υποφέρομε· ο Θεός μας δοκιμάζει, διαπαιδαγωγεί, τιμωρεί, κλπ.».
3) **Σωτηριολογία**: «Ο θάνατος δεν είναι το τέλος και διά τούτο πρέπει να σωθούμε. Η εδώ ζωή δεν έχει αξία αλλά η άλλη!».
4) **Ανταπόδοση**: «Η δικαιοσύνη θα επικρατήσει όχι σε τούτην αλλά στην άλλη ζωή και θα αποδοθεί εις έκαστον κατά τα έργα του.».
5) **Μαγεία**: «Κάνετε προσευχές, μετάνοιες, παρακλήσεις, τάματα, ευχέλαια, κλπ. για να σας βοηθήσει ο Θεός.».
6) **Ιεροί πόλεμοι**: «Σκοτώνετε, λέγετε ψέματα, κλπ. προς χάρη του Θεού. Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα!».
7) **Συγχώρεση**: «Βαπτιστείτε, μετανοήσετε, εξομολογείστε, κάνετε τάματα, κλπ. για να συγχωρεθείτε για τα λάθη και τις αμαρτίες σας· δεν θα κρατηθείτε υπεύθυνοι γι' αυτά.».
8) **Δοξομανία**: «Να υποφέρετε και να μαρτυρήσετε για τον Χριστό· είναι τιμή και δόξα σας.».
9) **Χαζοποίηση**: «Πίστευε και μη ερεύνα· αν δεν καταλαβαίνεις κάτι μπορεί με αποκάλυψη να καταλάβεις, και αν δεν καταλάβεις σε τούτη τη ζωή θα καταλάβεις στην άλλη ζωή.».
10) **Προορισμός**: «Ο Θεός τα έχει κανονίσει και προορίσει· προγνωρίζει τα πάντα**. "*διά τούτο είρηκα υμίν ότι ουδείς δύναται ελθείν προς με, εάν μη ή δεδομένον αυτώ εκ του πατρός μου."*** .». (*Ιωάννης* 6: 64-65, κλπ.).
11) **Μισαλλοδοξία**: «***Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου; τις δε συγκατάθεσις ναω Θεού μετά ειδώλων; υμείς γαρ ναός Θεού εστε ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός, και αυτοί έσονταί μοι λαός. διό εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε, λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε, καγώ εισδέξομαι υμάς, και έσομαι υμίν εις πατέρα, και υμείς έσεσθέ μοι εις υιούς και θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.*** ». (*Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-18, κλπ.).

Εν κατακλείδι και προς χάρη των θρήσκων αναφέρομε ότι: Μια θρησκεία κρίνεται βάσει των αρχικών αξιωμάτων (δογμάτων) της και μετά βάσει της λογικής συνεπείας που περι-

έχουν και αναπτύσσουν οι γραφές της, τα πεπραγμένα της και η ιστορική διαδρομή της. Δεν μπορεί κανείς να πιστεύει 2 + 3 = 7 επειδή αυτός που το φωνάζει μπορεί να περπατά επάνω στα νερά. Είτε μπορεί να περπατά επάνω στα νερά είτε όχι το 2 + 3 = 5 και όχι 7. Ακόμα κρίνεται και από τη συμβολή της στη δημιουργία ανωτέρου πολιτισμού και στην επίτευξη της ευτυχίας στη ζωή επί της Γης. Τις καταστροφές πολλών και διαφόρων πολιτισμών (Ελληνικός, Ελληνορωμαϊκός, των Μάγια, κ.ά.), τα εκατομμύρια φόνων, κλπ. που διέπραξε ο Χριστιανισμός κατά την ιστορική του πορεία, εν ονόματι της «αληθείας» του και της υποχρεωτικής σωτηριολογίας του, τις αλλοπρόσαλλες αντιφάσεις των γραφών και τη βιαιοτάτη ιστορική διαδρομή του, κλπ., δεν θα τα σχολιάσομε ενταύθα αλλά θα τα αφήσομε στην κρίση του αντικειμενικού κριτή που τα γνωρίζει καλά. Στους υπόλοιπους ευχόμεθα να τα ερευνήσουν και μελετήσουν. Εμείς έχομε εξαγάγει τα συμπεράσματά μας, πολλά των οποίων (μακράν όμως όλων όσων έχομε εξαγάγει) έχομε εκθέσει στα επί μέρους κεφάλαια του παρόντος βιβλίου.

Σύμφωνα με την *Καινή Διαθήκη* και την *Χριστιανική Δογματική* ο θεός του Εβραιοχριστιανισμού αποκαλύφθηκε και ενσαρκώθηκε για να μας αποκαλύψει την απόλυτη αλήθεια του και να μην ζούμε ποτές πια στο σκοτάδι της αγνοίας. Μια τέτοια αποκάλυψη ως είναι φυσικό, αποτελεί την τελεία γνώση! Παρά ταύτα ο θεός αυτός συνεχώς και με τρομακτικές απειλές μας προστάζει να πιστεύομε. Όμως, η αποκάλυψη τής συμπαντικής αλήθειας τού θεού από τον ίδιο τον θεό είναι η τελική γνώση και όχι η συνεχής πίστη. Άλλο γνώση, άλλο πίστη! Όταν υπάρχει γνώση η πίστη δεν έχει πλέον καμία θέση! Εδώ όμως παντού και πάντοτε απαντάμε την τυφλή πίστη παρά την θεϊκή αποκάλυψη! Αυτή η θεολογική αντίφαση είναι αρκετή για να καταλάβομε ότι η εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα είναι μια κακοφτιαγμένη, συνωμοτική, ανόητη και ψευδής θρησκεία. Αλλά και πάλι το κακό δεν τελίωσε έως εδώ με την πίστη. Αυτή η πίστη έγινε θέμα ερμηνείας. Αυτήν την ερμηνεία ακόμα και οι ίδιοι οι φωστήρες αυτής της αλλοπρόσαλλης δοξασίας δεν κατάφεραν να την βάλουν σε τάξη μέχρι και σήμερα! Χιλιάδες ερμηνείες επί ερμηνειών και αμέτρητα ακαταλαβίστικα προξένησαν χιλιάδες αιρέσεις, σχίσματα, σέκτες, σφοδρές διαμάχες, φόνους και διωγμούς. Και όλα αυτά για την εξ ύψους αποκαλυφθείσα θεϊκή αλήθεια, αλλά και για την οποίαν πολλές φορές μας δικαιολογούνται ότι είναι ακατάλυπτη. Συνεπώς ερωτάμε: Τί σόι θεϊκή αποκάλυψη ήταν αυτή λοιπόν; Έχομε να κάνομε δηλαδή με μια συνεχή σχιζοφρένεια. «Θρησκεία για τρελλούς και όσους επιθυμούν να τρελλαθούν, και για θύματα!».

Ο Χριστιανισμός απέτυχε την εξέταση κάθε λογικής ως μη έχων ο ίδιος δική του εγγενή λογική. Έτσι απέβη η μεγαλύτερη συμφορά – το χειρότερο κακό που έχει γίνει ποτέ στην παγκόσμια ιστορία. Η έλλειψη κάθε λογικής και η σωρεία χιλιάδων αντιφάσεων, ανοησιών και παραλογισμών εδημιούργησαν έναν τεράστιο αριθμό χιλιάδων αντιμαχομένων αιρέσεων καθώς και την ωμή βία ως το κύριο μέσο διαδόσεως αυτής της καταστροφικής μάστιγας. Αποτέλεσμα: Εκατομμύρια αθώα θύματα, ολοκληρωτικές καταστροφές πολιτισμών και λαών και τώρα ένας αλλόκοτος κόσμος αλαλούμ βυθισμένος στην αδικία, την ανοησία, τη δεισιδαιμονία και τη βλακεία. Εκτός τούτων, σήμερα ακόμα ζούμε τις καταστροφικές συνέπειες όχι μόνο του Χριστιανισμού, αλλά και της πατρικής του θρησκείας, του Εβραϊσμού, καθώς και της αδελφής του θρησκείας του Μουσουλμανισμού. Για τη δημιουργία της Μουσουλμανικής μάστιγας ευθύνονται οι τρομερές φαγωμάρες των Εβραιογνωστικοχριστιανικών αιρέσεων της Αραβίας του 7^{ου} αιώνα μαζί με την τοπική Αραβική δεισιδαιμονία. Τότε ο δαιμόνιος άνθρωπος Μωχάμετ συνέλαβε την ιδέα να δημιουργήσει μια νέα Ιουδαι-

οχριστιανική αίρεση ως ενοποιητικό καμβά των διαφόρων διαμαχομένων, θρησκευτικών και εθνικιστικών Αραβικών φατριών. Αυτή η αίρεση με την πάροδο του χρόνου εξελίχθη στον σημερινό Μουσουλμανισμό των μουφτήδων, του μεγίστου των προφητών Μωχάμετ, του *Κορανίου* και της Σαρίας.

Αν οι Χριστιανοί είχαν λίγο φιλότιμο μέσ' 'το πετσί τους και αίσθημα ευθύνης, έπρεπε πλέον να κηρύξουν εαυτούς εκτός υπάρξεως και να ομολογήσουν την παταγώδη αποτυχία τους, αντί να αναπροσαρμόζουν συνεχώς αυτή την καταστροφική θρησκεία «της θεόπνευστης και απόλυτης αλήθειας». Αφού όπως φωνασκούν είχαν και έχουν την απόλυτη θεϊκή αλήθεια στα χέρια τους, τότε γιατί δεν μένουν σταθεροί σ' αυτήν αλλά συνεχώς κάνουν διορθωτικές και προσαρμοστικές κινήσεις; Γιατί δεν εφαρμόζουν τους χριστιανικούς κανόνες στην ιδιωτική ζωή τους κατά γράμμα; Αυτό ευαρεστεί τον Θεόν Πατέρα (η την Αγία Τριάδα, αν θέλετε) και τους εξασφαλίζει σίγουρο εισιτήριο για τον Παράδεισο! Αυτές οι κινήσεις, βεβαίως, δεν γίνονται για να ανακαλύψουν νέες αλήθειες τις οποίες ο Θεός Πατήρ (Γιαχβέχ) είχε ξεχάσει ή αργοπόρησε να τους τις μεταδώσει. Μόνο και μόνον αποσκοπούν στο συμφέρον τους, στο σύμπλεγμά τους, στην καθυπόταξη, αποβλάκωση και απόλυτο έλεγχο των οπαδών τους· σε ένα συμφέρον, μια δεισιδαιμονία, μια ψυχολογική ανωμαλία, έναν συμπλεγματισμό δηλαδή· τίποτα άλλο! Ιδού λοιπόν τί σημαίνει καταστροφική θρησκεία σε όλο της το μεγαλείο!

Πολύ βιτσιόζικος ο Εβραϊκός θεός πατήρ Γιαχβέχ,
αλλά η χριστιανική μετάλλαξή του στον τριαδικό χριστιανικό θεό
όπως και η μουσουλμανική μετάλλαξή του παραείναι!

18. Παραινέσεις

Από τις μέχρι τούδε εδώ μελέτες και τις μελέτες όλων των αμερολήπτων ερευνητών της παγκόσμιας βιβλιογραφίας συνάγεται ότι:

1) Δεν υπάρχει καμία εξωτερική (μη χριστιανική), ανεξάρτητη, ιστορική επιβεβαίωση για τις ιστοριούλες της *Καινής Διαθήκης.*
2) Οι ιστοριούλες της *Καινής Διαθήκης* είναι αντιφατικές μεταξύ των.
3) Υπάρχουν φυσικές και ιστορικές επεξηγήσεις για την απαρχή, την δημιουργία και την διάδοση του μύθου γύρω από έναν Ιησού Χριστό.
4) Οι αναγραφές των θαυμάτων καθιστούν την αφήγηση της *Καινής* μη ιστορική.

Δεν μένει λοιπόν τίποτα άλλο από το να αναλογισθούμε καλά και να εμβαθύνομε σ' αυτά που μας λένε: *Ματθαίος* 7: 17-18, 12: 33 και *Λουκάς* 6: 43-44:

> **«Έτσι κάθε δένδρον καλόν παράγει καρπούς καλούς, και το σάπιο δένδρον παράγει καρπούς κακούς. Δεν είναι δυνατόν ένα καλό δένδρο να φέρη καρπούς κακούς, ούτε ένα σάπιο δένδρον να φέρη καρπούς καλούς». «...διότι από τον καρπό γνωρίζετε το δένδρον.».**

Καλείστε λοιπόν και εσείς, όσοι επιθυμείτε να είστε υπεύθυνοι πολίτες του πλανήτη Γης, να μελετήσετε τη μακροσκελή και απέριττη βιβλιογραφία που υπάρχει επ' αυτών των θεμάτων και να βγάλετε τα δικά σας συμπεράσματα. Μετά, δεν νομίζετε ότι οφείλετε να πάρετε αποφάσεις και στάσεις σύμφωνες με τα συμπεράσματα αυτά;

Διά δε τους Έλληνες αφιερώνω το παρακάτω **τετράστιχο** του θλιβερού και μελαγχολικού επιγραμματογράφου **Παλλαδά του Αλεξανδρέως (365-420 Κ.Ε.)**, ο οποίος με τα σοβαρά και σκωπτικά συνάμα επιγράμματά του περιγράφει όλη τη θλίψη και την οικτρή κατάσταση, πραγματική συμφορά, που δημιουργήθηκε στην Ελληνική οικουμένη με την επικράτηση του Χριστιανισμού (με απλά και ακριβή λόγια της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας) κατά τα χρόνια της ζωής του. Αυτό εν πολλοίς αντιπροσωπεύει και την σημερινή κατάσταση όχι μόνο λόγω του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού αλλά και λόγω όλων των κοινωνικοπολιτικών και οικονομικών καταστάσεων της σύγχρονης εποχής μας, μερικές των οποίων προέκυψαν από την ψυχολογία και την σχιζοφρένεια που αυτή η μάστιγα δημιούργησε κατά την καταστροφική ιστορική διαδρομή της.

Το **τετράστιχο** αυτό λέγει:

Άρα μή θανόντες τώ δοκείν ζώμεν μόνον,
Έλληνες άνδρες, συμφορά πεπτωκότες
όνειρον εικάζοντες είναι τόν βίον;
ή ζώμεν ημείς, τού βίου τεθνηκότος;

Παλλαδάς Αλεξανδρεύς (365-420 Κ.Ε.)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΣΥΖΗΤΗΜΕΝΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΤΟΥ ΤΑΤΙΑΝΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

Πρόλογος

Γράφομε το παρόν άρθρο λαμβάνοντας αφορμή από το κείμενο του βιβλιαριδίου *Ο Θρίαμβος των Γραφών*

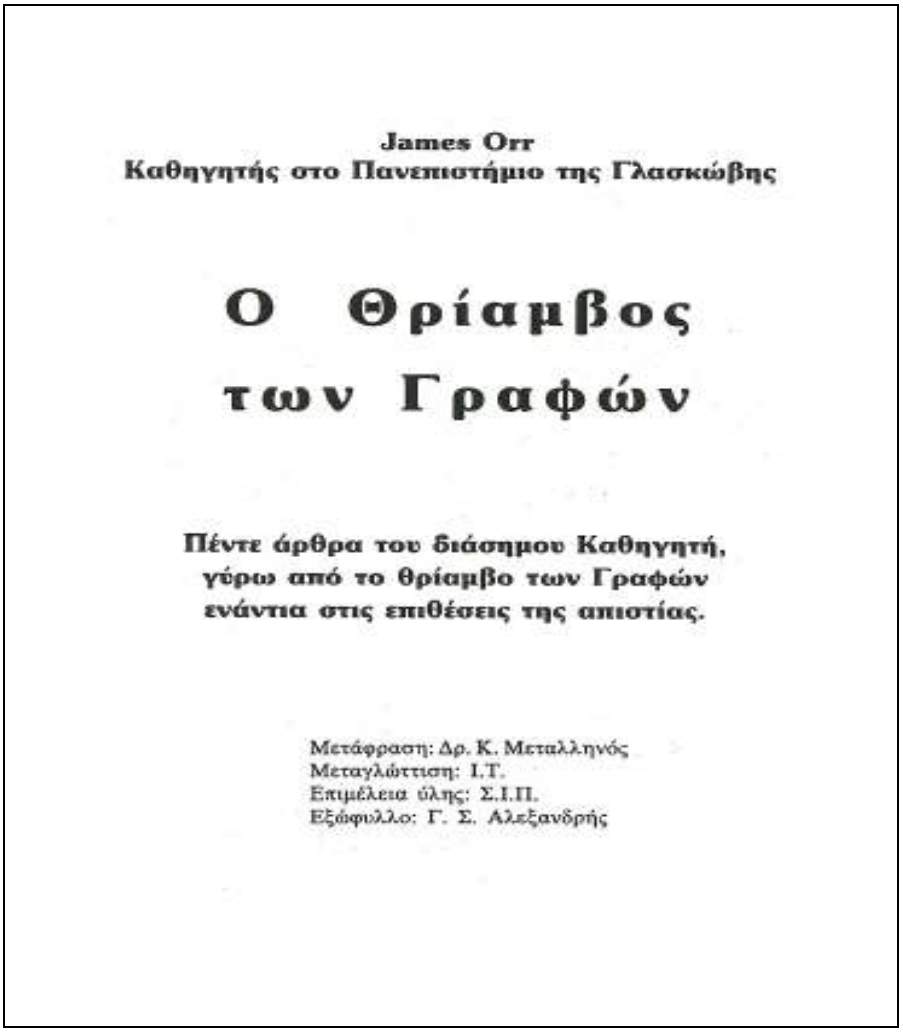

James Orr
Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Γλασκώβης

Ο Θρίαμβος
των Γραφών

Πέντε άρθρα του διάσημου Καθηγητή,
γύρω από το θρίαμβο των Γραφών
ενάντια στις επιθέσεις της απιστίας.

Μετάφραση: Δρ. Κ. Μεταλληνός
Μεταγλώττιση: Ι.Τ.
Επιμέλεια ύλης: Σ.Ι.Π.
Εξώφυλλο: Γ. Σ. Αλεξανδρής

που εμφανίζεται στις σελίδες του: 22-23 ως εξής:

Η μαρτυρία του Τατιανού για τα τέσσερα Ευαγγέλια.

Ας έρθουμε και σε μια άλλη μαρτυρία. Οι παλιοί Χριστιανοί συγγραφείς μάς πληροφορούν ότι ο Τατιανός, μαθητής του Ιουστίνου του Μάρτυρα, είχε κάνει ένα «τετράστηλο» και πως το έργο αυτό, το οποίο υπήρχε στην εποχή τους, ήταν αρμονία των τεσσάρων Ευαγγελίων. (Το έργο πρέπει να έγινε κατά το έτος 170 μ.Χ.). Για ν' ασχοληθεί όμως κάποιος συγγραφέας στη σύνταξη Αρμονίας των Τεσσάρων Ευαγγελίων, εξυπακούεται ότι τα Ευαγγέλια αυτά είχαν ήδη από καιρό ισχυρή και δεσπόζουσα θέση και ειδικό κύρος στην Εκκλησία. Η αναγνώριση αυτή επέφερε καίριο πλήγμα κατά της θεωρίας ότι τα Ευαγγέλια ήταν έργο μεταγενέστερης εποχής, γι' αυτό και καταβλήθηκαν προσπάθειες να προσβληθεί η δύναμη της μαρτυρίας αυτής, την οποία μας δίνει ο Τατιανός.

Δάσκαλος του Τατιανού ήταν ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας, ένας από του πιο σπουδαίους μάρτυρες, που άκμασε στα μέσα της Βης εκατονταετηρίδας. Τα έργα του αρχαιότατου αυτού συγγραφέα περιέχουν κατά μεγάλο μέρος την ιστορία των τριών πρώτων Ευαγγελίων και δείχνουν επίσης μια ισχυρή γνωριμία με το Ευαγγέλιο του Ιωάννη. Ούτε μας αφήνει ο Ιουστίνος σε αμφιβολία ως προς την πηγή απ' όπου παρέλαβε τα όσα αναφέρει. Μας λέει ότι τα απέκτησε από τα «Απομνημονεύματα των Αποστόλων» τα καλούμενα Ευαγγέλια και ότι σ' αυτά βρήκε γραμμένα «άπαντα περί Ιησού Χριστού». Τα «Απομνημονεύματα» αυτά διαβάζονταν μαζί με τις προφητείες κατά τις εβδομαδιαίες συναθροίσεις των Χριστιανών.

Το βιβλιαράκι αυτό μού το έδωσε μία χριστιανή ορθόδοξη, συγγενής μου, πολύ φανατική και θρησκόληπτη. Αν και αυτή έχει τελειώσει μόνο δημοτικό σχολείο, ήθελε με αυτό να μου αποδείξει τον θρίαμβο των ιερών χριστιανικών γραφών και δη των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, την αυθεντικότητα, την αρμονία, την ιστορικότητα και την αξιοπιστία των.

Εδώ δεν θα επεκταθούμε στο να απαντήσομε σε κάθε παράγραφο, νύξη, ή χωρίο των γραφών που περιέχεται μέσα σ' αυτό το βιβλιαράκι. Το έχομε κάνει άλλωστε στα διάφορα άλλα άρθρα μας! Αλλ' όπως μας ανακοινώνει στο εσώφυλλό του, περιέχει πέντε άρθρα του κ. καθηγητή James Orr, του πανεπιστημίου της Γλασκώβης, «ενάντια στις επιθέσεις της απιστίας». Μα ποιάς απιστίας; Χρειάζεται να είσαι άπιστος ή αθεϊστής για να επιτεθείς κατά της Εβραιογνωστικοχριστιανικής θρησκείας; Οι Θεϊστές, οι Βουδιστές, οι Ινδουιστές, οι Ταοϊστές και πάρα πολλοί άλλοι είναι πιστοί. Όταν όμως ακούνε για Χριστιανισμό αηδιάζουν και εξανίστανται εναντίον του. Γνωρίζω προσωπικά πολλούς πιστούς αυτών των ομάδων οι οποίοι κατατροπώνουν κάθε θεολόγο ή απολογητή της χριστιανικής δεισιδαιμονίας, βλακείας και παραλογισμού οσάκις εμπλακούν μαζί τους σε αντιπαράθεση. Τί θέλουν δηλαδή να μας πούνε οι χριστιανοί και ο James Orr; Ότι μόνο οι άπιστοι και οι αθεϊστές αηδιάζουν και επιτίθενται κατά του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού! Αν νομίζουν κάτι τέτοιο, τότε ή δεν ξέρουν ή δεν θέλουν να μάθουν τι τους γίνεται! Εθελοτυφλούν και στρουθοκαμηλίζουν!

Εδώ λοιπόν επιθυμούμε να αναπτύξομε περιληπτικώς τα τεκμηριωμένα στοιχεία επί της μαρτυρίας του Τατιανού και να καταδείξομε, άλλη μια φορά, ότι τίποτα δεν ισχύει απ' όσα ισχυρίζονται οι χριστιανοί διά τη σχέση της με τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*. Δυστυχώς όμως το αδαές πλήθος πιστεύει εν λευκώ ό,τι κι' αν του πασάρουν οι χριστιανοί θεολόγοι και απολογητές, ακόμα και ότι 41 = 42, ή 2 + 3 = 23, χωρίς καμία προθυμία ή περιέργεια για περαιτέρω έρευνα και διαπίστωση!

Από την άλλη μεριά πάλι διαπιστώνομε διά πολλοστή φορά το ψεύδος και το αντιεπιστημονικό σκόπιμο γράψιμο των διαφόρων θεολόγων και απολογητών του Χριστιανισμού, αρχής γενομένης με τον Απόστολο Παύλο. Δεν τους ενδιαφέρει η αλήθεια παρά μόνο η σκοπιμότητα για την προώθηση της θρησκείας των, προς δόξαν του Θεού των (*Πρός Ρωμαίους* 3: 7). Αυτούς τους συναντάμε παντού· σε κάθε χώρα και εθνικότητα που πάτησε και εξαπάτησε ο Χριστιανισμός, σε κάθε χριστιανική αίρεση, σε κάθε χριστιανική εκκλησία, κλπ.

Εδώ ο κ. James Orr, αν και καθηγητής του γνωστού μεγάλου πανεπιστημίου της Γλασκώβης, γράφει μέσα στο ίδιο πλαίσιο και πνεύμα. Ένα γεγονός που συμβαίνει με όλους τους χριστιανούς θεολόγους και απολογητές κάθε αιρέσεως και κάθε εκκλησίας σε όλα τα μήκη και τα πλάτη που απαντώνται! Γενικολογίες, μασημένα λόγια, μισές αλήθειες, στρεψοδικίες, κανένα συγκεκριμένο στοιχείο, κλπ.

Γράφει π.χ. ο κ. καθηγητής: «Οι παλιοί Χριστιανοί συγγραφείς ...». Ποιοί είναι αυτοί; Δεν ονομάζει ούτε έναν ο κ. καθηγητής. Που να τολμήσει να γράψει ότι ψεύτης Ευσέβιος άρχισε αυτή την σκόπιμη ιστορία ενάμιση αιώνα μετά τον Τατιανό και όπως έχουν αποδείξει οι ερευνητές και εκθέτομε και εμείς ευθύς αμέσως είναι ψευδής πέρα για πέρα. Ο κ. καθηγητής δεν παραθέτει έστω και ένα αυτούσιο συγκεκριμένο σύντομο χωρίο, δύο ή τριών γραμμών, από αυτά που εδήλωσαν αυτοί οι συγγραφείς. Γιατί άραγε; Όπως θα δούμε δεν υπάρχουν πολλά! Που να τολμήσει να αναφέρει ότι ο Τατιανός μετά τον προσηλυτισμό του στον Χριστιανισμό από τον Ιουστίνο, έγινε αιρετικός γνωστικός και καταδικάστηκε από την ορθόδοξη εκκλησία του τετάρτου αιώνος ως τέτοιος. Που να τολμήσει να αναγράψει την σύντομη αλλά πληρέστερη δήλωση του Θεοδωρήτου! Κλπ., κλπ. Ούτε λέγει το κυριότερο πράγμα που κάθε αμερόληπτος επιστήμονας οφείλει να τονίσει! Αυτό είναι το ότι οι μαρτυρίες αυτές, πάνω στον Τατιανό, είναι πολύ υστερόχρονες, ολίγες και χωρίς διασταυρώσεις για να είναι ιστορικώς βάσιμες. Μόνο αυτή που έγραψε ο Θεοδώρητος έχει ιστορική αξία! Όλες αρχίζουν 150 χρόνια μετά τον Τατιανό, με πρώτο τον Ευσέβιο περί το +320 και τελειώνουν με τον Λατίνο επίσκοπο Victor της Capua περί το +545. Δεν είναι σύγχρονες ούτε υπάρχουν διασταυρώσεις συγχρόνων του Τατιανού συγγραφέων όπως απαιτεί η επιστήμη της Ιστορίας. Δεν τολμά ο κ. James Orr να μας εξηγήσει γιατί ο Ευσέβιος δεν διέσωσε τα έργα του Τατιανού, εκτός ένα μόνο, όπως και τόσων άλλων χριστιανών συγγραφέων των τριών πρώτων αιώνων.

Αλλ' ούτε και οι μεταφραστές ή οι εκδότες του μικρού αυτού βιβλίου έβαλαν μια υποσημείωση ή αναφορά ή βιβλιογραφία για να κινήσουν το ενδιαφέρον όσων επιθυμούν να κάνουν περαιτέρω έρευνα και έλεγχο. Γράφουν με το αξιωματικό ύφος ότι αυτή είναι η τελική αλήθεια «και τα σκυλιά δεμένα»!.

Έτσι λοιπόν, μέσα στην αγανάκτησή μας, αποφασίσαμε να εκθέσομε το θέμα αυτό για να διαφωτίσομε, κατά δύναμη, το αδαές, θρησκόληπτο και ανεξέταστο χριστιανικό ποίμνιο και να του παρακινήσομε την ερευνητική του περιέργεια και διαπίστωση της αλήθειας. Αρχίζομε λοιπόν:

ΤΑΤΙΑΝΟΣ (π. 120 – π. 175 Κ.Ε.)

Ο Τατιανός ήταν Σύρος με Λατινικό όνομα (Tatianus). Προσηλυτίσθηκε στον τότε Χριστιανισμό από τον χριστιανό Εβραιο-Σαμαρείτη Ιουστίνο Μάρτυρα (+150-160), αλλά μετ' ολίγον έγινε Γνωστικός, οπαδός της αιρέσεως του Μαρκίωνος, ή οποία είχε αρχίσει κατά τα έτη +140-145. Τελικά έγινε μέλος της αιρέσεως των Εγκρατιτών. Μάλιστα δε, από μερικούς ερευνητές θεωρείται ο ιδρυτής της σέκτας αυτής.

Εκτός από το έργο «*Λόγος Πρός Έλληνας*» που σώζεται ολόκληρο, όλα τα άλλα έργα του Τατιανού εχάθησαν. Καθόλου παράξενο βεβαίως που διασώθηκε μόνο αυτό, εφ' όσον εκεί μέσα ο Τατιανός, ως χριστιανός, στρέφεται κατά των Ελλήνων και του Ελληνικού πολιτισμού, ενώ όλα τα άλλα έργα του χαρακτηρίστηκαν ως αιρετικά από την μετέπειτα χριστιανική ορθόδοξη καθολική εκκλησία. **Αυτό το γερό έργο όμως δεν αναφέρει τίποτα απολύτως για κανένα από τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια***. Μερικοί χριστιανοί συγγραφείς ισχυρίζονται ότι σ' αυτό υπάρχουν χωρία παράλληλα με αντίστοιχα των *Ευαγγελίων* και όπως λένε αποτελούνται από λόγια του Χριστού. Εκτός του ότι είναι ολίγα, κατά την έρευνα των αμερολήπτων επιστημόνων, αυτά έχουν ληφθεί από το απόκρυφο και μη κανονικό *Ευαγγέλιον των Εβραίων*, το οποίο, όπως θα τεκμηριώσομε αμέσως, το χρησιμοποιούσε ο Ιουστίνος και ο Τατιανός για ένα μεγάλο διάστημα της χριστιανικής ζωής του.

Το γεγονός αυτό μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί με μια σύγκριση των εν λόγω χωρίων με τα αντίστοιχα χωρία του *Ευαγγελίου των Εβραίων* που έχομε σήμερα στα χέρια μας. Μερικά απ' αυτά ομοιάζουν και με χωρία των κανονικών *Ευαγγελίων*. Αυτό δεν πρέπει να μας ξενίζει διότι όλο τον δεύτερο αιώνα σε όλα τα εβραιο-γνωστικο-χριστιανικά κείμενα, παρά τις διαφορές τους, κυκλοφορούσαν διάφορες κοινές χριστιανικές φράσεις, ιδίως μεταξύ των Κυριακών Λογίων.

Το *Ευαγγέλιον* ή η *Αρμονία* του Τατιανού

Όπως λένε ο Τατιανός έγραψε το έργο *Αρμονία* περί το +170. Μερικοί χριστιανοί εννοούν πως πρόκειται για μια αρμονία των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*.

Από διασωθείσες αναφορές φαίνεται ότι σε πολλές περιπτώσεις, αλλ' όχι και επί μονίμου βάσεως, ο Τατιανός χρησιμοποιούσε το απόκρυφο μη κανονικό *Ευαγγέλιο των Εβραίων*, και ακόμα ότι το έργο του με τίτλο «*Αρμονία*» είχε γίνει γνωστό σε μερικούς άλλους. Μεγάλη προσπάθεια έχει καταβληθεί για να συνδεθεί η *Αρμονία* με τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, βασισμένη στην μόνη και ουσιαστικά αστήρικτη και ύποπτη μαρτυρία του Ευσεβίου (+260-340). Όπως ο Ευσέβιος λέγει, είχε τον υποδηλωτικό τίτλο *Διά Τεσσάρων*. Αν είχαμε τα γραπτά του ίδιου του Τατιανού ή μόνο την *Αρμονία* του, η ερώτηση της σύνδεσης που τίθεται εδώ θα ελάμβανε ταχεία απάντηση. Δυστυχώς όμως, αυτό το έργο μαζί με την συντριπτική πλειοψηφία των χριστιανικών έργων των τριών πρώτων αιώνων χάθηκε. Ας όψεται ο Ευσέβιος!

Το έργο λοιπόν *Αρμονία* ακούστηκε για πρώτη φορά από τον Εβραιοχριστιανό Ευσέβιο Καισαρείας της Παλαιστίνης, ο οποίος λέγει:

«Εν τούτοις, ο Τατιανός, ο πρότερος αρχηγός τους, έχοντας συνθέσει ένα συγκεκριμένο κράμα και μια συλλογή, δεν γνωρίζω πως, των *Ευαγγελίων*, ονόμασε αυτό *Διά*

Τεσσάρων, το οποίο ακόμα και τώρα είναι γνωστό σε μερικούς» – *Εκκλησιαστική Ιστορία* 4. 29.

Εδώ ο Ευσέβιος δεν εξηγεί τι ακριβώς εννοεί με τη φράση: «ακόμα και τώρα είναι γνωστό σε μερικούς», που αφορά το «*Δια Τεσσάρων*» κράμα. Αυτό το «τώρα» και οι «μερικοί» αναφέρεται στους τότε οπαδούς του Τατιανού των οποίων ήταν αρχηγός τους όπως ομολογεί στην προηγούμενη γραμμή, ή ομιλεί για μερικούς που ζούσαν κατά τα έτη που Ευσέβιος έγραφε αυτά, δηλαδή 150 περίπου χρόνια μετά τον Τατιανό. Μάλλον το δεύτερο!

Η επόμενη αναφορά στο *Ευαγγέλιο* του Τατιανού γίνεται από τον Εβραιοχριστιανό Επιφάνειο (+ 315 - 403). Αυτός λέγει:

«Λέγεται ότι αυτός [ο Τατιανός] συνέθεσε το *Ευαγγέλιο Διά Τεσσάρων*, το οποίο από μερικούς καλείται ως *Ευαγγέλιον των Εβραίων*.» – *Αιρέσεις* 46. 1.

Από τον τρόπο που γράφουν, φαίνεται ότι οι δύο αυτοί συγγραφείς δεν είχαν δει κανένα τέτοιο *Ευαγγέλιο*. Έγραψαν τις αναφορές τους από ό,τι είχαν ακουστά. Η αναφορά του Επιφανείου (*Δια Τεσσάρων*) που αφορά την ονομασία του *Ευαγγελίου*, χωρίς αμφιβολία, βασίζεται επάνω στο χωρίο του Ευσεβίου.

Τρίτος συγγραφέας είναι ο Θεοδώρητος (+ 393 – 458). Αυτός λέγει:

«Αυτός [ο Τατιανός] επίσης συνέθεσε το *Ευαγγέλιο* το οποίο καλείται *Διά Τεσσάρων* αφού αφαίρεσε τις γενεαλογίες και όλα τα μέρη που εδήλωναν ότι ο Κύριος γεννήθηκε από το σπέρμα του Δαυίδ, κατά σάρκαν. Αυτό χρησιμοποιούνταν όχι μόνο από τη σέκτα του, αλλά ακόμη και από 'κείνους που διατηρούσαν τα αποστολικά δόγματα, και οι οποίοι δεν αντελήφθησαν τα κακά αυτής της σύνθεσης, αλλά αυτοί χρησιμοποιούσαν το βιβλίο αυτό με απλοϊκότητα, ένεκα της συντόμου περιεκτικότητός του. Εγώ, ο ίδιος, έχω βρει πάνω από διακόσια τέτοια αντίγραφα που έχαιραν μεγάλης τιμής ανάμεσα στις εκκλησίες σας, και αφού τα μάζεψα όλα μαζί, διέταξα να τα βάλουν στην άκρη και αντ' αυτών εισήγαγα τα *Ευαγγέλια* των τεσσάρων Ευαγγελιστών.» – *Αιρετικοί Μύθοι* 1. 20.

Τον επόμενο αιώνα ο Victor επίσκοπος της Capua (+541-554), αναφερόμενος στο *Ευαγγέλιο* του Τατιανού το αποκαλεί «*Διά Πέντε*». – *Fabricius, Codex N. T.* I, σελίδα 378. Τί να είναι άραγε το εδώ αναφερόμενο πέμπτο, μέσα στη χαώδη και αντιφατική χριστιανική γραμματεία;

Αυτές είναι όλες κι' όλες οι σημαντικές ενδείξεις περί του *Ευαγγελίου* ή της *Αρμονίας* του Τατιανού. Για να τις αναλύσομε εκτενέστερα:

Ο Επιφάνειος αναφέρει μόνον, ότι κατά τον καιρό του λεγόταν πως ο Τατιανός συνέθεσε το *Ευαγγέλιο Διά Τεσσάρων* και αμέσως μετά προσθέτει και ότι μερικοί το αποκαλούσαν και *Ευαγγέλιο των Εβραίων*. Αυτό το έγραψε γύρω στο + 385. Μισό αιώνα αργότερα, ο Θεοδώρητος βεβαιώνει ότι τότε ονομάσθηκε *Διά Τεσσάρων*, και δηλώνει μερικά πράγματα για την σύνθεσή του.Τότε, ανεξάρτητα από τον Ευσέβιο, το μόνο που φαίνεται αληθές είναι το ότι κατά τον τέταρτο και πέμπτο αιώνα έδωσαν στο *Ευαγγέλιο* του Τατιανού τον τίτλο «*Διά Τεσσάρων*» και τον έκτο «*Διά Πέντε*».

Αλλά ο Ευσέβιος λέγει ότι ο ίδιος ο Τατιανός το ονόμασε «*Διά Τεσσάρων*». Αυτή δεν είναι η πρώτη δήλωση του Ευσεβίου με την οποία προσπαθεί να δώσει μια πρώιμη αναφο-

ρά περί *Κανονικών Ευαγγελίων*, μέσα στην οποία ο ίδιος να υποστηρίζεται από προηγούμενες πηγές.

Η σπουδαιότητα της ερωτήσεως καθιστά αναγκαίο το να εξετάσομε την αξιοπιστία αυτής της μαρτυρίας, και να προσπαθήσομε να επιβεβαιώσομε ή όχι, αν κανείς μπορεί να στηρίζεται στην αστήρικτη δήλωση του Ευσεβίου. Ως γνωστόν ο Ευσέβιος είναι υπόλογος πολλών πλαστογραφήσεων, ψεμάτων, παραχαράξεων και εξαφανίσεως σχεδόν όλων των πηγών. Ο τίτλος «*Διά Τεσσάρων*» είναι επινόηση τού Ευσεβίου γι' αυτούς τους λόγους. Ο πραγματικός του τίτλος ήταν *Αρμονία*.

Φαίνεται ακόμα ότι ο τίτλος *Αρμονία* του έργου του Τατιανού έδωσε το έναυσμα στον Ευσέβιο να μας μεταφέρει στραβά ότι εννοούσε την αρμονία των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*. Δεν είναι όμως ανάγκη να πιστέψομε τον Ευσέβιο. Το απλούστερο που μπορούμε να κάνομε είναι να μελετήσομε μόνοι μας τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* και να διαπιστώσομε αν πράγματι έχουν αρμονία μεταξύ τους. Τα λάθη οι αντιφάσεις και οι ασυμφωνίες τους ανέρχονται σε χιλιάδες και έχουν καταγραφεί σε καταλόγους της διεθνούς βιβλιογραφίας. Π.χ. βλέπε: **C. Dennis McKinsey**:

1. *Biblical Errancy*, Prometheus Books, 1995.
2. *The Encyclopedia of Biblical Errancy*, A Reference Guide, Prometheus Books, 2000.

μαζί με πολλά άλλα διάφορα συγγράμματα και άρθρα πάνω στο θέμα της αρμονίας.

Το +170 ο Τατιανός ήταν ήδη Μαρκιωνίτης Γνωστικιστής και ως εκ τούτου δεν μπορούσε να παραδέχεται και να χρησιμοποιεί τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια,* πόσο μάλλον να τα καταγράψει το ένα δίπλα στο άλλο! Κατ' αυτή την εποχή τα ίδια ισχύουν και για το *Ευαγγέλιον των Εβραίων*. Τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* αναφέρονται για πρώτη φορά από τον Ειρηναίο Λυώνος κατά τα έτη +181-185.

Αλλά ας μην πάμε μακριά! Υπάρχει μια γνωστή περίσταση, η οποία μόνη της δύναται να διαψεύσει ισχυρώς την ανεξέταστη υπόθεση, ότι ο Τατιανός χρησιμοποιούσε τα τέσσερα *Κανονικά Ευαγγέλια*.

Αυτή εμφανίζεται στην μαρτυρία του ιδίου του Θεοδωρήτου που ομολογεί ότι βρέθηκε στη δύσκολη θέση να αναγκαστεί να περιθωριοποιήσει το *Ευαγγέλιο* αυτό, αν και ήταν πολύ σεβαστό στις εκκλησίες που αυτός επισκέφτηκε και βρήκε εν χρήσει άνω των διακοσίων αντιγράφων.

Το γεγονός ότι ο Θεοδώρητος όχι μόνον αισθάνθηκε υποχρεωμένος να το βγάλει από τη μέση και να το βάλει στην άκρη, αλλά και το αντικατέστησε με τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*, είναι αντίθετο προς την θεωρία ότι το *Ευαγγέλιο* αυτό αποτελούσε την αρμονία των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* και θέτει σε απόλυτη αμφιβολία κάθε δήλωση που γίνεται για να καταδείξει ή να υποστηρίξει ένα τέτοιο συμπέρασμα.

Παρατηρούμε ότι και ο Επιφάνειος και ο Θεοδώρητος έγραψαν τις μικρές μαρτυρίες των μέσα σε έργα των που αφορούσαν αιρέσεις του καιρού των, πράγμα που είναι προφανές και από τους τίτλους των έργων αυτών. Δηλαδή και οι δύο Πατέρες εθεωρούσαν τον Τατιανό ως αιρετικό. Άρα, πώς μπορεί ο Τατιανός να έχει την σχέση που επιθυμεί ο Ευσέβιος με τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*. Σε καμία περίπτωση!

Ο καθηγητής James Orr αναφέρει και την παραστατική λέξη «τετράστηλο». Τέτοια λέξη στις αναφορές των παλαιών χριστιανών συγγραφέων δεν υπάρχει. Είναι και αυτή μέσα στο υποκινητικό, αλλά αντιεπιστημονικό, πνεύμα της απολογητικής του προσπαθώντας να δημιουργήσει πειστικότητα δι' εντυπώσεων!

Σημείωση: Για το *Διά Τεσσάρων*, υπάρχουν ακόμα ολίγα υστερόχρονα σχόλια του Αγίου Εφραίμ Σύρου (+306-373) και μικρά κομμάτια υστεροχρόνων και μεσαιωνικών χειρογράφων που το αναφέρουν. Αυτό δεν είναι παράξενο αν λάβομε υπ' όψη ότι ήταν σεβαστό και χρησιμοποιούταν ευρέως ακόμα και κατά την εποχή του Θεοδωρήτου (πέμπτος αιών) και του Victor της Capua (έκτος αιών) και υπήρχαν ήδη πολλά αντίγραφα στην κυκλοφορία.

Δύο από τα Αιρετικά Στοιχεία του Τατιανού

1. Περί Αθανασίας της Ψυχής

Μερικοί, όπως ο Τατιανός και ο Βαρδεσάνης (+180), διατηρούσαν την πίστη στην ανάσταση των σωμάτων. Άλλοι πάλι, όπως ο Σατουρνίνος (+125) και ο Κέρδων (+140) προώθησαν την αντι-υλική αρχή και απέρριψαν την «εν σαρκί ανάστασιν». Επ' αυτού του ζητήματος φυσικά, ήταν εύκολο να κάνει κανείς τον συμβιβασμό ώστε ένα «πνευματικό σώμα» να φαίνεται στην όραση ίδιο με ένα πραγματικό φυσικό σώμα. Αυτό όμως, με λίγα λόγια, θα ήταν τελείως αόριστο για να αγγίξει το «πνεύμα» όλων των εποχών.

Το δόγμα της αθανασίας της ψυχής δεν το ασπάζονταν όλοι τον καιρό του Τατιανού. Ο Τατιανός φωνάζει εναντίον των Ελλήνων, οι οποίοι επίστευαν το αντίθετο, τα εξής:

«"Η ψυχή δεν είναι αφ' εαυτού της αθάνατη, ώ Έλληνες, αλλά θνητή. Πράγματι, εάν δεν γνωρίζει [η ψυχή] την αλήθεια, τότε πεθαίνει, και διαλύεται με το σώμα, αλλά στο τέλος ανασταίνεται, κατά το τέλος του κόσμου, μαζί με το σώμα, λαμβάνοντας την τιμωρία του θανάτου αιωνίως."» – *Λόγος Πρός Έλληνας* 1. 13.

Ίδιες απόψεις είχε και ο Θεόφιλος Αντιοχείας (+180), ο οποίος λέγει: «Ούτε αθάνατη, αλλά και ούτε θνητή την έκανε [ο Θεός], αλλά δυνατόν να είναι και για τα δύο.» – *Πρός Αυτόλυκον* 2. 27.

Η φύση της ψυχής, όπως εξηγεί ο Τερτυλλιανός (+200-210), είναι εντελώς ασύμβατη με την αθανασία, καθ' ότι επίστευε ότι το σώμα και η ψυχή διαιωνίζονται μαζί ή πεθαίνουν μαζί.

2. Γνωστικιστικές Απόψεις περί Χριστιανικού Θεού και το *Ευαγγέλιο των Εβραίων*

Ο Τατιανός, μαθητής του Ιουστίνου Μάρτυρος και σύγχρονος του Σατουρνίνου, θεωρεί τον δημιουργό του κόσμου, τον Εβραίο Θεό Γιαχβέχ, ως έναν υποδεέστερο Θεό, και ομοίως φαίνεται να έχει συμπεράνει ότι ο Ιουδαϊσμός και το Ευαγγέλιο είναι δημιουργήματα κατωτέρων θεοτήτων, τύπου Γιαχβέχ. Ο καλός Θεός ήταν ο Θεός Πατήρ του Χριστού, ο οποίος επιπολάζει του κόσμου, κλπ.

Βλέπομε λοιπόν ότι ο Τατιανός είχε ταυτόσημες γνωστικιστικές απόψεις με τον Μαρκίωνα. Αυτό επιβεβαιώνεται και από τη μαρτυρία του Θεοδωρήτου που εξετάσαμε παραπάνω. Συνεπώς, ως Μαρκιωνιστής Γνωστικός και συνεπώς αντι-Εβραίος, δεν ήταν δυνατόν να χρησιμοποιούσε το *Ευαγγέλιον των Εβραίων* επί μονίμου βάσεως. Είτε πήρε απ' αυτό μερικά χωρία που του άρμοζαν, είτε χρησιμοποίησε χωρία που ήταν κοινά στο *Ευαγγέλιο* αυτό και σε διάφορα γνωστικοχριστιανικά έγγραφα της εποχής του.

Γνωρίζομε βεβαίως ότι, το *Ευαγγέλιο των Εβραίων* ήταν ένα Εβραιο-Εβιωνιτικό κείμενο και το χρησιμοποιούσαν: ο Εβραίος Σαμαρείτης Ιουστίνος Μάρτυς, ο Εβραιοχριστιανός Ηγήσιππος, ο συγγραφέας των Κλεμεντίων Εβιονιτικών κειμένων (*Αναγνωρίσεις*, *Ομιλίες*, *Επιτομή*, κλπ.), κ.ά.

Ο Credner (+1836) θεωρεί ότι, αυτό ήταν ένα από τα αρχαιότερα κείμενα της εκκλησίας και η πηγή για τον Ιουστίνο Μάρτυρα από το οποίο και απέσπασε πολλά εδάφια. Ο Toland (1700) λέγει ότι το *Ευαγγέλιον των Εβραίων* αναγιγνώσκετο δημοσίως στις εκκλησίες των Εβραιοχριστιανικών αιρέσεων των Ναζαρηνών και Εβιονιτών ως αυθεντικό «για πάνω από 300 χρόνια» και «εθεωρείτο ως το αληθές *Ευαγγέλιον*» από τους: Παπία, Ιγνάτιο, Κλήμεντα Αλεξανδρείας, Ιουστίνο Μάρτυρα, Ηγήσιππο, κ.ά. Αυτή η άποψη, περί αυτού του *Ευαγγελίου* βεβαίως, εξοστρακίστηκε πλήρως από την χριστιανική ορθόδοξη καθολική εκκλησία και τους πατέρες του τετάρτου αιώνος και εφ' εξής. Αυτοί το κατέταξαν στα αιρετικά, απόκρυφα και μη κανονικά, αφού η νέα θρησκεία και εκκλησία που εδημιούργησαν σκοπόν είχε την μετάλλαξη και τον προσηλυτισμό της πατρικής θρησκείας των, του Εβραϊσμού δηλαδή.

Μερικοί ερευνητές, μεταξύ των οποίων και ο Tischendorf (+1850), νομίζουν ότι ο Τατιανός χρησιμοποιούσε το *Ευαγγέλιον των Εβραίων*. Ο Credner έφτασε να πιστεύει ότι αυτό ήταν ουσιαστικά η *Αρμονία* του Τατιανού.

Είναι θεωρητικώς αδύνατο για έναν Μαρκιωνίτη να ασπαζόταν το *Ευαγγέλιον των Εβραίων* σε όλη του τη ζωή. Εάν όμως υποθέσομε ότι, ο Επιφάνειος, ο Credner, ο Toland, ο Tischendorf, κ.ά. έχουν δίκιο και η *Αρμονία* ήταν πράγματι το *Ευαγγέλιον των Εβραίων*, τότε αυτό αποτελεί περίτρανη και σίγουρη απόδειξη του ότι η *Αρμονία* δεν ήταν το «*Διά Τεσσάρων*» του ψευτο-Ευσεβίου, εντός του οποίου υποτίθεται ότι είχε βάλει τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* σε παράλληλη γραφή. Διότι: «Άλλο το *Ευαγγέλιον των Εβραίων* και άλλα τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*». Αν λοιπόν το ζήτημα έχει ούτως, τότε αυτό το γεγονός αποδεικνύει πλήρως και ευκολότατα το ψέμα και την διαστροφή τού Ευσεβίου.

Αυτό που όπως φαίνεται συνέβη είναι το ότι, όσο ο μαθητής Τατιανός ήταν κοντά στον διδάσκαλό του Ιουστίνο, χρησιμοποιούσε το *Ευαγγέλιο των Εβραίων* κανονικώς. Μετά όμως, όταν προσχώρησε στον Μαρκιωνιτικό Γνωστικισμό, το απέρριψε κατά το πλείστον. Όπως όμως ο διδάσκαλός του Ιουστίνος έτσι και αυτός εκράτησε εν χρήσει τα ολίγα χωρία του που έχουν να κάνουν μόνο με Κυριακά Λόγια και τίποτα περισσότερο. Αφού θεωρούσε τον Χριστό ως υιόν του καλού Θεού που τον έστειλε για να μας σώσει (από τί άραγε;), τότε είναι εύλογο να απέσπασε μόνο τα Κυριακά Λόγια!

Συμπεραίνομε λοιπόν ότι σε κάθε περίπτωση, η χαμένη *Αρμονία* του Τατιανού δεν μπορεί να είναι το «*Διά Τεσσάρων*» του ψευτο-ιστορικού Ευσεβίου, ο οποίος με το ύφος της γραφής του προδίδει το ότι δεν εφρόντισε να την δει και να την εξετάσει ποτέ! Όπως πάντα, γράφει βιαστικά, με σκοπιμότητα και από τη φαντασία του ή από ακουστές διαδώσεις. Ο δε τίτλος «*Διά Τεσσάρων*» που του απέδωσε, είναι δική του σκόπιμη και ψευδής επινόηση, μόνο και μόνο για να βρει μια, ανύπαρκτη βεβαίως, σύνδεσή της *Αρμονίας* με τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* και έτσι να στηρίξει ιστορικώς και θεωρητικώς την μόλις τεχνητά και

βιαστικά κακοφτιαγμένη χριστιανική εκκλησία των τεσσάρων κανονικών και ψευδεπιγράφων *Ευαγγελίων*. Ο τίτλος αυτός δεν υπάρχει πουθενά σε ό,τι γραπτό υπάρχει πριν από τον Ευσέβιο και είχε την τύχη να διασωθεί.

Επίλογος

Ελπίζομε μέσα στην εδώ περιληπτική ανάπτυξη του θέματός μας να έχομε δώσει αρκετά στοιχεία για την κατάδειξη τού συμπεράσματος τής προηγουμένης παραγράφου και ενός ακόμη ψέματος του Ευσεβίου, επί του οποίου πολλοί θεολόγοι και απολογητές, όπως ο James Orr με αφορμή του δημοσιεύματος του οποίου γράψαμε το παρόν άρθρο, πατάνε για να στηρίξουν όχι μόνο την αυθεντικότητα των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* (ψευδεπιγράφων) αλλά και την αρμονία τους, αν είναι δυνατόν.

Για ποιά αρμονία να μιλήσομε, όταν ο Πατήρ Θεοδώρητος μας λέγει ότι το *Ευαγγέλιο* τού Τατιανού περιείχε πολλά κακά και ότι τα άνω των διακοσίων σεβαστά αντίγραφα που βρήκε στις διάφορες εκκλησίες τα πέταξε στην άκρη και τα αντικατέστησε με τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια*! Ο ίδιος ο Τατιανός, κατά την μαρτυρία του Θεοδωρήτου, αφαίρεσε τις δύο αντιφατικότατες γενεαλογίες των *Ευαγγελίων*, όποιες και αν ήταν αυτές κατά τις μέρες του, και έτσι γλίτωσε από μια εξόφθαλμη αντίφαση. Ακόμα πέταξε έξω όλα που είχαν σχέση με την Εβραϊκή καταγωγή του Ιησού «*εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν*». Ίσως έχοντας ένα μόνο *Ευαγγέλιο* να γλίτωσε από πολλές αντιφάσεις, αν όχι απ' όλες, και την ασύστολη ασυμφωνία του με άλλα *Ευαγγέλια*.

Αν όμως κάποιος δεν έχει ικανοποιηθεί πλήρως από την παρούσα ανάπτυξή μας, τον παραπέμπομε στις 22 σελίδες, 366-381 και 500-505, του καταπληκτικού πονήματος του ακαμάτου ερευνητή: **Walter Richard Cassels, *Supernatural Religion***, Two volumes in one, Watts, 1874 – 1902, και σε μερικά σημεία του συμπληρώματός του: ***A Reply to Dr Lightfoot's Essays***, Longmans, Green and Co., 1889. Στις 22 αυτές περιεκτικές και πυκνογραμμένες σελίδες ο κάθε ενδιαφερόμενος θα βρει όλες τις λεπτομέρειες και θα ικανοποιήσει πλήρως το επιστημονικό και ερευνητικό του ενδιαφέρον. Στις σελίδες 500-505 μάλιστα, ο συγγραφέας έχει συμπεριλάβει και την σύγκριση των ολίγων χωρίων των Κυριακών Λογίων που αναγράφονται στον *Λόγον Πρός Έλληνας* με τα όμοια αντίστοιχα εντός του *Ευαγγελίου των Εβραίων* ή των κανονικών *Ευαγγελίων*.

Ο καθηγητής James Orr του πανεπιστημίου της Γλασκώβης παρά την χριστιανική θρησκοληψία του και τον απολογητικό του ζηλωτισμό, σίγουρα εγνώριζε το θαυμάσιο αυτό και λεπτομερές αγγλικό σύγγραμμα. Έκανε όμως το κορόιδο προκειμένου να πει θαμπά τα καθιερωμένα χριστιανικά επιχειρήματα, ακόμα και αν δεν έχουν ίχνος επιβεβαιώσεως ή αληθείας, στο αδαές χριστιανικό «ποίμνιον» που, όπως πολύ καλά γνωρίζει και εκεί ακριβώς πατά ο κ. καθηγητής, δεν πρόκειται να ερευνήσει και να εξετάσει το θέμα.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Επισκόπηση του θέματος

Σ' αυτό το άρθρο επιθυμούμε να δώσομε στο Ελληνικό κοινό λίγες νύξεις και αιχμές για τις ιστορικές και επιστημονικές σχέσεις τού Χριστιανισμού με τις επιστήμες και ειδικότερα την Ιατρική Επιστήμη.

Η παγκόσμια βιβλιογραφία στο παρόν θέμα είναι απέραντη. Ένα πλήρες δίτομο βιβλίο σ' αυτά τα θέματα (μέχρι και την εποχή που γράφτηκε, αρχές 20ου αιώνα,) είναι του καθηγητή και προέδρου του Πανεπιστημίου Cornell της Πολιτείας της Νέας Υόρκης Andrew White *A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom* (Μια Ιστορία του Πολέμου της Επιστήμης με την Θεολογία στον Χριστιανισμό). Στο παρόν άρθρο η ανάπτυξη θα είναι απλώς μερική.

Όσοι ενδιαφέρονται γενικότερα γι' αυτά τα θέματα και δεν είναι αδιάφοροι ώστε να τα αφήνουν να κυλούν απαρατήρητα όπως έρχονται και πάνε, μπορούν να ελέγξουν και να μελετήσουν τις αναφορές και τα θέματα που προτείνομε, ώστε μόνοι τους μετά από μία σύντομη και εμπεριστατωμένη μελέτη να μπορέσουν να βγάλουν μερικά συμπεράσματα αντικειμενικά και ανεπηρέαστα. Είναι καιρός διάφοροι φορείς να σταματήσουν να δρουν βασιζόμενοι στην τρομακτική αμάθεια ή την παραπληροφόρηση του πλήθους και τη θρησκοληψία, η οποία συχνά συνοδεύεται από θρησκευτικό φανατισμό, που ολοένα αυξάνεται στις μέρες μας φιμώνοντας και τυφλώνοντας τα πάντα.

Αρχικά στην *Παλαιά Διαθήκη* συναντάμε έναν «θεό» που όχι μόνο δεν έχει καμιά ιαματική διάθεση αλλά απειλεί με πρόκληση ασθενειών για να εξασφαλίσει υποταγή του λαού του. Π.χ., βλέπε *Δευτερονόμιον*, ΚΗ΄: 15-63:

> «Αν δεν υπακούσεις, ο Κύριος θα σε κτυπήσει με πυρετό, ρίγος, ερεθισμό, μαρασμό, φλόγωση και ώχρα (κιτρινάδι;) με πληγή στις έδρες, με αιμορροΐδες (!) και με άγρια ψώρα και ξυσμό, με αρρώστιες αγιάτρευτες… Θα σε χτυπήσει (ο Κύριος) με τρέλα, με τύφλωση… με σύγχυση μυαλού, θα ψηλαφείς σαν τον τυφλό στο καταμεσήμερο… Ο Κύριος θα σε χτυπήσει στα γόνατα και στα σκέλη και από τις πατούσες έως την κορυφή σου με κακή πληγή, ώστε να μην μπορείς να γιατρευτείς… Αν δεν υπακούσεις, ο Κύριος θα κάνει τις πληγές σου… πληγές μεγάλες και αθεράπευτες και ασθένειες κακές, βαριές και αθεράπευτες. Και θα φέρει πάνω σας όλες τις οδυνηρές πληγές, απ' τις οποίες κατατρομάξατε και θα τις κολλήσει σε σας. Αλλά ακόμα και κάθε ασθένεια και κάθε πληγή που δεν είναι γραμμένη στο βιβλίο αυτό [για φαντάσου, ακόμα και αυτές!], θα φέρει ο Κύριος επάνω σας, εάν δεν υπακούσετε…»

Η αρνητική ιατρική λοιπόν γίνεται το πιο αποτελεσματικό εργαλείο υποταγής! Είναι πολύ ενδιαφέρον αυτό το κεφάλαιο του *Δευτερονομίου* όπως και το κεφάλαιο ΚΣΤ΄ του *Λευιτικού*, το οποίο επαναλαμβάνει τα ίδια. Μελετήσετε τα δύο αυτά κεφάλαια για να απολαύσετε και τις υπόλοιπες φοβερές κατάρες (π.χ.,... και την γυναίκα που θα παντρευτείς να μην την χαρείς εσύ αλλά άλλος...) και απειλές του βιβλικού θεού Γιαχβέχ που βρίσκονται εκεί μέσα εν αφθονία…. (Περισσότερες τέτοιες Παλαιοδιαθηκικές αναφορές: *Α΄ Σαμουήλ* ή

Βασιλειών Β΄: 3, *Ψαλμοί* ΙΣΤ΄ (ΙΖ΄): 37, ΚΕ΄ (ΚΣΤ΄): 1, *Παροιμίαι* ΚΔ΄: 16, *Ωσηέ* Ε΄: 5, *Ναούμ* Γ΄: 19, *Ιερεμίας* ΣΤ΄: 21, ΙΗ΄: 23, κ. π. ά.)

Στα «θαύματα» λοιπόν της *Παλαιάς Διαθήκης*, εκτός από θεραπείες νόσων και μαλακιών (κακώσεων), επεμβάσεων, αλλαγών και αναστολών φυσικών διεργασιών και φαινομένων, στα βιβλία της *Πεντατεύχου*, των *Κριτών*, των *Βασιλειών,* των *Μακκαβαίων* και αλλού, βλέπομε τον θεό των Εβραίων – Ισραηλιτών, Γιαχβέχ, (θεός της ερήμου που τελικά ερήμωσε τα πάντα), να επεμβαίνει θαυματουργικά, αδιακρίτως αν πρόκειται για επιθετικούς ή αμυντικούς πολέμους και μάχες, για να δώσει τη νίκη στον εκλεκτό λαό του. Μάλιστα, συχνά έχομε πλήρη εξολόθρευση αμάχων, μέχρι θηλαζόντων νηπίων, ζώων, και αμπελώνων, και ό,τι δεν μπορούσε να μεταφερθεί παραδίδεται στη φωτιά (βλέπε π.χ.: *Αριθμοί* ΛΑ΄, όλο το αισχρό βιβλίο *Ιησούς του Ναυή*, *Α΄ Βασιλειών – Σαμουήλ* ΙΕ΄, *Β΄ Βασιλειών – Σαμουήλ* ΙΒ΄, και απανταχού στην «*Ιεράν*» *Βίβλον*). Θηριωδίες άνευ προηγουμένου και ίσως άνευ επομένου κατ' εντολή του βιβλικού θεού Γιαχβέχ.

Οι νόμοι πολέμου (*Δευτερονόμιον* Κ΄) και οι νόμοι εξουσίας (Α΄ *Βασιλειών-Σαμουήλ* Η΄, και στην *Καινή*, *Πρός Ρωμαίους* ΙΓ΄: 1-7 και *Πρώτη Επιστολή Πέτρου* Β΄: 13-18) του βιβλικού θεού Γιαχβέχ κάνουν τους εγκληματίες πολέμου των τελευταίων αιώνων, να φαίνονται σχεδόν άγιοι μπροστά τους. Αυτός ο βιβλικός θεός των Εβραίων, ο Γιαχβέχ ή Γιεχόβαχ (ο Ιαχωβάς όπως συνήθως τον λέει ο λαός), όσο κι αν φαίνεται παράξενο είναι ακριβώς ο ίδιος Θεός Πατήρ των Χριστιανών και ο Αλλάχ των Μουσουλμάνων! Άραγε τί μαγείρεμα συνέβη;

Στην *Παλαιά Διαθήκη* και εν συνεχεία στην *Καινή* βλέπομε ένα τεράστιο αριθμό θαυμάτων με τρομερό εύρος θαυματουργικής ικανότητας, από θεραπεία πυρετού μέχρι αναστάσεως νεκρού τετραημέρου. Προϋπόθεση αυτών των θαυμάτων ήταν η θρησκευτική πίστη στον Γιαχβέχ και τον Υιόν του Γιοσούαχ. Παντού και πάντοτε ακούμε *Ματθαίος* Θ΄: 22«*η πίστις σου σέσωκέ σε*», 29, ΙΖ΄: 19-21, *Μάρκος* Ε΄: 34, ΣΤ΄: 5-6, Θ΄: 19, 23-24 «*ο δε Ιησούς είπεν αυτώ το ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι. και ευθέως κράξας ο πατήρ του παιδίου μετά δακρύων έλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τη απιστία.*», Ι΄: 52, *Λουκάς* Ζ΄: 48, ΙΖ΄: 6, 19, 42, κλπ. Σπανιότατα συναντάμε και την θέληση όπως, *Ιωάννης* Ε΄: 6 «*τούτον ιδών ο Ιησούς κατακείμενον, και γνούς ότι πολύν ήδη χρόνον έχει, λέγει αυτώ·* ***θέλεις υγιής γενέσθαι;***» (Άραγε να μην ήθελε; Ποιός τυφλός δεν θέλει το φως του!).

Από το 35 Κ.Ε. (Κοινής Εποχής) μέχρι το 313 Κ.Ε. τα «θαύματα» συνεχίζονται με τον ίδιο περίπου ρυθμό και δύναμη αν πιστέψομε ό,τι μας λένε οι *Πράξεις των Αποστόλων* και όλα τα βιβλιαράκια με βίους Αγίων. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς και οι Άγιοι Ανάργυροι, Κοσμάς και Δαμιανός, αναφέρονται ως ιατροί και θαυματουργοί. (Κατά την Βυζαντινή μόνο παράδοση ο Λουκάς είναι και ζωγράφος, αλλά αυτό... μόνον κατά φαντασίαν...). Πριν λίγο καιρό μάλιστα, η Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία της Αυστραλίας μας ενημέρωσε μέσω του διαδικτύου ότι ο Άγιος Χαράλαμπος ανέστησε νεκρό! Και εμείς νομίζαμε ότι η τελευταία ανάσταση νεκρού, ήταν του Ευτυχούς στην Τρωάδα από τον Απόστολο Παύλο! (*Πράξεις* Κ΄: 9).

Το 313 Κ.Ε. με το κοσμοϊστορικό διάταγμα των Μεδιολάνων των Κωνσταντίνου και Λικινίου, νομοθετήθηκε η ανεξιθρησκία και ως εκ τούτου ο Χριστιανισμός έγινε ισότιμη θρησκεία με κάθε άλλη. Τούτο ήταν το δεύτερο διάταγμα ανεξιθρησκίας, εφόσον το πρώτο είχε εκδοθεί ενάμιση χρόνο πρωτύτερα από τον σοβαρά ασθενούντα Γαλέριο.

Αυτή η ανεξιθρησκία ως εκ θαύματος κράτησε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, διότι ο κενόδοξος και ματαιόδοξος εγκληματίας Κωνσταντίνος (ο Μέγας που η εκκλησία τον έκανε Άγιο και Ισαπόστολο για τις υπηρεσίες του, παρά το πλήθος και την βαρβαρότητα

των εγκλημάτων του!) έδωσε αμέσως μετά στους Χριστιανούς μαζί με την «ανεξιθρησκία» και το επάνω χέρι, ή μάλλον ολόκληρη την αυτοκρατορία εν λευκώ! Τότε οι Χριστιανοί ξέχασαν τι θα πει ανεξιθρησκία, ειρήνη, συγγνώμη και άφεση αμαρτιών, αγάπη προς τον πλησίον, δικαίωμα σε άλλη γνώμη, άλλη αντίληψη, κλπ. Ένεκα όλων αυτών των συμβάντων και της λύσσας των άρτι νομιμοποιηθέντων Χριστιανών, πολλοί ερευνητές έφτασαν στο σημείο πολύ να αμφιβάλλουν αν το διάταγμα της ανεξιθρησκίας εξεδόθη ποτέ από τον Κωνσταντίνον. Το αναμφισβήτητο γεγονός που ισχύει και παραμένει πάντως είναι το εξής: «**Αν το διάταγμα της ανεξιθρησκίας πράγματι εξεδόθη, ουδέποτε εφαρμόστηκε, εκτός ίσως για έξη μόνο μεταβατικά χρόνια μετά την έκδοσή του!**».

Από το 320 Κ.Ε. περίπου και εφεξής, πέραν των πολλών ιδιοτελών, πολιτικών και συγγενικών φόνων που διέπραξε ο Κωνσταντίνος, έγιναν οι μεγαλύτερες καταστροφές και διώξεις που γνώρισε ποτέ η ανθρώπινη ιστορία από τους Χριστιανούς, εναντίον όχι μόνο όλων των άλλων θρησκειών αλλά και μεταξύ των χριστιανικών αιρέσεων και σχισμάτων. Στους επόμενους δυόμισι αιώνες, σχηματίσθηκε εκτενής νομοθεσία για την εξάλειψη και καταβαράθρωση του αρχαίου κόσμου και ειδικότερα του Ελληνικού και Ελληνορωμαϊκού Πολιτισμού, που απλώς ζητούσαν συνύπαρξη.

Η νομοθεσία αυτή υπάρχει στους κώδικες του Θεοδοσίου (του «Μεγάλου») και του Ιουστινιανού κ.α. Οι καταστροφές βιβλιοθηκών, σχολών, έργων κοινής ωφελείας, έργων τέχνης, βιβλίων, διωγμοί καθηγητών και κάθε επιστημονικής και φιλοσοφικής σκέψεως και μελέτης μαζί με όλα τα αναπάντεχα κακά, συναπετέλεσαν την μεγαλύτερη μηχανή καταστροφής πολιτισμού που γνώρισε η ιστορία ολόκληρης της ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα όμως παρατηρούμε, ότι εκείνα τα ασύλληπτα και φοβερά θαύματα, με τις θαυματουργικές θεραπείες πάσης φύσεως, δεν συνεχίζονται πλέον. Γιατί άραγε; Μόνο σποραδικώς και ανεκδότως αναφέρονται «θαύματα», τα οποία ωχριούν σε δύναμη και θεραπευτική ικανότητα όλων εκείνων των θαυμάτων από τη δημιουργία του κόσμου (γύρω στο 5000 Π. Κ.Ε., αν δεν μας απατά η μνήμη μας στα θέματα της βιβλικής «επιστήμης»!) μέχρι το 313 Κ.Ε. Παραδείγματος χάρη δεν ξαναβλέπομε ανάσταση νεκρού, αλλά καμιά φορά βλέπομε εικόνες να «δακρύζουν» ή να «ματώνουν» απατηλά και αισχροκερδώς, όπως συνέβη πρόσφατα,18 /6 /2001, με αποξηραμένο σιρόπι βυσσινάδας και γέλασε το πανελλήνιο!

Ακόμα, διάφοροι ιερομόναχοι, ασχολούμενοι με το εμπόριο της ελπίδας, φέρανε σε διαφόρους ναούς της Ευρώπης τόσα ξυλαράκια από τον Τίμιο Σταυρό… που θα μπορούσαν να γεμίσουν μ' αυτά ολόκληρο υπερωκεάνιο πλοίο. Για όσους δεν ξέρουν από ανατομία, υπενθυμίζομε ότι έφεραν και μπόλικα (17) «αυθεντικά» πετσάκια της περιτομής του Χριστού: Ένας μάλιστα έφερε και ανάσα του Χριστού κλεισμένη σε μια μποτίλια και ένας άλλος γάλα της Παναγίας μέσα σ' ένα μπουκάλι (ευτυχώς που δεν το ήπιε!) και δε συμμαζεύεται… (μέχρι και ακτίνες του άστρου της Βηθλεέμ τολμούσαν κάποτε να επιδεικνύουν παγιδευμένες σ' ένα μπουκάλι). Υπενθυμίζομε βέβαια ότι όλες οι θρησκείες του κόσμου, κομπάζουν επιδεικτικά επιδεικνύοντας ολόκληρους καταλόγους τέτοιων «θαυμάτων»! Η καθεμιά έχει τα δικά της. Δεν είναι ειδικότητα μόνον της χριστιανικής.

Παρ' όλο λοιπόν που η Εκκλησία, όπως ισχυρίζονται τα δόγματά της, καθοδηγείται και προστατεύεται από το Άγιο Πνεύμα και ο κλήρος απολαμβάνει της Θείας Χάριτος, ήδη από το 35 Κ.Ε. και εφεξής εκατοντάδες αιρέσεις, σχίσματα κλπ. δίνουν και παίρνουν. Εσφαγιάσθηκαν και εδιώχθηκαν αναμεταξύ τους με φοβερό μίσος, πάθος και βασανιστήρια. Σκεφτείτε τί άλλα φοβερά και τρομερά θα γίνονταν αν δεν υπήρχε και η καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος και οι Χριστιανοί δεν συγχωρούσαν ακόμα και τους εχθρούς τους σύμφωνα με τον *Ματθαίο* Ε΄: 44. Και μη χειρότερα Θεέ μου!

Στο παρόν άρθρο όμως θα περιοριστούμε στο να δώσομε μερικές σύντομες βιβλικές και ιστορικές αναφορές για να προκαλέσομε το ενδιαφέρον του ερευνητή-αναγνώστη, για τις παράξενες βιβλικές και χριστιανικές θέσεις και τα διάφορα συμβάντα. Εν τούτοις διακαώς προτείνομε, άπαντες να μελετήσουν λεπτομερώς και συστηματικά ολόκληρη την Εβραιοχριστιανική *Βίβλο*, από την *Γένεσιν* μέχρι την *Αποκάλυψιν*, κάτω από το φακό της κριτικής ανάλυσης, συγκριτικής, ιστορικής επιστήμης κλπ. Αφού η *Βίβλος* αποτελεί τη μόνη αλήθεια που ο Αληθινός, Παντοδύναμος, Πάνσοφος, Πανάγαθος, Παντογνώστης Θεός αποκάλυψε στους ανθρώπους, νομίζομε ότι πρέπει άπαντες να την γνωρίζουν πλήρως. Σ' αυτό θα πρέπει όλοι να συμφωνούν ή κάνομε λάθος;

Πρέπει να σταματήσομε επιτέλους να συμπεριφερόμαστε σαν τα αδαή παιδάκια του κατηχητικού σχολείου, που από μικρά και μετά στο Δημοτικό, Γυμνάσιο και Λύκειο, μας διδάσκουν επιλεκτικά και εκλαϊκευμένα θέματα της Εβραϊκής μυθολογίας και ιστορίας καθώς και διαλεγμένες περικοπές από την *Καινή Διαθήκη*. Ως υπεύθυνα άτομα, οφείλομε να μελετήσομε προσεκτικά την βάση της πίστεώς μας, την *Βίβλο* και να σταθούμε απέναντί της ελεγκτικά όπως θα κάναμε σε οποιοδήποτε άλλο σημαντικό ζήτημα της ζωής μας. Δεν πιστεύομε ότι μπορεί επ' αυτού να έχει κανείς λογικές αντιρρήσεις! Μην το κάνομε σαν τους Καθολικούς, που επί σειρά αιώνων απαγόρευαν την ανάγνωση της *Βίβλου* από το κοινό επί ποινή θανάτου! Βέβαια εκείνοι γνώριζαν πολύ καλά γιατί το έκαναν!

Ορίστε λοιπόν συνοπτικά, μερικά (όχι όλα γιατί είναι πάρα πολλά)

ενδιαφέροντα ιστορικά σημεία για μελέτη και έρευνα:

1. Κλείσιμο σχολείων, διωγμοί και φόνοι διδασκόντων. Η μαθηματικός και φιλόσοφος Υπατία κατακρεουργείται από τον όχλο του Αγίου Κύριλλου, Πατριάρχη Αλεξανδρείας το 415 Κ.Ε. Βλ. Σωκράτους Σχολαστικού *Εκκλησιαστική Ιστορία – Περί Υπατίας της Φιλοσόφου* 7.15 & *Σουΐδας* ύψιλον 166, κ.ά.
2. Ο εμπαθής θεολόγος, αυτοκράτωρ Ιουστινιανός κλείνει όλες τις σχολές των Αθηνών, μεταξύ των οποίων ήταν και η Ακαδημία του Πλάτωνος, +529, και διώκει όλους τους καθηγητές. Όσοι γλίτωσαν δραπέτευσαν τη νύκτα και κατέφυγαν στην αυλή του βασιλέως της Περσίας Χοσρόη. Τί ειρωνεία αλήθεια!
3. Κάψιμο βιβλιοθηκών (με μεγαλύτερο θρήνο απώλειας: τις βιβλιοθήκες της Αλεξάνδρειας, τη Δημοτική βιβλιοθήκη του Σεραπίου της Αλεξανδρείας, κάηκε από τον Επίσκοπο Θεόφιλο το 391 Κ.Ε. και τη μεγάλη βιβλιοθήκη «του Παλατίνου Απόλλωνος» της Ρώμης που είχε ιδρυθεί από τον Αύγουστο, κάηκε από τον Πάπα Γρηγόριο τον Μέγα γύρω το 600 ή 601. Ο κατάλογος καύσεως πολλών άλλων βιβλιοθηκών συνεχίζεται επί μακρόν.). Βλέπε: Θεοδώρητος *Εκκλησιαστική Ιστορία* και *Επιστολή Δαμάσου Επισκόπου Ρώμης* τόμος 5ος ΚΒ΄, 1245 (ή 320.16-321.16).
4. Καταστροφή γυμναστηρίων, λουτρών, βαλανίων (είδος αρχαίων λουτρών), θερμών (λουτρά θερμών υδάτων), λόγω του ταμπού της *Παλαιάς Διαθήκης*, των Εβραίων και των Χριστιανών για το γυμνό. Αλλά ενώ οι Εβραίοι είχαν πολλές διατάξεις περί καθαριότητος και λουσίματος, οι Χριστιανοί εξύμνησαν τη γλίτσα, τη λίγδα και τη βρόμα. «Η καθαρότης τού σώματος και των ενδυμάτων αντικατοπτρίζει την ακαθαρσίαν της ψυχής», Άγιος Ιερώνυμος! Αυτό θα πει πρόοδος!
5. Καταστροφή των ασκληπιείων (αρχαίων ιατρείων, νοσοκομείων μετά πολλών επικουρικών χώρων όπως γυμναστηρίων, κλπ.), αφού ο Ασκληπιός (θεός της Ιατρικής Επιστήμης) εθεωρείτο δαίμονας – διάβολος για τους Χριστιανούς.

6. Καταστροφή, σύμφωνη με τις διατάξεις της *Εξόδου* ΛΔ΄: 13, του *Δευτερονομίου* Ζ΄: 5, ΙΒ΄: 3, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) Ζ΄: 3-4, *Γ΄ Βασιλειών* ΙΔ΄: 15, κλπ., των αλσυλλίων και δασυλλίων, τα οποία οι παγανιστές συνήθιζαν να τα αφιερώνουν σε θεούς, ημιθέους, ήρωες, πολιούχους, κλπ. Οι θεόπνευστοι Χριστιανοί όμως τα θεωρούσαν κατοικητήρια διαβόλων.
7. Διωγμός πάσης επιστημονικής και φιλοσοφικής σκέψεως, ώστε οι Χριστιανοί να μην έχουν να αντιμετωπίζουν καμία αντίθετη γνώμη και επιχειρηματολογία αλλά να επιβάλλουν διά πυρός και σιδήρου τις δικές τους ηλιθιότητες και βλακείες.

Μερικά αποτελέσματα όλων αυτών ήταν, η οπισθοδρόμηση της ιατρικής και πάσης επιστήμης και όλης της ανθρώπινης σκέψεως κατά 1500 χρόνια, συν άλλα τόσα αναδρομικά τουλάχιστον. Ο Ελληνικός και Ελληνορωμαϊκός πολιτισμός, οι πλέον ευγενείς και πολλά υποσχόμενοι πολιτισμοί της ιστορίας, επλήγησαν θανάσιμα.

Ο Χριστιανισμός όχι μόνο κατέστρεψε τα ασκληπιεία, τα λουτρά και όσα μόλις αναφέραμε, αλλά και καθ' όλη την διάρκεια του μεσαίωνα απαγόρευσε την ιατρική την οποία αποκαλούσε υποτιμητικά με τα ονόματα: «φαρμακεία», «μαγεία» και «μαγγανεία». Τις δε αιτίες των νόσων τις εξηγούσε μυθολογικώς ως δράσεις δαιμόνων, εκπεσσόντων αστέρων, διαττόντων και κομητών κατά του ανθρώπου και ως αντιδράσεις ολοκλήρου της φύσεως κατά του ανθρώπου λόγω της πτώσεως των πρωτοπλάστων και της αρχικής κατάρας του πανάγαθου και φιλεύσπλαχνου Θεού Γιαχβέχ και της συνεχούς οργής του ένεκα των συνεχών αμαρτιών μας!

Η κατάφορη αντίφαση των ατελειών, βασάνων, πόνων και θλίψεων της ζωής μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται και οι αμέτρητες νόσοι, από την μια μεριά, και της παντοδυναμίας και της παναγαθότητας του εξωκοσμικού, τέλειου, δημιουργού Θεού της χριστιανικής θεολογίας από την άλλη, είχε απασχολήσει τους Χριστιανούς φωστήρες από τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού χωρίς ποτέ τους να δώσουν απάντηση. Απλώς όταν κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να βρουν απάντηση, τότε την εναπόθεσαν στο μυστήριο και στις ανεξήγητες βουλές του Θεού των. Συνάμα προέτειναν να διατηρούμε συνεχή «φόβο Θεού», να έχομε ακλόνητη πίστη και να μη πολυρωτάμε. Γιατί αν πολυανακατευόμαστε με τις δουλειές του Θεού, μπορεί να θυμώσει ο Θεός και τότε ουαί και αλίμονό μας.

Το ίδιο πρόβλημα, και πάλι χωρίς απάντηση, αντιμετώπισαν οι Πατέρες και οι θεολόγοι και με **το ζήτημα της θεοδικίας**. Αυτό συνίσταται στις απορίες: «(1) *Αφού ο Θεός είναι πανάγαθος και παντοδύναμος τότε από που προέρχεται το κακό και η ατέλεια που υπάρχει στην τέλεια δημιουργία του*. (Κακό και ατέλεια υπάρχει στον κόσμο σε άπειρες δόσεις.). (2) *Διατί ο Θεός ιαίνει ολίγους που επιλέγει και όχι όλους όσους τον παρακαλούν και άραγε, διά ποίων κριτηρίων επιλέγει τους μεν και απορρίπτει τους δε, κλπ.* Ποία είναι η εξήγηση;». Η αντιφατική και σχιζοφρενής χριστιανική θεολογία δεν μπορεί να δώσει απάντηση σ' αυτά τα εύλογα σαφή και απλά ερωτήματα. Τραγέλαφος και αντιφατικότητα καταντά κάθε απόπειρα των χριστιανών να δώσουν οποιαδήποτε απάντηση.

Ο πιστός ασθενής που δεν θεραπεύεται παρά τα παρακαλετά του, τις προσευχές του, τα τάματά του, κλπ. υφίσταται βαρύ έως καταστροφικό πλήγμα. Νομίζει ότι η πίστη του είναι ασθενής και χλιαρή και ρίχνει όλη την μομφή στο εαυτό του μέχρι απόλυτης ψυχολογικής τυραννίας και εξαθλιώσεως. Νομίζει ότι ο Θεός τον τιμωρεί ή τον δοκιμάζει και χάνει όλο τον χρόνο και τις οικονομίες του με όλες αυτές τις ανωτέρω τακτικές. Παραληρεί και αυτοτιμωρείται. Στο τέλος αν η αρρώστια του είναι σοβαρή τον θανατώνει. Τότε, ο Θεός τον κάλεσε κοντά του. Αν τυχόν θεραπευτεί, θεωρεί ως θαύμα το γεγονός και νομίζει

ότι οι προσευχές του μετά από τις πολλές και τις διάφορες προσπάθειες εισακούστηκαν με αποτέλεσμα να υφίσταται πιο ισχυρό θρησκευτικό κόλλημα και παραλήρημα. Ασθενής πιστή θρησκόληπτη, την οποία εγνώριζα πολύ καλά, παραμέλησε την ιατρική αγωγή έναντιον ορισμένων χρονίων παθολογικών καταστάσεων από τις οποίες υπέφερε, λόγω της νηστείας της Τεσσαρακοστής του Πάσχα, με απότέλεσμα να χάσει την ζωή της. Βρήκε φρικτό θανατο. Ήταν σε κόμμα για ένα μηνα από εγκεφαλικό επεισόδιο μέχρι που εξέπνευσε. Πολλά και γνωστά τα παραδείγματα αυτού του είδους που δεν υπάρχει νόημα να παραθέσομε άλλα.

Πιστός χριστιανός μού απάντησε ότι ο Θεός δεν θεραπεύει τον άρρωστο που τον παρακαλεί διότι ο άρρωστος δεν ξέρει τι ζητά. Αν ο Θεός τον κάνει καλά τότε μπορεί να έχει στον νου του να περπατήσει σε δύσβατα μέρη, να γκρεμοτσακιστεί και να σκοτωθεί. Έτσι ο Θεός τον ωφελεί με το να τον διατηρεί άρρωστο! Τα συμπεράσματα δικά σας!

Ο Ιησούς εμφανίζεται ξανά και ξανά ως φιλεύσπλαχνος θεραπευτής όλων των ασθενών και απασών των ασθενειών (*Ματθαίος* Η΄: 16, ΙΑ΄: 15, *Πράξεις* Ι΄: 38, κ.α.). Πλην όμως στο κεφάλαιο Ε΄: 1-16 του *Ιωάννου*, ενώ αντικρίζει μια τεράστια πληθώρα ασθενών από πολλές και διάφορες ασθένειες, εντός των πέντε βρώμικων στοών της προβατικής κολυμβήθρας Βηθεσδάς, μυστικά και βιαστικά επέλεξε να θεραπεύσει έναν μόνο παραλυτικό ασθενή. Με ένα πουφ θα μπορούσε, ως παντοδύναμος και φιλεύσπλαχνος, να τους θεραπεύσει όλους προς έκπληξη απάντων και προς δόξαν του. Όμως δεν το έκανε παρά θεράπευσε μόνον έναν «παραλυτικό» και χωρίς να τον πάρει χαμπάρι κανένας! Γιατί άραγε; Μήπως οι υπόλοιποι άλλοι δεν θέλανε να γίνουν καλά; Ούτε καν τους ρώτησε όπως ρώτησε τον παραλυτικό αλλά με ελαφρά πηδηματάκια τους παράτησε στα «κρύα της κολυμβήθρας»! ...

Εδώ και τόσους αιώνες δεν έχουν βρει απάντηση και εξήγηση στα εύλογα ερωτήματα της θεοδικίας. Ο Μαρκίων και άλλοι επρότειναν απαντήσεις διά του εβραιοχριστιανογνωστικισμού, αλλά οι Καθολικοί ορθόδοξοι Χριστιανοί τις απέρριψαν! Πολύ θα θέλαμε να μάθομε τα μυστήρια αυτά και τις άγνωστες βουλές του Θεού των, αν ποτέ τα βρούνε και τις ξεδιαλύνουν! Αφού ισχυρίζονται ότι έχουν θεία φώτιση και αντλούν πληροφορίες από μυστηριώδεις πηγές που δεν είναι προσιτές σε ‘μας τους ολιγόπιστους ή άπιστους, τότε γιατί δεν μας δίνουν οι ίδιοι σαφείς και μονοσήμαντες απαντήσεις στα ερωτήματά μας;

Σχετικά με τις αρρώστιες όμως ετόλμησαν να μας ανακοινώσουν κάτι το βαρύγδουπο, το οποίο και έθεσαν ως δόγμα ως εξής: «Ο Θεός ως παιδαγωγός μας δίδει παιδαγωγικά χαστουκάκια με τις αρρώστιες και τον πόνο και έτσι μας εκπαιδεύει δι’ αυτών και μας προτρέπει να μετανοήσομε ή μας φέρει εις μετάνοιαν. Ο Θεός επίσης μας παιδεύει με βάσανα ένεκα των αμαρτιών μας. Ακόμα ο Θεός θέλει να δοκιμάσει την πίστη μας. Κλπ, κλπ.». Αυτές οι δικαιολογήσεις θεολογικώς βασίζονται στο κλεψίτυπο, ανόητο και ασυνάρτητο *Βιβλίο του Ιώβ*, στις βιβλικές Παλαιο-Διαθηκικές παροιμίες, *Παροιμίαι* Γ΄: 12, ΙΓ΄: 24, ΚΓ΄: 13 και στην επανάληψή τους στην θεολογική επιστολή *Πρός Εβραίους* ΙΒ΄: 6-13 «***ον γαρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται****. ει παιδείαν υπομένετε, ως υιοίς υμίν προσφέρεται ο Θεός·* ***τις γαρ εστιν υιός ον ου παιδεύει πατήρ;*** *ει δε χωρίς εστε παιδείας, ης μέτοχοι γεγόνασι πάντες, άρα νόθοι εστέ και ουχ υιοί. είτα τους μεν της σαρκός ημών πατέρας είχομεν παιδευτάς και ενετρεπόμεθα· ου πολλω μάλλον υποταγησόμεθα τω πατρί των πνευμάτων και ζήσομεν; οι μεν γαρ προς ολίγας ημέρας κατά το δοκούν αυτοίς επαίδευον, ο δε επί το συμφέρον, εις το μεταλαβείν της αγιότητος αυτού. πάσα δε παιδεία προς μεν το παρόν ου δοκεί χαράς είναι, αλλά λύπης, ύστερον δε καρπόν ειρηνικόν τοις δι' αυτής γεγυμνασμένοις αποδίδωσι δικαιοσύνης. Διό τας παρει-*

μένας χείρας και τα παραλελυμένα γόνατα ανορθώσατε, και τροχιάς ορθάς ποιήσατε τοις ποσίν υμών, ίνα μη το χωλόν εκτραπή, ιαθή δε μάλλον.». Αυτές τις ίδιες αισχρές θεολογίες τις επικύρωσαν και επεξέτειναν οι Πατέρες με την βλακεία τους. Βεβαίως δεν θα μπορούσαν να κάνουν κι' αλλιώς, διότι θα έρχονταν σε αντίθεση με την θεϊκή *Βίβλο*! Αυτό θα πει παράλογη, τρελή και καταστροφική θρησκεία σε κάθε παράμετρο. Από την πιο απλή λογική και κοινή αντίληψη μέχρι την πιο δύσκολη υπόθεση.

Δείγματα ιατρικής και ιατροδικαστικής της *Βίβλου*

1. Μολυσμός και κάθαρση ανδρός. Η γυναίκα και τα ρούχα της είναι μολυσμένη-(α) κατά την περίοδο αυτής, μολυσμός και κάθαρση αυτής. Αφροδισιακά νοσήματα. *Λευιτικόν* ΙΕ΄: 1-33, ΙΗ΄: 19, Κ΄: 18, ΚΒ΄: 4-6. Διαβάστε να δείτε την «θεοδώρητη» και «σοφότατη» αντιμετώπιση όλων αυτών των περιπτώσεων.
2. Γυναίκες λεχώνες, *Ψαλμός* Ν΄ (ΝΑ΄): 7 (5), *Λευιτικόν* ΙΒ΄: 1-8. Κάθαρση λεχώνας. Οι κυρώσεις είναι διπλές εάν γεννήσει κορίτσι αντί αγόρι. Η Παναγία έκανε καθαρμό 8 μέρες μετά την γένηση του Ιησού κατά τον Νόμον του Μωυσέως, *Λουκάς* Β΄: 22.
3. Καταπληκτική Γιαχβική μέθοδος για τη διαπίστωση απιστίας ή μη απιστίας γυναικός με υποχρεωτική κατάποση βρωμονέρου "του Ύδατος της Ζηλοτυπίας", *Αριθμοί* Ε΄: 11-31, που πολλές φορές εφαρμοζόταν και τον μεσαίωνα.
4. Μέθοδος διά τη διαπίστωση παρθενίας. Η μη παρθένος λιθοβολείται, *Δευτερονόμιον* ΚΒ΄: 13-21.
5. Βιασμοί παρθένων. Μελετήστε τις τρεις περιπτώσεις και τις επαγόμενες τιμωρίες, *Δευτερονόμιο* ΚΒ΄: 23-29.
6. Προέλευση της λέξεως αυνανισμός, αν και πρόκειται για διακοπτόμενη συνουσία (coitus interruptus), *Γένεσις* ΛΗ΄: 1-10. Με τις διάφορες ανόητες και αντιεπιστημονικές θεωρίες των Χριστιανών ηλιθίων ο αυνανισμός κατάντησε διαβολικό ταμπού και δημιουργούσε τρομερές ψυχολογικές ενοχές και ψυχώσεις. Δεν ήταν λίγοι οι άνδρες και οι γυναίκες των οποίων σακάτεψαν και παραμόρφωσαν τα γεννητικά όργανά τους με φωτιά, εγκαύματα, σιδεράκια, βελόνες και άλλες φρικιαστικές διαστροφικές μεθόδους για να τους και να τις αναγκάσουν να μην αυνανίζονται. Αυτά περιγράφονται λεπτομερώς στο βιβλίο Bestseller της γερμανίδας θεολόγου, της καθολικής διομολογήσεως, Uta-Ranke Heinemann, Eunuchs for the *Kingdom of Heavens* (Ευνούχοι για τη Βασιλεία των Ουρανών). Βλέπε ακόμα και το τελευταίο άρθρο του περιοδικού *Ελληνικόν Πάνθεον*, Τεύχος 19.
7. Χρήση ιερών πλακών, ουρίμ και θουμίμ, και ιερών ζαριών για την εξιχνίαση των ανεξιχνίαστων βουλών του Γιαχβέχ και τη λήψη σοβαρών αποφάσεων και τιμωριών μέχρι και εκτελέσεων ανθρώπων. Άλλου είδους περίεργα αντικείμενα είναι τα τεραφείμ και τα εφόδ των ιερέων. Όλα αυτά αναφέρονται σε διάφορα σημεία από την *Γένεσιν* μέχρι τον *Νεεμία*. (Πολύ αργότερα το 1823, στην πολιτεία Βερμόντ των Η. Π. Α., ο άγγελος του Θεού Γιαχβέχ «Μορόνι» έφερε τις χρυσές πλάκες ουρίμ και θουμίμ στον οραματιζόμενο Ιωσήφ Σμιθ από τις οποίες ανέγραψε του βιβλίο του Μορμόνου. Μετά ο άγγελος τις πήγε στη θέση τους στον ουρανό. Έτσι ο Σμίθ εδημιούργησε την νέα χριστιανική αίρεση των Μορμόνων, η οποία καυχάται ότι μπορεί να επανορθώνει τη σεξουαλική ικανότητα στους πεθαμένους!).

8. Η κακοτυχία του μπάσταρδου παιδιού. Εξοστρακίζεται χωρίς οίκτο αυτό και οι απόγονοί του μέχρι δεκάτης γενεάς, *Μασσορίτικο Δευτερονόμιο* ΚΓ΄: 3, *Κριτές* ΙΑ΄: 1-11.
9. Άνδρες σεξουαλικώς κουτσουρεμένοι περιθωριοποιούνται, *Μασσορίτικο Δευτερονόμιον* ΚΓ΄: 1, *Δευτερονόμιον των Εβδομήκοντα* ΚΓ΄: 3.
10. Για όσους δεν ξέρουν από γενετική, η σεξουαλική ένωση ωραίων γυναικών ανθρώπων με υιούς του Θεού παράγει γίγαντες, *Γενέσεως* το ανάγνωσμα πρόσχωμεν ΣΤ΄: 2-7. Ωραίες γυναίκες με ωραία μαλλιά σκανδαλίζουν αγγέλους, *Πρώτη Πρός Κορινθίους* ΙΑ΄: 6-10.
11. Περίεργη χρήση δρογών όπως Νάρδου και Μανδραγόρα (αμφότερα ναρκωτικά φυτά) για αντιστάθμισμα στον έρωτα, π.χ. *Γένεσις* Λ΄: 14-16, *Άσμα Ασμάτων*, Α΄: 12,13 και Δ΄: 13,14.
12. Θεραπεία λέπρας ανθρώπων και σπιτιών και πραγμάτων, *Λευιτικόν* Κεφάλαια ΙΓ΄ και ΙΔ΄. Διαβάστε να γελάσετε με ποιον τρόπο φορτώνουν αυτή την φοβερή αρρώστια σε ένα πουλί πετάμενο για να την μεταφέρει στα χωράφια και στα βουνά. Δεν υπάρχει πιο θεϊκή και σοφή θεραπεία αυτής της τρομερής αρρώστιας από αυτήν που καταγράφει το *Λευιτικόν*! Εμείς τι άλλο να πούμε;
13. Στο *Λευιτικόν* Ι΄:8-11, τα οινοπνευματώδη ποτά απαγορεύονται για τους ιερείς. Όμως, οι Χριστιανοί ιερείς δεν τηρούν αυτή την απαγόρευση. Γιατί;
14. Διαιτολόγιο κρέατος. Ζώα καθαρά και ακάθαρτα. Ποια επιτρέπεται να τρώνε οι άνθρωποι. *Λευιτικόν* Κεφάλαιο ΙΑ΄. Ενώ λόγου χάριν, το χοιρινό κρέας είναι αυστηρά απαγορευμένο, τότε γιατί οι Χριστιανοί το καταβροχθίζουν;
15. Εξαγιασμός των προς βρώση σφαζομένων ζώων. Εξιλέωση αμαρτιών διά αίματος. Αυστηρή απαγόρευση του φαγώματος αίματος. Αίμα και λίπος προσφέρονται μόνον εις οσμήν ευωδίας του Γιαχβέχ (πολύ ωραίος Θεός αυτός ο Γιαχβέχ!). (Αίμα = ψυχή ή ζωή.). Μελετήστε το πολύ ενδιαφέρον κεφάλαιο του *Λευιτικού* ΙΖ΄. (Βλέπε και *Πράξεις* ΙΕ΄: 20.).
16. Νόμος απίθανης διαιτολογίας της *Βίβλου*: «Δεν θα μαγειρέψεις ένα αρνάκι με το γάλα της μάνας του.». Αυτός ο νόμος για να δοθεί τρεις φορές, *Έξοδος* ΚΓ΄: 19 και ΛΔ΄: 26 καθώς και *Δευτερονόμιον* ΙΔ΄: 21, πρέπει να είναι το απαύγασμα της Γιαχβικής σοφίας! Βέβαια δεν απαγορεύει να μαγειρέψεις το αρνάκι με το γάλα άλλου ζώου ή ανθρώπου. Εάν δεν έχετε φάει ακόμα αρνάκι μαγειρεμένο στο γάλα αγελάδας δεν έχετε ιδέα τι θα πει φαγητό!
17. *Β΄ Παραλειπομένων* ΙΣΤ΄: 11-13. Εδώ το ιερό βιβλίο καταδικάζει τον Ασά επειδή εζήτησε την βοήθεια των ιατρών και όχι του θεού όταν αρρώστησε άσχημα. «*Και ιδού οι λόγοι Ασά οι πρώτοι και οι έσχατοι γεγραμμένοι εν βιβλίω βασιλέων Ιούδα και Ισραήλ. και εμαλακίσθη Ασά εν τω έτει τω ενάτω και τριακοστώ της βασιλείας αυτού τους πόδας, έως σφόδρα εμαλακίσθη·* ***και εν τη μαλακία αυτού ουκ εζήτησε τον Κύριον, αλλά τους ιατρούς. και εκοιμήθη Ασά*** *μετά των πατέρων αυτού και ετελεύτησεν εν τω τεσσαρακοστώ έτει της βασιλείας αυτού,*».
18. Για στομαχικά προβλήματα να μην πίνετε νερό αλλά να πίνετε κρασί. Απόστολος Παύλος, *Α΄ Πρός* Τιμόθεον Ε΄: 23
19. Πανάκεια της χριστιανικής ιατρικής το Ευχέλαιον, *Καθολική Επιστολή Ιακώβου* Ε΄: 13-15 και *Μάρκος* ΣΤ΄: 13. Επίσης και η επίθεση των χειρών ή πετσετών στον ασθενή, *Μάρκος* ΙΣΤ΄: 18, *Πράξεις* ΙΘ΄: 6, 11-12, κλπ. (Ποιό λάδι να είναι άραγε ποιο αποτελεσματικό;).

20. Εκτός από τα ευχέλαια, αφού δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους, για όλες τις τότε γνωστές και άγνωστες αρρώστιες έπλασαν εξορκισμούς. Οι Ανατολικοί Ορθόδοξοι έχουν πολλούς εξορκισμούς του Εβραίου Ελληνιστή Ιωάννου του Χρυσοστόμου και του Καππαδόκη Ελληνιστή Βασιλείου του Μεγάλου.

Σας παραθέτομε μικρό απόσπασμα από τον επίσημο εξορκισμό του Ιωάννου Χρυσοστόμου. Μπορείτε να τον χρησιμοποιείτε για τις αρρώστιες που αναφέρει με απόλυτη αποτελεσματικότητα! Είναι το μόνο αποτελεσματικό μέσο που εξαποστείλει «τας νόσους» στα όρη και στα βουνά. Παρατήσετε τους γιατρούς και τα φάρμακα...!

«Δέσποτα Κύριε, που διέσωσες τον Νώε και τον Αβραάμ ελευθέρωσες από θλίψεις. Που τον Μωυσή κάλεσες εξ Αιγύπτου και τον Ισραήλ εκ του Φαραώ διασώσας… βοήθησον και την δούλη σου (κάποια άρρωστη Μαρία), σβήσε τον πυρετό πράυνε το άλγος κάθε πονηρής ασθενείας και σήκωσε την δούλην σου από την οδυνηρή κλίνη.

Άγιε Ιερεμία… Άγιοι Τρεις Παίδες… Άγιοι Επτά Παίδες, Άγιε Θεράπων, Άγιε… Άγιε… Άγιε… δωρίστε στην δούλη του θεού Μαρία υγεία και διώξτε τον πυρετό και το ρίγος της κακιάς αυτής ασθένειας.

Εξορκίζω τις 72 ασθένειες τις οποίες έχει ο άνθρωπος, κεφαλόπονο, οφθαλμόπονο, οδοντόπονο, στηθόπονο, χειρόπονο, δυσουρία ή τρισουρία [ας μας εξήγησουν τί εστί τρισουρία. Τί να εννοεί άραγε ο μέγας πεφωτισμένος Χρυσόστομος! Ζητάμε διαφωτιστική απάντηση!] … εξορκίζω υμάς, αναχωρήστε και απέλθετε στα άγρια όρη… εξορκίζω πάντα τα ακάθαρτα παθήματα…».

Ι. Χρυσόστομος, αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως.
Oratio in infirmos (in servam Dei Maria).

Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς εδώ με τον «Μέγα Άγιο» Ιωάννη Χρυσόστομο..., αυτόν τον μοιραίο άνθρωπο για την κοινωνία και τον πολιτισμό! Ήταν αυτός που εδογμάτισε τα εξής: «***Καί σύ, άν διακρούσης τάς επωδάς και τάς φαρμακείας καί τάς μαγγανείας, καί αποθάνης τή νόσω, λαμβάνεις στέφανον, ωσάν οι μάρτυρες***.». Βγάλετε συμπέρασμα μόνοι σας!

(Για πολλά τέτοια μαργαριτάρια με μαγγανείες, μαγείες, εξορκισμούς αποπομπές δαιμόνων, κλπ., των Πατέρων της εκκλησίας, της *Βίβλου*, αποκρύφων βιβλίων, της *Σολομωνικής* καθώς και για θέματα Ιστορίας της Ιατρικής σε σχέση με Χαλδαϊσμό, Ιουδαϊσμό και Χριστιανισμό βλέπε διάφορα τμήματα των βιβλίων: *Αβραάμ ο Μάγος* και *Το θέατρο της Σωτηρίας* του κ. Μ. Θ. Καλόπουλου.).

Αλλά και ο Άγιος Βασίλειος ο «Μέγας» δεν πάει πίσω. Έχει γράψει και αυτός διαγνώσεις δαιμονοπαθειών και εξορκισμούς για την αποπομπή δαιμόνων. Βρείτε τα να δείτε «τί εστί σοφία πνευματική...!». Όποιος ή όποια υπέφερε από επιληψία, τρέλα ή διάφορες άλλες εγκεφαλικές διαταραχές είχε διαβόλους μέσα του ή μέσα της που έπρεπε να βγουν και να διωχτούν μακριά με κάθε τρόπο. Οι κυριότεροι χριστιανικοί τρόποι ήταν οι εξορκισμοί και τα βασανιστήρια. Στα *Ευαγγέλια* βλέπομε ταχτικά τον Χριστό να τσακώνεται με

δαιμόνια και να θεραπεύει «δαιμονιζομένους». Δύο ή τρεις φορές μάλιστα (*Ματθαίος* Η΄: 28-34, *Μάρκος* Ε΄: 1-21, *Λουκάς* Η΄: 26-36) έβγαλε τα δαιμόνια δαιμονισμένων και τα έβαλε μέσα σε αγέλες χοίρων καθώς τα ζώα έβοσκαν ανέμελα. Τότε οι χοίροι κατατρόμαξαν τόσο πολύ που έπεσαν σε μια λίμνη και πνίγηκαν. Θα επιθυμούσαμε πολύ να μάθομε αν τα δαιμόνια πνίγηκαν μαζί με τους χοίρους ή βγήκαν πάλι στη γη για να ξανακάνουν τα ίδια! Φαντασθείτε αλήθεια το θέαμα! Μια σχετικώς μικρή λίμνη γλυκού νερού (δεν είναι μεγάλη η λίμνη της Τιβειάδος) με (2000) δυο χιλιάδες πνιγμένους χοίρους (*Μάρκος* 5: 13) μέσ' 'τα νερά της! Καταπληκτικό! Δεν θα ήταν καλλίτερα να τα έστειλε κάπου μακριά, π.χ. στον γαλαξία της Ανδρομέδας; Παντοδύναμος ήταν, αλλά ίσως να μην ήξερε αυτόν τον γαλαξία...! Οι ειδήμονες θεολόγοι τί έχουν να μας απαντήσουν επί αυτών των σοβαροτάτων ερωτημάτων...;

Στο Βυζάντιο και στην Δυτική Ευρώπη υπήρχαν συνταγές ανατριχιαστικής ιατρικής δεισιδαιμονίας. Απολαύστε λοιπόν τέσσερις συνταγές που αναφέρονται στο βιβλίο της Λιλής Ζωγράφου, *Αντιγνώση*, σελίδα 369!

(1) Για παθήσεις ματιού: «Πάρε το δεξί μάτι βατράχου σε μεταξωτό πανί και κάν' το φυλακτό. Για το αριστερό μάτι πάρε το αριστερό μάτι του βατράχου». Η αλάθητη όμως αυτή οφθαλμολογική συνταγή είχε και τις μικροελλείψεις της, αφού δεν όριζε… το είδος του βατράχου!
(2) Για θεραπεία φαλάκρας: «Συχνή επάλειψη με κόπρανα χήνας»! Να λοιπόν μια ευκαιρία για υπερκέρδη! Αλοιφή από κουτσουλιές χήνας και η φαλάκρα είναι πια παρελθόν!
(3) Μια συνταγή για ίκτερο από την Αγγλία: «Να φάει ο άρρωστος 9 ψείρες με βούτυρο»! Αν τις φάει… χωρίς βούτυρο, τα αποτελέσματα δεν είναι εγγυημένα!
(4) Μια αρκετά πρόσφατη συνταγή για χολολιθίαση (του 18^{ου} αιώνα): «Διαλύστε κόπρανα προβάτου σε φρέσκο γάλα και ποτίστε τον άρρωστο»!

Επίσης για πολλές αρρώστιες είχαν εφεύρει θεραπείες δι' αιμορραγίας από πολλά σημεία τού σώματος που είχαν χαρτογραφήσει. Βεβαίως εκτός από την αντικανονικότητα και τα μοιραία αποτελέσματα αυτών των μεθόδων οι μολύνσεις έδιναν και έπαιρναν.

Όση λοιπόν σχέση έχουν οι συνταγές αυτές με την ιαματική επιστήμη της ιατρικής, άλλη τόση σχέση είχε και η θρησκεία με την ιατρική και κάθε επιστήμη. Σκεφθείτε ότι οι εμπνευσμένοι πιστοί του Βυζαντίου έξυναν (όπως ξύνουν ακόμα μερικοί) τις μπογιές των εικόνων και τις έκαναν ρόφημα-φάρμακο διά πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν (κάκωση). Οι μπογιές, όμως δεν ήταν τίποτε παραπάνω από επιβλαβείς ουσίες, όπως π.χ. οξείδιο του μολύβδου που βρίσκεται στην άσπρη μπογιά, το οποίο όταν το πιεις παθαίνεις μολυβδίαση! Αυτά τα ροφήματα με μπογιές εικόνων και η κυριολεκτική ασυδοσία των μοναστηριών ήταν μερικοί από τους λόγους της εικονομαχίας που τίναξε το Βυζάντιο στον αέρα. Επί της εικονομαχίας μελετήσετε και *Τό έπος τής Εικονομαχίας*, Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου, Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ, 2005, και θα μάθετε πολλά που δεν τα ξέρετε.

Είναι πραγματικά πάρα πολύ ενδιαφέρον και ταυτόχρονα κωμικοτραγικό, να διαβάζει κανείς ιατρικές θεραπείες και συνταγές των Βυζαντινών και των άλλων Ευρωπαίων κατά τον μεσαίωνα. Θα πείτε: είναι ποτέ δυνατόν να έγιναν αυτά από ανθρώπους; Αλλά να που είναι! Αν σκεφθούμε ότι ο Βυζαντινός αυτοκράτωρ, των ετών +886 - +912, Λέων VI ο Σοφός εξέδωσε νεαράν (νόμον), με αριθμό 65, στην οποία νομοθετεί τα εξής: «***Όποιος μέ τελειότητα φανή νά κάμη μαγικά δι' ιατρείαν σωματικής ασθενείας... νά παιδεύεται***

μέ εσχάτην τιμωρίαν...», τότε τί άλλο περισσότερο να πούμε εμείς;! Ευτυχώς που ήταν και σοφός αλλιώς ποιος ξέρει τί ... ;

Σ' Ανατολή και Δύση, σύμφωνα με τα διάφορα χριστιανικά δόγματα που ήταν βασισμένα στην *Αγία Γραφή*, οι αρρώστιες προέρχονταν από:

α) Προκαθορισμένα σχέδια του Θεού (*Ιωάννης* Θ΄: 1-3 «*Και παράγων είδεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής. και ηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· ραββί, τις ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή;* ***απεκρίθη Ιησούς· ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ.***».).

β) Την οργή, τιμωρία και δικαιοσύνη του Θεού ένεκα αμαρτιών, ανυπακοών, απιστίας, κλπ. (Αυτά ομολογούνται απανταχού στην *Παλαιά Διαθήκη*, *Μάρκον* Θ΄: 24 «*και ευθέως κράξας ο πατήρ του παιδίου μετά δακρύων έλεγε·* ***πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τη απιστία***», *Ιωάννην* Ε΄: 14 «... ***μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται.***», κλπ.).

γ) Επεμβάσεις τού διαβόλου (*Ματθαίος* ΙΒ΄: 43-45, *Λουκάς* ΙΑ΄: 24-26 θαυμάστε αυτό το «εξαιρετικό» χωρίο: «***Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου****, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημενον.* ***τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων.***». Εντός των θεοπνεύστων *Ευαγγελίων* και *Πράξεων* για διάφορες ασθένειες που προήλθαν από διαβόλους - ακάθαρτα πνεύματα - βλέπε: *Ματθαίος* Θ΄: 32, ΙΑ΄: 28, ΙΒ΄: 22, 28, ΙΖ΄: 15, *Μάρκος* Θ΄: 17, *Λουκάς* Θ΄: 39, ΙΑ΄: 14, 20, ΙΓ΄: 10-16, *Πράξεις* Η΄: 7, ΙΘ΄: 12.).

Έτσι ο ασθενής στις δύο πρώτες περιπτώσεις, έμενε αβοήθητος κι' ας γινόταν ό,τι ήθελε, ... ας τον έπαιρνε και τον εσήκωνε... Κατά την χριστιανική θεολογία δεν πρέπει να αντιστρατευόμαστε τις ασθένειες όταν είναι σχέδια, έλεγχοι και τιμωρίες του Θεού. Στην τρίτη περίπτωση ο ασθενής υπεβάλετο σε φρικτότατα βασανιστήρια, που καμιά νοσηρή φαντασία δεν κατασκεύασε, εκτός των Χριστιανών, για να βγει ο Σατανάς από μέσα του. Αλλά αντί να βγει ο Σατανάς, έβγαινε η ψυχή του. Ζήτω η ανοησία και η σχιζοφρένεια! Ούτως λοιπόν βασισμένοι, οι χριστιανοί άγιοι και θεοφόροι πατέρες αναθεμάτισαν και κατέστρεψαν την επιστημονική Ιατρική, τα δε Γυμναστήρια, Λουτρά και Ασκληπιεία ο χριστιανικός όχλος όχι απλώς και μόνο τα έκλεισε αλλά τα κατέστρεψε ολοσχερώς. Τύφλα να 'χουν ο Ιπποκράτης και ο Γαληνός, κ.ά., κατά το ρητό των χριστιανών θεοφόρων Πατέρων: «**Νοσεί Γαληνός, εκφοβεί δέ τάς νόσους ο Πέτρος ημών τάς σαγήνας ο πλέκων**.»!

Να λοιπόν πως κατάντησε η Ιατρική από τους Χριστιανούς 800 χρόνια μετά τον Ιπποκράτη και μετά τον Διοσκουρίδη και τον Γαληνό που προσπαθούσαν να θεμελιώσουν την Ιατρική στην επιστημονική παρατήρηση και την συστηματική μελέτη, να ανακαλύψουν φάρμακα, να κάνουν εγχειρήσεις, να συναγάγουν τρόπους θεραπειών, κλπ. Αλλά η *Βίβλος* και οι Πατέρες ως θεόπνευστοι κατέστρεψαν το έργο του Ιπποκράτη και μας επέβαλαν τις δικές τους δεισιδαιμονίες, προλήψεις, αρλουμπολογίες, ευχέλαια και εξορκισμούς... που προέρχονται από τον ίδιο τον Θεό Ιησού Χριστό! Ως γνωστόν, σχεδόν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου οι ιατρικοί όροι είναι σχεδόν όλοι είτε Ελληνικοί είτε Λατινικοί. Γιατί δεν είναι άραγε Εβραϊκοί ή Χριστιανικοί αφού ο Θεός τους, όλοι οι προφήτες και οι άγιοι τους είναι

οι μόνοι αποτελεσματικοί ιατροί; Μήπως μπορούν να μας απαντήσουν σαφώς οι φωστήρες του Εβραιο-Χριστιανισμού;

Για 1200 χρόνια η επιστημονική ιατρική χάθηκε. Η ανατομία ήταν ανύπαρκτη. Ο Leonardo Da Vinci (15 Απριλίου, 1452 – 2 Μαΐου, 1519) και μερικοί άλλοι αναγκάστηκαν με κίνδυνο της ζωής των να κλέβουν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας πτώματα φρεσκοπεθαμένων από φυλάκια νεκρών και νεκροταφεία για να σπουδάσουν το ανθρώπινο σώμα. Εάν συνελλαμβάνοντο θα ετιμωρούντο διά θανάτου σύμφωνα με τους χριστιανικούς θρησκοληπτικούς και σεμνότυφους κανόνες! Έτσι κατάφεραν τόσο αργοπορημένα να φτιάξουν πάλι ανατομικούς χάρτες του ανθρωπίνου σώματος. Σ' αυτούς η ανθρωπότητα οφείλει μεγάλη ευγνωμοσύνη.

Γιατί άραγε σήμερα όλοι οι πιστοί και οι ιερωμένοι χρησιμοποιούν τα επιστημονικά φάρμακα, τις επιστημονικές θεραπείες και τρέχουν στους γιατρούς και στα νοσοκομεία όταν αρρωσταίνουν; Γιατί τότε δεν θέτουν σε εφαρμογή τα ευχέλαια, τις προσευχές, τις παρακλήσεις, τους εξορκισμούς των Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων και όλες τις θεϊκά δοσμένες μεθόδους της *Πεντατεύχου* και ολόκληρης της θεοπνεύστου *Βίβλου*; Περιμένομε την απάντησή τους άνευ περιτροπών! Τουλάχιστον οι Μάρτυρες του Ιαχωβά, μένοντας πιστοί στη βλακεία τους, προτιμούν να πεθάνουν αντί να κάνουν μια απλή και σωτήρια μετάγγιση αίματος. Πόσοι κακόμοιροι άνθρωποι έχασαν την υγεία τους ή τη ζωή τους με το να έχουν προσκολληθεί σ' όλων αυτών των ειδών τις ανοησίες. Φρικιάζει κανείς όταν μελετάει αυτά τα θέματα...

Θεολογικές θέσεις για γυναίκα και έρωτα:

Εδώ αναφέρομε μερικές Εβραιογνωστικοχριστιανικές θεολογικές θέσεις για τη γυναίκα και τον έρωτα. Σε σύγκριση με όλα τα ανοσιουργήματα και συμπλέγματα που έχουν καταγράψει η *Καινή Διαθήκη* και όλοι οι *Πατέρες* της εκκλησίας αυτά που καταγράφομε εδώ είναι εξαιρετικά ολίγα.

Πολλοί θεολόγοι και ιερείς ισχυρίζονται ότι ο Χριστιανισμός ανύψωσε την κοινωνική θέση της γυναίκας. Διαβάστε λοιπόν τα μαργαριτάρια που είναι σπαρμένα μέσα στις επιστολές του Παύλου για τις γυναίκες (ειδικότερα ***Α΄ Πρός Κορινθίους***: π.χ. Ζ΄: 1-2. «Καλόν είναι εις τον άνθρωπον (= άνδραν) να μην αγγίζει γυναίκα. Αλλά προς αποφυγή της πορνείας, ο καθένας ας έχει τη γυναίκα του…», ***Πρός Εφεσίους*** Ε΄: 22-23, ***Α΄ Πρός Τιμόθεο*:** Β΄: 11-14 «Η γυναίκα πρέπει να μαθαίνει με ησυχία και πλήρη υποταγή. Στην γυναίκα δεν επιτρέπω να διδάσκει ή να εξουσιάζει τον άνδρα αλλά να μένει ήσυχη…» κ.λ.π.). «Μόνο γι' αυτά θα έπρεπε οι γυναίκες να είναι πιο Χριστιανές από τους άνδρες», όπως φώναζε ένας θεολόγος όταν ήμουν μαθητής γυμνασίου! Κατά τις αποφάσεις της 6ης οικουμενικής συνόδου, η γυναίκα δεν επιτρέπεται να ομιλεί!

Μια πολύ παράξενη και επικίνδυνη εφεύρεση για την φυσιολογική και ψυχολογική υγεία, την ευγονική και την διατήρηση του είδους, των Χριστιανών είναι η εξύμνηση και η παρότρυνση για τη διατήρηση της παρθενίας ως υπερτάτης αρετής και υψηλοτάτου ιδανικού. Έτσι απέκοψε τις ρίζες του έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ζωής και αγάπης. Αυτό έρχεται σε αντίφαση με την *Παλαιά Διαθήκη* όπου ο Μωυσής επιτρέπει τις φυσιολογικές σχέσεις και επιβάλει τον Γάμο. Εκτός από τον Μωυσή ο οποίος εκτός από την σύζυγόν του παρανόμως είχε πάρει και μια Αιθιόπισσα (*Αριθμοί*, κεφάλαιο 12), έχομε και πλήθος επιβητόρων μεταξύ των οποίων είναι οι κριτές Γεδεών και Σαμψών και οι βασιλείς Δαυίδ και Σολομών με τα μεγάλα χαρέμια τους, κ.ά.

Ένα σπουδαίο βιβλίο Bestseller πάνω στην αντιμετώπιση του σεξουαλικού ζητήματος είναι και το *Eunuchs for the Kingdom of Heaven* (Ευνούχοι για την Βασιλεία των Ουρανών) της γερμανίδας καθολικής θεολόγου Uta-Ranke Heinemann, εκδόσεις Pinguin, το οποίο και συστήνομε προς μελέτη. Μέσα στις *Επιστολές του Παύλου*, στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, σε διάφορα μέρη της *Ιεράς Παραδόσεως* και γραμματείας των Πατέρων κ.α. η αρετή της απολύτου παρθενίας είναι ξεκάθαρη και απευθύνεται και στους άνδρες και στις γυναίκες. Παντού επικρατεί η ψυχοπαθολογική εμμονή «μη μολυνθείς μετά γυναικών»! Η γυναίκα είναι μόλυνση, κατάρα, μίασμα... και όλα αυτά τα ωραία στολίδια με τα οποία την στολίζουν. Ο ερωτισμός, η συνεύρεση, η συνουσία, ο αυτοερωτισμός κλπ. δεν θεωρούνται όμορφες, φυσικές και φυσιολογικές ανάγκες του ανθρώπου αλλά καταδικάζονται ως βαριές αμαρτίες και ανθρώπινες αδυναμίες. Όποιος διανοείται ή διαπράττει κάτι από αυτά είναι ένοχος και πρέπει να έχει τύψεις και ενοχές μέχρι και την άλλη ζωή. Π.χ., βλέπε: ***Ματθαίος*** Ε΄: 27-30 «*Ήκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις, ου μοιχεύσεις.* ***Εγώ*** **(**ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μιλάει εδώ**)** ***δε λέγω υμίν ότι πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμησαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού.*** *ει δε ο οφθαλμός σου ο δεξιός σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμα σου βληθή εις γέενναν. και ει η δεξιά σου χείρ σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτήν και βάλε από σου· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμά σου βληθή εις γέενναν.*». Πάρα πολύ ωραία και καταστροφικότατα...!

Αφού έτσι το θέλησε ο διεστραμμένος, ψευδολόγος και κομπλεξικός Ιερός Αυγουστίνος, κ.ά., το ερωτικό στοιχείο της ανθρώπινης φύσης πρέπει να εξαλειφθεί πλήρως, αλλά οι συνεπαγόμενες παθήσεις ας αυξηθούν και τα φρενοκομεία ας γεμίσουν. Οι θεόπνευστοι πάπες, επίσκοποι, σύνοδοι κλπ. υιοθέτησαν αυτές τις διεστραμμένες θέσεις του παναθλίου Αυγουστίνου. Βεβαίως πολλοί απ' αυτούς δεν θα τηρήσουν αυτές τις αυστηρές εντολές αλλά θα αφεθούν σε παντός είδους όργια και κρυφές σεξουαλικές συνευρέσεις. Ο χορός των μανουαλιών, τα όργια και οι ακολασίες του Πάπα **Λέοντος Χ** και πολλών άλλων, καθώς και διάφορα μοναστηριακά όργια δεν αντιπροσωπεύουν παρά μόνο ένα πολύ μικρό μέρος όλων των οργιαστικών σεξουαλικών συμβάντων.

Έπρεπε επίσης να έχομε δυο μέτρα και δυο σταθμά: όσες γυναίκες και όσοι άνδρες είχαν «εκείνο το δαιμονάκι» που προκαλούσε στους άλλους ή στις άλλες σεξουαλικές επιθυμίες συλλαμβάνονταν και εξοντώνονταν με κάθε φρικτό βασανιστήριο και νοσηρό τρόπο. Όποια γυναίκα συλλαμβανόταν να έχει πλαγιάσει με «**incubus -bi**» (δαιμόνια που έκαναν έρωτα τη νύκτα με γυναίκες καθώς αυτές κοιμόνταν) και όποιος άνδρας συλλαμβανόταν να έχει πλαγιάσει με «**succubus -bi**» (δαιμόνια που έκαναν έρωτα τη νύκτα με άνδρες καθώς αυτοί κοιμόνταν) έπρεπε να αποδείξει ότι «δεν είναι ελέφας», αλλιώς την ή τον περίμεναν τα πιο επώδυνα βασανιστήρια μέχρις ότου ξεψυχήσει. Στη μαύρη βίβλο κατά των μαγισσών, το τρομακτικό βιβλίο, εγχειρίδιο, της καθολικής εκκλησίας *Malleus Maleficarum* (Η Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων) αναγράφονται διαγνωστικές, λεπτομερείς μέθοδοι για την διαπίστωση του αν η εγκυμοσύνη μιας γυναίκας προερχόταν από κανονικό άνδρα ή από incubus. Περιττό να γράψομε εδώ τί πάθαινε μια γυναίκα, αν είχε μείνει έγκυος από κανέναν incubus ή αν κανένας άνδρας είχε κοιμηθεί με succubus χωρίς να το έχει πάρει χαμπάρι...! Το αφήνομε στην φαντασία σας, ή στην ερευνητική μελέτη σας...

Σχετικά με ερωτύλους δαίμονες (τον Ασμοδαίο) διαβάστε και το βιβλίο *Τωβίτ*, το οποίο ανήκει στην χριστιανική *Παλαιά Διαθήκη* αλλά όχι στην *Εβραϊκή*. Γράφτηκε από άγνωστο συγγραφέα κατά τον δεύτερο αιώνα Π. Κ.Ε. Όποιος είναι με τα καλά του απορεί πως υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σ' ένα τέτοιο ανόητο τερατούργημα δαιμονολογί-

ας και δεισιδαιμονίας. Διαβάστε το από περιέργεια να δείτε τι θα πει κρετινισμός, με ερωτύλους δαίμονες, θανάτους, συκώτια και χολές ψαριών, καπνούς, τον αρχάγγελο Ραφαήλ, χρυσές δραχμές, και ένα σωρό ανόητα αντιαισθητικά και σαχλά παραμύθια. Ενώ λοιπόν οι Εβραίοι το απέρριψαν οι Χριστιανοί το περιμάζεψαν!

Επίσης όποιος άνδρας ή όποια γυναίκα υπέφερε από διάφορες εμμονές ή είχε αλλόκοτη όψη εθεωρείτο μάγος ή μάγισσα και έπρεπε πάση θυσία να θανατωθεί είτε με κάψιμο, είτε με πνίξιμο, είτε με διάφορα άλλα χριστιανικά βασανιστήρια. Πολλές χιλιάδες κόσμος πλήρωσαν πολύ ακριβά αυτές τις εμμονές τους μέχρι και αρκετά πρόσφατα. Θεσπέσια πράγματα άπειρης θεοπνευστίας έχομε εδώ... Η χριστιανική παράνοια και διαστροφή δεν έχει κανένα μέτρο. Πουθενά αλλού δεν έχουν σημειωθεί τέτοιοι παραλογισμοί, εγκλήματα, βασανιστήρια και φρικαλεότητες!

Στον Χριστιανισμό ακόμα και η τεκνοποίηση θεωρείται αμαρτία, κατά το *«... Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην καί εν αμαρτίαις εκίσσησέ με ή μήτηρ μου...»* του ***Εβραϊκού Ψαλμού*** Ν΄: 7 (ή ΝΑ΄: 5 σε άλλες εκδόσεις). Γίνεται μόνον εξ' ανάγκης («κατ' οικονομίαν» όπως τους αρέσει να λένε λογίως) για να μην σβήσει το ανθρώπινο γένος. Αυτό έγινε εκ των πραγμάτων αφού τελικά δεν ήλθε εκείνο το πολυπόθητο τέλος του κόσμου μαζί με εκείνη την περίφημη Δευτέρα Παρουσία που περίμεναν αμεσότατα οι πρώτοι Χριστιανοί και ο Παύλος. Ακόμα αυτή η εξ ανάγκης σεξουαλική συνεύρεση πρέπει να γίνεται χωρίς καμία απολύτως απόλαυση ηδονής και στο σκοτάδι. Η απόλαυση ηδονής είναι μεγάλη αμαρτία για τους διεστραμμένους Χριστιανούς. Τέλος η λεχώνα χρειάζεται ειδική ιεροπραξία για να εξιλεώσει την «αμαρτία» της, 40 μέρες μετά την γέννα· να σαραντίσει όπως λέει ο λαός, που σημαίνει ότι για 40 μέρες η μητέρα και το μωρό δεν μπορούν να εξέρχονται από το σπίτι τους. Μετά όμως, το πρώτο πράγμα που η μάνα οφείλει να πράξει είναι το να επισκεφτεί τον ιερέα για την ειδική ιεροπραξία με ευχές, εξορκισμούς, κλπ. Έτσι έχουν θεσπιστεί αυτά τα πράγματα από τον Μωσαϊκό Νόμο και από την Χριστιανική Εκκλησία. Η γυναίκα λοιπόν γίνεται απλώς μια καταραμένη βρεφομηχανή και αυτό μόνο εξ' ανάγκης. Μα το λέει και ο Παύλος στην ***Α΄ Πρός Τιμόθεον*** Β΄: 15, η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννά παιδιά. Άραγε, όσες γυναίκες για οποιοδήποτε λόγο δεν μπορούν να τεκνοποιήσουν θα ριφθούν στο πυρ το εξώτερο;

Εδώ εξηγώ ότι με τη λέξη «βρεφομηχανή», δεν θέλω καθόλου να υπερασπίσω την υπογεννητικότητα ή την ατεκνία. Ακόμα δεν θέλω να υπερασπίσω τα σημερινά ανώμαλα, ψυχοπαθολογικά και διαστροφικά ρεύματα της αφυλίας ή του ενιαίου φύλου! Η φύση τα έχει κανονίσει έτσι ώστε η γυναίκα να τίκτει, να γεννάει, με όλες τις σκληρές ταλαιπωρίες που αυτό συνεπάγεται. Διά τούτο πρέπει, η σωστή γυναίκα να είναι περισσότερο σεβάσμια από τον άνδρα. Θέλω λοιπόν να τονίσω ότι ο Χριστιανισμός, εκτός από τις αγίες και τις στείρες καλογριές του, δεν ανεγνώρισε τίποτα άλλο στο λαϊκό γυναικείο φύλο εκτός και μόνον το ότι ημπορεί να τικτει και αυτό εξ ανάγκης και «κατ' οικονομίαν». Πέραν τούτου, το γυναικείο φύλο δεν έχει αφ' εαυτού του υπόσταση, συναισθηματισμό, αισθητική, ψυχολογία, καλλιτεχνία, ευφυΐα και προσωπικότητα. Ούτε πρέπει να έχει μόρφωση, κρίση, σκέψη και ομιλία. Για χίλια περίπου χρόνια δεν είχε ούτε ψυχή. Μετά απεφάσισαν οι άγιοι τού Χριστιανισμού να δώσουν ψυχή και σ' αυτό!

Εί δυνατόν όμως, η γυναίκα να σταματήσει να είναι γυναίκα και με τις νηστείες, τον μοναχισμό και τις ταλαιπωρίες να κατορθώσει να σταματήσει τα έμμηνά της, το αίμα της ζωής δηλαδή. Ανάλογες και αντίστοιχες «αρετές» απαιτούνται και από τους άνδρες μοναχούς. Αυτά είναι μερικές από τις μεγάλες αρετές στον Χριστιανισμό, αλλά ταυτοχρόνως μεγάλη και η σχιζοφρένεια και η καταστροφική τακτική του. Στον Μωσαϊκό Νόμο τα γυναι-

κεία έμμηνα θεωρούνται μόλυνση και ακαθαρσία. Γι' αυτό απαγορεύεται να εισέρχονται οι γυναικες στα ιερά των χριστιανικών και Εβραϊκών ναών. Δεν μπορούν οι γυναίκες να γίνονται ιέρειες! Διαβάσετε τις σχετικές αναφορές του *Λευιτικού* ΙΕ΄: 19-30, ΙΗ΄: 19, 22, 29, Κ΄: 18, (*Δευτερονομίου*, κλπ.).

Σ' αυτά τα θέματα διαβάστε και το σπουδαίο βιβλίο *The X-Rated Bible* (Η Ακατάλληλη Βίβλος) του Αμερικανού καθηγητή Ben Edward Akerley. Έτσι λοιπόν το κλείσιμο στα μοναστήρια, ο αναχωρητισμός, ο ερημιτισμός, κλπ. σου δίνουν πολύ πιο βέβαιο εισιτήριο για τον Παράδεισο από το να αποκτήσεις και να αναθρέψεις οικογένεια...! Αυτό το τονίζει σαφώς και ο Απόστολος Παύλος στην επιστολή του ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** κεφάλαιο Ζ΄, όπου εκθειάζει την παρθενία και την θεωρεί υπέρτατη αρετή. Μελετήστε το προσεκτικά να δείτε περί τίνος πρόκειται! Αν τώρα κανείς ενδιαφέρεται να μάθει για τη νόσο των ασκητών, μοναχών, ερημιτών, αναχωρητών (νόσος του αγίου Αντωνίου) ας μελετήσει το βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη *Αναφορά στον Γκρέκο* όπου την περιγράφει θαυμάσια, διότι την έπαθε και ο ίδιος μια φορά που βρισκόταν στη Βιέννη.

Ήδη στο γνωστικοχριστιανικό *Ευαγγέλιο του Θωμά* (1ος - 2ος αιώνας) βρίσκομε τον στίχο 114 «Ο Σίμων Πέτρος τους είπε: 'Ας φύγει από ΄μας η Μαρία, διότι οι γυναίκες δεν είναι άξιες της Ζωής' …». Στην έκτη οικουμενική σύνοδο (Νοέμβριος +680, Κωνσταντινούπολις) παράδειγμα άκρας αμαρτωλότητας θεωρήθηκε η Ιεζάβελ (*Γ΄ Βασιλειών* ΙΣΤ΄-ΚΒ΄, *Δ΄ Βασιλειών* Θ΄) καθότι «*ηγάθηνε την κεφαλήν αυτής*». Στις γυναίκες επεβλήθηκαν: ατημέλητη κόμη, φαιά φελόνια, μακρείς χιτώνες και μανδήλες. Ακόμα, η έκτη οικουμενική σύνοδος απεφάσισε ότι οι γυναίκες δεν επιτρέπεται να ομιλούν σύμφωνα με τις συχνές επιταγές του «μεγάλου» αποστόλου Παύλου, από τον 1ον αιώνα! Πλήρης εχθρότητα κατά των γυναικών και του θηλυκού στοιχείου δηλαδή. (Ομιλήσαμε διά καταστροφικότητα…).

Για περισσότερη ανάλυση πάνω σ' αυτά τα θέματα από τους «Θεοφόρους Πατέρες» διαβάστε: Τον Τερτυλλιανό που θεωρούσε την Εύα και την γυναίκα γενικότερα ως προσωποποίηση της αμαρτίας, ως πόρτα του διαβόλου κλπ. Εξυμνούσε τον ευνουχισμό, τους ευνούχους για την βασιλεία των ουρανών και τις παρθένες νύμφες του Χριστού. Τον Ιερώνυμο, τον Βοήθιο (π.χ. «Η γυναίκα είναι ένας ναός χτισμένος πάνω σε ένα υπόνομο»). Κατά τον Χρυσόστομο η γυναίκα «είναι αναγκαίο κακό» και δηλώνει: «Η γυνή άπαξ ωμίλησε και το παν κατέστρεψε». Τον Ωριγένη (που αυτοευνουχίστηκε για τη βασιλεία των Ουρανών, ***Ματθαίος*** ΙΘ΄: 12), τον Κλήμεντα Αλεξανδρείας (π.χ. «Κάθε γυναίκα οφείλει να είναι γεμάτη ντροπή και μόνο από τη σκέψη ότι είναι γυναίκα»), τον Ιγνάτιο Λογιόλα. Ίσως ο Ιερός Αυγουστίνος να είναι ο πιο συμπλεγματικός απ' όλους, αν οι συγκρίσεις έχουν πλέον νόημα. Μεταξύ πολλών μας λέγει: «Οι γυναίκες δεν πρέπει να έχουν απολύτως καμιά διαφώτιση ή παιδεία. Αλλά πραγματικά πρέπει να απομονώνονται γιατί είναι η αιτία των μισητών και ακουσίων στύσεων στους αγίους άνδρες.». Τον Καλβίνο, τον Odo της Cluny (π.χ. «Το να αγκαλιάζεις μια γυναίκα είναι σαν να αγκαλιάζεις ένα τσουβάλι κοπριά»), τον Λούθηρο (π.χ. «Αν μια γυναίκα πεθάνει από τις πολλές γέννες δεν πειράζει. Άστε την να πεθάνει. Γι' αυτό άλλωστε πλάστηκε.»), τον πουριτανισμό του Προτεσταντισμού, και πολλά άλλα. Ο αγαπημένος Πατρο-Κοσμάς Αιτωλός έλεγε: «Εάν συναντήσω τον Διάβολο και μια γυναικα, πρέπει να περάσω από την πλευρά του διαβόλου διότι είναι πιο ακίνδυνος!».

Επίσης πολλοί από τους ανωτέρω Πατέρες και άλλοι για πολλούς αιώνες (γύρω στη χιλιετία και βάλε) διατύπωναν διάφορες γνώμες για το πότε γίνανε και που είναι οι ψυχές, πότε ενώνονται με το ανθρώπινο σώμα (ποια μέρα της κυήσεως ή ποια μέρα μετά τη γέννηση), αν οι γυναίκες έχουν ψυχή και πόσο καιρό η ψυχή μένει κοντά στο σώμα όταν ο άν-

θρωπος ξεψυχήσει και μετά πού πάει (και βράσε όρυζα!). Για χίλια χρόνια και βάλε οι γυναίκες δεν είχαν ψυχή, μετά όμως απέκτησαν και αυτές.

Πρέπει να το καταλάβετε: Χριστιανισμός και γυναίκες δεν μειγνύονται! Πώς μετά να μη βγει δικαιωμένος ο Sigmund Freud τον οποίο και πάλι η εκκλησία πολέμησε; Πώς να μην πάθουν κάτι αυτές οι γυναίκες και μαζί τους και οι άνδρες από όλους αυτούς τους εξαίσιους τρόπους ζωής που επεβλήθησαν από τους Χριστιανούς «θεοφώτιστους»; Πώς να μην δημιουργηθούν αμέτρητες νευρώσεις και ψυχώσεις και να μη γεμίσουν τα φρενοκομεία; Π.χ. τα παραληρήματα θρησκευτικού ή σεξουαλικού τύπου, κλπ., είναι συμπτώματα σχιζοφρένειας.

Ο Χριστιανισμός υιοθετώντας και ενσωματώνοντας όλες τις ανοησίες του εμετικού και καταστροφικού Γνωστικισμού δημιούργησε μια σχιζοφρενή αντιφατικότητα και καταστροφικότητα. Αν με την χάρη του χριστιανικού Θεού εφαρμόζαμε πιστά όλα όσα ο Χριστιανισμός ευαγγελίζεται εντός της *Καινής Διαθήκης* και της *Δογματικής* του, τότε το ανθρώπινο είδος θα είχε εκλείψει προ πολλού· μια επιδίωξη που διατηρούσε στην θεωρία του ο Γνωστικισμός και στην εφαρμογή την επεδίωκε διά του ευνουχισμού, αναχωρητισμού, ερημιτισμού, μοναχισμού, κλπ. Όλα αυτά τα συμπεριέλαβε ο Χριστιανισμός στους κόλπους του. Πάνω απ' όλα όμως, και οι δύο καταδίκασαν και καταρράκωσαν την γυναίκα και ως διαβολικό δημιούργημα και μάγισσα, την δε συνεύρεση ως θανάσιμη αμαρτία.

Άλλα θέματα

Από την ταλαιπωρία του σώματος, τη βρωμιά και την απλυσιά (αφού η παραμέληση και η τιμωρία του σώματος ήταν χριστιανικές αρετές, π.χ. *Α΄ Πρός Κορινθίους* Θ΄: 25-27) ο πληθυσμός της Ευρώπης κατά τον μεσαίωνα αποδεκατίστηκε από τις τακτικές φοβερές πανώλεις που εξαπλώνονταν με μεγάλη ταχύτητα, όπως και από τις συχνές φρικιαστικές θρησκευτικές σφαγές τρομερού φανατισμού και αριθμού θυμάτων. Ο κόσμος πίστευε ότι, σύμφωνα με την χριστιανική πίστη, οι πανώλεις ήταν θεόσταλτες τιμωρίες που τις πιο πολλές φορές προεμήνυον το πολυπόθητο τέλος του κόσμου. Επίσης, οι τόποι προελεύσεώς τους ήταν τα άστρα και οι πλανήτες. Πολλές φορές τις φέρνανε οι κομήτες και οι διάττοντες αστέρες. (Τρομακτικά παραδείγματα αντιεπιστήμης και δεισιδαιμονίας!). Δεν υπήρχε κανένα επιστημονικό ή έστω εμπειρικό μέτρο προλήψεως ή αντιμετωπίσεώς τους. Μόνο, μαζεύονταν όλοι μαζί στις Εκκλησίες για να προσευχηθούν. Οι άρρωστοι για να γίνουν καλά και οι υγιείς για να μην αρρωστήσουν και όλοι για να σωθούν μετά το τέλος του κόσμου. Τελικά μέσα στον κλειστό χώρο με τον τεράστιο συνωστισμό μετεδίδετο η αρρώστια και στους υγιείς και το αποτέλεσμα είπετο. Το δε τέλος του κόσμου είχε μπόλικες προβλέψεις αλλά πήρε και μπόλικες αναβολές και ακόμα παίρνει... «Ο νοών νοησάτω!».

(Ας μας επιτραπεί εδώ να προσθέσομε ότι, για την εποχή που μιλάμε, δεν ήταν ολίγα τα πλοία που χάθηκαν με τα πληρώματά τους επειδή έχασαν την πορεία τους και ναυάγησαν, εφ' όσον απαγορευόταν αυστηρώς να κοιτάξουν τον ουρανό με τ' άστρα για να προσανατολιστούν μέσα στη νύχτα. Τα άστρα και οι πλανήτες ήταν γεμάτα με διαβόλους και αρρώστιες και το κοίταγμα τους αποτελούσε μεγάλη αμαρτία. Κάθε ρομαντισμός και φυσιολατρία ένεκα του έναστρου ουρανού ήταν απαγορευμένα ως μεγάλες αμαρτίες και ετιμωρούντο με σκληρές ποινές. Πολύ θεόπνευστες αυτές οι απαγορεύσεις της Χριστιανικής Εκκλησίας!).

Βεβαίως και οι παράλογες υπερβολικές νηστείες των Χριστιανών συνέβαλαν στην εξασθένηση των πληθυσμών και τους κατέστησαν ευάλωτους στις αρρώστιες. Στην ορθό-

δοξη-καθολική εκκλησία οι μέρες νηστείας καλύπτουν το ήμισυ του έτους και πλέον. Μεταξύ αυτών υπάρχουν μία δεκαπενθήμερη και δύο σαρανταήμερες περίοδοι αυστηρής νηστείας, ακόμα και βασικών τροφών, όπως π.χ. το λάδι. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πόσο καταστροφικές για την υγεία είναι η τεσσαρακοστή (πριν το Πάσχα) και το σαρανταήμερο (πριν τα Χριστούγεννα)! Πολλοί λόγοι συνέβαλαν στη θέσπιση των νηστειών στον Χριστιανισμό. Μερικοί απ' αυτούς ήταν, οικονομικής ανάγκης, θεολογικοί λόγοι, μετανοίας και συντριβής, προχριστιανικών παραδόσεων, Ιουδαιογεννών αιρέσεων (π.χ. Φαρισαίοι, Εσσαίοι), εξασκήσεως εγκρατείας, για να λάβει κανείς τη θεία κοινωνία κλπ. Δεν ήταν οι λόγοι της αποτοξίνωσης και της υγιεινής διατροφής όπως έχει γίνει τελευταία της μόδας να επικαλούνται μερικοί αμαθείς ή συνωμότες. Για άλλες λεπτομέρειες αυτού του θέματος μελετήστε το άρθρο: *Μεγάλο αφιέρωμα στην Υστέρα Αρχαιότητα*, και ειδικά το μέρος: *Δύο* ***χριστιανικαί πρωτοτυπίαι***: *«Η ποινικοποίησις του διαιτολογίου και η καταδίκη της γενετησίου ορμής και της αναπαραγωγής»,* Περιοδικό *Ελληνικόν Π*άνθεον, τεύχος 17, σελίδα 84 ..., και τα σχετικά κεφάλαια από το σύγγραμμα του Γιάνη Κορδάτου, *Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός*.

Αλλά και το κλείσιμο πολλών χιλιάδων νέων και νεανίδων στα μοναστήρια στέρησε την κοινωνία από πολύ νέο έμψυχο υλικό, τεκνοποίηση, ικανούς στρατιώτες και λειτουργούς των κρατικών υπηρεσιών σε όλα τα μέρη που επικράτησε ο Χριστιανισμός. Ουσιαστικά, αυτά τα μοναστήρια έφεραν την εξασθένηση και την τελική καταστροφή της χριστιανο-θεοκρατικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Το νεοϊδρυθέν Ελληνικό Κράτος προσπάθησε πολλές φορές να χτυπήσει τις νηστείες και τα μοναστήρια για να καλυτερεύσει η φυσική κατάσταση των Νεο-Ελλήνων, αλλά δυστυχώς δεν κατάφερε σπουδαία αποτελέσματα, αφού η εκκλησία είχε κατορθώσει να το καπελώσει κυριολεκτικά. (Διαβάστε τα δύο Ελληνικά βιβλία με τον ίδιο τίτλο *Ρασοφόροι,* το ένα του Καρανικόλα και το άλλο του Αγγελίδη, για να δείτε τη συμφορά που έπαθαν οι Νεοέλληνες. Και τα δύο βιβλία έχουν πάρα πολλά φρικιαστικά στοιχεία και απίθανες λεπτομέρειες πάνω σ' αυτά τα θέματα).

Υπάρχουν επίσης πάμπολλες μαρτυρίες και αναφορές ότι κατά τους χρόνους μετά την άλωση (+1453) μέχρι και τον 19^{ον} αιώνα, οι ορθόδοξες εκκλησίες Ελλάδος και Ρωσίας εμπόδιζαν με κάθε τρόπο την εισαγωγή και διδασκαλία των επιστημών στα σχολεία και στα πανεπιστήμια των ανωτέρων χωρών. Έφτασαν σε σημείο να εκτραπούν κατά του Ρήγα Φεραίου για τις απόψεις του σ' αυτό το ζήτημα καθώς και να καταστρέψουν σχολές, π.χ. της Σμύρνης, κ.ά. Επίσης η ζωή, τα παθήματα και ο μαρτυρικός θάνατος του Θεοφίλου Καΐρη μαρτυρούν κατά πόσο η εκκλησία ανεχόταν την μόρφωση των νέων, την ίδρυση σχολών και αλλαγές για την απαλλαγή από τον σκοταδισμό. Ακόμα και σήμερα η στάση τους στο θέμα αυτό είναι ασαφής. Μας τα λένε μασημένα, μια έτσι και μια αλλιώς και ανάλογα με το ποιος μιλά στην εκάστοτε περίπτωση.

Αν μελετήσομε λοιπόν τις παραπάνω παραπομπές και τα θέματα που προτείνομε, τότε δημιουργείται το ερώτημα: είναι ποτέ δυνατόν ένα πνευματικό ίδρυμα που φέρει τον τίτλο του Πανεπιστημίου και ειδικά στην Ελλάδα, με ελαφρά την συνείδηση, να απονέμει τιμητικόν τίτλο σε έναν ιερωμένο που δεν έχει επιδείξει καμιά επιστημονική δράση, αλλά αντιθέτως ανήκει στην ομάδα ανθρώπων που καλείται εκκλησία και προπαγανδίζει μια θρησκεία που είναι αποδεδειγμένα ένοχη για όσα εδώ της καταμαρτυρούμε συν πολλά άλλα; Όπως είναι γνωστό η λέξη πανεπιστήμιο, που χρησιμοποιήθηκε κυρίως από τον Αριστοτέλη, (*Αναλυτικά Πρότερα* 64^{α}-34), σημαίνει το μορφωτικό ίδρυμα που ασχολείται με «πάσαν επιστήμην».

Η επιστήμη στηρίζεται στη συνεχή έρευνα που προκαλείται από το άγνωστο, την αμφιβολία και την ανάγκη των ανθρώπων να δίνουν ολοένα και πιο κατανοητές απαντήσεις στις διάφορες ερωτήσεις, καθώς και στη δυνατότητα εφαρμογών όλων των επιστημονικών επιτευγμάτων για διαφόρους σκοπούς. Αντιθέτως, η θρησκεία βασίζεται στην ακλόνητη πίστη χωρίς έρευνα. Το δόγμα της πίστης είναι το «**πίστευε και μη ερεύνα**» όπως το διατύπωναν οι οικουμενικές σύνοδοι, οι εκκλησιαστικοί Πατέρες και Σχολές των τεσσάρων-πέντε πρώτων αιώνων. Ο *Ιωάννης* το λέγει καθαρά Κ΄: 29 «*λέγει αυτώ ο Ιησούς· ότι εώρακάς με, πεπίστευκας·* ***μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες***.». Η ρήση είναι σαφής. Πίσετυε χωρίς να δεις και θα είσαι μακάριος. Πλήρης προβατισμός δηλαδή! Στον Χριστιανισμό η απιστία είναι η μεγαλύτερη αμαρτία και ισχύει: Αμφιβολία = Έλλειψη Πίστεως = Αμαρτία!}

Η παραδοσιακή και παραπλανητική δήλωση «*ερευνάτε τάς γραφάς*» είναι πλαστή και κίβδηλη. Αυτή η ρήση δεν υπάρχει απολύτως πουθενά μέσα στη *Βίβλο* σε προστακτική έγκλιση. Η εκκλησία συστήνει μόνο την ακαταλαβίστικη, την εγκωμιαστική και την προεξοφλημένη «έρευνα» των γραφών. Διάβαζε τις γραφές και ότιδήποτε ανοησία, παραλογισμός, κτηνωδία, καταστροφικότητα, ανηθικότητα, κλπ. υπάρχει εκεί μέσα εσύ πρέπει να την αποδέχεσαι ασυζητητί διότι αυτά είναι εκ προοιμίου λόγια του ίδιου του Θεού! Ουδέποτε η χριστιανική θρησκεία επέτρεψε να κρίνει κανείς ελεύθερα, επιστημονικά και αμερόληπτα τις «ιερές» γραφές ή να τις μεταφράσει σε απλή λαϊκή γλώσσα! Μόνο όσες ερμηνείες των γραφών ενέπιπταν εντός του δόγματος ή ενίσχυαν αυτό εγίνοντο δεκτές. Οι άλλες καταδικάζονταν ως αιρετικές ή σατανικές και ετιμωρούντο με διάφορες σκληρές ποινές μέχρι και την θανατική. Είναι γνωστά όλα τα φρικιαστικά κολαστήρια που υπέμενε μέχρι τελικής εκπνοής κανείς που έκανε το φρικτό λάθος να τολμήσει να κρίνει έστω και στο ελάχιστον τι ... (Π.χ., Geleyn Cornelius, William Tyndale, Giordano Bruno, τον ιατρόν Servetus της Ελβετίας, Galileo Galilei, και αμέτρητοι άλλοι.).

Στη θρησκευτική λοιπόν σκέψη και πίστη, ουδέποτε τίθεται θέμα αμφιβολίας και ουσιαστικής επιστημονικής έρευνας. Ας μας πούνε οι πιστοί και οι ιερωμένοι αν αμφιβάλουν καθόλου για την Ανάσταση του Χριστού ή του Λαζάρου, ή ότι ερευνούν να βρουν αν ισχύει ή όχι το δόγμα της Αγίας Τριάδος και όλα τα άλλα δόγματά τους. Γι' αυτό κάθε θρησκεία αλλά και κάθε αίρεση ισχυρίζεται ότι αυτή είναι η μόνη σωστή και όλες οι άλλες είναι λάθος και συνεπώς συνέβαλαν και συνεχώς συμβάλλουν στον σκοταδισμό, αφού κρατάνε την αλήθεια από τα κέρατα! Η χριστιανική θρησκεία για 1500 χρόνια βύθισε τον κόσμο σε ένα φοβερό σκοτάδι, στον ρύπο, στην αρρώστια, στην αμορφωσιά, κλπ., για να κερδίσει ο κόσμος την άλλη ζωή, την επουράνια. Για να κερδίσεις την άλλη ζωή την επουράνια πρέπει να μισήσεις αυτήν εδώ την επίγεια! Έτσι, **ο Χριστιανισμός έχει χαρακτηριστεί,** από πολλούς σπουδαίους ερευνητές και επιστήμονες, **ως η μεγαλύτερη συμφορά, το μεγαλύτερο κακό, που συνέβη ποτέ στην ανθρώπινη ιστορία**. Συμφωνούμε και εμείς απόλυτα με αυτό το συμπέρασμα!

Μόνο όταν πλέον τα ανήσυχα πνεύματα, άρχισαν πάλι να ερευνούν το 1/10000 (κατά τις εκτιμήσεις των ειδικών) που απέμεινε από τις τόσες και τόσες καταστροφές από τα ως εκ θαύματος διασωθέντα αρχαία συγγράμματα και όταν το κράτος άρχισε να παίρνει σιγά-σιγά δύναμη στα χέρια του, παραμερίστηκε, ολίγον κατ' ολίγον η Εκκλησία και είδε ο κόσμος μια καλή φωτεινή μέρα (μην ξεχνάτε ότι στα αγγλικά ο χριστιανικός εκκλησιαστικός μεσαίωνας αποκαλείται και Έτη ή Εποχές Σκότους –Dark Ages–.).

Δεν είναι άλλωστε καθόλου λίγες οι βιαιοπραγίες που συνέβησαν και από τα αναγεννησιακά χρόνια μέχρι και σήμερα, για να περάσομε σ' αυτήν την μεταβατική εποχή της

σχετικής (όχι ακόμα πλήρους) ελευθερίας των πεποιθήσεων. Και μη μας πουν οι θεολόγοι και ιερείς ότι ζήτησαν συγνώμη και συγχώρεση για τα μακάβρια καμώματά τους σύμφωνα με τη βιομηχανία συγχωρέσεων που έχουν κατά καιρούς δημιουργήσει ή όπως ο Πάπας Ρώμης τα τελευταία χρόνια έκανε της μόδας. Εμείς βεβαίως δεν έχομε ακούσει καμιά ακόμα απολογία από τους Χριστιανούς της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας. Αλλά θα είναι ανώφελο. Μπορούν να βάλουν και ένα μαγνητόφωνο να μας επαναλαμβάνει συνεχώς τις λέξεις συγνώμη και συγχώρεση. Δυστυχώς όμως με τέτοια τεχνάσματα δεν αποκαθίστανται οι βαριές αναπηρίες και τα πλήγματα που προκάλεσαν στην ιστορία του πολιτισμού ούτε θα επανέλθουν τα χρόνια που χάθηκαν, ούτε θα επιταχύνουν την εξέλιξη και την πρόοδο της ανθρωπότητας. Αν είχαν λίγο φιλότιμο έπρεπε να κηρύξουν εαυτούς εκτός υπάρξεως.

Τα γεγονότα από το 313 Κ.Ε. έως και πρόσφατα μπορούμε να πούμε ότι φανερώνουν πως αν οι ίδιοι άνθρωποι πάρουν πάλι το επάνω χέρι, ουαί και αλίμονο στην ανθρωπότητα. Ο Θεός να βάλει το χέρι του! Απλώς τώρα δεν τους παίρνει να κάνουν και πάλι τα ίδια λόγω της κοσμικής εξουσίας. Ευχόμαστε να την γλιτώσομε αυτή την φορά. Όμως κάθε λίγο και λιγάκι ακούμε, ακόμη και σήμερα, τον έναν ή τον άλλον ιερωμένο και θεολόγο να καταπολεμεί την μία ή την άλλη επιστημονική θεωρία (π.χ. ηλιοκεντρική θεωρία, διάφορες θεωρίες περί σύμπαντος, Δαρβινική θεωρία της εξέλιξης, ψυχιατρική εν γένει και ιδιαιτέρως του Freud, εξωσωματική γονιμοποίηση, διακοπή κυήσεως, κλωνοποίηση, ευθανασία, τρόπους ταφής και εναποθέσεως του σώματος, κλπ.) τον έναν ή τον άλλον επιστήμονα ή φιλόσοφο, για λόγους που κυρίως προέρχονται από τα δόγματα της *Θεόδοτης Βίβλου* και *Ιεράς Παράδοσης*, αλλά όχι μόνον. Από ό,τι διαβάζομε, βλέπομε και ακούμε, αντιλαμβανόμαστε ότι καραδοκούν για να ξανααρπάξουν την ευκαιρία (σαν αυτήν που τους πρόσφερε ο «μέγας» ανόητος Κωνσταντίνος). Δεν είναι καθόλου λίγα τα επεισόδια στην σύγχρονη Ελληνική ιστορία που η εκκλησία επεμβαίνει αυταρχικά σε διάφορα πολιτικά ζητήματα. Π.χ. επεμβαίνει στα βιβλία που διδάσκονται στα σχολεία και τα διαστρευλώνει προς το συμφέρον της δημιούργησε μεγάλο ζήτημα με τις πολιτικές ταυτότητες, το Ευρωπαϊκό σύνταγμα, αθετεί την ανεξιθρησκεία και την θρησκευτική ελευθερία, κ.ά.

[Η απύθμενη πολυπλοκότητα στο σύμπαν, στην βιολογία, βιοχημεία, επιστήμη, κλπ., φανερώνουν τον νόμο τής εξελίξεως και όχι σοφή και τέλεια δημιουργία. Μια σοφή δημιουργία από ένα παντοδύναμο και πάνσοφο όν θα ήταν απλή και εύκολη και όχι τρομακτικά πολύπλοκη. Τα ίδια ισχύουν και λόγω της ατέλειας, ασθένειας και αντιφάσεως που απαντώνται παντού στη δημιουργία. Δεν είναι αυτά γνωρίσματα παντοδυνάμου και πανσόφου θεότητος! Τι λέτε αναγνώστες; Είναι;]

Πλήρες άρθρο περί ευθανασίας περιέχεται στο περιοδικό *Ελληνικόν Πάνθεον*, 33, σελίδες 63-79, εντός του οποίου αναπτύσσεται το ζήτημα από πολλές πλευρές. Εκεί εκτίθεται και η χριστιανική δογματική και καταστροφική άποψη επί του θέματος. Η ευθανασία όπως και η αυτοκτονία έχουν δογματισθεί και καταδικαστεί από τον Χριστιανισμό σε ασυγχώρητες αμαρτίες σε κάθε περίπτωση. Διά τούτο δεν ψάλλεται νεκρώσιμος ακολουθία και χριστιανική κηδεία δεν τελείται ακόμα και σε ορθοδόξους Χριστιανούς που είχαν την κακή τύχη φτάσουν μέχρι του σημείου να χρησιμοποιήσουν αυτές τις μεθόδους θανατου! Καλά να κάνουν αυτά με τους πιστούς των, αλλά έχουν την δύναμη να τα επιβάλλουν στους άλλους που δεν είναι Χριστιανοί ή ανήκουν σε αιρέσεις που επιτρέπουν την ευθανασία. Η εκκλησίες έχουν γίνει κράτη εν κράτεσιν και όχι μόνον εμποδίζουν τα νομοθετικά έργα των κοινοβουλίων και τις αποφάσεις των κυβερνήσεων αλλά πολλές φορές αυτές απόφασίζουν διά του παρασκηνίου και του εκβιασμού. Οι Χριστιανοί έθεσαν το δόγμα: «Ο

μόνος που έχει δικαίωμα να διακόπτει την ζωήν είναι ο Θεός, ο οποίος είναι και ο μόνος υπεύθυνος διά την δημιουργίαν της.». Με αυτό νομίζουν ότι έχουν κάθε δικαίωμα να κάνουν ό,τι θέλουν με όλους.

Η ευθανασία, κλπ., δεν είναι καν θέμα πλειοψηφίας. Είναι καθαρά προσωπικό ζήτημα. Αν κύριε τάδε δεν σου αρέσει, ουδέν πρόβλημα, δικαίωμά σου. Ποτέ σου να μην την χρησιμοποιήσεις. Δεν σε εξαναγκάζει κανείς. Αν όμως έστω το 1% επιθυμεί την δυνατοτητα εκλογής της ευθανασίας ως μεθόδου αξιοπρεπούς αποβιώσεως, δεν είναι κανενός άλλου δουλειά για να αντιδράσει εναντίον αυτής της ενσυνείδητης επιθυμίας του 1%, η οποία μάλιστα δεν έχει να κάνει με κανέναν άλλον, όπως κανείς λ.χ. δεν αντιδρά στην όρεξή μου για κάποιο φαγητό. Δεν είναι δουλεία ούτε των νόμων, ούτε των εκκλησιών, ούτε κυβερνήσεων, ούτε, ούτε. ούτε... Μάλιστα δε το κράτος έχει εντεταλμένη υποχρέωση διά νόμων να διασφαλίσει την σωστή, αξιόπιστη και πολιτισμένη διεκπεραίωση και εκτέλεση αυτής της επιθυμίας του 1%.

Όσοι λοιπόν είναι σοβαροί επιστήμονες, αφήνοντας κατά μέρος τις προσωπικές προτιμήσεις, μη επιστημονικές σκέψεις και ανησυχίες, ας επανεξετάσουν το ενταύθα θέμα και ας αποφασίσουν αντικειμενικά και ανεπηρέαστα για την ευθύνη που φέρουν, κάτω από το βάρος όσων αναφέρονται σε ολόκληρη την Εβραιοχριστιανική *Βίβλο* και των γεγονότων που διδάσκει η αμερόληπτη Ιστορία.

Σημείωση περί Ψυχής

Κατά την αρχαία κλασσική πεποίθηση ή αντίληψη, ψυχή είναι η ζωογόνος συμπαντική αρχή διάφορος τού υλικού σώματος η οποία, ως θεμελιώδης και πρωταρχικός νόμος του σύμπαντος, παράγει την ζωή και την συνείδηση και διαχέει τα πάντα. Η Καρτεσιανή αντίληψη περί ψυχής λέγει ότι ψυχή είναι μια άυλος ουσία που παράγει την νόηση. Σήμερα, ως σύγχρονη αντίληψη της ψυχής θεωρήθηκε ο νους ο οποίος παράγει την νοητική λειτουργία.

Η χριστιανική αντίληψη λέγει ότι ψυχή είναι η ζωτική πνοή που ενεφύσησε ο Θεός της *Παλαιάς Διαθήκης* Γιαχβέχ στον Αδάμ. Αυτό κατά την Ελληνική κλασσική αντίληψη δεν ημπορεί να ονομαστεί ψυχή. Εν προκειμένω υπάρχει η εξής δεινή αντίφαση. Εάν η ζωτική ψυχή η οποία μπαίνει στον άνθρωπο υπό της ζωτικής επενεργείας του Χριστιανικού-Εβραϊκού Θεού είναι αυτό το οποίο τον διατηρεί στην ζωή ενόσω διαμένει εντός αυτού και όταν φεύγει (ωσάν να την βγάζει κάποιος με μια λαβίδα) αποθνήσκει, τότε τα ζώα πως ζούνε αφού, κατά την Εβραιοχριστιανική αντίληψη, σ’ αυτά ο Θεός δεν ενεφύσησε τέτοια ζωτική πνοή· συνεπώς θα έπρεπε να μην ζουν. Ούτως και βεβαίως αυτή η ζωτική πνοή δεν ημπορεί να δώσει αθάνατον ζωή.

Επειδή υπήρχε αυτό το ζήτημα, δηλαδή το πώς τα ζώα ζουν, διά τούτο ο Χριστιανισμός προσπάθησε να διορθώσει αυτή την αντίφαση. Ο ιερεύς θεολόγος Θωμάς Ακινάτης έδωσε μια «λύση», που έγινε και δόγμα της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας, στην σύνοδο της Βιέννης το 1311. Είπε λοιπόν ότι αυτό που ειδικώς τοποθετεί ο θεός στον άνθρωπο δεν είναι η ζωτική πνοή αλλά η λογική ψυχή η οποία παράγει την λογική και την συνείδηση. Βεβαίως και αυτό δεν έλυσε το πρόβλημα. Δεν ευσταθεί διότι και τα ζώα κάνουν λογικές πράξεις, δεν ζουν παραλόγως και αναλόγως του είδους έχουν έναν βαθμό συνειδήσεως.

Ασχέτως τούτων, η λογική ψυχή εξαφανίζεται και αυτή με τον θάνατο, γεγονός που δεν υποστηρίζει την αθανασία της ψυχής. Επομένως διά τι είδους αθανασία ομιλούν οι χριστιανοί. Οι χριστιανοί απλούστατα, και εδώ έγκειται το χριστιανικό παράδοξο, ομιλούν για κάτι αντίθετο της αθανασίας τής ψυχής. Αυτή την ίδια τακτική εφαρμόζουν επίσης διά κάθε Ελληνική ιδέα· δηλαδή, αντ' αυτής υιοθετούν την αντίθετόν της. Αντί λοιπόν για αθανασία ψυχής ομιλούν για ανάσταση τού σώματος. Με μια θαυματουργική επέμβαση ή προσταγή του Θεού των θα αναστηθούν τα σώματα και όπως δογματίσθηκε θα είναι τα ίδια σώματα με αυτά που έχομε κατ' όψιν και καθ' ύλην, εκτός ίσως ορισμένων σεξουαλικών και αφοδευτικών μετατροπών, και θα αποτελούνται από τα ίδια χημικά μόρια. Αυτή είναι η παράδοξη χριστιανική αντίληψη.

ΕΡΩΤΙΣΜΟΣ– ΓΥΝΑΙΚΕΣ – ΓΑΜΟΣ – ΔΙΑΖΥΓΙΟ – ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πριν αρχίσομε την ανάπτυξη του παρόντος θέματος πρέπει να τονίσομε ότι ένα από τα θεμελιώδη δόγματα όλων των χριστιανικών εκκλησιών είναι το ότι η *Αγία Γραφή* ή *Βίβλος* = *Παλαιά* + *Καινή Διαθήκη* είναι θεόπνευστη ή αλλιώς ο «λόγος του Θεού». Στην ορθόδοξη και καθολική εκκλησία στις πηγές της πίστεως και των δογμάτων συμπεριλαμβάνεται και η *Ιερά Παράδοσις*, η οποία αποτελείται από τα συγγράμματα των Πατέρων, τις αποφάσεις συνόδων και συμβουλίων και πολλά άλλα γραπτά και παραδόσεις. Θα μιλήσομε λοιπόν σύμφωνα με αυτή την αρχή. Δηλαδή, όπως όλες οι χριστιανικές εκκλησίες έτσι και εμείς θα θεωρήσομε το δόγμα της θεοπνευστίας των γραφών ως θεϊκό και απαράβατο δόγμα, το οποίο τονίζεται και εκπηγάζει τουλάχιστον από:

1. ***Πράξεις των Αποστόλων*** 2: 1- 4 «*και εν τω συμπληρούσθαι την ημέραν της πεντηκοστής ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν επί το αυτό. και εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας, και επλήρωσεν όλον τον οίκον ου ήσαν καθήμενοι· και ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσεί πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών,* ***και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου****, και ήρξαντο λαλείν ετέραις γλώσσαις καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοίς αποφθέγγεσθαι.*».
2. ***Β΄ Πρός Τιμόθεον*** 3: 16 «***πάσα γραφή θεόπνευστος*** *και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη,*».
3. Πολλά άλλα χωρία της *Βίβλου* (π.χ. *Β΄Σαμουήλ* ή *Βασιλειών* 22: 31, *Παροιμίαι* 30: 5) και της *Παραδόσεως* και αποφάσεις συνόδων, συμβουλίων, διαβουλεύσεων, κλπ.

Αν το δόγμα της θεοπνευστίας των γραφών ακυρωθεί, τότε ολόκληρο το οικοδόμημα της χριστιανικής πίστεως καταρρέει μαζί του σαν χάρτινος πύργος. Διά τούτο και διατηρείται ως κόρη οφθαλμού σε όλες τις χριστιανικές αιρέσεις ανεξαρτήτως, αρχής γενομένης από τον πρώτο θεολόγο του Χριστιανισμού τον ίδιο τον Απόστολο Παύλο, όπως είδαμε μόλις στην *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 16, και όπως εδογματίστηκε από πολλές θεόπνευστες συνόδους.

Ακόμα πρέπει να αναφέρομε ότι η *Βίβλος* βρίθει από κείμενα που περιγράφουν διάφορα συμβάντα και περιστάσεις τα οποία αναμειγνύουν τρομερές αγριότητες και απερίγραπτη βία με τον ερωτισμό και το σεξ. Δεν θα τα καταγράψομε όλα διότι είναι πάρα πολλά. Παρακάτω όμως, δίνομε μερικές αναφορές ως επαρκές δείγμα και μετά ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης ας τις μελετήσει προσεκτικά μαζί με άλλες που θα βρει μόνος του από ένα έγκριτο βιβλικό πρωτότυπο. Αν δεν καταλαβαίνει τη βιβλική γλώσσα, τότε του επισημαίνομε να μελετήσει από μια καλή κατά λέξει μετάφραση χωρίς θεολογικές ερμηνείες, διότι οι διάφοροι θεολόγοι διαστρέφουν το πρωτότυπο και την αλήθεια. Ακόμα και η κατά λέξει μετάφραση πρέπει να είναι η σωστή, καθ' ότι έχω στα χέρια μου πολλές μεταφράσεις οι οποίες είναι σκοπίμως εσφαλμένες. Εκτός του ότι ή κάθε βιβλική έκδοση, μετάφραση ή ερμηνεία προσπαθεί να αποκρύψει όσο ημπορεί τα κακώς κείμενα στην *Βίβλον*, προσπαθεί επίσης να εξυπηρετήσει την εκάστοτε αίρεση που την εξέδοσε.

Πρώτον αναφέρομε ολίγα βιβλικά εδάφια για να μελετηθούν προσεκτικά από την «*Αγία Γραφή*» και να εξεταστούν σε σχέση με ολόκληρα τα κείμενα ή τα κεφάλαια εντός των οποίων ευρίσκονται. Οι ενδιαφερόμενοι αναγνώστες μπορούν να βρουν και άλλα περισσότερα τέτοια εδάφια με μια επισταμένη μελέτη της *Βίβλου*:

Γένεσις
1: 27, 2: 21-23, 4: 1-2, 4: 17 Εν αρχή ο Θεός εποίησεν την αιμομιξίαν... (και ***Έξοδος*** 6: 20)
3: 16 Η κατάρα κατά της Εύας: «**και στην γυναίκα είπε:** Θα πολλαπλασιάσω σε μεγάλο πλήθος τις λύπες σου, τις θλίψεις σου και τους στεναγμούς σου. Με πόνους θα γεννάς τα παιδιά σου, θα εξαρτάσαι πάντοτε από τον άνδρα σου και η επιθυμία σου θα είναι του ανδρός σου και αυτός θα είναι ο κύριός σου.».
6: 2-7 Υιοί Θεού με Γυναίκες Ανθρώπων έχουν ως αποτελέσματα τους Γίγαντες, την Οργή του Γιαχβέχ και τον Κατακλυσμό. (Θαυμάσετε την βιβλική επιστήμη!).
9: 20-25 Μέθη και απογύμνωση του Νώε και οι τρομερές συνέπειες τους για τον Χαμ (υιόν του) και τον Χαναάν (εγγονόν του) και όλους τους απογόνους του Χαναάν.
12: 11-20 Προαγωγή της Σάρρας στον Φαραώ υπό του ανδρός και ετεροθαλούς αδελφού της Αβραάμ και οι συνέπειές της.
16: 1-16 Επεισόδια Αβραάμ, Άγαρ και Σάρας και οι συνέπειες.
19: 4- 25 Σόδομα – Γόμορρα και η καταστροφή τους.
19: 26-38 Αιμομιξία του «Αγίου» Λώτ με τις δύο κόρες του και οι συνέπειές της.
20: Προαγωγή της Σάρρας στον Αβιμέλεχ υπό του ανδρός και ετεροθαλούς αδελφού της Αβραάμ και συνέπειες.
26: 6-11 Προαγωγή της Ρεβέκας στον Αβιμέλεχ υπό του ανδρός της Ισαάκ, υιού Αβραάμ, και οι συνέπειές της.
30: 1-17 Ραχήλ – Λεία – Βαλλά – Μανδραγόρες και Ιακώβ.
34: Απάνθρωπη, ύπουλη και εκδικητική σφαγή ολοκλήρου πόλεως υπό των υιών του Ιακώβ Συμεών και Λευί ένεκα του κλεψίματος της αδελφή των Δείνας από τον Συχέμ που την ζήτησε για γυναίκα του και συνέπειες αυτής της σφαγής. Βλέπε και τα λόγια του Ιακώβ περί αυτού του επεισοδίου 49: 5-7.
49: 3-4 Ο πρωτότοκος Ρουβήν (29: 32, 35: 22) βιάζει μια από τις γυναίκες του πατέρα του Ιακώβ. Οι νόμοι στην ***Έξοδον*** 21: 15-16, ***Λευιτικόν*** 20: 9, 11, ***Δευτερονόμιον*** 21: 18-21, 22: 30, 27: 20, και άλλοι παρεμφερείς δεν αποκλείεται να είναι εν τίνι μέτρω συνέπειες του βιασμού αυτού.
38: 1-10 Ο Αυνάν, υιός του Ιούδα υιού του Πατριάρχη Ιακώβ, και η διακοπτόμενη συνουσία του (και όχι αυτοερωτισμός όπως εσφαλμένως αναφέρεται από τους Χριστιανούς ειδήμονες(;)). Θανάτωση του Αυνάν υπό του Θεού Γιαχβέχ και οι αντιφατικοί νόμοι του ***Λευιτικού*** 20: 21 και ***Δευτερονομίου*** 25: 5-10.
38: 13-26 Η πορνεία του πατριάρχη Ιούδα, υιού του ιακώβ, με τη μεταμφιεσμένη σε πόρνη νύμφη του Θαμάρ και οι συνέπειές της.

Λευιτικόν
15: 19-30, 17: 14, 18: 19, 22, 29, 20: 18 Γυναίκες και η κατάρα των εμμήνων (βλέπε και ***Ησαΐας*** 30: 22)
20: 10-21 Πολύ ενδιαφέρουσες απαγορευτικές νομικές διατάξεις επί περιπτώσεων συνευρέσεως και συνουσίας και οι πολύ σκληρές ή θανατικές τιμωρίες των παραβιάσεών τους.

22: 4-7, 15: 16-17 Οι καταραμένες ονειρώξεις και όλα τα σχετικά (βλέπε και ***Δευτερονόμιον*** 23: 10-11).

Αριθμοί
31 Η σφαγή και ερήμωση της Γης Μαδιαμ και ο αισχρότατος **βιασμός των παρθένων** της κατ' εντολή του Μωυσή και του Γιαχβέχ.

Δευτερονόμιον
23: 11-15 Τα γεννητικά όργανα είναι ασχημοσύνη.

Κριταί
19: 1-30 Βιασμός μέχρι θανάτου της αρραβωνιαστικιάς ενός Λευίτη, ο τεμαχισμός της και οι τρομακτικές συνέπειες του όλου επεισοδίου.

Α΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών
18: 1-5, 19: 1-7, 20: 31-42, 20: 30 Η κατά πάσαν υπόνοια ή πιθανότητα **ομοφυλοφιλική σχέση** Δαυίδ και Ιωνάθαν

Β΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών
1: 25-26 Η κατά πάσαν υπόνοια ή πιθανότητα **ομοφυλοφιλική σχέση** Δαυίδ και Ιωνάθαν συνεχίζεται.
11: 2-27, 12: 11- 24 Φόνος (δολοφονία) και μοιχεία υπό του εκλεκτού εκ Θεού βασιλέως Δαυίδ και οι συνέπειες.
13: 1-38 Βιασμός της Θημάρ από τον ετεροθαλή αδελφό της Αμνών, παρά τις σαφείς απαγορεύσεις του ***Δευτερονομίου*** 20: 17, 27: 22. Τρομακτικές συνέπειες ήταν η δολοφονία του Αμνών, ο εμφύλιος πόλεμος και ο βιασμός μέρους του χαρεμιού του Δαυίδ από τον υιόν του Αβεσσαλώμ, (15: 16, 16: 15-23, 20: 3), κ.ά.

Γ΄ Βασιλειών
1: 1-4, 2: 13-25 Ο «Μέγας» βασιλεύς Σολομών δολοφονεί τον πρώτον και μεγαλύτερο αδελφό του, Αδωνίαν, ένεκα της όμορφης νεαράς Αβισάγ της Σωμανίτιδος. Πρόκειται για «χάρμα δικαιοσύνης»!. Μελετείστε το.

Ιωήλ
4: 1-3 κατά τους Ο΄β΄, ή 3: 1-3 κατ' άλλους. (Βλέπε παρακάτω μέρος, περί παιδεραστίας.).

Ματθαίος 19: 12
Ευνουχισμός διά την βασιλείαν των ουρανών. (Βλέπε και *Πρός* ***Γαλάτας*** 5: 12).

Α΄ Πρός Κορινθίους
7: 1-9 «*Περί δε ων εγράψατέ μοι, καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι· διά δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εχέτω, και εκάστη τον ίδιον άνδρα εχέτω. τη γυναικί ο ανήρ την οφειλομένην εύνοιαν αποδιδότω, ομοίως δε και η γυνή τω ανδρί. η γυνή του ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ' ο ανήρ· ομοίως δε και ο ανήρ του ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ' η γυνή. μη αποστερείτε αλλήλους, ει μη τι αν εκ συμφώνου προς καιρόν, ίνα σχολάζητε τη νηστεία και τη προσευχή και πάλιν επί το αυτό συνέρχησθε, ίνα μη*

πειράζη υμάς ο σατανάς διά την ακρασίαν υμών. τούτο δε λέγω κατά συγγνώμην, ου κατ' επιταγήν. θέλω γαρ πάντας ανθρώπους είναι ως και εμαυτόν· αλλ' έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ος μεν ούτως, ος δε ούτως.Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι.». Ιδού απαύγασμα θεοπνεύστου παυλικής σοφίας για έρωτα, γάμο, κλπ! Τι να πει κανείς!
11: 6, 10 Μαλλιά γυναικών σκανδαλίζουν τους αγγέλους.
(Ακόμα σε όλο τον Παύλο η μανία του είναι η ακροβυστία και η περιτομή, λες και δεν είχε τίποτα καλλίτερο να κάνει.).

Επιστολή Ιούδα 6-8
«*αγγέλους τε τους μη τηρήσαντας την εαυτών αρχήν, αλλά απολιπόντας το ίδιον οικητηριον εις κρίσιν μεγάλης ημέρας δεσμοίς αϊδίοις υπό ζόφον τετήρηκεν· ως* ***Σόδομα και Γόμορρα και αι περί αυτάς πόλεις τον όμοιον τούτοις τρόπον εκπορνεύσασαι και απελθούσαι οπίσω σαρκός ετέρας*** *πρόκεινται δείγμα, πυρός αιωνίου δίκην υπέχουσαι. ομοίως μέντοι και ούτοι ενυπνιαζόμενοι σάρκα μεν μιαίνουσι, κυριότητα δε αθετούσι, δόξας δε βλασφημούσιν*.».

Αποκάλυψις
14: 4 «***ούτοί εισιν οί μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν· παρθένοι γαρ εισιν***. ...». Η επαφή με γυναίκα θεωρείται μόλυνση σε όλο τον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό
Η πορνεία, η πόρνη, οι εκπορνεύσαντες βασιλείς, και πολλά τέτοια αποτελούν συχνό πυκνό θέμα στην *Αποκάλυψιν*. Θα λέγαμε ότι το ήμισυ του αισχρού αυτού βιβλίου αναλώνεται με αυτή την θεματολογία. Οι τρομακτικές σκηνές βίας και εκδικήσεως σε όλο το βιβλίο εκτός από τις αντιφάσεις που δημιουργούν προκαλούν τουλάχιστον αηδία.

ΜΩΣΑΪΚΟΣ ΘΕΪΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Ο νόμος στη γενικότητά του τίθεται ως εξής: «ου μοιχεύσεις», ***Έξοδος*** 20: 13 (ή 20: 14, εξαρτάται από την έκδοση) και ***Δευτερονόμιον*** 5: 18. Αυτή η απαγόρευση ήταν γενική μόνο για τις γυναίκες. Για τους αγίους άνδρες των Ισραηλιτών περιοριζόταν ρητά στον «άνδρα τον οποίο θα πράξει μοιχεία με τη γυναίκα του γείτονά του». Η τιμωρία γι' αυτό το παράπτωμα ήταν θάνατος και στους δύο συμβαλλόμενους, όπως μας λέει το ***Λευιτικόν*** 20: 10 και το ***Δευτερονόμιον*** 22: 22-24. Αλλά «γείτονας» στους Εβραίους ήταν συνώνυμος με τον πλησίον Ισραηλίτη (π.χ. βλέπε ***Έξοδος*** 22: 25-2), έτσι ώστε ένας άνδρας, έστω και παντρεμένος, μπορούσε να αφεθεί με τις γυναίκες των μη Εβραίων χωρίς καμιά τιμωρία, όπως υπάρχουν πάρα πολλές τέτοιες περιπτώσεις, σαν αυτή του Δαυίδ με τη Βηρσαβεέ τη γυναίκα του στρατηγού του Ουρίου του Χετταίου (***2 Σαμούηλ ή 2 Βασιλειών***, 11). Μια πλειάδα γυναικών συζύγων (του ιδίου ανδρός) (***Δευτερονόμιον*** 11: 15 και απανταχού) και εταίρων, παλλακίδων και υπηρετριών των γυναικών επιτρέπεται σαφώς. Αυτές οι πολλαπλές μορφές κοινωνικής συνουσίας και συνευρέσεως δεν θεωρούνταν από τον νόμο του Θεού ως μοιχικές.

(Μέχρι και προ ολίγων ετών η μοιχεία ήταν ποινικό αδίκημα στην Ελλάδα και σε πάρα πολλά χριστιανικά κράτη. Η επικρατούσα κατάσταση για πολλούς αιώνες είχε καταταλαιπωρήσει εκατομμύρια κόσμο με κάθε είδους βίαιες ενέργειες, διαπληκτισμούς, ψυ-

χολογικές καταπιέσεις, ενοχές και διαταραχές, κοινωνικούς εξοστρακισμούς, περιφρόνηση, φόνους, σκληρές τιμωρίες, κ.ο.κ. Η ιδεοληψία των Ελλήνων ανδρών περί πιθανής μοιχείας των συζύγων τους έχει ακόμα παραμείνει βασανιστική. Αλλά οι δικές τους μοιχικές σχέσεις περνάνε φανερά ή σιωπηρά χωρίς να τους αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία ενώ πολλές φορές συνοδεύονται με εκφράσεις κομπασμού!).

ΜΩΣΑΪΚΟΣ ΘΕΪΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Νομοθετήθηκε ότι: «Εάν οποιοσδήποτε άνδρας λάβει μια γυναίκα» και απογοητευτεί απ' αυτήν και αναφέρει ότι «δεν τη βρήκα παρθένα», τότε ο πατέρας της και η μάνα της θα πρέπει να «παρουσιάσουν τα διαπιστευτήρια (αυτές οι λέξεις: «τα διαπιστευτήριά τής» δεν υπάρχουν στο Εβραϊκό κείμενο) — τής παρθενίας τής νεαρής κοπέλας στους πρεσβύτερους της πόλεως στην πύλη.».

Τότε αυτοί οι άγιοι «εξυπνάκηδες» πρέπει να κάνουν ένα είδος σεβασμίου γλυκοκοιτάγματος επάνω και μέσα στο σώμα της, **inquisitio de ventre inspiciendo** [= αναζήτηση (ψάξιμο) διά κολπικής εξετάσεως, ή δι' εξετάσεως των εντοσθίων], και σύμφωνα με το ***Δευτερονόμιον*** 22: 13-21:

> «... εάν η νεαρή κοπέλα δεν βρεθεί να είναι παρθένα, τότε θα τη φέρουν έξω από τη θύρα του σπιτιού του πατέρα της και οι άνδρες της πόλεως θα τη λιθοβολήσουν με λίθους μέχρι να πεθάνει.».

(Ανεξαρτήτως αν η νεαρά κοπέλα ήταν ή δεν ήταν παρθένα, αναλογιστείτε τι φοβερό και τρομερό θα ήταν αλήθεια το θέαμα του λιθοβολισμού της μέχρι θανάτου στα μάτια των γονέων και των συγγενών της, σύμφωνα με αυτόν εδώ τον θεϊκό νόμο! Μετά οι Χριστιανοί έχουν την ανερυθρίαστη αναίδεια να λένε ότι ο ομολογουμένως εκδικητικός και ζηλόφθων – ζηλότυπος, όπως και ο ίδιος το ομολογεί πολλές φορές, Θεός Πατήρ Γιαχβέχ τόσο της *Παλαιάς* όσο και της *Καινής Διαθήκης*, «αγάπη εστί»! Δεν ντρεπόμαστε λιγάκι! Αυτή τη λύση βρήκε να δώσει σε τέτοια περίπτωση;

Μέχρι και προ τίνος η παρθενία των νεονύμφων, πολύ περισσότερο όμως της νύμφης, ήταν ένα πολύ ισχυρό ταμπού σε πολλά χριστιανικά κράτη και ιδιαιτέρως στην Ελλάδα. Πολλά ήταν τα μοιραία αποτελέσματα της παραβιάσεως αυτής της ιδεοληψίας. Κάθε είδους βίαιες πράξεις, διαλύσεις γάμων, διαπληκτισμοί, περιφρόνηση, εξοστρακισμός, ισόβια καταστροφή της κοπέλας, τσακωμοί οικογενειών, κλπ.).

ΠΕΡΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Όπως περιγράφει η *Γένεσις*, στην αντιφατική και περίεργη περιγραφή 19: 4- 25 την οποία δεν θα αναλύσομε εδώ, τα Σόδομα και Γόμορρα κατεστράφησαν από τον οργισμένο Θεό Γιαχβέχ ένεκα των ομοφυλοφιλικών σχέσεων που ήταν πολύ διαδεδομένες μεταξύ των κατοίκων τους. Αργότερα στον θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο οι διατάξεις κατά της ομοφυλοφιλίας και παρεμφερών ενεργειών είναι σαφείς και πλήρως καταδικαστικές. Έχομε και λέμε:

(Α) ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ

1) ***Λευιτικόν*** 18: 22 «και μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν, **βδέλυγμα γαρ εστι**.»,
2) 18: 29 «ότι πας, ος εάν ποιήση από πάντων των βδελυγμάτων τούτων, **εξολοθρευθήσονται αι ψυχαί αι ποιούσαι** εκ του λαού αυτών.»,
3) 20: 13 «και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφότεροι· **θανάτω θανατούσθωσαν**, ένοχοί εισίν.».
4) ***Δευτερονόμιον*** 23: 18-19 «Ουκ έσται πόρνη από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται πορνεύων από υιών Ισραήλ· ουκ έσται τελεσφόρος από θυγατέρων Ισραήλ, και ουκ έσται τελεισκόμενος από υιών Ισραήλ. **ου προσοίσεις μίσθωμα πόρνης ουδέ άλλαγμα κυνός** (σκύλου = ομοφυλοφίλου, ωραίος χαρακτηρισμός!) εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σου προς πάσαν ευχήν, **ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστί και αμφότερα**.».

(Β) ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΤΕΡΟΦΥΛΕΝΔΕΣΙΑΣ Η΄ ΠΑΡΕΝΔΕΣΙΑΣ

5) ***Δευτερονόμιον*** 22: 5 «Ουκ έσται σκεύη ανδρός επί γυναικί, ουδέ μη ενδύσηται ανήρ στολήν γυναικείαν, **ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστί πας ποιών ταύτα**.».

(Γ) ΑΛΛΕΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Πέραν όλων των ερωτικών απαγορεύσεων της *Βίβλου* που έχομε αναφέρει μέχρι εδώ, πολύ ενδιαφέρουσες είναι και οι 12 απαγορευτικές νομικές διατάξεις μαζί με τις πολύ σκληρές ή θανατικές τιμωρίες των παραβιάσεών τους που αναφέρονται στο *Λευιτικόν* 20: 10-21. Πολλές τέτοιες διατάξεις και τιμωρίες ευρίσκονται διάσπαρτες και σε πολλά άλλα σημεία των ιερών γραφών. Ιδού:

«*άνθρωπος ος αν μοιχεύσηται γυναίκα ανδρός, ή ος αν μοιχεύσηται γυναίκα του πλησίον, θανάτω θανατούσθωσαν, ο μοιχεύων και η μοιχευομένη. και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι. και εάν τις κοιμηθή μετά νύμφης αυτού, θανάτω θανατούσθωσαν αμφότεροι· ησεβήκασι γαρ, ένοχοί εισι. και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφότεροι· θανάτω θανατούσθωσαν, ένοχοί εισιν. ος αν λάβη γυναίκα και την μητέρα αυτής, ανόμημά εστιν, εν πυρί κατακαύσουσιν αυτόν και αυτάς, και ουκ έσται ανομία εν υμίν. και ος αν δω κοιτασίαν αυτού εν τετράποδι, θανάτω θανατούσθω, και το τετράπουν αποκτενείτε. και γυνή, ήτις προσελεύσεται προς παν κτήνος βιβασθήναι αυτήν υπ΄ αυτού, αποκτενείτε την γυναίκα και το κτήνος· θανάτω θανατούσθωσαν, ένοχοί εισιν. ος αν λάβη την αδελφήν αυτού εκ πατρός αυτού ή εκ μητρός αυτού και ίδη την ασχημοσύνην αυτής και αύτη ίδη την αςχημοσύνην αυτού, όνειδός εστιν, εξολοθρευθήσονται ενώπιον υιών γένους αυτών· ασχημοσύνην αδελφής αυτού απεκάλυψεν, αμαρτίαν κομιούνται. και ανήρ, ος αν κοιμηθή μετά γυναικός αποκαθημένης και αποκαλύψη την ασχημοσύνην αυτής, την πηγήν αυτής απεκάλυψε, και αύτη απεκάλυψε την ρύσιν του αίματος αυτής· εξολοθρευθήσονται αμφότεροι εκ της γενεάς αυτών. και ασχημοσύνην αδελφής πατρός σου και αδελφής μητρός σου ουκ αποκαλύψεις· την γαρ οικειότητα απεκάλυψεν, αμαρτίαν αποίσονται. ος αν*

κοιμηθή μετά της συγγενούς αυτού, ασχημοσύνην της συγγενείας αυτού απεκάλυψεν, άτεκνοι αποθανούνται. ος εάν λάβη γυναίκα του αδελφού αυτού, ακαθαρσία εστίν· ασχημοσύνην του αδελφού αυτού απεκάλυψεν, άτεκνοι αποθανούνται.»

Εκείνο που είναι όντως περίεργο μέσα σ' αυτό το κατεβατό απαγορεύσεων και σκληρών τιμωριών, είναι το ότι δεν υπάρχει καμία απαγόρευση, όπως και πουθενά αλλού μέσα στο ιερό βιβλίο, για την ερωτική συνεύρεση, αιμομιξία, πατρός με θυγατέρα του. Περίεργο; Όχι και τόσο, αν αναλογισθούμε τι ίσχυε υπέρ των ανδρών στην τότε Εβραϊκή κοινωνία και ότι ένας πατέρας μπορούσε να δώσει ή να πωλήσει την κόρη του στον οποιονδήποτε και για σχεδόν οποιονδήποτε σκοπό. Έχομε λοιπόν νομικές διατάξεις και παρεπόμενες τιμωρίες για όλες τις περιπτώσεις εκτός απ' αυτήν! Συνεπώς αυτά εδώ μαζί με όσα γράφει ο Εβραίος Παύλος στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 36-38, μας βάζουν σε σκέψεις γύρω από την παντρειά μιας κόρης πέραν της ακμής της από τον πατέρα της.

(Δ) Η ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΣΤΗΝ *ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ*

Στα μεν *Κανονικά Ευαγγέλια* ο Ιησούς Χριστός δεν αναφέρεται σαφώς στην ομοφυλοφιλία. Δεν μιλάει ούτε υπέρ ούτε κατά. Σαν να μην υπάρχει. Κατηγορηματικώς όμως δηλώνει ότι:

> *Ματθαίος* 5: 17- 19, «*Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται. ος εάν ουν λύση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών· ος δ' αν ποιήση και διδάξη, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών.*», κλπ. (Βλέπε και *Λουκάς* 16: 17, 29.).

Τότε λογικά συμπεραίνομε ότι ο Ιησούς Χριστός συμφωνεί απολύτως με τον Μωσαϊκό Νόμο και επομένως και με τα προηγούμενα χωρία περί ομοφυλοφιλίας και επιδοκιμάζει την πιστή εφαρμογή τους.

Στην υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη* αναγράφεται σαφώς και άνευ περιτροπών ότι οι **ομοφυλόφιλοι** δεν πρόκειται να εισέλθουν εις την Βασιλείαν των Ουρανών και θα μείνουν εκτός της Ουρανίας Πόλεως. Άρα σαφώς και απλούστατα οι ομοφυλόφιλοι δεν θα εισέλθουν στον Παράδεισο και επομένως ο μόνος τόπος που τους απομένει στην μετά θανατον ζωή είναι η Αιωνία Κόλαση του εξωτέρου πυρός και του θείου. Αναγράφομε:

6) ***Πρός Ρωμαίους*** 1: 18-27

«*Αποκαλύπτεται γαρ οργή Θεού απ' ουρανού επί πάσαν ασέβειαν και αδικίαν ανθρώπων των την αλήθειαν εν αδικία κατεχόντων, διότι το γνωστόν του Θεού φανερόν εστιν εν αυτοίς· ο γαρ Θεός αυτοίς εφανέρωσε. τα γαρ αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ή τε αΐδιος αυτού δύναμις και θειότης, εις το είναι αυτούς αναπολογήτους, διότι γνόντες τον Θεόν ουχ ως Θεόν εδόξασαν ή ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδία· φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν, και ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνος φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών. Διο και παρέδωκεν αυτούς*

ο Θεός εν ταις επιθυμίαις των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν του ατιμάζεσθαι τα σώματα αυτών εν αυτοίς, οίτινες μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εν τω ψεύδει, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν τη κτίσει παρά τον κτίσαντα, ος εστιν ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν. Διά τούτο παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις πάθη ατιμίας. ***αι τε γαρ θήλειαι αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις την παρά φύσιν, ομοίως δε και οι άρσενες αφέντες την φυσικήν χρήσιν της θηλείας εξεκαύθησαν εν τη ορέξει αυτών εις αλλήλους, άρσενες εν άρσεσι την ασχημοσύνην κατεργαζόμενοι και την αντιμισθίαν ην έδει της πλάνης αυτών εν εαυτοίς απολαμβάνοντες.*».

7) ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** 6: 9-11

«*ή ουκ οίδατε ότι άδικοι βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι; μη πλανάσθε· ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτραι ούτε μοιχοί ούτε* ***μαλακοί*** *ούτε* ***αρσενοκοίται*** *ούτε πλεονέκται ούτε κλέπται ούτε μέθυσοι, ου λοίδοροι, ουχ άρπαγες* ***βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι.*** *και ταύτά τινες ήτε· αλλά απελούσασθε, αλλά ηγιάσθητε, αλλά εδικαιώθητε εν τω ονόματι του Κυρίου Ιησού και εν τω Πνεύματι του Θεού ημών.*».

8) ***Α΄ Πρός Τιμόθεον*** 1: 8-11

«*Οίδαμεν δε ότι καλός ο νόμος, εάν τις αυτώ νομίμως χρήται, ειδώς τούτο, ότι δικαίω νόμος ου κείται, ανόμοις δε και ανυποτάκτοις, ασεβέσι και αμαρτωλοίς, ανοσίοις και βεβήλοις, πατρολώαις και μητρολώαις, ανδροφόνοις, πόρνοις,* ***αρσενοκοίταις****, ανδραποδισταίς, ψεύσταις, επιόρκοις, και ει τι έτερον τη υγιαινούση διδασκαλία αντίκειται, κατά το ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού, ό επιστεύθην εγώ.*».

9) ***Αποκάλυψις*** 22: 14-15

«*Μακάριοι οι ποιούντες τας εντολάς αυτού, ίνα έσται η εξουσία αυτών επί το ξύλον της ζωής, και τοις πυλώσιν* ***εισέλθωσιν εις την πόλιν****.* ***έξω*** *οι* ***κύνες*** (= ομοφυλόφιλοι, αναφερόμενοι ως **κύνες = σκύλοι**, ο ωραίος χαρακτηρισμός επαναλαμβάνεται) *και οι φαρμακοί και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι και πας ο φιλών και ποιών ψεύδος.*».

Εδώ σημειώνομε ότι: Στη μεν *Αποκάλυψιν* ομιλεί ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός εις τον δούλον του Ιωάννη, τον αγαπητό, επιστήθιο μαθητή, θεολόγο και ευαγγελιστή του. Άρα, για όσους καμαρώνουν ότι ο ίδιος ο Χριστός δεν είπε λέξη για τους ομοφυλοφίλους στα *Ευαγγέλια*, ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός επιλαμβάνεται του θέματος αυτού στην *Αποκάλυψιν* και εκδίδει την παραπάνω κατηγορηματική και καταδικαστική κρίση. Ο δε Παύλος ήταν το «σκεύος της εκλογής» (*Πράξεις* 9: 15) του ίδιου του Ιησού Χριστού. Άρα, τα χωρία του Παύλου σύμφωνα με την χριστιανική πίστη και το χριστιανικό δόγμα είναι θεόπνευστα, όπως τα *Ευαγγέλια* και η *Αποκάλυψις*, και επομένως έχουν απόλυτη και διαχρονική ισχύν και αξία, όπως και τα Κυριακά Λόγια.

(Είναι γνωστόν ότι οι θέσεις του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού για την ομοφυλοφιλία εδημιούργησαν πολλές άδικες και άστοχες κοινωνικές διακρίσεις και βίαιες ενέργειες κατά των ομοφυλοφίλων σε όλα τα χριστιανικά κράτη, προτού καν το πρόβλημα εξετασθεί και αναλυθεί από τους ειδικούς επιστήμονες, ψυχολόγους, ιατρούς, ψυχίατρους, κοινωνιολόγους, ιστορικούς, κλπ.).

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Επειδή ο γάμος έχει άμεση σχέση με τον έρωτα, νομίζομε ότι στο παρόν άρθρο μας ταιριάζει να εκθέσομε αδρά τις σπουδαιότερες επίσημες θέσεις του Χριστιανισμού επί του γάμου και επί της διαλύσεως του, δηλαδή του διαζυγίου. Προσέξετε επίσης ότι στο τελευταίο μέρος του παρόντος άρθρου συμπληρώνομε ολίγον αυτές τις χριστιανικές θέσεις, χωρίς να εξαντλούμε πλήρως το θέμα, εξετάζοντας το ζήτημα του γάμου σε σχέση με τη χριστιανική αντιμετώπιση της γυναίκας, τη χριστιανική παρθενία και τις αντιφάσεις τους με τον Μωσαϊκόν Νόμον (που είναι και αυτός μέρος του Εβραιοχριστιανισμού!).

Το ζήτημα του ερωτισμού και του σεξ στον Χριστιανισμό έρχεται σε κατάφορη αντιφαση με τη μητρική θρησκεία του, τον Ιουδαϊσμό, τού ιδίου Θεού πατρός Γιαχβέχ. Ζήτω η αντίφαση! Στην *Παλαιά Διαθήκη* επιβάλλεται ο γάμος από την εφηβική ηλικία, και ακόμα επιβάλλεται στον αδελφό θανόντος ανδρός να παντρευτεί την χήρα του αδελφού του για να κάνει παιδί μαζί της εν ονόματι του εκλιπόντος αδελφού. (Αυτός είναι ο λεγόμενος κουνιαδικός νόμος, ή νόμος του κουνιάδου, στα λατινικά leviratum *Δευτερονόμιον* 25: 5-10. Αυτός ο νόμος είχε ήδη εμφανιστεί πολύ πριν το *Δευτερονόμιον* όταν εφαρμόστηκε στην περίπτωση του Αυνάν, εγγονού του Ιακώβ και γιου του Πατριάρχη Ιούδα, *Γένεσις* 38: 1-11.). Ακόμα επιτρέπονται το σεξ, η φυσιολογική συνεύρεση μεταξύ ανδρός και γυναικός και το διαζύγιο. Όλα αυτά τα θέματα εκτίθενται και αναπτύσσονται εκτενώς με όλες τις παραπομπές στην *Βίβλο* στο βιβλίο του Ben Edward **Akerley**, *The X-Rated Bible*, Feral House 1985-1998.

Ας μην λησμονούμε τον πλήρη και φυσιολογικό ερωτισμό που περιγράφεται καθαρότατα και πολύ ποιητικά στο βιβλίο της *Παλαιάς Διαθήκης* «*Άσμα Ασμάτων*». Σας παρακαλούμε να μελετήσετε καλά αυτό το βιβλίο για να διδαχτείτε όσα δεν ξέρετε. Όσο για τις ερμηνείες που παραθέτουν οι Χριστιανοί θεολόγοι γι' αυτό το ερωτικό βιβλίο απλώς αποτελούν γελοιώδη ψέματα! Ήλθε όμως μετά ο Χριστιανισμός, αυτή η παράξενη, εσχατολογική και καταστροφική αίρεση του Ιουδαϊσμού, για να τα καταργήσει όλα με απειράριθμες οικτρές συνέπειες.

Στον θεϊκά δοσμένο **Μωσαϊκό Νόμον** έχομε τον εξής «καταπληκτικά θεϊκό» νόμο περί διαζυγίου:

ΜΩΣΑΪΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Μόνον ο άνδρας, ο οποίος έχει λάβει σύζυγο, και συμβεί «ώστε αυτή να μην ευρίσκει καμία χάρη στα όμματά του» (κοινώς, «του ξίνισε») μπορεί χωρίς περισσότερη φασαρία «να γράψει ένα πιστοποιητικό διαζυγίου,... και να την εξωπετάξει από το σπίτι του.». Η περιφρονηθείσα σύζυγος, εν τούτοις, είχε ένα δυνατό καταφύγιο ανακουφίσεως: «μπορούσε να πάει και να γίνει γυναίκα ενός άλλου ανδρός». Αλλά και ο τελευταίος άνδρας μπορούσε με τη σειρά του να τη μισήσει και να την πετάξει έξω από την πόρτα με ένα άλλο «πιστοποιητικό διαζυγίου». «Μετά από αυτό όμως αυτή έμενε κηλιδωμένη με ατιμασία». Αυτή η γυναίκα μετά και τη δεύτερη εκδίωξη γινόταν ένα είδος «περιπλανωμένης Ιουδαίας» και δεν μπορούσε πια να γυρίσει πίσω στον πρώην άνδρα της (*Δευτερονόμιον* 24: 1-4).

(Αγαπητοί αναγνώστες πώς σας φαίνεται αλήθεια αυτός ο θεϊκός νόμος διαζυγίου; Απαντήστε ειλικρινά. Είναι πολύ δίκαιος!)

Μάλλον μια τέτοια γυναίκα θα είχε δυσκολία να βρει έναν τρίτο άνδρα. Αλλά κατ' ουδεμία διάταξη του θεϊκού νόμου δεν μπορούσε μια σύζυγος να έχει διαζύγιο με δική της πρωτοβουλία, ή «να εκδώσει πιστοποιητικό διαζυγίου» στον σύζυγό της. Αλλά επειδή από τον Θεό «ενώθηκε μαζί» με τον άνδρα της κανείς μα κανείς – εκτός του ανδρός της – δεν μπορούσε να την αποχωρίσει απ' αυτόν!

ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στα κανονικά ***Ευαγγέλια* ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός** περί διαζυγίου μας λέγει τα εξής. Απολαύστε τα!

1) *Ματθαίος* 5: 31-32 «*Ερρέθη δε· ος αν απολύση την γυναίκα αυτού, δότω αυτή αποστάσιον. Εγώ δε λέγω υμίν ότι ος αν απολύση την γυναίκα αυτού παρεκτός λόγου πορνείας, ποιεί αυτήν μοιχάσθαι, και ος εάν απολελυμένην γαμήσει, μοιχάται.*».
2) *Ματθαίος* 19: 1-12 «*Και εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς τους λόγους τούτους μετήρεν από της Γαλιλαίας και ήλθεν εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν του Ιορδάνου. και ηκολούθησαν αυτώ όχλοι πολλοί, και εθεράπευσεν αυτούς εκεί. Και προσήλθον αυτώ οι Φαρισαίοι πειράζοντες αυτόν και λέγοντες αυτώ· ει έξεστιν ανθρώπω απολύσαι την γυναίκα αυτού κατά πάσαν αιτίαν; ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ουκ ανέγνωτε ότι ο ποιήσας απ' αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς και είπεν, ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και κολληθήσεται τη γυναικί αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν; ωστε ουκέτι εισί δύο, αλλά σάρξ μία. ό ουν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω. Λέγουσιν αυτώ· τι ουν Μωσής ενετείλατο δούναι βιβλίον αποστασίου και απολύσαι αυτήν; λέγει αυτοίς·* ***ότι Μωσής προς την σκληροκαρδίαν υμών επέτρεψεν υμίν απολύσαι τας γυναικας υμών· απ' αρχής δε ου γέγονεν ούτω. λέγω δε υμίν ότι ος αν απολύση την γυναικα αυτού μη επί πορνεία και γαμήση άλλην, μοιχάται· λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί αυτού· ει ούτως εστίν η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμήσαι. ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οίς δέδοται· εισί γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.***».
3) *Μάρκος* 10: 1-12 «*Και εκείθεν αναστάς έρχεται εις τα όρια της Ιουδαίας διά του πέραν του Ιορδάνου, και συμπορεύονται πάλιν όχλοι προς αυτόν, και ως ειώθει, πάλιν εδίδασκεν αυτούς. και προσελθόντες οι Φαρισαίοι επηρώτων αυτόν ει έξεστιν ανδρί γυναίκα απολύσαι, πειράζοντες αυτόν. ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· τι υμίν ενετείλατο Μωϋσής; οι δε είπον· επέτρεψε Μωϋσής βιβλίον αποστασίου γράψαι και απολύσαι. και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· προς την σκληροκαρδίαν υμών έγραψεν υμίν την εντολήν ταύτην· από δε αρχής κτίσεως άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς ο Θεός· ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα, και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν. ωστε ουκέτι εισί δύο, αλλά μία σάρξ· ό ουν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω· και εις την οικίαν πάλιν οι μαθηταί περί τούτου επηρώτων αυτόν, και λέγει αυτοίς· ος αν απολύση την γυναίκα αυτού και γαμήση άλλην, μοιχάται επ' αυτήν· και εάν γυνή απολύσασα τον άνδρα γαμηθή άλλω, μοιχάται.*».

4) *Λουκάς* 16: 18 «***Πας ο απολύων την γυναίκα αυτού και γαμών ετέραν μοιχεύει, και πας ο απολελυμένην από ανδρός γαμών μοιχεύει.***».

Οι αντιφάσεις μεταξύ των *Ευαγγελίων* και μεταξύ των *Ευαγγελίων* και του Θεόδοτου Μωσαϊκού Νόμου όπως και η αρλουμπολογία τους δίνουν και παίρνουν. Τί να πρωτοπεί κανείς με αυτόν τον ίδιο Θεό της *Παλαιάς* και της *Καινής*; Π.χ., το «*Ὁ οὖν ο Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μή χωριζέτω.*», *Ματθαίος* 19: 6 και *Μάρκος* 10: 9, είναι καθαρή αντίφαση με το Μωσαϊκό Νόμον! Αλλά και οι διατάξεις περί διαζυγίου στην *Καινή Διαθήκη*, *Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12, *Λουκάς* 16: 18, και *Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 10-16, 39 του Παύλου (τις οποίες αναγράφομε παρακάτω), εκτός του ότι σε πολλά σημεία είναι αντιφατικές μεταξύ τους, ανατρέπουν τον νόμο του Θεού που εδόθη διά του Προφήτου Μωυσέως στον εκλεκτό λαό! Οι δε διατάξεις του Παύλου ανατρέπουν και τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, ομιλούντα στον *Ματθαίον* 5: 17- 19 που αναγράψαμε παραπάνω.

Επίσης στον *Ματθαίον* 19: 8, ο Χριστός δικαιολογεί τον Μωυσή, λόγω της «σκληροκαρδίας» των Ιουδαίων, ενώ ο Μωυσής δεν φταίει σε τίποτα! Ο Νόμος ήταν του ίδιου του Θεού που τον αποκάλυπτε στον εκλεκτό λαό του διά μέσω του Μωυσέως (βλέπε: *Λευιτικόν* 26: 46 και *Αριθμούς* 36: 13)! Τί ωραία, σοφότατη και προ πάντων παντοδύναμη δικαιολογία και σοφιστεία, αλήθεια! Δηλαδή ο Παντοδύναμος Τριαδικός Θεός εδώ συμβιβάστηκε και έκανε παραχώρηση που δεν του άρεσε! Αλλά τί να κάνει, πως να ξεφύγει από ή να τα βρει με τον εκλεκτό λαό του; Τί καλός και παντοδύναμος Θεός που είναι αλήθεια...! Τόσο η *Παλαιά* όσο και η *Καινή* έχουν δοθεί ή έστω εμπνευστεί από τον ίδιο, πάνσοφο, παντοδύναμο, αληθινό Θεό Πατέρα Γιαχβέχ! Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς μ' αυτή τη Χριστιανο-Γιαχβική σοφία... και αντίφαση; Άστα να πάνε στον Βεελζεβούλ!

Αντίθετα προς τον Μωσαϊκό Νόμο, ο οποίος εδόθη στον Μωυσή από τον ίδιο τον Θεό «Πατέρα» του Ιησού Χριστού, όπως υποτίθεται και πιστεύεται στον Χριστιανισμό, ο Ιησούς κατήργησε πλήρως το **διαζύγιο** (εκτός ίσως, προσοχή και πάλι ίσως, λόγω μοιχείας) και την παντρειά για δεύτερη φορά. (*Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12 και *Λουκάς* 16: 18). Βρήκε δήθεν την *σκληροκαρδία* για δικαιολογία (*Ματθαίος* 19: 8, *Μάρκος* 10: 5), τη στιγμή κατά την οποίαν ο νόμος αυτός εδόθη από τον ίδιο τον Θεό στον Μωυσή (βλέπε: *Λευιτικόν* 26: 46 και *Αριθμούς* 36: 13) και επομένως ο Μωυσής δεν έφταιχε σε τίποτα! Πολύ θεϊκή δικαιολογία ανεκάλυψε ο Ιησούς Χριστός! Δεν νομίζετε; Δεν τους λέγει στα ίσια ότι θεός είμαι και τώρα αλλάζω αυτά που είχα δώσει πριν παρά μόνο προσπαθεί να βρει δικαιολογίες· και το χειρότερο βρήκε αυτή τη σαχλαμάρα ρίχνοντας το βάρος στον Μωυσή. Πού πήγε η θεϊκή του ιδιότητα εδώ; Πάντως τώρα όπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορείς να ξαναπαντρευτείς αν έχεις χηρέψει ή χωρίσει ακόμα και για θεμιτούς λόγους. Ούτε μπορείς να χωρίσεις τον ή την σύζυγο που πήρες αλλά δεν σου ταίριασε. Αν έκανες λάθος, «σύ όψει», διόρθωση δεν υπάρχει. Η καταπιεστική και αντικοινωνική θεολογική τακτική σε όλο της το μεγαλείο!

Μόνο η Καθολική εκκλησία εφάρμοσε και εφαρμόζει πιστά αυτές τις εντολές του Ιησού Χριστού περί διαζυγίου και δευτέρου γάμου. Οι άλλες εκκλησίες, και των ανατολικών ορθοδόξων συμπεριλαμβανομένων, δεν τις εφαρμόζουν αλλά προτιμούν να περιπέσουν σε αίρεση. Οι ανατολικοί ορθόδοξοι επιτρέπουν γάμο και διαζύγιο μέχρι και τρεις φορές. Μετά κατηγορούν τους καθολικούς ως αιρετικούς όταν και αυτοί οι ίδιοι είναι αιρετικοί. Άντε να βρεις λογική με τους όλους Χριστιανούς και τον Χριστιανισμό τους!

Ακόμα πρέπει να σημειώσομε ότι η φράση: «ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα», εντός των λόγων του Ιησού Χριστού, έχει γίνει από μερικούς θεολογικό πάτημα για να εγκαταλείψουν τους γέροντες και ανήμπορους γονείς των μετά τον γάμο τους. Επίσης έχει γίνει η αιτία τρομερών διαμαχών οι οποίες πολλές φορές έφεραν και τη διάλυση του γάμου, όταν το ένα μέρος απαιτεί την εγκατάλειψη των γονέων από το άλλο μέρος, το οποίο ένεκα συναισθηματισμού και αγάπης δεν δύναται να πράξει κάτι τέτοιο. Είναι τρομερή πληγή πολλές χριστιανικές παραινέσεις!

Ο ευλογημένος χριστιανικός γάμος, το μυστήριο του γάμου, κλπ, αποτελούν μετέπειτα παραχωρήσεις που γίνονται κατ' εξαίρεση, κατ' οικονομίαν και εξ ανάγκης, για να μην σβήσει το ανθρώπινο γένος. Αυτά δεν είναι οι αρχικές και άμεσα εσχατολογικές θέσεις και προτροπές ή οι ανώτατες αρετές αυτής της καταστροφικής θρησκευτικής αιρέσεως του Ιουδαϊσμού! Ο Γάμος καθιερώθηκε ως μυστήριο πολύ αργότερα, επί αυτοκράτορος Λέοντος του Σοφού (886-891 Κ.Ε.). Μέχρι τότες απλώς οι ιερείς εδιάβαζαν μερικές ευχές στους νεόνυμφους έτσι για το καλό όπως έκαναν αγιασμό για μια σπορά, ένα χωράφι, ή ευλογούσαν μια αγελάδα πριν αρχίσει το όργωμα. (Αυτά και πολλά άλλα θέματα έχουν αναπτυχθεί με πλήρη τεκμηρίωση στο σύγγραμμα του Παν. **Μαρίνη**, *Φωνή Εξυπνισμού εν τώ Αιώνι τής Νυκτός*, Εκδόσεις Νέα Θέσις, 2005, ιδιαιτέρως δε το παρόν θέμα μας στις σελίδες 195-286. Σε όλους όσους ενδιαφέρονται για τα ζητήματα αυτά συστήνομε να μελετήσουν προσεκτικά αυτό το εξαιρετικό βιβλίο εφ' όλης της ύλης και θεμάτων που πραγματεύεται. Θα εκπλαγείτε από όλα τα πράγματα που επισήμως ή μυστικώς υπάρχουν και οι «ιθύνοντες» έχουν αποκρύψει ή διαστρέψει!).

Το θαύμα εν Κανά της Γαλιλαίας, το αναφέρει μόνο ο Ιωάννης ως το πρώτο θαύμα και κανένας άλλος. Δεν έχει σχέση με την ευλογία του γάμου ούτε με το δόγμα του ότι ο γάμος είναι μυστήριο. (Τί το χριστιανικό μυστήριο υπάρχει στον γάμο; Ουδέν!). Απλώς μας λέει ότι έτυχε να είναι εκεί ο Ιησούς και έκανε το νερό κρασί για να μεθύσουν ως «αρχή των σημείων και εφανέρωσε την δόξαν αυτού, και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί αυτού». Τίποτα παραπάνω. Ιδού τι γράφει:

> *Ιωάννης* 2: 1-11. «*Και τη ημέρα τη τρίτη γάμος εγένετο εν Κανά της Γαλιλαίας, και ην η μήτηρ του Ιησού εκεί· εκλήθη δε και ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις τον γάμον. και υστερήσαντος οίνου λέγει η μήτηρ του Ιησού προς αυτόν·* ***οίνον ουκ έχουσι. λέγει αυτή ο Ιησούς· τί εμοί καί σοί, γύναι; ούπω ήκει η ωρα μου.*** *λέγει η μήτηρ αυτού τοις διακόνοις· ό,τι αν λέγη υμίν, ποιήσατε. 6 ήσαν δε εκεί υδρίαι λίθιναι εξ κείμεναι κατά τον καθαρισμόν των Ιουδαίων, χωρούσαι ανά μετρητάς δύο ή τρεις. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· γεμίσατε τας υδρίας ύδατος. και εγέμισαν αυτάς έως άνω. και λέγει αυτοίς· αντλήσατε νυν και φέρετε τω αρχιτρικλίνω. και ήνεγκαν. ως δε εγεύσατο ο αρχιτρίκλινος το ύδωρ οίνον γεγενημένον -και ουκ ήδει πόθεν εστίν· οι δε διακονοι ήδεισαν οι ηντληκότες το ύδωρ- φωνεί τον νυμφίον ο αρχιτρίκλινος και λέγει αυτώ· πας άνθρωπος πρώτον τον καλόν οίνον τίθησι, και όταν μεθυσθώσι, τότε τον ελάσσω· συ τετήρηκας τον καλόν οίνον έως άρτι. Ταύτην εποίησε την αρχήν των σημείων ο Ιησούς εν Κανά της Γαλιλαίας και εφανέρωσε την δόξαν αυτού, και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί αυτού.*».

Οι άλλοι ευαγγελιστές, αν και γράφουν πριν τον Ιωάννη, έρχονται σε αντίφαση με τον Ιωάννη όχι μόνο επειδή δεν αναγράφουν αυτό το πρώτο θαύμα διά του οποίου επίστευσαν εις αυτόν οι μαθητές του, αλλά έχουν άλλο θαύμα ως το πρώτο στον κατάλογό

τους. Ούτε ο Ματθαίος αναφέρει την παραμικρή νύξη, αν και ήταν εκεί παρών με όλους τους δώδεκα μαθητές. Εκτός αυτού του επεισοδίου πουθενά αλλού ο Ιησούς δεν μετέχει σε τελετή γάμου. Οπότε αυτό που μένει να συμπεράνομε είναι ότι αυτό το κείμενο είναι επινόηση του Ιωάννου ή υστερόχρονη παρεμβολή για να εξυπηρετήσει κάποια ανάγκη, πράγμα πολύ σύνηθες στις χριστιανικές γραφές και στις πρωτοχριστιανικές αλλά και στις μετά τον τέταρτο αιώνα χριστιανικές κοινότητες.

(Δεν θα επεκταθούμε εδώ στις επεξηγήσεις των ερευνητών πάνω σ' αυτό το κείμενο που έχουν σχέση με τις εορτές του κρασιού και του Διονύσου, ή άλλες εξηγήσεις. Υπάρχουν στη βιβλιογραφία. Μας αρκούν οι παρατηρήσεις που κάναμε εδώ επί των ιδίων των βιβλικών κειμένων των θεοπνεύστων *Ευαγγελίων*!)

Δεν αξίζει τον κόπο να επεκταθούμε σε όλο το μήκος και το πλάτος όλων όσων γράφει ο αλλοπρόσαλλος Παύλος περί γάμου και μερικών άλλων θεμάτων στην ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** σε όλο το κεφάλαιο 7, *Πρός* ***Εφεσίους*** 5: 22 - 33, 6: 1 - 4, ***Πρός Κολασσαείς*** 3: 2-6, κλπ. Αν αυτά δεν είναι ήδη γνωστά στον αναγνώστη, τότε τον παρακαλούμε να τα μελετήσει προσεκτικά από το πρωτότυπο ή μια πιστή μετάφραση και να τα κρίνει αμερόληπτα. Αξίζει τον κόπο ένας ειλικρινής ερευνητής αναγνώστης να μελετήσει αυτά τα κείμενα και να εξαγάγει τα συμπεράσματά του ανεπηρέαστα. Για την ταπεινή μας γνώμη, ο Παύλος αποδεικνύει ενταύθα άλλη μια φορά την αντιφατικότητα, παραδοξολογία, εσχατομανία, τη βλακεία και την αμορφωσιά του, και ποιος ξέρει, και τη συνωμοσία του.

Όσον όμως αφορά τις διατάξεις του **Παύλου περί διαζυγίου**, όπως προαναφέραμε, στις πιο πολλές περιπτώσεις αντιβαίνουν αυτές του Ιησού Χριστού εντός των τριών πρώτων κανονικών *Ευαγγελίων* που είδαμε παραπάνω, *Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12 και *Λουκάς* 16: 18. Ιδού τί γράφει ο «μέγας απόστολος και σκεύος της εκλογής του Ιησού Χριστού» Παύλος:

1) *Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3, «*η γαρ ύπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδεται νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήργηται από του νόμου του ανδρός. Άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίς χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστίν από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω·*».
2) *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 10-16, «*τοις δε γεγαμηκόσι παραγγέλλω, ουκ εγώ, αλλ' ο Κύριος, γυναίκα από ανδρός μη χωρισθήναι· εάν δε και χωρισθή, μενέτω άγαμος ή τω ανδρί καταλλαγήτω· και άνδρα γυναίκα μη αφιέναι. Τοις δε λοιποίς εγώ λέγω, ουχ ο Κύριος· ει τις αδελφός γυναίκα έχει άπιστον, και αυτή συνευδοκεί οικείν μετ' αυτού, μη αφιέτω αυτήν· και γυνή ει τις έχει άνδρα άπιστον, και αυτός συνευδοκεί οικείν μετ' αυτής, μη αφιέτω αυτόν. Ηγίασται γαρ ο ανήρ ο άπιστος εν τη γυναικί, και ηγίασται η γυνή η άπιστος εν τω ανδρί· επεί άρα τα τέκνα υμών ακάθαρτά εστι, νυν δε άγιά εστιν. Ει δε ο άπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω. Ου δεδούλωται ο αδελφός ή η αδελφή εν τοις τοιούτοις. Εν δε ειρήνη κέκληκεν ημάς ο Θεός. Τι γαρ οίδας, γύναι, ει τον άνδρα σώσεις; Ή τι οίδας, άνερ, ει την γυναίκα σώσεις;*».
3) *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 39, «*Γυνή δέδεται νόμω εφ' όσον χρόνον ζη ο ανήρ αυτής· εάν δε κοιμηθή ο ανήρ αυτής, ελευθέρα εστίν ω θέλει γαμηθήναι, μόνον εν Κυρίω.*».

Δηλαδή παντού και πάντοτε υπάρχει μια ακαταστασία θεοπνεύστων αντιφάσεων και αντιφατικών εντολών. Ποιος μπορεί να βρει την άκρη σ' αυτόν τον κυκεώνα ως προς το τί μπορεί και τί δεν μπορεί να πράξει χωρίς να αμαρτήσει και να εξοργίσει τον πατέρα Θεό ή τον Υιόν του σ' αυτές τις περιπτώσεις της καθημερινής ζωής;

(Μέχρι και προ τίνος στα χριστιανικά κράτη η απόφαση διαζυγίου και η διαδικασία του ήταν ένας εξουθενωτικός Γολγοθάς για τους συμβαλλόμενους. Η μακροχρόνια αναμονή με όλες τις σχετικές μακρόχρονες δικαστικές διαδικασίες έφερναν τα δύο μέλη στα όρια της φυσικής και ψυχολογικής αντοχής των και στο χείλος της οικονομικής καταστροφής, πέραν από τα μίση και τις πράξεις βίας που δημιουργούνταν ως επακόλουθα.).

ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τα λόγια του βιβλικού Θεού καθιστούν σαφές ότι: Οι ομοφυλόφιλοι, άνδρες (= σκύλοι) και γυναίκες (= σκύλες), σύμφωνα με τα λόγια και τους νόμους του Εβραιοχριστιανικού Θεού Πατρός Γιαχβέχ από την *Παλαιά Διαθήκη* μέχρι και την *Καινήν*, εις μεν την εδώ ζωή επί της γης καταδικάζονται εις θάνατο (δια λιθοβολισμού, κλπ.) εις δε την άλλη την μετά θάνατον ζωή καταδικάζονται εκτός της Βασιλείας των Ουρανών, εκτός Παραδείσου, εκτός της Ουρανίας Πόλεως και επομένως στο εξώτερο αιώνιο πυρ της κολάσεως.

Αν υπαντρευτείς ή νυμφευτείς και για χίλιους δυο λόγους έχεις κάνει λάθος στο γάμο σου ή χηρέψεις (χωρίς να φταις), κοίτα να δεις πως θα ξεμπλέξεις από τις Εβραιογνωστικοχριστιανικές θεϊκές επιταγές σ' αυτές τις περιπτώσεις. Κάνετε τους, σας παρακαλώ, άλλη μια γερή επανάληψη για να είστε σίγουροι πως θα ενεργήσετε και θα προχωρήσετε σ' αυτές τις ατυχίες τούτης 'δω της επίγειας ζωής. Αν βρείτε την καθαρή, αναμάρτητη και απρόσβλητη απάντηση, η οποία δεν θα εξοργίσει τον Θεό Γιαχβέχ και τον Υιόν του Γιοσούαχ, τότε βοηθήσετε και τους άλλους που δεν τη γνωρίζουν!

Οι εκτελέσεις ομοφυλοφίλων από τους Χριστιανούς, διά παντός είδους φρικιαστικών βασανιστηρίων, ήταν πολύ συχνό θέαμα καθ' όλον τον Μεσαίωνα. Έχομε στα χέρια μας πολλές εικονογραφήσεις θανατώσεων ομοφυλοφίλων κατά τις εποχές εκείνες τις οποίες θα ήθελα να τρίψω στην μούρη των Χριστιανών! Δεν υπήρχε καμιά ανοχή ή συγχώρεση ακόμα και αν δεν φταις. Η κοινωνική εξοστράκιση ήταν ολοκληρωτική και καθοριστική.

Αν λοιπόν είστε Χριστιανοί δεν μπορείτε να είστε ομοφυλόφιλοι και αντιστρόφως. Αλλιώς πρέπει να εγκαταλείψετε ή το ένα ή το άλλο. Και τα δύο ταυτοχρόνως είναι σχιζοφρενική αντίφαση ή οποία αντίκειται στα λόγια του «ίδιου του αληθινού πανάγαθου Θεού». Όλες οι δικαιολογήσεις και οι συγκαλύψεις αποτελούν αίρεση και υποκρισία και πολλές φορές θα έλεγα και συνωμοσία. Δηλαδή νομίζω ότι οι περισσότεροι ομοφυλόφιλοι κληρικοί δεν πιστεύουν σε απολύτως τίποτα. Όμως κάθονται εκεί μέσα επειδή καλύπτουν (αποκρύπτουν) την ιδιαιτερότητά τους και τις πιο πολλές φορές ημπορούν να ικανοποιούν την σεξουαλική τους απόκλιση με σχετική ευκολία και με διαφόρους τρόπους· ακόμα δε, όπως και με σχεδόν όλους τους κληρικούς, επειδή τους συμφέρει πάρα πολύ. Ξέρεις τί ωραία που είναι να σε προσκυνούν οι άλλοι, να σου φιλούν τα χέρια και τα πόδια, και συ να κάνεις περιουσία και πλούτη με δέκα ώρες την εβδομάδα μουρμούρα; Πολύ εξαίσια, παραγωγική και κουραστική εργασία...!

Είναι άξιο παρατηρήσεως και έρευνας το φαινόμενο ότι, ενώ οι ομοφυλόφιλοι έχουν καταδικαστεί από τον Χριστιανισμό πλήρως αυτοί επιμένουν να είναι χριστιανοί και

θέλουν να γίνονται και ιερείς. Όπως αναφέραμε και είδαμε είναι καταδικασμένοι ολοσχερώς από: την *Παλαιά Διαθήκη*, την *Καινή Διαθήκη*, την *Κατήχηση*, την *Δογματική*, το *Κανονικό Δίκαιο*, τα *Νομοκάνονα*, κλπ., τόσο στην θεωρία όσο και στην πράξη του Χριστιανισμού. Αυτοί όμως έχουν την βίδα και το βίτσιο να προσκολλώνται στον Χριστιανισμό, αντί να του ρίξουν μια μούντζα και τον εξαποστείλουν από 'κει που ήλθε! Δεν νομίζετε ότι είναι όντως περίεργο αυτό το πείσμα τους και ότι αυτό το φαινόμενο και χρίζει ψυχαναλυτικής έρευνας; Αλλά για να λέμε την αλήθεια δεν είναι οι μόνοι. Τόσοι και τόσοι, σχεδόν όλοι εκτός ορισμένων επιτηδείων, υποφέρουν και στενάζουν υπό το πέλμα αυτής της παράλογης και καταστροφικής θρησκείας αλλά εμμένουν στα ειωθότα και παραμένουν σ' αυτήν. Εκτός τους ομοφυλοφίλους είναι να απορεί κανείς ιδιαιτέρως γιατί οι γυναίκες παραμένουν ακόμα σ' αυτή την ελεεινή μάστιγα· αληθινό μυστήριο! Ενώ πρόκειται όχι απλώς για ανδροκρατική αλλά για φαλλοκρατική θρησκεία πέρα για πέρα, αυτές με πείσμα και απόβλάκωση παραμένουν σ' αυτήν, έστω και κατ' όνομα! Πάρα πολύ ωραία!

Ο Χριστιανισμός ως απόλυτα καταστροφική θρησκεία δεν μπορεί να δει ότι η φύση, ιδίως η βιολογία, δημιουργεί στατιστικές διασπορές των γενικών κανόνων αποκλίσεις και ατέλειες. Αυτή η φυσική διαπίστωση, (όπως και το πρόβλημα της θεοδικίας που το προαναφέραμε στο κεφάλαιο, Ιατρική και Χριστιανισμός), ήδη από τον 1^{ον} και 2^{ον} αιώνα Κ.Ε. έκανε πολλούς να καταφύγουν στην αίρεση. Ένας τέτοιος αρχιαιρεσιάρχης ήταν πλούσιος χριστιανός Μαρκίων από την Σινώπη του Πόντου. Αυτός εθεώρησε τον Εβραϊκόν Θεόν Γιαχβέχ, δημιουργόν του φυσικού κόσμου, ως κακόν Θεόν ή Ψευδοθεόν ή Δαιμόνιον. Ως λύση λοιπόν εισήγαγε την ύπαρξη του καλού Θεού Πατρός ο οποίος επιπόλαζε του κακοφτιαγμένου υπό του Γιαχβέχ κόσμου και κάποια στιγμή μας λυπήθηκε και έστειλε τον Υιόν του για να μας σώσει από τα κακά του υπάρχοντος κόσμου, την οργή και την κακία του Γιαχβέχ. Αυτή η λύση, μαζί με το ευαγγέλιό του, προτάθηκε από τον Μαρκίωνα στην εκκλησία της Ρώμης το έτος 142-143 Κ.Ε. αλλά δεν της άρεσε και πέταξε τον Μαρκίωνα έξω. Καθόλου παράξενο, διότι ας μην ξεχνάμε ότι τότε ο Χριστιανισμός ήταν ακόμα έναν νεοφυές τέκνο του Εβραϊσμού και όλες οι χριστιανικές εκκλησίες Εβραιοκρατούντο και ήταν παραρτήματα των Ιουδαϊκών συναγωγών. Ο Χριστιανισμός τότε ήταν ακόμα κυρίως Εβραϊκή υπόθεση. Οπότε καθόλου παράδοξο το πάθημα του Μαρκίωνος, αφού καθύβρισε τον Εβραϊκόν Πατέρα Θεόν Γιαχβέχ ενώπιον των Εβραιοκρατουμένων εκκλησιών και ειδικά της πρωτοστατούσης εκκλησίας της Ρώμης!

Παρά τις πάρα πολλές ατέλειες, οδύνες, θλίψεις, ασθένειες, κλπ, οι Χριστιανοί οφείλουν να θεωρούν την δημιουργία τού παντοδυνάμου Γιαχβέχ της *Παλαιάς Διαθήκης* ως τέλεια. Αλλιώς... ζήτω που κάηκαν... Επομένως το μόνο που μας μένει για να σωθούμε (από τί άραγε;) είναι να εγκαταλείψομε την Εβραιογνωστικοχριστιανική θρησκευτική καταστροφική μάστιγα, όπως έκαναν ο Μέγας Βολτέρος ο οποίος και κατήγγειλε το αμέτρητο κακό που υπάρχει στον «τέλειο» κόσμο του Θεού των Εβραιοχριστιανών Γιαχβέχ, ο Άγγλος επιστήμων και φιλόσοφος Bertrand Russell ο οποίος και κατήγγειλε την τρομερή αντιφατικότητα και καταστροφικότητα αυτής της θρησκείας, και πάρα πολλοί άλλοι διανοητές. Μάλιστα ο Russell τονίζει ότι στον κόσμο που δημιούργησε ο Χριστιανισμός δεν έχει μείνει κανείς με τα καλά του. Όλοι είναι πειραγμένοι! Οι νευρώσεις και οι ψυχολογικές αρρώστιες που δημιούργησε καταταλαιπώρησαν τους πάντες και δεν άφησαν κανέναν ανέπαφο. Οι πολιτικές, κοινωνικές, ψυχολογικές, ψυχιατρικές, κλπ. διαταραχές που εδήμιουργησε ο Χριστιανισμός σε όλη την ιστορική διαδρομή του και σε όλα τα μέρη όπου έφτασε η χάρη του έχουν καταγραφεί και αναλυθεί πολλαπλώς από πολλούς επιστήμονες πολλών χωρών.

ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ο όρος αδελφοποίηση μεταξύ κληρικών είναι πολύ ύποπτος. Αν και πολλές ομάδες, πολιτικές, ειρηνιστικές, θρησκευτικές κλπ. ομιλούν για αδελφοποίηση, των λαών λ. χ., δηλαδή όλοι οι λαοί, άνδρες και γυναίκες, να ζουν σαν αδέλφια χωρίς να κάνουν διάκριση ή διαχώριση και να μην σκοτώνονται, ο όρος αυτός περιοριζόμενος μεταξύ των κληρικών και των μοναχών χάνει αυτή την γενική ανθρωπιστική έννοια διά δύο κυρίως λόγους. Πρώτον περιορίζεται στο εξαιρετικά μικρό ποσοστό πληθυσμού των κληρικών και μοναχών ως προς την υπόλοιπη λαϊκή κοινωνία και δεύτερον διότι σύμφωνα με τα διάφορα νομοκανόνια, (βλέπε: Κανονικόν Δίκαιον, Αποστολικός Κανών, Πηδάλιον, αποφάσεις Συνόδων, κλπ.) αυτή η αδελφοποίηση αφορά μόνο σε ομάδες ατόμων του ιδίου φύλου: άνδρες με άνδρες και γυναίκες με γυναίκες. Ο έρωτας εν γένει και η έλξη των δύο φύλων όχι μόνο δεν υπάρχει πουθενά, σε καμία από τις διατάξεις τους, κλπ., αλλά έχει καταδικαστεί σαν αμαρτία, ατιμία και μιαρότητα.

Όμως, το ερώτημα που παραμένει συνεχώς είναι το εξής: Όταν από πολύ νεαρά ηλικία είτε αγόρια είτε κορίτσια απομονώνονται και ζουν κοινοβιακά ή περίπου κοινοβιακά και μοιράζονται τις ίδιες καθημερινές εμπειρίες και είναι πνευματικά, θρησκευτικά και παραληρηματικά ερωτευμένοι διά του θρησκευτικού φανατισμού και παραληρήματος τότε πόσος χρόνος και απόσταση παραμένει γι' αυτή την κατάσταση να εξελιχθεί στον παρά φύσει σωματικό ομοφυλοφιλικό έρωτα; Μέχρι που και πότε μπορεί κανείς να κατάπιέζει την φύση; Και αν το κάνει επί πολύ καιρό τότε ποιες είναι οι συνέπειες; Για κάθε σχετικά μορφωμένο και ειλικρινή άνθρωπο οι απαντήσεις στις ερωτήσεις αυτές είναι εύκολες και ήδη γνωστές.

Πολλά μοναστηριακά μεσαιωνικά όργια ανά την Ευρώπη έχουν καταγραφεί και ακόμα έχουν βρεθεί πολλά οστά βρεφών εντός κρυπτών και λιμνών πλησίον των μοναστηριακών χώρων. Είναι επίσης αρκετά γνωστά τα λατινικά ποιήματα με τίτλο Carmina Burana, τα οποία ευρέθησαν στο καθολικό μοναστήρι Burnau της Βαυαρίας. Περιγράφουν ξεφαντώματα κραιπάλης, οινοποσίας και σεξ και ως γνωστόν έχουν μελοποιηθεί από τον Γερμανό μουσουργό Karl Orff. Όλα αυτά σημαίνουν ότι έπρεπε να υπήρχε πολλή διαπίδυση και διάχυση μεταξύ μοναχών ανδρών και γυναικών και άφεση κληρικών επί μοναχών γυναικών προς κατάφορη παραβίαση των κανόνων τους. Ένα από τα οικτρά αποτελέσματα όλων αυτών των κλειστών οργίων ήταν οι φόνοι των εξωγάμων, κλπ. Δεν ήταν καθόλου ολίγοι οι Πάπες που είχαν πολλές παλλακίδες και εξώγαμα παιδία. Και ο Μαρτίνος Λούθηρος είχε ερωτική σχέση με μια καλογριά την οποία υπανδρεύτηκε και έτσι επέτρεψε τον γάμο για όλους τους κληρικούς των Διαμαρτυρομένων.

Στα ευρήματα του ιστορικού καθηγητή Morton Smith του Yale University στο μοναστήρι του Αγίου Σάββα (Mar Saba) στο σημερινό Ισραήλ το έτος 1958, ήταν και μια επιστολή του Κλήμεντος Αλεξανδρείας στην οποία ο Κλήμης αναφέρει ένα περίεργο παλαιό, χαμενο, απόκρυφο, *Ευαγγέλιο* από την Αλεξάνδρεια με συγγραφέα κάποιον Μάρκο. Στην επιστολή αυτή ο Κλήμης παραθέτει διάφορα χωρία απ' αυτό το *Ευαγγέλιο* και αναφέρει επίσης μυήσεις και κατηχήσεις ορισμένων αδελφοποιημένων ομάδων νέων οι οποίες γίνονταν εντός χώρων με όλους τους νέους γυμνούς και απλώς καλυμμένους μόνο με ένα σεντονι επί του γυμνού. Περίεργες και ύποπτες κατηχήσεις, δεν νομίζετε; Έτσι η ορθόδοξη εκκλησία όπως και το μοναστήρι του Αγίου Σάββα προσπάθησαν να αποκρύψουν ή να αλλοιώσουν τα ευρήματα του καθηγητή Morton Smith, αλλά δεν επρόφτασαν διότι τα είχε ήδη φωτογραφήσει.

Αυτή η επιστολή του Κλήμεντος μας ενθυμίζει βεβαίως τους δύο και μοναδικούς ξεκάρφωτους στίχους που αναφέρονται στο επεισόδιο του γυμνού νέου κατά την σύλληψη και απαγωγή του Ιησού και οι οποίοι και μόνον διεσώθησαν μέχρις ημών στο *Ευαγγέλιο* του κανονικού Μάρκου (σύμπτωση άραγε;): ***Μάρκος*** 14: 51-52 «***Και εις τις νεανίσκος ηκολούθησεν αυτώ, περιβεβλημένος σινδόνα επί γυμνού·*** *και κρατούσιν αυτόν οι νεανίσκοι. ο δε καταλιπών την σινδόνα γυμνός έφυγεν απ' αυτών.*». Μερικοί επεξηγούν το επεισόδιο αυτό διά του ομοφυλοφιλικού πάθους μεταξύ του νέου αυτού και του Ιησού. Αλλά και το αν ο νέος υπέφερε από ισχυρή αρρώστια τρέλας το επεξηγεί μια χαρά. Τί να ήταν άραγε; Ομοφυλόφιλος, ή τρελός, ή κάτι άλλο;

Έτσι λοιπόν αυτοί οι δύο στίχοι έχουν εγείρει πλήθος διαφόρων ερμηνειών, εικασιών, εξηγήσεων, κλπ. Δεν χρειάζεται να τις αναφέρομε όλες εδώ, αλλά πρέπει να γράψομε ότι μεταξύ αυτών είναι και η ομοφυλοφιλική ερμηνεία του Θωμά Μάρα την οποία δημοσίευσε εντός του βιβλίου του *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης* και η οποία του κόστισε φυλάκιση, πρόστιμο και απαγόρευση του βιβλίου του, το έτος 1979. (Μπορείτε όμως να το βρείτε από αυτούς που το έχουν ή στο Μοναστηράκι ή σε καροτσάκια με βιβλία, κλπ., και να το μελετήσετε.). Πολλοί είναι οι ομοφυλόφιλοι Χριστιανοί, οι οποίοι υποκινούμενοι από την ομοφυλοφιλία τους, επεξηγούν τους στίχους αυτούς με την πιθανότητα, είναι σχεδόν σίγουροι όπως λένε, ότι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός ήταν ομοφυλόφιλος. Προσκομίζουν και τον μαθητή, από το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*, τον οποίον ο Ιησούς ιδιαιτέρως ηγάπα και έγινε επιστήθιός του κατά τον Μυστικόν Δείπνον ως άλλη μία ισχυρή ένδειξη!

Για τους ορθοδόξους Χριστιανούς αυτός ο ισχυρισμός αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες βλασφημίες· τη μεγαλύτερη βλασφημία για τον επίσκοπο Φλωρίνης Αυγουστίνο Καντιώτη! Ακόμα ο Χριστός, ως ζηλωτής του Μωσαϊκού Νόμου, δύσκολα θα πίστευε κανείς ότι ήταν ομοφυλόφιλος. Αν ήταν και Ναζηραίος ή Ναζαρίτης (όπως ο αδελφός του Ιάκωβος) τότε διά του Μωσαϊκού Νόμου, του ταξίματος και της αφοσιώσεώς του στον Κύριον Γιαχβέχ τού απαγορευόταν να αγγίξει και γυναίκα! (Βλέπε: *Αριθμοί* κεφάλαιο 6, κλπ.). (Όμως ο Ναζηραίος και Κριτής Σαμψών είχε παραβεί αυτή την εντολή πολλές φορές! Βλέπετε: «Βαριά η καλογερική...!». Ύστερα απ' αυτά τα ολίγα «ο νοών νοησάτω» την θεοπνευστία των ιέρων γραφών!).

Το ζήτημα που παραμένει όμως είναι το εξής. Οι δύο αυτοί στίχοι είναι μεν ύποπτοι αλλά πολύ πενιχροί. Το επεισόδιο που υπαινίσσονται είναι ανόητο και δεν το αναφέρει άλλος ευαγγελιστής. Στο σημείο που εμφανίζονται και όπως εμφανίζονται, μόνο στο *Ευαγγέλιο του Μάρκου*, είναι ξεκάρφωτοι και αινιγματικοί. Άγνωστο παραμένει το ποιος τους έγραψε (ποιος Μάρκος άραγε;) και το πότε και γιατί μπήκαν αυτοί οι στίχοι εκεί. Είναι αδύνατον λοιπόν να βγάλει κανείς ασφαλή και αποδεδειγμένα συμπεράσματα απ' αυτούς τους δύο στίχους μόνον. Χρειάζονται και άλλα στοιχεία. Αλλιώς ο καθένας μπορεί να λέει αυτό που τον συμφέρει. Τα επί πλέον στοιχεία που ανεκάλυψε ο καθηγητής Morton Smith μάλλον βοηθούν ορισμένους ισχυρισμούς του Θωμά Μάρα, αλλά ίσως όχι όλους. Κάποιος άλλος βάσει αυτών των στοιχείων ίσως ημπορέσει να ισχυριστεί και περισσότερα πράγματα. Τί να κάνομε; Ας είναι καλά ο ψευτο-ιστορικός Ευσέβιος Καισαρείας ο οποίος κατάστρεψε τα περισσότερα και κυριότερα χριστιανικά συγγράμματα των τριών πρώτων αιώνων.

Το μόνο βέβαιο γεγονός που παραμένει όμως είναι το εξής: Παρ' όλον ότι ο ίδιος ο Εβραιοχριστιανικός Θεός, βάσει του θεϊκού του σχεδίου, κατέβηκε στη γη για να μας αποκαλύψει την «Αλήθειάν Του» διά της διδασκαλίας και του κηρύγματός του και να την επικυρώσει με τα εκθαμβωτικά και εκκωφαντικά θαύματα, τα εξουθενωτικά και σεπτά Πάθη και την Ανάστασή του, αυτή η «Αλήθειά Του» παραμένει ακόμα ασαφής, φευγαλέα, απα-

τηλή και ακατάστατη. Ερμηνείες επί ερμηνειών και παραδοχές επί παραδοχών γράφονται και κηρύττονται κατά συρροήν εδώ και 2000 χρόνια γι' αυτήν, χωρίς όμως ποτέ της, ακόμα και σήμερα, να έχει ξεκαθαριστεί και αποκρυσταλλωθεί ώστε να την γνωρίζομε σαφώς, πλήρως, τελικώς και αμετακλήτως. Ποιά ακριβώς είναι τελικά αυτή η «Αλήθεια» του Παντοδυνάμου και ποιά είναι η σωστή διατύπωση και ερμηνεία της; Ας μας απαντήσουν οι ανά τους αιώνες 33 500 χριστιανικές αιρέσεις, ομάδες, ομολογίες, κλπ!

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑ

Ως γνωστόν η παιδεραστία είναι ένα πολύ σοβαρό ποινικό αδίκημα και διώκεται με σκληρές τιμωρίες από τις νομοθεσίες των πολιτισμένων χωρών. Προκαλεί ανεπανόρθωτη ψυχολογική, αλλά και πνευματική και σωματική ζημία σε ανθρώπινες υπάρξεις παιδικής ηλικίας. Αυτές όλες οι θεωρήσεις της παιδεραστίας όμως δεν είναι για να αναπτυχθούν διεξοδικώς στο παρόν άρθρο, στο οποίο την εξετάζομε από χριστιανικής απόψεως.

Στο κείμενο τού ***Ιωήλ*** 4: 1-3 κατά τους Ο΄β΄, ή 3: 1-3 σε άλλες εκδόσεις, διαβάζομε:

> «*Ότι ιδού εγώ εν ταις ημέραις εκείναις και εν τω καιρω εκείνω, όταν επιστρέψω την αιχμαλωσίαν Ιούδα και Ιερουσαλήμ, και συνάξω πάντα τα έθνη και κατάξω αυτά εις την κοιλάδα Ιωσαφάτ και διακριθήσομαι προς αυτούς εκεί υπέρ του λαού μου και της κληρονομίας μου Ισραήλ, οί διεσπάρησαν εν τοις έθνεσι· και την γην μου καταδιείλαντο και επί τον λαόν μου έβαλον κλήρους και έδωκαν* ***τα παιδάρια πόρναις*** *(δηλαδή σύμφωνα με διάφορες ερμηνείες, ή έδιναν τα αγοράκια σε πόρνες, ή τα αντάλλασσαν με πόρνες, ή τα μετέτρεπαν σε πόρνες) και* ***τα κοράσια επώλουν*** *αντί του οίνου και έπινον.*».

Εδώ βλέπομε τον Εβραίο σαμανοπροφήτη Ιωήλ να ωρύεται κατά της παιδεραστίας που έπρατταν άλλοι λαοί εις βάρος των νεαρών παιδιών των Εβραίων. Οι ίδιοι όμως οι Εβραίοι δεν πήγαιναν πίσω και έκαναν και αυτοί τα ίδια και χειρότερα εις βάρος των παιδιών άλλων λαών αν αναλογισθούμε τα γεγονότα της Γης Μαδιάμ (*Αριθμοί* 31) και πολλά άλλα τέτοια γεγονότα που αναφέρονται εδώ και 'κει σε όλη την έκταση της *Παλαιάς Διαθήκης* καθώς και μερικές ειδικές διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου περί μεταχειρίσεως των άλλων λαών.

Στον Χριστιανισμό όπως και στις περισσότερες κοινωνίες η παιδεραστία θεωρείται βαριά αμαρτία και πολύ δικαίως! Ο ίδιος ο Χριστός μας λέγει:

> *Ματθαίος* 18: 2-6: «*και προσκαλεσάμενος ο Ιησούς παιδίον έστησεν αυτό εν μέσω αυτών και είπεν· αμήν λέγω υμίν, εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδία, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. όστις ουν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτός εστιν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών.* ***και ος εάν δεξηται παιδίον τοιούτον εν επί τω ονόματί μου, εμέ δέχεται· ος δ' αν σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων των πιστευόντων εις εμέ, συμφέρει αυτώ ίνα κρεμασθή μύλος ονικός εις τον τράχηλον αυτού και καταποντισθή εν τω πελάγει της θαλάσσης***.».

Αλλά ο εδώ σκανδαλισμός δεν είναι σαφές σε τί ακριβώς αναφέρεται. Είναι άραγε σκανδαλισμός της πίστεως του μικρού παιδιού προς τον Ιησού Χριστό ή είναι παιδεραστικός σκανδαλισμός. Όπως είναι γραμμένο το κείμενο μάλλον το πρώτο ή και τα δύο.

Εκτός από την προηγούμενη αναφορά έχομε ακόμα και τις ακόλουθες αναφορές από τις οποίες όμως δεν βγαίνει κανένα συμπέρασμα περί παιδεραστίας, αλλά μόνον θεολογικές σάλτσες περί ταπεινότητος και βασιλείας των ουρανών. Το πότε και το γιατί μπήκαν αυτές οι αναφορές στα *Ευαγγέλια* ως λόγια του Ιησού Χριστού και το ποιος τις έβαλε μέσα στα *Ευαγγέλια* είναι άγνωστο και μόνο ο «Κύριος οίδε!».

α) *Ματθαίος* 19: 13-15: «*Τότε προσηνέχθη αυτώ παιδία, ίνα επιθή αυτοίς τας χείρας και προσεύξηται· οι δε μαθηταί επετίμησαν αυτοίς. ο δε Ιησούς είπεν· άφετε τα παιδία και μη κωλύετε αυτά ελθείν προς με· των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία των ουρανών. και επιθείς τας χείρας αυτοίς επορεύθη εκείθεν.*».
β) *Λουκάς* 18: 15-17: «*Προσέφερον δε αυτώ και τα βρέφη ίνα αυτών άπτηται· και ιδόντες οι μαθηταί επετίμησαν αυτοίς. ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτά είπεν· άφετε τα παιδία έρχεσθαι προς με και μη κωλύετε αυτά· των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία του Θεού. αμήν λέγω υμίν, ος εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν.*».
γ) *Μάρκος* 10: 13-16: «*Και προσέφερον αυτώ παιδία, ίνα αυτών άψηται· οι δε μαθηταί επετίμων τοις προσφέρουσιν. ιδών δε ο Ιησούς ηγανάκτησε και είπεν αυτοίς· άφετε τα παιδία έρχεσθαι προς με, και μη κωλύετε αυτά· των γαρ τοιούτων εστίν η βασιλεία του Θεού. αμήν λέγω υμίν, ος εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν.* ***και εναγκαλισάμενος αυτά κατηυλόγει τιθείς τας χείρας επ' αυτά.***».

Παρ' όλα ταύτα σε όλους τους αιώνες του Χριστιανισμού η παιδεραστία οργιάζει μεταξύ κληρικών, πολλών μοναχών και πολλών Χριστιανών λαϊκών. Οι πιο πολλές από τις χιλιάδες αιρέσεις της μίας αγίας καθολικής και αποστολικής εκκλησίας έχουν επιδείξει μεγάλες επιδόσεις σ' αυτό το σπορτ μέχρι και σήμερα. Το χρυσό μετάλλιο το κατέχει βεβαίως η καθολική εκκλησία και ο κλήρος της, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι άλλοι είναι αθώες περιστερές. Δεν γνωρίζω κατά πόσον οι κληρικοί παρερμηνεύουν το: «και εναγκαλισάμενος αυτά κατηυλόγει τιθείς τας χείρας επ' αυτά.», κλπ., των προηγουμένων αναφορών.

Το γεγονός όμως είναι ότι, ο Χριστιανισμός ως άκρως αντιφατική, κακοφτιαγμένη και καταστροφική θρησκεία κατεδίκασε την γενετήσια ορμή ακόμα και τη σκέψη περί αυτής όπως και κάθε σεξουαλική πράξη ως μεγάλη αμαρτία. Η φυσιολογική σεξουαλική πράξη είναι αμαρτία και αυτή που προορίζεται για τεκνογονία παραχωρείται μόνο κατ' οικονομίαν. Όπως συμβαίνει με τους μοναχούς και σε ένα μεγάλο μέρος του κλήρου ο Χριστιανισμός επέβαλε και προτιμά την αγαμία. Ακόμα δημιούργησε τον δήθεν πνευματικό έρωτα μεταξύ ομοφύλων και έτσι σταμάτησε την πνευματική επικοινωνία των δύο φύλων. Ούτως, κάτω από την πίεση των φυσικών δυνάμεων και ορμών που μας χάρισε ο πανάγαθος και πάνσοφος Θεός Πατήρ και Δημιουργός, αυτά τα αδιέξοδα και οι αντιφάσεις οδήγησαν μοιραία σε κατακόρυφη αύξηση των εκ φύσεως υπαρχουσών ανωμαλιών και πάρα πολλοί και πολλές τελικά ωθήθηκαν στην ομοφυλοφιλία, παιδεραστία και αιμομιξία. Τα ψυχολογικά συμπλέγματα, οι νευρώσεις, και οι ψυχιατρικές αρρώστιες πολλαπλασιάστηκαν υπερβολικά! Ας είναι καλά οι ψυχίατροι και τα φρενοκομεία!

Ιδού λοιπόν μια από τις αμέτρητες κραυγαλέες αντιφάσεις: Ο Θεός Δημιουργός Πατήρ που έφτιαξε παν ό,τι υπάρχει έδωσε στο ανθρώπινο είδος κατά την δημιουργία του, όπως και σε όλα τα όντα, την ερωτική έλξη και ορμή για να επέλθει μετ' ολίγον χρόνο, μεσω της εκ του Υιού του «αληθινής» θρησκείας, σαν καταπέλτης να την καταδικάσει ως μεγάλη αμαρτία και να αναγκαστεί να την επιτρέψει μόνο κατ' οικονομίαν! Ιδού λοιπόν το ένα εκατομμυριοστό της καταστροφικότητας και της σχιζοφρένιας αυτής της ανόητης θρησκείας! Τώρα πόσα εκατομμύρια ανθρώπων κατεστράφησαν, αρρώστησαν και έγιναν κυριολεκτικά ράκη από την αντιφατικότητα, σχιζοφρένια και ανοησία της άθλιας αυτής θρησκείας έχει σταματήσει δυστυχώς να απασχολεί τη μνήμη των ανθρώπων.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΚΡΑΤΙΚΟΙ

Ήδη στο τέλος του πρώτου αιώνα κοινής εποχής εμφανίζεται η χριστιανο-γνωστική αίρεση του Καρποκράτη της Αλεξανδρείας η οποία είχε άνθηση κατά το πρώτον ήμισυ του δευτέρου αιώνα. Γι' αυτήν γνωρίζομε κυρίως από τα έργα: «*Κατά των Αιρέσεων*», βιβλίο Ι. XXV, του Ειρηναίου επισκόπου Λυώνος και «*Στρωματείς*», βιβλίο ΙΙΙ. ΙΙ, του Κλήμεντος Αλεξανδρείας. Προσέτι δε αναφορές κάνουν και: ο αντιφατικός θεολόγος Τερτυλλιανός, ο Ιππόλυτος Ρώμης, ο Επιφάνειος Σαλαμίνας Κύπρου, πιθανώς ο Εβραιοχριστιανός εκκλησιαστικός ιστορικός του δευτέρου αιώνος Ηγήσιππος (το σημαντικό έργο του οποίου κατέστρεψε ο ψευτο-ιστορικός Ευσέβιος Καισαρείας), και ο γνωστός μας Ωριγένης.

Πολλές αντικρουόμενες υποθέσεις έχουν γραφτεί για την βιογραφία και την ζωή του εκ Μικράς Ασίας ορμωμένου Καρποκράτη όπως και πολλές αντικρουόμενες απόψεις για τους οπαδούς του, κ.ο.κ. Δεν θα τις αναπτύξομε εδώ, αλλά όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να τις βρει σε μια καλή εγκυκλοπαίδεια και στις ιστοσελίδες του διαδικτύου. Απλώς αναφέρομε μόνον ότι ο Κλήμης μας λέγει ότι οι Καρποκρατικοί ξεκίνησαν από την Αλεξάνδρεια αλλά κυρίως εδραιώθηκαν και ήκμασαν στην Κεφαλληνίαν (αληθές άραγε;).

Με λίγα λόγια όλοι αυτοί οι εκκλησιαστικοί πατέρες μας μεταφέρουν ότι οι Καρποκρατικοί είχαν πλήρη ελευθερία ηθών και έκαναν κάθε θεμιτή και αθέμιτη σεξουαλική πράξη. Όπως λένε έκαναν τα πάντα που δεν μπορείς ούτε να περιγράψεις, ούτε να δεις, ούτε να ακούσεις. Τα πάντα τα θεωρούσαν φυσιολογικά διότι όπως πίστευαν για να ελευθερώσουν την ψυχή τους από τον υπάρχοντα υλικό κόσμο έπρεπε να περάσουν από κάθε λογής κατάσταση της εδώ ζωής. Ακόμα όπως τα ζώα ενεργούν φυσιολογικά και ανεξέλεγκτα τοιουτοτρόπως και οι άνθρωποι μπορούν να πράττουν ομοίως. Στους Καρποκρατικούς οι γυναίκες ήταν κοινές όπως και τα τέκνα. Η παιδεραστία όχι μόνο δεν αποτελούσε πρόβλημα αλλά εθεωρείτο αρετή.

Πρέπει να πούμε ότι το κανονικό *Ευαγγέλιο του Μάρκου* κατόπι πολλών αλλαγών και επιδιορθώσεων πήρε μια κάποια σταθερή μορφή γύρω στο έτος 150 Κ.Ε., αλλά όχι ακόμα τη σημερινή μόνιμη μορφή του. Αυτή συνετελέσθει από 2 έως 5 αιώνες αργότερα κατόπι διαφόρων προσθαφαιρέσεων. Π.χ., παραμένει άγνωστο το πότε και ποιος προσέθεσε τους τελευταίους 11 στίχους του *Ευαγγελίου* αυτού, 16: 9-20, οι οποίοι και αντιφατικοί είναι με πάρα πολλά πράγματα εντός του ιδίου *Ευαγγελίου* και των άλλων *Ευαγγελίων* αλλά και δεν υπάρχουν σε κανένα από τους αρχαιότερους κώδικες που διαφυλάσσονται μέχρι σήμερα στα μουσεία. Ο Κλήμης Αλεξανδρείας (περίπου 150 - 215 Κ.Ε.) γκρίνιαζε για τις διάφορες εκδόσεις του *Ευαγγελίου του Μάρκου* οι οποίες ευρίσκοντο στην κυκλοφορία κατά την διάρκεια της ζωής του. Ο Καρποκράτης αναφέρεται μέσα στην επιστολή του Κλήμεντος, όπως την ανεκάλυψε και την φωτογράφησε το έτος 1958 ο ιστορικός καθηγητής

Morton Smith στο μοναστήρι Mar Saba. Στην επιστολή αυτή, εκτός από την μύηση και την κατήχηση νεαρών αγοριών με σινδόνα επί γυμνού, μεταξύ άλλων ο Κλήμης αναφέρει και παραθέτει χωρία από ένα προηγούμενο, ανύποπτο για τους μετέπειτα Χριστιανούς και *Μυστικό Ευαγγέλιο του Μάρκου*. Ο Καρποκράτης είχε καταφέρει διά τεχνασμάτων να αρπάξει την ευκαιρία και να το αντιγράψει στην Αλεξάνδρεια. Αυτό το *Ευαγγέλιο* δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια απ' όλες αυτές τις εκδόσεις για τις οποίες γκρίνιαζε ο Κλήμης και την οποίαν είχαν στα χέρια τους οι Καρποκρατικοί. Το *Ευαγγέλιο* αυτό είχε αλλοιωθεί και κυκλοφορούσε ευρέως ανάμεσα στους οπαδούς του Καρποκράτη. Μεταξύ άλλων κατέγραφε και εκθείαζε τα ομοφυλοφιλικά κατορθώματα του Ιησού Χριστού με νεαρά αγόρια.

Βεβαίως τις ίδιες εποχές υπήρχαν άλλες αιρέσεις (π.χ., του αντιιουδαίου, αντιγιαχβιστή και Γνωστικού Μαρκίωνος του Πόντου, του άμεσα εσχατολόγου Μοντανού της Μικράς Ασίας, κ.ά.) οι οποίες εφάρμοζαν το άλλο άκρο. Δηλαδή, την απόλυτη εγκράτεια και απολύτως καμία σεξουαλική επαφή ή πράξη. Αυτή η τακτική τούς είχε βεβαίως καταδικάσει εις θάνατον διά παύσεως της διαιωνίσεως του είδους, πράγμα εντελώς ασήμαντο για τους εσχατολόγους τύπου Μοντανού και της αιρέσεως του Qumran έναν αιώνα πριν. Οι οπαδοί αυτών των αιρέσεων ήταν οι μόνοι που τήρησαν πιστά και αναμάρτητα (όσοι απ' αυτούς πραγματικά τις τήρησαν) τις επίσημες χριστιανικές εντολές, επιταγές, δόγματα και τα σχετικά χωρία όλης της *Καινής Διαθήκης*, αφού ακόμα και η συνουσία με σκοπό την τεκνοποίηση είναι και αυτή αμαρτία στον επίσημο Χριστιανισμό και παραχωρείται μόνο κατ' εξαίρεση και *κατ' οικονομίαν*! Αυτοί πραγματικά επεδίωξαν να επιτύχουν αυτό που επιζητεί ο επίσημος αρχικός Χριστιανισμός. Τουτ' έστιν, «να παραμείνουν ανερωτικοί άφυλοι!». Ο αρχικός επίσημος Χριστιανισμός ζητά την αφυλίαν, πράγμα που ουδέποτε μέχρι και σήμερα αναθεωρήθηκε ή καταδικάστηκε ως λάθος! Πως να αναθεωρηθεί άλλωστε; Ο Θεός δεν κάνει λάθη! Τί να πει κανείς, εκτός του ότι, Χριστιανισμός σημαίνει το άκρον άωτον καταστροφικής, αντιφατικής και διεστραμμένης θρησκείας! Λίγο αργότερα ο μέγας πατήρ και θεολόγος Ωριγένης ο χαλκέντερος αυτοευνουχίστηκε, εφαρμόζοντας έτσι στο έπακρον τα ίδια λόγια του Ιησού Χριστού όπως μας τα μεταφέρει ο *Ματθαίος* 19: 12:

> «*εισί γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων,* ***και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω***.».

Βασισμένος σ' αυτό το χωρίο και σε πολλά τέτοια μαργαριτάρια όλων των *Ευαγγελίων* (π. χ, βλέπε *Ματθαίος* 5: 27-30, το οποίο και αναγράφομε αυτολεξεί παρακάτω ή πολλά σαν αυτό το *Ματθαίου* τα οποία υπάρχουν σε όλα τα *Ευαγγέλια* και εδώ χάριν οικονομίας παραλείπομε) ο χαλκέντερος πατέρας Ωριγένης αυτοευνουχίστηκε, διότι οι θερμές και όμορφες κοπέλες της Αλεξανδρείας τον εσκανδάλιζαν πνευματικώς και τον διέγειραν σεξουαλικώς. Εδώ λοιπόν δεν ερμήνευσε την *Καινήν Διαθήκην* αλληγορικώς αλλά κυριολεκτικώς! Ιδού λοιπόν «πιστό χριστιανικό παράδειγμα προς μίμησιν!». Χριστιανοί εφαρμόσετε επί τέλους πιστά τους λόγους του Κυρίου Υμών Ιησού Χριστού!

Ένα ακόμα όμως γεγονός που παραμένει είναι και το εξής. Ήδη από τον πρώτον αιώνα Κ.Ε. δεν υπήρχε ο Χριστιανισμός αλλά υπήρχαν πολλών ειδών αλληλοσυγκρουόμενοι Χριστιανισμοί. Ήδη τους δύο πρώτους αιώνες υπήρχαν περί τις εκατό χριστιανικές αιρέσεις. Ακόμα και ο ίδιος ο Παύλος μας λέγει: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 10-13:

«*Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα το αυτό λέγητε πάντες, και μη ή εν υμίν* ***σχίσματα****, ήτε δε κατηρτισμένοι εν τω αυτώ νοϊ και εν τη αυτή γνώμη. εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι* ***έριδες*** *εν υμίν εισι. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει·* ***εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού. μεμέρισται ο Χριστός;*** *μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε;*».

Οι σημερινές χιλιάδες αιρέσεις του Χριστιανισμού προήλθαν κυρίως από τον Χριστιανισμό που διαμόρφωσαν ο διεστραμμένος αμόρφωτος Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος με τον ψευτο-ιστορικό απατεώνα Ευσέβιο επίσκοπο Καισαρείας, τα επιτελεία που αυτοί είχαν επιτάξει, και τις συνόδους που επακολούθησαν για πολλούς αιώνες μετά, κλπ. Η επιβολή αυτού του Χριστιανισμού έγινε διά του ψεύδους, παραχαράξεως, πυρός, σιδήρου και κάθε είδους εγκλημάτων επί 1700 έτη, όπως έχομε εκτενώς αναπτύξει και τονίσει σε άλλες εργασίες μας. Παρ' όλα ταύτα και αυτός ο Χριστιανισμός έγινε χιλιάδες κομμάτια και σχίσματα, τα οποία αλληλοσπαράχτηκαν επί αιώνες. Και πώς να μην γίνει έτσι με τις αμέτρητες αντιφάσεις και ανοησίες που πάντοτε κουβαλούσε!

ΒΙΑ ΚΑΙ ΣΕΞ ΣΤΗΝ *ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ*

Πέραν από τα μπλεγμένα, καταστροφικά, εν μέρει ασαφή, φρικτά και απαίσια λόγια του ίδιου του ιδρυτή του Χριστιανισμού, Ιησού Χριστού, περί γάμου και ευνουχισμού διά την βασιλείαν των ουρανών

Ματθαίος 9: 10-12 «*... λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί αυτού·* ***ει ούτως εστίν η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμήσαι. ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οίς δέδοται· εισί γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.*». κλπ.

και των ολίγων αναφορών που έχομε δώσει μέχρις εδώ, τις οποίες συστήνομε να μελετησετε λεπτομερώς από μια σωστή απόδοση της *Καινής Διαθήκης*, στο παρόν τμήμα αυτού του άρθρου θα εξετάσομε εν συντομία τα εξής ολίγα επεισόδια που συνδυάζουν βία, σεξ, εμμονές περί γεννητικών οργάνων και ερωτισμού, από το «ιερό» αυτό βιβλίο. Αυτό το κάνομε επειδή τα παρακάτω εδάφια έχουν μεγάλη θεολογική σημασία με φρικτές και καταστροφικές ιστορικές συνέπειες.

Το: «***ει ούτως εστίν η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμησαι. ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οίς δέδοται·***» είναι ο καταστροφικός αντιερωτισμός σε όλο του το μεγαλείο. Αυτό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με το «**αυξάνεσθε και πληθύνεσθε**», εντολή που έδωσε ο ίδιος θεός στη *Γενέσιν* 1: 22. Αν βρείτε την άκρη αυτής της σοφίας πολύ θα θέλαμε να την μάθομε.

Α) Αν και σε όλα τα *Ευαγγέλια* ο Χριστός κατηγορείται ότι διαμένει και συντρώγει μετά τελωνών **και πορνών** (χωρίς όμως να έχει καμιά σεξουαλική σχέση μαζί τους, όπως

μάλλον υπονοείται ή έχει δογματισθή), εδώ θα συγκεντρωθούμε στο εξής επεισόδιο. Στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* 8: 1-11 διαβάζομε:

> «*Ιησούς δε επορεύθη εις το όρος των ελαιών· όρθρου δε πάλιν παρεγένετο εις το ιερόν, και πας ο λαός ήρχετο προς αυτόν·* ***και καθίσας εδίδασκεν αυτούς. άγουσι δε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι γυναίκα επί μοιχεία κατειλημμένην, και στησαντες αυτήν εν μέσω λέγουσιν αυτώ****· διδάσκαλε, αύτη η γυνή κατείληπται επ' αυτόφώρω μοιχευομένη·* ***και εν τω νόμω ημών Μωϋσής ενετείλατο τας τοιαύτας λιθάζειν. συ ουν τι λέγεις;*** *τούτο δε είπον εκπειράζοντες αυτόν, ίνα σχώσι κατηγορίαν κατ' αυτού. ο δε Ιησούς κάτω κύψας τω δακτύλω έγραφεν εις την γην. ως δε επέμενον ερωτώντες αυτόν, ανέκυψε και είπεν αυτοίς· ο αναμάρτητος υμών πρώτος βαλέτω λίθον επ' αυτήν. και πάλιν κάτω κύψας έγραφεν εις την γην. οι δε ακούσαντες εξήρχοντο εις καθ' εις, αρξάμενοι από των πρεσβυτέρων, και κατελείφθη ο Ιησούς και η γυνή εν μέσω ούσα. ανακύψας δε ο Ιησούς είπεν αυτή· γύναι, που εισιν; ουδείς σε κατέκρινεν; η δε είπεν· ουδείς, Κύριε. είπε δε ο Ιησούς· ουδέ εγώ σε κατακρίνω· πορεύου και από του νυν μηκέτι αμάρτανε.*».

Εδώ βλέπομε τον Ιησού Χριστό να διασώζει και διά της «θεϊκής εξουσίας» του να συγχωρεί μια «γυναίκα επί μοιχεία κατειλημμένην». Άραγε ήταν πόρνη εξ επαγγέλματος ή απλώς παντρεμένη γυναίκα που απάτησε τον άνδρα της; Εδώ το κείμενο λέγει σαφώς «επί μοιχεία κατειλημμένην» και τίποτα παραπάνω. Η εκκλησία την παρουσιάζει ως πόρνη και εορτάζει αυτό το «γεγονός» την Μεγάλη Τρίτη, αλλά δεν πρέπει να έχει δίκιο. Πρόκειται για μοιχαλίδα όπως δηλώνει το «θεόπνευστο» *Ευαγγέλιο*! Το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης λοιπόν ψάλλεται εκείνο το θρηνώδες, θλιβερό και αποκρουστικό τροπάριο της Κασσιανής που και στα καλά σου να είσαι γίνεσαι παράφρων όταν το ακούσεις και το καταλάβεις! Αν είσαι γυναίκα το μόνο που σου μένει πια είναι να αυτοκτονήσεις!

Όπως είδαμε παραπάνω, σύμφωνα με τον θεϊκά δοσμένο «Μωσαϊκό Νόμο Περί Μοιχείας» η εν λόγω γυναίκα έπρεπε να εκτελεσθεί διά λιθοβολισμού. Για καλή της τύχη όμως την σώζει ο Ιησούς, ως από μηχανής Θεός και μάγος (*ο δε Ιησούς κάτω κύψας τω δακτύλω έγραφεν εις την γην*). Εδώ στο παρόν συμβάν ο Μωσαϊκός Νόμος που εδόθη στον Μωυσή από τον Πατέρα Θεό, Γιαχβέχ, ακυρώθηκε από τον Υιόν Θεό, Γιοσούαχ! Αλήθεια, τί άριστη που είναι η συνεργασία της Αγίας Τριάδος!

Ο σπουδαίος ερευνητής Bart D. Ehrman, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Πολιτείας North Carolina, at Chapel Hill και ο οποίος θεωρείται αυθεντία στα χριστιανολογικά θέματα, στο εξαιρετικό βιβλίο του *Misquoting Jesus* (*Λανθασμένες Αναφορές στον Ιησού*) πραγματεύεται ένα πλήθος παρεμβολών και χαλκεύσεων εντός των *Ευαγγελίων* και αναπτύσσει τους λόγους διά τους οποίους τα υπό εξέταση κείμενα απεδείχθησαν ότι είναι παρεμβολές και χαλκεύσεις. Στις σελίδες 62-69 εξηγεί τους αδιασείστους λόγους διά τους οποίους το κείμενο αυτό του Ιωάννου δεν υπήρχε στο πρωτότυπο αλλά είναι υστερόχρονη παρεμβολή. (Ο αριθμός χαλκεύσεων, μικρών και μεγάλων, σε ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη* που έχει εξακριβωθεί από τους ειδικούς είναι τεράστιος. Αποτέλεσμα, η *Καινή* είναι έργο μιας διαστρεβλωμένης και καταστροφικής πίστεως και θεολογίας που διαμορφώθηκε μεσα σε πολλές εκατοντάδες χρόνων και δεν έχει καμία απολύτως ιστορική ή αντικειμενική θεολογική αξία! Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς από τον κυκεώνα των χριστιανικών θεοπνεύστων παραχαράξεων!...)

Από την έρευνα του καθηγητή Ehrman λοιπόν συμπεραίνομε ότι αυτό το επεισόδιο μπήκε στο ιερό *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* αργότερα για να εξυπηρετήσει κάποιες ανάγκες κάποιας Ιωαννικής κοινότητας ή άλλων κοινοτήτων. Φαίνεται ότι, εάν όσες γυναίκες εκεί μέσα συλλαμβάνονταν για πορνεία ή μοιχεία εκτελούντο ή εξοστρακίζονταν, τότε εκτός του ότι η κοινότητα θα έχανε τις διάφορες υπηρεσίες των, ο αριθμός των μελών της θα μειωνόταν τόσο πολύ που δεν θα ημπορούσε πλέον να υπάρξει άλλο ως αυτάρκης κοινότητα.

Β) Ένα πολύ μεγάλο μέρος των δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολών* του Παύλου καταγίνεται με τα εξής συμβάντα στα οποία μεταχειρίζεται αλλοπρόσαλλη θεολογία, απίθανη εμπάθεια, ασίγαστη οργή, παυλική στρεψοδικία και πείσμα. Αυτά εδώ, και άλλα από άλλους θεόπνευστους συγγραφείς, πατέρες και θεολόγους, έμελλαν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στη θεολογική θεμελίωση της Ιεράς Εξετάσεως:

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 1-5, 12-13, «***Όλως ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοις έθνεσιν ονομάζεται, ώστε γυναίκά τινα του πατρός έχειν****. και υμείς πεφυσιωμένοι εστέ, και ουχί μάλλον επενθήσατε,* ***ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών*** *ό το έργον τούτο ποιήσας! εγώ μεν γαρ ως απών τω σώματι, παρών δε τω πνεύματι,* ***ήδη κέκρικα*** *ως παρών* ***τον ούτω τούτο κατεργασάμενον****, εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συναχθέντων υμών και του εμού πνεύματος συν τη δυνάμει του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά* ***εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού****.»... «τι γαρ μοι και τους έξω κρίνειν; ουχί τους έσω υμείς κρίνετε; τους δε έξω ο Θεός κρίνει.* ***και εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών****.».

Στον στίχο 1 έχομε την πληροφορία μόνο τι ήταν το αδίκημα κάποιου. Ότι δηλαδή κάποιος γιος είχε σεξουαλικές σχέσεις με την μητριά του. Δεν αναφέρεται τίποτα για τις συνθήκες υπό τις οποίες συνέβη, αν ήταν όντως ή όχι ένοχος ο αδικήσας γιος, και αν τελικά ένοιαξε τον πατέρα του που μάλλον υπονοείται πως ήταν ο αδικηθείς χωρίς να είναι σίγουρο. Ο αδικηθείς μπορεί να ήταν η γυναίκα του πατέρα, δηλαδή η μητριά του γιου. Αν εμβαθύνομε στον τρόπο με τον οποίον ο Παύλος αναφέρει εδώ τα συμβάντα, φαίνεται αρκετά αμφίβολο ότι ένοιαξε καθόλου τον πατέρα και μάλλον όλα να έγιναν κοινή συναινέσει. Π.χ., στον στίχο *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 6 ο Παύλος αντιδρά ως εξής: «*Ου καλόν το καύχημα υμών. ουκ οίδατε ότι μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί;*».Δεν βλέπομε κανέναν να διαμαρτύρεται για αδίκημα, αλλά αντιθέτως ο στίχος 2 φανερώνει σαφώς ότι κανένας από τη σύναξη της Κορίνθου δεν νοιάστηκε για το συμβάν και επομένως δεν υπήρχε ούτε αδικήσας ούτε αδικηθείς. Όλα αυτά για τον Παύλο είναι ψιλά γράμματα και παραβλέπονται.

Άλλο είναι το ζήτημα που τον καίει όπως θα δούμε στη συνέχεια και αυτός μόνος, από ό,τι είχε ακούσει και εν τη απουσία του, το θέτει ως έσχατο έγκλημα. Έτσι το ποινικό δίκαιο, ο αστικός κώδικας και η εγκεκριμένη δικαστική διαδικασία δεν έχουν καμία θέση για τον Παύλο. Το μόνο που τον νοιάζει είναι το καταστατικό της εκκλησίας όπως το εννοούσε αυτός και μόνον. Όπως θα δούμε στη συνέχεια η κατάληξη ήταν πάρα πολύ λυπηρή για όλους, όπως σαφώς δηλώνεται στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 7: 7-11. Η θανάτωση τού γιου, την οποία επιζητούσε επιμόνως ο Παύλος, θα ήταν άκρως οδυνηρή και καταστροφική για τον πατέρα όταν μάλιστα ό,τι και αν έκανε ο γιος του όπως διαφαίνεται δεν τον ενόχλησε

πολλώ μάλλον να τον αδίκησε. Μετά, οι Χριστιανοί κοκορεύονται για μετάνοια και συγχώρεση. Εδώ δεν εδόθη καμία ευκαιρία!

Τί εννοεί ο Παύλος εδώ; Διάφοροι ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από την έξωση εκ της εκκλησίας. Εντούτοις, δεν ήταν τέτοια η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο απόστολος, για τον κατ' ευθείαν αποκλεισμό από την εκκλησία. Οι αδελφοί έπρεπε να:

«**αποσυρθούν**» εφ' εαυτού των από τέτοιους πονηρούς (*Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 5, «παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. **αφίστασο** από των τοιούτων.», και
Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 3: 6, «Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **στέλλεσθαι** υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.»)·

ή από τέτοιους έπρεπε να «**απομακρυνθούν**» (*Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 5, «έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. και **τούτους αποτρέπου**.»)·

ή έπρεπε **να τους αποφεύγουν** (*Πρός Ρωμαίους* 16: 17 «Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, σκοπείν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα παρά την διδαχήν ην υμείς εμάθετε ποιούντας, και **εκκλίνατε απ' αυτών**·»)·

ή να τους «**σημειώνουν**» ή να τους «**προειδοποιούν**» και «να μην κάνουν καθόλου παρέα» μαζί τους (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 14, «ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, τούτον **σημειούσθε**, και **μη συναναμίγνυσθε αυτώ**, ίνα εντραπή·»).

Ακόμα: *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-15, «**Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απίστοις**· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου;» (και *Α΄ Ιωάννου* 2: 12-17, *Β΄ Ιωάννου* 10-11).

Και ο Ιησούς σε μερικά σημεία είχε ανάλογη γλώσσα για επίλυση διαφορών:

> *Ματθαίος* 5: 22-26, «*Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εική ένοχος έσται τη κρίσει· ος δ' αν είπη τω αδελφώ αυτού ρακά, ένοχος έσται τω συνεδρίω· ος δ' αν είπη μωρέ,* ***ένοχος έσται εις την γέενναν του πυρός****. Εάν ουν προσφέρης το δώρόν σου επί το θυσιαστήριον κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρόν σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου, και* ***ύπαγε πρώτον διαλλάγηθι τω αδελφώ σου****, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρόν σου.* ***Ίσθι ευνοών τω αντιδίκω σου ταχύ έως ότου ει εν τη οδώ μετ' αυτού, μήποτέ σε παραδώ ο αντίδικος τω κριτή και ο κριτής σε παραδώ τω υπηρέτη, και εις φυλακήν βληθήση****· αμήν λέγω σοι,* ***ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου αποδώς τον έσχατον κοδράντην***.», και
> *Ματθαίος* 18: 15-17, «*Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα. εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησία·* ***εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης***.».

Ο Παύλος διέταξε την εκκλησία της Κορίνθου «**εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών**». Η λέξη που χρησιμοποιείται είναι *εξαρείτε* «= απομακρύνατε, βγάλετε από τη μέση

ή από ανάμεσα» από το ρήμα *εξαιρώ*· ή σύμφωνα με σωστότερο ανάγνωσμα, *αρείτε,* από το ρήμα *αίρω.*

Τώρα ποία η σημασία του *αίρω* και του *εξαιρώ*;

Το ακόλουθο είναι ένας από τους ορισμούς που δίνονται από τους Liddell και Scott: «Να σηκώσεις και να απομακρύνεις, να απομακρύνεις, να θέσεις τέρμα σε κάτι, το οποίο αργότερα έλαβε τη σημασία του να φονεύσεις.».

Έτσι, ένας από τους ορισμούς του *εξαιρέω*, συνηρημένος τύπος του οποίου είναι το *εξαιρώ*, είναι, «φονεύω, θανατώνω, σκοτώνω, βγάζω από τη μέση».

Εμείς αναγνωρίζομε ότι η φράση «*εξαρείτε τον πονηρόν*» χρησιμοποιείται με την έννοια «βγάλετε από τη μέση διά θανατώσεως τον πονηρόν = κακόν, άνομο, παλιάνθρωπο, διεφθαρμένο»· όπως όταν λέμε σε έναν φίλο, «Αυτός έφυγε από τη μέση.». Τω όντι, αυτή είναι η κοινή χρήση της φράσεως και των ισοδυνάμων της σε άλλες γλώσσες για περισσότερα από δυο χιλιάδες χρόνια.

Στην *Καινήν Διαθήκην* υπάρχουν συχνά παραδείγματα της χρήσης του ρήματος *αίρω* κατ' αυτήν την έννοια.

Παραδείγματος χάριν:

Ματθαίος 24: 39 «και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλυσμός και **ήρεν** άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου.».

Λουκάς 23: 18 «ανέκραξαν δε παμπληθεί λέγοντες· **αίρε** τούτον, απόλυσον δε ημίν Βαραββάν·». Βλέπε επίσης *Ιωάννης* 19: 15, και *Πράξεις* 21: 36.

Ιωάννης 17: 15 «ουκ ερωτώ ίνα **άρης** αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού».

Ιωάννης 15: 2 «παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, **αίρει** αυτό, και παν το καρπόν φέρον, **καθαίρει** αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη.».

Ιωάννης 11: 48-50 «εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και **αρούσιν** ημών και τον τόπον και το έθνος. εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερεύς ων του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν, ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται.».

Πράξεις 8: 33 «εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού **ήρθη**· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι **αίρεται** από της γης η ζωή αυτού.».

Πράξεις 22: 22 «Ήκουον δε αυτού άχρι τούτου του λόγου, και **επήραν** την φωνήν αυτών λέγοντες· **αίρε** από της γης τον τοιούτον· ου γαρ καθήκεν αυτόν ζήν.».

Ούτως η φιλολογική ένδειξη για την συγκεκριμένη σημασία των ρημάτων *αίρω* και *εξαιρώ* στην *Καινήν Διαθήκην* είναι πράγματι υπερβολική. Υπάρχουν βεβαίως και άλλες ηπιότερες σημασίες των ρημάτων αυτών, όπως ημπορεί μερικοί να αντιτείνουν. Εδώ όμως ταιριάζει αυτή που μόλις προεβάλαμε, αναπτύξαμε και ισχυριστήκαμε. Και αυτό συμβαίνει διότι:

Αν όντως υπάρχει κάποια αμφιβολία διά την σημασία αυτού του κεφαλαίου, και για την πρόθεση του αποστόλου, η αμφιβολία αυτή πρέπει να εξαλειφθεί από την μελέτη της επομένης επιστολής προς την ιδίαν εκκλησία, εις την οποίαν αναφέρει την ίδια πράξη. Στην επόμενη λοιπόν επιστολή λέγει:

Β΄ Πρός Κορινθίους 7: 7-13 «*ου μόνον δε εν τη παρουσία αυτού, αλλά και εν τη παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ' υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιπόθησιν, τον υμών*

***οδυρμόν**, τον υμών **ζήλον** υπέρ εμού, **ωστε με μάλλον χαρήναι**, ότι ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, **ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην**· βλέπω γαρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ωραν, **ελύπησεν υμάς**. **νυν χαίρω**, ουχ ότι **ελυπήθητε**, αλλ' ότι **ελυπήθητε** εις μετάνοιαν· **ελυπήθητε γαρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί ζημιωθήτε εξ ημών**. η γαρ **κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν** αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται. ιδού γαρ αυτό τούτο, το **κατά Θεόν λυπηθήναι** υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν **σπουδήν**, αλλά απολογίαν, αλλά **αγανάκτησιν**, αλλά φόβον, αλλά επιπόθησιν, αλλά **ζήλον**, αλλά **εκδίκησιν**! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τω πράγματι. άρα ει και έγραψα υμίν, ουχ **είνεκεν του αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν του αδικηθέντος, αλλ' είνεκεν του** φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον του Θεού. Διά τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τη παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον **εχάρημεν επί τη χαρά Τίτου, ότι αναπέπαυται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών**·*»

Ο Απόστολος δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την μεριά του κατηγορουμένου. Ούτε ενδιαφέρθηκε καθόλου για 'κείνον που αδικήθηκε. Η μόνη φροντίδα ήταν αυτή για την εκκλησία. Και τώρα που η εκκλησία είχε εξεγερθεί, και μέσα στην αγανάκτηση και τον ζήλο της πήρε εκδίκηση από τον ανομούντα, αυτός, ο Παύλος, ικανοποιήθηκε.

Δεν ξέρομε βεβαίως πόσον ο Εβραιόφρων Παύλος είχε κατά νουν: (1) την κατάρα του Ιακώβ κατά του υιού του Ρουβήν επειδή ο Ρουβήν ανέβηκε εις την κλίνην του πατρός του και «έκανε κάτι» με μια από τις γυναίκες του πατρός του *Γένεσις* 49: 3-4, (2) τα παθήματα των δέκα γυναικών και παλλακίδων του προφητάνακτος Δαυίδ επειδή τις τακτοποίησε όλες ο γιος του ο Αβεσσαλώμ, *Β΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών* 15: 16, 16: 15-23, 20: 3, (3) την διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου, *Λευιτικόν* 20: 11 «και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι.». Όμως κατά καμίαν έννοιαν δεν δηλώνει ή υπονοεί κάτι τέτοιο στις επιστολές του, παρ' όλο που η παυλική ομάδα της Κορίνθου απετελείτο σχεδόν όλη από Ιουδαίους της διασποράς.

Τελικά ο Παύλος και Τίτος χάρηκαν με την έκβαση των πραγμάτων, και όπως διαβάζομε χάρηκαν πολύ. Απ' ό,τι γράφεται στις δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολές*, πρέπει να ήταν ο Τίτος και η Χλόη (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 11) αυτοί που ειδοποίησαν τον Παύλο περί των συμβάντων. Επίσης στην *Επιστολή Πρός Γαλάτας* ο Παύλος έχει εξοργισθεί σε άκρατο βαθμό. Αναθεματίζει, μπλέκει τα λόγια του, υβρίζει τους πάντες και τα πάντα ακόμα και τον Πέτρο (*Πρός Γαλάτας* 2: 11-21). Παρακάτω θα ασχοληθούμε εκτενώς και με τον στίχο *Πρός Γαλάτας* 5: 12. Από τις αναφορές εκ των *Επιστολών* που έχομε ήδη γράψει εδώ και πολλές άλλες που δεν έχομε γράψει συμπεραίνομε ότι ο Παύλος πάντα είχε τους ανθρώπους του για να κατασκοπεύουν άτομα και πράγματα. Η Ιερά Εξέτασις εφάρμοσε πολύ πιστά αυτή την τακτική.]

Είχε λοιπόν ο Παύλος καταδικάσει τον ανομούντα εκ προοιμίου, και είχε εξαγγείλει καταδικαστική πρόταση, και το είχε κάνει αρκετά ξεκάθαρο ότι επιθυμούσε ή μάλλον απαιτούσε η πρότασή του να εκτελεστεί. Το ότι αυτό πραγματικά συνέβη, φαίνεται καθαρά από τη γλώσσα της δεύτερης επιστολής.

Εδώ πρέπει να προσθέσομε ότι: Ο Παύλος στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2:1-11, συνιστά αγάπη προς τον μετανοήσαντα. Αυτό οφείλομε να το αναφέρομε διότι πολλοί διεστραμμένοι απολογητές της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας το χρησιμοποιούν για να απαλλάξουν τον Παύλο από την κακία, τη δικτατορία και την αγριότητά που έχει επιδείξει

εν προκειμένω. Στο εν λόγω χωρίο λοιπόν, απλώς δίδει μια γενική και αφηρημένη εντολή αγάπης και μετανοίας, η οποία όμως λαμβάνει ισχύ όταν μόνο αυτός ο ίδιος κρίνει ότι η μετάνοια τού αμαρτήσαντος έγινε εντός των πλαισίων που αυτός έθεσε. Ο Παύλος ως μεγας εγωιστής οικειοποιείται την ανώτατη αρχή μέσα στις ομάδες των πιστών του και μόνον αυτός ως αυθεντία επικυρώνει ό,τι θέλει και όταν αυτός νομίζει ότι οι όροι του ικανοποιήθηκαν επαρκώς. Γι' αυτό, π.χ., βλέπομε και το θράσος του στον στίχο 2: 9 όπου γράφει: «εις τούτο γαρ και έγραψα, **ίνα γνώ την δοκιμήν υμών**, **ει εις πάντα υπήκοοί εστε**» κλπ. Ακόμα και σ' αυτό το σημείο **δοκιμάζει** τα μέλη της ομάδας του και απαιτεί υπακοή «**εις πάντα**»! Πλήρης δικτατορία δηλαδή! Αν ψυχαναλύσομε την κατάσταση αυτών των μελών φτάνομε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ήσαν σχιζοειδή, πλήρως προβατοποιημένα και εντελώς εξαθλιωμένα πνευματικώς! Διότι αντί να τον εξαποστείλουν από 'κει που ήλθε αυτά υπομένουν τυφλά οτιδήποτε τους επιτάσσει! Διά του λόγου το αληθές, ας μελετήσομε τα παράξενα και αλλοπρόσαλλα του εδαφίου *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2: 1-11:

> «*Έκρινα δε εμαυτώ τούτο, το μη πάλιν εν λύπη ελθείν προς υμάς. ει γαρ εγώ λυπώ υμάς, και τις εστιν ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού; και έγραψα υμίν τούτο αυτό, ίνα μη ελθών λύπην έχω αφ' ων έδει με χαίρειν, πεποιθώς επί πάντας υμάς ότι η εμή χαρά πάντων υμών εστιν. εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδίας έγραψα υμίν διά πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθήτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ην έχω περισσοτέρως εις υμάς. Ει δε τις λελύπηκεν, ουκ εμέ λελύπηκεν, αλλά, από μέρους ίνα μη επιβαρώ, πάντας υμάς. ικανόν τω τοιούτω η επιτιμία αύτη η υπό των πλειόνων· ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μηπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή ο τοιούτος. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην. εις τούτο γαρ και έγραψα, ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε. ω δε τι χαρίζεσθε, και εγώ· και γαρ εγώ ει τι κεχάρισμαι ω κεχάρισμαι, δι' υμάς εν προσώπω Χριστού, ίνα μη πλεονεκτηθώμεν υπό του σατανά· ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν*.»

Βλέπομε λοιπόν ότι, αν και συνδέει αυτά που γράφει εδώ με αυτά που έγραψε στην πρώτη επιστολή, η σχέση τους με το επεισόδιο της *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5, το οποίο εξετάζομε εδώ, είναι καθαρά στρεψόδικη. Ενώ, όπως έχομε καταστήσει σαφές ανωτέρω, π.χ. με το «παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.» και με τα τόσα τέτοια άλλα, ο Παύλος εκ προοιμίου έχει καταδικάσει τον ανομούντα, ενώ εδώ τώρα γράφει: «*ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή* ***ο τοιούτος****. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην»,* κλπ.

Το «*δι' υμάς εν προσώπω Χριστού*,» είναι ένα αφηρημένο κόλπο όπως και ολόκληρο το εδάφιο είναι ένα προπαρασκευαστικό βήμα διά τους παραλήπτες της επιστολής, ούτως ώστε στο κεφάλαιο 7 να επέλθει σαν καταπέλτης. Διότι στο κεφάλαιο 7 βλέπομε καθαρά τη γλώσσα και το ύφος να αλλάζει ριζικά. Όχι μόνον επανέρχεται σαφώς στο επεισόδιο, τη γλώσσα και το ύφος του κεφαλαίου 5 της *Α΄ Πρός Κορινθίους*, αλλά τώρα χρησιμοποιεί διαφορετικά κριτήρια, όπως π.χ. της δικής του χαράς και του Τίτου με όλες τις συγκαλυμμένες κακοήθειές του κλπ.. Π.χ., δηλώνει ευθέως ότι: «*ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή,* ***ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην...»*** κλπ**.,** μαζί με όλες τις άθλιες στρεψοδικίες που μόλις ανωτέρω παραθέσαμε. Από τα ίδια τα γραπτά του, ευκολότατα αποδεικνύεται ότι ο Παύλος είναι ένας δόλιος και πονηρός στρεψόδικος. Η σχέση των κεφαλαίων *Α΄*

Πρός Κορινθίους 5, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2 και 7 αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα μέσα στα τόσα άλλα. Μερικές φορές έχει το θράσος να το ομολογεί και ο ίδιος. Π.χ., *Πράξεις* 9: 22, *Πρός Ρωμαίους* 3: 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**» (το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος!), *Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18, και πολλά άλλα. Έτσι λοιπόν φθάνομε αβιάστως στα παρακάτω συμπεράσματα τών «αγίων και θεοφόρων πατέρων»:

Το συμπέρασμα που βγήκε εξ αυτού του κεφαλαίου (*Β΄ Πρός Κορινθίους* 7) από τον Τερτυλλιανό (ήδη στο τέλος δευτέρου και αρχές τρίτου αιώνα), τον Αμβρόσιο (δεύτερον ήμισυ του τετάρτου αιώνα), και άλλους πατέρες της εκκλησίας, ήταν, «ότι το άτομο μπορεί να καταστραφεί για να σωθεί η εκκλησία.».

Είναι πολύ γραφικές, εκφοβιστικές για τους αφελείς, και φαιδρές συνάμα οι περιγραφές του πυρός και των βασάνων στην αιώνια κόλαση στα γραπτά του Τερτυλλιανού! Φανερώνουν άτομο πάσχον τρομερά από πολύ άσχημες ψυχο-πνευματικές διαταραχές!

Ούτε οι σύγχρονοι σχολιαστές μπορούν εύκολα να βγάλουν κάποιο άλλο συμπέρασμα: Π.χ.:

1) Στο Comm. Phil., 1855, του Scott Henry, προτείνεται ότι ο Παύλος επρόκειτο να χτυπήσει τον ανομούντα με μια τρομακτική αρρώστια ενώ βρισκόταν ανάμεσα τους, κατά τον χρόνο που αυτοί ήταν συγκεντρωμένοι, έτσι ώστε θα ήταν υποχρεωμένοι λόγω της αρρώστιας να τον μεταφέρουν έξω από τον τόπο της συγκεντρώσεώς τους. (Σελίδα 272, αναφέροντας τον Bloomfield και τον Rosenmueller.).

2) Ο Olshausen παραδέχεται ότι η φράση «**αιρείν εκ μέσω»** πραγματικά σημαίνει «να εξαλήψεις, δηλαδή, να θανατώσεις»˙ αλλά νομίζει ότι ο αποκλεισμός από την εκκλησία πρέπει να εννοηθεί ως πνευματικός θάνατος. (Comm. On 1st and 2nd Cor. in 20th vol. Clarke's Theo. Lib. Ed. 1855, p. 88.).

3) Ο Dean Stanley ειλικρινώς παραδέχεται ότι ο Παύλος πιθανότατα σκόπευε τον θανατο του ανομούντος. (On the Epistles to the Corinthians, 5th edition, London, 1882, pp. 77, 78.).

Γ) Άλλο ένα σημείο βίας, αντιερωτισμού και καταστροφικότητας από τον Παύλο, αλλά όχι το μόνο, το οποίο έμελλε να παίξει και αυτό ρόλο στη θεολογική θεμελίωση της Ιεράς Εξετάσεως είναι και το εξής:

«*όφελον και **αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.*», *Πρός Γαλάτας* 5: 12.

Με ευγενικό τρόπο μας παρακαλούν διάφοροι Χριστιανοί να καταλάβομε αυτό το χωρίο απλώς σαν μια έκφραση της επιθυμίας του αποστόλου ότι ορισμένα πρόσωπα θα έπρεπε να αποκλεισθούν από την εκκλησία. Αλλά ο ίδιος κατείχε και ασκούσε αυτό το δικαίωμα, να διευθύνει δηλαδή τον αποκλεισμό μελών από την εκκλησία. Τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί επανειλημμένως.

> *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 6: 5, «παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. **Αφίστασο από των τοιούτων**.»,

Β΄ Πρός Τιμόθεον 3: 5, «έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. **και τούτους αποτρέπου**.»,

Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 3: 6, «Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος** και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.»,

Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 3: 14, «ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, **τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτώ**, ίνα εντραπή·».

Σ' αυτή την περίπτωση «όφελον και = θα ήθελα ακόμη και» είναι κάτι που μπορεί να γίνει, αλλά για το οποίο δεν είχε την δύναμη να το διατάξει απολύτως.

Ξανά: «όφελον και αποκόψονται». Είναι ο αποκλεισμός από την εκκλησία τέτοια ακραία τιμωρία για να δικαιολογήσει τη χρήση της λέξεως «και» στη φοβερή διαταγή

«**όφελον και αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.»;

Αποκόψονται από το ρήμα *αποκόπτω*. Ποία η σημασία αυτού του ρήματος;

Οι αρχικοί ορισμοί του ρήματος *κόπτω*, που δίδονται από τους Liddell και Scott, είναι οι εξής:

1. Επιτίθεμαι, κτυπώ, κόβω.
2. Κτυπώ κάτω, πίπτω, φονεύω.
3. Αποκόπτω, τεμαχίζω, εκτέμνω.

Με την Ελληνική πρόθεση *από*, το ρήμα *αποκόπτω* ορίζεται από τις ίδιες αυθεντίες ως «κόπτω από, πελεκώ από, ρίπτω εκτός θέσεως, εκτέμνω».

Ας ρίξομε μια ματιά και σε άλλα μέρη της *Καινής Διαθήκης* όπου χρησιμοποιείται:

1. *Μάρκος* 9: 43, «και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου, **απόκοψον** αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,».
2. *Μάρκος* 9: 45, «και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε, **απόκοψον** αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,».
3. *Ιωάννης* 18: 10, «Σίμων ουν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον του αρχιερέως δούλον και **απέκοψεν** αυτού το ωτίον το δεξιόν· ην δε όνομα τω δούλω Μάλχος.».
4. *Ιωάννης* 18: 26, «ηρνήσατο ουν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων του αρχιερέως, συγγενής ων ου **απέκοψε** Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τω κήπω μετ' αυτού;».
5. *Πράξεις* 27: 32, «τότε οι στρατιώται **απέκοψαν** τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν.».

Είναι εν προκειμένω δυνατόν να υπάρχει αμφιβολία για την συγκεκριμένη σημασία αυτής της λέξης, έστω και αν υπάρχουν και άλλες ηπιότερες σημασίες; Ο Παύλος εύχεται αυτές οι εκκλησίες να κάνουν ό,τι αυτός επιθυμούσε να κάνει και η εκκλησία στην Κόρινθο. Επιθυμούσε οι ανομούντες να «**αποκοπούν**» από προσώπου γης.

Στα παρακάτω σχόλια τριών ερευνητών επ' αυτού του ζητήματος βλέπομε:

1) Στα Commentaries του Adam Clarke ευρίσκομε το ακόλουθο σχόλιο επ' αυτού του χωρίου: «Στην πρώτη ματιά φαίνεται ότι οι απόστολοι προσεύχονταν για την καταστροφή των ψευδοδιδασκάλων οι οποίοι είχαν διαστρέψει τις εκκλησίες της Γαλατίας.». Ο πολύμαθής σχολιαστής όμως δεν μας πληροφορεί πως μπορεί να απαλειφθεί η πρώτη εντύπωση που μας δημιουργεί η ανάγνωση αυτού του χωρίου.

2) Ο Olshausen λέγει: «Η κατάρα της τιμωρίας κατά των αντιπάλων.»

3) Το βιβλίο Pulpit Commentary των Spence και Extell υποστηρίζει τη θεωρία της αυτο-αποκοπής — δηλαδή την ευχή οι ίδιοι να ακρωτηριάσουν τους εαυτούς των· και πολύ εκφραστικά αποκηρύττει την κατασκευασμένη υπόθεση η οποία θέλει τον απόστολο να αναφέρεται απλώς στην έξωση (αφορισμό). (Commentary on Galatians, p. 248.).

Η θεωρία του αυτο-ακρωτηριασμού είναι απλώς παράλογη. Κατ' αυτήν την άποψη, ο Παύλος λέγει: «Θα ήθελα αυτούς που σας αναστατώνουν ει δυνατόν να αυτο-ακρωτηριάζονταν.» Πώς όμως αυτό θα ανακούφιζε την εκκλησία;

Όχι· ο Παύλος ήθελε αυτούς τους αιρετικούς να θανατωθούν.

Τους είχε ήδη προφέρει καταραμένους (τους αναθεμάτισε):

Πρός Γαλάτας 1: 7, 8. «*ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω.*».

Και ξανά:

Πρός Γαλάτας 1: 9, «*ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.*».

Τώρα, ποία να είναι η σημασία της κατάρας του αναθεματισμού;

Στο βιβλίο *Ιησούς του Ναυή* 6: 17-18, διαβάζομε το εξής:

«*και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστίν εν αυτη, Κυρίω Σαβαώθ· πλήν Ραάβ την πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστίν εν τω οίκω αυτής. αλλά υμείς φυλάξεσθε σφόδρα από του αναθέματος, μήποτε ενθυμηθέντες υμείς αυτοί λάβητε από του αναθέματος και ποιήσητε την παρεμβολήν των υιών Ισραήλ ανάθεμα και εκτρίψητε ημάς·*».

Ξανά, στο κεφάλαιο 7, στίχος 12:

«*και ου μη δύνωνται οι υιοί Ισραήλ υποστήναι κατά πρόσωπον των εχθρών αυτών· αυχένα επιστρέψουσιν έναντι των εχθρών αυτών, ότι εγενήθησαν ανάθεμα· ου προσθήσω έτι είναι μεθ' υμών, εάν μη εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.*»

Μεταξύ των Εβραίων, το να αναθεματιστείς ήταν ζήτημα προσήκουσας τιμωρίας. *Δευτερονόμιον* 21: 22-23. «*Εάν δε γένηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και* ***κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου****, ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού* ***επί του ξύλου****, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη,* ***ότι κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου****· και ου μη μιανείτε την γην, ην Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.*».

Οποιοσδήποτε ήταν καταραμένος ή αναθεματισμένος θα μπορούσε νομίμως να θανατωθεί.

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης πριν την μετατροπή του — και ήταν ακόμα διώκτης εναντίον όλων όσων διαφωνούσαν σε κάτι τι απ' αυτά που ο ίδιος κήρυττε. Το πνεύμα της δίωξης και αναθεματισμού διαχέεται παντού μέσ' τα γραπτά του. Π.χ. έχομε και λέμε:

Α΄ Πρός Κορινθίους 16: 22 «*ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν,* ***ήτω ανάθεμα****. μαράν αθά.*».

Πρός Γαλάτας 1: 6-9, «*Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως* ***μετατίθεσθε*** *από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού* ***εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο****, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς* ***ή άγγελος εξ ουρανού*** *ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν,* ***ανάθεμα έστω****. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε,* ***ανάθεμα έστω****.*».

Όπως λοιπόν δηλώνει, ακόμα και αν άγγελος εξ ουρανού κηρύξει σ' αυτούς άλλο ευαγγέλιο αυτοί οφείλουν να πιστεύουν το δικό του. Αλλιώς να πάνε στ' ανάθεμα.

Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 1: 8-9, «*εν πυρί φλογός,* ***διδόντος εκδίκησιν*** *τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,*».

Ο Κύριος Ιησούς αναφέρεται υπό του Παύλου ότι «**παίρνει εκδίκηση**» πάνω στους αθέους και σε κείνους που δεν υπακούουν το *Ευαγγέλιό* του.

Α΄ Πρός Τιμόθεον 1: 20, «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος,* ***ους παρέδωκα τω σατανά****, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.*».

Παρέδωσε στον Σατανά τον Υμέναιο και τον Αλέξανδρο, οι οποίοι είχαν αποχωρήσει από την πίστη.

Β΄ Πρός Τιμόθεον 4: 14, «*Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο·* ***αποδώη αυτώ ο Κύριος κατά τα έργα αυτού****·*».

Για τον Παύλο εδώ η συγχώρεση ξεχάστηκε!

Πρός Τίτον 1: 10-11, «*Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάλιστα οι εκ περιτομής,* ***ους δεί επιστομίζειν****, οίτινες όλους οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δεί αισχρού κέρδους χάριν.*».

Εδώ αναφέρεται σε 'κείνους εντός της εκκλησίας που ήταν ανάγωγοι και μάταιοι συζητητές και απατεώνες, και παραγγέλλει στον Τίτο ότι **πρέπει να τους κλείνει το στόμα**.

Πράξεις 13: 8-11, «*ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτω γαρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως. Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και ατενίσας προς αυτόν είπεν· ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιε διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφων τας οδούς Κυρίου τας ευθείας; και νυν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ' αυτόν αχλύς και σκότος, και περιάγων εζήτει χειραγωγούς.*».

Ο Παύλος με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος γίνεται εδώ ο τιμωρός του Ελύμα, διά τυφλώσεως αυτού του «υιού του διαβόλου», ο οποίος είχε αντιταχθεί στον Βαρνάβα και τον απόστολο Παύλο, με την προσπάθειά του να αποτρέψει τον ανθύπατο Ρωμαίο Σέργιο Παύλο από την πίστη του Παύλου.

Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ο Παύλος ήδη από τότε ισχυροποιούσε θεολογικώς τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως. Αυτά τα θεμέλια είχαν ήδη τεθεί από τα ίδια τα δόγματά του και από τις διδασκαλίες και το παράδειγμα του Πέτρου· και αυτοί οι απόστολοι πάλι ενθαρρύνονταν από τις καταγγελίες του ίδιου του Ιησού κατά των απίστων. Αλλά και αυτοί που εθεμελίωσαν την Ιερά Εξέταση επίσης ενθαρρύνονταν από τις επικυρώσεις των τιμω-

ριών διά βασανιστηρίων και φωτιάς που εξαγγέλθηκαν από τον ίδιο τον Ιησού. Ερευνάμε και διαβάζομε:

Ματθαίος 3: 10, «*ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν* ***εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται***.».
3: 12, «*ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε* ***άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω***.».
13: 30, «*άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα μέχρι του θερισμού, και εν καιρώ του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και* ***δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά****, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου*.».
13: 40-42 «*ώσπερ ουν* ***συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται,*** *ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου. αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν,* ***και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων****.*».
18: 34-35, «*και οργισθείς ο κύριος αυτού* ***παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς*** *έως ου αποδω παν το οφειλόμενον αυτώ. Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών*.», κλπ.
Μάρκος 16: 16, «*ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται,* ***ο δε απιστήσας κατακριθήσεται****.*».
Λουκάς 12: 47, «*εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού,* ***δαρήσεται πολλάς****·*»,
14: 23, «*και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και* ***ανάγκασον εισελθείν****, ίνα γεμισθή ο οίκος μου.*».
19: 27, «*πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και* ***κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν*** *μου.*», κλπ.
Ιωάννης 15: 6, «*εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και* ***εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται****.*».

Αυτό εδώ το τελευταίο απετέλεσε την θεολογική δικαιολογία της χρήσεως της φωτιάς μαζί με τα χωρία του *Ματθαίου* που αναφέραμε, 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ, και πολλά χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, κλπ.

Κάνομε την παρατήρηση ότι ή έρευνα έχει πλέον καταδείξει πλήρως ότι με το πέρασμα του χρόνου αυτά τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως σταδιακά ισχυροποιήθηκαν. Επ' αυτού αναφέρομε ως παράδειγμα την εξής περίσταση. Υπήρχε ένα έγγραφο σε γενική κυκλοφορία από τα πρώιμα χρόνια της εκκλησίας, και τον καιρόν εκείνο εθεωρείτο ως έχον υψηλό κύρος. Είχε τίτλο, «*Η Επιστολή του Κλήμεντος προς Ιάκωβον*». Είναι μεταφρασμένο στον 17^{ο} τόμο της συλλογής «*Προ Νικαίας Χριστιανική Βιβλιοθήκη*».

Σ' αυτή την επιστολή, ο Κλήμης περιγράφει την χειροτονία του. Μας λέγει ότι όταν ο Πέτρος κόντευε να πεθάνει, αφού μαζεύτηκαν οι αδελφοί (στη Ρώμη), επέθεσε ο Πέτρος τα χέρια του στον Κλήμεντα, ως ο επίσκοπος, και του μετέδωσε την εξουσία του «***δέειν και λύειν***» (αμαρτίες), κλπ., και για 'κείνον που θα είχε παράπονα και διαφορές τον καθιστούσε Πρόεδρο της Αλήθειας, και αφού εδήλωσε ότι ένας τέτοιος αμαρτάνει κατά του Χριστού και προσβάλλει τον Πατέρα όλων, ο Πέτρος συνέχισε ως εξής:

«Από 'δω και μπρος, **αυτός δεν θα ζήσει**· και γι' αυτό αρμόζει σε όποιον προεδρεύει να κατέχει τη θέση ιατρού· και να μην περιθάλπει την οργή ενός παραλόγου κτήνους.».

Επί του ζητήματος της αποκοπής των ανδρικών γεννητικών οργάνων κατά το «όφελον και **αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.», *Πρός Γαλάτας* 5: 12, ο σπουδαίος ερευνητής και συγγραφέας Charles B. Waite, A. M., στο εξαιρετικό σύγγραμμά του *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200), Fifth Edition – Revised, Chicago, 1900, διαφωνεί ριζικώς με την καθιερωμένη ερμηνεία του χωρίου την οποία συνεχώς την απαντάμε σε όλες τις ερμηνευτικές εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* μετά το τέλος της συνόδου του Τριδέντου το 1563 και σε μερικές πριν απ' αυτήν. Γράφουν δηλαδή ότι ο Παύλος εκφράζει εδώ μια ειρωνικού τύπου επιθυμία. Διότι ενώ δεν κηρύττει την περιτομή, πολλοί την επιζητούν και αναστατώνουν τους Γαλάτες. (Στην πραγματικότητα πρόκειται για χριστιανοΕβραίους που ζούσαν στα μέρη της Γαλατίας της Μικράς Ασίας, όπως σαφέστατα το δηλώνει ο Παύλος, *Πρός Γαλάτας* 2: 15, «*Ημείς **φύσει Ιουδαίοι** και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,*», 4: 28 «*ημείς δε, αδελφοί, κατά Ισαάκ **επαγγελίας τέκνα εσμέν**.*», κ.α.).

Συνεπώς, όπως ερμηνεύουν οι ορθόδοξοι ερμηνευτές, με το γράψιμό του σ' αυτό το σημείο, ο Παύλος εύχεται ειρωνικά το εξής: «Αυτοί που επιζητούν την περιτομή και σας αναστατώνουν δεν πάνε καλύτερα και να ευνουχισθούν τελείως!». Δηλαδή με το «***και απόκόψονται***» εννοεί την ολοσχερή αποκοπή γεννητικών οργάνων και όχι μόνο της ακροβυστίας. Ο Waite όμως ισχυρίζεται ότι ο Παύλος δεν εννοεί καθόλου αυτό. Κυριολεκτικά επιθυμεί την πλήρη εξολόθρευση όλων αυτών των ατόμων, μόνο που οι περιστάσεις σ' αυτή την περίπτωση δεν του επιτρέπουν να το επιβάλλει όπως το έκανε πριν με την εκκλησία της Κορίνθου. Ο Waite, ως επιστήμων ερευνητής δεν παραλείπει να προσκομίσει πλήθος πειστικών στοιχείων που δικαιολογούν αυτή την άποψη και τα οποία παραθέσαμε ανωτέρω.

Όπως και να έχει το πράγμα από διάφορα, συχνά, πυκνά χωρία των επιστολών του αποδεικνύεται ότι ο Παύλος πρέπει να είχε κάποιο σοβαρό σύμπλεγμα και σοβαρή εμμονή με τα γεννητικά ή ερωτικά όργανα, την πόσθη και τον ερωτισμό. Φαίνεται πως τον ενοχλούσαν σφόδρα. Παντού διαχέεται ένας αντιερωτισμός και ένας συμπλεγματισμός. Κάθε τόσο το ίδιο βιολί με την ακροβυστία και την περιτομή...! Βαριέσαι και σιχαίνεσαι να συναντάς αυτό το θέμα κάθε λίγο και λιγάκι. Πολλοί φτάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται ότι ο ίδιος ο Παύλος πρέπει να ήταν ευνούχος! Ο πολυγραφότατος Γάλλος ερευνητής και συγγραφέας Robert Ambelain τον διαγιγνώσκει ότι υπέφερε από κληρονομική, ή ακριβέστερα συγγενή, σύφιλη που ήταν ο σκόλοψ του, τον οποίον ύμνησε μέσα στις επιστολές του. Πρέπει να ομολογήσομε όμως ότι είναι πολύ δυσχερές το να αποφανθούμε ποιος ήταν ο σκόλοψ του Παύλου, για τον οποίον γράφει διάφορες στρεψοδικίες και ανοησίες στις επιστολές του: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 10: 10, 11: 6, 30, 12: 5-10, *Πρός Γαλάτας* 4: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 24. Ακόμη δυσχερέστερο είναι το ερώτημα εάν υπήρχε η σύφιλη κατά την αρχαιότητα.

Λίγο αργότερα **οι αιρέσεις των Βαλεσίων, των Εγκρατιτών**, κ.ά., παρά την αυστηρή απαγόρευση των Ρωμαϊκών νόμων, ευνούχιζαν τα άρρενα μέλη τους, κατά την διάρκεια φρικιαστικών, κτηνωδών, νυκτερινών και μυστικών τελετών που τις ονόμαζαν «βάπτισμα του πυρός». Αυτές ετελούντο κάτω από με τρομακτικούς θορύβους τυμπάνων και φωνών διά να καλύπτονται τα ξεφωνητά των θυμάτων. Εξαίσια πράγματα! Το ίδιο έκαναν στον

εαυτόν τους ο Ωριγένης ο Αλεξανδρεύς, ο Μελίτων των Σάρδεων, ο Δωρόθεος Τύρου, κ.ά., κατά την προτροπή του Ιησού Χριστού στον *Ματθαίος* 9: 12, την οποία παραθέσαμε παραπάνω! Θαυμάσια χριστιανική εξέλιξη πραγμάτων! Έχομε και δω άλλες αιρετικές εκφράσεις της ίδιας «εξ' αποκαλύψεως αληθινής» θρησκείας! Θαυμάσια!

Δ) Η Αίρεση των Νικολαϊτών

Στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου* 2: 1 – 7, διαβάζομε:

«*Τω αγγέλω της εν Εφέσω εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο κρατών τους επτά αστέρας εν τη δεξιά αυτού, ο περιπατών εν μέσω των επτά λυχνιών των χρυσών· οίδα τα έργα σου και τον κόπον σου και την υπομονήν σου, και ότι ου δύνη βαστάσαι κακούς, και επείρασας τους λέγοντας εαυτούς αποστόλους είναι, και ουκ εισί, και εύρες αυτούς ψευδείς· και υπομονήν έχεις, και εβάστασας διά το όνομά μου, και ου κεκοπίακας. αλλά έχω κατά σου, ότι την αγάπην σου την πρώτην αφήκας. μνημόνευε ουν πόθεν πέπτωκας, και μετανόησον και τα πρώτα έργα ποίησον· ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και κινήσω την λυχνίαν σου εκ του τόπου αυτής, εάν μη μετανοήσης.* ***αλλά τούτο έχεις, ότι μισείς τα έργα των Νικολαϊτών, α καγώ μισώ.*** *Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις. Τω νικώντι δώσω αυτώ φαγείν εκ του ξύλου της ζωής, ό εστιν εν τω παραδείσω του Θεού μου.*».

Παρακάτω πάλι στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου* 2: 12 – 17, διαβάζομε:

«*Και τω αγγέλω της εν Περγάμω εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο έχων την ρομφαίαν την δίστομον την οξείαν· οίδα τα έργα σου και που κατοικείς· όπου ο θρόνος του σατανά· και κρατείς το όνομά μου, και ουκ ηρνήσω την πίστιν μου και εν ταις ημέραις αις Αντίπας ο μάρτυς μου ο πιστός, ος απεκτάνθη παρ' υμίν, όπου ο σατανάς κατοικεί.* ***αλλά έχω κατά σου ολίγα, ότι έχεις εκεί κρατούντας την διδαχήν Βαλαάμ, ος εδίδαξε τον Βαλάκ βαλείν σκάνδαλον ενώπιον των υιών Ισραήλ και φαγείν ειδωλόθυτα και πορνεύσαι. ούτως έχεις και συ κρατούντας την διδαχήν των Νικολαϊτών ομοίως. μετανόησον ουν· ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και πολεμήσω μετ' αυτών εν τη ρομφαία του στόματός μου.*** *Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις. Τω νικώντι δώσω αυτώ του μάννα του κεκρυμμένου, και δώσω αυτώ ψήφον λευκήν, και επί την ψήφον όνομα καινόν γεγραμμένον, ό ουδείς οίδεν ει μη ο λαμβάνων.*».

Όσα έχουν γραφτεί για αυτή την αίρεση των **Νικολαϊτών** είναι δυσαναλόγως πολλά ως προς τα ολίγα στοιχεία και πληροφορίες που έχομε στα χέρια μας. Όπως και οι Καρποκρατικοί έτσι και αυτοί «κατηγορούνται» «ως αφίεντες εαυτούς εις πολλάς και διαφόρους σεξουαλικάς απολαύσεις» και για το φάγωμα των κρεάτων θυσιών. Το βλέπομε άλλωστε καθαρά στο κείμενο: «***έχεις εκεί κρατούντας την διδαχήν Βαλαάμ, ος εδίδαξε τον Βαλάκ βαλείν σκάνδαλον ενώπιον των υιών Ισραήλ και φαγείν ειδωλόθυτα και πορνεύσαι. ούτως έχεις και συ κρατούντας την διδαχήν των Νικολαϊτών ομοίως.***»

Πλην όμως στις *Πράξεις των Αποστόλων* 6: 1-7 συναντάμε το όνομα του Νικολάου του Διακόνου ως εξής:

Εν δε ταις ημέραις ταύταις πληθυνόντων των μαθητών εγένετο γογγυσμός των Ελληνιστών προς τους Εβραίους, ότι παρεθεωρούντο εν τη διακονία τη καθημερινή αι χήραι αυτών. προσκαλεσάμενοι δε οι δώδεκα το πλήθος των μαθητών είπον· ουκ αρεστόν εστιν ημάς καταλείψαντας τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζαις. επισκέψασθε ουν, αδελφοί, άνδρας εξ υμών μαρτυρουμένους επτά, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας, ους καταστήσομεν επί της χρείας ταύτης· ημείς δε τη προσευχή και τη διακονία του λόγου προσκαρτερήσομεν. και ήρεσεν ο λόγος ενώπιον παντός του πλήθους· και εξελέξαντο Στέφανον, άνδρα πλήρη πίστεως και Πνεύματος Αγίου, και Φίλιππον και Πρόχορον και Νικάνορα και Τίμωνα και Παρμενάν ***και Νικόλαον προσήλυτον Αντιοχέα****, ους έστησαν ενώπιον των αποστόλων, και προσευξάμενοι επέθηκαν αυτοίς τας χείρας. και ο λόγος του Θεού ηύξανε, και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα, πολύς τε όχλος των Ιουδαίων υπήκουον τη πίστει.*

Έχει παραμείνει λοιπόν το ερώτημα αν οι Νικολαΐτες ήταν αίρεση που ιδρύθηκε από αυτόν εδώ τον προσήλυτον διάκονο Νικόλαο τον Αντιοχέα. Άλλοι απαντούν καταφατικά, άλλοι αρνητικά και άλλοι λένε ότι δεν δυνάμεθα να αποφανθούμε. Όλα είναι πιθανά αλλά εμείς νομίζομε ότι δεν δυνάμεθα να αποφανθούμε με μια σχετικά πειστική απάντηση. Πάντως ο Νικόλαος ως προσήλυτος και έχων Ελληνικό όνομα ήταν εθνικός και όχι Εβραίος. Είναι λοιπόν πιθανόν ότι αντί να εγκαταλείψει τον Χριστιανισμό τον ανέμειξε με τις πρώην χαρούμενες εθνικές συνήθειές του και περιέπεσε στην αίρεση.

Τί να κάνομε; Βαριά η «Χριστιανογερική»!

Εκείνο που όμως είναι βέβαιο και έχει τεράστια θεολογική και ιστορική σημασία είναι το γεγονός ότι εκτός από τους Καρποκρατικούς υπάρχει από πολύ ενωρίς, ήδη από τον 1ον αιώνα δηλαδή, και η αίρεση των Νικολαϊτών, η οποία αναφέρεται στην *Αποκάλυψιν* και κατηγορείται για ελεύθερη σεξουαλική εκτόνωση! Τί το μεμπτόν; Αλλά στον Χριστιανισμό ο ερωτισμός και το σεξ είναι θανάσιμες αμαρτίες, όπως και τα εδώ χωρία της *Αποκαλύψεως* μας καθιστούν σαφές. Έτσι εκατομμύρια ανθρώπων και επί πολλούς αιώνες έχασαν την χαρά έρωτα και καταρράκωσαν την δημιουργικότητά του επειδή πέρασε ως γραμμή ένα καταστροφικό βίτσιο αυτής της ισοπεδωτικά καταστροφικής θρησκείας. Ακόμα, βλέπομε και πάλι ότι εν τη γενέσει του (ευθύς αμέσως μετά την χρονική περίοδο του υποτιθεμένου Ιησού Χριστού) δεν υπήρχε ένας και μοναδικός και άμεμπτος Χριστιανισμός, όπως προπαγανδίζουν οι θεολόγοι, αλλά πολλοί και διάφοροι που εχαρακτηρίστηκαν ως αιρετικοί. Δεν είναι τω όντι άκρως περίεργο και άξιον έρευνας αυτό το γεγονός; Βγάλετε λοιπόν επ' αυτού τα συμπεράσματά σας μόνοι σας και μετά ακολουθήστε τα με θάρρος και σύνεση.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ

Εδώ αναφέρομε μερικές επιπλέον Εβραιογνωστικοχριστιανικές θεολογικές θέσεις για τη γυναίκα τον έρωτα και την ομοφυλοφιλία. Σε σύγκριση με όλα τα ανοσιουργήματα και συμπλέγματα που έχουν καταγράψει η *Καινή Διαθήκη* και όλοι οι *Πατέρες* της εκκλησί-

ας επ' αυτού του σοβαρού ζητήματος, αυτά που καταγράφομε εμείς εδώ είναι εξαιρετικώς ολίγα.

Πολλοί θεολόγοι και ιερείς ισχυρίζονται ότι ο Χριστιανισμός ανύψωσε την κοινωνική θέση της γυναίκας. Διαβάστε λοιπόν τα μαργαριτάρια που είναι σπαρμένα μέσα στις επιστολές του Παύλου για τις γυναίκες:π. χ: ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** 7: 1-2. «Καλόν είναι εις τον άνθρωπον (= άνδραν) να μην αγγίζει γυναίκα. Αλλά προς αποφυγή της πορνείας, ο καθένας ας έχει τη γυναίκα του…», *Πρός* ***Εφεσίους*** 5: 22-23, ***Α΄ Πρός Τιμόθεο*** 2: 11-14 «Η γυναίκα πρέπει να μαθαίνει με ησυχία και πλήρη υποταγή. Στην γυναίκα δεν επιτρέπω να διδάσκει ή να εξουσιάζει τον άνδρα αλλά να μένει ήσυχη…», και πολλά άλλα. «Μόνο γι' αυτά θα έπρεπε οι γυναίκες να είναι πιο Χριστιανές από τους άνδρες», όπως είπε μια φορά ένας θεολόγος! Δεν αξίζει τον κόπο να επεκταθούμε σε όλο το μήκος και το πλάτος όλων όσων γράφει ο αλλοπρόσαλλος Παύλος περί γάμου και άλλων θεμάτων στην ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** όλο το κεφάλαιο 7, ***Πρός Εφεσίους*** 5: 22 - 33, 6: 1 - 4, κλπ. Αν δεν είναι γνωστά στον αναγνώστη, τότε τον παρακαλούμε να τα μελετήσει προσεκτικά από το πρωτότυπο ή μια πιστή μετάφραση και να τα κρίνει αμερόληπτα. Για την ταπεινή μας γνώμη ενταύθα, ο Παύλος αποδεικνύει άλλη μια φορά την αντιφατικότητα, τη βλακεία και την αμορφωσιά του, και ποιος ξέρει, ίσως και τη συνωμοσία του.

Μια πολύ παράξενη και επικίνδυνη εφεύρεση των Χριστιανών κατά της φυσιολογικής και ψυχολογικής υγείας, της ευγονικής και της διατηρήσεως του είδους, είναι η εξύμνηση και η παρότρυνση της διατηρήσεως της παρθενίας ως υπερτάτης αρετής και υψηλοτάτου ιδανικού. Έτσι απέκοψαν τις ρίζες του έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ζωής, αγάπης και δημιουργικότητας. Αυτόν τον αυστηρό πουριτανισμό διακηρύττει και τηρεί ο ίδιος ο ιδρυτής αυτής της καταστροφικής θρησκείας, ο Ιησούς Χριστός των ***Κανονικών Ευαγγελίων***. Είναι η μόνη εντολή που έδωσε και ετήρησε ο ίδιος ενώ όσες άλλες έδωσε τις παρέβη. Αυτό έρχεται σε αντίφαση με την *Παλαιά Διαθήκη* όπου ο θεϊκός προφήτης του ιδίου Θεού Πατρός Γιαχβέχ, ο Μωυσής, επιτρέπει τις φυσιολογικές σχέσεις, το σεξ και επιβάλει τον Γάμο. Έχομε και πλήθος επιβητόρων μεταξύ των οποίων είναι οι άγιοι κριτές Γεδεών και Σαμψών και οι εκλεκτοί βασιλείς Δαυίδ και Σολομών με τα μεγάλα χαρέμια τους. Ακόμα και ο Μωυσής είχε εξωγαμιαίες σχέσεις με μια Αιθιόπισσα (*Αριθμοί*, κεφάλαιο 12). Στον δε Νόμον του επιτρέπει το διαζύγιο ενώ ο Ιησούς το απαγορεύει παντελώς εκτός ίσως, και πάλιν ίσως, «επί μοιχεία».

Πρέπει να τονίσομε ότι οι σεξουαλικές παροτρύνσεις, σχέσεις, διατάξεις, νόμοι, κλπ., μεταξύ των Εβραίων που απαντάμε στην *Παλαιά Διαθήκη* κατά το μέγα μέρος τους σκοπόν έχουν την αύξηση του πληθυσμού, την φυλετική καθαρότητα του Εβραϊκού έθνους και την διατήρηση της ιερατικής κάστας. Η στειρότητα των γυναικών και η ακαρπία των ανδρών εθεωρείτο στίγμα και κατάρα από τον Θεόν! Οι σεξουαλικές συνευρέσεις με αλλόφυλους ή τα χαρέμια βασιλιάδων, κλπ, ήταν είτε χάριν ηδονής και ευχαριστήσεως (όπως η περίπτωση του χαρεμιού του Δαυίδ, κ.ά.), είτε χάριν αποκτήσεως νέων δούλων, είτε χάριν πολιτικών σκοπιμοτήτων όπως οι περιπτώσεις με τον Σολομώντα, την Εσθήρα, την Ιουδίθ, κ.ά.

Όσον αφορά τη μητέρα τού Ιησού Χριστού, την μικρή Εβραιοπούλα Μιργιάμ, κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες δεν έχαιρε καμίας ιδιαιτέρας προσοχής. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός στο θαύμα εν Κανά, *Ιωάννης* 2: 4 της ομιλεί τουλάχιστον επιτακτικά και αγενώς: «λέγει αυτή ο Ιησούς· **τί εμοί καί σοί, γύναι; ούπω ήκει η ωρα μου**.». (Η φράση «**τί εμοί καί σοί**» οπουδήποτε αλλού αναφέρεται στην *Βίβλο* υπονοεί απαρχή εχθρικών διαθέσεων και διαπληκτισμών! Βλέπε π.χ. *Λουκάς* 8: 27 και άλλα επτά σημεία της *Παλαιάς*

Διαθήκης.). Ο πρώτος συγγράψας και θεολόγος στην *Καινή Διαθήκη*, Παύλος, δεν την αναφέρει απολύτως πουθενά, ακόμα και στην *Πρός Γαλάτας* 4: 4-5 «*ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν.*». Ο Ιωάννης Χρυσόστομος ακόμα στο τέλος του τέταρτου αιώνα εκνευρίζεται μαζί της ... κλπ.

Από τη σύνοδο της Εφέσου το 431 Κ.Ε. όμως και εντεύθεν η Μιργιάμ καθιερώθηκε να είναι το σύμβολο όχι μόνον της παρθενίας αλλά και της αειπαρθενίας, παρά του ότι ο *Ματθαίος* 1: 25 καθαρά γράφει ότι: «και [ο Ιωσήφ] ουκ εγίνωσκεν αυτήν [την Μιργιάμ] **έως ου** (δηλαδή, μέχρις ότου) έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν.». Που επομένως σημαίνει ότι μετά που γέννησε τον υιόν της τον πρωτότοκον ο Ιωσήφ την «εγίγνωσκε!». Δεν υπάρχει τίποτα απολύτως μεμπτόν αν ο Ιωσήφ την «εγίγνωσκε» μετά την γέννηση του Ιησού. Αλλά στην Χριστιανική θεολογία, ηθική και δογματική βρίσκει κανείς τα πιο απίθανα και παράλογα πράγματα. Ακόμη, για τα άλλα παιδιά της ή τα λεγόμενα αδέλφια του Ιησού (τουλάχιστον 4 αδελφοί και 2 αδελφές), όπως μας αναφέρουν τα *Ευαγγελία Ματθαίος* 12: 46, 13: 55-56, *Μάρκος* 6: 3, *Ιωάννης* 6: 42, 7: 5, οι Χριστιανοί από τον τέταρτο αιώνα και μετά διέδωσαν την φήμη ότι δεν ήταν δικά της αλλά του Ιωσήφ από άλλη γυναίκα, την οποία μόνο αυτοί γνωρίζουν διότι μόνο αυτοί την κατάσκεύασαν. Πολλές αναλύσεις αυτής της εκδοχής που είχα την τύχη να εξετάσω έχουν αποδείξει ότι πρόκειται για ένα «καθολικό-ορθόδοξο» χριστιανικό παραμυθάκι μόνο για μωρά παιδιά! Οι Μάρτυρες του Ιαχωβά, σχεδόν όλοι οι Προτεστάντες και άλλες χριστιανικές αιρέσεις έχουν απορρίψει πλήρως την εκδοχή αυτή την οποία και μάλιστα θεωρούν χάλκευση, μεγάλο ψέμα δηλαδή, των Καθολικών - Ορθοδόξων. Ο νοών νοησάτω! Εμείς, εδώ, δεν θα επεκταθούμε άλλο επ' αυτού και το ποιος έχει δίκιο θα το αφήσομε μεταξύ όλων των χριστιανών και όταν το βρούνε να μας το ανακοινώσουν.

Μετά ταύτα η Μιργιάμ ονομάστηκε: Μαρία ή Μαριάμ, αειπάρθενος, θεόνυμφος, θεομήτωρ, πλατυτέρα των ουρανών και ετέθη υπεράνω όλων των αγίων και των αγγέλων. Όποιος διαβάσει το Ακάθιστο Ύμνο και τις ακολουθίες όλων των εορτών προς τιμήν της Μιργιάμ θα βρει εκατοντάδες κοσμητικά επίθετα και φράσεις που τις έχουν αποδοθεί. Ακόμη, οι Καθολικοί, τον 12^{ον} αιώνα διά του Bernard de Clairvaux, προχώρησαν στο να θεσπίσουν ότι: Η γέννηση της Παναγίας Μιργιάμ, Μαρίας, Μαριάμ, από την γερόντισσα Εβραία μητέρα της (Χ)Άννα(χ) και τον γέροντα πατέρας της Ιωακείμ, ήταν άμωμη που εδώ σημαίνει ότι η Μιργιάμ εγεννήθηκε χωρίς να φέρει το προπατορικό αμάρτημα τού Αδάμ και της Εύας, στίγμα το οποίο φέρει κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμον! Στον Ακάθιστο Ύμνο η παρθενία και αειπαρθενία της Μιργιάμ εξυμνείται ασταμάτητα. Τόσο τεράστια είναι η εμμονή των Χριστιανών ιεροκηρύκων στην παρθενία, την εξύμνηση και την διατηρησή της! Εκτός όμως ολίγων εξαιρέσεων αδυνατούν να την τηρούν!

Ένα σπουδαίο βιβλίο Bestseller πάνω στην αντιμετώπιση του σεξουαλικού ζητήματος από την χριστιανική εκκλησία είναι το: *Eunuchs for the Kingdom of Heaven* (Ευνούχοι για την Βασιλεία των Ουρανών) της Γερμανίδας καθολικής θεολόγου Uta-Ranke Heinemann, εκδόσεις Pinguin, το οποίο και συστήνομε προς μελέτη. Μέσα στις *Επιστολές του Παύλου*, στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, σε διάφορα μέρη της *Ιεράς Παραδόσεως* και γραμματείας των πατέρων κ.α. η αρετή της απολύτου παρθενίας είναι ξεκάθαρη και απευθύνεται και στους άνδρες και στις γυναίκες. Παντού επικρατεί η ψυχοπαθολογική εμμονή «μη μολυνθείς μετά γυναικών»! Ιδού ένα χωρίο:

Αποκάλυψις 14: 3-5 «*και άδουσιν ωδήν καινήν ενώπιον του θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς εδύνατο μαθείν την ωδήν ει μη αι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης.* ***ούτοί εισίν οί μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν· παρθένοι γαρ εισίν.*** *ούτοί εισίν οι ακολουθούντες τω αρνίω όπου αν υπάγη. ούτοι ηγοράσθησαν από των ανθρώπων απαρχή τω Θεώ και τω αρνίω·* ***και ουχ ευρέθη ψεύδος εν τω στόματι αυτών· άμωμοι γαρ εισίν.***».

Περίεργα πράγματα! Επειδή αυτοί οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες άνδρες είναι άμωμοι διά τούτο και αυτομάτως δεν είναι ψεύτες! Να ένας σίγουρος τρόπος να εκλείψουν οι ψεύτες! Διά της χριστιανικής ελλειπτικής λογικής! Τί ωραία πράγματα που μαθαίνομε!

Επί πλέον το χωρίο αυτό σαφώς δηλώνει και ότι η γυναίκα είναι μόλυνση, κατάρα, μίασμα... και όλα αυτά τα ωραία στολίδια με τα οποία την στολίζουν. Ο ερωτισμός, η συνεύρεση, η συνουσία, ο αυτοερωτισμός, κ.λ.π., δεν θεωρούνται όμορφες, φυσικές και φυσιολογικές ανάγκες του ανθρώπου αλλά καταδικάζονται ως βαριές αμαρτίες και ανθρώπινες αδυναμίες. Όποιος διαπράττει ή απλώς διανοείται κάτι από αυτά είναι ένοχος και πρέπει να έχει τύψεις και ενοχές μέχρι και την άλλη ζωή. Π.χ. βλέπε την θέση του ιδρυτού Ιησού Χριστού:

Ματθαίος 5: 27-30 «*Ήκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις, ου μοιχεύσεις.* ***Εγώ (****ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μιλάει εδώ****) δε λέγω υμίν ότι πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού. ει δε ο οφθαλμός σου ο δεξιός σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου****· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμα σου βληθή εις γέενναν. και* ***ει η δεξιά σου χείρ σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτήν και βάλε από σου****· συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμά σου βληθή εις γέενναν.*».

Κύριε νέε τάδε: όταν βλέπεις μια οποιαδήποτε γυναίκα που σου αρέσει και την ορέγεσαι δεν σου επιτρέπεται να την επιθυμήσεις αλλά να παραμείνεις σαν ξερή σανίδα. Αλλιώς διαπράττεις αμαρτία ισοδύναμη με μοιχεία η οποία από τον Μωσαϊκό Νόμο τιμωρείται με θανατο διά λιθοβολισμού. Πάρα πολύ ωραία!... Νεαρέ τάδε: να μην έχεις καμιά σεξουαλική επιθυμία, αλλά να συμπεριφέρεσαι σαν ένα ξερό κούτσουρο. Αυτά εδώ τα λόγια του ιδρυτού του Χριστιανισμού Ιησού Χριστού είναι το άκρον άωτον του καταστροφικού αντιερωτισμού, και της διαστροφής. Βγάλετε μόνοι σας συμπεράσματα. Τα λόγια αυτά ομιλούν μόνα τους! Βέβαια, για τη γυναίκα που επιθυμεί κάποιον άνδρα τής αρεσκείας της εδώ ο ιδρυτής δεν μας λέγει τίποτα απολύτως. Αυτό ίσως να σημαίνει ότι, όταν μια γυναίκα επιθυμεί έναν ωραίον άνδρα και έχει φαντασιώσεις δεν διαπράττει αμαρτία. Ακόμα μπορεί να σημαίνει ότι ο ιδρυτής, καίτοι θεός, δεν είχε ιδέα περί γυναικείων επιθυμιών και φαντασιώσεων!... Τί πάνσοφος αλήθεια!

Πολύ θέλομε να μας εξηγήσουν οι ιθύνοντες του Χριστιανισμού γιατί εδώ αναφέρει ρητώς μόνο την **δεξιά χείρα**. Αν δηλαδή μας σκανδαλίσει η **αριστερά χείρα** τότε μπορούμε να **μην** την αποκόψομε και να την χρησιμοποιήσομε στο σκάνδαλό μας χωρίς καμία τιμωρία; Πολλά τέτοια μαργαριτάρια καταγράφονται σε όλα τα θεόπνευστα *Ευαγγέλια* και στους Πατέρες! Χριστιανοί βρείτε τα όλα, μελετήσετε τα και εφαρμόσετε πιστά τους λόγους και τις εντολές του Θεού σας! Και ξαναρωτάμε: γιατί άραγε η **δεξιά χείρα;**

Ιδού τι διεστραμμένα πράγματα παραγγέλλει ο Παύλος στο ζήτημα της παντρειάς και των χηρών. Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 8-9 γράφει: «***Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι.***», παρά τα μετέωρα λόγια τού σταθερά αντιφατικού Παύλου στην *Πρός Ρωμαίους* 7: 2-3 «*η γαρ ύπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδεται νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήργηται από του νόμου του ανδρός. άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίς χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστίν από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω·*». Στην *Πρός Ρωμαίους* δηλαδή αναφέρει μια διάταξη καταργήσεως εκ του νόμου του ανδρός, χωρίς όμως να συστήνει καμιά εντολή, δική του ή θεϊκή, για το μετά επί του πρακτέου όπως κάνει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους*. Όλο το κεφάλαιο 7 της *Α΄ Πρός Κορινθίους* είναι χάρμα διαστροφής, συμπλεγματισμού και καταστροφικότητος! Οφείλομε να ομολογήσομε ότι ο Παύλος, «προς τιμήν του ...», κάνει την εξαίρεση στους αγάμους και στις χήρες να ξαναπαντρευτούν μόνο αν η «πύρωσίς» των δεν κρατιέται άλλο..., σαν δεν ντρεπόμαστε λιγάκι! Αν όμως η «πύρωσίς» των ελέγχεται κατά κάποιον τρόπο ..., τότε καλόν είναι να μείνουν όπως και αυτός ... δηλαδή άγαμοι, ... κλπ. (Ακόμα για δεύτερη παντρειά, χήρες και ζωντοχήρες διαβάστε και κρίνετε αντικειμενικά: *Ματθαίος* 19: 9-10, *Μάρκος* 10: 11-12, *Λουκάς* 16: 18.). Ο Παύλος επαναλαμβάνει το ίδιο και χειρότερο πνεύμα στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 5: 5-16 και θα χαρείτε πάρα πολύ τον τρόπο με τον οποίο στολίζει ειδικά τις νέες χήρες. Διαβάστε, δώσετε προσοχή και αναλύσετε:

> «***η δε όντως χήρα και μεμονωμένη*** *ήλπικεν επί τον Θεόν και προσμένει ταις δεήσεσι και ταις προσευχαίς νυκτός και ημέρας·* ***η δε σπαταλώσα ζώσα τέθνηκε.*** *και ταύτα παράγγελλε, ίνα ανεπίληπτοι ώσιν. ει δε τις των ιδίων και μάλιστα των οικείων ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται και έστιν απίστου χείρων.* ***Χήρα καταλεγέσθω μη έλαττον ετών εξήκοντα γεγονυία,*** *ενός ανδρός γυνή, εν έργοις καλοίς μαρτυρουμένη, ει ετεκνοτρόφησεν, ει εξενοδόχησεν, ει αγίων πόδας ένιψεν, ει θλιβομένοις επήρκεσεν, ει παντί έργω αγαθω επηκολούθησε.* ***νεωτέρας δε χήρας παραιτού· όταν γαρ καταστρηνιάσωσι του Χριστού, γαμείν θέλουσιν, έχουσαι κρίμα, ότι την πρώτην πίστιν ηθέτησαν· άμα δε και αργαί μανθάνουσι περιερχόμεναι τας οικίας, ου μόνον δε αργαί, αλλά και φλύαροι και περίεργοι, λαλούσαι τα μη δέοντα. βούλομαι ουν νεωτέρας γαμείν, τεκνογονείν, οικοδεσποτείν, μηδεμίαν αφορμήν διδόναι τω αντικειμένω λοιδορίας χάριν. ήδη γαρ τινες εξετράπησαν οπίσω του σατανά. ει τις πιστός ή πιστή έχει χήρας, επαρκείτω αυταίς, και μη βαρείσθω η εκκλησία, ίνα ταις όντως χήραις επαρκέση.***».

Τί να πρωτοπεί κανείς για όποιον έγραψε αυτό εδώ το κείμενο, το μίσος του, τον κομπλεξισμό του, την διαστροφή του! Θα άξιζε μια εκτενής ανάλυση αυτού του καταστροφικού και διεστραμμένου κειμένου να γραφτεί από κοινωνιολόγους, ψυχολόγους και ειδικούς ψυχιάτρους. Αυτός ο αντιφατικός τύπος στην αρχή παραγγέλλει «**νεωτέρας δε χήρας παραιτού·**», αλλά μετ' ολίγον προστάζει «**βούλομαι ουν νεωτέρας γαμείν, κτλ.».** Η ενδόμυχη επιθυμία αυτού του ακατονομάστου και ανωμάλου τύπου είναι οι νέες χήρες να μην επιθυμούν να ξαναπαντρευτούν και θεωρεί την ερωτική επιθυμία τους ως ασέλγεια προς τον Χριστόν («**καταστρηνιάσωσι του Χριστού**»). Μετ' ολίγον όμως τους κάνει την παραχώρηση υπό τύπον υποχωρήσεως και με τις συνθήκες που βάζει αυτός. Προσέξατε καλά την λεξούλα **«ουν»!** Πίσω απ' αυτό το εδάφιο η νέα ξαναπαντρεμένη χήρα εννοείται ουσια-

στικά στιγματισμένη. Μόνο ένας ανώμαλος μπορεί να γράφει τέτοιες αισχρές γελοιότητες. Τί να πει κανείς; Πρέπει επίσης να προσέξομε ότι παραλείπει να δώσει ανάλογες παραγγελίες για τις μεσήλικες και ηλικιωμένες χήρες και τους χήρους άνδρες γενικώς. Μα καλά, αν μια μεσήλικη χήρα ήθελε να ξαναπαντρευτεί, έτσι για τους λόγους της, αυτή αγνοήθηκε πλήρως; Δεν υπήρχαν χήροι άνδρες, ή αυτοί δεν είχαν επιθυμίες, ή με την χηρεία των γίνονταν αυτομάτως άγιοι, γι' αυτό το ελεεινό υποκείμενο που συνέταξε αυτό το αισχρό κείμενο. Τα αίσχη και τα χάλια τους είναι ανυπολόγιστα ... ! Καθαρός μισογυνισμός και διαστροφή άνευ λόγου και αιτίας σε όλο τους το μεγαλείο. Γυναίκες τι λέτε; Είστε ακόμα Χριστιανές; Παραδέχεστε αυτά τα πράγματα; Αν είστε, τότε να τα παραδεχθείτε και να τα εφαρμόζετε!

Στην ίδια επιστολή επίσης ο Παύλος γράφει:

> *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 9-15: «*ωσαύτως και τας γυναίκας εν καταστολή κοσμίω, μετά αιδούς και σωφροσύνης κοσμείν εαυτάς, μη εν πλέγμασιν ή χρυσω ή μαργαρίταις ή ιματισμω πολυτελεί, αλλ' ό πρέπει γυναιξίν επαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι' έργων αγαθών. Γυνή εν ησυχία μανθανέτω εν πάση υποταγή· γυναικί δε διδάσκειν ουκ επιτρέπω, ουδέ αυθεντείν ανδρός, αλλ' είναι εν ησυχία. Αδάμ γαρ πρώτος επλάσθη, είτα Εύα· και Αδάμ ουκ ηπατήθη, η δε γυνή απατηθείσα εν παραβάσει γέγονε·* ***σωθήσεται δε διά της τεκνογονίας, εάν μείνωσιν εν πίστει και αγάπη και αγιασμω μετά σωφροσύνης.***».

Εδώ στον στίχο 15, ο Παύλος δηλώνει ότι η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννάει παιδιά αλλά κάτω από τους περιορισμούς που βάζει. Αν τώρα μια νέα χήρα δεν πρόφθασε να κάνει παιδιά, με όσα είδαμε πριν, δεν της δίνει την ευκαιρία να ερωτευτεί και να ξαναπαντρευτεί για να κάνει παιδιά για να σωθεί. Δηλαδή τί θα γίνει μ' αυτήν; Αυτή την πήρε και την σήκωσε...! Οπότε, τί να πεις κανείς μ' αυτόν τον αντιφατικό και ανώμαλο Παύλο. Μόνο ένας κομπλεξάκιας σχιζοφρενής μπορεί να γράφει και να πιστεύει τέτοιες καταστροφικές αντιφάσεις.

Παρ' όλα τα αηδιαστικά, καταστροφικά και συμπλεγματικά λόγια περί γυναικών, χηρών, παρθενίας και γάμου εξ ανάγκης (προς αποφυγήν της πορνείας ή λόγω ανεξέλεγκτης πυρώσεως, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 1-40) που παντού μέσα στις επιστολές του αραδιάζει ο Παύλος, τον βλέπομε «ως κεραυνόν εν αιθρία» να διαμαρτύρεται σ' ένα σημείο ως εξής:

> *Α΄ Πρός Κορινθίους* 9: 3-5, «*Αυτή είναι η υπεράσπισίς μου προς εκείνους πού μέ επικρίνουν. Μήπως εμείς δέν έχομε δικαίωμα νά φάμε καί νά πιούμε; Μήπως δέν έχομεν καί ημείς δικαίωμα νά περιφέρωμεν εις τάς περιοδείας μας αδελφήν γυναίκαν, διά νά μάς υπηρετή καθώς πράττουν καί οι λοιποί απόστολοι καί οι αδελφοί τού Κυρίου καί ο Κηφάς;*».

Φαίνεται ότι κάποιοι στην Κόρινθο τον κατηγόρησαν για κάποια σχέση που είχε με κάποια γυναίκα, ενώ ο ίδιος κάνει τον φανατικό και ασύστολο ηθικολόγο στα κεφάλαιο 5 και 7 της ίδιας επιστολής, σε τέτοιο βαθμό που χωρίς να έχει εξετάσει τα πράγματα επαρκώς έχει ήδη καταδικάσει κάποιον εις θάνατον, κλπ, όπως ήδη έχομε αναπτύξει παραπάνω. Έτσι τώρα δικαιολογείται και απολογείται σ' αυτή την κατηγορία σφοδρότατα. Στην καλλίτερη λοιπόν περίπτωση εδώ μπορούμε να πούμε ότι, πολύ άρεσε στον Παύλο (όπως και σε άλλους από την χριστιανική παρέα του) η υπηρεσία των γυναικών! Τότε σημασία έχει το

γεγονός ότι, παρά την πρωτοφανή υποβάθμιση της γυναίκας που προπαγανδίζει ο Παύλος και όλος ο Χριστιανισμός, πολύ του άρεσε να τον υπηρετεί μια γυναίκα κατά τις περιοδείες του. Στη χειρότερη όμως περίπτωση, κατά την οποία οι θεολόγοι μένουν άναυδοι λες και έγινε κοσμοχαλασιά, τούτα 'δω τα λόγια του Παύλου σημαίνουν επί πλέον και την ελεύθερη ερωτική σχέση του με κάποια γυναίκα (ίσως την Θέκλα κατά την παράδοση), η οποία (σχέση) ήταν θεμιτή για την πρωτοχριστιανική εσχατολογία εφ' όσον αυτή (η σχέση) παρέμενε άκαρπη (άνευ τέκνων).

Υπάρχει μια ανάλογη περίπτωση και με τον εκκλησιαστικό φωστήρα Ιερώνυμο και μια χήρα, η οποία όταν πέθανε ο άντρας της ακολούθησε τον Ιερώνυμο για να τον υπηρετεί όταν αυτός πήγε και έμεινε για πολύ καιρό στην Παλαιστίνη. Ο Ιερώνυμος σε δύο τουλάχιστον γραπτά του ονομάζει την ανωτέρω γυναίκα του Παύλου «αδελφήν σύζυγον = sororem mulierem», που σημαίνει ότι για τον Ιερώνυμο ο Παύλος είχε σεξουαλική σχέση μαζί της. Αυτός δε ο Μέγας Χριστιανικός Φωστήρ Ιερώνυμος «θεωρεί ότι η φυσιολογική γενετήσιος λειτουργία συνίσταται εις τον υστερικόν αυνανισμόν!». Ιδού τα χάλια τους!... Σας αρέσουν λοιπόν οι Πατέρες;

Στον Χριστιανισμό ο έρωτας και η έλξη των δύο φύλων όχι μόνο αγνοείται παντελώς αλλά και έχει καταδικαστεί σαν αμαρτία, ατιμία και μιαρότητα. Καταστρέφει δηλαδή την μεγαλύτερη κινητήρια δύναμη δημιουργίας και πολιτισμού. Αυτό θα πει καταστροφική θρησκεία εν δράσει! Αυτό είναι και το άκρον άωτον μιας άκρως καταστροφικής και σχιζοφρενικής θεολογίας: Ο παντοδύναμος δημιουργός Θεός Πατήρ των Χριστιανών εποίησε τα πάντα, και το άρσεν και το θήλυ και τους έδωσε την φυσική μεταξύ των έλξη. Έρχεται όμως μετά είτε ο ίδιος διά του **ομοουσίου Υιού** του όπως μόλις είδαμε, είτε διά των θεοφόρων αντιπροσώπων του (όπως ο Παύλος, ο Χρυσόστομος, ο Αυγουστίνος, κ.ά.) να την καταδικάσει και να την κατατάξει στις βαριές αμαρτίες και αντ' αυτής να εξάρει την παρθενία ως υπέρτατη αρετή!

Ο Γερμανός φιλόσοφος Friedrich W. Nietzsche (1844 – 1900) κατήγγειλε αυτή τη βροντερή εξόφθαλμη αντίφαση, σχιζοφρένεια και παντελή αδιαφορία για τον έρωτα στον Χριστιανισμό. Ο Πλάτων (⁻ 427; – ⁻ 347;), εξηγεί στο *Συμπόσιον* ότι ο έρως είναι ο δαίμων (με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου και όχι με την ανόητη χριστιανική), δηλαδή μεσολαβητής μεταξύ θνητών και αθανάτων, ο οποίος συν τω χρώνω φέρει την ευδαιμονία των αθανάτων θεών στους θνητούς ανθρώπους. Αυτό το ίδιο με τα ίδια περίπου λόγια επαναλαμβάνει πολύ αργότερα ο W. A. Mozart (1756 – 1991) με τον E. Schikaneder (1751 – 1812) στην ανυπέρβλητη όπερά τους «*Ο Μαγικός Αυλός*» (Die Zauberflöte), όπου και δηλώνουν ότι ο έρως κινεί τους τροχούς της φύσεως ("…sie wirkt im Kreise der Nature…", κλπ., στο απαράμιλλο ντουέτο της Παμίνας με τον Παπαγκένο "Bei Männern, welche Liebe fühlen"…). Αλλά για τους άφυλους, ευνούχους, αναχωρητές, ομοφυλοφίλους, κλπ, χριστιανούς όλα αυτά είναι βλασφημίες, μιαρότητες, αμαρτίες, βεβηλώσεις, κλπ.

Αφού έτσι το θέλησε ο διεστραμμένος, ψευδολόγος και κομπλεξικός Ιερός Αυγουστίνος, κ.ά., το ερωτικό στοιχείο της ανθρώπινης φύσης πρέπει να εξαλειφθεί πλήρως, αλλά οι συνεπαγόμενες παθήσεις και ψυχολογικές διαταραχές ας αυξηθούν και ας γεμίζουν τα φρενοκομεία. Οι θεόπνευστοι πάπες, επίσκοποι, σύνοδοι, κλπ, υιοθέτησαν αυτές τις διεστραμμένες θέσεις του παναθλίου και μοιραίου Αυγουστίνου και καταδίκασαν τον Πελάγιον ο οποίος είχε αντίθετες απόψεις. Η σεξουαλική πράξη είναι αμαρτία, ακόμα και για αναπαραγωγή· μια παλαιά καταστροφική γνωστικιστική αντίληψη την οποία ενσωμάτωσε ο ανόητος και καταστροφικός Χριστιανισμός. Βεβαίως πολλοί από τους υψηλά ισταμένους χριστιανούς δεν θα τηρήσουν αυτές τις αυστηρές εντολές αλλά θα αφεθούν σε παντός εί-

δους όργια και κρυφές σεξουαλικές συνευρέσεις. Ο διεγερτικότατος χορός των μανουαλιών, τα όργια, οι ακολασίες και οι απιστίες του Πάπα Ρώμης **Λέοντος Χ** και πολλών άλλων, καθώς και διάφορα μοναστηριακά όργια δεν αντιπροσωπεύουν παρά μόνο ένα πολύ μικρό μέρος όλων των χριστιανικών οργιαστικών σεξουαλικών συμβάντων.

Ένα από τα ισχυρότερα συμπλέγματα, του μοιραίου για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό, τού συμπλεγματικού Ιερού Αυγουστίνου ήταν το ότι θρηνούσε το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο εξέρχεται «ανάμενα στα ούρα και στα κόπρανα». Ακόμα δικαιολόγησε το ότι ο Θεός και παντοδύναμος δημιουργός έδωσε στους πρωτοπλάστους, Αδάμ και Εύα, τα γεννητικά όργανα με την εξήγηση ότι ο Θεός προεγνώριζε το ότι θα αμάρταναν και θα έπιπταν και έτσι θα τα χρειάζονταν μετά. Αλλά πριν από την πτώση η ίδια η *Γραφή* δηλώνει πως όταν ο Θεός εδημιούργησε τους πρωτοπλάστους τους ευλόγησε και τους είπε: «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε...». Ιδού λοιπόν τι εστί χριστιανική αντιφατικότης και τι εστί Αυγουστίνος, τον οποίον η χριστιανική εκκλησία ονόμασε Ιερόν και τον κατάταξε στους αγίους και μεγίστους φωστήρες της.

Έπρεπε επίσης να έχομε δυο μέτρα και δυο σταθμά: όσες γυναίκες και όσοι άνδρες είχαν «εκείνο το δαιμονάκι» που προκαλούσε στους άλλους ή στις άλλες σεξουαλικές επιθυμίες συλλαμβάνονταν και εξοντώνονταν με κάθε φρικτό βασανιστήριο και νοσηρό τρόπο. Όποια γυναίκα συλλαμβανόταν να έχει πλαγιάσει με «**incubus -bi**» (δαιμόνια που έκαναν έρωτα τη νύκτα με γυναίκες καθώς αυτές κοιμόνταν) και όποιος άνδρας συλλαμβανόταν να έχει πλαγιάσει με «**succubus -bi**» (δαιμόνια που έκαναν έρωτα τη νύκτα με άνδρες καθώς αυτοί κοιμόνταν) έπρεπε να αποδείξει ότι «δεν είναι ελέφας», αλλιώς την ή τον περίμεναν τα πιο επώδυνα βασανιστήρια μέχρις ότου ξεψυχήσει. Στη μαύρη βίβλο κατά των μαγισσών, το τρομακτικό βιβλίο, εγχειρίδιο, της καθολικής εκκλησίας *Malleus Maleficarum* (*Η Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων*) αναγράφονται διαγνωστικές, λεπτομερείς μέθοδοι για την διαπίστωση του αν η εγκυμοσύνη μιας γυναίκας προερχόταν από κανονικό άνδρα ή από incubus. Περιττό να γράψομε εδώ τί πάθαινε η γυναίκα, αν είχε μείνει έγκυος από κανέναν incubus...! Το αφήνομε στην φαντασία σας...

Σχετικά με ερωτύλους δαίμονες (τον Ασμοδαίο) διαβάστε και το βιβλίο *Τωβίτ*, το οποίο ανήκει στην χριστιανική *Παλαιά Διαθήκη* αλλά όχι στην *Εβραϊκή*. Γράφτηκε από άγνωστο συγγραφέα κατά τον δεύτερο αιώνα Π.Κ.Ε. Όποιος είναι με τα καλά του απορεί πως υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σ' ένα τέτοιο ανόητο τερατούργημα δαιμονολογίας και δεισιδαιμονίας. Διαβάστε το από περιέργεια να δείτε τι θα πει κρετινισμός, με ερωτύλους δαίμονες, θανάτους, συκώτια και χολές ψαριών, καπνούς, τον αρχάγγελο Ραφαήλ, χρυσές δραχμές, και ένα σωρό ανόητα αντιαισθητικά και σαχλά παραμύθια. Ενώ λοιπόν οι Εβραίοι το απέρριψαν οι Χριστιανοί το περιμάζεψαν!

Επίσης όποιος άνδρας ή όποια γυναίκα υπέφερε από διάφορες εμμονές ή είχε αλλόκοτη όψη εθεωρείτο μάγος ή μάγισσα και έπρεπε πάση θυσία να θανατωθεί είτε με κάψιμο, είτε με πνίξιμο, είτε με διάφορα άλλα χριστιανικά βασανιστήρια. Πολλές χιλιάδες κόσμος πλήρωσαν πολύ ακριβά αυτές τις εμμονές τους μέχρι και αρκετά πρόσφατα. Θεσπέσια πράγματα άπειρης θεοπνευστίας έχομε εδώ... Η χριστιανική παράνοια και διαστροφή δεν έχει κανένα μέτρο. Πουθενά αλλού δεν έχουν σημειωθεί τέτοιοι παραλογισμοί, εγκλήματα, βασανιστήρια και φρικαλεότητες!

Στον Χριστιανισμό ακόμα και η τεκνοποίηση θεωρείται αμαρτία, κατά το « ... *Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην καί εν αμαρτίαις εκίσσησέ με ή μήτηρ μου* ... » του ***Εβραϊκού Ψαλμού*** 50: 7 (ή 51: 5 σε άλλες εκδόσεις). Γίνεται μόνον εξ' ανάγκης («κατ' οικονομίαν» όπως τους αρέσει να λένε λογίως) για να μην σβήσει το ανθρώπινο γένος. Αυτό έγινε εκ

των πραγμάτων αφού τελικά δεν ήλθε εκείνο το πολυπόθητο τέλος του κόσμου μαζί με εκείνη την περίφημη Δευτέρα Παρουσία που περίμεναν αμεσότατα οι πρώτοι Χριστιανοί και ο Παύλος. Ακόμα αυτή η εξ ανάγκης σεξουαλική συνεύρεση πρέπει να γίνεται χωρίς καμία απολύτως απόλαυση ηδονής και στο σκοτάδι. Η απόλαυση ηδονής είναι μεγάλη αμαρτία για τους διεστραμμένους Χριστιανούς.

Τέλος η λεχώνα χρειάζεται ειδική ιεροπραξία για να εξιλεώσει την «αμαρτία» της, 40 μέρες μετά την γέννα· να σαραντίσει όπως λέει ο λαός, που σημαίνει ότι για 40 μέρες η μητέρα και το μωρό δεν μπορούν να εξέρχονται από το σπίτι τους προς βλάβη της υγείας των. Μετά όμως, το πρώτο πράγμα που η μάνα οφείλει να πράξει είναι το να επισκεφτεί τον ιερέα για την ειδική ιεροπραξία με ευχές, εξορκισμούς, κλπ. Έτσι έχουν θεσπιστεί αυτά τα πράγματα από τον Μωσαϊκό Νόμο και από την χριστιανική εκκλησία. Ακόμα και η Παναγία έκανε καθαρμό 8 μέρες μετά την γένηση του Ιησού κατά τον Νόμον του Μωυσέως, *Λουκάς* Β΄: 22.

Η γυναίκα λοιπόν γίνεται απλώς μια καταραμένη βρεφομηχανή και αυτό μόνο εξ' ανάγκης. Μα το λέει και ο Παύλος στην ***Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 15**, «η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννά παιδιά». Άραγε, όσες γυναίκες για οποιοδήποτε λόγο δεν μπορούν να τεκνοποιήσουν θα ριφθούν στο πυρ το εξώτερο; Θεολόγοι τί έχετε να πείτε;

Εί δυνατόν όμως, η γυναίκα να σταματήσει να είναι γυναίκα και με τις νηστείες να κατορθώσει να σταματήσει τα έμμηνά της. Επανερχόμαστε δηλαδή σ' αυτό που τονίσαμε και πριν ότι ο Χριστιανισμός επιδιώκει την αφυλίαν! Αυτό αποτελεί μεγάλη αρετή στον Χριστιανισμό αλλά ταυτοχρόνως και μεγάλη σχιζοφρένεια. Στον Μωσαϊκό Νόμο τα γυναικεία έμμηνα θεωρούνται μόλυνση και ακαθαρσία. Γι' αυτό απαγορεύεται να εισέρχονται οι γυναίκες στα ιερά των χριστιανικών και Εβραϊκών ναών. Διαβάσετε τις σχετικές αναφορές του *Λευιτικού* 15: 19-30, 18: 19, 22, 29, 20: 18, (και *Δευτερονομίου*, κλπ.) σ' αυτό το ζήτημα. Επίσης, επ' αυτών των θεμάτων διαβάστε και το σπουδαίο βιβλίο *The X-Rated Bible* (Η Ακατάλληλη Βίβλος) του Αμερικανού καθηγητή Ben Edward Akerley.

Έτσι λοιπόν το κλείσιμο στα μοναστήρια, ο αναχωρητισμός, ο ερημιτισμός, κλπ. σου δίνουν πολύ πιο βέβαιο εισιτήριο για τον Παράδεισο από το να αποκτήσεις και να αναθρέψεις οικογένεια...! Αυτό το τονίζει σαφώς και ο αλλοπρόσαλλος Απόστολος Παύλος στην επιστολή του ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** σε όλο το **κεφάλαιο 7** όπου μεταξύ πολλών «μαργαριταριών» εκθειάζει την παρθενία και τη θεωρεί υπέρτατη αρετή. Μελετήστε το κεφάλαιο αυτό προσεκτικά να δείτε περί τίνος πρόκειται! Το ίδιο κάνει και ο διεστραμμένος Χρυσόστομος στο βιβλίο του με τίτλο ***Το Χάρισμα της Παρθενίας***. Αν τώρα κανείς ενδιαφέρεται να μάθει για τη νόσο των ασκητών, μοναχών, ερημιτών, αναχωρητών (νόσος του Αγίου Αντωνίου) ας μελετήσει το βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη *Αναφορά στον Γκρέκο* όπου την περιγράφει θαυμάσια, διότι την έπαθε και ο ίδιος μια φορά που βρισκόταν στη Βιέννη.

Όπως είδαμε μέχρις εδώ ο Χριστιανισμός είναι τόσο διαστροφική και καταστροφική θρησκεία ώστε οι οπαδοί του, άνδρες και γυναίκες, δεν πρέπει να είναι ούτε ετεροφυλόφιλοι, ούτε ομοφυλόφιλοι, αλλά οφείλουν να είναι άφυλοι. Οι κληρικοί και οι λαϊκοί και οι μοναχοί και οι μοναχές πρέπει να είναι άφυλοι. Καμία ερωτική έλξη, ορμή, πάθος, κλπ. Είδαμε παραπάνω μερικές αναφορές και τη θέση του ιδρυτού Ιησού Χριστού. Διά του λόγου το αληθές, ας δώσομε ακόμα και άλλες δύο αναφορές επ' αυτού από τον απεχθέστατο Παύλο:

> ***Α΄ Πρός Κορινθίους*** 7: 1 «*Περί δε ων εγράψατέ μοι,* ***καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι***·».

> ***Πρός Κολασσαείς*** 3: 2-6 «***τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης. απεθάνετε γαρ,*** *και η ζωή υμών κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεω· όταν ο Χριστός φανερωθή, η ζωή ημών, τότε και υμείς συν αυτώ φανερωθήσεσθε εν δόξη.* ***Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν,*** *και την πλεονεξίαν, ήτις εστίν ειδωλολατρία,* ***δι' α έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας***»,

Οι αναφορές αυτού του είδους σε όλη την *Καινήν Διαθήκην* δεν έχουν τέλος. Παρθενία λοιπόν, γυναικός ουκ άπτεσθε, και ζωή μετά θάνατον, τίποτα άλλο. Πάρα πολύ ωραία! Βέβαια η διαστροφή αυτή κατά τους δύο πρώτους αιώνες της Κ.Ε. δεν μπορούσε να προχωρήσει περισσότερο, ώστε αυτοί οι διεστραμμένοι Χριστιανοί άφησαν μετά τα δύο φύλα να συνευρίσκονται αλλά μόνο «κατ' οικονομίαν» χάριν της τεκνοποιήσεως. Ευτυχώς... αλλιώς τί θα συνέβαινε άραγε; Ποιος μπορεί να μας απαντήσει;

Μια φορά συζητούσα αυτά τα θέματα με έναν κάπως διαβασμένο αλλά φανατικά θρησκόληπτο Χριστιανό. Του είπα ότι εάν ένας άνδρας δεν έχει κανονικές και ολοκληρωμενες ερωτικές σχέσεις ή εάν δεν αυτοεξυπηρετείται εν ανάγκη, αφού και οι δύο αυτές ενέργειες είναι βαριές αμαρτίες, τότε αναγκαστικά θα έχει ονειρώξεις με εκσπερματώσεις κατά την διάρκεια του ύπνου του, κλπ. Είναι απλή φυσική. Εάν σε ένα δοχείο που χωράει ένα λίτρο νερού του ρίξεις δύο λίτρα, τότε το ένα λίτρο θα χυθεί απ' έξω. Αυτός τότε μου απάντησε πως αν έχεις πίστη με νηστεία και προσευχή μπορείς να κάνεις τον εαυτόν σου ούτε ονειρώξεις ποτέ του να έχει, πράγμα που είχαν πετύχει πολλοί Χριστιανοί άγιοι. Δηλαδή κατά την ακράδαντη πίστη αυτού του Χριστιανού πρέπει να γίνεις χόρτο, αυτό που εδώ έχομε χαρακτηρίσει ως άφυλος!

Για τις ονειρώξεις και τις εκσπερματώσεις κατά την διάρκεια του ύπνου, όπως και για τα γυναικεία έμμηνα, έχομε δώσει και παραλείψει αναφορές από το *Λευιτικόν* και το *Δευτερονομίον*. Στην *Καινή Διαθήκη* δεν αναφέρονται ειδικά αυτά τα ζητήματα. Πλην όμως οι Χριστιανοί με παραληρηματική κατάνυξη αναγγέλλουν μεγαλοφώνως διάφορες καλογραμμένες προσευχές σε ακολουθίες εσπερινών και αποδείπνων για να απαλλάσσονται από αυτά τα μιαρά και αμαρτωλά φαινόμενα. «Καταξίωσον, Κύριε, εν τη εσπέρα ταύτη αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς...». «Καί δός ημίν, Δέσποτα, προς ύπνον απιούσιν, ανάπαυσιν σώματος καί ψυχής· καί διαφύλαξον ημάς από τού ζοφερού ύπνου τής αμαρτίας, καί πάσης σκοτεινής καί νυκτερινής επιθυμίας. Παύσον τάς ορμάς των παθών, σβέσον τα πεπυρωμένα βέλη τού πονειρού, τα καθ' ημών δολίως κινούμενα· τάς τής σαρκός ημών επαναστάσεις κατάστειλον, καί πάν γεώδες καί υλικόν ημών φρόνημα κοίμισον. Καί δώρησαι ημίν ο Θεός, γρήγορον νούν, σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ύπνον ελαφρόν, καί πάσης σατανικής φαντασίας απηλλαγμένον.... ». Υπάρχουν ακόμα πολλά περισσότερα τέτοια αναγνώσματα που βαριέμαι να τα καταγράψω. Πολύ θα επιθυμούσαμε να μάθομε από τί σοβαρή αφηρημάδα έπασχε ο Γιαχβέχ όταν τα έφτιαχνε όλα αυτά! Από την άλλη μεριά αν τον ενοχλούν γιατί δεν κάνει ένα παφ να τα βγάλει από τη μέση;

Το ζήτημα του ερωτισμού και σεξ στον Χριστιανισμό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με την μητρική θρησκεία του, τον Ιουδαϊσμό, τού ιδίου Θεού πατρός Γιαχβέχ. Ζήτω η αντίφαση! Στην *Παλαιά Διαθήκη* επιβάλλεται ο Γάμος από την εφηβική ηλικία (17 ετών για τους νέους και 14-15 για τις νέες) και επιτρέπονται το σεξ, η φυσιολογική συνεύρεση μεταξύ ανδρός και γυναικός και το διαζύγιο. Ήλθε μετά η πολύ παράξενη, περιθωριακή και εσχατολογική αίρεση του Ιουδαϊσμού, ο Χριστιανισμός δηλαδή, για να τα καταργήσει όλα. Ο ευλογημένος χριστιανικός γάμος, το μυστήριο του γάμου, το θαύμα εν Κανά της Γαλι-

λαίας, κλπ. είναι μετέπειτα παραχωρήσεις που γίνονται κατ' εξαίρεση, κατ' οικονομίαν και εξ ανάγκης. Αυτά δεν είναι οι αρχικές και άμεσα εσχατολογικές θέσεις και προτροπές ή οι ανώτατες αρετές αυτής της καταστροφικής αιρέσεως!

Επίσης πολλοί ομοφυλόφιλοι, λαϊκοί ή κληρικοί ή μοναχοί και μοναχές, οι οποίοι επιθυμούν να είναι και Χριστιανοί κάνουν μεγάλο λάθος όταν προσπαθούν να δικαιολογήσουν την ιδιαιτερότητά τους μέσω του ίδιου του Χριστιανισμού. Όπως μέχρις εδώ αναπτύξαμε διά χριστιανικών θεοπνεύστων κειμένων και δογμάτων αυτό είναι αδύνατο και στην εδώ ζωή και στη μέλλουσα. Επομένως ας λάβουν τα μέτρα τους. Δεν μπορούν να έχουν «και την πίτα γερή και τον σκύλο χορτάτο». Η τροποποίηση του Χριστιανισμού αποτελεί αίρεση και αμαρτία. Μετά οι θρησκείες δεν εξελίσσονται εκτός και εάν μεταπέσουν σε αιρέσεις. Μπορεί κανείς να φτιάξει μια νέα θρησκεία ή έστω νέα αίρεση που να του αρέσει αλλά όχι να μεταλλάξει μια ήδη υπάρχουσα και να την θεωρεί ως είχε πριν. Στον Χριστιανισμό όμως, ύστερα από όσα είδαμε, δεν μπορούμε να δούμε ποια αίρεση θα μπορούσε να συμπεριλάβει τους ομοφυλοφίλους. Αυτή η αίρεση θα πρέπει να τα κάνει όλα άνω – κάτω. Θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να την βλέπαμε! Την αναμένομεν!

Ήδη στο γνωστικοχριστιανικό *Ευαγγέλιο του Θωμά* (1ος - 2ος αιώνας) βρίσκομε τον στίχο 114 «Ο Σίμων Πέτρος τους είπε: 'Ας φύγει από ΄μας η Μαρία, διότι οι γυναίκες δεν είναι άξιες της Ζωής' …». Στην έκτη οικουμενική σύνοδο (Νοέμβριος +680, Κωνσταντινούπολις) παράδειγμα άκρας αμαρτωλότητας θεωρήθηκε η Ιεζάβελ (*Γ΄ Βασιλειών* ΙΣΤ΄-ΚΒ΄, *Δ΄ Βασιλειών* Θ΄) καθότι «*ηγάθηνε την κεφαλήν αυτής*». Στις γυναίκες επεβλήθηκαν: ατημέλητη κόμη, φαιά φελόνια, μακρείς χιτώνες και μανδήλες. Ακόμα, η έκτη οικουμενική σύνοδος απεφάσισε ότι οι γυναίκες δεν επιτρέπεται να ομιλούν σύμφωνα με τις συχνές επιταγές του «μεγάλου» αποστόλου Παύλου, από τον 1ον αιώνα! Πλήρης εχθρότητα κατά των γυναικών και του θηλυκού στοιχείου δηλαδή. (Ομιλήσαμε διά καταστροφικότητα…).

Για περισσότερη ανάλυση πάνω σ' αυτά τα θέματα από τους «Θεοφόρους Πατέρες» διαβάστε: Τον Τερτυλλιανό που θεωρούσε την Εύα και την γυναίκα γενικότερα ως προσωποποίηση της αμαρτίας, ως πόρτα του διαβόλου κλπ. Εξυμνούσε τον ευνουχισμό, τους ευνούχους για την βασιλεία των ουρανών και τις παρθένες νύμφες του Χριστού. Τον Ιερώνυμο, τον Βοήθιο (π.χ. «Η γυναίκα είναι ένας ναός χτισμένος πάνω σε ένα υπόνομο»). Κατά τον Χρυσόστομο η γυναίκα «είναι αναγκαίο κακό» και δηλώνει: «Η γυνή άπαξ ωμίλησε και το παν κατέστρεψε». Τον Ωριγένη (που αυτοευνουχίστηκε για τη βασιλεία των Ουρανών, ***Ματθαίος*** ΙΘ΄: 12), τον Κλήμεντα Αλεξανδρείας (π.χ. «Κάθε γυναίκα οφείλει να είναι γεμάτη ντροπή και μόνο από τη σκέψη ότι είναι γυναίκα»), τον Ιγνάτιο Λογιόλα. Ίσως ο Ιερός Αυγουστίνος να είναι ο πιο συμπλεγματικός απ' όλους, αν οι συγκρίσεις έχουν πλέον νόημα. Μεταξύ πολλών μας λέγει: «Οι γυναίκες δεν πρέπει να έχουν απολύτως καμιά διαφώτιση ή παιδεία. Αλλά πραγματικά πρέπει να απομονώνονται γιατί είναι η αιτία των μισητών και ακουσίων στύσεων στους αγίους άνδρες.». Τον Καλβίνο, τον Odo της Cluny (π.χ. «Το να αγκαλιάζεις μια γυναίκα είναι σαν να αγκαλιάζεις ένα τσουβάλι κοπριά»), τον Λούθηρο (π.χ. «Αν μια γυναίκα πεθάνει από τις πολλές γέννες δεν πειράζει. Άστε την να πεθάνει. Γι' αυτό άλλωστε πλάστηκε.»), τον πουριτανισμό του Προτεσταντισμού, και πολλά άλλα. Ο αγαπημένος Πατρο-Κοσμάς Αιτωλός έλεγε: «Εάν συναντήσω τον Διάβολο και μια γυναίκα, πρέπει να περάσω από την πλευρά του διαβόλου διότι είναι πιο ακίνδυνος!».

Επίσης πολλοί από τους ανωτέρω Πατέρες και άλλοι για πολλούς αιώνες (γύρω στη χιλιετία και βάλε) διατύπωναν διάφορες γνώμες για το πότε γίνανε και που είναι οι ψυχές, πότε ενώνονται με το ανθρώπινο σώμα (ποια μέρα της κυήσεως ή ποια μέρα μετά τη γέννηση), αν οι γυναίκες έχουν ψυχή και πόσο καιρό η ψυχή μένει κοντά στο σώμα όταν ο άν-

θρωπος ξεψυχήσει και μετά πού πάει (και βράσε όρυζα!). Για περισσότερο από χίλια χρόνια οι γυναίκες δεν είχαν ψυχή, μετά όμως με την απόφαση των θεοφόρων Πατέρων απέκτησαν και αυτές...!

Πώς μετά να μη βγει δικαιωμένος ο Sigmund Freud τον οποίον και πάλι η εκκλησία πολέμησε; Πώς να μην πάθουν κάτι αυτές οι γυναίκες και μαζί μ' αυτές και οι άνδρες από όλους αυτούς τους εξαίσιους τρόπους ζωής που επεβλήθησαν από τους Χριστιανούς «θεοφώτιστους» διά πυρός και σιδήρου; Πώς να μην δημιουργηθούν αμέτρητες νευρώσεις και ψυχώσεις και να μη γεμίσουν τα φρενοκομεία; Π.χ. τα παραληρήματα θρησκευτικού και σεξουαλικού τύπου, κλπ., είναι συμπτώματα σχιζοφρένειας, προερχόμενα από συνεχείς ενοχές και από την εξαντλητική καταπίεση καταρράκωση και διαστρεύλωση της προσωπικότητας του ατόμου.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Η αντιφατικότητα, η καταστροφικότητα και η αποτυχία της χριστιανικής ηθικής, όχι μόνο σε ότι αφορά τον έρωτα και τη σεξουαλικότητα αλλά εφ' όλων των θεμάτων, είναι τοσο παταγώδης που ένας Μέγας W. A. Mozart με έναν L. Da Ponte (1749 – 1838, πρώην καθολικός ιερέας στην Βενετία που δεν είχε αφήσει γυναίκα της ενωρίας του χωρίς να μην την έχει δοκιμάσει) δεν αρκούν για να την καταδείξουν με μια νέα όπερα ανώτερη από την απαράμιλλη «Il dissoluto punito, ossia il Don Giovanni», την οποία ακριβώς συνέταξαν για να καταδείξουν και να σατιρίσουν την ολοκληρωτική αποτυχία της ηθικής της κοινωνίας του καιρού των μαζί με την απανταχού υποκρισία της. Η επιβολή της χριστιανικής ηθικής γίνεται μονίμως δι' αυθαιρέτων δογμάτων, κανόνων, επιταγών, εντολών, απαγορεύσεων, και μεταφυσικών πίστεων, διά της ωμής βίας και της εμποτίσεως συνεχούς φόβου, και διά της υποσχέσεως πολλών μεταφυσικών φρικτών τιμωριών ή αιωνίων ανταμοιβών. Ποτέ της δεν έγινε δι' αναλύσεως των εκάστοτε ερωτημάτων και προβλημάτων, διά κοινωνικών και επιστημονικών επιχειρημάτων ή διά της λογικής και φιλοσοφικής εξετάσεως και αντιμετωπίσεως των διαφόρων, μικρών, μεγάλων και γενικών ζητημάτων.

Από κοινωνικής, ψυχολογικής, και πάσης απόψεως, στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός έκανε τα πάντα μαντάρα. Προέκυψαν: Άνευ προηγουμένου δεισιδαιμονία, πόνος, θλίψη, φόβος, τρόμος, αναχωρητισμός, ερημιτισμός, ενίοτε ευνουχισμός και στηλιτισμός, φόνος, καταστροφή, αθλιότητα, βασανιστήρια, αγραμματοσύνη, αντιεπιστημονικότητα, βρωμιά, απλυσιά, αρρώστια, αντιερωτισμός, μισογυνισμός, μυστικοκοπάθεια, νεύρωση, καχυποψία, μισαλλοδοξία, ενοχή, δυστυχία, εκμετάλλευση, αιρέσεις, εξοστρακισμοί, αφορισμοί, θρησκευτικοί και μη θρησκευτικοί πόλεμοι, εκατομμύρια αθώα θύματα και όλο το κακό συναπάντημα. Τα πράγματα έγιναν τρισχειρότερα από ότι ήταν πριν! Όσον αφορά την ομοφυλοφιλία αυτή πάντα υπήρχε σε όλα τα μήκη και τα πλάτη στα μικρά ποσοστά που η φύση ή η κοινωνική ζωή άφησε να υπάρχει. Ο Χριστιανισμός όμως με την αφύσικη ζωή και την ηθική που επέβαλε κατέστρεψε τον ερωτισμό και επολλαπλασίασε την ομοφυλοφιλία.

ΠΑΛΛΑΔΑΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ
ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΤΩΝ ΝΕΟΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΑΠΟΛΟΓΗΤΩΝ...

Πρέπει να τονίσομε ευθύς αμέσως ότι το κράμα της ωμής βίας και του ασυστόλου ψεύδους απετέλεσε και αποτελεί ειδική προτίμηση μέσων των Χριστιανών τόσο εις την εξάπλωση αυτής της ιδιότυπης Ιουδαϊκής αιρέσεως όσο και εις την απολογητική προπαγάνδα τους. Πολλάκις αυτά συνοδεύονται με αμάθεια, έλλειψη ίχνους κοινής λογικής, παντός είδους εσκεμμένης ή μη εσκεμμένης διαστρεβλώσεως, άρνηση διορθώσεως υποδειχθέντων λαθών, συκοφαντίες, πρόκληση απατηλών εντυπώσεων και καμία συστολή.

Στα άρθρα μου «*Κατά της Χριστιανικής Απολογητικής*» και «*Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν*...», κ.α., έχω εξηγήσει ότι: (1) Η προτίμηση αυτή υπήρχε ήδη σε όλη την *Παλαιάν Διαθήκην*, που είναι η βάση του Εβραιοχριστιανισμού. (2) Στον Χριστιανισμό (ή την Εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα όπως προτιμώ ακριβέστερα να τον αποκαλώ) η ίδια προτίμηση άρχισε και θεμελιώθηκε με τον πρώτο επίσημο συγγραφέα και θεολόγο του, τον Απόστολο Παύλο, και συνεχίστηκε με τους Πατέρες, τον κλήρο, τους μοναχούς, κλπ. Διαβάστε αυτά τα άρθρα για να δείτε και να ελέγξετε μόνοι σας τις λεπτομέρειες, τα στοιχεία και όλη την τεκμηρίωση που παραθέτω προσεκτικώς. Αν βρείτε λάθη ή έχετε αντιρρήσεις, ευχαρίστως να τα ακούσομε. Ιδού ένα απλό παραδειγματάκι μέσα από τα πολλά και διάφορα:

> «***ει γάρ η αλήθεια του Θεού εν τω εμώ ψεύσματι επερίσσευσεν εις την δόξαν αυτού, τί έτι καγώ ως αμαρτωλός κρίνομαι,***».
> Μετάφραση:
> «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;».**
>
> — **Απόστολος Παύλος**, *Πρός Ρωμαίους Επιστολή*, 3: 7. —

Εκτός απ' αυτήν την βαρύγδουπη αναφορά, οι ομολογίες του Παύλου διά χρήση ψεύδους και δόλου από τον ίδιο υπάρχουν ή σαφώς εννοούνται και στους εξής στίχους: *Πράξεις* 9: 22*, Α΄ Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23. *Β΄ Πρός Κορινθίους* 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18. Μελετείστε τους, μεταφράστε τους και ερμηνεύσετέ τους και εξακριβώσετε μόνοι σας εάν εμείς έχομε δίκιο. Δώστε λοιπόν μόνοι σας ειλικρινή, αμερόληπτη και ικανοποιητική απάντηση στους εαυτούς σας.

Αυτά τα ψέματα και η βία, οσάκις είναι δυνατή, συνεχίζονται ακόμα και σήμερα. Ψάχνοντας λοιπόν στο διαδίκτυο το λήμμα: «Νεοκλής Φιλάδελφος», μέσω του Google και Yahoo, βρήκα εντός τριών σελίδων αναφορών, άλλων σωστών και άλλων διαστρεβλωμένων ή ψευδών, και το εξής το οποίο μπορείτε να βρείτε και να το διαβάσετε όλο:

> ESOTERICA.gr Forums ! – Ο "ΠΑΛΛΑΔΑΣ" ΚΑΙ Ο ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ -.- = ΜΥΘΟΣ...
> **Νεοκλής Φιλάδελφος.** (μόνο αυτός γνωρίζει αυτόν τον φιλόσοφο κανείς άλλος! Ούτε η Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια!). Ο **Φιλάδελφος** και πάλι συνεχίζει με τα...
> www.esoterica.gr/FORUMS/topic.asp?Topic_ID=3026&ARCHIVE=-
> 40k – Cached-Similar Pages

Αν δεν ήταν για τον **Παλλαδά** δεν θα ασχολιόμουν να απαντήσω σε τέτοια υποκείμενα, τα οποία δεν αξίζουν κανένα σεβασμό και καμία προσοχή. Όχι μόνο τα περισσότερα τελούν εν ανωνυμία και αφάνεια, αλλά ούτε ειλικρίνεια διαθέτουν όπως και δεν κατέχουν κοινό νου ή γνώση για να σκέπτονται προτού γράψουν κάτι. Πιο πιθανόν όμως είναι ότι ψεύδονται επίτηδες μη έχοντας τίποτα άλλο, παρά μόνο το ψεύδος, να αντιτάξουν στα επιχειρήματα που παραθέτονται από άλλους. Βεβαίως γνωρίζουν καλώς το επικρατούν περιβάλλον της αμαθείας, της «πλάκας», της απροθυμίας για γνώση και έρευνα. Έτσι μπορούν να ρίχνουν όση λάσπη διαθέτουν για να θολώνουν έτι περισσότερο τα λιμνάζοντα ύδατα. Μόνο έτσι δύνανται να καταφέρνουν κάτι προς δόξαν του Γιαχβέχ και του Υιού του, Γιοσούαχ. Δηλαδή χαίρονται και κομπάζουν μεταξύ αδαών, αφελών, ανεξετάστων, φοβισμένων και αγραμμάτων με το να επαναλαμβάνουν τα κλισέ τους και να αποκρύπτουν την αλήθεια.

Ειρήσθω εν παρόδω ότι ο πολύ σπουδαίος μελετητής και ερευνητής Παν. Μαρίνης με την **Ελληνική Εταιρεία Αρχαιοφίλων** και την **επιτροπή για την αναγνώριση της Ελληνικής Θρησκείας** απήντησαν εφ' όλης της ύλης σε πολλά και διάφορα ψεύδη τέτοιων ανωνύμων αρχετύπων στην εξαιρετική και αρκετά πλήρη συλλογική εργασία τους με τίτλο:

Απάντησις εις τό χριστιανικόν κείμενον-λίβελλον «Κοινότοπα Αρχαιολατρικά Παραμύθια»

την οποίαν ενθέρμως συστήνομε για μελέτη.

Αυτά τα ψεύδη και όλες τις κακοήθειές τους τα δημοσίευαν σταθερώς ανωνύμως σε διαφόρους διαδικτυακούς φορείς και στο διδακτικό μέσο: το περιοδικό Καρουχαρείον. Η απάντηση σ' αυτά εδόθη στο Καρουχαρείον, τεύχος 84, Απρίλιος 2006, και στον διαδικτυακό χώρο. Αν χρησιμοποιείτε υπολογιστή πατήστε εκεί που γράφει: «Αρχείον PDF», στο τέλος της εξής αναφοράς:

> **Θεμελιώδες κείμενον: Εφ' όλης τής ύλης απάντησις εις τόν ανώνυμον λίβελλον υπό τόν τίτλον «Κοινότοπα αρχαιολατρικά παραμύθια».** *[συγγραφή: Επιτροπή διά τήν αναγνώρισιν τής Ελληνικής Θρησκείας]* Αρχείον PDF

Εκτός από μια περιστασιακή αναφορά στο άρθρο μου «Ο Απόστολος Παύλος μέσα από τις Πράξεις και τις Επιστολές (και όχι μόνον)» και μια άλλη συντομότατη εντός μιάς επιστολής μου περί απομυθοποιήσεως, τον ποιητή και επιγραμματογράφο **Παλλαδά τον Αλεξανδρέα** τον αναφέρω ως εξής στα παρακάτω δύο μόνο σημεία του άρθρου μου με **τίτλο**:

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ

(1) «Καθώς όμως οι αντιφάσεις τους δεν λείπουν από πουθενά, ούτε από τα γραπτά τους ούτε από τις τακτικές και πράξεις τους, έτσι και εδώ έχομε μια αντίφαση. Ο θλιβερός επιγραμματογράφος και ποιητής **Παλλαδάς ο Αλεξανδρεύς** (περίπου 365 – 420 Κ.Ε.) περιγράφει αυτή την αντιφατικότητα των μοναχών στο εξής δίστιχο, επίγραμμα:

Ει μοναχοί, τί τοσοίδε; τοσοίδε δέ, πώς πάλι μούνοι;
ώ πληθύς μοναχών ψευσαμένη μονάδα.»

[Στο παρόν άρθρο εγκλείω και την **μετάφραση**:

«*Εάν είναι μοναχοί, τότε πώς είναι τόσοι; Αν είναι δε τόσοι, τότε πάλι πώς είναι μόνοι;*
Ώ πλήθος των μοναχών είστε ψευδής μονάδα.»

Τί αποκομίζετε από το νόημα αυτού του επιγράμματος;]

(2) «Δια δε τους Έλληνες αφιερώνω το παρακάτω τετράστιχο του θλιβερού και μελαγχολικού επιγραμματογράφου **Παλλαδά του Αλεξανδρέως** (365-420 Κ.Ε.), ο οποίος με τα σοβαρά και σκωπτικά συνάμα επιγράμματά του περιγράφει όλη τη θλίψη και την οικτρή κατάσταση, πραγματική συμφορά, που δημιουργήθηκε στην Ελληνική οικουμένη με την επικράτηση του Χριστιανισμού (με απλά λόγια της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας) κατά τα χρόνια της ζωής του. Αυτό εν πολλοίς αντιπροσωπεύει και τη σημερινή κατάσταση όχι μόνο λόγω του Εβραιοχριστιανισμού αλλά και λόγω όλων των κοινωνικοπολιτικών και οικονομικών καταστάσεων της σύγχρονης εποχής της συγχύσεως και ανωμαλίας.

Άρα μή θανόντες τώ δοκείν ζώμεν μόνον,
Έλληνες άνδρες, συμφορά πεπτωκότες
όνειρον εικάζοντες είναι τόν βίον;
ή ζώμεν ημείς, τού βίου τεθνηκότος; »

[Στο παρόν άρθρο εγκλείω και την **μετάφραση**:

«*Μήπως ενώ έχομε πεθάνει ζούμε μόνο κατά φαντασίαν,*
εμείς οι Έλληνες, που έχομε περιπέσει σε συμφορά
νομίζοντας ότι η ζωή είναι όνειρο;
ή ζούμε εμείς, και έχει αποθάνει η ζωή;»

Τί αποκομίζετε από το νόημα αυτού του επιγράμματος;]

Πρώτο: Πουθενά δεν έβαλα την λέξη «φιλόσοφος». Γράφω: «Ο θλιβερός επιγραμματογράφος και ποιητής...» κλπ. Άρα εδώ, αυτοί οι άγνωστοι ανώνυμοι έγραψαν ένα ψέμα. Αλλά και φιλόσοφο να τον έχει αναφέρει κάπου κάποιος είτε εξ αγνοίας είτε εκ παραδρομής είτε εκ συγχύσεως, τότε ο αντικειμενικός και ειλικρινής ερευνητής και μελετητής δεν δράττεται αυτής της ευκαιρίας για να ρίξει λάσπη αλλά το υποδεικνύει ως πραγματολογικό λάθος στον γράψαντα και συστήνει την διόρθωσή του. Δεν πάει να αυγατίσει με τέτοιου είδους φτηνιάρικες και κομπλεξικές ευκαιρίες! Αυτές οι ενέργειες αποδεικνύουν πολύ χαμηλό και σκόπιμο επίπεδο και προδίδουν το ποιόν του χαρακτήρα αυτών των υποκειμένων! Διότι το ζήτημα είναι η ανεύρεση της αλήθειας και όχι ποιος θα καταφέρει όσα πιο πολλά αντικανονικά χτυπήματα μπορεί για να νικήσει μια αντικανονική πυγμαχία. Βεβαίως, τα επιγράμματα και τα ποιήματα του **Παλλαδά** περιέχουν πάρα πολλές και βαθιές φιλοσοφικές σκέψεις και ημπορούν να κεντρίσουν πολλές φιλοσοφικές και ιστορικές συζητήσεις.

Δεύτερο: Αυτές οι «υπερδιάνοιες» δεν σκέφτηκαν(;) ότι όσο φαντασμένος και να ήμουν δεν θα ήταν δυνατόν να γράψω αυτά εδώ επειδή έτσι μου κατέβηκαν στην ξερή ου-

ρανοκατέβατα! Βλέπετε δεν με φωτίζει, όπως αυτούς, το Άγιο Πνεύμα! Αυτό σημαίνει ότι εγώ και οποιοσδήποτε άλλος σοβαρός μελετητής και ερευνητής δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει με την φαντασία του: το όνομα, τα επιγράμματα εις άπταιστο γλώσσα της εποχής εκείνης, τις χρονολογίες και τα τοπωνύμια. Αλλά βλέπετε: όποιος έχει την μύγα του μυθομανή, του ψευδεπίγραφου, του απόκρυφου, κλπ, μυγιάζεται!

Τρίτο: Ή δεν έψαξαν καλά στην *Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια*, ή η σελίδα της έλλειπε απ' αυτήν που είχαν στα χέρια τους ή κάτι άλλο συνέβη! Στην Μιννεσότα που διαμένω και γράφω δεν έκανα τον κόπο να κουβαλήσω μαζί μου πάνω από τριάντα βαρείς τόμους της *Μεγάλης Ελληνικής Εγκυκλοπαίδειας* και να την ψάξω μόνος μου. Αν όμως δεν το δω με τα μάτια μου, δεν πιστεύω ούτε προς στιγμήν ότι αυτή η μεγάλη εγκυκλοπαίδεια δεν αναφέρει τον **Παλλαδά**. Βεβαίως έχομε στην διάθεσή μας την Encyclopaedia Britannica και την Encyclopaedia Americana. Αυτοί οι «κύριοι» λοιπόν πρέπει να ψεύδονται ασύστολα ξανά και ξανά, ή είναι εντελώς απρόσεκτοι, ανεξέταστοι και «άρπα κόλλα», ή δεν κοίταξαν καμιά εγκυκλοπαίδεια, ή η εγκυκλοπαίδεια την οποίαν κοίταξαν ήταν κάποιο έκτρωμα της κανονικής *Μεγάλης Ελληνικής Εγκυκλοπαίδειας*. Τί εμπιστοσύνη να έχει λοιπόν κανείς σε όσα γράφουν και τολμούν να διαδίδουν;

Τέταρτο: Ας υποθέσομε όμως προς στιγμήν ότι πράγματι η *Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια* δεν αναφέρει τίποτα για τον **Παλλαδά**. Τότε τί σημαίνει αυτό; Απλούστατα αυτό σημαίνει ότι η *Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια* έχει ένα κενό σ' αυτό το σημείο και πρέπει να συμπληρωθεί. Ή μπορεί και να σημαίνει ότι δεν είναι καλή, πλήρης και αντικειμενική εγκυκλοπαίδεια. Εν τοιαύτη περιπτώσει ας είναι καλά τόσες άλλες ξενόγλωσσες εγκυκλοπαίδειες που τον αναφέρουν, αφού η Ελληνική δεν τον καταδέχτηκε (και πάλι, μόνο αν αυτό είναι αλήθεια που δεν το πιστεύω) και έτσι πολλοί Νεο-Έλληνες Νεο-Χριστιανοί μαχητές του Γιοσούαχ είναι πάρα πολύ χαρούμενοι γι' αυτό! Πάρα πολύ ωραία!

Προς γνώση και συμμόρφωση λοιπόν αναφέρομε ότι:

(1) Το όνομα του **Παλλαδά** το αναφέρει ο συγγραφέας Μάριος Βερέττας στο βιβλίο του «*Μέγα Ονομαστικό*» σελίδα 339, έκδοση τρίτη, 1997, και συγκεκριμένα γράφει:

«**Παλλαδάς** επιγραμματογράφος από την Αλεξάνδρεια ή τη Χαλκίδα,
σύγχρονος τού Θεμίστιου.»

(2) Στην σελίδα 225 της Ανθολογίας της Αρχαίας Ελληνικής Λυρικής Ποιήσεως **του καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών Σίμου Μενάρδου** με τίτλο: «***Στέφανος***», ευρίσκομε περί **Παλλαδά** τα εξής εισαγωγικά στοιχεία:

«ΠΑΛΛΑΔΑΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ

(Περίπου 365-420 μ. Χ.).

Ο πικρότατος τών Ελλήνων επιγραμματοποιών, πτωχοδάσκαλος τής Αλεξανδρείας, εμυκτήρισε, πλήν τών άλλων, τά πλήθη τών μοναχών τής Αιγύπτου καί όταν οι Χριστιανοί ελιθοβόλησαν τήν **Υπατίαν**, έγραψε στίχους εις τιμήν της. Σώζονται πλέον ή 150 επιγράμματά του, όπου ειρωνεύεται τά θρησκευτικά δόγματα καί τάς φιλοσοφικάς θεωρίας, εφάμιλλος τών μεγάλων σαρκαστών, τού Ιουβενάλι, τού Σουίφτ καί τού Βολταίρου. Υπερέχει κυρίως εις τήν σοβαρότητα τού σαρκασμού.»

(3) Αυτά τα λόγια λοιπόν αποτελούν την εισαγωγή των επιγραμμάτων του **Παλλαδά** στο ανωτέρω βιβλίο του κυρίου καθηγητή. Τα επιγράμματα αυτά έφτασαν στα χέρια μου μέσω συγγενικού μου προσώπου που του τα έδωσε Πορτογάλος συλλέκτης και ερευνητής του **Παλλαδά**, αφού η άγνοια και η αχαριστία των περισσοτέρων Νεοελλήνων και δη των Χριστιανών «του Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού(;)» τον έχει εξαφανίσει από το Ελληνικό προσκήνιο. Έχει μεταφραστεί ακόμα και στα Πορτογαλικά, αλλά οι νεοέλληνες Χριστιανοί τον αγνοούν και επαίρονται διά την άγνοιάν τους.

(4) Ακολούθως αναγράφω μετάφραση, από τα Γαλλικά, όλων όσων αναφέρει εισαγωγικά περί **Παλλαδά** η γνωστή Γαλλίδα φιλέλλην, καθηγήτρια, λογοτέχνις, και μέλος της γαλλικής ακαδημίας, **Marguerite Yourcenar**. Αυτά τα αναφέρει ως εισαγωγή στα επιγράμματά του, εντός της Ανθολογίας της Αρχαίας Ελληνικής Λυρικής Ποιήσεως την οποίαν η ίδια εξέδωσε με τίτλο: "***La Couronne et la Lyre***" («*Ο Στέφανος και η Λύρα*»). Ευτυχώς που βρέθηκε μια Γαλλίδα να μας βάλλει τα γυαλιά, αφού οι αχάριστοι Νεοέλληνες και προπάντων οι Ελληνοχριστιανοί αγνοούν τους Αρχαίους Έλληνες ποιητές κλπ., και όχι μόνο χαίρονται για την άγνοια τους αλλά προσπαθούν και να την προωθήσουν! Οπότε αφού διαβάσετε το κείμενο αυτό της Γαλλίδας καθηγήτριας, κρίνετε και βγάλετε πολλά σπουδαία συμπεράσματα που έπονται από τα πολύ σπουδαία στοιχεία που περιέχει και τα οποία καλείστε να υπογραμμίσετε.

«**ΠΑΛΛΑΔΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ**

Γεννημένος στην Αλεξάνδρεια κατά τα τέλη του 4ου μ. Χ. αιώνα, ο **Παλλαδάς** είναι μια παράξενη μορφή αυτής της μεταβατικής εποχής, του λυκόφωτος ανάμεσα στον θάνατο του αρχαίου κόσμου και τον θρίαμβο του επίσημου Χριστιανισμού.

Από τα εκατόν πενήντα επιγράμματά του που έχουν περιληφθεί στην ***Παλατινή Ανθολογία*** [*], τα τρία τέταρτα είναι σχεδόν αδιάφορα, ή παρουσιάζουν ενδιαφέρον μόνο ως πορτραίτο του δημιουργού τους. Τα υπόλοιπα διασκεδάζουν, ξαφνιάζουν, αναστατώνουν.

[Υποσημείωση *: Η *Παλατινή Ανθολογία* είναι μια συλλογή των Αρχαίων Ελλήνων Λυρικών Ποιητών. Περιλαμβάνει σχεδόν όλα όσα έχουν διασωθεί απ' αυτούς τους μεγάλους ποιητές, τα οποία, εξ όσων γνωρίζομε, είναι πάρα πολύ ολίγα σε σχέση με όλα όσα είχαν γράψει. Ας είναι καλά οι Χριστιανοί που κατέστρεψαν και εξαφάνισαν σχεδόν τα πάντα... Αλλιώς πώς θα είχαν γίνει κατεστημένο εδώ και πολλά χρόνια μέχρι και σήμερον!]

Ήταν εθνικός, όπως οι περισσότεροι λόγιοι της εποχής του, που βαθιά διαποτισμένοι από τον αρχαίο πολιτισμό δεν μπορούσαν να αποσυνδεθούν από τους Θεούς του Ομήρου. Γραμματοδιδάσκαλος στην Αλεξάνδρεια, απεκόμισε από το επάγγελμά του απογοητεύσεις, αφού απολύθηκε από τον εργοδότη του, τον γραμματικό Δοσίθεο. Απένταρος, εμφανίζεται να πωλεί ποιήματα του Καλλιμάχου και του Πινδάρου για να ζήσει την γυναίκα του, που δεν την αγαπούσε, και να συντηρήσει το φτωχικό νοικοκυριό του. Κάπου εξομολογείται ότι έχει κουραστεί από τους συζυγικούς καυγάδες, αλλά και από το να ακούει ολοχρονίς τους μαθητές του να συλλαβίζουν την «Μήνιν Αχιλήος» (την οργήν του Αχιλλέως), την πρώτη ραψωδία της Ιλιάδος απ' όπου οι Αρχαίοι αντλούσαν παραδείγματα και συνήγαν γραμματικούς κανόνες. Είναι ένας φτωχοφουκαράς και συνάμα σχολαστικός,

με όλα τα συνακόλουθα ελαττώματα: άχαρα δασκαλίστικα αστεία· απληστία παρασίτου για τα δείπνα που προσφέρονται στην πόλη· γκρίνια όταν διαπιστώνει ότι δεν σερβίρονται σπουδαία κρασιά στο τραπέζι όπου βρίσκεται ή ότι το φαγητό είναι κατώτερο των προσδοκιών που δημιουργούν τα ωραία ασημικά. Ωστόσο, αυτός ο Αλεξανδρινός μικροαστός, χαίρεται ακόμα κάποια ψιχία διανοητικής πολυτελείας, ό,τι απομένει από έναν λαμπρό πολιτισμό που οδεύει προς το τέλος. Πηγαίνει στο θέατρο να δει κλασικά έργα ή μίμους και έχει τη στυφή ευχαρίστηση να ειρωνευτεί τους ηθοποιούς. Το υψηλού ύφους επίγραμμα το οποίο τον εμφανίζει να παρακολουθεί τα μαθήματα της **Υπατίας**, διαπρεπούς μαθηματικού και φιλοσόφου, η οποία δολοφονήθηκε άγρια το 415 στους δρόμους της Αλεξανδρείας από τον χριστιανικό συρφετό μάλλον θα πρέπει να το έγραψε στα χρόνια των σπουδών του· αν είχε γραφεί μετά τον θάνατο αυτής της μεγάλης γυναικείας φυσιογνωμίας, η πικρία και η φρίκη θα το είχαν σίγουρα διαποτίσει.

Εξ άλλου, αυτός ο **Έλληνας**, που έγινε μάρτυρας της δίωξης των εθνικών από τον Θεοδόσιο και, εν συνεχεία, της απαγόρευσης της θρησκείας τους από τον Αρκάδιο, σημειώνει αυτή την αλλαγή καταστάσεως με τρόπο που βλέπουν τα γεγονότα οι περισσότεροι σύγχρονοι του: από σκοπιά ανεκδοτολογική ή με αναφορές φαινομενικά ασήμαντες, που εντούτοις στο έργο του εναλλάσσονται με σύντομα ποιήματα, έκφραση βαθιάς θλίψης, για τα οποία θα μιλήσομε παρακάτω. Αισθανόμαστε ότι συχνά συνοδεύει τους αστεϊσμούς του με έναν πικρό μορφασμό, όταν π.χ. μιλάει για τα χάλκινα αγάλματα των Θεών που κατάλήγουν στο χυτήριο ή μεταμφιέζονται σε Χριστιανούς αγίους, για μια εταίρα που, αφού δεν μπορεί πια να ορκίζεται στους δώδεκα Θεούς, θα ορκίζεται στους δώδεκα απόστολους. Μισεί τους μοναχούς της ερήμου, δήθεν «μοναχούς», που ως ένοπλες ομάδες κατεβαίνουν στην Αλεξάνδρεια για να εξεγείρουν τον όχλο· μισεί, όπως μάλλον θα κάναμε και 'μεις στη θέση του, τον επιθετικό δογματισμό, που ήταν για τους μη Χριστιανούς η άμεσα ορατή πλευρά της νέας διδασκαλίας. Οι στίχοι του για τους «**Έλληνες**», δηλαδή τους Εθνικούς (είναι ενδεικτικό ότι για ένα διάστημα η ίδια λέξη δηλώνει και τις δύο έννοιες) που επιζούν έκπληκτοι σε μια κοινωνία όπου όλα όσα είχαν γι' αυτούς αξία μοιάζουν νεκρά, είναι μια από τις πικρότερες διαπιστώσεις που έχομε για το τέλος ενός κόσμου.

Όπως οι προσωπικές μικροαπογοητεύσεις του **Παλλαδά** έρχονται (για μας τουλάχιστον) σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με την τραγικο-κωμωδία μιας θρησκείας και μιας κοινωνίας που μεταμορφώνεται, το ίδιο και η πικρία για έναν ετοιμοθάνατο πολιτισμό υποτάσσεται, για 'κείνον, στην τραγική αίσθηση της ανθρώπινης μοίρας γενικότερα. Βεβαίως, η έλλειψη αυταπάτης υπήρξε πάντοτε Ελληνική αρετή: είναι αδύνατο να περιγραφεί με μεγαλύτερη δύναμη απ' ότι στον Σόλωνα ή τον Θέογνι η διπλή τραγωδία της ζωής και του θανάτου. Αλλά για κείνους η ζωή συνδυάζει σκληρότητα και ευγένεια. Η ασχήμια και η ποταπότητα του σαρκίου αποτελεί, αντιθέτως, μια σχεδόν νοσηρή έμμονη ιδέα για τον **Παλλαδά**. Στην πραγματικότητα, η απαξιωτική αυτή στάση είναι καινούργια για τους ποιητές, αλλά όχι για τους φιλοσόφους: οι κυνικοί και οι στωικοί τα είχαν ήδη πει όλα αυτά κυρίως για να ενδυναμώσουν και να εξαίρουν, μέσω της αντίθεσης, την ανθρώπινη ψυχή. Ο **Παλλάδάς** πιστεύει λιγότερο στις δυνατότητες του ανθρώπου. Εντούτοις δεν σκέπτεται όπως οι μοναχοί τους οποίους χλευάζει, αλλά και τους μοιάζει όσον αφορά την περιφρόνηση της σάρκας, να καταφύγει στην έρημο εγκαταλείποντας έναν κόσμο παραδομένο στο κακό. Αλλά ούτε και τα μεγαλειώδη όνειρα του νεοπλατωνισμού και του ερημιτισμού το καταφύγιο των εκλεκτότερων πνευμάτων μεταξύ των συγχρόνων εθνικών του ταιριάζουν· και είναι, μεταξύ άλλων, αυτή η έλλειψη ορμής που τον καθιστά αξιόπιστο μάρτυρα μιας σκοτεινής νύχτας. Οι στίχοι αυτού του φτωχοδάσκαλου της αλεξανδρινής σχολής προεικο-

νίζουν κάποτε τους βαρύθυμους μονόλογους του Hamlet στον Shakespeare, την καυστική σάτιρα του Swift, τη μελαγχολική ονειροπόληση του Baudelaire. Τις στιγμές αυτές ο **Παλλαδάς** ανήκει στη μεγάλη ποίηση.»

Ενώ αυτά μας έχει γράψει η **Γαλλίδα φιλέλλην Marguerite Yourcenar**, μερικοί νεοέλληνες Χριστιανοί καυχώνται ότι η *Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια* τον αγνοεί, και χαίρονται γι' αυτό, και ότι τέτοιο πρόσωπο είναι δημιούργημα της φαντασίας του Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μ. Ρούσσου. Πολύ κολακευτικοί αυτοί οι ισχυρισμοί για την δύναμη και την ικανότητα της φαντασίας του Νεοκλέους! Αυτά είναι τα χάλια τους και τα φρικτά χάλια της σημερινής Ελλάδος!

Επειδή ταιριάζει απόλυτα στην παρούσα περίσταση, υπενθυμίζω εδώ το παρακάτω απόσπασμα από το άρθρο μου «*Κατά της Χριστιανικής Απολογητικής*», περί των μέσων των οποίων μετέρχονται όλοι αυτοί οι χριστιανάρες προκειμένου να επιτύχουν με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο «τον ύψιστον σκοπόν τους προς δόξαν Γιαχβέχ και του υιού του, Γιοσούαχ»:

«Όπως λοιπόν ο αείμνηστος Robert Taylor [1] μας γράφει συχνά στα συγγράμματά [2] του, το πιο πειστικό, κατά τη γνώμη του, κριτήριο για την απόρριψη της ιστορικότητας του Ιησού και όλων όσων πρεσβεύει η Χριστιανική θρησκεία είναι το ότι ο ίδιος και όλοι οι ορθολογιστές και σκεπτικιστές μέχρι την εποχή του έπρεπε να υποφέρουν στον μέγιστο βαθμό το μίσος, την ατιμία, τη διαβολή και στο τέλος φυλακίσεις και βασανιστήρια από τους Χριστιανούς απολογητές και αξιωματούχους, για τις ερωτήσεις και αντιρρήσεις που τους υπέβαλαν. Έχομε βεβαίως το θεολογικό παράδειγμα του Αποστόλου Παύλου: *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 20:

> «*ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος, **ους παρέδωκα τω σατανά**, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.*»

Ο Παύλος ξέρει καλά να διαβολοστέλλει, όπως το είχε ξανακάνει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους* 5: 5! Βλέπε και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 16-18:

> «***τας δε βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο**· επί πλείον γαρ προκόψουσιν ασεβείας, και ο λόγος αυτών ως γάγγραινα νομήν έξει· ων εστιν Υμέναιος και Φιλητός, οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν.*».

Έτσι και ο Taylor, εκτός από διάφορα χρηματικά πρόστιμα που του επεβλήθησαν, υβρίστηκε, συκοφαντήθηκε και στο τέλος φυλακίστηκε και βασανίστηκε δύο φορές. Στα συγγράμματά του λοιπόν γράφει αρκετές φορές ότι επί τέλους κατάλαβε, εξ ιδίας πείρας, ποια είναι τα μόνα πειστικά και αποστομωτικά επιχειρήματα των Χριστιανών... Δυστυχώς, και η σημερινή κατάσταση οδηγεί σταθερά την κοινωνία στον ίδιο βλακώδη και τυραννικό μεσαίωνα, αν δεν αντιδράσουν όλοι όσοι καταλαβαίνουν πέραν των θρησκευτικών πίστεων και δεισιδαιμονιών. Τα μεγάλα πνεύματα οφείλουν να κάνουν κάτι πάλι, αλλιώς μαύρες και σκοτεινές μέρες περιμένουν την ανθρωπότητα...

[Υποσημείωση 1: Robert Taylor, Edmonton της Αγγλίας 18-8-1784, Tours της Γαλλίας 5 - 6 - 1844. Αγγλικανός ευαγγελικός ιερέας που απεσκίρτησε από τον Χριστιανισμό όταν μελέτη-

σε αρκετά και ανεκάλυψε την τρομακτική αντιφατικότητα, τα λάθη, την ανακολουθία και την καταστροφικότητα αυτής της θρησκείας. Στο τέλος κατέληξε απλώς θεϊστής όπως γράφει ο ίδιος.]

[Υποσημείωση 2: (1) The Diegesis, Kessinger Publishing, or Health Research Publications. (2) Syntagma of the Evidence of the Christian Religion, Kessinger Publishing. (3) The Devil's Pulpit, Kessinger Publishing.]»

(5) Τελειώνοντας με τον **Παλλάδα** αναγράφω άλλο ένα λακωνικό επίγραμμά του το οποίο παρά την συντομία του φανερώνει πολύ περιγραφικά και νοηματικά όλη την μανία και την «εκτίμηση» των Χριστιανών της εποχής του εναντίον των έργων τέχνης, των αγαλμάτων, του έρωτα, κλπ:

Χαλκοτύπος τόν Έρωτα μεταλλάξας επόησε
τήγανον, ουκ αλόγως όττι καί αυτό φλέγει.

(Οι λέξεις «επόησε» και «όττι» δεν είναι λάθος. Ο ποιητής τις γράφει έτσι.). Εδώ βέβαια θα κάνομε **ερμηνεία** και όχι απλώς μετάφραση:

> «Ένας (χριστιανός) χαλκουργός αφού έλειωσε το χάλκινο αγαλματίδιο του (Θεού) Έρωτα έφτιαξε (ένα) τηγάνι. [Και ο ποιητής συνεχίζει με το θλιβερό και σκωπτικό ύφος:] Δεν έπραξε όμως παράλογα καθ' ότι και αυτό (το τηγάνι) καίει (όπως και ο έρωτας).»

Σας άρεσε; Μήπως πίσω απ' αυτό το τηγάνι βλέπετε και την κονιορτοποίηση των Ελληνικών έργων τέχνης, των βιβλιοθηκών, των κτηρίων (αληθινών θαυμάτων του κόσμου), των αρχών και αισθημάτων του Ελληνικού πολιτισμού; Τί λέτε; Εμείς έχομε πει και γράψει πολλά. Τώρα είναι η σειρά σας αγαπητοί αναγνώστες. Κρίνετε, επεκτείνετε και κάνετε και 'σεις το κατά δύναμη.

Ολίγα ακόμα ψεύδη των νεοελλήνων νεοχριστιανών απολογητών

Υπάρχει μια ανώνυμη ομάδα που κρύβεται και έχει αυτοονομαστεί «ορθόδοξη ομάδα δογματικής έρευνας, ή OODE», η οποία έχει διασπείρει πλείστα όσα ψεύδη εναντίον μου, μερικά από τα οποία είναι επί προσωπικού επιπέδου ενώ κανένας τους δεν με γνωρίζει προσωπικώς, και έχει διαπράξει πάρα πολλές εσκεμμένες διαστρεβλώσεις εναντίον των γραπτών μου.

Πολλές φορές τους έχω διαμηνύσει ότι είμαι αθεϊστής σύμφωνα με τους ορισμούς των Russell και Wittgenstein, όπως έχω αναλύσει το άρθρο μου «*Περί Σκεπτικισμού*», αλλά αυτοί επιμένουν να διασπείρουν ότι είμαι παγανιστής, ειδωλολάτρης, πολυθεϊστής, νεοπαγανιστής, όργανο του σατανά, δήθεν άθεος, κλπ. Σαν απόδειξη παρουσιάζουν το γεγονός ότι έχω φίλους και συνεργάτες αρχαιόφιλους, κλπ. Τα ίδια έχουν διασπείρει και για τον κ. Μ. Θ. Καλόπουλο, ο οποίος σαφώς και απεριφράστως τους έχει δηλώσει ότι δεν έχει μεταφυσικές ανησυχίες και είναι σκεπτικιστής. Καλά και σώνει θέλουν να πούνε ότι δεν έχομε το θάρρος της γνώμης μας και του τι είμαστε για να ομολογήσομε ευθαρσώς και απεριφράστως αυτό που εμείς είμαστε, αλλά όπως θέλουν να πιστεύουν υποκρινόμαστε.

Φαίνεται ότι σύμφωνα με την λογική τους και την ψυχολογική ανάλυση του φαινομένου της προβολής, επειδή αυτοί έχουν και υποφέρουν απ' αυτό το σύμπλεγμα, το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και με όλους τους άλλους.

Σε ένα άρθρο τους με τίτλο: «**Ήταν η "αποκοπή" εκτέλεση ή ευνουχισμός;»** προσπαθούν να δώσουν μια κάποια απάντηση **στο ένα και μόνον χιλιοστό** του άρθρου μου «***Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...***». (Εξετάστε το άρθρο αυτό προσεκτικά!). Εκεί λοιπόν αρχίζουν με την εξής εισαγωγή:

> «**Μεταξύ πολλών άλλων κακοηθειών και διαστρεβλώσεων, σε ένα ανόητο και κακοήθες κείμενο που κυκλοφορεί μεταξύ αθεοπαγανιστών ο δήθεν άθεος (στην πραγματικότητα φανατικός αντιχριστιανός συνεργάτης των πολυθεϊστών) Ι. Ρούσσος, ισχυρίζεται ότι στο χωρίο Γαλάτας 5/ε: 12, υπάρχει δήθεν η ιδεολογική θεμελίωση της... Ιεράς Εξέτασης. Όμως τα στοιχεία δείχνουν διαφορετικά πράγματα...**

1. Ένα διαστρεβλωτικό αντιχριστιανικό κείμενο

Ο λόγος γίνεται για ένα κείμενο, που στο ξεκίνημά του, αυτοπροβάλλεται ως εξής:

[Σ' αυτό το σημείο παραθέτουν την δική μου ένθετη εισαγωγή στο δεύτερο μέρος του άρθρου μου «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν...». Το δεύτερο μέρος έχει ως θέμα την Ιεράν Εξέτασιν σε όλο το μήκος και το πλάτος του Χριστιανισμού. Αυτά λοιπόν δεν τα γράφω στο ξεκίνημα, στο πρώτο μέρος δηλαδή, αυτού του άρθρου όπως ψευδώς επικαλούνται (άλλο ένα εσκεμμένο ψεματάκι τους). Στην εισαγωγή αυτή λοιπόν γράφω τα εξής:]

"**Η Θεολογική Θεμελίωση της Ιεράς Εξετάσεως**

[Μετάφραση των συνοπτικών αλλά πολύ περιεκτικών σελίδων 519-537, περί της θεολογικής και δογματικής θεμελιώσεως της Ιεράς Εξετάσεως και μιας σύντομης αλλά πολύ κατατοπιστικής ιστορικής διαδρομής της, του εξαιρετικού ερευνητικού συγγράμματος: History of the Christian Religion to the Year Two Hundred (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200), by Charles B. Waite, A. M., Fifth Edition – Revised. Chicago, 1900. Ο μεταφραστής προσέθεσε μερικές επιπλέον σημειώσεις, πληροφορίες και αναφορές εντός του κειμένου της μετάφρασης και έναν μικρό επίλογο.]"

(Η μετάφραση ενός κειμένου μπορεί να εισάγεται με μια εισαγωγή του μεταφραστή. Δεν είναι καθόλου ασύνηθες, αλλά πολύ συνηθισμένο και υποβοηθητικό.)

Και συνεχίζουν αυτοί με τα ακόλουθα:

Μεταφραστής του κειμένου, είναι ο φανατικός αντιχριστιανός και ψευτο-αθεϊστής Ιωάννης Ρούσσος, που κατά τη δική του μαρτυρία εδώ, έχει αλλοιώσει και το πρωτότυπο κείμενο. Δεν γνωρίζομε σε ποιο βαθμό το αλλοίωσε. Πιθανόν λοιπόν οι κακοήθειες που αναφέρονται στο κείμενο που κυκλοφορεί στα Ελληνικά να ανήκουν στον συγγραφέα του κειμένου, πιθανόν όμως, να έχουν κατασκευαστεί από τον μεταφραστή Ρούσσο, κατά τη

συνήθειά του να διαστρέφει τα πάντα, για να κατηγορήσει τον Χριστιανισμό με πλαστά επιχειρήματα. Όπως κι αν έχει το θέμα, επί μέρους σημεία του κειμένου εκείνου είναι ήδη απαντημένα στην ιστοσελίδα μας, όπως έχομε ήδη αναφέρει αλλού και την απάντηση σε αυτό που θα εξετάσομε σήμερα. Μόνο που στην παρούσα μελέτη θα το αναπτύξομε περισσότερο, αποδεικνύοντας την πραγματική σημασία του χωρίου που διαστρέφεται από τους συντελεστές του κειμένου.

Σκοπός των αντιχριστιανών διαστρεβλωτών, είναι να ταυτίσουν την αληθινή Εκκλησία του Χριστού, με τους αιρετικούς ιεροεξεταστές του Πάπα. Και επιπλέον, να θεμελιώσουν δήθεν την Ιερά Εξέταση στη Χριστιανική πίστη, ώστε να μη γίνει φανερό ότι είχε θεμελιωθεί από τον Πλάτωνα και τον αρχαιοελληνικό πολυθεϊσμό. Με την απάντησή μας στο επί μέρους (προς το παρόν) αυτό σημείο, θα δείξομε επίσης και την αναξιοπιστία, τόσο του κειμένου εν γένει, όσο και των συντελεστών του αθεο-παγανιστών. Πιθανόν ο Ρούσσος να αλλοιώσει το κείμενο ΜΕΤΑ την απάντησή μας, μια και διαρκώς αλλάζει τα κείμενα που κυκλοφορούν από αυτόν, παρ' όλα αυτά, εμείς θα απαντήσομε στο κείμενο, όπως ακριβώς το έχομε στα χέρια μας στη σημερινή νεότερη κατάστασή του.

[Κλπ.]

Ενταύθα λοιπόν συνεχίζω εγώ και απαντώ. **Ιδού τα εσκεμμένα ψέματα** που δημοσιεύουν στα κείμενά τους αυτά τα χαμερπή και ασύστολα όντα, τα οποία στερούνται και ίχνος ανδρισμού και διά τούτο κρύβονται και τελούν εν ανωνυμία, παρ' ότι η κρατικοδίαιτη και πανίσχυρη εκκλησία ΑΟΕΕ είναι κράτος εν κράτει και κάνει ό,τι επιθυμήσει.

1. **ο δήθεν άθεος (στην πραγματικότητα φανατικός αντιχριστιανός συνεργάτης των πολυθεϊστών) Ι. Ρούσσος.** Μιλήσαμε περί του «δήθεν άθεος» και όλων αυτών των συναφών ψευδών ισχυρισμών ολίγο παραπάνω. Βλέπετε και μόνοι σας τους υποθετικούς ισχυρισμούς των και τη λάσπη εναντίον άλλων ατόμων, εδώ εμού προσωπικά. Βεβαίως αυτοί προβάλλουν παντού την αλλοπρόσαλλη θέση, εφ' ενός μεν ότι ουδείς δύναται να είναι άθεος, είναι φυσικός νόμος και αξίωμα γι' αυτούς, εφ' ετέρου δε ότι ο αθεϊσμός είναι θρησκεία. Γι' αυτούς λοιπόν υπάρχει θρησκεία χωρίς κανέναν οπαδό. Η΄ ίσως νομίζουν ότι η λέξη άθεος είναι ύβρις! Αφού η Βίβλος τους είναι πλήρης αντιφάσεων τί πειράζει να προσθέσουν και αυτοί μερικές δικές τους! Δυστυχώς γι' αυτούς, ούτε το ένα ισχύει ούτε το άλλο, εκτός και οι λέξεις «άθεος ή αθεϊστής» και «αθεϊσμός» δεν έχουν τις καθιερωμένες έννοιες και ορισμούς, αλλά τις έννοιες που μόνο αυτοί επέδωσαν και γνωρίζουν. Όταν αλλάζεις τις έννοιες κατά το δοκούν και το συμφέρον τότε «χαίρω πολύ!»: Ό,τι θέλεις βγάζεις! Από την κάλτσα, γραβάτα και από το άχυρο, κρέας! Τους διαμηνύω λοιπόν ότι: Και άθεοι υπάρχουν και ο αθεϊσμός όχι μόνο δεν είναι θρησκεία αλλά αποτελεί την κατάργηση των θρησκειών, όπως έχομε αποδείξει στο άρθρο μας *Περί Σκεπτικισμού* και όπως πολλοί διάσημοι άθεοι διανοητές και ερευνητές έχουν αναπτύξει και αναλύσει. Δυστυχώς αυτή η αλλοπρόσαλλη θέση προβάλλεται και από άλλους μεταξύ των οποίων υπάρχουν μερικοί φίλοι και γνωστοί μου. Όλοι τους κάνουν μεγάλο λάθος!

   Ο μόνος χαρακτηρισμός που είναι αληθής είναι ότι είμαι αντιχριστιανός. Αυτό ουδέποτε το αρνήθηκα και παντού το ανακοινώνω ευθαρσώς και επωνύμως!

Αυτοί κοιμόνται με την ιδέα ότι με το να με αποκαλούν αντιχριστιανό μου κάνουν κακό και δυσφήμιση. Αντιθέτως μου κάνουν καλό και μου προσάπτουν ένα κολακευτικό και προοδευτικό επίθετο! Τέρμα όλα όσα ήταν γι' αυτούς δεδομένα πριν ολίγα χρόνια, όταν είχαν μονά–ζυγά δικά τους. Τώρα ήλθε η ώρα να καταγγελθεί ο Χριστιανισμός συλλήβδην για απάτη, αποβλάκωση, διασυρμό, εκμετάλλευση, άπειρα κατά συρροήν εγκλήματα, ιερές εξετάσεις, κλπ, και θα κληθούν «λόγον διδόναι εν τή αγορά». Ο υπερ-ρατσισμός και το μονοπώλιο γνώσεως και μαθήσεως που ασκούσαν μέχρι προ τίνος: «μόνο εμείς και κανένας άλλος», «μόνο ό,τι λέμε εμείς και όλοι οι άλλοι θα φεύγουν από την μέση με οποιοδήποτε μέσο», και όλες αυτές οι κακοήθεις και απόλυτα ρατσιστικές απαιτήσεις τους, έφτασαν στο τέλος τους. Τώρα θα καταγγελθούν και θα μηνυθούν για όλα αυτά τα αισχρότερα και μεγαλύτερα εγκλήματα κατά του πολιτισμού και της ανθρώπινης ιστορίας και να δούμε τί θα βρούνε να πούνε ή που θα πάνε να κρυφτούνε. Πολλές και διάφορες εταιρείες που έχουν δημιουργηθεί αλλά και πολλά διαφωτισμένα άτομα κεχωρισμένως εργάζονται ήδη σ' αυτήν την μεγάλης ιστορικής σημασίας καταγγελία! Οι καιροί άλλαξαν! Μπορεί αυτοί να χρησιμοποιούν το διαδίκτυο ανωνύμως, αλλά οι άλλοι το χρησιμοποιούν πολύ καλλίτερα και επωνύμως!

Συνεργάτης των πολυθεϊστών κ.α. είμαι μόνο στον τομέα του αντιχριστιανικού αγώνα. Αυτό δεν έγινε λόγω αορίστου φανατισμού, αλλά κατόπιν εκτενούς, χρονοβόρας, πολυέξοδης και αμερόληπτης μελέτης και έρευνας. Είναι μοιραίο, θλιβερό και καταθλιπτικό το παράδοξο γεγονός ότι ακόμα και σήμερα τόσα εκατομμύρια ετερόκλητοι λαοί ομολογούν ότι πιστεύουν σε μια καταστροφική, αντιφατική και ιδιάζουσα αίρεση του Ιουδαϊσμού, η οποία προήλθε από την έρημο της Υπεριορδανίας και της Πετραίας Αραβίας και η οποία ερήμωσε και κατάστρεψε τα πάντα. Λέμε και τονίζομε: «ομολογούν», διότι απ' αυτούς το 99% δεν γνωρίσει τίποτα σχεδόν περί της θεολογίας και των δογμάτων που πρεσβεύει αυτή η ξενόφερτη, αντιφατική και καταστροφική δοξασία. Είναι όντως θλιβερό το γεγονός να ρωτάς τους Χριστιανούς τί είναι αυτά που πιστεύουν, και πέραν μερικών στερεοτύπων απαντήσεων τύπου: πιστεύομε στον Χριστό, στον Θεό, στην αγάπη, κλπ, σχεδόν όλοι απαντάνε: «**Δεν ξέρομε!**». Ο δε τρόπος ζωής σχεδόν όλων **πόρρω απέχει** από τις επιταγές της χριστιανικής δογματικής στην οποία υποτίθεται ότι πιστεύουν χωρίς όμως να την γνωρίζουν. Αλλά και όσοι την γνωρίζουν σχεδόν πάντοτε δεν την εφαρμόζουν, αλλά δικαιολογούν του εαυτούς των με την φτηνιάρικη δικαιολογία περί ανθρωπίνων αδυναμιών και ότι στο τέλος με την εξομολόγηθη θα συγχωρεθούν για τις αμαρτίες των!

2. **Ι. Ρούσσος, ισχυρίζεται ότι στο χωρίο Γαλάτας 5/ε: 12, υπάρχει δήθεν η ιδεολογική θεμελίωση της... Ιεράς Εξέτασης.** Αυτό εδώ το στοιχείο αποτελεί ένα από τα εκατοντάδες στοιχεία που παραθέτομε μέσα στο άρθρο. Δεν αποτελεί εδώ άποψη του μεταφραστή, ασχέτως αν συμφωνεί ή όχι, αλλά είναι η άποψη του ερευνητή Charles B. Waite, τον οποίον μετέφρασα. Δεν το ισχυρίζομαι εγώ αλλά ο Charles B. Waite, ο οποίος και εφρόντισε να το τεκμηριώσει με διάφορα πολύ πειστικά επιχειρήματα και στοιχεία. Αυτό καθίσταται σαφέστατο σε έναν αμερόληπτο μελετητή με μια καλή μελέτη του άρθρου. Αλλά όταν έχεις να κάνεις με κουρδισμένους συκοφάντες..., τότε τί γίνεται;

3. **Μεταφραστής του κειμένου, είναι ο φανατικός αντιχριστιανός και <u>ψευτο-αθεϊστής</u> Ιωάννης Ρούσσος, που κατά τη δική του μαρτυρία εδώ, έχει αλλοιώσει και το πρωτότυπο κείμενο. Δεν γνωρίζομε σε ποιο βαθμό το αλλοίωσε. Πιθανόν λοιπόν οι <u>κακοήθειες</u> που αναφέρονται στο κείμενο που κυκλοφορεί στα Ελληνικά να ανήκουν στον συγγραφέα του κειμένου, πιθανόν όμως, να έχουν κατασκευαστεί από τον μεταφραστή Ρούσσο, κατά τη συνήθειά του να διαστρέφει τα πάντα, για να κατηγορήσει τον Χριστιανισμό με πλαστά επιχειρήματα.** Εδώ εκτός του ότι ομολογούν άγνοια του μεγάλου αυτού έργου του Charles B. Waite, ομολογούν και ότι δεν έκαναν τον κόπο να βρούνε αυτό το βιβλίο και να ελέγξουν καλώς κατά πόσο παραποίησα ή διαστρέβλωσα τις σελίδες του μεγάλου αυτού ερευνητή. Εφ' όσον επιχειρούν μια τέτοια έστω και απειροελάχιστη απάντηση, (ουσιαστικά πρόκειται για κόντρα για την κόντρα), αν ήταν υπεύθυνοι δεν νομίζετε ότι θα έπρεπε να είχαν προμηθευτεί αυτό το βιβλίο προτού γράψουν και ισχυρισθούν κάτι; Ιδού λοιπόν η αξιοπιστία και η αξιοπρέπειά των! Στην εισαγωγή μου, για την οποία παρ' όλα ταύτα επέδειξαν το θράσος να την παραθέσουν πράγμα που δεν έκαναν για τις άλλες παραγράφους, εγώ έγραψα: «Ο μεταφραστής προσέθεσε μερικές επιπλέον σημειώσεις, πληροφορίες και αναφορές εντός του κειμένου της μετάφρασης και έναν μικρό επίλογο.». Αυτό πάντα γίνεται και είναι θεμιτό ως συμπλήρωμα σε μεταφράσεις εφ' όσον ο μεταφραστής ξεχωρίσει τα ιδικά του χωρία από αυτά του συγγραφέα. Ουδεμίαν μαρτυρία και ομολογία έγραψα ή παραδέχτηκα ότι παραποιώ το κείμενο του εξαιρετικού αυτού βιβλίου. Το βιβλίο αυτό μιλάει μόνο του, δεν έχει «χρείαν παραποιήσεων», όπως έκανε πάντοτε ο δικός τους Ευσέβιος Καισαρείας με ό,τι έπιανε στα χέρια του. Δεν χρειαζόμαστε εμείς ούτε μεταχειριζόμαστε χριστιανικά μέσα και κόλπα όπως ο Απόστολος Παύλος! Όποιος λοιπόν κατέχει την αγγλική γλώσσα και έχει αυτό το θαυμάσιο βιβλίο ας ελέγξει την καταλέξει μετάφρασή μου την οποία έκανα πιστή στο πρωτότυπο. Οτιδήποτε είναι δικό μου το θέτω εντός αγκυλών [ ] όπως και το προείπα, χωρίς να διαστρέψω απολύτως τίποτα από το αρχικό κείμενο. Αλλά όπως γράφει ο αγαπητός μου συνεργάτης και χορηγός Ιωάννης Φραγκούλης «το βαμβάκι μπήχτηκε βαθιά! ...».

4. **Όσο για να κατηγορήσομε τον Χριστιανισμό λόγω συνηθείας και με πλαστά επιχειρήματα, όπως αυτοί οι ανώνυμοι διαστρεβλωτές ισχυρίζονται, απαντάμε ως εξής**. Τον Χριστιανισμό, για να είμαστε ακριβείς την Εβραιογνωστικοχριστιανική **μάστιγα**, δεν τον κατηγορούμε καθόλου αλλά τον καταγγέλλομε παγκοσμίως και τον ξεβρακώνομε για να καταδείξομε την ασχημοσύνη του. Δεν το κάνομε λόγω συνηθείας αλλά λόγω του «καθήκοντος του γνώστη» και για την κάλυψη του κενού της αμαθείας που έχει δημιουργήσει εδώ και 1800 χρόνια. Μας βασανίζει τη συνείδηση το σοφό γνωμικό: «όποιος κρύβει αλήθεια καταστρέφει χρυσάφι!». Δεν χρειαζόμαστε πλαστά ή ψεύτικα επιχειρήματα καθόλου, όπως αυτοί οι διαστρεβλωτές μονίμως από τον Παύλο μέχρι και σήμερον χρησιμοποιούν! Έχομε άπειρα πραγματικά, ιστορικά, θεολογικά, επιστημονικά, κλπ, επιχειρήματα. Εν ολίγοις επαναλαμβάνομε για να υπενθυμίσομε στον αναγνώστη ότι: (1) Ο Χριστιανισμός είναι η πλέον καταστροφική θρησκεία της ιστορίας του ανθρώπου η οποία επεβλήθη διά παντός είδους βίας, πυρός και σιδήρου, ψέματος και εκφοβισμού. (2) Βασίζεται σε ανόητα, αισχρά, ελεεινά, αντιεπιστημονικά, λανθασμένα και άχρηστα βιβλία. Π.χ., μελετείστε προσεκτικά τουλάχιστον την *Παλαιά* και την *Καινή Διαθήκη* και θα το δι-

απιστώσετε. (3) Η θεολογία, δαιμονολογία και μυθολογία του Χριστιανισμού είναι κακοήθης, σχιζοφρενική, τρομοκρατική, φρικτή και αντιφατική σε βαθμό που αν ένας με τα καλά του την μελετήσει καλώς και υποτιθέσθω την ασπαστεί, στο τέλος-τέλος θα βγει ή τρελός ή ενσυνείδητος ψεύτης. Τί λογική ή εποικοδομητική ηθική και πρακτική εφαρμογή να αποκομίσει κανείς απ' αυτή την παρλαπίπα! Αν δεν εμπιστεύεστε τα λόγια μας, μελετείστε μόνοι σας, αλλά προσεκτικά, τουλάχιστον την *Παλαιά Διαθήκη*, την *Καινή Διαθήκη* και ολόκληρη την *Χριστιανική Κατήχηση* και *Δογματική* και τότε θα δείτε! (4) Οι πατέρες του Χριστιανισμού είναι άνθρωποι απαξιωτικοί για τον κόσμο και τη ζωή, αναχωρητές, συμπλεγματικοί, καταστροφικοί, άξεστοι, πολλάκις εγκληματίες και καταστροφείς, κ.ά. Π.χ., μελετείστε με κρίση τους βίους και τις πολιτείες διαφόρων ιερωμένων και καλογήρων και μερικά απ' αυτά που πολλοί έγραψαν ή είναι γνωστά γι' αυτούς. Δώσετε π.χ., προσοχή στους: Παύλο, Πάπα Κάλλιστο, Τερτυλλιανό, Αθανάσιο, Κύριλλο, Θεόφιλο, Κλήμεντα, Ευσέβιο, Τύχωνα, Επιφάνειο, Αμβρόσιο, Αυγουστίνο, Ιερώνυμο, Χρυσόστομο, Πάπα Λέοντα Χ, Λούθηρο, Καλβίνο, και ο κατάλογος τείνει στο άπειρον! (5) Ο Χριστιανισμός είναι υπόλογος των περισσοτέρων και θηριωδεστέρων εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και του πολιτισμού. Δεν έχετε παρά να μελετήσετε αντικειμενικώς όλη την ιστορία του. Ένα πολύ καλό σύγγραμμα, αλλά πολύ μακράν του πλήρες παρά το μέγεθός του, είναι: *Η Εγκληματική Ιστορία του Χριστιανισμού*, του Karlheinz **Deschner,** Μετάφραση Ρουμπίνη Ζαρκάδη, Δέσποινας Βλασσοπούλου, Μ. Αργυροηλιοπούλου, Τ. Φατσέα, Ξ. Αλμυρού από τα Γερμανικά, με τίτλο πρωτοτύπου: *Kriminalgeschichte des Christentums*. 10 Τόμοι, 5000 σελίδες περίπου, Εκδόσεις Κάκτος, 2004-2006. Η Εβραιογνωστικοχριστιανικη μάστιγα αυτοκαταγγέλλεται με τα καμώματά της! Εμείς απλώς προσπαθούμε να τα κάνομε γνωστά στο αδαές ποίμνιο.

Συνεπώς: «ποίαν χρείαν έτι έχομεν μαρτύρων, πλαστών ή ψευδών ή οτιδήποτε άλλων;!». Δεν έχομε την ανάγκη των μέσων του Χριστιανισμού! Πράγματα και γεγονότα ομιλούν μόνα τους. Εμείς απλώς τα παραθέτομε με ακρίβεια. Τί να παραποιήσομε εμείς σ' αυτό το τουρλουμπούκι! Το δυστύχημα είναι ότι ακόμα και σήμερα υπάρχουν οι διάφοροι διαστρεβλωτές που προσπαθούν εκ του αδήλου και κρυφίου να παρουσιάσουν τον Χριστιανισμό ως άγιον και αληθινόν στις αδαείς και ευκολοφοβόπιστες μάζες! Αν διαφωνείτε λοιπόν με τις καταγγελίες μας τότε ας έχομε μια δημοσία συνάντηση με επαρκή χρόνο και να συγκρίνομε τα χαρτιά μας! Ο κ. Μ. Θ. Καλόπουλος και ο κ. Π. Μαρίνης και άλλοι σας το έχουν προτείνει. Εσείς όμως ποτέ σας δεν δεχθήκατε αλλά κρυφτήκατε. Γιατί δεν τολμάτε να μας δείξετε τα βαριά χαρτιά σας; Εμείς μιλάμε με ανοιχτά χαρτιά, εσείς όμως με κλειστά! Tempore dato κύριοι, ειδοποιείστε μας και τότε κύριοι, tempore satis θα τα πούμε μια χαρά!

5. **Σκοπός των αντιχριστιανών διαστρεβλωτών, είναι να ταυτίσουν την αληθινή Εκκλησία του Χριστού, με τους <u>αιρετικούς ιεροεξεταστές του Πάπα.</u>** Το ξαναείπαμε ότι δεν διαπράξαμε απολύτως καμία διαστρέβλωση, πράγμα που μπορεί να ελέγξει ο καθένας που έχει αυτό το βιβλίο και γνωρίζει καλώς την Αγγλική. Στο κάθε τι παραθέτομε αναφορές στοιχεία και άφθονα τεκμήρια. Ο Πάπας, για τον οποίον κόπτονται, είναι Χριστιανός (;) όπως και αυτοί οι ίδιοι (;). Αν δεν το γνωρίζουν, τους γνωστοποιώ ότι από την πρώτη οικουμενική σύνοδο χαίρει διακρίσεως, κλπ.

Μάλιστα ο Πάπας ισχυρίζεται ότι αυτός είναι ο μόνος σωστός και αλάθητος και ότι δεν υπάρχει σωτηρία έξω από την Καθολική Εκκλησία. Όπως γνωρίζομε υπάρχει το θρησκευτικό αξίωμα μεταξύ όλων των κοσμοπολιτικών αιρέσεων και θρησκειών ότι η καθεμία είναι η μόνη σωστή για τον εαυτόν της και όλες οι άλλες είναι λάθος! Αν μετά ήλθε το σχίσμα της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και αναθεμάτισαν αλλήλους, σ' αυτό δεν ευθύνεται ο Πάπας αλλά ευθύνεται το Άγιο Πνεύμα που δεν καθοδήγησε καλώς και δεν προστάτευσε επαρκώς την άμπελον και την σαγήνην του Ιησού Χριστού τους... Μετά, στα υπόλοιπα 99.9% σημεία τα οποία τεχνηέντως δεν άγγιξαν, καταγράφομε όλα τα στοιχεία: δογματικά, θεολογικά, πρακτικά, βιβλικά και ιστορικά, περί ολοκλήρου της χριστιανικής Ιεράς Εξετάσεως, αρχής γενομένης από την *Παλαιά Διαθήκη*, τον Ιησού και τον Παύλο, τόσο στη Δύση όσο και στην Ανατολή. Ανατρέξετέ τα εντός του άρθρου και ελέγξετέ τα λεπτομερώς και προσεκτικώς.

6. **Πιθανόν ο Ρούσσος να αλλοιώσει το κείμενο ΜΕΤΑ την απάντησή μας, μια και διαρκώς αλλάζει τα κείμενα που κυκλοφορούν από αυτόν, παρ' όλα αυτά, εμείς θα απαντήσομε στο κείμενο, όπως ακριβώς το έχομε στα χέρια μας στη σημερινή νεότερη κατάστασή του.** Ιδού η αξιοπιστία των! Την αφήνομε στην κρίση σας .... «Πιθανόν ο Ρούσσος... κλπ.». Επιχειρηματολογούμε με πιθανότητα, την στιγμή κατά την οποία και να με ρωτήσουν μπορούσαν και πάντοτε τους παραδίδω αληθές οτιδήποτε γράφω.

7. ... και τα ψεύδη των συνεχίζονται και εδώ και 'κει κι αλλού στο ίδιο μοτίβο και τόνο. Ενώ τους ειδοποίησα περί όλων αυτών διά του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, αυτοί μου έγραψαν ότι δεν αλλάζουν τίποτα, κλπ. Έτσι μη έχοντας ονόματα, τηλέφωνα, διευθύνσεις και στοιχεία, εκτός από την ιστοσελίδα τους, την ανωνυμία τους και την αποπομπή τους, σταμάτησα τα περαιτέρω. Αν αυτά δεν είναι κακοήθειες και ψεύδη τότε τί είναι; Καμία συστολή και εντροπή απ' αυτά τα χαμερπή υποκείμενα. Είναι, βλέπετε, απόλυτα πιστοί στις ακριβείς αρχές και τα μέσα που εδιδάχθηκαν από την *Χριστιανικήν Αγίαν Γραφήν* και την *Χριστιανικήν Ιεράν Παράδοσιν* και την *Ιστορία* τους και την *Απολογητική* τους!

Υπάρχουν και άλλα ψεύδη, ψευτοπαρουσιάσεις, προβολή εντυπώσεων και διαστρεβλώσεις αυτών των ανωνύμων ανδρεικέλων, εντός των ανωνύμων ιστοσελίδων τους. Με την παρούσα ευκαιρία αναφέρομε άλλη μια περίπτωση: Στο κείμενο μου με τίτλο:

«ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΖΗΤΑΜΕ ΣΑΦΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ: Αρχίζομε με την ερώτηση**:**
Ερώτηση: Τί επρόδωσε ο Ιούδας;» κλπ.,

έχω υποβάλλει πολλές ρητορικές ερωτήσεις για να καταδείξω την γενική ασυναρτησία, ασυνέπεια, αντιφατικότητα, και την μη παροχή σαφών απαντήσεων, των «ιερών» *Ευαγγελίων*, τα οποία κατά το χριστιανικό δόγμα υποτίθεται ότι εγράφησαν από θεοπνεύστους ευαγγελιστές και αυτόπτες μάρτυρες μαθητές. Αυτό το ρητορικό ύφος του κειμένου μπορεί ευκολότατα να το καταλάβει και ένας αγράμματος που απλώς διαθέτει κοινή αίσθηση. Αυτοί οι απολογητές όμως επί τούτου διαστρέφουν το ύφος και προσπαθούν να πείσουν τους άλλους ότι οι ερωτήσεις που έθεσα είναι ερωτήσεις αγνοίας και συνεπώς δεν κατέχω

τα ιερά κείμενα, εντός των οποίων θα εύρισκα και τις απαντήσεις. Θέλουν δηλαδή να πείσουν ότι δεν έχω διαβάσει την *Βίβλο* τους, λες και χρειάζεται κανείς ιδιαίτερη προσπάθεια για να διαβάσει τις σελίδες της *Καινής Διαθήκης*, όπως και ολόκληρης της *Βίβλου*, αυτού του άχρηστου, βαρετού και τιποτένιου βιβλίου, και να δει τι γράφουν. Εκτός του ότι την έχω διαβάσει πολλές φορές, σιγά το δύσκολο βιβλίο που πρέπει να έχει κανείς ειδική μόρφωση και πτυχία για να το διαβάσει και να το καταλάβει! Με τέτοια λοιπόν φτηνιάρικα και ανέντιμα μέσα προσπαθούν οι χριστιανοί απολογητές, σε όλη τους την δισχιλιετή ιστορία, να βγούνε μπροστά, να παρέξουν πειστικές απαντήσεις στα συνεχώς προκύπτοντα ζητήματα και να τα ξελασπώσουν. Αυτό το γεγονός φανερώνει το ψευδές και το ανέντιμο των επιχειρημάτων τους όπως και της πίστεώς τους και ξεμπροστιάζει τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους. Αυτό που συνεχώς προσπαθούν να κάνουν είναι να δούνε πως θα τα καταφέρουν να τα μπαλώσουν και να τα καμουφλάρουν για να μην χάσουν τους αδαείς και τους αφελείς, που είναι και η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού, από την σαγήνη της χριστιανικής πίστεως. Ιδού τα μέσα και ιδού τα χάλια τους!

Δεν σκοπεύω να ασχοληθώ με τέτοια χαμένα και αφανή υποκείμενα πλέον στο μέλλον. Έχω πολύ σοβαρότερα καθήκοντα και θέματα να ασχοληθώ και να γράψω. Απλώς αυτό ήταν μια παρένθεση κυρίως λόγω του **Παλλαδά**. Δεν επιθυμώ ούτε την συνάντηση ούτε την γνωριμία με τέτοια άνανδρα, ύπουλα και ύποπτα στοιχειά. Αλλά τους διαμηνύω ότι δεν θα είναι αυτοί οι τιμητές, δικαστές και κριτές του τί είμαστε εμείς και του τί δεν είμαστε. Εμείς είμαστε ό,τι μας αρέσει και αυτό που θέλομε, όπως και αυτοί είναι για τους εαυτούς των. Ακόμα κάνομε παρέα ή έχομε φίλους και συνεργάτες αυτούς που εμείς επιθυμούνε και διαλέγομε και δεν θα ζητήσομε την έγκρισή τους. Ούτε θα κάνομε αίτηση σ' αυτούς για να μας δώσουν άδεια στο τί εμείς θα γράφομε και θα δημοσιεύομε!

Αγαπητοί αναγνώστες σίγουρα θα διακρίνατε την αγανάκτησή μου μέσα στο άρθρο. Ήταν καιρός πια! Αν συμφωνείτε μαζί μας και έχετε αίσθημα ευθύνης, συνεχίστε και 'σεις τον αγώνα κατά του ψεύδους, της διαστρεβλώσεως, της μισής αλήθειας και της συκοφαντίας τα οποία βρίσκουν πρόσφορο έδαφος εκεί που υπάρχει αμάθεια, αφέλεια, απροθυμία, καταπίεση, απελπισία, παραίτηση, φόβος, απροθυμία για έρευνα και ορθή μάθηση και όλα τα κακά παράγωγά τους. Εκεί χαίρονται και τυρβάζουν αυτοί οι εχθροί της αλήθειας, της επιστήμης, της φιλοσοφίας, των Ελληνικών αρχών δηλαδή όπως και όλου του Ελληνισμού και οπαδοί αυτής της πολύ ιδιάζουσας, ξενόφερτης, αντιφατικής, σχιζοειδούς και καταστροφικής δοξασίας, κυριολεκτικής μάστιγας.

ΕΝΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΒΙΒΛΙΚΟ ΔΕΙΓΜΑ

Εδώ προσφέρομε στους αναγνώστες ένα μικρό και πρόχειρο δείγμα βιβλικής αντιφάσεως και ασυναρτησίας. Υπολογίζω ότι ένα καλό ολοκληρωμένο δείγμα πρέπει να ισούται με εκατό φορές αυτό εδώ. Υπάρχουν τέτοιοι κατάλογοι σχεδόν πλήρεις στην διεθνή βιβλιογραφία Αν τα βάλομε όλα μαζί, έχομε τουλάχιστον επτά χιλιάδες (7.000) προβλήματα που ανακύπτουν από το **ιερό** αυτό βιβλίο. Αν και τα θέματα που εκτίθενται εδώ ευρίσκονται όλα εντός της *Βίβλου*, ζητώ συγγνώμη για τυχόν λανθασμένους αριθμούς στις αναφορές. Έπειτα, από έκδοση σε έκδοση υπάρχει μια διαφορά συν ή πλην ένα ή δύο στην αρίθμηση των στίχων και των *Ψαλμών*. Οπότε ελέγξετε τις εκδόσεις του «αγίου» αυτού βιβλίου στις οποίες αναφέρεστε. Επί πλέον, κάθε έκδοση περιέχει πολλές συγκρίσεις και αντιπαραθέσεις στίχων στα περιθώρια κλπ. Έτσι αν βρείτε όλες τις αναφορές και τις συγκρίσεις των, θα φτιάξετε μια ατέρμονα αλυσίδα αντιφάσεων και ασυναρτησίας. Καλό κουράγιο! Αξίζει όμως η προσπάθεια για να αποδείξετε έτσι την «θεοπνευστία», την «ακρίβεια» και το «άριστο» ύφος αυτού του αχρήστου βιβλίου!

Ποιους να σκοτώνεις

--Το άτακτο και ανυπάκουο παιδί. *Δευτερονόμιον* 21: 20-21.
--Αυτούς που καταρρώνται ή χτυπούν τους γονείς των. *Λευιτικόν* 20: 9, *Έξοδος* 21: 15.
--Τους λάτρεις άλλων θεών. *Δευτερονόμιον* 13: 6-11.
--Τους πνευματιστές και τις μάγισσες. *Λευιτικόν* 20: 27, *Δευτερονόμιον* 13: 6-11, *Έξοδος* 22: 18.
--Αυτούς που δεν πιστεύουν στον Χριστό (παραβολή). *Λουκάς* 19: 27.
--Αυτούς που εργάζονται τα Σάββατα. *Έξοδος* 35: 2 (ο Μωυσής σκοτώνει κάποιον γι' αυτόν τον λόγο), *Αριθμοί* 15: 32-36.
--Αυτούς που κατηγορούνται από δύο μάρτυρες για κακοήθεια. *Δευτερονόμιον* 17: 6.
--Τα παιδιά και τα μωρά των εχθρών. *Αριθμοί* 31: 17, *Δευτερονόμιον* 20: 13, *Ψαλμοί* 136 (ή 137): 9, *Λευιτικόν* 26: 29.
--Τους Μοιχούς. *Λευιτικόν* 20: 10.
--Τους ομοφυλοφίλους. *Λευιτικόν* 20: 13.
--Τη γυναίκα που δεν είναι παρθένος όταν παντρεύεται. *Δευτερονόμιον* 22: 13-21.
--Αυτούς που έχουν φονικά ζώα. *Έξοδος* 21: 29.
--Τους κτηνοβάτες. *Έξοδος* 22: 19, *Λευιτικόν* 18: 23, 20: 15-16.

Ποιους να μισείς

--Αυτούς που τρώνε καβούρια και γαρίδες. *Λευιτικόν* 11: 10.
--Αυτούς που θυσιάζουν στο Θεό ελαττωματικά ζώα. *Δευτερονόμιον* 17: 1.
--Αυτούς που ξαναπαντρεύονται το ίδιο άτομο μετά από διαζύγιο. *Δευτερονόμιον* 24: 4.
--Τους ομοφυλοφίλους. *Λευιτικόν* 18: 22.
--Τους υπερηφάνους. *Παροιμίαι* 16: 5.
--Τις γυναίκες που φοράνε παντελόνια. *Δευτερονόμιον* 22: 5.
--Τον άνδρα με μακριά μαλλιά (τον Ιησού άραγε;) *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 14, αντίφαση με: *Αριθμοί* 6: 5, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*), 1: 11, *Κριταί* 13: 5.
--Αυτούς που αποκαλούν άλλους βλάκες. *Ματθαίος* 5: 22.

Οφείλομε να πράττομε αυτά;
--Ολόκληρος ο Νόμος της *Παλαιάς Διαθήκης* εφαρμόζεται και στην *Καινή*. *Ματθαίος* 5: 17-19, εν μέρει αντιφάσκον με: *Ματθαίος* 5: 38-39. Τί λέτε λοιπόν, να πράττομε αυτά που διατάζουν οι νόμοι της *Παλαιάς Διαθήκης*;;;...

Εσχατολογική λατρεία και εμμονή
--Ο Ιησούς και η *Βίβλος* διατείνονται ότι το τέλος του κόσμου είναι προ των θυρών, ακόμα και στο παρελθόν. *Μάρκος* 9: 1, *Ματθαίος* 16: 27-28, *Λουκάς* 9: 26-27, *Λουκάς* 21: 32, *Ματθαίος*, 24: 34 *Ιωάννης*, 5: 25-29, *Ιακώβου* 5: 8, *Α΄ Ιωάννου* 2: 18, *Α΄ Πέτρου* 4: 7, *Μαλαχίας* 4.

Οικογενειακές και πολιτικές αξίες
-- Ο Ιησούς λέγει να μισείς και να εγκαταλείπεις την οικογένεια σου. *Λουκάς* 14: 26, *Ματθαίος* 10: 35-37, *Ματθαίος* 19: 29.
--Μη καλείς κανέναν επί της γης πατέρα σου. *Ματθαίος* 23: 9
--Ο Ιησούς λέγει να τιμάς τους γονείς σου. *Ματθαίος* 19: 19.
--Δεν υπάρχουν οικογένειες στον Ουρανό. *Μάρκος* 12: 25.
--Να μην παντρεύεστε. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 7: 1, 8, 27. Να μην ξαναπαντρεύεστε. *Ματθαίος* 5: 32, *Μάρκος* 10: 11-12.
--Ο Ιησούς και η *Καινή Διαθήκη* λέγει να πληρώνετε φόρους στην κυβέρνηση και να την υπακούετε. *Πρός Ρωμαίους* 13: 1-7, *Β΄ Πέτρου* 2: 10, *Ματθαίος* 22: 17-21, *Μάρκος* 12: 17, *Λουκάς* 20: 25.
--Ο Ιησούς είναι εναντίον της δημοσίας Προσευχής. *Ματθαίος* 6: 5-6.
--Οι πλούσιοι δεν μπορούν να είναι Χριστιανοί. *Ματθαίος* 19: 24.
--Δίνετε τα πάντα στους φτωχούς. *Λουκάς* 18: 22.
--Ο Λωτ καθιστά εγκύους τις κόρες του μετά τον θάνατο της γυναίκας του από τον Θεό και μετέπειτα τιμάται και θεωρείται δίκαιος. *Γένεσις* 19, *Β΄ Πέτρου* 2: 7.
--Τίποτα δεν είναι ζωντανό μέχρι να αναπνεύσει. *Γένεσις* 2: 7.
--Η τιμωρία για θανάτωση κυήματος είναι μόνο αποζημίωση. *΄Εξοδος* 21: 22-25.
--Οι γυναίκες αξίζουν λιγότερο και οφείλουν να υποτάσσονται. *Πρός Εφεσίους* 5: 22-24, *Πρός Κολασσαείς* 3: 18, *Α΄ Πρός Κορινθίους* 11: 5-10, 14: 34-35.
--Να ευνουχίζεστε διά την βασιλείαν των ουρανών. *Ματθαίος* 19: 12.
--Τα Σόδομα δεν καταστράφηκαν λόγω ομοφυλοφιλίας. *Ιεζεκιήλ* 16: 49-5 (αντίφαση με την *Γένεσιν*). Το να μην ακούς τον Ιησού είναι μεγαλύτερη αμαρτία και από τις αμαρτίες των Σοδόμων. *Λουκάς* 10: 10-12.
--Ήταν ο Δαυίδ ομοφυλόφιλος;;; *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) 18: 1-4, 20: 3-4, 7, 41, *Β΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) 1: 25-26.
--Ο Θεός φτιάχνει τους ανθρώπους ομοφυλοφίλους. *Πρός Ρωμαίους* 1: 26-28.

Μυθικά Τέρατα
--Γίγαντες. *Γένεσις* 6: 4, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) 17: 4.
--Πνεύματα. *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) 28: 8: 20.
--Δαίμονες. *Λουκάς* 11: 14, 24-26.
--Λεβιάθας. *Ησαΐας* 27: 1, *Ιώβ* 41: 1.
--Δράκοντες. (Η *Αποκάλυψις* είναι γεμάτη!).
--Άγγελοι. *Ματθαίος* 28: 2, *Γένεσις* 19.

--Μονόκεροι. *Ησαΐας* 34: 7.
--Μάγισσες και Πνευματικά Διάμεσα (Medi-um -a). *Έξοδος* 22: 18, *Μιχαίας* 5: 12, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) 28: 8-20.
--Μάγοι. *Έξοδος* 7: 22, *Έξοδος* 8: 7, *Έξοδος* 8: 18.
--Ομιλούντες όνοι. *Αριθμοί* 23: 23-30.
--UFO's. *Γένεσις* 6: 4, (*Β΄*) ή *Δ΄ Βασιλειών* 2: 11, *Ιεζεκιήλ* 10.

Υπερφυσικές Δυνάμεις και Μαγεία
--Ένας πραγματικός Χριστιανός πρέπει να έχει βαπτιστεί, να έχει πίστη, να αποδιώκει δαιμόνια, να ομιλεί γλωσσολαλιές, να πιάνει φίδια, να μπορεί να θεραπεύει τους ασθενείς, να έχει ανοσία σε όλα τα δηλητήρια. *Μάρκος* 16: 16-18.
--Ένας πραγματικός Χριστιανός πρέπει να μπορεί να κάνει θαύματα μεγαλύτερα από τον Ιησού. *Ιωάννης* 14: 12.
--Οι πραγματικοί Χριστιανοί πρέπει να μπορούν να μετακινούν όρη και δένδρα κατά διαταγήν των. *Ματθαίος* 17: 20, 21: 21, *Μάρκος* 11: 23, *Λουκάς* 17: 6.
--Οτιδήποτε κάποιος ζητήσει θα του δοθεί. *Ματθαίος* 7: 7.
--Όλα τα πράγμα είναι δυνατά για τον Θεό. *Ματθαίος* 19: 26.
--Ο Θεός όμως δεν μπορεί να νικήσει τα πολεμικά άρματα. *Κριταί* 1: 19.
--Ο Ιησούς χρησιμοποιεί μαγικές φράσεις. *Μάρκος* 6: 4-5, 7: 33-35, *Μάρκος* 8: 23-25.
--Ο Ιησούς έχει περιορισμένες δυνάμεις. *Μάρκος* 6: 5.
--Οι μάγοι μπορούν να κάνουν τα ίδια πράγματα που κάνει και ο Θεός. *Έξοδος* 7: 22, *Έξοδος* 8: 7.
(Ο Απολλώνιος Τυανεύς είναι σαν ένας Ιησούς.).

Επιστήμες
--7 ημέρες, στερέωμα (στην *Γένεσιν* 1: 6 που εμφανίζεται αυτή η ακαθόριστη λέξη στις μεταφράσεις, στα Εβραϊκά η υπάρχουσα λέξη σημαίνει μεταλλική σκέπη, ή οποία χώριζε τα ύδατα ένθεν και ένθεν, είχε τρύπες και σωληνώσεις για να τρέχουν τα νερά, τα άστρα ήταν τρύπες εξωτερικού φωτός, η Γή ήταν τραπέζι με τέσσερις στύλους, μετά το κράσπεδο του τραπεζιού ήταν η άβυσσος και όλες αυτές οι υπέροχες μεσανατολικές μπούρδες), φυτά (πριν τον ήλιο), θαλάσσια ζώα, πτηνά, ζώα της ξηράς, άνδρας και γυναίκα όλα μαζί. *Γένεσις* 1.
--1η ημέρα, άνδρας, φυτά, όλα τα άλλα δημιουργήματα, γυναίκα, γνώση του καλού και του κακού εδόθη μόνο σε ένα δένδρο στην αρχή, πύρινες ρομφαίες. *Γένεσις* 2.
(Λόγω του δένδρου της γνώσεως δεν είναι καθόλου παράξενο το γεγονός ότι οι επί της γης αντιπρόσωποι του βιβλικού αβραμικού θεού προσπαθούν να μας κάνουν όλους φυτά!).
--Η ηλικία της Γης είναι 7000 έτη. (Έπεται από τα «άγια» μαθηματικά της *Βίβλου*!).
--Η Γη είναι επίπεδη. *Ματθαίος* 4: 5-8, *Λουκάς* 4: 5, *Ησαΐας* 11: 12, *Δανιήλ* 4: 10-11, *Αποκάλυψις* 7: 1.
--Ο ήλιος κινείται γύρω από μια σταθερή Γη και το Φεγγάρι έχει δικό του φως. Όπως ισχυρίζονται οι Χριστιανοί έπονται από: *Ιησούς του Ναυή* 10: 12-14, *Ησαΐας* 13: 10, *Α΄ Σαμουήλ* (ή *Βασιλειών*) 2: 8, *Α΄ Παραλειπομένων* 16: 30, *Ψαλμοί* 95 (ή 96): 10, *Ψαλμοί* 103 (ή 104): 5.
--Ο αριθμός του Αρχιμήδους π = 3.141592.... ισούται με 3 ακριβώς. (Αυτά είναι μαθηματικά για αγίους!). *Β΄ Παραλειπομένων* 4: 2, (*Α΄*) *Γ΄ Βασιλειών* 7: 23.

--Κατακλυσμός και Ουράνιο Τόξο. *Γένεσις* 9: 13, 7 (*Γένεσις* 7: 2) ή (*Γένεσις* 6: 19, 7: 8, 9, 15). Κάθε ζώο επέζησε 40 ημέρες (*Γένεσις* 7: 17) ή 150 ημέρες (7: 24, 8: 3). Τα θαλάσσια ψάρια, τα ζώα της Αυστραλίας, τα θανατηφόρα παράσιτα, οι δεινόσαυροι, κλπ. δημιουργούν πρόβλημα μεγέθους, χρόνου, τροφών, κλπ.
--Η Γλωσσολογία του Πύργου της Βαβέλ. *Γένεσις* 11.

Η Γέννηση του Ιησού
--Ο Ιησούς συνελήφθη από το Άγιο Πνεύμα και ήταν προϊόν παρθενογέννησης. *Ματθαίος* 1: 18-21.
--Ο Ιησούς συνελήφθη από το σπέρμα του Δαυίδ κατά σάρκα. *Πρός Ρωμαίους* 1: 3.
--Ο Ηλί ήταν ο εκ πατρός παππούς του Ιησού. *Λουκάς* 3: 23.
--Ο Ιακώβ ήταν ο εκ πατρός παππούς του Ιησού. *Ματθαίος* 1: 16, *Ιωάννης* 4: 5.

Ο Ιησούς όταν είχε καλή μέρα
--Αγάπα τους εχθρούς σου. *Ματθαίος* 5: 43-44.
--Ο Χρυσούς Κανών. *Ματθαίος* 7: 12, *Λουκάς* 6: 31.
--Μην κρίνετε. *Ματθαίος* 7: 1.
--Να σέβεστε τα κρίνα. *Λουκάς* 12: 27, *Ματθαίος* 6: 28.
--Να είστε σαν παιδιά. *Ματθαίος* 18: 3.
--Δίνετε ό,τι οιοσδήποτε κάποιος σας ζητήσει. *Λουκάς* 6: 30.
--Γυρνάτε και την άλλη πλευρά. *Λουκάς* 6: 29.
--Όποιος δεν είναι εναντίον μου είναι μαζί μου. *Μάρκος* 9: 40, *Λουκάς* 9: 50.

Ο Ιησούς όταν είχε κακή μέρα
--Όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου. *Ματθαίος* 12: 30, *Λουκάς* 11: 23.
--Περιθάλπετε τους κακούς και μην αντιστέκεστε στο κακό. *Ματθαίος* 5: 39-45.
--Κατασφάξετε τους απίστους (παραβολή). *Λουκάς* 19: 27.
--Οι φαύλοι θα βασανίζονται στην Κόλαση αιωνίως. *Μάρκος* 9: 43-48.
--Μίσος και οργή κατά καρποφόρου δένδρου. *Μάρκος* 11: 13-14, 20, *Ματθαίος* 21: 19-20. (Υπάρχει και η καταπληκτική αντίφαση «του επομένου πρωινού» στον Μάρκο με το «παραχρήμα» του Ματθαίου.).
--Ο Ιησούς ήλθε για να φέρει διαμάχες. *Λουκάς* 12: 51-53, *Ματθαίος* 10: 34.
--Ο Ιησούς λέγει να μισείς και να εγκαταλείπεις την οικογένειά σου. *Λουκάς* 14: 26, *Ματθαίος* 10: 35-37, *Ματθαίος* 19: 29.
--Ο Ιησούς απειλεί να φονεύει παιδιά. *Αποκάλυψις* 2: 23.

Ποιος είδε τον Θεό (και τον Ιησού)
--Κανείς δεν είδε τον Θεό. Ιωάννης 1: 18.
--Ο Ιακώβ είδε το πρόσωπο του Θεού. *Γένεσις* 32: 30.
--Ο Μωυσής είδε τα πισινά του Θεού. *Έξοδος* 33: 23.
--Ο Θεός είχε δείπνο με τον Αβραάμ. *Γένεσις* 18.
--Ο Παύλος δεν συνάντησε ποτέ τον Ιησού αλλά είδε τον Θεό; *Β΄ Πρός Κορινθίους* 12, *Πρός Γαλάτας* 1: 11-12.
--Ο Μωυσής μαζί με πολλούς άλλους είχε δείπνο με τον Θεό. *Έξοδος* 2: 9-18.
--Ο Μωυσής, Ααρών και Μιργιάμ σαν στήλη νεφέλης. *Αριθμοί* 12: 5-12.

Πιθανές υποκλοπές
--Ο Ιησούς και ο Ηλίας κάνουν το ίδιο πράγμα με τα ίδια λόγια. *Λουκάς* 7, (*Α΄*) *Γ΄ Βασιλειών* 17.
--Ο Λουκάς και ο Ηλίας κάνουν το ίδιο πράγμα με τα ίδια λόγια. *Ιεζεκιήλ* 1: 1, 4: 9, 4: 14, *Πράξεις* 10: 11-14.

Διάφορες αντιφάσεις
--Ο Θεός θα τιμωρεί τα τέκνα για τις αμαρτίες των γονέων. *Έξοδος* 20: 5.
--Ο Θεός δεν θα τιμωρεί τα τέκνα για τις αμαρτίες των γονέων. *Ιεζεκιήλ* 18: 20.
--Τα τελευταία λόγια του Ιησού είναι διαφορετικά: *Ματθαίος* 27: 46, *Λουκάς* 23: 46, *Ιωάννης* 19: 30.
--Η Μαρία Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου πάνε στον τάφο, βρίσκουν τους φύλακες και τον λίθον που είχε μετακινηθεί μετά από σεισμό. Ένας άγγελος επί του λίθου αναγγέλλει τι συνέβη. *Ματθαίος* 28.
--Η Μαρία Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη πάνε στον τάφο, δεν βρίσκουν φύλακες ή λίθον και ένας νέος μέσα στον τάφο τους λέγει τι συνέβη. Οι γυναίκες δεν είπαν τίποτα σε κανένα. *Μάρκος* 16.
--Η Μαρία Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Ιωάννα και άλλες γυναίκες πάνε στον τάφο, και δύο άνδρες μέσα στον τάφο λένε τι συνέβη. *Λουκάς* 24.
--Η Μαρία πηγαίνει στον τάφο και δεν βρίσκει τίποτα, λέγει στους μαθητές ότι κάποιος έκλεψε το σώμα και έτσι όλοι πάνε πίσω και πάλι δεν βρίσκουν τίποτα. Οι μαθητές τότε φεύγουν και ο Ιησούς εμφανίζεται και λέγει στην Μαρία τι συνέβη. *Ιωάννης* 20.
--Παλαιές εκδόσεις του Μάρκου τελειώνουν στον στίχο *Μάρκος* 16: 8 χωρίς κανένας να βλέπει τον αναστάντα Χριστό.
--Η Γη θα υπάρχει πάντοτε. *Εκκλησιαστής* 1: 4.
--Η Γη θα τελειώσει με τον Αρμαγεδώνα. *Β΄ Πέτρου* 3: 10.
--Ο Ιούδας έπεσε, έσπασε και άνοιξε. *Πράξεις* 1: 18-19.
--Ο Ιούδας αυτοκρεμάστηκε. *Ματθαίος* 27-3: 10.
--Ο Ιησούς μεταφέρει τον σταυρό του. *Ιωάννης* 19: 17.
--Ο Σίμων ο Κυρηναίος μεταφέρει τον Σταυρό του Ιησού. *Μάρκος* 15: 21-22.
--Η Σοφία είναι καλή. *Παροιμίαι* 3: 13, 4: 7.
--Η Σοφία είναι κακή. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 19, *Εκκλησιαστής* 1: 18.
--Ο Θεός έχει υιόν μονογενή. *Α΄ Ιωάννου* 4: 9.
--Ο Θεός έχει πολλούς υιούς. *Γένεσις* 6: 2, 4, *Ιώβ* 1: 6, 2: 1.
--Κανείς γραφεύς δεν ήταν στη δίκη του Ιησού. *Μάρκος* 14: 50. Οι ευαγγελικές αφηγήσεις κατασκευάστηκαν κατά τρόπους που αυτοί τις γράψανε νόμισαν ότι ταίριαζαν στην *Παλαιά Διαθήκη*, σαν δήθεν προφητείες.
--Ο Ιησούς σταυρώθηκε στις 9: 00 π. μ. ($3^{η}$ ώρα κατά τους Ρωμαίους) της ημέρας του Πάσχα που ήταν ημέρα Παρασκευή. *Μάρκος* 15: 1, 25, 14: 1, κλπ.
--Ο Ιησούς σταυρώθηκε ημέρα Παρασκευή αλλά μετά το μεσημέρι ($6^{η}$ ώρα κατά τους Ρωμαίους) και αυτή η Παρασκευή ήταν παραμονή του Πάσχα που έπεφτε Σάββατο. *Ιωάννης* 19: 14, κλπ.
--Ενώ έχομε την παρθενογέννηση του Θεού Ιησού χρειαζόμαστε και το βάπτισμά του!
--Ενώ ο Ιησούς ήταν Θεός, συνεχώς προσευχόταν και παρακαλούσε τον Θεό!

Ο Θεός και το Κακό

--Ο Θεός παραδέχεται ότι Αυτός έφτιαξε το κακό. *Ησαΐας* 45: 7, *Αμώς* 3: 6.
--Ο Θεός στέλλει τον Σατανά να καταστρέψει τη ζωή του Ιώβ. *Ιώβ* 2: 1-7.
--Ο Θεός σκληρύνει την καρδίαν του Φαραώ. *Έξοδος* 9: 12, 10: 1, 20, 27, 11: 10, 14: 8.
--Ο Θεός διατάζει και υποστηρίζει τη δουλεία. *Λευιτικόν* 25: 44-46, *Έξοδος* 21: 2-8, *Πρός Εφεσίους* 6: 5, *Πρός Κολασσαείς* 3: 22.
--Εναντίον των γυναικών. *Α΄ Πρός Κορινθίους* 14: 34, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* 2: 9-14, *Γένεσις* 5: 16.
--Οι κανόνες περί βιασμού: *Δευτερονόμιον* 22: 23-29: Μέσα σε πόλη ο άνδρας και η γυναίκα θα θανατωθούν, αλλά στην ύπαιθρο μόνο ο άνδρας θα θανατωθεί. Εάν η γυναίκα δεν είναι παντρεμένη τότε ο άνδρας θα πληρώσει 50 σεκέλς και θα την παντρευτεί
--ΑντιΕβραϊσμός. *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 14, 15, *Πρός Τίτον* 1: 10.
--Ο Θεός δεν ευνοεί ούτε το καλό ούτε το κακό. *Ματθαίος* 5: 45.
--Ο Θεός δημιούργησε μερικούς ανθρώπους προορισμένους να πάνε στην κόλαση. *Πρός Ρωμαίους* 8: 29-30, *Ιούδα* 1: 4, *Ματθαίος* 7: 13-14.
--Ο Θεός παραδέχεται ότι απατά. (*Α΄*) *Γ΄ Βασιλειών* 22: 23, *Ησαΐας* 6: 10.
--Ο Ιησούς παραδέχεται ότι απατά (λόγος των παραβολών). *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 11-12, *Μάρκος* 4: 10-12, *Ματθαίος* 13: 10-11.
--Ο Θεός αποστέλλει αρκούδες να κατασπαράξουν παιδιά. (*Β΄*) *Δ΄ Βασιλειών* 2: 24.
--Ο Θεός διατάζει τον φόνο βρεφών. *Αριθμοί* 31: 17, *Δευτερονόμιον* 20: 13, *Ψαλμοί* 136 (ή 137): 9, *Λευιτικόν* 26: 29, *Αριθμοί* 31: 17.
--Ο Ιησούς απειλεί να φονεύσει τα παιδιά για τις αμαρτίες των μανάδων των. *Αποκάλυψις* 2: 23.
--Ο Θεός και ο Ιησούς μισούν. *Πρός Ρωμαίους* 9: 13, *Αποκάλυψις* 2: 6, *Ψαλμοί* 5: 5.
--Μα μην συναναστρέφεστε με ανθρώπους που έχουν διαφορετική γνώμη. *Β΄ Ιωάννου* 1: 10-11, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 6: 14-17.
--Ο αιμομίκτης Λωτ είναι δίκαιος. *Β΄ Πέτρου* 2: 7.

(Δωροδοκίες και φοβέρες – Παράδεισος και Κόλαση, κλπ., βρίθουν μέσα στην *Ιερά Βίβλο*.)

Μερικές εκ του προχείρου Ερωτήσεις

(αρχικά προταθείσες σε ανοικτή επιστολή υπό Μιχαήλ Καλοπούλου)

Γιατί ο θεός φέρεται σαν ποταπός δηλητηριαστής δίνοντας κρέας για να χολεριάσουν πεινασμένοι άνθρωποι; «**Και έσται υμίν, εις χολέραν»** *Ο΄ Αριθμοί* 11.20.

Γιατί ένας φαλακρός ημιάγριος (ο προφήτης Ελισαίος) καταριέται στο όνομα τού Κυρίου σαράντα δυο παιδάκια και τα έφαγαν αρκούδες; *Μασ. Β΄ Βασιλ. Β΄* 23, 24!

Γιατί στην Βίβλο διαβάζομε το απίστευτα βαρβαρικό: **«ο δίκαιος θέλει ευφρανθεί όταν ιδεί την εκδίκηση**, **και τους πόδας αυτού** (Ο΄ **τας χείρας αυτού**) **θέλει νίψει εν τω αίματι του ασεβούς** (Ο΄ **αμαρτωλού**)**»** *Μασ. Ψαλμοί* 58.10 (ή ΝΗ΄10) *Ο΄ Ψαλμοί* 57.11.

Γιατί με τις ευλογίες του Γιαχβέχ: **«δέκα χιλιάδας ζωντανούς αιχμαλώτους οι Ιουδαίοι τους κατεκρήμνιζον από του άκρου του κρημνού, ώστε πάντες διερράγησαν»!** *Β΄ Χρονικών* (*Παραλειπομένων*) 25.12.

Τί σημαίνουν οι πορνογραφικές περιγραφές με **μόρια** και **εκσπερματώσεις γαϊδάρων** στην Βίβλο; (Βλέπε περί Οολά και Οολιβά), *Ιεζεκιήλ* 23.1-34. Ο προφήτης δεν βρήκε καλλίτερο τρόπο να εκφραστεί;

Γιατί ο Μωυσής σκότωσε ανθρώπους και ζώα στην Αίγυπτο, κάτι που εξίσου καλά θα μπορούσε να κάνει και ένας οργανωμένος δηλητηριαστής; Γιατί δεν έριξε μια κατάλληλη έκσταση στον ίδιο τον Φαραώ για να του αλλάξει απλά γνώμη; Γιατί επιτέλους δεν σκότωσε αυτόν και την οικογένειά του που είχαν την άμεση ευθύνη για τη σκλαβιά των Ιουδαίων, αλλά σκότωσε απλούς αθώους Αιγυπτίους που ήταν αμέτοχοι στις κρατικές αποφάσεις; Μήπως επειδή ο φόνος ανύποπτων Αιγυπτίων ήταν ευκολότερος από την πρόσβαση στο βασιλικό τραπέζι του Φαραώ;

Γιατί ο Μωυσής φεύγοντας από τη Αίγυπτο με τον λαό του, πηγαίνει προς την θάλασσα του κόλπου Σουέζ και περιμένει εκεί τον Φαραώ; Γιατί σκίζει αυτή τη θάλασσα για να περάσει απέναντι, αφού δίπλα ακριβώς υπήρχαν χιλιόμετρα ολόκληρα από περάσματα και τίποτε δεν τον εμπόδιζε να συνεχίσει ανενόχλητος την φυγή του προς το Σινά;

Ολίγα απλά παραδείγματα τρομακτικών αντιφάσεων και λαθών μέσα στις δύο γενεαλογίες του Ιησού Χριστού στην *Καινή Διαθήκη*

(Συμπλήρωμα επί όλων όσων έχουν ήδη γραφτεί στη διεθνή βιβλιογραφία)

Ως ένδειξη αντιφάσεως, λάθους, ασυμφωνίας και αρλουμπολογίας αναφέρομε τα κάτωθι από την *Καινή Διαθήκη* τα οποία έχουν σχέση και με την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού. Απολαύστε τα! Αυτά που παραθέτομε στο μικρό αυτό κείμενο είναι μόνο ένα πολλοστημόριο όλων αυτών των φαινομένων που εμφανίζονται στην *Καινή Διαθήκη* και σε ολόκληρη την *Βίβλο* και τα οποία έχουν εντοπίσει και καταγράψει οι αμερόληπτοι ερευνητές της παγκόσμιας βιβλιογραφίας!

Στο πρώτο κεφάλαιο του *Κατά Ματθαίον Ευαγγελίου*, 1: 1-17, μόλις δηλαδή ανοίξομε την *Καινή Διαθήκη*, βλέπομε ότι αυτός που έγραψε το κεφάλαιο αυτό θέλησε να μας δώσει τη γενεαλογία του Ιησού, αρχίζοντας από τον Αβραάμ. Περιττό να πούμε ότι δεν παραθέτει καμία χρονολογία.

Α) Τα κανόνισε, για δικούς του θεολογικούς λόγους, που δεν θα αναπτύξομε εδώ, να βγάλει τρία δεκατεσσάρια γενεών, στίχος 1: 17: «Πάσαι ουν αι γενεαί από Αβραάμ έως Δαυΐδ γενεαί **δεκατέσσαρες**, και από Δαυίδ έως της μετοικεσίας Βαβυλώνος γενεαί **δεκατέσσαρες**, και από της μετοικεσίας Βαβυλώνος έως του Χριστού γενεαί **δεκατέσσαρες**.», δηλαδή 3 x 14 = 42 γενεές συνολικά. Ήθελε να δείξει ότι ο Θεός Γιαχβέχ είχε ένα συμμετρικό κανονικό σχέδιο διά την έλευση του Μεσσία και την λύτρωση του ανθρωπίνου γένους. [Εδώ λίγο χιούμορ: Πολύ ευφυές και κανονικό το σχέδιο των **τριών δεκατεσσαριών!** Άφθαστη αυτή η θεϊκή σοφία! Δεν είν' έτσι; Γιατί αν ήταν δεκαπεντάρια και δεν ήταν τρία, τότε το θεϊκό σχέδιο θα έπεφτε έξω και δεν θα λυτρωνόταν το ανθρώπινο γένος, και θα μας έπαιρνε και θα μας σήκωνε!].

Β) **Έλα όμως που δεν πρόσεξε και το τελευταίο δεκατεσσάρι το έβγαλε δεκατριάρι** (μαζί με το όνομα του Χριστού)! Πολύ απλά, μετρήσετε τα ονόματα να το δείτε. Είναι να απορεί κανείς πώς αυτός που έγραψε όλα αυτά τα ονόματα δεν έκανε μια διορθωτική επανάληψη, έναν έλεγχο, ώστε να βρει το λάθος και να το διορθώσει. Έτσι, αυτό το λάθος έχει φτάσει και σε μας μετά από χιλιετίες. Δεν γνωρίζω πόσοι θεολόγοι έχουν μετρήσει τα ονόματα για να διαπιστώσουν το **λάθος** αυτό (μάλλον ελάχιστοι), αλλά προφανώς 41 δεν ισούται με 42 (αν και για μερικούς αχαρακτήριστους 41 = 42 αφού έτσι το θέλησε το Άγιο Πνεύμα, και φυσικά το Άγιο Πνεύμα δεν κάνει λάθη!). **Αναμένομε λοιπόν την εξήγηση αυτού του λάθους από τους φωστήρες του Χριστιανισμού! Ούτε ο Χρυσόστομός τους δεν το είδε!**

Γ) Το **κακό** όμως δεν σταματά εδώ. Αν ανοίξομε το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* στα κεφάλαια 2 και 3, από τα οποία αντίγραψε ο συγγραφέας, θα διαπιστώσομε ότι σε τρεις περιπτώσεις τα ονόματα που αναφέρονται από τον υποτιθέμενο Ματθαίο δεν είναι γιοι των αμέσως προηγουμένων, αλλά: ο Ιωάθαμ είναι τρισέγγονο του Οζία, ο Ιεχονίας είναι εγγονός του Ιωσία και ο Αβιούδ είναι μακρινός απόγονος του Ζοροβάβελ (αν πράγματι είναι, διότι δεν υπάρχει το όνομα αυτό για αυτές τις χρονικές περιόδους στην *Παλαιά Διαθήκη*!). Επίσης σύμφωνα με μερικές εκδόσεις της *Παλαιάς Διαθήκης*, μεταξύ των οποίων είναι και η *Μασόρα*, ο Σαλαθιήλ είναι εγγονός και όχι γιος του Ιεχονία και ο Ζοροβάβελ είναι εγγο-

νός και όχι γιος του Σαλαθιήλ. **Δηλαδή υπάρχει γενικώς μια τρομερή ασυμφωνία με την *Παλαιά Διαθήκη* και την *Μασόρα*.**

Δ) **Ακόμα** ο θεόπνευστος Ματθαίος γράφει στους στίχους 1: 10-11: «Εζεκίας δε εγέννησε τον Μανασσή, Μανασσής δε εγέννησε τον Αμών, **Αμών δε εγέννησε τον Ιωσίαν**, Ιωσίας δε εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επί της μετοικεσίας Βαβυλώνος.». Όμως από την Ιστορία, και το *Δ΄ Βασιλειών* 21: 26, 22, και 23, ξέρομε ότι αυτός εδώ ο βασιλιάς Ιωσίας ο υιός του Αμών (και της Ιεδιδά, βλέπε και *Β΄ Παραλειπομένων* 33: 25, 34: 1-32, 35: 1-25, κλπ.), σκοτώθηκε σε μάχη κατά των Αιγυπτίων το – 609 σε ηλικία 39 ετών. Άφησε τέσσερις γιους: τον Ιωάχαζ ή Ιωανάν, τον Ελιακίμ ή Ιωακίμ, τον Ματθανίαν ή Σεδεκίαν, και τον Σαλούμ, *Δ΄ Βασιλειών* 23: 30, 23: 34, 24: 17, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15. Η πρώτη σημαντική μετοικεσία έγινε μεταξύ – 604-602, επί βασιλέως Ιωακίμ (και Ιωακείμ) δεύτερου γιου του Ιωσία, *Δ΄ Βασιλειών* 23: 34-37, 24: 1-5, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, *Δανιήλ* 1: 1-2, κλπ. Ο Ιωακίμ δεν μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα, αλλά έγινε υποτελής βασιλεύς του Ναβουχοδονόσορος για 3 χρόνια, μετά επαναστάτησε και μετά απέθανε. Περίπου 7 ή 8 χρόνια μετά, μόλις που είχε αναλάβει ο γιος του Ιωακίμ, ονόματι Ιωαχίμ κατά τους Ο΄(β΄) αλλά Ιωαχίν κατά την *Μασόρα*, την έκδοση του King James, κ.ά., επανεκστρατεύει ο Ναβουχοδονόσορ και τιμωρεί με νέα μετοικεσία *Δ΄ Βασιλειών* 24: 6-16. Ο Ιωαχίμ-Ιωαχίν με όλη του την οικογένεια μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα και αυτός πρέπει να είναι ο Ιεχονίας του *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 16 και του Ματθαίου ανωτέρω. (Σημειώστε ότι μεταξύ των βιβλίων των *Βασιλειών* και των *Παραλειπομένων* πολλά ονόματα έχουν παραλλαγές. Εδώ το «ν» της *Μασόρας* ταιριάζει με το «ν» του Ιεχονία.). Η τελευταία και χειρότερη μετοικεσία έλαβε χώρα μεταξύ –586-585, επί βασιλέως Σεδεκία, τρίτου γιου του Ιωσία, ο οποίος είχε την τύχη να είναι ο τελευταίος βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα, *Δ΄ Βασιλειών* 25: 1-26, *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 15, κλπ. Επομένως ο Ιωσίας, υιός Αμών, απέθανε 5-6 χρόνια πριν η Βαβυλώνα αρχίσει να επεμβαίνει στις Ιουδαϊκές υποθέσεις με εκστρατείες και μετοικεσίες. Πώς λοιπόν έκανε ο Ιωσίας γιους ή εγγόνια μόνο με τα κοκάλα του;! Το ερώτημα που τίθεται είναι, πώς ή με ποιο σκοπό έκανε αυτό το **μεγάλο λάθος** ο θεόπνευστος, ευαγγελιστής και γραμματισμένος (ως πρώην τελώνης) Ματθαίος **ας μας το εξηγήσουν οπωσδήποτε οι Χριστιανοί θεολόγοι και ιερείς με την βοήθεια του Αγίου τους Πνεύματος! Αναμένομε την απάντησή τους.**

Επεισόδιο

Εδώ πρέπει να αναφέρω και το εξής επεισόδιο. Ένας χριστιανός ψευτοαπολογητής, πονηρός, στρεψόδικος ή άσχετος (ονόματι Α. Α.), προσφέρθηκε να μου απαντήσει. Μου έκανε ένα μικρό μαθηματάκι «επί της μεγαλυτέρας και ακριβεστέρας των επιστημών», της «καμπαλιστικής αριθμολογίας των Εβραίων», λες και εγώ αγνοούσα αυτές τις μπούρδες, με το να μου πει ότι οι αριθμοί 3, 7, 40 και 42 (τον 14 και τον 41 δεν τους ανέφερε) είναι «ιεροί αριθμοί» και ο Ευαγγελιστής κάτι θέλει να δείξει, αλλά δεν μου είπε τι! Σ' αυτό το σημείο, μεγάλη η χάρις του, με επαίνεσε λέγοντας μου ότι κάτι, όντως, έπιασα...! Τί να κάνομε, ας πηγαίνομε στις χαρτορίχτρες και τις καφετζούδες να μας δίνουν απαντήσεις σε θεολογικές ερωτήσεις, τρομάρα τους! Την ερώτησή μου αν 41 ισούται με 42, προσποιήθηκε ότι δεν την είδε στο κείμενό μου και συνέχισε με τον Ιωσία. Τον ρώτησα ξανά τρεις φορές αν 41 ισούται με 42; Αν ακούσατε εσείς την απάντησή του, τότε την άκουσα και εγώ!

Μου υπέδειξε λοιπόν προς απάντηση περί Ιωσία, ότι υπάρχουν τρεις Ιωσίες στην *Παλαιά Διαθήκη*, ένας των οποίων είναι ο πατέρας του Σεδεκία, τελευταίου βασιλέα του βασιλείου του Ιούδα, ο οποίος αναφέρεται στον *Ιερεμία* των Ο΄(β΄) 44: 1-10 (στην *Μασόρα* είναι *Ιερεμίας* 37: 1-10)

> «Και **εβασίλευσε Σεδεκίας υιός Ιωσία αντί Ιωακείμ**, ον εβασίλευσε Ναβουχοδονόσορ βασιλεύειν του Ιούδα· κλπ. ...».

Έψαξα λοιπόν ξανά και βρήκα ότι αυτός εδώ ο Ιωσίας και Σεδεκίας του Ιερεμία αναφέρονται με τα ίδια λόγια και στον *Ιερεμία* 1: 2-3 και αλλού. Ο ψευτοαπολογητής λοιπόν πήγε να με μπερδέψει δηλώνοντας ότι αυτόν τον δήθεν άλλον Ιωσία εννοεί ο Ματθαίος. Ο τρίτος Ιωσίας ήταν ο γιος του προφήτη Σοφονία, σύγχρονος του προφήτη Ζαχαρία (*Ζαχαρίας* 6: 10) και είδα ότι υπάρχουν και άλλοι ασήμαντοι Ιωσίες. Αυτοί δεν έχουν να κάνουν τίποτα με την παρούσα περίσταση.

Όμως, για κακή τύχη του απολογητή ή επειδή συνελήφθη ψευδόμενος, ο εν λόγω Ιωσίας είναι το αυτό και ίδιο πρόσωπο με τον βασιλέα και υιόν Αμών που αναγράφει ο μέγας θεόπνευστος ευαγγελιστής Ματθαίος! Ερεύνησα ξανά τα κεφάλαια *Δ΄ Βασιλειών* 21, 22, 23, 24, 25 και τα χωρία του *Ιερεμία* 1: 2-3 και *Ιερεμία* των Ο΄(β΄) 44: 1-10, ή της *Μασόρας* 37: 1-10, κ.ά., με την *Μασόρα* δίπλα μου, και διαπίστωσα ότι πρόκειται για το αυτό και ίδιο πρόσωπο. Για να εξετάσομε πως έχουν τα πράγματα.

1. *Δ΄ Βασιλειών* 23: 29-31, Ο Ιωσίας σκοτώνεται στην μάχη κατά του στρατού του Φαραώ Νεχαώ (ή Νεχώ), παρά την Μαγεδδώ, και ο Ιουδαϊκός λαός χρίει νέον βασιλέα τον πρωτότοκο γιο του Ιωσία, Ιωάχαζ. Αυτός ήταν τότε 23 ετών και βασιλεύει μόνο 3 μήνες. Το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων*, 3: 15, τον ονομάζει Ιωανάν.
2. *Δ΄ Βασιλειών* 23: 35-36, Ο Νεχαώ (Νεχώ) εκθρονίζει τον Ιωάχαζ και αντ' αυτού ενθρονίζει τον άλλο γιο του Ιωσία, τον Ελιακίμ αφού πρώτα του άλλαξε το όνομα σε Ιωακίμ (ή και Ιωακείμ). Ήταν τότε 25 ετών και κυβέρνησε 11 έτη. Ο Ιωάχαζ μεταφέρθηκε στην Αίγυπτο όπου και απέθανε.
3. *Δ΄ Βασιλειών* 24: 1-5, Ο Ναβουχοδονόσορ με Μωαβίτες και Αμμωνίτες ληστές επιτίθεται κατά της Ιουδαίας και της Ιερουσαλήμ. Λεηλατεί την χώρα και την πόλη και καθιστά τον Ιωακίμ υποτελή του για 3 χρόνια. Μετά ο Ιωακίμ επαναστατεί κατά του Ναβουχοδονόσορος.
4. *Δ΄ Βασιλειών* 24: 6-16, Ο Ιωακίμ πεθαίνει και την θέση του την παίρνει ο γιος του Ιωαχίμ-Ιωαχίν, που ήταν 18 ετών. Κυβέρνησε μόνο 3 μήνες διότι ο Ναβουχοδονόσορ επανήλθε δριμύτερος, ένεκα της επαναστάσεως του Ιωακίμ. Η νέα εκστρατεία του Ναβουχοδονόσορος έλαβε χώρα 7 με 8 χρόνια μετά την επανάσταση του Ιωακίμ. Συλλαμβάνει και μεταφέρει τον Ιωαχίμ-Ιωαχίν μαζί με όλη του την οικογένεια και πολύ κόσμο της μεσαίας και ανωτέρας τάξεως καθώς και πολλούς πολεμιστές στην Βαβυλώνα μαζί με πολλά λάφυρα. Αυτός εδώ ο Ιωαχίμ-Ιωαχίν πρέπει να είναι ο Ιεχονίας του *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 16 και του Ματθαίου ανωτέρω. (Σημειώστε ότι μεταξύ των βιβλίων των *Βασιλειών* και των *Παραλειπομένων* πολλά ονόματα έχουν παραλλαγές. Εδώ το «ν» της *Μασόρας* ταιριάζει με το «ν» του Ιεχονία.). Συνεπώς ο Ιωαχίμ-Ιωαχίν ή Ιεχονίας είναι εγγονός του Ιωσία! Αυτά δε συμβαίνουν περίπου 12 με 13 χρόνια μετά τον θάνατο του Ιωσία δηλαδή περί 597-598 Π. Κ.Ε.

5. *Δ΄ Βασιλειών* 24: 17-20, Ο Ναβουχοδονόσορ τοποθετεί ως νέον βασιλέα τον τρίτο γιο του Ιωσία ονόματι Ματθανίαν, αλλά αφού του άλλαξε το όνομα σε Σεδεκίαν. Συνεπώς ο Σεδεκίας ήταν θείος του αμέσως πρώην βασιλέως Ιωαχίμ-Ιωαχίν. Ο Σεδεκίας ήταν τότε 21 ετών και εβασίλευσε για 11 έτη. Μητέρα του ήταν ή μητέρα του πρώτου αδελφού του, Ιωάχαζ, και κόρη του Ιερεμία, Αμιτάλ. Τέλος ο Σεδεκίας επαναστάτησε κατά της Βαβυλώνος.
6. *Δ΄ Βασιλειών* 25: 17-18, Νέα πολιορκία κατά το δέκατο έτος της βασιλείας του Σεδεκία. Κατά το ενδέκατο έτος η Ιερουσαλήμ υποκύπτει στον Ναβουχοδονόσορα και καταστρέφεται ολοκληρωτικά από τους Βαβυλωνίους. Πολύς λαός και πολλά λάφυρα μεταφέρονται και πάλι στην Βαβυλώνα. Ο Σεδεκίας συνελήφθηκε αιχμάλωτος και απήχθηκε κακήν κακού στην Βαβυλώνα αφού πρώτα ο Ναβουχοδονόσορ εσκότωσε τους γιους του μπροστά στα μάτια του, μετά του έβγαλε τα μάτια και τέλος του πέρασε αλυσίδες στα πόδια. Ο θλιβερός Σεδεκίας απέθανε στην Βαβυλώνα μετά από ΄λίγα έτη σε κακά χάλια.
7. *Δ΄ Βασιλειών* 25: 27-30, Στον ήδη ευρισκόμενο στην Βαβυλώνα τέως βασιλέα Ιωαχίμ-Ιωαχίν-Ιεχονίαν (γιο του Ιωακίμ) ο Ναβουχοδονόσορ έδωσε χάρη και τον έβγαλε απ' την φυλακή.

(Τα επεισόδια από τον Μανασσή, παππού του νεαρού βασιλέως Ιωσία, τον θλιβερό Σεδεκία, τρίτο γιο του Ιωσία και τελευταίου βασιλέως του βασιλείου του Ιούδα, μέχρι το διάταγμα του βασιλέως των Περσών Κύρου στην συνέχεια, αναφέρονται συχνά στην *Παλαιά Διαθήκη*. Βλέπε *Βασιλειών*, *Παραλειπομένων*, *Α΄ Έσδρας*, *Νεεμίας*, *Δανιήλ* και σε διάφορα άλλα χωρία που δεν νομίζω ότι χρειάζεται να τα καταγράψω όλα εδώ.).

Το μπέρδεμα του ψευτοαπολογητή όπως και των **ερασιτεχνικών** εγκυκλοπαιδειών του διαδικτύου στις οποίες με παρέπεμψε, και οι οποίες χρειάζονται τεραστία προσοχή, πάτησε στο ότι ο *Ιερεμίας* [των Εβδομήκοντα(δύο) αλλά και της *Μασόρας*, κλπ.] όπως είδαμε παραπάνω γράφει: «**Σεδεκίας υιός Ιωσία**», ενώ το *Δ΄ Βασιλειών* 24: 15 - 17 των Εβδομήκοντα(δύο) γράφει:

«***και απώκισε τον Ιωαχίμ εις Βαβυλώνα*** *και την μητέρα του βασιλέως και τους ευνούχους αυτού· και τους ισχυρούς της γης απήγαγεν εις αποικεσίαν εξ Ιερουσαλήμ εις Βαβυλώνα και πάντας τους άνδρας της δυνάμεως επτακισχιλίους και τον τέκτονα και τον συγκλείοντα χιλίους, πάντες δυνατοί ποιούντες πόλεμον, και ήγαγεν αυτούς βασιλεύς Βαβυλώνος μετοικεσίαν εις Βαβυλώνα.* ***και εβασίλευσε βασιλεύς Βαβυλώνος τον Ματθανίαν υιόν αυτού αντ' αυτού και επέθηκε το όνομα αυτού Σεδεκία***.».

Ας το εξετάσομε λοιπόν αυτό! Όπως είναι γραμμένο το κείμενο των Εβδομήκοντα(δύο) και όπως το εξηγούν μερικοί ορθόδοξοι θεολόγοι αυτός εδώ ο Σεδεκίας ήταν υιός του Ιωαχίμ και όχι του Ιωσία, λόγω της φράσεως «**υιόν αυτού αντ' αυτού**». Άρα ο καημένος ο απολογητάκος βασισμένος στις ερασιτεχνικές εγκυκλοπαίδειες του διαδικτύου νόμισε ότι άλλος είναι ο Ιωσίας του Ιερεμία (ως πατέρας του Σεδεκία) και άλλος του βιβλίου *Δ΄ Βασιλειών* των Ο΄(β΄). Δυστυχώς οι Εβδομήκοντα(δύο) τού επιτελείου τού Κωνσταντίνου που έχομε στα χέρια μας, τα έχουν κάνει σαλάτα. (Ποιος να ξέρει τί έγραφαν οι αυθεντικοί Εβδομήκοντα(δύο) τού Πτολεμαίου Φιλαδέλφου.). Η *Μασόρα* όπως και η έκδοση τού King James

μας λένε καθαρά ότι και εδώ πρόκειται διά τον **Σεδεκίαν υιόν Ιωσία**. Η ανωτέρω φράση έπρεπε να είναι «**υιόν Ιωσία, αντ' αυτού»!** Δεν υπάρχει Σεδεκίας υιός Ιωαχίμ-Ιωαχίν!

Αφού όμως όλα τα άλλα κείμενα των Εβδομήκοντα(δύο), εκτός αυτό εδώ το ασαφές *Δ΄ Βασιλειών* 24: 15-17, αναφέρουν τον Σεδεκία ως τον τελευταίο βασιλέα του βασιλείου του Ιούδα έπρεπε ο απολογητάκος μας να είχε καταλάβει περί τίνος επρόκειτο. Αν πάλι δεν το είδε και νόμισε ότι ο Ματθαίος αναφέρεται σε άλλον Ιωσία, τότε έπρεπε να σκεφτεί ότι αφού ο Σεδεκίας ήταν υιός αυτού του άλλου Ιωσία και βασιλεύς του Ιούδα, ο Ματθαίος όφειλε να είχε γράψει: «Ιωσίας δε εγέννησε τον Σεδεκίαν...» και όχι τον Ιεχονία και να αφήσει έξω την μετοικεσία Βαβυλώνος. Αυτό θα ήταν τότε το σωστό και στην γενεαλογία του ο Ματθαίος προτιμά τους βασιλείς όσο αυτό είναι δυνατόν. Ο Σεδεκίας όμως δεν αναφέρεται πουθενά σ' αυτές τις γενεαλογίες, παρ' όλον ότι ήταν ο τελευταίος βασιλεύς του βασιλείου του Ιούδα!

Συμπέρασμα: Ο **Ιωσίας ο υιός του Αμών** όπως εμφανίζεται στα βιβλία: *Βασιλειών*, *Ιερεμία*, *Παραλειπομένων*, *Κατά Ματθαίον Ευαγγελίου*, κ.α., είναι το ίδιο και το αυτό πρόσωπο. Ο Ματθαίος όπως τον παρουσιάζει έχει κάνει λάθος.

Τελικά: Εγώ δεν έκανα λάθος με το να καταγγείλω το λάθος του Ματθαίου όπως πολύ πονηρά προσπάθησε να περάσει ο ψευτοαπολογητάκος. Το λάθος το έκανε ο Ματθαίος· και το ερώτημα που παραμένει είναι: πώς και γιατί; Η θεοπνευστία που πήγε, ή το Άγιο Πνεύμα κάνει λάθη επίτηδες; Αυτό το ερώτημα λοιπόν ας μας το απαντήσουν οι χριστιανοί θεολόγοι και απολογητές!

Ο ρόλος του Ιερεμία σ' όλα αυτά τα γεγονότα είναι πολύ σημαντικός. Γι' αυτό ας αναφέρομε εν παρόδω τα εξής χρήσιμα στοιχεία. Ο Ιερεμίας ήταν μέγας συμβουλάτορας των βασιλέων του Ιούδα, από τον Ιωσία μέχρι τον Σεδεκία.

[Προφήτης, στα Εβραϊκά Ναμπί (πληθυντικός Νεμπι'ίμ), αρχικά και κυριολεκτικά σημαίνει: διακατεχόμενος (από τί;) και παραληρών. Μάλλον έπαιρναν και ψυχότροπες ουσίες για να έρχονται σε «έκσταση» όπως λένε οι ίδιοι στα γραπτά τους! Μετά σημαίνει αυτόν που δίνει τις σωστές, υποτίθεται, συμβουλές ή εντολές, δηλαδή τον συμβουλάτορα. Στην *Παλαιά Διαθήκη* βλέπομε όλους αυτούς τους παράξενους παραληρούντες τύπους να παίζουν ακριβώς αυτόν τον ρόλο του συμβουλάτορα είτε σε βασιλείς, είτε σε μέλη του ιερατείου, είτε σε ομάδες κοινών ανθρώπων κάτω από ορισμένες συνθήκες, κλπ. Ποτέ οι Εβραίοι δεν εννοούσαν με την λέξη Ναμπί αυτόν που μαντεύει τι ακριβώς θα γίνει μετά από 500 ή 1000 χρόνια, όπως φωνασκούν οι διαστρεβλωτές Χριστιανοί που μόνο με ψέματα πάνε να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους. Δεν έχετε παρά να ρωτήσετε μορφωμένους Εβραίους να σας το διαβεβαιώσουν, πράγμα που εγώ έχω κάνει!].

Προσέτι ο Ιερεμίας είχε συγγενικές σχέσεις με τους βασιλείς αυτούς. Όπως είδαμε ήταν πενθερός του βασιλέα Ιωσία (υιού Αμών), αφού ο Ιωσίας είχε παντρευτεί την κόρη του, Αμιτάλ, εκ της οποίας απέκτησε τον πρωτότοκον υιόν του, Ιωάχάζ, και τον θλιβερόν Ματθανίαν-Σεδεκίαν *Δ΄ Βασιλειών* 23: 31, 24: 18, οι οποίοι άρα, ήταν εγγονοί του Ιερεμία. Η Αμιτάλ δεν ήταν η μόνη γυναίκα του Ιωσία· είχε και την Ιελδάφ κόρη του Φαδαήλ και μητέρα του δευτέρου γιου του Ελιακίμ–Ιωακίμ (*Δ΄ Βασιλειών* 23: 36). Όπως φαίνεται θα είχε

και άλλες γυναίκες! Ο Ιερεμίας ήταν φανατικός Γιαχβιστής Μεσούγκα, και οι επιστήμονες αποδίδουν σ' αυτόν την συγγραφή του *Δευτερονομίου* επί βασιλείας Ιωσία (και όχι στον Μωυσή όπως λένε οι ορθόδοξοι Εβραίοι και Χριστιανοί θεολόγοι!). Διατηρούσε ιδιαιτέρως μεγάλη αγάπη και σεβασμό προς τον νεαρό φανατικό Γιαχβιστή γαμβρό του και βασιλιά, Ιωσία, για τον πρόωρο χαμό του οποίου έχομε και το βιβλίο των *Θρήνων*. (Το όνομα Ιωσίας στα Εβραϊκά είναι Γιοσιγιάχου και σημαίνει «ο Γιαχβέχ υποστηρίζει ή παρέχει ή και θεραπεύει». Ιερεμίας είναι Γιρμεγιάχου και σημαίνει ο Γιαχβέχ θεμελιώνει, εξυψώνει, χαλαρώνει, ρίπτει.). Συνέχισε την συμβουλευτική του δράση προς όλους κατά την εποχή της αιχμαλωσίας μέχρι και μετά τον θάνατο του κυβερνήτη Γοδολία ή Γεδαλίαχ (*Ιερεμίας* των Ο΄(β΄) κεφάλαια 40 έως και 50, της δε *Μασόρας* κεφάλαια 33 έως και 43).

Τελικά πρέπει να τονίσομε τα εξής. Στο *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 16 αναγράφεται καθαρά ότι ο Ιωαχίμ-Ιωαχίν-Ιεχονίας ήταν υιός του Ιωακίμ, και συνεπώς η βασιλική γενιά συνεχίστηκε από τον Ιωακίμ επί της πρώτης μετοικεσίας Βαβυβώνος, αν και ο Ιωακίμ δεν μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα, αλλά έγινε υποτελής βασιλεύς για 3 χρόνια, μετά επαναστάτησε και μετά απέθανε. Την επανάστασή του κατά του Ναβουχοδονόρα την πλήρωσε ο γιος του Ιωαχίμ-Ιωαχίν-Ιεχονίας και οι άλλοι, μετά τον θάνατό του. Συνεπώς ο Ματθαίος έπρεπε να αναφέρει τον Ιωακίμ στη θέση του Ιωσία αλλά δεν το κάνει. Θέλησε κατά πάσαν πιθανότητα να μνημονεύσει τον υπεργιαχβιστή Ιωσία και όχι τους άλλους που δεν ήταν γιαχβιστές! Από τα κεφάλαια 2 και 3 του *Α΄ Παραλειπομένων* και μερικά άλλα, κόβει και ράβει μερικά από τα ονόματά του ο Ματθαίος μόνο και μόνο για να κάνει αλχημείες, καμπαλιστικές αριθμολογίες και τις ανόητες θεολογίες των χαρτοριχτρών και των καφετζούδων! Στο τέλος–τέλος ούτε ο ίδιος ξέρει τι του γίνεται! Τα έχει κάνει σαλάτα! Σε άλλες περιπτώσεις «υιός ή εγέννησε» σημαίνει «απόγονος ή είχε απόγονο», ενώ σε άλλες είναι ο «κατ' ευθείαν υιός», πράγμα που μου το ετόνισε ο απολογητάκος μας και που το χρησιμοποιούν όλοι οι θεολόγοι για να δικαιολογήσουν διάφορες ασυμφωνίες. Ως δήθεν δικαιολογία βρίσκουν αυτό που λέμε: «ο Ιησούς ήταν υιός Δαυίδ», και εννοούμε απόγονος του Δαυίδ. Σ' αυτό το σημείο συμφωνώ. Όταν όμως κόβω, ράβω, αλλάζω ονόματα και καταστρέφω την ιστορία και την σειρά τους για να βγάλω θεϊκά δεκατεσσάρια και καμπαλιστικές αριθμολογίες, με την έμπνευση και την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, εε..., αυτό παραπάει. Ακόμα ο Ματθαίος γράφει: «...**τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού**...». Από το *Α΄ Παραλειπομένων*, 3: 16, βλέπομε ότι ο Ιεχονίας δεν είχε αδελφούς. Πού να τους βρήκε άραγε ο Θεόπνευστος Μέγας Ευαγγελιστής Ματθαίος; Είτε έτσι του είπε το Άγιο Πνεύμα ή τους μπέρδεψε με τους 4 γιους του Ιωσία, τον οποίον έκανε πατέρα του από παππού του, και έτσι από έναν πατέρα και τρεις θείους τούς έβαλε όλους σαν αδελφούς του. Φαίνεται είτε έγραφε από μνήμης και δεν θυμόταν καλά, ή δεν ήξερε τι διάβαζε στα Εβραϊκά, ή έκανε αλχημιοθεολογίες, κλπ... Αυτό θα πει θεοπνευστία και ιστορική αλήθεια! Τί να πει λοιπόν κανείς με την ακρίβεια της θεοπνεύστου βιβλικής γλώσσας, ιστορίας και την ειλικρίνεια των χριστιανών ευαγγελιστών και απολογητών!

(Πρέπει ακόμα να επιστήσομε την προσοχή στο ότι, εκτός από παραλλαγές πολλών ονομάτων όπως ήδη αναφέραμε, τα βιβλία των *Παραλειπομένων* έρχονται σε πάρα πολλές αντιφάσεις με τα βιβλία των *Βασιλειών*. Απ' ότι έχω καταλάβει τα βιβλία των *Βασιλειών* είναι πιο βάσιμα και πιο σοβαρά. Αλλά και σ' αυτά μεταξύ *Μασόρας* ή της εκδόσεως του King James και των Εβδομήκοντα(δύο), όπως τους έχομε στα χέρια μας, υπάρχουν πολλές σημαντικές διαφορές. Των *Παραλειπομένων* είναι ανακριβή χρονογραφήματα τα οποία, εκ-

τός από τις αντιφάσεις τους προς τα βιβλία των *Βασιλειών*, παρουσιάζουν μεγάλη ακαταστασία εν εαυτά και πολλές ανακρίβειες. Συνεπώς χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να δει κανείς τι αληθή συμπεράσματα μπορεί να διατυπώσει με κάποια σαφήνεια μέσα απ' αυτόν τον κυκεώνα. Η *Μασόρα* θέτει τα βιβλία των *Βασιλειών* στα ιστορικά βιβλία ενώ των *Παραλειπομένων* στα υποδεέστερα γραπτά Αγιόγραφα.).

Στην *Βίβλο* όπως προαναφέραμε υπάρχουν και άλλοι με το όνομα Ιωσίας. Οι άλλοι Ιωσίες όμως δεν αφορούν τα εδώ ζητήματα διότι είναι εκτός τόπου και χρόνου. Αν ο ψευτοαπολογητής ήταν τίμιος, δεν έπρεπε να τους φέρει μεσ' τη μέση καθόλου! Αλλά τους πέταξε έτσι αόριστα μην τυχόν και πιάσουν τόπο και με μπερδέψουν ακόμα περισσότερο και έτσι καταφέρει να «βγάλει λάδι» τον «θεόπνευστο» Ματθαίο. Όπως κάποιος άσχετος πιθανότατα μπορεί να μπέρδευε τον Μέγα Αλέξανδρο με τον Αλέξανδρο Βάλα. Για τέτοια ασχετοσύνη μιλάμε! Βλέπετε, ο Ματθαίος αν και θεόπνευστος χρειάζεται την σημερινή βοήθεια και φυγάδευση του ψευτοαπολογητάκου. Δεν τα κατάφερε όμως! Με τέτοια λοιπόν πονηρά και ανέντιμα μέσα και με τρικλοποδιές πάνε οι ψευτοαπολογητές να ξεφύγουν και να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Όπως και ο Παύλος έτσι και αυτοί χρησιμοποιούν κάθε δόλο και ψέμα για να υπερασπίσουν μια ξενόφερτη, ψευδή, τεχνητή και καταστροφική θρησκεία, αίρεση του Ιουδαϊσμού. Ακόμα και σήμερα στις εκκλησίες ακούμε συχνά: «*Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ.*». Με τέτοιους έχομε να κάνομε!

Διά ταύτα και πολλά τοιαύτα, πρέπει κανείς να ερευνά μερικές καλές εκδόσεις της *Βίβλου* και σε θέματα της *Παλαιάς Διαθήκης* πρέπει να έχει δίπλα του και την *Μασόρα* των ορθοδόξων Εβραίων! Επίσης χρειάζεται τεραστία προσοχή με τις ερασιτεχνικές εγκυκλοπαίδειες του διαδικτύου!
Τέλος Επεισοδίου.

Ε) Ενώ λοιπόν βλέπομε ότι για να βγάλει τα δεκατεσσάρια του ο υποτιθέμενος Ματθαίος έκοψε ονόματα όπου αυτός ενόμισε σκόπιμο, μέσα στη εξέταση αυτού του ζητήματος αναδύεται και το εξής εύλογο ερώτημα: Από πού πήρε τα ονόματα της γενεαλογίας από τον Αβιούδ και μετά; Αυτά, εκτός από τέσσερις συνωνυμίες οι οποίες απαντώνται σε άλλες προηγούμενες και αρχαιότερες χρονικές περιόδους, δεν υπάρχουν πουθενά στην *Παλαιά Διαθήκη*. Ακόμα σύμφωνα με την «αγία και θεόπνευστη» *Παλαιά Διαθήκη* ο Ζοροβάβελ δεν είχε κανένα γιό που τον έλεγαν Αβιούδ! **Μήπως λοιπόν είναι μυθοπλαστικά; Αν όχι, τότε να τα βρούνε οι πεφωτισμένοι της χριστιανικής αλήθειας και να μας τα δείξουν. Το αναμένομε και αυτό!**

Με το όνομα του Σαλαθιήλ σταματά ο κατάλογος ονομάτων στο βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων* 3: 19, και τίθεται το και πάλι το εύλογο ερώτημα: Πόθεν ο Ματθαίος βρήκε τα υπόλοιπα ονόματα; Άγνωστον, εκτός και το γνωρίζουν οι χριστιανοί και δεν θέλουν να μας το πούνε!

Ζ) Το **κακό** και πάλι δεν τελείωσε αλλά τώρα γίνεται ακόμα χειρότερο. Ο θεόπνευστος Λουκάς στο κεφάλαιο 3: 23-38 του *Ευαγγελίου* του, μας δίνει μιαν άλλη γενεαλογία του Ιησού τόσο διαφορετική από εκείνη του Ματθαίου που είναι να χάνεις το νου σου. Όπως ο Ματθαίος έτσι και ο Λουκάς δεν παρέθεσε καμία χρονολογία. Η θεόπνευστη *Καινή* λοιπόν μας παραδίδει δύο εντελώς διαφορετικές γενεαλογίες για το ίδιο άτομο, τον Ιησού Χριστό! Δεν είναι καταπληκτικό για ένα «ιστορικό πρόσωπο»;! Οι γενεές του Λουκά φτάνουν μέχρι

τον Αδάμ. Πριν τον Αδάμ είναι κατ' ευθείαν ο Θεός (Γιαχβέχ) κάπου μεταξύ 4000 και 4500 Π. Κ.Ε.! Όπως και του Ματθαίου έτσι και οι γενεές του Λουκά παρουσιάζουν πολλά και διάφορα προβλήματα με την *Παλαιά Διαθήκη* που δεν θα τα ανατρέξομε εδώ. Μεταξύ Αβραάμ και Ιησού έχει βάλει 56 γενεές. Μεγάλη χρονική διαφορά, κάπου 400-450 χρόνια, με τις 42 του Ματθαίου. Μεταξύ Αβραάμ και Δαυίδ ο Λουκάς έχει βάλει και το όνομα Ιωράμ που δεν υπάρχει ούτε στον Ματθαίο ούτε στα δύο βιβλία των *Παραλειπομένων*. Από που τον ξετρύπωσε άραγε; Από τον Δαυίδ μέχρι τον Ιωσήφ τον πατριό του Ιησού Χριστού μόνο τρία ονόματα, συμπίπτουν με αυτά του Ματθαίου. Αυτά είναι: Σαλαθιήλ, Ζοροβάβελ και Ματθάν αν αυτός είναι ο ίδιος με τον Ματθάτ που εμφανίζεται στις πιο πολλές εκδόσεις και χειρόγραφα του Λουκά. Αλλά τα δύο πρώτα ευρίσκονται σε άλλη θέση. Σημειώνομε όμως ότι, αμέσως μετά τον Δαυίδ ο Λουκάς βάζει τον γιο του Νάθαν, και όχι τον Σολομώντα «*εκ της* (συζύγου) *του Ουρίου*» όπως κάνει ο Ματθαίος τόσο εμφατικά! Συνεπώς, πάντα σύμφωνα με την αγία *Παλαιά Διαθήκη*, ο Σαλαθιήλ και ο Ζοροβάβελ δεν έχουν καμιά δουλειά μέσα στην γενεαλογία του Λουκά. Οι δύο γενεαλογίες δεν ήταν δυνατόν να περιέχουν κοινούς απογόνους εφεξής. Ακόμα ο Ματθαίος γράφει ότι ο πατέρας τού Σαλαθιήλ ήταν ο Ιεχονίας, αλλά ο Λουκάς μας λέει ότι ήταν ο Νηρί. Αν μπορείτε, βρείτε εσείς ποιος έχει δίκιο και να μας το πείτε!

Όπως και με τον Ματθαίον έτσι και με τον Λουκάν τίθεται το ερώτημα: **Πόθεν παίρνει τα περισσότερα ονόματα ο Λουκάς είναι άξιον απορίας. Ελπίζομε να μας την λύσουν οι φωστήρες του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού**! Παρ' εκτός και γνωρίζουν μεν την λύση αλλά δεν θέλουν δε να μας την ανακοινώσουν!

Σας παρακαλούμε να συγκρίνετε μόνοι σας αυτές τις γενεαλογίες για να πεισθείτε περί τίνος πρόκειται. Θα βρείτε και άλλες ουσιώδεις διαφορές και προβλήματα που έχουν μεταξύ τους. Μαζί μ' αυτές ανοίξετε και το βιβλίο *Α΄ Παραλειπομένων*, κεφάλαια 2 και 3, για να απολαύσετε την ασυμφωνία αυτή σε όλο της το μεγαλείο. Π.χ., ο Χριστός έχει παππού, ως πατέρα του Ιωσήφ, τον Ιακώβ στον *Ματθαίο* 1: 16, ενώ στον *Λουκάν* 3: 23, έχει τον Ηλί. Άραγε ο Ιωσήφ είχε δυο «πατεράδες»; **Ας μας εξηγήσουν με ποιον θεόπνευστο τρόπο γίνεται αυτό, όπως και όλα τα άλλα χιλιάδες λάθη και αντιφάσεις.** (Μόλις μου ήλθε στον νου μια ατράνταχτη εξήγηση. Ο Ιακώβ και ο Ηλί εγκάστρωσαν την μάνα του Ιωσήφ ταυτοχρόνως. Τα σπέρματά τους ανακατεύτηκαν και έτσι οι δύο θεόπνευστοι ευαγγελιστές μπερδεύτηκαν άσχημα... Δεν μπορούσαν να τα διαχωρίσουν. Έτσι για να είναι σίγουροι, ο ένας έγραψε Ιακώβ και ο άλλος Ηλί! Ελπίζω να σας έπεισα!)

Όμως ο Ματθαίος αμέσως μετά μας λέγει: 1: 18 «*Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ην. Μνηστευθείσης γαρ της μητρός αυτού Μαρίας τω Ιωσήφ, πριν ή συνελθείν αυτούς ευρέθη* ***εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου****.*». Ο δε Λουκάς λέγει: 1: 34-35 «*είπε δε Μαριάμ προς τον άγγελον·* ***Πως έσται μοι τούτο, επεί άνδρα ου γινώσκω; και αποκριθείς ο άγγελος είπεν αυτή· Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις υψίστου επισκιάσει σοι· διό και το γεννώμενον άγιον*** *κληθήσεται υιός Θεού*.». Ακόμα ο Λουκάς γράφει: Στίχος 3: 23 «*Και αυτός ην ο Ιησούς ωσεί ετών τριάκοντα αρχόμενος,* ***ων, ως ενομίζετο, υιός Ιωσήφ,*** *του Ηλί,*», δηλαδή ο Ιησούς δεν ήταν πραγματικός γιος του Ιωσήφ αλλά απλώς ο κόσμος ενόμιζε ότι ήταν! Και οι δυο τους λοιπόν τονίζουν καθαρά ότι ο Ιησούς προήλθε από το Άγιο Πνεύμα και την δεκατετράχρονη Εβραιοπούλα Παρθένο Μαριάμ (Μιργιάμ). Ο Ιωσήφ δεν είχε να κάνει απολύτως τίποτα με την δημιουργία του Ιησού. Όλο κι' όλο ήταν αρρα-

βωνιαστικός ή άνδρας της Μαριάμ. Παρ' όλα ταύτα και οι δύο γενεαλογίες καταλήγουν στον γέροντα Ιωσήφ. Συνεπώς και εντέλει, οι δυο αυτές γενεαλογίες είναι εντελώς άχρηστες διότι δεν έχουν να κάνουν τίποτα με τον Ιησού Χριστό των Χριστιανών. Η μεν Μαριάμ ήταν και παρέμεινε παρθένος εσαεί, το δε Άγιο Πνεύμα δεν υπέκλεψε, ούτε καν χρειαζόταν, το γεροντικό σπέρμα του ογδοηκοντούτη Ιωσήφ! Συνεπώς, προς τί αυτές οι δύο γενεαλογίες, οι ανόητες αντιφάσεις και τα κραυγαλέα λάθη; Προς **τί, φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστινικής μάστιγας; Θα μας πείτε ποτέ να μάθομε; Αν είστε τίμιοι πρέπει ή να μας εξηγήσετε με πειστικό αντικειμενικό τρόπο ή να εγκαταλείψετε αυτή την μάστιγα!**

Πολλοί προσπάθησαν να δώσουν εξηγήσεις και να γεφυρώσουν τα αγεφύρωτα με αυτές τις γενεαλογίες, όπως και με πολλές άλλες αντιφάσεις σε όλα σχεδόν τα βιβλικά θέματα. Οι εξηγήσεις τους είναι πιο γελοίες από τις ίδιες τις αντιφάσεις (μερικές των οποίων αναγράψαμε ενταύθα). Μια από τις πρώτες εξηγήσεις υπάρχει το σύγγραμμα του Ευσεβίου *Εκκλησιαστική Ιστορία*, βιβλίο 1, κεφάλαιο [7], στο οποίο αντιγράφει την κατά έναν αιώνα προηγηθείσα εξήγηση του Ιουλίου Αφρικανού που κατά μάλλον ή ήττον βασίζεται σε κάτι ξεχασμένες Εβραϊκές τυπικές διατάξεις ή παραδοσιακές συνήθειες και στον κουνιαδικό νόμο (ή νόμο του κουνιάδου, στα λατινικά αποδίδεται ως leviratum) *Δευτερονόμιον* 25: 5-10. (Αυτός ο νόμος όμως είχε ήδη εμφανιστεί πολύ πριν το *Δευτερονόμιον* όταν εφαρμόστηκε στην περίπτωση του Αυνάν, εγγονού του Ιακώβ και γιου του Πατριάρχη Ιούδα, *Γένεσις* 38: 1-11. Ιστορική αντίφαση;). Ο Ιούλιος Αφρικανός έγραψε αυτή την εξήγηση στον Απολογητή του 2ου αιώνα Αριστείδη. Πρόκειται για μια εξήγηση πολύ βλακώδη που καταρρέει ευκολότατα διότι άλλο 42 και άλλο 56 γενεές για το ίδιο χρονικό διάστημα και ακόμα ήθελε όλες μα όλες τις προγιαγιάδες του Ιησού μέχρι τον Δαυίδ να είναι χήρες ή άτεκνες.

Άλλοι ισχυρίζονται ότι η μια γενεαλογία είναι για τον Ιωσήφ και η άλλη για την Μαρία (Μιριάμ). Αφήνομε σε σας να τις μελετήσετε και να αποφασίσετε και να μας πείτε μετά βεβαιότητος ποια απ' τις δυο είναι του Ιωσήφ και ποια είναι της Μαρίας. Ταυτοχρόνως η μία θέλει 42 γενεές και η άλλη 56 για το ίδιο χρονικό διάστημα! Η Μαρία δεν αναφέρεται πουθενά εκεί μέσα. Ακόμα σας υπενθυμίζομε ότι η Μαρία ανήκε στην Λευιτική φυλή όπως αυτό συμπεραίνεται από το γεγονός ότι η συγγενής (εξαδέλφη) της, Ελισάβετ ανήκε στην Λευιτική φυλή. Βλέπε *Λουκά* 1: 5 «... *Ζαχαρίας εξ εφημερίας Αβιά, και η γυνή αυτού εκ των θυγατέρων Ααρών,*», και 1: 36. Ως γνωστόν από την *Παλαιά Διαθήκη*, ο Ααρών, όπως και ο αδελφός του Μωυσής, ανήκε στην Λευιτική φυλή. Δηλαδή, η Μαρία δεν ανήκε στην φυλή του Ιούδα από την οποία έπρεπε να κατάγεται ο γιος της Μεσσίαχ = Χριστός! Ακόμα σύμφωνα με την *Ιεράν Παράδοσιν* και μερικά *Απόκρυφα Ευαγγέλια*, οι γονείς της Μαρίας ήταν ο Ιωακείμ και η Άννα. Η εκκλησία τους συνεορτάζει την 9ην Σεπτεμβρίου και τους μνημονεύει κάθε Κυριακή ως αγίους θεοπάτορες. Άρα από την μεριά της Μαρίας ο Ιησούς είχε παππού τον Ιωακείμ και όχι τον Ιακώβ του Ματθαίου ή τον Ηλί του Λουκά. (Ξεμπερδέψετε όλες αυτές τις αντιφάσεις αν μπορείτε!).

Στην μεν κοινότητα του Ματθαίου ο Ιησούς προέρχεται από τον Δαυίδ διά μέσου του Σολομώντος ως αμέσου διαδόχου βασιλέως του Ιούδα. Η ομάδα του Λουκά όμως δεν μπορούσε να δεχτεί αυτό για δύο λόγους. Ο ένας είναι ότι ο Σολομών ήταν προϊόν σατανικής μοιχείας μετά ιδιαζόντως ειδεχθούς δολοφονίας. Ο άλλος λόγος είναι ότι ο *Ιερεμίας,* 22: 30, μας παρέχει την κατάρα κατά του υιού του Ιωσία, Ιωακείμ: «*γράψον τον άνδρα τούτον εκκήρυκτον άνθρωπον, ότι ου μη αυξηθή εκ του σπέρματος αυτού ανήρ καθήμενος επί*

θρόνου Δαυίδ άρχων έτι εν τω Ιούδα.» που στο εξής αποκλείει βασιλιάς του Ιούδα να προέρχεται διά μέσου του Ιωακείμ. Ο Ματθαίος ενώ έχει συμπεριλαμβάλει τον Ιωσία μετά διαγράφει τον γιο του, Ιωακείμ, και συνεχίζει στον εγγονό του, Ιεχονίαν, κατά πολύ θεόπνευστο τρόπον (εύγε Ματθαίε!). Έτσι η κοινότητα τού Λουκά θέλει τον Ιησού να προέρχεται από τον Δαυίδ διά μέσου ενός άλλου γιου του, τού Νάθαν.

Από τους αρχαίους χρόνους πολλά έχουν γραφεί για την τρομακτική αντίφαση των γενεαλογιών. Σε κάθε σχετικό βιβλίο ή άρθρο μπορεί να βρει κανείς μια παρατήρηση ή λεπτομέρεια που δεν έχομε συμπεριλάβει εδώ. Για περισσότερες λεπτομέρειες και τις ανόητες εξηγήσεις που από τους αρχαίους χρόνους βασάνιζαν τους χριστιανούς Τερτυλλιανό, Ιούλιο Αφρικανό, Ευσέβιο, τους θεοφόρους Πατέρες, κ.ά. (αυτό θα πει να είσαι θεόπνευστος!) βλέπε τα δύο εξαιρετικά βιβλία του ερευνητή C. Dennis **McKinsey**: 1. *Biblical Errancy*, Prometheus Books, 1995, 2. *The Encyclopedia of Biblical Errancy*, *A Reference Guide*, Prometheus Books, 2000, το βιβλίο των W. P. **Ball**, G. W. Foote, John Bowden, Richard M. Smith and others, The Bible Handbook, AAP, Cranford, NJ, 1983-1986, καθώς και τα βιβλία του Daniel Barker. Βεβαίως υπάρχουν και πολλά άλλα βιβλία που συζητούν την παρούσα κραυγαλέα αντίφαση στην διεθνή βιβλιογραφία. Ελπίζομε και εμείς εδώ, πέραν της περιγραφής που κάναμε και του επεισοδίου που εκθέσαμε, να έχομε προσθέσει μερικά ακόμα στοιχεία προς διαφώτιση του κοινού που ενδιαφέρεται να εξιχνιάσει την αλήθεια.

Με ελάχιστα λόγια, η μόνη εξήγηση που στέκει είναι ότι ο Ιησούς Χριστός ως μη ιστορικό πρόσωπο έλαχε διαφόρων μυθολογικών εξιστορήσεων και παραδόσεων εντός των κατά τόπους διαφορετικών χριστιανικών κοινοτήτων και τάσεων. Αυτές οι αφηγήσεις επλάθοντο κατά την θεολογία και προς εξυπηρέτηση των αναγκών της εκάστοτε κοινότητας. Έτσι από μέρος σε μέρος και από κοινότητα σε κοινότητα προέκυψαν πολλές αντιφατικές αφηγήσεις και προτιμήσεις. (Π.χ., Γιάνη **Κορδάτου**, Ιησούς Χριστός και Χριστιανισμός, 2 Τόμοι, Εκδόσεις Μπουκουμάνη, Αθήνα 1975, κ.ά.).

Από τους αρχαίους χρόνους αυτές οι τεράστιες αντιφάσεις βασάνιζαν τους χριστιανούς ιθύνοντες! Πέραν του Τερτυλλιανού, Ιουλίου Αφρικανού, Ευσεβίου, κ.ά., το βλέπομε καθαρά και στις επιστολές του «θεοπνεύστου» Παύλου! Τί λέτε λοιπόν, είχε ή δεν είχε δίκιο εκείνος ο πονηρούλης που έγραφε στον Τιμόθεο και στον Τίτο τα εξής:

> ***Α΄ Πρός Τιμόθεον* 1: 4** «**μηδέ προσέχειν μύθοις και γενεαλογίαις απεράντοις, αίτινες ζητήσεις παρέχουσι μάλλον ή οικονομίαν Θεού την εν πίστει·**»
> ***Πρός Τίτον* 3: 9-10** «**μωράς δε ζητήσεις και γενεαλογίας και έρεις και μάχας νομικάς περιίστασο· εισί γαρ ανωφελείς και μάταιοι**. αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού,».

Κάτι είχε μυριστεί αυτός ο ύποπτος χριστιανικός φωστήρας που έγραφε αυτά, όποιος κι' αν ήταν. Πολύ πονηρός ο αθεόφοβος!

Εσείς λοιπόν αξιότιμοι αναγνώστες τί έχετε να πείτε; Έχομε να κάνομε με Ιστορία ή με αρλουμπόλογα παραμύθια; Αυτοί που έγραψαν αυτά εδώ δεν τους ενδιέφερε η έρευνα και η διαπίστωση της αλήθειας. Το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η τυφλή πίστη σε απατηλές ιστοριούλες εντός των κατά τόπους ομάδων τους! Πάει και τελείωσε! Δηλαδή πίστευε και

δεν πειράζει αν αυτά που πιστεύεις είναι ψευδή, ή ανοησίες, ή αντιφάσεις, ή καταστροφικές επιταγές. Εσύ πίστευε, έτσι χάριν της πίστεως και τίποτα άλλο!

Ύστερα απ' αυτά και μύρια άλλα τέτοια λάθη και αντιφάσεις εντός της *Καινής Διαθήκης* και όλα τα στοιχεία που έχουν εκθέσει εκατοντάδες αμερόληπτοι συγγραφείς και ερευνητές τί Ιστορική βασιμότητα μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτό το βιβλίο; Απολύτως καμίαν! Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο δεν υπάρχει και καμία συνέπεια μεταξύ των επί μέρους θεμάτων και δογμάτων της χριστιανικής θρησκείας!

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ *ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ*

#	ΘΑΥΜΑΤΑ	ΜΑΤΘ.	ΜΑΡΚ.	ΛΟΥΚ.	ΙΩΑΝ.
1	Ένας Λεπρός	8: 1-4	1: 40-45	5: 12-16	ΟΧΙ
2	Το Θαύμα εν Κανά	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	2: 1-12
3	Ο Δούλος του Εκατοντάρχου	8: 5-13	ΟΧΙ	7: 1-10	ΟΧΙ
4	Ο Υιός του Βασιλικού	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	4: 43-54
5	Η Πενθερά του Πέτρου	8: 14-17	1: 29-39	4: 38-44	ΟΧΙ
6	Οι δύο Δαιμονιζόμενοι των Γεργεσηνών	8: 28-34	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ
7	Ο ένας Δαιμονιζόμενος των Γεργεσηνών ή Γερασηνών ή Γαδαρηνών (αναλόγως την έκδοση που κρατάτε)	ΟΧΙ	5: 1-20	8: 26-39	ΟΧΙ
8	Ο Παραλυτικός	9: 2-8	2: 1-12	5: 18-25	ΟΧΙ
9	Ο Παράλυτος στην Κολυμβήθρα της Βηθεσδά	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	5: 1-18
10	Η Αιμορροούσα	9: 20-22	9: 21-43	8: 43-48	ΟΧΙ
11	Οι δύο Τυφλοί	9: 27-31	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ
12	Ο εκ γενετής Τυφλός	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	9: 1-41
13	Ο Κωφός Δαιμονιζόμενος	9: 32-34	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ
14	Ο Δαιμονιζόμενος της Καπερναούμ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	4: 31-37	ΟΧΙ
15	Ο Άνθρωπος με το Ξηρό Χέρι	12: 9-14	3: 1-6	6: 6-11	ΟΧΙ
16	Ένας Κωφός Δαιμονιζόμενος	ΟΧΙ	ΟΧΙ	11: 14-16	ΟΧΙ
17	Η Κόρη της Χαναναίας	15: 21-28	7: 24-30	ΟΧΙ	ΟΧΙ
18	Ο Σεληνιαζόμενος Νέος	17: 14-21	9: 14-29	9: 37-42	ΟΧΙ
19	Οι δύο Τυφλοί της Ιεριχούς	20: 29-34	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ
20	Ο ένας Τυφλός της Ιεριχούς	ΟΧΙ	ΟΧΙ	18: 35-43	ΟΧΙ
21	Ο τυφλός Βαρ Τιμαίος της Ιεριχούς	ΟΧΙ	10: 46-52	ΟΧΙ	ΟΧΙ
22	Ο Κωφός Μογίλαλος	ΟΧΙ	7: 31-37	ΟΧΙ	ΟΧΙ
23	Ο Δαιμονιζόμενος της Συναγωγής	ΟΧΙ	1: 21-28	4: 31-37	ΟΧΙ
24	Ο Τυφλός Της Βηθσαϊδά (με δύο	ΟΧΙ	8: 22-26	ΟΧΙ	ΟΧΙ

	προσπάθειες)				
25	Η Ανάσταση του Υιού της Χήρας της Ναΐν	ΟΧΙ	ΟΧΙ	11: 1-44	ΟΧΙ
26	Η Κυφή	ΟΧΙ	ΟΧΙ	13: 10-17	ΟΧΙ
27	Ο Υδρωπικός	ΟΧΙ	ΟΧΙ	14: 1-6	ΟΧΙ
28	Οι Δέκα Λεπροί	ΟΧΙ	ΟΧΙ	17: 11-19	ΟΧΙ
29	Η Γαλήνευση της Τρικυμίας	8: 23-27	4: 35-41	8: 22-25	ΟΧΙ
30	Ο Ιησούς βαδίζει επί των Υδάτων	14: 22-33	6: 45-56	ΟΧΙ	6: 15-21
31	Ο Χορτασμός 5000 Ανθρώπων	14: 13-21	6: 30-44	9: 10-17	6: 1-14
32	Ο Χορτασμός 4000 Ανθρώπων	15: 32-39	8: 1-10	ΟΧΙ	ΟΧΙ
33	Το Νόμισμα σε στόμα Ιχθύος	17: 24-27	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ
34	Θαυμαστή Αλιεία	ΟΧΙ	ΟΧΙ	5: 1-11	ΟΧΙ
35	Άλλη μια θαυμαστή Αλιεία	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	21: 1-12
36	Η Άκαρπη Συκιά	21: 18-22	5: 12-14	ΟΧΙ	ΟΧΙ
37	Η Ανάσταση της Θυγατρός τού Ιαείρου	9: 18-26	5: 21-43	8: 40-56	ΟΧΙ
38	Αποκαλύψεις στην Σαμαρείτιδα	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	4: 1-38
39	Η Ανάσταση του Λαζάρου	ΟΧΙ	ΟΧΙ	ΟΧΙ	11: 1-47
40	Το αυτί του δούλου (Μάλχου) του Αρχιερέως	ΟΧΙ	ΟΧΙ	22: 47-53	ΟΧΙ

Διδακτική Βιβλική Παροιμία

«Άκακος πιστεύει παντί λόγω, πανούργος δέ έρχεται εις μετάνειαν».

Παροιμίαι, 14: 15, της *Παλαιάς Διαθήκης*.

1. Μετάφραση και ερμηνεία υπό του καθηγητού θεολόγου Ι. Θ. Κολιτσάρα:

«Ο απονήρευτος και αφελής άνθρωπος δίδει εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον, **τον οποίον θα ακούση. Ο έξυπνος όμως και συνετός, και αν προς στιγμήν πιστεύση όλα όσα ακούση, τα επανεξετάζει· και αν δεν τα εύρη ορθά, αλλάσσει γνώμην.»**

2. Μετάφραση και ερμηνεία υπό του θεολόγου Η. Γ. Παπαδημητρίου:

«Ο αφελής και εύπιστος άνθρωπος δίδει εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον που θα ακούση, ενώ ο έξυπνος, και εάν ακόμη επίστευσε προς στιγμήν τα όσα του είπαν, όταν ερευνήση και δεν εύρη τούτα ορθά, μεταβάλλει γνώμην.»

3. Μετάφραση της *Μασόρας* εκ του Αγγλικού:

«Ένας ανόητος πιστεύει τα πάντα, αλλά ένας έξυπνος άνθρωπος τα αντιλαμβάνεται κατά τον σωστό τρόπο.»

4. Άλλη λακωνική νοηματική απόδοση:

«Ο απλοϊκός πιστεύει κάθε λέξη, αλλ' ο συνετός σκέπτεται καλά το κάθε του βήμα».

Μακάρι να εφάρμοζαν αυτή την παροιμία οι διάφοροι χριστιανοί
και άπαντες ανεξαιρέτως!

Μερικά κορυφαία σημεία που αποδεικνύουν ότι είσαι: «Τυφλά Φανατικός Χριστιανός.»

1. **Με λύσσα αρνείσαι την ύπαρξη χιλιάδων άλλων θεών που διάφορες άλλες θρησκείες επικαλούνται, αλλά εκμαίνεσσαι όταν κάποιος αρνείται την ύπαρξη του δικού σου Εβραιοχριστιανικού θεού, ονόματι Ιαχωβάς ή Γιαχβέχ.**

2. **Αισθάνεσαι να σε βρίζουν και να σου αφαιρούν την ανθρώπινη υπόσταση όταν οι επιστήμονες βάσει χιλιάδων στοιχείων, επιστημονικών μεθόδων και επαγωγικών συλλογισμών παρέχουν επιστημονικές θεωρίες που υποστηρίζουν το συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος είναι προϊόν εξελίξεως άλλων κατωτέρων μορφών ζωής, αλλά δεν έχεις κανένα πρόβλημα να πιστεύεις τη βιβλική απαίτηση ότι δημιουργήθηκες ακριβώς με τη σημερινή σου μορφή, νοητική ικανότητα και λόγο από λάσπη χώματος.**

3. **Γελάς και οργίζεσαι κατά των πολυθεϊστών και παγανιστών επειδή πιστεύουν σε πολλούς θεούς, αλλά δεν έχεις κανένα πρόβλημα που εσύ πιστεύεις σε τριαδικό θεό!**

4. **Συναινείς και ακόμα χαίρεσαι όταν κάποιος (δικαιολογημένα) καταγγέλλει τις θηριωδίες που διέπραξε ο «Αλλάχ» ή άλλοι θεοί, αλλά δεν ερυθριάζεις ούτε καν αισθάνεσαι την παραμικρή ενοχή και αποστροφή όταν ακούς ότι ο θεός σου, ο Εβραϊκός Ιαχωβάς ή Γιαχβέχ, κατάσφαξε όλα τα μωρά της Αιγύπτου στο βιβλίο της Εξόδου και διέταξε τον αφανισμό πολλών εθνών καθ' ολοκληρίαν, κλπ., καθώς αναφέρεται σε μια δωδεκάδα και βάλε βιβλίων της θεόπνευστης Παλαιάς Διαθήκης, συμπεριλαμβανομένων αθώων γυναικών, παιδιών και ζώων μαζί με ολοκληρωτικές καταστροφές δένδρων, αμπελιών, σπιτιών και όλων των αψύχων υπαρχόντων. Ακόμα η διάδοση του Χριστιανισμού σου μέχρι σήμερα εκόστισε τη ζωή τουλάχιστο 200.000.000 αθώων ανθρωπίνων υπάρξεων.**

5. **Γελάς με άλλες θρησκείες, π.χ. τον Ινδουισμό που θεοποιεί ανθρώπους, την Αρχαία Ελληνική θρησκεία όπου οι θεοί κοιμόνταν με γυναίκες, κλπ., αλλά δεν έχεις κανένα πρόβλημα να πιστεύεις ότι το τρίτο πρόσωπο του τριαδικού θεού σου, το άγιο πνεύμα, γκάστρωσε τη έφηβη Εβραιοπούλα παρθένα Μηριάμ που ήταν ήδη αρραβωνιασμένη με κάποιον άλλο, και η οποία γέννησε τον θεάνθρωπο που εφονεύθη, επανήλθε στη ζωή και μετά ανέβηκε στον ουρανό, όπως και ο Κρισνάς.**

6. **Προσπαθείς με κάθε τρόπο μήπως βρεις κανένα σφάλμα στους επιστημονικούς υπολογισμούς της ηλικίας της Γης (γύρω στα 4.55 δισεκατομμύρια έτη), αλλά δεν βρίσκεις τίποτα το εσφαλμένο στις χριστιανικές χρονολογίες (6000 χρόνια μόνο) που πιστεύεις, και τις οποίες σου παρέδωσαν κάτι ημιάγριοι της ερήμου που κοιμόνταν σε σκηνές κατά την εποχή του χαλκού και οι οποίοι είκασαν ότι η ηλικία της Γης είναι ίση με την χρονική διάρκεια μονάχα ολίγων ανθρωπίνων γενεών.**

7. **Πιστεύεις ότι ολόκληροι πληθυσμοί του πλανήτη τωρινοί και περασμένοι, με εξαίρεση αυτών που πιστεύουν τα ίδια με σένα, αλλά και πάλι βγάζοντας έξω τους πιστούς των άλλων χριστιανικών αιρέσεων, θα περάσουν την αιωνιότητα καταδικασμένοι στα ατελείωτα βασανιστήρια της κόλασης. Παρ' όλα ταύτα θεωρείς τη θρησκεία σου ανεκτική και θρησκεία της αγάπης και της δικαιοσύνης.**

8. **Ενώ οι σύγχρονες επιστήμες όπως, ιστορία, γεωλογία, βιολογία, φυσική κλπ. αποτυγχάνουν να σε πείσουν για το αντίθετο, μερικοί ηλίθιοι που κυλιούνται στο πάτωμα και μιλούν με γλωσσολαλιές και τόσοι άλλοι αδαείς που βάζουν στο μυαλό σου αστήρικτες ιδέες και φόβους παρέχουν όλη την απόδειξη που χρειάζεσαι για να πεισθείς περί της αληθείας του Χριστιανισμού.**

9. **Δέχεσαι το 0.01% ως «υψηλό ποσοστό επιτυχίας» για το ότι οι προσευχές που κάνεις προς τον θεό σου βρίσκουν θεϊκή ανταπόδοση. Δηλαδή θεωρείς αυτό το ποσοστό σαν απόδειξη του ότι οι προσευχές εισακούονται από τον θεό σου, ο οποίος σου παρέχει όλα όσα του ζητάς. Αλλά το υπόλοιπο συντριπτικό ποσοστό της αποτυχίας, δηλαδή το 99.99%, το ερμηνεύεις απλώς ως το θέλημα του καλού θεού σου, ο οποίος παρ' όλα ταύτα εισακούει όλες τις θεμιτές παρακλήσεις.**

10. **Στην πραγματικότητα γνωρίζεις πολύ λιγότερα από όσα γνωρίζουν οι περισσότεροι αθεϊστές, αγνωστικιστές, σκεπτικιστές, κ.ά. για τη Βίβλο, το χριστιανικό δόγμα και κατήχηση, την χριστιανική Εβραϊκή και εκκλησιαστική ιστορία και συνήθως ζεις αντίθετα από τα διδάγματα της χριστιανικής αίρεσης στην οποίαν ανήκεις, αλλά εξακολουθείς με πείσμα να ονομάζεις τον εαυτό σου Χριστιανό.**

11. **Επιθυμείς όταν σε βολεύει να επικαλείσαι λογική και συνέπεια, ενώ για να δικαιολογήσεις τις χιλιάδες αντιφάσεις, λάθη, παράλογα πράγματα, ανοησίες, ασυνέπειες κλπ. της θρησκείας σου καταφεύγεις σε κάθε παραλογισμό και σε κάθε μπαλαμούτι εκ των υστέρων μαγειρεμένο. Δεν είναι δυνατό με λογική και συνέπεια να δικαιολογείς τα αδικαιολόγητα. Αυτό επιτυγχάνεται μόνο με σχιζοφρένεια.**

12. **Μιλάς για θεό δικαιοσύνης όταν αυτός ο θεός ξεχωρίζει εκλεκτό λαό, ο οποίος με την βοήθεια του θεού αυτού θα εξαφανίσει τουλάχιστον επτά άλλα έθνη και ποιος ξέρει ακόμα πόσα, τα οποία δεν του έφταιξαν σε τίποτα απολύτως και αποκαλείς αυτές τις θηριωδίες μέρος του θείου σχεδίου του. Ακόμα αυτός ο θεός σου είναι τόσο δίκαιος και γεμάτος αγάπη ώστε θα καταδικάζει σε αιώνια τιμωρία όλους όσους δεν τον γνώρισαν ή δεν μπορούν να τον πιστέψουν.**

13. **Έχεις ως αυθαίρετο αξίωμα τη θρησκευτική πίστη στη θρησκεία σου και στην βολική ερμηνεία που της δίνεις εσύ αυθαιρέτως και μάλιστα όταν όλα αυτά προηγούνται κάθε ενδελεχούς μελέτης, κρίσεως και γνώσεως.**

14. **Βαπτίστηκες ή έγινες Χριστιανός είτε σε πολύ μικρή ηλικία, ώστε να μην σου δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσεις τι εστί Χριστιανισμός, είτε προσηλυτίστηκες σε μεγαλύτερη ηλικία αλλά προτού μελετήσεις επαρκώς και αποφασίσεις αν συμφω-**

νείς για να τον δεχθείς ως θρησκεία σου. Μετά δε ταύτα, ούτε που σε νοιάζει για να ανακαλύψεις περί τίνος πρόκειται και να δεις αν τελικά συμφωνείς μαζί του.

15. Αποκαλείς θαύμα το ότι κάποιος έτυχε να σωθεί μέσα στα ερείπια και τις οδυνηρές συνθήκες ενός θανατηφόρου σεισμού. Αλλά για τις 30 000 που σκοτώθηκαν επιμένεις πως ήταν θέλημα του Θεού σου. (Έχομε πλείστα όσα ανάλογα τέτοια παραδείγματα με τσουνάμια, ναυάγια, πυρκαγιές, πολέμους, επιδημίες, πανώλεις, τροχαία, κλπ.).

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ «ΕΛΛΗΝΟ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ»
ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΚΑΘΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟ

Στους νόμους της ακμής των Ρωμαιο-χριστιανικών χρόνων (4ου & 5ου αιώνος μ.Χ.) διαβάζομε, για τον βίαιο εκχριστιανισμό των Ελλήνων και την υποχρεωτική "σωτηρία" τους. Ουσιαστικά πρόκειται για την νομοθετημένη εξόντωση του Ελληνισμού. Ιδού ολίγοι μόνο νόμοι για να βεβαιωθείτε:

«Διατάσομε, όλα τα ιερά και οι ναοί (των Ελλήνων) **όσα βρίσκονται ακόμα άθικτα, να καταστραφούν με διαταγή των τοπικών αρχών και να εξαγνιστούν με την ύψωση του σημείου της χριστιανικής θρησκείας**... **αν με επαρκείς αποδείξεις ενώπιον ικανού δικαστή, εμφανιστεί κάποιος που έχει παραβλέψει αυτό τον νόμο, θα τιμωρηθεί με την ποινή του θανάτου».**
Αυτοκράτορες: Θεοδόσιος και Βαλεντινιανός προς Ισίδωρον Έπαρχο Πραιτωρίου.14/ Νοέμβριου 435.

«Να κλείσουν όλοι οι ναοί σε όλες τις πόλεις και σε όλους τους τόπους της οικουμένης... **Αν κάποιος με οποιαδήποτε δύναμη παραβεί** (αυτό τον νόμο) **θα τιμωρηθεί με αποκεφαλισμό».**
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10 Αυτοκράτωρ Κωνστάντιος Α΄ Πρός Ταύρον Έπαρχο του Πραιτορίου. Δεκέμβριος του 354 μ. Χ.

«Τέτοιου είδους πράξεις (οτιδήποτε μη χριστιανικό χαρακτηριζόταν ειδωλολατρία) **αν εξακολουθούν να συμβαίνουν** (ή καταγγελθεί ότι συμβαίνουν!) **ακόμα και σε κάποιο λιβάδι ή σπίτι, το λιβάδι ή το σπίτι αυτό θα προσαρτηθεί στο ταμείο των ιερότατων ανδρών**... (δηλαδή των ιερέων της χριστιανικής εκκλησίας) **ενώ ο ιδιοκτήτης τους που έδωσε την συγκατάθεσή του να μιανθεί ο τόπος, θα αποπεμφθεί από το** (οποιοδήποτε) **αξίωμά του, θα χάσει την περιουσία του και αφού υποστεί σωματικό βασανισμό με μεταλλικά όργανα θα οδηγηθεί σε διαρκή εξορία.».**
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10.8. Αυτοκράτορες Λέων και Ανθέμιος προς Διόσκωρον Έπαρχο του Πραιτωρίου. Εξεδόθη το 472; μ. Χ.

«Διατάζομε τους άρχοντές μας, αλλά και όσους διδάσκονται από τους θεοφιλεστάτους επισκόπους, να αναζητούν σύμφωνα με τον νόμο όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της Ελληνικής θρησκείας, έτσι ώστε να μην συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται... **Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη** (περιουσίες) **ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού**... **όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία** (διατάζομε) **να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι** (χριστιανοί) **βασιλείς είχαν απειλήσει να τιμωρήσουν την Ελληνική πλάνη, με τις οποίες** (τιμωρίες!) **προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη.».**
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10.9 επίσης (Β1,1,19) και ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΑ 6,3.

«Επειδή μερικοί συνελήφθησαν (αν και αξιώθηκαν το χριστιανικό βάπτισμα) **διακατεχόμενοι από την πλάνη των ανόσιων μυσαρών Ελλήνων, να διαπράττουν εκείνα που δικαιολογημένα εξοργίζουν τον φιλάνθρωπο** (βιβλικό) **θεό** (μας)... **Αυτοί θα υποβληθούν στην αντίστοιχη τιμωρία και μάλιστα με πνεύμα επιείκειας**...(!) **αν επιμείνουν στην πλάνη των Ελλήνων, θα υποβληθούν στην έσχατη των ποινών. Αν δεν έχουν αξιωθεί ακόμα το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να παρουσιαστούν στις ιερότατες εκκλησίες μας, μαζί με τις συζύγους και τα παιδιά τους και μαζί με όλους του οίκου τους, για να διδαχθούν την αληθινή πίστη των Χριστιανών. Αφού διδαχθούν και αποβάλουν την πλάνη που τους διακατείχε προηγουμένως, θα πρέπει να ζητήσουν το σωτήριο βάπτισμα. Διαφορετικά ας γνωρίζουν ότι αν παραμελήσουν να το κάνουν** (να ζητήσουν δηλαδή μόνοι τους το σωτήριο βάπτισμα!) **δεν θα έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες περιουσίας, ούτε κινητής, ούτε ακίνητης. ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ και θα εγκαταλειφθούν στην ένδεια και όλες τις περιπτώσεις ασέβειας υπέρ της Ελληνικής θρησκείας, έτσι ώστε να μην συμβαίνουν, αλλά και αν συμβαίνουν, να τιμωρούνται**... **Κανείς να μην έχει το δικαίωμα να κληροδοτεί με διαθήκη** (περιουσίες) **ή να χαρίζει με δωρεά οτιδήποτε, σε πρόσωπα ή τόπους που έχουν επισημανθεί ότι διαπράττουν την ασέβεια του Ελληνισμού**... **όσα δίδονται ή κληροδοτούνται μ' αυτόν τον τρόπο θα αφαιρούνται. Με την παρούσα ευσεβή νομοθεσία** (διατάζομε) **να διατηρηθούν σε ισχύ όλες οι τιμωρίες με τις οποίες οι προηγούμενοι** (χριστιανοί) **βασιλείς είχαν απειλήσει να τιμωρήσουν την Ελληνική πλάνη, με τις οποίες** (τιμωρίες!) **προσπαθούσαν να διασφαλίσουν την ορθόδοξη πίστη.».**
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΕΙΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ 1.10.9 επίσης (Β1,1,19) και ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΑ 6,3.

«Επειδή μερικοί συνελήφθησαν (αν και αξιώθηκαν το χριστιανικό βάπτισμα) **διακατεχόμενοι από την πλάνη των ανόσιων μυσαρών Ελλήνων, να διαπράττουν εκείνα που δικαιολογημένα εξοργίζουν τον φιλάνθρωπο** (βιβλικό) **θεό** (μας)... **Αυτοί θα υποβληθούν στην αντίστοιχη τιμωρία και μάλιστα με πνεύμα επιείκειας**...(!) **αν επιμείνουν στην πλάνη των Ελλήνων, θα υποβληθούν στην έσχατη των ποινών. Αν δεν έχουν αξιωθεί ακόμα το σεβαστό βάπτισμα, θα πρέπει να παρουσιαστούν στις ιερότατες εκκλησίες μας, μαζί με τις συζύγους και τα παιδιά τους και μαζί με όλους του οίκου τους, για να διδαχθούν την αληθινή πίστη των Χριστιανών. Αφού διδαχθούν και αποβάλουν την πλάνη που τους διακατείχε προηγουμένως, θα πρέπει να ζητήσουν το σωτήριο βάπτισμα. Διαφορετικά ας γνωρίζουν ότι αν παραμελήσουν να το κάνουν** (να ζητήσουν δηλαδή μόνοι τους το σωτήριο βάπτισμα!) **δεν θα έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα, ούτε θα τους επιτραπεί να είναι ιδιοκτήτες περιουσίας, ούτε κινητής, ούτε ακίνητης. ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ και θα εγκαταλειφθούν στην ένδεια και** κατασχέσεις περιουσιών, το κλείσιμο σχολών, τις αφαιρέσεις προνομίων, τον εξευτελισμό της υποχρεωτικής κατήχησης, τον βασανισμό και την νόμιμη θανάτωση κάθε υποστηρικτή τους, αλλά και τον μεγαλοφυή αποκλεισμό κάθε προσχηματικής προσχώρησης, για τους κυνηγημένους σαν τους χειρότερους εγκληματίες Έλληνες, ο εκχριστιανισμός, φαινόταν ύστατη πράξη επιβίωσης και μοναδική επιλογή σωφροσύνης.

Έτσι... εκχριστιανίσθηκε ο "Ελληνισμός"!

«(Ο Μέγας Κωνσταντίνος) τα ιερά και πάντας τους ναούς των Ελλήνων κατέστρεψε…

[...] Τους δε ναούς των Ελλήνων, πάντας κατέστρεψε έως εδάφους ο αυτός Θεοδόσιος βασιλεύς… Πολλά δε ιερά (των Ελλήνων) εποιήσεν (χριστιανικές) εκκλησίας και ηυξήθην τα των χριστιανών πλέον επί της βασιλείας αυτού… Τον δε ναό της Αρτέμιδος εποίησεν ταβλοπαρόχιον τοις κιττίζουσιν … τον δεν της Αφροδίτης ναόν εποίησεν καρουχαρείον του επάρχου των πραιτωρίων, κτίσας πέριξ οσπήτια και κελεύσας δωρεάν μένειν εν αυτοίς τα πάνυ πενιχράς πόρνας…

[...] Διωγμός γέγονεν Ελλήνων μέγας, και πολλοί εδημεύθησαν … και εκ τούτου πολύς φόβος γέγονεν. Εθέσπισε δε ο αυτός βασιλεύς **(Ιουστινιανός)** ***ώστε μη πολιτεύεσθαι τους ελληνίζοντας, τους δε των άλλων αιρέσεων όντας αφανείς γενέσθαι της Ρωμαϊκής πολιτείας, προθεσμίαν τριών μηνών λαβόντας εις το γενέσθαι αυτούς κοινωνούς της ορθοδόξου πίστεως… Επί δε της υπατείας τού αυτού Δεκίου, ο αυτός βασιλεύς θεσπίσας πρόσταξιν έπεμψεν εν Αθήναις, κελεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν μήτε νόμιμα εξηγείσθαι… Συσχεθέντες Έλληνες περιεβωμίσθησαν και τα βιβλία αυτών κατεκαύθη … και εικόνες των μυσερών θεών αυτών και αγάλματα».***

Ιωάννης Μαλάλας («Χρονογραφία», Λόγος 13ος & 18ος)

ΑΥΤΗ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΥΠΗΡΞΕ Η ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ ΑΦΑΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΙΟ-ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΔΟΤΗ ΚΑΙ ΑΝΑΝΤΙΡΡΗΤΑ ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ!
Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΕΙ ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ, ΥΠΟΧΡΕΩΘΗΚΕ ΝΑ ΘΥΣΙΑΣΕΙ ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΟ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΤΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ... ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥ!!!

Πολλά από τα παραπάνω αποσπάσματα δημοσιεύτηκαν σε ανοικτή επιστολή από τον ευρενητή Μιχάλη Καλόπουλο, και είναι παρμένα από το βιβλίο: «***Η αντιπαγανιστική νομοθεσία της ύστερης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μέσα απ' τους κώδικες***», το οποίο περιέχει πολλούς περισσότερους νόμους, Εκδόσεις ΚΑΤΑΡΤΙ. Τηλεφωνική Παραγγελία /210/ 3604793 & 3601271.

Το βιβλίο που περιέχει τα πάντα (και την τελευταία λέξη) επ' αυτών των απανθρώπων νόμων κλπ. είναι το αμερικανικό βιβλίο της καθηγήτριας της Ιστορίας:
Maude Aline Huttmann, «*The Establishment of Christianity and the Proscription of Paganism*», Columbia University, New York 1914.

ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΔΕΙΓΜΑ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑΣ, ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΒΛΑΚΕΙΑΣ ΜΕΡΙΚΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ: ΠΟΣΟ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΗΤΑΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;
ΙΔΟΥ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟ 0.001%:

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ:
Αρχιεπίσκοπος Καισαρείας, ο «Αϊ Βασίλης» μας!
«Είναι εχθροί οι Έλληνες, **διότι διασκεδάζουν καταβροχθίζοντας με ορθάνοιχτο στόμα τον "Ισραήλ"**. **Στόμα δε λέγει εδώ ο προφήτης** (βλ. Ησαΐας Θ΄: 11) **την σοφιστική του λόγου δύναμη, η οποία τα πάντα χρησιμοποίησε για να παραπλανήσει τους εν απλότητι πιστευσάντων».**
Βασίλειος Καισαρείας ΕΙΣ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΗΣΑΪΑΝ 9.230.8.

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: Αρχιεπίσκοπος Καισαρείας:
«Προσταγή, (!!!) **μη δειλιάζετε από των Ελληνικών πιθανολογημάτων... τα οποία είναι σκέτα ξύλα, μάλλον δε δάδες που απώλεσαν και του δαυλού την ζωντάνια και του ξύλου την ισχύ**, **μη έχοντας δε ούτε και του πυρός την φωτεινότητα**, **αλλά σαν δάδες καπνίζουσες καταμελανώνουν και σπιλώνουν όσους τα πιάνουν και φέρνουν δάκρυα στα μάτια όσων τα πλησιάζουν**. **Έτσι και** (των Ελλήνων) **η ψευδώνυμος γνώση σε όσους την χρησιμοποιούν».**
Βασίλειος ο Μέγας, 330-379 μ. Χ. (ο γνωστός μας και ως Αϊ-Βασίλης) ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΗΣΑΪΑΝ ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 7.196.3.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως:
«Αν στα ενδότερα (των Ελληνικών σκέψεων) **κοιτάξεις, θα δεις**, **τέφρα και σκόνη και υγιές ουδέν**, **αλλά τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών**, (των Ελλήνων φιλοσόφων!) **τα πάντα δε γεμάτα ακαθαρσίες και ιχώρ**, (έμπυο!) **και πάντα τα δόγματα τους βρίθουν σκωλήκων... Αυτά γέννησαν και αύξησαν οι Έλληνες**, **από των φιλοσόφων λαβόντες... Ημείς δε ου παραιτούμεθα της κατ' αυτών μάχης».**
Ι. Χρυσόστομος (344-407 μ.Χ.) ΕΙΣ ΑΓΙΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ (ΟΜΙΛΙΑ **ΞΣ**΄ 59.369.12 -370.11).

Ο ΦΙΛΟΒΑΡΒΑΡΙΚΟΣ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ **Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**:
«Όσο πιο βάρβαρο ένα έθνος φαίνεται και της Ελληνικής απέχει παιδείας, **τόσο λαμπρότερα φαίνονται τα ημέτερα... Ούτος ο** (πιστός) **βάρβαρος, την οικουμένη ολάκερη κατέλαβε... και ενώ πάντα τα των Ελλήνων σβήνουν και αφανίζονται, τούτου** (του πιστού βάρβαρου) **καθ' έκαστη λαμπρότερα γίνονται»**
Ι. Χρυσόστομος ΕΙΣ ΙΩΑΝΝΗΝ 59.31.33.

Ο **Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ** ΜΕ ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΣΕΡΑΠΕΙΟΥ:

«Τι λοιπόν, **άγιος έσται ο ναός του Σεράπιδος διά τα βιβλία; Μη γένοιτο!... αλλά δαίμονες οικούσι τον τόπον... μάλλον δε και αυτών** (των Ελλήνων) **όντων δαιμόνων... και παρ' αυτών βωμός στέκει απάτης αόρατος εις τον οποίον ψυχάς ανθρώπων θυσιάζουσι**... **κατάλαβε λοιπόν και φανέρωσε** (δι-έδωσε!) **ότι δαίμονες κατοικούν εκεί».**

Ι. Χρυσόστομος ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΩΝ 48.851.38 έως 852.35 Δαίμονες ήταν λοιπόν κατά τον "σοφό" ιεράρχη τα βιβλία της Αλεξανδρινής βιβλιοθήκης και ψυχοθυσιαστήρια οι βιβλιοθήκες των Ελλήνων!!!

Ο **ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ** ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΕ ΤΕΛΙΚΑ ΤΟ 391 Μ. Χ. ΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΣΕΡΑΠΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ:

«Στην Αλεξάνδρεια πάντα τα οικοδομήματα του Σεραπείου όπως στους ποιητικούς μύθους των Γιγάντων έγιναν... **Θεοδοσίου δε βασιλεύοντος και** (πατριάρχου) **Θεοφίλου** (της επιθέσεως) **πρωτοστατούντος... του Σεραπείου τα αναθήματα κατελυμαίνοντο**. **Τους δε ανδριάντες και τα αναθήματα τόσο "γενναία" εμάχοντο, ώστε όχι μόνο "νικούσαν"**, **αλλά και έκλεπτον... του δε Σεράπειου μόνο το έδαφος δεν απέσπασαν και αυτό διά το βάρος των λί-θων**, **αυτοί δε** (οι θεμέλιοι λίθοι) **ήσαν αμετακίνητοι**. **Οι πολεμικότατοι δε αυτοί φιλοχρήματοι "γενναίοι"... την ασέβεια αυτή εις έπαινον αυτών των ιδίων καταλόγιζαν**. **Έπειτα εισέβαλαν οι καλούμενοι μοναχοί**, **άνθρωποι** (μόνο) **κατά το είδος**, **ο δε βίος αυτών συώδης** (γουρουνώδης!) **και εμφανώς πάσχοντες**, **μύρια έκαμον κακά και ανείπωτα**, **αλλά αυτά ευσέβειαν ενόμι-ζαν... τότε πας άνθρωπος μέλαιναν** (μελανή) **φορών εσθήτα** (ράσα) **τυραννι-κήν είχεν εξουσίαν και δημοσίως να ασχημονεί ημπορούσε**. **Σε τόση "αρετή" άλλαξε** (η νέα θρησκεία) **τον άνθρωπο».**

Ευνάπιος (346-414 μ.Χ.) ΒΙΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ 6.11.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ (265-340 μ. Χ.)

«Τον πτωχόν και πένητα λαόν σήκωσες από... **της κοπριάς των Ελληνικών μυσαγμάτων** (βδελυγμάτων) **και κάθισες αυτόν μετά των αρχόντων του Ισραήλ**, **τον όντως λαόν αυτού».**

Ευσέβιος ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΡΟΠΑΡΑΡΑΣΚΕΥΗ / ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΨΑΛΜΟΥΣ / ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ. ΡΙΒ΄ (23.1352. 34).

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟΙ ΥΠΟΤΙΤΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ **ΕΥΣΕΒΙΟΥ**:

***Πράξη σωφροσύνης είναι η εγκατάλειψη της Ελληνικής πλάνης**.

***Εγκαταλείψτε όσα οι Έλληνες φυσικοί φιλόσοφοι περί αρχών εισηγήθηκαν»**

***Μαγγανείες μετέρχονται** (οι Έλληνες!!!) **και μ' αυτές εξαναγκάζουν την ανθρώπινη γνώμη**.

***Τα αγάλματα τους μαγικά κατασκευάζουν** (οι Έλληνες!!!) **και στην μαγεία προτρέπουν**.

***Περί των αρχαιότερων Εβραίων και γιατί τας γραφάς αυτών, από των Ελληνικών λόγων προτιμήσαμε**.

***Τα πάντα παρά βαρβάρων οι Έλληνες ωφελήθηκαν**.

***Περί του ότι οι Έλληνες είναι κλέπτες** (ιδεών!).
***Γιατί μετά από λογική κρίση και σώφρονα λογισμό την ιστορία των Εβραίων παραδεχθήκαμε**».
Βλ. **Ευσέβιος** «Κλείς Πατρολογίας». Δωροθέου Σχολαρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. ΜΟΝΑΧΟΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ:
«Εγώ δε την παρ' Ελλήνων παιδείαν φληναφίαν (μωρολογία) **κακού δαίμονος και χαλεπωτάτη** (θλιβερότατη) **υπόθεσιν είναι λέγω.».**
Γ. Μοναχός ο Χρονογράφος, Κ΄ ΠΕΡΙ ΘΑΡΡΑ.

Ο **Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ** ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ
«Κανείς δεν πρέπει στα παιδιά του, να καλεί τα ονόματα των (Ελλήνων) **προγόνων, του πατέρα, της μητέρας, του παππού και του προπάππου**, **αλλά** (μόνο) **αυτά των δικαίων**, **των μαρτύρων των επισκόπων των αποστόλων...».**
«*Μηδείς τοίνυν εις τα των προγόνων σπευδέτω καλείν ονόματα τα παιδία, του πατρός και της μητρός και του πάππου και του επιπάππου, αλλά εις τα των δικαίων, των μαρτύρων, των επισκόπων, των αποστόλων...*». ΠΕΡΙ ΚΕΝΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΑΝΑΤΡΕΦΕΙΝ ΤΑ ΤΕΚΝΑ (690) 641.65.

Ο **Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**
ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΕ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ:
«Ο δε μέγας Ιωάννης (ο Χρυσόστομος) **ασκητάς πυρπολούμενους από ζήλον θεού** (φανατισμένους καλόγερους) **συνέλεξε**, **με βασιλικούς δε νόμους αυτούς οπλίσας, κατά των ειδωλικών** (ελληνικών) **έπεμψε τεμενών**, **τα δε χρήματα για τους κατεδαφιστές και τους βοηθούς, δεν έλαβε απ' τα βασιλικά ταμεία** (!) **αλλά από πλούσιες γυναίκες που φιλοτίμως να παρέχουν κατέπειθε**, **ώστε με την λαμπρή τους πίστη να κερδίσουν την ευλογία**. **Έτσι με τον τρόπο αυτόν τους υπολειπόμενους Σηκούς** (ελληνικούς ναούς) **με τούτον τον τρόπον εκ βάθρων ανέσπασεν.».**
Θεοδωρήτου ΕΚ. ΙΣΤΟΡΙΑ, ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΑΜΑΣΟΥ (Τ.5 329/8-330/8).
ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥΣ ΠΕΡΙ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ, Ο ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΧΡΕΩΝΕΤΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΟΝ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΗΝ ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ. Ο "ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ", Ο ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ΥΠΗΡΞΕ ΕΠΙ ΑΙΩΝΕΣ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΦΟΒΕΡΟΤΕΡΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΕΙΣΕΤΙ ΠΑΣΧΩΝ...!

ΑΛΛΑ ΔΥΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΟΥ **Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**:
«**Αφανίσαμε από προσώπου γης κάθε ίχνος παιδείας, τέχνης και φιλοσοφίας του αρχαίου κόσμου.**»
«**Η γυνή άπαξ ωμίλησε, το παν κατέστρεψε**.»
Χιλιάδες τέτοια χωρία υπάρχουν στον **Χρυσόστομο** και τους άλλους «**θεοφόρους**» **πατέρες**.

ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ:
Πατριάρχης της Αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως

«Χαίρε στρατιώτα Χριστού καί τής αυτού δόξης υπέρδικε, χαίρετε ώ μακάριαι χείρες **τούς γούν δυσσεβείς καί αλάστορας Ελληνιστάς καί πυρί καί σιδήρω καί ύδατι καί πάσι τρόποις αξαγαγατέτης παρούσης ζωής ράβδιζε, είργε, είτα γλώσσαν αφαίρει, είτα χείραν απότεμνε, καί άν ούτω μένει κακός, θαλάττης πέμπε βυθώ.**»

***- Πατριάρχης* ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ *(15ος Αιώνας)*:**
«Έλλην ών τήν φωνήν, ουκ άν ποτε φαίην Έλλην είναι, διά τό μή φρονείν ως εφρόνουν ποτέ οι Έλληνες· αλλ' από τής ιδίας μάλιστα θέλω ονομάζεσθαι δόξης, **και ει τις έροιτό με τίς ειμί, αποκρινούμαι Χριστιανός είναι.**»! (MS. Grec de Paris, No 778, f. 209).

- ***ΝΟΜΙΚΟΝ Πρόχειρον (1765)***:
«Να μην εορτάζωνται πλέον τα Ρουσάλια, ωσάν οπού και αυτά είναι Ελληνικαί εορταί με το ίδιον όνομα προφερόμεναι και από τους Έλληνας, άτινα και ταύτα ο κανών εμποδίζει. Μήτε να ανάπτουν φωτιές αφ' εσπέρας της Μεγάλης Πέμπτης, φρενοβλαβώς απατώμενοι ότι έρχονται οι νεκροί και θερμαίνονται, μήτε να βάλλουν εις τα μνήματα βρώματα, πιστεύοντες ότι ανίστανται οι νεκροί και τρώγουσιν, ότι τούτο είναι Ελληνικόν, παρόμοιον με εκείνο το μελίκρατον, όπου οι Έλληνες έχυνον εις τα μνήματα των νεκρών αυτών.».

Αγίου ΚΟΣΜΑ ΑΙΤΩΛΟΥ (+1779):
«Αδελφοί μου, έμαθα πως με την χάριν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και Θεού **δεν είσθε Έλληνες**, δεν είσθε ασεβείς, αιρετικοί, άθεοι, αλλ' είσθε ορθόδοξοι Χριστιανοί ... ».

⌘

Πολλά τέτοια αποφθέγματα από τους «πατέρες» υπάρχουν: (1) Στο σχετικό εξαιρετικό βιβλίο του κ. Γεωργίου Σιέττου, **Ο Ανθελληνισμός στα Πατερικά και Εκκλησιαστικά Κείμενα**, Εκδόσεις Εύανδρος, Αθήνα 2004. (2) Στα βιβλία του κ. Μ. Θ. Καλόπουλου, ***Το Μεγάλο Ψέμα, Ο Ένοπλος Δόλος, Αβραάμ ο Μάγος, Το Θέατρο της Σωτηρίας, Θαύμα ή Απάτη το Φως της Ιερουσαλήμ*** (εκδόσεις του συγγραφέα, Θεσσαλονίκη). (3) Στα βιβλία του κ. Παν. Μαρίνη, **Ελληνισμός και Χριστιανισμός**, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2003, **Φωνή Εξυπνισμού εν τώ Αιώνι τής Νυκτός**, Εκδόσεις Νέα Θέσις, Αθήναι 2005, **Απάντησις εις τό Χριστιανικόν Κείμενον – Λίβελλον** «Κοινότοπα Αρχαιολατρικά Παραμύθια», Συλλογική Εργασία τής Επιτροπής διά τήν Αναγνώριση τής Ελληνικής Θρησκείας, «Τό Καρουχαρείον» Διδακτικόν Μέσον 84, Απρίλιος 2006. Κλπ.

Είναι αξιοπαρατήρητο το γεγονός ότι ενώ: στις νομοθεσίες, στα Πατερικά κείμενα, στις αποφάσεις συνόδων, στους χριστιανικούς αφορισμούς γενικώς που μόνο τρομακτκή αηδία προκαλούν, σε μερικά τροπάρια, στον ακάθιστο ύμνο, στα αναθέματα (τριπλά) και κείμενα της Κυριακής της Ορθοδοξίας, στα μηνολόγια, κ.α., ευρίσκομε πάρα πολλές υβριστικές, κακοηθέστατες και υποτιμητικές φράσεις μαζί με παντός είδους διωκτικά συνθήματα και κατάρες που καταφέρονται ονομαστικώς εναντίον των εθνοτήτων: Ελλήνων, Ελληνιζόντων, Αθηναίων, Πλατωνιζόντων, και αιρετικών χριστιανών. Δεν υπάρχει καμία απολύ-

τως συστολή ή περιτροπή και μετά οι χριστιανοί έχουν την αντιφατικότητα, ανακολουθία και σχιζοφρένεια να καυχώνται ότι αποτελούν θρησκεία της αγάπης και αγαπούν και συγχωρούν ακόμα και τους εχθρούς των. Μόνο νοσηρές, αρρωστημένες, φαντασίες και άνθρωποι του μίσους και με ψυχολογικές διαταραχές μπορούν να γράφουν τέτοια πράγματα...! Όλα αυτά έχουν κυκλοφορήσει επαρκώς και ευρέως ώστε εύκολα μπορείτε να τα βρείτε και να τα διαβάσετε για να δείτε ακριβώς κατά πόσο λέμε την αλήθεια.

⌘

[Ολόκληρη η ***Πατρολογία*** είναι γεμάτη με τέτοια «μαργαριτάρια», ύβρεις, καταστροφικούς κομπλεξισμούς, διαστροφές, αντιφάσεις, αιρετικές παρεκκλίσεις, λάθη, ψεύδη, ανοησίες, σαχλαμάρες, κλπ. Η Ελληνική και Λατινική πατρολογία έχει εκδοθεί από διαφόρους εκδοτικούς οίκους (π.χ., Migne, TLG, κλπ.) σε 500 τόμους πάνω κάτω. Σ' αυτούς προσθέτουν πέντε ή περισσότερους ακόμα τόμους (εξαρτάται από την έκδοση), με τον τίτλο ***Φιλοκαλία***. Αυτοί περιέχουν τα έργα ή λόγια των λεγομένων νηπτικών πατέρων, οι οποίοι ήσαν ασκητές, ερημίτες και αναχωρητές. Ό,τι αξίζει μέσα σ' όλους αυτούς τους τόμους ήταν γνωστό από πριν και δεν περιμέναμε ούτε τους «αγίους θεοφόρους» πατέρες να το δογματίσουν ούτε τους αναχωρητές της ερήμου να μας το ανακοινώσουν. Αυτοί ήταν αρνητές της κοινωνίας και της οικογενείας δεν μας είπαν κάτι που δεν ξέραμε ούτε συνέβαλαν στον πολιτισμό. Το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτών των τόμων είναι σαν την κόπρον του Αυγείου που χρειάζεται έναν νέον Ηρακλή για να την καθαρίσει. Κλείνοντας σημειώνομε ότι στην Χριστιανική Πατρολογία και Παράδοση, Μητέρες δεν υπάρχουν υπάρχουν παρά μόνο Πατέρες!]

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ως γνωστόν οι τρεις ιεράρχες θεωρούνται Έλληνες από τους αδαείς και προπαγανδίζονται ως τέτοιοι από τους γνώστες των πραγμάτων αλλά σκοπίμους ψεύτες Ελληνοχριστιανούς Νεοορθοδόξους.

Δεν θα ασχοληθούμε πολύ με τα γραπτά τους, τις ημέρες και τα έργα τους εδώ, αλλά μόνο ελάχιστα τινά θα αναφέρομε διά την μη-ελληνικότητά τους. Για τα υπόλοιπα σας παραπέμπομε σε μερικά βιβλία της βιβλιογραφίας μας! Οι αδαείς νομίζουν ότι ήταν Έλληνες επειδή έτσι τους είπαν οι ιερείς και οι θεολόγοι και επειδή αυτοί σπούδασαν, ομίλησαν και έγραψαν στην Ελληνική γλώσσα. Αυτό τους κάνει εξ ορισμού Ελληνιστές, τίποτα άλλο. Από την Ελληνιστική μόρφωση που έλαβαν χρησιμοποίησαν, αναγκαστικά, μόνο ό,τι βρήκαν έτοιμα και τους ταίριαζε, δηλαδή την γλωσσική μορφή και λεκτική έκφραση αλλά απέρριψαν κάθε αρχή και ουσία της. (Επεξηγούμε ολίγα αμέσως παρακάτω.). Αυτό βεβαίως ισχύει γενικώς με ολόκληρο τον Χριστιανισμό, ως κοσμοπολιτική θρησκεία της Υστέρας εποχής.

Τότε, οι σπουδές στην Ελληνική γλώσσα ήταν τόσο συνηθισμένο φαινόμενο σ' όλον τον Ελληνιστικό κόσμο μέχρι το Αφγανιστάν που δεν αποτελούσε καμία ιδιαιτερότητα. Π.χ. ο Εβραίος απόστολος Σαούλ – Παύλος, καλώς ή κακώς, θεωρείται σπουδαίος Ελληνιστής από τους χριστιανούς. Ομιλούσε δηλαδή την Ελληνική γλώσσα και είχε κάποια Ελληνική παιδεία όπως μας λένε, παρέμεινε όμως πάντοτε Εβραίος στο πνεύμα όσο ήταν και στην καταγωγή του. Ο Σύρος Λουκιανός ο Σαμοσατεύς (120 - 192 Κ.Ε.) ήταν Ελληνιστής αλλά και Έλλην στην ψυχή και στο πνεύμα.

Βεβαίως η ανθελληνικότητα των τριών Ιεραρχών εκφράζεται πολλαπλώς, ισχυρώς και άνευ περιτροπών στα γραπτά τους, στις παραινέσεις τους και σε πολλές από τις πράξεις τους. Δεν έχει κανείς παρά να μελετήσει τα γραπτά τους, τις ημέρες και τα έργα τους. Μια καλή περίληψη αυτών υπάρχει στο βιβλίο του Γεωργίου **Σιέττου**, **Ο Ανθελληνισμός στα Πατερικά και Εκκλησιαστικά Κείμενα**, Εκδόσεις Εύανδρος, Αθήνα 2004.

Το μικρό βιβλιαράκι του Μεγάλου Βασιλείου, ***Πρός τους Νέους, Όπως αν εξ Ελληνικών Ωφελοίντο Λόγων***, (Εισαγωγή Κείμενο Μετάφραση Σχόλια Βασιλείου Γ. Μπιλάλη, Δεύτερη Έκδοση, Εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα 1966), έχει παραπλανητικό τίτλο. Οι λέξεις του πρωτοτύπου καταλαμβάνουν μόνο 30 σελιδάκια και αναλώνονται περισσότερο με σαχλαμάρες παρά με κάτι το ουσιαστικό. Το κύριο σημείο αυτού του λογυδρίου προς τους νέους είναι ότι το μόνο και ουσιαστικό μέλημα του χριστιανού είναι το πως θα αποκτήσει την μετά θάνατον αιώνια ζωή του χριστιανικού παραδείσου. Όλα τα άλλα δεν έχουν σημασία. Από τα Ελληνικά λοιπόν κρατάμε μόνο όσα ελάχιστα μας βοηθούν σ' αυτό το μέλημα και όλα τα άλλα (θέατρο, επιστήμες, μουσική, τέχνες, έρωτα, κλπ.) πρέπει να τα απορρίψομε. (Αν δεν με πιστεύετε δεν έχετε παρά να το διαβάσετε προσεκτικά. Σας το συστήνω.).

Σχετικά με την εσχατοφοβία και την μετά θάνατον ανταπόδοση αναφέρομεν ότι ο Βασίλειος υπέφερε τρομερά από τις ανοησίες της βλακώδους επιφυλλίδος που ονομάζεται *Απακάλυψις του Ιωάννου*. Είχε τέτοιες εμμονές με τις απειλές, τα θηρία τα χαράγματα, τον αντίχριστο, τον ψευδοπροφήτη, τις πληγές, τις λίμνες του πυρός και του θείου, κλπ. αυτού του ρυπαρογραφήματος που φοβόταν μην τυχόν ο αντίχριστος έλθει κατά την διάρκεια της ζωής του και τον υποβάλλει σε τέτοια βασανιστήρια που δεν τα αντέξει και αλλαξοπιστήσει και ακολούθως χάσει τον χριστιανικό παράδεισο. Γι' αυτό παρακαλούσε τον

θεό του, Γιαχβέχ, να τον πάρει κοντά του προτού εμφανιστεί ο αντίχριστος. Ιδού τι βασάνιζε τον Βασίλειο και ιδού η «ελληνική» κοσμοθέασή του! Αργότερα μετάνιωσε για τις ελληνιστικές σπουδές που είχε κάνει στην Πλατωνική Ακαδημία των Αθηνών και τις αποκήρυξε ως χαμένο χρόνο. Ιδού ο Ελληνιστής! Αντ' αυτών όμως προτίμησε τον μοναστικόν βίο με τους κανόνες του, τους οποίους και κατέγραψε, και τους εξορκισμούς ασθενειών, δαιμόνων και σατανάδων... Ιδού ο Μέγας...!

Ο λιγότερος ανθελληνιστής από τους τρεις φαίνεται να ήταν ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός ο θεολόγος. Παρά ταύτα δεν κατόρθωσε να απαλλαγεί από την χριστιανική μωρολογία, την συνωμοσία, τα πλαστά και ψευδή επιχειρήματα. Όπως και οι άλλοι έτσι και αυτός είχε καταδικάσει τον Ελληνισμό, κάθε επιστήμη και κάθε επίτευγμα τού αρχαίου κόσμου. Ιδού:

«*Η μητέρα μου πρόσεχε να μη φιλήσουν τα χείλη μου ελληνικά χείλη, να μην αγγίξουν τα χέρια μου ελληνικά χέρια και ούτε ελληνικά τραγούδια να μολύνουν τα αφτιά και την γλώσσα μου*». («*Επιτάφιος εις τον Πατέρα*, παρόντος Βασιλείου», παρ. ι΄.).

«*Οι αμόρφωτοι* (Έλληνες) *φιλόσοφοι, ενώ μυθολογούσαν για τα άστρα και δημιούργησαν την αστρολογία, δεν κατάφεραν να εξηγήσουν πως μας διοικεί ο Θεός».* («*Λόγος Προς Αστρονόμους*».).

«*Η σοφία των Ελλήνων είναι τύφος… Οι Έλληνες είναι αλαζόνες… δεισιδαίμονες… αυθάδεις…*». («*Εις Ηρώνα τον Φιλόσοφον*»).

«(*Η βάπτιση του Ιησού*), *δεν είναι μυστήριο απατηλό, ούτε ελληνική απάτη και μέθη. Είναι μυστήριο θείο και λαμπρό*». («Εις τα Άγια Φώτα», παρ. α΄.).

«*Ποίος Ευκλείδης εμιμήσατο ταύτα, γραμμαίς εμφιλοσοφών ταις ουκ ούσαις, και κάμνων εν ταις αποδείξεσι; Τίνος Παλαμήδους τακτικά κινήματά τε και σχήματα γεράνων, ως φασι, και ταυτά παιδεύματα κινουμένων εν τάξει, και μετά ποικίλης της πτήσεως; Ποίοι Φειδίαι και Ζεύξιδες και Πολύγνωτοι, Παρράσιοι τε τινες και Αγλαοφώντες, κάλλη μεθ΄ υπερβολής γράφειν και πλάττειν ειδότες;».* («Λόγος θεολογικός Β΄, *Περί Θεολογίας*», παρ. 25).

Θα ήταν πολύ ακριβέστερον αν αντί θεολόγο τον είχαν ονομάσει αερολόγο. Οι αερολογίες και οι ανοησίες του, αν όχι ψευτιές του, λαμβάνουν «στέφανον αιωνιότητος». Π.χ., ορθά κοφτά (όπως μας το μεταφέρει νοηματικώς η Helena Blavatsky) λέγει: «*Τίποτα δεν μπορεί να επιβληθεί καλλίτερα στον κόσμο από τη μωρολογία· το λιγότερο που καταλαβαίνουν το περισσότερο θαυμάζουν.*». Τί ειλικρινής, πονηρή και αξιοθαύμαστη αυτή η ρήση του Γρηγορίου! «*Επειδή τό μέν ραδίως ληπτόν, άπαν ευκαταφρόνητον· τό δέ υπέρ ημάς, όσω δυσεφικτότερον, τοσούτω θαυμασιώτερον καί γυμνάζειν τόν πόθον άπαν τό διαφύγον τήν έφεσιν.*» (Λόγος ΙΔ, *Περί Φιλοπτωχίας*, ΛΓ. Μελετήσετε όλον αυτόν τον λόγο να δείτε τι θα πει προβατοποίηση, φιλοπτωχία και απάτη, από τον Μέγα Θεολόγο Γρηγόριο!). Μια συνωμοτική, πλήρως αντιεπιστημονική ρήση που ομοιάζει με τις απάτες και τις αηδίες του Τερτυλλιανού! Που να πιάσομε και τις ιδέες του περί έρωτα ..., που τον συγχέει με το άγιο πνεύμα! Δεν κατέχει τί γράφει ο δυστυχής! Αεριοποιεί τα πάντα. Αυτές τις ιδέες καλό θα ήταν να τις συγκρίναμε με το ***Συμπόσιον*** τού Πλάτωνος να δούμε τον Γρηγόριο τί μπάζα θα πιάσει... Είχε και αυτός καταδικάσει και την Ιατρική ως μαγγανεία, κλπ., τα χάλια του τα μαύρα!

Να και άλλο ένα μαργαριτάρι του Γρηγορίου: «*Χριστόν έχεις αγαπητόν, απόπτυσον ανδρας άπαντας.*». Δηλαδή, φτύσε τους όλους όταν έχεις τον αγαπητό Χριστό. Τις αντιφάσεις, ακαταστασίες, σαχλαμάρες κλπ., των *Ευαγγελίων* όπως και ολόκληρης της *Βίβλου* δεν

έτυχε να τις παρατηρήσει. Βλέπετε, χρειάζονται «πολύ» μυαλό για να τις σημειώσει κανείς!

Παρ' όλον ότι η *Παλαιά Διαθήκη* σε κάθε παράγραφο είναι γεμάτη με τετριμμένες κοινοτοπίες, απίθανες βλακείες, προφανείς αντιφάσεις, καταστροφικές εντολές και θηριωδίες, η δε ιστορία των Εβραίων δεν έχει να δείξει σε κανένα τομέα τίποτα το αξιόλογο, από τον Εβραϊσμό δεν απέρριψαν τίποτα απολύτως. Αντιθέτως αυτόν βρήκαν να επαινέσουν και να υπερασπίσουν! Εκτός από τον ασαφή αερολόγο Γρηγόριο, ο «Μέγας» Βασίλειος και ο Ιωάννης Χρυσόστομος έβλεπαν τα πάντα ρόδινα και ωραία με τον Παλαιοδιαθηκικό Εβραϊσμό και τα πάντα μαύρα κι' άραχνα με τον Ελληνισμό. Έγραψαν εκατοντάδες σελίδες και λόγους υπέρ των αστείων κειμένων και αισχρών επεισοδίων της *Βίβλου* και εκατοντάδες σελίδες εναντίον καθετί Ελληνικού. Ρίξτε σας παρακαλώ μια πληροφορική ματιά στα έργα των για να τις δείτε!

Άρα ψυχικά και οι τρεις ήταν αυτοκλήτως εχθροί του Ελληνικού πολιτισμού, οι δε δύο εξ αυτών πλήρως, και συνεπώς οι ίδιοι έθεσαν εαυτόν εκτός ελληνικότητας, ακόμα και αν προς στιγμήν υποθέσομε ότι χρωματοσωματικά καταγόταν από Ελληνικό σπέρμα. Σε τέτοια περίπτωση ήταν αχρείοι εξωμότες και φανατικοί γενίτσαροι!

Οι δύο Καππαδόκες Βασίλειος ο «Μέγας» άγιος και ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός ο άγιος θεολόγος, είναι τοις πάσι γνωστόν και πλήρως αποδεδειγμένο ότι ήταν Καππαδόκες και όχι Έλληνες. Απλώς ήταν Ελληνιστές, ούτε καν Ελληνίζοντες! Οπότε δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε με την Ελληνικότητα αυτών περισσότερο. Τα υπάρχοντα γνωστά στοιχεία είναι επαρκέστατα για να αποδείξουν ότι ήταν Καππαδόκες, Ελληνιστές και Ανθέλληνες! Πάει και τελείωσε. Δεν θα αποδείξομε τα ήδη αποδεδειγμένα!

Μεγάλη φασαρία γίνεται με τον Ιωάννη Χρυσόστομο, περίπου 349 - 407 μ. Χ. Αυτό γίνεται λόγω ελλείψεως επαρκών στοιχείων, και οι Νεο – Έλληνες Νεο – Χριστιανοί τον διαφημίζουν σαν Έλληνα από την Συρία του ποταμού Ορόντη, χωρίς να παρέχουν καμίαν απόδειξη για την Ελληνική του καταγωγή. Τέτοια απόδειξη βεβαίως, γνωρίζομε ότι δεν υπάρχει. Είναι και αυτό μια χριστιανική αυθαιρεσία μέσα στις τόσες άπειρες άλλες. Τα ελάχιστα στοιχεία που αφορούν το πιστοποιητικό γεννήσεως του Χρυσοστόμου είναι μόνο τα εξής:

1. Όνομα: Ιωάννης.
2. Τόπος γεννήσεως: Αντιόχεια στην Συρία του ποταμού Ορόντη, εν έτη 349 μ. Χ. περίπου.
3. Παιδεία: Κάποια Ελληνική που έλαβε στη σχολή του μεγάλου Έλληνα ρητοροδιδασκάλου παγανιστή Λιβανίου (314-393 Κ.Ε.).
4. Όνομα Πατρός: Σεκούνδος, που ήταν ουσιαστικά Ρωμαϊκός τίτλος. (Σημαίνει: δεύτερος. Π.χ., το επίθετο του γνωστού Ρωμαίου φυσιοδίφη Πλινίου του Πρεσβυτέρου ήταν Σεκούνδος.).
5. Όνομα αδελφής του πατέρα του: Σαββία.
6. Όνομα μητρός: Ανθούσα.

Για να δούμε τι μπορούμε να συμπεράνομε απ' αυτά τα ελάχιστα στοιχεία.

1. Το όνομά του ήταν Εβραϊκό από γεννήσεώς του, πράγμα εντελώς ασύνηθες για Έλληνα την εποχή εκείνη. Τότε οι Εβραίοι έπαιρναν Ελληνικά ονόματα, και όχι οι Έλ-

ληνες Εβραϊκά. Το Χρυσόστομος είναι υποκλοπή ή απομίμηση του προσωνυμίου του Έλληνα ρήτορα, συγγραφέα, φιλοσόφου και ιστορικού από την Προύσα, Δίωνος του Χρυσοστόμου (40-120 Κ.Ε.), από τους χριστιανούς.

2. Το ότι ήταν από την Συρία δεν αποδεικνύει τίποτα περί της καταγωγής του. Την εποχή εκείνη οι Εβραίοι ήταν πανταχού παρόντες στην Συρία όπως και άλλοι λαοί, όχι μόνο οι Έλληνες.
3. Ήταν Ελληνιστής πράγμα φυσικό και όχι τίποτα το ιδιαίτερο την εποχή εκείνη. Οπότε αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα περί της καταγωγής του.
4. Το όνομα του πατέρα του δεν είναι πραγματικό όνομα αλλά Ρωμαϊκός τίτλος. Αυτό έχει έννοια εφ' όσον ήταν αξιωματικός στον Ρωμαϊκό στρατό και μάλλον σημαίνει δεύτερος στρατηγός. Ρωμαϊκά ονόματα και τίτλοι ήταν πολύ συνηθισμένα μεταξύ των Εβραίων, κ.ά. Π.χ. ο απόστολος Σαούλ έμεινε στην «ιστορία» γνωστός ως Παύλος (Paulus = μικροκαμωμένος), ο Γιόσεφ Μπεν Ματτιτιάου έλαβε το όνομα Ιώσηπος Φλάβιος, ο Ιάκωβος έγινε Ιούστος, ο Εβραίος βοηθός του αποστόλου Παύλου Ιωάννης μετονομάσθηκε Μάρκος, κ.ο.κ.
5. Το όνομα Σαββία, της αδελφής του πατέρα του, θείας του Χρυσοστόμου, είναι Εβραϊκό και προέρχεται από το Σάββατο, εξ ου και Σάββας.
6. Το όνομα Ανθούσα της μάνας του Χρυσοστόμου είναι προφανώς Ελληνικής προελεύσεως. Τα Ελληνικά ονόματα τότε ήταν πολύ συνηθισμένα μεταξύ όλων των Ελληνιστικών λαών οπότε και αυτό δεν αποδεικνύει απολύτως τίποτα περί της κατάγωγής της. Αν όμως ήταν Ελληνίδα είναι εντελώς απίθανο να ήταν χριστιανή και επί πλέον περί το +349 να έδωσε στον γιο της όνομα Εβραϊκό. Το αντίθετο γινόταν. Οι Εβραίοι έπαιρναν ονόματα Ελληνικά ή Ρωμαϊκά. Ας μην πάμε μακριά: ο Βασίλειος και ο Γρηγόριος καταγόταν και αυτοί από φανατικές χριστιανικές οικογένειες. Όπως βλέπομε όμως δεν τους ονόμασαν Ροβοάμ και Ιωσαφάτ, φερ' ειπείν! Τους έδωσαν Ελληνικά Ελληνιστικά ονόματα. Το Εβραϊκό όνομα Ιωάννης που έλαβε από την βρεφική του ηλικία είναι πολύ σοβαρή ένδειξη περί της Εβραϊκότητάς του, όταν μάλιστα, ως είναι γνωστό, οι Ρωμαίοι και οι Έλληνες περιφρονούσαν και διακωμωδούσαν τους Εβραίους (verpus, βρείτε μόνοι σας την εξήγηση αυτής της λέξεως, κλπ.).

Άλλα στοιχεία δεν είναι γνωστά. Οπότε απ' αυτά τα ολίγα δεν αποδεικνύεται τίποτα πέραν πάσης αμφιβολίας περί της εθνικής καταγωγής του Ιωάννη. Αυτό που κατά πάσαν πιθανότητα συμπεραίνεται είναι ότι ο Ελληνιστής Ιωάννης ο επονομασθείς Χρυσόστομος ήταν Εβραίος την καταγωγή από χριστιανο–εβραϊκή οικογένεια. Ο δε πατέρας του δεν έπαιξε κανένα ρόλο στην ανατροφή του διότι απεβίωσε όταν ο Ιωάννης ήταν μωρό ολίγων μηνών.

Το ότι ο Χρυσόστομος τσακώθηκε άσχημα με τους Εβραίους της Κωνσταντινουπόλεως και έγραψε και απήγγειλε τα εξ αμάξης εναντίον τους, γεγονός που επικαλούνται σαν επιχείρημα οι Νεο–Χριστιανοί, αυτό οφείλεται στα εξής:

1. Οι περισσότεροι χριστιανοί της Νέας Ρώμης γέμιζαν τις Εβραϊκές συναγωγές, αφού ο Χριστιανισμός ήταν παραφυάδα του Εβραϊσμού, ενώ οι εκκλησίες του Χρυσοστόμου έμεναν άδειες. Αυτό εξόργισε τον Χρυσόστομο σφόδρα!
2. Προσπάθησε να προσηλυτίσει τους Εβραίους στον Χριστιανισμό, αλλά αυτοί αρνήθηκαν μετά βδελυγμίας. Τότε μετά οργής μεγάλης εδήλωσε το περίφημο:

«Αυτοί είναι ο δυστυχέστερος λαός του κόσμου.». Αν το κατόρθωνε, αυτό θα αποτελούσε τεράστια επιτυχία για τον Χρυσόστομο, καθ' ότι οι Χριστιανοί θεωρούσαν πάντοτε ως δικαίωση και απόδειξη της αληθείας της θρησκείας των την μεταστροφή των Εβραίων στον Χριστιανισμό. Όσο όμως δεν την κατάφερναν τόσο αυτοί σκύλιαζαν! Η μεταστροφή των Εβραίων στον Χριστιανισμό έχει μέχρι και σήμερα παραμείνει κρυφό ή φανερό όνειρο πολλών χριστιανών, ενώ πολλοί άλλοι την έχουν εγκαταλείψει και αντ' αυτής επανήλθαν στο να προβάλλουν ξανά το ότι οι Εβραίοι ήταν και είναι ο εκλεκτός και περιούσιος λαός του Εβραιοχριστιανικού Θεού των και διά τούτο οφείλομε να τους περιθάλπομε.

3. Ο πόλεμος μεταξύ αδελφών ή γονέων και τέκνων είναι πάντα πιο σκληρός. Ο Χρυσόστομος μίσησε τους Εβραίους σε βαθμό που ακόμα και σήμερα οι Εβραίοι έχουν να το διαλαλούν. Το μίσος του κατά των Εβραίων μόνο κάτω από το πρίσμα του ότι ήταν δικός τους γενίτσαρος και εξωμότης μπορεί να κατανοηθεί. Όσο για την χριστιανική συγχώρεση και αγάπη όπως πάντοτε έτσι και στην περίπτωση του Χρυσοστόμου παρέμειναν φούμαρα καλά και συμφέροντα...

Απ' όσα αναγράψαμε φαίνεται ότι ο Ιωάννης Χρυσόστομος δεν ήταν Ελληνικής καταγωγής αλλά Εβραιο-χριστιανικής. Όπως όμως προαναφέραμε, και να υποθέσομε, προς στιγμήν, ότι γονιδιακά ήταν Ελληνικής καταγωγής, ψυχικά ήταν πέρα για πέρα ανθέλληνας, άρα εξωμότης, γενίτσαρος και δοσίλογος. Έβλεπε τα πάντα μαύρα κι' άραχνα στον Ελληνικό πολιτισμό και τα πάντα ωραία και καλά στον Εβραϊσμό. Ακόμα απεδέχθη χωρίς καμία αντίρρηση όλες τις σαχλαμάρες και κακοήθειες αυτού του άχρηστου βιβλίου, της Εβραιοχριστιανικής *Βίβλου*!

Στους γονείς συστήνει: **«Κανείς δεν πρέπει στα παιδιά του, να καλεί τα ονόματα των** (Ελλήνων) **προγόνων, του πατέρα, της μητέρας, του παππού και του προπάππου**, **αλλά** (μόνο) **αυτά των δικαίων**, **των μαρτύρων των επισκόπων των αποστόλων...».** «*Μηδείς τοίνυν εις τα των προγόνων σπευδέτω καλείν ονόματα τα παιδία, του πατρός και της μητρός και του πάππου και του επιπάππου, αλλά εις τα των δικαίων, των μαρτύρων, των επισκόπων, των αποστόλων...*». Αυτά τα γράφει στο χαζό έργο του «*Περί κενοδοξίας και πως δει τους γονείς ανατρέφειν τέκνα*» (690) 641. 65, ενώ ο ίδιος δεν είχε τέκνα. Βεβαίως κυκλοφορούσε τότε η φήμη ότι ο Θεοδόσιος Β΄ ο Μικρός ήταν νόθος γιος του Χρυσοστόμου και της θερμόαιμης Ευδοξίας, συζύγου του καθυστερημένου Αρκαδίου γιου του Μεγάλου Θεοδοσίου. Υπάρχει και ένα Sacrum Representum (θρησκευτικό θεατρικό εργάκι) που παιζόταν εντός εκκλησιών τον καιρό εκείνο το οποίο διακωμωδούσε τον Χρυσόστομο γι' αυτό το αποκεκρυμμένο ζήτημα! Εδώ όπως και παντού ο Χρυσόστομος ενεργεί ως Εβραιοχριστιανός και όχι ο Έλλην ή Ελληνίζων.

Ακόμα στην ομιλία του «*Εις άγιον Ιωάννην τον Ευαγγελιστήν*», ξστ΄: 59.31.33 λέγει: **«Όσο πιο βάρβαρο ένα έθνος φαίνεται και της ελληνικής απέχει παιδείας**, **τόσο λαμπρότερα φαίνονται τα ημέτερα... Ούτος ο** (πιστός) **βάρβαρος, την οικουμένη ολάκερη κατέλαβε... και ενώ πάντα τα των Ελλήνων σβήνουν και αφανίζονται, τούτου** (του πιστού βάρβαρου) **καθ' έκαστη λαμπρότερα γίνονται»,** και 59. 369.12 - 370.11 **«Αν στα ενδότερα** (των ελληνικών σκέψεων) **κοιτάξεις, θα δεις**, **τέφρα και σκόνη και υγιές ουδέν**, **αλλά τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών**, (των Ελλήνων φιλοσόφων!) **τα πάντα δε γεμάτα ακαθαρσίες και ιχώρ**, (έμπυο!) **και πάντα τα δόγματα τους βρίθουν σκωλήκων... Αυτά γέννησαν και αύξησαν οι Έλληνες**, **από των φιλοσόφων λαβόντες... Ημείς δε ου παραιτούμεθα της κατ' αυτών μάχης».** Βλέπετε λοιπόν μόνοι σας πόσο Έλληνας ήταν...! Έχο-

με πολλές εκατοντάδες τέτοιων ρήσεων και καγχασμών του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστομου! Να άλλη μια: «***Αφανίσαμε από προσώπου γης κάθε ίχνος παιδείας, τέχνης και φιλοσοφίας του αρχαίου κόσμου***». Αυτός είναι ο προστάτης των Ελληνικών γραμμάτων!

Ο Χρυσόστομος επικύρωσε και επαίνεσε την καταστροφή του Σεραπείου και την καύση της δημοτικής βιβλιοθήκης του από τον επίσκοπο Αλεξανδρείας Θεόφιλο το έτος 385 Κ.Ε., διότι το θεωρούσε κατοικητήριο διαβόλων! Μας έχει όμως αφήσει ένα σωρό δικά του γραπτά. Μέσα στα γραπτά του υπάρχουν πολλές σαχλαμάρες, φρικώδεις κανόνες μοναστικού βίου, βρόμας και απλυσιάς (π.χ., «ο μοναχός δεν πρέπει να πλένεται διότι δεν πρέπει να βλέπει το μόριον του»!), εξορκισμοί δαιμόνων, σατανάδων και 72 ασθενειών, που είναι πραγματικά για γέλια ή για κλάματα! Ο άγιος και σοφός μας στο *Oratio in infirmos* (in servam Dei Maria), αποφασίζει και διατάσσει τις 72 ασθένειες να πάνε στα άγρια όρη και στα βουνά και να μην ξαναγυρίσουν...! Και αυτές λοιπόν υπήκουσαν και έκαναν όπως τις επρόσταξε... Πάρα πολύ ωραία! Μεταξύ των 72 ασθενειών έχει συμπεριλάβει και την «τρισουρίαν»! Τί να είναι τάχατες αυτή; Μήπως μπορούν οι χριστιανοί σοφοί διά της θεοπνευστίας τους να μας διαφωτίσουν; Τί σχέση να έχουν άραγε όλα αυτά τα τραγικά, αλλοπρόσαλλα και γελοία με την Ελληνική σκέψη και επιστήμη; Νομίζω η απάντηση είναι εύκολη!

Όπως και ο Βασίλειος έτσι και ο Ιωάννης υπέφερε τρομερά από την εσχατοφοβία και την μετά θάνατον ανταπόδοση όπως αυτά προοιωνίζονται στην βλακώδη επιφυλλίδα που ονομάζεται *Απακάλυψις του Ιωάννου*, με τις απειλές, τα θηρία, τα χαράγματα, τον αντίχριστο, τον ψευδοπροφήτη, τις πληγές, τις λίμνες του πυρός και του θείου, κλπ. αυτού του ηλιθίου ρυπαρογραφήματος. Τα σχόλια δικά σας!

Τί να πρωτοπεί λοιπόν κανείς και τί να πρωτοθαυμάσει και με τους τρεις Ιεράρχες; Όποιος έχει ικανή σχετική βιβλιογραφία ας κάνει τον κόπο να μελετήσει τις εκατοντάδες των ανοησιών και σαχλαμαρών τους και του μίσους των κατά Ελλήνων και του Ελληνικού πολιτισμού! Αυτοί οι τρεις Ιεράρχες, οι εχθροί του καθετί Ελληνικού και του Ελληνικού όπως και κάθε άλλου πολιτισμού, μεταλλάχτηκαν σε Έλληνες και προστάτες των Ελληνικών γραμμάτων, ψευδώς και χωρίς οι ίδιοι να το έχουν φανταστεί, κατά τα μέσα του 19 αιώνος, όταν δηλαδή η νεο-ορθόδοξη εκκλησία με όλους τους αθέμιτους και ανήθικους αγώνες της, από το 1830 έως το 1880, καπέλωσε πλήρως και αμετακλήτως το νεοσυσταθέν Ελληνικό κράτος και μεταξύ πολλών και διαφόρων ψεμάτων εισήγαγε την ανύπαρκτη, οξύμωρη ψευδοέννοια «Ελληνοχριστιανικός πολιτισμός». Αυτό γεγονός που είχε άπειρες καταστρεπτικές συνέπειες για τον Ελληνικό λαό, Ελληνικό κράτος και Ελληνικό πολιτισμό. Με την αμορφωσιά και την ωμή βία που επικρατεί από τότε μέχρι και σήμερα αυτό έγινε δεκτό ασυζητητί! Έτσι η εκκλησία πέρασε την προπαγάνδα της εντός της Ελληνικής κοινωνίας, παιδείας και σχολείων κάνοντας πραξικοπηματικά την εκκλησιαστική επέτειο της μνήμης των, εορτή όλων των Ελληνικών σχολείων και γραμμάτων! Πριν, επί Βυζαντίου, ήταν μόνο «οι τρεις Ιεράρχαι», δύο Καππαδόκες και ένας Σύρος, πατέρες της Χριστιανικής εκκλησίας (της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας) και τίποτα παραπάνω.

Ακόμα οι τρεις ιεράρχες δεν δικαιούνται να ονομάζονται Έλληνες και δι' έναν ακόμα **πολύ σοβαρό λόγο**. Ήδη από την εποχή τους, 4^{ος} αιών, και για πολλούς αιώνες μετά η εθνική ονομασία **Έλλην** έλαβε την έννοια της χειροτέρας ύβρεως διά τους χριστιανούς. Έλλην δι' αυτούς εσήμαινε ό,τι χειρότερο μπορούσε να υπάρξει: Εθνικός, παγανιστής, ειδωλολάτρης, αντιχριστιανός, δαιμονισμένος, μωρός, κλπ. Σε όλα τα αισχρά και ποταπά γρα-

πτά των χριστιανών από τότε και μετά βλέπομε την χρήση των λέξεων Έλλην και Ελληνίζων (δηλαδή, αυτός, οιασδήποτε εθνικότητας, που ασπάζεται τις αρχές του Ελληνικού πολιτισμού, θρησκείας και τρόπου ζωής) να αποτελεί την χειροτέραν ύβριν και κατηγορία. Όλα τα επιτεύγματα και μνημεία του Ελληνικού πολιτισμού αμαυρώνονται, εκμηδενίζονται και καταστρέφονται. Μετ' εκπλήξεως παρατηρούμε ότι σε κανένα από τα απαίσια ρυπαρογραφήματά τους δεν χρησιμοποιούν και κάποιαν άλλη εθνική ονομασία με την ίδια έννοια και κατηγορία. Σκεφτείτε το λιγάκι: Υπήρχαν, Αιγύπτιοι, Ρωμαίοι, Σύροι, Κύλικες, Κέλτες, Άραβες, Πέρσες, και άλλοι πολλοί, που πίστευαν στις αρχαίες αλληλένδετες θρησκείες τους, τις οποίες οι χριστιανοί μισούσαν θανάσιμα. Όμως, και εδώ έγκειται το περίεργο και χρήζει επεξηγήσεως, δεν αναφέρουν καμίαν απ' αυτές τις εθνικότητες ως κατηγορία, αλλά μόνο την Ελληνική και ακόμα την Ελληνίζουσα. Η κατηγορία, αυτή εντός ολίγου και διά χιλιετίαν, νομοθετήθηκε να τιμωρείται διά θανάτου και δι' όλων των βασανιστηρίων που εφεύρε η νοσηρά φαντασία των χριστιανών. Αυτό το περίεργο γεγονός εξηγείται βεβαίως πολύ εύκολα. Έπνεαν τα μένεα εναντίον της πνευματικής δυνάμεως του Ελληνικού πολιτισμού και των απροσπελάστων επιτευγμάτων του που εσαγήνευαν τους πάντες από την Κελτική Ιρλανδία μέχρι τον Ινδό ποταμό. Μπροστά σ' αυτόν τον πολλαπλώς υποσχόμενον προμηθεϊκό πολιτισμό οι Χριστιανοί και οι Εβραίοι δεν είχαν ελπίδα και τίποτα να αντιπαραθέσουν. Μόνο: βία, καταναγκασμό, φόνο, βλακείες, αυθαιρεσίες, σαχλαμάρες, ανοησίες, αντιφάσεις και καταστροφή, πράγματα που όντως διέπραξαν με καταπληκτική επιτυχία, παρ' όλον ότι είχαν εντολή από τον ίδιο τον θεό τους, τον Ιησού Χριστό, να συγχωρούν και να αγαπούν ακόμη και τους εχθρούς των! Σκεφτείτε να μην την είχαν κι' αυτήν ... Επομενως, πως είναι δυνατόν αυτοί οι τρεις μισέλληνες αλλοεθνείς που εθεσμοθέτησαν την επισημοποιημένη αρχή και ύβριν εναντίον των Ελλήνων να λαμβάνουν την ταυτότητα τού Έλληνος;!

<u>Σημείωση</u>: Επειδή το εδώ θέμα μας είναι η μη ελληνικότητα των τριών ιεραρχών, δεν θα επεκταθούμε στις ελεημοσύνες και σε μερικές αγαθοεργίες για τις οποίες επαινούνται από τους χριστιανούς, ενώ αποσιωπούν όλα τα υπόλοιπα. Αυτές έχουν αναφερθεί σε διάφορα σημεία εντός πολλών προηγουμένων κειμένων μας και εκθέτονται κάτω από το πρίσμα της γενικής χριστιανικής κοινωνικής φιλοσοφίας και τακτικής με βάση την *Καινή Διαθήκη* και ιδιαιτέρως τα *Ευαγγέλια*, και κάτω από τις συνθήκες και τους περιορισμούς που διεπράττοντο. Βεβαίως οι ελεημοσύνες και η περίθαλψη των αναξιοπαθούντων υπήρχε ήδη στον αρχαίο κόσμο, πολύ πριν από τους τρεις ιεράρχες και τα *Ευαγγέλια*, άσχετα αν δεν κατάφερε να εξαλείψει την φτώχεια και την ένδεια. Ο Χριστιανισμός όμως όχι μόνο δεν εξάλειψε την φτώχεια και το πένθος αλλ' αντιθέτως τα επαίνεσε, των πάρεξε θεολογία, των υποσχέθηκε μετά θάνατον ανταμοιβή και τα πολλαπλασίασε.

ΤΟ «ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ» ΔΥΣΚΟΛΕΥΕΤΑΙ ΝΑ ΕΚΛΕΞΕΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ!

Περί διαδοχής και εκλογής αρχιεπισκόπου και της τρομακτικής υποκρισίας των μέσων μαζικής ενημερώσεως

Κάθε χρόνο για να επιβεβαιώσει τα προνομία των Ορθοδόξων στην Ιερουσαλήμ, το «Άγιο Πνεύμα» (ότι κι αν είναι αυτό) ανάβει λένε θαυματουργικά ένα σωρό κεριά και κανδήλες!

Γιατί λοιπόν και στην περίπτωση της εκλογής αρχιεπίσκοπου οι «άγιοι πατέρες» δεν βάζουν πάνω στα «άγια» έδρανα μπροστά σε κάθε υποψήφιο έναν μασαλά (δέσμη 33 κεριών) ή ένα κανδήλι, κατά τα πρότυπα της Ιερουσαλήμ, και το «Άγιο Πνεύμα» να αυτοαναφλέξει το κερί ή το κανδήλι του επίσκοπου εκείνου που τον θέλει να γίνει αρχιεπίσκοπος; Έτσι δεν έκανε όταν εξέλεξε τον Ααρών αρχιερέα των Ισραηλιτών, παρ' όλον ότι οι Εβραίοι δεν αναγνωρίζουν καμία «Αγία Τριάδα»; Τότε άνθησε μόνο το ραβδί του Ααρών ενώ τα ραβδιά των άλλων μνηστήρων της θέσεως του αρχιερέα μείνανε κατάξερα. Με τους αρνητιστές Ισραηλίτες το «Άγιο Πνεύμα» έκανε καλά τη δουλειά του, αλλά με τους Χριστιανούς τί κάνει; Βαρέθηκε;

Αν παρ' όλα ταύτα, εμείς οι σκεπτικιστές κάνομε λάθος και ο εκλεγμένος δημοκρατικά αρχιεπίσκοπος είναι τελικά και πράγματι ο εκλεκτός του «αγίου πνεύματος», τότε ξαναρωτάμε: Γιατί αυτός ο φορέας του «αγίου πνεύματος», ως εκλεκτός του θεού και κάτοχος του «αγίου πνεύματος» δεν ορίζει κατ' ευθείαν και τον διάδοχό του, όπως άλλωστε έκαναν και στην πρωτοχριστιανική εκκλησία; Πότε είχε δίκιο η εκκλησία; Τότε ή τώρα; Τί έχει αλλάξει από τότε;

Τί δουλεία έχουν οι δημοκρατικές διαδικασίες σε έναν χώρο που ηγείται το «Άγιο Πνεύμα»; Η δημοκρατία χρησιμοποιείται σαν ένα μέτρο για να βγάζει από τα αδιέξοδα τους κοσμικούς και πάλι δεν λειτουργεί καλά. Αν και οι ιερωμένοι την χρησιμοποιούν, τότε να μην απορεί κανείς που εμφανίζονται τα γνωστά παρατράγουδα της δημοκρατίας. Αν οι δημοκρατικές διαδικασίες μπορούν να καταστρατηγηθούν από δημαγωγούς, από εκβιαστές και οικονομικά ισχυρούς, τότε γιατί να μη συμβεί το ίδιο και στο δήθεν «θείο καθίδρυμα» της εκκλησίας;

Με τηλεφωνική παρέμβαση, ο κ. Μ. Θ. Καλόπουλος έκανε αυτές τις απόλυτα λογικές και φυσιολογικές παρατηρήσεις σε τρία διαφορετικά τηλεοπτικά κανάλια. Αυτά με ενθουσιασμό του υποσχέθηκαν ότι θα αναμεταδώσουν τον βάσιμο αυτόν προβληματισμό... **Δυστυχώς όμως κανένα τους δεν το τόλμησε!... Αυτό θα πει υποκρισία στους αιθέρες!** Η μήπως το «Άγιο Πνεύμα» φώτισε και τα κανάλια;

Αλήθεια γιατί χρησιμοποιούνται δημοκρατικές διαδικασίες με διαπληκτισμούς, εκβιασμούς και άφθονο ανθρώπινο στοιχείο και δεν δίδονται καθαρές και άμεσες λύσεις απ' την άμεση παρέμβαση του «αγίου πνεύματος»; Μήπως επειδή και μόνον το «Άγιο Πνεύμα» όπως και κάθε άλλο πνεύμα στην θρησκεία αυτή είναι εφεύρημα των πονηρών που λυμαίνονται την ανάγκη του λαού για θεολογήματα; Μήπως έχομε δίκιο; Τί λέτε;

Αφού και κατά γενική παραδοχή, σε κάθε γωνία της ορθοδοξίας με κάθε ασήμαντη αφορμή, γίνονται καθημερινά θαύματα, για να ικανοποιηθεί το αίτημα κάθε ασήμαντου πιστού... γιατί λοιπόν εδώ στο τόσο σημαντικό αυτό θέμα το «Άγιο Πνεύμα» τσιγκουνεύεται να κάνει ένα θαύμα τόσο υψηλής σημασίας όπως η ηγεσία ολόκληρης της εκκλησίας αυτής, της μόνης αληθινής και θεοφώτιστης θρησκείας; Μήπως επειδή τα θαύματα τα γενούν οι θαυματοπλάστες και η φαντασία των ποθοπλάνταχτων πιστών; Μήπως;

Και τέλος γιατί ακόμα και με δημοκρατικές διαδικασίες το «Άγιο Πνεύμα» χρειάζεται δυο και τρεις και τέσσαρες επαναλαμβανόμενες ψηφοφορίες για να αποφασίσει; Μία δεν του φτάνει; Ακόμα όλους όσους καταψηφίζουν την τελική απόφαση όλες αυτές τις φορές αυτούς ποιος τους φωτίζει; Άραγε το «Άγιο Πνεύμα» δεν τους φωτίζει, ή **μήπως του αρέσουν τα τερτίπια;** Αυτές τις τόσο απλές, λογικές και ουσιαστικά ευκολότατες σκέψεις και απορίες ακόμα και οι μορφωμένοι πιστοί δεν τολμούν να τις κάνουν. Ιδού σε τι χάλια έχουν περιπέσει! Θαυμάστε τα! Ιδού η εγκεφαλική αγκύλωση που προκαλεί η θρησκευτική πίστη! Θαυμάστε την!

ΠΕΡΙ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΜΟΥ

«***Παντί λόγωι φωνή καί αυτή συνάγει τήν εποχήν: τών μεν γάρ πραγμάτων διαφωνούντων τών δέ λόγων ισοσθενούντων αγνωσία τής αληθείας επακολουθεί.***».

Κάθε λόγος/θέση οδηγεί στην επιφύλαξη [αναστολή τοποθέτησης]. Η αντιφατικότητα των πραγμάτων και η ίση δύναμη των επιχειρημάτων οδηγεί σε αγνωσία της αλήθειας.

Πύρρων ο Ηλειεύς (Διογένης Λαέρτιος 9.76.6-8.)

α΄: Εισαγωγή και Ορισμός του Σκεπτικισμού

Σκεπτικισμός, κατά τον γενικό και αφηρημένο φιλοσοφικό ορισμό, είναι η αντιμετώπιση κάθε φιλοσοφικής θέσεως (πολλές φορές και μη φιλοσοφικής) με ορθολογική σκέψη και κριτική που ενέχουν αμφιβολία και αμφισβήτηση. «**Ενδέχεται και άλλως έχειν!**». Πιο συγκεκριμμένα όμως, σκοπόν έχει το να κλονίσει την βεβαιότητα όταν αυτή έχει τεθεί αυθαιρέτως ή καθίσταται καταστροφική ή δεν είναι παραγωγική και δημιουργική. Δεν θέτει λοιπόν ως σκοπόν την αντίρρηση προς χάριν αντιρρήσεως. Αν και αυτό κακώς συμβαίνει κάπου-κάπου, τούτο οφείλεται όχι εις τον σκεπτικισμό ως φιλοσοφική αντιμετώπιση βεβαιοτήτων διαφόρων ειδών, αλλά εις την ιδιοσυγκρασία των υποφαινομένων ατόμων.

Οφείλομε λοιπόν να κατανοήσομε ότι, η εκδήλωση υγιούς φιλοσοφικού σκεπτικισμού επί οιουδήποτε θέματος υποδηλεί κάποιον μικρό ή μεγάλο βαθμό διαφωνίας (ακόμα και διαφωνίας εν μέσω αβεβαιότητος, η οποία υποδεικνύει την βασανιστική πιθανότητα και άλλου ενδεχομένου), όχι όμως ένεκα ψυχολογικών ή ιδιοτελών λόγων αλλ' ένεκα λογικών λόγων και εμπειρικών δεδομένων. Δηλαδή η παρουσία αμφιβολίας και αμφισβήτησης είναι βάσιμη και λογική και δεν παράγεται απλώς και μόνον για να υπάρξει «συνηγορία υπέρ του διαβόλου».

Η λέξη προφανώς παράγεται από το ρήμα «σκέπτομαι» του οποίου η ενέργεια προκαλεί την σκέψη (βάσει λογικής, τουλάχιστον στα προχωρημένα στάδιά της) και εν συνεχεία την κρίση, την αμφιβολία, την αμφισβήτηση, και καταλήγει στην αποδοχή ή την απόρριψη μιας θέσης και ακόμα οδηγεί στην ταξινόμηση και τον διαχωρισμό διαφόρων θέσεων. Η διεργασία της σκέψης, λογικής, νόησης και συνείδησης αποτελεί τη μεγαλύτερη διαφορά του ανθρώπου από τα ζώα και είναι η μεγαλύτερη δημιουργός δύναμη πολιτισμού. Μπορούμε να πούμε ότι και τα ζώα σε κάποιο βαθμό, αναλόγως και του είδους των, έχουν συνείδηση. Όμως δεν έχουν την πλήρη συνείδηση που είναι «*η συνείδηση της συνείδησης*» την οποία διαθέτει μόνο ο άνθρωπος. Αυτή είναι η ικανότητα του ανθρώπου να συλλογίζεται και να αυτοκρίνει τις σκέψεις του και τις ενέργειές του. Όλες αυτές οι διεργασίες βασίζονται σε λογικές διαδικασίες που απαρτίζουν το γενικότερο σύστημα της λογικής, γραπτής ή άγραφης, άνευ κοινής αποδοχής της οποίας καμία επικοινωνία, συνεργασία, επιστήμη, τεχνολογία, πρόοδος, δημιουργία, παραγωγή και κρίση επί των πράξεών και των ενεργειών μας είναι δυνατή.

β΄: Θρησκευτικός Σκεπτικισμός

Where there is evidence, no one speaks of "faith". We do not speak of faith that two and two is four or that the Earth is round. We only speak of faith when we wish to substitute emotion for evidence.

Όπου υπάρχει απόδειξη, κανείς δεν ομιλεί για «πίστη». Δεν ομιλούμε για πίστη ότι ένα κι' ένα κάνουν δύο ή ότι η Γή είναι στρογγυλή. Ομιλούμε για πίστη μόνο όταν επιθυμούμε να αντικαταστήσομε αποδείξεις με συναισθήματα.

Bertrand Russell

Εδώ δεν θα κάνομε φιλοσοφική εργασία. Εξάλλου υπάρχουν πάρα πολλές φιλοσοφικές εργασίες πάνω στον σκεπτικισμό τις οποίες όλοι όσοι ενδιαφέρονται μπορούν να βρουν και να μελετήσουν. Εδώ απλώς θα εξετάσομε τον σκεπτικισμό υπό τον εξής κοινώς αποδεκτό αλλά στενότερο ορισμό του **θρησκευτικού σκεπτικισμού**, τον οποίο πολλές φορές συναντάμε και σε απλά λεξικά. Θεωρούμε τον θρησκευτικό σκεπτικισμό ως την αντιμετώπιση κάθε οργανωμένης θρησκείας ή κοσμοθεωρίας με ορθολογική σκέψη, κριτική, αμφιβολία και αμφισβήτηση περί της ορθότητάς της, της αξίας της, της ηθικής που επιβάλλει, του ρόλου που παίζει στη ζωή, την κοινωνία, την ευτυχία των ανθρώπων και τη γενικότερη ανάπτυξη του πολιτισμού.

Όμως, η διασαφήνιση και το ξεκαθάρισμα των εννοιών που υπεισέρχονται σ' αυτά τα ζητήματα είναι κεφαλαιώδους σημασίας· ειδικά σήμερα που πολλοί ομιλούν για διάφορα, αλλά ελάχιστοι είναι αυτοί που γνωρίζουν τί είναι αυτά για τα οποία ομιλούν και με ποια μέθοδο τα συζητάνε. Ελπίζομε να τα πετύχομε έστω και σε κάποιο μέτρο, και να δώσομε στο κοινό να καταλάβει περί ποίων πραγμάτων είναι ο λόγος όταν καταπιάνεται με τέτοια θέματα. Έτσι πιστεύομε ότι θα συμβάλομε θετικά στο να μπει κάποια τάξη στον σημερινό πνευματικό κυκεώνα ή στη σημερινή καταθλιπτική πνευματική πτώχευση και ότι θα βοηθήσομε τον ενδιαφερόμενο αναγνώστη στο να καταλάβει σωστά τις έννοιες και στο να βρει την επιλογή που του ταιριάζει.

γ΄: Τα Τρία Στάδια

Πιο συγκεκριμένα θα κάνομε μια εννοιολογική ανάλυση αυτού του είδους σκεπτικισμού στα τρία τελικά στάδια του που είναι ο **θεϊσμός-δεϊσμός**, ο **αγνωστικισμός** και ο **αθεϊσμός**. Δεν θα ασχοληθούμε με διάφορα ενδιάμεσα ή πρώιμα στάδια του σκεπτικισμού με τα οποία όλοι λίγο–πολύ έρχονται σε επαφή και έχουν εμπειρία κατά διάφορες περιόδους της ζωή τους. Τα τρία αυτά τελικά στάδια καταλήγουν στην άμεση απόρριψη κάθε οργανωμένης θρησκείας και υιοθετούν κοσμοθεωρίες που έρχονται σε κατάφωρη αντίθεση με τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και κοσμοθεωρίες των θρήσκων (ή θρησκολήπτων) ανθρώπων τις οποίες τελικά τις απορρίπτουν.

Σκεπτικιστής μπορεί να είναι ο οιοσδήποτε ανεξαρτήτως εθνικότητας, τάξεως, πολιτισμού κλπ.. Μπορεί να είναι: Πλούσιος ή φτωχός, αριστερός ή δεξιός ή κάθε πολιτικής αποχρώσεως, ηθικός ή ανήθικος, μορφωμένος ή αμόρφωτος κλπ. Αν και μπορούμε να πούμε ότι όλοι κάποια φορά στη ζωή τους ήταν έστω επί ολίγον σκεπτικιστές αυτό δεν αρκεί για να τους συμπεριλάβομε στο σκεπτικιστικό ρεύμα. Ο καθαρά σκεπτικιστής είναι αυ-

τός που σκέπτεται και κρίνει συνεχώς, διατυπώνει και εξετάζει συμπεράσματα και στο τέλος καταλήγει σε ένα από τα τρία στάδια που αναφέραμε προηγουμένως.

δ΄: Θρήσκος και Θρησκευόμενος

Για να καταλάβομε καλύτερα τις τρεις σκεπτικιστικές αντιλήψεις που προαναφέραμε, πρέπει να εξετάσομε εν συντομία και την έννοια του **θρήσκου**. Ο **θρήσκος** πιστεύει κατά θρησκευτικό τρόπο σε μια από τις τόσες οργανωμένες θρησκείες ή αιρέσεις αυτών. Θρησκευτικός τρόπος σημαίνει ότι ένας θρήσκος ουδέποτε σκέπτεται να θέσει σε κριτική ή αμφιβολία αυτά τα οποία πιστεύει. Μια τέτοια σκέψη αποτελεί ιεροσυλία, μεγάλη αμαρτία και αντίφαση στην πίστη του. Δηλαδή, άπαξ και το θρησκευτικό δόγμα έχει τεθεί και γίνει αποδεκτό, μετά δεν χωράει αμφιβολία και αμφισβήτηση. Οι συζητήσεις των θεολόγων δεν αποτελούν *κριτική* του δόγματος, αλλά έκθεση, διασάφηση και ανάλυσή του· ποτέ *αμφισβήτησή* του.

Ο θρήσκος λοιπόν δέχεται τα όσα πρεσβεύει η θρησκεία του χωρίς καμιά αμφιβολία, δηλαδή τα πιστεύει στα τυφλά και τα έχει υιοθετήσει σαν την υπέρτατη και απαράβατη αλήθεια. Ανεξάρτητα αν αυτά που πιστεύει είναι τα πιο παράδοξα και αφύσικα δόγματα, τα πιο αντιφατικά, αντιεπιστημονικά και καταστροφικά στοιχεία, αν ο θεός του επικοινωνεί μαζί του κατά τον πιο παράλογο τρόπο, αν η ηθική της θρησκείας του είναι αντιφατική, δογματική, ενάντια στον πολιτισμό, τη φύση και την ευτυχία των ανθρώπων, εν τούτοις είναι έτοιμος να θυσιαστεί υπέρ αυτών οσάκις οι περιστάσεις το επιβάλλουν. Με το μαρτύριό του πιστεύει ότι θα ανταμειφθεί εκατονταπλάσια στον εξωκοσμικό ουρανό. Γι' αυτό «θρήσκος ή πιστός» σε μια τέτοια θρησκεία είναι έννοιες ταυτόσημες με τις έννοιες «**θρησκόληπτος** και **φανατικός**». Η απάντηση του σ' όλα τα ερωτήματα είναι απλοϊκή και αβασάνιστη: «ο θεός τα έκανε έτσι, ο θεός ξέρει...». Θα τον αποκαλούσαμε «διανοητικώς τεμπέλη, νωθρό.».

Παρά ταύτα ότι υπήρχαν και υπάρχουν άτομα ή ομάδες ατόμων που απλώς θρησκεύονται. Είναι δηλαδή ως έναν ή άλλον βαθμό θρησκευτικοί ή μάλλον **θρησκευόμενοι** ανθρωποι. Αυτό σημαίνει ότι πιστεύουν με τον δικό τους τρόπο σε μη οργανωμένες θρησκείες ή θρησκευτικές δοξασίες, οι οποίες εν αντιθέσει με τις οργανωμένες θρησκείες, είναι καθαρές υποθέσεις των ατόμων και των ομάδων που τις αποδέχονται. Οι θρησκευτικές τους πίστεις συνήθως δεν δημιουργούν μισαλλοδοξίες, ανταγωνισμούς, φόβους, παθητικές ή καταστρεπτικές τάσεις και είναι καταδεκτικές προς όλες τις άλλες ανάλογες θρησκευτικές πεποιθήσεις, θεωρίες και κοσμοαντιλήψεις. Δεν φοβούνται την αίρεση, ενώ οι οργανωμένες θρησκείες την τρέμουν. Λαμβάνουν επίσης υπ' όψη τον πολιτισμό, την παράδοση και την ιδιοσυστασία διαφόρων λαών και κοινωνιών, ενώ οι οργανωμένες θρησκείες καταργούν και καταστρέφουν ολικώς ή μερικώς όλα αυτά τα στοιχεία. Τις περισσότερες φορές είναι ρευστές φιλοσοφικο-επιστημονικές στάσεις έναντι της ζωής και του κόσμου εν γένει, χωρίς φανατισμό ή τουλάχιστον με πολύ λιγότερο φανατισμό από τον φανατισμό που οι οργανωμένες θρησκείες εμπνέουν. Όμως για σκοτεινά και αναπάντητα ερωτήματα ή μεταφυσικά ψευδοερωτήματα, που πολλές φορές εκ των πραγμάτων προκύπτουν, εισάγουν απαντήσεις που βασίζονται σε θρησκευτική πίστη σύμφωνα με τις αντιλήψεις και τις αρέσκειές των είτε επειδή δεν διαθέτουν τις γνώσεις για να τα εξηγήσουν και να τα καταλάβουν είτε επειδή είναι εξώλογα ή εξωκοσμικά. Δημιουργούν δηλαδή ένα μείγμα επιστημονικών γνώσεων, φιλοσοφικών τάσεων, κοσμοθεωριών και αρεστών θρησκευτικών πίστεων, δοξασιών και αντιλήψεων. Δέχονται όμως τη λογική, τη δύναμη της κρι-

τικής και της φιλοσοφίας και την επιστημονική γνώση. Έτσι είναι πάντοτε έτοιμοι και πρόθυμοι να αλλάξουν ή να τροποποιήσουν τα πιστεύω τους, οσάκις θεωρήσουν αυτό αναγκαίο.

ε΄: Θρησκευτική Πίστη και Επιστημονική Πίστη

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσομε την **θρησκευτική** από την **επιστημονική πίστη**, διότι οι θρήσκοι πάντα προβάλλουν το επιχείρημα ότι και η επιστήμη βασίζεται στην πίστη. Πρόκειται για δύο εντελώς διαφορετικές έννοιες αλλά δυστυχώς και στις δύο η γλώσσα μας χρησιμοποιεί τη λέξη «πίστη» και έτσι έχει γίνει το μπέρδεμα. Με το μπέρδεμα αυτό οι θρήσκοι βρίσκουν ένα ψευτοεπιχείρημα για να δικαιολογούν τη δογματική πίστη τους δήθεν και επιστημονικώς ή δήθεν να εισάγουν τη δογματική πίστη στην επιστήμη. Η θρησκευτική πίστη δεν δέχεται κριτική. Δεν εξετάζεται στο εργαστήριο ή στο ιατρείο, ούτε υπολογίζεται μαθηματικώς, ούτε παρατηρείται, ούτε αναιρείται, ούτε επιβεβαιώνεται, ούτε αλλάζει. Κανείς δεν προσπαθεί να αποδείξει ότι ισχύει ή δεν ισχύει και αν προσπαθήσει, δεν υπάρχουν ούτε κανόνες εξέτασης, ούτε κριτήρια για την πιστοποίηση της αληθείας της ή του ψεύδους της. Αν κανείς στοιχηματίσει οτιδήποτε, ακόμα και το κεφάλι του, για την αλήθεια ή το ψεύδος ενός θρησκευτικού δόγματος μπορεί να το κάνει άφοβα γιατί αυτό το στοίχημα δεν πρόκειται να λυθεί ποτέ. «Πρέπει να περιμένει άπειρο χρόνο και τρέχα γύρευε...!». Δεν φαντάζομαι όμως κανέναν που θα στοιχημάτιζε με νηφαλιότητα όχι το κεφάλι, αλλά έστω την περιουσία του για την ορθότητα του μετεωρολογικού δελτίου της αυριανής ημέρας. Όταν έλθει και περάσει η αυριανή ημέρα το στοίχημα αυτό θα έχει λυθεί και τότε αλίμονό του αν το έχει χάσει. Θα βρεθεί στον δρόμο απένταρος. Δεν αξίζει μια τέτοια ριψοκίνδυνη κίνηση για ένα τέτοιο ζήτημα. Αν ισχυριστώ σήμερα πως πιστεύω ότι αύριο θα βρέξει, αυτή η πίστη δεν είναι της αυτής τάξεως και επιπέδου με την πίστη του Χριστιανού στο δόγμα της αγίας τριάδος. Η πρώτη υπόκειται σε κριτική, αν η πρόβλεψη έγινε ορθώς και με τα σωστά μέσα, κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες, τί πιθανότητα έχει για να επαληθευτεί και τελικά εντός ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος θα έχομε την απάντηση περί της ορθότητας ή μη ορθότητάς της. Αλλά η δεύτερη σε τί υπόκειται; ...

Η θρησκευτική πίστη δεν είναι μέθοδος μαθήσεως ούτε οδός προς γνώση· δεν παράγει γνώση αλλά αυθαιρεσία! Απλούστατα, η θρησκευτική πίστη είναι η αβασάνιστη και μη ελέξιμη δικαιολόγηση που χρησιμοποιούν οι πιστοί για να πιστεύουν οτιδήποτε τους αρέσει ή σε οτιδήποτε τους μάθανε, ενώ δι' αυτό δεν υπάρχει απόδειξη ή έστω κάποια ένδειξη. Πολλές φορές συμβαίνει το αντίθετο, δηλαδή υπάρχουν αντενδείξεις! Συνεπώς η θρησκευτική πίστη δεν είναι αρετή αλλά ευκολοπιστία, νωθρότητα, βόλεμα και υπεκφυγή.

Η επιστημονική πίστη είναι ουσιαστικά πιθανολογική πρόβλεψη βάσει ορισμένων δεδομένων και κριτηρίων. Ορθόν θα ήταν λοιπόν ο όρος «πίστη» να αντικατασταθεί με τον όρο «πιθανολογία» ή «πιθανοφάνεια» κλπ. Η θρησκευτική πίστη στο δόγμα της αγίας τριάδος όμως δεν υπόκειται σε καμιά κριτική. Ή τη δέχεσαι ως έχει, ή όχι. Ό,τι και να στοιχηματίσεις, δεν πρόκειται ούτε να χάσεις ούτε να κερδίσεις. Στοιχημάτισε άφοβα τον κόσμο ολόκληρο! Δεν υπάρχουν τρόποι να λυθεί αυτό το στοίχημα όσο και αν περιμένεις. (Εκτός και κατεβεί ο ίδιος ο Θεός και μας το αποκαλύψει!). Όταν πιστεύεις θρησκευτικώς σ' αυτό το δόγμα ή σε οποιοδήποτε άλλο δόγμα, δεν έχει νόημα να ισχυριστείς ότι το δόγμα της πίστεώς σου ισχύει με πιθανότητα 60%, αλλά με 40% μπορεί να μην ισχύει. Και αν το ισχυριστείς (κακώς βέβαια, διότι αυτό θα ήταν μια επιστημονική πιθανοφάνεια και όχι πίστη) δεν έχεις, ούτε μπορείς ποτέ να έχεις, καμιά αιτιολόγηση αυτών των πιθανοτήτων. Έτσι

σου ήρθαν και τις πέταξες στα κουτουρού χωρίς να μπορείς να τις δικαιολογήσεις. Εν κατακλείδι, η θρησκευτική πίστη δεν είναι επιστημονική και τανάπαλιν. Είναι δύο εντελώς διαφορετικές έννοιες που κακώς συγχέονται, λόγω των κενών και παγίδων που οι γλώσσες δημιουργούν, π.χ. χρησιμοποιώντας τις ίδιες λέξεις για ξένα μεταξύ τους πράγματα. Αυτά τα ολισθήματα συνωμοτικώς χρησιμοποιούνται από τους διαφόρους θρήσκους προπαγανδιστές για να καλύψουν την ανεπάρκειά τους. **Πρέπει λοιπόν η κοινωνία να μάθει να ακριβολογεί και όχι να «τουρλουτολογεί». Αλλά πότε;...**

Προχωρούμε λοιπόν με την ανάπτυξη των τριών σταδίων ή κατηγοριών του **θρησκευτικού σκεπτικισμού**.

στ΄: Θειστής και Δεϊστής

«Ο άνθρωπος δεν μπορεί να φτιάξει ένα σκουλήκι, παρά ταύτα φτιάχνει θεούς κατά δωδεκάδες.».

Michel de Montaigne, Γάλλος φιλόσοφος, 1533-1592.

Ας εξετάσομε λοιπόν τώρα την πρώτη από τις τελικές κατηγορίες του σκεπτικισμού, δηλαδή τον **θεϊσμό**. **Θεϊστής** είναι αυτός που πιστεύει σε κάποια απροσδιόριστη ανωτέρα, συνήθως δημιουργό, δύναμη που την αποκαλεί Θεό, ή σε κάποιο αόριστο και απροσδιόριστο Θεό, συνήθως δημιουργό, που τον αποκαλεί ανωτέρα δύναμη. Έτσι πολλές φορές μπερδεύει αυτούς τους όρους και δεν καταλαβαίνομε γιατί χρειάζεται ή θέλει να διατηρεί και τους δύο. Αν και δεν έχει απολύτως καμιά εμπειρία αυτού του Θεού, δεν ξέρει τίποτα γι' αυτόν και οι ορισμοί που του δίνει είναι αυθαίρετοι, εν τούτοις τον δέχεται αξιωματικά. Έτσι βρίσκει κάποιο τελεολογικό νόημα στον κόσμο, βοηθείται ψυχολογικά, επαναπαύεται στην κοσμοθεωρία του, σε κάτι άπιαστο, άνευ εμπειρίας που το αποκαλεί «ανώτερο», και δίνει απαντήσεις της αρεσκείας του σε γενικά και μεταφυσικά ερωτήματα, αλλά και σε θεμιτά ερωτήματα που θέτει χωρίς να μπορεί να τα απαντήσει ακόμα επιστημονικώς. Υπάρχει και μικρός χώρος αιρέσεων στον θεϊσμό. Π.χ: ένας μπορεί να πιστεύει ότι ο θεός του μετά την δημιουργία που εποίησε συνεχίζει να επεμβαίνει στις υποθέσεις και πράξεις των ανθρώπων και του σύμπαντος (**θεϊσμός** / **θεϊστής**), ενώ άλλος πιστεύει ότι πρόκειται για θεό απόμακρο που μια φορά κούρδισε το σύμπαν (έθεσε τους φυσικούς νόμους) και μετά πήρε σύνταξη και δεν επεμβαίνει σε τίποτα (**δεϊσμός** / **δεϊστής**). Μέχρις εκεί φτάνει το θρησκευτικό του δόγμα και η θρησκευτική του πίστη. Έτσι η θεολογία του είναι πολύ περιορισμένη και δεν ανήκει σε καμιά οργανωμένη θρησκεία. Δηλαδή μέσα στην άγνοιά του, πραγματική ή φανταστική, εισάγει μια έννοια που τον βοηθάει μεν ψυχολογικά, χωρίς όμως να μπορεί να την ορίσει ούτε και να την θεωρήσει ως αρχική έννοια, διότι δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτή βάσει των αρχικών γνώσεων και εντυπώσεων που δημιουργεί η εμπειρία. Είναι ως εκ τούτου ψευδοέννοια. Κάνει λοιπόν ένα υπερβατικό άλμα και έτσι θεωρεί θεμιτό και με νόημα το να μιλάει για «θεό» και να πιστεύει σ' αυτόν.

Όταν κανείς ερωτά έναν θεϊστή ή έναν πιστό οπαδό μιας θρησκείας να του δώσει τον ορισμό του θεού, τότε ακούει πολλά και διάφορα παράξενα. Θεός είναι η «υπέρτατη ύπαρξη», ή θεός είναι «μια ανωτέρα δύναμη», κλπ., χωρίς όμως να μας εξηγεί ποια είναι η έννοια και η διά ταύτα σημασία αυτών των νέων λέξεων ή φράσεων. Προσπαθεί δηλαδή με εξ ίσου αόριστες φράσεις και συνώνυμα αυτών να ορίσει τον θεό. Σαν να λέγει, αυτοκίνητο είναι ένα τροχοφόρο, ή πλοίο είναι ένα πλεούμενο, αν και αυτό το παράδειγμα δεν

ανταποκρίνεται πλήρως στο χάλι της παρούσας καταστάσεως διότι διατυπώνεται με γνωστές και καλώς ορισμένες έννοιες. Τελικά ο ερωτών παραμένει με την ίδια αρχική απορία εφ' όσον δεν του προσφέρεται κάτι επεξηγητικό χειροπιαστό. Ένας σκεπτικιστής δεν μπορεί φυσικά να ικανοποιηθεί με τέτοιου είδους απαντήσεις και ούτε να ξεγελαστεί απ΄ αυτές τις αόριστες φρασεολογίες και έννοιες.

Πολλές φορές μάλιστα μπερδεύει τον θεό με την φύση. Ισχυρίζεται δηλαδή: Θεός = φύση, φύση = θεός (**Σπινοζισμός**, **Πανθεϊσμός**). Έχει, μας λέει, ρομαντική εμπειρία του θεού όταν αγναντεύει ένα ωραίο ηλιοβασίλεμα ή σε διάφορες άλλες φυσιολατρικές, ρομαντικές ή ερωτικές εμπειρίες. Τώρα γιατί αυτό το μπέρδεμα όλων αυτών των εννοιών και εμπειριών τον ικανοποιεί αντί να τις ξεχωρίσει και να τις βάλλει στις θέσεις που ανήκουν φαίνεται να οφείλεται στην ιδιοσυστασία του αφ' ενός και στην όλη του επίκτητη ανάπτυξη και παιδεία αφ' ετέρου. Ακούμε και άλλους τραβηγμένους συλλογισμούς. Π.χ. Εφ' όσον υπάρχω εγώ, τότε υπάρχει και θεός. Αφού υπάρχει κόσμος, φύση, σύμπαν, πρέπει να υπάρχει και θεός. Αυτοί οι συλλογισμοί μας θυμίζουν τον αρχαίο: **«Ει εισί βωμοί, εισί καί θεοί».** Σαν να λέμε, κατά το γνωστό λαϊκό, ότι, «επειδή υπάρχει ο φάντες, υπάρχει και το ρετσινόλαδο». Ή καλλίτερα, πάω και κτίζω έναν βωμό και αυτομάτως αποδεικνύω την ύπαρξη του θεού για τον οποίον τον έκτισα! Θαυμάσια απόδειξη!

Άλλοι πάλι λένε ότι ο θεός είναι η «ενέργεια». Μια πανθεϊστική αντίληψη δηλαδή. Τότε να μαζέψουν ένα βουνό κάρβουνο για να δούνε ένα μέρος του θεού τους. Αλλά γιατί να αντικαθιστούν την γνωστή λέξη και έννοια της «ενέργειας» με την λέξη «θεό» η οποία χρησιμοποιείται εντελώς διαφορετικά. Ας φτιάξουν μια εκκλησία στην οποία να λατρεύουν την ενέργεια να δούμε πόσους πιστούς θα μαζέψουν.

Μοιάζει με το ακόλουθο επιχείρημα που πολλοί θρησκόληπτοι επικαλούνται. Καυχώνται ότι ο πατήρ της Ιστορίας Ηρόδοτος ομολογεί πως ταξίδεψε σε πολλές χώρες και πόλεις και σ' αυτά τα διάφορα μέρη παρατήρησε να λείπουν διάφορα κτίσματα, αλλά πουθενά δεν είδε να λείπουν ναοί και βωμοί. Έτσι γι' αυτούς, αυτή η ομολογία του Ηροδότου αποδεικνύει την ύπαρξη θεού ή θεών. Αν αυτό αποδεικνύει κάτι, αυτό είναι η ατέλεια, ο φόβος, η άγνοια και η ανοησία των ανθρώπων που για να τα καλύψουν καταφεύγουν προπετώς σε φανταστικές εξωγήινες υπάρξεις που πουθενά δεν είδαν ή άκουσαν, κλπ. Η φαντασία και το ευχολόγιο των ανθρώπων από τις άγριες εποχές των σπηλαίων απετέλεσαν ισχυρούς κοινωνικούς και πολιτιστικούς παράγοντες με θετικά αλλά και πολλά μοιραία αποτελέσματα. Διά ταύτα οι θεοί των ναών που είδε ο Ηρόδοτος στα διάφορα μέρη που επισκέφθηκε, ήταν ένα τσούρμο από ετερόκλητες και αλλοπρόσαλλες φαντασίες που βασίζονταν σε αλλόκοτες πίστεις, εκφοβιστικές μυθολογίες, στις καθημερινές επιθυμίες και άγνοιες των ανθρώπων εκείνων των κοινωνιών. Αυτά τα στοιχεία στοιχεία τα οποία δημιουργούν ένα τεράστιο αντιφατικό σύνολο θρησκειών και δοξασιών, οι θρησκόληπτοι τα αποσιωπούν όταν προβάλλουν αυτό το άχρηστο επιχείρημα! Σήμερα όμως μπορούμε να ξέρομε καλλίτερα, να είμαστε νουνεχείς και να αποφεύγομε τα μοιραία. Να δούμε πότε θα τα καταφέρομε!

Προ αδιεξόδου, ένας θεϊστής ή ένας πιστός οπαδός μιας θρησκείας φωνασκεί: «Θεός υπάρχει είτε το θέλεις είτε όχι.». Αλλά και αυτό δεν αποτελεί ορισμό. Αυτό αποτελεί μια ετσιθελική αναφορά για μια αόριστη έννοια. Οι συγκεκριμένες και γνωστές έννοιες καρκίνος, μικρόβια, σεισμοί, κλπ, ικανοποιούν αυτή την αναφορά θαυμάσια. Αυτές υπάρχουν είτε το θέλομε, είτε δεν το θέλομε. Αλλά το αν ο θεός ενός θεϊστή ή πιστού «υπάρχει», είναι κάτι που αυτός οφείλει να αποδείξει και όχι απλώς να το ισχυρίζεται. Ακόμα εφ' όσον αυτός εισάγει την λέξη θεός σ' αυτόν πίπτει όλο το βάρος του ορισμού και της απο-

δείξεως. Δεν μπορεί αυτός να ερωτά τους άλλους, οι οποίοι ούτε ανέφεραν ούτε εσκέφθηκαν την λέξη για αυτή την καινοφανή και αόριστη έννοια, εκ των υστέρων να του αποδείξουν ότι δεν υπάρχει. Όλες τις φορές όμως που καταπιάνεται σε μια τέτοια συζήτηση αποφεύγει συστηματικά να δώσει ορισμό ή απόδειξη και μόνο όταν προκληθεί να προσφέρει αυτά στους συνομιλητές του μόνο τότε αρχίζει να παρουσιάζει όλες αυτές τις άνευ ουσίας λέξεις και φράσεις και διάφορα ηχητικά συνώνυμα αυτών.

Τα εξώλογα και υπερβατικά άλματα αυτών των συλλογισμών είναι τόσο μεγάλα και τόσο εμφανή, που δεν θα τα σχολιάσομε. Χαρίζομε αυτούς τους συλλογισμούς σ' αυτούς που δεν τα βλέπουν. Όταν, λόγου χάρη, ο χημικός ισχυρίζεται ότι, όταν ενώσει δύο άτομα υδρογόνου και ένα άτομο οξυγόνου φτιάχνει ένα μόριο νερού, αυτό δεν το έβγαλε από την φαντασία του. Δεν είπε εκ προοιμίου ότι, αφού υπάρχει υδρογόνο και οξυγόνο τότε πρέπει να υπάρχει και νερό. Αλλά, πρώτον, γνώριζε καλά όλες τις έννοιες που χρησιμοποιεί σ' αυτή την διατύπωση και δεύτερον, αυτό το διατύπωσε ως συμπέρασμα αποτελεσμάτων μιας ικανοποιητικής σειράς πειραμάτων.

Έτσι κατά του θεϊσμού έχομε τις εξής αντιρρήσεις:

1) Τί μας χρησιμεύει το να πιστεύομε σε κάτι για το οποίο δεν γνωρίζομε απολύτως τίποτα και ούτε εμπειρικά μπορούμε να το προσδιορίζομε αλλά το θέσαμε αξιωματικά;

2) Αν δεν γνωρίζομε κάτι, τότε γιατί πρέπει να προχωρήσομε σε πίστη και να μην παραμείνομε στο «δεν γνωρίζομε»; Τί χάνομε ή τί κερδίζομε;

3) Ό,τι εισάγομε αξιωματικά πρέπει καλά και σώνει να το πιστεύομε με θρησκευτική πίστη επειδή απλούστατα δεν το γνωρίζομε; Αξιωματικά μπορούμε να εισάγομε άπειρα πράγματα και ψευδοέννοιες ανενόχλητα αφού δεν κινδυνεύομε να γελοιοποιηθούμε. Επομένως τί είναι αυτό που κάνομε ή τί πετυχαίνομε; Είναι το πιο εύκολο πράγμα το να βρίσκομε απάντηση σε κάτι που δεν ξέρομε με το να εισάγομε αξιωματικά μια νέα αόριστη έννοια ως φταίχτη. Μπορούμε κάλλιστα να δικαιολογήσομε ή να αιτιολογήσομε τα πάντα με διάφορα ψευτοόντα από το κοσμικό διάστημα. Αυτά τα ψευτοόντα προκαλούν τα πάντα, αλλά εμείς δεν τα γνωρίζομε, δεν τα βλέπομε, δεν τα ακούμε, δεν τα οσφραινόμαστε, δεν τα αγγίζομε και όλα τα «δεν...». Σε όλα τα πράγματα μπορούμε να δώσομε τέτοιου τύπου αβασάνιστες εξηγήσεις και άντε τώρα εσύ, αν μπορείς..., απόδειξε ότι δεν ισχύουν.

ζ΄: Αγνωστικιστής

Συνεχίζομε με τον **αγνωστικισμό**. Ο **αγνωστικιστής** συζητάει και εξετάζει, καθώς νομίζει ή φαντάζεται με λογικό και νοηματικό τρόπο, όλα τα ερωτήματα περί θεού, αλλά όπως ο ίδιος παραδέχεται δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τις απαντήσεις τους. Ως γνωστόν, ο όρος «αγνωστικισμός» παράγεται από το στερητικό «α» και «γνώσις». Τον όρο επινόησε πρώτος ο Sir Thomas Huxley το έτος 1869, για να χτυπήσει τον «Γνωστικισμό», που έτυχε τότε να τον μελετά και να αηδιάσει με τις ανοησίες του. Μετά όμως η λέξη διεφθάρη από επιτηδείους και έτσι σήμερα χρησιμοποιείται στα θέματα που αναπτύσσομε εδώ. Όπως εύκολα καταλαβαίνομε, οι συζητήσεις αυτού του τύπου με αγνωστικιστές είναι πολύ βραχείες. Π.χ. όταν τον ρωτάς αν υπάρχει Θεός, σου απαντάει αμέσως «δεν γνωρίζω». Όταν όμως τον ρωτήσεις αν υπάρχει π.χ. «Ψεός», τότε δικαίω τω λόγω σε αντερωτά αμέσως πριν καν σκεφτεί «τί είναι πάλι αυτός;». Γιατί δεν έκανε το ίδιο και στην προηγούμενη

ερώτηση; Διότι νομίζει ότι η έννοια «θεός» για την οποία τον ρωτάς είναι καλά γνωστή σ' αυτόν όπως και σε όλους. Έχει συνηθίσει από μικρός να την ακούει ανενόχλητα απ' όλους και έτσι την παίρνει σαν δεδομένη. Βλέπομε εδώ τον ρόλο της ψυχολογίας και της πλύσεως εγκεφάλου. Πάντως εκ των πραγμάτων, ο αγνωστικιστής δεν μπορεί να ανήκει σε καμιά θρησκεία και είναι άπιστος.

Οι αντιρρήσεις μας εναντίον των αγνωστικιστών είναι οι εξής:

1) Μπορούμε να δημιουργούμε συνεχώς ερωτήματα άνευ απαντήσεων. Οπότε τί κερδίζομε;

2) Έχουν την ψευδαίσθηση ότι είναι θεμιτό το να εξετάζουν και να συζητάνε, με λογική όπως φαντάζονται, ψευδοέννοιες, όπως αυτή του θεού, τις οποίες επί πλέον θεωρούν και ως έννοιες με νόημα και περιεχόμενο, ενώ παραδέχονται πως δεν έχουν καμιά εμπειρική γνώση γι' αυτές και ούτε μπορούν να απαντήσουν κάτι γι' αυτές.

3) Δεν βλέπουν όμως ότι, εκτός του ότι δεν γνωρίζουν τις απαντήσεις, όσο και να ψάχνουν απαντήσεις δεν πρόκειται να βρούνε, όπως ακριβώς δεν βλέπουν ότι οι έννοιες τις οποίες συζητούν και εξετάζουν είναι ψευδοέννοιες. (Είναι και αυτό ένας παραπάνω λόγος που καθιστά τα ερωτήματά τους ψευδοερωτήματα.).

η΄: Αθεϊστής

Τέλος ερχόμαστε στον **αθεϊσμό**. (1) Ένας κοινώς παραδεκτός ορισμός του αθεϊσμού είναι η παραδοχή του ότι δεν υπάρχει καμία πειστική, επιστημονική ή εκ των πραγμάτων βάσιμη ένδειξη για την ύπαρξη θεού, θεών ή υπερφυσικών οντοτήτων. (2) Πολλοί είναι ακόμη και εκείνοι που νομίζουν ότι ο ορισμός του αθεϊσμού είναι η πίστη ή το δόγμα: «*δεν υπάρχει θεός*». Πρόκειται για ορισμούς που επικρατούσαν τον 19ο αιώνα, τον αιώνα του ρομαντισμού, όπου λόγω των τότε καταπληκτικών αλμάτων των επιστημών και των μαθηματικών σχηματίστηκε η ψευδοπεποίθηση ότι στα πάντα μα τα πάντα, από τα φυσικά μέχρι τα κοινωνικά ερωτήματα, υπάρχουν καθορισμένες απάντησεις που είτε ήδη τις ξέρομε, είτε όπου να 'ναι θα τις μάθομε. Έτσι σχηματίσθηκε η εντύπωση ότι κάθε ερώτημα, όπως και να 'χει, όπως κι αν είναι διατυπωμένο, είναι θεμιτό και έχει απάντηση, ακόμα και κάθε μεταφυσικό ψευδοερώτημα ή μια αλληλουχία φωνητικών ήχων. Μεταξύ απλοϊκών και ιδιοτελών αυτή η εντύπωση είτε αδαώς είτε σκοπίμως επιμένει ακόμα και σήμερα.

Στον εικοστό αιώνα όμως, με τις μνημειώδεις εργασίες, αρχικά του Bertrand Russell (18 Μαΐου, 1872 – 2 Φεβρουαρίου, 1970) και λίγο αργότερα αλλά πολύ πιο σημαντικά του Ludwig Wittgenstein (26 Απριλίου, 1889 – 29 Απριλίου, 1951) και των κύκλων τους, στην Αναλυτική Φιλοσοφία και την Γλωσσανάλυση, **ο ορισμός του αθεϊσμού** έλαβε την μορφή της στάσης που οφείλει να λαμβάνει ο λογικός άνθρωπος έναντι των εννοιών και της αναλύσεως αυτών εντός του συστήματος της γλώσσας.

Η έννοια του «θεού» και όλες οι έννοιες που παράγονται από αυτήν είναι ψευδοέννοιες και ως εκ τούτου κάθε ερώτηση, συζήτηση ή δήλωση περί αυτών είναι στερημένη νοήματος και δεν οδηγεί σε κανένα συμπέρασμα. Άρα έχομε να κάνομε με ανόητη και χιμαιρική ερώτηση και συζήτηση. **Ψευδοέννοιες** είναι ακριβώς οι έννοιες που παράγονται από κακή χρήση της γλώσσας και ουσιαστικά είναι λέξεις που δημιουργούνται από έναν συνδυασμό διαδοχικών φωνητικών ήχων και έρχονται σαν κομήτες εκτός των λογικών μας

γλωσσικών συστημάτων. Δεν νοείται να καταπιανόμαστε μ' αυτές εν όσω χρησιμοποιούμε λογικά συστήματα που δεν τις εγκλείουν. (Π.χ. είναι αδύνατον να διαλύσεις μια σύγχρονη μηχανή εις τα εξ ών συνετέθη, χωρίς βεβαίως να τα καταστρέψεις, με τα εργαλεία της παλαιολιθικής εποχής, για να καταλάβεις πως λειτουργεί! Αν πάλι ερωτήσομε αν υπάρχει το «τριαλαριλαλό», τι θεμιτή απάντηση μπορούμε άραγε να δώσομε;). Κάθε συζήτηση που αφορά τις ψευδοέννοιες δεν έχει ελπίδα να παράγει γνώση και θετικά συμπεράσματα επ' αυτών διότι ό,τι και να ισχυριστεί κανείς, δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να ελέγξεις ούτε αν ισχύει ούτε αν δεν ισχύει! Ο καθένας μπορεί να παρουσιάσει όποια ψευδοέννοια του κατέβει, να ερωτά ό,τι γουστάρει επί ψευδοεννοιών και να δίνει τις απαντήσεις που του αρέσουν χωρίς κανένα κίνδυνο διάψευσης ή γελοιοποίησης.

Ο συγγραφέας αυτού του δοκιμίου ασπάζεται αυτόν τον νέο ορισμό του αθεϊσμού, ως την ανωτέρω στάση που προσφέρει η Γλωσσανάλυση, και ισχυρίζεται ότι αυτή η προσέγγιση προς τον αθεϊσμό είναι η μόνη άτρωτη και προφανώς δεν είναι πίστη ή δόγμα. Οι προηγούμενοι ορισμοί, τους οποίους πολλοί αποδέχονται καθ' όσον δεν γνωρίζουν τις προόδους της Αναλυτικής Φιλοσοφίας, έχουν το πρόβλημα ότι θεωρούν εκ των προτέρων την έννοια του «θεού», κλπ., έστω και με υπονοούμενο τρόπο, ως θεμιτή και πλήρη σημασίας, αλλά επειδή δεν έχομε επιστημονική ή εμπειρική ένδειξη περί αυτής, γι' αυτό και 'μεις δεν την λαμβάνομε υπ' όψη προς το παρόν ή δεν την πιστεύομε. Δηλαδή αφήνουν να εννοηθεί ότι στο μέλλον δεν αποκλείεται να αποκτήσομε τέτοια ένδειξη και γνώση και τότε τα ξανασυζητάμε. Ο μεν πρώτος ορισμός, (1) ανωτέρω, θυμίζει και μπερδεύεται με τον αγνωστικισμό. Από την άλλη μεριά, στον δεύτερο ορισμό, (2) ανωτέρω, με το να πιστεύομε ή να ισχυριζόμαστε ότι θεός δεν υπάρχει κάνομε το σφάλμα να εφαρμόζομε επάνω σε κάτι ακαθόριστο, σε μια ψευδοέννοια, το ρήμα «δεν υπάρχει» όπως τον εφαρμόζομε κάθε μέρα στις καθημερινές μας ανάγκες. Π.χ. σαν να ισχυριζόμαστε ότι: Το «δεν υπάρχει τυρί» στο ψυγείο είναι της αυτής τάξεως και ισχύος με το «δεν υπάρχει το τριαλαριλαλό!». (Βλέπε και μέρος **ι΄: Συγκρίσεις και Διευκρινίσεις** παρακάτω.).

Ο Wittgenstein λοιπόν έκανε το μνημειώδες βήμα προς τα εμπρός με το να αποδείξει ότι εντός των πλαισίων και των λογικών συστημάτων της γλώσσας οι έννοιες που είναι ψευδοέννοιες, όπως η προκειμένη έννοια «θεός», είναι ανόητον να τις συζητάμε καθώς επίσης είναι χίμαιρα το να ελπίζομε ότι θα βγάλομε θετικά συμπεράσματα περί αυτών είτε τώρα είτε στο μέλλον. Γι' αυτό και η αναζήτηση επιστημονικής ή εμπειρικής ένδειξης γι' αυτές είναι εκ προοιμίου καταδικασμένη και τώρα και στο μέλλον. Δεν υπάρχει ελπίδα όταν ελπίζεις σε ψευδοέννοιες. Είναι χίμαιρα!

Παρά ταύτα ο σύγχρονος διάσημος αθεϊστής βιολόγος Richard Dawkins αναγράφει στο γνωστό του βιβλίο *The God Delusion*, ότι η ερώτηση περί υπάρξεως ή μη υπάρξεως θεού είναι θέμα χρόνου να απαντηθεί. Απλώς μέχρι τώρα δεν μπορούμε να την απαντήσομε, αλλά εν καιρώ δέοντι και δι' επιστημονικού τρόπου θα καταφέρομε να δώσομε την απάντηση. Και ο εν λόγω βιολόγος εικάζει ότι η απάντηση θα είναι αρνητική. Οι φιλόσοφοι και ιδίως αυτοί της γλωσσανάλυσης διαφωνούν.

Εν πάση περιπτώσει, ο αθεϊσμός είναι το έσχατο στάδιο του (θρησκευτικού) σκεπτικισμού το οποίο αποτελεί την εκ θεμελίων άρνηση του θεϊσμού και κατά συνέπεια και του αγνωστικισμού και κάθε θρησκευτικής πίστης. Η λέξη συντίθεται από το στερητικό ή αρνητικό «α» και «θεϊσμός». Είναι δηλαδή ο «μη θεϊσμός» ή η απελευθέρωση από κάθε θεϊσμό. Το ρήμα «πιστεύω» (δια του θρησκευτικού τρόπου) δεν βρίσκει θέση στον αθεϊσμό. Ο **αθεϊστής** ούτε πιστεύει ούτε δεν πιστεύει. Θέλει να γνωρίζει. Για τα θεμιτά ερωτήματα των οποίων τις απαντήσεις δεν γνωρίζει σταματά με το «δεν ξέρω». Δεν λέει: «Αφού

δεν ξέρω, τότε πιστεύω ή μου αρέσει να πιστεύω ότι …». Το ρήμα «πιστεύω» κατά την επιστημονική πίστη αντικαθίσταται ακριβέστερον από το «νομίζω», «θεωρώ πιο πιθανόν» κλπ. και έχει έναν, αν όχι πλήρη τουλάχιστο ικανό, αριθμό αιτιολογιών.

Για τον αθεϊστή η έννοια του θεού (όπως και πολλές άλλες συναφείς έννοιες) είναι έννοια πλαστή ή ψευδοέννοια και όλα τα σχετικά ερωτήματα είναι ψευδοερωτήματα. Κάθε συζήτηση γύρω απ' αυτά είναι μάταια, άνευ εννοίας και περιεχομένου και δεν μπορεί να γίνει βάσει κανόνων λογικής ή εμπειρίας. Επομένως η συζήτηση αυτή είναι άνευ νοήματος, δηλαδή ανόητη.

Αυτό συμβαίνει για τους εξής λόγους:

1) Δεν γνωρίζομε καθόλου τί είναι αυτό για το οποίο μιλάμε, ούτε σαν έννοια που έχει ορισθεί, ούτε σαν αρχική έννοια αφού δεν υπάρχει καμιά συνυφασμένη εμπειρία. Οπότε τότε, τί να πούμε;... Μιλάμε χωρίς βάση, δηλαδή στο κενό.

Το θέμα του θεού αν είχε ύπαρξη και υπόσταση
θα ήταν θέμα γνώσεως και όχι ζήτημα πίστεως!

Αν θεός υπήρχε θα ξέραμε τι θα ήταν και δεν θα το πιστεύαμε. Δεν θα τον πιστεύαμε αλλά θα τον γνωρίζαμε!

2) Οποιαδήποτε απάντηση και να υποθέσομε ή να φανταστούμε πως δώσαμε σε κάποιο από τα συναφή ερωτήματα, δεν υπάρχει κανένας τρόπος και κανένα κριτήριο για να διαπιστώσομε την αλήθεια ή το ψεύδος της απαντήσεώς μας. Αν για κανέναν υπάρχει τέτοιος τρόπος ή κριτήριο, τότε να τα ανακοινώσει διεθνώς για να τα μάθουν και οι υπόλοιποι…! Μιλάμε δηλαδή «στον βρόντο». Η λύση σε όλα αυτά τα ερωτήματα είναι απλούστατα η κατάργησή τους. Τί να πεις γι' αυτά έστω και με σχετική βεβαιότητα...; Μόνο αυτό που λέει ο Σοφοκλής στον Οιδίποδα (αν και σε διαφορετικό θέμα και για διαφορετικό λόγο, πλην όμως και εδώ ταιριάζει τέλεια):

«Αλλά ταύτ' ότω παρ' ουδέν έστι ράστα τόν βίον φέρει.»!
(Αλλά αυτά σε όποιον δεν έχουν καμιά σημασία, αυτός περνά ευκολότατα τη ζωή.)!

Όπως έχομε προαναφέρει, τις πιο πολλές φορές οι διάφοροι που πιστεύουν σε θεό με το ένα ή τον άλλο τρόπο προκαλούν τους αθέους να τους αποδείξουν ότι δεν υπάρχει θεός. Δεν καταλαβαίνουν ή εθελοτυφλούν στο να δουν ότι, εφόσον αυτοί ευθύς εξαρχής εισάγουν την έννοια θεός και την πιστεύουν ακράδαντα, τότε η αγγαρεία της απόδειξης τού ότι «υπάρχει θεός» εναπόκειται σ' αυτούς και όχι στους αθεϊστές να αποδείξουν το αντίθετο. Είναι επιεικώς γελοίο, το να εφευρίσκει κάποιος διάφορες άγνωστες έννοιες, καινούργιες ψευδεέννοιες ή λέξεις και μετά να έχει την αξίωση οι άλλοι να του αποδεικνύουν ότι υπάρχουν ή δεν υπάρχουν...!

Έχομε ακούσει και άλλα ψευτοεπιχειρήματα κατά των αθεϊστών. Εδώ ας αναφέρομε δύο που ακούμε πολύ συχνά.

1) Ακούμε από πολλούς να προβάλλουν ως αναντίρρητη αλήθεια τον ισχυρισμό: «Άθεοι δεν υπάρχουν, πάει και τελείωσε!». Απαντάμε λοιπόν: «Ρωτήσατε όλους τους ανθρώπους του πλανήτη και δεν βρήκατε ούτε έναν άθεο ανάμεσά τους ή η έννοια «άθεος» είναι λογική αδυνατότητα;». Και στις δύο εκδοχές δεν μπορούν να απαντήσουν ειλικρινώς.

Όταν πάλι τους πούμε: «Μα εμείς π.χ., είμαστε άθεοι!», αυτοί ισχυρίζονται επιτακτικά: «Όχι δεν είστε!». Γνωρίζουν ετσιθελικά δηλαδή τους εαυτούς μας καλλίτερα από εμάς τους ιδίους!... Για να τους βοηθήσομε να σκεφτούν τους παρέχομε και ένα απλό παράδειγμα λογικής αδυνατότητας. «Ο κόκορας γεννάει αυγά!». Αυτό είναι λογική αδυνατότητα, διότι αλλιώς, εξ ορισμού, ο κόκορας θα ήταν κότα. Κάτι τέτοιο όμως δεν συμβαίνει με την έννοια «άθεος». Αλλά από την άλλη μεριά, βλέπομε αυτούς τους αντιφατικούς τύπους να λυσσούν για να ξεριζώσουν ακριβώς αυτό για το οποίο διατείνονται ότι δεν υπάρχει.

2) Ακούμε το εξής παράξενο: «Η ρήση 'δεν πιστεύω σε καμιά θρησκεία' είναι αφ' εαυτής θρησκεία!». «Κατ' αυτόν τον τρόπο και οι άθεοι σε θρησκεία πιστεύουν!». Δεν υπάρχει πιο παράδοξο και αντιφατικό ψευτοεπιχείρημα. Αν θεωρηθεί θρησκεία αυτό που καταργεί τις θρησκείες τότε καταργείται η λογική διάκριση ανάμεσα στο «καταστρέφω» και στο «είμαι ακέραιος». Ακόμα η ρήση «δεν πιστεύω σε καμιά θρησκεία» δεν αποτελεί θρησκεία βάσει του εξής απλού λογικού συλλογισμού. Αν υποθέσομε προσωρινώς ότι είναι θρησκεία (δική μας όπως μας προσάπτουν) όπως όλες οι θρησκείες που δεν πιστεύουμε, τότε θα οδηγηθούμε σε αντίφαση ως εξής. Χάριν ευκολίας ας ονομάσομε αυτήν τη ρήση Θ. Εφ' όσον η Θ είναι θρησκεία μας, βάσει της προσωρινής υπόθεσης, έχομε ότι η Θ είναι θρησκεία που δεν ανήκει στο σύνολο των θρησκειών τις οποίες απορρίψαμε, αφού με την αρχική μας ρήση δηλώσαμε καθαρά ότι δεν τις πιστεύουμε. Πρόκειται λοιπόν για μια έννοια θρησκείας που ανήκει σε διαφορετικό εννοιολογικό σύνολο (ή επίπεδο), αφού αυτήν τη δεχόμαστε ενώ τις άλλες τις έχομε ήδη απορρίψει. Επομένως πρόκειται για εντελώς άλλη έννοια και συνεπώς έχομε το απλούστατο συμπέρασμα: Θ $\neq$ θρησκεία. Αυτό αντιφάσκει με την προσωρινή μας υπόθεση. Άρα η προσωρινή μας υπόθεση δεν ισχύει που σημαίνει ακριβώς ότι η αρχική μας ρήση (Θ) δεν αποτελεί θρησκεία.

Αν ο αθεϊσμός υπ' αυτήν την έννοια είναι θρησκεία, τότε είναι σαν να λέμε ότι «το είμαι υγιής ανήκει στην ίδια κατηγορία με το είμαι ασθενής»! Αλλά όταν έχεις να κάνεις με αόριστες και ασαφείς έννοιες, όπως «θρησκεία», και ομιχλώδεις ψευδοέννοιες, όπως «θεός», κλπ. ό,τι θέλεις λες και ό,τι θέλεις προσάπτεις, άφοβα και αδόκιμα.

Σ' αυτή την κατρακύλα ανοήτων, ιδιοτελών, ψυχοπαθολογικών, κακοβούλων και υστεροβούλων συλλογισμών πολλοί θρήσκοι, πιστοί πολλών και διάφορων θρησκειών, φτάνουν μέχρι του αώτου σημείου που να διατείνονται ότι οι αθεϊστές είναι περισσότερο φανατικοί από τους οπαδούς των διαφόρων θρησκειών, ακόμα περισσότερο και απ' αυτούς των κοσμοπολιτικών θρησκειών της ύστερης αρχαιότητας. Ουδέν ψευδότερον τούτου! Ουδεμία ιστορία, μαρτυρία και παρατήρηση όχι μόνο δεν αποδεικνύει ή υποδηλεί αυτόν τον ισχυρισμό, αλλ' αντιθέτως, εξ όλων των πραγματικών στοιχείων που γνωρίζομε, τον διαψεύδουν περίτρανα. Ακριβώς το αντίθετο ισχύει. Πέραν αυτών των ολίγων διατυπώσεων, δεν θα καταπιαστούμε περισσότερο με αυτό το αυταπόδεικτο ψεύδος στο παρόν άρθρο. Το θεωρούμε ιδιοτελή και ψυχοπαθολογική επίθεση τού θρήσκου πιστού εναντίον τού αθεϊσμού ούτως ώστε η περαιτέρω ανάπτυξη και αντίκρουσή του με στοιχεία, φιλοσοφία και θεωρία να μην αρμόζει με το πνεύμα και τον σκοπό του παρόντος κειμένου.

θ΄: Αντιθεϊστής

Πολλοί συγχέουν τον αθεϊσμό με την πίστη ή το δόγμα πολλών ότι: «Δεν υπάρχει θεός». Αυτό είναι μεγάλο λάθος. Αυτή η πίστη αποτελεί τον **αντιθεϊσμό**. Οι οπαδοί της μπορούν κάλλιστα να ονομαστούν **αντιθεϊστές**. Αυτοί κάνουν το σφάλμα ότι η έννοια θεός

είναι ορθή και ξεκαθαρισμένη και είναι σίγουροι πως δεν υπάρχει όπως «δεν υπάρχει τυρί στο ψυγείο...» ή «όπως δεν υπάρχουν μαύρες αρκούδες στον νότιο πόλο». Έπειτα, μεταπίπτουν σε θρησκευτική πίστη, αφού αυτή η πίστη τους δεν δέχεται καμιά κριτική ή λογική εξέταση, είναι αυθαίρετη, δεν υπάρχουν κριτήρια επαληθευσιμότητος ή απόρριψής της και βασίζεται σε ψευδοέννοια. Έτσι προσπαθούν να χτυπούν μια θρησκευτική πίστη με το να χρησιμοποιούν μια άλλη. Στον αθεϊσμό το κρίσιμο σημείο είναι η αναγνώριση των σχετικών ψευδοεννοιών και ψευδοερωτημάτων, ώστε απλούστατα να τις / τα απορρίψομε και αγνοήσομε για τους λόγους που αναφέραμε παραπάνω.

Οι διάφοροι θρήσκοι που συγχέουν τον αντιθεϊσμό με τον αθεϊσμό, είτε από άγνοια, είτε επίτηδες, και επιτίθενται κατά του κακού τους δαίμονα του αθεϊσμού, διατεινόμενοι ότι και ο αθεϊσμός βασίζεται σε πίστη και μάλιστα θρησκευτική σαν την δική τους. Αυτό είναι μέγα σφάλμα διότι όπως είδαμε και αναπτύξαμε, ο αθεϊσμός είναι η εκ θεμελίων άρνηση κάθε θρησκευτικής πίστεως, του θεϊσμού που με την σειρά του βασίζεται σε κάποια θρησκευτική πίστη και του αγνωστικισμού που θεωρεί λογική και θεμιτή την εξέταση και τη συζήτηση ψευδοεννοιών και ψευδοερωτημάτων, αλλά πάντοτε η σταθερή και έτοιμη απάντησή του σ' αυτά είναι το: «δεν γνωρίζω»! (Βαριέσαι να το ακούς συνέχεια και δεν χρειάζεται να πια ρωτάς αφού ξέρεις την απάντηση εκ προοιμίου.). Όπως προηγουμένως αναπτύξαμε το ρήμα «πιστεύω» δεν έχει θέση στον αθεϊσμό. Το δε ρήμα «γνωρίζω» ή «δεν γνωρίζω» έχει την θέση που του αρμόζει, δηλαδή μόνο επί θεμιτών εννοιών και ερωτημάτων! Π.χ. στην ερώτηση του αν ο κόσμος έχει ή δεν έχει σκοπό ο σκεπτικιστής (ή ο σημερινός φιλοσοφιμένος αθεϊστής ειδικότερα και όχι ο δογματικός αθεϊστής του 19ου αιώνος) θα απαντήσει ότι δεν γνωρίζει. Εδώ οι έννοιες «κόσμος» και «σκοπός» είναι θεμιτές και σαφείς, αλλά ποια σίγουρη απάντηση μπορεί να δώσει κανείς σ' αυτό το ερώτημα; Αν απαντήσει ότι έχει ή δεν έχει, πώς να αποδεικνύεται άραγε ότι έχει ή δεν έχει δίκιο!

Τα διάφορα διαστρεβλωτικά επιχειρήματα των θρήσκων, δυστυχώς και θεϊστών πολλές φορές, έχουν και άλλες αιτιολογήσεις. Επειδή οι ίδιοι είναι πιστοί, πρέπει όλοι ουδενός εξαιρουμένου, να είναι ωσάν και αυτοί πιστοί. Είναι ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας που τους ωθεί να κάνουν πραξικοπηματικά ομοίους των όλους τους άλλους, λόγω ελλείψεως θάρρους της γνώμης των, της διχογνωμίας των, του ασαφούς, επισφαλούς, αντιφατικότητας κλπ. της πίστεώς των, αλλά ακόμα και λόγω της αδυναμίας τους να ξεκαθαρίσουν τις έννοιες, λόγω της απόρριψης της ψυχολογίας και του επιστημονικού διαλογίζεσθαι εκ μέρους των, καθώς και της αδυναμίας των να αντιστρατευτούν ορισμένα κατεστημένα και την πλύση εγκεφάλου που έχουν υποστεί από μωρά παιδιά. Έτσι όλα αυτά τους βγαίνουν σαν ένα *inferiority complex* που απαιτεί όλοι να είναι σαν κι' αυτούς...

ι΄: Συγκρίσεις και Διευκρινίσεις

Η αρχή της επαληθευσιμότητος της εννοίας όπως έχει καταξιωθεί από την Αναλυτική Φιλοσοφία και την Γλωσσανάλυση, καταδεικνύει ότι η ανικανότητα ενός πιστού ή θεϊστή να ορίσει τον θεό του, θέτει τις δηλώσεις του περί θεού στην κατηγορία των ψευδοπροτάσεων και επιστημονικώς άνευ νοήματος. Για να έχει μία πρόταση επιστημονικό αλλά και φιλοσοφικό νόημα θα πρέπει τουλάχιστον κάποιος που την εξετάζει να μπορεί έστω να φανταστεί έναν τρόπο για να ελέγξει την επαληθευσιμότητά της. Αν κάποιος ισχυριζόταν στον Γάλλο συγγραφέα Ιούλιο Βερν (8 Φεβρουαρίου, 1828 – 24 Μαρτίου, 1905) ότι «η Σελήνη είναι μια μεγάλη σφαίρα καλό κεφαλοτύρι», ο Βερν μπορούσε τότε να φανταστεί έναν τρόπο για να δει αν αυτή η πρόταση ισχύει ή όχι. Συνεπώς η πρόταση ως διατυπωμέ-

νη με γνωστές έννοιες και πληρούσα την αρχή της επαληθευσιμότητος είχε νόημα. Μετά από εκατό περίπου χρόνια όταν τα διαστημικά ταξίδια εγίνονταν τακτικά, οι αστροναύτες ανεκάλυψαν ότι τα πετρώματα και η σκόνη της Σελήνης όχι μόνο τυρί δεν ήταν, αλλ' ούτε καν παντεσπάνι. Η πρόταση αν και είχε νόημα απεδείχθη ψευδής.

Σε αντιπαράθεση, η δήλωση «μη ανιχνεύσιμα δαιμονάκια κατοικούν στους δακτυλίους του Κρόνου» είναι επιστημονικώς άνευ νοήματος, είναι μια ψευδοπρόταση ή ψευδοδήλωση. Πρώτα απ' όλα είναι παντελώς αυθαίρετη καθ' ότι αναφέρεται σε κάτι που ήταν πάντοτε μη ανιχνεύσιμο και διά τούτο τελείως άγνωστο, αόρατο και μη ελέγξιμο. (Πόθεν λοιπόν μπορεί να αναφέρεται κανείς σε πράγματα ανεξιχνίαστα;). Επειδή είναι αδύνατο να ανιχνεύσεις κάτι μη ανιχνεύσιμο, ό,τι συσκευή και να στείλομε στον Κρόνο δεν πρόκειται να ανιχνεύσει τα μην ανιχνεύσιμα δαιμονάκια. Προτάσεις τέτοιου τύπου είναι άνευ νοήματος και δεν μπορούν να αποδειχθούν ούτε καν ψευδείς. Έτσι και οι προτάσεις που περιέχουν τον όρο «θεός», εάν αυτός δεν είναι λειτουργικά ορισμένος (δηλαδή, να διατυπωθεί τι είναι αυτό που μπορούμε να κάνομε διά να ανιχνεύσομε αυτήν την υποτιθεμένη οντότητα) καθίστανται άνευ νοήματος και δεν μπορούν να αποδειχθούν ούτε ψευδείς ούτε αληθείς.

Ο **σύγχρονος Αθεϊστής** λαμβάνει μια στάση πολύ πιο ριζική από αυτή του προηγουμένου αντιστοίχου του πριν από τα χρόνια του Charles R**.** Darwin (12 Φεβρουαρίου, 1809 – 19 Απριλίου, 1882) και του Sir Thomas Henry Huxley (4 Μαΐου 1825 – 29 Ιουνίου 1895). Κατά τους παλαιότερους καιρούς οι θεϊστές έλεγαν «θεός υπάρχει». Οι αγνωστικιστές έλεγαν «ίσως υπάρχει θεός, ίσως δεν υπάρχει. Δεν έχομε ικανές ενδείξεις για να απόφανθούμε.». Οι τότε αθεϊστές έλεγαν «θεός δεν υπάρχει» που είναι και θέση των αντιθεϊστών που προαναφέραμε παραπάνω. Ο **σύγχρονος Αθεϊστής** ακυρώνει και τις τρεις αυτές θέσεις ως εσφαλμένες, διότι σιωπηρώς προϋποθέτουν ότι η ψευδο-πρόταση «θεός υπάρχει» είχε νόημα. Εδώ η αόριστη και μη επαληθεύσιμη έννοια «θεός» τιθεμένη προ του ρήματος «υπάρχω» αποτελεί σχήμα πρωθύστερο, διότι η χρήση του «υπάρχω» προϋποθέτει τον καλό ορισμό ή την καθ' οιονδήποτε τρόπο γνώση της εννοίας επί της οποίας εφαρμόζεται. Αφού λοιπόν οι δηλώσεις περί θεού δεν μπορούν να ελεγχθούν, ο σύγχρονος Αθεϊστής λέγει ότι και οι τρεις αυτές θέσεις είναι άνευ νοήματος και δεν μπορούν να αποδειχθούν ούτε ψευδείς ούτε αληθείς – απλώς είναι ανόητοι συνδυασμοί φωνητικών ήχων. Πώς μπορεί κανείς να πει ή να ισχυριστεί ότι, «θεός» υπάρχει ή δεν υπάρχει ή ίσως υπάρχει όταν ακόμα δεν ξέρει τι πράγμα υποτίθεται πως είναι αυτό;

Ως προς την ερώτηση τού αν ο κόσμος και ο άνθρωπος έχουν σκοπό και λόγο υπάρξεως, ο σύγχρονος και μη δογματικός αθεϊστής θα απαντήσει ότι δεν γνωρίζει ούτε αν έχουν ούτε αν δεν έχουν σκοπό και λόγο· και ως ανθρωπιστής θα συμπληρώσει: αλλά αφού υπάρχομε στον αντίξοο κόσμο που βρεθήκαμε, το καλλίτερο που έχομε να κάνομε είναι να δούμε τι μπορούμε να κάνομε για να ζούμε όσο πιο καλλίτερα, πιο άνετα, πιο αρμονικά και πιο ευτυχισμένα γίνεται. Τι άλλο να πει; Πώς να το γνωρίζει άλλωστε; Υπήρξε άραγε ποτέ κανείς που εγνώριζε και του εκμυστηρεύτηκε μετ' αποδείξεως ότι αυτός ή εκείνος ήταν ο σκοπός και ο λόγος; Όχι! Γι' αυτό ενώ οι θρησκείες θέτουν σκοπούς, η κάθε μια θέτει τον δικό της, δημιουργούν έναν κυκεώνα αντιμαχομένων, αντιφατικών, παραλόγων μέχρι και εκ διαμέτρου αντίθετων σκοπών. Εκεί ο αθεϊστής θα τις ρωτήσεις, ποιος απ΄ όλους αυτούς τους σκοπούς είναι ο σωστός σκοπός; Αν καμιά τους δώσει την αποδεδειγμένη απάντηση τότε να την δημοσιεύσει με την απόδειξή της! Η κάθε μια λέγει ότι ο δικός της σκοπός είναι ο μόνος σωστός και αποδεδειγμένος μόνο και μόνο επειδή είναι ο δικός της!

Οι όροι **«άθεος»** ή ορθότερον **«αθεϊστής»** και **«αθεΐα»** ή «**αθεϊσμός**» είναι όροι πλαστοί, κατασκευασμένοι δηλαδή διά γλωσσικών ήχων, λόγω της απ' αρχαιοτάτων χρόνων επικρατούσας εντός της κουλτούρας και ψυχολογίας **ψευδοεννοίας «θεός»** και των παραγώγων της. Δεν είναι όροι ουσιαστικοί (πραγματικοί) διότι αποδίδουν αναγνώριση σ' αυτό ακριβώς που δεν παραδέχονται ή απορρίπτουν και το θεωρούν ψευδοέννοια. Π.χ: σκεφτείτε το εξής: ενώ υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν στις νεράιδες και στις ιδιότητες των, δεν υπάρχει κανένας όρος ούτε για αυτόν που πιστεύει ούτε για αυτόν που δεν πιστεύει στις νεράιδες. Άραγε, έναν που δεν πιστεύει στις νεράιδες θα τον ονομάζαμε **«ανεράιδο»** (ή ανέρωτο) και το αφηρημένο ουσιαστικό θα ήταν **«ανεραϊδία»** (ή ξενέρωμα); Είναι τόσο προφανές και αστείο το όλο θέμα που κανείς δεν ασχολείται για να βρεις καταλλήλους όρους σ' αυτά τα ανόητα θέματα και ερωτήματα, κ.ο.κ. Εν προκειμένω, μήπως όρισε κανείς τον έναν ή τον άλλον θεό βάσει άλλων γνωστών εννοιών ή μήπως τον είδε κανείς ή τον γνώρισε διά της εμπειρίας για να μας πει τι είδε και τι εμπειρία είχε και να μας τον περιγράψει; Έτσι λοιπόν και κατ' ουσίαν δεν αξίζει τον κόπο η κατασκευή των ειδικών όρων «αθεϊσμός» ή «αθεϊστής», κλπ., οι οποίοι είναι διατυπωμένοι με την γλώσσα αυτών με τους οποίους έρχονται σε ρήξη. Κατασκευάστηκαν αναγκαστικά και χρησιμοποιούνται καταχρηστικά μέσα στην σκληρή διαμάχη εναντίον του κατακλυσμού των θρησκειών και δεισιδαιμονιών που κατατυραννούν την ανθρωπότητα εδώ και χιλιάδες χρόνια. Δηλαδή οι πιστοί και θρήσκοι εθεώρησαν εκ των προτέρων ως δεδομένο ότι οι δικές τους έννοιες είναι θεμιτές, όπως και οι όροι που χρησιμοποιούν, και ως εκ τούτων μπορούν να ορίσουν τις αντίθετές τους. Σαν τέτοιοι λοιπόν, οι ανωτέρω όροι δεν είναι τίτλοι σεκτών κατά την σεκταριστική και σχισματική πολιτική που οι θρησκείες με τις αιρέσεις των έχουν δημιουργήσει και ανά τους αιώνες έχουν εξουθενώσει την ανθρωπότητα.

Αφού όμως ο όρος αυτός λόγω συχνής χρήσεως έχει καθιερωθεί και χρησιμοποιείται χάριν ευκολίας, επαναλαμβάνομε ότι: Ο αθεϊσμός απλώς δεν δέχεται αυτά που πουλάνε οι θρησκείες και τα επιβάλλουν επί τήι βάσει πίστεως και μόνον χωρίς ενδείξεις ή αποδείξεις. Ο αθεϊσμός δεν είναι ιδεολογία που αντικαθιστά τις πίστεις των διαφόρων θρησκειών με μια δική του πίστη ή ιδεολογική γραμμή, όπως πολλοί απροσάρμοστοι ή ανίκανοι να κατανοούν τις σημασιολογικές διαφορές αντιτείνουν. Είναι η άρνηση της πίστεως και της παραδοχής πραγμάτων με βάση μόνο την πίστη, ούτε πουλάει κάτι καινούργιο σε αντικατάσταση αυτών που πουλάνε οι θρησκείες. Δεν τον ενδιαφέρει ούτε καταπιάνεται με ό,τι απαιτεί πίστη αντί ενδείξεων και δεν δέχεται ό,τι αρνείται να φέρει μαζί του το βάρος της αποδείξεως. **Όσο πιο ασυνήθης ή ισχυρός είναι ένας ισχυρισμός τόσο πιο απόκοσμες ή ισχυρές και συνάμα λογικές και συνεπείς ενδείξεις πρέπει να τον συνοδεύουν για να γίνει παραδεκτός**. Εν συνόψει: «***Οι αθεϊστές δεν δέχονται τον αθεϊσμό, απλώς είναι αθεϊστές***!». Αυτά είναι δύο διαφορετικά πράγματα, για όσους καταλαβαίνουν την διαφορά. Το δε να δέχεσαι κάτι απλώς με βάση την πίστη είναι ανέντιμο, τεμπέλικο, επικίνδυνο και προβαίνει επιβλαβές.

Συνεπώς διά της θρησκευτικής πίστεως μπορεί κανείς να πιστεύει και να ισχυρίζεται ό,τι θέλει, ό,τι του γουστάρει ή ό,τι του μάθανε. Σαν κουρδιστό πορτοκάλι ουδέποτε απαιτεί ορισμό, εμπειρία, επαληθευσιμότητα, περιγραφή, απόδειξη, κλπ. Η μόνη προσκόμιση ενδείξεων ή αποδεικτικών στοιχείων είναι ο φανατισμός, τα σοφίσματα, η ισχυρογνωμοσύνη, η πίστη και η φράση: «όταν πιστεύεις δεν ζητάς αποδείξεις». Πολύ προοδευτική φράση που «παράγει πολλή γνώση»! Διά τούτο και μόνο (εκτός οτιδήποτε άλλου) η θρησκευτική πίστη καθίσταται επικίνδυνη διά τον άνθρωπο ως άτομο, διά την κοινωνία

ολόκληρη και είναι η τροχοπέδη στην γνώση, στην εξέλιξη και στην καλυτέρευση του πολιτισμού, γεγονότα που η Ιστορία επιβεβαιώνει συνεχώς!

«Η (κάθε) θρησκεία θεωρείται:
από τον κοινό λαό αληθής,
από τους σοφούς ψευδής,
και από τους κυβερνήτες βολική.»

Σενέκας

ια΄: Σκεπτικισμός συγκρινόμενος με Φουνταμενταλισμό

Τελικά, η κοινωνία που επιθυμεί την καλυτέρευση και την πρόοδο της οφείλει να απομακρύνει τέτοιες ψευδο-έννοιες και απόψεις. Γι' αυτό, οι θρήσκοι των οργανωμένων θρησκειών πολέμησαν αυτά τα τρία ρεύματα του θρησκευτικού σκεπτικισμού με νύχια και με δόντια σε όλη την διάρκεια της ιστορίας. Αυτά τα τρία ρεύματα αποδέχονται αλλά και δημιουργούν μια νέα διαφορετική προσέγγιση για τη ζωή εν γένει και προβάλλουν μια νέα φιλοσοφική και δημιουργική στάση για την κοινωνία και τον πολιτισμό, μαζί με μια νέα αντιμετώπιση των μεταφυσικών ερωτήσεων και δοξασιών που βασάνισαν τον κόσμο ανά τους αιώνες και ακόμα τον βασανίζουν. Εισάγουν δηλαδή μια κοσμοθεωρία και στάση η οποία προάγει τη δημιουργικότητα για τη ζωή και την απελευθέρωση από διάφορες παγίδες που βασανίζουν το πνεύμα, εν αντιθέσει με το καλούπωμα του θρήσκου, δηλαδή την θρησκοληψία, που προάγει την παθητικότητα και την τυφλή υποταγή στην οργάνωση–εκκλησία και σε ένα θεό μπαμπούλα ή πολλούς θεούς του φόβου και του τρόμου.

Αν και υπάρχουν διάφορες διαβαθμίσεις θρησκοληψίας, καθώς και φανατισμού και ζήλου που δημιουργεί, μπορούμε να παραθέσομε και τα εξής στοιχεία υπέρ αυτού του ισχυρισμού. Αυτό που λένε πολλοί ότι «εγώ είμαι θρήσκος αλλά όχι θρησκόληπτος», όπως έχομε προαναφέρει, δεν ισχύει για τους πιστούς της οργανωμένης θρησκείας. Είναι ψευτοδικαιολογία της άγνοιάς τους και της ελλείψεως θάρρους για τη γνώμη τους. Ένας θρήσκος μιας οργανωμένης θρησκείας δεν είναι ποτέ σε θέση να παραδεχθεί ότι μια άλλη θρησκεία ή κοσμοθεωρία είναι επιστημονικά σωστότερη ή καλύτερη (βάσει ορισμένων κριτηρίων) από αυτήν που ο ίδιος πιστεύει, ακόμα και αν είναι. Επίσης δεν δέχεται καμία συζήτηση με άλλους που έχουν άλλη γνώμη πάνω στα θέματα της πίστεώς του. Εκ προοιμίου τους αποκρούει, δεν ανοίγει συζήτηση μαζί τους και τους εκδιώκει από τον περίγυρό του. Άρα εκ των πραγμάτων η θρησκευτική πίστη αυτού του είδους δημιουργεί στυγνή μισαλλοδοξία, φανατισμό, πόλεμο και εξόντωση. Επίσης δημιουργεί και άκρατο προσηλυτισμό. Οι πιστοί αυτού του τύπου δεν ησυχάζουν, εάν δεν δούνε όλους τους κατοίκους του πλανήτη κάτω από την χλαίνη της πίστεώς τους. Παρ' όλα ταύτα οι περισσότεροι δεν ζουν σύμφωνα με τους κανόνες της θρησκείας τους, αλλά συνεχώς τους παραβιάζουν και, συνεπώς, συνεχώς αμαρτάνουν. Οι κανόνες αυτοί είναι τόσο αφύσικοι, παράλογοι και σχιζοειδείς που δεν είναι φυσικό να τηρούνται ούτε να συμβάλλουν στην ευτυχία και την πνευματική ανάπτυξη των ατόμων. Επίσης οι θρήσκοι και πιστοί των οργανωμένων θρησκειών, τις πιο πολλές φορές, ελάχιστα πράγματα γνωρίζουν από όλα όσα πρεσβεύει η θρησκεία τους και αγνοούν τα περισσότερα. Αυτό γίνεται διότι η οργανωμένη θρησκεία απαιτεί οπαδούς–πρόβατα που δεν επιτρέπεται να γνωρίζουν, να σκέπτονται και να αμφιβάλλουν,

αλλά μόνο να πιστεύουν αυτά που τους υπαγορεύει. Τους γαλουχεί από μωρά μέχρι τον τάφο σύμφωνα με ορισμένα κατάλληλα διαλεγμένα διδάγματα και ρητά της διδασκαλίας της, αποσιωπώντας τα υπόλοιπα. Τους εμπνέει συνεχή φόβο και απειλεί με αιώνια τιμωρία εάν γίνουν εξωμότες ή δεν εφαρμόζουν την ηθική που αυτή επιβάλλει, όσο ανόητη ή καταστροφική και αν είναι, και τους υπόσχεται αιώνια ευτυχία μεταφυσικού τύπου, ότι και αν είναι αυτό, μόνο μετά θάνατον κοντά στον θεό ή στους θεούς της. Για την κοινωνική πρόοδο και πολιτισμό δεν δείχνει κανένα ουσιαστικό ενδιαφέρον και τις πιο πολλές φορές δημιουργεί τρομερή απαξία και καταστροφικό μένος, διότι και επιβλαβή τα θεωρεί αλλά και διότι το μόνο σημαντικό ενδιαφέρον της είναι μεταφυσικό, δηλαδή η μετά θάνατον απονομή δικαιοσύνης και αιώνιας ευτυχίας ή τιμωρίας κατά τη δική της αντίληψη και θεσμοθέτηση. Ένα αποτέλεσμα αυτής της νοοτροπίας είναι η εγκατάλειψη των εγκοσμίων και η πλήρης απάθεια για τα προβλήματα της ζωής και την καλυτέρευση της κοινωνίας. Η επιστήμη δεν έχει αξία για τον θρήσκο, εκτός εάν και όταν τον συμφέρει. Τα δυσεξήγητα και ανεξήγητα φαινόμενα, τα οποία και ονομάζει θαύματα, είναι γι' αυτόν μια μυστηριώδης εμφάνιση ή μη λογική επικοινωνία του θεού του. Εάν τα πράγματα του έρχονται κατ' ευχήν, αυτό σημαίνει ότι ο Θεός τον αγαπά και τον ανταμείβει ή και εισακούει τις προσευχές του. Εάν όχι, τότε ο Θεός δοκιμάζει αυτόν και την πίστη του. Όλα τα ερωτήματα βρίσκουν τέτοιους είδους ταυτολογικές και ανεξέλεγκτες απαντήσεις. Η πιο συνηθισμένη, άμεση, αβασάνιστη και απλοϊκή απάντηση που δίδεται, είναι: «Ο Θεός ήθελε και τα έκαμε έτσι…!». Και η πιο παράλογη αντίφαση, ακόμα και αυτή, είναι δουλειά του Θεού. Βλέπεις ό,τι θέλει κάνει μιας που είναι παντοδύναμος, πάνσοφος, πανάγαθος και όλα αυτά τα «παν...». **Ας μας πει λοιπόν ένας θρήσκος, τί άλλο ακόμα του μένει για να χαρακτηριστεί ως θρησκόληπτος**.

Η οργανωμένη θρησκεία παρουσιάζει ακόμα και τα εξής χαρακτηριστικά: Βασίζεται σε μια συλλογή ιερών βιβλίων που περιέχουν τις απαράβατες «αλήθειές» της και κάνει συνεχή χρήση μόνον αυτών, έχει καθορισμένους και απαράβατους τύπους και τρόπους λατρείας, κάθε διαφορετική γνώμη, αντίληψη, πρόταση, εξέταση εξοστρακίζεται σαν αίρεση και, όποτε είναι δυνατόν και επιτρέπουν οι εποχές, τιμωρείται διά θανάτου, προσπαθεί να καπελώσει ολόκληρη την κοινωνία, τα κράτη, τις κυβερνήσεις και κάθε κοινωνική δραστηριότητα, δημιουργεί δική της έκφραση και τέχνη κλπ.

Ανακεφαλαιώνομε με τα χτυπητά χαρακτηριστικά του πιστού και φανατικού. Πρώτα απ' όλα η λογική δεν έχει σπουδαία ισχύ στη σκέψη ή τη συνομιλία του. Αν και επιθυμεί να δείξει ότι τη χρησιμοποιεί και την εφαρμόζει, τις πιο πολλές φορές την ωθεί στα όρια της ανυπαρξίας. Η χρήση επιχειρημάτων είναι, για τον πιστό και φανατικό, ελάχιστη έως μηδαμινή. Μόνο όταν τον βολεύουν χρησιμοποιεί και ισχυρίζεται επιχειρήματα. Αλλιώς η πίστη και ο φανατισμός τον τυφλώνει ώστε κανένα επιχείρημα να μην τον πείθει για τίποτα. Πρέπει μάλλον να διαστρέψει το επιχείρημα για να ταιριάσει στις εκ των προτέρων τεθείσες απόψεις του. Το ίδιο ισχύει και με τα αντικειμενικά δεδομένα που μας παρέχουν η εμπειρία και οι διάφορες επιστήμες. Στη ροή των λεγομένων του μεταπίπτει συνεχώς σε αντιφάσεις που άλλοτε αντιλαμβάνεται αλλά δεν παραδέχεται και άλλοτε αδυνατεί να τις αντιληφθεί καν. Τέλος ο βίος και οι πράξεις του δεν συμβαδίζουν με αυτά που φανατικά ισχυρίζεται και υπερασπίζεται. Ο πιστός και φανατικός συνήθως είναι αυτός που άλλα λέγει και άλλα πράττει. Θέλει «και την πίτα γερή και τον σκύλο χορτάτο». Έχομε βεβαίως και την αντίθετη περίπτωση πλείστων όσων παραδειγμάτων πίστεων και φανατισμών που οδήγησαν τους πιστούς και φανατικούς μέχρι πλήρους εξαθλιώσεως και τέλος εξοντώσεως. Το παρακάτω δίστιχο εκφράζει λακωνικά αυτή την κατάσταση:

Για μια πίστη φανατική πίστη, όταν κάποιος γαντζωθεί σ' ένα ωραίο ψεματάκι, μέχρι θανάτου το κρατεί.

Ο πιστός και φανατικός προτιμά να αποθάνει (να μαρτυρήσει) για τις πίστεις και τις απόψεις του, παρά να παραδεχτεί τα λάθη και τις ανοησίες του ώστε να τις αποκηρύξει και να ξαναρχίσει τη ζωή του εκ νέου. Ιστορικώς έχομε και πλείστα όσα παραδείγματα που πίστεις και φανατισμοί οδήγησαν ολόκληρα έθνη στην πλήρη ή την σχεδόν πλήρη αφάνεια.

ιβ΄: Συμπέρασμα

Η συντριπτική πλειονότητα του κόσμου, ακόμα και αυτών που κρατούν διπλώματα, δεν έχει ξεκαθαρίσει αυτά τα θέματα και ούτε την απασχολεί το ξεκαθάρισμά τους. Βρίσκεται σε ένα τέλμα αγνοίας, συγχύσεως, μη παραγωγικής σκέψεως, ελλείψεως κρίσεως, αντιφιλοσοφίας, αντιγνώσεως, απροθυμίας για μάθηση, θρησκοληπτικής πίστεως, υποκρισίας, βολέματος, πολλών αντιφατικών θεωριών και ηθικών κλπ. Αυτή η «ηθική» πλειονότητα ως επί το πλείστον, αναλώνεται, εκτός από την εξασφάλιση του επιούσιου, με αλλότρια και άνευ ουσίας πράγματα. Δυστυχώς αυτόν τον συρμό ζωής, τον προωθεί και τον συντηρεί το σημερινό, υπάρχον, καταπιεστικό, αποτυχημένο, παγκόσμιο, κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό σύστημα. Από την άλλη μεριά πάλι αυτό το εξαθλιωτικό σύστημα συντηρείται κατ' αυτόν τον τρόπο και διαβιεί ανενόχλητο και αυτό το χάλι διαιωνίζεται. Φαύλος κύκλος!

Ενώ ο μαθητής του Σωκράτους Αντισθένης, μας λέγει ότι: «*αρχή σοφίας ή τών ονομάτων επίσκεψις*», δηλαδή η αρχή της σοφίας είναι ο καθορισμός των εννοιών (των ονομάτων), κατά την σημερινή σκόπιμη τακτική και συνωμοσία οι λέξεις έχουν χάσει τις έννοιές τους. Όλα είναι ζήτημα γνώμης, ορέξεως και ερμηνείας κατά το δοκούν, ακόμα και το ότι τα δένδρα είναι πράσινα. Κάποιος μπορεί να υποφέρει από αχρωματοψία του πρασίνου σου λένε και σταματάνε μέχρι εκεί λες και δεν υπάρχει αντικειμενικός επιστημονικός ορισμός του πρασίνου. Σ' αυτή την κατάντια δεν υπάρχουν έννοιες και αντικειμενικά ή επιστημονικά κριτήρια, μόνο μια συνεχής στρεψοδικία, συσκότιση, μάσημα, μισή αλήθεια, μισό ψέμα και ως εκ τούτων ένα ανεμόδαρμα με μια αποχαυνωτική στασιμότητα! Η δε Εβραιοχριστιανική *Βίβλος* μας λέγει ότι: «*αρχή σοφίας φόβος Κυρίου*» (του θεού Γιαχβέχ δηλαδή, *Ψαλμοί* 110 ή 111: 10, *Παροιμίαι* 1: 7, 9: 10). Κατ' αυτόν τον τρόπο, διά του φόβου τροφοδοτεί τον κοινωνικό φαύλο κύκλο εκφοβίζοντας και αποβλακώνοντας τον κοσμάκη!

Αυτό που μας είπε με 6 λέξεις ο Αντισθένης αποτελεί τον πυρήνα της μεθόδου της Γλωσσανάλυσης, όπως την ανέπτυξε και μας την παρέδωσε ο μέγας διανοητής φιλόσοφος Ludwig Wittgenstein. Με αυτήν μπορούμε να πετύχομε την διαλεύκανση των εννοιών και να αποφεύγομε τις παγίδες που στήνει συνεχώς η γλώσσα. Αρκεί μόνο να το επιθυμούμε. Δυστυχώς όμως οι διάδοχοι του Wittgenstein, εκτός ολίγων εξαιρέσεων (π.χ. ο φιλόσοφος Κωστής Μ. Κωβαίος) αντί να συγκεντρωθούν στο να θέσουν σε εφαρμογή αυτή τη μέθοδο για την καλυτέρευση της κοινωνίας και την πνευματική ανάταση των ατόμων, αναλώνονται ακόμα και σήμερα στο να αναμασούν αυτά που είπε ο μεγάλος διανοητής. Όσοι όμως έχουν την έφεση να σκέπτονται για να αποφασίζουν σοβαρά περί της στάσεώς των εφ' όλων αυτών των σοβαροτάτων ζητημάτων, της ζωής της ίδιας, της κοσμοθεωρίας των, και θεωρούν καθήκον τους την καλυτέρευση της κοινωνίας και την πρόοδο του πολιτισμού,

οφείλουν να σκέπτονται και να διατυπώνουν ξεκάθαρα. Οι έννοιες πρέπει να είναι αποσαφηνισμένες, και οι όροι και οι κανόνες καθαρά και λογικά διατυπωμένοι. Πρέπει επί τέλους να ξέρομε για τί πράγμα μιλάμε και με ποιους κανόνες συζητάμε... (Δεν μπορείς να παίζεις σκάκι με έναν που παίζει τάβλι. Ούτε παίζεις ποδόσφαιρο σε κολυμβητήριο.).

Επί δε του παρόντος θέματος, που αναπτύξαμε εδώ και πολύ συχνά βγαίνει στο προσκήνιο, ας διαλέξουν με επίγνωση και ευθύνη μεταξύ των ομάδων που παρουσιάσαμε και εξετάσαμε: Θρήσκων–θρησκολήπτων, θρησκευομένων, θεϊστών, αγνωστικιστών, αντιθεϊστών και τέλος αθεϊστών.

Με την ευχή: **«Επί γής ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία.»**

Κλείνομε εδώ με **πέντε πολύ σημαντικές σκεπτικιστικές ρήσεις**:

(1) **"Wovon man nicht sprechen kann, darüber muss man schweigen."**
«Για ό,τι δεν μπορούμε να μιλάμε, σιωπάμε.»
Ludwig Wittgenstein, *Tractatus Logicophilosophicus*.

(2) **Δεν μπορούμε να διακρίνομε, μετρήσομε και κρίνουμε τα πράγματα, που χαρακτηρίζονται *«αδιάφορα, αστάθμητα και ανεπίκριτα»*. Ούτε τα δεδομένα των αισθήσεων, ούτε οι κρίσεις μας μπορεί να είναι αληθείς ή ψευδείς.**
Πύρρων ο Ηλείος (360 – 270 Π.Κ.Ε.)
Έλλην φιλόσοφος, ιδρυτής της Σχολής του Σκεπτικισμού.

(3) «**κινδυνεύει μέν γάρ ημών ουδέτερος ουδέν καλόν καγαθόν ειδέναι, αλλ' ούτος μέν οίεταί τι ειδέναι ουκ ειδώς, εγώ δέ, ώσπερ ούν οίδα, ουδέ οίομαι: έοικα γούν τούτου γε σμικρώ τίνι αυτώ τούτω σοφώτερος είναι, ότι ά μή οίδα ουδέ οίομαι ειδέναι**.».
«**κανείς από τους δυο μας δεν φαίνεται να ξέρει κάτι καλό και χρήσιμο, αυτός όμως νομίζει πως γνωρίζει, ενώ εγώ καθώς δεν γνωρίζω, δεν νομίζω ότι γνωρίζω. Φαίνεται λοιπόν πως είμαι λίγο πιο σοφός από αυτόν, γιατί δεν νομίζω ότι γνωρίζω αυτά που δεν γνωρίζω**.».
Πλάτων, *Απολογία Σωκράτους* 21: 3-7.

(4) «**Τρόποι δ᾽ εἰσὶ τοῦ μὲν ἐλέγχειν δύο.**
οἱ μὲν γάρ εἰσι παρὰ τὴν λέξιν, οἱ δ᾽ ἔξω τῆς λέξεως.»
«**Υπάρχουν δύο [γενικές] κατηγορίες ελέγχου.**
Ο ένας σχετίζεται με τη χρήση της γλώσσας, ενώ ο άλλος όχι.»
Αριστοτέλης, *Σοφιστικοὶ ἔλεγχοι* 165b.23-24.

(5) «**Λόγος δυνάστης μέγας έστιν.**» «**Ο Λόγος είναι μέγας δυνάστης.**»
Γοργίας ο Λεοντίνος.

Το Επιχείρημα του Κικέρωνος ή του Ωρολογίου.

Δεν είναι ολίγες οι φορές κατά τις οποίες ακούμε το απλοϊκό επιχείρημα τού ωρολογίου ή του ωρολογοποιού από θρήσκους και θεϊστές για να δικαιολογήσουν κατά κάποιον μαγικό τρόπο την πίστη τους στον εκάστοτε διαφορετικό θεό τους. Αυτό μάς λέγει ότι:

«*Ένα ωρολόγιο δεν φτιάχνεται μόνο του. Οι άνθρωποι φτιάχνουν τα γρανάζια και τις βίδες του και οι άνθρωποι τα συναρμολογούν για να φτιάξουν ένα ωρολόγιο. Συνεπώς το σύμπαν και ότιδήποτε υπάρχει εντός αυτού το έφτιαξε κάποιος που τον αποκαλούμε θεό δημιουργό, κλπ.*».

Το επιχείρημα αυτό είναι πολύ παλαιό και πρωτοεμφανίζεται στον Ρωμαίο ρήτορα Κικέρωνα. (Marcus Tullius Cicero, Μάρκος Τύλλιος ***Κικέρων***, 3 Ιανουαρίου 106 Π.Κ.Ε. - 7 Δεκεμβρίου 43 Π.Κ.Ε.). Το παρουσιάζει μαζί με έναν πρόδρομο της θεωρίας τού «Ευφυούς Σχεδιασμού», η οποία επανεμφανίζεται δριμεία σήμερα, στο έργο του *De natura Deorum* (*Επί της Φύσεως των Θεών*). Π.χ., βλέπε: **http://www.talkreason.org/articles/Avalos.cfm**

Ο χρήστης τού επιχειρήματος αυτού υποθέτει ή νομίζει πως η αδυναμία ή η ανικανότητα των εξαρτημάτων ενός ωρολογίου να συναρμολογηθούν από μόνα τους συνεπάγεται ή αποδεικνύει ότι και πάντα τα άλλα δεν μπορούν να συναρμολογηθούν από μόνα τους επίσης και επί πλέον ότι εν αρχή κάποιος συναρμολόγησε το σύμπαν. Αντιφατικώς βεβαίως, αυτόν τον κάποιον δεν τον συναρμολόγησε κανένας, λες και ο χρήστης ήταν εκεί παρών και είδε με τα μάτια ότι τω όντι κάποιος δημιούργησε το σύμπαν επειδή έτσι του κάπνισε, ενώ αυτόν τον κάποιον δεν τον δημιούργησε κανένας. Προφανώς πρόκειται για ένα εσφαλμένο επαγωγικό επιχείρημα το οποίο είναι μεν αληθές για το ωρολόγιο αλλά δεν σημαίνει ότι είναι αληθές για το σύμπαν και όλα όσα ευρίσκονται εντός του σύμπαντος. Δηλαδή από μόνο ένα ισχύον και απλοϊκό γεγονός επιθυμεί να συμπεραίνει τι ισχύει περί παντός επιστητού. Όπως και προφανώς δεν ισχυριζόμαστε ότι επειδή το νερό κάτω από κανονικές συνθήκες είναι υγρό, εε… τότε και οι πέτρες κάτω από τις ίδιες συνθήκες είναι και αυτές υγρά!

Γνωρίζομε ότι τα χημικά στοιχεία έχουν την ικανότητα να συνδέονται σύμφωνα με τους κανόνες που η φυσική και η χημεία έχουν αποκαλύψει τα τελευταία 300 χρόνια και ακόμα αποκαλύπτουν και φτιάχνουν ανώτερες και πολυπλοκότερες χημικές ενώσεις. Ο άνθραξ έχει τεράστιες ικανότητες παραγωγής εκατομμυρίων οργανικών ενώσεων μεταξύ των οποίων είναι όλες οι πρωτεΐνες και οι ζωτικές ενώσεις όλων των ζωντανών οργανισμών. Οι πρωτεΐνες πάλι ενώνονται και δημιουργούν άλλες πολυπλοκότερες δομές, κ.ο.κ.

Συγκεκριμένα, τα διάφορα χημικά στοιχεία της φύσεως και οι χημικές ενώσεις έχουν πολλές και διάφορες φυσικοχημικές ιδιότητες που τους επιτρέπουν την ενοποίηση τους προς δημιουργία ανωτέρων και πολυπλόκων ενώσεων. Τα ωρολόγια δεν φτιάχνονται από χημικές ουσίες που ημπορούν να συναρμολογούνται από μόνες τους για να τα φτιάχνουν χωρίς την ανθρώπινη μεσολάβηση. Αλλά επειδή τα μηχανικά εξαρτήματα τού ωρολογίου δεν κατέχουν την ιδιότητα της αυτοσυναρμολογήσεως δεν μπορούμε να συμπεράνομε το ίδιο με όλα τα πράγματα όπως π.χ. είναι τα χημικά στοιχεία που δεν είναι απλώς και μόνον μηχανικές κατασκευές. Βλέπομε π.χ. ότι, κάτω από τις κατάλληλες φυσικές συνθήκες δύο

άτομα υδρογόνου και ένα άτομο οξυγόνου φτιάχνουν ένα μόριο ύδατος. Μετά ταύτα το ύδωρ μπορεί να παγώσει και να κάνει νιφάδες χιώνος ή να γίνει πάγος. Είναι άτοπο να επιχειρηματολογούμε ότι επειδή τα μηχανικά εξαρτήματα του ωρολογίου δεν αυτοσυναρμολογούνται για να φτιάξουν ένα ωρολόγιο, εε… τότε και τα χημικά μόρια του ύδατος δεν μπορούν να συναρμολογηθούν από μόνα τους και να κατασκευάσουν παγοκρύσταλλα. Όπως παρατηρούμε συνεχώς, οι πλησίον μας μηχανικές κατασκευές επινοούνται και κατάσκευάζονται από τον άνθρωπο. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τις κατασκευές των χημικών στοιχείων και ενώσεων, τα πυρηνικά, ηλεκτρομαγνητικά, ραδιενεργά, ζωικά και άλλα φαινόμενα. Μπορούμε να καταδείξομε και εμπειρικώς και πειραματικώς ότι πάμπολλα άτομα και μόρια αναγκαία για την ζωή και τα αρχέγονα δομικά υλικά της ζωής δεν κατέχουν μόνο την ιδιότητα της αυτοσυναρμολογήσεως αλλά και της εξελίξεως. Για παράδειγμα βλέπε:

(1) Beyond molecules: Self-assembly of mesoscopic and macroscopic components (Πέραν των μορίων: Αυτοσυναρμολόγηση μεσοσκοπικών και μακροσκοπικών συνιστωσών)
https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC122665/

(2) http://www.nature.com/nature/journal/v394/n6693/abs/394539a0.html

(3) Αμινοξέα επί μετεωριτών δεικνύουν ότι αυτά τα συστατικά της ζωής μπορούν να αυτόσυναρμολογούνται χωρίς καμία ανθρώπινη επέμβαση ή παρέμβαση.
http://www.nasa.gov/topics/solarsystem/features/life-components.html

Πρόκειται λοιπόν για ένα απλοϊκό άκυρο επιχείρημα που κυκλοφορεί ευρέως ανάμεσα σε πάρα πολλά άλλα εσφαλμένα άκυρα επιχειρήματα. Πολλές φορές ακούμε π.χ. τον παραλογισμό ότι, αφού ο άνθρωπος δεν ημπορεί να φτιάξει ένα κύτταρο ή μια κυτταρική μεμβράνη, εε… τότε σίγουρα υπάρχει ο μυθολογικός θεός που τα φτιάχνει. Η αδυναμία αυτή του ανθρώπου το μόνο που αποδεικνύει είναι το ότι ο άνθρωπος αδυνατεί να φτιάξει τα κύτταρα όπως και πάρα πολλά άλλα πράγματα· ότι δηλαδή δεν είναι παντοδύναμος αλλά είναι ένα πεπερασμένο και ατελές ον και τίποτα παραπάνω. Εγώ το απλοποιώ έτι περεταίρω: «Ο χιμπατζής δεν μπορεί να φτιάξει ένα βιολί (όπως και ο άνθρωπος δεν μπορούσε πριν 20 000 χρόνια), εε… τότε υπάρχει θεός!». Άλλοι πάλι λένε ότι, αφού ο αητός διαθέτει καλλίτερη όραση από τον άνθρωπο, εε… τότε υπάρχει θεός. Αφού η μέλισσα όταν θέλει μπορεί να πετά σε ευθεία γραμμή, εε… τότε υπάρχει θεός, κ.ο.κ. Αυτές οι σαχλαμάρες δεν έχουν τελειωμό, πράγμα που αποδεικνύει την χαζομάρα ή την υποκρισία της συντριπτικής πλειοψηφίας των ανθρώπων.

Πριν 100 χρόνια ό άνθρωπος δεν μπορούσε να φτιάξει ούτε έναν ιό. Τώρα όμως μπορεί. Οι ιοί είναι ένα στάδιο ενδιάμεσο ανάμεσα στην ανόργανη και ζώσα ύλη. Τώρα λοιπόν που ο άνθρωπος μπορεί να φτιάχνει ιούς στα εργαστήρια μήπως οι πιστοί άρχισαν να αμφιβάλλουν για την πίστη τους στον θεό τους; Αστεία πράγματα! Αν πάλι στο μέλλον, ο άνθρωπος μπορέσει να φτιάξει μια κυτταρική μεμβράνη ή ένα κύτταρο, τότε τι θα αποδειχθεί άραγε για τους πιστούς; Άραγε θα πιστέψουν τότε ότι δεν υπάρχει θεός; Πιθανόν, όπως πολλοί προφητεύουν, ο άνθρωπος να μην μπορέσει ποτέ (αν και, πως μπορεί κανείς να προεξοφλήσει το «ποτέ» μέσα στην απειρία του τόπου και του χρόνου) να φτιάξει μια κυτταρική μεμβράνη ή ένα κύτταρο· εε… και λοιπόν; Ο άνθρωπος δεν είναι ούτε παντοδύναμος ούτε τέλειος. Πρόκειται για ένα αδύναμο, πεπερασμένο και ατελές ον, αλλά, όπως οι θρήσκοι

επιμένουν, έχει την ικανότητα να γνωρίζει ότι υπάρχει το παντοδύναμο και τέλειο ον και να γνωρίζει τις ιδιότητές του. Οι αντιφάσεις σε όλο τους το μεγαλείο!

Δυστυχώς αυτά τα εσφαλμένα άκυρα επιχειρήματα τα παρουσιάζουν και τα επικαλούνται όλοι οι δογματικοί και θρήσκοι, όχι μόνο αυτοί που είναι απλώς ανεξέταστοι τυφλοσούρτες αλλά και οι μορφωμένοι. Όταν κάποιος κυριαρχηθεί από την θρησκευτική πίστη, προκειμένου να την δικαιολογεί, καταφεύγει στον δογματισμό, φανατισμό και παραλογισμό τουλάχιστον! Όπως η Ιστορία αποδεικνύει, οι πιο πολλοί καταφεύγουν και στα μέσα κάθε ωμής βίας προκειμένου να επιβάλουν την πίστη τους και να την διαδώσουν. Αν επικρατήσουν για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα και κατακτήσουν την ψυχολογία και κουλτούρα μιας κοινωνίας, τότε μεν ενίκησαν στον πόλεμο αλλά δεν σημαίνει ότι είχαν δίκιο ή ό,τι διατείνονταν ήταν και σωστό. Απλώς ενίκησαν διά της βίας!

Σε κάθε εποχή οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν σε λανθασμένα πράγματα και σαχλαμάρες και πεθαίνουν γι' αυτά. Πίστεις σε θρησκείες και μωρίες έχουν οδηγήσει ολόκληρα έθνη και πολιτισμούς στην αφάνεια μέχρι την ανυπαρξία· παρά ταύτα λόγω των ανθρωπίνων αδυναμιών, βλακείας και φόβου δεν εννοούν να σταματήσουν. Κυριαρχούν στην ψυχολογία και στις φοβίες των ανθρώπων και έτσι διαιωνίζονται με όλα τα μοιραία αποτελέσματα για την ανθρωπότητα. Ειδικά σε εποχές κρίσεως όλα αυτά τα ψυχοπαθή φαινόμενα επανέρχονται δριμύτερα παρ' όλον ότι κάνουν την κρίση έτι εντονότερη. Άβυσσος η ψυχολογία και η ανωμαλία των απελεκήτων ξύλων, μοιραία και η μοίρα που δημιουργούν στον άνθρωπο μέσα στον φαύλο κύκλο που ο ίδιος δημιουργεί!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΕΛΙΚΟ

1. Ο Χριστιανισμός, όπως και κάθε άλλη καταστροφική θρησκεία, είναι ένας μύθος, δηλαδή ένα ψέμα. Προήλθε ως μεσσιανική και αποκαλυπτική αίρεση από την απάνθρωπη Ιουδαϊκή θρησκεία και εξελίχθηκε σε εσχατολογική και σωτηριολογική, κακοφτιαγμένη, παράλογη, σχιζοειδή και καταστροφική θρησκεία μιας μυθολογικής ατομικής σωτηρίας που καταλήγει σε κοινωνική καταστροφή.
2. Οι βλακείες και τα καμώματα των δύο αυτών θρησκειών (Ιουδαϊσμού και Χριστιανισμού) συνέβαλαν τα μέγιστα στη δημιουργία και στην εξάπλωση της νεώτερης κατά 600 χρόνια Μουσουλμανικής μάστιγας.
3. Ο Χριστιανισμός είναι το μεγαλύτερο κακό, η χειρότερη συμφορά που συνέβη ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας και το χειρότερο κακό στον ανθρώπινο πολιτισμό. Είναι ένοχος για τις περισσότερες και μεγαλύτερες καταστροφές, πολέμους και εγκλήματα και βασανιστήρια που έγιναν ποτέ. Ο μουσουλμανισμός ακολουθεί από κοντά.
4. Δεν υπάρχει καμία ιστορική απόδειξη για την ύπαρξη του Ιησού Χριστού καθώς και του αποστόλου Παύλου. Όλα βασίζονται σε γραπτές και άγραφες παραδόσεις των Χριστιανών (οι οποίοι έχουν αποδειχθεί ότι είναι οι μεγαλύτεροι παραχαράκτες της ιστορίας, καταστροφείς αντικειμενικών στοιχείων, κλπ.), χωρίς να υπάρχει καμία εξωχριστιανική διασταύρωση. Οι παραδόσεις αυτές είναι γεμάτες με αντιφατικές αφηγήσεις, λανθασμένα ιστορικά στοιχεία, δεν έχουν καμιά συνέπεια στη θεωρία και στην πράξη, κλπ. Έτσι δεν μπορεί να βγει κάποιο πιθανό συμπέρασμα έστω και κάπως αμφίβολο.
5. Η *Βίβλος* ολόκληρη, η παράδοση, η γραμματεία των χριστιανών Πατέρων και οι αποφάσεις συνόδων και συμβουλίων βρίθουν από: Αντιφάσεις, βία, θηριωδίες, λάθη ιστορικά και επιστημονικά, βλακείες, ανοησίες, παραλογισμούς, κλπ. Μόνο μια σχιζοφρενής λογική μπορεί να καταπιεί όλα αυτά τα αλλοπρόσαλλα και αφύσικα, τα οποία και αποδεικνύουν τη ψευδή υπόσταση του Χριστιανισμού.
6. Τα ίδια λίγο ή πολύ ισχύουν και για τις άλλες θρησκείες.
7. Βλέπετε όμως, «**η βλακεία δεν νικιέται**». Για να τη νικήσεις χρειάζονται επιχειρήματα. Τα επιχειρήματα χρειάζονται λογική. Η βλακεία όμως δεν έχει λογική.
8. «**Οι λαοί πιστεύουν περισσότερο στ' αυτιά τους παρά στα μάτια τους**». Δυστυχώς κανένας δεν ερευνά, αλλά όλοι χάφτουν ό,τι ακούνε, από μωρά παιδιά μέχρι τον τάφο, από διαφόρους απατεώνες ή απατηθέντες οι οποίοι εκμεταλλεύονται την άγνοια, τον φόβο, την αδυναμία, τη δυστυχία, ή προβάλλουν το δικό τους πρόβλημα, κλπ.
9. Έτσι έχουν δυστυχώς τα πράγματα. Γι' αυτό λοιπόν:

   «**Να γνωρίσετε την αλήθεια και η αλήθεια θα σας ελευθερώσει**.»

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΙΣΤΗ

Για μια πίστη φανατική πίστη, όταν κάποιος γαντζωθεί
σ' ένα ωραίο ψεματάκι, μέχρι θανάτου το κρατεί.

Χριστιανοί χίλιες αιρέσεις, Μουσουλμάνοι και λοιποί
τον παράδεισο μας τάζουν, αλλά όχι εδώ στη γη.

Θαύματα και ιστορίες να σου φύγει το μυαλό!
και κανείς δεν συλλογίστει και να πει πώς βγαίνει αυτό!

Έκαναν σφαγές αράδα κι άπειρες καταστροφές
κι όλα αυτά για μια ζουρλάδα και τη δόξα του Γιαχβέχ

Η βλακεία δεν νικιέται από καμιά λογική
Γι' αυτό κι' ο κόσμος πιστεύει ό,τ' ακούει χωρίς να δει

Βρε ηλίθιε κοσμάκη, πότε θα συμμορφωθείς
κι από εικόνες που δακρύζουν πότε θα απαλλαγείς;

Πάρ' τις σπάσε τις κομμάτια, σπάσε τους την κεφαλή
και μετά αν τους βαστάει και τολμούν, ας κάνουν κιχ!

Τέρμα οι κοροϊδίες τέρμα οι μπαγαποντιές
η ζωή είναι δική μας μ' όλες τις αναποδιές...

Δ^{ρ} Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μ. Ρούσσος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1ο

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΚΑΘΗΓΗΤΗ, ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΠΙΚΟΥΡΙΔΗ

Για να σκεπαστεί η ιστορική αλήθεια για τα πραγματικά γεγονότα που σχετίζονταν με την δράση του Ιησού οι κατά καιρούς παράγοντες της Χριστιανικής εκκλησίας εκτός από την καταστροφή αρχείων και το κάψιμο βιβλιοθηκών που περιείχαν αποκαλυπτικά στοιχεία, την τρομοκράτηση των ανθρώπων που ήξεραν, καθώς και την λογοκρισία με προσθαφαιρέσεις στα αρχικά κείμενα των ευαγγελίων, απαγόρευαν ακόμη και το διάβασμα του πιο επίσημου βιβλίου της δηλ. της «θεόπνευστης» *Βίβλου*. Και όταν οι απαγορεύσεις έπαψαν να έχουν αποτελεσματικότητα πέρασαν στην απόκρυψη των αποκαλυπτικών στοιχείων μέσω των εγκεκριμένων από αυτήν «μεταφράσεων» από διαφόρους καλοθελητές μεταφραστές-παραφραστές. Για την ιστορία των απαγορεύσεων και των μεταφράσεων παρατίθεται παρακάτω ένα **απόσπασμα** από το βιβλίο «**ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ**» του Ιωάννου Καραβιδόπουλου, καθηγητή στην Θεολογική σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καθώς και δείγματα μετάφρασης - παράφρασης τμημάτων της *Καινής Διαθήκης* των παλαιοτέρων θεολόγων καθηγητών Ι. Κολιτσάρα και Π. Τρεμπέλα.

Τέτοιες μεταφράσεις-παραφράσεις όχι μόνο δεν αποδοκιμάζονται από «πιστούς», ιερωμένους και μη, που σε άλλες περιπτώσεις για άσχετα και ασήμαντα ζητήματα βγαίνουν στους δρόμους, αλλά τυχαίνουν και της ευλογίας τους, όπως μάλιστα βεβαιώνεται σε όλες τις μεταφράσεις, για να «νομιμοποιηθεί» κατά το σύνταγμα η κάθε μετάφραση αφού **«Η εις άλλον γλωσσικόν τύπον απόδοσις τούτου άνευ της προηγουμένης εγκρίσεως της αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ελλάδος και εν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας απαγορεύεται απολύτως»** Παλαιότερα μάλιστα το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως έλεγε, ότι **το διάβασμα από το αρχαίου κείμενο ακόμη και αν κάποιος δεν το καταλαβαίνει τον «αγιάζει», ενώ είναι περιττό και ανώφελο το διάβασμα από μετάφραση σε κατανοητή γλώσσα.** Και για να παραμείνει στο σκοτάδι η ιστορική αλήθεια για τον Ιησού δεν δίστασαν να βγουν στους δρόμους προκαλώντας πολιτική αναταραχή με ανατροπή κυβέρνησης, αλλά και αιματηρά επεισόδια με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες στις αρχές του 20ου αιώνα, στα «**Ευαγγελικά**», όταν επιχειρήθηκε από ημερήσια εφημερίδα η μετάφραση του αρχαίου κειμένου των *Ευαγγελίων*.

Ακόμη και στην δεκαετία του 80 η εκκλησία αποδοκίμασε με δημόσιες ανακοινώσεις τα αρχικά κείμενα της μετάφρασης τεσσάρων καθηγητών των Θεολογικών σχολών Αθήνας και Θεσσαλονίκης (Γαλίτη, Καραβιδόπουλου, Γαλάνη, Βασιλειάδη) και μόνο μετά την προσαρμογή στις υποδείξεις της εκκλησίας κυκλοφόρησαν.

Για να φανταστεί κάποιος καλύτερα το μέγεθος του παραλογισμού ή της σκοπιμότητας, ας αναλογιστεί το ενδεχόμενο, οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι να αποφαίνονταν, ότι η παρακολούθηση της Αρχαίας Τραγωδίας και Κωμωδίας των Αισχύλου, Σοφοκλή, Αριστοφάνη είναι απόλαυση ή ότι είναι διδακτική, αν το έργο παίζεται στην αρχαία γλώσσα, ενώ είναι περιττό και ανώφελη η παρακολούθηση αν γίνεται στην δημοτική γλώσσα, ή το ίδιο για Ιλιάδα και Οδύσσεια, ή ότι το διάβασμα των βιβλίων για Μαθηματικά και Φυσική

γραμμένων από επιστήμονες κύρους με Νόμπελ, αλλά σε κατανοητή γλώσσα είναι ανώφελο και είναι ωφέλιμο αν διαβάζεται από κείμενο σε ξένη-δυσνόητη γλώσσα. Πως τα «θεόπνευστα» κείμενα πάσχουν από τέτοιες «αδυναμίες», μόνο θεολόγοι μπορούν να το αποδεχτούν !!!

Δυστυχώς κανείς από τον πολύ κόσμο, που πιστεύει, δεν διαβάζει τα *Ευαγγέλια*, είτε γιατί δεν μπορεί να καταλάβει, είτε γιατί τρέμει να υποθέσει οτιδήποτε άλλο εκτός αυτών που υποστηρίζει η εκκλησία, αλλά έχει μόνο την *Βίβλο* σαν ιερό αντικείμενο, φυλαχτό. Μάλιστα ούτε οι ολοφάνερες αντιφάσεις της *Βίβλου* δεν γίνονται αντιληπτές αν και τα σημεία αυτά δεν απέχουν παρά 3-4 σειρές στο ίδιο κείμενο, όπως στην προφητεία του Γαβριήλ «και καλέσουσι το όνομα αυτού **Εμμανουήλ**», *Ματθαίος*, κεφάλαιο Α΄: 23, η οποία δυο στίχους παρακάτω, στην ίδια σελίδα, αναιρείται διότι γράφει «και εκκάλεσε το όνομα αυτού **Ιησούν**», *Ματθαίος*, κεφάλαιο Α΄: 25. Δυστυχώς οι λίγοι που μπορούν να καταλάβουν και έχουν το απαιτούμενο θάρρος, απαξιούν να την ερευνήσουν. Αποδείχτηκαν λοιπόν αδικαιολόγητοι οι φόβοι της εκκλησίας ότι θα αποκαλυφτούν στο πολύ κόσμο τα πραγματικά γεγονότα ώστε με διαστρεβλωτική μετάφραση να επιδιώκει την συγκάλυψή τους. Τα μυστικά της διαιωνίζονται. Ως πότε όμως; Ευτυχώς όμως έχει αρχίσει η ενημέρωση ενός μικρού αρχικά αριθμού ενδιαφερομένων που αυξάνει ραγδαία, πράγμα που άρχισε να ανησυχεί το ιερατείο.

Το πρώτο **απόσπασμα**, του οποίου παρατίθεται το αρχαίο κείμενο και οι μεταφράσεις - παραφράσεις, αφορούν την προετοιμασία του Ιησού λίγο πριν την (δεύτερη) επαναστατική του απόπειρα εναντίον των Ρωμαίων αλλά και εναντίον των σφετεριστών του βασιλικού θρόνου Ηρωδιανών, συνεργατών των Ρωμαίων κατακτητών. Ο Ιησούς, ήταν απόγονος της βασιλικής γενιάς Δαυίδ. Το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* ξεκινά έτσι: «Βίβλος γενέσεως Ιησού Χριστού **υιού Δαυίδ**», χωρίς να αναφέρει κανένα άλλο προσδιορισμό, όπως υιός θεού, σωτήρας, θεάνθρωπος, ομοούσιος τωι πατρί, κλπ. Εκτός από το ιουδαϊκό «υιό ανθρώπου», έτσι αναφέρεται να τον αποκαλούν συχνά στα *Ευαγγέλια*, ακόμη και αλλόφυλοι όπως «η γυνή ήν Ελληνίς, Συροφοινίκισσα τωι γένει», επειδή προφανώς έφερε πάνω του τα βασιλικά εμβλήματα του οίκου Δαυίδ. Στο κεφάλαιο 10 του Ιωάννη, ο Ιησούς δηλώνει, με «παραβολή» ότι αυτός είναι ο νόμιμος διάδοχος του θρόνου. Άξιο παρατήρησης και το γεγονός της καταγραφής του γενεαλογικού δέντρου του Ιωσήφ, παρόλο που δηλώνετε ότι ο Ιωσήφ δεν «πήρε μέρος» στην σύλληψη του Ιησού, όπως επίσης και της διαφοράς στα ονόματα των 4 τελευταίων προγόνων του Ιησού. Ο Ματθαίος αναφέρει τους: «**Ελεάζαρ, Ματθάν, Ιακώβ, Ιωσήφ**», ενώ ο Λουκάς τους: «**Λευί, Ματθάτ (**μερικές εκδόσεις αλλάζοντας το **τ** σε **ν** γράφουν **Ματθάν** για να έλθουν σε φτιαχτή συμφωνία με τον Ματθαίον**), Ηλί, Ιωσήφ**». Ο λόγος της διαφοράς είναι το γεγονός ότι και οι τελευταίοι πρόγονοί του καταγράφτηκαν σαν επαναστάτες και έπρεπε αργότερα, όταν ανακηρύσσετε σε υιό θεού, να αποσιωπηθεί κάθε σχέση με επαναστάτες απογόνους της γενιάς Δαυίδ, αλλά αυτοί που ανέλαβαν την λογοκρισία και το μερεμέτισμα των κειμένων σε διαφορετικούς χρόνους και τόπους, δεν είχαν την προνοητικότητα να καταγράψουν ακριβώς ίδιο γενεαλογικό δέντρο.

Πολλοί από τους Φαρισαίους πίστεψαν σε αυτόν, δηλαδή τον αποδέχτηκαν σαν νόμιμο διεκδικητή του θρόνου, δηλ. σαν τον **νόμιμο διάδοχο της δυναστείας Δαυίδ**. Οι δυναστείες του Ισραήλ ήταν: Η μεγάλη **δυναστεία Δαυίδ**, η οποία μετά την απώλεια και καταστροφή του κράτους του Δαυίδ από τους πέριξ γείτονες θα παρείχε και πάλι τον μελλοντικό χρισμένο βασιλέα (Μεσσίαχ, Χριστό) που θα αποκαθιστούσε ξανά το κράτος και τον θρόνο του θρυλικού βασιλέως! Η **δυναστεία των Ασμοναίων Μακκαβαίων,** η

οποία με στους αγώνες της κατά των Επιγόνων του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των Ελληνιστικών κατακτητών κατάφερε να αποκαταστήσει το κράτος του Δαυίδ και να πάρει αυτή τον θρόνο του. Τελευταία είναι η **δυναστεία των Ηρωδιανών,** οι οποίοι ήταν συνεργάτες των κατακτητών Ρωμαίων, δεν ήταν καθαρόαιμοι Ισραηλινοί αλλά Άραβες Ιδουμαίοι Ελληνιστές και συνεπώς σφετεριστές του θρόνου του Δαυίδ και του κράτους του Ισραήλ.

Οι Φαρισαίοι λοιπόν παρακολουθούν κι αυτοί τον Ιησού για να διαπιστώσουν αν, με τα «θαύματα» που κάνει, αυτός είναι ο αναμενόμενος «Μεσσίας». Στην «ανάσταση» του Λαζάρου όμως, διαπιστώνοντας ότι είναι ανάσταση μαϊμού, αποφάσισαν να τον σκοτώσουν (βλέπε και *Ιωάννης* ΙΑ΄: 45-57), γιατί με την διαπίστωση ότι δεν έκανε θαύμα και άρα δεν είναι αυτός ο αναμενόμενος «Μεσσίας», **η επικείμενη εξέγερση δεν θα είχε καμία προοπτική**, και όχι μόνο αυτό, αλλά θα καταπνιγόταν όπως τόσες άλλες και θα οδηγούσε στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ, (πράγμα που έγινε λίγο αργότερα) και στην δουλεία και εξορία των κατοίκων της εξεγερμένης πόλης. Αυτές τις εποχές υπάρχουν ήδη πολλοί Εβραίοι διασκορπισμένοι σε πολλές πόλεις της αυτοκρατορίας. Στους Εβραίους αυτών των πόλεων ο Παύλος και άλλοι στέλνουν αργότερα επιστολές. Οι Αθηναίοι πέτυχαν από την Ρώμη το προνόμιο να μην εγκατασταθούν Εβραίοι εξόριστοι στην Αθήνα, και γι' αυτό δεν υπάρχει επιστολή Παύλου, ή άλλου, προς Αθηναίους, κλπ. Ξανατονίζομε λοιπόν ότι οι επιστολές του Παύλου και οι Καθολικές Επιστολές απευθύνονται στους πρώτους Εβραιοχριστιανούς που υπάρχουν στις Εβραϊκές συναγωγές διαφόρων σημαντικών αστικών κέντρων της αυτοκρατορίας. Όχι σε Εθνικούς Ρωμαίους, ή Κορινθίους, κλπ, όπως οι τίτλοι των ψευδώς και εσκεμμένα υποδηλούν

Λέει λοιπόν το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* ότι: **μας συμφέρει ένας άνθρωπος να πεθάνει υπέρ του λαού παρά να χαθεί όλο το έθνος**. Αν πράγματι τον θεωρούσαν ένοχο για κάτι, τέτοια αναφορά δεν θα είχε κανένα νόημα, αλλά θα έλεγαν ότι πρέπει να θανατωθεί ή να τιμωρηθεί για το τάδε αμάρτημα ή αδίκημα και όχι για να σωθεί το έθνος. **Αντίθετα δεν υπάρχει αναφορά σε θρησκευτικό αδίκημα**. Στον Πιλάτο αργότερα **δεν μπορούν να πουν τα ίδια, δηλαδή «τον σκοτώνομε για να σωθεί από σένα το έθνος»**, αλλά **του πρόσαψαν μια κατηγορία που να μην βάζει σε υποψία τον Πιλάτο**, δηλαδή την κατηγορία περί θρησκευτικών παραβάσεων. Αποφάσισαν επίσης την θανάτωση του Λαζάρου σαν διάψευση τής «Ανάστασης» (βλέπε *Ιωάννης* ΙΒ΄: 9-11), ώστε να περιοριστεί όσο το δυνατόν η επιρροή του Ιησού αφού θα διαψευδόταν το «θαύμα που αποδείκνυε» ότι ο Ιησούς ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, **για να αποτραπεί το ενδεχόμενο της χωρίς προοπτική εξέγερσης**. Η είδηση όμως της κάλπικης «Ανάστασης», διαδόθηκε γρήγορα και **αυτό ήταν που μετέστρεψε τον όχλο και από το «Ωσαννά ...» πέρασε στο «... σταύρωσον αυτόν»**, αλλά και που κινητοποίησε όλους όσους φοβόταν την εκδίκηση των Ρωμαίων σε ενδεχόμενη αποτυχημένη εξέγερση.

[**Σημείωση Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσου**: Για να δούμε άλλη μια φορά δύο βασικούς λόγους για τους οποίους η «Ανάσταση του τετραημέρου νεκρού Λαζάρου», για κάθε αντικειμενικό ανεπηρέαστο μελετητή και ερευνητή, είναι ένα μεγάλο ψέμα του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* ή όπως μας αναλύει εδώ ο ερευνητής Οδυσσέας Επικουρίδης μια επιτηδευμένη σκόπιμη απάτη «αναστάσεως μαϊμούς».

1. Απ' όλα τα θαύματα του Ιησού και δικαίως, αυτό το θεωρείται απ' όλους τους Χριστιανούς το πιο εντυπωσιακό και το έχον την μεγαλύτερη θαυματουργική δύναμη, εκτός ίσως της αυτο-αναστάσεώς του! Αναφέρεται όμως μόνο στον Ιωάν-

νη και πουθενά αλλού. Ούτε ο αυτόπτης μάρτυς Ματθαίος το αναγράφει, ούτε ο Μάρκος, ούτε ο Λουκάς, ούτε κανένα απόκρυφο γραπτό! Ο *Ματθαίος*, 8: 14-15, γράφει για την θεραπεία της πενθεράς του Πέτρου από πυρετό, αλλά αυτό εδώ το τεράστιο θαύμα το ξέχασε (;).

2. Αν αυτό ήταν πραγματικό θαύμα το καλλίτερο που είχαν να κάνουν οι Αρχιερείς και οι Φαρισαίοι ήταν να πιστέψουν στον Ιησού Χριστό. Αυτό που γράφει ο *Ιωάννης* ΙΒ΄: 9-11 «Έγνω ουν όχλος πολύς εκ των Ιουδαίων ότι εκεί εστι, και ήλθον ου διά τον Ιησούν μόνον, αλλ' ίνα και τον Λάζαρον ίδωσιν ον ήγειρεν εκ νεκρών. **εβουλεύσαντο δε οι αρχιερείς ίνα και τον Λάζαρον αποκτείνωσιν**, ότι πολλοί δι' αυτόν υπήγον των Ιουδαίων και επίστευον εις τον Ιησούν.», είναι εντελώς ανόητο σε περίπτωση πραγματικού θαύματος. Τί θα κατάφερναν με έναν τέτοιο φόνο; Απολύτως τίποτα! Δεν θα έπειθαν κανέναν και θα επέσυραν την οργή όλων όσων είδαν τον Λάζαρο αναστημένο θανάσιμα εναντίον τους. Ήταν όμως έξυπνοι και όχι τόσο βλάκες! Μετά θα έδιναν άλλη μια ευκαιρία στον Ιησού να τον αναστήσει και δεύτερη φορά. Αφού τον ανάστησε μια φορά δεν θα του έπεφτε κόπος να τον ξανα-αναστήσει και έτσι να εισπράξει διπλή δόξα, θαυμασμό και πίστη από τον λαό που ευρισκόταν ήδη εκεί ή στα πέριξ ως αυτόπτης μάρτυς.

Οπότε: είτε ο Ιωάννης είναι ο μεγαλύτερος απρόσεκτος παραμυθάς, είτε μας μεταφέρει μια απάτη που όντως έλαβε χώρα, το αποτέλεσμα για την χριστιανική θρησκεία και πίστη είναι το ίδιο επιζήμιο. Πρόκειται για θρησκεία πλαστή, τεχνητή και ψεύτικη. Το μόνο που μένει οι πιστοί της να την εγκαταλείψουν! Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει και με την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού. Είτε ιστορικός Χριστός δεν υπήρχε καθόλου, είτε υπήρχε αλλά δεν ήταν ο εξ αποκαλύψεως θεός της *Καινής Διαθήκης* το αποτέλεσμα είναι αυτό που μόλις διατυπώσαμε εδώ. Τέλος σημειώσεως.]

Το σχέδιο του Ιησού του απογόνου της βασιλικής γενιάς Δαυίδ ήταν, αφού προηγουμένως περιοδεύοντας εκτός Ιερουσαλήμ κάνει «θαύματα» (εξαιρετικά αποκαλυπτικό είναι το βιβλίο Βι*βλική Θρησκεία*, *Το Θέατρο της Σωτηρίας*, του κ. Μ. Θ. Καλόπουλου, εκδόσεις του συγγραφέα, Θεσσαλονίκη, 2005) για να αποδείξει ότι αυτός είναι πράγματι ο αναμενόμενος Μεσσίας, να οργανώσει ένοπλα τους οπαδούς του, και να τους κατεβάσει την ημέρα του Εβραϊκού Πάσχα (Πεσάχ) στην Ιερουσαλήμ, ώστε να περάσουν απαρατήρητοι μέσα στους δεκάδες χιλιάδες προσκυνητές και να πραγματοποιήσει την εξέγερση. Το προηγούμενο έτος της εξέγερσης ήταν σαββατικό, δηλ. οι αγροί δεν καλλιεργούνταν οπότε υπήρχαν λίγα τρόφιμα, αλλά ήταν επίσης και χρόνος απογραφής κατά το οποίο καθοριζόταν οι φορολογικές υποχρεώσεις των Εβραίων προς τον Καίσαρα. Ήταν δηλαδή χρονιά αναβρασμού. Αμέσως μετά την σχετική περιγραφή στο κεφάλαιο ΚΒ΄ 35-38 ο *Λουκάς* περιγράφει την προσευχή στη Γεθσημανή και την σύλληψη του Ιησού και έτσι μπορεί να προσδιοριστεί χρονικά ο διάλογος αυτός στο αμέσως προηγούμενο χρονικό διάστημα, δηλαδή των τελικών προετοιμασιών.

Ο Ιησούς, αφού πρώτα θυμίζει στους οπαδούς του ότι προηγουμένως (η οργάνωσή του) φρόντιζε για όλα τα ζητήματα εφοδιασμού, σαν καλός συνωμότης ζητά από τους οπαδούς του την κρίσιμη στιγμή της εξέγερσης ότι ήταν αναγκαίο για την εξέγερση. **Χρήματα, τρόφιμα, και προπαντός όπλα!** Στο σημείο αυτό αλλά και σε πολλά άλλα σημεία γίνεται φανερή η δουλειά που έκαναν τους πρώτους αιώνες οι «πατέρες», οι μεταφραστές ακόμη και οι αντιγραφείς, ώστε με προσθαφαιρέσεις στο κείμενο να συγκαλύψουν όσο

μπορούσαν την αλήθεια σε διάφορα κρίσιμα ζητήματα, ιδιαίτερα όταν αργότερα από την σύνοδο της Νίκαιας ο Ιησούς ανακηρύχθηκε θεός και έπρεπε κάθε στοιχείο ύποπτο δογματικά να αποσιωπηθεί. Τα χάσματα και τα παρεμβαλλόμενα άσχετα κείμενα είναι ολοφάνερα. Αντίθετα με τα *Ευαγγέλια*, τα κείμενα των τραγωδιών και κωμωδιών παρόλο που είναι κατά 700 χρόνια προγενέστερα και πολύ περισσότερα χρόνια χωρίζουν το αρχικό πρωτότυπο από το πρώτο γνωστό αντίγραφο, και ένα μικρό ποσοστό τους διασώθηκε, χωρίς μάλιστα να τύχουν κανενός προστατευτισμού σαν ιερά κείμενα, όπως έγινε με τα ευαγγέλια που έτυχαν και του σεβασμού των πιστών αλλά και στεγάστηκαν στους χριστιανικούς ναούς, τόπους λατρείας που προστατεύτηκαν και διατηρήθηκαν σαν κτήρια περισσότερο από κάθε άλλο κατασκευαστικά παρόμοιο κτήριο, δεν πάσχουν από τα ελαττώματα αυτά των *Ευαγγελίων*, ούτε χάσματα έχουν, ούτε άσχετα κείμενα παρεμβάλλονται, διατηρούν ακέραια την αρχική λογοτεχνική δομή. Αν ο χρόνος ήταν η αιτία των λογοτεχνικών ελαττωμάτων των ευαγγελίων και όχι η σκόπιμη παρέμβαση, θα έπρεπε να είχαν πολύ λιγότερα ελαττώματα. Το ίδιο για την πολύ παλιότερη Ιλιάδα-Οδύσσεια Και το ίδιο ισχύει και για την *Παλαιά Διαθήκη* που αν και πολύ παλαιότερη τα κείμενά της δεν πάσχουν στην λογοτεχνική δομή τους. Παρόλες όμως τις (κακότεχνες) επεμβάσεις, είτε λόγω ερασιτεχνισμού των επεμβάσεων, είτε σκοπιμότητας ώστε ο πυρήνας του ιερατείου να έχει στοιχεία για τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα και τις πραγματικές προθέσεις του κινήματος του Ιησού, παρέμειναν για διαφόρους λόγους αρκετά αποκαλυπτικά στοιχεία τα οποία αναλαμβάνουν τώρα οι σύγχρονοι «μεταφραστές» να τα μερεμετίσουν. Για την πραγματικότητα των γεγονότων εξαιρετικά βιβλία είναι και τα: *Θέατρο της Σωτηρίας* του κ. Μ. Θ. Καλόπουλου, και *Το αίνιγμα του Ιησού της Γαλιλαίας* του κ. Ν. Κόκκινου.

Στο πρώτο **απόσπασμα** είναι ολοφάνερη η προσπάθεια των μεταφραστών να συγκαλύψουν την ιστορική πραγματικότητα. Τα υπογραμμισμένα στις παρακάτω μεταφράσεις είναι αυτά που δεν αντιστοιχούν στο πρωτότυπο κείμενο, τα οποία μάλιστα είναι πολλαπλάσιας έκτασης από το αρχαίο κείμενο. Ότι βέβαια αποδίδουν να λέει ο Χριστός, στο πρώτο μάλιστα πρόσωπο, είναι τελείως αντίθετα με αυτά που πράγματι αναφέρουν τα ευαγγέλια ή όπου αλλού λέει ή κάνει ο Ιησούς. Για τα χρήματα πχ. αλλού λέει «μην νοιάζεστε για το τι θα φάτε και θα πιείτε, θα φροντίσει ο πατέρας μου όπως φροντίζει τα σπουργίτια». Ή αλλού «μην κρατάτε πάνω σας λεφτά ούτε τρόφιμα ταξιδιού, ούτε παπούτσια». Ή αλλού «μη ζητάτε τι θα φάτε και τι θα πιείτε και μη ανησυχείτε αυτά τα ζητούν τα έθνη του κόσμου. Για σας όμως ο πατέρας ξέρει τι ανάγκη έχετε από αυτά. Ή αλλού «Μην αποκτήσετε και μην φυλάτε στην ζώνη σας χρυσά ή αργυρά ή χάλκινα νομίσματα. Μη παίρνετε τρόφιμα για το δρόμο ούτε δυο πουκάμισα ούτε παπούτσια, ούτε ραβδί. Διότι ο κάθε εργάτης δικαιούται την τροφή του.». Για τη βία, αλλού λέει ότι «αν σε χτυπήσουν στο ένα μάγουλο γύρνα και το άλλο» ή λέει στον Πέτρο υποτίθεται αποδοκιμάζοντας την βία ακόμη και την αμυντική, «Μάχαιρα έδωσες, μάχαιρα θα λάβεις».

Στο δεύτερο **απόσπασμα** φαίνεται καθαρά ότι ο Ιησούς δείχνει τρόπο στους οπαδούς τους, πώς να κλέβουν τους πλούσιους, αφού πρώτα κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους. Το προϊόν της κλοπής όμως δεν είναι για ατομικό όφελος των οπαδών του, αλλά για οικονομική ενίσχυση της οργάνωσης του Ιησού. Γι αυτό και τους προσφέρει κάλυψη σε περίπτωση απόλυσης, «ίνα όταν εκλείπετε, δέξωνται υμάς εις τάς αιωνίους σκηνάς.». Αιώνιες σκηνές δεν μπορεί παρά να είναι ένα από τα συνθηματικά ονόματα τής οργάνωσής του. Η … «μετάφραση» και εδώ απόλαυση.

Τα επόμενα αποσπάσματα αφορούν το γιατί ο Ιησούς μιλά με παραβολές. Είναι ευδιάκριτος ο λόγος, ότι για λόγους συνωμοτικούς μιλά συμβολικά, ώστε να μην γίνεται

άμεσα κατανοητός από τους αμύητους και αποκαλυφθεί πρόωρα η ανατρεπτική του δράση. Το κομμάτι των στοίχων «όστις γάρ έχει, δοθήσεται αυτώ και περισσευθήσεται. Όστις δε ουκ έχει, και ο έχει αρθήσεται απ΄ αυτού» είναι γραμμένο και σε άλλο σημείο του ίδιου ευαγγελίου σε εντελώς διαφορετική παραβολή, στην παραβολή με τους τρεις δούλους και τα τάλαντα! Η … «μετάφραση» και των στοίχων αυτών είναι χάρμα! Στο *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον* Η΄: 8-10 η μετάφραση ξεσαλώνει. Μας μεταφράζει ο επίσημος μεταφραστής ανύπαρκτα λόγια του Ιησού που τάχα εξηγούν γιατί μιλάει με παραβολές. Και μεταφράζοντας μας αποκαλύπτει ότι ο Ιησούς μιλά με παραβολές «**<u>δια να μην ημπορούν να καταλάβουν, ενώ ακούουν την διδασκαλίαν, που τους εξηγεί τα μυστήρια. Και πράττω τούτο όχι μόνον κατά λόγον δικαιοσύνης, αλλά και εξ αγαθότητος, ίνα μη ούτοι διά της περιφρονύσεως της αληθείας επιβαρύνουν την θέσιν των και σκληρυνθούν περισσότερον.»!!!</u>** Το κομμάτι αυτό παρουσιάζετε με τις τρεις διαφορετικές παραλλαγές, αυτές των τριών *Ευαγγελίων* Ματθαίου, Μάρκου, Λουκά. Και των τριών οι μεταφράσεις γεμάτες ασυναρτησίες. Ακολουθούν αποσπάσματα από το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* σχετικά με το θέμα που εδραιώνουν την συνωμοτική εκδοχή και τα οποία διαψεύδουν τους μεταφραστές - παραφραστές, αλλά το αυτί τους δεν ιδρώνει.

Απόδειξη του συνωμοτικού τρόπου συνεννόησης είναι και η ερμηνεία της λέξης «συκή». Μια φορά οι ευαγγελιστές την χρησιμοποιούν περιγράφοντας το επεισόδιο με τον Ιησού που ξεραίνει την «συκή» που δεν είχε καρπούς γιατί δεν ήταν η εποχή των καρπών, με την έννοια του δένδρου, σύκων (και έτσι φαίνεται ο Ιησούς σαν φρενοβλαβής, που καταριέται ένα δένδρο επειδή δεν έχει καρπούς τον χειμώνα), και την άλλη που παρουσιάζει τον Ναθαναήλ να εντυπωσιάζεται που τον γνωρίζει ο Ιησούς επειδή τον είδε κάτω από μια «συκή», *Ιωάννης* Α΄: 49-51. Μόνο αν η «συκή» δηλώνει κάτι μυστικό θα καυχιόταν ο Ιησούς ότι έκανε θαύμα, και όχι ότι είναι θαύμα που τον είδε να είναι κάτω από μια «συκή». *Ιωάννης* Α΄: 51 <u>«απεκρίθει Ιησούς και είπεν αυτώ. Ότι είπον σοι, είδον σε υποκάτω της συκής, πιστεύυεις; Μείζω τούτων όψει.»</u>. Μετάφραση:<u>«Απαντώντας ο Ιησούς του είπε. Επειδή σου είπα, ότι σε είδα κάτω από την συκιά πιστεύεις; Μεγαλύτερα (θαύματα) από αυτά θα δεις</u>.» Μια άλλη συνωμοτική σημασία της λέξεως «συκή» μπορεί να δικαιολογήσει και την οργή του Ιησού εναντίον της, και το «θαύμα» αναγνώρισης του Ναθαναήλ. Πιθανότατα «συκή» είναι ο συνθηματικός τρόπος αναφοράς των τοπικών επαναστατικών οργανώσεων του Ιησού και των προγόνων του. Έτσι το ξέραμα της «συκής» είναι η διάλυση μιας τοπικής οργάνωσης που σε μια άσκηση ετοιμότητας βρέθηκε απελπιστικά απροετοίμαστη.

Το επόμενο **απόσπασμα** αφορά την συγκαλυμμένη δήλωση του Ιησού ότι αυτός είναι ο νόμιμος βασιλιάς και όχι οι Ηρωδιανοί σφετεριστές.

Ακολουθεί ένα επεισόδιο που το αναφέρουν οι τρεις ευαγγελιστές, για υποσχέσεις υλικών παροχών του Ιησού στους μαθητές του, που δείχνει κι αυτό καθαρά την πραγματική πρόθεση του Ιησού, τελείως διαφορετική από ότι θα πίστευαν οι Χριστιανοί, τόσο που αν τους το πεις σου απαντάνε: «**τέτοια πράγματα δεν γράφει η *Καινή Διαθήκη*, από το μυαλό σου τα κατέβασες**»!!!

Για τέτοιους λόγους τα «θεόπνευστα» κείμενα έχουν τόσες «τρύπες», ώστε να χρειάζονται μεγάλα μπαλώματα από μεταφραστές-παραφραστές, όταν πια δεν μπορεί να επιβληθεί απαγόρευση του διαβάσματος της *Καινής Διαθήκης*.

<u>Σε όλα τα κείμενα οι υπογραμμίσεις είναι δικές μου</u>. Οι υπογραμμίσεις στις μεταφράσεις Κολιτσάρα και Τρεμπέλα **<u>αφορούν φράσεις που δεν υπάρχουν στο αρχαίο κείμενο.</u>** Η κατά λέξη μετάφραση είναι δική μου. Όσο μεγαλύτερη είναι η έκταση τού

κειμένου της μετάφρασης από το αρχαίο κείμενο, τόσο πιο αποκαλυπτικό είναι το αρχαίο κείμενο για τους πραγματικούς στόχους του Ιησού απόγονου της δυναστείας Δαυίδ, αφού σε αυτά τα σημεία οι μεταφραστές προσθέτουν διάφορα κατάλληλα κείμενα για να συγκαλυφτεί η ιστορική πραγματικότητα.

Απόσπασμα Πρώτο *Κατά Λουκάν* (22) ΚΒ΄: 35-38

Κατά Λουκάν (22) ΚΒ΄: 35-38	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
35. Και είπεν αυτοίς. Ότε απέστειλα, υμάς άτερ βαλλαντίου και πήρας και υποδημάτων, μη τινός υστερηθήκατε; Οι δε είπον. Ουδενός.	**35.** Και είπεν εις αυτούς. «όταν σας έστειλα **κατά την πρώτην περιοδείαν** σας χωρίς χρήματα, χωρίς ταξιδιωτικό σακκίδιο και χωρίς υποδήματα, μήπως εστερηθήκατε τίποτε;». Εκείνοι δε απάντησαν.» όχι τίποτε δεν εστερηθήκαμε».	**35,** Και **προαναγγέλλων εις αυτούς, ότι εις το μέλλον όλων η πίστης θα εδοκιμάζετο,** τους είπεν. Όταν **εις την πρώτην σας περιοδείαν** σας έστειλα χωρίς βαλλάντιον και χωρίς σάκκον ταξιδιωτικόν και υποδήματα, μήπως εστερηθήκατε τίποτα; Αυτοί δε είπαν. Όχι δεν στερηθήκαμε τίποτα.	**35,** Και είπε σ' αυτούς. Όταν σας έστειλα χωρίς χρήματα και τρόφιμα και παπούτσια, μήπως στερηθήκατε τίποτα. Κι' αυτοί είπαν. Τίποτα.
36 είπεν ούν αυτοίς. αλλά νύν ο έχων βαλάντιον αράτω, ομοίως και πήραν, και ο μη έχων πωλήσει το ιμάτιον αυτού και αγοράσει μάχαιραν.	**36.** Είπεν λοιπόν εις αυτούς. **«τα πράγματα τώρα αλλάζουν και πρέπει να είσθε συνετοί και προνοητικοί, διότι θα συναντήσετε δυσκολίες.** Εκείνος που έχει βαλάντιον, ας το πάρει μαζή του, **διότι θα του χρειασθούν χρήματα, προς συντήρησίν του**. Το ίδιο ας κάμη και εκείνος που έχει σακίδιο. Ας το πάρει γεμάτο τρόφιμα και ας πωλήση το ένδυμα	**36.** Είπε λοιπόν εις αυτούς. **Τα πράγματα τώρα άλλαξαν και πρέπει να οπλισθήτε με σύνεσιν και να έχετε πάντοτε εις τον νούν σας, ότι περικυκλώνεσθε από εχθρούς**. Τώρα εκείνος, που έχει βαλλάντιον, ας το πάρει μαζί του, διά **να έχει χρήματα προς αγοράν των αναγκαίων διά την συντήρησίν του**. Το ίδιο ας κάμη και αυτός που έχει σάκκον, Ας τον πάρη μαζί του γεμάτο	**36.** Είπε λοιπόν σ' αυτούς. Τώρα όμως όποιος έχει χρήματα ας τα πάρει μαζί του, το ίδιο αν έχει τρόφιμα για ταξίδι και όποιος δεν έχει μαχαίρι να πουλήσει και τα ρούχα του και να αγοράσει μαχαίρι.

	του εκείνος που δεν έχει μάχαιρα, διά να αγοράσει. **(Με τα λόγια μου αυτά δεν θέλω να σας συστήσω ποτέ να οπλισθήτε με φονικά όργανα, διάνα αντι-σταθείτε εις τους εχθρούς σας, αλλά θέλω να σας κάμω να εννοήσετε καλά, ότι θα συναντήσετε θα-νασίμους εχθρούς διά το όνομά μου, απέναντι των οποίων πρέπει να φέρεσθε με σταθερότητα και με σύνεσιν. Δι αυτό πρέπει να οπλισθείτε με τα πνευματικά όπλα της πίστεως και της αρετής).**	με τρόφιμα. **Δεν θα εύρετε πλέον την φιλόξενον προθυμίαν και υποδοχήν, που συναντήσατε εις την πρώτην περιο-δείαν σας**. Και εκείνος που δεν έχει μάχαιραν, ας πωλήσει και αυτό το ρούχο του και ας αγοράση μάχαι-ραν. **Δεν θέλω να είπω με αυτό, ότι σας επιτρέπεται εις την βίαν να αντιτάσσετε την βία. Ούτε ότι έχετε δικαίωμα διά της μάχαιρας να επιδι-ώξετε την διαδο-σιν του Ευαγγελί-ου. Αλλ' απλώς διά ζωηράς εικό-νος θέλω να παρα-στήσω, ότι ο πα-ρών καιρός είναι καιρός αμύνης και ότι θα αντιμετω-πίσετε θανατηφό-ρους επιβουλάς και εχθρότητα.**	
37. λέγω γαρ υμίν ότι έτι τούτο το γε-γραμμένο δει τελε-σθήναι εν εμοί, το μετά ανόμων ελο-γίσθη. Και γαρ τα περί εμού τέλος έχει.	**37. Ο άσπονδος πόλεμος έχει αρχίσει εναντίον μου.** Διότι σας λέγω ότι πρέπει να εκπληρωθεί εις εμέ τώρα και τούτο ακόμα**, που έχει γραφή από τον προφήτη Ησαΐαν, το:**και μεταξύ ανόμων **και κα-κούργων** συγκα-	**37. Ότι δε τώρα ήλθαν καιροί δι-ωγμών και επι-βουλών, αποδει-κνύεται από αυτά που μετ' ολίγον θα συμβούν εις εμέ.** Διότι σας λέγω, ότι **μαζί με τα τόσα άλλα, που επλη-ρώθησαν**, πρέπει να πληρωθή **και να επαληθεύση** εις	**37.** Σας λέω ότι είναι γραφτό μου να παρανομήσω. Και έτσι όσα σχε-τίζονται με μένα να τελειώσουν.

	ταριθμήθηκε, διά **<u>να τιμωρηθή μαζή με αυτούς ως άνομος. Πρέπει να γίνει και αυτό,</u>** διότι όσα **<u>έχουν προφητευτεί</u>** περί εμού παίρνουν τώρα τέλος **<u>και πλήρη πραγματοποίηση.</u>**	εμέ και αυτό, **<u>που έχει γραφή εις τον προφήτην Ησαΐαν.</u>** Δηλαδή το και μεταξύ των ανόμων **<u>και κακούργων</u>** κατετάχθει διά **<u>να τιμωρηθή μαζί με αυτούς ως άνομος. Πρέπει δε να επαλληθεύση και ο προφητικός αυτός λόγος εις εμέ,</u>** διότι όσα**<u>εγράφησαν και προφητεύθησαν</u>** δι' εμέ λαμβάνουν τώρα τέλος **<u>και πραγματοποίησιν πλήρη.</u>**	
<u>38.</u> οι δε είπον. Κύριε, ιδού μάχαιραι ώδε δύο. Ο δε είπεν αυτοίς. Ικανόν εστί.	**38.** Οι δε μαθηταί**<u>,</u>** **<u>που δεν</u>** εκατάλαβαν **<u>το αλληγορικόν</u>** νόημα **<u>των λόγων του,</u>** είπαν: Κύριε, ιδού, υπάρχουν εδώ δύο μάχαιραι». Ο δε Κύριος είπε. «φθάνει **<u>ως εδώ. Ας σταματήσωμε την συζήτησιν».</u>**	**<u>38.</u>** Οι μαθηταί **<u>όμως δεν καταλάβαιναν την σημασίαν των λόγων αυτών του Κυρίου και</u>** του είπαν: Κύριε ιδού εδώ υπάρχουν δύο μάχαιραι. Ο δε Κύριος είπεν εις αυτούς. **<u>Δεν εννοείτε τι σας λέγω</u>**. Φθάνει λοιπόν. **<u>Ας μη εκτεινώμεθα εις περαιτέρω συζήτησιν.</u>**	**<u>38.</u>** Κι αυτοί είπαν Κύριε να εδώ υπάρχουν δυο μαχαίρια. Κι αυτός τους είπε. Φτάνει πια.

Να και το Δεύτερο Απόσπασμα *Κατά Λουκάν* κεφάλαιο (16) ΙΣΤ΄

Κατά Λουκάν (16) ΙΣΤ΄	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
<u>1.</u> <u>Έ</u>λεγε δε και προς τους μαθητάς αυτού.[1] Άνθρωπος τις ήν	**<u>1.</u> <u>Έ</u>**λεγε δε προς τους μαθητάς του **<u>και άλλην παραβολήν, διά να κα-</u>**	**<u>1. Οι Φαρισαίοι όμως κατείχοντο και από άλλην κακίαν. Ήσαν φιλάρ-</u>**	**<u>1.</u>** Και έλεγε στους μαθητές του. Κάποιος που ήταν πλούσιος είχε δια-

πλούσιος, ός είχεν οικονόμον, και ούτος διεβλήθη αυτώ ως διασκορπίζων τα υπάρχοντα αυτού.	**ταδικάση την φιλαργυρίαν, από την οποίαν εκυριαρχούντο οι Φαρισσαίοι.»** ένας άνθρωπος, **είπε**, ήτο πλούσιος και είχε διαχειριστήν εις την περιουσίαν του. Και αυτός ο διαχειριστής κατηγορήθηκε εις τον κύριον, ότι του διασκορπίζει **και σπαταλά** την περιουσίαν.	**γυροι και κατεκράτουν τον πλούτον εγωιστικώς διά μόνον τον εαυτόν τους.** Είπεν λοιπόν ο Κύριος προς τους μαθητάς του **και την ακόλουθον παραβολήν, διά να τους διδάξει, πως πρέπει ο καθένας να χρησιμοποιή τον πλούτον.** Ήτο κάποιος άνθρωπος πλούσιος, ο οποίος είχεν **επιστάτην** και διαχειριστήν της περιουσίας του. Και τον επιστάτην αυτόν κατηγόρησαν εις τον κύριόν του, ότι διασκορπίζει **και σπαταλά** την περιουσίαν του.	χειριστή που κατηγορήθηκε ότι διασκορπίζει την περιουσία του.
2. Και φωνήσας αυτόν είπεν αυτώ. Τι τούτο ακούω περί περί σού; Απόδος τον λόγον της οικονομίας σου. Ου γαρ δύνη έτι οικονομείν.	**2.** Και ο κύριος τον εφώναξε και του είπε: Δός μου λογαριασμό της διαχειρίσεώς σου, διότι δεν ημπορείς πλέον να είσαι διαχειριστής μου.	**2.** Και αφού τον φώναξε **ο κύριός του** είπε. Τι είναι αυτό, που ακούω διά σε. Δώσε μου λογαριασμό της διαχειρίσεως σου, διότι δεν θα μπορέσεις πλέον **εις το μέλλον** να είσαι διαχειριστής **και επιστάτης**.	**2.** Και τον φώναξε και του είπε. Τι είναι αυτό που ακούω για σένα; Δώσε λογαριασμό για την διαχείρισή σου. Δεν μπορείς πια να είσαι διαχειριστής.
3. είπεν δε εν εαυτώ[2] ο οικονόμος. Τι ποήσω, ότι ο κύριος μου αφαιρείται την οικονομίαν απ' εμού. Σκάπτειν ούκ ισχύνω, επαιτείν αισχύνομαι.	**3.** Είπε δε από μέσα του ο οικονόμος: τι να κάμω τώρα, που μου αφαιρεί ο κύριος μου την διαχείρησιν; Να σκάπτω δεν ημπορώ, να	**3.** Είπε δε καθ' εαυτόν ο οικονόμος. Τι να κάνω, διότι ο κύριος μου παίρνει την διαχείρησιν από εμέ; Να σκάπτω εις τα χωράφια δεν μπορώ.	**3.** Κι αυτός είπε μέσα του. Τι θα κάνω αν μου αφαιρέσει ο κύριός μου την διαχείριση; Να σκάβω δεν μπορώ, να ζητιανεύω ντρέπομαι.

	ζητιανεύω εντρέπομαι.	Να ζητιανεύω εντρέπομαι.	
4. Έγνων τι ποιήσω, ίνα, όταν μετασταθώ εκ της οικονομίας, δέξωνταί με εις τους οίκους αυτών.	**4.** Ευρήκα τι θα κάμω, ώστε όταν θα με διώξουν από την διαχείρησιν **και από το σπίτι του κυρίου μου**, να με δεχθούν **άλλοι γνωστοί μου** άνθρωποι εις τα σπίτια των.	**4.** Εύρον **και αποφάσησα** τι να κάνω, διά να με δεχθούν άνθρωποι εις τα σπίτια των **και να με φιλοξενήσουν**, όταν θα αποπεμφθώ από την διαχείρησιν.	**4.** Ξέρω τι θα κάνω, ώστε όταν απολυθώ από οικονόμος, να με δέχονται στα σπίτια τους.
5.Και προσκαλεσάμενος ένα έκαστον των χρεοφειλετών του κυρίου εαυτού έλεγε τω πρώτω. Πόσον οφείλεις τω κυρίω μου;	**5.** Και αφού επροσκάλεσε καθένα από τους χρεωφειλέτας του κυρίου του χωριστά, είπε εις τον πρώτο: πόσα χρεωστάς συ εις το κύριό μου;	**5.** Και αφού προσκάλεσε τους χρεωφειλέτες του κυρίου του καθένα χωριστά, είπεν εις τον πρώτον. Πόσον οφείλεις συ εις τον κύριόν μου;	**5.** Και αφού κάλεσε έναν ένα τους χρεοφειλέτες του κυρίου του, έλεγε στον πρώτο. Πόσον οφείλεις στον κύριό μου;
6. ο δε είπεν. Εκατόν βάτους ελαίου. Και είπεν αυτώ. Δέξει σου το γράμμα και καθίσας ταχέως γράψον πεντήκοντα.	**6.** Εκείνος δε απήντησε: τρισήμισυ περίπου χιλιάδες κιλά λάδι. Και του είπε ο διαχειριστής: πάρε το γραμμάτιον σου, κάθισε και γράψε γρήγορα ότι χρεωστάς τα μισά.	**6.** Αυτός δε είπεν**.** Εκατόν μισοβάρελα λάδι, δηλαδή 2.700 οκάδες περίπου. Και ο διαχειριστής του είπε. Πάρε το γραμμάτιόν σου και αφού καθίσης γράψε γρήγορα πενήντα μισοβάρελα.	**6.** και αυτός είπε. Εκατό βαρέλια λάδι. Και του είπε. Πάρε το γραμμάτιο σου και κάθισε και γράψε γρήγορα πενήντα.
7. Έπειτα ετέρω είπε. Συ δε πόσον οφείλεις; Ο δε είπεν. Εκατόν κόρους σίτου. Και λέγει αυτώ. Δέξαι σου το γράμμα, και γράψον ογδοήκοντα.	**7.** Έπειτα δε είπε εις τον άλλο: συ πόσα χρεωστάς; Εκείνος δε απάντησε. Τεσσερεσήμισυ και πλέον χιλιάδες κιλά σιτάρι. Και ο διαχειριστής του είπε: Πάρε το γραμμάτιο σου και γράψε ότι χρεωστάς τρισήμισυ χιλιάδες κιλά.	**7.** Έπειτα είπεν εις άλλον χρεωφειλέτην. Συ δε πόσα χρεωστείς; Αυτός δε του είπεν εκατός σάκκους σιτάρι **των τριανταέξη οκάδων, δηλαδή 3.600 οκάδες**. Και **τότε** του είπεν **ο διαχειριστής**. Πάρε το γραμμάτιόν σου και **αντί εκατόν γράψε** ογδοή-	**7.** Έπειτα είπε σε άλλον. Εσύ πόσο χρωστάς; Και αυτός είπε εκατό σακιά σιτάρι. Και του λέει. Πάρε το γραμμάτιό σου. και γράψε ογδόντα.

		κοντα. **Έτσι ο διαχειριστής ηδίκησε μεν τον κύριόν του, ως προς τον ευατόν του όμως εφέρθη φρόνιμα και συνετά.**	
8. Και επήνεσεν ο κύριος τον οικονόμον της αδικίας, ότι φρονίμως εποίησεν. Ότι οι υιοί του αιώνος τούτου φρονιμώτεροι υπέρ τους υιούς του φωτός εις την γενεάν την εαυτών εισί.	**8.** Και ο κύριος επήνεσε τον άδικο **και αναξιόπιστο αυτόν** διαχειριστήν, διότι **εις την περίσταση αυτήν** ενήργησε **άδικα μεν, αλλά διά τον ευαυτόν του** συνετά». **Και επρόσθεσεν ο Κύριος «οι αμαρτωλοί άνθρωποι του κόσμου τούτου, προκειμένου να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά των, αποδεικνύονται εις την γενεάν των συνετώτεροι και προνοητικότεροι από τα τέκνα του φωτός, από εκείνους που έχουν φωτιστεί από την αλήθειαν του Θεού.**	**8.** Και ο κύριος επήνεσε τον διαχειριστήν, **όχι βέβαια διά την αδικίαν που του έκανε, και διά την οποίαν τον αποκαλεί οικονόμον της αδικίας, αλλά** διότι ενήργησε φρόνιμα **και προβλεπτικά διά τον ευατόν του. Ας μη φανή δε εις κανένα παράδοξον, ότι ο οικονόμος αυτός ενήργησε τόσον φρόνιμα,** διότι οι άνθρωποι, **που είναι προσκολλημένοι** εις **τον μάταιο** αυτόν κόσμον, **προκειμένου να εξασφαλίσουν τα επίγεια συμφέροντα των,** αποδεικνύονται προνοητικώτεροι κατά την συμπεριφορά των και τας σχέσεις των προς τους ανθρώπους της τάξεώς των περισσότερον παρ’ **όσον είναι φρόνιμοι και προνοητικοί διά την επιδίωξιν και εξασφάλισιν των πνευματικών αγαθών** οι άνθρωποι	**8.** Και επαίνεσε ο κύριος τον οικονόμο της αδικίας, γιατί φρόνημα έκανε. Γιατί οι άνθρωποι αυτής της γενιάς με τους όμοιούς τους είναι εξυπνότεροι από τα τέκνα του φωτός.

		εκείνοι, που εφωτίσθησαν **από την αλήθειαν και έγιναν υιοί φωτός.**	
9. Καγώ υμίν λέγω. Ποιήσατε εαυτοίς φίλους εκ του μαμωνά της αδικίας, ίνα όταν εκλίπετε, δέξωνται υμάς εις τας αιωνίους σκηνάς.	**9.** Και εγώ σας λέω τούτο. **Μιμηθείτε εις τον τρόπον της ενέργειάς τον άδικον οικονόμον. όσοι έχετε μεγάλας περιουσίας, αι οποίαι κατά κανόνα αποκτώνται με αδικίας, αφού μετανοήσετιε, κάμετε έργα καλά με τα χρήματα αυτά της αδικίας, αποκτήσατε φίλους με τας αγαθοεργείας σας, ώστε οι φίλοι σας αυτοί να σας υποδεχθούν εις την αιωνίαν ζωήν, όταν φύγετε από τον κόσμο αυτόν.**	**9.** Και εγώ σας λέω, **όπως εγκαίρως εφρόντισεν ο άδικος αυτός διαχειριστής να εξασφαλίση την φιλίαν των οφειλετών του κυρίου του, έτσι και σεις φροντίσατε να κάμετε διά το καλόν σας φίλους από τον πλούτο που είναι άδικος, διότι αι μεγάλαι περιουσίαι με αδικίαν επισωρεύονται και αδικίαν μεγάλην διαπράττει αυτός, που μόνον διά τον εαυτόν του κατακρατεί τα πλούτη**. Κάμετε λοιπόν και σεις φίλους από τον άδικον μαμωνάν **αγαθοεργούντες και ευεργετούντες τους του ομοίους σας**, ώστε, όταν **αποθάνετε,** να σας υποδεχθούν **οι φίλοι αυτοί** εις τας αιωνίους σκηνάς **του Παραδείσου.**	**9.** Κι’ εγώ σας λέω. Πιάστε φιλία με άδικους πλούσιους, ώστε όταν σας απολύσουν να γίνετε δεκτοί στις αιώνιες σκηνές.
10. Ό πιστός εν ελαχίστω και εν πολλώ πιστός εστί, και ο εν ελαχίστω άδικος και εν πολλώ άδικος εστί.	**10.** Εκείνος που είναι πιστός εις το ελάχιστον**, εις τα υλικά δηλαδή αγαθά που θα τα χρησιμοποιή προς αγαθοεργίας**, αυ-	**10. Σεις σκορπίζοντες εις τας αγαθοεργίας τα πλούτη σας, δεν θα ομοιάζεται προς τον οικονόμο της αδικίας, ο οποίος**	**10.** Ο πιστός στα λίγα και στα πολλά είναι πιστός. Και ο άδικος στα λίγα άδικος και στα πολλά είναι.

	τός είναι πιστός και εις τα περισσότερα, **εις τα πνευματικά δηλαδή και ουράνια αγαθά**. Και εκείνος που είναι άδικος και εις τα ελάχιστα, είναι άδικος **και αναξιόπιστος και εις τον πολύν και ανεκτίμητον πνευματικόν πλούτον**.	**με κλοπάς και καταχρήσεις εις βάρος του κυρίου του επρονόησε να κάμη φίλους. Θα αποδειχθείτε διά της ευεργετικής διαθέσεως του πλούτου τίμιοι και αξιόπιστοι διαχειρισταί και οικονόμοι του Θεού, που σας ενεπιστεύθη τον υλικόν πλούτον.** Εκείνος δε που είναι αξιόπιστος **εις τον υλικόν, ο οποίος εν συγκρίσει προς τα ουράνια αγαθά είναι κάτι** ελάχιστον **και τιποτένοιο**, αυτός είναι πιστός και εις τον **ουράνιο πλούτον, ο οποίος είναι** πολύς. Και εκείνος, που είναι άδικος εις το ελάχιστον, άδικος **και ανάξιος εμπιστοσύνης** θα είναι και εις τον πολύν **και ανεκτίμητον πλούτον.**	
11. εί ουν εν τω αδίκω μαμωνά πιστοί ουκ εγένεσθε, το αληθινόν τις υμίν πιστεύσει.	**11.** Εάν λοιπόν εις τον άδικον μαμωνάν, **εις τον φθαρτόν και προσωρινόν πλούτον, που παρασύρει εις την αδικίαν**, δεν εφανήκατε αξιόπιστοι, τον αληθινόν **και αιώνιον πλούτον της βασιλείας του θεού**, ποιος θα σας	**11.** Εάν λοιπόν εις τον άδικον μαμωνάν δεν εφάνητε **αξιόπιστοι και τίμιοι, αλλά διεχειρίσθητε αυτόν εγωιστικώς και παρά το θέλημα του Θεού, που σας τον ενεπιστεύθη,** τον αληθινόν **και αιώνιον πλούτον**	**11.** Εάν λοιπόν δεν φανείτε πιστοί στα άδικα χρήματα, το αληθινό ποιος θα σας εμπιστευτεί;

	τον εμπιστευτεί;	**της βασιλείας** ποιος θα σας τον εμπιστευθεί; **Ουδείς.**	
12. Και εί εν τώ αλλοτρίω πιστοί ούκ εγένεσθε, το υμέτερον τις υμίν δώσει.	**12.** Και εάν εις τον **υλικόν και ξένον προς την πνευματικήν σας φύσιν** άδικον μαμωναν δεν εφανήκατε αξιόπιστοι, **τον πνευματικόν πλούτον τον οποίον ο θεός προώρισεν ως ιδικόν σας κτήμα,** ποιος θα σας τον δώσει;	**12.** Και εάν εις τον **υλικόν πλούτον, που είναι** ξένος προς **την πνευματικήν σας φύσιν και που δεν γίνεται ποτέ σταθερόν και αιώνιον κτήμα εκείνου, που μόνον προσωρινώς τον απέκτησε,** δεν εφάνητε άξιοι εμπιστοσύνης, τον **πνευματικόν πλούτον, που ητοίμασεν ο Θεός διά να γίνει αιώνιον κτήμα** ιδικόν σας, ποίος θα σας τον δώσει; **Ουδείς.**	**12.** Και εάν στο ξένο δεν φανείτε πιστοί, το δικό**(;)** σας ποιος θα σας δώσει;
13. Ουδείς οικέτης δύναται δυσίν κυρίοις δουλεύειν. Ή γαρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει, ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά.	**13.** Κανένας υπηρέτης δεν ημπορεί να υπηρετεί συγχρόνως δύο κυρίους. Διότι ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήση τον άλλο, ή θα προσκολληθή εις τον ένα και θα καταφρονή τον άλλον. Δεν είναι δυνατόν να είσθε συγχρόνως δούλοι του θεού και του μαμωνά.	**13. Μην απατάτε τον εαυτόν σας με την ιδέαν, ότι είναι δυνατόν και εις τον πλούτον να είσθε προσκολημένοι και εις τον Θεόν να δουλεύετε.** Κανείς υπηρέτης δεν ημπορεί να είναι συγχρόνως εις δύο κυρίους. Διότι ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήση τον άλλον. Ή θα προσκολληθή εις τον πλούτον και θα καταφρονήσει **τον Θεόν.** Δεν δύνασθε να είσθε συγχρόνως δούλοι και του Θεού και του μα-	**13.** Κανείς δούλος δεν μπορεί δύο κυρίους να υπηρετεί. Γιατί ή τον ένα θα μισήσει και τον άλλον θα αγαπήσει, ή στο ένα θα προσκολληθεί και τον άλλο θα περιφρονήσει. Δεν μπορείτε να υπηρετείτε το Θεό και το χρήμα.

		μωνά	
14. Ήκουον[3] δε ταύτα πάντα και οι Φαρισαίοι φιλάργυροι υπάρχοντες, και εξεμυκτήριζον αυτόν.	**14.** Οι Φαρισαίοι, οι οποίοι **ως γνωστόν** ήσαν φιλάργυροι, ήκουσαν όλα αυτά και τον ενέπαιζαν. **(Αυτοί επίστευαν ότι τα πλούτη είναι τιμητική δωρεά του θεού προς αυτούς).**	**14.** Ήκουαν δε όλα αυτά οι Φαρισαίοι, οι οποίοι ήσαν φιλάργυροι, και τον περιέπεζον, **διότι εφρόνουν, ότι τα πλούτη των εδόθησαν εις αυτούς υπό του Θεού εις ανταμοιβήν της δικαιοσύνης των.**	**14.** Και τα άκουαν όλα αυτά οι Φαρισαίοι που ήταν φιλάργυροι και τον ενέπαιζαν.
15. και είπεν αυτοίς. υμείς έστε οι δικαιούντες εαυτούς ενώπιον των ανθρώπων, ο δε Θεός γιγνώσκει τας καρδίας υμών. Ότι το εν ανθρώποις υψηλόν βδέλυγμα ενώπιον του Θεού.	**15.** Και είπεν εις αυτούς. «εσείς είσθε που παρουσιάζετε τον εαυτόν σας δίκαιον ενώπιον των ανθρώπων. Ο Θεός όμως γνωρίζει τας καρδίας σας. Διότι αυτό που παρουσιάζετε **με την υποκρισία** ως υψηλόν, ενώπιον του Θεού, **ο οποίος γνωρίζει κατά βάθος τα πράγματα,** είναι βδελυκτόν **και μισητόν.**	**15.** Και είπεν εις αυτούς. Σεις είσθε, που κατορθώνεται να παρουσιάζεσθε δίκαιοι εμπρός εις τους ανθρώπους. Ο Θεός όμως γνωρίζει τας καρδίας σας και το εσωτερικόν σας **και σας αποστρέφεται.** Διότι αυτό, που μεταξύ των ανθρώπων εμφανίζεται διά **της υποκρισίας και επιδείξεως** υψηλόν **και άξιον τιμής,** είναι σιχαμάρα **και αηδία** ενώπιον του Θεού.	**15.** Και είπε σε αυτούς, εσείς είστε που δικαιώνεται τους εαυτούς σας μπροστά στους ανθρώπους, ο Θεός όμως γνωρίζει τις καρδιές σας. Διότι η υπερηφάνεια στους ανθρώπους είναι βδέλυγμα για τον Θεό.

Υποσημειώσεις εντός του ανωτέρω αποσπάσματος:

[1] Δηλ. όχι σε όλους τους οπαδούς του ανοιχτά αλλά μόνο στους μυημένους.

[2] Δηλ. το λέει μέσα του, άρα δεν γνωρίζει το αφεντικό του πως τακτοποιήθηκε η ακαταστασία. Αυτός μόνο τον ισοσκελισμένο απολογισμό διαπίστωσε, πως λοιπόν τον επαινεί το αφεντικό του. Έτσι είναι φανερό ότι αυτή η παρεμβολή είναι έργο κατοπινών μερεμετατζήδων για να αποκρυφτεί ότι είναι λόγια του ίδιου του Ναζωραίου. Από το τελικό αλαλούμ των φράσεων είναι φανερό ότι έπεσε πολύ νυστέρι στα θεόπνευστα κείμενα, αλλά έμεινε κάτι ώστε αργότερα οι πολλοί μυημένοι να πάρουν το μήνυμα για τις ανάγκες της οργάνωσης.

[3] Πως «άκουαν πάντα ταύτα» αφού μόνο στους μαθητές του μιλούσε; Είναι λοιπόν ολοφάνερη η λαθροχειρία, αφού οι Φαρισαίοι δεν θα τον ενέπαιζαν για αυτά που έλεγε, αλλά θα τον κατάγγελλαν σαν παραβάτη του Νόμου. Εδώ ο Ιησούς τους απαντά για

κάτι άγνωστα που με υπερηφάνεια υποστήριζαν οι Φαρισαίοι. Ή προστέθηκαν αργότερα τα λόγια αυτά του Ιησού για να κρυφτεί το ότι έδινε οδηγίες για το πώς να κλέβουν τους πλούσιους. Ή, το πιθανότερο, αποτελούν λόγια του που όμως ειπώθηκαν σε άλλο άσχετο επεισόδιο, και προσαρτήθηκαν εδώ για τον ίδιο σκοπό, ή διαγράφτηκαν άλλα κομμάτια που παρεμβάλλονταν ανάμεσα στα δύο ώστε να έρθουν κοντά-κοντά τα δύο κείμενα. Άλλωστε η έλλειψη συνέχειας στο κείμενο της *Καινής Διαθήκης* είναι παντού ολοφάνερη και οφείλεται στις επεμβάσεις με προσθαφαιρέσεις, που έγιναν αργότερα, ιδίως μετά τη σύνοδο της Νίκαιας, που αναγόρευσε τον Ιησού σε Θεό και έπρεπε κάθε τι που αποκάλυπτε την ιστορική αλήθεια να απαλειφθεί ή να διαστρεβλωθεί.

Απόσπασμα Τρίτο *Κατά Ματθαίον* (13) ΙΓ΄: 10 -17

Κατά Ματθαίον (13) ΙΓ΄: 10 -17	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
10. Και προσελθόντες οι μαθητές είπον αυτώ. Διατί εν παραβολαίς λαλείς αυτοίς	**10.** Και οι μαθηταί, αφού τον πλησίασαν, του είπαν. «διατί τους ομιλείς με παραβολάς;»	**10.** Και αφού προσήλθαν οι μαθηταί του είπαν. Διατί τους ομιλείς με παραβολάς;	**10.** Και οι μαθητές του αφού τον πλησίασαν του είπαν. Γιατί μιλάς με παραβολές;
11. ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς. Ότι υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, εκείνοις δε ού δέδοται	**11.** Ο δε Ιησούς απεκρίθει και τους είπε. «διότι εις σας **μεν, διά την αγαθήν διαθεσίν σας**, έχει δοθεί **το χάρισμα** να εννοήτε τας μυστηριώδεις **αληθείας** της βασιλείας των ουρανών, εις εκείνους όμως δεν έχει δοθεί.	**11.** Ο δε Ιησούς απεκρίθει και τους είπεν. **Ομιλώ διά παραβολών**, διότι εις εσάς, **που έχετε καλήν και ευθείαν προαίσθησιν**, εδόθη **από τον Θεόν ως χάρις** να μάθετε τας μυστηριώδεις **αληθείας** της βασιλείας των ουρανών, εις εκείνους δε δεν έχει δοθή τούτο.	**11**. Κι αυτός αποκρίθηκε και τους είπε. Διότι σε σας δόθηκε να καταλαβαίνεται τα μυστικά της βασιλείας των ουρανών. Σε εκείνους δεν δόθηκε.
12. όστις γαρ έχει, δοθήσεται αυτώ και περισσευθήσεται. Όστις δε ουκ έχει, και ο έχει αρθήσεται απ' αυτού	**12.** Επειδή εις όποιον έχει **καλήν διαθεσιν και ζωντανήν πίστιν**, θα δοθή με το παραπάνω **η πλουσία γνώσεις των θείων αληθειών.** Από εκείνον δε που δεν έχει **πίστιν**, θα αφαιρεθεί και **η ολίγη ακόμη γνώ-**	**12.** Διότι εις εκείνον, που έχει **πίστιν και προθυμίαν**, θα δοθή **η γνώσις των θείων μυστηρίων και θα δοθεί πλουσία και** με πλεονασμόν. Απ' εκείνον όμως, που δεν έχει **πίστιν και αγαθήν διαθεσιν**, θα αφαιρεθή	**12.** Γιατί σε όποιον έχει θα του δοθεί και θα περισσέψει. Από αυτόν όμως που δεν έχει θα του αφαιρεθεί και αυτό που έχει.

	σις.	και η ολίγη **ακόμη γνώσις**, την οποίαν έχει.	
13. Διά τούτο εν παραβολαίς αυτοίς λαλώ, ότι βλέποντες ου βλέπουσι και ακούοντες ουκ ακούουσι ουδέ συνιούσι,	**13.** Δι αυτό και τους ομιλώ με παραβολάς, διότι αυτοί, ενώ βλέπουν **τα θαύματά μου**, δεν βλέπουν, και ενώ ακούουν **την διδασκαλίαν μου**, δεν την ακούουν διά **να οφεληθούν** ούτε την εννούν,	**13.** Δι αυτό τους ομιλώ με παραβολάς, διότι, ενώ βλέπουν **τα θαύματά μου, δεν θέλουν** να ίδουν **και να πιστεύσουν,** και ενώ ακούουν **την διδασκαλίαν μου, δεν θέλουν** να ακούσουν **και να ωφεληθούν,** ούτε εννοούν αυτήν,	**13.** Γι αυτό τους μιλώ με παραβολές, ώστε βλέποντας δεν βλέπουν και ακούγοντας δεν ακούνε ούτε καταλαβαίνουν.
14. μήποτε επιστρέψωσι. Και τότε πληρωθείσεται αυτοίς η προφητεία Ησαϊου η λέγουσα. Ακοή ακούσετε και ού μη συνήτε, και βλέποντες βλέψετε και μη ίδητε.	**14.** μήπως τυχόν και μετανοήσουν κάποτε. Και εκπληρώνεται έτσι εις αυτούς η προφητεία του Ησαΐου, η οποία λέγει: θα ακούσετε με τα αυτιά σας και όμως δεν θα εννοήσεται και θα ιδήτε **πολύ καλά με τα μάτια του σώματος**, αλλά δεν θα ιδήτε **με τα μάτια της ψυχής**	**14. Διά** να μη μετανοήσουν κάποτε. Και λαμβάνει πλήρη επελήθευσιν εις αυτούς η προφητεία του Ησαΐου, η οποία λέγει. Θα ακούσετε με τα αυτιά **του σώματος το κήρυγμα της αληθείας** και δεν θα το καταλάβετε. Και βλέποντες με τα μάτια **του σώματος** θα ιδετε, αλλά δεν θα ίδουν **συγχρόνως και αι ψυχαί σας διά να φωτισθούν, αλλά θα παραμείνετε πνευματικώς τυφλοί.**	**14.** μήπως κάποτε μετανιώσουν. Και τότε θα εκπληρωθεί σε αυτούς η προφητεία του Ησαΐα που λέει. Με την ακοή θα ακούτε και δεν θα καταλαβαίνεται και βλέποντας θα βλέπετε αλλά δεν θα δείτε
15. επαχύνθη γαρ η καρδία του λαού τούτου, και τοις ώσί βαρέως ήκουσαν, και τους οφθαλμούς αυτών εκκάμυσαν, μήποτε ίδωσι τοίς	**15.** Διότι έγινε χονδρή **και επωρώθη** η καρδία **και ο νούς** του λαού αυτού και εβαρυάκουσαν με τα αυτιά τους και έκλεισαν τα μάτια τους,	**15. Θα συμβεί δε τούτο εις αυτούς, διότι ένεκα της κακής των προαιρέσεως εσκληρύνθη και** εχόνδρυνεν **ο νούς** του λαού τούτου, και με τα	**15.** Γιατί χόντρυνε η καρδιά του λαού αυτού, και βαριά άκουσαν με τα αυτιά, και τα μάτια τους έκλεισαν, για να μην δουν ποτέ με τα μάτια τους

οφθαλμοίς και τοις ωσίν ακούσωσι και τη καρδία συνώσι και επιστρέψωσι, και ιάσομαι αυτούς.	διά να μη ίδουν καμμιά φορά **τα μεγαλεία του Θεού** και να μη τα ακούσουν με τα αυτιά **της ψυχής των** και να μη εννοήσουν **με την καρδία του το κήρυγμα της μετανοίας και επιστρέψουν μετανοημένοι** και λάβουν έτσι την θεραπείαν.	**πνευματικά των** αυτιά εβαριάκουσαν και έκλεισαν τα μάτια **της ψυχής των**. Διά να μην ίδουν καμμιά φορά με τα **πνευματικά τους** μάτια και να μη ακούσουν με τα **εσωτερικά των** αυτιά, και να μην εννοήσουν με την καρδίαν **την σωτηριώδη αλήθεια και διά της μετανοίας** επιστρέψουν και τους ιατρεύσω.	και με τα αυτιά να μην ακούσουν και η καρδιά τους καταλάβει και επιστρέψουν και τους θεραπεύσω.
16. Υμών δε μακάριοι οι οφθαλμοί, ότι βλέπουσι, και τα ώτα υμών, ότι ακούωσιν.	**16.** Αλλά σείς, **οι πιστοί μαθηταί μου**, είσθε μακάριοι, που οι οφθαλμοί σας βλέπουν και τα αυτιά σας ακούουν **με προσοχήν και εννοείτε την διδασκαλίαν και τα έργα μου.**	**16. Αυτά προήπεν ο προφήτης δι' εκείνους.** Τα ιδικά σας όμως **πνευματικά** μάτια είναι άξια μακαρισμού, διότι βλέπουν, **καθώς μακάρια είναι** και τα αυτιά **των ψυχών σας,** διότι ακούουν.	**16.** Μακάρια τα μάτια σας γιατί βλέπουν και τα αυτιά σας γιατί ακούνε.
17. αμήν γαρ λέγω υμίν ότι πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν ιδείν α βλέπετε, και ουκ είδον, και ακούσαι α ακούετε, και ουκ ήκουσαν.	**17.** Σας διαβεβαιώνω, ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ίδουν αυτά που βλέπετε και δεν τα είδαν και να ακούσουν αυτά που ακούετε και δεν τα ήκουσαν.	**17. Και είναι αι πνευματικαί σας αισθήσεις μακάριαι,** διότι αληθινά σας λέγω, ότι πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν να ίδουν αυτά που βλέπετε σεις, και **δεν ηξιώθησαν να** τα ίδουν. Επεθύμησαν και να ακούσουν αυτά, που ακούετε εσείς, και δεν τα άκουσαν, **διότι έζησαν εις χρόνους προγε-**	**17.** Αλήθεια σας λέω ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επιθύμησαν να δουν αυτά που βλέπετε και δεν τα είδαν κα να ακούσουν αυτά που βλέπετε και δεν άκουσαν.

		νέστερους και δεν επρόφτασαν να ίδουν την επί γης παρουσίαν μου.	

Στο *Κατά Μάρκον* Δ΄: 10-12, 33-34 επαναλαμβάνεται το ίδιο **απόσπασμα** με λιγότερα και σαφέστερα λόγια, αλλά οι μεταφραστές το βιολί τους.

Κατά Μαρκον (4) Δ΄: 10-12, 33-34	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
10. Ότε δε εγένετο κατά μόνας, ηρώτησαν αυτόν οι περί αυτόν συν τοις δώδεκα την παραβολήν	**10.** Όταν δε **ανεχώρησε ο λαός και** έμεινε μόνος, τον ηρώτησαν οι γύρω από αυτό μαζή με τους δώδεκα μαθητάς, διά το νόημα της παραβολής	**10.** Και όταν έμεινε μοναχός του, τον ηρώτησεν ο ευρύτερος κύκλος των μαθητών του μαζή με τους δώδεκα την σημασίαν της παραβολής.	**10.** Και όταν έμεινε μόνος του τον ρώτησαν το περιβάλλον του μαζί και οι δώδεκα για την παραβολή
11.και έλεγεν αυτοίς. υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, εκείνοις δε τοις έξω εν παραβολές τα πάντα γίγνεται,	**11.** Και έλεγε εις αυτούς. «εις σας, διά **την καλήν σας διαθεσιν**, εδόθη **από τον Θεόν η σοφία και η δύναμις** να γνωρίσετε τας μυστηριώδεις **αληθείας** της βασιλείας του Θεού. Εις εκείνους δε, **που δεν έχουν την καλήν διάθεσιν** και ευρίσκονται έξω **από τον ιδικόν σας κύκλον**, όλαι **αι αλήθειαι** προσφέρονται με παραβολάς.	**11.** Και τους έλεγεν. Εις σας **μόνους, επειδή έχετε καλήν διαθεσιν**, εδόθη **από τον Θεόν ως χάρις** να μαθένετε τας μυστηριώδεις **αληθείας** της βασιλείας **των ουρανών**, εις εκείνους δε, που είναι έξω **από την βασιλείαν αυτήν και δεν έχουν διαθεσιν να πιστεύσουν,** όλη **η διδασκαλία των μυστικών αυτών** γίνεται με παραβολάς.	**11**. Και τους έλεγε. σε σας δόθηκε να γνωρίζεται τα μυστικά της βασιλείας του Θεού. Σε εκείνους τους απέξω τα πάντα με παραβολές δίνονται.
12. ίνα βλέποντες βλέπωσι και μη ιδώσι,και ακούοντες ακούωσι και μη συνιώσι, μήποτε επιστρέψωσι και αφεθή αυτοίς	**12. Δι αυτό τους διδάσκω με παραβολάς**, διά να βλέπουν μεν **με τα μάτια του σώματος**, να μην ημπορούν όμως να ίδουν **βα-**	**12. Ο νούς των ανθρώπων αυτών είναι χονδρός και ανίκανος διά πνευματικήν διδασκαλίαν. Δι' αυτό διδάσκω αυτούς**	**12.** ώστε βλέποντας να βλέπουν και να μην δουν και ακούγοντας να ακούνε και να μην καταλαβαίνουν, μήπως κάποτε με-

τα αμαρτήματα.	**θύτερα με τα μάτια της ψυχής**. Και να ακούουν **καλά με τα σωματικά των αυτιά**, αλλά να μην ημπορούν να εννοήσουν, μήπως τυχόν και επιστρέψουν κάποτε **με μετάνοιαν εις τον Θεόν** και τους συγχωρεθούν τα αμαρτήματα». **(Εάν δεν υπήρχε εις αυτούς η σκλήρυνσις της ψυχής, η αδιαφορία να γνωρίσουν την αλήθειαν και το μίσος των εναντίον του Κυρίου, Θα ήσαν εις θέσιν να εννοούν όσα ήκουον.)**	**με τον τρόπον αυτόν**, διά να βλέπουν μεν **με τα σωματικά των μάτια,** αλλά να μην ημπορούν να ίδουν **βαθύτερα με τους πνευματικούς οφθαλμούς τα μυστικά της ουρανίου βασιλείας, που σκεπάζονται κάτω από το κάλυμα των παραβολών.** Και όταν ακούουν **την διδασκαλίαν μου**, να ακούουν μεν **με τα σωματικά των αυτιά,** αλλά να μη ημπορούν να καταλάβουν **την πολίτιμον αξίαν της. Διά** να μη συμβή και επιστρέψουν διά **της μετανοίας εις τον Θεόν** και συγχωρηθούν τα αμαρτήματά των.	τανοήσουν και συγχωρεθούν τα αμαρτήματά τους.
33. Και τοιαύας παραβολάς πολλαίς ελάλει αυτοίς τον λόγον, καθώς ηδύναντο ακούειν,	**33.** Και με τέτοιες πολλές παραβολές εδίδασκεν εις αυτούς τον λόγον **του Θεού**, αναλόγως με την ικανότητα **που είχαν οι ακροαταί του** να ακούουν **και να εννοούν.**	**33.** Και με πολλές τέτοιες παραβολές εδίδασκε εις αυτούς τον λόγον **του Θεού**, σύμφωνα με την ικανότητα **που είχαν οι ακροαταί** να ακούουν **και να διατηρούν εις την μνήμην των τα διδασκόμενα, ώστε και εάν τότε δεν ηδύναντο να κατανοήσουν μερικά, να τα ενθυμώνται διά των παραβολών και οι επιδε-**	**33.** Και τέτοιες παραβολές πολλές τους έλεγε, όσο μπορούσαν να ακούμε.

		κτικοί να κατανοήσουν ταύτα βραδύτερον.	
34. χωρίς δε παραβολήν ουκ ελάλει αυτοίς τον λόγον. Κατ' ιδίαν δε τοις μαθηταίς αυτού επέλυε πάντα.	**34.** Χωρίς δε παραβολήν δεν εδίδασκεν αυτούς. Ιδιαιτέρως δε εις τους μαθητάς του εξηγούσε όλα και έλυε τας απορίας των. **(Όλα όσα ερωτούσαν και εδιψούσαν να μάθουν. Πάντοτε ο Θεός κατά πολλούς τρόπους απαντά εις τας απορίας και πληροφορεί τους πιστούς περί του θελήματός του).**	**34.** Χωρίς παραβολήν δε δεν εδίδασκεν αυτούς. Ιδιαιτέρως όμως εις τους μαθητάς του εξήγει **και διεσαφήνιζεν** όλα**, όσα τον ηρώτων.**	**34.** και χωρίς παραβολή δεν τους μιλούσε. Όμως στους μαθητές του ιδιαιτέρως αποκάλυπτε τα πάντα.

Ακόμη λιγότερα αλλά σαφέστερα είναι τα λόγια στο *Κατά Λουκάν* Η΄: 9-10, το νόημα όμως είναι ίδιο, αλλά και η προσπάθεια των μεταφραστών η ίδια· να κάνουν δηλαδή το άσπρο μαύρο.

Κατά Λουκάν (8) Η΄: 9-10	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
9. Επηρώτων δε αυτόν οι μαθητές αυτού λέγοντες. Τις είη η παραβολή αύτη;	**9.** Τον ερωτούσαν δε οι μαθηταί του λέγοντας, «ποιο είναι το νόημα αυτής της παραβολής;»	**9.** Τον ερωτούσαν δε οι μαθηταί του και έλεγαν. Ποία είναι **η έννοια και** η σημασία αυτής της παραβολής.	**9.** Και τον ρωτούσαν οι μαθητές του λέγοντας. Τί σημαίνει η παραβολή αυτή;
10.ο δε είπεν. υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, τοις δε λοιποίς εν παραβολές, ίνα βλέποντες μη βλέπωσι και ακούοντες μη συνιώσιν.	**10.** Αυτός δε είπεν. «εις σας, **που έχετε αγαθήν διαθεσιν**, εδόθη **από τον Θεόν το προνόμιον και η χάρις** να γνωρίζετε τας μυστηριώδεις **αληθείας** της βασιλείας του Θεού.	**10.** Αυτός δε είπεν. Εις σας**, που έχετε ενδιαφέρον και καλήν διαθεσιν,** εδόθη **από τον Θεόν ως χάρις** να μάθετε τας μυστηριώδεις **αληθείας** της βασιλείας του Θεού**,** εις τους	**10**. Και αυτός τους είπε. σε σας δόθηκε να γνωρίσετε τα μυστικά της βασιλείας του Θεού, στους υπόλοιπους όμως με παραβολές, ώστε βλέποντας να μην βλέπουν και ακούγον-

	Τους άλλους δε **(επειδή δεν έχουν αγαθήν διαθεσιν και ενδιαφέρον να ακούσουν και να δεχθούν την αλήθειαν και διά να τους προφυλάξω από την μεγάλην ευθύνην, που θα είχαν ενώπιον του Θεού, αν εκαταλάβαιναν και περιφρονούσαν τας θείας αληθείας)** τους διδάσκω με παραβολάς ώστε, ενώ βλέπουν να μη ημπορούν να εισχωρήσουν **εις το βαθύτερον νόημα,** και ενώ ακούουν να μη ημπορούν να εννοήσουν **την αλήθειαν**	άλλους όμως ομιλώ με παραβολάς. **Αυτοί δεν έχουν ενδιαφέρον διά να γνωρίσουν και να δεχθούν τας πνευματικάς αληθείας. Και ο νούς των είναι παχυλός και ανίκανος διά πνευματικήν διδασκαλίαν δι΄ αυτό διδάσκω με τον τρόπον αυτόν**, διά να μην ημπορούν να ίδουν **βαθύτερον και καθαρώτερον**, ενώ βλέπουν **με τους οφθαλμούς του σώματος**, διά να μην ημπορούν να καταλάβουν, ενώ ακούουν **την διδασκαλίαν, που τους εξηγεί τα μυστήρια. Και πράττω τούτο όχι μόνον κατά λόγον δικαιοσύνης, αλλά και εξ αγαθότητος, ίνα μη ούτοι διά της περιφρονήσεως της αληθείας επιβαρύνουν την θέσιν των και σκληρυνθούν περισσότερον.**	τας να μην καταλαβαίνουν.

Στο *Κατά Ιωάννην* ΙΣΤ΄: 25 ο Ιησούς διαψεύδει τους μεταφραστές, αλλά αυτοί πέρα βρέχει... Αλλού τελείως διαφορετικά και ασυνάρτητα τα λενε. Για να βλέπετε και να μην βλέπετε. Για να ακούτε και να μην ακούτε, κλπ.

Κατά Ιωάννην (16) ΙΣΤ΄: 25	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**

25. Ταύτα εν παροιμίαις λελάληκα υμίν. αλλ' έρχεται ώρα ότε ουκέτι εν παροιμίαις λαλήσω υμίν, αλλά παρρησία περί του πατρός αναγγελώ υμίν.	**25.** Αυτά σας τα είπα με παραβολάς **και αλληγορίας, κάπως συνεσκιασμένα και ασαφή, επειδή όσον καθαρά και αν σας τα είπω, δεν είσθε ακόμη εις θέσιν να τα εννοήσετε.** Έρχεται όμως ώρα, οπότε δεν θα σας ομιλήσω πλέον με παραβολάς **και αλληγορίες**, αλλά θα σας αναγγείλω καθαρά και ξάστερα τα περί του Πατρός **και τα οποία με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος θα τα εννοήσετε εντελώς.**	**25.** Ταύτα εικονικώς **και συνεσκιασμένως και με κάποιαν ασάφειαν** σας ελάλησα, **επειδή ο νούς σας δεν είναι ακόμη φωτισμένος, και δι' αυτό, όπως και αν σας τα είπω, δεν θα καταλάβετε**. Έρχεται όμως καιρός, κατά τον οποίον δεν θα σας ομιλήσω πλέον με ασάφειαν **και συνεσκιασμένως,** αλλά **διαμέσου του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος** θα σας πληροφορήσω σαφώς και καθαρά περί του **Θεού, τον οποίον θα γνωρίσετε ως** Πατέρα **όχι μόνον ιδικόν μου, αλλά και δικόν σας.**	**25.** Αυτά με παραβολές σας τα έχω πει μέχρι τώρα. Αλλά έρχεται η ώρα οπότε δεν θα μιλήσω πια με παραβολές, αλλά ανοιχτά θα σας αναγγείλω για τον πατέρα.

Στο *Κατά Ιωάννην* Ι΄: 23-24 μας αποκαλύπτετε και ο συνωμοτικός τρόπος δράσης αρχικά, αλλά και οι συνέπειες της ανοιχτής δράσης όταν ήρθε η ώρα γι αυτό κατά το σχέδιο του Ιησού.

Κατά Ιωάννην (10) Ι΄: 23-24	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
23. και περιεπάτει ο Ιησούς εν τω ιερώ εν τη στοά του Σολομώντος.	**23.** Και περιπατούσε ο Ιησούς μέσα εις **την αυλήν του** ναού, κάτω από το υπόστεγον του Σολομώντος.	**23.** Και εβάδιζεν ο Ιησούς μέσα εις τον **ιερόν περίβολον του** ναού εις το **παλαιόν** υπόστεγον, **το οποίον εθεωρείτο, ότι είχε κτισθή υπό** του Σολομώντος **μαζή με τον πρώτον ναόν, που κατεστράφη**	**23.** και περπατούσε ο Ιησούς στο ιερό στην στοά του Σολομώντα.

24. εκύκλωσαν ουν αυτόν οι Ιουδαίοι και έλεγον αυτώ. Εως πότε την ψυχήν ημών αίρεις; Ει συ ει ο Χριστός, ειπέ ημίν παρρησία.	**24.** Τον περιεκύκλωσαν, λοιπόν, οι Ιουδαίοι και έλεγον εις αυτόν. «έως πότε θα κρατάς την ψυχήν μας μετέωρον; **Εως πότε θα μας κρατής εις απορίαν και αγωνίαν**; Εάν σύ είσαι πράγματι ο Χριστός που περιμένομε πες μας το καθαρά και φανερά».	**από τους Βαβυλωνίους** **24. Εις το πολυσύχναστον λοιπόν αυτό μέρος** τον περιεκύκλωσαν οι Ιουδαίοι και του είπαν. Έως πότε θα κρατείς εις αγωνία και απορία **μεγάλην** τας ψυχάς μας; Εάν συ είσαι ο Χριστός, πες μας το καθαρά.	**24.** τον περικύκλωσαν λοιπόν οι Ιουδαίοι και του έλεγαν. Ως πότε θα μας κρατάς σε αγωνία. Αν είσαι εσύ ο Χριστός πες μας το καθαρά.

Και όταν ήρθε η ώρα της αποκάλυψης των πραγματικών στόχων, το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον* ΙΑ΄: 54 μας λέει:

Κατά Ιωάννην (11) ΙΑ΄: 54	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
54. Ιησούς ουν ουκέτι παρρησία περιεπάτει εν τοις Ιουδαίοις, αλλά απήλθεν εκείθεν εις την χώραν εγγύς της ερήμου, εις Εφραίμ λεγομένην πόλιν, κακεί διέτριβε μετά των μαθητών αυτού.	**54. Διά** τούτο και ο Ιησούς δεν επεριπατούσε πλέον φανερά μεταξύ των Ιουδαίων, αλλά ανεχώρησεν από εκεί και ήλθε εις μιαν περιοχήν πλησίον της ερήμου και συγκεκριμένα εις μίαν πόλιν, που ελέγετο Εφραίμ. Και εκεί έμενε με τους μαθητάς του.	**54. Εξ αιτίας λοιπόν των φονικών τούτων διαθέσεων και σχεδίων των εχθρών του** ο Ιησούς δεν περιεπάτει πλέον φανερά **και ελεύθερα** μεταξύ των Ιουδαίων, **που τον εμίσουν,** αλλ' ανεχώρησεν απ' εκεί και ήλθεν εις την χώραν, η οποία κείται πλησίον της ερήμου, εις μίαν πόλιν, που ελέγετο Εφραίμ, και εκεί έμενε μαζί με τους μαθητάς του.	**54.** Ο Ιησούς λοιπόν δεν περπατούσε φανερά μεταξύ των Ιουδαίων, αλλά αναχώρησε από εκεί και ήλθε σε μια περιοχή κοντά στην έρημο, που την πόλη αυτή την έλεγαν Εφραίμ, και εκεί έμενε με τους μαθητές του.

Όμως τι λένε οι Θεολόγοι για τα ίδια ζητήματα;

Πρώτα από το βιβλίο της Α΄ Λυκείου σελ. 278 σχολικού έτους 2000/2001 διαπιστώνομε την ικανότητά τους να παρατηρούν κριτικά πάνω σε ένα ζήτημα κάποιας εικόνας. Αντιγράφομε: «Αρκετές φορές, ακόμη και σε ναούς, βλέπομε μιαν άλλη απόδοση της εικόνας της Ανάστασης. Σ' αυτήν εικονίζονται ένας άγγελος, που κυλάει το λίθο, και οι φρουροί, πεσμένοι στο έδαφος, γεμάτοι από φόβο να ατενίζουν με θαυμασμό το Χριστό, που βγαίνει από τον τάφο κρατώντας ένα λευκό λάβαρο με το Σταυρό. Αυτός ο τύπος της εικόνας προέρχεται από τη δυτική χριστιανοσύνη. **Ένα πρόβλημα που προκύπτει από την εικόνα αυτή είναι ότι εδώ εικονίζεται ο Χριστός τη στιγμή που ανασταίνεται, καθώς και άνθρωποι που τον βλέπουν. Όπως όμως μας βεβαιώνουν οι Ευαγγελιστές, κανένα ανθρώπινο μάτι δεν είδε πότε και πώς αναστήθηκε ο Κύριος**. …». Βλέπομε δηλαδή ότι διαθέτουν κριτική ικανότητα, αλλά την χρησιμοποιούν μονόπλευρα.

Στο γιατί ο Ιησούς μιλά με παραβολές, οι θεολόγοι κ.ά. δεν διαπιστώνουν κανένα πρόβλημα, όταν μάλιστα οι παραβολές διαβεβαιώνουν για τα αντίθετα ακριβώς από αυτά που ο ίδιος ο Ιησούς διά των ευαγγελιστών δηλώνει! Αντιγράφομε πάλι από το ίδιο βιβλίο στην σελίδα 107:

«14. Ο Ιησούς Χριστός ως διδάσκαλος.

Στο μεγαλύτερο διάστημα της τρίχρονης δράσης του ο Ιησούς επικοινωνούσε με τους ανθρώπους, συζητούσε μαζί τους και δίδασκε. Ήταν προπάντων διδάσκαλος. «Διδάσκαλε», «ραββί», ήταν η πιο συνηθισμένη προσφώνηση* από τους μαθητές του και απ' όλους τους άλλους.

Πως όμως δίδασκε; Τι εντύπωση προκαλούσε στα πλήθη; **Γιατί μιλούσε συχνά με παραβολές**; Γιατί αυτές άρεσαν και τότε, όπως αρέσουν και σήμερα; …….

Οι παραβολές στη διδασκαλία του Ιησού.

- Παραβολές είναι μικρές, φτιαχτές ιστορίες με θέματα παρμένα από την καθημερινή ζωή και τη φύση, που κρύβουν όμως ένα βαθύτερο νόημα σχετικό με τη Βασιλεία του Θεού. Π.χ. τι είναι, πόσο αξίζει, πως πρέπει να ζει κανείς σύμφωνα μ' αυτήν και άλλες αλήθειες (βλ. και τις παραβολές στο παρακάτω πλαίσιο).
- Τι κάνει μια παραβολή;

……..

- Γιατί ο Ιησούς μιλούσε με παραβολές; Διότι:
  α) Ήταν και είναι ακόμη συνηθισμένος τρόπος που μιλούν και διδάσκουν οι ανατολίτες. Έτσι π.χ. μιλούσαν και οι Εβραίοι ραβίνοι. (Η κυριολεξία τούς είναι άγνωστη.)!
  β**) Είναι παραστατικός τρόπος διδασκαλίας, που τον καταλάβαιναν όλοι και δύσκολα ξεχνιέται**. Όλοι ξέρομε ότι οι εικόνες κι οι ιστορίες χαράζονται βαθιά στη μνήμη μας και γίνονται ευκολότερα κατανοητές απ' όσο οι αφηρημένες έννοιες.
  γ) Προκαλούν πάντα ενδιαφέρον στους ακροατές κάθε ηλικίας **και τους παρακινούν να σκεφτούν και να καταλάβουν**, όσο μπορούν κάθε φορά, το νόημά τους. **Γι' αυτό, όσες φορές κι αν ακούμε ή διαβάζομε τις ίδιες παραβολές, πλησιάζομε και κατανοούμε περισσότερο τις αλήθειες για τη Βασιλεία του Θεού.**

Στο *Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον* αποκαλύπτεται η συνωμοτικότητα του Ιησού καθώς και οι στόχοι του, δηλ. σύγκρουση με την Εβραϊκή εξουσία (και Ρωμαϊκή, αλλά η αναφορά σε αυτήν εξαλείφθηκε από τους αντιγραφείς αργότερα) και η κατάληψη της εξουσίας στην Ιερουσαλήμ, τα περί τρίτης μέρας κλπ. είναι προσθήκες κατοπινές, αλλιώς τι νόημα έχει να μην παραδέχεται δημόσια αυτό που όμως ήθελε και επιδίωκε να πιστεύει γι' αυτόν ο λαός. Της παραμονές της εξέγερσης θα το διαλαλούσε δημόσια. Έχομε: *Κατά Ματθαίον* (16) ΙΣΤ΄. 13-28

Κατά Ματθαίον (16) ΙΣΤ΄. 13-28	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
13. Ελθών δε ο Ιησούς εις τα μέρη Καισαρείας της Φιλίππου ηρώτα τους μαθητάς αυτού λέγων. Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τον υιόν του ανθρώπου;	**13.** Όταν δε ήλθεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισαρείας, την οποίαν είχε **επεκτείνει και εξωραΐση ο Ηρώδης** ο Φίλιππος, ερώτησε τους μαθητάς του λέγων: «Τί λένε οι άνθρωποι, ότι είμαι εγώ, ο υιός του ανθρώπου;»	**13.** Αφού δε ήλθε ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισάρειας, την οποίαν είχε κτίσει ο Φίλιππος, ηρώτα τους μαθητάς του λέγων. Ποίος νομίζουν οι άνθρωποι, ότι είμαι εγώ, ο υιός του ανθρώπου.	**13.** Και όταν ήλθε στα μέρη της Καισαρείας της πόλης του Φιλίππου ρωτούσε τους μαθητές του λέγοντας. Ποιός λένε οι άνθρωποι ότι είναι ο υιός του ανθρώπου.
14. οι δε είπον. Οι μεν Ιωάννην τον βαπτιστήν, άλλοι δε Ηλίαν, έτεροι δε Ιερεμίαν ή ένα των προφητών.	**14.** Εκείνοι δε είπον.» άλλοι μεν λένε ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι δε ο Ηλίας, και άλλοι ότι είσαι ο Ιερεμίας ή ένας από τους προφήτας».	**14.** Αυτοί δε είπαν. Άλλοι μεν λέγουν, ότι είσαι Ιωάννης ο βαπτιστής, άλλοι δε ότι είσαι ο Ηλίας, άλλοι δε Ο Ιερεμίας ή ένας από τους **παλαιούς** προφήτας, **που ανεστήθει εκ νεκρών.**	**14**. Και εκείνοι είπαν. Άλλοι λένε Ο Ιωάννης ο βαπτιστής, άλλοι όμως ο Ηλίας, και άλλοι ο Ιερεμίας ή ένας από τους προφήτες.
15. λέγει αυτοίς. Υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;	**15.** Λέγει εις αυτούς. «σεις όμως **οι μαθηταί μου** ποιός λέτε ότι είμαι;»	**15.** Λέγει εις αυτούς. Σεις δε ποίος λέγετε, ότι είμαι;	**15.** Λέει σ' αυτούς. Εσείς όμως ποιος λέτε ότι είμαι;
16. αποκριθείς δε Σίμων Πέτρος είπε. Συ ει ο Χριστός ο υιός του Θεού του ζώντος.	**16.** Απεκρίθει δε ο Σύμων ο Πέτρος και είπεν. «Συ είσαι ο Χριστός, ο υιός του Θεού του **αιωνίου**, που έχει ζωήν **και δίδει**	**16.** Απεκρίθει δε ο Σίμων Πέτρος και είπε. Συ είσαι ο Χριστός, ο **φυσικός και μονογενής** Υιός του Θεού, που **δεν είναι νεκρός σαν**	**16.** Κι αποκρίθηκε ο Σίμων ο Πέτρος και είπε. Συ είσαι ο Χριστός ο υιός του ζωντανού Θεού.

	ζωήν».	**τα είδωλα, αλλά** ζή **παντοτεινά**.	
17. και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτώ. Μακάριος ει, Σίμων Βαριωνά, ότι σάρξ και αίμα ουκ απεκάλυψεν σοι, αλλ΄ ο πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς.	**17.** Και ο Ιησούς απήντησε και του είπε. «μακάριος είσαι, Σίμων υιέ του Ιωνά, **διότι την ομολογίαν, που έκαμες,** δεν σου την εφανέρωσε αίμα και σάρξ, **δηλαδή κάποιος άνθρωπος**, αλλά ο Πατήρ μου ο επουράνιος.	**17.** Και απεκρίθει τότε ο Ιησούς και του είπε. Μακάριος είσαι, Σίμων, υιέ του Ιωνά, διότι δεν σου εφανέρωσε** **την αλήθειαν της ορθής πίστεως** κανείς άνθρωπος, αλλ' ο Πατήρ μου, που είναι εις τους ουρανούς.	**17.** Και ο Ιησούς απαντώντας του είπε. Μακάριος είσαι Σίμωνα γιε του Ιωνά, γιατί σάρκα και αίμα δεν στο αποκάλυψε, αλλά ο πατέρας μου που είναι στους ουρανούς.
18. καγώ δε σοι λέγω ότι συ ει Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα οικοδομήσω μου την εκκλησίαν, και πύλαι άδου ουκ κατισχύσουσιν αυτής.	**18.** Και εγώ δε σου λέγω τούτο. Ότι συ είσαι Πέτρος και επάνω εις αυτήν την πέτραν **της ομολογίας σου** θα οικοδομήσω **ασάλευτον** την Εκκλησίαν μου, και πύλαι Άδου **(δηλαδή όλαι αι κακαί δυνάμεις του πονηρού διαβόλου και των διεστραμένων ανθρώπων),** δεν θα υπερισχύσουν **και δεν θα κατορθώσουν τίποτα εναντίον της.**	**18.** Και εγώ δε σου λέω ότι συ είσαι Πέτρος και επάνω εις τον βράχον **της αληθινής πίστεως που ωμολόγησες, γενόμενος με την ομολογίαν σου αυτήν ο πρώτος λίθος της πνευματικής μου οικοδομής**, θα οικοδομήσω την Εκκλησίαν μου, ο θάνατος **δε και αι ωργανωμέναι δυνάμεις του κακού** δεν θα υπερισχύσουν **και δεν θα κατανικήσουν την Εκκλησίαν, η οποία θα είναι αιώνιος και αθάνατος.**	**18.** Και εγώ σου λέω αυτό: ότι συ είσαι ο Πέτρος και πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία, και οι πύλες του Άδη δεν θα την νικήσουν.
19. και δώσω σοι τας κλείς της βασιλείας των ουρανών, και ο εάν δήσης επι της γης, εσται δεδεμένον εν τοις ουρανοίς, και ο εάν λύσεις	**19.** Και θα σου δώσω τα κλειδια της βασιλείας των ουρανών, **θα σου δώσω δηλαδή την εξουσίαν,** ώστε όποιο αμάρτημα δεν θα συγχωρή-	**19.** Και θα σου δώσω την εξουσίαν **του να εισάγεις** εις την βασιλείαν των ουρανών πάντα άξιον, και οποιοδήποτε **αμάρτημα** δέσης **και το δια-**	**19.** και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών και όποιο δέσεις στη γη, θα είναι δεμένο στους ουρανούς και ότι λύσεις πάνω στη

επι της γης, έσται λελυμένον εν τοις ουρανοίς.	σεις συ εις την γην, θα είναι ασυγχώρητον και εις τους ουρανούς. Και αμάρτημα το οποίον συ θα συγχωρήσης επάνω εις την γην, θα είναι συγχωρημένον εις τους ουρανούς».	**κηρύξεις ως ασυγχώρητο** επί της γης, θα είναι δεμένον **και ασυγχώρητον** και εις τους ουρανούς. Και οποιονδήποτε **αμάρτημα** λύσης διά **συγχωρήσεως** επί της γης, θα είναι **συγχωρημένον** και εις τους ουρανούς.	γη θα είναι λυμένο στους ουρανούς.
20. τότε διεστείλατο τοις μαθηταίς αυτού ίνα μηδενί είπωσι ότι αυτός εστιν Ιησούς ο Χριστός.	**20.** Τότε δε έδωσε αυστηράν εντολήν εις τους μαθητάς του, να μη είπουν εις κανένα ότι αυτός είναι ο Ιησούς ο Χριστός.	**20.** Τότε παρήγγειλε με αυστηρότητα εις τους μαθητάς του να μην είπουν εις κανένα, ότι αυτός είναι ο Ιησούς ο Χριστός, **επειδή ακόμη δεν είχαν ωριμάσει οι άνθρωποι, ώστε να διακυρηχθεί εις αυτούς η αλήθεια αυτή.**	**20.** τότε έδωσε αυστηρή εντολή στους μαθητές του να μην πουν σε κανένα ότι αυτός είναι ο Ιησούς ο Χριστός
21. Από τότε ήρξατο ο Ιησούς δεικνύειν τοις μαθηταίς αυτού ότι δει αυτόν απελθείν εις Ιεροσόλυμα και πολλά παθείν από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων και αποκτανθήναι, και τη τρίτη ημέρα εγερθήναι.	**21.** Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να φανερώνη εις τους μαθητάς του, ότι πρέπει αυτός να μεταβή εις τα Ιεροσόλυμα και να πάθη πολλά από τους πρεσβυτέρους, τους αρχιερείς και γραμματείς και να θανατωθεί, και την τρίτην ημέραν από τον θάνατόν του να αναστηθεί.	**21.** Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να διδάσκει σαφώς και καθαρά τους μαθητές του, ότι πρέπει αυτός να απέλθει εις τα Ιεροσόλυμα και να πάθη πολλά από τους πρεσβυτέρους και αρχιερείς και ματείς και να θανατωθή κατά την τρίτην ημέραν να αναστηθεί.	**21.** Από τότε άρχισε να δείχνει στους μαθητές του ότι πρέπει να πάει στα Ιεροσόλυμα και να πάθει πολλά από τους πρεσβύτερους και τους αρχιερείς και γραμματείς και να θανατωθεί και την τρίτη ημέρα να σηκωθεί.
22. και προσλαβόμενος αυτόν ο Πέτρος, ήρξατο επιτιμάν αυτώ λέγων. Ίλεως σοι Κύριε. Ου μη έσται σοι	**22.** Και ο Πέτρος **κατατρομαγμένος από τας αποκαλύψεις αυτάς του Διδασκάλου**, τον επήρε ιδιαιτέρως	**22.** Και αφού τον πήρε ιδιαιτέρως ο Πέτρος ήρχισε ζωηρά να τον προτρέπει και έλεγεν. Ο Θεός να σε φυλάξη	**22.** και αφού τον πήρε παράμερα ο Πέτρος, άρχισε να τον αποτρέπει λέγοντας. Λυπήσου τον εαυτό σου Κύ-

τούτο.	και ήρχισε με ζωηρότητα να συνιστά και να του λέη «ο Θεός να σε φυλάξη, Κύριε, **<u>από όσα φοβερά μας είπες ότι θα σου συμβούν</u>**. Δεν πρέπει να σου συμβούν αυτά».	από αυτό, Κύριε. Δεν πρέπει εις σε τον Μεσσίαν να γίνει αυτό που είπες.	ριε. Δεν πρέπει να σου συμβεί αυτό.
<u>23.</u> ο δε στραφείς είπε τω Πέτρω. Ύπαγε οπίω μου, σατανά. Σκάνδαλον μου ει, ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων.	**<u>23.</u>** Ο Ιησούς εστράφη αποτόμως προς τον Πέτρον και του είπε. «φύγε από εμπρός μου, σατανά. Μου είσαι εμπόδιον **<u>εις το απολυτρωτικόν μου έργον.</u>** Διότι δεν φρονείς και δεν δέχεσαι ότι είναι ευάρεστον εις τον θεόν, αλλά ότι αρέσει εις τους ανθρώπους	**<u>23.</u>** Ο Κύριος όμως έστρεψε και είπε προς τον Πέτρον. Πήγαινε οπίσω μου **<u>και φύγε από εμπρός μου</u>** σατανά. Μου είσαι εμπόδιον **<u>εις τον δρόμον του καθήκοντος μου και πειρασμός</u>**. Διότι δεν φρονείς εκείνα που αρέσουν εις τον Θεόν, αλλ' εκείνα που αρέσουν εις τους ανθρώπους.	**<u>23.</u>** Ο Κύριος όμως γύρισε προς τα πίσω και είπε στον Πέτρο. Πήγαινε πίσω μου σατανά. Με βάζεις σε δίλημμα, γιατί δεν πιστεύεις τα αρεστά στον Θεό, αλλά τα αρεστά στους ανθρώπους.
<u>24.</u> Τότε Ο Ιησούς είπε τοις μαθηταίς αυτού. Ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι.	**<u>24.</u>** Τότε ο Ιησούς είπε εις τους μαθητάς του. «εάν κανείς θέλει **<u>πράγματι</u>** να είναι οπαδός μου, ας απαρνηθεί τον **<u>αμαρτωλόν</u>** εαυτόν του, ας προετοιμασθή να υποστεί **<u>πολλάς θλίψεις</u>** και αυτόν ακόμη τον σταυρικόν θάνατον, και ας με ακολουθήση.	**<u>24.</u>** Τότε ο Ιησούς είπεν εις τους μαθητάς του. Εάν κανένας θέλη να με ακολουθήσει **<u>ως οπαδός μου,</u>** ας διακόψει κάθε σχέσιν προς τον **<u>διεφθαρμένον υπό της αμαρτίας</u>** εαυτόν του **<u>και ας λάβη την σταθεράν απόφασιν και θάνατον</u>** σταυρικόν **<u>και βίαιον να υποστεί</u>** και ας με ακολουθήσει, **<u>μιμούμενος καθ' όλα το παράδειγμά μου.</u>**	**<u>24.</u>** Τότε ο Ιησούς είπε στους μαθητές του. Όποιος θέλει να με ακολουθήσει ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει τον σταυρό του και να με ακολουθήσει.

		Μη διστάσει δε να προβή εις τας απόφάσεις και θυσίας αυτάς.	
25. ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν. Ος δαν απολέσει την ψυχήν αυτού ενεκεν εμού, ευρήσει αυτήν.[1]	**25.** Διότι εκείνος που θέλει να σώσει την ζωήν **του αρνούμενος εμέ,** θα την χάση. Όποιος δε θυσιάσει την ζωή του ένεκα της πίστεως του εις εμέ, **αυτός θα κληρονομήση την μακαρίαν και ατελεύτητον ζωήν.**	**25.** Διότι εκείνος που θέλει να σώσει την ζωήν του, αυτός θα χάσει την **πνευματικήν και μακαρίαν** ζωήν. Και εκείνος που θα χάσει την ζωήν του διά **την ομολογίαν και υπακοήν του** προς εμέ, θα την εύρη εις τον μέλλοντα βίον, όπου θα **κερδήση την αιώνιον ζωήν.**	**25.** Διότι εκείνος που θέλει να σώσει την ζωή του, θα την χάσει. Όποιος χάσει την ζωή του για μένα, θα την βρει.
26. τι γαρ ωφελείται άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδήσει, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθεί; Ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής[2] αυτού;	**26.** Διότι τι έχει να ωφεληθεί ο άνθρωπος, εάν κερδήσει όλον τον κόσμον, χάση δε την **αθάνατον** ψυχήν του; Ή τι θα δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα διά να εξαγοράση την ψυχήν του.	**26. Η αιώνιος δ' αύτη ζωή είναι το παν.** Διότι ποίαν ωφέλειαν έχει ο άνθρωπος, εάν κερδήσει τον κόσμον ολόκληρον, χάση δε την ψυχήν του, **η οποία ως πνευματική και αιωνία δεν συγκρίνεται με κανέν από τα υλικά του φθαρτού κόσμου αγαθά**; Ή εάν ένας άνθρωπος **χάση την ψυχήν του, τι θα δώσει ως αντάλλαγμα,** με το οποίον θα εξαγοράση αυτήν **από την αιωνίαν απώλειαν;**	**26.** Σε τι ωφελείτε ο άνθρωπος αν κερδίσει όλο τον κόσμο και χάσει την ψυχή του. Ή τι αντάλλαγμα θα δώσει για την ψυχή του.
27. μέλλει γαρ ο υιός του ανθρώπου έρχεσθαι εν τη δόξει του πατ-	**27. (Καθένας σύμφωνα με τα έργα του θα τακτοποιήση την θέσιν του**	**27. Πράγματι δε ο κάθε άνθρωπος πρόκειται ή να χάση ή να κερδήση**	**27.** γιατί πρόκειται ο υιός του ανθρώπου να έρθει στην δόξα του πα-

ρός[3] αυτού, και τότε αποδώσει εκάστω κατά την πράξιν αυτού.	**εις την αιωνιότητα).** Διότι ο υιός του ανθρώπου θα έλθη με όλην την δόξαν του Πατρός του, **που θα είναι και δική του δόξα, μαζί με τους αγγέλους** του και τότε θα αποδώση εις τον καθένα κατά τα έργα του, **σαν υπέρτατος και δικαιότατος κριτής, που είναι**.	**την ψυχήν αυτού.** Διότι μέλλει ο υιός του ανθρώπου να έλθη περιβεβλημένος την δόξαν του πατρός του **με τους αγγέλους του**, και τότε θα αποδώσει εις έκαστον σύμφωνα με τα έργα του.	τέρα του, και τότε θα ανταμείψει τον καθένα κατά τις πράξεις του.
28. αμήν λέγω υμίν, εισί τινές των ώδε εστηκότων, οίτινες ου μη γεύσωνται θανάτου έως αν ίδωσι τον υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν τη βασιλεία αυτού.	**28.** Σας διαβεβαιώνω ότι υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα γευτούν τον θάνατον, έως ότου ίδουν τον υιόν του ανθρώπου να έρχεται εις την βασιλείαν του, **δηλαδή να ιδρύση με την κάθοδον του Αγίου πνεύματος την Εκκλησίαν του.**	**28.** Αληθώς σας λέγω, ότι υπάρχουν μερικοί απ' εκείνους που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα δοκιμάσουν θάνατον προτού να ίδουν **μετά την κάθοδον του Αγίου Πνεύματος να καταλύεται με την καταστροφήν των Ιεροσολύμων και του ναού των με τον διασκορπισμόν του Ισραήλ η Παλαιά θεία τάξις και διαθήκη, διά να θεμελιωθή με δύναμιν ακαταγώνιστον και υπερφυσικήν η Νέα θεία τάξις εν τω κόσμω, *την* οποίαν θα εκπροσωπεί η Εκκλησία ως άλλη** βασιλεία του **Θεού επί της γης**.	**28.** Αλήθεια σας λέω, είναι μερικοί από αυτούς που βρίσκονται εδώ που δεν θα πεθάνουν μέχρι να δουν τον γιο του ανθρώπου να έρχεται στην βασιλεία του.

[Υποσημειώσεις στα ανωτέρω:

[1] Κάτι τόσο σπουδαίο θα έπρεπε να το αναφέρει στις επιστολές του, αλλά δεν το γράφει πουθενά αντίθετα γράφει άλλα λιγότερα σημαντικά.
[2] Δηλαδή: καλύτερα μιας ώρας … ή τι την θέλομε τέτοια ζωή. (Ψυχή = ελευθερία.).
[3] δόξει του πατρός = Θρόνο του πατέρα μου.]

Ο Ιησούς πίστευε ότι θα πετύχει επειδή τα είχε σχεδιάσει όλα καλά. Υπάρχουν στα *Ευαγγέλια* αναφορές του για την ανάγκη καλού σχεδιασμού της προσπάθειάς του. Τα περί προφητείας της ανάστασής του (όπως και πάρα πολλά άλλα) είναι κατοπινές παρεμβολές. Αλλιώς δεν εξηγείται το «Θεέ μου, Θεέ μου γιατί με εγκατέλειψες.».

Να ένα ακόμη **απόσπασμα** που υποδηλώνει την επαναστατική δράση του Ιησού καθώς και τον συνωμοτικό τρόπο με τον οποίο αναφέρεται στην επικείμενη επανάσταση την οποία ονομάζει άλλοτε θερισμό και άλλοτε γάμο. Στο **απόσπασμα** αυτό δηλώνει πως θα αντιμετωπιστούν την στιγμή της εξέγερσης, κατά την οποία θα γίνει και έκτακτη «επιστράτευση», όσοι θα βρεθούν ότι είναι απροετοίμαστοι ή εχθρικά προσκείμενοι (δεν θα έχουν «ένδυμα γάμου»), αλλά και οι οργανωμένοι οπαδοί του που θα αρνηθούν την κατάλληλοι στιγμή την συμμετοχή τους στην εξέγερση. Μετά την εξακρίβωση θα εκτελούνται, μαζί με αυτούς που κλήθηκαν αλλά δεν πήγαν. Πώς σχετίζεται αυτό με την «θρησκεία της αγάπης», μόνο θεολόγοι το καταλαβαίνουν. Την σχετική παραβολή της διατυπώνει όταν πήγε στην Ιερουσαλήμ λίγες μέρες πριν την σχεδιαζόμενη εξέγερση. Έχομε: *Κατά Ματθαίον* (22) ΚΒ΄: 2-14

Κατά Ματθαίον (22) ΚΒ΄: 2-14.	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
2. Ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω βασιλεί, όστις εποίησεν γάμους τώ υιώ αυτού.	**2.** Η «βασιλεία των ουρανών» είναι ομοία με βασιλέα, ο οποίος έκαμε **μεγαλοπρεπείς** γάμους εις το παιδί του.	**2.** Η βασιλεία των ουρανών ομοιάζει προς άνθρωπον βασιλέα, που έκανε **χαρές** γάμου διά τον υιόν του.	**2.** Η βασιλεία των ουρανών παρομοιάζετε μ’ άνθρωπο βασιλιά, που έκανε τους γάμους του γιου του.
3. και απέστειλεν τους δούλους αυτου καλέσαι τους κεκλημένους εις τους γάμους, και ουκ ήθελον ελθείν.	**3.** Και έστειλε τους δούλους του να καλέση τους προσκαλεσμένους του εις τους γάμους, αλλά εκείνοι δεν ήθελαν να έλθουν.	**3.** Και απέστειλε τους δούλους του διά να καλέση αυτούς που είχαν προσκληθεί εις τους γάμους, και εκείνοι δεν ήθελαν να έλθουν.	**3.** Κι έστειλε τους δούλους του να καλέσουν τους καλεσμένους στο γάμο, αυτοί όμως δεν ήθελαν να έρθουν.
4. πάλιν απέστειλεν άλλους δούλους λέγων, Είπατε τοις κεκλημένοις, Ιδού το αριστόν μου ητοίμακα, οι ταυροί μου και τα	**4.** Πάλιν έστειλε άλλους δούλους λέγων: είπατε εις τους προσκαλεσμένους. Ιδού το συμπόσιον το έχω έτοιμο έτοιμο, οι	**4.** Πάλιν απέστειλε άλλους άλλους δούλους λέγων. Είπατε εις τους καλεσμένους. Ιδού ετοίμασα το μεσιμεριανό μου τρα-	**4.** Έστειλε πάλι άλλους δούλους λέγοντας: να πείτε στους καλεσμένους: να, έχω ετοιμάσει το τραπέζι, έχω σφάξει τους

σιτιστά τεθυμένα, και πάντα έτοιμα· δεύτε εις τους γάμους.	ταύροι μου και τα καλοθρεμένα θρεφτάρια έχουν σφαγή και όλα είναι έτοιμα. Ελάτε εις τους γάμους.	πέζι. Οι ταύροι μου και τα θρεφτάρια είναι σφαγμένα και όλα είναι έτοιμα. Έλθετε εις τους γάμους.	ταύρους και τα θρεφτάρια, κι όλα είναι έτοιμα. Ελάτε στους γάμους.
5. οι δε αμελήσαντες απήλθον, ος μεν εις τον ίδιον αγρόν, ος δε επί την εμπορίαν αυτού.	**5.** Αλλ' εκείνοι επεριφρόνησαν την πρόσκλησιν, αδιαφόρησαν και επήγαν άλλος εις το κτήμα του, άλλος δε εις το εμπόριόν του.	**5.** Αυτοί όμως αδιαφόρησαν και έφυγαν, άλλος μεν εις το χωράφι του, άλλος δε εις την εμπορικήν του επιχείρησιν.	**5.** Οι καλεσμένοι όμως αδιαφορώντας έφυγαν, άλλος στο χωράφι, άλλος στο εμπορικό του.
6. οι δε λοιποί κρατήσαντες τους δούλους αυτού ύβρισαν και απέκτειναν.	**6.** Οι υπόλοιποι δε, αφού έπιασαν τους δούλους, τους ύβρισαν και τους εφόνευσαν.	**6.** Οι δε υπόλοιποι, αφού έπιασαν τους δούλους του, ύβρισαν και εφόνευσαν αυτούς.	**6.** κι οι υπόλοιποι έπιασαν τους δούλους του τους έβρισαν και τους σκότωσαν.
7. ο δε βασιλεύς ωργίσθη, και πέμψας τα στρατεύματα αυτού απώλεσεν τους φονείς εκείνους και την πόλιν αυτών ενέπρησεν.	**7.** Ακούσας δε ο βασιλεύς εκείνος ωργίσθη διά **την αχαρακτήριστον συμπεριφοράν των προσκαλεσμένων**, έστειλε τα στρατεύματά του, εξωλόθρευσε τους φονείς εκείνους και κατέκαυσε την πόλιν των.	**7.** Άλλ' όταν ήκουσε ταύτα ο βασιλεύς εκείνος εθύμωσε, και αφού έστειλε τα στρατεύματά του, εξωλόθρευσε τους φονείς εκείνους και κατεέκαυσε την πόλιν τους. **(Και την τιμωρίαν αυτήν έλαβον οι Ιουδαίοι και τα Ιεροσόλυμα, τους οποίους υπονοεί η παραβολή.).**	**7.** κι ο βασιλιάς θύμωσε και έστειλε τα στρατεύματα του και σκότωσε τους φονιάδες εκείνους και την πόλη τους έκαψε.
8. τότε λέγει τοις δούλοις αυτού, Ο μεν γάμος ετοιμός εστιν, οι δε κεκλημένοι ουκ ήσαν άξιοι.	**8.** Και λέγει εις τους δούλους του: Ο μεν γάμος είναι έτοιμος, αλλά οι προσκαλεσμένοι δεν ήσαν άξιοι **να παρακαθήσουν εις το συμπόσιον.**	**8.** Τότε λέγει εις τους δούλους του. Το **τραπέζι** του γάμου είναι έτοιμο. Οι προσκαλεσμένοι όμως δεν ήταν άξιοι **να λάβουν μέρος σε αυτό**.	**8.** τότε λέγει στους δούλους του. Ο μεν γάμος είναι έτοιμος, καλεσμένοι όμως δεν ήταν άξιοι.
9. πορεύεσθε ούν επι τας διεξόδους των οδών, και	**9.** Πηγαίνετε λοιπόν εκεί όπου βγάζουν οι δρόμοι **και**	**9.** Πηγαίνετε λοιπόν εις τα σταυροδρόμια **και τα τρίς-**	**9.** πηγαίνετε λοιπόν στα σταυροδρόμια, και όσους

όσους εάν εύρητε καλέσατε εις τους γάμους.	**ξεχύνονται οι άνθρωποι**, και όσους αν βρήτε καλέσατέ τους εις τους γάμους.	**τρατα** και όσους τύχει να εύρητε εκεί, καλέστε τους εις τους γάμους.	κι αν βρείτε καλέστε τους στους γάμους.
10. και εξελθόντες οι δούλοι εκείνοι εις τας οδούς συνήγαγον πάντας ους εύρον, πονηρούς τε και αγαθούς. και επλήσθη ο γάμος ανακειμένων.	**10.** Εξήλθαν οι δούλοι εκείνοι εις τους δρόμους και συνεκέντρωσαν όλους όσους ευρήκαν καλούς και κακούς. Και εγέμισε **η μεγάλη αίθουσα** του γαμηλίου συμποσίου από συνδαιτημόνας.	**10.** Και αφού εβγήκαν οι δούλοι εκείνοι εις τους δρόμους, εμάζευαν όλους όσους ηύραν, κακούς και καλούς, και εγέμισεν η **αίθουσα του** γάμου από ανθρώπους, που εκάθησαν εις το τραπέζι. **(Και αυτό επραγματοποιήθη εις την Εκκλησίαν, εις την οποίαν εκλήθησαν και προσήλθον οι ειδωλολάτραι πιστεύσαντες)**	**10.** Κι αφού βγήκαν εκείνοι οι δούλοι στους δρόμους μάζεψαν όλους όσους βρήκαν, πονηρούς και καλούς. Και γέμισε ο γάμος από συνδαιτυμόνες.
11 εισελθών δε ο βασιλεύς θεάσασθαι τους ανακειμένους είδεν εκεί άνθρωπον ουκ ενδεδυμένον ένδυμα γάμου.	**11.** Όταν δε εισήλθε ο βασιλεύς να ίδη τους καθισμένους εις το συμπόσιο, παρετήρησεν εκεί ένα άνθρωπον, ο οποίος δεν εφορούσε **κατάλληλον** διά γάμον ένδυμα	**11.** Όταν δε εμβήκεν ο βασιλεύς διά να ίδη τους καθισμένους εις το τραπέζι, είδεν εκεί άνθρωπον, που δεν εφορούσεν ένδυμα γάμου. **Δεν είχε δηλ. μαζί με την πίστιν και καρπόν της πίστεως, τουτέστι αρετάς.**	11. Κι όταν μπήκε ο βασιλιάς να δει τους συνδαιτυμόνες, είδε εκεί άνθρωπο που δεν φορούσε ρούχο γάμου.
12 και λέγει αυτώ, Εταίρε, πώς εισήλθες ώδε μη έχων ένδυμα γάμου; ο δε εφιμώθη.	**12.** και λέγει εις αυτόν: Φίλε πως εμπήκες εδώ, χωρίς να έχης κατάλληλον ένδυμα γάμου**; (έπρεπε να φιλοτιμηθείς από την τιμήν που σου έκανα και να προπαθήσεις να βρης**	**12.** Και λέγει εις αυτόν. Φίλε, πως εμβήκες εδώ, χωρίς να έχεις ένδυμα γάμου; Εύκολον ήτο να απευθυνθείς, εις την υπηρεσία μου να σου προμηθεύσει τοιούτον. Αυτός δε	**12.** και λέει σε αυτόν. Φίλε πως μπήκες εδώ χωρίς να έχεις ρούχο γάμου; Κι αυτός βουβάθηκε.

	ένα τέτοιο ένδυμα)	απεστομώθει.	
13 τότε ο βασιλεύς είπεν τοις διακόνοις· δήσαντες αυτού πόδας και χείρας εκβάλετε αυτόν εις το σκότος το εξώτερον. εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.	**13.** Τότε είπε ο βασιλεύς εις τους υπηρέτας: δέστε του τα πόδια και τα χέρια, πάρτε τον και ρίψατέ τον εις το πυκνότατον σκότος. εκεί θα είναι ο καλθμός και ο τριγμός των οδόντων.	**13.** Τότε είπεν ο βασιλεύς εις τους υπηρέτας. Αφού του δέσετε χέρια και πόδια πάρτε τον και ρίψατέ τον **μακρυά από την βασιλείαν του θεού.** Εκεί θα είναι ο κλαυθός και το τρίξιμο των δοντιών.	**13.** τότε ο βασιλιάς είπε στους υπηρέτες. Δέστε τα πόδια και τα χέρια, και ρίξτε τον στο έξω σκοτάδι. Εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών.
14 πολλοί γάρ εισιν κλητοι ολίγοι δε εκλεκτοί.	**14.** Διότι πολλοί είναι οι προσκαλεσμένοι **εις την βασιλείαν του Θεού**, αλλά ολίγοι είναι οι εκλεκτοί, **που δέχονται με ευγνωμοσύνην την πρόσκλησιν και ετοιμάζονται όπως πρέπει»**	**14.** Διότι πολλοί είναι οι καλεσμένοι **εις την βασιλείαν του θεού,** ολίγοι όμως είναι εκλεκτοί. **που έχουν τας αρετάς, και θα κληρονομήσουν την βασιλείαν αυτή.**	**14** γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι και λίγοι οι εκλεκτοί.

Τα ίδια προκύπτουν και από το παρακάτω απόσπασμα, αντιφατικό κι αυτό με την συνήθη ερμηνεία περί θρησκείας της αγάπης, αφού παρουσιάζει το Ιησού να όχι μόνο να μην ενδιαφέρεται για την σωτηρία αμαρτωλών, αλλά και να ικανοποιείται από την τιμωρία τους, αυτός ο οποίος διακηρύττει ότι οι μαθητές του πρέπει να πάνε σε όλους τους Εβραίους για να τους διδάξουν την «αλήθεια» ώστε να μετανοήσουν για να σωθούν. Αλλά και ζητά, σύμφωνα με την παραβολή, να μην κάνουν τίποτα με τους αμαρτωλούς, π.χ. ούτε να τους απομονώνουν. Δηλαδή με τους αφορισμούς και τις μεθόδους του μεσαίωνα εναντίον ορθολογιστών, επιστημόνων, αιρετικών, κλπ, έχομε και παραβίαση και της «θεϊκής βούλησης»!

Περί «θερισμού» είναι πάλι η παραβολή, δηλαδή περί της σχεδιαζόμενης εξέγερσης και δίνει οδηγίες πώς να αντιμετωπίσουν τους πιθανούς πράκτορες της εξουσίας, ώστε να μην αποτύχει η εξέγερση, λόγω της πρόωρης εκκαθάρισης των οργανώσεων του υιού Δαυίδ. Έχομε: *Κατά Ματθαίον* (13) ΙΓ΄: 24-30

Κατά Ματθαίον (13) ΙΓ΄: 24-30	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά λέξη μετάφραση**
24. Αλλην παραβολήν παρέθηκεν αυτοίς λέγων, Ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανων ανθ-	**24.** Άλλην παραβολήν προσέφερεν εις αυτούς και είπεν. «η βασιλεία των ουρανών»	**24.** Άλλην παραβολήν τους **δίδαξεν** και είπεν. Έγινε όμοια η βασιλεία των ουρανών, **η**	**24.** Άλλη παραβολή τους παρέθεσε λέγοντας. Μοιάζει η βασιλεία των ουρανών με άν-

ρώπω σπείραντι καλόν σπέρμα εν τω αγρώ αυτού.	**(δηλαδή η εκκλησία)** είναι όμοια με άνθρωπον που έσπειρε καλόν σπόρον εις τον αγρόν του.	**Εκκλησία δηλαδή, που θα κατακτήση τον κόσμον ολόκληρον, και δι' αυτής κηρυτόμενος εις όλον τον κόσμον λογος της αληθείας,** προς άνθρωπον, που έσπειρε καλόν σπόρον εις το χωράφι του. **Έτσι και ο Κύριος σπείρει πάντοτε εις τον κατακτώμενον υπό της Εκκλησίας κόσμον τον καλόν της σωτηρίου αληθείας σπόρον.**	θρωπο που έσπειρε καλό σπόρο στο χωράφι του.
25. εν δε τω καθεύδειν τους ανθρώπους ήλθεν αυτού ο εχθρός και επέσπειρεν ζιζάνια ανά μέσον του σίτου και απηλθεν.	**25.** Την ώραν όμως που εκοιμώντο οι άνθρωποί **του**, ήλθεν ο εχθρός του, **ο διάβολος, (που έχει ως έργον του να αντιδρά εις το έργον του Θεού και να σπείρη αμφιβολίας, συγχύσεις και παρεξηγήσεις εις τους ανθρώπους),** έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα εις το σιτάρι και έφυγε.	**25.** Την ώραν όμως που κοιμώνται οι άνθρωποι **του**, ήλθεν ο εχθρός **του, ο διάβολος δηλαδή,** και έσπειρεν ήραν ανάμεσα σίτον και έφυγεν.	**25.** Κι ενώ οι άνθρωποι κοιμόνταν ήλθε ο εχθρός και έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι και έφυγε.
26. ότε δε εβλάστησεν ο χόρτος και καρπόν εποίησεν, τότε εφάνη και τα ζιζάνια.	**26.** Όταν δε **μετ' ολίγον** εβλάστησαν τα στάχυα και έκαμαν καρπόν, τότε εφάνηκαν και τα ζιζάνια **ανάμεσα εις αυτά.**	**26.** Όταν δε εβλάστησαν τα στάχυα και έκαμαν καρπόν, τότε εφάνησαν και τα ζιζάνια.	**26.** Μόλις φύτρωσαν τα φυτά και έκαναν σπόρο, τότε φάνηκαν και τα ζιζάνια.
27. προσελθόντες δε οι δούλοι του οικοδεσπότου είπον αυτώ, Κύριε,	**27.** Οι δε δούλοι του οικοδεσπότου προσελθόντες του **είπαν με απορίαν**	**27.** Και τότε οι δούλοι του οικοδεσπότου ήλθαν προς αυτόν και του	**27.** Πήγαν στον οικοδεσπότη οι δούλοι και του είπαν. Κύριε δεν

ουχί καλον σπέρμα εσπειρας εν τω σω αγρώ; πόθεν ουν έχει ζιζάνια;	**και λύπην:** Κύριε, εσύ δεν έσπειρες εκλεκτόν σπόρον εις το χωράφι σου; Από πού λοιπόν έχει τα ζιζάνια;	είπαν. Κύριε, δεν έσπειρες καλόν σπόρον εις το χωράφι σου; Από πουέχει τούτο ζιζάνια;	έσπειρες καλό σπόρο στο χωράφι σου; Από πού λοιπόν έχει ζιζάνια;
28. ο δε εφη αυτοίς, εχθρός άνθρωπος τούτο εποίησεν. οι δε δούλοι λέγουσιν αυτώ, θέλεις ουν απελθόντες συλλέξωμεν αυτά;	**28.** Είπε δε εκείνος εις αυτούς. Ένας εχθρός άνθρωπος έκαμε τούτο. Οι δε δούλοι του είπαν. Θέλεις λοιπόν να πάμε να μαζέψομε τα ζιζάνια;	**28.** Εκείνος δε τους είπεν. Εχθρός άνθρωπος το έκαμε. Και οι δούλοι του είπαν. Θέλεις λοιπόν να πάμε και να τα μαζεύσωμε;	**28.** κι αυτός τους είπε. Εχθρός άνθρωπος το έκανε. Κι οι δούλοι του λένε. Θέλεις λοιπόν να πάμε να τα μαζέψομε;
29 ο δέ φησιν, Ου, μήποτε συλλέγοντες τα ζιζάνια εκριζώσητε αμα αυτοις τον σιτον.	**29.** Εκείνος όμως είπε, όχι, μήπως τυχόν καθώς μαζεύετε τα ζιζάνια, ξερριζώσετε μαζή με αυτά και το σιτάρι.	**29.** Εκείνος όμως είπεν. **Όχι διότι αι ρίζαι των ζιζανίων είναι μπλεγμέναι μέσα εις το χώμα με τας ρίζας του σίτου** και υπάρχει φόβος μήπως όταν θα συλλέγεται τα ζιζάνια, ξερριζώσετε μαζή με αυτά και τον σίτον.	**29.** Κι αυτός είπε, όχι, μη τυχόν μαζεύοντας τα ζιζάνια ξεριζώσετε μαζί και το σιτάρι.
30. άφετε συναυξάνεσθαι αμφότερα έως του θερισμού. και εν καιρώ του θερισμού ερώ τοις θερισταίς, συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και δήσατε αυτα εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.	**30.** Αφήστε τα να μεγαλώνουν και τα δυο μαζί έως τον θερισμό. Και κατά τον καιρό του θερισμού θα πω εις τους θεριστάς: μαζεύσατε πρώτα τα ζιζάνια και δέσατέ τα σε δεμάτια, διά να τα κατακαύσετε. **(Δηλαδή κατά την Δευτέρα παρουσίαν μου θα πω εις τους αγγέλους μου να ξεχωρίσουν τους πονηρούς ανθρώπους και να τους ρίψουν εις το πυρ**	**30.** Αφήστε να μεγαλώσουν και τα δυο μέχρι της εποχής του θερισμού. Και κατά τον καιρό του θερισμού, **ήτοι της έσχατης κρίσεως,** θα είπω εις τους θεριστάς **αγγέλους μου**. Μαζεύσατε πρώτον τα ζιζάνια, και δέσατέ τα σε χειρόβολα, διά να τα κατακαύσατε, **δηλαδή ξεχωρίσατε τους πονηρούς ανθρώπους και ρίψατε τους όλους μαζή εις το πυρ της αι-**	**30.** Αφήστε τα να μεγαλώνουν και τα δυο μέχρι τον θερισμό. Και τον καιρό του θερισμού θα πω στους θεριστές. Μαζέψτε πρώτα τα ζιζάνια και δέστε τα σε δεμάτια για να τα κατακάψετε, και το σιτάρι μαζέψτε το στην αποθήκη μου.

	<u>της κολάσεως).</u> Το δε σιτάρι μαζεύσατέ το εις την αποθήκην μου **<u>(δηλαδή τους δικαίους συνοδεύσατε τους εις την βασιλείαν των ουρανών).</u>**	**<u>ωνίου κολάσεως.</u>** Τον σίτον δε, **<u>τουτέστιν τους αγαθούς και εναρέτους,</u>** μαζαύσατέ τον εις την αποθήκην μου, **<u>δηλαδή εις την ουράνιον βασιλείαν.</u>**	

[**Σημείωση Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσου**: Οι μαθητές ήταν τόσο αργόστροφοι ώστε ο Ιησούς έπρεπε να τους παραδώσει και την εξήγηση αυτής της ανήθικης παραβολής, στους στίχους τού *Ματθαίου* 13: 36-42, εντός των πλαισίων κάθε εκφοβισμού και άμεσης εσχατολογίας. Ειδικά λέγει, 13: 39-42, «*ο δε εχθρός ο σπείρας αυτά εστιν ο διάβολος·* ***ο δε θερισμός συντέλεια του αιώνός εστιν·*** *οι δε θερισταί άγγελοί εισιν. ώσπερ ουν* ***συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται, ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου****. Αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν,* ***και βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.***». Ίσως όμως να δικαιολογούνται διότι όσο απλοϊκοί κι' αν ήταν, μάλλον δεν θα μπορούσαν να φανταστούν ότι ο θεός της αγάπης μπορούσε να είναι κάτι τέτοιο και η εσχατολογία για την οποία μιλούσε να ήταν τόσο άμεση!

Εδώ θέλει επίσης να μας πει να αποφεύγομε αυτούς που επιχειρηματολογούν και εγείρουν ζητήματα – γίνονται ζιζάνια – και όταν έρθει η ώρα του θερισμού θα τους περιποιηθεί με κατάκαυση. Αυτός είναι ο θεός που είναι μόνο αγάπη! Αλλά και ο ίδιος ενώ είναι θεός, πολλές φορές αποφεύγει να δώσει ευθείς και σαφείς απαντήσεις και καταφεύγει σε ανθρώπινα δικολαβίστικα τεχνάσματα. Π.χ. *Ματθαίος* 21: 23-27 «*Και ελθόντι αυτώ εις το ιερόν προσήλθον αυτώ διδάσκοντι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού λέγοντες· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην; αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ερωτήσω υμάς καγώ λόγον ένα, ον εάν είητέ μοι, καγώ υμίν ερώ εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ. το βάπτισμα Ιωάννου πόθεν ην, εξ ουρανού ή εξ ανθρώπων; οι δε διελογίζοντο παρ' εαυτοίς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί ημίν, διατί ουν ουκ επιστεύσατε αυτώ· εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων,* ***φοβούμεθα τον όχλον****, πάντες γαρ έχουσι τον Ιωάννην ως προφήτην.* ***και αποκριθέντες τω Ιησού είπον· ουκ οίδαμεν. έφη αυτοίς και αυτός· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.***», *Μάρκος* 11: 27-33, κλπ. Δηλαδή τους λέγει: «Αφού δεν μου απαντάτε 'σείς δεν σας απαντώ και 'γω.», ενώ αυτοί είχαν προηγηθεί με ερώτηση και συνεπώς αυτός όφειλε να απαντήσει πρώτος. Όμως απέφυγε, λες και θα πάθαινε τίποτα αν διαφώτιζε ευθέως τον πονηρό κόσμο ακόμα και αν αυτοί αρνιόνταν να δώσουν απάντηση στην εκ δευτέρου τεθείσα ερώτησή του! Δεν προσπαθεί ως θεός να διαφωτίσει τον αδαή, αδύναμο έστω και πονηρό κόσμο, αλλά προσπαθεί διά δήθεν τεχνάσματος «να τους την φέρει», όπως λαϊκίστικα λέμε. Προσπαθεί να αποφύγει την απάντηση της τεθείσας αρχικής ερωτήσεως βρίσκοντας βολικό το γεγονός ότι *οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού ε****φοβούντο τον όχλον***! Αυτά είναι πράγματα εντελώς ανάρμοστα προς το θείο και έναν θεό που ήλθε για να μας αποκαλύψει την αλήθεια και τον σκοπό του! Ωραίος θεός αυτός!]

Το παρακάτω αποτελεί την παραβολή με την οποία καταγγέλλει τους Ηρωδιανούς σαν σφετεριστές του θρόνου, αλλά και συνεργάτες των κατακτητών Ρωμαίων. Δηλώνει ότι με τους Ηρωδιανούς στον θρόνο δεν έχουν ελπίδα απελευθέρωσης οι Ισραηλινοί από τους κατακτητές Ρωμαίους και ότι η επαναφορά στον θρόνο του Ισραήλ είναι η μόνη ελπίδα για απελευθέρωση.

Η επιχειρούμενη ερμηνεία από τους μεταφραστές είναι παράλογη εκδοχή, είτε γιατί ισοδυναμεί με παραδοχή από τον Ιησού της ύπαρξης και άλλων θεών αλλά όχι «καλών» θεών, είτε γιατί υποβιβάζει τον Ιησού σε απλό ιερέα για να έχει νόημα η αντιδιαστολή του από τους κακούς ιερείς. Αλλά δεν συμβιβάζεται η εκδοχή του ιερέα με την αναφορά περί υπακοής στο Ιησού-καλό ιερέα, αλλά όχι στους κακούς ιερείς. Η ιστορική αλήθεια είναι ότι ένα μεγάλο τμήμα του Εβραϊκού ιερατείου δεν αποδέχτηκε την δυναστεία των Ηρωδιανών και αυτό είναι που κάνει το Ιησού να λέει ότι τα πρόβατα δεν θα ακολουθήσουν τον ποιμένα που πήδηξε από το τοίχο. Έχομε: *Κατά Ιωάννην* (10) Ι΄: 1-21

Κατά Ιωάννην (10) Ι΄: 1-21	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
1. Αμήν αμήν λέγω υμίν, ο μη εισερχόμενος διά της θύρας εις την αυλήν των προβάτων αλλά αναβαίνων αλλαχόθεν εκείνος κλέπτης εστιν και ληστής.	**1.** Σας διαβεβαιώνω, ότι εκείνος που δεν εισέρχεται εις την μάνδρα των προβάτων από την θύρα, αλλά ανεβαίνει και πηδά, διά **<u>να μη τον αντιληφθούν,</u>** από άλλο μέρος, είναι κλέπτης και ληστής. **<u>(Εκείνος που γίνεται ποιμήν των λογικών προβάτων αναξίως και παρανόμως είναι ιερόσυλος εκμεταλευτής και των πιστών της Εκκλησίας)</u>**	**1. <u>Νομίζεται διά τον ευατόν σας, ότι είσθε οι ανεγνωρισμένοι οδηγοί και διδάσκαλοι του Ισραήλ.</u>** Σας διαβεβαιώ όμως εν πάση αληθεία, **<u>ότι είσθε εκμεταλλευταί του ποιμνίου και κλέπται των προβάτων.</u>** Εκείνος που δεν εμβαίνει από την πόρταν εις την μάνδραν, εις την οποίαν φυλάττονται τα πρόβατα, αλλ' ανεβαίνει από άλλο μέρος διά **<u>να πηδήση μέσα κρυφίως</u>**, εκείνος είναι κλέπτης και ληστής. **<u>(Με άλλας λέξεις είναι κλέπτης και ληστής εκείνος, που χωρίς να κληθή να αναβιβασθή από τον θεόν εις το αξίωμα</u>**	**1.** Αλήθεια σας λέω, αυτός που δεν μπαίνει από την πόρτα στο μαντρί των προβάτων, αλλά πηδάει από αλλού, εκείνος είναι κλέφτης και ληστής.

		του ποιμένος και οδηγού των προβάτων του Θεού, ζητεί να το σφετερισθή και να το αρπάση, όπως το εκάματε σεις οι Φαρισαίοι και οι Γραμματείς, οι οποίοι μολονότι βλέπετε από τα θαύματά μου, ότι είμαι ο ανεγνωρισμένος από τον θεόν ποιμήν, σφετερίζεσθε τα δικαιώματά μου και την εξουσίαν μου).	
2. ο δε εισερχόμενος διά της θύρας ποιμήν εστιν των προβάτων.	**2.** εκείνος όμως που εισέρχεται **φανερά** από την θύραν, είναι ο **πραγματικός** ποιμήν των προβάτων.	**2.** Τουναντίον εκείνος, **που ανεβαίνει εις την μάνδραν όχι λαθραίως, αλλά φανερά** από την πόρταν, είναι ποιμήν προβάτων.	**2.** Αυτός όμως που μπαίνει από την πόρτα είναι ο βοσκός των προβάτων.
3. τούτω ο θυρωρός ανοίγει, και τα πρόβατα της φωνής αυτου ακούει, και τα ιδια πρόβατα φωνει κατ' όνομα και εξάγει αυτά.	**3.** Εις αυτόν ο θυρωρός **ανοίγει την θύραν**, και τα πρόβατα ακούουν **και γνωρίζουν** την φωνήν του, και αυτός καλεί τα πρόβατα το καθένα με το όνομά του και τα βγάζει διά την βοσκήν.	**3.** Εις αυτόν εκείνος, που φυλάττει την μάνδραν, ανοίγει την πόρταν, **αλλά** και τα πρόβατα ακούουν την φωνήν του και γνωρίζουν αυτήν, και αυτός **πάλιν γεμάτος ενδιαφέρον** διά τα πρόβατα του φωνάζει το καθένα με το όνομά του και τα βγάζει από την μάνδραν διά να τα βοσκήση.	**3.** Σε αυτόν ο θυρωρός ανοίγει και τα πρόβατα υπακούουν στην φωνή του και φωνάζει τα πρόβατα με το όνομά τους και τα βγάζει έξω.
4. όταν τα ιδια πάντα εκβάλη, έμπροσθεν αυτών πορεύεται, και τα πρόβατα αυτώ	**4.** Και όταν βγάλει τα πρόβατα του **από την μάνδρα**, πηγαίνει εμπρός από αυτά και τα	**4. Και** όταν **από την μάνδρα, εις την οποίαν μένουν και άλλα ποίμνια μαζί**, βγάλη αυτός	**4.** όταν βγάλει όλα τα δικά του έξω, προπορεύεται και τα πρόβατα τον ακολουθούν, γιατί

ακολουθεί, οτι οίδασιν την φωνήν αυτού.	πρόβατα τον ακολουθούν διότι γνωρίζουν την φωνήν του.	έξω τα ιδικά του πρόβατα, πηγαίνει εμπρός από αυτά, και τα πρόβατα τον ακολουθούν, διότι γνωρίζουν την φωνήν του **<u>και το σφύριγμά του, με το οποίον από καιρού εις καιρόν τα φωνάζει.</u>**	γνωρίζουν την φωνή του.
5. αλλοτρίω δε ου μη ακολουθήσουσιν αλλα φεύξονται απ' αυτου, οτι ουκ οιδασιν των αλλοτρίων την φωνήν.	**5.** Ξένον όμως δεν θα το ακολουθήσουν, αλλά θα φύγουν από αυτόν, διότι δεν αναγνωρίζουν την φωνήν των ξένων. **<u>Εμέ τον πραγματικόν και ιστορικόν ποιμένα, με γνωρίζουν και με ακολουθούν τα πρόβατα. (Τους ψευδείς και ιδιοτελείς ποιμένες δεν έχουν την διαθεσιν και δεν θέλουν να τους ακολουθήσουν, διότι δεν τους αναγνωρίζουν ποιμένας των).</u>**	**5.** Δεν θα ακολουθήσουν όμως **<u>ποτέ οποιονδήποτε</u>** ξένον, αλλά θα φύγουν μακράν από αυτόν, διότι γνωρίζουν την φωνήν των ξένων. **<u>Έτσι και τα λογικά πρόβατά μου θα με αναγνωρίσουν ως ποιμένα των, θα ακούσουν την διδασκαλίαν μου, και θα αισθανθούν το δι' αυτά ενδιαφέρον μου και την προς αυτά στοργήν μου και δεν θα παραπλανηθούν από απατεώνες, οι οποίοι θα επιζητήσουν να τα αποσπάσουν από εμέ.</u>**	**5.** ξένο δεν θα ακολουθήσουν, αλλά θα φύγουν από αυτόν, γιατί δεν αναγνωρίζουν την φωνή των ξένων.
6. Ταύτην την παροιμίαν είπεν αυτοίς ο Ιησους. εκείνοι δε ουκ έγνωσαν τίνα ην α ελάλει αυτοις.	**6.** Αυτή την παραβολή τους είπε ο Ιησούς. Εκείνοι όμως δεν εκατάλαβαν, τι εσήμαιναν αυτά που τους έλεγε.	**6.** Αυτόν τον αλληγορικόν λόγον τους είπεν ο Ιησούς. Εκείνοι όμως δεν εννόησαν, ποίαν σημασίαν είχον αυτά, που τους έλεγε.	**6.** Αυτήν την παραβολή είπε σε αυτούς ο Ιησούς. Εκείνοι όμως δεν κατάλαβαν τι ήταν εκείνα που τους έλεγε
7. Είπεν ουν πάλιν ο Ιησους, Αμην	**7. Διά <u>τούτο</u>** και πάλιν είπε προς	**7. <u>Αφού λοιπόν δεν εκατάλαβαν</u>**	**7.** Τους είπε λοιπόν πάλι ο Ιησούς.

αμήν λέγω υμίν ότι εγώ ειμί η θύρα των προβάτων.	αυτούς ο Ιησούς. «αληθινά και ειλικρινά σας λέω, ότι εγώ είμαι η θύρα, από την οποία τα πρόβατα **μπαίνουν εις την μάνδρα, διά να εύρουν ασφάλειαν και από την οποία βγαίνουν διά βοσκήν.**	**την έννοιαν της αλληγορίας ταύτης**, τους είπε πάλιν ο **Ιησούς καθαρώτερα και σαφέστερα τα εξής**. Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι εγώ είμαι η πόρτα, διά **της οποίας τα πρόβατα εμβαίνουν εις την μάνδραν διά να ασφαλιστούν και από την οποίαν βγαίνουν διά να βοσκήσουν.**	Αλήθεια σας λέω ότι εγώ είμαι η πόρτα για τα πρόβατα.
8. πάντες οσοι ήλθον προ εμου κλέπται εισιν και λησταί. αλλ’ ουκ ήκουσαν αυτών τα πρόβατα.	**8.** όλοι όσοι ήλθαν πριν από εμέ, **χωρίς κανείς να τους αναθέση την ποίμανσιν των προβάτων, αλλά αυθαιρέτως μόνοι των επήραν το αξίωμα**, αυτοί ήσαν κλέπται και λησταί. Τα πρόβατα όμως δεν τους ήκουσαν **και ούτε τους ακολούθησαν**.	**8.**Όλοι όσοι ήλθον **κατά τους τελευταίους αυτούς χρόνους**, προτού να έλθω εγώ, **και επήραν μόνοι τους το αξίωμα του οδηγού των προβάτων**, είναι κλέπται και λησταί, **διότι αποβλέπουν εις το να εκμεταλλευτούν και κατάφάγουν τα πρόβατα, είναι κλέπται και λησταί, διότι απόβλέπουν εις το να εκμεταλλευτούν και κα-τάφάγουν τα πρόβατα**. Αλλά τα πρόβατα δεν τους ήκουσαν.	**8.** Όλοι όσοι ήλθαν πριν από μένα ήταν κλέφτες και ληστές. Αλλά δεν τους άκουσαν τα πρόβατα.
9. εγώ ειμί η θύρα. δι' εμου εάν τις εισέλθη σωθήσεται και εισελεύσεται και εξελεύσεται και νομην ευρήσει.	**9.** Εγώ είμαι η θύρα. Δι εμού εάν κανείς εισέλθει θα σωθεί. Και θα εισέλθει εις την μάνδρα, διά **να εύρη ασφάλειαν και**	**9.** Εγώ είμαι η θύρα. Δι εμού **και μόνον** εάν έμβη κανείς, θα σωθεί. Και θα εισέλθει **ως το πρόβατον εις την μάνδραν προς**	**9.** Εγώ είμαι η πόρτα. Από μένα εάν μπει κάποιος θα σωθεί και θα μπαίνει και θα βγαίνει και θα βρίσκει και βοσκή.

	ανάπαυσιν, και θα βγεί **όταν είναι καιρός βοσκής** και θα εύρη τροφήν.	**ανάπαυσιν και ασφάλειαν εν καιρώ νυκτός** και θα εξέλθει **κατά την πρωϊαν εκ της μάνδρας προς βοσκήν** και θα εύρει τροφήν.	
10. ο κλέπτης ουκ ερχεται ει μη ινα κλέψη και θύση και απολέση. εγω ήλθον ινα ζωην έχωσιν και περισσόν έχωσιν.	**10.** Ο κλέπτης δεν έρχεται, ει μη μόνον διά να κλέψει και να σφάξει και να καταστρέψει. **Τέτοιοι ήσαν οι κακοί ποιμένες του Ισραήλ**. Εγώ όμως ήλθα, διά να έχουν **τα πρόβατα** ζωήν, διά να έχουν με το παραπάνω **την τροφήν των και κάθε τι καλόν και χρήσιμον**.	**10.** Ο κλέπτης δεν έρχεται, παρά διά να διά να κλέψη και διά να σφάξη και διά **να παραδώσει εις την πλήρη καταστροφήν τα πρόβατα. Αυτό κάνουν οι αυθαιρέτως καταλαβόντες τα πρώτα αξιώματα εις την συναγωγήν του Ισραήλ. Αντιθέτω**ς εγώ ήλθον διά να έχουν τα πρόβατα ζωήν και διά **να έχουν εν αφθονία τροφήν πνευματικήν** και παν αγαθόν.	**10.** Ο κλέφτης δεν έρχεται παρά μόνο για να κλέψει και να σφάξει και να εξολοθρέψει. Εγώ ήρθα για να έχουν ζωή και με το παραπάνω.
11. Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός. ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων.	**11.** Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός **και πονετικός**. Ο ποιμήν ο καλός και την ζωήν του ακόμη θυσιάζει διά να διαφυλάξει τα πρόβατα από κάθε κίνδυνον.	**11.** Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός **και στοργικός που πονώ και ενδιαφέρομαι ειλικρινώς διά τα πρόβατα.** Ο ποιμήν ο καλός παραδίδει και την ζωήν **του διά να απομακρύνει κάθε κίνδυνον από τα πρόβατά του και** διά να υπερασπιστεί την ζωή αυτών.	**11.** Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας. Ο καλός ποιμένας βάζει την ζωή του πάνω από τα πρόβατα.
12. ο μισθωτός και ουκ ων ποιμήν, ου	**12.** Ο μισθωτός δε βοσκός, που δεν	**12.** Ο μισθωτός δε υπηρέτης, που δεν	**12.** ο μισθωτός που δεν είναι

ουκ εστιν τα πρόβατα ιδια, θεωρει τον λύκον ερχόμενον και αφίησιν τα πρόβατα και φεύγει, και ο λύκος αρπάζει αυτά και σκορπίζει,	είναι ιδικά του τα πρόβατα **και τα βόσκει μόνον και μόνον διά τον μισθόν του**, βλέπει τον λύκον να έρχεται και αφήνει τα πρόβατα και φεύγει. Και τότε **ανενόχλητος** ο λύκος αρπάζει, **κατασπαράσσει** και διασκορπίζει τα πρόβατα. **(Οι ανάξιοι πνευματικοί ποιμένες, που έχουν το έργον των μόνον και μόνον ως προσοδοφόρον επάγγελμα, δεν ενδιαφέρονται να φυλάξουν τα λογικά πρόβατα από τον διάβολον και τα όργανά του)**	είναι ποιμήν, και δεν είναι τα πρόβατα ιδικά του, βλέπει τον λύκον να έρχεται, **και επειδή έχει ούτε στοργήν διά τα πρόβατα, ούτε αυταπάρνησιν**, αφίνει **ανυπεράσπιστα** τα πρόβατα και φεύγει **να μην εκθέση εις τον παραμικρόν κίνδυνον την ζωήν του.** Και **ελεύθερος τότε** ο λύκος αρπάζει και σκορπίζει τα πρόβατα. **Τέτοιοι μισθωτοί είσθε και εσείς οι σημερινοί λειτουργοί του ιερού και οι νομοδιδάσκαλοι, που μόνον διά τα πρόσκαιρα οφέλη έχετε προσκοληθεί εις το ποίμνιον του θεού, το οποίον επιβουλεύεται ως άλλος λύκος ο διάβολος, καθώς και όσοι γίνονται όργανά του.**	ποιμένας, που δεν είναι δικά του τα πρόβατα, βλέπει τον λύκο να έρχεται και αφήνει τα πρόβατα και φεύγει, και ο λύκος τα αρπάζει και τα διασκορπίζει.
13. ότι μισθωτός εστιν και ου μέλει αυτώ περί των προβάτων.	**13.** Ο μισθωτός βοσκός φεύγει, ακριβώς **διότι είναι μισθωτός και δεν έχει καμμίαν διάθεσιν να εκθέση εις κύνδινον την ζωήν του διά τα πρόβατα διότι ενδιαφέρεται δι αυτά, παρά μόνο διά**	**13. Μη σας φαίνεται δε παράδοξον, το ότι ο μισθωτός υπηρέτης με, όταν ίδη τον λύκον να εμπίπτει κατά του ποιμνίου, φεύγει. Φεύγει,** διότι είναι υπηρέτης με μισθόν **και επειδή δεν**	**13.** γιατί μισθωτός είναι και δεν νοιάζεται για τα πρόβατα.

	τον μισθόν του.	**είναι ιδικά του τα πρόβατα**, δεν τα πονεί. **Αυτός ενδιαφέρεται κυρίως να πάρη τον μισθόν του και δεν διακινδυνεύει ποτέ την ζωήν του, όπως εκείνος, που πονεί και αισθάνεται στοργήν διά τα πρόβατα.**	
14. Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός, και γινώσκω τα εμά και γινώσκουσί με τα εμά,	**14.** Εγώ είμαι ο καλός ποιμήν και και γνωρίζω τα ιδικά μου πρόβατα και γνωρίζομαι από τα ιδικά μου.	**14.** Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός **και στοργικός, που ενδιαφέρομαι διά τα πρόβατα. Και διότι έχω το ενδιαφέρον αυτό,** γνωρίζω **καλά** τα ιδικά μου πρόβατα, αλλά και γνωρίζομαι από τα ιδικά μου.	**14.** Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας, και γνωρίζω τα δικά μου και με γνωρίζουν τα δικά μου πρόβατα.
15. καθώς γινώσκει με ο πατήρ καγώ γινώσκω τον πατέρα. και την ψυχήν μου τίθημι υπερ των προβάτων.	**15.** Όπως με γνωρίζει και **με αγαπά** ο Πατήρ και εγώ επίσης γνωρίζω **και αγαπώ** τον Πατέρα, **και έτσι γνωρίζω και γνωρίζομαι από τα πρόβατα, διά τούτο και παραδίδω την ψυχήν μου εις θάνατον** χάριν των προβάτων.	**15. Και η γνωριμία αυτή προς τα πρόβατά μου προέρχεται από δεσμούς στοργής και οικοιότητα αγάπης, διά των οποίων συνδέομαι προς αυτά.** Καθώς με γνωρίζει **ως φυσικόν Υιό του** ο Πατήρ **και με αγαπά**, γνωρίζω δε και εγώ τον Πατέρα **και τον αγαπώ**, **έτσι γνωρίζω και τα πρόβατά μου και γνωρίζομαι υπ' αυτών, διότι συνεδέθην στενώς και φυσικώς με αυτά διά της ενανθρωπίσεώς μου. Λόγω δε της οικει-**	**15.** Όπως με γνωρίζει ο πατέρας έτσι και εγώ γνωρίζω τον πατέρα. Και την ζωή μου βάζω πάνω από τα πρόβατα.

		ότητος ταύτης, παραδίδω την ζωήν μου χάριν των προβάτων.	
16. και άλλα πρόβατα εχω α ουκ εστιν εκ της αυλης ταύτης. κακείνα δει με αγαγείν, και της φωνής μου ακούσουσιν, και γενήσονται μία ποίμνη, εις ποιμήν.	**16** Έχω και άλλα πρόβατα, τα οποία δεν είναι από αυτή την μάνδρα**, δεν ανήκουν εις το έθνος των Εβραίων**. Και εκείνα πρέπει εγώ να τα οδηγήσω **και να τα ποιμάνω μαζή με τα άλλα ως καλός ποιμήν**. Και εκείνα θα με γνωρίσουν και όταν τα καλώ θα ακούσουν την φωνήν μου, όπως και τα άλλα. Και θα γίνει έτσι μια ποίμνη**, η Εκκλησία, και** ένας ποιμένας**, Ο Χριστός.**	**16.** Έχω όμως και άλλα πρόβατα, τα οποία δεν είναι από μάνδραν αυτήν **της Ιουδαϊκής συναγωγής, αλλ' είναι διασκορπισμένα μεταξύ των ειδωλολατρικού κόσμου.** Και πρέπει εγώ να οδηγήσω και εκείνα **και να τα ενώσω με τα άλλα. Και όταν εγώ θα τα καλώ διά να τα συναθροίσω**, **ωρισμένως** εκείνα θα ακούσουν την φωνήν μου, και **έτσι** θα γίνει **από τα εδώ πρόβατα και από εκείνα** μια ποίμνη, **η χριστιανική Εκκλησία, και** ένας ποιμήν **ο Χριστός.**	**16.** Έχω κι άλλα πρόβατα που δεν είναι από αυτήν την αυλή. Κι εκείνα πρέπει να τα οδηγήσω, και θα ακούσουν την φωνή μου, και θα γίνουν μια ποίμνη, ένας ποιμένας.
17. Διά τουτό με ο πατήρ αγαπά ότι εγώ τίθημι την ψυχήν μου, ινα πάλιν λάβω αυτήν.	**17. Διά** τούτο ο Πατήρ μου με αγαπά, διότι εγώ θυσιάζω την ζωήν **μου προς χάριν των προβάτων**, διά να την πάρω και πάλιν **με την ανάστασιν μου και να είμαι ο αιώνιος ποιμήν και αρχιερεύς.**	**17.** Δι αυτό δε ο Πατήρ με αγαπά, διότι εγώ **μόνος μου και χωρίς κανείς να με αναγκάζει**, παραδίδω την ζωήν μου **εις θάνατον**, διά να την λάβω πάλιν **και εξακολουθήσω ως αιώνιος αρχιερεύς και μετά την ανάστασίν μου το έργον της καθοδηγήσεως των προβάτων μου και της**	**17.** γι' αυτό με αγαπά ο πατέρας γιατί εγώ βάζω την ζωή μου, για να την λάβω πάλι.

		σωτηρίας αυτών διά της συνενώσεως των εις μίαν ποίμνην και εν σώμα.	
18. ουδείς αίρει αυτήν απ' εμου, αλλ' εγω τίθημι αυτην απ' εμαυτου. εξουσίαν εχω θειναι αυτήν, και εξουσίαν εχω πάλιν λαβειν αυτήν. ταύτην την εντοληνελαβον παρά του πατρός μου.	**18.** Κανείς δεν έχει την δύναμιν να μου αφαιρέσει την ζωήν. Αλλά εγώ από τον ευατόν μου και με την θέλησίν μου θυσιάζω αυτήν. Έχω εξουσίαν να δώσω την ζωήν μου, και έχω εξουσίαν να την πάρω πάλιν. Αυτήν την εντολήν και εξουσίαν έχω λάβει **και ως άνθρωπος** από Τον Πατέρα μου.	**18.** Κανείς δεν έχει την δύναμιν να πάρη την ζωήν μου **και να με θανατώσει παρά την θέλησίν μου.** Αλλ' εγώ από τον ευατόν μου και μόνος μου παραδίδω αυτήν. **Έχω εξουσίαν να δώσω την ζωήν μου** και έχω εξουσίαν πάλιν να την λάβω. Αυτήν την εντολήν έλαβα από τον πατέρα μου, **να θυσιάσω την ζωήν μου επί του σταυρού και να την πάρω πάλιν διά της αναστάσεως διά να αναδειχθώ ούτως ο αιώνιος αρχιερεύς και μεσίτης προς σωτηρίαν των προβάτων μου.**	**18.** κανείς δεν μου την παίρνει, αλλά εγώ την βάζω από μόνος μου. Έχω εξουσία να την βάζω και εξουσία έχω πάλι να την παίρνω. Αυτήν την εντολή πήρα από τον πατέρα μου.
19. Σχίσμα πάλιν εγένετο εν τοις Ιουδαίοις διά τους λόγους τούτους.	**19.** Ύστερα λοιπόν, από τους λόγους αυτούς **του κυρίου** έγινεν **αντιγνωμία** και διαίρεσις μεταξύ των Ιουδαίων.	**19.** ύστερα λοιπόν από αυτά, **που διεκήρυξεν ο Ιησούς** έγινε πάλιν διαίρεσις μεταξύ των Ιουδαίων εξ αιτίας των λόγων τούτων.	**19.** Από τα λόγια αυτά σχίσμα έγινε ξανά ανάμεσα στους Ιουδαίους
20. έλεγον δε πολλοί εξ αυτών. δαιμόνιον έχει και μαίνεται. Τι αυτού ακούετε;	**20.** Πολλοί από αυτούς έλεγαν. Έχει δαιμόνιον, ένεκα του οποίου είναι εκτός του ευατού του και παραλογίζεται. Τι τον ακού-	**20.** Πολλοί δε από αυτούς έλεγον. Διά **να τρέφει τοιαύτας ιδέας διά τον εαυτόν του, πρέπει να** έχει δαιμόνιον και διά αυτό	**20.** έλεγαν δε πολλοί από αυτούς. Δαιμονισμένος είναι και τρελαίνεται. Τι τον ακούτε;

	ετε;	παραλογίζεται. Διατί **<u>τον προσέχετε</u>** και ακούετε αυτά που λέει;	
21. άλλοι έλεγον. Ταύτα τα ρήματα ουκ εστι δαιμονιζομένου. Μη δαιμόνιον δύναται τυφλών οφθαλμούς ανοίγειν;	**21.** Άλλοι έλεγον αυτά τα λόγια δεν είναι λόγια δαιμονιζομένου. **<u>Έπειτα ημείς τον βλέπομεν να κάνη θαύματα.</u>** Μήπως το δαιμόνιον ημπορεί να ανοίγει μάτια τυφλών.	**21.** Άλλοι έλεγον. Αυτά τα λόγια δεν είναι λόγια δαιμονιζομένου. **<u>Και επί πλέον τα λόγια του συνοδεύονται και από τας υπερφυσικάς θεραπείας και τα θαύματά του.</u>** Μήπως μπορεί δαιμόνιον να ανοίγει μάτια τυφλών.	**21** άλλοι έλεγαν. Αυτά τα λόγια δεν είναι δαιμονισμένου. Μήπως το δαιμόνιο μπορεί να ανοίξει μάτια τυφλών.

Στο επόμενο απόσπασμα βλέπομε το εδώ και τώρα της βασιλείας και με όλες τις υλικές απολαύσεις και «*εκατονταπλασίονα λήψεται*»: Έχομε: *Κατά Ματθαίον* (19) ΙΘ΄: 27-30

Κατά Ματθαίον (19) ΙΘ΄: 27-30	**Μετάφραση Κολιτσάρα**	**Μετάφραση Τρεμπέλα**	**Κατά Λέξη Μετάφραση**
<u>27.</u> Τότε αποκριθείς ο Πέτρος είπεν αυτώ, Ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμέν σοι. τί άρα έσται ημίν; **<u>28.</u>** ο δε Ιησους είπεν αυτοίς, Αμήν λέγω υμίν οτι υμείς οι ακολουθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμεις επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλας του Ισραήλ.	**<u>27</u>**.Τότε απεκρίθει ο Πέτρος και του είπε. «Ιδού, ημείς αφήσαμεν όλα και σε ηκολουθήσαμεν. Ποία τάχα θα είναι η αμοιβή μας;» **<u>28</u>** Ο δε Ιησούς απάντησε εις αυτούς. «σας διαβεβαιώνω ότι, σεις που με έχετε ακολουθήσει, **<u>εδώ εις την γην, όταν εις την συντέλεια των αιώνων</u>** αναδημιουργηθή νέος κόσμος <u>και **αναστηθούν οι νεκροί και**</u> ο υιός του ανθρώπου καθίση επάνω	**<u>27</u>**.Τότε απεκρίθει ο Πέτρος και του είπεν. Ιδού, ημείς αφήκαμεν όλα και σε ηκολουθήσαμεν. Τι άρα γε θα δοθεί εις ημάς ως αμοιβή **<u>28</u>** Ο δε Ιησούς τους είπεν. Αληθώς σας λέγω, ότι σεις που με ακολουθήσατε, όταν θα ξαναγεννηθεί ο κόσμος **και θα έχη συντελεστεί η εκ νεκρών ανάστασις**, οπότε θα καθίσει ο υιός του ανθρώπου εις θρόνον **<u>λαμπρόν,</u>** **<u>αντάξιον</u>** της δόξης του, θα	**<u>27</u> Τ**ότε ο Πέτρος σηκώθηκε και του είπε. Να εμείς τα αφήσαμε όλα και σε ακολουθήσαμε. Τι έχομε να κερδίσομε λοιπόν; **<u>28.</u>** και ο Ιησούς τους είπε. Αλήθεια σας λέω ότι εσείς που με ακολουθήσατε, στην επανόρθωση, όταν καθίσει ο γιος του ανθρώπου στο θρόνο της δόξας του, θα καθίσετε και ‘σεις σε δώδεκα θρόνους για να κρίνεται τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ

	εις τον ένδοξον θρόνον του, τότε και σεις θα καθίσετε επάνω εις δώδεκα θρόνους για να κρίνετε τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.	καθήσετε και σεις εις δώδεκα θρόνους δικάζοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ.	
29. και πας όστις άφηκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφας ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει.	**29.** Και κάθε ένας ό οποίος προς **χάριν μου** αφήκε οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια **θα λάβη εδώ εις την γην** εκατό φορές περισσότερα **και το σπουδαιότερον,** θα κληρονομήση **την** αιώνιον ζωήν.	**29.** Και καθένας που αφήκε σπίτια ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια **διά να μείνει ενωμένος και να μην χωρισθεί από εμέ**, θα λάβει πολλαπλά **εις την παρούσα ζωήν**, θα κληρονομήσει δε και **την** αιώνιον ζωήν.	**29.** και καθένας που άφησε σπίτια ή αδελφούς ή αδελφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια για το όνομά μου εκατό φορές ποιο πολλά θα πάρει και θα κληρονομήσει ζωή αιώνια.
30. Πολλοί δε έσονται πρώτοι έσχατοι και έσχατοι πρώτοι.	**30.** Πολλοί δε που **εις τον κόσμον αυτόν πρώτοι, ένεκα των αξιωμάτων τα οποία κατέχουν και όχι διά την αρετήν των**, είναι πρώτοι, **εις την βασιλείαν των ουρανών** θα είναι τελευταίοι και πολλοί που **εις τον κόσμον αυτόν θεωρούνται** τελευταίοι θα είναι **εκεί** πρώτοι.	**30.** Πολλοί δε, που είναι εις τον κόσμον αυτόν πρώτοι, θα είναι **εις τον κόσμον τον μέλλοντα** τελευταίοι, και πολλοί τελευταίοι **θα είναι εκεί** πρώτοι.	**30** και πολλοί θα γίνουν από πρώτοι τελευταίοι και από τελευταίοι πρώτοι.

Πολλά σημεία στα 4 *Ευαγγέλια*, στις *Πράξεις*, στις *Επιστολές* και στην *Αποκάλυψιν* δείχνουν καθαρά ότι ο Ιησούς ο Γαλιλαίος ήταν ένας απόγονος από την βασιλική γενιά Δαυίδ ο οποίος επιχείρησε να απελευθερώσει το Ισραήλ από την Ρωμαϊκή κατοχή και να πάρει τον θρόνο του Ισραήλ από τους σφετεριστές Ηρωδιανούς. Παρόμοιες εξεγέρσεις έκανε ο πατέρας του Ιούδας από τα Γάμαλα, ο παππούς του, αλλά και άλλοι απόγονοι της

γενιάς Δαυίδ μετά απ' αυτόν που όλες καταπνίγηκαν μέχρι την τελική καταστροφή της Ιερουσαλήμ και τον διασκορπισμό των Εβραίων στα διάφορα σημεία της αυτοκρατορίας.

Ένα από τα σημεία αυτά είναι και το παραπάνω επεισόδιο που αναφέρουν οι 3 ευαγγελιστές. Ο Ιωάννης, αν δεχτούμε ότι είναι ο μαθητής του και όχι κάποιος άλλος, αν και το ξέρει δεν το αναφέρει. Μπορεί βέβαια αρχικά να το ανάφερε και κάποιος από τους αντιγραφείς-λογοκριτές καλόγερος να αφαίρεσε το επεισόδιο.

Οι λόγοι που αποδείχνουν την αποκλειστικά εγκόσμια δράση του Ιησού του Γαλιλαίου είναι οι έξης:

Ο μαθητής Πέτρος τον ρωτά τι θα ωφεληθούν αυτοί που τον ακολούθησαν και έχασαν περιουσίες, και ο Ιησούς ο Γαλιλαίος αντί να προσφέρει τις γνωστές μεταφυσικές παροχές, μέλλουσα, ζωή, παράδεισο, κλπ, προσφέρει 100 φορές περισσότερα από όσα έχασαν, σπίτια, χωράφια, γυναίκες, κλπ, και μάλιστα όχι σε μέλλον απροσδιόριστο αλλά, όπως μας τα γράφει εδώ ο *Ματθαίος* και ο *Μάρκος* στο 10: 28-31, στον «καιρό αυτόν», όταν πετύχει και επικρατήσει και καθίσει στον «θρόνο της δόξης αυτού». Έχομε και εδώ δηλαδή να κάνομε με «χριστιανική».... ανιδιοτέλεια σε όλο της το μεγαλείο!!! Πιο μπροστά υπόσχεται παροχές και σε όσους δώσουν ακόμη και ένα ποτήρι νερό στους δικούς του. Ότι ακριβώς και ένας οποιοσδήποτε ηγέτης εξέγερσης για να προσελκύσει, φανατίσει και εμψυχώσει τους οπαδούς του.

Όταν λέει «Όταν καθίσει στον θρόνο του», αναφέρεται στην αναγόρευσή του σε βασιλιά επίγειο γιατί αν δεχτούμε τα χριστιανικά δόγματα τότε το «όταν» σημαίνει ότι δεν είναι καθισμένος αλλά θα καθίσει, όμως ως «θεός» πάντα είναι καθισμένος στον θρόνο του, ενώ σαν άνθρωπος δεν επρόκειτο να καθίσει σε θρόνο αλλά να θυσιαστεί, όπως μας λέει. Αν πάλι εννοεί θρόνο δόξης του την ίδρυση της χριστιανικής εκκλησίας, τί είναι οι 12 θρόνοι για τους μαθητές του; δεν διαψεύστηκε αφού κανένα ουσιώδη ρόλο δεν έπαιξαν; Και τότε θα έχουν τις 100πλασίονες γυναίκες; Πως; Σαν ... επίσκοποι; Δεν διαψεύστηκε ιδιαίτερα για εκείνους από τους μαθητές του που μετά την σταύρωση του εγκατέλειψαν το κίνημά του, όπως ομολογούν και «πατέρες» της εκκλησίας. Μόνο επίγειος και κοσμικός θρόνος, που τον διεκδίκησε σαν απόγονος του Δαυίδ, ήταν ο θρόνος που επιχείρησε να κατακτήσει αλλά απέτυχε… Και οι 12 θρόνοι για τους μαθητές του ήταν οι 12 «νομαρχίες» των 12 φυλών του Ισραήλ. Αν δεχτούμε ότι στη «μέλλουσα ζωή», θα είναι ο «θρόνος της δόξης αυτού», τότε προκύπτει ότι εκεί θα πάνε μόνο οι 12 φυλές του Ισραήλ, και μάταια προσδοκούν «πάντα τα έθνη»!!!.

[**Σημείωση Ι. Ν. Φ. Μ. Ρούσσου**: Εδώ στον *Ματθαίο* 19: 28, ο Ιησούς, αν και θεός, δεν προέβλεψε ότι ο Ιούδας θα τον επρόδιδε και μετά θα αυτοκρεμαζόταν, όπως καθαρά μας περιγράφει ο ευαγγελιστής *Ματθαίος*, 26: 13-16, 47-50, 27: 3-5, που ήταν μέσα στην ομάδα των δώδεκα. Συνεπώς ή στην επίγεια ζωή ή στην μελλοντική ζωή ο Ιούδας, ένας από τους δώδεκα, δεν θα καθότανε σε κανένα θρόνο, πολλώ μάλλον να κρίνει φυλή του Ισραήλ. Εδώ τώρα τί γίνεται; Άλλη μια μεγαλοπρεπής αντίφαση και ακαταστασία! Άραγε, του θεού Ιησού ή του θεόπνευστου ευαγγελιστή Ματθαίου;]

Ο Πέτρος αλλά και άλλοι μαθητές θανατώθηκαν χωρίς να δουν γυναίκες, οικίες και αγρούς, κλπ. Αν αφορούσαν επίγεια ζωή, διαψεύστηκε ο Ιησούς, αν αφορούσαν «επουράνια» ζωή, τότε θα έχει εκεί περιουσιακά στοιχεία, συγγενικές σχέσεις, απολαύσεις, π.χ. γυναίκες;. Και θα πάρουν, ακόμη και σπίτια, γυναίκες και αγρούς; !!! Θα γίνει διανομή ή αναδασμός αγρών στην μέλλουσα ζωή; θα υπάρχουν γυναίκες για σεξουαλική

ικανοποίηση, θα χρειάζονται οι ένοικοι του παράδεισου ιδιόκτητα σπίτια; Και εμείς που περιμέναμε άλλη απάντηση, όπως για παράδειγμα δωρεάν λάβατε, δωρεάν δώτε ή σηκώστε τον σταυρό σας και ακολουθήστε με... ;

Αλλά πως 100 γυναίκες σε καθένα που θα τον ακολουθήσει; Αν με τέτοια αναλογία προς γυναίκες προς άνδρες μπαίνουν στον παράδεισο οι γυναίκες, τότε ή δεν γίνεται έλεγχος των αμαρτιών τους ή όλες είναι αναμάρτητες, ή 100 φορές περισσότερο αμαρτωλοί είναι οι άντρες!!!

Κανείς τους δεν εκδηλώνει την αντίρρησή ή απορία του τουλάχιστον για τις γυναίκες, ενώ αλλού εκδηλώνουν αντίρρηση π.χ. Πέτρος

Αλλά πάλι που είναι εκείνο το ού μοιχεύσεις; Είναι αποδεκτή η πολυγαμία από τον Ιησού; Μήπως εδώ στηρίχθηκε ο Μωαμεθανισμός που ευλογεί την πολυγαμία; Ή μήπως έτσι δικαιολογούνται τα «προνόμια», κλπ, των Μητροπολιτών.

Ο Πέτρος όμως που πήρε αυτή την προφητεία όπως και αρκετοί από τους άλλους, μαθητές δεν είδαν τίποτα από αυτά, εκτός από σταυρικό θάνατο, ενώ κανείς από τους πρώτους που τον ακολούθησαν δεν είδε τίποτα άλλο παρά, ταλαιπωρίες και βασανιστικό θανατο.

Ο Πέτρος σύμφωνα με άλλη αναφορά των κειμένων άφησε, όπως και άλλοι μαθητές του, και το καΐκι του για τον Ιησού. Εδώ αναφέρει σπίτια αγρούς, αλλά λέξη καμιά για περιουσιακά στοιχεία που υποδηλώνουν επάγγελμα ψαρά π.χ. καΐκι, δίχτυα. Μήπως λοιπόν είναι το επάγγελμα του ψαρά είναι καμουφλάζ των παραχαρακτών καλογέρων, για να αποκρυφτεί το πραγματικό του «επάγγελμα» και η πραγματική καταγωγή του Πέτρου δηλ. ότι και αυτός καταγόταν από την βασιλική γενιά του Δαυίδ και ότι ήταν αδελφός του Ιησού;

Σε άλλα σημεία αντί για παροχές άλλα δυσάρεστα προφητεύει για τους μαθητές του. Τί άραγε ισχύει από τα δύο. Μήπως οι λογοκριτές-διαστρεβλωτές των αρχικών κειμένων μόνο ξέρουν, ποια «προφητεία» είναι η πιο έγκυρη;

Αναφέρεται σε ανακατατάξεις εξουσίας «και πολλοί θα γίνουν από πρώτοι τελευταίοι και από τελευταίοι πρώτοι.». Αν δεν αναφέρεται σε ανακατατάξεις επίγειας εξουσίας, τότε θα πρέπει να υπάρχει ιεραρχία στην μέλλουσα ζωή ώστε άλλοι να είναι πρώτοι και άλλοι τελευταίοι, δηλαδή κρατικό αντίγραφο της επίγειας εξουσίας με ανακατατάξεις, ίσως και με πλατεία.... Κλαυθμώνος!!!.

Η αιώνιος ζωή «εν τω αιώνι τω ερχομένω», που θα κληρονομήσουν είναι η ιστορική μνήμη γιατί θα έχουν συμβάλει στην οικοδόμηση μιας νέας και δίκαιης κοινωνίας σύμφωνα με τις προσδοκίες του Ιησού. Οι 12 φυλές όμως του Ισραήλ δεν τους θυμούνται καν, ενώ τους θυμούνται «πάντα τα έθνη», ή μήπως είμαστε εμείς οι απόγονοι των 12 φυλών του Ισραήλ, δηλ. Εβραίοι, οπότε επαληθεύεται η προφητεία;

Ο λογοκριτής του *Μάρκου*, 10: 28-31, (δηλαδή, κατά την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου και Ευσεβίου Καισαρείας), επειδή δεν του φαινόταν και πολύ «χριστιανικό» το κείμενο με τόσες υλικές παροχές, έβαλε αυτός και μόνο ένα παλαβό «μετά διωγμών» μαζί με τις εκατονταπλασίονες παροχές, «νύν εν τώ καιρώ τούτω», σε σπίτια, αγρούς κλπ, και σβήνοντας την παροχή περί γυναικών. Πρωτότυπες παροχές!! Δεν κατάλαβε βέβαια ότι έτσι αποκαλύπτει ότι οι παροχές αυτές αφορούν τον εδώ κόσμο και όχι μέλλουσα ζωή, αφού εκεί οι ημέτεροι δεν θα υποστούν διώξεις αλλά μόνο απολαβές.

Δυστυχώς για τους 12 μαθητές του, για τον Ελληνισμό και για όλο τον κόσμο ο Ιησούς ο Γαλιλαίος απέτυχε, όπως και ο ίδιος το ομολογεί πάνω στο σταυρό! Αν πετύχαινε θα είχε απαλλαγεί η ανθρωπότητα από την Εβραϊκή θρησκεία, δεν θα περνούσε η Ευρώπη

διά του μεσαίωνος, ο Ελληνοκλασσικός Πολιτισμός-Ορθολογισμός θα είχε απλωθεί σε όλο τον κόσμο και ίσως ολόκληρος ο κόσμος σήμερα να μιλούσε Ελληνικά!!! Αλλά και οι Εβραίοι θα είχαν απαλλαγεί από την καταπίεση της *Παλαιάς Διαθήκης*, - γιατί κι αυτό ήταν ένας από τους στόχους του εθνικού επαναστάτη Ιησού.

Με τα παραπάνω μπορεί να κάνει κανείς ένα τεστ στους πιστούς του ποιμνίου ρωτωντας τους, «τι νομίζεται ότι απαντά ο Ιησούς στον Πέτρο, όταν αυτός τον ρωτά:Να εμείς τα αφήσαμε όλα και σε ακολουθήσαμε. Τι έχομε να κερδίσομε λοιπόν;» Όλοι, επειδή δεν διαβάζουν την *Καινή Διαθήκη*, απαντούν «τον Παράδεισο», «την Μέλλουσα ζωή» και άλλα παρόμοια. Η έκπληξή τους είναι μεγάλη όταν ακούν την απάντηση. Ακόμη και οι θεολόγοι αγνοούν την απάντηση αυτή του Ιησού.

Λίγα λόγια για την ιστορία των μεταφράσεων από το βιβλίο:
«ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ»
του Ιωάννου Καραβιδοπούλου καθηγητή στην Θεολογική σχολή του Α.Π.Θ.,
σελ 44. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ:

1.2.4 Οι Νεοελληνικές μεταφράσεις της *Καινής Διαθήκης*

……Η ανάγκη για μετάφραση τής Γραφής στη νέα Ελληνική παρουσιάστηκε πολύ αργότερα στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, τότε που ο υπόδουλος Ελληνικός λαός ήθελε να έλθει σε πιο άμεση και ζωντανή επαφή με το βιβλικό μήνυμα της ελπίδας και ανάστασης. Βέβαια πρέπει να λεχθεί πως η μετάφραση σε ένα πιο κατανοητό ιδίωμα ούτε εύκολο έργο υπήρξε ούτε χωρίς αντιρρήσεις ορισμένων εκκλησιαστικών παραγόντων προχώρησε. Είναι γνωστό ότι σε μερικές κρίσιμες περιστάσεις **οι εκκλησιαστικές Αρχές απαγόρευσαν ρητώς την κυκλοφορία μεταφράσεων, κάποτε μάλιστα και την απλή, χωρίς πατερική ερμηνεία, ανάγνωση αυτού τούτου του ιερού κειμένου από τους πιστούς** για να αποφευχθούν παρανοήσεις. Αυτό όμως έγινε για να προφυλαχτούν οι πιστοί από τον κίνδυνο ετερόδοξων προσηλυτιστικών ενεργειών.

……..

Η πρώτη νεοελληνική μετάφραση της *Καινής Διαθήκης* έγινε δύο αιώνες περίπου μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης, το 1636, από το μοναχό Μάξιμο Καλλιουπολίτη. Η εκτύπωση έγινε στη Γενεύη, με τη συμπαράσταση του Οικουμενικού Πατριάρχη Κυρίλλου Λούκαρη, ο οποίος και αυτοπροσώπως έκανε διορθώσεις στο έργο μετά το θάνατο του μεταφραστή, που συνέβη το 1633. Ωστόσο η μετάφραση κυκλοφόρησε το 1645 από τον Πατριάρχη Παρθένιο Β΄. Το έργο φέρει τον τίτλο «Η *Καινή Διαθήκη* του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δίγλωττο, εν ή αντιπροσώπως το τε θείον πρωτότυπον και η απαραλλάκτως εξ εκείνου εις απλήν διαλεκτον, διά του μακαρίτου κυρίου Μαξίμου του Καλλιουπολίτου γενομένη μετάφρασις άμα ετυπώθησαν».

Στον πρόλογό του ο «ελάχιστος εν ιερομονάχοις» Μάξιμος λέγει……., «διατί το αναγινώσκειν και μη γινώσκειν, καταγινώσκειν εστίν»…….και προσθέτει «Άπρεπον πράγμα είναι οι βίοι και αι ομιλίαι των αγίων να είναι πολλά φανερές, οπού ήταν άνθρωποι, και το του Χριστού θεανθρώπου θείον Ευαγγέλιον, οπού είναι αναγκαιότατον εις κάθε Χριστιανόν, να είναι κεκαλυμμένον.»

……. «ο σκοπός όλος εκείνων οπού αναγινώσκονται στην εκκλησία είναι διά οικοδομήν και η οικοδομή είναι διά της γνώσεως εκείνων οπού λέγονται. Διατί πως θέλει πιστεύσει τινάς ή να υπακούσει εκείνα που λέγονται, εάν δεν γρικά». Επίσης στρέφεται εναντίον των αιρετικών που εμποδίζουν την ανάγνωση των Γραφών και διδάσκουν πως αρκεί μόνο η πίστη…….

Η μετάφραση αυτή προκάλεσε τις αντιδράσεις ορισμένων εκκλησιαστικών ανδρών, ιδιαίτερα του γνωστού θεολόγου Μελέτιου Συρίγου, και τελικά καταδικάστηκε από τη Σύνοδο των Ιεροσολύμων το 1672 όταν πατριάρχης ήταν ο Δοσίθεος. **Η σύνοδος αυτή απάντησε αρνητικά στο ερώτημα «εί δεί την θείαν Γραφήν κοινώς παρά πάντων των Χριστιανών αναγινώκεσθαι**

Η μετάφραση του Μάξιμου, διορθωμένη από τον μοναχό Σεραφείμ Μυτιληναίο κυκλοφόρησε ξανά στο 1703 στο Λονδίνο …προκάλεσε την έντονη αντίδραση του Οικουμενικού Πατριάρχη Γαβριήλ, ο οποίος έκαψε ένα αντίτυπο στην αυλή του Πατριαρχείου και έγραψε «Συνοδικό γράμμα», το έτος 1704, « **Η έννοια και το βάθος των νοημάτων των ιερών Γραφών ού πρόχειρος εστίν, ουδέ ευκατάληπτος και αυτοίς τοις επισταμένοις την Ελληνικήν διαλεκτον, πολλού γε και δει τω απλώ λαώ**. Τω δε βουλομένω χριστιανώ αναγινώσκειν τα της Εκκλησίας ιερά βιβλία, **η ανάγνωσις τούτων Ελληνιστί εκτεθειμένων, ει μετ' ευλαβείας γίγνοιτο, καίτοι του βάθους των νοημάτων αγνοουμένου, αγιασμού πρόξενος τω αναγινώσκοντι καθίσταται** κατά την υποτύπωσιν της εκκλησιαστικής διδασκαλίας, **ώστε περιττή και ανωφελής η εις κοινήν διαλεκτον μετάφρασις των Ιερών Γραφών**» (Μ. 'Ι. Γεδεών, Κανονικαί Διατάξεις, 1888, 1, 106) ……

Η μετάφραση αυτή επανεκδόθη το 1705 χωρίς τον προσβλητικό για τον Ελληνικό κλήρο πρόλογο και πάλι το 1710 διορθωμένη από τον Αναστάσιο Μιχαήλ. Λίγο αργότερα, το 1723, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιερεμίας ο Γ΄ με σύμφωνη γνώμη των πατριαρχών Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων **απαγόρευσε και αυτήν ακόμη την ανάγνωση των Γραφών, ή τουλάχιστον ορισμένων μερών τους και μάλιστα της *Παλαιάς Διαθήκης*, επιτρέποντας την ανάγνωσή της «υπό μόνων των μετά της πρεπούσης ερεύνης τοις βάθεσιν εγκυπτότων του Πνεύματος και ειδότων οίς τρόποις η θεία Γραφή ερευνάται και διδάσκεται και όλως αναγιγνώσκεται»** (Μ. 'Ι. Γεδεών, όπ. Παρ. 2, 430-31) ……

Στις αρχές του19ου αιώνα η νεοϊδρυθείσα Βρετανική Βιβλική Εταιρία (1804) προέβη σε επανειλημμένες εκδόσεις της διορθωμένης μετάφρασης του Μαξίμου με έγκριση του Οικουμενικού Πατριαρχείου (1810)……

Η ίδια Βιβλική Εταιρία το 1828 εξέδωσε μετάφραση του Σιναΐτη μοναχού Ιλαρίωνα (αργότερα Μητροπολίτη Τυρνόβου), η οποία είχε περιπετειώδη προϊστορία: Ενώ ήταν έτοιμη από το 1818 και είχε την έγκριση των πατριαρχών Κυρίλλου ΣΤ΄ και Γρηγορίου Ε΄ στη συνέχεια καταδικάστηκε από την Πατριαρχική Σύνοδο του 1823 επί Ανθίμου Γ΄, ο δε Οικονόμος ο εξ Οικονόμου, που αρχικά διάβασε και ενέκρινε τη μετάφραση των τριών πρώτων *Ευαγγελίων*, αργότερα έγινε πολέμιός της. ……

Η οξύτερη και δραματικότερη φάση της προσπάθειας για τη μετάφραση τής *Καινής Διαθήκης* συμπίπτει με τις αρχές του 20ου αιώνα, οπότε είδαν το φως της δημοσιότητας δύο μεταφράσεις. Το 1900 η μετάφραση των *Ευαγγελίων* από την Ιουλία Σωμάκη (αργότερα Καρόλου) με φροντίδα της βασίλισσας Όλγας «προς αποκλειστικήν οικογενειακήν του Ελληνικού λαού χρήσιν» και το1901 στην εφημερίδα «Ακρόπολις» η μετάφραση του *Κατά Ματθαίον* από τον Αλέξανδρο Πάλλη. **Η αντίδραση που προκλήθηκε οδήγησε στα αιματηρά γεγονότα που είναι γνωστά ως «Ευαγγελικά»** και είχαν σαν συνέπεια την παραίτηση τού Μητροπολίτη Αθηνών Προκοπίου και της κυβερνήσεως Θεοτόκη, καθώς και την

απαγόρευση κάθε μετάφρασης από την εκκλησία, η οποία σε εγκύκλιό της τόνισε ότι «**αποκρούει και αποδοκιμάζει και κατακρίνει ως βέβηλον πάσαν διά μεταφράσεως εις απλουστέραν γλώσσαν αλλοίωσιν ή μεταβολήν του πρωτοτύπου κειμένου…**». ……

Συνέπεια των «Ευαγγελικών» ήταν να προσθέσει η αναθεωρητική βουλή του 1911 στο Σύνταγμα (άρθρο 2, παράγραφος 2) την ακόλουθη φράση: «Το κείμενο των Αγίων Γραφών τηρείται αναλλοίωτον. **Η εις άλλον γλωσσικόν τύπον απόδοσις τούτου άνευ της προηγουμένης εγκρίσεως και της εν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας *απαγορεύεται απολύτως***». Κατά την αναθεώρηση του Συντάγματος το 1927 η φράση τροποποιήθηκε ως εξής «**άνευ της προηγουμένης εγκρίσεως της αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ελλάδος και εν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας**». Η ίδια διάταξη διατηρήθηκε και στο τελευταίο Σύνταγμα του 1975 (άρθρο 3, παράγραφος 3). ……

Οδυσσέας Επικουρίδης, καθηγητής

[ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Δ^{ωρ} Ιωάννης, Νεοκλής Φιλάδελφος, Μάρκου Ρούσσος

Δεν θα υπεισέλθομε εδώ στην ανάπτυξη τού παρομοίου και μεγάλου κεφαλαίου της απαγορεύσεως τού διαβάσματος και της μεταφράσεως της *Βίβλου* στην Δύση από την Δυτική Καθολική εκκλησία. Αυτό ετιμωρείτο με θάνατο! (Ιδού άλλο ένα μέσο διά την επικράτηση της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας. Η συσκότιση, η αμάθεια, η αγραμματοσύνη και όλα τα παρεμφερή.). Αυτός ο κανόνας της Καθολικής Εκκλησίας έχασε την ισχύν του λίγο μετά το + 1500 Κ.Ε. με τους Προτεστάντες και την τυπογραφία. Τότε οι Διαμαρτυρόμενοι για να πάνε εναντίον της Καθολικής Εκκλησίας, με πρώτο και καλλίτερο τον Μαρτίνο Λούθηρο, μετέφραζαν ξέφρενα την *Βίβλο* στις εθνικές τους γλώσσες από την Λατινική, τα χειρόγραφα και τη *Μασόρα*. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι, όπως και οι Εβραίοι έτσι και αυτοί απέρριψαν όλα τα δευτεροκανονικά βιβλία.

Ο Λουθήρος μετεμφιέστηκε και κρύφτηκε για 15 χρόνια στον πύργο Wartburg της Θουριγγίας και έτσι γλίτωσε. Ο μορφωμένος Άγγλος έμπορος William Tyndale (1494 – 1536) όμως, το πλήρωσε με την ζωή του. Συνελήφθη στις Βρυξέλλες και τον έκαψαν ζωντανό σε ηλικία 42 ετών επειδή ετόλμησε να μεταφράσει την *Βίβλο* στα Αγγλικά. Με την βοήθεια της τυπογραφίας όμως, εξεδόθησαν τόσο πολλές μεταφράσεις και σε τόσο πολλά αντίτυπα ώστε οι Καθολικοί έχασαν τον έλεγχο.

Οι Προτεστάντες τότε, με την καλή μελέτη της *Βίβλου*, βάλθηκαν να αποδείξουν λογικώς και επιστημονικώς την αλήθεια της *Βίβλου* (αφού την είχε δώσει στον κόσμο ο ίδιος ο Θεός), την ιστορικότητα του Ιησού και το άμεμπτον της χριστιανικής θεολογίας. Δεν μπόρεσαν να επιτύχουν τίποτα απ' όλα αυτά. Αντιθέτως διαπίστωσαν ότι επικρατούσε τόση ακαταστασία, αντίφαση, αντιεπιστημονικότητα, ανοησία, κλπ, που δεν μπορούσε να απόδειχθεί τίποτα απολύτως. Το αποτέλεσμα ήταν ότι πολλοί, ιδίως μορφωμένοι, απεσκίρτησαν από την Εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα και άσκησαν κριτική και πόλεμο έναντίον της. Οι περισσότεροι όμως παρέμειναν πιστοί Χριστιανοί και εδικαιολογήθηκαν με το στερεότυπο: «*Αυτά τα πιστεύομε επειδή έτσι μας αρέσει, και η πίστη δεν χρειάζεται δικαιολόγηση!*». Όντως καταπληκτική εξέλιξη πραγμάτων…!

Μια φορά αντιμετώπισα ο ίδιος το εξής καλοκαιρινό επεισόδιο στην Ελλάδα. Όπως κουβέντιαζα περί χριστιανικής *Αγίας Γραφής* και της θεοπνευστίας της με μια πολύ φανατική Χριστιανή, της είπα να μου φέρει την *Καινή Διαθήκη* για να τις δείξω μερικές από τις αντιφάσεις, που ήταν παραπάνω από εξόφθαλμες, ώστε να της αποδείξω ότι η *Αγία Γραφή* ούτε θεόπνευστη είναι ούτε μπορείς να της δίνεις καμιά απολύτως βάση. Της έδειξα στα γρήγορα μόνο τρεις και αφού της εξήγησα ότι οι κατάλογοί μας περιέχουν χιλιάδες λάθη και αντιφάσεις, την ρώτησα τι έχει να μου απαντήσει και πως εξηγεί το φαινόμενο αυτό, αφού σαν θεόπνευστη γραφή έπρεπε να έχει τέλεια αρμονία. Τις είδε και αυτή καλά - καλά και μου είπε ότι δεν μπορεί να μου απαντήσει τώρα αλλά μετά από 15 μέρες αφού συμβουλευόταν πρώτα μερικούς θεολόγους συγγενείς και φίλους της. Είπα εντάξει και συμφώνησα να περιμένω. Πέρασαν 15 μέρες αλλά δεν μου απάντησε. Όταν πέρασαν 30 μέρες τότε την ρώτησα εγώ αν τελικά σκοπεύει να μου δώσει τις απαντήσεις της. Αντ' αυτών όμως μου λέγει με δυνατή και ειρωνική φωνή: «Βλάκα μου! Λέγε εσύ ότι θέλεις, εμείς αυτά θα τα πιστεύομε. Έτσι μας αρέσει και τα πιστεύομε.». Μετά από λίγο καιρό και σε ανάλογο επεισόδιο έλαβα ακριβώς την ίδια απάντηση και από την κόρη της η οποία ήταν και ακόμα είναι χρόνια θεολόγος καθηγητής γυμνασίου - λυκείου. Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν έληξε το θέμα. Άντε λοιπόν σε τέτοιους πολίτες να βασίσεις κοινωνία, εκπαίδευση και..... **κράτος**.....**]**

ΠΑΡΑΤΗΜΑ 2ο

Ο Ιησούς της Ναζαρέτ: Η Προσωπικότητά του
Μελέτη του Εργαστηρίου Ψυχολογίας της Leuven του Βελγίου

Psychological Laboratory of Leuven (Belgium)
Jesus of Nazareth: his personality

- Περίληψη
- Μέθοδος
- Περί των φωνών που άκουγε ο Ιησούς
- Ενώχ, ο Υιός του Ανθρώπου
- Παραφρένεια ως ερμηνευτική υπόθεση
- Η ψυχοπαθολογική κριτική
- Περί της αναστάσεως του Ιησού
- Περί της χρονολογήσεως της Αποκαλύψεως
- Ποιος έγραψε την Αποκάλυψη: ποιος ήταν ο Ιωάννης;
- Ανακατασκευή

Αυτή η μελέτη δημοσιεύτηκε στα Ολλανδικά με τίτλο: Jezus de Messias. Was het christendom een vergissing ? Antwerpen, EPO, and as: Toen God sliep schreef de mens de Bijbel. De bijbel belicht door een psycholoog. Antwerpen, Facet.

Μετάφραση εξ Αγγλικών
του Διδάκτορος Ιωάννου Νεοκλέους Φιλαδέλφου Μ. Ρούσσου

Σύντομος πρόλογος του μεταφραστή

Ιδού άλλη μια έκθεση, θεωρία, σενάριο, σκηνογραφία περί Ιησού του Ναζωραίου. Είναι πρωτότυπη αν και διάφορα στοιχεία της βρίσκονται και σε άλλες είτε για τον ίδιο λόγο είτε για άλλους λόγους που επισημαίνουν οι ερευνητές που τις έγραψαν (Rombert Ambelain, Γιάνης Κορδάτος, Ελβετική Σχολή της Βασιλείας, κλπ.). Αυτή εδώ η έκθεση σε πείσμα του G. K. Chesterton και του ψευδοεπιχειρήματός του, που εξετάσαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, καταδεικνύει τον Ιησού και τα κύρια πρόσωπα της *Καινής Διαθήκης* ως φρενοβλαβή που υπέφεραν από διάφορα πολύ ισχυρά συμπτώματα φρενοβλαβείας. Μελετείστε και συγκρίνετε το σχετικό κεφάλαιο μας στο οποίο εκθέσαμε αυτό το ψευδοεπιχείρημα.

Πάντως παραμένει πρωτότυπη και πολύ ενδιαφέρουσα και εξηγεί πολλά πράγματα. Αλλά και πολλά επί μέρους σημεία της να κρατήσομε αξίζει τον κόπο (νηπιακή ηλικία, θαύματα, *Αποκάλυψις*, περί αποκαλυπτικής φιλολογίας, κλπ.).

Ακόμα εμφαίνει τι υπέρμετρο ρόλο έπαιξε στον Χριστιανικό μύθο και την ανάπτυξή του το Βιβλίο του Ενώχ που κυκλοφόρησε σε τρεις ή τέσσερις παραλλαγές (Αιθιοπικός, Ιουδαϊκός, Ασσυριακός, κλπ.) από το 100 π.Χ. Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς γιατί στον Χριστιανισμό απαγόρευσαν προχριστιανικά και μεταχριστιανικά βιβλία όπως: Τα *Βιβλία του Ενώχ* με τον Υιόν του Ανθρώπου και τις ιδιότητές του, *Διαθήκη του Σολομώντος* (Σολομωνική) με την ίδια δαιμονολογία όπως και η *Καινή*, διάφορα *Απόκρυφα Ευαγγέλια* (Ιακώβου, Θωμά, κλπ.) που θα χάλαγαν έτι περισσότερο την σούπα, και πολλά άλλα αυτών των τύπων, όχι μόνο στον *Κανόνα της Βίβλου* αλλά και στο αναγνωστικό κοινό. Τουλάχιστον η μισή *Καινή Διαθήκη* ευρίσκεται μέσα σε προχριστιανικά βιβλία και Εβραϊκές παραδόσεις, ήδη 100 χρόνια προ Χριστού. Μετά ταύτα η υπόλοιπη θα ήταν ένα άνευ λόγου υπάρξεως παραμυθάκι.

Η παρούσα εργασία δεν άπτεται όλων των ερωτημάτων που έχει δημιουργήσει η *Βίβλος* και ο Χριστιανισμός με τις αμέτρητες αιρέσεις, προσαρμογές, επαναπροσδιορισμούς, βία, νοθεία, υποκλοπές, στοιχεία άλλων θρησκειών, γνωστικιστικά και ζωροαστρικά στοιχεία που περιέχει, την ανόητη και αλλοπρόσαλλη θεολογία του, κλπ. Ο σκοπός της ήταν η προσωπικότητα του ιδρυτού και όχι αυτά. Παραμένει πρωτότυπη και πειστική διότι βασίζεται στην επιστημονική ψυχοπαθολογική έρευνα και στις ασθένειες με τα συμπτώματα που αυτή καταγράφει και εξετάζει.

Περίληψη

Αυτή η ψυχοπαθολογική μελέτη των *Ευαγγελίων* κατέληξε σε μια επαναστατική άποψη επί της προσωπικότητας τού Ιησού και της ζωής του, των πηγών της πνευματικότητας και των ιδεών του. Η υπόθεση της παραφρενίας ήταν ικανή να εξηγήσει έναν αριθμό συμβάντων τα οποία αλλιώς παρέμεναν ανεξήγητα. Μήπως ο Ιησούς επέζησε της σταυρώσεως; Είναι η *Αποκάλυψις* το πρώτο Χριστιανικό έγγραφο, πρωιμότερο και από τις Επιστολές του Παύλου; Ήταν η Ανάστασις μύθος; Αυτές οι ερωτήσεις βρίσκουν μια απάντηση σ' αυτή την μελέτη.

Εισαγωγή

Για περίπου 2000 χρόνια το μύθευμα του Ιησού λέγεται στις γενεές των ανθρώπων με τους όρους και τις λέξεις εκείνες που είναι γραμμένες μέσα στα *Ευαγγέλια*. Από την αρχή όμως, το μύθευμα και ειδικά η προσωπικότητα του Ιησού ήταν θέμα συζητήσεως, πρώτα από φιλοσόφους και θεολόγους μετά από απολογητές και αργότερα από έναν μεγάλο αριθμό επιστημόνων. Παρά ταύτα η προσωπικότητα του Ιησού παρέμενε σχεδόν πλήρως ένα μυστήριο.

Γύρω στα 1910 τρεις σπουδαίοι ψυχίατροι: Ο Ch. Binet-Sangle, ο G.L.De Loosten (G. Lomer) και ο W. Hirsch συνεπέραναν κατόπιν εξονυχιστικής εξετάσεως των κειμένων, ότι ο Ιησούς ήταν διανοητικώς άρρωστος και υπέφερε από παράνοια. Αυτούς επέκρινε ο A. Schweitzer ο οποίος ισχυρίστηκε ότι από ιστορικής απόψεως τα περισσότερα κείμενα ήταν ή εν αμφιβόλω ή στα σίγουρα μη ιστορικά, π.χ., πολλά χωρία από το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου*, από δε ιατρικής απόψεως τα προβαλλόμενα ως συμπτώματα παρανοίας ή άλλης διανοητικής ασθενείας κατάνοήθηκαν εσφαλμένως.

Τρεις αντιρρήσεις εφαίνοντο ουσιώδεις: Πρώτη: Δεν υπάρχει καμία βεβαιότητα για την ιστορική αλήθεια των κειμένων. Δευτέρα: Αυτό που σε μας φαίνεται πιθανό σύμπτω-

μα ήταν δυνατόν να είναι φυσιολογικό γνώρισμα, και πολιτισμικό χαρακτηριστικό σε 'κείνον τον πολιτισμό. Τρίτη: Δεν υπάρχουν επαρκή σίγουρα στοιχεία για να βασίσομε επ' αυτών μια ασφαλή κρίση.

Από τον καιρό εκείνον η αντιπαράθεση φαινόταν τελειωμένη. Μόνο ο W. Lange-Eichbaum στο βιβλίο του: Genie, Irrsin und Ruhm (München, 1956) θυμήθηκε ότι κάτι τέτοια προβλήματα υπήρχαν κάποτε. Αλλιώς πια κανένας δεν φαίνονταν που να τον ενδιαφέρουν αυτά τα ερωτήματα.

Η Μέθοδος

Η μελέτη μας εκπορεύεται από τον ακόλουθο συλλογισμό. Εάν οι αυτόπτες μάρτυρες περιγράφουν σε ένα κείμενο επακριβώς (και συμφώνως προς την σύγχρονη ψυχοπαθολογία) έναν αριθμό στοιχείων (συμπτωμάτων) και εάν αυτά τα συμπτώματα έχουν αλληλουχία και ημπορούν να ταυτιστούν με ένα γνωστό σύνδρομο, καθ' ον χρόνο αυτοί οι μάρτυρες αγνοούν τελείως την ψυχοπαθολογία και επί πλέον προτίθενται να αποδείξουν μια πολύ διαφορετική ερμηνεία των συμβάντων (έστω λανθασμένη ερμηνεία), δεν μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία για την αυθεντικότητα των περιγραφομένων συμβάντων.

Η απόφαση συνεπώς για την ιστορικότητα των συμβάντων δεν θα εξαρτάται πλέον από απλά φιλολογικά κριτήρια, αλλά και από τα ψυχοπαθολογικά. Ο Schweitzer εσφαλμένως υποθέτει ότι τα φιλολογικά κριτήρια είναι τα μόνα που μπορούν να αποφασίσουν για την ιστορικότητα. Στην πραγματικότητα, ο ψυχοπαθολογικός έλεγχος είναι πιο αποδοτικός και ασφαλής. Έτσι η πρώτη αντίρρηση του Schweitzer εξαλείφεται.

Η δευτέρα αντίρρηση του Schweitzer, ότι τα συμπτώματα μπορούν να κατανοηθούν εσφαλμένως ως πολιτισμικά συμπτώματα, είναι τουλάχιστον επιπόλαια. Είναι σαφές ότι η αληθινή παθολογική φύση των παρατηρουμένων συμπτωμάτων είναι ανεξάρτητη πολιτισμού, παρ' όλον ότι μπορεί να χρωματιστούν από το πολιτισμικό υπόβαθρο. Απροσάρμοστη και παράξενη συμπεριφορά καθώς παρατηρείται από εξωτερικούς παρατηρητές, επί τη βάσει αυτού του γεγονότος αντιτίθεται στο ίδιο το πολιτισμικό υπόβαθρο των παρατηρητών, αλλά εάν αυτό το υπόβαθρο είναι ταυτόσημο με το υπόβαθρο του υποκειμενου τότε πλέον δεν υπάρχει καμία πολιτισμική παρέμβαση. Διά τούτο είναι σημαντικό το να μελετηθεί η αντίδραση του ιδίου πολιτισμικού περιβάλλοντος του υποκειμένου. Όμως ο παθολογικός χαρακτήρας της παρατηρουμένης συμπεριφοράς είναι στις πιο πολλές περιπτώσεις ένα χαρακτηριστικό πέραν πολιτισμού.

Η παράλογη αυτιστική συμπεριφορά, π.χ., ποτέ δεν θεωρείται φυσιολογική σε κανένα πολιτισμό. Το περιεχόμενο μιας αυταπάτης μπορεί να είναι αποκλειστικά ο καθρέπτης του πολιτισμικού υποβάθρου του υποκειμένου, αλλά το παραφούσκωμα του Εγώ δεν περιορίζεται απ' αυτόν τον πολιτισμό. Ακόμα και όταν ένας αριθμός χαρακτηριστικών της συμπεριφοράς του υποκειμένου φαντάζουν κατά μάλλον ή ήττον φυσιολογικά, δύνανται να μετατραπούν σε συμπτώματα εάν συμπληρώνουν με λογική αλληλουχία την εικόνα και δομή ενός γνωστού συνδρόμου. Έτσι η δευτέρα αντίρρηση του Schweitzer αποδεικνύεται να μην έχει σχέση με το ζήτημα. Εάν αντιτείνει ότι από τα *Ευαγγέλια* δεν μπορούμε να ανακαλύψομε αρκετά συμπτώματα για να βασίσομε σ' αυτά μια ισχύουσα διάγνωση, --για τον Ιησού πιθανώς η παραίσθηση κατά την βάπτιση στον Ιορδάνη και η αυτογνωσία του σύμφωνα με τον ίδιο τον Schweitzer (Die psychiatrische Beurteilung Jesu. Tübingen, 1913, σελίδα 44) μπορεί να συζητηθεί διεξοδικώς, αλλά δεν επαρκούν,-- ξεχνά ακριβώς ότι μια κατάσταση παραισθήσεως και μια παθολογική αυταπάτη του Εγώ είναι αποφασιστικά και

επαρκή συμπτώματα, και ότι βεβαίως, εάν μπορούν να προσδιορισθούν ως ένα γνωστό σύνδρομο, επί πλέον συνοδεύονται και από έναν αριθμό συστηματικών και τυπικών χαρακτηριστικών συμπεριφοράς.

Οι περισσότερες αντιρρήσεις εναντίον της ψυχοπαθολογικής αναλύσεως της *Βίβλου* είναι αντιρρήσεις εκ των προτέρων. Π.χ. αντιπροτείνεται ότι τα συμπτώματα δεν μπορούν να αναγνωριστούν μετά από 2000 χρόνια και πλέον, ότι αυτό αποτελεί άτοπη επαγωγή, κλπ. Αλλά τέτοια συμπεράσματα εντέλει και οφείλουν μόνον συνετώς να διατυπώνονται εκ των υστέρων κατόπιν πρέπουσας εξετάσεως κάθε περιπτώσεως. Μερικές περιπτώσεις ενδέχεται να είναι πιο ευνοϊκές από άλλες. Ως γενικό συμπέρασμα αυτές οι αντιρρήσεις είναι με βεβαιότητα αναληθείς. Ένα καλό παράδειγμα είναι το παραμύθι του παιδιού κατεχομένου από πνεύμα άλαλο στο *Ευαγγέλιο του Μάρκου*, 9: 14-29.

Ο Υιός ο έχων πνεύμα άλαλον

Στο *Ευαγγέλιο του Μάρκου* (9: 14-29) περιγράφεται ένα παιδάκι που το κατείχε ο διάβολος. Τα χαρακτηριστικά που υπάρχουν στο κείμενο, είναι όλα λογικώς συνδεδεμένα με το σύνδρομο της επιληψίας και ιδιαιτέρως με αυτήν του βρεφικού τύπου: μόλυνση των αυτιών κατά την γέννηση με φλεγμονώδεις περιπλοκές, που δημιουργούσε θρομβοφλεβίτιδα στον εγκέφαλο με συνέπειες επιληπτικών κρίσεων με κώφωση και αλαλία. Στο κείμενο του Μάρκου όλα τα συμπτώματα είναι επακριβώς περιγραφόμενα: Το παιδάκι είναι άλαλο, πέφτει στο νερό και στη φωτιά (απώλεια συνειδήσεως), αφήνει κραυγή και σπαράζει, βγάζει αφρούς από το στόμα, γίνεται σαν πεθαμένο και μετά από ολίγον χρόνο «θεραπεύεται».

Πριν 2000 χρόνια κανένας δεν εγνώριζε την πραγματική φύση της επιληψίας και τα τυπικά της γνωρίσματα στα μικρά παιδιά. (Ο Ιπποκράτης περιέγραψε την επιληψία ως αρρώστια, αλλά μπορούμε να θεωρήσομε ότι αυτό κατά μέγα μέρος ήταν άγνωστο στην Ιουδαία.). Εάν ένα αυτόπτης μάρτυς περιγράφει με τόση ακρίβεια τα φαινόμενα μιας επιληπτικής κρίσεως ενός παιδιού με όλες τις συμπαρομαρτούσες περιστάσεις, αυτό το γεγονός έχει πρώτο βάρος σε σχέση με όλα τα φιλολογικά επιχειρήματα και αποδεικνύει αυθεντικότητα και ιστορικότητα. Εάν επί πλέον ο μάρτυρας αναφέρει όλα αυτά τα γνωρίσματα για να αποδείξει την εσφαλμένη άποψή του διά τα γεγονότα, καθίστασαι σαφές ότι η μαρτυρία του είναι πέραν κάθε υποψίας. Εάν κάτι εξαρτάται από τον πολιτισμικό περίγυρο, είναι η εσφαλμένη ερμηνεία, στην προκειμένη περίπτωση, ότι ο διάβολος προξενεί τις επιληπτικές κρίσεις.

Απ' αυτό το παράδειγμα μια μέθοδος μπορεί να παραχθεί, η οποία δεν είναι πλέον υποκείμενη στις αντιρρήσεις του Schweitzer: Η αναζήτηση εντός των κειμένων συγκεκριμένων συμπτωμάτων πρέπει να προηγείται από κάθε άλλη θεώρηση. Εάν ένα πολύ γνωστό σύνδρομο μπορεί να πιστοποιηθεί, και εάν όλα τα άλλα στοιχεία είναι σε λογική συνάφεια με το σύνδρομο, και τελικώς το γεγονός ότι ο μάρτυρας δεν γνωρίζει την επιστημονική σημασία των στοιχείων που αναφέρει, αυτό θα θεωρείται ως καθοριστικό. Εκ τούτων αυτός ο ψυχοπαθολογικός έλεγχος των παλαιών κειμένων δύναται να αποφασίσει για τις ερωτήσεις περί της ιστορικότητας των συμβάντων σχεδόν με βεβαιότητα. Εάν αυτή η μέθοδος εφαρμοστεί στα *Ευαγγέλια*, είναι δυνατόν να ξεκαθαρίσει τις ερωτήσεις για την προσωπικότητα του Ιησού. Εάν αυτά τα κείμενα ομοφώνως αναφέρουν ορισμένα συμπτώματα και εάν αυτά τα συμπτώματα είναι δομημένα με τέτοιο ειρμό που να απόδίδουν ένα πολύ γνωστό σύνδρομο, και παρά τις αντίθετες προθέσεις των συγγραφέων, δεν μπορεί

πλέον να αρνηθεί κανείς ότι το παρατηρηθέν σύνδρομο είναι ελεύθερο και ανεξάρτητο από τον πολιτισμικό περίγυρο, και όλες οι συγγραφικές και φιλολογικές κριτικές οφείλουν να υποκύψουν σ' αυτό το γεγονός.

[Μερικές μέθοδοι δικαστικής πραγματογνωμοσύνης μπορούν ακολούθως να εφαρμοστούν, όπως τα κριτήρια του U. Undeutsch (Court-room evaluation of eyewitness testimony. Internat. Rev. Applied Psychology, 33/1, 1984, σελίδες51-67) διά να αποφασίσουν περί της αληθείας μιας μαρτυρίας συμφώνως προς εσωτερικά κριτήρια.]

Ως μία συνέπεια αυτής της μεθοδολογικής λύσεως μερικά προηγούμενα φιλολογικά συμπεράσματα πρέπει να επανεξετασθούν. Μπορεί να δειχθεί ότι ένας αριθμός υποθέσεων περί Ιησού σκοπό είχαν να λύσουν τα ακατανόητα κείμενα εκ των *Ευαγγελίων* και της *Αποκαλύψεως*. Εάν κανείς διαβάσει π.χ. (P. Benoit & M.E. Boismard, Synopse des quatre evangiles, II, Paris, 1972) ότι στην ιστοριούλα του επιληπτικού παιδιού αναφέρονται δύο διάβολοι: ο ένας της αλαλίας και ο άλλος της επιληψίας, και εκ τούτου υποψιάζεται κανείς ότι δύο διαφορετικές αφηγήσεις ενώθηκαν σε μία, καθίσταται σαφές ότι αυτή η ερμηνεία είναι αποτέλεσμα της αγνοίας του συνδρόμου της βρεφικής επιληψίας.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η συνήθης ερμηνεία του δαιμονιζομένου των Γεργεσηνών (ή Γερασηνών ή Γαδαρηνών, αναλόγως την έκδοση της *Καινής*, *Μάρκος* 5: 1-20), ο οποίος ονόμαζε τον εαυτόν του Λεγεώνα διαβόλων και ηθέλησε να φύγουν και να εισέλθουν σ' ένα κοπάδι χοίρων. Πολλοί φιλόλογοι διαβλέπουν αυτή την ιστοριούλα σαν μία συρραφή δύο ή τριών άλλων, αναμεμιγμένων με λαογραφικά στοιχεία (βλέπε: Van Iersel, etc.). Η ψυχοπαθολογική εξέταση αυτού του κειμένου αποκαλύπτει μια εντελώς διαφορετική εικόνα: Ο δαιμονιζόμενος των Γεργεσηνών δεικνύει όλα τα συμπτώματα σχιζοφρενείας με κατατονική παρόξυνση. Η αφήγηση είναι πολύ πραγματιστική, και περιλαμβάνει την αυταπάτη ότι διακατέχεται από μια λεγεώνα διαβόλων. Το κείμενο του Μάρκου είναι μάλλον επακριβές. Ο άνθρωπος υποφέρει από μια μεγαλειώδη αυταπάτη: Είχε αναστάτωση κυρίως την νύχτα, γυμνός και φωνασκών, κατοικούσε ανάμεσα στα μνήματα και έκοβε το σώμα του με λίθους. Κανείς δεν μπορούσε να τον καταβάλει, έσπαζε όλες τις αλυσίδες. Δεν είναι καθόλου παράξενο ότι ένας τέτοιος σεληνιακός καταδιώκει με κραυγές ένα κοπάδι χοίρων, που μπορούν να παρευρίσκονται συμπτωματικά στα βραχώδη μέρη. Όλα αυτά τα στοιχεία επιβεβαιώνουν την διάγνωση της σχιζοφρενείας. Ούτω δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία για την ιστορικότητα των συμβάντων. Υπάρχει μόνο μια αφήγηση, κανένα λαογραφικό στοιχείο, τίποτα πέραν μιάς μάλλον επακριβούς αναφοράς μιας πραγματικής συναντήσεως του Ιησού με τον σχιζοφρενή ασθενή, γραμμένη με σκοπό να δείξει το ότι ο Ιησούς διέθετε δύναμη υπεράνω των διαβόλων. Ο μάρτυς προτίθετο να αποδείξει μια πολύ διαφορετική θέση από ότι στην πραγματικότητα κατάφερε. Πράγματι, στα δύο παραδείγματά μας, του επιληπτικού παιδιού και του σχιζοφρενή των Γεργεσηνών, ο Μάρκος έχει αποδείξει ότι ο Ιησούς δεν είχε καμία δύναμη επί των διαβόλων διότι απλούστατα δεν υπήρχαν διάβολοι, αλλά νόμισε ότι υπήρχαν και ότι ο Ιησούς είχε τέτοιες ειδικές δυνάμεις.

Απ' αυτά τα δύο παραδείγματα γίνεται σαφές πως η ψυχοπαθολογική εξέταση αυτών των κειμένων είναι ικανή να τα εξηγήσει και να δείξει ευθέως την ιστορική αλήθεια.

Περί των φωνών που άκουγε ο Ιησούς

Στην *Βίβλο* πολυάριθμα κείμενα αναφέρουν το άκουσμα φωνών, ιδιαιτέρως δε της φωνής του Θεού. Τρέχουσες εξηγήσεις (Kittel, Theologisches Woerterbuch des Neuen Testaments, s. v. "Phone") αναπαράγουν αυτά τα κείμενα ως μεταφορές: ακούγοντας την φωνή του Θε-

ού είναι απλώς μια έκφραση για μια κλήση υπό του Θεού. Παρά ταύτα στην ψυχοπαθολογία «το να ακούς μια φωνή» είναι μια τρέχουσα έκφραση για μια ακουστική (κατά την αίσθηση) ψευδαίσθηση. Συχνά ταυτίζουν την φωνή που ακούστηκε με την φωνή του Θεού. Ούτως το ερώτημα είναι, αν οι φωνές που ακούστηκαν από τον Ιησού (βάπτιση, έρημος, Θαβώρ) ήταν ψευδαισθήσεις, όπως ακόμα και ο ίδιος ο Schweitzer προτείνει.

Οι αφηγήσεις της βαπτίσεως του Ιησού δεικνύουν μια εξέλιξη των κειμένων: καθώς ο Μάρκος λέγει ότι ο Ιησούς είδε τους ουρανούς σχιζομένους, ο Ματθαίος λέγει ότι ανεώχθησαν οι ουρανοί και ο Ιησούς είδε το Πνεύμα του Θεού σαν περιστέρι… ο Λουκάς υπερτονίζει την φυσική εμφάνιση ενός περιστεριού και εξαλείφει κάθε υπόνοια οράματος, ο δε Ιωάννης προσθέτει την μαρτυρία του Ιωάννου του Βαπτιστού, ο οποίος (Βαπτιστής) μάλιστα είδε ένα πνεύμα… Η εξελικτική πορεία των κειμένων εμφανίζεται να σκοπεύει στην αλλαγή ενός υποκειμενικού οράματος σε ένα αντικειμενικό συμβάν. Φυσικά ο Μάρκος παρέχει πάντοτε την πιο γνήσια εκδοχή: Ο Ιησούς είδε τους ουρανούς να σχίζονται, είδε ένα πουλί, άκουσε μια φωνή. Αυτά αποτελούν την ένδειξη, εάν κανείς θεωρήσει την πλήρη αφήγηση της βαπτίσεως τού Ιησού και της παραμονής του στην έρημο. Η ψυχοπαθολογική εξιχνίαση ανακαλύπτει στον Μάρκο, Λουκά και Ματθαίο, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι ο Λουκάς διασκεύασε ιδιαιτέρως το αρχικό κείμενο, έναν αριθμό πολύ γνωστών συμπτωμάτων μιας παραισθητικής καταστάσεως: ακούγοντας τις φωνές του Θεού και του διαβόλου, βλέποντας άγρια θηρία (παραίσθηση τύπου zoopsie), έχοντας την εντύπωση ότι πετάει, (vestibular παραίσθηση, παραίσθηση ιλίγγου), έχοντας οράσεις ολοκλήρου του κόσμου, υποφέροντας από ανορεξία (νηστεύοντας). Υπ’ αυτό το φως η όραση κατά την βάπτιση επίσης αποτελεί βεβαίως άλλη μια κατάδειξη της παραισθητικής καταστάσεως: μια καλά επικεντρωμένη (ουρανία) όραση, βλέποντας ένα φως (ανεωχθέντες οι ουρανοί), ένα πτηνό, το άκουσμα μιας φωνής, η οποία μετέδιδε ένα μεγαλομανές γεννητικό μήνυμα (είσαι ο αγαπητός μου υιός), μια φωνή που ομιλεί στο δεύτερο πρόσωπο όπως οι παραισθητικές φωνές συχνά κάνουν.

Ολόκληρη η εικόνα βρίσκεται σε απόλυτο ειρμό με την θεώρηση των ψυχοπαθολογικών συμπτωμάτων: Στο κείμενο βρίσκει κανείς μια σωστή περιγραφή μιας παραισθητικής ψευδαισθητικής καταστάσεως. Επί πλέον το *Ευαγγέλιο* αναφέρει και άλλες περιστάσεις, οι οποίες συνδέονται με αυτή την παθολογία:

1º) Η προβληματική καταγωγή του Ιησού: ήταν παιδί αγνώστου πατρός. Συμφώνως προς την Ιουδαϊκή παράδοση η Μαρία ήταν μία εκδιδομένη γυναίκα και ο πατέρας του Ιησού ήταν ο Πάνθηρας, ένας Ρωμαίος στρατιώτης. Συμφώνως προς την Χριστιανική παράδοση, δεν υπήρχε ανθρώπινος πατέρας, ο Ιησούς συνελήφθη απ’ ευθείας ως ο Υιός του Θεού. Συμφώνως προς ολιγότερον μυστικιστικές διατυπώσεις αυτός ήταν απλώς ο υιός του Ιωσήφ, του ανδρός της Μαρίας. Εξετάζοντας τις μαρτυρίες τίποτα απ’ αυτά δεν είναι πολύ πιθανό.

Η πρώτη εκδοχή δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ και είναι τόσο πεζή, ώστε με πολλή δυσκολία θα μας δημιουργούσε προβλήματα. Πόσα κορίτσια στην Ιερουσαλήμ είχαν σεξουαλικές επαφές με Ρωμαίους στρατιώτες; Αλλά πως αυτό θα μπορούσε να είχε αποκρυφτεί από τον Ιωσήφ; Η δευτέρα εκδοχή είναι καθαρά μυθική, με σκοπό να αποκρύψει την αλήθεια και την φαντάστηκαν για να δείξουν στην πρωτόγονη εκκλησία ότι ο Ιησούς γεννήθηκε ως ο μελλοντικός Μεσσίας. Η Τρίτη εκδοχή είναι επίσης απίθανη: οι μαρτυρίες που αφορούν τα γεγονότα κατά την σύλληψη είναι πολύ επακριβείς. Διατί τότε να φαντασθούνε έναν άγγελο, τους δισταγμούς του Ιωσήφ, την επίσκεψη και την παραμονή στην Ελισάβετ (αποκρύπτοντας στην κανονική γειτονιά ότι η Μαρία ήταν έγκυος). Το γεγονός είναι

ότι η Μαρία συμφώνως προς το *Πρωτευαγγέλιον του Ιακώβου* αρνήθηκε απολύτως ότι είχε γεννητική επαφή με κάποιον. Το κατακράτησε ως μυστικό. Ακόμα και από τον Ιησού. Δι' όλα αυτά ο Ιησούς ήταν παιδί που γεννήθηκε από κάποιον αμφίβολο πατέρα. Σύμφωνα με την κανονική ψυχολογία ο πατριός του ουδέποτε τον εδέχθη ως πραγματικό γιο του. Ο Ιησούς παρέμεινε με ένα επώδυνο πρόβλημα: Ποιος είναι ο πατέρας μου; Πως μπορώ να τον βρω. Πως μπορώ να επικοινωνήσω μαζί του; Η μάνα του τού είπε ότι ο Θεός απ' ευθείας τον γέννησε.

Στο ψάξιμο για να βρει την ταυτότητά του είχε μόνο τις υποδείξεις της μάνας του για να ψάξει μέσα στην *Βίβλο*. Το πρόβλημα είναι ένα γεννητικό τοιούτο και πολύ γνωστό γι' αυτό το σύνδρομο: η γεννητική αυταπάτη είναι κοινή. Πολλοί άρρωστοι είναι πεπεισμένοι ότι οι πατέρες των δεν είναι οι φυσικοί των πατέρες. Νομίζουν ή προσποιούνται ότι είναι γιοί ή κόρες βασιλέων, πριγκίπων ή άλλων φημισμένων προσώπων.

2ο) Ο πρόδρομος της κρίσεως αναφέρεται στο *Ευαγγέλιο*. Ο δωδεκαετής Ιησούς παραμένει στον Ναό και απευθύνει ερωτήσεις προς τους γραμματείς (φυσικά περί του Υιού του Θεού), υποδεικνύοντας την ήδη ισχυρή εμμονή του σ' αυτό το πρόβλημα. Η απάντηση προς την μητέρα του, ψυχρή σαν πάγος, επισημαίνει: πως είναι δυνατόν να αγνοείς ότι θα έπρεπε να ευρίσκομαι στον οίκον του Πατρός μου; Αυτή η απάντηση αποκαλύπτει πολύ καθαρά την επανάσταση ενός ευφυούς αγοριού και την θεμελιώδη αβεβαιότητά του. Ήταν δυνατόν να είναι πραγματικά και απ' ευθείας ο Υιός του Θεού; Κατ' αυτή την στιγμή χρειάζεται καθαρές εξηγήσεις, παρ' όλον ότι ακόμα υπάρχει αμφιβολία, και η αυταπάτη αυξάνεται.

3ο) Η συγκίνηση κατά την βάπτιση. Είναι κοινό στοιχείο το ότι η έξαρση μιας κρίσεως συμβαίνει εν μέσω συναισθηματικής ταραχής. Όλοι οι μάρτυρες αναφέρουν μια συζήτηση περί της Βαπτίσεως ανάμεσα στον Ιωάννη Βαπτιστή και τον Ιησού. Σύμφωνα με το *Ευαγγέλιο των Εβραίων*, μέσα στο οποίο ένα απόσπασμα αναφέρει μιαν άλλη εκδοχή της συζητήσεως: Ο Ιησούς αρνήθηκε να βαπτιστεί, ενώ οι οικογένεια του τον παρακινούσε, ώστε τελικά να υποχωρήσει. Αυτή η τελευταία εκδοχή είναι η πιο πιθανή: Για ποιον λόγο να ήθελε ο Ιησούς να βαπτιστεί; Δεν αισθανόταν ότι είχε ποτέ αμαρτήσει. Πως θα μπορούσε ο Υιός του Θεού να είναι αμαρτωλός; Ο Ιησούς ήταν εκνευρισμένος όταν προσήλθε στο βάπτισμα, σύμφωνα και με τις δύο εκδοχές.

4ο) Η τελική ταυτοποίηση με τον Υιόν του Ανθρώπου (Ενώχ και Δανιήλ) και τον Υπηρέτη του Γιαχβέχ (Ησαΐας).

Είναι επίσης κοινό στοιχείο αυτού του συνδρόμου ότι η αυταπάτη εξελίσσεται συμφώνως προς μίαν λογική διαδικασία: από τον Υιόν του Θεού στον Υιόν του Ανθρώπου, στον Υπηρέτη του Γιαχβέχ και στον Βασιλέα του Ισραήλ (Μεσσία). Η ολοκλήρωση όλων αυτών των στοιχείων είναι αποτέλεσμα χαλαρότητος, όμως και παρά ταύτα είναι μια σχεδόν λογική διαδικασία σκέψεως. Για έναν κανονικό νου η έννοια του Υιού του Θεού είναι ξεχωρισμένη από αυτήν του Υιού του Ανθρώπου και του Υπηρέτου (δούλου) του Γιαχβέχ, ή του βασιλέως των Ιουδαίων. Για τον ακανόνιστο νου το βασικό στοιχείο ή η αυταπάτη τού να έχεις γεννηθεί από τον ίδιο τον Θεό και επομένως να είσαι ο Υιός του Θεού, συνεπάγεται ότι αυτό πρέπει να έχει πραγματοποιηθεί κάπως και κάποτε. Ο Υιός του Ανθρώπου είναι επίσης ένας υιός και λαμβάνει δύναμη και φανταστικές ιδιότητες από τον Θεό απ' ευθείας, και επομένως μπορεί να είναι μόνο Υιός Θεού, αυτός ο οποίος λαμβάνει τέτοια δύναμη. Το χαλαρό συμπέρασμα είναι προφανές: Ο Ιησούς είναι προσέτι ο Υιός του Ανθρώπου (αν και ο Ενώχ επίσης πριν απ' αυτόν εξαγγέλλει τον εαυτόν του ως Υιόν του Ανθρώπου). Τέτοιο χαλαρό και ούτε λίγο ούτε πολύ παράλογο σκεπτικό τροφοδοτεί την εξέλιξη

της συστημικής αυταπάτης. Ουδείς μπορεί να αρνηθεί ότι, είναι αδύνατον να δώσει μια παραδεκτή εξήγηση για όλα αυτά τα υπερβολικά χαρακτηριστικά στοιχεία έξω από τον παθολογικό τομέα, διότι όλα τα χαρακτηριστικά στοιχεία που αναφέρθησαν είναι πολύ κοινά σε παραισθητικές κρίσεις. Θα ήταν πολύ αφελές να αποδώσει το καθένα απ' αυτά σε μια ειδική υπερφυσική επέμβαση του Θεού. Η σύγχρονη θεολογία (π.χ. E. Schillebeeckx) απόδίδει αυτές τις ιστοριούλες στην φαντασίωση της πρωτόγονης Εκκλησίας, η οποία θέλησε να δοξάσει τον Ιησού. Αλλά τότε, γιατί η Εκκλησία να εφεύρει έναν μεγάλο αριθμό παραμυθιών, τα οποία δεν προξενούν τίποτα άλλο παρά δυσκολίες; Π.χ. γιατί έπρεπε ο Υιός του Θεού να βαπτιστεί; Γιατί να πειραχθεί από τον διάβολο, και ειδικά με τόσο υπερβολικά δελεαστικούς πειρασμούς; Γιατί έπρεπε να νηστέψει μια περίοδο 40 ημερών; Γιατί να βλέπει άγρια θηρία; Είναι εντελώς αδιανόητο η πρωτόγονη εκκλησία να εφηύρε τέτοιες παράξενες ιστοριούλες για την δοξολογία του Ιησού. Αντιθέτως, η πρωτόγονη εκκλησία προσπάθησε να ερμηνεύσει και να διασκευάσει την πρωτόγονη μυθολογία διά να κατάδείξει την θεϊκή προέλευση αυτών των συμβάντων· αλλά ήταν και επαρκώς αδαής έτσι ώστε να μην μπορέσει να καμουφλάρει το παθολογικό υπόβαθρο των συμβάντων που αυτή διέδιδε.

Η παθολογική ερμηνεία της Βαπτίσεως του Ιησού επιβεβαιώνεται και από την παρουσία μιας άλλης εσφαλμένως κατανοηθείσας ιστοριούλας: της Μεταμορφώσεως στο όρος Θαβώρ. Οι Θεολόγοι ερωτούν διατί το *Ευαγγέλιο* αναφέρει μια αποθέωση του Ιησού πριν από την Ανάστασή του.

Αυτό εμφανίζεται ως παράλογο. Αλλ' όμως, εάν κάποιος παραδέχεται την ψυχοπαθολογική ερμηνεία της αφηγήσεως της Βαπτίσεως, δεν υπάρχει κανένα μυστήριο με την μεταμόρφωσή του. Τότε καθίσταται σαφές ότι ο Ιησούς είχε άλλη μια παραισθητική κρίση. Στην μαρτυρία του Μάρκου (9: 2-10) υπάρχει μια αντίφαση: καθώς ισχυρίζεται ότι ο Ηλίας και ο Μωυσής εμφανίστηκαν, μόνον ο Ιησούς περιγράφεται και τελικά (στίχος 8) λέγεται ότι οι απόστολοι δεν είδαν πλέον τίποτα εκτός του Ιησού. Φυσικά οι αποκοιμηθέντες απόστολοι ξύπνησαν όταν άκουσαν τον Ιησού να ομιλεί με τις φωνές που άκουγε· ήταν ωχρός και σε εκστατική κατάσταση. Οι απόστολοι δεν ήξεραν τι να του πούνε. Η αφήγηση τελειώνει σαν ένα υπνωτικό διάλειμμα: ψάχνουν μήπως και ακούσουν ή δούνε κάτι, δεν είδα τίποτα παρά τον Ιησού μόνο του.

Αυτή η ερμηνεία διαβεβαιώνεται και από τρίτη κρίση, η οποία μεταφέρεται μόνο από τον Ιωάννη (12: 28). Ο Ιησούς καθήμενος επάνω σε μια γαϊδούρα έκανε την βασιλική είσοδο του στην Ιερουσαλήμ. Άκουσε την φωνή του Πατρός του λέγουσα: «*και εδόξασα και πάλι θα δοξάσω το Όνομά μου*.» Υπάρχουν δύο μόνο δυνατές ερμηνείες για αυτά τα κείμενα: είτε είναι αληθινές ιστορικές αναφορές για παθολογικά συμπτώματα και με μια ερμηνεία που οφείλεται στην Πίστη της πρωτόγονης Εκκλησίας, είτε αυτά τα κείμενα είναι μυθικές ιστοριούλες, που εφευρέθηκαν από την πρωτόγονη Εκκλησία χωρίς καμία ιστορική βάση. Η δευτέρα ερμηνεία έχει καταστεί κοινή στις βιβλικές μελέτες ως αποτέλεσμα του δόγματος τού Bultmann, το οποίο επιμένει στον μυθολογικό χαρακτήρα του *Ευαγγελίου* και στην αναγκαιότητα της απομυθοποιήσεως για να ανακαλύψομε το αληθινό μήνυμά του. Αυτή η δευτέρα ερμηνεία ούτε καν λαμβάνει υπ' όψη το θεμελιώδες πρόβλημα: ποιος ήταν ο Ιησούς πραγματικά, όχι μυθολογικά. Η πρώτη ερμηνεία μένει ως η μόνη η οποία είναι ικανή να ανακαλύψει την αληθινή προσωπικότητα του ιστορικού Ιησού, διότι απορρέει από μια μέθοδο επιστημονικού ελέγχου του κειμένου.

Κεφάλαιο 1: Το Ευαγγέλιο της Νηπιακής Ηλικίας

Είναι σημαντικό να δει κανείς την ουσιώδη διαφορά ανάμεσα στο *Ευαγγέλιο* της Νηπιακής Ηλικίας και στα επεισόδια από την Βάπτιση μέχρι το Θαβώρ. Οι περισσότεροι βιβλικοί σπουδαστές βλέπουν το *Ευαγγέλιο* της Νηπιακής Ηλικίας ως ένα μυθικό τμήμα μέσα στην *Καινή Διαθήκη* και αναφέρουν πολυάριθμους λόγους. Πρώτον υπάρχουν τα χρονολογικά αντιφατικά δεδομένα. Σύμφωνα με τον Ματθαίο ο Ιησούς θα πρέπει να γεννήθηκε μεταξύ του 6 και του 4 π.Χ., κατά την διάρκεια της βασιλείας του Ηρώδου του Μεγάλου, ο οποίος απέθανε το 4 π.Χ. Η απογραφή η οποία σύμφωνα με τον Λουκά, υποχρέωσε τους γονείς να ταξιδέψουν μέχρι την Βηθλεέμ, εκτελέσθηκε από τον Κυρήνιο, ο οποίος συμφώνως προς τις ακριβείς δηλώσεις του Ιωσήπου Φλαβίου, του Ιουδαίου Ιστορικού, έγινε επίτροπος της Συρίας το έτος 7 μ. Χ., δηλαδή 11-12 χρόνια αργότερα. Επί πλέον η απαρχή της δημοσίας δράσεως του Ιησού, όταν ήταν περίπου 30 χρονών, τοποθετείται μέσα στον Λουκά (3: 1) στο 15^{ο} έτος της βασιλείας του Τιβερίου (1^{η} Οκτωβρίου του 27 – 30^{η} Σεπτεμβρίου του 28). Σύμφωνα με αυτή την δήλωση ο Ιησούς έπρεπε να έχει γεννηθεί στο 4-3 π.Χ. Οι ιστορικοί ποτέ δεν επέλυσαν αυτές τις δυσκολίες.

Δεύτερο: η απόκλιση μεταξύ Ματθαίου και Λουκά είναι χτυπητή. Για τον Λουκά ένας άγγελος εμφανίζεται στην Μαρία και ένας στον Ζαχαρία με την Ελισάβετ. Για τον Ματθαίο κάθε συμβάν έχει προβλεφθεί στην *Παλαιά Διαθήκη*. Για τον Λουκά οι παραπομπές στην *Παλαιά Διαθήκη* αντικαθίστανται με περιστασιακές προφητείες από την Άννα (Φανουήλ) και τον Συμεών (τον Πρεσβύτη). Για τον Ματθαίο ένα άστρο εμφανίζεται, μάγοι έρχονται, υπάρχει η φυγή στην Αίγυπτο και η σφαγή των αθώων Νηπίων από τον Ηρώδη τον Μέγα. Για τον Λουκά υπάρχουν μόνο ποιμένες, άγγελοι και μουσική, η περιτομή στον Ναό και η απλή επιστροφή στην Ναζαρέτ. Δεν αναφέρει την Αίγυπτο και τα αθώα Νήπια. Στο *Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου* μπορούμε να βρούμε μια άλλη σειρά από αποκλίνοντα στοιχεία. Ο Ηρώδης σκοτώνει τον Ζαχαρία, καθ' όν χρόνο ψάχνουν να βρουν τον Ιωάννη. Δεν υπάρχουν το άστρο, οι μάγοι, οι προφητείες, μόνο οι άγγελοι και το μήνυμά τους προς την Μαρία και την Ελισάβετ.

Τρίτο: τα μόνα στοιχεία, τα οποία όλοι οι μάρτυρες έχουν από κοινού είναι: 1^{ο} η εξαιρετέα κυοφορία της Μαρίας, 2^{ο} οι δισταγμοί του Ιωσήφ, 3^{ο} η γέννηση τους Ιησού, 4^{ο} η εξαιρετέα σφαίρα των τεράτων και σημείων. Κάθε μάρτυρας περιβάλει αυτά τα ιστορικά συμβάντα με μία δική του σκηνογραφία αξιοθαύμαστων στοιχείων.

Τέταρτο: ό,τι κι' αν ήταν ο μάρτυρας, οι δεδομένες λεπτομέρειες είναι τυπικώς θηλυπρεπείς παρά την ανδροπρεπή επεξεργασία. Τυπικώς θηλυπρεπείς είναι: η προσοχή στο τι θα πει ο κόσμος, για δώρα, για επισκέψεις, για τις συναισθηματικές αντιδράσεις του μνηστήρα, η ανιψιά (ή εξαδέλφη). Τυπικώς ανδροπρεπείς είναι π. χ., η επεξεργασία του Ματθαίου: η αφήγηση κάθε συμβάντος κλείνει αυστηρά με μια παραπομπή από την *Βίβλο*. Τυπική είναι και επεξεργασία του Λουκά: παραλείπει έναν αριθμό αξιοθαύμαστων στοιχείων (το άστρο, τον Ηρώδη, την επίσκεψη των Μάγων, την εμφάνιση του αγγέλου στον Ιωσήφ). Τα αντικαθιστά με τις περιστασιακές προφητείες της Άννας και του Συμεών. Τυπικό και στους δύο είναι η σφαίρα των τεράτων και σημείων (σημείων στον ουρανό έναντι της ουράνιας μουσικής, άγγελοι), ένα αξιόλογο ιστορικό περιεχόμενο (μια ρωμαϊκή απογραφή έναντι του Ηρώδου και της φυγής στην Αίγυπτο) και ο δοξασμένος ρόλος για την μητέρα που γέννησε τον μέλλοντα βασιλέα του Ισραήλ.

Τώρα τρεις θέσεις είναι δυνατές:

1η) να ισχυριστούμε ότι αυτά τα στοιχεία είναι αληθή, ακόμα κι' αν είναι αντιφατικά.

2η) να ισχυριστούμε ότι όλα αυτά τα στοιχεία είναι καθαρώς μυθικά χωρίς καμία αναδρομή στην πραγματικότητα. Σ' αυτή την περίπτωση όλο το *Ευαγγέλιο* της Νηπιακής Ηλικίας είναι εξ ολοκλήρου μια ψευδολογική κατασκευή.

3η) Να υποβάλομε εν πρώτοις τα διάφορα κείμενα σε μια ψυχοπαθολογική εξέταση και να κατοχυρώσομε τα γεγονότα εκείνα για τα οποία υπάρχει κοινή πηγή για όλες τις αφηγήσεις και ιδιαιτέρως μια θηλυπρεπής πηγή, και μετά να εξετάσομε το ότι η πλειονότης των στοιχείων οφείλονται σε χαλαρή κατασκευή φαντασιών (μυθική), π. χ. οι προφητείες δεν είναι καν υπαινιγμοί. Είναι κοινή γνώμη μεταξύ των εξηγητών ότι αυτή η μυθική σκηνογραφία μπορεί να χρονολογηθεί μετά την Ανάσταση του Χριστού, όταν στην πρωτόγονη εκκλησία ηγέρθησαν ερωτήματα για την καταγωγή του. Όπως επρόκειτο όλα τα σημεία έπρεπε να υπάρχουν για να φανεί ότι ο Ιησούς ήταν ο μελλοντικός Μεσσίας. Καθώς υπήρχε μια Ελληνιστική εκκλησία και μια Ιουδαϊκή εκκλησία, έτσι υπήρχε και μία Ιουδαϊκή εκδοχή (του Ματθαίου) και μία Ελληνιστική εκδοχή (του Λουκά). Για τους Ιουδαίους ο Ιησούς έπρεπε να είχε προβλεφθεί από τους προφήτες, για τον Ελληνιστικό κόσμο η αξιοπιστία έπρεπε να εξασφαλιστεί από μια πιο κοινή πηγή γεγονότων. Ακόμα και σ' αυτό το μυθικό πλαίσιο μερικά θεμελιώδη δεδομένα μπορεί να συντρέξουν, τα οποία είναι βασισμενα σε πραγματικά γεγονότα. Ενώ οι δηλώσεις για την απογραφή του Κυρηνίου, για τον Ηρώδη, για την καταγωγή του από τον Δαυίδ, για το ταξίδι στην Βηθλεέμ (σύμφωνα με το *Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου ο* Ιωσήφ και η Μαρία κατοικούσαν στην Ιερουσαλήμ) πρέπει να είναι ψευδείς, δεν είναι αδύνατον το ότι ο Ιησούς γεννήθηκε κατά την περίοδο που ο Ηρώδης Αρχέλαος διαδέχτηκε τον πατέρα του το 4 π. Χ. Αυτή ήταν περίοδος επαναστατικών αναταραχών στην Ιερουσαλήμ. Είναι άραγε πέραν πάσας σκέψεως το ότι η σφαγή των αθώων Νηπίων φτάνει πίσω σ' αυτή την περίοδο, και ότι ο Ιωσήφ και η Μαρία, καθώς και πιθανώς πολύ κόσμος, δραπέτευσαν από την Ιερουσαλήμ στα πιο ασφαλή περίχωρα της Βηθλεέμ; Σ' αυτό το πλαίσιο και συμφώνως προς την πιο πιθανή χρονολόγηση ο Ιησούς γεννήθηκε κατά την διάρκεια της δραπετεύσεως από την Ιερουσαλήμ. Ότι και αργότερα υπήρχαν σκληρότητες Ρωμαίων στρατιωτών στην Βηθλεέμ είναι επίσης πιθανό.

Συμφώνα με την Ιουδαϊκή παράδοση, η Μαρία ήταν μια εκδιδομένη γυναίκα και ο πατέρας του Ιησού ήταν ο Πάνθηρας, ένας Ρωμαίος στρατιώτης. Υπάρχουν όμως μερικές άλυτες ερωτήσεις: πως από την αρχή υπάρχει η υπόθεση ότι ο Ιησούς θα γινόταν ο βασιλεύς του Ισραήλ; Αυτή είναι εντελώς εξωπραγματική αν ο Ιησούς ήταν γιος ενός Ρωμαίου στρατιώτη. Τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν αν κάποιος υποθέσει ότι στην πραγματικότητα ο πατέρας του ήταν πρίγκιπας, ονόματι Ηρώδης Αρχέλαος, όνομα που επικαλείται την λέξη Αρχάγγελος, ο οποίος διαδέχθηκε το 4 π.Χ. τον Ηρώδη τον Μέγα και ο οποίος ήταν γνωστός για την αχαλιναγώγητη σεξουαλική συμπεριφορά του. Είναι αδύνατο να σκεφτεί κανείς ότι ένας πρίγκιπας έταξε σε μια κοπέλα, ότι ο γιος της θα μπορούσε να γίνει βασιλιάς; Δεν θα μάθομε ποτέ.

Όπως οφείλετο, έπρεπε να αποδειχθεί σε πολλούς ακολούθους της πρωτόγονης εκκλησίας, που απέκτησαν την περιέργεια για την προέλευση του Ιησού, ότι πράγματι ο Ιησούς γεννήθηκε ως ο Μεσσίας και οι ταπεινές συνθήκες της γεννήσεώς του έπρεπε να απόζημιωθούν με το παραπάνω: αχαλίνωτη παρθένος να γεννήσει εκτός γάμου ένα νόθο παιδί μέσα σε πολύ κακές συνθήκες (φυγή στην Βηθλεέμ) έπρεπε να αλλάξουν σε μια απ' ευθείας θεϊκή επέμβαση, μια παρθενική σύλληψη, μια γέννηση ενός μελλοντικού βασιλιά

με την παρουσία βασιλικών μάγων, ποιμένων, αγγέλων, ουρανίων σημείων και προφητειών.

Περί του μυθικού χαρακτήρα του *Ευαγγελίου* της Νηπιακής Ηλικίας υπάρχει κοινό ανακοινωθέν από τους εξηγητές: μια φανταστική σκηνογραφία φτιάχτηκε λεπτομερώς για να καμουφλάρει τις ποταπές συνθήκες της γεννήσεως. Είναι αδύνατον να καταλάβει πραγματικά κανείς τις φανταστικές αυτές ιστοριούλες, εάν δεν τις ανάγει στην ιστορική τους προέλευση: μια γυναίκα, η μητέρα του Ιησού, η οποία έπρεπε να παίξει τον δοξασμένο ρόλο της μητέρας του Μεσσία.

Η Πεντηκοστή

Η Μαρία βρίσκεται και σ' ένα άλλο περιστατικό: στην Πεντηκοστή. Και αυτή η ιστορία επίσης είναι γεμάτη με πρωτότυπες κοινοτοπίες. Υπήρξε δυνατός άνεμος, γλώσσες εμφανίστηκαν και οι απόστολοι ομίλησαν πολλές γλώσσες. Στο κείμενο λέγεται ότι ο κόσμος νόμισε πως ήταν γλώσσα μεθυσμένων. Αλλά ό Λουκάς προσθέτει ότι όλοι κατάλαβαν την δική τους γλώσσα, πράγμα που μάλλον είναι αντιφατικό (προς την γλώσσα μεθυσμένων). Αυτή η αντίφαση μαζί με τον κοινότυπο χαρακτήρα διαφόρων χαρακτηριστικών (ο άνεμος είναι λαοφιλής αντιπροσώπευση του Πνεύματος, οι γλώσσες του φωτός και της φωτιάς): πρέπει να γνωρίζει κανείς ότι οι σκεπές των σπιτιών σχεδόν ποτέ δεν ήταν εντελώς κλειστές, ούτως ώστε οι ακτίνες του ηλίου διήρχοντο, και το φαινόμενο οξυμένου και ανάκατου λόγου (διά τούτο ξένη γλώσσα) ρίχνει αμφιβολία πάνω στην αυθεντικότητα του συμβάντος. Φαντάζει σαν επίδειξη, η οποία σκοπό είχε να απόζημιώσει υπέρ το δέον την υποκειμενική αβεβαιότητα των αποστόλων. Φυσικά ήταν αγχωμένοι: θα πίστευε άραγε ο κόσμος ότι ο Ιησούς είχε επανέλθει στη ζωή; θα μπορούσε αυτό το πλάνο να στεφθεί με επιτυχία;

Η ιστοριούλα της Ανάληψης είναι ακόμα χειρότερη. Οι ευαγγελιστές που την αναφέρουν (ούτε καν όλοι την αναφέρουν) μεταφέρουν το όλο συμβάν με μια μόνο πρόταση και δεν είναι ομόφωνοι για την ακριβή τοποθεσία. Ο Λουκάς αναφέρει δυο διαφορετικές τοποθεσίες: Την Βηθανία και την Ιερουσαλήμ. Κανείς τους δεν περιγράφει καθαρά την τοποθεσία, το συμβάν, και τις περιστάσεις. Είναι άραγε πιστευτό το ότι ένας μάρτυρας ενός τέτοιου αξιοθαύμαστου και ενδόξου γεγονότος δεν θα έλεγε τίποτα περισσότερο από το «εξαφανίστηκε»; Ακούγεται σαν ένα απλό «γεια χαρά». Γιατί να μην προσκαλέσουν έναν μεγάλο αριθμό αυτόπτων μαρτύρων; Ακόμα και τον ανώτατο Αρχιερέα?

Ας ανακεφαλαιώσομε τα επιχειρήματα:

1ο) Οι Ευαγγελιστές είναι μάρτυρες που προσπαθούν να υπερασπίσουν την θέση ότι ο Ιησούς ξαναγύρισε στους ουρανούς.

2ο) Σύμφωνα με τα κριτήρια αξιολογήσεως μαρτυριών από δικαστήριο (U. Undeutsch, Courtroom evaluation of eyewitness testimony. Intern. Rev. Applied Psychology, 33/1 1984, p. 51-67), αυτές είναι καθαρά ψεύδη όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο εξαφανίστηκε ο Ιησούς.

3ο) Το μόνο ιστορικό γεγονός είναι το ότι περί Ιησού δεν αναφέρεται τίποτα πλέον: εξαφανίστηκε οριστικώς ως ένα επιβιώνον άτομο.

Αλλά αν αυτή η μαρτυρία είναι ψευδής, η ερώτηση που εγείρεται είναι: εάν ο Ιησούς επέζησε, προς τα πού εξαφανίστηκε; Επειδή η Ανάληψη έγινε πριν από την Πεντηκοστή, αυτό το τελευταίο συμβάν πρέπει να ερμηνευτεί εν όψει του προηγουμένου: εάν η Ανάληψη είναι μυθική, τότε και η Πεντηκοστή είναι το ίδιο.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι άγγελοι εμφανίζονται σε όλες τις δύσκολες στιγμές: την σύλληψη, την γέννηση του Ιησού, την ανάσταση, την ανάληψη. Το Άγιο Πνεύμα εξηγεί την σύλληψη του Ιησού και της Εκκλησίας. Η δομική ανάλυση αποκαλύπτει μια συστηματική τάση: έναν θεματικό τρόπο σκέπτεσθαι: όταν υπάρχει δύσκολη κατάσταση ένας μύθος με αγγέλους ή το Άγιο Πνεύμα καμουφλάρει την αλήθεια. Έτσι υπάρχει ένα σταθερό μυθολογικό έργο, και γιατί να μην πούμε μυθομανές, όχι απλώς κατά την πραγματική παθολογική έννοια, αλλά σε ακόμα πιο μεγάλη.

Οι εξηγητές χρησιμοποιούν τον όρο *μεταπασχαλινή αποθέωση*, υποδεικνύοντας με αυτή την ορολογία ότι αυτές οι μυθικές αφηγήσεις εφευρέθηκαν από την Εκκλησία και πρέπει να αρχειοθετηθούν ως στερούμενες ιστορικής βάσεως, ως καθαρά συγγραφικά προϊόντα, με μόνο σκοπό να προωθούν την πίστη στον Ιησού. Αυτή η θεωρία δεν ημπορεί να καθορίσει ποια είναι τα αληθινά ιστορικά γεγονότα που καμουφλάρονται πίσω απ' αυτήν την μυθολογία.

Έτσι πρέπει να δημιουργηθεί η διάκριση μεταξύ δύο απόψεων περί *Ευαγγελίου*: η πρώτη είναι η μυθολογική: ένας μύθος φτιάχνεται, μια φανταστική σκηνογραφία, για να δείξει την θεϊκή φύση του Ιησού, ενώ η δεύτερη άποψη είναι η διαφάνεια της παθολογικής τάσεως, η οποία δεν μπορεί να καμουφλαριστεί ένεκα αγνοίας (Βάπτιση, Θαβώρ, κλπ.). Η πρώτη έχει επαρκώς αναγνωριστεί από τους εξηγητές, ενώ η τελευταία έχει αγνοηθεί.

Κεφάλαιο ΙΙ: Ενώχ, ο Υιός του Ανθρώπου

Ο Ιησούς αποκαλεί τον εαυτόν του Υιόν του Ανθρώπου. Συμφώνως προς τις φωνές που ακούει: ήταν επίσης ο Υιός του Θεού. Για να καταλάβει κανείς αυτήν την μπερδεμένη ψυχολογική κατάσταση, πρέπει να είναι οικείος με το πολιτιστικό υπόβαθρο, καθώς κα με το ψυχοπαθολογικό. Το Βιβλίο του Ενώχ που γράφτηκε από έναν Φαρισαίο περί τα 150-100 π.Χ. απετέλεσε μια θεμελιακή συμβολή στην μεσσιανική αντίληψη του Ιησού και των μαθητών του. Το Βιβλίο του Ενώχ (F. Martin, Le livre d 'Henoch, traduit de l'Ethiopien. Paris, 1975) περιέχει πολλά μέρη, τα οποία σε πρώτη ματιά φαίνονται αρκετά ασύνδετα. Το κεντρικό και πιο σπουδαίο απ' όλα είναι εκεί που ο Ενώχ λέγει τα οράματά του για τον Υιόν του Ανθρώπου, που πρόκειται να έλθει για να καταστρέψει όλους τους κακούς ανθρώπους.

Ο Ενώχ ισχυρίζεται ότι παρέλαβε την αποκάλυψη όλων των μυστηρίων Γης και Ουρανού, ότι επισκέφτηκε το σύμπαν, συνοδευόταν από αγγέλους, και το πλέον σημαντικό, ότι αυτό ο ίδιος ήταν ο Υιός του Ανθρώπου. Διά ταύτα δεν είναι καθόλου αμφίβολο το ότι το *Βιβλίο του Ενώχ* περιέχει τα οράματα ενός παρανοϊκού σχιζοφρενή με όλα τα τυπικά χαρακτηριστικά σχιζοφρενείας όπως ο Karl Jaspers τα περιγράφει, (K.J. Jaspers, Algemeine Psychopathologie, Berlin, 1848/5th ed.). Είναι αυτές οι ίδιες οράσεις που βρίσκονται στη βάση των εννοιών περί Ιησού και μαθητών του.

Όχι μόνο ο Ενώχ αναφέρεται σαφώς στην *Καινή Διαθήκη* (*Επιστολή Ιούδα*), αλλά και ένας αριθμός εκφράσεων έχουν απλώς δανεισθεί απ' αυτόν. Και όχι μόνο οι εκφράσεις, αλλά και ολόκληρη η ουσιώδης σύλληψη περί ερχομού του Υιού του Ανθρώπου με τον οποίον ο Ιησούς ταυτίζει τον εαυτόν του, παρ' όλον ότι ο αυθεντικός Υιός του Ανθρώπου είναι ο Ενώχ.

Εν τούτοις, η φωνή δεν είπε στον Ιησού: είσαι ο Υιός του Ανθρώπου, αλλά: είσαι ο Υιός του Θεού. Ο θεματικός Υιός του Θεού είναι ουσιώδης στην αφήγηση της συλλήψεως,

γεννήσεως, των επεισοδίων του Ναού (του δωδεκαετούς Ιησού και των εμπόρων), κατά τις οράσεις της βαπτίσεως και του Θαβώρ. Ενώ μερικοί βασιλείς μερικές φορές αποκαλούντο Υιοί Θεού, ποτέ δεν προσποιούντο ότι ήταν οι φυσικοί υιοί Θεού, όπως έκανε ο Ιησούς. Το θέμα του Υιού του Θεού είναι ξεκάθαρα το θεμελιακό ζήτημα: οι φωνές επιβεβαίωναν τον τίτλο. Το συγκεκριμένο περιεχόμενο μιας τέτοιας καταστάσεως είναι το πρόβλημα, που απασχολεί τον Ιησού στην έρημο: θα μπορούσε να γίνει Ρωμαίος Αυτοκράτωρ; Μπορούσε να μετατρέπει πέτρες σε άρτον; Μπορούσε να περιφέρεται στον αέρα; Ο Ιησούς φυσικά έπρεπε να συμβουλευτεί την *Βίβλο* γι' αυτή την κατάσταση. Εκεί βρήκε τον Βασιλέα, τον Μεσσία και τον Υιόν του Ανθρώπου (*Δανιήλ*). Κάποτε προβλέφθηκε ότι ο Υιός του Ανθρώπου θα ερχόταν, έτσι λοιπόν αν αυτός ο ίδιος ήταν ο Υιός του Θεού, τότε ήταν και ο προβλεπόμενος Υιός του Ανθρώπου. Και αυτός ο Υιός του Ανθρώπου είχε καθαρά περιγραφεί από τον Ενώχ. Αφ' ης στιγμής πείσθηκε, έγινε σ' αυτόν ξεκάθαρο ότι τώρα επρόκειτο να έλθει η βασιλεία του, αφού σύντομα αυτός θα ερχόταν εν μέσω των νεφελών του Ουρανού. Και τότε ανήγγειλε την Βασιλείαν του Θεού, δηλαδή εμμέσως την δικήν του. Διατηρεί αυτό ως μυστικό, διότι ήταν αδύνατον να δηλώσει στον απλό λαό ότι σύντομα θα γινόταν ο Κύριος ολοκλήρου του κόσμου και για πάντα. Μετά από λίγο καιρό δημιουργήθηκε ένα πρόβλημα σ' αυτόν, με ποιον τρόπο θα εισήρχετο στην δόξα του. Στο όρος Θαβώρ άκουσε τις φωνές που τον έπεισαν, ότι ήταν ο Υπηρέτης του Γιαχβέχ, που όφειλε να υποφέρει και να αποθάνει προτού εισέλθει εις την δόξαν του. Με τον Μωυσή και τον Ηλία ο Ιησούς ομίλησε για τον θάνατόν του στην Ιερουσαλήμ, καθ' ότι αυτός ήταν ο τρόπος.

Ο Ιησούς είναι πεπεισμένος ότι όλα τα κείμενα της *Βίβλου* δεικνύουν σ' αυτόν διότι αυτός είναι ο Υιός του Θεού. Στην Ιερουσαλήμ πρέπει να κάνει μια είσοδο επί όνου όπως ο Ζαχαρίας είχε προβλέψει. Μπροστά στους δικαστές του ο Ιησούς σιωπούσε, έπρεπε να είναι ο αμνός του Ησαΐα, εκτός όταν ρωτήθηκε ποιος ήταν: απήντησε καταφατικά ότι ήταν ο Υιός του Θεού, ο Υιός του Ανθρώπου, ο Βασιλεύς των Ιουδαίων, ο Μεσσίας. Καθένας διαβλέπει καθαρά την χαλαρή λογική εξέλιξη μιας γεννητικής αυταπάτης (του ότι ήταν ο Υιός του Θεού), συνοδευομένης με μια παραισθητική κατάσταση.

Δεν μπορεί να ξεφύγει της προσοχής ότι η αβεβαιότητα περί του πατέρα του στον Ιησού ήταν το θεμελιώδες πρόβλημα, που προκαλούσε το γεννητικό περιεχόμενο αυτής της αυταπάτης: τελικά ότι ήταν ο Υιός του Θεού. Το γεννητικό περιεχόμενο μιας αυταπάτης είναι πολύ τυπικό, όπως έχει ειπωθεί, ως σύμπτωμα παραφρενείας, όταν συνοδεύεται από μερικές σπάνιες ψευδαισθήσεις. Επίσης τυπική είναι και η ορθολογική επεξεργασία ενός συστήματος και του απολύτου χαρακτήρα των φωνών: Δεν υπάρχει αμφιβολία για αυτές και για ό,τι αυτές λένε σ' αυτόν.

Τα καθαρώς παθολογικά στοιχεία είναι η προοδευτική διόγκωση του Εγώ, η ειδική επεξεργασία της αυταπάτης, το ερμηνευτικό παραλήρημα (όλα τα κείμενα δεικνύουν σ' αυτόν) και η ψευδαισθητική κατάσταση. Έτσι, σε αντίθεση προς τον Schweitzer έχει απόδειχθεί ότι παρ' όλον ότι το περιεχόμενο της αυταπάτης οφείλεται σε πολιτισμικό υπόβαθρο τα ιδιαίτερα παθολογικά στοιχεία δεν υπόκεινται σε πολιτισμικούς περιορισμούς.

Κεφάλαιο ΙΙΙ: Παραφρένεια ως ερμηνευτική υπόθεση

Εάν αποδεχθούμε την παραφρένεια ως υπόθεση, τότε αυτή η υποθετική λύση μπορεί να χρησιμοποιηθεί διά την ερμηνεία ενός αριθμού κειμένων, τα οποία εκ πρώτης απόψεως μπορούν να φανούν παράξενα, αλλ' όχι καθαρώς συμπτωματικά. Δύναται επίσης να χρησιμοποιηθεί για να βρει την ακριβή έννοια των κειμένων, που δεν έχουν γίνει κατανοητά

μέχρι και σήμερον. Εάν καταδεικνύεται ότι τα περισσότερα αυτών των κειμένων ευρίσκονται σε λογική αλληλουχία με αυτήν την υπόθεση, ενώ αλλιώς παραμένουν προβληματικά, τοτε καθένας μπορεί με ασφάλεια να υιοθετήσει αυτή την υπόθεση.

Ο παραφρενικός ασθενής έχει μερικά σημειωμένα χαρακτηριστικά, εκτός από τις σπάνιες παραισθήσεις και την κατάσταση αυταπάτης, π. χ.:

Επιδεικνύει ισχυρή εχθρότητα εναντίον εκείνων που τον αντιβαίνουν.

Επίσης ευρίσκει κανείς μια γνωστή λύσσα, καθώς η οικογένεια του τον αντιβαίνει.

Μερικές φορές επιδεικνύει αυτιστική συμπεριφορά, αυτιστική υπό την έννοια ότι ο κανών για κριτική και δράση δεν είναι στην πραγματικότητα, παρά μόνο η δική του υποκειμενική θέληση.

Υπόκειται σε ένα ερμηνευτικό παραλήρημα, ερμηνεύει έναν αριθμό συμβάντων και ρήσεων σαν να δεικνύουν σ' αυτόν και στην αυταπάτη του.

Συχνάκις αποκρύπτει την πεποίθησή του, διατηρεί την αυταπάτη του μυστική και προσπαθεί να εξαγοράσει χρόνο σκοπίμως.

Όλα αυτά τα τυπικά χαρακτηριστικά μπορούν να βρεθούν εντός του *Ευαγγελίου*.

Α) Ο Ιησούς απειλεί την Βηθσαϊδά, Καπερναούμ, Ιερουσαλήμ, διότι δεν πίστεψαν σ' αυτόν. Όταν ο Υιός του Ανθρώπου έλθει με τις ουράνιες δυνάμεις του, όλοι αυτοί θα φονευθούν, που δεν πίστεψαν, ακόμα και οι βασιλείς και οι ισχυροί άνθρωποι. Όλα θα καταστραφούν. Ο Ιησούς καθυβρίζει τους Φαρισαίους, επειδή του ασκούν κριτική.

Β) Ο Ιησούς είναι ιδιαιτέρως οργισμένος με την οικογένειά του, η οποία προσπαθούσε να παρεμποδίσει την επιβεβαίωσή και τις ιδιότητες του. Πολλά λόγια του Ιησού κατευθύνονται εναντίον της οικογενείας. Κανένας δεν βρίσκει μια φιλική λέξη ειδικά για την μητέρα του. «*και περιβλεψάμενος κύκλω τους περί αυτόν καθημένους λέγει· ίδε η μήτηρ μου και οι αδελφοί μου· ος γαρ αν ποιήση το θέλημα του Θεού, ούτος αδελφός μου και αδελφή μου και μήτηρ εστί.*» (Μάρκος 3: 34-35). Οι μαθητές του Ιησού πρέπει να μισούν τους πατέρες και τις μητέρες των (Λουκάς 14: 26), επειδή οι αληθινοί εχθροί του ανθρώπου είναι οι οικογένειά του (Ματθαίος 10: 35). (Βλέπε και: Μάρκος 11: 30, 13: 11, Ματθαίος 10: 35, 13: 11.).

Γ) Το επεισόδιο της συκιάς (Μάρκος 16: 20-25, Ματθαίος 21: 18-22) είναι ιδιαιτέρως αποκαλυπτικό. Είναι πλήρως παράλογο να ζητάς φρούτα εκτός εποχής. Η επιθετικότητα κατά των εμπόρων στον Ναό (Μάρκος 11: 15-17, Ματθαίος 21: 12-13, Λουκάς 19: 45-46), όπου ο Ιησούς εναντιωνόταν στην διακόμιση κάθε πράγματος είναι επίσης ένα πολύ παράξενο συμβάν. Οι έμποροι είχαν μια λειτουργικότητα στα θρησκευτικά δρώμενα του καιρού εκείνου. Τα ζώα που προμήθευαν, ήταν απαραίτητα για τις θυσίες. Επί πλέον, η μεταφορά οπουδήποτε αντικειμένου φαίνεται να είναι μια πολύ ουδέτερη ενέργεια. Έτσι είναι παράλογο να περιμένεις κανείς μια καθολική απουσία εμπόρων και των δραστηριοτήτων τους από τον Ναό, όπου εκεί έπρεπε να τελούνται οι θυσίες.

Δ) Ο Ιησούς προσπαθεί να πραγματοποιήσει μερικές ρήσεις της *Παλαιάς Διαθήκης*, τις οποίες αποκαλεί προφητείες και νομίζει ότι δεικνύουν προς αυτόν, όπως είναι η προφητεία του Ζαχαρία: «*Ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται καθήμενος επί όνου*…». Γι' αυτό και διενεργεί την είσοδό του στην Ιερουσαλήμ, καθήμενος επί όνου. Προσπαθεί επίσης να πραγματοποιήσει τον Υπηρέτη της Προφητείας, προφητείας Ησαΐα, κεφ. 53. Νομίζει τον εαυτόν του ως τον Υιόν του Ανθρώπου, που προβλέφθηκε από τον Δανιήλ και τον Ενώχ. Αυτό το ερμηνευτικό παραλήρημα κατευθύνει τις δραστηριότητες του Ιησού και την ολική συμπεριφορά του: Κηρύττει τον ερχομό της βασιλείας του Θεού (εμμέσως της δικής του). Επιθυμεί σφοδρώς να εισέλθει εις την Δόξαν του και να επέλθει με δύναμη και εξουσία.

Ε) Δεν έχει κατανοηθεί πολύ καλά από τους εξηγητές, γιατί ο Ιησούς διατηρεί μυστική την ταυτότητά του και επιβάλει αυτό το μυστικό στους αποστόλους του. Για τον λαό παραμένει προφήτης, που αναγγέλλει την έλευση της βασιλείας του Θεού. Για τους μαθητές είναι ό ερχόμενος Υιός του Ανθρώπου, ο Υιός του Θεού. Επισήμως αποκαλύπτει αυτό το μυστικό μόνο μπροστά στον Αρχιερέα, όταν ρωτήθηκε άνευ περιτροπών περί αυτού.

Αυτή η συμπεριφορά είναι τυπική. Καθώς ο Ιησούς δεν μπορεί να πραγματοποιήσει αμέσως την αυταπάτη του, χρονοτριβεί σκοπίμως: Ο Υιός του Θεού θα έλθει σύντομα, αλλά όχι τώρα. Στη Κανά χρονοτριβεί: η ώρα του δεν είχε έλθει ακόμα. Κατά την τρικυμία κοιμάται μέσα στο πλοιάριο, πιθανώς καθώς περιμένει να κοπάσει η τρικυμία. Το συμπέρασμα αυτής της σύντομης ανασκόπησης είναι ότι ο καθένας μπορεί να βρει πολλά τυπικά χαρακτηριστικά της παραφρενικής φρενιτικής ασθενείας εντός του *Ευαγγελίου*. Μπορεί να δειχθεί ότι η παραφρένεια είναι μια καλή ερμηνευτική υπόθεση, καθώς αυτή δύναται να ρίξει φως σε πολυάριθμα κείμενα.

Κεφάλαιο IV: Η ψυχοπαθολογική κριτική

Η ιστορική κριτική επί των κειμένων έχει βασιστεί μέχρι και σήμερα σχεδόν αποκλειστικώς σε φιλολογικά κριτήρια. Φαίνεται ότι κανένας δεν σκέφτηκε τις περιπτώσεις στις οποίες η ψυχοπαθολογία θα μπορούσε να βοηθήσει. Όπως βλέπομε από τα προηγηθέντα παραδείγματα, η ψυχοπαθολογία είναι μια επιστήμη, την οποία μπορούμε να επικαλεστούμε με επιτυχία εάν παράξενη και ακατανόητη συμπεριφορά περιγράφεται στα κείμενα. Εν τούτοις, η ερώτηση που πρέπει να τεθεί είναι: πόσο βέβαια είναι τα αποτελέσματα μιας τέτοιας διερευνήσεως;

Καθώς προελέχθη, εάν όλα τα συμπτώματα ευρίσκονται σε λογική σύνδεση και συμφωνία με ένα πολύ γνωστό σύνδρομο, δεν μπορεί πλέον να υπάρξει αμφιβολία για την ιστορική αλήθεια των περιγραφομένων συμβάντων διότι ήταν αδύνατο κατά την Εβραϊκή αρχαιότητα να περιγράφουν επακριβώς και ορθώς κάτι που είκοσι αιώνες αργότερα κατέστη γνωστό ότι ήταν διανοητική αρρώστια, χωρίς τω όντι να το έχουν παρατηρήσει. Το γεγονός που μπορεί να δειχθεί είναι ότι στο *Ευαγγέλιο* ευρίσκεται μια εικόνα του Ιησού, η οποία είναι εντελώς σύμφωνη με το σύνδρομο της παραφρενείας, ενώ είναι πολύ βέβαιο ότι δεν ήταν αυτή η πρόθεση των συγγραφέων του *Ευαγγελίου*. Δεν σημειώνεται τίποτα το ιδιαίτερα θεϊκό ή έστω ανώτερο. Η παραφρένεια πρέπει να κατανοηθεί ως διανοητική αρρώστια και μερικές φορές ταξινομείται στην κατηγορία της παράνοιας εν αντιθέσει με την σχιζοφρένεια. Εν αντιθέσει προς τον σχιζοφρενή ο παραφρενής παραμένει προσαρμοσμένος στο περιβάλλον του, έχει συνειρμική σκέψη και καλώς οργανωμένη συμπεριφορά. Γενικώς οι παραισθήσεις είναι σπάνιες, αλλά εγκαινιάζουν μια κατάσταση αυταπάτης, συχνά με ένα μεγαλοπρεπές γεννητικό (κληρονομικό) θέμα. Ο παραφρενής είναι πολύ ευαίσθητος προς την εναντιότητα κατά των ιδεών του: συχνάκις καταλαμβάνεται από πικρία και μίσος. Αυτή ακριβώς είναι η εικόνα του Ιησού που το *Ευαγγέλιο* έχει ζωγραφίσει. Εάν τα θαύματα είναι το μόνο επιχείρημα διά την υποτεθιμένη θεϊκότητα του Ιησού, ο καθένας πρέπει να λάβει εις τα υπ' όψη ότι ένας μεγάλος αριθμός αυτών είναι σίγουρα ψευτοθαύματα (βλέπε το «επιληπτικό παιδί», Μάρκος 9, ή του δαιμονιζομένου των Γεργεσηνών ή Γερασηνών ή Γαδαρηνών, Μάρκος 5).Τα άλλα είναι πολύ ύποπτα, ακόμα και αν κανείς δεν θεωρήσει το γεγονός ότι ούτε ο Ιησούς ούτε η μαθητές ήταν ικανοί να δούνε την διαφορά ανάμεσα στο τέλος μια κρίσεως και στο τέλος μιας αρρώστιας. Όσον αφορά τους

εξορκισμούς είναι σαφές ότι ο Ιησούς, όπως το *Ευαγγέλιο* κατάμαρτυρεί, δεν δύναται να σταματήσει τον διάβολο να ξαναγυρίσει (Ματθαίος 12. 43-45, κλπ.).

Ακόμα πρέπει να μελετηθούν οι περιπτώσεις κατά τις οποίες ο Ιησούς αρνείται να διαπράξει θαύμα. Στην Ναζαρέτ π. χ., για την Συρο-Φοινίκισσα γυναίκα, όταν οι Φαρισαίοι τον παρακαλούνε. Ο καθένας οφείλει να καταλάβει την δύσκολη θέση κάποιου που πρέπει να κάνει θαύματα και να θεραπεύει ασθενείς σε ένα χωριό που όλοι ξέρουν όλους. Εάν υπάρξουν αληθινές αναρρώσεις όλοι θα το μάθουν. Οι ψευτο-αναρρώσεις πάλι έχουν ελαχίστη πιθανότητα να μην αποκαλυφθούν. Έτσι ο Ιησούς αρνείται. Ο καθένας επίσης θα απορούσε γιατί οι Φαρισαίοι έπρεπε να τον παρακαλέσουν για κάποιο σημείο, εάν ήταν αληθές το ότι τόσα πολλά θαύματα είχαν ήδη συμβεί. Ο καθείς μπορεί να υποθέσει ότι μερικά θαύματα ήταν απλώς δηλώσεις του Ιησού ότι κάποιος είχε θεραπευτεί. Από τους δέκα λεπρούς μόνο ένα γύρισε πίσω. Φυσικά, οι άλλοι εννέα δεν πιστοποιήθηκαν από τους ιερείς ως θεραπευμένοι. Επομένως τα θαύματα του Ιησού δεν μπορούν με σοβαρό τρόπο να θεωρηθούν ως απόδειξη θεϊκότητας. Δεν είναι πράγματι περίεργο να υποθέσομε ότι ο Υιός του Θεού ενώ εμφανίζεται στη Γη, θα χρειαζόταν θαύματα αμφισβητησίμου ποιοτητος για να αποδείξει την ταυτότητα του; Ολόκληρη η μυθολογία των θαυμάτων υποστηρίζει την υπόθεση της παραφρενείας και αποδεικνύει το πνεύμα μαγείας αυτών των ασθενών.

Κεφάλαιο V: Περί της Αναστάσεως του Ιησού

Εάν κανείς προσπαθήσει να συμπεράνει λογικώς, την υπόθεση ότι ο Ιησούς ήταν παραφρενής πρέπει να αποκλείσει την ανάσταση όπως αυτή παραδοσιακώς κατανοείται. Εντωμεταξύ τέσσερις μάρτυρες μας μεταδίδουν την ανάσταση και μάλιστα πολύ ζωηρά. Ούτως, ο καθείς έχει δυο επιλογές: να αρνηθεί κάθε ιστορική αξία απ' αυτές τις ιστοριούλες και να τις θεωρήσει μυθικές όπως ακριβώς το *Ευαγγέλιο* της Νηπιακής Ηλικίας ή να εξακριβώσει τι ακριβώς συνέβη. Αυτό δεν είναι δυνατό διά της μεθόδου της ψυχοπαθολογικής κριτικής: Δεν υπάρχουν συμπτώματα που να αναφέρονται στο κείμενο. Όσο και αν είναι παράξενο, όλα τα στοιχεία φαίνονται κανονικά. Άλλες μέθοδοι πρόκειται να εφαρμοστούν όπως τα κριτήρια του Undeutsch (βλέπε ανωτέρω).

Σύμφωνα με τον Undeutsch το σαφέστερο σημείο ψευδότητος μιας μαρτυρίας είναι η παρουσία κοινοτοπιών. Ένας αληθής μάρτυρας αναφέρει ιδιαίτερες λεπτομέρειες, οι οποίες τράβηξαν την προσοχή του. Αναφέρει τις συγκινήσεις του και ακόμα τις σφαλερές αντιδράσεις του. Αυτά τα κριτήρια μπορούν πολύ να βοηθήσουν στην εξέταση των μαρτύρων μας. Ο Μάρκος λέγει ότι οι Απόστολοι δεν πίστεψαν την αφήγηση της Μαγδαληνής, που τους ανακοίνωσε ότι βρήκε το τάφο αδειανό. Ο Ιωάννης μας λέγει ότι αυτός πήγε πρώτος στον τάφο, επειδή έτρεχε ταχύτερα, αλλά ο Πέτρος μπήκε μέσα πρώτος. Υπάρχουν ζωντανές λεπτομέρειες. Ένα άγγελος εμφανίζεται, υπάρχουν αστραπές και βροντές, ή ξαφνικά δύο άνδρες είναι παρόντες…

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι: Ο Ματθαίος και ο Λουκάς αλλοιώνουν επί το ψευδότερο την αληθινή ιστορία. Ο Μάρκος, ο Ιωάννη και ο Λουκάς εν μέρει, λένε αληθινά συμβάντα. Συνεπώς ό τάφος ήταν κενός προς μεγάλη έκπληξη των μαθητών. Είναι επίσης αληθές το ότι ο Ιησούς μετά ταύτα συνάντησε τους αποστόλους του στην Ιερουσαλήμ και στην Γαλιλαία. Ο Ιησούς επέζησε της σταυρώσεως. Εάν η υπόθεση της παραφρενείας είναι απόδεκτή, αυτό είναι το μόνο δυνατό συμπέρασμα, δεδομένου του μέρους αληθείας των μαρτυριών.

Υπ' αυτή την άποψη μερικές λεπτομέρειες του *Ευαγγελίου* καθίστανται πολύ σημαντικές: 1ο) Η στάση του Πιλάτου, που δεν ήταν φίλος των Ιουδαίων και του άρεσε να τους γελοιοποιεί. 2ο) Οι επαφές μεταξύ Πιλάτου και Ιωσήφ του απ΄ Αριμαθαίας. 3ο) Ο καλός εκατόνταρχος που διαφύλαξε τον Ιησού. 4ο) Το πολύ βιαστικό τέλος της σταυρώσεως και την απόδοση του σώματος του Ιησού στην μητέρα του και στον Ιωσήφ τον απ' Αριμαθαίας. 5ο) Ο καινούργιος τάφος και η παρουσία ενός νεαρού υπηρέτη.

Μπορούμε να υποθέσομε ότι ο Πιλάτος διέταξε να διαφυλαχθεί ο Ιησούς, έτσι ώστε να μην αποθάνει και να μπορεί να επανέλθει στην ζωή. Ο Ιωσήφ ο απ' Αριμαθαίας θα άφηνε κάποιον υπηρέτη στον τάφο για να περιποιηθεί τον Ιησού. Μετά από τρεις ημέρες ο Ιησούς είχε επαρκώς θεραπευτεί για να εμφανιστεί και να επισκεφτεί μερικές μέρες αργότερα τους μαθητές του στην Ιερουσαλήμ κατά την νύχτα. Αλλά θα έπρεπε να διαφύγει σε ασφαλέστερες περιοχές όπως η Γαλιλαία, και από εκεί να εξαφανιστεί οριστικώς. Ένας καινούργιος λογικός συλλογισμός φαίνεται να συνεπάγεται ότι ο Ιησούς εξαφανίστηκε στην έρημο ή στην Έφεσο π. χ., λαμβάνοντας άλλο όνομα όπως Ιωάννης. Εάν οι απόστολοι ήθελαν πραγματικώς να αναγγείλουν την ανάστασή του, θα έπρεπε να ομολογήσουν που ο Ιησούς βρισκόταν. Ο απλούστερος τρόπος να απαλλαγούν απ' αυτό το πρόβλημα ήταν η ιστοριούλα της Αναλήψεως. Αλλά αυτή η ιστοριούλα σύμφωνα με τα κριτήρια του Undeutsch είναι ψευδής. Συνεπώς παραμένει το πρόβλημα: εάν ο Ιησούς ζούσε κάπου είναι δυνατόν να μην άφηνε κάποια ίχνη; Καθόλου δεν είναι. Εάν αυτός ήταν παραφρενής, είναι πάρα πολύ απίθανο το ότι θα παρέμεινε εντελώς ήσυχος. Εάν λοιπόν θέλομε να ξαναανακαλύψομε τον Ιησού, πρέπει να ψάξομε για ίχνη παραφρενείας.

Και να το λοιπόν το αξιοπαρατήρητο αποτέλεσμα. Υπάρχει ένα μυστήριο δοκίμιο, το οποίο είναι μια καθαρή έκφραση παραφρενείας: *Η Αποκάλυψις του Ιωάννου*. Αυτό το μυστήριο βιβλιαράκι μπορεί να αποκαλύψει την αλήθεια για τον Ιησού.

Κεφάλαιο VI: Περί της χρονολογήσεως της *Αποκαλύψεως*

Η πλειονότης των εξηγητών χρονολογεί την *Αποκάλυψιν του Ιωάννου* ως κείμενο που γράφτηκε γύρω στο 90 μ.Χ. και ακόμα πολύ αργότερα. Τα επιχειρήματα προς τούτο είναι τα εξής: Στο κείμενο αναφέρονται επτά ή οκτώ βασιλείς της Ρώμης (αυτοκράτορες), υπάρχει υπαινιγμός για την μεγάλη πυρκαγιά στη Ρώμη, πιθανώς του 64 μ. Χ. υπό τον Νέρωνα (vaticinium ex eventu) και ο αριθμός του θηρίου είναι 666, ίσως ο αριθμός του Νέρωνος (ΚΣΑΡ ΝΡΩΝ με Εβραϊκά γράμματα). Μετρώντας και κάνοντας αρχή με τον Αύγουστο, χωρίς να συμπεριλάβομε τους Γάλβα (68-69), Όθωνα (69) και Βιτέλλιο (69) φτάνει κανείς στον Δομιτιανό (81-96). Αυτά τα επιχειρήματα δεν ρίχνουν καθόλου φως σ' αυτό το μυστήριο κείμενο. Επί πλέον ευρίσκονται σε αντίφαση με αυτό το βιβλίο. Λέγεται ότι πέντε βασιλείς έπεσαν και ότι ο έβδομος δεν είναι ακόμα εκεί, αλλά δεν θα περάσει πολύ χρόνος για να έλθει. Έπεται λοιπόν ότι η *Αποκάλυψις* πρέπει να χρονολογηθεί κατά την διάρκεια της βασιλείας του έκτου βασιλέως και ότι το κρυπτογράφημα 666 αποκαλύπτει το όνομά του. Σύμφωνα με την προηγουμένη γνώμη ο Νέρων πρέπει να είναι ο έκτος βασιλεύς, αλλά αυτό είναι αδύνατον διότι στον κατάλογο των αυτοκρατόρων αυτός είναι πέμπτος. Σύμφωνα με το βιβλίο αυτό η καταστροφή της Ρώμης πρέπει να συμβεί κατά την βασιλεία του εβδόμου, ο οποίος δεν μπορεί να είναι ο Νέρων. Η λύση ότι ο Δομιτιανός είναι ο έβδομος, ή ο όγδοος δεν ικανοποιεί καθόλου, γιατί εβασίλευσε όχι ακριβώς βραχεία περίοδο. Πρέπει επίσης αυθαιρέτως να υπερπηδήσομε τους Γάλβα, Όθωνα και Βιτέλλιο. Ο λόγος για αυτό το ερμηνευτικό χάος είναι το γεγονός ότι έναν μεγάλος αριθμός

λεπτομερειών δεν έχουν κατανοηθεί ακόμα καλώς, π. χ. ο όγδοος βασιλεύς που ήταν ένας εκ των επτά.

Η μέθοδος που εφαρμόζεται εδώ, επικεντρώνεται σ' αυτές τις λεπτομέρειες, συμπεριλαμβάνοντας τις τυπικές ειδικές διανοητικές διαδικασίες, την ανάκατη κατασκευή, το συμβολικό, ερμητικό και ιδιοσυγκρασιακό ύφος, την μόλυνση των νοητικών εννοιών και αναπαραστάσεων. Παρ' όλα αυτά τα ιδιαίτερα γνωρίσματα, μερικές λεπτομέρειες μπορεί να είναι ακριβείς υπαινιγμοί, ήτοι μεταφορές που πρέπει να εξακριβωθούν. Αυτή η εξακρίβωση οφείλει να προέρχεται από την ακριβή αναπαράσταση του πολιτισμικού υποβάθρου κατά τον καιρό που η *Αποκάλυψις* συνελήφθη ως κείμενο. Στην προηγουμένη διατύπωση αυτή η ακριβής αναπαράσταση ελλείπει. Είχε ξεχαστεί ότι το όνομα Καίσαρ δεν ήταν τίτλος αξιώματος αλλά κανονικό όνομα. Είχε ακόμα ξεχαστεί ότι ο κατάλογος των αυτοκρατόρων που έχομε τώρα δεν συμπίπτει με την διαδοχή των Καισάρων, και ότι η περιγραφή της πυρκαγιάς της Ρώμης (που την δανείστηκε από τον Ιεζεκιήλ) είναι εντελώς διαφορετική από την περιγραφή της πραγματικής πυρκαγιάς (Τάκιτος: *ένα απερίγραπτο χάος εις την πόλιν*) και μια έκφραση όπως: «*ο όγδοος βασιλεύς ο οποίος ήτο εις εκ των επτά*» παρέμεινε πλήρως ακατανόητη.

Οκτάβιος, ο όγδοος δηλαδή, ήταν το αρχικό όνομα του Οκταβιανού Καίσαρος Αυγούστου, που είχε υιοθετηθεί από τον Ιούλιο Καίσαρα. Ο Ιούλιος Καίσαρ φονεύθηκε διότι υπέπεσε στην υποψία ότι ήθελε να γίνει βασιλεύς. Υπήρχε και ο θρύλος των επτά βασιλέων της Ρώμης. Ο θρύλος αυτών των επτά βασιλέων εμφανίστηκε κατά την απαρχή της Ρώμης εδώ όμως προβάλλεται στο τέλος. Η Ρώμη θα εξαφανιστεί κατά την διάρκεια της βασιλείας του εβδόμου (που δεν θα βασιλεύσει για πολύ χρόνο). Καθώς ο έβδομος δεν έχει ακόμα αφιχθεί, η *Αποκάλυψις* πρέπει να χρονολογηθεί εντός της βασιλείας του έκτου αφού οι πέντε έχουν ήδη παρέλθει. Καθώς λοιπόν ο Οκτάβιος είναι ο όγδοος, οι επτά είναι Καίσαρες. Πρώτος είναι ο Ιούλιος Καίσαρ (πρώτος βασιλεύς κατά την *Αποκάλυψιν*). Ο δεύτερος είναι επίσης όγδοος: ο Οκτάβιος Αύγουστος, δηλαδή. Τρίτος είναι ο Τιβέριος, και τέταρτος ο, συχνάκις ξεχασμένος, Γερμανικός, που απέθανε δηλητηριασμένος και που κατείχε το *imperium maius*. Πέμπτος είναι ο Γάιος Καλιγούλας, έκτος ο Κλαύδιος και έβδομος ο Νέρων. Η *Αποκάλυψις* λοιπόν δύναται να χρονολογηθεί κατά τα έτη 45-47και όχι το 90 και αργότερα.

Υπάρχει ένας δράκων και δύο θηρία. Το πρώτο θηρίο έχει επτά κεφαλές και κέρατα δέκα, το δεύτερο έχει μόνο δύο κέρατα. Φυσικά το πρώτο θηρίο που συμβολίζεται από τις επτά κεφαλές των επτά βασιλέων της Ρώμης, μία εκ των οποίων είναι θανάσιμα τραυματισμένη (Ιούλιος Καίσαρ). Τα δέκα κέρατα είναι οι κυβερνήτες των δέκα επαρχιών της Ρωμαϊκή Αυτοκρατορίας (ο δράκων).

Ο δράκων έδωσε εξουσία στο θηρίο (την αυτοκρατορική εξουσία). Το θηρίο βασιλεύει για 42 μήνες. Αυτή είναι η ακριβής περίοδος της βασιλείας του Καλιγούλα ο οποίος εβασίλευσε από την 1η Ιουλίου του 37 έως την 21η Ιανουαρίου του 41 και που ηθέλησε να λατρεύεται ως θεός (Ζεύς Επιφανής Νέος Γάιος), ακόμα και στον Ναό της Ιερουσαλήμ. Το δεύτερο θηρίο έχει μόνο δυο κέρατα, αποφασίζει και διατάσσει την λατρεία του αυτοκράτορος και τους φόρους. Διοικεί υπό την εποπτίαν του πρώτου θηρίου, του αυτοκράτορος δηλαδή. Αυτό είναι καθαρά η σύγκλητος της Ρώμης με τους δύο υπάτους επικεφαλείς. Αλλά το θηρίο είναι και άνθρωπος και αυτός ο άνθρωπος έχει τον αριθμό 666. Γραμμένος με Ελληνικούς χαρακτήρες 666 = ΧΞF (χι, ξι και δίγαμμα). Το δίγαμμα εννοεί το 6, το ξι το 60 και το χι το 600. Για το δίγαμμα η εννοιολογική απόδοση είναι καθαρή: πέντε βασιλείς έπεσαν, ο έκτος Καίσαρ ευρίσκεται εκεί. Έτσι το Δίγαμμα εννοεί τον έκτο βασιλέα. Ξι είναι

η συντομογραφία του «Καίσαρ», της Ελληνικής προφοράς του Caesar. Περί του Χι πρέπει να ενθυμηθούμε ότι οι αυτοκράτορες ήταν Ρωμαίοι αυτοκράτορες: 600 = DC στα Λατινικά και αυτός είναι ο Divus Claudius, καθώς divus (θεϊκός ή απόθεωμένος) ήταν η μόδα να προσφωνείται ο αυτοκράτωρ. Divus ήταν τίτλος, ο οποίος ήταν αντικείμενο κοροϊδίας για τους Ιουδαίους ακόμα και για τους Ρωμαίους (βλέπε: L. Seneca, Divi Claudii Apocolocyntosis). Αυτός εδώ ο Κλαύδιος ήταν άσχημος σαν θηρίο όπως και η ίδια ή μάνα του έλεγε (Σουετώνιος). Καθένας βλέπει ένα μείγμα υπαινιγμών: τον θάνατο του Καίσαρος, την βασιλεία του Γαΐου, και την βασιλεία του Κλαυδίου. Το θηρίο έρχεται από την θάλασσα, πιθανώς διότι η ναυμαχία στο Άκτιο ήταν η απαρχή της δυνάμεως του θηρίου (Αυγούστου). Αντιθέτως το δεύτερο θηρίο πρέπει να έλθει από την ξηρά.

Ο όρος θηρίο πιθανώς να προέρχεται από την φυσική εμφάνιση του Κλαυδίου. Ο Σενέκας λέγει ότι οι θεοί δημιούργησαν το σώμα του όταν ήταν οργισμένοι (Σενέκας, και *Αποκάλυψις* 11). Συμπληρώθηκε και από τα γνωρίσματα του θηρίου στον Ιεζεκιήλ (με πρόσωπο λέοντος, κλπ.). Τοποθετείται κατά την διαμάχη των Ιουδαίων και των Ρωμαίων (φορολογία και λατρεία), την συμβολική βραχεία περίοδο της βασιλείας του Γαΐου, το συμβολικό κρυπτογράφημα του Κλαυδίου. Τοιουτοτρόπως καθένας μπορεί να συμπεράνει αναγωγικά την διαδικασία της συνθέσεως: το κείμενο είναι ένα συνονθύλευμα ιστορικών πληροφοριών, χαλαρά ενοποιημένων διά συμβολικών σχημάτων. Ως εκ τούτων η *Αποκάλυψις* μπορεί να χρονολογηθεί εντός του έτους 45, διότι αυτή η χρονολόγηση έρχεται σε συμφωνία με τις άλλες ιστορικές πηγές. Το έτος 49 ο Κλαύδιος εκδίωξε τους Ιουδαίους από τη Ρώμη, επειδή δημιουργούσαν ταραχές υπό την παρότρυνση ενός συγκεκριμένου Χρηστού (Σουετώνιος). Εάν η *Αποκάλυψις* ήταν γνωστή στη Ρώμη το 47, γίνεται απολύτως κατανοητό, ότι οι Ιουδαίοι ήταν τότε σε επαναστατική διάθεση, όχι μόνο ένεκα των φόρων και της λατρείας του αυτοκράτορος Γαΐου, αλλά και διότι παρεκινούντο να βάλουν φωτιά στη Ρώμη και να αρνούνται να πληρώνουν φόρους. Ήταν μια εκστρατεία πολιτικής ανυπακοής και τρομοκρατίας, που κατεστάλη δριμύτατα από τον Κλαύδιο. Ούτως ο Σουετώνιος γράφει ορθώς όταν αποκαλεί τον υποκινητή Χρηστό.

Συμφώνως προς τον Σουετώνιο ένας συγκλητικός είπε στον Νέρωνα ότι ευχόταν η Ρώμη να καταστραφεί κατά την διάρκεια της βασιλείας του. Ο Νέρων απήντησε ότι και αυτός ευχόταν το ίδιο, διότι αντιπαθούσε τις μικρές οδούς της αρχαίας Ρώμης και ήθελε να την ξαναχτίσει. Έτσι υποψιάζεται κανείς ότι κατ' αυτόν τον καιρό η προφητεία ήταν γνωστή. Μετά όμως ο Νέρων δεν εδίστασε να συλλάβει τους Χριστιανούς ως ενόχους διά την πυρκαγιά της Ρώμης, τους άφηνε να καίγονται και για την προσβολή προς τον αυτοκράτορα υποχρεώνονταν να παλεύουν ενδεδυμένοι με δέρματα αγρίων ζώων, επειδή φυσικά η *Αποκάλυψις* αποκαλούσε τους αυτοκράτορες θηρία. Ο καθένας πρέπει να το καταλάβει αυτό. Διά την υπόθεση ότι η *Αποκάλυψις* γράφτηκε πριν το 47 το ισχυρότερο επιχείρημα είναι η αρμονία όλων των ιστορικών πηγών και το γεγονός ότι αποδίδουν νόημα.

Το γεγονός ότι ο Κλαύδιος περιγράφεται ομοφώνως ως θηρίο από τον Σενέκα και από την *Αποκάλυψιν*, τέρας κατά τον Σουετώνιο, οφείλεται ακόμα και στο γεγονός ότι υπέφερε από ισχυρό τρόμο της κεφαλής και των χεριών, είχε και μία κνήμη ελαττωματική και τραχεία φωνή (Σενέκας, και *Αποκάλυψις* κεφάλαιο 5). Ο Σενέκας είναι πολύ σαφής. Γράφει ότι ο Ηρακλής είχε δει πολλά τέρατα, αλλά όχι όλα! Η φωνή του ήταν φωνή θαλασσίου τέρατος. Ο Σενέκας κατηγορεί τον Κλαύδιο ότι καταδίκαζε πολύ κόσμο και καταλαβαίνει κανείς τους υπαινιγμούς του στην *Αποκάλυψιν* μέχρι τον αποκεφαλισμό πολλών Ιουδαιο-Χριστιανών που διετάχθη από τον Κλαύδιο (*Αποκάλυψις* 20: 4, 6: 9, 18: 6, 13: 9, κεφάλαιο 15, 16: 6, 17: 6, 18: 24, 19: 2, 20: 4). Εκείνοι όμως που υπακούουν στους νόμους

της Ρώμης εκφοβίζονται ότι θα καταδικαστούν από τον Ιησού και θα βασανίζονται από την πυρά (*Αποκάλυψις* 14: 10) και από κακά έλκη (*Αποκάλυψις* 16: 2). Οι Άγιοι πρέπει να υπομένουν και να αρνούνται να πληρώνουν φόρους (να λαμβάνουν δηλαδή το σημείο του ονόματος του αυτοκράτορος) (βλέπε *Αποκάλυψις* 13: 17 «*και ίνα μη τις δύνηται αγοράσαι ή πωλήσαι ει μη ο έχων το χάραγμα, το όνομα του θηρίου ή τον αριθμόν του ονόματος αυτού* --που ήταν γραμμένο επί των νομισμάτων--.» και 14: 12 «*΄Ωδε η υπομονή των αγίων εστίν, οι τηρούντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν Ιησού.*»). Δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία ότι η *Αποκάλυψις* υποκίνησε τους Χριστιανούς σε πολιτική ανυπακοή, ακόμα και όταν αυτοί καταδικάζονταν σε θάνατο. Ο Χριστός είναι ο υποκινητής των ταραχών στη Ρώμη, καθώς ο Σουετώνιος έγραψε, και ο Κλαύδιος ήταν ριζικός στην καταστολή. Με την θανατική ποινή και την εκδίωξη (του έτους 49) προσπάθησε να κατάβάλει τις ταραχές, οι οποίες προήρχοντο από το μίσος του Ιησού κατά του αυτοκράτορος ο οποίος τον εμπόδιζε για να επέλθει με δόξα και να κυβερνήσει ολόκληρο τον κόσμο (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 2: 1-12). Οι Ιουδαίοι, και ειδικά οι Χριστιανοί τοιούτοι, δεν είχαν την αίσθηση του χιούμορ που χαρακτηρίζει το Ρωμαϊκό πνεύμα σε ότι αφορά την θεοποίηση των Ρωμαίων Αυτοκρατορων. Εάν κανείς διαβάσει Σενέκα, βλέπει ότι οι Ρωμαίοι ήταν γεμάτοι από χλεύη γι' αυτές τις θεοποιήσεις. Ο Κλαύδιος γελοιοποιήθηκε καθώς ήθελε να γίνει θεός, και τελικά καταδικάζεται να γίνει δούλος, και ο βασικός λόγος είναι ότι: *tam facile homines occidebat quam canis adsidit* (εσκότωνε ανθρώπους τόσο εύκολα όσο ένας σκύλος κατουράει) (Σενέκας, και *Αποκάλυψις* 10: 10). Ο πραγματικός φονιάς των Ιουδαίων ήταν ο Κλαύδιος. Αυτός ήταν το θηρίο.

Είναι αξιοπαρατήρητο το ότι ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους Επιστολή* (κεφάλαιο 13) προσπαθεί να επιτύχει υπακοή προς τις αρχές και πληρωμή φόρων (13: 6). Αυτή η επιστολή πρέπει να γράφτηκε μέσα στο έτος 56, δηλαδή μετά τον θάνατο του Κλαυδίου το 54. Καθώς ο Σενέκας υποδεικνύει, ο νεαρός Νέρων ενέπνευσε κάποια ελπίδα στη Ρώμη, ακόμα και για τους Ιουδαίους που ξαναγύρισαν εκεί. Εντωμεταξύ ο Παύλος βρισκόταν στην Ρώμη ως ένας φυλακισμένος. Πιθανώς να ήλθε και ο Πέτρος στη Ρώμη και ήταν εκεί κατά την διάρκεια της πυρκαγιάς. Εάν οι Ιουδαιο-Χριστιανοί έβαλαν την φωτιά στη Ρώμη, αυτό έπρεπε να προετοιμαστεί από τον Παύλο και τον Πέτρο με μεγάλη μυστικότητα. Ο Παύλος στην *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς Επιστολή* του, 2: 1-12, υπαινίσσεται την θέση της *Αποκαλύψεως* ότι ο Ιησούς δεν μπορεί να επανέλθει διότι εμποδίζεται από τον αντίχριστο (που σημαίνει, τον αντί του Χριστού): δηλαδή, την Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Αλλά το τέλος θα έλθει σύντομα, ακόμα εν όσω ο Παύλος ήταν εν ζωή (*Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 1: 4-13). Άλλαξαν λοιπόν στρατηγική: να πληρώνουν φόρους, να τιμάνε τον Καίσαρα, αλλά δεν άλλαξαν την βασική τους στάση και την εχθρότητα εναντίον της Ρώμης, η οποία έπρεπε να καταστραφεί. Η αντίφαση ανάμεσα στην *Αποκάλυψιν* (να μην πληρώνουν φόρους, αλλά να προτιμούν να θανατωθούν) και στο δόγμα των Παύλου και Πέτρου μπορεί να κατανοηθεί ως μία εξέλιξη, κάτω από την υπόθεση ότι ο κύριος συγγραφεύς της πρώτης θέσεως ήταν τώρα νεκρός, και πλήρως παραμερισμένος (από τους οπαδούς του). Εάν η υπόθεση είναι δεκτή ότι ο Νέρων και μερικοί συγκλητικοί εγνώριζαν ότι η καταστροφή της Ρώμης είχε προβλεφθεί, καθώς ο Σουετώνιος προτείνει, τότε φυσικά κατά την διάρκεια της δεκαετούς βασιλείας του Νέρωνος θα κυκλοφορούσε κάποια φήμη. Εντωμεταξύ οι Χριστιανοί εδιώκοντο παντού. Η *Α΄ Επιστολή του Πέτρου* (3: 13-17, 4: 11-19, 5: 9) αναφέρει αυτές τις δυσκολίες μεταξύ των ετών 60 και 64. Ο Πέτρος επίσης προσπαθεί να επιτύχει υπακοή προς τον αυτοκράτορα (*Α΄ Πέτρου* 4: 13-17). Εύκολα ξεχωρίζομε δύο περιόδους μετά το 45, το προϋποτιθέμενο έτος της κυκλοφορίας της *Αποκαλύψεως*: η πρώτη είναι η περίο-

δος των ταραχών στη Ρώμη και αλλού μέχρι έτος 49, που τελειώνει με την εκδίωξη των Ιουδαίων. Η δευτέρα περίοδος (49-64) κατά την οποία ο Πέτρος και ο Παύλος κηρύττουν υποταγή στο Νόμο, καθώς προειδοποιούν ότι το τέλος έρχεται εντός ολίγου. Εντωμεταξύ οι Χριστιανοί έχουν δυσκολίες και κατακρίνονται, και έτσι πρέπει να συμπεριφέρονται με σύνεση, και να μην προκαλούν αντιδράσεις: δηλαδή να δεχθούν το δόγμα των Πέτρου και Παύλου παρά το ότι αυτό έρχεται σε αντίφαση με το δόγμα της *Αποκαλύψεως*. Αυτός είναι μια κανονική εξέλιξη, όταν υπάρχει αρκετή καταπίεση: προς τα έξω η συμπεριφορά ομαλοποιείται αλλά η εσωτερική λύσσα παραμένει.

Η ερώτηση που μπορεί να εγερθεί είναι: Εάν υποθέσομε ότι η υπόλοιπη ζωή του Ιησού τελείωσε το 54, αυτή η φανατική εκδικητικότητα κατά του αυτοκράτορος, που τον εμπόδιζε να έλθει με δόξα, τελείωσε επίσης. Ήταν πολύ δυνατό τότε ο Πέτρος και Παύλος να ανάλαβαν την αρχηγία, και επειδή δεν θα παρήρχετο πολύ καιρός προτού ο Ιησούς επιστρέψει («*Τούτο δε γίνωσκε, ότι εν εσχάταις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί·*» γράφει ο Παύλος στον Τιμόθεον, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* 3: 1), δεν θα χρησίμευε σε τίποτα να θυσιαστούν και άλλες ζωές για τους φόρους και για να αντιστέκονται ανοιχτά στον νέο Αυτοκράτορα. Έτσι προτίμησαν την μυστική υπονόμευση. Η Ρώμη έπρεπε να καταστραφεί, επειδή εμπόδιζε την επάνοδο του Ιησού.

Οι πρώτοι Χριστιανοί ήταν αληθινοί αναρχικοί. Αυτό έχει τελείως ξεχαστεί. Η περίοδος των δέκα ετών πριν την πυρκαγιά είναι περίοδος επιφυλακτικότητος. Αλλά ακόμα και μετά την πυρκαγιά η εναντιότητα ολοκλήρου της Ιουδαϊκής κοινότητας ήταν στο απόγειό της. Το 66 άρχισε η μεγάλη επανάσταση στην Ιερουσαλήμ, και στην Αλεξάνδρεια σκοτώθηκαν χιλιάδες. Από το 67 μέχρι το 135 και άλλες επαναστάσεις έλαβαν χώρα. Δεδομένης της αντιθέσεως μεταξύ του δόγματος των Πέτρου και Παύλου και του δόγματος της *Αποκαλύψεως* θα ήταν εξαιρετικά απίθανο το ότι η *Αποκάλυψις* ήλθε αργότερα μετά από τις *Επιστολές* του Παύλου και Πέτρου. Το έτος 90 οι φόροι ήταν πλέον περισσότερο από 50 χρόνια πεπαλαιωμένοι, η λατρεία του αυτοκράτορος ήταν μια παλιά παράδοση. Η αγανάκτηση δεν θα μπορούσε να είναι τόσο φρέσκια όσο όταν ο Γάιος έφτιαξε το άγαλμά του για τον Ναό της Ιερουσαλήμ και που τότε οι εμπορικοί φόροι ήταν νέοι. Η πραγματική ακολουθία είναι: αγανάκτηση, ταραχές, επανάσταση, καταστολή, εξωτερική υποταγή, εσωτερική λύσσα, μυστική υπονόμευση, επανάσταση.

Διά ταύτα η *Αποκάλυψις* είναι το πρώτο κείμενο του Χριστιανισμού: το παλαιότερο. Υπό το φως αυτών των προβλημάτων κάποιος μπορεί να ρωτήσει εάν π. χ. ένα λόγιον του Χριστού «*απόδοτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεω*» δεν προσετέθη τελευταίως ως ένα μέρος της στρατηγικής της Εκκλησίας για να επιτύχει ώστε οι Χριστιανοί να πληρώνουν φόρους.

Η συνέπεια της αλλαγής απόψεως είναι σημαντική. Η *Αποκάλυψις* είναι η γέφυρα ανάμεσα στην πραγματική δημόσια ζωή του Ιησού και των *Επιστολών* του Παύλου, και του *Ευαγγελίου* αργότερα ως κείμενα.

Ότι το παρατεθέν λόγιον είναι πιθανή ύστερη προσθήκη υποστηρίζεται και από το γεγονός ότι, στον Λουκά 22: 2, κατά την δίκη του Ιησού μπροστά στον Πιλάτο η κατηγορία κατά του Ιησού είναι, ότι κηρύττει επανάσταση εναντίον του Καίσαρος, ότι απαγορεύει να πληρώνουν φόρους και ότι προσποιείται πως είναι ο Μεσσίας, ο Βασιλεύς. Αυτά επιβεβαιώνονται και από την *Αποκάλυψιν*, η οποία υποκινεί επανάσταση εναντίον της Ρώμης και του Καίσαρος για να καεί η Ρώμη και απαγορεύει την πληρωμή φόρων (να λάβουν δηλαδή το χάραγμα του θηρίου). Ο Λουκάς αναφέρει απλώς τις κατηγορίες χωρίς να έχει συνειδητοποιήσει ότι η *Αποκάλυψις* περιέχει ακριβώς την βεβαίωσή τους. Όταν δημοσιεύονται τα

Ευαγγέλια ο Ιησούς παρουσιάζεται να πληρώνει φόρους και νομιμόφρων υπήκοος του Καίσαρος, και αυτό είναι σε συμφωνία με την επίσημη στρατηγική της τοτε Εκκλησίας. Συνεπώς πρέπει να παραδεχθούμε ότι ο ιστορικός Ιησούς πράγματι κήρυττε επανάσταση εναντίον της Ρώμης και απαγόρευε την πληρωμή φόρων, αν όχι δημοσίως σίγουρα στους μαθητές του. Στο *Ευαγγέλιο* αναφέρονται συζητήσεις επάνω σ' αυτό το θέμα (Μάρκος 12: 13-17).

Η *Αποκάλυψις* βεβαίως είναι το πιο πρωτόγονο δοκίμιο. Είναι άραγε και παραφρενικό δοκίμιο; Η γενική γνώμη των εξηγητών για την *Αποκάλυψιν* είναι ότι πρόκειται για μια φιλολογική εργασία του είδους της αποκαλυπτικής φιλολογίας (Ιεζεκιήλ, Δανιήλ, Ενώχ, κλπ.), που περιέχει προφητείες για το τέλος των καιρών, προβλέπει καταστροφές, με οράματα, αγγέλους και αποκρυπτικές, συμβολικές εκφράσεις, που δεν είναι πάντοτε καλώς κατανοητές σήμερα. (M. J. Lagrange, Le judaïsme avant Jesus-Christ, Paris, 1931 et id., Le messianisme chez les juifs, Paris, 1909; E. Schillebeeckx, Jezus het verhaal van een levende, Brugge, 1975). Αλλά η ψυχοπαθολογική εξέταση των κειμένων παράγει διαφορετικά αποτελέσματα. Οι Ιεζεκιήλ, Δανιήλ και Ενώχ ήταν διανοητικώς άρρωστοι, σχιζοφρενείς και παραφρενείς, καταδεικνύοντας όλα τα τυπικά συμπτώματα αυτών των ασθενειών: ελάμβαναν αποκαλύψεις, έβλεπαν οράματα, ήταν οι εκλεγμένοι, προέβλεπαν καταστροφές (Βλέπε: K. Jaspers, l. c.). Η *Αποκάλυψις* δεν αποτελεί εξαίρεση. Χαρακτηριστικό της *Αποκαλύψεως* είναι η μεγαλομανιακή σφαίρα, η ανατριχιαστική επιθετικότης και ο ναρκισσισμός. Συμπτωματικά χαρακτηριστικά είναι οι δυνατές φωνές, οι κραυγές, τα συμβολικά, τα ιδιοσυγκρασιακά, οι δασκαλίστικες εκφράσεις, το φαινόμενο zoopsy (δηλαδή το να βλέπεις τέρατα και θηρία), η παραισθησιακή κατάσταση, οι καταστροφικές προβλέψεις, η τυπική συστηματική παρουσίαση λεπτομερειών (οι Ενώχ, Ιεζεκιήλ, και Δανιήλ εξομοιώθηκαν). Η ανωμαλία των διανοητικών διαδικασιών ημπορεί ευκόλως αν απόδειχθεί: ένας αριθμός εκφράσεων εμπνέεται από ένα μεγάλο παραφούσκωμα του Εγώ: δόξα και εξουσία σ' αυτόν, παντοδυναμία, όλοι θα ιδούν την δύναμή του, θα κατάστρέψει την Γη και όλους τους λαούς, αυτός είναι ο Υιός του Ανθρώπου. Ο ναρκισσισμός είναι υπέρογκος: όλοι θα τον θαυμάσουν, όλοι θα εξαγγέλλουν την δόξα του διότι αυτός και μόνος έχει την εξουσία και την σοφία (5: 12), αυτός και μόνος αξίζει να του αποδίδεται δόξα, μόνο το Αρνίον αξίζει για να ανοίξει το βιβλίο των επτά σφραγίδων, αυτός είναι ό βασιλεύς των βασιλέων, ο Κύριος των Κυρίων.

Όλα τα συμβάντα είναι κοσμικά: Πτώσεις αστέρων, άγγελοι καταλαμβάνουν τις τέσσερις γωνίες της γης, αστραπές και βροντές και σεισμοί συνοδεύουν τα γενόμενα. Όλες οι φωνές είναι δυνατές κραυγές, μερικές είναι σαν φωνή βροντής. Όλες οι τιμωρίες είναι φρικτές: ποτάμια αίματος αφθονούν, η Ρώμη θα καταστραφεί μέσα σε μια ώρα ή μια ημέρα (18: 8-9), όλοι οι βασιλείς, όλοι οι στρατιώτες, όλα τα άλογα θα κατασπαραχθούν από τα πτηνά. Το θηρίο θα καεί ζωντανό (γι' αυτόν τον λόγο ο Νέρων έκαιγε τους Χριστιανούς ζωντανούς), όλοι οι άλλοι θα φονευθούν από τον ίδιο τον Χριστό (19: 17-21), όλα τα ζωντανά της θαλάσσης θα αποθάνουν (16: 3), κλπ. Όλες αυτές οι καταστροφές είναι το αποτέλεσμα της οργής του Θεού. Η Ρώμη περιγράφεται σαν την Μεγάλη Πόρνη και η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ταυτοποιείται με τον ίδιο τον Σατανά.

Όλος αυτός ο θυμός, όλες αυτές οι καταστροφές οφείλονται στο γεγονός ότι όλοι οι άλλοι υποτίθενται πως είναι οι εχθροί του Ιησού (αν και η πλειοψηφία ολόκληρης της ανθρωπότητος δεν εγνώριζε ποιος ήταν ο Ιησούς) και διά τούτο όλοι είναι ένοχοι και πρέπει να καταστραφούν. Μόνο αυτοί πού είναι οι εκλεγμένοι θα βασιλεύσουν με τον Ιησού για 1000 χρόνια. (Βλέπε επίσης την πρόβλεψη του Παύλου στην *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* 4: 13-

19 και *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς*, 2: 1-12.). Η άμετρη και αλόγιστη επιθετικότης είναι μια συνέπεια του υπερβολικού παραφουσκώματος του Εγώ. Ο παθολογικός χαρακτήρας αυτών των διανοητικών διαδικασιών είναι, όπως έχει λεχθεί, καλώς γνωστός.

Η υπόθεση ότι η προέλευση αυτού του βιβλίου είναι μαγαλομανιακή παραφρενική είναι η μόνη εύλογη, εάν κανείς θεωρήσει το αρχικό μέρος του περιεχομένου εν αντιθέσει με το αφομοιωμένο μέρος (δανεισθέν από τον Ιεζεκιήλ και άλλους). Σημειώστε καλά ότι είναι πιθανόν, όπως το κείμενο υποδεικνύει, το κείμενο να γράφτηκε από έναν μαθητή, που ευθύνεται για έναν αριθμό λεπτομερειών και μορφικών στοιχείων (ήταν σίγουρα Ιουδαίος, διότι το συγγραφικό ύφος είναι τυπικό: μεγάλος ο αριθμός των συνδέσμων, πολύ μικρότερος ο αριθμός των γραμματικών μορίων). Μπορούμε να χαρακτηρίσομε την *Αποκάλυψιν* σαν τον Ύμνον της οργής, του θυμού και του μίσους, ακριβώς το αντίθετο του κατοπινού δόγματος του Ιησού εντός του *Ευαγγελίου*.

Εάν η υπόθεσή μας είναι ακριβής, η *Αποκάλυψις* αντανακλά καλλίτερα την αληθινή νοοτροπία του Ιησού παρά τα *Ευαγγέλια*, τα οποία εγράφησαν αργότερα. Αλλά ακόμα και στα *Ευαγγέλια* παραμένουν ίχνη: οι φοβέρες κατά της Χοραζίν, Βηθσαϊδά, Καπερναούμ, Ιερουσαλήμ αντανακλούν την ίδια νοοτροπία. Αντανακλούν την ίδια λύσσα του Ιησού έναντίον όλων όσων δεν πιστεύουν σ' αυτόν. Και αυτό ακριβώς είναι το ουσιώδες στοιχείο: αυτό περιέχει την απόδειξη ότι ο Ιησούς ήταν παραφρενής, που ισχυριζόταν ότι είναι ο Υιός του Θεού.

Ο απάνθρωπος χαρακτήρας της *Αποκαλύψεως*, η θηριώδης κτηνωδία της, η αλόγιστη λύσσα αποτελούν μια επαρκή απόδειξη της προελεύσεώς της: ένας παθολογικός νους! Τιποτα απολύτως στην *Αποκάλυψιν* δεν είναι αγάπη ή έλεος, όλα είναι αυτοδοξολογία, εκδικητικότητα, οργή, εξουσία, σκληρότητα. Η *Αποκάλυψις* έρχεται σε ισχυρή αντίφαση με το δόγμα του Παύλου και Πέτρου και ακόμα με μερικά λόγια του Ιησού στο *Ευαγγέλιο*. Στο *Ευαγγέλιο* ο Ιησούς έχει εξανθρωπιστεί διά να γίνει περισσότερο δεκτός στον κύκλο των πιστών.

Όπως οι μελέτες του Bultmann έχουν αποδείξει, η πρωτόγονη εκκλησία τροποποίησε και διαμόρφωσε έναν αριθμό εκ των Κυριακών Λογίων. Ένα καθαρό παράδειγμα είναι το λόγιον διά τα παιδία και την βασιλείαν του Θεού. Στο *Ευαγγέλιο του Θωμά* (R.H. Grant & D.N. Freedman, Het Thomasevangelie, Antwerpen, 1960) μερικά Λόγια έχουν διατηρηθεί και επεξηγούν τις περικοπές του *Ευαγγελίου*: Το να είσαι σαν παιδάκι είναι να είσαι ασεξουαλικός (άνευ φύλλου χωρίς σεξ) και ελεύθερος από την σεξουαλική ντροπή (λόγιον 21-22). (Βλέπε και λόγια 37 και 114: για αρσενικό και θηλυκό.). Στα κανονικά *Ευαγγέλια* γράφεται ακόμη ότι στους ουρανούς δεν υπάρχει γάμος και η παρθενία εκθειάζεται όπως ακριβώς και στην *Αποκάλυψιν*. Το θέμα είναι σταθερό: παρθενία και αναστολή από την σεξουαλική δραστηριότητα.

Ποιος έγραψε την Αποκάλυψη: ποιος ήταν ο Ιωάννης;

Μια επακριβής εξέταση του συγγραφικού ύφους της *Αποκαλύψεως* αποκαλύπτει: 1ο) όπως προαναφέρθηκε, ένα τυπικό Ιουδαϊκό, όχι Ελληνικό, ύφος καθώς μια υπερβολική χρήση των συνδέσμων (και, κλπ.) και σπανία χρήση των μορίων φανερώνει, 2ο) ένα μη-Ιωαννικό ύφος εάν συγκριθεί με το *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* και τις *Επιστολές του Ιωάννου*. (Βλέπε, H. H. Somers, Analyse statistique du style, Paris, 1962). Καθώς το περιεχόμενο αντανακλά αυθεντικά Ιουδαϊκά αισθήματα κατά των προσφορών και του κύκλου του Αυτοκράτορος, ο συγγραφεύς χωρίς αμφιβολία ήταν ένας Ιουδαίος που αισθάνεται όπως

όλοι οι Ιουδαίοι κατά τους χρόνους του Γαΐου και του Κλαυδίου. Λαμβάνοντας υπ' όψη ότι το βιβλίο αντανακλά και μια παραφρενική συμπτωματολογία σε προχωρημένη μορφή της αρρώστιας, ο συγγραφεύς θα πρέπει να ήταν πάνω από τριάντα και πιο πιθανώς πάνω από σαράντα κατά την βασιλείαν του Γαΐου. Αυτός ο Γάιος ήταν σύγχρονος του Ιησού.

Είναι τυπικώς σύνηθες το ότι ένας άγγελος στάλθηκε για να ανακοινώσει το μήνυμα στον δούλο του Θεού που ονομάζεται Ιωάννης (*Αποκάλυψις* 1: 1). Αλλά στον στίχο 1: 9 αυτός ο Ιωάννης έχει ένα όραμα και ακούει μια φωνή και μετά βλέπει τον Υιόν του Ανθρώπου, όπως ακριβώς τον είδαν ο Δανιήλ και ο Ιεζεκιήλ. Εντός του οράματος υπάρχει απ' ευθείας επικοινωνία. Σύμφωνα με τα δικά μας κριτήρια ο άγγελος βρίσκεται εκεί μόνο και μόνο για να αποκρύψει την αλήθεια. Ο Ιησούς ομιλεί και διατάσσει να γράψει προς τις εκκλησίες σε έναν τυπικώς εξουσιαστικό στόμφο: «*Ομιλούσε με εξουσία*», με το ίδιο ύφος του «*Εγώ*» των *Ευαγγελίων* και με τις ίδιες εκφράσεις: «*Ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω…*» και αναπτύσσοντας τα ίδια θέματα: «*Ο πιστεύων εις εμέ*» και «*έρχομαι*». Τα άλλα οράματα αποδίδονται στον Ιωάννην, αλλά στο τέλος ο άγγελος ξανάρχεται, και ενώ ο άγγελος ομιλεί ο Ιησούς ομιλεί ξανά: «*Εγώ ο Ιησούς απέσταλκα τον άγγελον μου*». Υπάρχει διαρκής ώσμωση του αγγέλου και του Ιησού. Αυτές οι ασυνέπειες μαζί με την σταθερή παρατήρηση ότι ο άγγελος παρευρίσκεται μόνο και μόνο για να αποκρύψει την αλήθεια, οδηγεί στην υπόθεση, ότι ακριβώς, ένας γραμματεύς εσημείωσε τα οράματα του Ιησού και τους έδωσε μια γραπτή μορφή. Αυτός ο γραμματεύς μπορούσε να ήταν ο Ιωάννης, αλλά αυτό δεν είναι βέβαιο. Αυτά τα ονόματα πολλές φορές είναι ψευδώνυμα, όπως ακριβώς και στο *Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου*. Δοθέντων αυτών των στοιχείων μπορούμε να διατυπώσομε την υπόθεση ότι ο εμπνέων συγγραφεύς της *Αποκαλύψεως* ήταν ο ίδιος ο επιζών Ιησούς σε μια προχωρημένη μορφή της αρρώστιας του. Με αυτή την υπόθεση κατά νουν η *Αποκάλυψις*, που προηγουμένως ήταν ένα ελάχιστα κατανοηθέν δοκίμιο, τώρα καθίσταται ένα εντελώς καθαρό μανιφέστο του πρώιμου Χριστιανισμού.

Εάν κάποιος έχει πολυάριθμα κομμάτια ενός αγνώστου γρίφου, διαβλέπει πότε όλα αυτά τα κομμάτια αποδίδουν νόημα και τι σημαίνει η όλη εικόνα: Είναι βέβαιος ότι η λύση είναι σωστή. Στην περίπτωση της *Αποκαλύψεως* επίσης, όλα τα κομμάτια ταιριάζουν μαζί. Όπως βλέπομε το πρώτο μέρος της ζωής του Ιησού ως το αρχικό στάδιο της αρρώστιας (οι πρώτες κρίσεις) μετά το δεύτερο μέρος (η *Αποκάλυψις*) ως προχωρημένο στάδιο, ευρίσκομε μια πλήρως ανεπτυγμένη παραισθητική κατάσταση, μια συστηματικώς εξελισσομένη αυταπάτη και ένα ναρκισσιστικό Εγώ. Θα ήταν υπερβολικά αξιοθαύμαστο αν κάποιο άλλο πρόσωπο πέραν του Ιησού θα μπορούσε να έχει καταστρώσει μια τόσο καλά συνεκτική εικόνα μιας παραφρενικής αρρώστιας με την ίδια θεμελιακή αυταπάτη, το ίδιο ύφος του εκφράζεσθαι και την τελεία συνέχιση του Εγώ. Το δοκίμιο είναι πολύ σαφές: Είναι η *Αποκάλυψις* του Ιησού, γραμμένη από τον Ιωάννη. Σύμφωνα με το *Ευαγγέλιο* ο Ιησούς ήταν στους Ουρανούς και διά τούτο ένας άγγελος έπρεπε να μεταβεί για να ανακοινώσει το μήνυμα, αλλά αυτός ο άγγελος σύντομα πάει το παραβάν ένεκα της απ' ευθείας οράσεως του Ιησού. Αυτή η ασυνέπεια σημαίνει ότι ό άγγελος βρίσκεται εκεί για να αποκρύψει την πραγματική κατάσταση και για να δώσει συγγραφική μορφή στο κείμενο. Είναι πολύ εκπληκτικό ότι το εκφραστικό ύφος του Ιησού στα *Ευαγγέλια* αντιστοιχεί με το εκφραστικό ύφος του Ιησού στην *Αποκάλυψιν*. Όπως προαναφέρθηκε το ύφος της επιβεβαιώσεως χαρακτηριζόταν *ως κάποιος που ομιλούσε με εξουσία, Εγώ σου λέγω*. Το ίδιο ύφος του Εγώ μπορεί να βρεθεί και στην *Αποκάλυψιν*: *Εγώ θα σου δώσω… Εγώ γνωρίζω… Εγώ θα έλθω… Εγώ ομολογώ…* (απανταχού). Υπάρχουν και άλλες τυπικές εκφράσεις, οι οποίες είναι κοινές: «*Ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω*» (Ματθαίος 13: 9, 13: 43, Μάρκος 4:

11), «*Έρχομαι ως κλέπτης*» (Ματθαίος 24: 42-44, Μάρκος 13: 33), «*Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του πατρός μου του εν ουρανοίς*.» (Ματθαίος 10: 32, Μάρκος 8: 38, Λουκάς 9: 26), «*και υμείς όμοιοι ανθρώποις προσδεχομένοις τον κύριον εαυτών, πότε αναλύσει εκ των γάμων, ίνα ελθόντος και κρούσαντος ευθέως ανοίξωσιν αυτώ.* » (Λουκάς 12: 36, 22: 29-30, Ιωάννης 14: 23). Εντελώς ίδια είναι και η εγωκεντρική άποψη: Στο *Ευαγγέλιο* «*Έλεγεν ουν ο Ιησούς προς τους πεπιστευκότας αυτώ Ιουδαίους· εάν υμείς μείνητε εν τω λόγω τω εμω, αληθώς μαθηταί μου εστε,*» (Ιωάννης 8: 31, 12: 44), στην *Αποκάλυψιν* «*οίδά σου τα έργα· -ιδού δέδωκα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην, ην ουδείς δύναται κλείσαι αυτήν·- ότι μικράν έχεις δύναμιν, και ετήρησάς μου τον λόγον και ουκ ηρνήσω το όνομά μου*.» (*Αποκάλυψις* 3: 8, 2: 3, 2: 13). Το ίδιο δόγμα όσον αφορά πάθη και θάνατο για την πίστη του Ιησού: «*ος γαρ αν θέλη την ψυχήν αυτού σώσαι, απολέσει αυτήν· ος δ' αν απολέση την εαυτού ψυχήν ένεκεν εμού και του ευαγγελίου ούτος σώσει αυτήν*.» (Μάρκος 8: 35), στην Αποκάλυψιν «*μηδέν φοβού α μέλλεις παθείν. ιδού δη μέλλει βαλείν ο διάβολος εξ υμών εις φυλακήν ίνα πειρασθήτε, και έξετε θλίψιν ημέρας δέκα. γίνου πιστός άχρι θανάτου, και δώσω σοι τον στέφανον της ζωής.*» (*Αποκάλυψις* 2: 10, 6: 11, 13: 9). Ο χαρακτήρας και οι ομοιότητες είναι αρκετά πειστικές: όλα αυτά τα ιδιοσυγκρασιακά γνωρίσματα υπογραμμίζουν το εγωκεντρικό εξουσιαστικό ύφος, επιμένοντας σε μια πίστη μέχρι θανάτου. Είναι δύσκολο να φανταστούμε ότι ένας ανεξάρτητος συγγραφεύς θα είχε τόσο καλά αποκρυσταλλώσει τις ιδιοσυγκρασίες του Ιησού στο *Ευαγγέλιο* και τις χρησιμοποίησε με τόσο φυσικό τρόπο.

Η έκφραση «*ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω*» δεν είναι τόσο συχνή στο *Ευαγγέλιο* (Ματθαίος 13: 9, 13: 43, Μάρκος 4: 12), αλλά στην *Αποκάλυψιν* αυτή η έκφραση χρησιμοποιήθηκε σχεδόν συστηματικά. Δεν μπορούμε να υποθέσομε ότι αυτή η έκφραση ήταν τοσο κτυπητή, ώστε ένας ανεξάρτητος συγγραφεύς θα την είχε απομιμηθεί τόσο συστηματικά. Ένας ικανός αριθμός *Επιστολών των Αποστόλων* είναι γνωστός, δεν υπάρχει όμως καμία που να είναι σαν τις επτά *Επιστολές* προς τις επτά εκκλησίες, καμία απ' αυτές δεν είναι τοσο ασυνήθιστα γεμάτη με υπαινιγμούς προς το *Ευαγγέλιο* και την *Παλαιά Διαθήκη*, καμία εξ αυτών δεν είναι τόσο υπερβολικά χαρακτηρισμένη από ένα ύφος ενός παραφουσκωμένου Εγώ. Η υποψία λοιπόν είναι ότι όσο το *Ευαγγέλιο* άλλο τόσο και η *Αποκάλυψις* ανήκουν σε μία και μοναδική έμπνευση.

Η έτσι καλουμένη φιλολογικού ή συγγραφικού είδους υπόθεση δεν ισχύει: Η *Αποκάλυψις* δεν είναι ένα βιβλίο που διαδίδει μια άποψη περί τας τέλη των καιρών, με προφητείες και καταστροφές, κλπ. Είναι μια προσωπική έκθεση της φανταστικής ζωής ενός παραφρενή.

Σχιζοφρενείς όπως ο Ιεζεκιήλ και ο Ενώχ, αμφότεροι συγγραφείς αποκαλυπτικών γραπτών, έχουν την αποκάλυψη ότι εξελέγησαν από τον Θεό. Καταλαβαίνουν ξαφνικά όλα τα μυστήρια του κόσμου, ταξιδεύουν από το ένα άκρο του κόσμου στο άλλο, ευρίσκονται πάντοτε στο κέντρο μιας κολοσσιαίας επαναστάσεως ή συμβάντων, προμηνύουν καταστροφές. Οι αυταπάτες των παραφρενών γενικώς εξελίσσονται πιο συστηματικά, αλλά συχνά μοιράζονται τις ίδιες κοσμικές διαστάσεις. Σπανίως γίνεται αντιληπτό από τους φιλολόγους ότι το ούτως αποκαλούμενο συγγραφικό αποκαλυπτικό ύφος είναι περισσότερο μια συμπτωματική διαδικασία, τυπική της διανοητικής ασθενείας. Καθώς οι περισσότερες αυτών των αυταπατών είναι θρησκευτικές και γεννητικές, καθίσταται σαφές ότι το περιεχόμενό τους ήταν έτοιμο για να πιστευτεί ως ο λόγος του Θεού. Μυστήριες, μεγαλοπρεπείς, μελλοντικές, αυτές οι αποκαλύψεις φαίνεται να περιέχουν υψηλή θεϊκή αλήθεια και ούτω

μετετράπησαν σε ιερά βιβλία. Στην πραγματικότητα ήταν οι αφηγήσεις των σχιζοφρενικών και παραφρενικών αυταπατών διανοητικώς ασθενών.

Κεφάλαιο VII: Ανακατασκευή

Είναι ερεθιστικό να δοκιμάσομε μια ανακατασκευή της ζωής του Ιησού μετά απ' όσα έχουν ευρεθεί διά μέσου της ψυχοπαθολογικής μεθόδου. Μερικά στοιχεία φυσικά παραμένουν υποθετικά, αλλά είναι οι καλλίτερες υποθέσεις που εναπομένουν μετά από μια ενδελεχή διερεύνηση.

Ο Ηρώδης, ο Μέγας, βασίλευε στην Ιερουσαλήμ. Ο Ζαχαρίας ήταν ένας ιερεύς, νυμφευμένος με την Ελισάβετ. Οι Ιερείς μπαινόβγαιναν εύκολα στο παλάτι του Ηρώδη. Ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ ήταν πολύ γνωστοί στον βασιλικό περίγυρο. Δεν είχαν παιδιά. Ο Ηρώδης Αρχέλαος, ένας νεαρός γιος του Ηρώδη, στάλθηκε στη Ρώμη για να σπουδάσει ανώτερες σπουδές. Όταν γύρισε πίσω ο Ηρώδης υπέδειξε αυτόν ως διάδοχό του λίγο πριν πεθάνει. Εντωμεταξύ ο νεαρός Αρχέλαος έμαθε να διασκεδάζει και είχε πολύ δραστήρια σεξουαλική ζωή στην Ιερουσαλήμ. Η Μαρία ήταν ένα νεαρό κορίτσι, που κατοικούσε στην Ιερουσαλήμ και ήταν αρραβωνιασμένη με τον Ιωσήφ. Μια ημέρα βρέθηκε να είναι έγκυος, όπως το ίδιο και η συγγενής της (ανιψιά; Εξαδέλφη;) Ελισάβετ. Η τελευταία έπρεπε να ομολογήσει στον Ζαχαρία ότι το παιδί δεν ήταν δικό του. Στην γειτονιά και την οικογένεια δεν μπορούσαν φυσικά να παραδεχθούν κανένα σκάνδαλο. Για να κάνουν την γέννηση του παιδιού νόμιμη όφειλαν να κατασκευάσουν ένα σενάριο. Ο Ζαχαρίας θα είχε ένα όραμα ενός αγγέλου και να μείνει άφωνος. Θα επανακτούσε την φωνή του όταν το παιδί γεννιόταν. Παρά ταύτα δεν έδωσε στο παιδί το δικό του όνομα, για να μην τον αντικαταστήσει ως ιερέα. Η Μαρία εντωμεταξύ γνώριζε ότι ήταν έγκυος και επίσης όφειλε να καταστήσει πιστευτό το γεγονός ότι δεν εγνώριζε τίνος ήταν το παιδί (*Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου* 13. 3). Αφού το παραμύθι της Ελισάβετ λειτούργησε τόσο καλά, θα εφεύρισκε μια παρόμοια ιστοριούλα και να την πει στον αρραβωνιαστικό της, ο οποίος δεν πείστηκε πραγματικά μεν, αλλά τελικά την αποδέχτηκε μαζί με το παιδί της. Ο Ηρώδης ο Μέγας απέθανε και τον διαδέχθηκε ο Αρχέλαος. Η Ιερουσαλήμ ήταν κάθε λίγο και λιγάκι ένα πεδίο μάχης. Ήταν ακριβώς η στιγμή που η εγκυμοσύνη της Μαρίας είχε φτάσει προς το τέλος της. Πολύς λαός ζητούσε ασφαλέστερο περιβάλλον στην περιοχή της Ιερουσαλήμ. Η Μαρία και ο Ιωσήφ ήταν επίσης φυγάδες και μετέβησαν στην Βηθλεέμ. Εκεί σε έναν στάβλο γεννήθηκε ο Ιησούς. Όπως ο Ιωάννης, έτσι ακριβώς και ο Ιησούς δεν έλαβε το όνομα τού νομίμου πατρός του. Καθώς οι ταραχές συνεχίζονταν, ο Ιωσήφ και η Μαρία απεφάσισαν να κατοικήσουν στην Ναζαρέτ, μια ήσυχη πολίχνη. Ο Ιησούς μεγάλωσε στην Ναζαρέτ. Εγνώριζε ότι δεν ήταν ο γιος του Ιωσήφ και η μητέρα του τού αφηγήθηκε το παραμύθι του αγγέλου και του Αγίου Πνεύματος. Όπως όλα τα μικρά παιδιά έτσι και αυτός αγωνιούσε να καταλάβει ποιος ήταν ο ίδιος και ποιος ήταν ο πατέρας του. Καθώς του είχαν πει ότι το Πνεύμα του Θεού, και ότι προφητεύτηκε γι' αυτόν, ότι ήταν ο μόνος πατέρας του η περιέργειά του μεγάλωσε και η *Βίβλος*, που διαβαζόταν στις συναγωγές, κατάντησε το κέντρο των ερωτημάτων της διανοήσεώς του. Και μετά έφτασε η ημέρα που ο Ιωσήφ και η Μαρία απεφάσισαν να ταξιδέψουν στην Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς ήταν δώδεκα χρονών. Ο Ναός ήταν ο οίκος του πατρός του. Θα τον έβλεπε τώρα. Ο Ναός του έκανε τεραστία εντύπωση. Εκεί συνάντησε τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους: θα μπορούσε να τους ρωτήσει διάφορες ερωτήσεις. Όλες οι ερωτήσεις επικεντρώνονταν φυσικά στο θέμα του Υιού του Θεού και σε συναφείς εκφράσεις. Ο Ιωσήφ και η Μαρία δεν του έδιναν ιδιαίτερη προσοχή. Πως θα μπο-

ρούσε να εξηγηθεί ότι είχαν περάσει σχεδόν δύο ημέρες προτού αρχίσουν να τον αναζητούν; Ο ίδιος ήταν αναίσθητος για τις ενδεχόμενες ταλαιπωρίες που προξένησε στους γονείς του, ενώ παρέμενε στην Ιερουσαλήμ. Πως ζούσε αυτές τις τρεις μέρες; Θα χρειαζόταν φαΐ και ύπνο… Μετά από τρεις μέρες ο Ιωσήφ και η Μαρία τον βρήκαν στον Ναό. Η απάντηση στην μητέρα του ήταν ψυχρή σαν τον πάγο. «*Δεν γνωρίζατε ότι έπρεπε να είμαι στον οίκον του Πατρός μου*». Με αυτή την απάντηση απορρίπτει την μητέρα του και ιδιαίτερα τον πατριό του. «*Δεν κατάλαβαν τι τους είπε*» μας λέγει αφελέστατα το *Ευαγγέλιο*. Ο Ιησούς φυσικά έψαχνε για την ταυτότητά του. Εγνώριζε ότι ο Ιωσήφ δεν ήταν ο πατέρας του. Από ‘δω και ‘μπρός αυτό το πρόβλημα της ταυτότητάς του γίνεται το θεμελιακό ζήτημα μιας αυξανομένης αυταπάτης.

Ο Ιησούς έγινε έφηβος με ένα απέραντο ενδιαφέρον για την *Βίβλο*, ιδιαιτέρως δε διά τα προφητικά βιβλία. Ερευνούσε για επιβεβαίωση και αποσαφήνιση. Όλο και περισσότερο πειθόταν ότι ο Υιός του Θεού ήταν ο ερχόμενος Μεσσίας, ο ερχόμενος Υιός του Ανθρώπου και ότι αυτός θα μπορούσε να είναι ο ίδιος. Μερικές φορές ομίλησε στην οικογένειά του για τις ιδέες του. Αυτοί αγχώθηκαν. Τον ίδιο καιρό ο Ιωάννης ο Βαπτιστής άρχισε την επιβεβαίωσή του. Όπως κάποιος που ήταν πολύ ιδιότροπος ήταν φανερά αμαρτωλός, η οικογένεια τού Ιησού τον ήθελε να πάει να βαπτιστεί από τον Ιωάννη για άφεση αμαρτιών, έτσι ώστε ο διάβολος να έφευγε από μέσα του.

Ο Ιησούς δεν ήθελε να βαπτιστεί. Δεν συνειδητοποιούσε ότι είχε διαπράξει αμαρτίες και η αυξανομένη πεποίθηση ότι αυτός ήταν ό Υιός του Θεού δεν μπορούσε να θεωρηθεί απ’ αυτόν ως αμαρτία. Μετά από μια συζήτηση με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, ο οποίος εγνώριζε το πρόβλημα, και μέσα σε μια συναισθηματική σκοτοδίνη ο Ιησούς δέχθηκε το Βάπτισμα. Την στιγμή που γυμνός εξήλθε από τον Ιορδάνη, είχε ένα όραμα, ένα πραγματικό παραισθητικό όραμα: Είδε ένα φως στον ουρανό, είδε ένα πουλί και άκουσε μια φωνή. Η φωνή τον επιβεβαίωνε: «*Είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός*». Δεν ήταν αμαρτωλός, ήταν ο αγαπητός Υιός του Θεού. Ο ίδιος είδε το Πνεύμα του Θεού να έρχεται επάνω του. Μέσα σ’ αυτή την κρίση οι συγγενείς του τον μετέφεραν στην έρημο και τον περιποιόντουσαν για έναν με δύο μήνες. Η μια κρίση ερχόταν μετά την άλλη: άκουσε την φωνή του διαβόλου, είδε άγρια θηρία, δεν ανεγνώριζε τους συγγενείς του: τους έβλεπε σαν αγγέλους, είχε την εντύπωση πως επρόκειτο να πετάξει και να δει ολόκληρο τον κόσμο, ενώ κατ’ αυτό τον χρόνο ο διάβολος τον προκαλούσε.

Πεπεισμένος ότι ήταν ο Υιός του Θεού, ήθελε να μετατρέπει πέτρες σε άρτον, ήθελε να είναι ο κύριος όλου του κόσμου, ο αυτοκράτωρ της Ρώμης, ήθελε να πετά στον αέρα, ήθελε να πληροφορήσει όλο τον λαό του Ισραήλ. Έπρεπε να παίξει τον ρόλο του και αυτό δεν ήταν απλό. Το πρόβλημα ήταν: πως; Καθώς ταυτοποιούσε τον εαυτόν του με τον ερχόμενο Υιόν του Ανθρώπου, όπως τον είχε περιγράψει ο Ενώχ, έπρεπε να χρονοτριβήσει και να περιμένει μέχρι που οι καιροί να ήταν ώριμοι. Εντωμεταξύ θα μπορούσε να αναγγέλλει τα καλά νέα: η βασιλεία του Θεού είχε φτάσει, διότι σκεπτόταν: Εγώ είμαι ο Υιός του Ανθρώπου και ευρίσκομαι εδώ και τώρα. Δεν μετέδιδε αυτό το μέρος του μηνύματος στον κόσμο. Αυτό το κρατεί μέσα του ως μυστικό σε μια διάθεση ντροπής και προφύλαξης. Μετά αφού ηρέμησε και ήταν βέβαιος, ήλθε στην Γαλιλαία και άρχισε να κηρύττει. Η οικογένειά του τρομοκρατήθηκε. Ήθελαν να τον έχουν στο σπίτι και προειδοποίησαν τον κόσμο περί αυτού. Οι ιερείς τον θεώρησαν ως διανοητικώς άρρωστο άτομο και έλεγαν ότι δαιμόνιον έχει. Αλλά ο Ιησούς, ζώντας με μερικούς ψαράδες που εύρισκαν την τροφή τους στην Λίμνη της Γενησαρέτ, απαρνήθηκε την οικογένειά του και είχε κάποια επιτυχία ως προφήτης. Βρήκε μερικούς μαθητές που τον ακολούθησαν. Έπρεπε να κάνει θαύματα και

να εκδιώκει τα δαιμόνια. Φυσικά κάθε θαυμαστό συμβάν αρκούσε για να θεωρηθεί ως θαύμα, ακόμα και τα ψευτο-θαύματα όπως η παρέλευση μια κρίσεως (ενός επιληπτικού παιδιού). Ο καθένας μπορεί να υποψιαστεί ότι μερικά ήταν απλώς θεατρινιλίκι από τον Ιησού και της παρέας του. Ταυτοχρόνως είχε και οικονομικές δυσχέρειες: δεν μπορούσε να συντηρεί (να ταΐζει) τους μαθητές του. Έπρεπε να παραμένει γύρω από τη Λίμνη της Γενησαρέτ, και χρειαζόταν προσκλήσεις. Μερικές φορές οι μαθητές πείνασαν και βρήκαν στα χωράφια ή στα περιβόλια ό,τι χρειαζόντουσαν (η συκιά). Οικονομική βοήθεια έφτανε από γυναίκες. Εκήρυττε την απάρνηση όλων των κεκτημένων αγαθών για να επιτύχει επαρκή εφόδια για τον ίδιο και τους μαθητές του. Αλλά αυτός ποθούσε ανυπόμονα να εισέλθει εις την δόξαν του. Μα η ερώτηση ήταν πώς. Προσευχόταν μοναχός στα βουνά, και τελικά βρήκε την λύση: ο Υπηρέτης (δούλος) της Προφητείας του Ησαΐα όφειλε να υποστεί πάθη και να αποθάνει προτού εισήρχετο εις την δόξαν του. Σαφώς αυτός ήταν ο τρόπος. Αυτή η ιδέα επιβεβαιώθηκε από τις φωνές στο όρος Θαβώρ, όπου μια νέα παραισθητική κρίση του συνέβη. Μίλησε με τον Ηλία και τον Μωυσή, και η φωνή του Πατέρα του επιβεβαίωσε: έπρεπε να πάει στην Ιερουσαλήμ για να πάθει και να πεθάνει. Θα προκαλούσε αυτόν το σκοπό με το να εισέλθει στην Ιερουσαλήμ σαν βασιλεύς, ακριβώς όπως ο Ζαχαρίας προέβλεψε, καθήμενος επί όνου. Ήξερε ότι θα συλληφθεί και προετοίμασε τον εαυτόν του και τους μαθητές του για αυτό το συμβάν.

Το ξαναζωντάνεμα του Λαζάρου έπρεπε να πιστοποιήσει την δύναμή του. Εκ νέου είχε παραισθητική κρίση. Ενώ εισερχόταν στην Ιερουσαλήμ, άκουσε την φωνή του Πατέρα του, ενώ αυτός κραύγαζε ότι τώρα κατέφθασε η μεγάλη στιγμή, και η φωνή του Πατέρα του το επιβεβαίωσε. Διά τον αρχιερέα και τον Πιλάτο ηθέλησε να επαληθεύσει της πρόβλεψη του Ησαΐα: *υπήρξε άφωνος σαν αρνάκι*. Έτσι δεν έλεγε τίποτα, εκτός όταν ευθέως η κρίσιμη ερώτηση ετέθη: *είσαι ο Υιός του Θεού*, και τότε αυτός προσθέτει: *Εγώ είμαι ο Υιός του Ανθρώπου, ερχόμενος επί των νεφελών του ουρανού*. Επίσης μπροστά στον Πιλάτο βεβαιώνει ότι αυτός ήταν ο Βασιλεύς των Ιουδαίων, ένας ουράνιος βασιλεύς.

Ο Πιλάτος πείστηκε ότι ο Ιησούς δεν ήταν επικίνδυνος. Ίσως να άκουσε από την σύζυγό του ακόμη από τον Ιωσήφ τον απ' Αριμαθαίας, τους συμβούλους του Ιησού και τον δικηγόρο του κατά παράκληση της μάνας, και από άλλους περισσότερες λεπτομέρειες. Ήταν ακόμη έτοιμος να περιπαίξει τους Ιουδαίους. Επί του σταυρού άφησε να γραφτεί: Ο Βασιλεύς των Ιουδαίων. Αλλά έκανε και κάτι περισσότερο, διέταξε τον εκατόνταρχο να διασώσει τον Ιησού και να σταματήσει την σταύρωση ενωρίς. Διέταξε να δώσει αμέσως το σώμα στην μάνα του και στον Ιωσήφ τον απ' Αριμαθαίας. Ήθελε τον Ιησού να μπορεί να επανακτήσει τις δυνάμεις του, όπως είχε προείπει.

Ο Ιησούς αποκαθηλώθηκε από το σταυρό και αμέσως μεταφέρθηκε σ' έναν ολοκαίνουργιο τάφο, όπου θα μπορούσε να λάβει την φροντίδα που τόσο πολύ χρειαζόταν. Ένας υπηρέτης του Ιωσήφ έμεινε εκεί και ο τάφος κλείστηκε. Μετά από τρεις ημέρες ο Ιησούς θεραπεύτηκε αρκετά ώστε να μπορεί να περπατά. Η Μαρία η Μαγδαληνή και άλλες γυναίκες ήταν οι πρώτοι που βρήκαν το τάφο αδειανό. Έτρεξαν στους Αποστόλους, αλλά δεν μπορούσαν να την πιστέψουν. Τότε ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν στον τάφο. Δύο μαθητές ήλθαν με τα νέα ότι τον ανεγνώρισαν. Και τελικά ο ίδιος ο Ιησούς ενεφανίσθη κατά την διάρκεια της νυκτός. Ήταν ισχνός και ωχρός και είχε την όψη φαντάσματος, αλλά έφαγε ψαράκια και μίλησε σ' αυτούς. Τους ανακοίνωσε ότι θα γύριζε πίσω στην Γαλιλαία και ότι θα τους συναντούσε στην λίμνη της Τιβεριάδος. Έπρεπε να κρύβει τον εαυτόν του, λόγω του κινδύνου ότι θα αναγνωριζόταν από τους Ιουδαίους. Δεν θα έμενε στην Ιερουσαλήμ. Πήγε πίσω στην Γαλιλαία και βρήκε στα παράλια της Λίμνης τους μαθη-

τές. Δι' αυτούς ήταν πλέον αληθές το ότι θα ανασταινόταν μετά από τρεις ημέρες. Στην Γαλιλαία δεν θα μπορούσε να παραμείνει για μεγάλο χρονικό διάστημα. Η αναχώρησή του έπρεπε να σχεδιαστεί καλά. Μιλούσε σ' αυτούς και εξαφανίστηκε, πρώτα στην έρημο, και μετά σε μια ξένη χώρα.

Οι απόστολοι γύρισαν στην Ιερουσαλήμ. Αυτή ήταν η πολύ εξαιρετική ευκαιρία να κατατροπώσουν τους Φαρισαίους. Με την Μαρία, την μητέρα του Ιησού, σχεδίασαν πώς να δράσουν. Ήταν οι μάρτυρες του θανάτου και της αναστάσεως τού Ιησού: επομένως ήταν ο Υιός του Ανθρώπου, που θα ξαναρχόταν με εξουσία και δύναμη. Αλλά εάν έλεγαν ότι αναστήθηκε, έπρεπε να πούνε και που ήταν. Θα ήταν στον ουρανό, ώστε κανένας δεν θα μπορούσε να ψάξει γι' αυτόν ή να υποψιαστεί μήπως ήταν στην έρημο. Βρήκαν την Ανάληψη σαν καλή λύση. Ήταν ενθουσιασμένοι αλλά και εξ ίσου αγχωμένοι. Άραγε ο κόσμος θα τα πίστευε αυτά;

Έπρεπε να εφεύρουν μια σκηνογραφία που να μεταφέρουν στον κόσμο. Ήθελαν να δείξουν: το Άγιο Πνεύμα, τον άνεμο και τις γλώσσες της φωτιάς και ομιλία πολλών γλωσσών. Και όπως ομίλησαν στον κόσμο, μερικοί είπαν ότι ήταν μεθυσμένοι, άλλοι άκουσαν προσεκτικά και ο Πέτρος πήγε στον Ναό να κηρύξει και χρειαζόταν και την φήμη του θαυματουργού…. Για να επιζήσουν ανάγκαζαν όλους να δίνουν όλα τα χρήματά τους σ' αυτούς. Όσοι δεν το έκαναν εφονεύοντο (Ανανίας και Σαπφείρα).

Ο Ιησούς παρέμεινε ένα με δυο χρόνια στην έρημο, όπου εκεί η μητέρα του Μαρία και ο Ιωάννης, οι οποίοι αργότερα πήγαν στην Έφεσο, έμειναν μαζί του. Σε μια μεγάλη πόλη θα μπορούσε να ζήσει χωρίς να μάθουν ποιος ήταν. Παρά ταύτα η πίστη στον Υιόν του Ανθρώπου ήταν πάντα παρούσα και αυτός παρέμεινε σε μια παραισθησιακή κατάσταση. Θα έπρεπε να φαντάζεται πως θα επανέλθει στην εξουσία. Εκ νέου η *Βίβλος* του παρέχει την λύση: Εκεί ήταν ο προφήτης Ιεζεκιήλ που είχε την αποκαλυπτική όραση του μέλλοντος. Ακριβώς όπως όλοι οι Ιουδαίοι του καιρού εκείνου έτσι και ο Ιησούς ήταν οργισμένος με τους Ρωμαίους, και νόμισε ότι ήταν η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία που τον εμπόδιζε στο να μπορέσει να επανέλθει και να διοικήσει όλο τον κόσμο. Ο Αυτοκράτωρ ήταν ευθέως συντρέχων του Ιησού, διότι και αυτός ήθελε να λατρεύεται σαν θεότητα. Έτσι το θηρίο έπρεπε να φονευθεί και η Ρώμη να εκμηδενιστεί. Αυτό ήταν το περιεχόμενο της *Αποκαλύψεως*. Μετά την καταστροφή της Ρώμης η βασιλεία του Ιησού θα ερχόταν. Όλοι οι εχθροί και όλοι οι λαοί θα εφονεύοντο με σκληρότητα. Μόνοι οι μαθητές του Ιησού θα βασίλευαν με αυτόν για 1000 χρόνια. Το έτος 47 η *Αποκάλυψις* έγινε γνωστή στη Ρώμη. Το 49 ο Κλαύδιος εκδίωξε τους Ιουδαίους διότι προκαλούσαν ταραχές, αρνιόντουσαν να πληρώνουν φόρους και υπέθαλπαν επανάσταση. Κατά το 54 ο Ιησούς απέθανε. Ο Πέτρος με τον Παύλος πίστευαν ότι ο Ιησούς θα ερχόταν πίσω σύντομα, αλλά διαμόρφωσαν την στρατηγική της εκκλησίας: με διπλωματικό τρόπο παρότρυναν τους Χριστιανούς να πληρώνουν φόρους. Άφησαν αυτό το ένθετο και στο Ευαγγέλιο. Μυστικώς προετοίμασαν την μεγάλη πυρκαγιά της Ρώμης. Η Ρωμαϊκή εξουσία εγνώριζε την ανατρεπτική δράση. Ο Πέτρος και Παύλος καταδικάστηκαν εις θάνατον. Η μεγάλη πυρκαγιά της Ρώμης προξένησε την ανοιχτή διαμάχη και τον θεαματικό διωγμό των Χριστιανών. Ήθελαν τον αυτοκράτορα να καεί ζωντανός και τώρα είναι αυτοί που καίγονται ζωντανοί.

Συζήτηση

Κάποιος μπορεί να ρωτήσει αυτή τη στιγμή της συζητήσεως: ποία η πραγματική αξία της υποθετικής ανακατασκευής; Στην πραγματικότητα ένας έχει την επιλογή ανάμεσα σε δύο

διαφορετικές εικόνες του Ιησού: είτε ενός μυθικού Ιησού ως ένας μυστήριος Υιός του Ανθρώπου, ο οποίος δεν ξαναγύρισε μέχρι τώρα, είτε ενός ανθρωπίνου Ιησού, με κανένα μυστήριο απολύτως.

Η ανακατασκευή παρέχει μια δεκτή εξήγηση, που βασίζεται σε ό,τι είναι επιστημονικώς γνωστό γύρω από τέτοιες ψυχοπαθολογικές περιπτώσεις. Η εναλλακτική επιλογή είναι αφέλεια, άγνοια ή φανατισμός. Εν τούτοις η επιλογή δεν είναι προφανής για τον καθένα. Φυσικά υπάρχει μια συστηματική άγνοια διά την ψυχοπαθολογική θεώρηση αυτών των ερωτημάτων. Μερικοί βιβλικοί μελετητές τείνουν στο να αρνούνται την σπουδαιότητα αυτών των ερωτήσεων ή να ισχυρίζονται την αδυναμία των, αλλά αδιαφορούν να θεωρήσουν τις συνέπειες τέτοιας δηλώσεως αδυναμίας. Μερικές φορές παρουσιάζουν λύσεις, οι οποίες σε πρώτη άποψη έχουν κάποια πιστευτότητα, αλλά παραμένουν χωρίς αυστηρές αποδείξεις. Μια ανακατασκευή δεν ημπορεί να αποδειχθεί σε όλες τις λεπτομέρειές της, αλλά ενόσω δεν προτείνονται άλλα καλλίτερα επιχειρήματα, δύναται να αντέξει επιφανειακές αντιρρήσεις ή γενική κριτική. Σ' έναν γρίφο ουδείς ερωτά για την απόδειξη ότι η σωστή λύση βρέθηκε. Αυτό είναι προφανές αφ' εαυτού του.

Homepage of the Psychological Laboratory (Leuven)
Dr. Herman H. Somers
Send e-mail to: herman.somers@skynet.be

Σημείωση επί του Testimonium Flavianum

Το εργαστήριο ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Leuven του Βελγίου εδημοσίευσε μία εργασία με τίτλο «Le Testimonium Flavianum reconsidéré» (Η Φλαβιανή Μαρτυρία επαναθεωρούμενη) στην οποία παρουσιάζει την εξής νεωτερίζουσα θέση. «Ο Φλάβιος Ιώσηπος, ο Ιουδαίος ιστορικός, υπομίμνησε τον Ιησού Χριστό σε μια μικρή σημείωση, η οποία προσεβλήθη πολλαπλώς διά την αυθεντικότητά της. Όπως φαίνεται το Ελληνικό χωρίο δεν κατενοήθη ορθώς (δεν έχομε κανένα αντίγραφο του Ιωσήπου πριν τον 9^{ο} αιώνα), και ότι ένα λάθος τού αντιγραφέα πέρασε απαρατήρητο. Το κείμενο δεν λέγει ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, ή ότι ανεστήθη εκ νεκρών. Η Ελληνική γλώσσα πολλές φορές χρησιμοποιεί περασμένο χρόνο εκεί όπου υπονοείται ένα μη πραγματικό συμβάν. Ο Ιώσηπος δεν εδίστασε περί της υπάρξεως τού Ιησού ως ανδρός, αλλά για την σοφίαν του, διότι ο Ιησούς επέδειξε μια πολύ αλλόκοτη συμπεριφορά. Το συμπέρασμα είναι ότι η μεν μαρτυρία είναι αυθεντική, αλλά απλώς και μόνον αλλοιωμένη από ένα μικρό λάθος κάποιου Χριστιανού αντιγραφέα.»

Στην εν λόγω εργασία το πανεπιστημιακό εργαστήριο παρέχει την τεκμηρίωση αυτής της απόψεως γραμμένη στην Γαλλική γλώσσα. Από τις διάφορες εργασίες του εργαστήριου προκύπτει ότι αυτό ανήκει στην ομάδα των ιστορικοποιούντων ευημεριστών. Ας μην κάνουν όμως χαρά οι πιστοί Χριστιανοί διότι το εργαστήριο καταδεικνύει έναν Ιησού Χριστό καθώς και τα κύρια πρόσωπα της *Καινής Διαθήκης* ως φρενοβλαβή άτομα που υπέφεραν από πολύ ισχυρή φρενοβλάβεια πολλαπλών συμπτωμάτων, παρά το γνωστό ψευδοαντιεπιχείρημα που προέβαλε ο G. K. Chesterton και το οποίο έχομε αναπτύξει σε προη-

γούμενο κεφάλαιο. Ένας υπάρξας φρενοβλαβής ή ενδεδυμένος με ακαταλόγιστα παραμύθια Χριστός είναι πιο βλαβερός από έναν μυθικό που δεν υπήρξε ποτέ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 3^{Ο}

ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ Δ^{ΡΟΣ} ΝΙΚΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ ΣΤΗ ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΑΥΤΩΝ

Προεισαγωγική Εργασία τού Δ^{ρος} Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μ. Ρούσσου, Καθηγητού Μαθηματικών

Περί της
Διεθνώς Δημοσιευμένης Επιστημονικής Μαθηματικής Έρευνας
και Βιβλιογραφίαςτου Μαθηματικού Φυσικού
Δ^{ρος} Νικία Σταυρουλάκη
Καθηγητού Πανεπιστήμιου της Limoges,
Τομέας Επιστημών, Τμήμα Μαθηματικών,
Limoges, Γαλλία

Κριτική Εναντίον

(1) Του «Θεωρήματος του Birkhoff στην Σχετικότητα»
και της αδιακρίτου χρήσεως των πολικών συντεταγμένων

(2) Της Θεωρία των «Μαύρων Οπών» («Black Hole Theory»)

(3) Η Θεωρία των «Μαύρων Οπών» είναι τόσο στενά συνδεδεμένη με την μεταφυσική Θεωρία της «Μεγάλης Εκρήξεως» («Big Bang Theory») εκ του μηδενός, η οποία απαιτεί την δημιουργία του σύμπαντος εκ του μηδενός, έτσι ώστε εάν οποιαδήποτε ζημία προκληθεί στην Θεωρία των «Μαύρων Οπών» αναποφεύκτως προκαλεί ισοδύναμη ζημία στην Θεωρία της «Μεγάλης Εκρήξεως» και αντιστρόφως. Ως εκ τούτου, τα αποτελέσματα του Δ^{ρος} Σταυρουλάκη εναντίον της Θεωρία των «Μαύρων Οπών» εφαρμόζονται άμεσα και κατά της Θεωρίας της «Μεγάλης Εκρήξεως» εκ του μηδενός.

Όλες οι πληροφορίες που παρατίθενται εδώ έχουν συντεθεί από τον
Δ^{ρα} Ιωάννη, Νεοκλέα Φιλάδελφον, Μ. Ρούσσο, Καθηγητή Μαθηματικών,
και υπό την επίβλεψη και την ευγενή άδεια του
Δ^{ρος} Νικία Σταυρουλάκη, καθηγητού της Μαθηματικής Φυσικής.

Βιογραφικό Σημείωμα

Ο Νικίας Σταυρουλάκης γεννήθηκε στο χωριό Θρόνος του νομού Ρεθύμνης της νήσου Κρήτης, το έτος 1921. Εισήχθη στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Αθηνών, το έτος 1938, όπου εσπούδασε Πολιτικός Μηχανικός.

Παρ' όλον ότι ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος διέκοψε την ομαλή εξέλιξη των σπουδών του, κατέστρεψε την χώρα του, και διέφυγε την εκτέλεση από τους ναζιστές για μόλις ολίγες ημέρες, αυτός συνέχισε τις σπουδές του μετά το τέλος του πολέμου το 1945. Απεφοίτησε από το Πολυτεχνείο Αθηνών το έτος 1947.

Κατά τα έτη 1949 – 1963 εργάστηκε ως πολιτικός μηχανικός στην Ελλάδα. Τότε η δουλειά του γινόταν πολύ δύσκολα, κάτω από πολύ κακές συνθήκες, μεγάλες δυσκολίες, και υπό το καθεστώς της πολιτικής αναταραχής και καταπιέσεως που υπήρχε στην Ελλάδα τα χρόνια εκείνα.

Το έτος 1963 πήγε στην Γαλλία για να ακολουθήσει μεταπτυχιακές σπουδές στα μαθηματικά. Τελικά απεφοίτησε με Διδακτορικό "**Doctorat d' Etat**" από τον Τομέα Επιστημών του Παρισιού "**Faculté des Sciences de Paris**" το 1969. Η διατριβή του είχε θέμα με τίτλο: «*Υποδομή Διαφορικών Πολλαπλοτήτων και Ρημαννίων Χώρων με Ανωμαλίες*.».

Αμέσως μετά την αποφοίτησή του, έλαβε θέση καθηγητού των μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο της πόλεως **Limoges,** της Γαλλίας, από το οποίο και αφυπηρέτησε το έτος 1990.

Οι εργασίες που έγραψε και δημοσίευσε είναι επί των μαθηματικών κλάδων: Γεωμετρία, αλγεβρική τοπολογία, διαφορική γεωμετρία, βελτιστοποίηση, μαθηματική φυσική και γενική θεωρία της σχετικότητος.

Αν και έχει αφυπηρετήσει εδώ και πολλά χρόνια, ακόμα το έτος 2008 σε ηλικία 87 ετών συνεχίζει την επιστημονική και μαθηματική έρευνα. Ο κύριος σκοπός του είναι να επιδιορθώσει την θεωρία του βαρυτικού πεδίου με το να καταδείξει τις εσφαλμένες κατανοήσεις, οι οποίες και πρέπει να απορριφθούν, και να διορθώσει τα μαθηματικά σφάλματα που διέπραξαν ή απεδέχθησαν, ήδη από το ξεκίνημα της θεωρίας της σχετικότητος, οι διάφοροι ειδικοί επί της θεωρίας αυτής.

Δυστυχώς απέθανε ξαφνικά, από χρόνιο ανεύρυσμα της κοιλιακής χώρας, στις 20 Δεκεμβρίου 2009. Άφησε πίσω πολλές επιστημονικές εργασίες, πάνω στις οποίες εργαζόταν ακόμα, ημιτελείς.

Είχε παντρευτεί την Σαλώμη, η οποία απεβίωσε τέσσερα χρόνια νωρίτερα, με την οποία απέκτησε μια κόρη, την Ελένη.

Κατάλογος Επιστημονικών Δημοσιεύσεων του Δ^{ρος} Νικία Σταυρουλάκη επί της Μαθηματικής Φυσικής και της Γενικής Θεωρίας της Σχετικότητος

Σημείωση: Ο κατάλογος αυτών των άρθρων τίθεται εδώ με αντίστροφη χρονολογική σειρά.

1. On the Stationary Charged Spherical Source. Progress in Physics. Volume 2, April **2009**, pp. 66 – 71.

2. Gravitation and Electricity. Progress in Physics, Volume 2, April **2008**, pp. 91 – 96.

3. On the Gravitational Field of a Pulsating Source. Progress in Physics, Volume 4, October **2007**, pp. 3 – 8.

4. On the Propagation of Gravitation from a Pulsating Source. Progress in Physics, Volume 2, April **2007**, pp. 75 – 82.

5. Non – Euclidean Geometry and Gravitation. Progress in Physics, Volume 2, April **2006**, pp. 68 – 75.

6. On a paper by J. Smoller and B. Temple. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 27 no 3, **2002**, pp. 511 – 521.

7. Matière cachée et relatitité générale. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 26, no spécial, **2001**, pp. 411 – 427.

8. Vérité scientifique et trous noirs (Quatrième partie). Determination de métriques Θ(4) – invariantes. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 26, no 4, **2001**, pp. 743 – 764.

9. Vérité scientifique et trous noirs (Troisième partie). Équations de gravitation relatives à une métrique Θ(4) – invariante. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 26, no 4, **2001**, pp. 605 – 631.

10. Vérité scientifique et trous noirs (deuxmième partie). Symétries relatives au groupe des rotations. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 25, no 2, **2000**, pp. 223 – 266.

11. Vérité scientifique et trous noirs (premième partie). Les abus du formalisme. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 24, no 1, **1999**, pp. 67 – 109.

12. On the principles of general relativity and the SΘ(4) – invariant metrics. Proceedings of the 3rd Panhellenic Congress of Geometry, Athens Greece **1997**, pp. 169 – 182.

13. Sur la function de propagation des ébranlements gravitationnels. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 20, no 1, **1995**, pp. 1 - 31.

14. Particules et particules test en relativité générale. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 16, no 2, **1991**, pp. 129 – 175.

15. Sur quelques points de la theorie gravitationnelle d' Einstein. Tiré à part de Sinsularité, Lyon, France, Vol. 2, no 7, Aout – Septembre **1991** / 2461 pp. 4 - 20.

16. Solitons et propagation d' actions suivat la relativité générale. (Deuxième partie). Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 13, no 1, **1988**, pp. 7 – 42.

17. Solitons et propagation d' actions suivat la relativité générale. (Premième partie). Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 12, no 4, **1987**, pp. 443 – 473.

18. Mathématiques et trous noirs. "Gazette des mathematiciens", no 31 – Juillet **1986**, pp. 119 – 132.

19. Paramètres cachés dans les potentials des champs statiques. Annales de la Fondation Louis de Broglie, Volume 6, no 4, **1981**, pp. 287 – 327.

20. A Statical smooth extension of Schwarzschild's metric. Lettere al Nuono Cimento, Vol 11, no 8, 26 October **1974**, pp. 427 -430.

21. More articles by professor emeritus Dr. Nikias Stavroulakis are submitted for publication and or in the making, 2009.

Ολίγα επί πλέον άρθρα γραμμένα από άλλους επ' αυτών των Θεμάτων

1) Περισσότερες δημοσιευμένες επιστημονικές εργασίες επ' αυτών των θεμάτων ευρίσκονται στις **αναφορές** των ανωτέρω άρθρων του Δ^{ρος} Καθηγητού Νικία Σταυρουλάκη.

2) Les trous noirs dans l' obscurité, "**Le Monde**", 12-8-**1987**. (Μικρό άρθρο της Γαλλικής εφημερίδος Le Monde.)

3) La cosmologie: mythe ou science?. La Recherche, Volume 7, No 69, Juillet -Aout **1976**, pp. 610 – 616. **Άρθρο του τιμηθέντος διά βραβείου Nobel Σουηδού Φυσικού: Hannes Alfvén.**

Τα Κυκλοφορούντα Λάθη και Προτάσεις Διορθώσεων

υπό του
Δ^{ρος} Ιωάννου Νεοκλέους Φιλαδέλφου Μάρκου Ρούσσου
Καθηγητού μαθηματικών

Εδώ παρουσιάζομε μερικά από τα λάθη που διέπραξαν οι μαθηματικοί φυσικοί και οι ειδικοί επί της σχετικότητος, τα οποία αφορούν το Θεώρημα του Birkhoff στην Σχετικότητα και την Θεωρία των «Μαύρων Οπών» και τα οποία έχουν συνέπειες στην Θεωρία «της Μεγάλης Εκρήξεως». Αυτά και μερικά άλλα ακόμα έχουν καταδειχθεί σαφώς και λεπτομερώς με παραδείγματα και αντιπαραδείγματα από τον Δ^{ρα} Καθηγητή Νικία Σταυρουλάκη.

Ημπορούν να μελετηθούν και να ελεγχθούν από τους ειδικούς και τους ενδιαφερομένους μέσα στα ανωτέρω άρθρα. Οι κριτές των διεθνών και εγκρίτων περιοδικών, εντός των οποίων τα άρθρα αυτά εμφανίστηκαν, ομολόγησαν ότι δεν έχουν βρει ούτε ένα μικρό ή μεγάλο μαθηματικό λάθος. Παρ' όλα ταύτα οι νυν κύριοι και καταξιωμένοι μαθηματικοί φυσικοί αρνούνται να δώσουν οποιαδήποτε προσοχή, να τα ελέγξουν και μετά να συμμορφωθούν αναλόγως. Όχι μόνο απαξιούν, αλλά και είχαν επιδείξει πολύ κακή και αντισυναδελφική συμπεριφορά προς τον Δ^{ρα} Νικία και ολίγους άλλους που εσυμφώνησαν μαζί του.

1. Έχουν δημιουργήσει της εξής **αντίφαση**: Από την μια, ισχυρίζονται ότι **κάθε** μεταβολή σε κατανομή ύλης **δημιουργεί** βαρυτικό αποτέλεσμα το οποίο διαδίδεται στον χώρο σύμφωνα με τον νόμο των μηδενικών γεωδεσιακών. Από την άλλη, ισχυρίζονται ότι εάν μια κατανομή ύλης είναι σφαιρικώς συμμετρική, τότε οι ακτινικές κυμάνσεις (παλμώσεις) της παραδόξως **δεν δημιουργούν** κύματα βαρύτητος.

2. Έχουν κάνει κακή χρήση **πολλαπλοτήτων με σύνορα,** συνοδευομένη με λάθος κατανόησή τους και εγκαταλείποντας τους Ευκλειδείους χώρους με τους οποίους άρχισαν.

3. Έχουν εισαγάγει, καταχραστεί και κακομεταχειριστεί τις **πολικές συντεταγμένες** των οποίων η αρχή ευρίσκεται σε σημεία ανωμαλιών τα οποία δεν ευρίσκονται αναγκαίως επί των πολλαπλοτήτων. Έτσι εδημιούργησαν ανωμαλίες που συχνά δεν είναι συμβατές με τα δεδομένα του προβλήματος.

4. Έχουν εισαγάγει και καταχραστεί, αγνώστους, **πεπλεγμένους και μη-επιτρεπτούς μετασχηματισμούς** οι οποίοι μπορεί είτε εξ αρχής να ήταν ανύπαρκτοι, είτε με τη σειρά τους, αυτοί οι μετασχηματισμοί, έγιναν αιτίες δημιουργίας των ανωμαλιών.

5. Έχουν επεκτείνει **λύσεις διαφορικών εξισώσεων πέρα των σημείων ανωμαλιών**, και έτσι εδημιούργησαν εσφαλμένες λύσεις με ανωμαλίες.

6. Έχουν χρησιμοποιήσει **σημεία** για τα οποία δεν εγνώριζαν εξ αρχής ότι άνηκαν στην θεωρουμένη πολλαπλότητα.

7. Έχουν χρησιμοποιήσει τις **ταυτότητες του Bianchi** σαν περιορισμούς για τις **εξισώσεις του Einstein** στο κενό, ώστε να πετύχουν τέσσερις βαθμούς ελευθερίας στις λύσεις, ενώ αυτές είναι γενικές ταυτότητες που ισχύουν ανεξάρτητα και για κάθε μετρικό τανυστή. Δεν προσάπτουν κανέναν περιορισμό.

8. Οι συνθήκες που ορίζουν αυτές που ονομάζομε **αρμονικές συντεταγμένες** έχουν οδηγήσει σε αντιφάσεις.

9. Η ομάς *SO*(3) ενεργεί επί του χώρου $\mathbf{R}^3$ κατά φυσικό τρόπο, **πράγμα που δεν ισχύει** για τον χώρο $\mathbf{R}^4$**.**

10. Έχουν αυθαιρέτως **απαλείψει συνιστώσες** του μετρικού τανυστή.

11. Έχουν **συμπεράνει αποτελέσματα** για τη λύση ή έχουν **θέσει συνθήκες** επ' αυτής προτού η λύση βρεθεί.

12. Η **παράμετρος των Droste-Hilbert** ***r*** δεν είναι ούτε ακτινική συντεταγμένη μήτε η αληθής απόσταση. Δεν έχει να κάνει καθόλου με συντεταγμένες, χαλάει τις συνοριακές συνθήκες και οδηγεί σε ανακολουθίες.

13. Νομίζουν ότι οι εξισώσεις βαρύτητος παράγουν αναγκαστικά λύσεις μόνο για **στατικές μετρικές**.

14. Έχουν **θεωρήσει μετρικές να είναι ισοδύναμες** ενώ δεν είναι.

15. Έχουν εγκλωβισθεί σε κεκρυμμένους **φαύλους κύκλους**.

16. Ανεξαρτήτως της καταστάσεως του πεδίου του κενού, οι λύσεις που αφορούν σφαιρικές μάζες **δεν είναι συμβιβαστές** με την έννοια της **σημειακής πηγής**.

17. Όταν τα μαθηματικά δεν προχωρούν άλλο, τότε, όπως λένε, χρησιμοποιούν «**ενόραση**» (δηλαδή ευχολόγιο ή λαϊκώς μπαλαμούτι).

18. Έχουν εσφαλμένως ονομάσει την λύση του **Droste** ή των **Droste** – **Hilbert** ως λύση του **Schwarschild**! (Μικρό κακό.).

Οι Προτάσεις, Διορθώσεις και Συμπεράσματα τού Δ$^{\rho o\varsigma}$ Νικία Σταυρουλάκη

(1) Δεν υπάρχει καμία ανάγκη απολύτως να αλλάξομε τις φυσικές Ρημάννιες συντεταγμένες σε πολικές συντεταγμένες, ή να εισάγομε αυθαίρετους πεπλεγμένους μετασχηματισμούς και ούτω να δημιουργήσομε ανωμαλίες που στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν. Η χρήση των Ρημαννίων συντεταγμένων είναι πλήρως επαρκής, δεν δημιουργεί κανένα εμπόδιο, δεν έχει ανωμαλίες και τελικά δεν οδηγεί στα ίδια αποτελέσματα που οδηγεί η χρήση των πολικών συντεταγμένων.

(2) Το **Θεώρημα του Birkhoff στην σχετικότητα** είναι **ψευδό-θεώρημα** και πρέπει να απορριφθεί μαζί με τις λύσεις του Droste – Hilbert – Schwarzschild. Μετά δε, πρέπει να επανεξεταστεί εκ των έξω το πρόβλημα που αφορά τα βαρυτικά πεδία που είναι αναλλοίωτα από την ομάδα *SΘ*(4).

(3) Οι **εξισώσεις του Einstein** έχουν **μη στατικές (και άρα δυναμικές) λύσεις άνευ ανωμαλιών** που περιγράφουν το πεδίο βαρύτητος έξω από μια σφαιρική μάζα η

οποία εμφανίζει ακτινική κίνηση ή πάλμωση. Αυτές οι λύσεις εξαρτώνται από δύο θεμελιώδεις έννοιες, συγκεκριμένα την *βαρυτική διαταραχή* και την *συνάρτηση διαδόσεως*.

(4) Για να καθορίσομε τις **μη στατικές λύσεις,** πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσομε την διαδικασία διαδόσεως της βαρυτικής διαταραχής και έτσι οφείλομε να εισάγομε την καταλλήλως επιλεγμένη συνάρτηση διαδόσεως.

(5) Η τιμή του συμβόλου 2*μ*, το οποίο έχομε συνηθίσει να το καλούμε *βαρυτική ακτίνα*, δεν ορίζει καμία *ακτίνα* και κανένα *ορίζοντα*, αλλά είναι το **απρόσιτο *κάτω πέρας*** των τιμών της ακτίνας καμπυλότητας της σφαίρας που περικλείει την θεωρουμένη μάζα.

(6) Η **πηγή βαρύτητος** είναι αναγκαστικώς ένα εκτεταμένο σώμα μάζας (και όχι σημείο).

(7) **Η επ' άπειρον συρρίκνωση μιας μάζας είναι αδύνατη** και έχει πάντοτε ένα κατώτατο πέρα συρρικνώσεως που εξαρτάται από την ποσότητα της θεωρουμένης μάζας. (Αυτό το αποτέλεσμα συμφωνεί με τον ενορατικό ισχυρισμό του Einstein επ' αυτού του ζητήματος, αλλά και κάθε άλλου.).

(8) Η Γενική Θεωρία της Σχετικότητος είναι η πρώτη θεωρία της Φυσικής που μας **απελευθερώνει** από την αντιφατική και μη ευνόητη έννοια του **υλικού σημείου**.

(9) Η Γενική Θεωρία της Σχετικότητος **όχι μόνο δεν προβλέπει την ύπαρξη μαύρων οπών**, αλλά σαφώς **αποκλείει** τον σχηματισμό τους.

(10) **Οι εκφυλισμένες χώρο-χρονικές μετρικές** δεν έχουν καμία φυσική έννοια.

(11) Οι αστροφυσικοί **επινόησαν** τη μαύρη οπή σαν ένα υποθετικό αντικείμενο που **παγιδεύει το φως**. Στην πραγματικότητα όμως, η μαύρη οπή είναι ένας **μύθος** που συνεχώς παγιδεύει, εδώ και τόσα χρόνια τώρα, την ανθρώπινη σκέψη.

Μερικές Φυσικές και Φιλοσοφικές Συνέπειες

υπό

Δ^ρος^ Ιωάννου, Νεοκλέους Φιλαδέλφου, Μ. Ρούσσου, Καθηγητού Μαθηματικών

Εφ' όσον μία ποσότητα μάζας δεν ημπορεί να συρρικνωθεί αυθαιρέτως (φέρ' ειπείν σε υλικό σημείο, ή κάτω από ένα κατώτερο πέρας) ο χώρος και χρόνος ενεργούν με μια σχετική ομοιομορφία εντός ορισμένων ορίων. Δεν ημπορούν ούτε να μηδενιστούν ούτε να αναδημιουργηθούν. Διά τούτο ο χώρος και ο χρόνος είναι αιώνιοι, χωρίς αρχή και χωρίς τέλος και άπειροι σε μέγεθος. Εντός του χώρου το συνολικό ποσό ενεργείας και μάζας είναι σταθερό σε κάθε στιγμή του παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος. Ενέργεια και μάζα ημπορούν να μετασχηματίζονται εντός του χώρου και χρόνου, δηλαδή ημπορούν να αλλάζουν

μορφή, κλπ., αλλά πάντοτε εντός ορισμένων ορίων. (Π.χ., η κατάσταση του υλικού σημείου είναι αδύνατη, όπως και η συρρίκνωση πέραν ενός κατωτέρω ορίου, κλπ.).

Ο Einstein, χωρίς να το έχει αποδείξει μαθηματικώς, δεν πίστευε στις μαύρες οπές και στα υλικά σημεία. Πίστευε σ' αυτά που οι εργασίες του καθηγητού Δ^{ρος} Νικία Σταυρουλάκη τελικά απέδειξαν. Ότι δηλαδή, η ύλη δεν μπορεί να συρρικνωθεί πέραν ενός κατωτέρου ορίου και ότι η Γενική Θεωρία της Σχετικότητος όχι μόνο δεν προβλέπει την ύπαρξη μαύρων οπών, αλλά σαφώς αποκλείει τον σχηματισμό τους. Ο Einstein διατύπωσε τις εξισώσεις του βαρυτικού πεδίου, αλλά μόνο σε τοπικές συντεταγμένες. Δεν μας είπε ποια είναι ολόκληρη η πολλαπλότητα επί της οποίας ισχύουν. Έκτοτε έχομε τα διάφορα παρατράγουδα. Ο H. Weyl προσπάθησε να δώσει απάντηση σ' αυτό το ερώτημα αλλά δεν τα κατάφερε. Έτσι το θέμα παραμένει ανοικτό σαν το ερώτημα «έκανε η κότα το αυγό ή το αυγό την κότα;»! Η μετρική έρχεται πριν την πολλαπλότητα ή η πολλαπλότητα πριν την μετρική; !

Ο χώρος ως ολότητα είναι ο άπειρος τρισδιάστατος Ευκλείδειος χώρος, αλλά παρουσιάζει καμπυλώσεις εντός ορισμένων ορίων εκεί όπου υπάρχει συγκέντρωση ύλης. Το γνωστό πεπερασμένο σύμπαν κείται εντός αυτού του απείρου χώρου. Οι νόμοι της Φυσικής, όπως τους ανακαλύπτομε, οι διαταραχές και οι καμπυλώσεις του χώρου που δημιουργούνται από τις τοπικές και σχετικά μικρές συσσωρεύσεις ύλης ισχύουν εντός του γνωστού σε μας σύμπαντος. Για τον χώρο έξω του γνωστού σύμπαντος δεν δυνάμεθα να ισχυριστούμε ή να φανταστούμε παρά μόνο πολύ λίγα πράγματα.

Ο χρόνος είναι μια συμπαντική παράμετρος η οποία κατανοείται βάσει των μεταβολών που συμβαίνουν εντός του χώρου, όπως τον εννόησε ο Αριστοτέλης και ο Newton. Οι νόμοι του χρόνου καθώς και οι διαταραχές του, όπως τους γνωρίζομε, ισχύουν εντός του γνωστού σύμπαντος. Επειδή ο χρόνος νοείται μέσω των μεταβολών εντός του χώρου παρουσιάζει διαταραχές αλλά εντός ορισμένων ορίων.

Οι τετραδιάστατες δομές, όπως ο Χώρος του Minkowski, κλπ., που χρησιμοποιούνται στην Ειδική Σχετικότητα, είναι απλώς μαθηματικά αφηρημένα μοντέλα, τα οποία μεν είναι δυνατόν, υπό ορισμένη έννοια, να είναι τοπικώς ισόμορφα με την πραγματικότητα, εντός του γνωστού σύμπαντος, αλλά δεν είναι ταυτόσημα με την πραγματικότητα. [Π.χ., στα μαθηματικά πολλές φορές αντιμετωπίζομε ένα (3) τρισδιάστατο πρόβλημα με δύο (2) επί πλέον ανεξαρτήτους παραμέτρους, ας πούμε, αλλά για διαφόρους λόγους ευκολίας και σκοπιμότητας, προτιμούμε να το θεωρήσομε σαν ένα (5=3+2) πενταδιάστατο πρόβλημα. Ή, σε άλλες περιπτώσεις έχομε ισομόρφους χώρους αλλά ο καθένας τους αποτελείται από διαφορετικά στοιχεία, κλπ.]. Διά ταύτα χρειάζεται να ξεκαθαρίσομε αν έχομε να κάνομε με μαθηματικές ή με φυσικές διαστάσεις. Αυτές οι δύο έννοιες δεν είναι πάντοτε ταυτόσημες.

Ούτως, επί τη βάσει όλων των αποτελεσμάτων που εκθέσαμε εδώ, είτε κάνομε εκ των προτέρων ανεπιβεβαίωτες υποθέσεις «περί αρχής» και «αρχικών συνθηκών», κατά πάσαν πιθανότητα μεροληπτικές και της ορέξεώς μας και επομένως αντιεπιστημονικές, είτε ομολογούμε άγνοια και αδυναμία τουλάχιστον προς το παρόν, είτε οφείλομε να επισκεφτουμε και να θεωρήσομε την φιλοσοφική έννοια της κοσμοθεάσεως (Weltanschauung). Οι κοινοί θνητοί και τα μαθηματικά τους, τουλάχιστον μέχρι σήμερα, δεν μπόρεσαν να καθο-

ρίσουν εκ των προτέρων την ολική πολλαπλότητα τού κόσμου, και πιθανόν να μην μπορέσουν να το κάνουν ποτέ.

Στην Αρχαία Ελληνική κοσμοθέαση η αρχή «*εκ τού μηδενός, μηδέν*», ή "*ex nihilo, nihil*" στην Λατινική, ευρίσκει την φυσική και μαθηματική της ισχύ και δικαίωση επί τη βάσει των ανωτέρω αποτελεσμάτων. Αυτή η ιδέα προετάθη από το τους Ελεάτες Φιλοσόφους το πρώτον, και δεύτερον διατυπώθηκε από τον Δημόκριτο και τον Διογένη τον Απολλωνιάτη {Testimonia 1319.001, απόσπασμα 1, γραμμή 8} ως η αρχή: «*Ουδέν εκ τού μή όντος γίγνεσθαι ουδέ εις τό μή όν φθείρεσθαι*» Η ίδια ιδέα και αρχή υιοθετήθηκε και υποστηρίχθηκε από τον Αναξαγόρα και όλους τους προσωκρατικούς φιλοσόφους οι οποίοι μάλιστα την εκφράσανε με διάφορες διατυπώσεις αλλά πάντοτε με την ίδια σημασία. Αυτή η ίδια αρχή ευρίσκει επιστημονική και μαθηματική καταξίωση από τον Einstein και την θεωρία του, όπως αποδεικνύει εδώ ο Καθηγητής Δ^{ωρ} Νικίας Σταυρουλάκης.

Ο πατήρ της Θεωρίας της Μεγάλης Εκρήξεως ο Ρωμαιοκαθολικός ιερέας και κοσμολόγος G. H. J. É. Lemaitre (Βέλγος, 1894-1966) μπορεί να είχε θέσει αξιωματικά στο κοσμολογικό μοντέλο του, το έτος 1927, τις αρχικές συνθήκες ότι εν αρχή (οτιδήποτε μπορεί να σημαίνει αυτό, ή πώς ο ίδιος εγνώριζε ότι κάποτε υπήρχε αρχή και τί ήταν αυτή;) ο χώρος, η μάζα, η ενέργεια και ο χρόνος ήταν μηδέν, δηλαδή εν αρχή δεν υπήρχε τίποτα. [Όμοιες ιδέες ευρίσκομε και στις εργασίες του Ρώσου A. A. Friedman (1888-1925) το έτος 1922, και του Ολλανδού W. de Sitter (1872-1934) το έτος 1932, κλπ.]. Για τον Lemaitre όμως, Θεός υπήρχε και πριν απ' αυτή την αρχή, όπως και πάντοτε, και έτσι «αμέσως από την αρχή» διέπραξε τη λογική και φιλοσοφική αντίφαση με τις έννοιες του «*τίποτα*» και της «*αρχής*». (Λέγεται ότι, το Βατικανό άσκησε πίεση στον Lemaitre για να παραγάγει μια θεωρία που να ομοιάζει με την αρχή του βιβλίου της Εβραϊκής *Γενέσεως*, περί δημιουργίας! Φαίνεται ότι και ο Ρωσο-Εβραίος Friedman είχε τέτοιες προκαταλήψεις.). Εδώ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, αν και ο Einstein ήταν Γερμανοεβραίος και αντιμετώπιζε το σύμπαν με θρησκευτικότητα εντοσούτω είχε εγκαταλείψει πλήρως την θρησκεία του Αβραάμ!

Αυτό το ίδιο λογικό και φιλοσοφικό σφάλμα ευρίσκεται και στη Ιουδαίο-Χριστιανική κοσμοθέαση, σύμφωνα με την οποία ο ένας εξωσυμπαντικός Θεός (οτιδήποτε είναι αυτό) εδημιούργησε τον κόσμο εκ του μηδενός σε μια χρονική στιγμή, επειδή έτσι του κατέβηκε να κάνει για να μην βαριέται να κάθεται πια μόνος του. Αλλά πάλι σύμφωνα μ' αυτή την κοσμοθέαση, ο Θεός αυτός υπήρχε ήδη πριν απ' αυτή την χρονική στιγμή, όπως και πάντοτε, και επομένως η φράση «*εκ του μηδενός*» ή η λέξη «*τίποτα*» είναι «*από την αρχή*» ψευδής, διότι Θεός όμως υπήρχε! Θα ήταν πιο λογικό να ισχυριστούν ότι ο Θεός, που πάντοτε υπήρχε όπως επιμένουν, εδημιούργησε τον κόσμο σε κάποια δική του χρονική στιγμή (όχι αρχική αφού ο Θεός τους ήταν επ' άπειρον υπάρχων) από ένα μέρος του (π.χ. από ένας μέρος της ενέργειάς του ή της δυνάμεώς του). Οι αντιφάσεις αυτές, που έχουν αφετηρία στον εξωκοσμικό Θεό, δημιουργούν μια ατέρμονα αλυσίδα αντιφάσεων. Π.χ., υποθέτουν ότι αυτός ο εξωσυμπαντικός Θεός είναι ο άναρχος, ο αιώνιος, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο παντοδύναμος, ο πάνσοφος, ο παντογνώστης, ο πανάγαθος και χίλιες δυο άλλες τέτοιες ιδιότητες που εκφράζονται με το πρόσφυμα «παν...» κλπ., και συνεχώς υπονοούν την παντοδυναμία, πανσοφία, αγαθότητα και την καλοσύνη του. Παρ' όλα ταύτα οι αμέτρητες ατέλειες αυτού του κόσμου, οι συνεχείς διαμάχες και αντιξοότητές του, η πανίσχυρη ύπαρξη του κακού που εμφανίζεται παντού και πάντοτε, κλπ., αντιφάσκουν

κραυγαλέα με όλες αυτές τις ιδιότητες. Δεν θα κάνομε εδώ έναν πλήρη κατάλογο όλων αυτών των πολύ γνωστών δεινών. Μόνο όσοι εθελοτυφλούν ή πάσχουν από αγκύλωση στην σκέψη δεν τα παρατηρούν. Αυτή η κραυγαλέα αντίφαση εδημιούργησε πλείστες όσες αιρέσεις και διχογνωμίες τόσο στον Χριστιανισμό όσο και στον Ιουδαϊσμό καθ' όλη την ιστορική διαδρομή τους. Εδώ θα αρκεστούμε στο να επαναλάβομε τα λόγια με τα οποία εξέφρασε αυτή την κατάσταση ο Άγγλος φιλόσοφος, συγγραφέας, επιστήμων και μαθηματικός Bertrand Russell (1872 – 1970) στο βιβλίο του *Why I am not a Christian*, μεταφρασμένο στα Ελληνικά με τίτλο *Γιατί δεν είμαι Χριστιανός*: «*Αν ήμουν ένα ον με άπειρη γνώση, άπειρη δύναμη, άπειρο χρόνο, άπειρη σοφία, άπειρη ενέργεια, κλπ., τότε θα είχα φτιάξει έναν κόσμο πολύ καλλίτερο από αυτόν που υπάρχει σήμερα φτιαγμένος*.». «*Ο νοών νοησάτω*...!».

Όλα αυτά τα αποτελέσματα έρχονται σε συμφωνία όχι μόνο με την Αρχαία Ελληνική και Λατινική φιλοσοφική, και ίσως ενορατική, μυστηριακή ή ιεροφαντική, αντίληψη περί δημιουργίας του κόσμου, αλλά και με τις νέες ανακαλύψεις περί του «*πεδίου του κενού*» και της ενεργείας που περιέχει. Αυτές οι νέες ανακαλύψεις περί του «*πεδίου του κενού*» και της ενεργείας που περιέχει συμφωνούν επίσης και με την Αρχαία Ελληνική κοσμοαντίληψη περί απείρου, ανάρχου και αιωνίου χώρου που διαχέεται από μια παλλομένη ουσία, της οποίας μέρος έχει συνεχή μορφή και παράγει την ενέργεια και μέρος έχει μεριστή μορφή και παράγει την ύλη. Αυτή η ουσία παράγει τα πάντα και είναι ακριβώς αυτή αύτη η ενέργεια του κενού. Τα πειράματα (εντός εργαστηρίου πλέον) που εσχάτως απέδειξαν επανειλημμένως την ύπαρξη της ενεργείας του κενού διά της υπάρξεως και μετρήσεως των δυνάμεων Casimir (Casimir Effect, από τον Ολλανδό θεωρητικό φυσικό Hendrik Brugt Gerhard Casimir, 1909-2000), καταδεικνύουν ότι το «*πεδίο του κενού*» περιέχει άπειρη και τρομερά συμπυκνωμένη ενέργεια. Π.χ., η διάσπαση ενός κύβου ακμής 3 χιλιοστών του μέτρου (ήτοι, 27 κυβικών χιλιοστών) του πεδίου του κενού παράγει όλη την ενέργεια και την μάζα που ευρίσκονται εντός ολοκλήρου του γνωστού σε μας σύμπαντος.

Έκρηξη έγινε. Αλλά όχι εκ του μηδενός κατά την χρονική στιγμή μηδέν και σε χώρο μηδέν. Το δικό μας σύμπαν όπως και κάθε άλλο παράλληλο ή επάλληλο σύμπαν με έκρηξη της υπάρχουσας και αέναης ενεργείας του χώρου δημιουργείται σε κάποιο σημείο του απείρου χώρου και σε χρονική στιγμή του απείρου χρόνου. Αλλιώς εκ του μηδενός μηδέν! Η Εβραιογνωστικοχριστιανική δογματική μάς λέγει ότι ο Θεός εδημιούργησε το σύμπαν εκ του μηδενός, και οι επιλυτές των διαφορικών εξισώσεων του πεδίου της σχετικότητας βάζουν αρχικές συνθήκες χώρου και χρόνου μηδέν. Πόθεν; Με αυτές τις αρχικές συνθήκες μια εκ των λύσεων των εξισώσεων είναι και η μηδενική που συνάδει με την λογική φιλοσοφική ρήση «εκ του μηδενός μηδέν».

Εξ άλλου δεν είναι η βαρύτητα η μόνη συμπαντική και δημιουργική δύναμη. Έχομε και τις ασυγκρίτως ισχυρότερες ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις. Π.χ. το φως είναι ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία, κλπ. Κάθε προσπάθεια ενοποιήσεως της βαρύτητας με τις άλλες συμπαντικές δυνάμεις, δηλαδή να τεθούν όλες οι συμπαντικές δυνάμεις κάτω από την ίδια αρχή, έχει αποτύχει μέχρι στιγμής. Δεν μπορεί μόνη της η βαρύτητα να εξηγήσει όλη την δημιουργία. Η πιθανή εύρεση μιας κατάλληλης Ρημάννιας μετρικής που θα περιλαμβάνει όχι μόνο τον χώρο και τον χρόνο αλλά και τον ηλεκτρομαγνητισμό και τα κβάντα να μπορέσει να πράξει αυτή την ενοποίηση. Ο Δ^{ωρ} καθηγητής Σταυρουλάκης έχει ήδη δώσει τέτοιες νύ-

ξεις προς αυτή την κατεύθυνση στα τελευταία άρθρα του αλλά πόρρω απέχει από ένα ποθητό αποτέλεσμα.

Αυτό το γεγονός μαζί με τα διάφορα, ακόμα άλυτα, φυσικά παράδοξα, όπως το παράδοξο των Einstein – Podolsky – Rosen (EPR paradox or Einstein – Podolsky – Rosen paradox), το γεγονός ότι μέχρι τώρα δεν μπορέσαμε να έχομε καμία εμπειρία του 96% της ύλης και της ενεργείας του ορατού σύμπαντος μόνο υπολογιστικώς το γνωρίζομε, κ.ά., φανερώνουν ότι κάτι σοβαρό εισέτι διαφεύγει από την σημερινή επιστήμη. Όπως φαίνεται η λύση τους κείται εντός της Αρχαίας Ελληνικής κοσμοαντιλήψεως περί της παλλομένης συνεχούς ουσίας που διαχέει το άπειρο σύμπαν και του πεδίου του κενού που εκθέσαμε παραπάνω εν συντομία. Παρά τα πειράματα των A. A. Mickelson (1852-1931) και E. W. Morley (1838-1923), να συμπίπτει άραγε αυτή η Αρχαία Ελληνική συνεχής ουσία ή η ενέργεια του πεδίου του κενού με τον «αιθέρα» του διασήμου Σκοτσέζου φυσικού James Clerk Maxwell (1831-1879), τον οποίον ουδέποτε εγκατέλειψε και ήταν η τελευταία λέξη της ζωής του;

Όλα τα ανωτέρω ευρίσκονται σε συμφωνία με τα αποτελέσματα των μετρήσεων από το WMAP. Αυτές αποκαλύπτουν ότι ο χώρος (σύμπαν) είναι ουσιαστικά επίπεδος. Καμπυλότης παρατηρείται γύρω από μεγάλες συγκεντρώσεις μάζας. Δεδομένου ότι η χαρτογραφία των γαλαξιών δείχνει ότι οι γαλαξίες ευρίσκονται πολύ αραιά διασκορπισμένοι μέσα στο σύμπαν, η καμπυλότης του χώρου του σύμπαντος είναι μηδέν σχεδόν παντού. Εδώ παραθέτομε δυο μεταφρασμένες σχετικές παραγράφους από το διαδίκτυο, των οποίων οι υπογραμμισμένοι σύνδεσμοι μπορούν να προμηθεύσουν πολύ περισσότερες λεπτομέρειες και πληροφορίες.

«Η διαστημική συσκευή WMAP μπορεί να μετρήσει τις βασικές παραμέτρους “parameters” της θεωρίας της Μεγάλης εκρήξεως Big Bang συμπεριλαμβανομένης και της γεωμετρίας του σύμπαντος. Εάν το σύμπαν ήταν ανοικτό, οι πιο λαμπρές διακυμάνσεις του υποβάθρου των μικροκυμάτων microwave background fluctuations (ή «**κηλίδες**») θα ήταν εγκάρσιες κατά μισή μοίρα περίπου. Εάν το σύμπαν ήταν επίπεδο, οι κηλίδες θα ήταν εγκάρσιες κατά μίαν μοίρα περίπου. Ενώ εάν το σύμπαν ήταν κλειστό, οι λαμπρότερες κηλίδες θα ήταν εγκάρσιες κατά 1.5 μοίρες περίπου.

Πρόσφατες μετρήσεις (c. 2001) πολυάριθμων πειραμάτων επί εδάφους και από διάφορα αερόστατα που περιλαμβάνουν τα MAT/TOCO, Boomerang, Maxima, και DASI, έχουν αποκαλύψει ότι οι λαμπρότερες κηλίδες είναι εγκάρσιες κατά μία μοίρα περίπου. Ενώ το σύμπαν ήταν γνωστό να είναι επίπεδο εντός περιθωρίου ακριβείας 15% περίπου πριν από τα αποτελέσματα του WMAP, τώρα όμως το WMAP έχει πιστοποιήσει το αποτέλεσμα αυτό [της επιπεδότητος τού σύμπαντος] με πολύ υψηλή ακρίβεια, σχεδόν απόλυτη ακρίβεια. **Τώρα γνωρίζομε ότι το σύμπαν είναι επίπεδο εντός περιθωρίου λάθους μόνο 2%.»**

Ουσιαστικά επίπεδος χώρος αποτελεί ουσιαστικά την απόρριψη της υποθέσεως του πεπερασμένου συμπαντικού χώρου και ενός σύμπαντος που δημιουργήθηκε σε ένα σημείο κατά μια στιγμή από το τίποτα, πριν 14 δισεκατομμύρια χρόνια περίπου. Σε τέτοια περίπτωση το δικό μας σύμπαν θα έμοιαζε τουλάχιστον τοπολογικά με σφαίρα και θα είχε θετική καμπυλότητα μεγαλύτερη από μια θετική σταθερά σχεδόν παντού, πράγμα που οι ανωτέρω μετρήσεις έχουν καταρρίψει. Ως εκ τούτων, το σύμπαν παρουσιάζεται να είναι μια πε-

περασμένη φυσαλίδα μέσα στην άπειρη θάλασσα του συνεχούς πεδίου ενεργείας-μάζας και δημιουργήθηκε από την έκρηξη μιας πτύξεως του πεδίου αυτού σε ένα συγκεκριμένο σημείο, ως προς ένα σύστημα αναφοράς, του απείρου χώρου που έλαβε χώρα σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή του ανάρχου χρόνου και όχι από το τίποτα!

Επί τη ευκαιρία παραθέτομε:

Βασική Βιβλιογραφία επί του Πεδίου του Κενού και των δυνάμεων Casimir

1. Peter Miloni: "The Quantum Vacuum" (Acad. Press, 1993).
Εξαιρετικό βιβλίο επί της ενεργείας του κενού. Περιέχει έναν πολύ στρωτό υπολογισμό της δυνάμεως Casimir εντός του οποίου δεικνύει ότι πρέπει να αφαιρέσομε από μια άπειρη ποσότητα μιαν άλλη άπειρη ποσότητα και το αποτέλεσμα της αφαιρέσεως είναι πεπερασμένο. (Αυτό δεν πρέπει να ξενίζει, καθ' ότι στα μαθηματικά τα όρια της μορφής «∞ - ∞» είναι ακαθόριστα, δηλαδή κατά περίπτωση έχουν και ιδιαίτερο αποτέλεσμα το οποίο μπορεί να είναι είτε πεπερασμένο είτε άπειρο ή να κυμαίνεται.
Συνήθως, αλλά όχι πάντοτε, χρησιμοποιούμε μια ειδική τροποποίηση του γνωστού κανόνος του M. De l' Hôspital για να τα καθορίσομε.).

2. H. B. G. Casimir, and D. Polder, "The Influence of Retardation on the London - van der Waals Forces", Phys. Rev. 73, 360-372 (1948).

3. H. B. G. Casimir, "On the attraction between two perfectly conducting plates", Proc. Kon. Nederland. Akad. Wetensch. B51, 793 (1948).
Αυτές οι δύο ανωτέρω εργασίες είναι οι αρχικές εργασίες επί της δυνάμεως Casimir.

4. http: //physicsworld.com/cws/article/print/9747
Αυτός ο ιστοχώρος αποτελεί μια καλή πηγή πληροφοριών και εξαιρετικών αναπτύξεων μερικών μεθόδων μετρήσεως της δυνάμεως Casimir, οι οποίες δεν είναι πολύ τεχνικές και έτσι περισσότερο καταληπτές και από τους μη ειδικούς.

****
****
*****
***
*